(no English text on this page)

(no Hindi text on this page)

(no Urdu text on this page)

A single jurist is more severe against Satan than a thousand worshippers.

Fatawa 'Alamgiri - New Urdu

(Volume Seven)

Simplification and Headings: Maulana Abu Ubaidullah (Preacher at Jamia Masjid Tauheed-ul-Falahin, Defense Road, Lahore)

Translator: Maulana Syed Amir Ali (May Allah have mercy on him) (Author of Tafsir Mawahib-ur-Rahman, Ayn al-Hidayah, etc.)

- Kitab al-Wadi'ah (Book of Deposits/Trusts)
- Kitab al-'Ariyah (Book of Gratuitous Loans)
- Kitab al-Hibah (Book of Gifts)
- Kitab al-Mukatib (Book of Manumission Contracts)
- Kitab al-Wala' (Book of Patronage)
- Kitab al-Ikrah (Book of Duress/Compulsion)
- Kitab al-Hajr (Book of Legal Restraint/Interdiction)

Maktabah Rahmaniya Iqra Center - Ghazni Street - Urdu Bazaar - Lahore

एक फ़क़ीह (धर्मशास्त्री) शैतान के लिए एक हज़ार इबादत करने वालों (उपासकों) से अधिक भारी है।

फ़तावा आलमगीरी - नवीन उर्दू

(जिल्द सातवीं)

सरलीकरण और शीर्षक: मौलाना अबू उबैदुल्लाह (खतीब जामे मस्जिद तौहीद अल-फ़लाहीन, डिफ़ेंस रोड, लाहौर)

अनुवादक: मौलाना सैयद अमीर अली (रहमतुल्लाह अलैहि) (लेखक: तफ़सीर मवाहिब-उर-रहमान, ऐन अल-हिदाया आदि)

- किताब अल-वदीआ (धरोहर/अमानत की पुस्तक)
- किताब अल-आरिया (उधार की पुस्तक)
- किताब अल-हिबा (उपहार की पुस्तक)
- किताब अल-मुकातिब (दास मुक्ति अनुबंध की पुस्तक)
- किताब अल-वला (संरक्षण की पुस्तक)
- किताब अल-इकराह (विवशता/दबाव की पुस्तक)
- किताब अल-हज्र (कानूनी रोक की पुस्तक)

मकतबा रहमानिया इकरा सेंटर - गज़नी स्ट्रीट - उर्दू बाज़ार - लाहौर

فَقِيْهٌ وَّاحِدٌ اَشَدُّ عَلَى الشَّيْطٰنِ مِنْ اَلْفِ عَابِدٍ

فَتَاوٰی عَالَمْگِيْرِیْ جَدِيْد اُرْدُو

(جلد ہفتم)

تسہیل و عنوانات: مولانا ابو عبید اللہ (خطیب جامع مسجد توحید الفلاحین، ڈیفنس روڈ لاہور)

مترجم: مولانا سید امیر علی (رحمۃ اللہ علیہ) (مصنف تغیر مواہب الرحمن، عین الہدایہ وغیرہ)

- کتاب الودیعة
- کتاب العاریة
- کتاب الهبة
- کتاب المکاتب
- کتاب الولاء
- کتاب الاکراہ
- کتاب الحجر

مکتبہ رحمانیہ اقرا سنٹر - غزنی سٹریٹ - اردو بازار - لاہور

In the name of Allah, the Most Gracious, the Most Merciful. All rights reserved with the publisher.

Book Name ——— Fatawa-e-Alamgiri Jadeed Urdu Translator ——— Maulana Syed Ameer Ali (Mercy of Allah be upon him) Simplification & Headings ——— Maulana Abu Ubaidullah Correction/Proofreading ——— Tariq Ismail Mulamb M.A. Islamic Studies Press ——— Ali Ejaz Printers Publisher ——— Maktaba Rahmaniya

Appeal By the grace and mercy of Allah, utmost care has been taken in typesetting, printing, correction, and binding according to human strength and capacity. If any error is noticed due to human nature or if the pages are not in order, please kindly inform us. If God wills (Insha'Allah), it will be rectified. We will be extremely grateful for the notification. (The Institution/Publisher)

बिस्मिल्लाह हिर-रहमान निर-रहीम सर्वाधिकार प्रकाशक के पास सुरक्षित हैं।

पुस्तक का नाम ——— फतावा-ए-आलमगीरी जदीद उर्दू अनुवादक ——— मौलाना सैयद अमीर अली (रहमतुल्लाहि अलैह) सरलीकरण और शीर्षक ——— मौलाना अबू उबैदुल्ला संशोधन ——— तारिक इस्माइल मलंम एम.ए. इस्लामियात प्रेस ——— अली एजाज प्रिंटर्स प्रकाशक ——— मकतबा रहमानिया

निवेदन अल्लाह तआला के फज़ल व करम से मानवीय शक्ति और सामर्थ्य के अनुसार किताबत (टाइपिंग), मुद्रण, संशोधन और जिल्दसाजी (बाइंडिंग) में पूरी सावधानी बरती गई है। मानवीय स्वभाव के कारण यदि कोई त्रुटि नज़र आए या पृष्ठ सही न हों, तो कृपया सूचित करने का कष्ट करें। इंशा अल्लाह, उसे दूर किया जाएगा। त्रुटि की पहचान कराने के लिए हम आपके अत्यंत आभारी रहेंगे। (संस्थान)

بسم اللہ الرحمن الرحیم جملہ حقوق بحق ناشر محفوظ ہیں۔

نام کتاب ——— فتاویٰ عالمگیری جدید اردو مترجم ——— مولانا سید امیر علی رحمتہ اللہ علیہ

تسہیل و عنوانات ——— مولانا ابو عبید اللہ تصحیح ——— طارق اسمعیل ملمب ایم اے

اسلامیت مطبع ——— علی اعجاز پرنٹرز ناشر ——— مکتبہ رحمانیہ

استدعا اللہ تعالیٰ کے فضل و کرم سے انسانی طاقت اور بساط کے مطابق کتابت، طباعت، تصحیح اور جلد سازی میں پوری پوری احتیاط کی گئی ہے۔ بشری تقاضے سے اگر کوئی غلطی نظر آئے یا صفحات درست نہ ہوں تو ازراہ کرم مطلع فرما دیں۔ ان شاء اللہ ازالہ کیا جائے گا۔ نشاندہی کے لئے ہم بے حد شکر گزار ہوں گے۔ (ادارہ)

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 (3) Index Index

Page	Subject
9	**Book of Deposits (Kitab al-Wadi'ah)**
	Chapter: (1)
	On the definition of depositing and the deposit, and its pillars, conditions, and rules
11	**Chapter: (2)**
	On placing the deposit in the care of another for protection
14	**Chapter: (3)**
	On which conditions in a deposit must be honored and which must not
16	**Chapter: (4)**
	On situations where loss of deposit is inevitable and those leading to liability
28	**Chapter: (5)**
	On the concealment or denial (Tajheel) of the deposit
32	**Chapter: (6)**
	On requesting the deposit and ordering it to be given to another
36	**Chapter: (7)**
	On the return of the deposit
37	**Chapter: (8)**
	On situations where there is more than one depositor or depositary
44	**Chapter: (10)**
	On miscellaneous matters
51	**Book of Gratuitous Loans (Kitab al-Aariyah)**
	Chapter: (1)
	On the legal definition of 'Aariyah', its pillars, conditions, types, and rules
52	**Chapter: (2)**
	On the words by which 'Aariyah' is contracted and those by which it is not
53	**Chapter: (3)**
	On the actions over the borrowed item that the lender (Mu'ir) is authorized to perform
55	**Chapter: (4)**
	On the rulings regarding the borrower (Musta'ir) acting contrary to terms
57	**Chapter: (5)**
	On the loss of the borrowed item and what the borrower is liable for and what they are not
62	**Chapter: (6)**
	On returning the borrowed item ('Aariyah')
63	**Chapter: (7)**

Page Subject

39 Chapter: (9)

On disputes occurring over a deposit

Page Subject

On requesting the return of 'Aariyah' and circumstances that prevent its recovery

66 Chapter: (8)

On disputes occurring over 'Aariyah' and testimony regarding it

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 (3) फ़ेहरिस्त (अनुक्रमणिका) फ़ेहरिस्त

पृष्ठ	विषय
9	**किताब अल-वदीअह (निक्षेप/अमानत की पुस्तक)**
	अध्याय: (1)
	निक्षेप और अमानत की व्याख्या और अमानत के स्तंभ, शर्तों और आदेशों के बयान में
11	**अध्याय: (2)**
	अमानत की सुरक्षा के लिए उसे किसी दूसरे के हाथ में सौंपने के बयान में
14	**अध्याय: (3)**
	अमानत में किन शर्तों का पालन करना अनिवार्य है और किनका नहीं
16	**अध्याय: (4)**
	उन स्थितियों में जिनमें अमानत का नष्ट होना अनिवार्य है और जिनसे मुआवज़ा लागू होता है
28	**अध्याय: (5)**
	अमानत को अज्ञात बनाने (तजहील) के बयान में
32	**अध्याय: (6)**
	अमानत वापस मांगने और उसे किसी अन्य को देने का आदेश देने के बयान में
44	**अध्याय: (10)**
	विविध विषयों के बारे में
51	**किताब अल-आरियाह (उधार/ऋण की पुस्तक)**
	अध्याय: (1)
	आरियाह (उधार) की शरई व्याख्या, इसके स्तंभ, शर्तों, प्रकार और आदेशों के बयान में
52	**अध्याय: (2)**
	उन शब्दों के बयान में जिनसे आरियाह (उधार अनुबंध) संपन्न होता है और जिनसे नहीं
53	**अध्याय: (3)**
	उन अधिकारों के बयान में जिनका ऋणदाता (मुइर) उधार दी गई वस्तु पर स्वामी होता है
55	**अध्याय: (4)**
	उधारकर्ता (मुस्तईर) द्वारा नियमों के उल्लंघन के आदेशों के बारे में
57	**अध्याय: (5)**

पृष्ठ	विषय
36	**अध्याय: (7)** अमानत वापस करने के बयान में
37	**अध्याय: (8)** उन स्थितियों के बयान में जिनमें अमानत रखने वाले या प्राप्त करने वाले एक से अधिक हों
39	**अध्याय: (9)** अमानत में मतभेद उत्पन्न होने के बयान में
62	**अध्याय: (6)** आरियाह (उधार) वापस कर देने के बयान में
63	**अध्याय: (7)** आरियाह को वापस मांगने और उन परिस्थितियों के बारे में जो वापसी को रोकती हैं
66	**अध्याय: (8)** आरियाह में मतभेद उत्पन्न होने और गवाही के बयान में

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد ۴ (۳) فہرست فہرست

صفحہ	مضمون
۹	**کتاب الودیعة**
	باب : (۱)
	ایداع و ودیعت کی تفسیر اور ودیعت کے رکن و شرائط و حکم کے بیان میں
۱۱	**باب : (۲)**
	ودیعت کی حفاظت غیر کے ہاتھ میں کر دینے کے بیان میں
۱۴	**باب : (۳)**
	کن شرطوں کا ودیعت میں اعتبار واجب ہے اور کن کا نہیں
۱۶	**باب : (۴)**
	جن صورتوں میں ودیعت کا ضائع کرنا لازم آتا ہے اور جن صورتوں سے ضمان آتی ہے
۲۸	**باب : (۵)**
۴۴	**باب : (۱۰)**
	متفرقات میں
۵۱	**کتاب العاریة**
	باب : (۱)
	عاریت کی تفسیر شرعی اور رکن و شرائط و انواع و حکم کے بیان میں
۵۲	**باب : (۲)**
	اُن الفاظ کے بیان میں جن سے عاریت منعقد ہوتی ہے اور جن سے نہیں منعقد ہوتی
۵۳	**باب : (۳)**
	اُن تصرفات کے بیان میں جن کا معیر شے مستعار میں مالک ہوتا ہے
۵۵	**باب : (۴)**

صفحہ	مضمون
	تجہیل ودیعت کے بیان میں
۳۲	**باب : (۶)** ودیعت طلب کرنے اور غیر کو دینے کا حکم کرنے کے بیان میں
۳۶	**باب : (۷)** ودیعت واپس کرنے کے بیان میں
۳۷	**باب : (۸)** اُن صورتوں کے بیان میں جن میں مودع یا مستودع ایک سے زیادہ ہوں
۳۹	**باب : (۹)** ودیعت میں اختلاف واقع ہونے کے بیان میں
	مستعیر کے خلاف کرنے کے احکام میں
۵۷	**باب : (۵)** عاریت کے ضائع کر دینے اور جس کا مستعیر ضامن ہوتا ہے اور جس کا نہیں ہوتا ہے
۶۲	**باب : (۶)** عاریت واپس کر دینے کے بیان میں
۶۳	**باب : (۷)** عاریت کے واپس مانگنے اور جو امر عاریت واپس لینے کا مانع ہوتا ہے اس کے بیان میں
۶۶	**باب : (۸)** عاریت میں اختلاف واقع ہونے اور اس میں گواہی کے بیان میں

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 Index / Table of Contents

Subject / Content	Page
Book of Lease/Hire (Kitab al-Ijarah)	**128**
Chapter 1: Definition of Ijarah, its pillars, terminology, conditions, types, rulings, and the quality and characteristics of its formation.	128
Chapter 2: When the wage (ujrah) becomes obligatory, and matters related to the owner and others.	134
Chapter 3: Regarding the durations or times during which a lease takes effect.	139
Chapter 4: Regarding the employee's (ajir) right to utilize or dispose of their wages.	141
Chapter 5: Regarding setting options (khiyar) or conditions in a lease agreement.	145
Chapter 6: Regarding a lease taking effect on one of two conditions, or on two or more conditions.	149
Chapter 7: Regarding the lessee (mustajir) sub-leasing what they have hired.	154
Chapter 8: Regarding the formation of a lease without explicit verbal expression (silent agreement).	157
Chapter 9: Situations where it is ruled that the employee has completed the work and handed it over to the employer.	163
	165
Chapter 10: In miscellaneous matters	67
Book of Gift (Kitab al-Hiba)	**70**
Chapter 1: Definition of Hiba, its pillars, conditions, types, and rulings.	70
Chapter 2: Situations where a gift is permissible and where it is not.	74
Chapter 3: Regarding the issues related to transferring ownership (tamlik).	82
Chapter 4: Regarding gifting (forgiving) a debt to a debtor.	87
Chapter 5: Regarding the revocation of a gift (Hiba).	89
Chapter 6: Regarding making a gift on behalf of a minor.	98
Chapter 7: Regarding taking a compensation (iwad) in a gift.	102
Chapter 8: Regarding placing conditions when making a gift.	105
	109

Subject / Content	Page
Chapter 10: Regarding the hiring of a wet nurse.	
Chapter 9: Disagreements between the donor and the recipient, and the testimony regarding it.	
Chapter 10: Regarding the gift made by a sick person.	113
Chapter 11: In miscellaneous matters	116
Chapter 12: Regarding charity (Sadaqah).	123

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 अनुक्रमणिका (फेहरिस्त)

विषय	पृष्ठ संख्या
किताबुल इजारा (किराये/पट्टे की पुस्तक)	**१२८**
अध्याय १: इजारा की व्याख्या, उसके स्तंभ, शब्द, शर्तें, प्रकार, हुक्म और इजारा संपन्न होने की गुणवत्ता और विशेषता के वर्णन में	१२८
अध्याय २: मजदूरी (अजरत) कब अनिवार्य होती है और उसके संबंधित मालिक आदि के वर्णन में	१३४
अध्याय ३: उन समयों के वर्णन में जिनमें इजारा (किराया) लागू होता है	१३९
अध्याय ४: कर्मचारी (अजीर) द्वारा मजदूरी में अधिकार रखने के वर्णन में	१४१
अध्याय ५: इजारा में विकल्प (खियार) आदि की शर्त लगाने के वर्णन में	१४५
अध्याय ६: एक कार्य पर दो शर्तों में से, या दो या अधिक शर्तों पर इजारा होने के वर्णन में	१४९
अध्याय ७: किराएदार (मुस्ताजिर) ने जो चीज़ किराए पर ली है, उसे आगे किराए पर देने के वर्णन में	१५४
अध्याय ८: बिना शब्दों के इजारा (मूक सहमति) संपन्न होने के वर्णन में	१५७
	१६३
अध्याय १०: विविध विषयों में	६७
किताबुल हिबा (दान की पुस्तक)	**७०**
अध्याय १: हिबा की व्याख्या, स्तंभ, शर्तें, प्रकार और हुक्म के वर्णन में	७०
अध्याय २: उन स्थितियों में जिनमें हिबा जायज़ है और जिनमें जायज़ नहीं है	७४
अध्याय ३: मिल्कियत (स्वामित्व) सौंपने के संबंधित मसलों के वर्णन में	८२
अध्याय ४: कर्जदार को कर्ज दान (हिबा) करने के वर्णन में	८७
अध्याय ५: हिबा (दान) वापस लेने के वर्णन में	८९
अध्याय ६: नाबालिग के लिए हिबा करने के वर्णन में	९८
अध्याय ७: हिबा में बदले (इवज़) लेने के वर्णन में	१०२
	१०५

विषय	पृष्ठ संख्या
अध्याय ९: उन स्थितियों के वर्णन में जिनमें यह निर्णय दिया जाता है कि कर्मचारी ने काम पूरा करके मालिक को सौंप दिया	
अध्याय १०: दूध पिलाने वाली महिला को किराए पर लेने के वर्णन में	१६५
अध्याय ८: हिबा करने में शर्तें लगाने के वर्णन में	
अध्याय ९: दाता (वाहिब) और प्राप्तकर्ता (मूहूब लहू) के बीच विवाद और गवाही देने के वर्णन में	१०९
अध्याय १०: बीमार व्यक्ति द्वारा हिबा (दान) के वर्णन में	११३
अध्याय ११: विविध विषयों में	११६
अध्याय १२: सदक़ा (दान-पुण्य) के वर्णन में	१२३

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد 4 فہرست

مضمون	صفحہ
کتاب الاجارۃ	۱۲۸
باب: ۱ اجارہ کی تفسیر واس کے رکن والفاظ وشرائط واقسام و حکم واجارہ کے انعقاد کی کیفیت وصفت کے بیان میں	۱۲۸
باب: ۲ اجرت کب واجب ہوتی ہے اور اس کے متعلق مالک وغیرہ کے بیان میں	۱۳۴
باب: ۳ ان اوقات کے بیان میں جن پر اجارہ واقع ہوتا ہے	۱۳۹
باب: ۴ اجیر کو اجرت میں تصرف کرنے کے بیان میں	۱۴۱
باب: ۵ اجارہ میں خیار وغیرہ شرط لگانے کے بیان میں	۱۴۵
باب: ۶ ایک پر دو شرطوں میں سے یا دو شرطوں یا زیادہ پر اجارہ واقع ہونے کے بیان میں	۱۴۹
	۱۵۴

مضمون	صفحہ
باب: ۱۰ متفرقات میں	۶۷
کتاب الھبۃ	۷۰
باب: ۱ ہبہ کی تفسیر ورکن وشرائط وانواع وحکم کے بیان میں	۷۰
باب: ۲ جن صورتوں میں ہبہ جائز ہے اور جن میں نہیں جائز	۷۴
باب: ۳ تملیک کے متعلق مسائل کے بیان میں	۸۲
باب: ۴ قرضدار کو قرضہ ہبہ کرنے کے بیان میں	۸۷
باب: ۵ ہبہ سے رجوع کرنے کے بیان میں	۸۹
	۹۸

مضمون	صفحہ
باب: ۷ مستاجر نے جو چیز اجارہ لی ہے اس کے اجارہ دینے کے بیان میں	۱۵۷
باب: ۸ بغیر لفظ کے اجارہ منعقد ہونے کے بیان میں	۱۶۳
باب: ۹ ان صورتوں کے بیان میں جن میں اس معنی پر حکم دیا جاتا ہے کہ اجیر نے کام سے فراغت کر کے مستاجر کے سپرد کر دیا	۱۶۵
باب: ۱۰ دودھ پلانے والی کو اجارہ لینے کے بیان میں	

مضمون	صفحہ
باب: ۶ نابالغ کے واسطے ہبہ کرنے کے بیان میں	۱۰۲
باب: ۷ ہبہ میں عوض لینے کے بیان میں	۱۰۵
باب: ۸ ہبہ کرنے میں شرط لگانے کے بیان میں	۱۰۹
باب: ۹ واہب اور موہوب لہ میں اختلاف اور اس میں گواہی دینے کے بیان میں	۱۱۳
باب: ۱۰ مریض کے ہبہ کے بیان میں	۱۱۶
باب: ۱۱ متفرقات میں	۱۲۳
باب: ۱۲ صدقہ کے بیان میں	

(no English text on this page)

(no Hindi text on this page)

(no Urdu text on this page)

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 Table of Contents

Page	Subject
267	**Chapter 17:** Regarding the rulings on the liability (damages) incurred due to violations in hiring/leasing, or loss, destruction, etc.
282	**Chapter 18:** Regarding the description of specific employees and common employees.
306	**Chapter 19:** **Section 1:** Regarding the difference between a specific employee and a common employee and the description of the rulings for both. **Section 2:** Regarding miscellaneous matters. Regarding the appointment of an agent in a lease/hiring contract.
307	**Chapter 20:** Regarding the description of the customary long-term leases of Bukhara.
312	**Chapter 21:** Regarding the description of having a task completed by a craftsman or contracting for work.
319	**Chapter 22:** Miscellaneous matters.
351	**Chapter 5:** Regarding the master having a child with a 'mukaatiba' (female slave under contract) and the master making his 'umm walad' or 'mudabbar' a mukaatab, etc.
357	**Chapter 6:** Regarding a stranger entering into a contract of 'kitabat' (manumission) on behalf of a slave as a gesture of kinship/favor.
359	**Chapter 7:** Regarding the making of a jointly-owned slave a mukaatab.
364	**Chapter 8:** Regarding the inability of the mukaatab (to fulfill the contract) and the death of the mukaatab or the master.
370	**Chapter 9:** Miscellaneous matters.
381	**The Book of Walaa (Patronage/ Affiliation)** **Chapter 1:** Regarding the rulings of Walaa (related to manumission).

Page	Subject
	The Book of Mukaatab (Contracted Slaves)
327	**Chapter 1:** Regarding the definition, pillars, conditions, and rulings of Kitabat (manumission contract).
330	**Chapter 2:** Regarding the description of invalid (fasid) Kitabat contracts.
334	**Chapter 3:** Regarding the actions a mukaatab can and cannot perform.
349	**Chapter 4:** Regarding the mukaatab purchasing his close relatives or spouse etc.
	Section 1: Regarding its causes, conditions, characteristics, and rulings.
	Section 2: Regarding those eligible for Walaa and its associated matters.
383	**Chapter 2:** Regarding the description of 'Walaa-al-Muwalat' (Patronage by agreement).
393	**Section 1:** Regarding the proof of its causes, conditions, rulings, and description.
395	**Section 2:** Regarding those eligible for Walaa and its associated matters.

फ़तावा आलमगीरी ..... खंड 4 अनुक्रमणिका

पृष्ठ	विषय
	अध्याय: 17
267	किराये (लीज़) में उल्लंघन करने और नुकसान या बर्बादी आदि होने पर क्षतिपूर्ति (ज़मानत) अनिवार्य होने के मसलों के वर्णन में।
	अध्याय: 18
282	विशेष कर्मचारी और सामान्य कर्मचारी के वर्णन में।
	अध्याय: 19
306	**अनुभाग 1:** विशेष कर्मचारी और सामान्य कर्मचारी के बीच अंतर और दोनों के नियमों के वर्णन में। **अनुभाग 2:** विविध मसलों के वर्णन में।
	अध्याय: 20
307	किराये (اجارہ) में वकील नियुक्त करने के वर्णन में। बुखारा में प्रचलित लंबी अवधि के लीज़ (اجارہ طویلہ) के वर्णन में।
	अध्याय: 21
312	किसी कारीगर से कोई काम करवाने या किसी काम के ठेके के वर्णन में।
	अध्याय: 22
319	विविध मसलों में।
	अध्याय: 5
351	स्वामी द्वारा मुकातिबा दासी से संतान होने और स्वामी का अपनी 'उम्म वलद' और 'मुदब्बर' को मुकातिब बनाने आदि के वर्णन में।
	अध्याय: 6
357	किसी अजनबी द्वारा किसी गुलाम की ओर से निकटता हेतु 'किताबात' (स्वतंत्रता हेतु अनुबंध) का अनुबंध करने के वर्णन में।
	अध्याय: 7
359	साझा गुलाम को मुकातिब बनाने के वर्णन में।
	अध्याय: 8
364	मुकातिब के असमर्थ होने और मुकातिब व स्वामी की मृत्यु के वर्णन में।
	अध्याय: 9
370	विविध मसलों में।
381	**किताबुल वला (वफादारी/संरक्षण की पुस्तक)**

पृष्ठ विषय

किताबुल मुकातिब (मुक्ति अनुबंध की पुस्तक)

327 **अध्याय: 1**
किताबात की परिभाषा, स्तंभ, शर्तें और नियमों के वर्णन में।

330 **अध्याय: 2**
अमान्य (फ़ासिद) किताबात के वर्णन में।

334 **अध्याय: 3**
उन कार्यों के वर्णन में जो मुकातिब कर सकता है और जो नहीं कर सकता है।

349 **अध्याय: 4**
मुकातिब द्वारा अपने निकट संबंधियों या पत्नी आदि को खरीदने के वर्णन में।

पृष्ठ विषय

अध्याय: 1
वला (मुक्ति के बाद के संबंध) के नियमों के बारे में।

अनुभाग 1: इसके कारण, शर्तें, विशेषताएं और नियम के वर्णन में।

अनुभाग 2: वला के पात्रों और इससे संबंधित मामलों के वर्णन में।

अध्याय: 2

383 'वला-ए-मुवालात' (अनुबंधीय संरक्षण) के वर्णन में।

393 **अनुभाग 1:** इसके प्रमाण के कारणों, शर्तों, नियमों और विशेषताओं के वर्णन में।

395 **अनुभाग 2:** वला के पात्रों और इससे संबंधित मामलों के वर्णन में।

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد ۴ فہرست

صفحہ	مضمون
	باب: ۱۷
۲۶۷	اجارہ میں خلاف کرنے اور ضائع و تلف وغیرہ ہونے سے ضمان لازم آنے کے مسائل کے بیان میں
	باب: ۱۸
۲۸۲	اجیر خاص و اجیر مشترک کے بیان میں
	باب: ۱۹
۳۰۶	**فصل اول:** اجیر خاص اور اجیر مشترک میں فرق اور دونوں کے احکام کے بیان میں
	فصل دوم: متفرقات کے بیان میں اجارہ میں وکیل مقرر کرنے کے بیان میں
	باب: ۲۰
۳۰۷	اجارہ طویلہ مرسومہ بخارا کے بیان میں

صفحہ	مضمون
	باب: ۵
۳۵۱	مولیٰ سے مکاتبہ باندی کے بچہ ہونے اور مولیٰ کا اپنی ام ولد و مدبر کو مکاتب کرنے وغیرہ کے بیان میں
	باب: ۶
۳۵۷	اجنبی کا کسی غلام کی طرف سے عقد کتابت قرابت قرار دینے کے بیان میں
	باب: ۷
۳۵۹	غلام مشترک کے مکاتب کرنے کے بیان میں
	باب: ۸
۳۶۴	مکاتب کے عاجز ہونے اور مکاتب اور مولیٰ کے مر جانے کے بیان میں

مضمون	صفحہ
باب: ۹	
متفرقات میں	۳۱۹
باب: ۱۰	
کوئی کام کاریگر سے بنوانے یا کسی کام کے ٹھیکے کے بیان میں	۳۱۲
باب: ۲۱	
متفرقات میں	۳۱۹
باب: ۲۲	
کتابت کی تفسیر و رکن و شرائط و احکام کے بیان میں	۳۲۷
باب: ۱	
کتابت فاسدہ کے بیان میں	۳۳۰
باب: ۲	
متفرقات میں	۳۳۴
کتاب الولاء	
باب: ۱	
ولا (عتاق) کے احکام میں	
فصل اول: اس کے سبب و شرائط و صفت و حکم میں	۳۸۱
فصل دوم: مستحقین ولاء اور اس کے ملحقات کے بیان میں	۳۸۳
باب: ۲	
ولاء موالاۃ کے بیان میں	۳۹۳
فصل اول: اس کے ثبوت کے سبب و شرائط و حکم و صفت و سبب و صفت و حکم کے بیان میں	۳۹۵
فصل دوم: مستحقین ولاء اور اس کے ملحقات کے بیان میں	

صفحہ	مضمون صفحہ	مضمون
	باب: ۳	
	جو افعال مکاتب کر سکتا ہے اور جو نہیں کر سکتا ہے اُن کے بیان میں	
	باب: ۴	
۳۴۹	مکاتب کے اپنے قریب یا زوجہ وغیرہ کے خرید کرنے کے بیان میں	

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 Table of Contents

Subject	Page
Chapter: (5) Regarding Miscellaneous Matters	396
Book of Compulsion (Kitab al-Ikrah)	399
Chapter: (1) Regarding the Sharia definition of compulsion, its types, conditions, rulings, and some related issues	
Chapter: (2) Regarding those matters which are permissible for a coerced person to perform and those which are not	405
Chapter: (3) Regarding issues of contracts of ownership	422
Subject	**Page**
Chapter: (4) Regarding Miscellaneous Matters (of the previous book)	425
Book of Interdiction (Kitab al-Hajr)	441
Chapter: (1) Regarding the definition of interdiction, its causes, and unanimously agreed-upon issues	
Chapter: (2) Regarding interdiction due to profligacy/corruption	442
Section One ⋆ Regarding the recognition of the age of puberty	
Section Two ⋆ Regarding the recognition of the age of puberty	442
Chapter: (3) Regarding interdiction occurring due to debt	443

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 फ़ेहरिस्त (विषय-सूची)

विषय	पृष्ठ
अध्याय: (5) विविध मामलों में	396
किताब अल-इक़राह (दबाव/मजबूरी की किताब)	399
अध्याय: (1) इक़राह (दबाव) की शरीई व्याख्या, प्रकार, शर्तें, हुक्म और कुछ मुद्दों के विवरण में	
अध्याय: (2) उन मामलों के विवरण में जिनका करना मजबूर किए गए व्यक्ति के लिए जायज़ है और जिनका नहीं	405
अध्याय: (3) स्वामित्व के अनुबंधों के मुद्दों के विवरण में	422
विषय	**पृष्ठ**
अध्याय: (4) विविध मामलों के विवरण में	425
किताब अल-हज्र (पाबंदी/निषेध की किताब)	441
अध्याय: (1) हज्र (पाबंदी) की व्याख्या, कारणों और सर्वसम्मत मुद्दों के विवरण में	
अध्याय: (2) भ्रष्टाचार/कुप्रबंधन के कारण हज्र के विवरण में	442
खंड एक ⋆ बालिग़ होने की उम्र की पहचान के विवरण में	
खंड दो ⋆ बालिग़ होने की उम्र की पहचान के विवरण में	442
अध्याय: (3) क़र्ज़ के कारण हज्र (पाबंदी) होने के विवरण में	443

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد ۶ فہرست

مضمون صفحہ

باب: (۵) متفرقات میں ۳۹۶

کتاب الاکراہ ۳۹۹

باب: (۱) اکراہ کی تفسیر شرعی و انواع و شروط و حکم اور بعض مسائل کے بیان میں

باب: (۲) ان امور کے بیان میں جن کا کرنا شخص مجبور کردہ شدہ کو حلال ہے اور جن کا نہیں ۴۰۵

باب: (۳) عقود تملیکیہ کے مسائل کے بیان میں ۴۲۲

مضمون صفحہ

باب: (۴) متفرقات کے بیان میں ۴۲۵

کتاب الحجر ۴۴۱

باب: (۱) حجر کی تفسیر و اسباب و مسائل متفق علیہا کے بیان میں

باب: (۲) حجر الفساد کے بیان میں ۴۴۲

فصل اول * حد بلوغ کی پہچان کے بیان میں

فصل دوم * حد بلوغ کی پہچان کے بیان میں ۴۴۲

باب: (۳) بسبب قرضہ کے حجر واقع ہونے کے بیان میں ۴۴۳

(no English text on this page)

(no Hindi text on this page)

(no Urdu text on this page)

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | Kitab al-Wadi'ah

Book of Wadi'ah (Deposit) There are ten chapters in it.

Chapter One: Regarding the definition of 'Ida' (depositing) and 'Wadi'ah' (deposit), and the description of the pillar, conditions, and ruling of deposit.
Legally, authorizing another person to safeguard one's property is called 'Ida', and the thing left with the trustee is legally termed 'Wadi'ah'. This is stated in 'Al-Kanz'. The pillar (rukn) of Wadi'ah is also offer (ijab) and acceptance (qabul). That is, the depositor (muda') [1] saying, "I have given you this property as a deposit," or words and actions that stand in their place; and acceptance from the side of the depositee (mustawda') [2] through words and deeds, or just actions; this is in 'At-Tabyin'. Sometimes deposit is formed through explicit offer and acceptance, and sometimes through implicit indication. Explicit is when the depositor says, "I gave you this thing as a deposit," and the depositee says, "I accepted." For the right of protection, it is not complete without this. However, regarding the right of trust (amanah), it is completed merely by the offer. For instance, if one says to a usurper (ghasib), "I have given you the usurped item as a deposit," the usurper is absolved from liability even if he hasn't formally accepted it [3]. Nevertheless, the obligation of protection is binding on the depositee, so his acceptance is necessary. Implicit deposit is when one leaves goods with someone without saying anything, or says "this is a deposit with you," and the person remains silent; he then becomes the depositee because conventionally this is considered depositing and acceptance. So much so that if he disappears and the goods are lost, he will be liable. This is mentioned in 'Khazanat al-Muftin'. The conditions for a deposit are of several types. Among them is that the property of the deposit must be such that its possession can be established. Thus, if a runaway slave, a flying bird, or property fallen into a deep river is given as a deposit, it is not valid. This is in 'Al-Bahr al-Ra'iq'. Another condition is that the depositee must be sane; therefore, accepting a deposit from an insane person, a child, or a mentally impaired person is not valid. However, being an adult is not a condition according to our view. So, giving a deposit to a boy who is authorized to transact is valid. Likewise, freedom is not a condition, but an authorized slave (ma'dhun) has the authority to take a deposit. However, a boy who is 'mahjur' (restricted from transacting) cannot validly accept a deposit. Similarly, the freedom of the depositee is not a condition for the validity of the deposit contract. Thus, acceptance from an authorized slave is valid and the rulings of deposit will apply to him, but acceptance from a restricted slave is not valid. This is in 'Al-Bada'i'.

Statement of the Ruling of Deposit: The ruling of a deposit is that safeguarding the deposit is obligatory (wajib) upon the depositee. The property becomes a trust (amanah) in his hands, and it is obligatory [4] upon him to return it when the owner requests it. This is as stated in 'Al-Shumunni'. And an item that is a deposit cannot be given as a deposit to another, nor...

Footnotes: **[1]** The one giving the deposit (depositor). **[2]** The one receiving the deposit (depositee). **[3]** Meaning, he did not accept through word or deed. **[4]** The word "obligatory" means that if he denies the deposit when it is requested, he immediately becomes liable (damun). If he later admits it, he will still not be absolved of liability until he returns it to the owner or buys something for him with it by his order.

किताब अल-वदीआ (धरोहर की पुस्तक) इसमें दस अध्याय हैं।

प्रथम अध्याय: इदा' (जमा करना) और वदीआ (धरोहर) की व्याख्या और वदीआ के स्तंभ, शर्तों और आदेश के वर्णन में। किसी दूसरे व्यक्ति को अपने माल की सुरक्षा का अधिकार देने को शरई (इस्लामी कानून) तौर पर 'इदा' कहते हैं और जो चीज़ अमीन (न्यासी) के पास छोड़ी जाए वह शरई तौर पर 'वदीआ' (धरोहर) है। यह 'कंज़' में है। वदीआ का 'रुकन' (स्तंभ) भी 'ईजाब व क़बूल' (प्रस्ताव और स्वीकृति) है, अर्थात 'मूदअ' (धरोहरकर्ता) [१] का यह कहना कि "मैंने तुझे यह माल धरोहर के रूप में दिया" या जो इसके समान शब्द और कार्य हों, और 'मुस्तौदअ' (धरोहर प्राप्तकर्ता) [२] की ओर से शब्दों और कार्यों से स्वीकार करना या केवल कार्य से स्वीकार करना; यह 'तबीन' में है। वदीआ कभी स्पष्ट ईजाब व क़बूल से होता है और कभी संकेत (दलालत) से। स्पष्ट इस प्रकार है कि मूदअ ने कहा, "मैंने तुझे यह चीज़ धरोहर दी" और मुस्तौदअ ने कहा, "मैंने स्वीकार किया।" सुरक्षा के अधिकार के लिए इसके बिना यह पूर्ण नहीं होगा, जबकि अमानत (न्यास) का अधिकार केवल ईजाब से ही पूर्ण हो जाता है। यहाँ तक कि यदि किसी ग़ासिब (अवैध कब्जा करने वाले) से कहा गया कि "मैंने तुझे छीनी हुई चीज़ धरोहर के रूप में दी," तो ग़ासिब ज़िम्मेदारी (ज़मान) से मुक्त हो गया, भले ही उसने स्वीकार न किया हो [३]। लेकिन मुस्तौदअ पर सुरक्षा का कर्तव्य अनिवार्य है, इसलिए उसका स्वीकार करना आवश्यक है। संकेत द्वारा वदीआ इस तरह है कि जब किसी के पास सामान रखा और कुछ नहीं कहा, या कहा कि "तेरे पास यह धरोहर है" और वह चुप रहा, तो वह व्यक्ति मुस्तौदअ हो जाएगा, क्योंकि प्रथागत (उर्फ़न) रूप से यह इदा' और क़बूल है। यहाँ तक कि यदि वह गायब हो गया और सामान नष्ट हो गया, तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा; यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। वदीआ की शर्तें कई प्रकार की हैं। उनमें से एक यह है कि धरोहर का माल ऐसा हो जिस पर कब्जे का प्रमाण दिया जा सके। यहाँ तक कि यदि किसी भागे हुए दास को, या उड़ते हुए पक्षी को, या गहरे दरिया में गिरे हुए माल को धरोहर के रूप में दिया गया, तो यह सही नहीं है; यह 'बहरुल राइक़' में है। उनमें से एक शर्त यह है कि मुस्तौदअ समझदार (आक़िल) हो; अतः पागल, बालक या मानसिक रूप से विक्षिप्त व्यक्ति का धरोहर स्वीकार करना सही नहीं है। हमारे अनुसार उसका वयस्क (बालिग़) होना शर्त नहीं है, यहाँ तक कि जिस बालक को लेन-देन की अनुमति हो, उसे धरोहर देना सही है। इसी तरह स्वतंत्रता (आज़ाद होना) भी शर्त नहीं है, लेकिन अनुमति प्राप्त दास (माज़ून) को धरोहर लेने का अधिकार है। परंतु जो बालक 'महजूर' (लेन-देन से प्रतिबंधित) हो,

उसका धरोहर स्वीकार करना सही नहीं है। इसी तरह मुस्तौदअ की स्वतंत्रता भी वदीआ का अनुबंध (अक़्द) सही होने के लिए शर्त नहीं है; यहाँ तक कि अनुमति प्राप्त दास से स्वीकृति सही है और वदीआ के नियम उस पर लागू होंगे, लेकिन प्रतिबंधित दास से स्वीकृति सही नहीं है; यह 'बदाइ' में है।

वदीआ के आदेश का वर्णन: वदीआ का आदेश यह है कि मुस्तौदअ पर धरोहर की सुरक्षा अनिवार्य (वाजिब) है और माल उसके पास अमानत (धरोहर) हो जाता है, और मालिक के मांगने पर उसे वापस करना अनिवार्य [४] है। ऐसा 'शमुन्नी' में है। और जो चीज़ धरोहर है, वह किसी दूसरे को धरोहर के रूप में नहीं दी जा सकती...

पाद-टिप्पणियाँ (फ़ुटनोट्स): **[१]** धरोहर देने वाला। **[२]** धरोहर लेने वाला। **[३]** अर्थात उसने शब्द या कार्य से स्वीकार न किया हो। **[४]** 'वाजिब है' का अर्थ यह है कि यदि मांगने पर वह इनकार करे, तो वह तुरंत उत्तरदायी (ज़ामिन) हो जाएगा। फिर यदि वह बाद में स्वीकार भी कर ले, तो भी वह दायित्व से तब तक मुक्त नहीं होगा जब तक कि वह उसे मालिक को सौंप न दे या उसके आदेश से उसके लिए कोई चीज़ न खरीद ले।

کتاب الودیعة اس میں دس ابواب ہیں

باب اول: ایداع ودیعت کی تفسیر اور ودیعت کے رکن و شرائط و حکم کے بیان میں کسی دوسرے شخص کو اپنے مال کی حفاظت پر مسلط کرنے کو شرعاً ایداع کہتے ہیں اور جو چیز امین کے پاس چھوڑی جائے وہ شرعاً ودیعت ہے یہ کنز میں ہے اور رکن ودیعت بھی ایجاب و قبول ہے یعنی مودع (۱) کا یہ کہنا کہ میں نے تجھے یہ مال ودیعت دیا یا جو اس کے قائم مقام اقوال و افعال ہوں اور مستودع (۲) کی طرف سے قول و فعل سے قبول کرنا یا فقط فعل سے قبول کرنا یہ تبیین میں ہے ودیعت کبھی صریح ایجاب وقبول سے ہوتی ہے اور کبھی بدلالت ہوتی ہے پس صریح یوں ہے کہ مودع نے کہا کہ میں نے تجھے یہ چیز ودیعت دی اور مستودع نے کہا کہ میں نے قبول کی اور حفاظت کے حق کے واسطے بدوں اس کے تمام نہ ہوگی اور حق امانت میں صرف ایجاب سے تمام ہو جاتی ہے حتی کہ اگر کسی غاصب سے کہا کہ میں نے تجھے چیز مغصوب ودیعت دی تو غاصب ضمان سے بری ہو گیا اگرچہ اس نے قبول نہ کیا ہو (۳) لیکن حفاظت کا وجوب مستودع پر لازم ہے پس اس کا قبول کرنا ضروری ہے اور ودیعت بدلالت اس طرح ہے کہ جب کسی کے پاس متاع رکھی اور کچھ نہ کہا یا کہا کہ تیرے پاس ودیعت ہے اور وہ خاموش رہا تو وہ شخص مستودع ہو جائے گا کیونکہ عرفا یہ ایداع و قبول ہے حتی کہ اگر غائب ہوا اور متاع ضائع ہو گئی تو وہ ضامن ہوگا یہ خزانة المفتین میں ہے اور شرائط ودیعت چند قسم کے ہیں از انجملہ یہ ہے کہ مال ودیعت اس قابل ہو کہ اس پر قبضہ کا اثبات ہو سکتا ہو حتی کہ اگر بھاگے ہوئے غلام کو یا ہوائی پرندہ کو یا دریائے عمیق کے گرے ہوئے مال کو ودیعت دیا تو نہیں صحیح ہے یہ بحر الرائق میں ہے از انجملہ یہ ہے کہ مستودع عاقل ہو پس مجنون یا طفل یا مختل کا ودیعت قبول کرنا صحیح نہیں

ہے اور اس کا بالغ ہونا ہمارے نزدیک شرط نہیں ہے حتی کہ جس لڑکے کو تصرف کی اجازت ہے اس کو ودیعت دینا صحیح ہے ایسے ہی آزادی بھی شرط نہیں ہے لیکن غلام ماذون کو ودیعت دینے کا اختیار ہے لیکن جو لڑکا محجور ہو گا یعنی تصرف سے ممنوع ہو تو اس کا ودیعت قبول کرنا صحیح نہیں ہے ایسے ہی مستودع کی آزادی بھی عقد ودیعت صحیح ہونے کے واسطے شرط نہیں ہے حتی کہ غلام ماذون سے قبول صحیح ہے اور احکام ودیعت کے اس پر مترتب ہوں گے لیکن غلام محجور سے قبول صحیح نہیں ہے یہ بدائع میں ہے۔

حکم ودیعت کا بیان اور حکم ودیعت کا یہ ہے کہ مستودع پر ودیعت کا حفظ واجب ہے اور مال اس کے پاس امانت ہو جاتا ہے اور مالک کے طلب کرنے کے وقت واپس دینا اس پر واجب (۴) ہے کذا فی الشمنی اور جو چیز ودیعت ہے وہ دوسرے کو ودیعت نہیں دی جاتی ہے اور نہ

(۱) ودیعت دینے والا۔ **(۲)** ودیعت لینے والا۔ **(۳)** یعنی قول و فعل سے قبول نہ کیا ہو۔ **(۴)** قولہ واجب ہے حتی کہ اگر طلب کرنے پر منکر ہو تو فوراً ضامن ہو جائے گا پھر اگر اقرار کرے تو بھی ضمان سے بری نہ ہو گا جب تک مالک کے سپرد نہ کرے یا اس کے حکم سے اس کے لئے کوئی چیز خریدے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 | 10 | Kitab al-Wadi'ah (The Book of Deposits)

...neither is it to be given as a loan, nor for hire, nor as a pledge. If the depositary (mustawda') performs any of these actions, he shall become liable for the deposit; this is mentioned in 'Bahr al-Ra'iq'. If a person leaves something with someone without their instruction and it gets lost, the person with whom it was left shall not be liable because he did not undertake its protection. If someone leaves something and says, "keep an eye on it," and the other person calls out, "I will not protect it," and it gets lost, it is stated in 'al-Muhit' that he shall not be liable because he did not commit to its protection; this is in 'al-Wajiz al-Kardari'. If a person leaves a gathering and leaves behind their book or some belongings, the remaining people become the depositaries, such that if everyone leaves and the item is destroyed, all are liable because they were all guardians. If they leave one by one, the liability falls on the last person because he became the one designated for protection; this is in 'al-Muhit al-Sarakhsi'. If a person leaves their shop door open and the people sitting there leave one by one, and then some goods are stolen, the last person remaining is liable; this is in 'al-Multaqit'. If someone has a piece of cloth in hand and another asks, "Give it to me for a moment," and he hands it over, it is considered a deposit; this is in 'al-Zahiriyyah'. In 'Fatawa Ahl Samarqand', it is stated that a person went to an inn with their horse and asked the innkeeper, "Where should I tie it?" He replied, "Over there," and the innkeeper tied it. The person went elsewhere and upon returning did not find their horse. The innkeeper said, "Your companion took the horse to water it," even though the person had no companion. In this case, the innkeeper is liable; this is in 'al-Muhit'.

If someone goes to a bathhouse (hammam) and asks the attendant, "Where should I put my clothes?" and the attendant says, "Put them there," and he does so and enters the bath, and then someone else leaves the bathhouse and takes those clothes, the bathhouse attendant is liable. If he places the clothes in front of the attendant's sight without saying anything and the rest of the situation is the same, then if there is no 'shabi' (attendant), i.e., 'jamah-dar' (clothes-keeper) in the bathhouse, the bathhouse attendant is liable. But if there is a clothes-keeper present and he is at his post, the liability falls on him, not the bathhouse owner. However, if protection was explicitly assigned to the bathhouse owner, for example, by asking "Where should I put my clothes?", then in this case the liability is mandatory for the bathhouse owner, even if a clothes-keeper is present; this is in 'al-Zahiriyyah'. If the clothes-keeper is absent and the person leaves the clothes in front of the bathhouse

owner, the responsibility of protection is on the bathhouse owner, and he is liable; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. A person went to a bathhouse and put their clothes down while the attendant was present. Then someone left the bathhouse wearing those clothes, and the attendant did not know whether they belonged to him or someone else. Then the owner of the clothes came out and said, "These are not my clothes," and the attendant said, "Someone left the bathhouse wearing those clothes and I thought they were his," then the bathhouse attendant is liable because he neglected his duty of protection; this is in 'Khazanat al-Muftiin'. In Abu Layth's 'Kitab al-Ghasb', it is stated that a person went to a bathhouse and placed their clothes in front of the attendant's sight, then came out and found the attendant sleeping and the clothes stolen. If he fell asleep while sitting, he is not liable, but if he lay down on his side to sleep, he is liable; this is in 'al-Muhit'. In 'Majmu' al-Nawazil', it is mentioned that a woman went to a bathhouse and gave a vessel to a minor girl saying, "give this to my daughter" who was inside the bathhouse. When the minor went to her, the daughter told the minor girl, "Fill this with water and bring it to me." She filled it and it broke. If this daughter is part of her mother's household (ayal), she is not liable, but if she is in her husband's home...

---

1. The statement "he will be liable" applies when there is no clothes-keeper (jamah-dar) present.
2. The term "ayal" refers to one who lives with her.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 5 | 10 | किताब-उल-वदीआ (अमानत का बयान)

...न ही उधार दिया जाता है, न किराए पर दिया जाता है, और न ही गिरवी रखा जाता है। और अगर मुस्तौदअ (जिसके पास अमानत रखी गई है) ने इनमें से कोई काम किया, तो वह वदीअत (जमा सामान) का ज़ामिन (ज़िम्मेदार) हो जाएगा, यह 'बह्र-उर-रईक' में है। एक व्यक्ति के पास कोई चीज़ बिना उसके आदेश के रख दी गई और वह नष्ट हो गई, तो वह ज़ामिन नहीं होगा क्योंकि उसने सुरक्षा का वचन नहीं दिया था। और अगर किसी के पास कोई चीज़ रखी गई और कहा गया कि 'इसे देखते रहना', और उसने चिल्लाकर कहा कि 'मैं इसकी सुरक्षा नहीं करूँगा', और वह नष्ट हो गई, तो 'मुहीत' में है कि वह ज़ामिन नहीं होगा क्योंकि उसने सुरक्षा का दायित्व नहीं लिया था, यह 'वजीज़ करदरी' में है। अगर कोई व्यक्ति किसी महफ़िल से उठा और अपनी किताब या कुछ सामान छोड़ गया, तो शेष लोग मुस्तौदअ होंगे, यहाँ तक कि अगर सब ने उसे छोड़ दिया और वह नष्ट हो गया, तो सब ज़ामिन होंगे क्योंकि सभी रक्षक थे। और अगर एक-एक करके सब चले गए, तो आख़िरी व्यक्ति पर हर्जाना आएगा क्योंकि वही सुरक्षा के लिए नियत हो गया था, यह 'मुहीत सरख़सी' में है। अगर कोई व्यक्ति अपनी दुकान का दरवाज़ा खुला छोड़ गया और जो लोग वहाँ बैठे थे वे एक-एक करके चले गए, फिर कुछ सामान चोरी हो गया, तो आख़िरी व्यक्ति ज़ामिन होगा, यह 'मुल्तकित' में है। एक व्यक्ति के हाथ में एक कपड़ा है, दूसरे ने कहा कि 'ज़रा मुझे दें', उसने दे दिया तो वह वदीअत (अमानत) के तौर पर होगा, यह 'ज़हीरिया' में है। 'फ़तावा अहल-ए-समरकंद' में है कि एक व्यक्ति अपने घोड़े के साथ सराय में गया और भठियारे (सराय कर्मचारी) से कहा कि 'मैं इसे कहाँ बाँधूँ?', उसने कहा कि 'वहाँ', फिर भठियारे ने उसे बाँध दिया और वह व्यक्ति कहीं चला गया। वापस आने पर उसे अपना घोड़ा नहीं मिला और भठियारे ने कहा कि 'तुम्हारा साथी घोड़े को पानी पिलाने ले गया है', जबकि उसका कोई साथी नहीं था, तो भठियारा ज़ामिन होगा, यह 'मुहीत' में है।

अगर कोई व्यक्ति हम्माम (स्नानगृह) में गया और हम्माम वाले से कहा कि 'मैं अपने कपड़े कहाँ रखूँ?', और हम्माम वाले ने कहा कि 'वहाँ रख दे', उसने रख दिए और हम्माम में दाखिल हुआ, फिर हम्माम से एक व्यक्ति निकला और उसके कपड़े ले गया, तो हम्माम वाला ज़ामिन होगा। और अगर कपड़ों को हम्माम वाले की नज़रों के सामने रख दिया और कुछ नहीं कहा और शेष मामला वैसा ही है, तो अगर हम्माम में कोई 'शाबी' यानी 'जामा-दार' (कपड़ों का रक्षक) न हो, तो हम्माम वाला ज़ामिन होगा। और अगर उसका कोई जामा-दार मौजूद हो और वह हाज़िर हो, तो ज़मानत उसी पर होगी, हम्माम वाले पर नहीं। लेकिन अगर साफ़ तौर पर हम्माम वाले को सुरक्षा के लिए नियुक्त किया

गया हो, जैसे यह कहा गया हो कि 'कपड़े कहाँ रखूँ?', तो इस स्थिति में उसी हम्माम वाले पर ज़मानत अनिवार्य होगी, चाहे हम्माम का कोई जामा-दार मौजूद हो, यह 'ज़हीरिया' में है। अगर जामा-दार अनुपस्थित हो और उस व्यक्ति ने हम्माम वाले के सामने नज़रों के आगे कपड़े छोड़ दिए हों, तो सुरक्षा की ज़िम्मेदारी हम्माम के मालिक पर है, उस समय सही राय के मुताबिक हम्माम वाला ज़ामिन होगा, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। एक व्यक्ति हम्माम में गया और कपड़े रख दिए और हम्माम वाला वहाँ मौजूद है, फिर एक व्यक्ति हम्माम से निकला और कपड़े पहन लिए और हम्माम वाले को यह पता न चला कि ये कपड़े उसके हैं या किसी और के। फिर कपड़ों का मालिक बाहर निकला और कहा कि 'ये मेरे कपड़े नहीं हैं', और हम्माम वाले ने कहा कि 'एक व्यक्ति हम्माम से निकला और वे कपड़े पहन गया और मुझे लगा कि वे उसी के हैं', तो हम्माम वाला ज़ामिन होगा क्योंकि उसने सुरक्षा में लापरवाही की, यह 'ख़ज़ानत-उल-मुफ़्तीइन' में है। 'फ़तावा अबू लैथ' की 'किताब-उल-ग़सब' में है कि एक व्यक्ति हम्माम में गया और अपने कपड़े हम्माम वाले की नज़रों के सामने रख दिए, फिर निकला और हम्माम वाले को सोता पाया और कपड़े चोरी हो गए। तो अगर वह बैठे-बैठे सो गया था तो ज़ामिन नहीं होगा, और अगर उसने करवट लेकर ज़मीन पर लेटकर नींद ली थी तो ज़ामिन होगा, यह 'मुहीत' में है। और 'मज्मूअ-अन-नवाज़िल' में है कि एक औरत हम्माम की तरफ़ निकली और उसने एक लोटा एक नाबालिग लड़की को दिया कि 'यह मेरी बेटी को दे दे', जो हम्माम में मौजूद थी। जब वह नाबालिग उसके पास गई, तो उसकी बेटी ने उस नाबालिग से कहा कि 'इसे पानी से भरकर मेरे पास ला', उसने भरा और वह टूट गया। तो अगर यह बेटी अपनी माँ के परिवार (इयाल) में शामिल है, तो ज़ामिन नहीं होगी, और अगर वह अपने पति के घर में रहती हो...

१- 'ज़ामिन होगा' तब है जब वहाँ जामा-दार (कपड़ों का रक्षक) न हो। २- 'इयाल' का अर्थ है जो उसके साथ रहती हो।

عاریت دی جاتی ہے اور نہ اجرت پر دی جاتی ہے اور نہ رہن کی جاتی ہے اور اگر مستودع نے ان میں سے کوئی فعل کیا تو وہ ودیعت کا ضامن ہو جائے گا یہ بحر الرائق میں ہے۔ ایک شخص کے پاس کوئی چیز بلا حکم اس کے رکھ دی اور وہ ضائع ہوگئی تو وہ ضامن نہ ہوگا کیونکہ اس نے حفاظت کا التزام نہیں کیا ہے اور اگر کسی کے پاس کوئی چیز رکھ دی اور کہا کہ اس کو دیکھتے رہنا اس نے چلا کر کہا کہ میں اس کی حفاظت نہیں کروں گا اور وہ ضائع ہوگئی تو محیط میں ہے کہ وہ ضامن نہ ہوگا کیونکہ اس نے حفاظت کا التزام نہیں کیا تھا یہ وجیز کر دری میں ہے۔ اگر ایک شخص مجلس میں سے اٹھا اور اپنی کتاب یا کچھ اسباب چھوڑ دیا تو باقی لوگ مستودع ہوں گے یہاں تک کہ اگر سب نے چھوڑ دی اور وہ تلف ہوگئی تو سب ضامن ہوں گے کیونکہ سب نگہبان تھے اور اگر ایک ایک کر کے سب اٹھ گئے تو پچھلے شخص پر ضمان آئے گی کیونکہ وہی حفاظت کے واسطے متعین ہوگیا تھا یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر کوئی شخص اپنی دکان کا دروازہ کھلا چھوڑ گیا اور جو لوگ بیٹھے تھے ایک ایک کر کے اٹھ گئے پھر کچھ مال اٹھ گیا تو پچھلا شخص ضامن ہوگا یہ ملتقط میں ہے۔ ایک شخص کے ہاتھ میں ایک کپڑا ہے دوسرے نے کہا کہ یہ ذرا مجھے دے اس نے دے دیا تو بطور ودیعت کے ہوگا یہ ظہیر یہ میں ہے فتاویٰ اہل سمرقند میں ہے کہ ایک شخص اپنے گھوڑے سمیت سرائے میں گیا اور بھٹیارے سے کہا کہ میں اس کو کہاں باندھوں اس نے کہا کہ وہاں پس بھٹیارے نے باندھ دیا اور وہ شخص کہیں چلا گیا پھر واپس آیا تو اپنا گھوڑا نہ پایا اور بھٹیارے نے کہا کہ تیرا ساتھی گھوڑے کو پانی پلانے کے لئے لے گیا تھا حالانکہ اس کا کوئی ساتھی نہ تھا تو بھٹیارا ضامن ہوگا یہ محیط میں ہے۔

اگر کوئی شخص حمام میں گیا اور حمام والے سے کہا کہ میں اپنے کپڑے کہاں رکھوں اور حمامی نے کہا کہ وہاں رکھ دے اس نے رکھ دیئے اور حمام میں داخل ہوا پھر حمام سے ایک شخص نکلا اور اس کے کپڑے لے گیا تو حمام والا ضامن ہوگا اور اگر کپڑوں کو حمام والے کی نگاہ کے روبرو رکھ دیا اور کچھ نہ کہا اور باقی مسئلہ بحالہ ہے پس اگر حمام میں کوئی شابی یعنی جامہ دار یعنی کپڑوں کا حفاظت کرنے والا نہ ہو تو حمام والا ضامن ہوگا اور اگر اس کا کوئی جامہ دار ہو اور وہ حاضر ہو تو ضمان اسی پر ہوگی حمام والے پر نہ ہوگی لیکن اگر صریح حمام والے پر حفاظت کرنی مقرر کر دی مثلاً یوں کہا کہ کپڑے کہاں رکھوں تو اس صورت میں اسی حمام والے پر ضمان واجب ہوگی اگر چہ حمام کا کوئی جامہ دار ہو اور وہ حاضر ہو یہ ظہیر یہ میں ہے اگر جامہ دار غائب ہو اور اس شخص نے حمام والے کے سامنے نگاہ کے روبرو کپڑے چھوڑ دیئے تو حفاظت صاحب حمام پر ہے اس وقت تصحیح سے حمام والا ضامن ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ ایک شخص حمام میں گیا اور کپڑے رکھ دیئے اور حمام والا حاضر ہے پھر ایک شخص حمام سے نکلا اور کپڑے پہن لئے اور حمام والے کو یہ معلوم نہ ہوا کہ یہ کپڑے اس کے ہیں یا دوسرے کے ہیں پھر کپڑوں کا مالک نکلا اور کہا کہ یہ میرے کپڑے نہیں ہیں اور حمام والے نے کہا کہ ایک شخص حمام سے نکلا اور وہ کپڑے پہن گیا اور مجھے گمان ہوا کہ اسی کے ہیں تو حمام والا ضامن ہوگا کیونکہ اس نے حفاظت چھوڑ دی یہ خزانہ المفتین میں ہے فتاویٰ ابو اللیث کی کتاب الغصب میں ہے کہ ایک شخص حمام میں گیا اور اپنے کپڑے حمام والے کی نگاہ کے روبرو رکھ دیئے پھر نکلا اور حمام والے کو سوتا پایا اور حال یہ ہوا کہ کپڑے چوری ہو گئے پس اگر وہ بیٹھے بیٹھے سو گیا تو ضامن نہ ہوگا اور اگر اس نے اپنا پہلو زمین پر رکھا تو ضامن ہو گا یہ محیط میں ہے اور مجموع النوازل میں ہے کہ ایک عورت حمام کی طرف نکلی اور لوٹا ایک نابالغہ کو دیا کہ یہ میری بیٹی کو دے دے اور وہ حمام میں موجود تھی پھر جب وہ نابالغہ اس کے

پاس گئی تو اس کی بیٹی نے اس نابالغہ سے کہا کہ اس کو پانی سے بھر کر میرے پاس لا اس نے بھرا اور وہ ٹوٹ گیا پس اگر یہ بیٹی اپنی ماں کے عیال میں ہے تو ضامن نہ ہوگی اور اگر اپنے شوہر کے گھر میں ہو

۱- قولہ ضامن ہوگا جبکہ جامہ دار وہاں نہ ہو۔ ۲- قولہ عیال یعنی اس کے ساتھ رہتی ہو۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 6 Kitab al-Wadi'ah (The Book of Deposits)

Therefore, if a mother has given it as a loan (Ariyat), she shall not be held liable (Zamin). Similarly, if she says to a minor girl, "Pour water over my head from this," the same ruling applies. However, if the mother has sent it to her for safekeeping and she then lets it out of her sight, she will certainly be liable; this is stated in 'Al-Khulasa'.

Chapter Two: Regarding Entrusting the Deposit to Another for Protection

The depositary (Mustawda') has the authority to hand over the deposit to someone who is part of his household/family (Ayal), whether that person is his wife, son, daughter, or parents, provided that the person is not so suspect that there is fear for the safety of the deposit. This is found in 'Fatawa Qazi Khan'. Abu Bakr (RA) stated that the family members mentioned have the authority to hand it over to others within their household; this is in 'Wajiz Kardari'. Under this ruling, a household member is one who resides with the depositary, regardless of whether they share financial maintenance (Nafaqah); this is in 'Fatawa Sughra' and similarly in 'Fatawa Qazi Khan'. In this regard, cohabitation (Sakina) is the deciding factor. Regarding a wife, minor son, or slave, if the minor son is not part of the household and the deposit is given to him for safekeeping, the depositary will not be liable, provided the minor is capable of protecting it. If the wife lives in a different neighborhood and the husband lives in another, and he does not even provide for her maintenance, yet he hands the deposit to her, he shall not be liable. A slave who is not part of the household is treated like a minor son; this is in 'Zahiriya'. If the depositary gives the deposit to his slave or an employee (Ajir) who is on a monthly or annual salary and lives with him, or to an adult son or father who is part of the household, he shall not be liable; this is in 'Fatawa 'Attabiyya'. However, if an adult son is not part of the household and the depositary gives it to him and it is lost, the depositary shall be liable; this is in 'Al-Muhit'. The ruling for parents is like that of strangers, unless they are part of his household; if they are, then giving them the deposit is permissible; this is taken from 'Al-Khulasa'. All of the above applies if the depositor (Mawda') did not expressly forbid the depositary from giving it to his family. If he forbade it and the depositary gave it to a family member anyway and it was lost, it will be assessed: if there was no necessity to give it to the family and there were other ways to protect it, the depositary will be liable. But if he was forced by necessity, he will not be liable. For example, if a person gave an animal as a deposit and forbade giving it to his wife for protection, but the husband was forced to do so and it was lost, the husband

(depositary) shall not be liable; this is in 'Mudmarat'. If he entrusts it to a monthly employee who does not reside with him, or to a daily laborer, he shall be liable; this is in 'Fatawa 'Attabiyya'.

Giving the Deposit to a Representative (Wakil)

Imam Tamartashi (RA) and Imam Halwa'i (RA) mentioned from Imam Muhammad (RA) that if a depositary gives the deposit to his representative (Wakil) even if he is not part of his household, or to a trusted person (Amin) whom he trusts with his own wealth even if not part of his household, he shall not be liable. This is because since the depositary trusts him with his own property, the same ruling applies to the deposit. It was further stated that the Fatwa is based on this, as mentioned in 'An-Nihaya'. One opinion suggests that because of the distance (stranger status), it is necessary for them to be part of the household (living together); otherwise, giving them the deposit is not permissible.

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 किताब अल-वदीअह (अमानत की किताब)

अतः यदि माँ ने उसे उधार (आरियत) दिया है, तो वह भी जामिन (ज़िम्मेदार) नहीं होगी। इसी तरह, यदि उस नाबालिग लड़की से कहा गया हो कि मेरे सिर पर इससे पानी डाल दो, तो भी यही हुक्म है। और यदि माँ ने उसके पास हिफ़ाज़त के वास्ते भेजा है, तो वह यकीनन जामिन होगी यदि उसने उसे अपनी नज़र से ओझल किया; यह 'खुलासा' में वर्णित है।

दूसरा अध्याय: वदीअत (अमानत) की हिफ़ाज़त गैर के हाथ में कर देने के बयान में

मुस्तौद (जिसके पास अमानत रखी गई है) को अधिकार है कि वह अमानत ऐसे व्यक्ति को दे दे जो उसके परिवार (अयाल) में है, चाहे जिसे दी गई है वह उसकी पत्नी हो, बेटा, बेटी हो या माता-पिता हों; बशर्ते कि वह व्यक्ति ऐसा संदिग्ध न हो कि उससे अमानत के खोने का डर हो। यह 'फतावा काज़ी खान' में है। और अबू बकर रह. ने फरमाया कि उसके परिवार के लोग जिन्हें ऊपर बताया गया है, उन्हें यह अधिकार है कि वे अमानत ऐसे व्यक्ति को दे दें जो उनके परिवार में है; यह 'वजीज़ करदरी' में है। इस हुक्म में परिवार में वह गिना जाता है जो मुस्तौद के साथ रहता हो, चाहे वह खर्च (नफ़क़ा) में साथ हो या न हो; यह 'फतावा सुग़रा' में है और ऐसा ही 'फतावा काज़ी खान' में भी है। इस विषय में 'साकिना' अर्थात साथ रहने का विचार किया जाता है। लेकिन पत्नी, नाबालिग बेटे और गुलाम के मामले में यह है कि यदि नाबालिग बेटा उसके परिवार में न हो और उसे हिफ़ाज़त के लिए अमानत दे दे, तो वह जामिन नहीं होगा, बशर्ते वह नाबालिग हिफ़ाज़त करने में सक्षम हो। और यदि पत्नी दूसरे मुहल्ले में रहती हो और पति दूसरे मुहल्ले में हो, और पति उसे खर्च भी न देता हो, फिर भी पति ने उसे अमानत दे दी, तो वह जामिन नहीं होगा। और यदि गुलाम उसके परिवार में न हो तो वह नाबालिग बेटे के समान है; यह 'ज़हीरिया' में है। और यदि मुस्तौद ने अमानत अपने उस गुलाम या कर्मचारी (अजीर) को दे दी जो मासिक या वार्षिक वेतन पर है, जबकि वह उसके साथ रहता है, या बालिग बेटे को जो उसके परिवार में है, या अपने पिता को जो उसके परिवार में है, तो वह जामिन नहीं होगा; यह 'फतावा अताबिया' में है। और यदि बालिग बेटा उसके परिवार में न हो और उसे अमानत दे दी और वह खो गई, तो वह जामिन होगा; यह 'मुहीत' में है। माता-पिता का हुक्म अजनबी की तरह है, यहाँ तक कि यह ज़रूरी है कि माता-पिता उसके परिवार (अयाल) का हिस्सा हों; अतः यदि वे उसके परिवार में हैं, तो उन्हें अमानत देना जायज़ है; यह 'खुलासा' से लिया गया है। यह सब उस स्थिति में है जब अमानत रखने वाले (मौदअ) ने मुस्तौद को मना न किया हो कि अपने परिवार वालों को अमानत न देना। यदि उसने मना किया और फिर भी उसने अपने परिवार के किसी सदस्य

को दे दी और अमानत खो गई, तो देखा जाएगा कि यदि मुस्तौद को परिवार वालों को देने की मजबूरी नहीं थी बल्कि हिफ़ाज़त का कोई और रास्ता था, तो वह जामिन होगा। और यदि वह परिवार को देने पर मजबूर हो गया और ज़रूरत पेश आ गई, तो वह जामिन नहीं होगा। उदाहरण के लिए, एक व्यक्ति ने दूसरे को एक चौपाया अमानत के रूप में दिया और मना कर दिया कि अपनी पत्नी को हिफ़ाज़त के लिए न देना, लेकिन पति मजबूर हो गया और उसने पत्नी को दे दिया और वह खो गया, तो पति (मुस्तौद) जामिन नहीं होगा; यह 'मुज़मरात' में है। और यदि किसी ऐसे कर्मचारी को, जिसे वह मासिक वेतन देता है और वह व्यक्ति उसके साथ नहीं रहता है, या ऐसे दिहाड़ी मजदूर को अमानत सौंपी, तो वह जामिन होगा; यह 'फतावा अताबिया' में है।

वकील को वदीअत (अमानत) देना

इमाम तमर्ताशी रह. और इमाम हलवाई रह. ने इमाम मुहम्मद रह. के हवाले से ज़िक्र किया है कि यदि मुस्तौद ने अमानत अपने वकील (प्रतिनिधि) को दे दी, जबकि वह उसके परिवार में नहीं है, या अपने किसी ऐसे विश्वसनीय व्यक्ति (अमीन) को दी जिस पर वह अपने धन के मामले में भरोसा करता है, जबकि वह उसके परिवार में नहीं है, तो वह जामिन नहीं होगा। क्योंकि जब मुस्तौद को उस पर अपने माल के समान विश्वास है, तो अमानत का भी यही हुक्म है। फिर फरमाया कि इसी पर फतवा है, जैसा कि 'निहाया' में है। एक मत के अनुसार, अजनबी होने के कारण यह आवश्यक है कि वे परिवार का हिस्सा हों, अर्थात साथ रहते हों, अन्यथा उन्हें अमानत देना जायज़ नहीं।

پس اگر ماں نے اس کو عاریت دیا ہے تو بھی ضامن نہ ہو گی اسی طرح اگر اس نابالغہ سے کہا ہو کہ میرے سر پر اس سے پانی ڈال دے تو بھی یہی حکم ہے اور اگر ماں نے اس کے پاس حفاظت کے واسطے بھیجا ہے تو یقینی ضامن ہو گی اگر اس کو اپنی نظر سے غائب کیا یہ خلاصہ میں ہے۔

دوسرا باب: ودیعت کی حفاظت غیر کے ہاتھ میں کر دینے کے بیان میں

مستودع کو اختیار ہے کہ ودیعت ایسے شخص کو دے دے جو اس کے عیال میں ہے خواہ جس کو دی ہے وہ اس کی بیوی ہو یا بیٹا بیٹی ہو یا والدین ہوں بشرطیکہ وہ شخص ایسا متہم نہ ہو کہ اس سے ودیعت پر خوف کیا جائے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور ابو بکرؒ نے فرمایا کہ اس کے عیال کو جو مذکور ہوئے یہ اختیار ہے کہ ایسے شخص کو دے دیں جو ان کے عیال میں ہے یہ وجیز کردری میں ہے اور اس حکم میں عیال میں وہ شمار ہوتا ہے جو مستودع کے ساتھ رہتا ہو خواہ نفقہ میں ساتھ ہو یا نہ ہو یہ فتاویٰ صغریٰ میں ہے اور ایسا ہی فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور اس باب میں ساکنہ یعنی باہم ساتھ سکونت کرنے کا اعتبار ہے لیکن بیوی نابالغ بیٹے و غلام میں یہ ہے کہ اگر نابالغ بیٹا اس کے عیال میں نہ ہوا اور اس کو ودیعت حفظ کے واسطے دے دے تو ضامن نہ ہو گا لیکن یہ ہے کہ وہ نابالغ حفاظت کرنے پر قادر ہو اور بیوی اگر دوسرے محلہ میں رہتی ہو اور شوہر دوسرے محلہ میں ہو اور شوہر اس کو نفقہ بھی نہ دیتا ہو اور شوہر نے ودیعت اس کو دے دی تو ضامن نہ ہوگا اور غلام اگر اس کے عیال میں نہ ہو تو بمنزلہ نابالغ بیٹے کے ہے یہ ظہیریہ میں ہے اور مستودع نے اگر ودیعت اپنے غلام یا اجیر کو جو ماہواری یا سالانہ پر مقرر

ہے حالانکہ اس کے ساتھ رہتا ہے یا بالغ بیٹے کو جو اس کے عیال میں ہے یا اپنے باپ کو جو اس کے عیال میں ہے دے دی تو ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے اور بالغ بیٹا اگر اس کے عیال میں نہ ہو اور اس کو ودیعت دے دی اور ضائع ہو گئی تو ضامن ہو گا یہ محیط میں ہے اور والدین کا حکم مثل اجنبی کے ہے حتی کہ یہ ضروری ہے کہ والدین اس کے عیال میں ہوں پس اگر اس کے عیال میں ہوں تو ودیعت دینا جائز ہے یہ خلاصہ سے لیا ہے اور سب جو مذکور ہوا اس وقت ہے کہ مودع نے ودیعت دے کر مستودع کو منع نہ کیا ہو کہ اپنے عیال کو نہ دینا اور اگر اس نے منع کیا اور پھر اس نے کسی کو اپنے عیال میں سے دے دی اور ودیعت ضائع ہوئی تو دیکھا جائے گا کہ اگر مستودع کو عیال کو دینے کی مجبوری نہ تھی بلکہ اس کی حفاظت کی کوئی راہ نکلتی تھی تو ضامن ہو گا اور اگر عیال کو دینے کو مجبور ہو گیا اور ضرورت واقع تھی تو ضامن نہ ہوگا مثلاً ایک شخص نے دوسرے کو ایک چوپایہ ودیعت دیا اور منع کر دیا کہ اپنی عورت کو حفاظت کے واسطے نہ دینا اور شوہر مجبور ہوا اس نے عورت کو دے دیا اور وہ ضائع ہوا تو شوہر یعنی مستودع ضامن نہ ہو گا یہ مضمرات میں ہے اور اگر کسی اجیر خواہ کو یعنی جس کو ماہواری نفقہ دیتا ہے اور وہ شخص اس کے ساتھ سکونت نہیں رکھتا ہے یا ایسے اجیر کو جو روزانہ پر کام کرتا ہے ودیعت سپرد کی تو ضامن ہو گا یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے۔

وکیل کو ودیعت دینا

امام تمرتاشیؒ و امام حلوائیؒ نے امام محمدؒ سے ذکر کیا ہے کہ مستودع نے ودیعت اپنے وکیل کو دے دی حالانکہ وہ اس کے عیال میں نہیں ہے یا کسی اپنے امین کو جس پر اپنے مال کا اعتبار کرتا ہے ودیعت دی حالانکہ وہ اس کے عیال میں نہیں ہے تو ضامن نہ ہوگا کیونکہ جب اس پر مستودع کو اپنے مال کا وثوق ہے تو ایسا ہی ودیعت کا بھی حکم ہے پھر فرمایا کہ اسی پر فتویٰ

ہے کذا فی النہایہ ایک قول بوجہ دوری سے یعنی اجنبی سے خلاف ہونے کے لئے یہ ضروری ہے حتی کہ اگر عیال نہ ہوں یعنی ساتھ ساکن نہ ہو تو ان کو ودیعت دینا جائز نہیں۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | 12 | Kitab al-Wadi'ah (Book of Deposits)

A shopkeeper in a market left his shop to perform prayer, and a deposit (trust) was inside. If it was lost, the shopkeeper shall not be liable (damin), because he left it under the general protection of neighbors. This is because he shall not be deemed as someone who intentionally caused the loss. It is also not considered that by this act he entrusted the deposit specifically to the neighbors; rather, he remained the protector himself and the shop is his base where protection is maintained. This is stated in Fatawa Qazi Khan. If a deposit was given to a business partner (Sharika-e-Mufawada or Sharika-e-Anan), or an authorized slave (Ghulam-e-Mazoon), or such a slave who has been separated from the residence, and it was lost, there shall be no liability. Similarly, if two money changers are partners and a deposit was given to one, who placed it in his bag or chest and instructed the partner to guard it, the partner lifted the bag and then the deposit was lost, there shall be no liability. This is in Muhit al-Sarakhsi. If a man has two wives, and each wife has a son from another husband who lives with him and both are included in his household, and he gives them the deposit and it is lost, he shall not be liable; this is in Zahiriyyah. If a bailee (mustawda') fears that the deposit might sink and moves it to another ship, he shall not be liable; this is in Sirajiyyah. And if at a time of necessity—for instance, his house caught fire and he feared the deposit would burn, or the deposit was on a ship and it was about to sink, or robbers/thieves appeared and he feared for it—and he took the deposit out and gave it to someone else, he shall not be liable. This is stated in Fatawa Qazi Khan.

A case related to the above where if the bailor (muda') takes compensation from the first bailee, he cannot take it from the second ☆

Imam Khawaharzada said that if a fire broke out and it surrounded most of the house, and at that time he gave the deposit to a neighbor, he shall not be liable. If the situation had not reached that point, he would be liable. This condition of "most of the house" mentioned in Fatawa is most correct and appropriate. That is, it is right in itself and considers the right of the bailor; this is in Atabiyyah. All of this applies when he handed it to another out of necessity. If he handed it over without necessity and it was lost while with the second person: if it was lost before the first bailee separated from the second, then by consensus, neither is liable. If the first bailee separated from the second and then it was lost, then without dispute, the first bailee is liable. Regarding the liability of the second person, there is a difference of opinion; according to the Sahibaen (Imams Abu Yusuf and Muhammad), he shall be liable, but

according to Imam al-Azam (Abu Hanifa), he shall not be liable, as stated in al-Muhit. Therefore, if the bailor took compensation from the first, he cannot take it from the second. If he took compensation from the second, he (the second) shall recover it from the first, as stated in al-Mudmarat. If the second person destroyed the deposit himself, then by consensus he shall be liable, and the bailor has the choice to take compensation from either the first or the second. If he took from the first, the first will recover it from the second, and if he took from the second, the second cannot recover from the first. This is in Siraj al-Wahaj. If the bailee claimed he gave the deposit to another due to necessity—for example, claiming the house caught fire—then according to Imam Abu Yusuf, his claim will not be verified without witnesses. This is also the deduction of Imam al-Azam's view, as mentioned by Quduri. This is also in Zahiriyyah and Zad al-Ma'ad, confirming it as correct. In Tatarkhaniyyah and Muntaqa, it is mentioned that if it is known that his house also burned, his word will be accepted; if not known, it won't be accepted without witnesses. This is in al-Muhit.

There is a consensus among the Imams that the bailee of a usurper (ghasib) is liable if the deposit is lost while in his possession. The person whose property was usurped has the choice to take compensation from the usurper, who then cannot recover it from his bailee; or he may take compensation from the bailee, who then...

---

1. There was a doubt that seeking protection for a deposit from neighbors is not permissible because the condition is the strength/capability of protection, hence he would become liable. This discourse has removed that doubt.

एक बाज़ार का दुकानदार नमाज़ के लिए दुकान से उठा और दुकान में अमानत (वदीआ) रखी थी, वह नष्ट हो गई तो दुकानदार उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा। क्योंकि उसने पड़ोसियों पर सुरक्षा छोड़ दी, इसलिए उसे नष्ट करने वाला नहीं माना जाएगा। यह भी नहीं है कि इस कृत्य से उसने पड़ोसियों को अमानत सौंप दी है, बल्कि वह स्वयं सुरक्षा करने वाला बना रहा और दुकान उसका केंद्र है क्योंकि सुरक्षा वहीं होती है। यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है। और यदि अमानत किसी व्यावसायिक भागीदार (शरीक मुफ़ावज़ या शरीक अनान) या अधिकृत दास (ग़ुलाम माज़ून) को दे दी और वह नष्ट हो गई, तो उत्तरदायी नहीं होगा। इसी प्रकार यदि दो सर्राफ़ भागीदार हों और एक को अमानत दी गई, उसने उसे अपनी थैली या संदूक में रखा और साथी को उसकी सुरक्षा का आदेश दिया, उसने थैली उठाई फिर अमानत नष्ट हो गई, तो उत्तरदायी नहीं होगा। यह मुहीत सरख़सी में है। यदि किसी व्यक्ति की दो पत्नियाँ हों और प्रत्येक पत्नी का दूसरे पति से एक-एक बेटा हो जो साथ रहता हो और वे आश्रितों में शामिल हों, उन्हें अमानत देने पर यदि वह नष्ट हो जाए, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, यह ज़हीरिया में है। यदि धरोहर रखने वाले (मुस्तौदअ) को अमानत के डूबने का डर हो और उसने उसे दूसरी नाव में स्थानांतरित कर दिया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, यह सिराजिया में है। और यदि आवश्यकता के समय, उदाहरण के लिए उसके घर में आग लग गई और डर हुआ कि अमानत जल जाएगी, या अमानत नाव में थी और उसके डूबने की स्थिति उत्पन्न हो गई, या डाकूचोर आ गए और उसे डर हुआ और उसने अमानत अपने हाथ से निकालकर दूसरे को दे दी, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है।

उपरोक्त मसले का एक रूप जिसमें यदि धरोहरकर्ता (मोदअ) ने पहले व्यक्ति से क्षतिपूर्ति ले ली, तो वह दूसरे से नहीं ले सकता ☆

इमाम ख़वाहरज़ादा ने फ़रमाया कि यदि आग लगी और उसने घर के अधिकांश हिस्से को घेर लिया, उस समय उसने अमानत किसी पड़ोसी को दे दी, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि स्थिति यहाँ तक न पहुँची हो तो उत्तरदायी होगा। फ़तावा में 'अधिकांश' की जो शर्त लगाई गई है, वह अधिक उचित और न्यायसंगत है। यानी यह अपने आप में सही है और धरोहरकर्ता के अधिकार का ध्यान रखा गया है। यह अताबिया में है। यह सब उस स्थिति में है जब उसने आवश्यकतावश दूसरे को दिया हो। यदि बिना आवश्यकता के दिया और दूसरे के पास नष्ट हुई, तो यदि पहले मुस्तौदअ के दूसरे से अलग होने से पहले नष्ट हुई, तो बिना किसी मतभेद के दोनों में से कोई उत्तरदायी नहीं होगा। और

यदि मुस्तौदअ दूसरे से अलग हो गया और फिर वह नष्ट हुई, तो बिना किसी विवाद के पहला मुस्तौदअ उत्तरदायी है, और दूसरे के उत्तरदायी होने पर मतभेद है। साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ़ व मुहम्मद) के अनुसार वह उत्तरदायी होगा और इमाम आज़म (अबू हनीफ़ा) के अनुसार उत्तरदायी नहीं होगा, जैसा कि मुहीत में है। अतः यदि धरोहरकर्ता ने पहले से क्षतिपूर्ति ले ली, तो वह दूसरे से नहीं ले सकता। और यदि दूसरे से क्षतिपूर्ति ली, तो वह पहले से वापस लेगा, जैसा कि मुज़मरात में है। और यदि दूसरे व्यक्ति ने अमानत को स्वयं नष्ट कर दिया, तो सर्वसम्मति से वह उत्तरदायी होगा और धरोहरकर्ता को विकल्प है कि चाहे पहले व्यक्ति से क्षतिपूर्ति ले या दूसरे से। यदि पहले से क्षतिपूर्ति ली तो वह दूसरे से वसूल कर लेगा, और यदि दूसरे से ली तो वह पहले से नहीं ले सकता। यह सिराज अल-वहाज में है। और यदि मुस्तौदअ ने दावा किया कि मैंने आवश्यकतावश अमानत दूसरे को दी थी, जैसे घर में आग लगने का दावा किया, तो इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार गवाहों के बिना उसकी पुष्टि नहीं होगी। यही इमाम आज़म के कथन का तर्क है, जिसे क़दूरी ने उल्लेख किया है। ज़हीरिया और ज़ाद अल-मआद में भी यही है कि यही सही है। तातारख़ानिया और मुंतक़ी में उल्लेख है कि यदि यह ज्ञात हो कि उनका घर भी जल गया है, तो उसकी बात स्वीकार की जाएगी, और यदि ज्ञात न हो तो गवाहों के बिना स्वीकार नहीं होगी। यह मुहीत में है।

इस पर इमामों की सहमति (इजमा) है कि ज़बरदस्ती कब्ज़ा करने वाले (ग़ासिब) का धरोहर प्राप्तकर्ता (मुस्तौदअ) उत्तरदायी होता है यदि अमानत उसके पास नष्ट हो जाए। पीड़ित व्यक्ति को अधिकार है कि चाहे वह ग़ासिब से क्षतिपूर्ति ले, और वह (ग़ासिब) मुस्तौदअ से वापस नहीं ले सकेगा, और चाहे मुस्तौदअ से क्षतिपूर्ति ले...।

---

1. यह भ्रम था कि पड़ोसियों से अमानत की सुरक्षा कराना जायज़ नहीं क्योंकि शर्त शक्ति/क्षमता है, अतः वह उत्तरदायी हो जाएगा। इस विवेचना से उस भ्रम को दूर कर दिया गया है।

بازاری دکاندار دکان سے نماز کے واسطے اٹھ گیا اور دکان میں ودیعت تھی وہ ضائع ہوگئی تو دکاندار ضامن نہ ہوگا کیونکہ اس نے پڑوسیوں پر حفاظت چھوڑی اس لئے کہ یہ شخص ضائع کر دینے والا قرار نہ دیا جائے گا اور یہ بھی نہیں ہے کہ اس فعل سے اس نے پڑوسیوں کو ودیعت کا ایدار کیا ہے بلکہ وہ خود ہی حفاظت کرنے والا رہا اور دکان اس کی محور ہے کہ اسی میں حفاظت ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور اگر ودیعت کسی شریک مفاوض یا شریک عنان یا غلام ماذون یا ایسے غلام کو جس کو منزل سے جدا کر دیا ہے دے دی اور ضائع ہوگئی تو ضامن نہ ہوگا اسی طرح اگر دو صراف شریک ہوں اور ایک کو ودیعت دی اس نے اپنے کیسہ یا صندوق میں رکھی اور شریک کو اس کی حفاظت کا حکم کیا اس نے کیسہ اٹھایا پھر وہ ودیعت ضائع ہوگئی تو ضامن نہ ہوگا یہ محیط سرخسی میں ہے اگر کسی شخص کی دو بیویاں ہوں اور ہر ایک بیوی کا ایک ایک لڑکا دوسرے شوہر سے ہے وہ ساتھ رہتا ہے اور وہ دونوں بھی عیال میں داخل ہوں ان کو ودیعت دینے سے اگر ضائع ہو جائے تو ضامن نہ ہوگا یہ ظہریہ میں ہے مستودع کو اگر ودیعت کے ڈوب جانے کا خوف ہو اس نے دوسری کشتی میں منتقل کر دی تو ضامن نہ ہو گا یہ سراجیہ میں ہے اور اگر ضرورت کے وقت مثلاً اس کے گھر میں آگ لگی اور خوف ہوا کہ ودیعت جل جائے گی یا ودیعت کشتی میں تھی اس کے ڈوبنے کی حالت طاری ہوئی یا ڈاکو چور نکلے اور اس کو خوف ہوا اور ودیعت اپنے ہاتھ سے نکال کر دوسرے کو دے دی تو ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

مسئلہ مذکورہ کی ایک صورت جس میں اگر مودع نے اول سے ضمان لی تو وہ دوسرے سے نہیں لے سکتا ☆

امام خواہرزادہ نے فرمایا کہ اگر آگ لگی اور اس نے اکثر گھر کو گھیر لیا اس وقت اس نے ودیعت کسی پڑوسی کو دی تو ضامن نہ ہوگا اور اگر یہ حالت نہ پہنچی ہو تو ضامن ہوگا اور یہ شرط اکثر کی جو فتاویٰ میں لگائی گئی ہے احق و انظر ہے یعنی حق ہے فی نفسہ اور مودع کے حق کا لحاظ ہے یہ عتابیہ میں ہے اور یہ سب اس صورت میں ہے کہ اس نے بضرورت دوسرے کو دے دی ہو اور اگر بلا ضرورت دے دی اور دوسرے کے پاس تلف ہوئی پس اگر پہلے مستودع کے دوسرے سے جدا ہونے سے پہلے تلف ہوئی ہے تو بلا خلاف دونوں میں سے کسی پر ضمان نہ آئے گی اور اگر مستودع اس دوسرے سے جدا ہو گیا پھر وہ تلف ہوئی تو بلا خلاف مستودع اول ضامن ہے اور دوسرے کے ضامن ہونے میں اختلاف ہے صاحبین کے نزدیک ضامن ہوگا اور امام اعظمؒ کے نزدیک ضامن نہ ہوگا کذافی المحیط پس اگر مودع نے اول سے ضمان لی تو وہ دوسرے سے نہیں لے سکتا ہے اور اگر دوسرے سے ضمان لی تو وہ پہلے سے واپس لے گا کذافی المضمرات اور اگر دوسرے نے ودیعت کو خود تلف کر دیا تو بالاجماع ضامن ہوگا اور مودع کو اختیار ہے چاہے پہلے شخص سے ضمان لے یا دوسرے سے ضمان لے پس اگر اول سے ضمان لی تو وہ دوسرے سے پھیر لے گا اور اگر دوسرے سے ضمان لی تو وہ اول سے نہیں لے سکتا ہے یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر مستودع نے دعویٰ کیا کہ میں نے ودیعت بسبب ضرورت کے دوسرے کو دی تھی مثلاً گھر میں آگ لگ جانے کا دعویٰ کیا تو امام ابو یوسفؒ کے نزدیک بدوں گواہوں کے اس کی تصدیق نہ ہوگی اور یہی قیاس قول امام اعظمؒ ہے اس کو قدوری نے ذکر کیا ہے کذافی الظہیرہ یہ اور زاد المعاد میں ہے کہ یہی صحیح ہے کذافی التاتارخانیہ اور منتقی میں مذکور ہے کہ اگر یہ بات معلوم ہو کہ ان کا گھر بھی جل گیا ہے تو اس کا قول قبول ہوگا اور اگر نہ معلوم ہو تو بدوں گواہوں کے قبول نہ ہوگا یہ محیط میں ہے۔

اس پر ائمہ کا اجماع ہے کہ غاصب کا مستودع ضامن ہوتا ہے اگر ودیعت اس کے پاس تلف ہو جائے اور مغصوب منہ کو اختیار ہوتا ہے کہ چاہے غاصب سے ضمان لے اور وہ مستودع سے پھیر نہ سکے گا اور چاہے مستودع سے ضمان لے اور وہ بقدر ضمان کے

۱۔ وہم تھا کہ پڑوسیوں سے استخفاظ ودیعت جائز نہیں کیونکہ شرط قوت ہے پس وہ ضامن ہو جائے گا لہٰذا اس تقریر سے یہ وہم رفع کر دیا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5, Page 13, Kitab al-Wadi'ah (The Book of Deposits/ Trusts)

It will be recovered from the usurper; this is mentioned in Sharh al-Tahawi. It is stated in Al-Jami' al-Kabir that if a restricted slave (mahjur) is given a deposit (wadi'ah) and he leaves it with another restricted slave, and it is subsequently lost, then according to the Great Imam (Abu Hanifa), compensation (daman) can be sought from the first slave after the right is established, or from the second slave immediately. The more correct (asahh) view according to the Imam is that the second slave shall never be liable. According to Imam Abu Yusuf, the owner has the option to seek immediate compensation from whichever of the two he chooses. If the right is established in the first, and the deposit was left with a third restricted slave, then according to the Great Imam, the first and third are not liable, but he may seek compensation from the second. According to Imam Abu Yusuf, he has the choice to seek compensation from any of the three.

If the trustee (mustawda') places a deposit with his wife, then divorces her, and her waiting period (iddat) expires without him reclaiming the deposit, and it is subsequently lost in her possession, some later scholars stated he would be liable because it was mandatory for him to reclaim it. Imam Muhammad stated in 'Asl' that if a fire breaks out in the trustee's house and he hands the deposit to a stranger for safety, he is not liable. However, if he fails to reclaim it from the stranger after the danger passes and it is then lost, he becomes liable. This same ruling applies to our issue, as decreed by the author of 'Muhit', whereas Imam Qazi Khan stated he would not be liable. This is found in 'Fusool Imadiya' and 'Tajreed'.

If the trustee personally hands the deposit to another person and commands them to destroy or damage it, claiming it was by the order of the original depositor (muda'), his claim will not be accepted without proof; the depositor can demand an oath from him. It is written in 'Sintaqi' that if the deposit was in the trustee's house and he was negligent—for example, leaving it with someone else and going out—he becomes liable. If a trustee keeps a deposit in someone else's secure storage (hirz) where he has none of his own property, he is liable; however, if he rented a secure place for himself and kept it there, he is not liable even if he has no property of his own there. If at the time of death, a trustee hands the deposit to a neighbor because no family member is present, he is not liable. If a shop is left in the care of a wife or slave who are trustworthy (amin), they are not liable for loss. If a master places a

slave in charge of a shop containing deposits and they are stolen, legal recourse depends on witnesses and oaths.

---

1. "Asahh" means the aforementioned narration is weak, and according to legal principles, this second narration is the more authentic one.
2. He will not be liable because the identification of the deposit is impossible without him; therefore, he did not abandon it intentionally.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5, पृष्ठ 13, किताबुल वदीअत (धरोहर की पुस्तक)

ग़ासिब (अवैध कब्जा करने वाले) से वापस लेगा, यह शरह तहावी में है। 'अल-जामे अल-कबीर' में कहा गया है कि यदि किसी महजूर (कानूनी रूप से प्रतिबंधित) गुलाम को कोई चीज़ धरोहर (वदीअत) के रूप में दी गई और उसने उसे दूसरे महजूर गुलाम के पास रख दिया और वह चीज़ नष्ट हो गई, तो इमाम आज़म के अनुसार, पहले गुलाम से हक़ साबित होने के बाद मुआवज़ा लिया जा सकता है, या दूसरे से तुरंत लिया जा सकता है। अधिक सही (असह्) मत यह है कि इमाम के अनुसार दूसरा कभी ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा। इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार, मालिक को अधिकार है कि वह दोनों में से जिससे चाहे तुरंत मुआवज़ा ले। यदि पहले में अधिकार स्पष्ट हो जाए, और यदि किसी तीसरे महजूर गुलाम के पास धरोहर रखी गई, तो इमाम आज़म के अनुसार पहला और तीसरा ज़िम्मेदार नहीं होंगे, बल्कि दूसरे से मुआवज़ा लिया जा सकता है। इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार, तीनों में से जिससे चाहे मुआवज़ा लिया जा सकता है।

यदि धरोहर रखने वाले (मुस्तौदअ) ने अपनी पत्नी के पास धरोहर रखी, फिर उसे तलाक़ दे दी और उसकी इद्दत बीत गई, और उसने धरोहर वापस नहीं ली और वह पत्नी के पास रहते हुए नष्ट हो गई, तो कुछ बाद के विद्वानों ने कहा कि वह ज़िम्मेदार होगा क्योंकि उसे वापस लेना अनिवार्य था। इमाम मुहम्मद ने 'असल' में फरमाया है कि यदि मुस्तौदअ के घर में आग लग जाए और वह धरोहर किसी अजनबी को सौंप दे, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। लेकिन यदि स्थिति सामान्य होने के बाद उसने अजनबी से वापस नहीं ली और फिर वह नष्ट हो गई, तो वह ज़िम्मेदार होगा। यही हुक्म हमारे इस मामले में भी है, जैसा कि 'मुहीत' के लेखक ने दिया है, जबकि इमाम क़ाज़ी खान ने फरमाया कि वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। यह 'फ़ुसूल इमादिया' और 'तजरीद' में वर्णित है।

यदि मुस्तौदअ ने धरोहर अपने हाथ से निकालकर दूसरे को दे दी और उसे नष्ट करने या नुकसान पहुँचाने का आदेश दिया, और दावा किया कि यह मूल मालिक (मौदअ) के आदेश पर हुआ है, तो उसकी बात नहीं मानी जाएगी; मालिक उससे कसम ले सकता है। यदि धरोहर मुस्तौदअ के घर में हो और उसने लापरवाही बरती, जैसे किसी दूसरे को छोड़कर खुद बाहर चला गया, तो वह ज़िम्मेदार होगा। यदि मुस्तौदअ ने धरोहर किसी दूसरे के सुरक्षित स्थान (हिर्ज़) में रखी जहाँ उसका अपना कोई माल नहीं था, तो वह ज़िम्मेदार होगा; लेकिन अगर उसने अपने लिए किराए पर लिए गए सुरक्षित स्थान में रखी, तो ज़िम्मेदार नहीं होगा। मृत्यु के समय किसी पड़ोसी को धरोहर सौंपने पर वह ज़िम्मेदार नहीं होगा यदि कोई परिवार का सदस्य उपस्थित न हो। यदि दुकान पत्नी या गुलाम के पास

छोड़ी गई और वे अमीन (भरोसेमंद) हैं, तो क्षति होने पर ज़िम्मेदार नहीं होंगे। यदि मालिक ने गुलाम को दुकान पर बिठाया और धरोहरें चोरी हो गईं, तो गवाहों और कसमों के आधार पर कानूनी कार्यवाही की जाएगी।

---

1. 'असह्' का अर्थ है कि वर्णित पहली रिवायत कमज़ोर है और सिद्धांतों के अनुसार यह दूसरी रिवायत अधिक सही है।
2. वह ज़िम्मेदार नहीं होगा क्योंकि धरोहर की पहचान उसके बिना असंभव है, अतः उसने जानबूझकर उसे नहीं छोड़ा।

غاصب سے واپس لے گا یہ شرح طحاوی میں ہے قال فی الجامع الکبیر اگر کسی غلام محجور کو ودیعت دی اس نے دوسرے غلام محجور کے پاس رکھ دی اور تلف ہو گئی تو امام اعظم کے نزدیک اول سے بعد حق کے ضمان لے سکتا ہے یا دوسرے سے فی الحال لے سکتا ہے اور اصح یہ ہے کہ امام کے نزدیک دوسرا کبھی ضامن نہ ہو گا اور امام ابو یوسف کے نزدیک اس کو اختیار ہے کہ دونوں میں سے جس سے چاہے فی الحال ضامن لے اگر اول میں حق ظاہر ہوا اور اگر کسی تیسرے کے پاس کہ وہ بھی محجور ہے ودیعت رکھی تو امام اعظم کے نزدیک اول و ثالث ضامن نہ ہو گا اور اس کو اختیار ہے کہ دوسرے سے فی الحال ضمان لے اور امام ابو یوسف کے نزدیک اس کو اختیار ہے کہ تینوں میں سے جس سے چاہے فی الحال ضمان لے یہ نیاپیج میں ہے مستودع نے اگر اپنی عورت کے پاس ودیعت رکھی پھر اس کو طلاق دے دی اور اس کی عدت گزر گئی اور اس نے ودیعت واپس نہیں لی اور وہ اس کے پاس تلف ہو گئی تو بعض متاخرین نے فرمایا کہ ضامن ہوگا کیونکہ اس پر واپس کر لینا واجب تھا چنانچہ امام محمد نے اصل میں فرمایا کہ اگر مستودع کے گھر میں آگ لگی اس نے ودیعت کسی اجنبی کو دے دی تو ضامن نہ ہو گا پھر اگر فارغ ہو کر اجنبی کے پاس سے واپس نہ کرلی یہاں تک کہ تلف ہو گئی تو ضامن ہوگا ایسا ہی حکم ہمارے اس مسئلہ میں ہے اور ایسا ہی صاحب محیط نے حکم دیا ہے اور امام قاضی خان نے فرمایا کہ ضامن نہ ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے اور تجرید میں ہے۔

اگر مستودع نے ودیعت اپنے ہاتھ سے نکال کر دوسرے کے ہاتھ میں دے دی اور دوسرے کو حکم کیا کہ اس کو تلف کر دے یا اس میں نقصان کر دے اور دعویٰ کیا کہ یہ امر مودع کے حکم سے واقع ہوا ہے تو اس کے قول کی تصدیق نہ کی جائے گی اور اس کو یہ اختیار ہے کہ مودع سے

قسم لے اور سنتاقی میں لکھا ہے کہ اگر ودیعت مستودع کے بیت میں ہو اور اس نے اپنے بیت میں دوسرے سے استفاظ کیا مثلاً دوسرے کو چھوڑ کر بیت سے خود باہر چلا گیا تو ضامن ہو گا یہ تاتارخانیہ میں ہے مستودع نے اگر دوسرے شخص کو حرز مبین یعنی وہ محرز غیر کا ہے اس میں اپنے پاس کی ودیعت کی نگہداشت کی حالانکہ اس میں اس کا کچھ مال نہیں ہے تو ضامن ہوگا اور اگر کوئی محرز اپنے واسطے کرایہ لیا اور اس میں ودیعت کی حفاظت کی تو ضامن نہ ہو گا اگر چہ اس میں اس کا کچھ مال نہ رکھا ہو یہ خزانہ المعتین میں ہے اگر مستودع نے اپنی وفات کے وقت ودیعت کسی پڑوسی کو دے دی حالانکہ اس کے سامنے وقت وفات کے ایسا کوئی شخص حاضر نہیں ہے جو اس کے عیال میں سے ہو تو وہ ضامن نہ ہو گا یہ ملتقط میں ہے اگر اپنے دار میں سے کوئی بیت کسی شخص کو کرایہ پر دیا اور مستاجر کے پاس ودیعت رکھ دی پس اگر ہر ایک کا در بند علیحدہ ہو تو ضامن ہوگا اور اگر علیحدہ نہ ہو اور ہر ایک دوسرے کے پاس بدوں روک ولحاظ کے چلا آتا ہے تو ضامن نہ ہو گا یہ خلاصہ میں ہے اور اگر اپنی عورت یا غلام کو اپنی دکان میں چھوڑ گیا تو ضامن نہ ہو گا بشرطیکہ دونوں امین ہوں ورنہ ضامن ہوگا اگر ودیعت تلف ہو جائے یہ فتاویٰ وجیز کردی میں ہے اور اگر مولیٰ نے اپنے غلام کو اپنی دکان پر بٹھایا اور اس میں ودیعتیں ہیں اور وہ چوری ہو گئیں پھر مولیٰ نے بعض ودیعتیں اس غلام کے پاس پائیں اور بعض اس نے تلف کر دی ہیں پھر مولیٰ نے غلام کو فروخت کیا پس اگر مودع کے پاس اس امر کے گواہ ہوں تو اس کو اختیار ہو گا چاہے بیع کی اجازت دے کر اس کا ثمن لے لے یا بیع توڑ دے اور اپنے دین میں اس کو فروخت کرے اور اگر اس کے پاس گواہ نہ ہوں تو اس کو اختیار ہے کہ مولیٰ سے اس کے علم پر قسم لے پس اگر مولیٰ نے قسم کھا لی تو ثبوت نہ ہو گا اور اگر نکول کیا تو دو صورتیں ہیں کہ اگر مشتری نے اقرار کر دیا تو اس کا اقرار کرنا اور

ا قولہ اصح یعنی روایت مذکورہ ضعیف ہے اور اصح روایت موافق اصول کے یہ دوسری روایت ہے۔ ۲ قولہ نہ ہوگا کیونکہ ودیعت کی شناخت سوائے اس کے غیر ممکن ہے تو اس نے بھجول نہیں چھوڑی۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 | 14 | Book of Deposit (Kitab al-Wadi'ah)

Proof by witnesses is equal, and if he denies it, he cannot revoke the sale but will take the price from the master. This is stated in 'Khizanat al-Muftin'. If funds collected for digging a canal are brought to the city governor, and he places them with a money-changer and they are lost: if they were kept in the name of the canal project or the governor, then everyone's money is lost. But if they were kept in the name of the specific person from whom they were taken, then only that individual's money is lost. Thus it is mentioned in 'Al-Multaqat'.

Chapter: Which conditions in a deposit (Wadi'ah) are valid to consider and which are not?

If the depositor (Mudi) says, "Keep this deposit in this specific room (Bayt)," and the depositary (Mustawdi) keeps it in another room of the same house (Dar), he shall not be liable (Zamin). This is based on juristic preference (Istihsan), though by analogical reasoning (Qiyas) he would be liable. Similarly, if the depositor says, "Keep it in this room and do not keep it in that other one," while both rooms are in the same house, the same rule of Qiyas and Istihsan applies. It is written in 'Niyabij' that this rule applies only when the second room, where keeping it was forbidden, is not inferior in terms of safety and protection to the room originally specified. If it is inferior, he shall be liable. If the depositor says, "Keep it in this purse of yours," and he keeps it in another, he shall be liable; this is in 'Siraj al-Wahhaj'. If he says, "Keep it in your purse," and the depositary keeps it in a box (Sanduq), he shall not be liable; this is in 'Fusul Imadiyya'. If he says, "Keep it safe in your purse and do not keep it in a box," or "Keep it safe in your box and do not keep it in a room," and the depositary keeps it in a room, he shall not be liable; this is in Qadi Khan's 'Sharh Jami' al-Saghir'. If he says, "Keep it hidden in this house," and he hides it in another house in the same neighborhood, he shall be liable, even if the second house is safer than the first; so mentions Shaykh al-Islam in 'Sharh Kitab al-Wadi'ah'. Similarly, if he says, "Hide it in this house and do not hide it in another house," and he hides it in the other house, the same rule applies. It is written in 'Sharh al-Tahawi' that if the house where it is hidden and the other house are equal in terms of safety and protection, he shall not be liable; even if the one used for safety is more secure than the other, liability will not arise, whether keeping it there was expressly forbidden or not; this is in 'Al-Muhit'.

If the depositor says, "Keep it safe in this city and do not take it to another city for safekeeping," and he keeps it in another city, he shall be liable by consensus. If he says, "Keep it safe in this box placed in this room, and do not keep it in that other box in this room," and he keeps it in the other box, he shall not be liable by consensus; this is in 'Inabiyya'. The fundamental principle in this chapter is that a condition which is possible to fulfill and is beneficial is valid; while a condition that cannot be fulfilled or serves no purpose is void. This is in 'Bada'i'. Thus, if a condition is set that "he must keep it in his hand and not put it down," or "protect it with the right hand and not the left," or "watch it with the right eye and not the left," or "not take it out of Kufa so that it is not moved from Kufa," or "keep it in a box within a room," such conditions are not valid. This is in 'Tatarkhaniyya'. If no specific place for safekeeping was designated, or if he was expressly [forbidden] from taking it out...

---

1. The phrase "having been collected" means that during the collection of donations, a specific person's money had arrived as a donation.
2. The statement from Sharh al-Tahawi: This is the primary report, but it is more appropriate and closer according to analogical reasoning (Qiyas).
3. The word 'Ikhraj' (taking out) means taking it on a journey.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 | 14 | किताब अल-वदीआ (जमा करने का अध्याय)

गवाहों से प्रमाण होना समान है और यदि उसने इनकार किया तो वह बिक्री को रद्द नहीं कर सकता बल्कि मालिक से कीमत ले लेगा। यह 'खज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है। यदि शहर के हाकिम के पास नहर खोदने का चंदा इकट्ठा होकर आया और उसने उसे किसी सर्राफ के पास रख दिया और वह नष्ट हो गया, तो यदि वह चंदा नहर खोदने के नाम से या हाकिम के नाम से रखा गया था तो सबका धन गया, और यदि उस व्यक्ति के नाम से रखा गया जिससे लिया गया था तो केवल उसी व्यक्ति का धन गया। 'अल-मुल्तकत' में ऐसा ही है।

अध्याय: जमा (वदीआ) में किन शर्तों का पालन करना अनिवार्य है और किनका नहीं?

यदि जमा करने वाले (मुदी) ने कहा कि इस कमरे (बैत) में सुरक्षा कर और जमा रखने वाले (मुस्तौदी) ने उस घर (दार) के दूसरे कमरे में सुरक्षा की तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा, और यह 'इस्तेहसान' (न्यायिक वरीयता) के आधार पर है जबकि 'क़ियास' (तर्क) के अनुसार वह उत्तरदायी होगा। इसी प्रकार यदि कहा कि इस कमरे में रख और दूसरे में न रख, जबकि दोनों कमरे एक ही घर के हों, तो इसमें भी वही तर्क और वरीयता लागू होगी। 'नियाबीज' में लिखा है कि यह नियम तब है जब वह दूसरा कमरा जिसमें सुरक्षा से मना किया गया था, सुरक्षा और देखरेख के मामले में उस कमरे से कमतर न हो जिसके लिए आदेश दिया गया था। और यदि कमतर हुआ तो वह उत्तरदायी होगा। और यदि कहा कि इसे अपनी इस थैली (कीसा) में रख और उसने दूसरी में रखी तो वह उत्तरदायी होगा, यह 'सिराज अल-वहाज' में है। और यदि कहा कि इसे अपनी थैली में रख और उसने बक्से (संदूक) में रखा तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। और यदि कहा कि इसकी अपनी थैली में सुरक्षा कर और बक्से में रखकर सुरक्षा न कर, या कहा कि अपने बक्से में सुरक्षित रख और कमरे में रखकर सुरक्षा न कर और उसने कमरे में रखा तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'क़ाज़ी ख़ान' की 'शर्ह जामे सगीर' में है। और यदि कहा कि इसे इस घर में छिपाकर रख और उसने उस मोहल्ले के दूसरे घर में छिपाकर रखा तो वह उत्तरदायी होगा, चाहे दूसरा घर पहले वाले से अधिक सुरक्षित ही क्यों न हो; 'शेख़ुल इस्लाम' ने 'शर्ह किताब अल-वदीआ' में ऐसा ही उल्लेख किया है। इसी प्रकार यदि उसने कहा कि इसे इस घर में छिपाकर रख, दूसरे घर में न छिपाना, और उसने दूसरे घर में छिपा दिया तो भी यही नियम है। 'शर्ह तहावी' में लिखा है कि यदि वह घर जिसमें छिपाया गया है और दूसरा घर दोनों सुरक्षा के मामले में समान हों तो वह उत्तरदायी नहीं होगा; यदि

जिसमें सुरक्षा की है वह दूसरे से अधिक सुरक्षित है तो भी उत्तरदायित्व नहीं आएगा, चाहे उसमें सुरक्षित रखने से मना किया गया हो या न किया गया हो; यह 'मुहीत' में है।

यदि उससे कहा कि इसी शहर में इसकी सुरक्षा कर और दूसरे शहर में सुरक्षा के लिए न ले जा, और उसने दूसरे शहर में सुरक्षा की तो सर्वसम्मति से वह उत्तरदायी होगा। और यदि कहा कि इस कमरे में जो यह बक्सा रखा है उसमें सुरक्षित रख और जो दूसरा बक्सा इस कमरे में है उसमें न रखना, और उसने दूसरे वाले में ही सुरक्षित रखा तो सर्वसम्मति से वह उत्तरदायी नहीं होगा। यह 'इनाबिया' में है। इस विषय में मूल नियम यह है कि जिस शर्त का पालन संभव है और वह लाभदायक है, वह मान्य है; और जिसका पालन संभव नहीं या उसमें कोई लाभ नहीं, वह व्यर्थ है। यह 'बदाए' में है। अतः यदि यह शर्त लगाई कि इसे अपने हाथ में ही पकड़े रहे, नीचे न रखे, या दाहिने हाथ से सुरक्षा करे बाएं से नहीं, या दाहिनी आंख से उसे देखता रहे बाईं से नहीं, या इसे कूफ़ा से बाहर न ले जाए ताकि कूफ़ा से स्थानांतरित न हो, या किसी कमरे में बक्से में इसकी सुरक्षा करे, तो ऐसी शर्त का कोई विचार नहीं किया जाएगा। यह 'तातारी खानिया' में है। यदि सुरक्षा के लिए कोई स्थान निश्चित नहीं किया या स्पष्ट रूप से उसे बाहर ले जाने (इखराज) से...

---

1. इसका अर्थ है कि चंदा इकट्ठा होने के दौरान किसी विशेष व्यक्ति का पैसा चंदे के रूप में आया था।
2. शर्ह तहावी: यह पहली रिवायत है लेकिन तर्क(क़ियास) के अनुसार अधिक उपयुक्त और निकट है।
3. 'इखराज' का अर्थ है यात्रा पर ले जाना।

گواہوں سے ثبوت ہونا یکساں ہے اور اگر انکار کیا تو بیع کو نہیں توڑ سکتا ہے بلکہ مولیٰ سے ثمن لے لے گا یہ خزانہ المفتین میں ہے اگر والی شہر کے پاس نہر کھودنے کا چندہ جمع ہو کر آیا اس نے کسی صراف کے پاس رکھ دیا اور ضائع ہوا پس اگر نہر کھودنے کے نام سے یا والی کے نام سے رکھا گیا ہے تو سب کا مال گیا اور اگر اس شخص کے نام سے رکھا گیا کہ جس سے لیا ہے تو خاصہ اسی شخص کا مال گیا کذا فی الملتقط

نمبرا باب: کن شرطوں کا ودیعت میں اعتبار واجب ہے اور کن شرطوں کا نہیں واجب ہے

اگر مودع نے کہا کہ ودیعت کی اس بیت میں حفاظت کر اور مستودع نے اس دار کے دوسرے بیت میں حفاظت کی تو ضامن نہ ہوگا اور یہ استحسانا ہے اور قیاساً ضامن ہو گا اسی طرح اگر کہا کہ اس بیت میں رکھ اور اس دوسرے میں نہ رکھ حالانکہ دونوں بیت ایک ہی دار کے ہیں تو اس میں بھی وہی قیاس و استحسان مذکورہ جاری ہے اور نیا بیج میں لکھا ہے کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ جب دوسرا بیت کہ جس میں حفاظت سے منع کر دیا تھا اس بیت سے جس میں حکم کیا تھا بچاؤ و نگہبانی کے حق میں کم نہ ہو اور اگر کم ہو گا تو ضامن ہو گا اور اگر یوں کہا کہ اپنے اس کیسہ میں رکھ اس نے دوسرے میں رکھی تو ضامن ہو گا یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر کہا کہ اس کو اپنے کیسہ میں رکھ اس نے صندوق میں رکھی تو ضامن نہ ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے اور اگر کہا کہ اس کی اپنے کیسہ میں حفاظت کر اور صندوق میں رکھ کر حفاظت نہ کر یا کہا کہ اپنے صندوق میں اس کو محفوظ رکھ اور بیت میں رکھ کر حفاظت نہ کر اس نے بیت میں رکھی تو ضامن نہ ہو گا یہ قاضی خان کی شرح جامع صغیر میں ہے اور اگر کہا کہ اس کو اس دار میں چھپا

رکھ اس نے اس محلہ کے دوسرے دار میں چھپا رکھا تو ضامن ہو گا اگرچہ دوسرا دار محفوظ تر اول سے ہو ہکذا ذکر شیخ الاسلام فی شرح کتاب الودیعہ اسی طرح اگر اس نے کہا کہ اس کو اس دار میں چھپا رکھ دوسرے دار میں نہ چھپانا اس نے دوسرے دار میں چھپا رکھی تو بھی یہی حکم ہے اور شرح طحاوی میں لکھا ہے کہ اگر وہ دار جس میں چھپا رکھی ہے اور دوسرا دار دونوں حفاظت و بچاؤ کے حق میں یکساں ہوں تو ضامن نہ ہو گا جس میں حفاظت کی ہے وہ دوسرے سے زیادہ محفوظ ہو تو بھی ضامن نہ آئے گی خواہ اس میں محفوظ رکھنے سے منع کیا ہو یا ممانعت نہ کی ہو یہ محیط میں ہے۔

اگر اس سے کہا کہ اس شہر میں اس کی حفاظت کر اور دوسرے شہر میں حفاظت کے لئے نہ لے جا اس نے دوسرے ہی شہر میں حفاظت کی تو بالاتفاق ضامن ہوگا اور اگر کہا کہ اس بیت میں جو یہ صندوق رکھا ہے اس میں محفوظ رکھ اور یہ جو دوسرا اس بیت میں صندوق ہے اس میں نہ رکھنا اس نے دوسرے ہی میں محفوظ رکھا تو بالاتفاق ضامن نہ ہو گا یہ عنابیہ میں ہے اور اصل محفوظ اس باب میں یہ ہے کہ جس شرط کی رعایت ممکن ہے اور وہ مفید ہے تو وہ معتبر ہے اور جس کی رعایت نہیں ہو سکتی ہے اور نہ اس میں فائدہ ہے تو وہ باطل ہے یہ بدائع میں ہے پس اگر یہ شرط لگائی کہ اس کو اپنے ہاتھ میں لئے رہے رکھے نہیں یا دہنے ہاتھ سے حفاظت کرے بائیں ہاتھ سے نہیں یا داہنی آنکھ سے اس کو دیکھے بائیں سے نہ دیکھے یا اس کو کوفہ سے باہر نہ لے جائے کہ کوفہ سے منتقل نہ ہو یا کسی بیت میں صندوق میں اس کی حفاظت کرے تو اس شرط کا اعتبار نہیں ہے یہ تاتار خانیہ میں ہے۔ اگر حفاظت کی کوئی جگہ معین نہ کی یا صریح اس کو

اخراج ۲ سے

۱ قولہ جمع ہو کر یعنی چندہ جمع ہونے کے درمیان میں کسی خاص شخص کا روپیہ چندہ آیا تھا۔ ۲ قولہ شرح طحاوی ۔۔۔ یہ روایت اول ہے لیکن قیاس سے اولیٰ واقرب ہے۔ ۳ قولہ اخراج سفر میں لے جانا۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume ⑥ | 15 | Kitab al-Wadia (The Book of Trusts/ Deposits)

He did not forbid it but gave a general instruction for protection. He took the deposit (wadia) and went on a journey. If the path was dangerous and the deposit was lost, then by consensus (ijma), he shall be liable (zamin). However, if the path was safe and there were no transportation costs or expenses for the deposit, then by consensus, he shall not be liable. And if there were transportation costs and expenses for the deposit, and the bailee (mustawdi) had no choice but to take it with him on the journey, then by consensus, he shall not be liable. Even if there was a way to avoid taking it, he still is not liable, whether the distance is near or far. According to the opinion of Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him), if the distance is far, he shall be liable, and if it is near, he shall not be liable; and this is the refined and preferred view. All of this applies when a specific place of safekeeping has not been designated and travel has not been forbidden. But if a specific place of safekeeping was explicitly designated, or travel with the item was explicitly forbidden, and there was a way for the bailee not to take it with him on the journey, but he took it anyway, then he shall be liable. This is in 'Fatawa Atabiyya'. If in a city where protection was commanded, it is impossible to protect it despite him going on a journey himself—for example, if he could have left the deposit with his slave or a member of his family for safekeeping in that city—and yet he took the deposit with him on the journey, then he shall be liable. But if this was impossible for him—for example, he has no family, or he has family but they need to be taken away from here—and so the person took the deposit on the journey, he shall not be liable. This is in 'Tatarkhania'.

If the deposit consisted of a large quantity of grain and he took it on the journey and it was lost, he shall be liable by way of 'istihsan' (juridistic preference). This is in 'Muzmarat'. And by consensus, if he took the deposit on a sea voyage, he shall be liable. This is in 'Ghunyat al-Bayan'. If a father or an executor (wasi) traveled with a minor's property and it was lost, neither shall be liable, except in the case where they leave their wives behind. This is in 'Wajeez Kardari'. If an agent (wakil) for general sale traveled with the item, he shall not be liable provided there were no transportation or travel costs, otherwise, he shall be liable. This is in 'Khulasa'. If someone gave a deposit to another and said, "Do not give it to your wife as I consider her suspect," meaning he does not trust her, or if he forbade giving it to a son or slave, etc., then if the bailee had no choice but to hand it over, he shall not be liable for doing so. But if there was a way to ensure its safety without handing it over, then he shall be liable.

This is in 'Tatarkhania'. A bailee kept the deposit in a shop, and the depositor (mudi') said, "Do not keep it in the shop as it is dangerous," yet he left it there until it was stolen; if the shop was not more secure than other places, he shall not be liable. But if it was (more secure), he shall be liable, provided he was capable of moving the deposit from there. This is in 'Khazanat al-Muftin'.

A person gave a rope to another so that he might irrigate his land and not irrigate another's land. He irrigated that person's land and then irrigated another's land, and the rope was lost. If it was lost before he finished watering the other's land, he shall be liable; if lost after finishing, he shall not be liable. This is in 'Khulasa'. A woman told a farmer that the bunches of grapes that are harvested should not be kept in his house, but the farmer kept them in his own house. Later, the farmer committed a crime and fled, and the Sultan seized everything that was in his house. Faqih Abu Bakr Balkhi stated that if his house was near the village granary (anbar khana), he shall not be liable. This is in 'Fatawa Qazi Khan'. Abu Ja'far stated that Sheikh Abu Bakr was asked: A milk-provider told a merchant, "Keep this in this bundle," and pointed to it. He put the goods in a saddlebag (palan). The Sheikh said he would be liable. But if he said, "Keep it in a sack (juwal)" without pointing, and he put it in a saddlebag, he shall not be liable. This is stated in 'al-Hadi'. If the depositor stipulated some wages for the bailee so that he protects the deposit...

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... भाग ⑥ | १५ | किताब अल-वदिया (अमानत की किताब)

उसने मना नहीं किया बल्कि पूर्णतः हिफ़ाज़त (सुरक्षा) का आदेश दिया। वह अमानत को लेकर यात्रा पर चला गया, तो यदि मार्ग भयावह हो और अमानत नष्ट हो जाए, तो सर्वसम्मति (बिल-इज्मा) से वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा। और यदि मार्ग भयमुक्त हो और अमानत के लिए कोई परिवहन या खर्च न हो, तो सर्वसम्मति से वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि अमानत के लिए कुछ परिवहन और खर्च हो, और यदि मुस्तौदअ (अमानत रखने वाला) के पास उसे यात्रा में साथ ले जाने के अलावा कोई उपाय न हो, तो सर्वसम्मति से वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि उसे न ले जाने का कोई रास्ता निकलता हो, तब भी उस पर हर्जाना नहीं है, चाहे दूरी कम हो या अधिक। और इमाम अबू यूसुफ़ के मतानुसार, यदि दूरी अधिक हो तो वह ज़िम्मेदार होगा और यदि कम हो तो ज़िम्मेदार नहीं होगा; और यही विश्वसनीय और पसंदीदा मत है। यह सब उस स्थिति में है जब सुरक्षा का स्थान निश्चित न किया गया हो और यात्रा से मना न किया गया हो। और यदि सुरक्षा का स्थान स्पष्ट रूप से निश्चित कर दिया गया हो या यात्रा पर ले जाने से स्पष्ट रूप से मना कर दिया गया हो, और मुस्तौदअ के लिए कोई ऐसा रास्ता निकलता हो कि वह उसे यात्रा में साथ न ले जाए, फिर भी वह ले गया, तो वह ज़िम्मेदार होगा। यह 'फ़तावा अताबिया' में है। यदि किसी शहर में, जहाँ सुरक्षा का आदेश दिया गया है, सुरक्षा करना असंभव हो, बावजूद इसके कि वह स्वयं यात्रा पर जा रहा हो; उदाहरण के लिए, उसी शहर में वह अपने किसी गुलाम या अपने परिवार के किसी सदस्य के पास अमानत की सुरक्षा के लिए छोड़ सकता है, फिर ऐसी स्थिति में अमानत को साथ लेकर यात्रा पर जाए, तो वह ज़िम्मेदार होगा। और यदि उसके लिए यह बात असंभव हो, उदाहरण के लिए उसके परिजन नहीं हैं, या हैं लेकिन उन्हें यहाँ से ले जाने की आवश्यकता है, अतः वह व्यक्ति यात्रा में अमानत ले गया, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। यह 'तातारखनिया' में है।

यदि अमानत में बहुत सा अनाज हो और उसे यात्रा में साथ ले गया और वह नष्ट हो गया, तो 'इस्तेहसानान' (विधिक प्राथमिकता के आधार पर) वह ज़िम्मेदार होगा। यह 'मुज़मरात' में है। और सर्वसम्मति से यदि समुद्री यात्रा में अमानत ले गया, तो वह ज़िम्मेदार होगा। यह 'ग़नियातुल बयान' में है। यदि पिता और वसीयतदार (वसी) ने नाबालिग के माल को लेकर यात्रा की और वह नष्ट हो गया, तो दोनों ज़िम्मेदार नहीं होंगे, सिवाय उस स्थिति के जब वे अपनी पत्नी को यहीं छोड़ जाएं। यह 'वजीज़ करदरी' में है। सामान्य बिक्री (बैअ) के एजेंट (वकील) ने यदि वह चीज़ साथ लेकर यात्रा की, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा बशर्ते कि उसकी परिवहन और खर्च की लागत न हो, अन्यथा वह

ज़िम्मेदार होगा। यह 'ख़ुलासा' में है। यदि किसी ने दूसरे को अमानत दी और कहा कि इसे अपनी पत्नी को मत देना क्योंकि मैं उसे संदिग्ध (मुत्तहम) समझता हूँ, यानी विश्वसनीय नहीं मानता, या बेटे या गुलाम आदि को देने से मना कर दिया; तो यदि मुस्तौदअ के पास उसे सौंपने के अलावा कोई उपाय न हो, तो सौंपने से वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि कोई ऐसा रास्ता निकलता हो कि बिना उसे सौंपे सुरक्षा हो सके तो वह ज़िम्मेदार होगा। यह 'तातारखनिया' में है। मुस्तौदअ ने अमानत दुकान में रखी और अमानत रखने वाले (मौदअ) ने कहा कि दुकान में मत रख क्योंकि यह खतरनाक है, फिर भी उसने उसे वहीं छोड़ दिया यहाँ तक कि वह चोरी हो गई; तो यदि वह दुकान दूसरी जगहों से अधिक सुरक्षित नहीं थी, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि सुरक्षित थी, तो वह ज़िम्मेदार होगा, बशर्ते वह उस अमानत को वहाँ से हटाने में सक्षम हो। यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे को रस्सी दी कि इससे मेरी ज़मीन सींचे, दूसरे की ज़मीन न सींचे। उसने उस व्यक्ति की ज़मीन सींची फिर दूसरे की ज़मीन सींची और रस्सी नष्ट हो गई; तो यदि वह दूसरे की ज़मीन को पानी देने से खाली होने से पहले नष्ट हुई तो वह ज़िम्मेदार होगा, और यदि खाली होने के बाद नष्ट हुई तो ज़िम्मेदार नहीं होगा। यह 'ख़ुलासा' में है। एक महिला ने किसान से कहा कि अंगूर के गुच्छे जो उतरें वह अपने मकान में न रखे, और किसान ने अपने ही मकान में रखे। फिर किसान ने कोई अपराध किया और भाग गया, और सुल्तान ने जो कुछ उसके मकान में था सब ज़ब्त कर लिया। तो फकीह अबू बक्र बल्खी ने फ़रमाया कि यदि उसका मकान उस क्षेत्र के अनाज-भंडार (अम्बाल-खाना) के पास हो, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। अबू जाफ़र ने फ़रमाया कि शेख अबू बक्र से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने व्यापारी से कहा कि इसे इस पोटली (गठरी) में रख और इशारे से बताया। उसने सामान को पालान (जीन) में रखा। शेख ने फ़रमाया कि वह ज़िम्मेदार होगा। और यदि उसने कहा कि थैले (जवाल) में रख और इशारा नहीं किया, और उसने पालान में रखी, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। ऐसा 'हादी' में है। अमानत रखने वाले ने यदि मुस्तौदअ के लिए कुछ पारिश्रमिक की शर्त रखी ताकि अमानत की...

منع نہ کیا بلکہ مطلقاً حفاظت کا حکم کیا وہ ودیعت کو لے کر سفر کو گیا پس اگر راستہ خوفناک ہوا اور ودیعت تلف ہو گئی تو بالاجماع ضامن ہوگا اور اگر راستہ بے خوف ہو اور ودیعت کے لئے کچھ بار برداری و خرچہ بھی نہ ہو تو بالاجماع ضامن نہ ہوگا اور اگر ودیعت کی کچھ بار برداری و خرچہ ہو پس اگر مستودع کو بدوں اس کے سفر میں لے جانے کے کوئی چارہ نہیں ہے تو بالاجماع ضامن نہ ہوگا اور اگر کوئی راہ نہ لے جانے کی نکلتی ہے تو بھی اس پر ضمان نہیں ہے خواہ مسافت قریب ہو یا بعید ہو اور امام ابو یوسفؒ کے قول میں اگر مسافت بعید ہو تو ضامن ہوگا اور اگر قریب ہو تو ضامن نہ ہوگا اور یہی مخلص اور مختار ہے اور یہ سب اس صورت میں ہے کہ مکان حفاظت معین نہ کیا ہو اور سفر سے منع نہ کیا ہو اور اگر مکان حفاظت صریح معین کر دیا یا سفر میں لے جانے سے صریح منع کر دیا اور مستودع کے واسطے کوئی ایسی راہ نکلتی ہے کہ سفر میں ساتھ نہ لے جائے اور پھر بھی وہ لے گیا تو ضامن ہو گا یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے اگر کسی شہر میں جس میں حفاظت کرنے کا حکم کیا ہے حفاظت کرنا ناممکن ہے با وجود اس کے کہ خود سفر کو چلا جائے مثلاً اسی شہر میں اپنا کوئی غلام یا کوئی اپنے عیال میں سے ودیعت کی حفاظت کے واسطے چھوڑ سکتا ہے پھر اس حالت میں ودیعت کو ساتھ لے کر سفر کو جائے تو ضامن ہوگا اور اگر اس سے یہ امر ناممکن ہے مثلاً اس کے عیال نہیں ہیں یا ہیں لیکن ان کو یہاں سے لے جانے کی ضرورت ہے پس وہ شخص سفر میں ودیعت لے گیا تو ضامن نہ ہو گا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

اگر ودیعت میں بہت سا اناج ہو اور اس کو سفر میں ساتھ لے گیا اور تلف ہوا تو استحساناً ضامن ہو گا یہ مضمرات میں ہے اور بالاجماع اگر بحری سفر میں ودیعت لے گیا تو ضامن ہو گا یہ غنیۃ

البیان میں ہے باپ و وصی نے اگر صغیر کے مال کو لے کر سفر کیا اور تلف ہوا تو دونوں ضامن نہ ہوں گے الا اس صورت میں کہ اپنی بیوی کو یہیں چھوڑ جائیں یہ وجیز کردری میں ہے مطلق بیع کے وکیل نے اگر وہ چیز ساتھ لے کر سفر کیا تو ضامن نہ ہوگا بشرطیکہ اُس کی بار برداری و خرچہ نہ ہو ورنہ ضامن ہوگا یہ خلاصہ میں ہے اگر کسی نے دوسرے کو ودیعت دی اور کہا کہ اس کو اپنی عورت کو نہ دینا کہ میں اس کو متہم سمجھتا ہوں یعنی امین نہیں جانتا ہوں یا بیٹے یا غلام وغیرہ کو دینے سے منع کر دیا پس اگر مستودع کو بدوں اس کے دینے کے کوئی چارہ نہیں ہے تو دے دینے سے ضامن نہ ہوگا اور اگر کوئی راہ نکلتی ہو کہ بدوں اس کے دینے کے حفاظت ہو سکے تو ضامن ہوگا یہ تاتارخانیہ میں ہے مستودع نے ودیعت دکان میں رکھی اور مودع نے کہا کہ دکان میں نہ رکھ کہ یہ خوفناک ہے اس نے اس میں چھوڑ دی یہاں تک کہ چوری ہوگئی پس اگر دکان ہے زیادہ محفوظ دوسری جگہ نہ تھی تو ضامن نہ ہوگا اور اگر تھی تو ضامن ہوگا بشرطیکہ اس ودیعت کے وہاں اٹھا لے جانے پر قادر ہو یہ خزانہ المفتین میں ہے ایک شخص نے دوسرے کو رسی دی کہ اس سے میری زمین سینچے دوسرے کی زمین نہ سینچے اس نے اس شخص کی زمین سینچی پھر دوسرے کی زمین سینچی اور رسی ضائع ہوگئی پس اگر دوسرے کی زمین کو پانی دینے سے فارغ ہونے سے پہلے ضائع ہوئی تو ضامن ہوگا اور اگر بعد فارغ ہونے کے ضائع ہوئی تو ضامن نہ ہوگا یہ خلاصہ میں ہے ایک عورت نے کاشتکار سے کہا کہ میرے خوشہائے انگور جو اتریں وہ اپنے مکان میں نہ رکھے اور کاشتکار نے اپنے ہی مکان میں رکھے پھر کاشتکار نے کوئی جرم کیا اور بھاگ گیا اور سلطان نے جو کچھ اس کے مکان میں تھا سب اٹھوا لیا تو فقیہ ابو بکر بلخیؒ نے فرمایا کہ اگر اس کا مکان موضع بے در انبار خانہ سے قریب ہو تو ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے ابو جعفرؒ نے فرمایا کہ شیخ ابو بکر سے دریافت کیا گیا کہ رضاعت دینے والے نے تاجر سے کہا کہ اس کو اس گٹھری میں رکھ اور اشارہ سے بتلائی

اس نے بضاعت کو پالان میں رکھا تو شیخ نے فرمایا کہ ضامن ہوگا اور اگر اس نے کہا کہ جوال میں رکھ اور اشارہ نہ کیا اس نے پالان میں رکھی تو ضامن نہ ہوگا کذا فی الحادی مودع نے اگر مستودع کے واسطے کچھ اجرت کی شرط کی تاکہ ودیعت کی۔۔

Fatawa-e-Alamgiri..... Volume 6 | 16 | Kitab-ul-Wadi'ah (The Book of Trusts/Deposits)

...guarding it is correct and will be mandatory upon him. This is stated in 'Jawahir al-Ikhlati'. If a usurper (Ghasib) deposits the usurped property (Maghsub) with someone for safe-keeping in exchange for a fee, it is valid. This is in 'Wajiz Kurdi'.

Fourth Chapter: Regarding the circumstances under which the loss of a deposit becomes a liability, and cases where compensation (Daman) is required and where it is not.

It is mentioned in 'Nawazil' that if the depository (Mustawda') says, "Saqat al-Wadi'ah," meaning "The deposit fell from me," he shall not be liable. But if he says, "Asqattu," meaning "I dropped it," he shall be liable. However, Imam Zahir-ud-Din Marghinani stated that in both cases he would not be liable because a depository does not become liable for dropping it, provided he did not leave the deposit and walk away. The fatwa is based on this; this is in 'Khulasa'. If he says, "I do not know whether it is lost or not," he shall not be liable. But if he says, "I do not know whether I lost it or it got lost," he shall be liable; this is in 'Fusul Imadiyya'. A person gave a cloth to a broker to sell, then the broker said that the cloth fell from his hand and was lost, and he didn't know how it happened. Imam Abu Bakr Muhammad bin al-Fazl (R.A.) stated that there is no liability (Daman) upon him. If he says, "I forgot and don't know in which shop I kept it," he shall be liable; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. In the Fatawa, it is mentioned that Ibn al-Fazl (R.A.) was asked about a person who gave jewelry to another to sell, and the possessor (Qabiz) said he showed it to a merchant to determine its price and it was lost before the merchant saw it. Imam Sheikh (R.A.) stated that if it was lost or dropped due to his own action, he is liable, but if it was stolen from him or he was pushed by someone else and it fell, he is not liable; this is in 'Hawi'.

A person kept a deposit in his house where many people come and go, and the deposit was lost. ☆

If the depository says, "I kept the deposit in front of me, then I stood up and forgot it, and it was lost," he shall be liable, and the fatwa is on this; this is in 'Jawahir al-Ikhlati'. If he says, "I kept the deposit in front of me in my house, then I fell asleep and forgot it, and it was lost," then it will be examined: if the deposit is something that is not typically kept in an open courtyard and the courtyard is not considered a secure place for it, such as a pouch of dirhams or dinars, then he shall be liable; otherwise, not. This is in 'Muhit Sarakhsi'. If he says, "I buried it in my house or vineyard and have

forgotten the exact spot," he shall not be liable provided the door of the house or vineyard was closed. But if he says, "I buried it somewhere and have forgotten the place," he shall be liable; this is in 'Khulasa'. Similarly, if he does not specify the place of burial but says it was stolen from where it was buried, then if the house or vineyard had a door, he is not liable, otherwise he is; this is in 'Muhit'. And if he says, "I do not know whether I kept it in my house or somewhere else," he shall be liable; this is in 'Muzmarat'.

---

1. His saying "is not considered"... means something for which a courtyard cannot be a secure place or it is not the custom, like a pouch of gold coins or a box of musk, etc. 12 'Mughlaq Haseen' means securely locked or closed.

सुरक्षा करे तो सही है और उस पर अनिवार्य होगी। यह 'जवाहर अल-इखलाती' में है। और यदि गसब करने वाले (हड़पने वाले) ने हड़पी हुई वस्तु को किसी व्यक्ति के पास कुछ मजदूरी पर सुरक्षा के लिए अमानत (वदीआ) के रूप में रखा, तो यह सही है। यह 'वजीज़ करदी' में है।

चौथा अध्याय: उन स्थितियों के वर्णन में जिनमें अमानत (वदीआ) को नष्ट करना अनिवार्य हो जाता है, और किन स्थितियों में हर्जाना (ज़मान) देना पड़ता है और किनमें नहीं।

'नवाज़िल' में उल्लेख है कि यदि अमानत रखने वाले (मुस्तौद'अ) ने कहा कि 'सक़त अल-वदीआ' अर्थात अमानत मुझसे गिर गई, तो वह हर्जाने का उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि उसने कहा 'असक़त्तु' अर्थात मैंने उसे गिरा दिया, तो वह हर्जाने का उत्तरदायी होगा। और इमाम ज़हीर उद्दीन मरग़ीनानी ने फ़रमाया कि दोनों स्थितियों में वह उत्तरदायी नहीं होगा क्योंकि अमानत रखने वाला उसे गिरा देने से उत्तरदायी नहीं होता, बशर्ते कि वह अमानत को छोड़कर न चला गया हो। और इसी पर फ़तवा है, यह 'खुलासा' में है। और यदि उसने कहा कि मुझे नहीं मालूम कि वह नष्ट हुई या नहीं, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि उसने कहा कि मुझे नहीं मालूम कि मैंने उसे नष्ट कर दिया है या वह स्वयं नष्ट हो गई है, तो वह उत्तरदायी होगा, यह 'फुसूल एमादिया' में है। एक व्यक्ति ने एक दलाल को एक कपड़ा दिया ताकि वह उसे बेच दे, फिर दलाल ने कहा कि कपड़ा मेरे हाथ से गिर गया और नष्ट हो गया और मुझे नहीं पता चला कि कैसे नष्ट हुआ, तो इमाम अबू बकर मुहम्मद बिन अल-फ़ज़ल (रह.) ने फ़रमाया कि उस पर कोई हर्जाना नहीं है। और यदि उसने कहा कि मैं भूल गया और मुझे नहीं पता कि मैंने उसे किस दुकान में रखा है, तो वह उत्तरदायी होगा, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। फ़तावा में है कि इब्न अल-फ़ज़ल (रह.) से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने दूसरे को जवाहरात बेचने के लिए दिए और लेने वाले (काबिज़) ने कहा कि मैंने उन्हें एक व्यापारी को दिखाने के लिए रखा था ताकि उनकी कीमत जान सकूँ और उस व्यापारी के देखने से पहले ही वे नष्ट हो गए, तो इमाम शैख़ (रह.) ने फ़रमाया कि यदि वे उसकी किसी हरकत से नष्ट हुए या गिरे, तो वह उत्तरदायी होगा, और यदि उसके पास से चोरी हो गए या किसी अन्य व्यक्ति का धक्का लगा और गिर गए, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'हावी' में है।

एक व्यक्ति ने अपने घर (दार) में अमानत रखी और उसमें बहुत से लोग आते-जाते हैं और वह अमानत नष्ट हो गई ☆

यदि अमानत रखने वाले ने कहा कि मैंने अमानत अपने सामने रखी थी फिर मैं उठ खड़ा हुआ और उसे भूल गया और वह नष्ट हो गई, तो वह उत्तरदायी होगा और इसी पर फ़तवा है, यह 'जवाहर अल-इखलाती' में है। यदि उसने कहा कि मैंने अपने घर में अपने सामने अमानत रखी थी फिर सो गया और उसे भूल गया और वह नष्ट हो गई, तो देखा जाएगा कि यदि अमानत ऐसी चीज़ है जो खुले घर/आंगन (मैदान-ए-दार) में सुरक्षित नहीं रखी जाती और घर का आंगन उसकी सुरक्षा के लिए पर्याप्त नहीं माना जाता जैसे कि सिक्कों की थैली, तो वह उत्तरदायी होगा अन्यथा नहीं। यह 'मुहीत सरख़सी' में है। यदि उसने कहा कि मैंने इसे अपने घर या अंगूर के बाग में दफन कर दिया है और मैं उसका स्थान भूल गया हूँ, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा बशर्ते कि घर या अंगूर के बाग का दरवाज़ा बंद हो। और यदि उसने कहा कि मैंने किसी स्थान पर दफन कर दिया है और वह जगह भूल गया हूँ, तो वह उत्तरदायी होगा, यह 'खुलासा' में है। इसी प्रकार यदि दफन करने का स्थान नहीं बताया लेकिन कहा कि जहाँ दफन थी वहाँ से चोरी हो गई, तो यदि घर या अंगूर के बाग का दरवाज़ा था तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, अन्यथा होगा। यह 'मुहीत' में है। और यदि उसने कहा कि मुझे नहीं पता कि मैंने उसे अपने घर में रखा था या कहीं और, तो वह उत्तरदायी होगा, यह 'मुज़मरात' में है।

---

1. उनके कथन 'शुमार नहीं किया जाता' का अर्थ है... यानी ऐसी चीज़ जिसके लिए आंगन सुरक्षित स्थान नहीं हो सकता या ऐसा चलन नहीं है, जैसे अशर्फियों की थैली या कस्तूरी का डिब्बा आदि। 12 'मुग़लक़ हसीन' अर्थात मजबूती से बंद।

حفاظت کرے تو صحیح ہے اور اس پر لازم آئے گی یہ جواہر اخلاطی میں ہے اور اگر غاصب نے مغصوب کو کچھ اجرت پر کسی شخص کے پاس حفاظت کے لئے ودیعت رکھا تو صحیح ہے یہ وجیز کردی میں ہے۔

چوتھا باب: جن صورتوں میں ودیعت کا ضائع کرنا لازم آتا ہے اور جن سے ضمان آتی ہے اور جن سے نہیں آتی ہے ان کے بیان میں

نوازل میں مذکور ہے کہ اگر مستودع نے کہا کہ سقط الودیۃ یعنی بختیار ودیعت از من یعنی ودیعت مجھ سے گر پڑی تو ضامن نہ ہوگا اور اگر کہا اسقطت یعنی بلفظہ م یعنی میں نے گرادی تو ضامن ہوگا اور امام ظہیر الدین مرغینانی نے فرمایا کہ دونوں صورتوں میں ضامن نہ ہوگا کیونکہ مستودع گرا دینے سے ضامن نہیں ہوتا ہے جبکہ وہ ودیعت کو چھوڑ کر چلا نہ گیا ہو اور فتویٰ اسی پر ہے یہ خلاصہ میں ہے اور اگر کہا کہ مجھے نہیں معلوم کہ ضائع ہوئی یا نہیں تو ضامن نہ ہوگا اور اگر کہا کہ مجھے نہیں معلوم کہ میں نے اس کو ضائع کر دیا ہے یا نہیں ضائع کیا ہے تو ضامن ہوگا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ ایک شخص نے دلال کو ایک کپڑا دیا تا کہ اس کو فروخت کر دے پھر دلال نے کہا کہ کپڑا میرے ہاتھ سے گر گیا اور ضائع ہوا اور مجھے نہیں معلوم ہوا کہ کیونکر ضائع ہوا تو امام ابوبکر محمد بن الفضلؒ نے فرمایا کہ اس پر ضمان نہیں آتی ہے اور اگر کہا کہ میں بھول گیا مجھے نہیں معلوم میں نے کس دکان میں رکھ دیا تو ضامن ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ فتاویٰ میں ہے کہ ابن الفضلؒ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے جواہر دوسرے کو فروخت کر دینے کے واسطے دیئے اور لے لینے والے یعنی قابض نے کہا کہ میں نے

ان کو ایک تاجر کو دکھائے تھے تا کہ ان کی قیمت معلوم کروں اور اس تاجر کے دیکھنے سے پہلے وہ ضائع ہو گئے تو امام شیخؒ نے فرمایا کہ اگر اس کی حرکت سے ضائع یا ساقط ہوئے تو ضامن ہوگا اور اگر اس کے پاس سے چوری ہو گئے یا اس کو غیر شخص کا دھکا لگا اور گر گئے تو ضامن نہ ہوگا یہ حاوی میں ہے۔

ایک شخص نے اپنے دار میں ودیعت رکھی اور اس میں بہت آدمی آتے جاتے ہیں اور وہ ودیعت ضائع ہوگئی ☆

اگر مستودع نے کہا کہ ودیعت میں نے اپنے سامنے رکھ لی تھی پھر میں اٹھ کھڑا ہوا اور اسے بھول گیا وہ ضائع ہوگئی تو ضامن ہوگا اور اسی پر فتویٰ ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے اگر اس نے کہا کہ میں نے اپنے دار میں اپنے سامنے ودیعت رکھ لی تھی پھر سو گیا اور اس کو بھول گیا وہ ضائع ہوگئی تو دیکھا جائے گا کہ اگر ودیعت ایسی چیز ہے کہ جو میدان دار میں محفوظ نہیں کی جاتی اور صحن دار اس کا حفاظت گاہ شمار نہیں کیا جاتا جیسے درہم و دینار کی تھیلی تو ضامن ہوگا ورنہ نہیں ضامن ہو گا یہ محیط سرخسی میں ہے اگر اس نے کہا کہ میں نے اپنے دار یا تاک انگور میں دفن کر دی ہے اور میں اس کا ٹھکانہ بھول گیا ہوں تو ضامن نہ ہوگا بشرطیکہ دار اور انگور کے باغ کا دروازہ ہو اور اگر کہا کہ میں نے کسی مقام پر دفن کر دی ہے اور اس کی جگہ بھول گیا ہوں تو ضامن ہوگا یہ خلاصہ میں ہے اسی طرح اگر دفن کرنے کا مقام بیان نہ کیا لیکن کہا کہ ودیعت جہاں دفن تھی وہاں سے چوری ہو گئی پس اگر دار یا باغ انگور کا دروازہ ہو تو ضامن نہ ہوگا ورنہ ضامن ہوگا یہ محیط میں ہے اور اگر یوں کہا کہ مجھے نہیں معلوم کہ میں نے اپنے دار میں رکھی یا کسی دوسری جگہ رکھی ہے تو ضامن ہوگا یہ مضمرات میں ہے

۱ قولہ شمار نہیں کیا جاتا--- یعنی ایسی چیز ہے جس کے واسطے صحن حفاظت گاہ نہیں ہو سکتا ہے یا رواج نہیں ہے جیسے اشرفیوں کا توزہ یا مشک کا ڈبہ وغیرہ۔ ۱۲ مغلق حصین یعنی بند مضبوط

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 4 | 17 | Book of Deposits (Kitab al-Wadi'ah)

The depositary (mustawda') handed over the house, in whose room the deposit was kept, to another for safekeeping. If the room containing the deposit was locked and fortified (mughlaq al-haseen) such that it could not be opened without significant effort, then the depositary will not be liable (zamin). Otherwise, he will be liable. This is mentioned in 'al-Qunya'. If the deposit is not buried, but kept in a place where no one can enter without permission or seeking leave, he will not be liable, even if the place has no door. This is in 'al-Muhit'. A person kept a deposit in his house where many people come and go, and the deposit was lost. If it was an item that is normally guarded in a house despite people's frequent movement, he will not be liable. Otherwise, he will be liable. This is in 'al-Qunya'. If the depositary kept the deposit in an open field (sahra) and it was stolen, he will not be liable. This is in 'al-Muhit'.

If the deposit is buried in the ground; if a mark was made over it, the depositary will not be liable. Otherwise, he will be liable. However, burying it in a desolate wilderness (dasht) makes one liable in all cases. This is in 'al-Wajiz al-Kardari'. If thieves or bandits approached the depositary and he quickly buried the deposit in the ground to prevent it from being snatched and fled due to fear, but upon returning, he could not find the spot where it was buried; then, if it was possible to make a mark at the time of burial and he failed to do so, he will be liable. If making a mark was not possible, but it was possible to return sooner after the fear subsided and he did not, he will be liable. This is in 'al-Zahiriyyah'. If the owner of the deposit was with him and they were traveling together, and upon seeing thieves, the owner told him to bury the deposit and he did so; then the thieves left and they also left, or they left first and then the thieves, and later they both returned but the deposit was gone, then undoubtedly the depositary is not liable because he acted upon the owner's command. If the depositary was alone and the same situation occurred, there is a detailed ruling: if the thieves left first and the depositary had the power to retrieve the deposit but left it there despite being able to take it, he will be liable. If he could not stay due to fear and left, then returned to find it missing; if he returned as soon as possible after the fear subsided and did not find it, he is not liable. But if returning promptly was possible and he delayed, he will be liable. This is in 'al-Muhit'. If a depositary kept a deposit in a house that had become a ruined wasteland during times of strife and war; then if he kept it anywhere above ground, he will be liable, but if he buried it in the ground, he will not be liable. This is in 'Khazanat al-Muftin'. A person kept a hookah as a deposit with another, and when he asked for it, the other

said he didn't know how it got lost. Some scholars stated he is not liable, and this is the most correct view. This is in 'Jawahir al-Ikhlati'.

A person gave a hookah to another to give to a third person for repair. He gave it and then forgot about it; he will not be liable. This is in 'al-Wajiz al-Kardari'. An adolescent boy (murahiq) near puberty was given a hookah to serve water. He was negligent with it and it was lost; he will not be liable. This is in 'al-Qunya'. Khalaf says: I asked Asad about a person who owes another one dirham. The debtor gave the creditor two dirhams at once or gave one then another and said, "Take your dirham." If both dirhams are lost before the specific dirham is designated, then the debtor loses the dirhams and the creditor is still entitled to his dirham. But if while giving the first dirham he said, "This is your right," then he has fulfilled the debt and no liability falls on the second. This is in 'al-Tatarkhaniyyah'. In the Chapter of Usurpation (Ghasb) of Fatawa Abu al-Layth, it is mentioned that a person gave ten dirhams to another and said, "Five dirhams are a gift (hiba) to you, and five dirhams..."

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 | 17 | किताबुल वदीआ (धरोहर का अध्याय)

अमानतदार (मुस्तौदा) ने उस घर को, जिसके कमरे में अमानत रखी थी, सुरक्षा के लिए किसी दूसरे के सुपुर्द कर दिया। यदि वह कमरा ऐसा सुरक्षित और बंद था कि बिना मेहनत के उसे खोलना मुमकिन न था, तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा, अन्यथा होगा। यह 'कुनिया' में वर्णित है। और यदि अमानत ज़मीन में दबी न हो, बल्कि ऐसी जगह रखी हो जहाँ कोई व्यक्ति बिना अनुमति के नहीं जा सकता, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, चाहे उसका कोई दरवाज़ा न हो। यह 'मुहीत' में है। यदि किसी व्यक्ति ने अपने घर में अमानत रखी और वहाँ बहुत से लोग आते-जाते हैं और वह अमानत गुम हो गई; यदि वह ऐसी चीज़ थी जिसकी सुरक्षा लोगों के आने-जाने के बावजूद घर में की जाती है, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, अन्यथा होगा। यह 'कुनिया' में है। यदि अमानतदार ने जंगल में अमानत रखी और वह चोरी हो गई, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। यह 'मुहीत' में है।

अमानत ज़मीन में दफन कर दी गई; यदि उस पर कोई निशान बना दिया गया था, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, अन्यथा होगा। निर्जन मैदान में दफन करने पर वह हर स्थिति में उत्तरदायी होगा। यह 'वजीज़ करदरी' में है। यदि चोर या डाकू अमानतदार की ओर बढ़े और उसने अमानत को जल्दी से ज़मीन में गाड़ दिया ताकि वे उसे छीन न सकें और डर के मारे भाग गया, फिर वापस आने पर उसे वह जगह नहीं मिली जहाँ अमानत दफन थी; तो यदि दफन करते समय निशान बनाना संभव था और उसने नहीं बनाया, तो वह उत्तरदायी होगा। यदि निशान बनाना संभव न था, और डर खत्म होने के बाद जल्द वापस आना मुमकिन था पर वह नहीं आया, तो वह उत्तरदायी होगा। यह 'ज़हीरिया' में है। यदि अमानत का मालिक उसके साथ हो और दोनों साथ जा रहे हों, फिर चोरों को देखकर मालिक ने अमानत गाड़ने को कहा और अमानतदार ने गाड़ दी; फिर चोर चले गए और ये भी चले गए, या ये पहले चले गए और फिर चोर गए, फिर दोनों वापस आए और अमानत नहीं मिली, तो इसमें संदेह नहीं कि अमानतदार उत्तरदायी नहीं होगा क्योंकि उसने मालिक के आदेश से ऐसा किया। यदि अमानतदार अकेला हो और बाकी स्थिति वही रहे, तो इसमें विस्तार है: यदि चोर पहले चले गए और अमानतदार अमानत निकालने में सक्षम था पर उसने नहीं निकाली, तो वह उत्तरदायी होगा। यदि वह चोरों के डर से वहाँ रुक न सका और चला गया, फिर वापस आने पर अमानत नहीं मिली; यदि वह डर खत्म होते ही यथासंभव शीघ्रता से आया, तो उत्तरदायी नहीं होगा, और यदि आना मुमकिन था पर उसने देरी की, तो उत्तरदायी होगा। यह 'मुहीत' में है। यदि अमानतदार ने अमानत को ऐसे घर में रखा जो युद्ध या फसाद के समय खंडहर हो चुका था; तो यदि उसने ज़मीन के ऊपर कहीं रखी तो

वह उत्तरदायी होगा, और यदि ज़मीन में गाड़ दी तो उत्तरदायी नहीं होगा। यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे के पास एक हुक्का अमानत रखा, मांगने पर उसने कहा कि मुझे नहीं मालूम कैसे गुम हो गया, तो कुछ विद्वानों ने कहा कि वह उत्तरदायी नहीं होगा और यही सबसे सही मत है। यह 'जवाहिर अख़लाती' में है।

एक व्यक्ति ने दूसरे को एक हुक्का दिया कि इसे अमुक व्यक्ति को दे दे ताकि वह उसे ठीक कर दे, उसने दे दिया और भूल गया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। यह 'वजीज़ करदरी' में है। एक किशोर लड़का जो बालिग होने के करीब था, उसे एक हुक्का दिया गया ताकि वह पानी पिला दे, उसने हुक्के के प्रति लापरवाही की और वह खराब हो गया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। यह 'कुनिया' में है। ख़लफ़ कहते हैं कि मैंने असद से पूछा कि एक व्यक्ति का दूसरे पर एक दिरहम ऋण है, देनदार ने लेनदार को एक साथ दो दिरहम दे दिए या पहले एक दिया फिर दूसरा और कहा कि अपना दिरहम ले लो, फिर दिरहम तय होने से पहले दोनों गुम हो गए। उत्तर मिला कि देनदार के दिरहम गए और लेनदार को उसका दिरहम मिलेगा। यदि पहला दिरहम देते समय ही उसने कहा था कि यह तुम्हारा अधिकार है, तो उसकी भरपाई हो गई और दूसरे पर कोई ज़िम्मेदारी नहीं आएगी। यह 'तातारखानिया' में है। फ़तावा अबुल लैथ के'ग़सब' के अध्याय में है कि एक व्यक्ति ने दूसरे को दस दिरहम दिए और कहा कि पाँच दिरहम तुम्हें दान (हिबा) हैं और पाँच दिरहम...

مستودع نے وہ دار جس کے بیت میں ودیعت تھی دوسرے کو واسطے حفاظت کے سپرد کر دیا پس اگر ودیعت کا بیت مغلق الحصین تھا کہ بدون مشقت کے اس کا کھولنا ممکن نہ تھا تو ضامن نہ ہوگا ورنہ ضامن ہوگا یہ قنیہ میں ہے اور اگر ودیعت مدفون نہ ہو پس اگر ایسے مقام پر رکھی ہو جہاں کوئی شخص بدون اجازت و اذن طلب کئے نہیں جا سکتا ہے تو ضامن نہ ہو گا اگرچہ اس کا کوئی دروازہ نہ ہو یہ محیط میں ہے ایک شخص نے اپنے دار میں ودیعت رکھی اور اس میں بہت آدمی آتے جاتے ہیں اور وہ ودیعت ضائع ہوگئی پس اگر وہ ایسی شے تھی کہ باوجود لوگوں کے آنے جانے کے بھی دار میں اس کی حفاظت کی جاتی ہے تو ضامن نہ ہوگا ورنہ ضامن ہو گا یہ قنیہ میں ہے مستودع نے اگر صحرا میں ودیعت رکھی اور وہ چوری ہوگئی تو ضامن نہ ہو گا یہ محیط میں ہے۔

ودیعت زمین میں دفن کر دی پس اگر اس پر کوئی علامت بنا دی ہے تو ضامن نہ ہو گا ورنہ ضامن ہو گا اور دشت کے میدان میں دفن کرنے سے ہر حال میں ضامن ہوگا یہ وجیز کردری میں ہے اگر چور ڈاکو مستودع کی طرف متوجہ ہوئے اس نے ودیعت کو جلدی سے زمین میں دفن کر دیا تا کہ نہ چھین لیں اور خود ان کے خوف سے بھاگ گیا پھر لوٹ کر آیا تو اس کو وہ جگہ نہ ملی جہاں دفن کی تھی پس اگر دفن کرتے وقت اس سے یہ بات ممکن تھی کہ اس پر نشان بنا دے اور نہ بنایا تو ضامن ہوگا اور اگر یہ بات ممکن نہ تھی پس اگر خوف رفع ہونے کے بعد اس سے جلد تر لوٹ آنا ممکن تھا اور وہ نہ آیا تو ضامن ہو گا یہ ظہیریہ میں ہے اگر ودیعت کا مالک اس کے ساتھ ہو کہ دونوں ساتھ ہی جا رہے ہوں پھر جب چوروں نے اس طرف توجہ کی تو مالک ودیعت نے کہا کہ ودیعت دفن کر دے اس نے دفن کر دی پھر چور چلے گئے اور ان کے بعد یہ بھی چلے گئے یا یہ

دونوں پہلے چلے گئے پھر چور چلے گئے پھر دونوں آئے اور مستودع نے ودیعت نہ پائی تو شک نہیں ہے کہ اس صورت میں مستودع ضامن نہ ہوگا کیونکہ اس نے مالک کے حکم سے دفن کر دی ہے اور اگر فقط مستودع تنہا ہو اور باقی مسئلہ بحالہ رہے تو اس کے حکم میں تفصیل ہے کہ اگر چور پہلے چلے گئے اور مستودع کو قدرت تھی کہ ودیعت اکھاڑ لے اس نے باوجود قدرت کے نہ اکھاڑی وہیں چھوڑ دی تو ضامن ہوگا اور اگر چوروں میں ٹھہر گئے اور یہ ان کے خوف سے وہاں نہ ٹھہر سکا چلا گیا پھر آیا اور پتہ نہ پایا تو دو صورتیں ہیں اگر بعد خوف زائل ہو جانے کے بقدر امکان جلدی آیا اور نہ پایا تو ضامن نہ ہوگا اور اگر جلد آنا ممکن تھا مگر اس نے دیر کی تو ضامن ہو گا یہ محیط میں ہے مستودع نے اگر ودیعت ایسے بیت میں رکھ دی جو فتنہ ولڑائی کے زمانہ میں خراب کھنڈر ہو گیا ہے پس اگر زمین کے اوپر کہیں رکھی تو ضامن ہو گا اور اگر زمین میں دفن کر دی ہے تو ضامن نہ ہو گا یہ خزانہ المفتین میں ہے ایک شخص نے دوسرے کے پاس ایک حقہ ودیعت رکھا اور جب اس سے طلب کیا تو اس نے کہا کہ مجھے نہیں معلوم کیونکر ضائع ہو گیا تو بعض نے فرمایا ہے کہ وہ ضامن نہ ہو گا اور یہی اصح ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے۔

ایک شخص نے دوسرے کو ایک حقہ دیا کہ اس کو فلاں شخص کو دے دے تا کہ وہ درست کر دے اس نے دے دیا اور بھول گیا تو ضامن نہ ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے ایک لڑکا مراھق یعنی قریب بالغ ہونے کے تھا اس کو ایک حقہ دیا تا کہ پانی پلا دے اس نے حقہ سے غفلت کی اور وہ ضائع ہوا تو ضامن نہ ہو گا یہ قنیہ میں ہے خلف فرماتے ہیں کہ میں نے اسد سے دریافت کیا کہ ایک شخص کا دوسرے پر ایک درہم ہے پھر مطلوب نے طالب کو دو درہم ایک بار دے دیئے یا ایک درہم دیا پھر ایک درہم دوسرا دیا اور کہا کہ اپنا درہم لے لے پھر دونوں درہم قبل اس کے کہ درہم کو معین کرے ضائع ہو گئے تو فرمایا کہ مطلوب کے درہم گئے اور طالب کو اس کا درہم ملے گا اور اگر اس نے پہلا درہم دینے کے وقت کہا کہ یہ تیرا حق ہے تو اس نے بھر پایا اور اس

پر دوسرے کی ضمان نہ آئے گی یہ تاتارخانیہ میں ہے فتاویٰ ابواللیث کے باب الغصب میں ہے کہ ایک شخص نے دوسرے کو دس درہم دیئے اور کہا کہ پانچ درہم تجھے ہبہ ہیں اور پانچ درہم

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (18) Kitab al-Wadi'ah (The Book of Deposits)

If there are dirhams deposited with you, and the possessor destroyed five of them, and five were destroyed spontaneously, he shall be liable for seven and a half dirhams. This is because the gift (hibah) in this case is invalid (fasid), as it is an undivided gift (musha'). Anything possessed under an invalid gift falls under liability (dhaman). Thus, of the five dirhams that were destroyed spontaneously, half are under liability and half are held in trust; therefore, liability for half is obligatory, which amounts to two and a half dirhams. As for the five dirhams he himself destroyed, he remains liable for all of them due to the act of destruction. Consequently, he is liable for a total of seven and a half dirhams. If he said, "Three out of these ten dirhams are yours, and give the remaining seven to such-and-such person," and those dirhams were lost on the way, he shall be liable for three dirhams because that gift was invalid. However, if such a gift was a bequest (wasiyyah) on behalf of a deceased person, he would not be liable because a shared bequest is permissible. Liability for the seven dirhams does not arise in either case; this is stated in *Al-Muhit*. If ten dirhams were given to another with the instruction, "Five of these are yours, and give five to such-and-such person," and those dirhams were lost, he shall be liable for the five given as a gift and not for the remaining five. If ten dirhams were given to him separately in groups of five, and it was said, "Five of these are yours," without specifying which five were gifted, and then the possessor mixed them all together and they were lost, he shall be liable for five dirhams, not for the entire amount. This is from *Muhit al-Sarakhsi*.

If the deposit is scratched, bitten by mice, or burnt by fire, etc. ★

If mice caused damage to the deposit and the depository (mustawdi') was aware that a mouse was present: if he informed the owner of the deposit that there is a mouse and he is capable [of taking action], then he shall not be liable. But if he did not inform after becoming aware and did not secure it, he shall be liable; this is in *Fusul al-Imadiyyah*. Imam Sayyid Abul Qasim mentioned that if a person holds something in deposit that is prone to infestation by 'soos' (weevils/insects) during summer, and he did not protect it by airing it to cool it—meaning just as insects infest woolen clothes (pashmina) during rains and are prevented by airing, and he failed to protect it until it became infested—he shall not be liable; thus it is in *Al-Zahir*. This is also in *Fatawa Abul Layth* with some additions from *Al-Nahr*. If the deposit is such that there is fear of it perishing or spoiling and the owner is absent: if he brought the matter before a judge (qadi) and the judge sold it, it is permissible and preferred. If he did

not present it to the judge until it spoiled, he shall not be liable because he protected it according to the rule; this is in *Al-Muhit*. If there is no judge in that city, he should sell it and keep the proceeds safe; this is in *Siraj al-Wahaj*. If the deposit is scratched, bitten by mice, or burnt by fire, he shall not be liable; this is in *Al-Hawi*. If the milk of a deposited animal or the fruit of a tree was gathered in the city and he did not collect it until it spoiled, or if this happened in the wilderness and he did not sell it until it spoiled, he shall not be liable; this is in *Tartashi*. If a person left an animal as a deposit and disappeared, and the depository milked it and feared it would spoil while being in the city: if he sold it without a judge's order, he shall be liable; but if he sold it by a judge's order, he shall not be liable. If this situation occurs in the wilderness, it is permissible for him to sell it; this is in *Muhit al-Sarakhsi*.

If a shoemaker left a boot, which was given to him for repair, in his shop and it was stolen during the night, then...

---

1 'Soos' is an insect that infests silk and woolen garments. 2 The phrase "he shall not be [liable]" is as found in the original manuscript. However, with the commitment to safekeeping, this is subject to consideration, and perhaps he should be liable—meaning he would be held accountable (zamin).

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (18) किताब अल-वदीआ (अमानत की किताब)

(यदि) तुम्हारे पास अमानत (वदीआ) है और कब्ज़ा करने वाले ने उसमें से पाँच दिरहम नष्ट कर दिए और पाँच ख़ुद नष्ट हो गए, तो वह साढ़े सात दिरहम का ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा। क्योंकि इस स्थिति में उपहार (हिबा) अमान्य (फ़ासिद) है, क्योंकि यह साझा उपहार (हिबा-ए-मुशाअ) है। और जो चीज़ अमान्य उपहार के रूप में प्राप्त हो, वह ज़िम्मेदारी (ज़मानत) में आती है। अतः जो पाँच दिरहम नष्ट हुए, उनमें से आधे ज़िम्मेदारी में और आधे अमानत में हैं। इसलिए आधे की ज़िम्मेदारी अनिवार्य हुई और ये ढाई दिरहम हुए। और जो पाँच दिरहम उसने ख़ुद नष्ट किए हैं, वे सब नष्ट करने के कारण ज़िम्मेदारी में रहे। इस प्रकार कुल साढ़े सात दिरहम की ज़िम्मेदारी उस पर अनिवार्य हुई। और यदि उसने कहा कि 'इन दस में से तीन दिरहम तुम्हारे हैं और बाकी सात दिरहम अमुक व्यक्ति को दे दो', फिर वे दिरहम रास्ते में नष्ट हो गए, तो वह तीन दिरहम का ज़िम्मेदार होगा क्योंकि वह उपहार अमान्य था। और यदि ऐसे उपहार की वसीयत किसी मृतक की ओर से हो, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा क्योंकि साझा वसीयत (वसीयत-ए-मुशाअ) जायज़ है। और सात दिरहम की ज़िम्मेदारी दोनों मसलों में नहीं आती, यह 'मुहीत' में है। यदि दस दिरहम दूसरे को दिए और कहा कि 'इसमें से पाँच दिरहम तुम्हारे हैं और पाँच दिरहम अमुक व्यक्ति को दे दो', फिर वे दिरहम नष्ट हो गए, तो वह उन पाँच दिरहम का ज़िम्मेदार होगा जो उपहार में दिए गए थे और बाकी पाँच दिरहम का ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि उसे दस दिरहम पाँच-पाँच करके अलग-अलग दिए, फिर कहा कि 'इनमें से पाँच तुम्हारे हैं' और यह नहीं बताया कि कौन से पाँच दिरहम उपहार में दिए हैं, फिर कब्ज़ा करने वाले ने सबको मिला दिया और वे नष्ट हो गए, तो वह पाँच दिरहम का ज़िम्मेदार होगा, सबका नहीं। यह 'मुहीत सरख़्सी' में है।

यदि अमानत में खरोंच लग जाए या चूहा काट ले या आग से जल जाए आदि ★

यदि अमानत में चूहों ने नुकसान पहुँचाया और रखने वाले (मुस्तौद'अ) को पता चला कि यहाँ चूहा है; तो यदि उसने अमानत के मालिक को सूचित कर दिया कि यहाँ चूहा है और वह सक्षम (क़ामिल) है, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि पता चलने के बाद सूचना नहीं दी और उसे सुरक्षित (बंद) नहीं किया, तो वह ज़िम्मेदार होगा। यह 'फ़ुसूल-ए-इमादिया' में है। इमाम सैयद अबुल क़ासिम ने उल्लेख किया है कि यदि किसी व्यक्ति के पास ऐसी चीज़ अमानत रखी गई जिसमें गर्मियों के दिनों में 'सूस' (कीड़े) लग जाते हैं और उसने उसे हवा से ठंडक देकर नहीं बचाया, यानी बारिश आदि में जिस तरह ऊनी कपड़ों (पश्मीना) में कीड़े लग जाते हैं और हवा देने से बच जाते हैं, उसने नहीं बचाया यहाँ तक

कि उसमें कीड़े लग गए, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; ऐसा 'ज़हीर' में है। यह 'नहर' से कुछ बढ़ोतरी के साथ 'फ़तावा अबुल लैस' में है कि यदि अमानत ऐसी चीज़ हो जिसके ख़राब होने का डर हो और अमानत का मालिक अनुपस्थित हो गया हो, तो यदि उसने न्यायाधीश (क़ाज़ी) के सामने मामला रखा और न्यायाधीश ने उसे बेच दिया, तो यह जायज़ है और यह बेहतर है। और यदि न्यायाधीश के सामने पेश नहीं किया यहाँ तक कि वह चीज़ ख़राब हो गई, तो उस पर ज़िम्मेदारी नहीं आएगी क्योंकि उसने नियम के अनुसार उसकी सुरक्षा की है; यह 'मुहीत' में है। और यदि उस शहर में न्यायाधीश न हो, तो उसे बेचकर उसकी रक़म हिफाज़त से रखे; यह 'सिराज अल-वहाज' में है। और यदि अमानत में खरोंच लग गई या चूहा काट गया या आग से जल गई, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'हावी' में है। यदि अमानत के जानवर का दूध या पेड़ के फल शहर में जमा हुए और उसने उन्हें नहीं उठाया यहाँ तक कि वे ख़राब हो गए, या जंगल में ऐसा हुआ और उसने उन्हें नहीं बेचा यहाँ तक कि वे ख़राब हो गए, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'तरताशी' में है। एक व्यक्ति ने जानवर अमानत देकर गायब हो गया, उसने उसका दूध निकाला और ख़राब होने का डर महसूस किया और वह शहर में मौजूद है; तो यदि न्यायाधीश की अनुमति के बिना बेचा तो वह ज़िम्मेदार होगा, और यदि न्यायाधीश के आदेश से बेचा तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि यह स्थिति जंगल में हुई हो, तो उसे बेच देना जायज़ है; यह 'मुहीत सरख़्सी' में है।

मोज़े सीने वाले ने यदि वह मोज़ा जो उसे ठीक करने के लिए दिया गया था, अपनी दुकान में छोड़ दिया और वह रात में चोरी हो गया, तो...

---

1 'सूस' एक कीड़ा होता है जो रेशमी और ऊनी कपड़ों में लग जाता है। 2 कथन 'नहीं होगा' जैसा कि मूल प्रति में है कि ज़िम्मेदार नहीं होगा, लेकिन सुरक्षा की प्रतिबद्धता के साथ इस पर विचार किया जाना चाहिए, और शायद वह ज़िम्मेदार होगा, यानी वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा।

تیرے پاس ودیعت ہیں پس قابض نے اس میں سے پانچ درہم تلف کر دیے اور پانچ خود تلف ہو گئے تو ساڑھے سات درہم کا ضامن ہو گا کیونکہ ہبہ اس صورت میں فاسد ہے اس لیے کہ ہبہ مشاع ہے اور جو چیز بطور ہبہ فاسد کے مقبوض ہو وہ ضمان میں ہوتی ہے پس پانچ درہم جو تلف ہوئے ان کے آدھے ضمانت میں اور آدھے امانت میں ہیں پس نصف کی ضمان واجب ہوئی اور یہ ڈھائی درہم ہوئے اور جو پانچ درہم اس نے تلف کر دیے ہیں وہ سب بسبب تلف کرنے کے ضمانت میں رہے پس ساڑھے سات درہم سب ضمانت میں اس پر واجب ہوئے اور اگر یوں کہا کہ دس میں سے تین درہم تیرے ہیں اور باقی سات درہم فلاں شخص کو دے دے پس وہ درہم راستہ میں تلف ہو گئے تو تین درہم کا ضامن ہو گا کیونکہ وہ ہبہ فاسد تھا اور اگر ایسے ہبہ کی وصیت کسی میت کی طرف سے ہو تو کچھ ضامن نہ ہو گا کیونکہ وصیت مشاع جائز ہے اور سات درہم کی ضمان دونوں مسئلوں میں نہیں آتی ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر دس درہم دوسرے کو دیے اور کہا کہ اس میں سے پانچ درہم تیرے ہیں اور پانچ درہم فلاں شخص کو دے دے پھر وہ درہم تلف ہو گئے تو پانچ درہم کا ضامن ہو گا جو ہبہ کئے تھے اور باقی پانچ درہم کا ضامن نہ ہو گا اور اگر اس کو دس درہم پانچ پانچ کر کے علیحدہ دیے پھر کہا کہ اس میں سے پانچ تیرے ہیں اور یہ نہ کہا کہ کون سے پانچ درہم ہبہ کئے ہیں پھر قابض سے سب کو ملا دیا اور وہ تلف ہوئے تو پانچ درہم کا ضامن ہو گا سب کا ضامن نہ ہو گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔

اگر ودیعت میں کھونچ لگا یا چوہا کاٹ گیا یا آگ سے جلی وغیرہ ★

ودیعت میں اگر چوہوں نے فساد کیا اور مستودع کو معلوم ہوا کہ چوہا یہاں ہے پس اگر مالک ودیعت کو خبر دی کہ یہاں چوہا ہے کامل ہے تو ضامن نہ ہو گا اور اگر بعد مطلع ہونے کے خبر نہ دی اور اس کو بند نہ کیا تو ضامن ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے امام سید ابوالقاسم نے ذکر فرمایا کہ اگر کسی شخص کے پاس ایسی چیز ودیعت رکھی گئی کہ جس میں ایام گرما میں سوس پڑ جاتے ہیں اس نے ہوا سے اس کو سردی دے کر نہ بچایا یعنی بارش وغیرہ میں جس طرح پشمینہ میں کیڑے لگ جاتے ہیں اور ہوا دینے سے بچتے ہیں اس نے نہ بچایا یہاں تک کہ اس میں کیڑے لگے تو وہ ضامن نہ ہو گا کذا فی الظہیر یہ مع شی من الزیادۃ من النہر جہم فتاوی ابواللیث میں ہے کہ اگر ودیعت ایسی چیز ہو کہ اس کے فاسد ہو جانے یعنی اس کے بگڑ جانے کا خوف ہو اور صاحب ودیعت غائب ہو گیا پس اگر اس نے قاضی کے سامنے مرافعہ کیا اور قاضی نے اس کو فروخت کر دیا تو جائز ہے اور یہ امر بہتر ہے اور اگر قاضی کے سامنے پیش نہ کیا یہاں تک کہ وہ چیز بگڑ گئی تو اس پر ضمان نہ آئے گی کیونکہ اس نے موافق حکم کے اس کی حفاظت کی ہے یہ محیط میں ہے اور اگر اس شہر میں قاضی نہ ہو تو اس کو فروخت کر کے اس کے دام حفاظت سے رکھے یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر ودیعت میں کھونچا لگا یا چوہا کاٹ گیا یا آگ سے جلی تو ضامن نہ ہو گا یہ حاوی میں ہے اگر ودیعت کے چوپایہ کا دودھ یا درخت کے پھل شہر میں جمع ہوئے اس نے نہ اٹھائے یہاں تک کہ فاسد ہو گئے یا صحرا میں ایسا واقع ہوا اور اس نے فروخت نہ کئے یہاں تک کہ بگڑ گئے تو ضامن نہ ہو گا یہ ترتاشی میں ہے ایک شخص کو حیوان ودیعت دے کر غائب ہو گیا اس نے اس کا دودھ دیا اور بگڑ جانے کا خوف کیا اور وہ شہر میں موجود ہے پس اگر بدون حکم قاضی فروخت کیا تو ضامن ہو گا اور اگر قاضی کے حکم سے فروخت کیا تو ضامن نہ ہو گا اور اگر یہ صورت صحرا میں واقع ہوئی تو اس کا فروخت کر دینا جائز ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔

موزہ سینے والے نے اگر وہ موزہ جو اس کو درست کرنے کو دیا گیا تھا اپنی دکان میں چھوڑ دیا وہ رات میں چوری ہو گیا پس

---

۱ سوس ایک کیڑا ہوتا ہے جو ریشمی و پشمینہ کپڑوں میں پڑ جاتا ہے۔ ۲ قولہ نہ ہو گا کذا فی نسخہ الاصل لا یضمن و مع التزام الحفظ نظر ولعلہ یضمن یعنی وہ ضامن ہوگا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 19 | Kitab al-Wadia (Book of Deposits)

If a guard is present in the shop or if there is a watchman for that market, then the depositary will not be liable (Zamin). Imam Zahir-ud-Din Marghinani used to issue fatwas of non-liability even if there was no shop guard or market watchman. Some stated that local custom ('Urf) is the criterion; if people commonly leave shops without a guard or watchman, then he will not be liable, but if it is contrary to custom, he will be liable, and the fatwa is based on this; this is mentioned in 'Atabiyyah'. Similarly, it is said that if a shop door is left open and it is located in a place where it is the custom and habit of the people, then there is no liability. In Bukhara, the custom prevails that they leave the shop door open and hang something like a net over the shop. In the chapter on weavers, a report is preserved that if a weaver leaves the cloth (partially woven) and the yarn in the loom, and there is no guard or watchman there, the weaver is not liable; this is in 'Thakhira'. A shoemaker went towards a village to sew shoes. Someone gave him a shoe there, and he kept it along with the foot-mold (Qalib) in a house and came to the city himself. It was stolen. If he had taken that house for residence, regardless of how he acquired it, he would not be liable. But if he kept it in the house of someone where he himself does not reside, he will be liable; this is in 'Jawahir al-Fatawa'. If a shoemaker took a shoe to repair it and wore it himself, then as long as he is wearing it, he is liable if it is lost. But if he took it off and then it was lost, he is not liable; this is in 'Multaqit'. If a deposit was stolen from the depositary's house and the door was open, and the depositary was absent, Muhammad bin Salma said he would be liable. Then he was asked what if the depositary had gone to his vineyard or garden adjacent to the house? He replied that if he did not leave anyone in the house and did not stay in a place from where sounds could be heard, then I fear he would be liable. Abu Nasr said that if he did not close the door and the deposit was stolen, he would not be liable, meaning he would not be liable if someone was present in the house to protect it; this is in 'Fatawa Qazi Khan'.

A person was given a knife as a deposit, and he placed it in the front part of his sock, then he shall not be liable ★

If a deposited animal was tied at the door of the house and the person went inside, and it was lost; if he went to a place in the house from where he could see it, he is not liable. If he went to a place from where he could not see it, then if he did this in the city, he is liable, and if in a village, he will not be liable. If the animal was tied at the edge of a vineyard or field and he himself left, if it went out of his sight, he is liable.

Some said that in such matters, local custom is credible, meaning if people do so, he will not be liable, otherwise he will. This is similarly detailed in 'al-Zahir'. If a deposited donkey was left in a vineyard, if the garden has a boundary wall high enough so that people on the road cannot see the contents of the garden and the gate was closed, he will not be liable. If there is no wall or if it is not high enough, then it will be seen: if the depositary slept on the ground lying on his side, he will be liable for the loss, but if he slept while sitting, he is not liable. During travel, he will not be liable even if he sleeps on his side on the ground; this is in 'Khulasa'. A person was given a knife as a deposit and he placed it in the front part of his sock; he will not be liable if he was not negligent in its protection; this is in 'Quniyya'. If a depositary kept deposited coins (Dirhams) in a sock and they fell out; if he kept them in the right sock, he is liable, but if in the left, he is not liable, because by putting them in the right, he predisposed them to be lost or dropped as they might fall while riding, but this is not the case if kept in the left.

Footnotes: 1. The phrase "with the foot" (مع پاؤں): Refers to the mold on which shoes are made, called 'Qalib'. 2. "There is fear": Meaning he might perhaps become liable, although there is no explicit proof.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 19 | किताब अल-वदीआ (जमा करने का विवरण)

यदि दुकान में कोई रक्षक मौजूद है या उस बाज़ार का कोई चौकीदार है तो जमाकर्ता ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा, और इमाम ज़हीर-उद-दीन मरग़ीनानी ज़िम्मेदार न होने का फ़तवा देते थे चाहे दुकान का रक्षक या बाज़ार का चौकीदार न भी हो। कुछ ने कहा कि इसमें सामाजिक चलन (उर्फ़) का ध्यान रखा जाएगा; यदि लोग दुकानों को रक्षक और चौकीदार के बिना छोड़कर जाते हों, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा और यदि इसके विपरीत हो तो वह ज़िम्मेदार होगा, और इसी पर फ़तवा है, यह 'अताबिया' में है। इसी प्रकार कहा गया है कि यदि दुकान का दरवाज़ा खुला छोड़ दिया गया और वह ऐसे स्थान पर स्थित हो जहाँ के लोगों की आदत और चलन यही हो, तो उस पर कोई मुआवज़ा नहीं है। बुखारा में यह चलन प्रचलित है कि दुकान का दरवाज़ा खुला छोड़ देते हैं और दुकान पर जाल (शबका) जैसा कुछ लटका देते हैं। जुलाहे के अध्याय में यह रिवायत सुरक्षित है कि यदि जुलाहे ने वह कपड़ा जिसका कुछ हिस्सा बुना जा चुका है और सूत को करघे (लुम) में छोड़ दिया और वहाँ कोई रक्षक या बाज़ार का चौकीदार नहीं है, तो जुलाहे पर कोई ज़िम्मेदारी नहीं आती, यह 'ज़खीरा' में है। एक मोची गाँव की ओर गया ताकि मोज़ा सीए, वहाँ उसे किसी ने मोज़ा दिया, उसने उसे पैर के सांचे (क़ालिब) समेत घर में रख दिया और स्वयं शहर आ गया, वह चोरी हो गया; तो यदि उसने वह घर रहने के लिए लिया था, चाहे किसी भी तरह लिया हो, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि उसने ऐसे व्यक्ति के घर में रखा जहाँ वह स्वयं नहीं रहता है, तो वह ज़िम्मेदार होगा, यह 'जवाهر अल-फ़तावा' में है। यदि मोची ने मोज़ा लिया ताकि उसे ठीक कर दे और उसने उसे स्वयं पहन लिया, तो जब तक वह पहने हुए है, उस समय तक यदि वह नष्ट हो जाए तो वह ज़िम्मेदार है, और जब उतार दिया फिर नष्ट हुआ तो वह ज़िम्मेदार नहीं, यह 'मुल्तक़ित' में है। यदि जमाकर्ता के घर से अमानत चोरी हो गई और घर का दरवाज़ा खुला था और जमाकर्ता अनुपस्थित था, घर में मौजूद नहीं था, तो मुहम्मद बिन सल्मा ने फ़रमाया कि वह ज़िम्मेदार होगा। फिर पूछा गया कि यदि जमाकर्ता अपने अंगूर के बाग़ या बगीचे में गया हो जो घर से सटा हुआ है, तो फ़रमाया कि यदि घर में किसी को नहीं छोड़ गया और न ही ऐसी जगह रुका जहाँ से आहट सुनाई दे, तो मुझे उसके ज़िम्मेदार होने का डर है। और अबू नस्र ने फ़रमाया कि यदि उसने घर का दरवाज़ा बंद नहीं किया और अमानत चोरी हो गई तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, और उनका तात्पर्य यह है कि वह उस समय ज़िम्मेदार नहीं होगा जब घर में कोई रक्षा करने वाला मौजूद हो, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

एक व्यक्ति को एक छुरी अमानत के तौर पर दी गई और उसने उसे अपने मोज़े के अगले हिस्से में रख लिया तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा ★

यदि अमानत के जानवर को घर के दरवाज़े पर बांधकर छोड़ दिया और घर के अंदर चला गया और वह नष्ट गया; तो यदि घर में ऐसी जगह गया है जहाँ से वह उसे देख सकता है, तो वह ज़िम्मेदार नहीं है। और यदि ऐसी जगह पहुँचा जहाँ से वह उसे नहीं देख पाता, तो यदि शहर में ऐसा किया है तो वह ज़िम्मेदार है, और यदि गाँव में है तो ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि जानवर को अंगूर के बाग़ या खेत की मेड़ पर बांधा है और स्वयं चला गया, तो यदि वह उसकी नज़र से ओझल हुआ तो वह ज़िम्मेदार है। और कुछ ने कहा कि इस प्रकार के मसलों में सामाजिक चलन (उर्फ़) विश्वसनीय है, अर्थात यदि लोग ऐसा ही करते हैं तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, अन्यथा होगा। ऐसा ही 'ज़हीर' में विस्तार से है। यदि अमानत के गधे को अंगूर के बाग़ में छोड़ दिया, तो यदि उस बाग़ की चहारदीवारी हो और इतनी ऊँची हो कि रास्ते से गुज़रने वालों को बाग़ की चीज़ें दिखाई न दें और दरवाज़ा बंद कर दिया हो, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि उसकी चहारदीवारी न हो या हो पर ऊँची न हो, तो देखा जाएगा कि यदि जमाकर्ता ज़मीन पर करवट लेकर सो गया तो वह नष्ट होने पर ज़िम्मेदार होगा, और यदि बैठे-बैठे सो गया तो ज़िम्मेदार नहीं है। और सफ़र में ज़िम्मेदार नहीं होगा चाहे वह ज़मीन पर करवट लेकर ही सो रहा हो, यह 'ख़ुलासा' में है। एक व्यक्ति को एक छुरी अमानत में दी गई और उसने उसे अपने मोज़े के अगले हिस्से में रख लिया तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा यदि उसने उसकी सुरक्षा में लापरवाही न की हो, यह 'क़ुनैया' में है। यदि जमाकर्ता ने अमानत के दिरहम (सिक्कों) को मोज़े में रख लिया और वे गिर गए; तो यदि दाहिने मोज़े में रखे थे तो वह ज़िम्मेदार है, और यदि बाएं में रखे थे तो ज़िम्मेदार नहीं है, क्योंकि जब उसने दाहिने में रखे तो उसने उसे स्वयं ही खोने और गिराने के लिए प्रस्तुत कर दिया क्योंकि सवारी के समय वे गिर सकते हैं, और यदि बाएं में रखे हों तो ऐसा नहीं है।

पाद-टिप्पणियाँ: १. वाक्यांश "मा पाऊँ (مع پاؤں): वह सांचा जिस पर मोज़ा बनाते हैं जिसे 'क़ालिब' कहते हैं। २. "खौफ़ है": यानी शायद वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) हो जाएगा, हालांकि कोई स्पष्ट प्रमाण नहीं है।

اگر دکان میں کوئی حافظ موجود ہے یا اس بازار کا کوئی چوکیدار ہو تو ضامن نہ ہوگا اور امام ظہیر الدین مرغینانی ضامن نہ ہونے کا فتویٰ دیتے تھے اگرچہ دکان کا حافظ یا بازار کا چوکیدار نہ ہو اور بعض نے یوں کہا کہ اس میں عرف کا اعتبار ہے اگر لوگ دکانوں کو بدوں حافظ و چوکیدار کے چھوڑ جاتے ہوں تو وہ ضامن نہ ہوگا اور اگر اس کے برخلاف ہو تو ضامن ہوگا اور اسی پر فتویٰ ہے یہ عتابیہ میں ہے۔ اسی طرح کہا گیا کہ اگر دکان کا دروازہ کھلا چھوڑ دیا اور یہ ایسے مقام پر واقع ہو جہاں کے لوگوں کی عرف و عادت بھی ہے تو اس پر ضمان نہیں ہے اور بخارا میں عرف جاری ہے کہ دکان کا دروازہ کھلا چھوڑ دیتے ہیں اور کوئی شے مثل شبکہ وغیرہ کے دکان پر لٹکا دیتے ہیں اور ضامن نہ ہونے کی روایت جولاہے کے باب میں محفوظ ہے کہ اگر جولا ہے نے وہ کپڑا جس میں سے کچھ بنا ہے اور سوت کو کرگہ میں چھوڑ دیا اور وہاں کوئی شخص حافظ یا بازار کا چوکیدار نہیں ہے تو جولا ہے پر ضمان نہیں آتی ہے یہ ذخیرہ میں ہے ایک موزہ دوز گاؤں کی طرف چلا گیا تا کہ موزہ سیئے وہاں اس کو کسی نے موزہ دیا اس نے مع پاؤں کے قالب کے دار میں رکھ دیا اور خود شہر میں آیا وہ چوری ہو گیا پس اگر اس نے وہ دار واسطے سکونت کے لیا تھا خواہ کسی طور سے لیا ہو تو ضامن نہ ہوگا اور اگر ایسے شخص کے دار میں رکھا جہاں وہ خود سکونت نہیں کرتا ہے تو ضامن ہوگا یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے اگر موزہ دوز نے موزہ لیا تا کہ اس کو درست کر دے اس کو اس نے خود پہن لیا تو جب تک پہنے ہوئے ہے اس وقت تک اگر ضائع ہو تو ضامن ہے اور جب اتار دیا پھر ضائع ہوا تو ضامن نہیں یہ ملتقط میں ہے اگر مستودع کے دار سے ودیعت چوری ہو گئی اور دار کا دروازہ کھلا ہوا ہے مستودع غائب ہے دار میں موجود نہیں ہے تو محمد بن سلمہ نے فرمایا کہ ضامن ہوگا پھر پوچھا گیا کہ اگر

مستودع اپنے باغ انگور یا بستان میں جو دار سے ملا ہوا ہے گیا ہو تو فرمایا کہ اگر دار میں کسی کو نہیں چھوڑ گیا اور نہ ایسی جگہ جا کر ٹھہرا جہاں سے آہٹ سنائی دے تو مجھے اس کے ضامن ہونے کا خوف ہے اور ابو نصر نے فرمایا کہ اگر اس نے دار کا دروازہ نہیں بند کیا اور ودیعت چوری ہو گئی تو ضامن نہ ہوگا اور مراد ان کی یہ ہے کہ اس وقت ضامن نہ ہوگا کہ جب دار میں کوئی حفاظت کرنے والا موجود ہو یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

ایک شخص کو ایک چھری ودیعت دی اور اس نے اپنے موزہ کی سابق میں رکھ لی تو ضامن نہ ہوگا ★

اگر ودیعت کا چوپایہ دار کے دروازے پر باندھ کر چھوڑ دیا اور دار میں چلا گیا اور وہ تلف ہوا پس اگر دار میں ایسی جگہ گیا ہے جہاں سے اس کو دیکھتا ہے تو ضامن نہیں ہے اور اگر ایسی جگہ پہنچا جہاں سے نہیں دیکھتا ہے پس اگر شہر میں ایسا کیا تو ضامن ہے اور اگر گاؤں میں ہے تو ضامن نہ ہوگا اور اگر چوپایہ کو باغ انگور یا فالیز کے کنارہ باندھا ہے اور خود چلا گیا پس اگر اس کی نظر سے اوٹ ہوا تو ضامن ہے اور بعض نے کہا کہ اس جنس کے مسائل میں عرف معتبر ہے یعنی اگر ایسا لوگ کیا کرتے ہیں تو ضامن نہ ہوگا ورنہ ضامن ہوگا کذا فی الظہیر یہ بتوضح ۔ اگر ودیعت کے گدھے کو انگور کے باغ میں چھوڑ دیا پس اگر اس باغ کی چار دیواری ہو اور اسی اونچی ہو کہ راستہ والوں کو باغ کی چیز نظر نہیں پڑتی ہے اور دروازہ بند کر دیا تو ضامن نہ ہوگا اور اگر اس کی چار دیواری نہ ہو یا ہو مگر اونچی نہ ہو تو دیکھا جائے گا کہ اگر مستودع کروٹ لے کر زمین پر سو گیا تو ضائع ہونے سے ضامن ہو گا اور اگر بیٹھے بیٹھے سو گیا تو ضامن نہیں ہے اور سفر میں ضامن نہ ہو گا اگرچہ کروٹ سے زمین پر سور ہے یہ خلاصہ میں ہے ایک شخص کو ایک چھری ودیعت دی اور اس نے اپنے موزہ کی سابق میں رکھ لی تو ضامن نہ ہوگا اگر اس کی حفاظت کرنے میں قصور نہ کیا ہو یہ قنیہ میں ہے مستودع نے اگر دراہم ودیعت

موزہ میں رکھ لئے اور وہ گر گئے پس اگر دائیں موزہ میں رکھے تو ضامن ہے اور اگر بائیں میں رکھے تو ضامن نہیں ہے کیونکہ جب اس نے داہنے میں رکھے تو خود ہی کھودینے اور گرا دینے کے لیے پیش کر دیا کہ وقت سواری کے گریں اور اگر بائیں میں رکھے ہوں تو ایسا نہیں ہے اور

---

۱ قولہ مع پاؤں وہ سانچہ جس پر موزہ بناتے ہیں جس کو قالب کہتے ہیں۔ ۲ خوف ہے یعنی شاید ضامن ہو جائے گا اگر چہ صریح دلیل نہیں ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 | Kitab al-Wadi'ah (The Book of Deposits)

Some have stated that in any case, no liability (*zaman*) is incurred; this is mentioned in *Khazanat al-Muftiin*. If one ties the deposited dirhams to the edge of their sleeve, the hem of their garment (*daman*), or the edge of their turban (*amamah*), they shall not be liable (*zamin*). Similarly, if one ties the deposited dirhams in a handkerchief and places them in their sleeve, and they are stolen, they shall not be liable; this is recorded in *Al-Muhit*.

If gold was given to someone for safekeeping, and they put it in their mouth as is the habit of merchants, and it went down their throat, they shall not be liable; this is in *Al-Qunyah*. If the deposit consists of gold or silver and the person claims, "I kept it in my sleeve and it was lost," they shall not be liable; this is in *Al-Multaqat*. A trustee (*mustawda'*) kept deposited dirhams in his pocket and attended a gathering of sin (*fisq*), where the dirhams fell out or were lost due to theft, etc. Some scholars said he is not liable because he kept the deposit in a pocket where he keeps his own wealth. Others said this ruling applies only if he does not lose his senses; if he loses his senses to the extent that he cannot even protect his own wealth, he shall be liable because through his action he became incapable of providing protection, thus being deemed one who destroyed or squandered the deposit. This is found in *Fatawa Qazi Khan*. If he thought he had put them in his pocket but they had not entered the pocket, he is liable; this is in *Al-Muhit*. If he kept those dirhams in his purse or tied them in his waistband (*izarband*) and they were lost, he shall not be liable; this is in *Khazanat al-Muftiin*. If the trustee wore a deposited ring on his little finger or the finger next to it, he shall be liable after some effort (*takalluf*). However, if he wore it on the middle finger, the index finger, or the thumb, he shall not be liable, and the legal verdict (*fatwa*) is based on this; this is in *Jawahir al-Akhlati*. If he wore the ring and had another ring on the same finger over it, he shall not be liable; Imam Muhammad (RA) mentioned this. Some of our masters said that if he wore the ring and turned its stone towards his palm, he shall not be liable; this is in *Al-Zakhiirah*. If the trustee is a woman, she may wear it on whichever finger she wishes and shall not be liable^1; this is in *Fusul al-Imadiyyah*. It is stated in *Fatawa Ahl-i-Samarqand* that a six-year-old girl was given as a deposit to a woman. The woman became occupied with some work, and the girl fell into water [and died]; the woman shall not incur liability. This is the difference between this case and wrongful seizure (*ghasb*). This issue is mentioned similarly in *Fatawa Abu al-Layth*, though there is some objection to

this answer. It should be said that if the girl did not disappear from her sight, she is not liable, but if she disappeared from her sight, she is liable; this is in *Al-Muhit*.

If someone gave a deposit to a boy and the deposit was destroyed while with him, the boy shall not be liable by consensus (*bil-ijma'*). If he destroyed it himself, then if the boy is authorized to trade (*ma'zun*), he is liable by consensus. If the boy is restricted (*mahjur*) from financial dealings but accepted the deposit with the permission of his guardian (*wali*), he shall be liable by consensus. If he accepted it without his guardian's permission, then according to Imam Azam (RA) and Imam Muhammad (RA), he shall not be liable, neither currently nor after reaching puberty. However, Imam Abu Yusuf (RA) stated that he shall be liable currently^2; this is in *Siraj al-Wahaj*. If the deposit was a slave and the boy killed him, his value shall be mandatory upon the boy's assisting kin (*aqilah*) by consensus. If he committed a crime less than taking a life, the fine shall also fall upon the boy's kin, provided the fine is five hundred dirhams or more. If it is less than that, then by consensus, it must be paid from the boy's own wealth; thus it is in *Siraj al-Wahaj*. If the deposit contained food and the boy ate it, he shall not be liable; this is in *Khazanat al-Muftiin*. If a deposit was kept with a slave and it was destroyed in his possession then...

^1 Note: In cases of *ghasb* (wrongful seizure), she shall be liable. ^2 Note: After being freed, i.e., he will be held accountable after attaining freedom.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 | किताब अल-वदीआ (अमानत की किताब)

कुछ विद्वानों ने कहा है कि हर स्थिति में इस पर कोई क्षतिपूर्ति (ज़मान) नहीं आती, यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। यदि अमानत के दिरहम अपनी आस्तीन के किनारे, पल्ले (दामन) या पगड़ी के किनारे में बाँधे हों, तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा। इसी प्रकार, यदि अमानत के दिरहम किसी रूमाल में बाँधकर अपनी आस्तीन में रखे हों और वे चोरी हो जाएँ, तो भी वह ज़ामिन नहीं होगा, यह 'मुहीत' में है।

किसी व्यक्ति को सोना दिया गया ताकि वह उसकी सुरक्षा करे, और उसने उसे अपने मुँह में डाल लिया जैसा कि व्यापारियों की आदत होती है, और वह उसके गले के नीचे चला गया, तो वह ज़ामिन नहीं होगा, यह 'कुनिया' में है। यदि अमानत सोना या चाँदी हो और उसने कहा कि मैंने इसे अपनी आस्तीन में रखा था और वह नष्ट हो गया, तो वह ज़ामिन नहीं होगा, यह 'मुल्तक़त' में है। एक अमानतदार (मुस्तौदा) ने अमानत के दिरहम अपनी जेब में रखे और किसी अनुचित सभा (फ़िस्क की मजलिस) में गया, जहाँ वे दिरहम गिर गए या चोरी आदि से नष्ट हो गए, तो कुछ ने कहा कि वह ज़ामिन नहीं होगा क्योंकि उसने अमानत को जेब में सुरक्षित रखा था जहाँ वह अपना धन रखता है। कुछ अन्य ने कहा कि यह नियम तब है जब उसकी बुद्धि क्षीण न हो जाए, और यदि बुद्धि इस तरह क्षीण हो जाए कि वह अपने स्वयं के धन की रक्षा भी न कर सके, तो वह ज़ामिन होगा क्योंकि उसने अपने कार्य से सुरक्षा में असमर्थता दिखाई, अतः उसे नष्ट करने वाला या अमानत को खो देने वाला माना जाएगा; यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। और यदि उसे लगा कि उसने जेब में डाल दिए हैं लेकिन वे जेब में नहीं गए थे, तो वह ज़ामिन है, यह 'मुहीत' में है। और यदि उन दिरहमों को अपनी थैली में रखा या ईज़ारबंद (कमरबंद) में बाँध लिया और वे नष्ट हो गए, तो वह ज़ामिन नहीं होगा, यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। यदि अमानतदार ने अमानत की अँगूठी अपनी सबसे छोटी उँगली या उसके पास वाली उँगली में पहनी, तो प्रयास (तकल्लुफ़) के बाद वह ज़ामिन होगा। और यदि बीच वाली उँगली, तर्जनी (इंडेक्स फिंगर) या अँगूठे में पहनी, तो ज़ामिन नहीं होगा, और इसी पर फ़तवा है, यह 'जवाहरुल अख़्लाती' में है। और यदि उसने अँगूठी पहनी और उसके ऊपर उँगली में दूसरी अँगूठी है, तो वह ज़ामिन नहीं होगा; इमाम मुहम्मद (रह.) ने यही ज़िक्र किया है। हमारे कुछ उस्तादों ने कहा है कि यदि उसने अँगूठी पहनी और उसका नगीना अपनी हथेली की ओर रखा, तो वह ज़ामिन नहीं होगा, यह 'ज़ख़ीरा' में है। और यदि अमानतदार महिला हो, तो वह जिस उँगली में चाहे पहने, वह ज़ामिन नहीं^1 होगी; यह 'फ़ुसूलुल इमादिया' में है। 'फ़तावा अहल-ए-समरकंद' में है कि

एक महिला को छह साल की एक लड़की अमानत के रूप में दी गई। वह महिला किसी काम में व्यस्त हो गई और वह बच्ची पानी में गिर गई, तो महिला पर कोई ज़मान (दायित्व) नहीं आएगा। इस स्थिति और जबरन कब्ज़े (ग़सब) में यही अंतर है। 'फ़तावा अबुल लैस' में यह मसला इसी तरह वर्णित है, और इस उत्तर पर कुछ आपत्ति है। यह कहना चाहिए कि यदि वह उसकी आँखों से ओझल नहीं हुई थी तो ज़ामिन नहीं होगी, और यदि आँखों से ओझल हो गई थी तो ज़ामिन होगी; यह 'मुहीत' में है।

यदि किसी व्यक्ति ने एक बालक को अमानत दी और वह अमानत उस बालक के पास नष्ट हो गई, तो सर्वसम्मति (बिला इजमा) से वह बालक ज़ामिन नहीं होगा। और यदि उसने स्वयं उसे नष्ट कर दिया, तो यदि उस बालक को व्यापार की अनुमति है, तो वह सर्वसम्मति से ज़ामिन है। और यदि वह बालक प्रतिबंधित (महजूर) है कि उसे खर्च करने से मना किया गया है, लेकिन उसने अमानत को अपने संरक्षक (वली) की अनुमति से स्वीकार किया, तो वह सर्वसम्मति से ज़ामिन होगा। और यदि उसने अपने संरक्षक की अनुमति के बिना स्वीकार किया है, तो इमाम आज़म (रह.) और इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार वह न तो वर्तमान में और न ही वयस्क होने के बाद ज़ामिन होगा। और इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) ने फ़रमाया कि वह वर्तमान^2 में ज़ामिन होगा, यह 'सिराजुल वहाज' में है। और यदि अमानत एक गुलाम हो और बालक ने उसे मार डाला, तो सर्वसम्मति से उसका मूल्य बालक की सहायक बिरादरी (आक़िला) पर अनिवार्य होगा। और यदि जान लेने से कम का कोई अपराध किया, तो उसका जुर्माना भी बालक की बिरादरी पर आएगा, बशर्ते कि जुर्माना पाँच सौ दिरहम या उससे अधिक हो। और यदि इससे कम हो, तो सर्वसम्मति से बालक के धन में से देना अनिवार्य होगा; 'सिराजुल वहाज' में ऐसा ही है। और यदि अमानत में भोजन सामग्री हो और बालक ने उसे खा लिया, तो वह ज़ामिन नहीं होगा, यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। और यदि किसी गुलाम के पास अमानत रखी और वह उसके पास नष्ट हो गई तो...

^1 वचन: ग़सब में, यानी जबरन कब्ज़े की स्थिति में वह ज़ामिन होगी। ^2 वचन: आज़ाद होने के बाद, यानी स्वतंत्रता के बाद उससे वसूला जाएगा।

بعض نے فرمایا کہ ہر حال میں اس پر ضمان نہیں آتی ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے اگر دراہم ودیعت اپنی آستین کے کنارے میں باندھے یا دامن یا عمامہ کے کنارے میں باندھے تو ضامن نہ ہو گا اسی طرح اگر دراہم ودیعت کسی رومال میں باندھ کر اپنی آستین میں رکھے اور چوری ہو گئے تو ضامن نہ ہو گا یہ محیط میں ہے۔

کسی کو سونا دیا کہ اس کی حفاظت کرے اس نے اپنے منہ میں ڈال لیا جیسے تاجروں کی عادت ہے وہ اس کے حلق میں چلا گیا تو ضامن نہ ہو گا یہ قنیہ میں ہے اگر ودیعت سونا یا چاندی ہو اس نے کہا کہ میں نے اپنی آستین میں رکھ لیا تھا وہ ضائع ہو گئی تو ضامن نہ ہو گا یہ ملتقط میں ہے ایک مستودع نے دراہم ودیعت اپنی جیب میں رکھے اور فسق کے جلسہ میں گیا وہاں وہ درہم گر پڑے یا چوری وغیرہ سے ضائع ہوئے تو بعض نے کہا کہ ضامن نہ ہو گا کیونکہ اس نے جیب میں ودیعت محفوظ رکھی تھی جہاں اپنا مال محفوظ رکھتا ہے اور بعض نے فرمایا کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ اس کی عقل زائل نہ ہو جائے اور اگر عقل زائل ہو جائے اس طرح کہ اپنے مال کی بھی حفاظت نہیں کر سکتا ہے تو ضامن ہوگا کیونکہ اپنے فعل سے اس نے حفاظت سے عاجزی اختیار کی پس ضائع کر دینے والا یا ودیعت کو غیر کر دینے والا قرار دیا جائے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور اگر اس نے گمان کیا کہ میں نے جیب میں ڈال دیے ہیں اور وہ جیب میں نہیں گئے تھے تو وہ ضامن ہے یہ محیط میں ہے اور اگر ان درہموں کو اپنی تھیلی میں رکھا یا ازار بند میں باندھ لیا اور ضائع ہوئے تو ضامن نہ ہوگا یہ خزانہ المفتین میں ہے مستودع نے اگر ودیعت کی انگوٹھی اپنی چھنگلیا یا اس کے پاس کی انگلی میں پہنی تو بعد تکلف کے ضامن ہوگا اور اگر بیچ کی انگلی یا کلمہ کی انگلی یا انگوٹھے میں پہنی تو ضامن نہ ہوگا اور اسی پر فتویٰ ہے یہ جواہر

اخلاطی میں ہے اور اگر اس نے انگوٹھی پہنی اور اس کے اوپر سے انگلی میں دوسری انگوٹھی ہے تو ضامن نہ ہو گا اور یہی امام محمدؒ نے ذکر کیا ہے کہ ہمارے بعض مشایخ نے فرمایا کہ اگر اس نے انگوٹھی پہنی اور اس کا نگینہ اپنی ہتھیلی کی طرف کیا تو ضامن نہ ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے اور اگر مستودع عورت ہو تو جس انگلی میں چاہے پہنے ضامن نہ ۱ ہو گی یہ فصول عمادیہ میں ہے فتاویٰ اہل سمر قند میں ہے کہ ایک عورت کو ایک لڑکی چھ برس کی ودیعت دی گئی وہ عورت کسی کام میں مشغول ہو گئی اور وہ بچی لڑکی پانی میں گر گئی تو عورت پر ضمان نہ آئے گی یہی فرق ہے اس صورت میں اور غصب میں فتاویٰ ابو الیث میں یہ مسئلہ یوں ہی مذکور ہے اور اس جواب میں کچھ اعتراض ہے اور یوں کہنا چاہئے کہ اگر اس کی نظر سے غائب نہیں ہوئی تو ضامن نہ ہو گی اور اگر نظر سے غائب ہو گئی تو ضامن ہو گی یہ محیط میں ہے۔

اگر کسی شخص نے ایک لڑکے کو ودیعت دی اور اس لڑکے کے پاس ودیعت تلف ہو گئی تو وہ لڑکا بالاجماع ضامن نہ ہو گا اور اگر اس نے خود تلف کر دی پس اگر اس لڑکے کو تجارت کی اجازت ہے تو بالاجماع ضامن ہے اور اگر وہ لڑکا محجور ہے کہ تصرف سے منع کیا گیا ہے لیکن اس نے ودیعت کو اپنے ولی کی اجازت سے قبول کیا تو بالاجماع ضامن ہو گا اور اگر بلا اجازت اپنے ولی کے قبول کیا ہے تو امام اعظمؒ و امام محمدؒ کے نزدیک ضامن نہ ہو گا نہ فی الحال اور نہ بعد بالغ ہونے کے اور امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ فی الحال ۲ ضامن ہو گا یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر ودیعت غلام ہو اور لڑکے نے اس کو قتل کر ڈالا تو بالاجماع اس کی قیمت لڑکے کی مددگار برادری پر واجب ہو گی اور اگر جان ضائع کرنے سے کم کوئی جرم کیا تو بھی اس کا جرمانہ لڑکے کی مددگار برادری پر آئے گا بشرطیکہ جرمانہ پانچ سو درہم یا زیادہ ہوتا ہو اور اگر اس سے کم ہو تو بالاجماع لڑکے کے مال میں سے دینا واجب ہو گا کذا فی السراج الوہاج اور اگر

ودیعت میں طعام ہو اس کو لڑکے نے کھا لیا تو ضامن نہ ہو گا یہ خزانہ المفتین میں ہے اور اگر غلام کے پاس ودیعت رکھی اور وہ اس کے پاس تلف ہو گئی تو

۱ قولہ غصب میں یعنی غصب میں ضامن ہو گی ۔ ۲ قولہ بعد آزاد یعنی بعد آزادی کے ماخوذ ہوگا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | Page 21 | Kitab al-Wadi'ah (The Book of Deposits)

By consensus, there is no liability (daman) in this case; this is mentioned in *Jawahir al-Akhlati*. If a slave destroys the deposit himself, and if he is an authorized slave (*Mazun*) or an unauthorized one (*Mahjur*) but took possession of the deposit with his master's permission, then by consensus he is liable, and it shall remain as a debt upon him until he is freed. If the unauthorized slave took possession without the owner's permission, he shall not be liable immediately but will become so after being freed, provided he is sane and of age; this is the view of Imam Azam (Abu Hanifa) and Imam Muhammad. Imam Abu Yusuf stated that he shall be liable immediately and shall be sold to pay for the deposit. This is recorded in *al-Jawharah al-Nayyirah*.

If the deposit consists of a slave and the depositee (*Mustawdi'*) slave, despite being unauthorized, kills that slave: if the killing was intentional, the depositee slave shall also be executed in retaliation; this is in *Siraj al-Wahaj*. In the case of a deposited slave, if an unauthorized depositee slave unintentionally causes a harm less than death or kills by mistake, the owner shall be held accountable to either hand over the slave or pay compensation (*fidyah*), and liability is taken immediately; this is in *Khizanat al-Muftin*. The rules for 'Umm walad' and 'Mudabbir' slaves as depositees are the same as described for slaves, with the difference that if liability becomes mandatory for them, they shall pay by working (*sa'i*); this is in *Siraj al-Wahaj*. If a person is given something as a deposit and their minor child or slave destroys it, the one who destroyed it is liable immediately; this is in *al-Mabsut*. A *Mukatab* slave who destroys a deposit is also liable immediately. If the depositee falls asleep having placed the deposit under his head or by his side and it is lost, he is not liable. Similarly, if he placed it in front of him, the rule is the same, and this is correct, as inclined towards by Shams al-A'immah al-Sarakhsi. Some scholars said that in the second case, liability would not apply if he fell asleep while sitting, but if he slept on his side, he is liable. This applies when one is at home; if on a journey, he is not liable regardless of whether he sleeps sitting or lying on the ground; this is in *al-Muhit*. Imam Abu al-Qasim was asked about a person who placed deposited clothes on his animal, then later dismounted, placed the clothes by his side and slept on them, and they were stolen; Imam Muhammad said if his intention by this act was to separate himself for comfort (*tafarruq*), he is liable, but if he intended protection, he is not. If instead of clothes it was a bag of dirhams, he is not liable. If fire breaks out in the depositee's house and he leaves the deposit to burn despite being able to hand it to

another or move it to another house, he is liable. If the deposit is stolen and none of the depositee's own property is lost, in our view, he is not liable; this is in *al-Kafi*. Imam Abu al-Qasim was asked: if someone is taking away a deposit and the depositee does not prevent them, he said if preventing was within his power and he did not, he is liable. If he refrained out of fear of robbers or being beaten, he is not liable. If the depositee showed someone the way to take the deposit, he is liable only if he did not stop them at the time of taking; this is in *al-Khulasah*.

☆ Deliberately committing an act that results in harm to another ☆

If the depositee opens the door of a stable where the deposit is kept, or releases a restrained slave from their chains or shackles... 1. *After Freed*: Meaning he will be held accountable after gaining freedom. 2. *Immediately*: Meaning there will be no delay until the slave is freed. 3. *Separation*: Meaning to sleep comfortably by moving the items aside.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 | 21 | किताबुल वदीअत (अमानत का अध्याय)

सर्वसम्मति से इस पर कोई ज़मानत (देयता) नहीं है, यह 'जवाहर अल-अख़्लाती' में उल्लेखित है। और यदि किसी गुलाम ने उसे स्वयं नष्ट कर दिया, तो यदि वह 'माज़ून' (व्यापार के लिए अधिकृत) है या 'महजूर' (अनधिकृत) है लेकिन अपने स्वामी की अनुमति से उसने अमानत (वदीअत) पर कब्ज़ा किया, तो आम सहमति के अनुसार वह उत्तरदायी (ज़ामिन) है और स्वतंत्र होने तक यह उस पर ऋण रहेगा। यदि गुलाम 'महजूर' हो और उसने स्वामी की अनुमति के बिना कब्ज़ा कर लिया, तो वह वर्तमान में उत्तरदायी नहीं होगा, लेकिन स्वतंत्र होने के बाद होगा, बशर्ते वह समझदार और वयस्क हो। यह इमाम-ए-आज़म और इमाम मुहम्मद के अनुसार है। इमाम अबू यूसुफ ने कहा कि वह तत्काल उत्तरदायी होगा और अमानत को अदा करने के लिए उसे बेचा जाएगा। यह 'जौहरा नय्यिरा' में लिखा है।

यदि अमानत के माल में कोई गुलाम हो और उस गुलाम अमानतदार (मुस्तौद'अ) ने 'महजूर' होने के बावजूद उस गुलाम की हत्या कर दी, तो यदि हत्या जानबूझकर की गई है, तो अमानतदार गुलाम को भी दंड स्वरूप मारा जाएगा, यह 'सिराज अल-वहाज' में है। और अमानत के गुलाम होने की स्थिति में, यदि 'महजूर' गुलाम (अमानतदार) ने गलती से उसकी जान लेने से कम कोई अपराध किया या गलती से हत्या की, तो उसके स्वामी से जवाबदेही होगी कि वह गुलाम को दे दे या हर्जाना (फ़िद्या) भरे, और तत्काल ज़मानत ली जाएगी, यह 'खज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है। 'उम्म वलद' और 'मुदब्बीर' गुलामों के अमानतदार होने का भी वही नियम है जो गुलामों के लिए है, लेकिन अंतर यह है कि यदि उन पर ज़मानत अनिवार्य हो, तो वे कमाकर (सई करके) इसे अदा करेंगे। यदि किसी व्यक्ति को कोई चीज़ अमानत दी गई और उसके नाबालिग लड़के या गुलाम ने उसे नष्ट कर दिया, तो नष्ट करने वाला तत्काल उत्तरदायी होगा। 'मुकातब' भी अमानत नष्ट करने पर तत्काल उत्तरदायी होगा। यदि अमानतदार सो गया और अमानत अपने सिर के नीचे या बगल में रखी और वह खो गई, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। इसी तरह यदि उसे अपने सामने रखा हो तब भी यही नियम है। इमाम सुरख़सी ने इसी ओर झुकाव दिखाया है। कुछ विद्वानों ने कहा कि दूसरी स्थिति में ज़मानत तब नहीं होगी जब वह बैठे-बैठे सो गया हो, लेकिन यदि करवट लेकर सोया हो तो उत्तरदायी है। यह सब शहर में रहने के नियम हैं; यदि यात्रा पर हो तो किसी भी तरह उत्तरदायी नहीं होगा, चाहे बैठकर सोए या लेटकर। इमाम अबुल कासिम से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने अमानत के कपड़े अपने जानवर पर रखे, फिर रास्ते में उतारकर उन्हें बगल में रखकर उन पर सो गया और वे चोरी हो गए; इमाम मुहम्मद ने कहा

कि यदि उसका उद्देश्य अलग होकर आराम से सोना था तो वह उत्तरदायी होगा, लेकिन यदि सुरक्षा का इरादा था तो नहीं। यदि कपड़ों के बजाय सिक्कों की थैली हो, तो उत्तरदायी नहीं होगा। यदि अमानतदार के घर में आग लगी और उसने अमानत को जलता छोड़ दिया जबकि वह उसे किसी और को दे सकता था या दूसरे घर में डाल सकता था, तो वह उत्तरदायी होगा। यदि अमानत चोरी हो गई और अमानतदार का अपना कोई माल नहीं गया, तो हमारे निकट वह उत्तरदायी नहीं होगा। इमाम अबुल कासिम से पूछा गया कि यदि कोई अमानत लेकर जा रहा हो और अमानतदार ने उसे रोका नहीं, तो यदि रोकना संभव था और नहीं रोका तो वह उत्तरदायी होगा। यदि डाकुओं या पिटाई के डर से नहीं रोका, तो उत्तरदायी नहीं होगा। यदि उसने रास्ता दिखाया लेकिन लेते समय नहीं रोका, तो उत्तरदायी होगा।

☆ जानबूझकर ऐसी हरकत करना जिससे दूसरे को नुकसान पहुँच जाए ☆

यदि अमानतदार ने उस अस्तबल का दरवाज़ा खोल दिया जहाँ अमानत थी या किसी कैद गुलाम की बेड़ियाँ खोल दीं जिससे वह बंधा था... 1. 'बाद आज़ाद': यानी आज़ादी के बाद उससे वसूली होगी। 2. 'फ़िलहाल': यानी आज़ादी तक देरी नहीं होगी। 3. 'तफ़र्रुक': यानी अलग होकर आराम से सोए।

بالاتفاق اس پر ضمان نہیں ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے اور اگر غلام نے خود تلف کر دی پس اگر ماذون ہے یا محجور ہو لیکن اپنے مولیٰ کی اجازت سے اس نے ودیعت پر قبضہ کیا تو بالاجماع ضامن ہے اور بعد آزاد ہونے تک اس پر قرضہ رہے گی اور اگر غلام محجور ہو کہ اس نے بدوں اجازت مالک کے اس پر قبضہ کر لیا تو فی الحال ضامن نہ ہو گا اور بعد آزادی کے ضامن ہو گا بشرطیکہ عاقل بالغ ہو یہ امام اعظمؒ و امام محمدؒ کے نزدیک ہے اور امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ فی الحال ضامن ہو گا اور ودیعت میں فروخت کیا جائے گا یعنی ودیعت ادا کرنے کے واسطے فروخت کیا جائے گا یہ جوہرۃ النیرہ میں لکھا ہے۔

اگر مال ودیعت میں غلام ہو اور غلام مستودع نے باوجود محجور ہونے کے اس غلام کو قتل کر دیا پس اگر عمداً قتل کیا ہے تو غلام مستودع بھی قتل کیا جائے گا یہ سراج الوہاج میں ہے اور ودیعت غلام ہونے کی صورت میں غلام محجور یعنی مستودع نے خطا سے اس کی جان ہلاک کرنے سے کم کوئی جرم کیا یا خطا سے قتل کیا تو اس کے مالک سے مواخذہ کیا جائے گا کہ غلام کو دے یا فدیہ دے اور فی الحال ضمان لی جائے گی یہ خزانہ المفتین میں ہے اور ام ولد اور مدبر کے مستودع ہونے کا سب وہی حکم ہے جو ہم نے غلام کے حال میں بیان کیا لیکن فرق یہ ہے کہ اگر ان دونوں پر ضمان لازم آئے تو یہ دونوں سعی کر کے ادا کریں گے یہ سراج الوہاج میں ہے اگر کسی شخص کو کوئی چیز ودیعت دی اس کے نابالغ لڑکے یا غلام نے اس کو تلف کر دیا تو فی الحال تلف کرنے والا ضامن ہو گا یہ مبسوط میں ہے اور مکاتب ودیعت تلف کرنے سے فی الحال ضامن ہو گا یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے اگر مستودع سو گیا اور ودیعت اپنے سر کے نیچے رکھی یا پہلو کے نیچے رکھی اور وہ ضائع ہو گئی تو ضامن نہ ہو گا اور اسی طرح اگر اس کو اپنے

سامنے رکھا ہو تو بھی یہی حکم ہے اور یہی صحیح ہے اور اسی طرف شمس الائمہ سرخسی نے میلان کیا ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ دوسری صورت میں اس وقت ضمان لازم نہ آئے گی کہ جب بیٹھے بیٹھے سو گیا ہو اور اگر کروٹ سے سویا ہو تو ضامن ہے اور یہ سب حضر کا حکم ہے اور اگر سفر میں ہو تو کسی طرح ضامن نہ ہو گا خواہ بیٹھے بیٹھے سوئے یا کروٹ سے زمین پر سو جائے یہ محیط میں ہے امام ابوالقاسم سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے ودیعت کے کپڑے اپنے چوپایہ پر رکھ لئے پھر راستے میں کہیں چوپایہ سے اترا اور کپڑے اپنے پہلو کے نیچے رکھ کر اس پر سو رہا اور وہ چوری ہو گئے تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ اگر اسے اس فعل سے تفرق مقصود تھا تو ضامن ہو گا اور اگر اس نے حفاظت کا قصد کیا تھا تو ضامن نہ ہو گا اور اگر بجائے کپڑوں کے درہموں کی تھیلی ہو تو ضامن نہ ہو گا یہ حاوی میں ہے اور شرح ابو ذر میں ہے کہ اگر مستودع کے گھر میں آگ لگی اور اس نے ودیعت جلتی چھوڑ دی وہ سب جل گئی باوجود اس کے کہ اس کے امکان میں تھا کہ دوسرے شخص کو دے دے یا دوسرے مکان میں ڈال دے تو ضامن ہو گا یہ تمر تاشی میں ہے اور اگر مستودع کے پاس سے ودیعت چوری ہو گئی اور سوائے ودیعت کے مستودع کا خود کچھ مال نہ گیا تو ہمارے نزدیک ضامن نہ ہو گا یہ کافی میں ہے اور جامع اصغر میں ہے کہ امام ابوالقاسم سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص کے پاس ودیعت ہے اس کو کوئی شخص اٹھا لے چلا اور مستودع نے منع نہ کیا تو فرمایا کہ اگر اس کو منع کرنا اور ہٹانا اس کے امکان میں تھا اور اس نے نہ کیا تو ضامن ہو گا اور اگر اس شخص کے ڈاکو پن اور مار پیٹ سے خوف کر کے منع نہ کیا تو ضامن نہ ہو گا یہ محیط میں اٹھا ہے اگر مستودع نے کسی شخص کو ودیعت لے لینے کی راہ بتائی تو اسی صورت میں ضامن ہوگا کہ جب اس شخص کو لیتے وقت لینے سے نہ روکا ہو اور اگر لیتے وقت اس کو روکا تو ضامن نہ ہو گا یہ خلاصہ میں لکھا ہے۔

☆ دانستہ ایسی حرکت کرنا جس سے دوسرے کو نقصان لاحق ہو جائے ☆

مستودع نے اگر اصطبل ودیعت کا دروازہ کھول دیا یا غلام مقید کی قید کھول دی یعنی بیڑی وزنجیر وغیرہ جس سے وہ بستہ تھا ۱ قولہ بعد آزاد... یعنی بعد آزادی کے ماخوذ ہوگا۔ ۲ قولہ فی الحال... یعنی غلام محجور کے آزاد ہونے تک تاخیر نہ ہوگی۔ ۳ تفرق یعنی جدا کر کے آرام سے سوئے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 22 | Book of Deposits (Kitab al-Wadi’ah)

...opened [the door], he shall be held liable (dhamin). This is recorded in 'Fusul-e-Imadiya'. A trustee (mustawdi') kept a deposit (wadi'ah) in a room of a caravanserai, which shared a common courtyard with others. The trustee tied the chain of the door with the rope of the deposit, closed the door but did not lock it, and then left. Subsequently, the deposit was stolen. The Shaykh al-Imam stated that if tying it in such a manner is considered sufficient security (mabuti) in that context, he shall not be liable; however, if it is considered negligence (ghaflat), he shall be held liable. A similar ruling is found in 'Fatawa Nasafi'. A person left a deposit with another, and the trustee placed it in his shop and left for the Friday prayer. He left the shop door open and seated a minor boy to guard the shop. The deposit was lost from the shop. Imam Abu Bakr Muhammad bin al-Fadl stated that if the boy was capable of properly securing and guarding the items, the trustee shall not be liable; otherwise, he shall be. Qazi Ali Saghdi stated that in no case shall he be held liable because he kept the deposit in a secure place (hirz) and did not intentionally cause its loss. This is recorded in 'Fatawa Qazi Khan'. A trustee left and left his key with a third person. Upon his return, the deposit was missing; he shall not be held liable for leaving the key with another person, according to 'Wajiz al-Kardari'. A person placed clothes as a deposit with a weaver (fami). The weaver kept them in his shop. The Sultan of the time used to take goods from the people every month as part of a fixed stipend he had imposed on them. The Sultan seized those clothes as part of his stipend and pledged them as collateral with someone else, where they were subsequently stolen. The scholars (mashaikh) stated that if the weaver was unable to prevent the Sultan from taking the clothes, he shall not be liable; instead, the pawnee (murtahin) shall be liable. The owner of the deposit has the choice to seek compensation from either the pawnee or the Sultan. This is written in 'Fatawa Qazi Khan'. An official (amil) left a deposit with someone who kept it in his house. When the days for the Sultan's collection arrived, the person moved his own belongings elsewhere but left the deposit behind and went into hiding. Consequently, his house was looted and the deposit was stolen. That person shall be held liable, even if he left some of his own belongings behind. This is recorded in 'Qunyah'.

Shaykh Najmuddin was asked about a person who left some clothes wrapped in a bundle as a deposit with another. The trustee placed the wrapped bundle under the head of his guest at night, using it like a pillow. Later, the deposit was returned to the owner. The owner then claimed that his clothes were of a certain quantity and some

were missing. The Shaykh stated that unless it is proven that the clothes were indeed of that quantity and that they were lost due to being placed under the guest's head that night, there is no basis for liability (dhaman). Even if this is proven, as long as the trustee was present there, liability cannot be established merely for placing them under the head. However, if he left them there under the guest's head and went away, then liability would be established. This is recorded in 'al-Muhit'. A person left a bag (zunail) containing carpentry tools as a deposit. He later took it back and claimed that a hammer was missing. The trustee stated, "I received the bag from you into my possession as a deposit and I do not know what was inside it." In this case, there is no liability upon him, nor is he required to take an oath. Similarly, if a bag of dirhams was left as a deposit and was not weighed in the presence of the trustee, and later a claim was made that it contained more, no oath is required from him. An oath would only be required if a claim is made against him for an act that resulted in loss or damage. This is in 'Khizanat al-Muftin'. If the depositor (muda') took someone else's deposit from the trustee's possession and left his own behind, the trustee shall be held liable provided he witnessed the act, even if this...

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 22 | किताब अल-वदीअत (धरोहर की पुस्तक)

...खोल दी तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा, यह 'फ़ुसूल-ए-इमादिया' में लिखा है। एक मुस्तौदअ (धरोहर रखने वाले) ने एक सराय के कमरे में अमानत रखी, जिसमें अन्य लोगों का भी साझा आंगन था। मुस्तौदअ ने कमरे के दरवाज़े की ज़ंजीर को अमानत वाली रस्सी से बांध दिया, दरवाज़ा बंद किया लेकिन ताला नहीं लगाया और बाहर आ गया। फिर वह अमानत चोरी हो गई। शेख इमाम ने फ़रमाया कि अगर ऐसे अवसर पर इस तरह बांधना मज़बूती (सुरक्षा) में गिना जाता है, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, और अगर इसे लापरवाही माना जाता है, तो वह ज़िम्मेदार होगा। ऐसा ही 'फ़तावा-ए-नस्फ़ी' में लिखा है। एक व्यक्ति ने दूसरे के पास अमानत रखी और मुस्तौदअ ने उसे अपनी दुकान में डाल दिया और जुमे की नमाज़ के लिए चला गया। वह दुकान का दरवाज़ा खुला छोड़ गया और एक नाबालिग लड़के को दुकान की रखवाली के लिए बिठा गया। दुकान से अमानत चोरी हो गई। इमाम अबू बक्र मोहम्मद बिन अल-फ़ज़ल ने फ़रमाया कि अगर वह लड़का इस योग्य है कि चीज़ों को मज़बूती से रखे और उनकी हिफ़ाज़त करे, तो मुस्तौदअ ज़िम्मेदार नहीं होगा, अन्यथा ज़िम्मेदार होगा। और क़ाज़ी अली सग़दी ने फ़रमाया कि वह किसी भी हाल में ज़िम्मेदार नहीं होगा क्योंकि उसने अमानत को सुरक्षित स्थान (हिर्ज़) में रखा था और उसे जानबूझकर बर्बाद नहीं किया था। यह 'फ़तावा-ए-क़ाज़ी ख़ान' में लिखा है। मुस्तौदअ कहीं चला गया और अपनी चाबी किसी तीसरे व्यक्ति के पास छोड़ गया। जब वह लौटा तो अमानत नहीं मिली; चाबी किसी और को देने की वजह से वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, यह 'वजीज़ अल-करदरी' में है। एक व्यक्ति ने एक जुलाहे (फ़ामी) के पास कपड़े अमानत रखे। जुलाहे ने उन्हें अपनी दुकान में रख दिया। उस समय का सुल्तान हर महीने लोगों से कुछ माल वसूल करता था क्योंकि उसने अपना भत्ता उन पर तय कर रखा था। सुल्तान ने अपने भत्ते के बदले वे कपड़े ले लिए और उन्हें किसी दूसरे के पास गिरवी रख दिया, जहाँ से वे चोरी हो गए। उलेमा (मशाइख़) ने फ़रमाया कि अगर जुलाहा सुल्तान को ये कपड़े लेने से रोक नहीं सकता था, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, बल्कि गिरवी रखने वाला (मुर्तहिन) ज़िम्मेदार होगा। और अमानत के मालिक को अधिकार है कि वह चाहे तो गिरवी रखने वाले से हर्जाना ले या सुल्तान से। यह 'फ़तावा-ए-क़ाज़ी ख़ान' में लिखा है। किसी अधिकारी (आमिल) ने किसी के पास अमानत रखी, उसने उसे अपने घर में रख दिया। फिर जब सुल्तान के कर (टैक्स) के दिन आए, तो उसने अपना सामान तो हटाकर दूसरी जगह रख दिया लेकिन अमानत वहीं छोड़ दी और खुद छिप गया। इसके बाद उसका

घर और वह अमानत लूट ली गई। तो वह व्यक्ति ज़िम्मेदार होगा, भले ही उसने अपना भी कुछ सामान छोड़ दिया हो। यह 'कुनिया' में लिखा है।

शेख़ नजमुद्दीन से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने दूसरे के पास अपने कुछ कपड़े एक बंडल में लपेटकर अमानत के तौर पर रखे। मुस्तौदअ ने उसी लिपटे हुए बंडल को रात में अपने मेहमान के सिर के नीचे तकिये की तरह रख दिया। फिर अमानत के मालिक को उसकी अमानत लौटा दी गई। बाद में मालिक ने दावा किया कि मेरे कपड़े इतने थे और उनमें से कुछ कम हैं। शेख़ ने फ़रमाया कि जब तक यह साबित न हो जाए कि कपड़े वाकई उतने ही थे और उनमें से इतने कपड़े उस रात मेहमान के सिर के नीचे रखने की वजह से खोए हैं, तब तक हर्जाना (ज़मान) अनिवार्य होने की कोई सूरत नहीं है। और अगर यह बात साबित भी हो जाए, तो भी जब तक मुस्तौदअ वहाँ मौजूद रहा, सिर्फ़ सिर के नीचे रखने से हर्जाना वाजिब नहीं किया जा सकता। हाँ, जब वह वहाँ से बंडल को सिर के नीचे छोड़ कर चला गया, तब हर्जाना वाजिब होगा। यह 'मुहीत' में लिखा है। एक व्यक्ति के पास औज़ारों का एक थैला (ज़नील) अमानत रखा गया जिसमें बढ़ई के औज़ार थे। बाद में उसने उसे वापस ले लिया और दावा किया कि इसमें एक हथौड़ा था जो अब नहीं है। मुस्तौदअ ने कहा कि मैंने तुमसे यह थैला बंद हालत में अमानत के तौर पर लिया था और मुझे नहीं पता कि इसके अंदर क्या था। इस स्थिति में मुस्तौदअ पर कोई हर्जाना नहीं है और न ही उसे शपथ (क़सम) लेनी होगी। इसी तरह, अगर किसी के पास सिक्कों की थैली अमानत रखी गई और मुस्तौदअ के सामने उसे तौला नहीं गया, फिर बाद में दावा किया गया कि इसमें ज़्यादा सिक्के थे, तो भी उस पर शपथ नहीं आएगी। हाँ, शपथ तब आएगी जब मुस्तौदअ पर किसी ऐसे कृत्य का दावा किया जाए जिससे सामान बर्बाद या कम हुआ हो। यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। यदि जमाकर्ता (मुदअ) ने मुस्तौदअ के अधिकार से किसी दूसरे की अमानत ले ली और अपनी अमानत छोड़ दी, तो मुस्तौदअ ज़िम्मेदार होगा बशर्ते कि उसने इसकी निगरानी की हो, भले ही यह...

کھول دی تو ضامن ہو گا یہ فصول عمادیہ میں لکھا ہے ایک مستودع نے کاروان سرائے کے ایک حجرہ میں ودیعت رکھی اور اس میں ایک قوم کا صحن ہے اس مستودع نے اس کے دروازہ کی زنجیر ودیعت کی رسی سے باندھ دی اور دروازہ بند کیا اور نہ اس میں قفل دیا اور باہر نکل آیا پھر ودیعت چوری ہو گئی تو شیخ امام نے فرمایا کہ اگر ایسے موقع پر اس طور سے باندھنا مضبوطی میں شمار ہے تو ضامن نہ ہو گا اور اگر غفلت میں شمار ہے تو ضامن ہو گا ایسا ہی فتاویٰ نسفی میں لکھا ہے ایک شخص نے دوسرے کے پاس ودیعت رکھی اور مستودع نے اپنی دکان میں ڈال دی اور جمعہ کی نماز کو چلا گیا اور دکان کا دروازہ کھلا چھوڑ گیا اور ایک نابالغ لڑکے کو دکان کی حفاظت کے واسطے بٹھا گیا اور ودیعت دکان سے جاتی رہی تو امام ابو بکر محمد بن الفضل نے فرمایا کہ اگر وہ لڑکا اس لائق ہے کہ چیزوں کو مضبوطی سے رکھے اور حفاظت کرے تو مستودع ضامن نہ ہو گا ورنہ ضامن ہو گا اور قاضی علی سغدی نے فرمایا کہ کسی حال میں ضامن نہ ہو گا کیونکہ اس نے ودیعت اپنی حرز میں رکھی تھی پس ضائع نہیں کی تھی یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے مستودع چلا گیا اور اپنی کنجی غیر شخص کے پاس چھوڑ گیا پھر جب آیا تو ودیعت نہ پائی تو کنجی دوسرے شخص کو دے جانے کی وجہ سے ضامن نہ ہو گا یہ وجیز کر دری میں ہے ایک شخص نے ایک فامی (بیا) کے پاس کپڑے ودیعت رکھے اور فامی نے اپنی دکان میں رکھ دیئے اور سلطان وقت ہر مہینہ میں لوگوں سے کچھ مال لے لیتا تھا کہ اس نے اپنا وظیفہ ان پر مقرر کر رکھا تھا پس سلطان نے اپنے وظیفہ میں وہ کپڑے لے لئے اور ان کو دوسرے کے پاس رہن کر دیا اور وہ چوری ہو گئے تو مشائخ نے فرمایا کہ اگر فامی سلطان کو یہ کپڑے لینے سے منع نہیں کر سکتا ہے تو ضامن نہ ہو گا اور مرتہن ضامن ہو گا اور صاحب

ودیعت مختار ہے چاہے مرتہن سے ضمان لے یا سلطان سے ضمان لے یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے۔ عامل والی نے کسی کے پاس ودیعت رکھی اس نے اپنے بیت میں رکھ دی پھر جب سلطان کے وظیفہ کے دن آئے تو اس نے اپنا اسباب اٹھالیا اور دوسری جگہ رکھا اور ودیعت وہیں چھوڑ دی اور خود روپوش ہو گیا پس اس کا گھر اور ودیعت لوٹ لی تو وہ شخص ضامن ہو گا اگر چہ اس نے اپنا بھی کچھ اسباب چھوڑ دیا ہو یہ قنیہ میں لکھا ہے۔

شیخ نجم الدین سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے دوسرے کے پاس اپنے کچھ کپڑے ایک لپیٹے میں لپیٹے ہوئے ودیعت رکھے اس مستودع نے ایسے ہی لپٹے ہوئے اپنے مہمان کے سر کے نیچے رات میں مثل تکیے کے رکھ دیئے پھر صاحب ودیعت کو اس کی ودیعت واپس دی پھر مالک نے کہا کہ میرے کپڑے اس میں اس قدر تھے اس میں سے بعض ندارد ہیں تو شیخ نے فرمایا کہ جب تک یہ ثبوت نہ ہو کہ اس میں اس قدر کپڑے تھے اور ان میں سے اس قدر اس رات میں مہمان کے سر کے نیچے رکھنے سے ضائع ہوئے ہیں تب تک ضمان واجب ہونے کی کوئی صورت نہیں ہے اور اگر یہ امر ثابت بھی ہو جائے تو بھی مستودع جب تک وہاں حاضر رہا ہے تب تک فقط سر کے نیچے رکھنے سے ضمان واجب نہیں کی جا سکتی ہے ہاں جب وہاں سے اس کے سر کے نیچے چھوڑ کر غائب ہوا تب ضمان واجب ہو گی یہ محیط میں لکھا ہے ایک شخص کے پاس ایک زنیل ودیعت رکھی کہ جس میں بڑھئی کے آلات تھے پھر آ کر واپس لے لی اور دعویٰ کیا کہ اس میں ایک ہتھولا تھا وہ نہیں ہے پس مستودع نے کہا کہ میں نے تجھ سے زنیل لے کر اپنے قبضہ میں ودیعت رکھی تھی مجھے نہیں معلوم کہ اس میں کیا تھا تو اس پر ضمان نہیں ہے اور قسم بھی نہیں آتی ہے اسی طرح اگر کسی کے پاس درہموں کی تھیلی ودیعت رکھی اور مستودع کے سامنے اس کو وزن نہ کر دیا پھر دعویٰ کیا کہ اس میں اس سے زیادہ تھے تو بھی اس پر قسم نہیں آتی ہے ہاں اس وقت آئے گی کہ جب اس پر کسی فعل کا مثل ضائع کر دینے یا کوئی

نقصان کر دینے کا دعویٰ کرنے یہ خزانۃ المفتین میں ہے مودع نے اگر مستودع کے قبضہ سے دوسرے شخص کی ودیعت لے لی اور اپنی ودیعت چھوڑ دی تو مستودع ضامن ہو گا بشرطیکہ اس نے اس کو معائنہ کیا ہو اگر چہ یہ

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | 23 | Kitab al-Wadi'ah (The Book of Deposits)

One should know whether the item in their possession is the right of the depositor (muda') or someone else; this is recorded in 'Jawahir al-Fatawa'.

A woman washed someone's clothes for a fee and hung them on the parapet of her roof to dry, while the other end hung on the other side. If the clothes were lost or destroyed, the woman is liable (damin); this is stated in 'Khulasa'. Another case: a woman washed people's clothes and put them on the roof to dry. If the roof has a parapet, she will not be liable, but some scholars have said that if the parapet is not high enough, she will be liable; this is written in 'Fusul 'Imadiyya'. If a person holds another's property and an oppressive ruler (Sultan) tells him, "If you do not give me that property, I will imprison you for a month, or kill you, or humiliate you in public," it is not permissible for him to give it. If he does give it, he will be liable for compensation. However, if the ruler threatened, "I will cut off your hand or give you fifty lashes," then he will not be liable upon giving it; this is noted in 'Fatawa Qadi Khan'. If the Sultan threatened the depository (mustawda'), saying, "If you do not give me the deposit (wadi'ah), I will cause your own property to be destroyed," and he complied; if he has sufficient property remaining, he remains liable, but if the Sultan took his entire property, then the poor man is excused and no liability falls upon him; this is written in 'Khazanat al-Muftin'. If the depository read a deposited copy of the Quran (mus-haf) and it was destroyed while being read, he will not be liable; the same rule applies to a pledged Quran; this is written in 'Jawahir al-Akhlati'. If documents were given as a deposit and he kept them in his chest, and he placed his drinking water on top of the chest, and the water dripped onto them causing the documents to be destroyed, he will not be liable; this is recorded in 'Quduri'. If he claims that "the deposit is gone and I do not know how," the later scholars have differed, but the most correct view is that he will not be liable. If he said, "I sold the deposit and received its price," he will not be liable as long as he does not say that he handed it over as a deposit; this is in 'Khulasa'. If he said to the owner, "You gifted (hiba) the deposit to me or sold it to me," and the owner denied it, and then the deposit was destroyed, he will not be liable; this is written in 'Fusul 'Imadiyya'.

☆ **Description of Various Scenarios of Unintentional Damage and the Liability (Daman) Therein** ☆

A person was given a large bowl (tasht) as a deposit, and the depository placed it upside down over his home furnace (tannur). Something fell on it and the bowl

broke. If it was placed there to cover the furnace, he will be liable; however, if it was not placed for that purpose but merely out of habit, he will not be liable; this is in 'Dhakhira'. A person was given a tray (tabaq) as a deposit, and he placed it over the mouth of a large jar (gaul), and it was destroyed. If it was placed there as a form of use, he is liable; otherwise, he is not. The way to distinguish this is: if the jar contained something like water or flour that required covering, then covering it is considered "use," otherwise not; this is in 'Muhit'. If something fell from the depository's hand and damaged the deposit, the depository is liable. If the depository, in the absence of the depositor, took witnesses for himself that "I have taken this deposit as a loan from its owner," then liability will not be mandatory, except in the case where the depository moves it; this is in 'Dhakhira'. Regarding a thin curtain (faram) given as a deposit, if the depository took it to the roof to use as a screen (purdah), and then a gust of wind blew it down to the same place where it was kept in the house, he will not be absolved of liability because he committed an intentional transgression (ta'addi) and did not intentionally cease that transgression; this is written in 'Khazanat al-Muftin'. In 'Miriyya', it is mentioned that if someone left a trust and said, "Send my trust with whomever you wish," and he sent it with a trustworthy man but it was lost, some said he would be liable while others said...

---

1. The phrase "will not be [liable]" summarized: if there is fear for life or limb, there is no liability, otherwise there is. 2. Faram: A thin curtain often used around columns or wrapped around hips.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 | 23 | किताब अल-वदी'ह (अमानत का अध्याय)

यह जानना चाहिए कि जिस वस्तु पर उसने कब्ज़ा किया है वह मूदा' (जमाकर्ता) का अधिकार है या किसी और का, यह 'जवाहर अल-फ़तावा' में लिखा है।

एक स्त्री ने किसी व्यक्ति का कपड़ा मज़दूरी पर धोया और उसे अपनी छत की मुंडेर पर सूखने के लिए लटका दिया, जबकि उसका दूसरा सिरा दूसरी ओर लटका था। यदि वह कपड़ा नष्ट हो गया, तो वह स्त्री ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगी; यह 'खुलासा' में लिखा है। एक स्त्री ने लोगों के कपड़े धोए और उन्हें छत पर सूखने के लिए डाल दिया। यदि छत पर मुंडेर हो, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगी, और कुछ विद्वानों ने कहा है कि यदि मुंडेर ऊँची न हो तो वह ज़िम्मेदार होगी; यह 'फ़ुसूल इमादिया' में लिखा है। किसी व्यक्ति के पास दूसरे का माल है, और एक अत्याचारी सुल्तान ने उससे कहा कि "यदि तू मुझे वह माल नहीं देगा, तो मैं तुझे एक महीने के लिए जेल में डाल दूँगा या मार डालूँगा या लोगों के सामने अपमानित करूँगा," तो उसे वह माल देना उचित नहीं है, और यदि वह दे देता है, तो वह हर्ज़ाना (ज़मानत) देने का उत्तरदायी होगा। लेकिन यदि सुल्तान ने कहा कि "तेरा हाथ कटवा दूँगा या तुझे पचास कोड़े मारूँगा," तो देने पर वह उत्तरदायी नहीं होगा; यह 'फ़तावा काज़ी खान' में लिखा है। सुल्तान ने मुस्तौदा' (अमानत रखने वाले) को डराया कि "यदि तू मुझे अमानत (वदी'ह) नहीं देगा, तो मैं तेरा माल नष्ट करवा दूँगा," उसने दे दी; यदि उसके पास पर्याप्त माल शेष है, तो वह ज़िम्मेदार होगा, और यदि सुल्तान ने उसका सारा माल ले लिया, तो वह लाचार है और उस पर कोई हर्ज़ाना नहीं होगा; यह 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्तीन' में लिखा है। यदि मुस्तौदा' ने अमानत में रखी कुरान (मुसहफ़) को पढ़ा और पढ़ने के दौरान वह नष्ट हो गई, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; यही नियम गिरवी रखी कुरान के लिए भी है; यह 'जवाहर अल-अख़लाती' में लिखा है। यदि कागज़ात अमानत में दिए गए, उसने उन्हें अपने संदूक में रखा और संदूक के ऊपर अपना पीने का पानी रखा और पानी टपकने से कागज़ात नष्ट हो गए, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'कुदुरी' में लिखा है। यदि उसने कहा कि "अमानत खो गई और मुझे नहीं पता कैसे," तो बाद के विद्वानों में मतभेद है, और सही बात यह है कि वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। यदि उसने कहा कि "मैंने अमानत बेच दी और उसके पैसे ले लिए," तो वह तब तक ज़िम्मेदार नहीं होगा जब तक वह यह न कहे कि मैंने उसे अमानत के रूप में सौंप दिया है; यह 'खुलासा' में लिखा है। और यदि उसने मालिक से कहा कि "तूने मुझे अमानत दान (हिबा) कर दी या मेरे हाथ बेच दी" और मालिक ने इनकार कर दिया, फिर अमानत नष्ट हो गई, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'फ़ुसूल इमादिया' में लिखा है।

☆ अनजाने में नुकसान पहुँचाने की विभिन्न स्थितियाँ और उनमें हर्ज़ाना (ज़मानत) का विवरण ☆

एक व्यक्ति के पास अमानत के तौर पर एक बड़ा बर्तन (तश्त) रखा गया और मुस्तौदा' ने अपने घर के तन्दूर (तनूर) पर वह बर्तन उल्टा रख दिया, उस पर कोई चीज़ गिरी और बर्तन टूट गया; यदि उसने तन्दूर ढंकने के इरादे से रखा था, तो वह ज़िम्मेदार होगा, और यदि उस इरादे से नहीं बल्कि बस आदत के तौर पर वहाँ रख दिया था, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'ज़ख़ीरा' में लिखा है। एक व्यक्ति के पास अमानत के तौर पर एक थाल (तबाक़) रखा गया, उसने उसे एक घड़े (गौल) के मुँह पर रख दिया और वह नष्ट हो गया; यदि उसने उसे इस्तेमाल के तौर पर रखा था, तो वह ज़िम्मेदार है, वरना नहीं। इसे पहचानने का तरीका यह है कि यदि घड़े में पानी या आटा जैसी कोई चीज़ ढंकने योग्य थी, तो ढंकना इस्तेमाल माना जाएगा, अन्यथा नहीं; यह 'मुहीत' में लिखा है। यदि मुस्तौदा' के हाथ से कोई चीज़ गिरी और उसने अमानत को खराब कर दिया, तो मुस्तौदा' उसका ज़िम्मेदार होगा। यदि मुस्तौदा' ने मूदा' की अनुपस्थिति में खुद गवाह बना लिए कि "मैंने अमानत इसके मालिक से उधार ली है," तो उस पर हर्ज़ाना अनिवार्य नहीं होगा, सिवाय उस स्थिति के जब मुस्तौदा' उसे हिलाए-डुलाए; यह 'ज़ख़ीरा' में लिखा है। अमानत में यदि कोई बारीक पर्दा (फ़राम) था और मुस्तौदा' उसे लेकर छत पर गया और वहाँ उससे ओट (पर्दा) की, फिर हवा का झोंका आया और उसे उसी जगह गिरा दिया जहाँ वह घर में रखा था, तो वह व्यक्ति हर्ज़ाना से मुक्त नहीं होगा क्योंकि उसने जानबूझकर अतिक्रमण (तअद्दी) किया था और उस अतिक्रमण को रोकने की कोशिश नहीं की गई; यह 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्तीन' में लिखा है। 'मीरिया' में है कि किसी ने अमानत रखी और कहा, "मेरी अमानत जिसे चाहे उसके हाथ भेज देना," उसने एक ईमानदार आदमी के हाथ भेज दी और वह नष्ट हो गई, तो कुछ ने कहा वह ज़िम्मेदार होगा और कुछ ने कहा...

---

1. शब्द "नहीं होगा" का सार यह है कि यदि जीवन या अंगों का भय हो, तो हर्ज़ाना नहीं है, अन्यथा है। 2. फ़राम: एक बारीक पर्दा जो अक्सर कूल्हों के चारों ओर लपेटा जाता है।

جانتا ہو کہ جس پر اس نے قبضہ کیا ہے وہ مودع کا حق ہے یا غیر کا حق ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں لکھا ہے۔

ایک عورت نے کسی شخص کا کپڑا اجرت پر دھویا اور اپنی چھت کی منڈیر پر سکھانے کے واسطے لٹکا دیا اور دوسرا کنارہ دوسری طرف پڑا ہے وہ ضائع ہو گیا تو عورت ضامن ہو گی یہ خلاصہ میں لکھا ہے ایک عورت نے لوگوں کے کپڑے دھوئے اور کپڑوں کو چھت پر سوکھنے کے واسطے ڈالا پس اگر چھت کی منڈیر ہو تو ضامن نہ ہو گی اور بعض نے کہا کہ اگر منڈیر بلند نہ ہو تو ضامن ہو گی یہ فصول عمادیہ میں لکھا ہے ایک شخص کے قبضہ میں دوسرے کا مال ہے اس سے سلطان ظالم نے کہا کہ اگر تو مجھے وہ مال نہ دے گا تو تجھے ایک مہینہ قید کروں گا یا تجھے مار دوں گا یا لوگوں میں رسوا پھرواؤں گا تو اس کو دینا جائز نہیں ہے اور اگر دے دے گا تو ضامن ہو گا اور اگر یوں کہا کہ تیرا ہاتھ کٹوا دوں گا یا تجھے پچاس کوڑے ماروں گا تو دے دینے سے ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے سلطان نے مستودع کو ڈرایا کہ اگر مجھے ودیعت نہ دے گا تو مستودع کا مال تلف کرا دوں گا اس نے دے دی پس اس کے پاس بقدر کفایت باقی ہے تو ضامن ہو گا اور اگر اس کا کل مال سلطان نے لے لیا تو وہ بیچارہ معذور ہے اس پر ضمان نہ آئے گی یہ خزانہ المفتین میں لکھا ہے مستودع نے اگر مصحف ودیعت میں پڑھا اور پڑھنے کی حالت میں وہ تلف ہو گیا تو ضامن نہ ہو گا یہی حکم رہن کے مصحف کا ہے یہ جواہر الاخلاطی میں لکھا ہے اگر کاغذات ودیعت میں دیئے اس نے اپنے صندوق میں رکھے اور صندوق کے اوپر اپنے پینے کا پانی رکھا اور پانی اس کے اوپر ٹپکا اور کاغذات تلف ہوئے تو ضامن نہ ہو گا یہ قد یہ میں لکھا ہے اگر اس نے کہا کہ ودیعت جاتی رہی اور مجھے نہیں معلوم کیونکر جاتی

رہی تو متاخرین نے اس میں اختلاف کیا ہے اور اصح یہ ہے کہ وہ ضامن نہ ہو گا اور اگر کہا کہ میں نے ودیعت فروخت کی اور اس کے دام وصول کر لئے تو ضامن نہ ہو گا جب تک کہ یوں نہ کہے کہ میں نے اس کو ودیعت سپر د کر دی یہ خلاصہ میں لکھا ہے اور اگر مالک سے کہا کہ تو نے مجھے ودیعت ہبہ کر دی یا میرے ہاتھ فروخت کر دی اور مالک نے انکار کیا پھر ودیعت تلف ہو گئی تو ضامن نہ ہو گا یہ فصول عمادیہ میں لکھا ہے۔

☆ نا دانستہ نقصان پہنچانے کی مختلف صورتیں اور اُن میں ضمان کا بیان ☆

دوسرے شخص کے پاس ایک طشت ودیعت رکھا اور مستودع نے اپنے گھر کے تنور پر وہ طشت اوندھا دیا اس پر کوئی چیز گری اور طشت ٹوٹ گیا پس اگر تنور پر ڈھانکنے کی غرض سے رکھا تھا تو ضامن ہو گا اور اگر اس غرض سے نہیں رکھا تھا بلکہ عادت کے طور پر وہیں رکھ دیا تو ضامن نہ ہو گا یہ ذخیرہ میں لکھا ہے ایک شخص کے پاس طباق ودیعت رکھا اس نے گول کے منہ پر رکھ دیا اور وہ ضائع ہو گیا پس اگر بطور استعمال کے رکھا ہے تو ضامن ہے ورنہ ضامن نہیں ہے اور اس کے پہچاننے کا یہ طریقہ ہے کہ اگر گول میں کچھ پانی یا آٹا وغیرہ ڈھانکنے کے لائق کوئی چیز ہو تو ڈھکنا بطریق استعمال ہے ورنہ نہیں یہ محیط میں لکھا ہے اگر مستودع کے ہاتھ سے کوئی چیز گری اور اس نے ودیعت کو خراب کر دیا تو مستودع اس کا ضامن ہو گا اور اگر مستودع نے بدوں موجودگی مودع کے اپنی ذات پر اس امر کے گواہ کر لئے کہ میں نے ودیعت اس کے مالک سے قرض لی ہے تو اس پر ضمان واجب نہ ہو گی الا اس صورت میں لازم آئے گی کہ مستودع اس کو کچھ حرکت دے یہ ذخیرہ میں لکھا ہے ودیعت میں اگر کوئی فرام ہوا اور مستودع اس کو لے کر چھت پر چڑھ گیا وہاں اس سے پردہ کیا پھر ہوا کا جھونکا آیا اور اس کو اسی جگہ لا ڈالا جہاں گھر میں رکھا تھا تو وہ شخص ضمان سے بری نہ ہو گا کیونکہ اس نے قصداً تعدی کی تھی اور تعدی کا ترک کرنا اس سے قصداً نہیں پایا گیا یہ خزانہ المفتین میں لکھا ہے اور میریہ میں

ہے کہ امانت رکھی اور کہا کہ میری امانت جس کے ہاتھ چاہے بھیج دینا اس نے ایک امانت دار آدمی کے ہاتھ بھیج دی اور وہ تلف ہو گئی تو بعض نے کہا کہ ضامن ہو گا اور بعض نے کہا

۱۔ قولہ نہ ہو گا خلاصہ یہ کہ اگر جان یا عضو کا خوف ہو ضمان نہیں ورنہ ضامن ہے۔ ۲۔ فرام باریک پردہ جو اکثر کولھوں کے چاروں طرف گھیرا جاتا ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | 42 | Kitab al-Wadi'ah (The Book of Deposits/ Trusts)

...that he will not be liable (dhaman) because his saying "send it by the hand of whomever you wish" is a known matter that a general permission was given. This is contrary to the saying "send it by the hand of a (specific) man" where the man is unknown, hence the command will not be valid; this is recorded in 'Tatarkhaniya'. It is stated in 'Fatawa Busti' that a water-mill owner left the mill house to check the water and in his absence, the wheat was stolen. If he left the door open and went far away, he shall be liable (guarantor), as stated in 'Al-Khulasa'. This is contrary to the case of a caravanserai where individual rooms are built and each room has a lock; if a person goes out leaving the door open and a thief steals something, he shall not be liable; this is recorded in 'Wajeez Kurdi'.

If an entrusted animal (wadi'ah) becomes ill or injured and the trustee (mustawdi) orders someone to treat it, and the animal dies during treatment, the owner has the choice to claim damages from either the trustee or the practitioner. If he claims from the trustee, the trustee cannot recover anything from anyone. If he claims from the practitioner, and the practitioner knew the animal did not belong to the one who brought it, he cannot recover anything from him. However, if he was unaware it belonged to another or presumed it belonged to the trustee, he may recover from him; this is recorded in 'Jawhara al-Nayyira'. If a landlord's ox is with a farmer and he sends it to a herder for grazing and it is lost, neither the farmer nor the herder shall be liable. The same ruling applies to borrowed or rented oxen. The Sheikh said that contradictory narrations have come from the elders (Mashaikh) regarding this issue, but the fatwa is given on what was mentioned above because the trustee protects the deposit as he protects his own property, and it is evident that he sends his own ox to a herder. The same applies to an entrusted ox. If an ox is left to graze freely and is lost, the Mashaikh have differed; the Sheikh stated the fatwa is that he will not be liable; this is in 'Al-Khulasa'. If someone entrusts a goat and the trustee gives it to a herder along with his own goats for protection and it is stolen, the trustee is liable if the herder is not specifically the trustee's own (personal) employee; this is in 'Qunya'. A man gave another a donkey, which disappeared. The trustee then told the owner, "Take my donkey and use it until I return yours." The trustee's donkey died while with the owner. Later, the trustee returned the owner's donkey; he shall not be liable for the dead donkey because the owner was permitted to take possession of it; this is in 'Al-Khulasa'. If a trustee harvests fruit from an entrusted palm tree, by way of

'Istihsan' (legal preference), he shall not be liable, provided he harvested them as others do and his action caused no damage. If his action caused damage, he shall be liable; this is in 'Zakhira'. If the trustee commits a violation (ta'addi) regarding the deposit—for example, if it was an animal and he rode it, or took service from a slave, or wore a garment, or entrusted it to a third party—then ceased the violation and took it back into his possession, his liability shall be waived, provided no damage occurred from the riding, service, or wearing. If damage occurred, he shall be liable; this is in 'Jawhara al-Nayyira'. In essence, if the trustee acts contrary to the terms of the deposit and then reverts to the owner's terms, he is exonerated from liability only if the owner confirms this reversion. If the owner denies it, he is not exonerated. However, if he provides witnesses to his reversion to compliance, he shall be believed. This was mentioned by Sheikh al-Islam Abu Bakr (RA) in the 'Sharh Kitab al-Wadi'ah'. I have seen elsewhere that if the trustee ceases non-compliance and reverts to compliance, and the depositor (muda')...

---

(1) This, following what was mentioned previously, does not contradict it in any way, for the intent is that the word is the word of the depositor (muda') and the intention is that of the trustee (mustawdi); so understand.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 | 42 | किताब अल-वदीअह (अमानत का अध्याय)

कि वह उत्तरदायी नहीं होगा क्योंकि उसका यह कहना कि "जिसके हाथ चाहो भेज दो" एक ज्ञात बात है कि उसने सामान्य आदेश दिया है। इसके विपरीत, यदि वह कहे कि "एक पुरुष के हाथ भेज दो", तो इसमें पुरुष अज्ञात है, अतः यह आदेश सही नहीं होगा। यह तातार खानिया में लिखा है। फ़तावा बस्ती में है कि एक पनचक्की का मालिक पनचक्की घर से निकलकर पानी देखने चला गया और इस बीच गेहूँ चोरी हो गए। यदि वह दरवाज़ा खुला छोड़ गया और खुद दूर चला गया है, तो वह उत्तरदायी (ज़िम्मेदार) होगा, जैसा कि 'अल-खुलासा' में है। इसके विपरीत, सराय के मामले में, जहाँ ठहरने के लिए अलग-अलग कोठरियाँ बनी हों और हर कोठरी का ताला हो, यदि वह व्यक्ति बाहर निकलकर दरवाज़ा खुला छोड़ गया और किसी चोर ने आकर कुछ चीज़ चुरा ली, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा; यह 'वजीज़ कुर्दी' में लिखा है।

अमानत का चौपाया (जानवर) यदि बीमार हो गया या ज़ख्मी हो गया, तो अमानतदार (मुस्तवदी) ने एक व्यक्ति को उसके इलाज के लिए आदेश दिया। उसने इलाज किया और वह मर गया, तो चौपाये के मालिक को अधिकार है कि वह चाहे अमानतदार से हर्जाना ले या इलाज करने वाले से। यदि उसने अमानतदार से हर्जाना लिया, तो वह किसी से कुछ वापस नहीं ले सकता। और यदि इलाज करने वाले से हर्जाना लिया, और इलाज करने वाले को पता था कि यह जानवर उस व्यक्ति का नहीं है जिसने इलाज कराया है, तो वह उससे कुछ वापस नहीं ले सकता। और यदि उसे यह पता नहीं था कि यह किसी और का है या उसने समझा कि यह इसी का है, तो वह उससे वापस ले लेगा; यह 'जौहरा नय्यिरा' में लिखा है। यदि ज़मींदार का बैल किसान के पास हो और उसने उसे चरवाहे के पास चराने के लिए भेजा और वह खो गया या मर गया, तो न वह किसान उत्तरदायी होगा और न चरवाहे; उधार लिए गए और किराए के बैल का भी यही हुक्म है। शेख ने फ़रमाया कि बुज़ुर्गों (मशाइख़) से इस मसले में अलग-अलग रिवायतें आई हैं, और जो ऊपर वर्णित है उसी पर फ़तवा दिया जाता है क्योंकि अमानतदार अपने माल की तरह ही अमानत की हिफ़ाज़त करता है, और ज़ाहिर है कि वह अपने बैल को चरवाहे को देता ही है। इसी तरह अमानत के बैल का भी यही हुक्म है। और अगर बैल को खुला छोड़ दिया और वह चरते-फिरते नष्ट हो गया, तो इसमें मशाइख़ के बीच मतभेद है। शेख ने फ़रमाया कि फ़तवा इसी पर है कि वह उत्तरदायी नहीं होगा; यह 'अल-खुलासा' में लिखा है। किसी ने एक बकरी अमानत में दी और अमानतदार ने अपनी बकरियों के साथ उसे चरवाहे को देखभाल के लिए दे दिया और वह बकरी चोरी हो गई, तो अमानतदार उत्तरदायी होगा यदि वह चरवाहा विशेष

रूप से अमानतदार का (निजी कर्मचारी) न हो; यह 'कुनिया' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे को एक गधा दिया, वह गायब हो गया। तब अमानतदार ने गधे के मालिक से कहा कि "तू मेरा गधा ले ले और उससे काम निकाल जब तक कि मैं तुझे तेरा गधा वापस न दूँ"। वह गधा मालिक के पास मर गया। फिर अमानतदार ने उसका गधा वापस कर दिया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा क्योंकि उसने उसे क़ब्ज़ा लेने की अनुमति दी थी; यह 'अल-खुलासा' में है। अमानतदार ने यदि अमानत के खजूर के पेड़ से फल झाड़ लिए, तो अच्छी नीयत (इस्तेहसान) के आधार पर उस पर हर्जाना नहीं होगा, बशर्ते कि उसने उसी तरह झाड़े हों जैसे दूसरे झाड़ते हैं और उसके काम से पेड़ को कोई नुकसान न हुआ हो। और यदि उसके काम से पेड़ को नुकसान हुआ है, तो वह उत्तरदायी होगा; यह 'ज़ख़ीरा' में है। अमानतदार ने यदि अमानत में कुछ उल्लंघन (तअद्दी) की, जैसे कि चौपाया था उस पर सवारी की, या गुलाम से सेवा ली, या कपड़ा पहन लिया, या किसी और के पास अमानत रख दी, फिर उल्लंघन बंद कर दिया और उसे अपने क़ब्ज़े में वापस ले लिया, तो उसकी उत्तरदेयता समाप्त हो जाएगी, बशर्ते कि सवारी, सेवा या पहनने से उसमें कोई नुकसान न आया हो। और अगर नुकसान आया हो, तो वह उत्तरदायी होगा; यह 'जौहरा नय्यिरा' में है। सार यह है कि यदि अमानतदार ने अमानत की शर्तों का उल्लंघन किया और फिर वापस मालिक की शर्तों पर लौट आया (मुवाफ़िक़त), तो वह उत्तरदेयता से तभी बरी होगा जब मालिक उसके लौटने की पुष्टि कर दे। और यदि मालिक उसे झुठला दे, तो वह बरी नहीं होगा। लेकिन यदि वह लौटने के गवाह पेश कर दे, तो उसकी बात सच मानी जाएगी। ऐसा ही शेखुल इस्लाम अबूबक्र रह. ने 'शरह किताब अल-वदीअह' में उल्लेख किया है। और मैंने अन्य स्थान पर देखा कि यदि अमानतदार ने उल्लंघन छोड़ दिया और मालिक की शर्तों की ओर लौट आया और अमानत देने वाला (मुदई)...

---

(1) यह जो पहले उल्लेख किया गया है उसके विरुद्ध नहीं है क्योंकि इसका तात्पर्य यह है कि कथन अमानत देने वाले (मुदई) का माना जाएगा और नीयत अमानतदार (मुस्तवदी) की होगी, सो समझ लो।

کہ ضامن نہ ہوگا کیونکہ اس کا یہ کہنا کہ جس کے ہاتھ چاہے یہ معلوم بات ہے کہ عام حکم دیا ہے بخلاف اس قول کے کہ ایک مرد کے ہاتھ بھیج دینا کہ اس میں مرد مجہول ہے پس حکم نہیں صحیح ہوگا یہ تاتار خانیہ میں لکھا ہے۔ فتاویٰ بستی میں ہے کہ ایک پن چکی کا مالک پن چکی خانہ سے نکل کر پانی دیکھنے چلا گیا اور یہاں گیہوں چوری ہو گئی۔ پس اگر دروازہ کھلا چھوڑ گیا اور خود دور چلا گیا ہے تو ضامن ہوگا کذا فی الخلاصة بخلاف مسئلہ کارواں سرائے کے کہ جس میں اترنے کی کوٹھیاں بنی ہوئی ہیں اور ہر کوٹھری کا قفل ہے اور وہ شخص نکل کر دروازہ کھلا ہوا چھوڑ کر چلا گیا اور کسی چور نے آ کر کچھ چیز لے لی تو ضامن نہ ہوگا یہ وجیز کردی میں لکھا ہے۔

ودیت کا چوپایہ اگر بیمار ہو گیا یا زخمی ہو گیا پس مستودع نے ایک آدمی کو اس کے علاج کے واسطے حکم کیا اس نے علاج کیا اور وہ ہلاک ہو گیا تو چوپایہ کے مالک کو اختیار ہے چاہے مستودع سے ضمان لے یا معالج سے ضمان لے پس اگر مستودع سے ضمان لی تو وہ کسی سے کچھ نہیں لے سکتا ہے اور اگر معالج سے ضمان لی پس اگر معالج کو یہ معلوم تھا کہ یہ چوپایہ اس شخص کا نہیں ہے جس نے علاج کرایا ہے تو وہ اس سے کچھ واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر یہ معلوم نہ ہوا کہ یہ دوسرے کا ہے یا گمان کیا کہ یہ اسی کا ہے تو اسی سے واپس لے لے گا یہ جوہرة النیرہ میں لکھا ہے اگر زمیندار کا بیل کاشتکار کے پاس ہو اس نے چرواہے کے پاس چرانے کو بھیجا اور وہ ضائع ہو گیا تو نہ وہ ضامن ہوگا نہ چرواہا ضامن ہوگا اور مستعار اور کرایہ کے بیل کا بھی یہی حکم ہے شیخ نے فرمایا کہ مشائخ سے اس مسئلہ میں روایات مضطرب آئی ہے اور جو مذکور ہوا اسی پر فتویٰ دیا جاتا ہے کیونکہ مستودع مثل اپنے مال کے ودیعت کی

حفاظت کرتا ہے اور ظاہر ہے کہ وہ اپنے بیل کو چرواہے کو دیتا ہے اسی طرح ودیعت کے بیل کا بھی یہی حکم ہے اور اگر بیل چھوڑ دیا وہ چرتا پھرتا ہے اور ضائع ہو گیا تو مشائخ نے اس میں اختلاف کیا ہے شیخ نے فرمایا کہ فتویٰ اسی پر ہے اور وہ ضامن نہ ہوگا یہ خلاصہ میں لکھا ہے کسی نے ایک بکری ودیعت دی اور مستودع نے اپنی بکریوں کے ساتھ چرواہے کو حفاظت کے لئے دے دیں اور وہ بکری چوری ہو گئی تو مستودع ضامن ہوگا جبکہ چرواہا خاص مستودع کا نہ ہو یہ قنیہ میں ہے ایک شخص نے دوسرے کو ایک گدھا دیا وہ غائب ہو گیا پس مستودع نے گدھے کے مالک سے کہا کہ تو میرا گدھا لے اور اس سے کام نکال جب تک کہ میں تجھے تیرا گدھا واپس نہ دوں وہ گدھا مالک کے پاس تلف ہو گیا پھر مستودع نے اس کا گدھا واپس دیا تو وہ ضامن نہ ہوگا کیونکہ اس کو قبضہ کر لینے کی اجازت دی تھی یہ خلاصہ میں ہے مستودع نے اگر نخل ودیعت سے پھل جھاڑ لئے تو استحساناً اس پر ضمان نہ آئے گی بشرطیکہ اس نے اس طرح جھاڑ لئے ہوں جیسے دوسرے جھاڑتے ہیں اور اس کے فعل سے اس میں کوئی نقصان نہ بیٹھ گیا ہو اور اگر اس کے فعل سے اس میں کوئی نقصان بیٹھ گیا ہے تو ضامن ہوگا یہ ذخیرہ میں ہے مستودع نے اگر ودیعت میں کچھ تعدی کی مثلاً چوپایہ تھا اس پر سواری لی یا غلام سے خدمت لی یا کپڑا پہن لیا یا غیر کے پاس ودیعت رکھ دیا پھر تعدی دور کر دی اور اپنے قبضہ میں لے لیا تو ضمان اس سے ساقط ہو جائے گی بشرطیکہ سواری یا خدمت لینے یا پہننے سے اس میں نقصان نہ آیا ہو اور اگر نقصان آیا ہو تو ضامن ہوگا یہ جوہرۃ النیرہ میں ہے پس حاصل یہ ہے کہ اگر مستودع نے ودیعت میں مخالفت کی پھر موافقت مالک کی جانب عود کیا تو ضمان سے اس وقت بری ہوگا جب مالک عود میں اس کی تصدیق کرے اور اگر تکذیب کی تو بری نہ ہوگا لیکن اگر موافقت کی طرف عود کرنے کے گواہ قائم کرے تو تصدیق کی جائے گی اور ایسا ہی شیخ الاسلام ابوبکرؒ نے شرح

کتاب الودیعة میں ذکر کیا ہے اور میں نے دوسرے مقام پر دیکھا کہ مستودع نے اگر مخالفت چھوڑ دی اور موافقت کی طرف عود کیا اور مودع

---

(۱) هذا بعد ما ذکره سابقاً لا یخالفه فی شئی فان المراد ان القول قول المودع والنیة نیة المستودع فافهم۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 | 25 | Kitab al-Wadi'at (The Book of Deposits)

...rejected his statement, then his (the original owner's) statement will be accepted; this is mentioned in *Fusool al-Imadiyya*. If a male animal was released onto a female animal held in deposit (Wadi'at) and a young one was born, and the female animal died during childbirth, the trustee (mustawda') shall be liable (zamin), and the young one shall belong to the owner; this is written in *Muheet al-Sarakhsi*. If the trustee wore the deposited clothing for a day and then took it off with the intention of wearing it again, and in the meantime, the clothing was destroyed, he shall be liable; this is written in *Jawahir al-Akhlati*. If one wore the deposited clothes and went to a place where water was flowing with the purpose of diving in, then took off the clothes and placed them on the bank of the spring, and while diving the clothes were stolen, he shall not be liable; as mentioned in *Khazanat al-Muftin*. Some have raised an objection to this, citing the ruling on a *Muhrim* (pilgrim): if a *Muhrim* wears stitched clothing while in the state of *Ihram*, takes it off, and then wears it again; if he took it off with the intention of wearing it again, only one penalty (*jaza*) is mandatory (i.e., the fine imposed for the forbidden act is paid only once). But if he did not take it off with such an intention, he must pay the penalty as many times as he repeats the act. Thus, by analogy (qiyas), the trustee should not be absolved of liability; this is written in *Zahiriya*. If one placed the deposited clothing along with his own clothes on the edge of a pond and entered for bathing, then wore his own clothes but forgot the deposited ones, and they were stolen while he was diving, he shall be liable; this is written in *Wajizah al-Kurdi*. Ibn Sama'ah narrated from Imam Muhammad (RA) that if a person gave another a thousand dirhams as a deposit, and the trustee bought something with some of those dirhams and paid with them, but then regained those same dirhams through a gift or purchase and put them back in their place (i.e., back into the deposit), and they were subsequently lost, he shall not be liable; this is written in *Khazanat al-Akmal*. It is narrated from Imam Muhammad (RA) that if the deposited dirhams were given to a creditor by the order of the owner, but the creditor found them to be counterfeit (*zuyuf*) and returned them to the trustee, and they were then destroyed, the trustee shall be liable; this is written in *Zahiriya*. If a person was given dirhams, dinars, or any weighed or measured item as a deposit and he spent some of it for personal needs, he shall be liable only for the amount spent, not the remainder. However, if he replaced the amount spent with something equivalent and mixed it with the rest, he becomes liable for the entire deposit. This ruling applies when no distinguishing mark was made on his own property at the

time of mixing; if such a mark was made to allow differentiation, he shall only be liable for the amount he had spent; this is in *Al-Dhakheerah*.

Acting Upon a Fatwa and the Subsequent Appearance of the Owner ☆

If a trustee was given a Fatwa stating that in a particular situation he has become liable for the entire deposit, and he subsequently sold the entire deposit, then the owner arrived and the trustee paid him the indemnity (*daman*), even though the sale of the deposit yielded more than the amount paid in indemnity, the surplus portion corresponding to what he had mixed is lawful (*halal*) for the trustee, but he must give the surplus from the remaining portion of the deposit as charity (*sadaqah*). This is the opinion of Imam al-A'zam (Abu Hanifa) and Imam Muhammad. This ruling applies when the deposited item is suitable for sale. If it concerns dirhams and something was bought with them, even if bought with those exact dirhams and paid with them, the surplus is not lawful for him. If he contracted a purchase using those dirhams but paid with different dirhams, or contracted a purchase generally with dirhams and then paid with those specific dirhams, the profit in this case is lawful for him. Similarly, if he bought food with those dirhams and paid with them, eating that food is not lawful for him until he has paid their value. If, during the purchase, he did not specify those dirhams as the price (*thaman*) but bought generally with dirhams and then paid with those specific ones, deriving benefit from that item is lawful, as mentioned in *Al-Mabsut*. If he took some of the dirhams with the intention of spending them but did not spend them until...

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 | 25 | किताब अल-वदी'आ (अमानत की किताब)

...उसने उसके कथन को झुठलाया, तो उसी का कथन स्वीकार किया जाएगा, यह 'फुसूल-ए-अमादिया' में है। यदि अमानत में रखी गई मादा जानवर पर उसका नर छोड़ दिया गया और उससे बच्चा पैदा हुआ, और बच्चा जनने के कारण वह (मादा) मर गई, तो वह (रक्षक) ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा और बच्चा मालिक को मिलेगा, यह 'मुहीत सरख़सी' में लिखा है। यदि अमानत रखने वाले (मुस्तौद'अ) ने अमानत के कपड़े एक दिन पहने और फिर उतार दिए और नीयत यह है कि फिर पहनूँगा, और इसी बीच वे कपड़े नष्ट हो गए, तो वह ज़िम्मेदार होगा, यह 'जवाहर अल-अख़लाती' में लिखा है। अमानत का कपड़ा पहना और जहाँ पानी बह रहा था, वहाँ इस उद्देश्य से गया कि पानी में गोता लगाए, फिर कपड़े उतारकर उस झरने के किनारे पर रख दिए, फिर जब पानी में गोता मारा तो कपड़े चोरी हो गए, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, जैसा कि 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्ती' में है। कुछ ने कहा कि इसमें आपत्ति है, मुहरिम (हज के यात्री) के मसले के प्रमाण से कि यदि मुहरिम ने एहराम की स्थिति में सिला हुआ कपड़ा पहना, फिर उतार दिया, फिर दोबारा पहना; तो यदि उसने फिर से पहनने की नीयत से उतारा था, तो एक ही सज़ा (जज़ा) अनिवार्य होगी, यानी उस अवैध कार्य के बदले जो जुर्माना पड़ता है, वह एक ही बार देना होगा। और यदि उसने इस इरादे से नहीं उतारा है, तो जितनी बार वह ऐसा करेगा, उतनी ही बार सज़ा अनिवार्य होगी। अतः इस पर तुलना (क़यास) करते हुए मुस्तौद'अ को ज़िम्मेदारी से मुक्त नहीं होना चाहिए, यह 'ज़हीरिया' में लिखा है। अमानत के कपड़े को अपने कपड़ों के साथ हौज (तालाब) के किनारे रख दिया और नहाने के लिए घुसा, फिर अपने कपड़े पहन लिए और अमानत के कपड़े भूल गया, जब पानी में गोता मारा उस समय चोरी हो गए, तो वह ज़िम्मेदार होगा, यह 'वजीज़ा कुर्दी' में लिखा है। इब्न समाआ ने इमाम मोहम्मद रहमतुल्लाह अलैहि से रिवायत की है कि एक व्यक्ति ने दूसरे को एक हज़ार दिरहम अमानत में दिए, उसने उनमें से कुछ दिरहमों से कोई चीज़ खरीदी और ये दिरहम दे दिए, फिर वही दिरहम दान (हिबा) या खरीद के कारण वापस लेकर अपनी जगह पर रख दिए (यानी अमानत में वापस रख दिए), फिर वे नष्ट हो गए, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, यह 'ख़ज़ाना अल-अकमल' में लिखा है। और इमाम मोहम्मद रहमतुल्लाह अलैहि से वर्णित है कि यदि अमानत के दिरहम मालिक के आदेश से अपने लेनदार को दे दिए, उसने उन्हें खोटा (ज़य्यूफ़) पाकर मुस्तौद'अ को वापस कर दिया और वे नष्ट हो गए, तो वह ज़िम्मेदार होगा, यह 'ज़हीरिया' में लिखा है। यदि किसी व्यक्ति के पास दिरहम, दीनार या कोई नापने या तौलने वाली चीज़ अमानत में दी गई, और उसने उसमें से कुछ अपनी व्यक्तिगत ज़रूरत में खर्च

कर दिया, तो जितना खर्च किया है, उसी का ज़िम्मेदार होगा, शेष का नहीं। और यदि उसने जितना खर्च किया था, उतना ही उसके जैसा लाकर बाकी में मिला दिया, तो वह पूरे का ज़िम्मेदार हो गया। यह हुक्म उस समय है जब मिलाते समय अपने माल पर कोई ऐसा निशान न लगाया हो जिससे पहचान की जा सके और यदि ऐसा निशान लगा दिया जिससे पहचान हो जाए, तो केवल उतने का ही ज़िम्मेदार होगा जितना उसने खर्च किया था, यह 'ज़ख़ीरा' में है।

फ़तवे पर अमल करना और बाद में अमानत के मालिक का मौजूद होना ☆

यदि मुस्तौद'अ को यह फ़तवा दिया गया कि इस स्थिति में वह पूरी अमानत का ज़िम्मेदार हो गया है, अतः उसने पूरी अमानत बेच दी, फिर जब अमानत का मालिक आया तो उसने उसे हर्जाना (ज़मान) दे दिया, जबकि जितना हर्जाना दिया है उससे अधिक अमानत की बिक्री से प्राप्त हुए हैं, तो मुस्तौद'अ के लिए उस हिस्से की अधिकता (मुनाफ़ा) हलाल है जो उसने मिलाया था, और शेष अमानत के हिस्से की अधिकता को दान (सदक़ा) कर दे। यह इमाम-ए-आज़म और इमाम मोहम्मद का मत है। यह हुक्म उस स्थिति में है जब अमानत की चीज़ बेचने योग्य हो। और यदि दिरहम हों और दिरहमों से कोई चीज़ खरीदी, तो यदि उन्हीं दिरहमों से खरीदी और वही दिरहम अदा किए, तब भी उसके लिए अधिकता हलाल नहीं है। और यदि उन दिरहमों से खरीद तय की लेकिन भुगतान में दूसरे दिरहम दिए, या खरीद में सामान्यतः दिरहमों से खरीदना तय किया फिर यही दिरहम अदा किए, तो इस स्थिति में उसके लिए लाभ हलाल है। इसी प्रकार यदि उन दिरहमों से कोई खाने की चीज़ खरीदी और ये दिरहम अदा किए, तो उनका स्वाद चखने (खा लेने) से पहले उस चीज़ का खाना उसके लिए हलाल नहीं है। और यदि खरीद में इन दिरहमों को क़ीमत (समन) तय नहीं किया बल्कि सामान्यतः दिरहमों से खरीदी फिर ये दिरहम अदा किए, तो उस चीज़ से लाभ उठाना हलाल है, जैसा कि 'मबसूत' में है। और यदि उनमें से कुछ दिरहम खर्च करने की नीयत से लिए और उन्हें खर्च नहीं किया यहाँ तक कि...

نے اس کے قول کی تکذیب کی تو اسی کا قول قبول ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ اگر ودیعت کی مادہ جانور پر اس کا نر چھڑا دیا اور اس سے بچہ پیدا ہوا اور بچہ جننے کے سبب سے وہ ہلاک ہو گئی تو ضامن ہو گا اور بچہ مالک کو ملے گا یہ محیط سرخسی میں لکھا ہے مستودع نے اگر ودیعت کا لباس ایک روز پہنا اور اور پھر اتار دیا اور نیت یہ ہے کہ پھر پہنوں گا اور اس درمیان میں وہ کپڑا تلف ہو گیا تو ضامن ہو گا یہ جواہر اخلاطی میں لکھا ہے ودیعت کا کپڑا پہنا اور جہاں پانی جاری تھا وہاں اس غرض سے گیا کہ پانی میں غوطہ لگائے پس کپڑے اتار کر اس چشمہ کی نگر پر رکھ دیئے پھر جب پانی میں غوطہ مارا تو کپڑے چوری ہو گئے تو ضامن نہ ہو گا کذا فی خزانۃ المفتین اور بعض نے کہا کہ اس میں اعتراض ہے بدلیل مسئلہ محرم کے کہ محرم نے اگر حالت احرام میں سلا ہوا کپڑا پہنا پھر اتار دیا پھر دوبارہ پہنا پس اگر پھر پہنے کی نیت سے اتارا تھا تو ایک ہی جزا لازم آئے گی یعنی اس فعل نا جائز کے عوض جو جرمانہ پڑتا ہے وہ ایک ہی جرمانہ دینا پڑے گا اور اگر اس نے اس قصد سے نہیں اتارا ہے تو جتنی دفعہ ایسا کرے اتنی ہی جزا لازم آئے گی پس اس پر قیاس کر کے مستودع کو بری الضمان نہ ہونا چاہئے یہ ظہیر یہ میں لکھا ہے لباس ودیعت کو اپنے کپڑوں کے ساتھ حوض کے کنارے رکھ دیا اور نہانے کے واسطے گھسا پھر اپنے کپڑے پہن لئے اور لباس ودیعت بھول گیا جب پانی میں غوطہ مارا اس وقت چوری ہو گئے تو ضامن ہو گا یہ وجیزہ کردی میں لکھا ہے ابن سماعہ نے امام محمدؒ سے روایت کی ہے کہ ایک شخص نے دوسرے کو ہزار درہم ودیعت دیئے پس اس نے بعض ان درہموں کے کوئی چیز خریدی اور یہ درہم دے دیئے پھر یہی درہم بسبب ہبہ یا خرید کے واپس لے کر اپنی جگہ پر رکھ دیئے یعنی ودیعت میں رکھئے پھر وہ ضائع ہو گئے تو ضامن نہ ہو گا یہ خزانہ الاکمل میں لکھا

ہے اور امام محمدؒ سے مروی ہے کہ اگر دراہم ودیعت بحکم مالک ودیعت اپنے قرض خواہ کو دے دیئے اس نے زیوف پا کر پھر مستودع کو واپس کر دیئے اور وہ تلف ہو گئے تو ضامن ہو گا یہ ظہیر یہ میں لکھا ہے اگر کسی شخص کے پاس درہم یا دینار یا کوئی کیلی یا وزنی چیز ودیعت میں دی اس نے اس میں سے کسی قدر اپنی حاجت ذاتی میں صرف کر دی تو جس قدر صرف کی ہے اسی کا ضامن ہو گا باقی کا ضامن نہ ہو گا اور اگر اس نے جس قدر صرف کیا ہے اسی قدر اس کے مثل لا کر باقی میں ملا دی تو کل کا ضامن ہو گیا اور یہ حکم اس وقت ہے کہ ملا دینے کے وقت اپنے مال پر ایسی کوئی علامت نہ کی جس سے تمیز کی جا سکتی ہو اور اگر ایسی علامت کر دی ہے جس سے تمیز ہو جائے تو صرف اسی قدر کا ضامن ہو گا جتنی کا اس نے خرید کر دی ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

فتویٰ پر عمل کرنا اور بعد میں مالک ودیعت کا موجود ہونا ☆

اگر مستودع کو یہ فتویٰ دیا گیا کہ اس صورت میں وہ کل ودیعت کا ضامن ہو گیا ہے پس اس نے تمام ودیعت فروخت کر دی پھر جب مالک ودیعت آیا تو اس کو ضمان دے دی حالانکہ جس قدر ضمان دی ہے اس سے زیادہ ودیعت کے فروخت میں دام حاصل ہوئے ہیں تو مستودع کو اس قدر حصہ کی زیادتی حلال ہے جو اس نے ملا دیا تھا اور باقی ودیعت کے حصہ کی زیادتی صدقہ کر دے یہ امام اعظمؒ اور امام محمدؒ کا قول ہے اور یہ حکم اس صورت میں ہے کہ جب ودیعت کی چیز فروخت کے لائق ہو اور اگر درہم ہوں اور درہموں سے کوئی چیز خریدی پس اگر بعینہ ان ہی درہموں سے خریدی اور یہی درہم ادا کئے تب بھی اس کو زیادتی حلال نہیں ہے اور اگر ان درہموں سے خرید قرار دی مگر داموں میں دوسرے درہم دیئے یا خرید میں مطلقاً درہموں سے خرید قرار دی پھر یہی درہم ادا کئے تو اس صورت میں اس کو نفع حلال ہے اسی طرح اگر ان درہموں سے کوئی کھانے کی چیز خریدی اور یہ درہم ادا کئے تو ان کا ذائقہ ادا کر دینے سے پہلے

اس کو اس چیز کا کھانا حلال نہیں ہے اور اگر خرید میں ان درہموں کو ثمن قرار نہ دیا بلکہ مطلقاً درہموں سے خریدی پھر یہ درہم ادا کئے تو اس چیز سے انتفاع حلال ہے کذا فی المبسوط اور اگر ان میں سے کچھ درہم خرچ کرنے کی نیت سے لئے اور ان کو خرچ میں نہ لایا یہاں تک

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (26) Kitab al-Wadi'ah (The Book of Trusts)

If the remaining items were mixed again and then all were destroyed, no liability (daman) shall be incurred; this is stated in *Al-Mudmarat*. If someone was given a tied bag as a trust (wadi'ah) and he opened it, or was given a locked chest and he opened the lock, even though he took nothing from it, and it subsequently was lost, no liability shall be incurred, as mentioned in *Al-Bada'i*. Our scholars have stated that if one takes out cash kept in trust to spend it, or clothes to wear them, and they are destroyed, he shall not be liable; this is recorded in *Sharh al-Quduri al-Baghdadi*.

If the depositary (mustawda') mixes the entrusted property with his own wealth or another trust in such a way that it cannot be distinguished, he shall be liable, as stated in *Al-Sirajiyah*. "Khalat" (mixing) is of four types: First, mixing by way of juxtaposition (mujawarat) such that despite mixing, they can be easily distinguished, such as mixing white dirhams with black dirhams, or gold with silver. By consensus (ijma), the owner's right is not terminated in such mixing. If the property is destroyed before separation, it shall be deemed destroyed while in trust, just as the ruling for destruction before mixing. Second, mixing by way of juxtaposition such that separation is difficult, such as mixing wheat with barley. According to some reports, the owner's right is terminated in such mixing, as stated in *Al-Mudmarat*, and this is correct as per *Al-Jawharah al-Nayyarah*. Third, mixing by way of fusion (mumazajat) such that one type is mixed into a different type, like mixing oil into honey. By consensus, the owner's right is also terminated by such mixing. Fourth, mixing items of the same kind by way of fusion, such as mixing almond oil with walnut oil, or mixing without fusion such as mixing wheat with wheat or similar dirhams with each other. In such a case, according to Imam Azam (Imam Abu Hanifa, may Allah have mercy on him), the owner's right is terminated because it is impossible to return the exact item. The owner shall have the option to either become a partner with the depositary in that mixture or take an equivalent amount of his right, as stated in *Al-Mudmarat*. The result of this disagreement appears in a case where the owner exonerates the person who mixed them; according to Imam Azam, there remains no reason for him to take the mixture, while according to the two companions (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), the option to take liability is terminated due to exoneration, thus participation in the mixture becomes mandatory. This disagreement applies when the depositary mixed them without the owner's permission. If mixed with permission, the ruling according to Imam Azam will not change; in every case, ownership is terminated. It is narrated from Imam Abu Yusuf

(may Allah have mercy on him) that he considered the lesser quantity to follow the greater. Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) stated that he becomes a partner in all cases. Imam Abu Yusuf similarly considers the majority when mixing items of the same kind, whereas Imam Azam rules for the termination of the owner's right in all cases, and Imam Muhammad rules for partnership in all, as stated in *Al-Kafi*.

Liability in the Case of Changing the Form by Melting Metal ☆

If silver is mixed after melting, it shall also be categorized as liquids (fluids) because it was truly liquid at the time of mixing. Therefore, the aforementioned disagreement shall apply here as well, as stated in *Al-Tabyin*. It is mentioned in *Fatawa Atabiya* that if a depositary has trusts of wheat from the same person and mixes them, he shall be liable for both; this is in *Al-Tatarkhaniyah*. If the person who mixed the trust is from the depositary's household, such as a wife or son, etc., the depositary shall not be liable; rather, the person who mixed it shall be liable. Imam Azam (may Allah have mercy on him) stated that there is no way for the depositor (mudi') and the depositary (mustawda') to take the exact item once a third party has mixed it; however, from that person who mixed it...

---

1. 'Mujawarat' (juxtaposition) means that the visual distinction of both kinds remains, such as mixing wheat and barley, which does not result in a temperament where they cannot be visually distinguished, unlike mixing milk and water. 2. 'Ma'i' (liquid) refers to a fluid substance like oil etc.

फतवा-ए-आलमगिरी ..... जिल्द 6 (26) किताबुल वदीअत (धरोहर की पुस्तक)

कि बाकी फिर मिला दिए फिर सब नष्ट हो गए तो उस पर कोई हर्जाना (ज़मानत) नहीं आएगा, यह मुज़मरात में लिखा है। यदि किसी को बंधी हुई थैली अमानत (वदीअत) में दी और उसने उसे खोल दिया, या ताला लगा हुआ संदूक दिया और उसने ताला खोल डाला, हालांकि उसमें से कोई चीज़ नहीं निकाली, यहाँ तक कि वह नष्ट हो गई, तो उस पर कोई हर्जाना नहीं आएगा, जैसा कि बदाइ'अ में है। हमारे साथियों (विद्वानों) ने फ़रमाया कि यदि नक़द अमानत ख़र्च करने के लिए या कपड़े पहनने के लिए निकाले और वे नष्ट हो गए, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, यह शरह क़ुदूरी बग़दादी में है।

यदि अमानतदार (मुस्तौदा) ने अमानत के माल को अपने माल में या किसी दूसरी अमानत में इस तरह मिला दिया कि पहचान नहीं हो सकती, तो वह ज़िम्मेदार होगा, जैसा कि सिराजिया में है। "ख़ल्त" यानी मिला देना चार प्रकार का है: पहला, 'मुजावरत' (निकटता) के माध्यम से मिलाना जिसके बावजूद उसे आसानी से अलग किया जा सके; जैसे सफेद सिक्कों को काले सिक्कों में मिलाना या सोने को चाँदी में मिलाना। ऐसे मिलाने से सर्वसम्मति (इज्मा) के अनुसार मालिक का अधिकार समाप्त नहीं होता, और यदि अलग करने से पहले माल नष्ट हो जाए तो उसे अमानत के तौर पर नष्ट हुआ माना जाएगा। दूसरा, 'मुजावरत' के माध्यम से मिलाना जिसके बावजूद उसे अलग करना कठिन हो, जैसे गेहूँ को जौ में मिलाना। कुछ उल्लेखों के अनुसार ऐसे मिलाने से मालिक का अधिकार समाप्त हो जाता है, जैसा कि मुज़मरात में है और यही सही है जैसा कि जौहरतुन नय्यिरा में है। तीसरा, 'मुमाज़जत' (मिश्रण) के माध्यम से मिलाना जिसमें एक वस्तु को दूसरी वस्तु में पूरी तरह मिला दिया जाए जैसे तेल को शहद में मिलाना। ऐसे मिश्रण से भी सर्वसम्मति से मालिक का अधिकार समाप्त हो जाता है। चौथा, एक ही प्रकार की वस्तुओं को मिश्रण के रूप में मिलाना जैसे बादाम के तेल को अखरोट के तेल में मिलाना, या मिश्रण के बिना जैसे गेहूँ को गेहूँ में या सिक्कों को सिक्कों में मिलाना। ऐसी स्थिति में इमाम आज़म (रह.) के अनुसार मालिक का अधिकार समाप्त हो जाता है क्योंकि उसे वही वस्तु वापस करना संभव नहीं है। मालिक को विकल्प होगा कि वह अमानतदार के साथ उस मिश्रण में भागीदार बने या अपने हिस्से के बराबर मात्रा ले ले, जैसा कि मुज़मरात में है। इस मतभेद का फल तब प्रकट होता है जब मालिक मिश्रण करने वाले को दोषमुक्त कर दे; इमाम आज़म के अनुसार उसे मिश्रण लेने का कोई कारण नहीं रहता, जबकि साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार दोषमुक्ति के कारण हर्जाना लेने का अधिकार समाप्त हो गया, इसलिए मिश्रण में भागीदारी अनिवार्य हो गई। यह मतभेद तब है जब अमानतदार ने मालिक की अनुमति के

बिना मिलाया हो। यदि अनुमति से मिलाया है, तो इमाम आज़म के अनुसार निर्णय नहीं बदलेगा; हर हाल में मालिकाना हक समाप्त होगा। इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) से वर्णित है कि उन्होंने कम मात्रा को अधिक के अधीन माना है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने फ़रमाया कि वह हर हाल में भागीदार हो जाएगा। इमाम अबू यूसुफ़ इसी तरह एक ही प्रकार की वस्तुओं को मिलाने में अधिक मात्रा का विचार करते हैं, जबकि इमाम आज़म सभी मामलों में मालिक के अधिकार की समाप्ति का आदेश देते हैं और इमाम मुहम्मद सब में भागीदारी का आदेश देते हैं, जैसा कि काफ़ी में है।

धातु को पिघलाकर रूप बदल देने की स्थिति में हर्जाना ☆

यदि चाँदी को गलाने के बाद मिलाया गया, तो वह भी द्रवों (तरल पदार्थों) की श्रेणी में आ जाएगी क्योंकि मिलाते समय वह वास्तव में तरल थी। अतः उक्त मतभेद यहाँ भी लागू होगा जैसा कि तबीन में है। फतवा-ए-अताबिया में है कि यदि अमानतदार के पास एक ही व्यक्ति के गेहूँ की दो अमानतें हों और वह उन्हें मिला दे, तो वह दोनों के लिए ज़िम्मेदार होगा, यह तातारखानिया में है। और जिस व्यक्ति ने अमानत को मिलाया है, यदि वह अमानतदार के परिवार का सदस्य हो जैसे पत्नी या बेटा, तो अमानतदार पर हर्जाना नहीं आएगा, बल्कि वही व्यक्ति ज़िम्मेदार होगा जिसने मिलाया है। इमाम आज़म (रह.) ने फ़रमाया कि मालिक और अमानतदार के पास वही वस्तु वापस लेने का कोई मार्ग नहीं रहता जब कोई तीसरा व्यक्ति उसे मिला देता है; हाँ, उस मिलाने वाले से...

---

1. 'मुजावरत' से तात्पर्य है कि देखने में दोनों का अलग-अलग अस्तित्व बना रहे जैसे गेहूँ और जौ को मिलाने से वे एक नहीं हो जाते, बल्कि अलग-अलग पहचाने जा सकते हैं, दूध और पानी के विपरीत। 2. 'माए' (तरल) का अर्थ है बहने वाली चीज़ जैसे तेल आदि।

کہ باقی پھر ملادیئے پھر سب تلف ہو گئے تو اس پر ضمان نہ آئے گی یہ مضمرات میں لکھا ہے اگر کسی کو بندھی ہوئی تھیلی ودیعت دی اس نے کھول ڈالی یا مقفل صندوق دیا اس نے قفل کھول ڈالا حالانکہ اس میں سے کوئی چیز نہیں لی یہاں تک کہ وہ ضائع ہوئی تو اس پر ضمان نہ آئے گی کذا فی البدائع ہمارے اصحاب نے فرمایا کہ نقد ودیعت خرچ کرنے یا کپڑے کو پہننے کے لئے نکالا وہ تلف ہوا تو ضامن نہ ہو گا یہ شرح قدوری بغدادی میں ہے۔

مستودع نے اگر مال ودیعت اپنے مال یا دوسری ودیعت میں اس طرح ملایا کہ شناخت نہیں ہو سکتی ہے تو ضامن ہو گا کذا فی السراجیہ خلط یعنی ملادینا چار طرح کا ہے ایک خلط بطریق مجاورت کے باوجود اس کے آسانی سے تمیز ہو سکے جیسے دودھیا درہموں کو کالے درہموں میں یا سونے کو چاندی میں ملاتا ہے اور ایسے ملانے سے بالاجماع مالک کا حق منقطع نہیں ہوتا ہے اور جدا کر دینے سے پہلے مال تلف ہو جائے تو امانت میں تلف شدہ قرار دیا جائے گا جیسا ملا دینے سے پہلے تلف ہونے کا حکم ہے اور دوسرا خلط بطریق مجاورت کے باوجود اس کے کہ جدا کر لینا متعذر ہو جیسے گیہوں کو جو میں ملادینا اور ایسے ملانے سے بعض روایت کے موافق مالک کا حق منقطع ہو جاتا ہے کذا فی المضمرات اور یہی صحیح ہے کذا فی الجوہرۃ النیرہ اور تیسرا خلط بطریق ممازجت کے اس طرح کہ ایک جنس کو اس کی خلاف جنس میں مزج کر دے جیسے تیل کو شہد میں ملانا اور ایسے خلط سے بھی بالاجماع مالک کا حق منقطع ہو جاتا ہے اور چوتھا ایک جنس کو اسی جنس میں بطور ممازجت کے خلط کرے جیسے روغن بادام کو روغن اخروٹ میں ملانا یا بطریق ممازجت کے خلط نہ کرے جیسے گیہوں کو گیہوں میں ملانا یا دودھیا درہموں کو دودھیا درہموں میں ملانا اور ایسی صورت میں امام اعظمؒ کے نزدیک مالک کا حق

منقطع ہو جاتا ہے کیونکہ اس کو بعینہ اس کا حق پہنچا دینا متعذر ہے اور مالک کو اختیار ہو گا کہ چاہے مستودع کے ساتھ اسی مخلوط میں شرکت کرے یا اپنے حق کے مثل ڈالے لے کذا فی المضمرات اور اس اختلاف کا ثمرہ ایسی صورت میں ظاہر ہوتا ہے کہ جب اس نے خلط کرنے والے کو بری کیا تو امام اعظمؒ کے نزدیک اس کو مخلوط لینے کی کوئی وجہ نہیں ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک ابراء کی وجہ سے ضمان لینے کا اختیار منقطع ہو گیا پس مخلوط میں شرکت کر لینا متعین ہو گیا اور یہ صورت اختلاف کی اس وقت کہ مستودع نے بدون مالک کی اجازت کے درہموں میں خلط کیا ہو اور اگر اجازت سے خلط کیا ہے تو امام اعظمؒ کے نزدیک حکم مختلف نہ ہو گا وہی حکم رہے گا کہ ہر حال میں ملک منقطع ہو گی اور امام ابو یوسفؒ سے مروی ہے کہ انہوں نے اقل کو اکثر کے تابع قرار دیا ہے اور امام محمدؒ نے فرمایا کہ ہر حال میں شریک ہو جائے گا اور امام ابو یوسفؒ اسی طور سے ہر تابع کو اس کی جنس میں ملا دینے کی صورت میں اکثر کا اعتبار کرتے ہیں اور امام اعظمؒ سب میں حق مالک منقطع ہو جانے کا حکم دیتے ہیں اور امام محمدؒ سب میں شرکت کا حکم دیتے ہیں کذا فی الکافی۔

دھات کو پگھلا کر ہیئت تبدیل کر دینے کی صورت میں ضمان ☆

اگر چاندی کو گلانے کے بعد خلط کیا تو وہ بھی مائعات سے ہو جائے گی کیونکہ خلط کرنے کے وقت حقیقتاً وہ مائع تھی پس اختلاف مذکور اس میں جاری ہو گا کذا فی التبیین فتاویٰ عتابیہ میں ہے کہ اگر مستودع کے پاس ایک ہی شخص کے گیہوں ودیعت ہوں تو ان دونوں کو خلط کرنے سے دونوں کا ضامن ہو گا یہ تاتارخانیہ میں ہے اور جس شخص نے ودیعت کو خلط کیا ہے اگر وہ شخص مستودع کے عیال میں سے مثل بیوی و بیٹے وغیرہ کے ہو تو مستودع پر ضمان نہ آئے گی وہی ضامن ہو گا۔ جس نے خلط کیا ہے اور امام اعظمؒ نے فرمایا کہ مودع و مستودع کو بعینہ اس

چیز کے لینے کی کوئی راہ نہیں ہے جبکہ غیر شخص نے خلط کر دیا ہے ہاں اس خلط کرنے والے سے

۱۔ مجاورت سے یہ مراد ہے کہ نظر سے دونوں کی تمیز جنس باقی ہو جیسے گیہوں و جو ملا دینے سے ایسا مزاج نہیں ہوتا کہ گیہوں و جو نظر میں ممیز نہ ہوں بخلاف دودھ پانی کے۔ ۲۔ مائع چیز سیال جس میں سیلان ہو جیسے روغن وغیرہ۔

Fatawa Alamgiri ..... Vol. 6 Book of Trusts (Kitab al-Wadi'at) 27

Both parties can demand liability (daman). The two disciples (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad) stated that both have the option: they can either hold the person who mixed the goods liable or accept the mixture, in which case they become joint partners. This applies whether the person who mixed the goods is an adult or a minor (as mentioned in *As-Siraj*), and whether they are free or enslaved (as mentioned in *Adh-Dhakhirah*). The masters (Mashaikh) stated that it is not permissible for the person who mixed the dinars to spend them on their own food until they return an equivalent amount or pay the owners. If the person who mixed them is absent and beyond reach, and if both parties agree for one to take the mixture and compensate the other for their share's value, it is permissible. However, if either or both parties refuse and decide to sell the mixture, they will share the proceeds (thaman) according to their respective portions. If the mixture consists of wheat and barley, the wheat owner's share is calculated based on the price of mixed wheat, and the barley owner's share is based on the price of unmixed barley, as stated in *Siraj al-Wahaj*.

If the deposit (wadi'at) gets mixed with the property of the depositary (mustawda') without any action on their part, both become partners. For instance, if a bag inside the depositary's chest tears and the deposited dirhams mix with their personal dirhams, they are not held liable, and both become partners in the mixture. If a portion is lost, it is lost from both shares proportionately, and the remaining dirhams are divided according to their respective rights. Thus, if one had one thousand dirhams and the other two thousand, the remainder is divided into three parts. Dalwalaji stated in his Fatawa that this applies when the dirhams of both are either all whole or all broken. If one has whole dirhams and the other broken ones, partnership is not established; instead, the depositary will separate the properties, keeping their own and returning the depositor's (muda') property. If one's dirhams are whole and pure (khara) but include some poor quality ones, and the other's are whole and poor quality but include some pure (jayyid/khara) ones, then in the event of mixing, partnership is established. The method of division is as follows: if both parties agree that two-thirds of one's property was pure and one-third poor quality, while two-thirds of the other's was poor quality and one-third pure, then the pure dirhams in the mixture are divided into three parts—two for the first and one for the second, relative to their original amounts. The poor quality ones are divided similarly. If they do not agree and it is unknown how much of each quality there was, and each

claims their property was two-thirds pure and one-third poor, then each is given one-third of the pure dirhams because both agree that at least two-thirds of each person's share was pure. They take that amount, but the remaining one-third is disputed. Each claims it as their own, while each party possesses half of this disputed one-third (i.e., one-sixth of the total). Each person's statement regarding the property in their possession is accepted, and an oath is required from each against the other's claim. If both take the oath, both are absolved of the claims, and the property remains as it is in each person's possession. If both refuse the oath (nukul), then a judgment is granted for each to receive half of the one-third held by the other. The same applies if both present witnesses. If one takes the oath and the other refuses, the one who took the oath is absolved, and the one who refused must give their half of the disputed one-third (one-sixth of the total) to the other. This is stated in *Ghunyat al-Bayan*. If the mixture consists of wheat and barley and both parties agree on a certain arrangement, that agreement will be followed. And if...

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 किताब अल-वदीअत (अमानत की किताब) 27

दोनों ज़मान (liability) ले सकते हैं और साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) ने फरमाया कि दोनों को अधिकार है चाहे इस मिलाने वाले से ज़मान लें या इस मिश्रण (khalt) के बाद इसे ले लें और दोनों आपस में साझीदार (shareholders) हो जाएंगे, चाहे मिलाने वाला इस स्थिति में बालिग हो या नाबालिग हो, जैसा कि 'सिराज' में है, चाहे स्वतंत्र हो या गुलाम हो, जैसा कि 'ज़खीरा' में है। और उलेमा (mashaikh) ने फरमाया कि मिलाने वाले के लिए दीनार अपने खाने में खर्च करना हलाल नहीं है जब तक कि उनके जैसा दीनार या दीनारों के मालिकों को अदा न कर दे। और अगर मिलाने वाला ऐसा गायब हो जाए कि उस पर नियंत्रण न रहे, तो यदि दोनों इस बात पर सहमत हों कि इस मिश्रित माल को एक व्यक्ति ले ले और दूसरे को उसके माल का मूल्य दे दे, तो यह जायज़ है। और यदि दोनों या एक ने इससे इनकार किया और दोनों ने कहा कि हम इसे बेच देंगे, तो बेचने के बाद उसके मूल्य (thaman) में अपने-अपने हिस्से के अनुसार दोनों साझीदार होंगे। फिर यदि मिश्रित वस्तु में गेहूँ और जौ हों, तो गेहूँ वाला मिश्रित गेहूँ के मूल्य के हिसाब से साझीदार माना जाएगा और जौ वाला गैर-मिश्रित जौ के मूल्य के हिसाब से साझीदार माना जाएगा, यह 'सिराजुल वहाज' में है।

यदि मुस्तौदा (depositary) के कृत्य के बिना अमानत (wadi'at) उसके माल में मिल गई, तो दोनों एक-दूसरे के साझीदार हो जाएंगे। यदि उसके संदूक के अंदर थैली फट गई और अमानत के दिरहम उसके व्यक्तिगत दिरहमों में मिल गए, तो उस पर ज़मान (दायित्व) नहीं आएगा और दोनों मिश्रण में साझीदार हो जाएंगे। और यदि उनमें से कुछ नष्ट हो गए, तो दोनों का माल गया और शेष दिरहम अधिकार के अनुसार विभाजित होंगे। यदि एक के एक हज़ार दिरहम और दूसरे के दो हज़ार हों, तो शेष माल दोनों में तीन भागों में विभाजित होगा। 'दिरवालजी' ने अपने फतावा में फरमाया कि यह आदेश तब है जब दोनों के दिरहम साबुत (whole) हों या टूटे हुए हों। और यदि एक के साबुत और दूसरे के टूटे हुए हों, तो दोनों में साझेदारी सिद्ध नहीं होगी, बल्कि प्रत्येक का माल अलग करके मुस्तौदा अपना माल अपने पास रहने देगा और मौदा (depositor) का माल उसे दे देगा। और यदि एक के दिरहम साबुत और खरे (pure) हों, लेकिन उनमें कुछ दिरहम रद्दी (poor quality) भी हों, और दूसरे के साबुत रद्दी दिरहम हों, लेकिन उनमें कुछ दिरहम 'जईद' यानी खरे भी हों, तो मिलने की स्थिति में दोनों में साझेदारी सिद्ध हो जाएगी। फिर विभाजन की विधि यह होगी कि यदि दोनों ने परस्पर एक-दूसरे की पुष्टि की कि एक का दो-तिहाई माल खरा और एक-तिहाई रद्दी है, और दूसरे

का दो-तिहाई रद्दी और एक-तिहाई खरा है, तो मिश्रित माल के खरे दिरहमों के तीन भाग करके दो-तिहाई एक को और एक-तिहाई दूसरे को उनके माल के अनुसार मिलेंगे। और रद्दी भी इसी तरह तीन तिहाई विभाजित कर दिए जाएंगे। और यदि दोनों ने इस तरह एक-दूसरे की पुष्टि नहीं की, और यह पता नहीं है कि कौन सा माल कितना है, और प्रत्येक ने दावा किया कि मेरा दो-तिहाई माल खरा और एक-तिहाई रद्दी है, और दूसरे का दो-तिहाई रद्दी और एक-तिहाई खरा है, तो प्रत्येक को एक-तिहाई खरे दिरहम दे दिए जाएंगे क्योंकि इस पर दोनों की सहमति है कि प्रत्येक के दो-तिहाई दिरहम खरे थे। अतः इतना वे ले लेंगे और शेष एक-तिहाई में विवाद है, प्रत्येक दावा करता है कि ये मेरे हैं, जबकि यह एक-तिहाई दोनों के कब्जे में आधे-आधे मौजूद हैं, यानी प्रत्येक इस एक-तिहाई के आधे यानी कुल के छठे हिस्से पर काबिज़ है। अतः प्रत्येक का कथन उसके कब्जे वाले माल के बारे में स्वीकार्य होगा और प्रत्येक से दूसरे के दावे पर शपथ (qasam) ली जाएगी। यदि दोनों ने शपथ ली तो दोनों दावों से मुक्त हो गए और माल दोनों के कब्जे में जैसा था वैसा ही छोड़ दिया जाएगा। और यदि दोनों ने शपथ लेने से इनकार (nukul) किया तो प्रत्येक के लिए उस एक-तिहाई के आधे का फैसला किया जाएगा जो दूसरे के कब्जे में है। इसी तरह यदि दोनों ने गवाह पेश किए तो भी यही आदेश है। और यदि एक ने शपथ ली और दूसरे ने इनकार किया, तो शपथ लेने वाला मुक्त हो गया और इनकार करने वाला अपने कब्जे वाला आधा एक-तिहाई यानी कुल का छठा हिस्सा दूसरे को दे देगा, यह 'गनीयतुल बयान' में है। और यदि मिश्रित माल में एक गेहूँ और दूसरे जौ हों, तो यदि दोनों ने किसी बात पर सहमति जताई तो सहमति के अनुसार आदेश दिया जाएगा और यदि...

دونوں ضمان لے سکتے ہیں اور صاحبینؒ نے فرمایا کہ دونوں کو اختیار ہے چاہیں اس خلط کرنے والے سے ضمان لیں یا بعد اس خلط کے اسے لے لیں اور دونوں باہم شریک ہو جائیں گے خواہ ملا دینے والا اس صورت میں بالغ ہو یا نابالغ ہو کذا فی السراج خواہ آزاد ہو یا غلام ہو کذا فی الذخیرہ اور مشائخؒ نے فرمایا کہ خلط کرنے والے کو دینا ر اپنے کھانے میں خرچ کرنا حلال نہیں تا وقتیکہ ان کے مثل دینا ر یا مالکان دینا ر ادانہ کرے اور اگر خلط کرنے والا ایسا غائب ہو کہ اس پر قابو نہیں چلتا ہے پس اگر دونوں اس امر پر راضی ہوں کہ اس مخلوط کو ایک شخص لے لے اور دوسرے کو اس کے مال کی قیمت ادا کرے تو جائز ہے اور اگر اس امر سے دونوں یا ایک نے انکار کیا اور دونوں نے کہا کہ ہم اس کو فروخت کریں گے تو فروخت کے بعد اس کے ثمن میں موافق اپنے اپنے حصہ کے دونوں شریک ہوں گے پس اگر شے مخلوط میں گیہوں اور جو ہوں تو گیہوں والا مخلوط گیہوں کی قیمت کے حساب سے شریک ٹھہرایا جائے گا اور جو والا غیر مخلوط جو کی قیمت کے حساب سے شریک قرار دیا جائے گا یہ سراج الوہاج میں ہے۔

اگر بدوں مستودع کے فعل کے ودیعت کا اس کے مال میں خلط ہو گیا تو دونوں ایک دوسرے کے شریک ہو جائیں گے پس اگر اس کے صندوق کے اندر تھیلی پھٹ گئی اور ودیعت کے درہم اس کے ذاتی درہموں میں مل گئے تو اس پر ضمان نہ آئے گی اور دونوں مخلوط میں شریک ہو جائیں گے اور اگر ان میں سے کچھ تلف ہو گئے تو دونوں کا مال گیا اور باقی درہموں میں موافق حق کے تقسیم ہوں گے پس اگر ایک کے ہزار درہم اور دوسرے کے دو ہزار ہوں تو باقی مال دونوں میں تین تہائی تقسیم ہوگا اور دلوالجی نے اپنے فتاویٰ میں فرمایا کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ دونوں کے دراہم ثابت ہوں یا شکستہ ہوں اور اگر ایک کے ثابت اور دوسرے کے شکستہ ہوں تو دونوں

میں شرکت ثابت نہ ہوگی بلکہ ہر ایک کا مال جدا کر کے مستودع اپنا مال اپنے پاس رہنے دے گا اور مودع کا مال اس کو دے گا اور ایک کے دراہم ثابت کھرے ہوں مگر ان میں کچھ درہم ردی بھی ہوں اور دوسرے کے ثابت ردی درہم ہوں مگر ان میں کچھ درہم جید یعنی کھرے بھی ہوں تو خلط ہونے کی صورت میں دونوں میں شرکت ثابت ہو جائے گی پھر تقسیم کرنے کی یہ صورت ہوگی کہ اگر دونوں نے باہم ایک دوسرے کی تصدیق کی کہ ایک کا دو تہائی مال کھر اور ایک تہائی ردی ہے اور دوسرے کا دو تہائی ردی اور ایک تہائی کھرا ہے تو مخلوط مال کے کھرے درہموں کے تین حصہ کر کے دو تہائی ایک کو اور ایک تہائی ایک کو بقد ران کے مال کے ملیں گے اور ردی بھی اسی طرح تین تہائی تقسیم کر دیے جائیں گے اور اگر دونوں نے اس طور سے ایک دوسرے کی تصدیق نہ کی پس اگر یہ امر معلوم نہیں ہوتا کہ کس قدر کیسا ہے اور ہر ایک نے دعویٰ کیا کہ میرا دو تہائی مال کھر اور ایک تہائی ردی ہے اور دوسرے کا دو تہائی ردی اور ایک تہائی کھرا ہے تو ہر ایک کو تہائی کھرے درہم دے دیئے جائیں گے کہ اس پر دونوں کا اتفاق ہے کہ ہر ایک کے دو تہائی درہم کھرے تھے پس اس قدر لے لیں گے اور باقی ایک تہائی میں اختلاف ہے ہر ایک دعویٰ کرتا ہے کہ یہ میرے ہیں حالانکہ یہ تہائی دونوں کے قبضہ میں آدھے آدھے موجود ہیں یعنی ہر ایک اس تہائی کی نصف یعنی کل کے چھٹے پر قابض ہے پس ہر ایک کا قول اس کے مقبوضہ میں مقبول ہوگا اور ہر ایک سے دوسرے کے دعویٰ پر قسم لی جائے گی پس اگر دونوں نے قسم کھائی تو دونوں دعویٰ سے بری ہو گئے اور مال دونوں کے قبضہ میں جیسا تھا ویسے ہی چھوڑ دیا جائے گا اور اگر دونوں نے نکول کیا تو ہر ایک کے واسطے اس تہائی کے نصف کی ڈگری کی جائے گی جو دوسرے کے قبضہ میں ہے اسی طرح اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو بھی یہی حکم ہے اور اگر ایک نے قسم کھائی اور دوسرے نے نکول کیا تو قسم کھانے والا بری ہو گیا اور نکول کرنے والا اپنا مقبوضہ نصف تہائی یعنی کل کا چھٹا حصہ دوسرے کو دے

دے یہ غنیۃ البیان میں ہے اور اگر مخلوط مال میں ایک گیہوں اور دوسرے جو ہوں پس اگر دونوں نے کسی امر پر اتفاق کیا تو موافق اتفاق کے حکم دیا جائے گا اور اگر

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 | 28 | Kitab al-Wadi'ah (The Book of Deposits)

...If they did not agree, the value of the mixed goods shall be estimated. Then the owner of the wheat shall be made a partner according to the value of the wheat mixed therein, and the owner of the barley shall be made a partner according to the value of the barley mixed therein; as stated in Al-Jami'.

Chapter Five: Regarding the Unidentified Loss (Tajjil) of a Deposit If the *mustawdi* (trustee/bailee) passes away and fails to identify the deposit, it shall be considered a debt against his estate. It will be treated similarly to the debts incurred during his period of health; as mentioned in Al-Tahdhib. This rule applies when the *mustawdi* dies and the status of the deposit is unknown. If the heir knew about the deposit and the *mustawdi* was aware that the heir knew, yet the *mustawdi* did not disclose it before dying, he shall not be held liable; as stated in Fusul al-Imadiyya. If the heir claims to have identified the deposit but the *mudi* (depositor) denies this, and if the heir explicitly states the description—saying it was a certain amount of such an item and he had identified it but it was subsequently destroyed—his statement shall be corroborated. This scenario and the one where the deposit is in his own possession and he claims it was destroyed are identical. However, there is one difference: if the heir points out the deposit to a thief, he shall not be liable; whereas if the *mustawdi* points it out, he would be liable. The author (Muhorrir) states: "In my view, the interpretation of this matter is that he is liable if he did not prevent the taking; however, if he prevented it after pointing it out, he shall not be liable, as found in the primary texts (Mutun)." And Allah knows best; as stated in Al-Khulasa.

If a dispute arises between the *mudi* and the heirs of the *mustawdi*, where the *mudi* claims that the *mustawdi* died leaving the deposit unidentified, and the heirs claim that on the day of his arrival, the deposit existed in its original form and was known but was destroyed after his death, then the statement of the *mudi* shall be accepted, and this is the correct view. If the heirs claim that he returned the deposit during his lifetime, this statement shall not be accepted without witnesses, and liability shall fall upon the estate for the *mudi*. If the heirs produce witnesses that the *mustawdi* stated during his life that he had returned the deposit, they shall be accepted. If the *mustawdi* died leaving the deposit unidentified and the heir claims it was destroyed during his lifetime, the heir's statement shall not be accepted; this is in Fusul Imadiyya.

Description of a situation where a deposit is declared a debt against assets ☆ If the *mustawdi* did not pass away but fell into a state of total insanity (*junun-e-mutabiq*), and he possesses various types of wealth yet the deposit was sought but not found, and people have lost hope of his recovery (returning to sanity), the deposit shall be declared a debt against his assets. The Qazi (judge) shall appoint a guardian (*wali*) on his behalf, who will take the value of the deposit debt from his assets to give to the claimant, and take a reliable surety (*kafil-e-siqah*) from them; as mentioned in Al-Dhakhirah. The translator notes that a reliable surety refers to someone who owns their own home, not rented, and is not a nomad. If, subsequently, he regains sanity and claims he returned the deposit to the *mudi*, or it was destroyed in his possession, or states he no longer knows the status of the deposit, an oath shall be taken from him regarding the deposit, and he shall reclaim his assets; this is written in Yanabi'. If the *mustawdi* had given the deposit to his wife and then died, the wife shall be held accountable. If she claims the deposit was destroyed or stolen, her statement shall be accepted upon taking an oath, and no liability shall fall on anyone. And if the woman said, "I have, for the *mustawdi*..."

1. That is, leaving the deposit unidentified without recognition.

फ़तवा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 | 28 | किताब अल-वदीआ (अमानत का अध्याय)

...यदि सहमति नहीं हुई तो मिश्रित सामग्री के मूल्य का अनुमान लगाया जाएगा। अतः गेहूं वाला व्यक्ति उसमें मिले हुए गेहूं के मूल्य के अनुपात में भागीदार बनाया जाएगा और जौ वाला अपने गेहूं मिले हुए जौ के मूल्य के अनुपात में भागीदार बनाया जाएगा, जैसा कि 'जामे' में उल्लेखित है।

पाँचवाँ अध्याय: तजहिल-ए-वदीअत (अमानत की अस्पष्टता/लापरवाही) के विवरण में यदि मुस्तौदी (ट्रस्टी) की मृत्यु हो जाए और उसने अमानत की पहचान न कराई हो, तो वह अमानत उसकी संपत्ति (तरका) पर ऋण मानी जाएगी और उसे उसके स्वास्थ्य के दिनों के ऋणों के समान माना जाएगा; जैसा कि 'तहज़ीब' में है। यह नियम तब लागू होता है जब मुस्तौदी की मृत्यु हो जाए और अमानत की स्थिति अज्ञात हो। यदि वारिस अमानत के बारे में जानता हो और मुस्तौदी को भी पता हो कि वारिस जानता है, फिर भी मुस्तौदी ने विवरण नहीं दिया और मर गया, तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा, जैसा कि 'फ़ुसूल अल-इमादिया' में है। फिर यदि वारिस ने कहा कि मैंने अमानत को पहचान लिया था और मौदी (अमानत रखने वाला) ने इससे इंकार किया, और यदि वारिस ने अमानत का स्पष्ट विवरण दिया कि वह वस्तु इतनी और ऐसी थी और मैंने उसे पहचान लिया था परंतु वह नष्ट हो गई, तो उसकी पुष्टि की जाएगी। यह स्थिति और वह स्थिति जब अमानत स्वयं उसके पास हो और वह कहे कि नष्ट हो गई, दोनों समान हैं। परंतु एक अंतर है: यदि वारिस ने चोर को अमानत ले जाने का रास्ता दिखाया तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, लेकिन यदि मुस्तौदी ने रास्ता दिखाया तो वह उत्तरदायी होगा। लेखक (मुहर्रिर) कहते हैं: "मेरे विचार में इस मसले की व्याख्या यह है कि वह तब उत्तरदायी होगा जब उसने लेते समय नहीं रोका, और यदि उसने रास्ता दिखाने के बाद लेते समय रोका तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, जैसा कि मूल ग्रंथों (मतून) में है।" और अल्लाह बेहतर जानता है, जैसा कि 'खलासा' में है। यदि मौदी और मुस्तौदी के वारिसों के बीच विवाद हो और मौदी कहे कि मुस्तौदी अमानत को अज्ञात (मजहूल) छोड़कर मर गया है, और वारिस कहें कि उसके आने के दिन अमानत वैसी ही मौजूद और ज्ञात थी और उसकी मृत्यु के बाद नष्ट हुई, तो मौदी का कथन स्वीकार किया जाएगा और यही सही है। और यदि वारिसों ने कहा कि उसने अपने जीवनकाल में अमानत लौटा दी थी, तो बिना गवाहों के उनका यह कथन स्वीकार नहीं होगा और मौदी के धन के लिए क्षतिपूर्ति देनी होगी। और यदि वारिसों ने गवाह पेश किए कि मुस्तौदी ने अपने जीवन में कहा था कि मैंने अमानत लौटा दी है, तो वे स्वीकार किए जाएंगे। और यदि मुस्तौदी अमानत को अज्ञात छोड़कर

मर गया और वारिस ने दावा किया कि अमानत उसके जीवन में ही नष्ट हो गई थी, तो वारिस का कथन स्वीकार नहीं होगा, यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है।

अमानत को संपत्ति पर ऋण घोषित किए जाने की एक स्थिति का विवरण ☆ यदि मुस्तौदी की मृत्यु नहीं हुई बल्कि वह पूर्णतः पागल (जुनून-ए-मुतबिक) हो गया और उसके पास बहुत सी संपत्ति है जिसमें अमानत खोजी गई पर नहीं मिली, और लोगों को उसके ठीक होने (होश में आने) की कोई आशा न रही, तो अमानत उसकी संपत्ति पर ऋण मान ली जाएगी। काजी (न्यायाधीश) उसकी ओर से एक अभिभावक (वली) नियुक्त करेगा, और वह उस अमानत ऋण को उसकी संपत्ति से लेकर जिसे देगा, उससे एक विश्वसनीय ज़मानतदार (कफील-ए-सिकह) लेगा, जैसा कि 'ज़खीरा' में है। अनुवादक कहता है कि विश्वसनीय ज़मानतदार से तात्पर्य है कि उसका अपना घर-बार हो, किराए का न हो और न ही वह खानाबदोश हो। फिर यदि उसे होश आ जाए और वह दावा करे कि मैंने अमानत मौदी को लौटा दी थी या वह मेरे पास नष्ट हो गई थी, या कहे कि मुझे अमानत का हाल नहीं मालूम रहा, तो उससे अमानत के बारे में शपथ ली जाएगी और वह अपनी संपत्ति वापस ले लेगा; यह 'यानाबीह' में लिखा है। और यदि मुस्तौदी ने अपनी पत्नी को अमानत दे दी थी और फिर मर गया, तो पत्नी को पकड़ा जाएगा। यदि पत्नी ने कहा कि अमानत नष्ट हो गई या चोरी हो गई, तो शपथ के साथ उसका कथन स्वीकार किया जाएगा और किसी पर कोई ज़मानत (दायित्व) नहीं आएगी। और यदि स्त्री ने कहा कि मैंने मुस्तौदी के..

1. अर्थात अमानत को बिना पहचान के अज्ञात छोड़ देना।

اتفاق نہ کیا تو مخلوط کی قیمت اندازہ کی جائے گی پس گیہوں والا اس میں جو ملے ہوئے گیہوں کی قیمت کے حساب سے شریک کیا جائے گا اور جو والا اپنے گیہوں ملے ہوئے جو کی قیمت کے حساب سے شریک کیا جائے گا کذا فی الجامع۔

پانچواں باب: تجہیل ودیعت کے بیان میں اگر مستودع نے انتقال کیا اور ودیعت کی شناخت نہ کرائی تو ودیعت اس کے ترکہ میں قرضہ ہو جائے گی کہ اس کے ایام صحت کے قرضوں کے برابر شمار کی جائے گی جو ان کا حال وہی اس کا حال ہوگا کذا فی التہذیب اور یہ حکم اس وقت ہے کہ مستودع مر گیا اور ودیعت کا حال معلوم نہ تھا اور اگر وارث ودیعت کو جانتا ہو اور مستودع کو معلوم ہو کہ وارث جانتا ہے پس مستودع نے بیان نہ کی اور مر گیا تو ضامن نہ ہوگا کذا فی الفصول العمادیہ۔ پس اگر وارث نے کہا کہ میں نے ودیعت کو معلوم کر لیا تھا اور مودع نے اس سے انکار کیا پس اگر وارث نے ودیعت کو صاف صاف بیان کر دیا اور کہا کہ اس قدر ایسی چیز تھی اور میں نے اسے معلوم کر لیا تھا اور وہ تلف ہوگئی تو اس کی تصدیق کی جائے گی اور یہ صورت اور جب کہ ودیعت خود اس کے پاس ہو اور اس نے کہا کہ تلف ہوگئی دونوں یکساں ہیں مگر ایک بات میں فرق ہے کہ وارث نے اگر چور کو ودیعت لینے کی طرف راہ بتائی تو ضامن نہ ہوگا اگر مستودع نے راہ بتائی تو ضامن ہوگا قال المحرر رحمہ اللہ تاویل المسئلة عندی انہ یضمن اذا لم یمنعه عند الاخذ واما لو منعه عند الاخذ بعد ما دل لا یضمن کما فی المتون فافهم واللہ اعلم کذا فی الخلاصة۔ اگر طالب اور وارثان مستودع میں اختلاف ہوا اور مودع نے کہا کہ مستودع ودیعت کو مجہول چھوڑ کر مر گیا ہے اور وارثان مستودع نے کہا کہ اس کے آنے کے روز ودیعت بعینہ قائم تھی اور معروف تھی پھر اس کے مرنے کے بعد تلف ہوئی تو مودع کا قول قبول ہوگا اور یہی

صحیح ہے اور اگر وارثوں نے کہا کہ اس نے اپنی حین حیات میں ودیعت واپس کر دی ہے تو بدوں گواہوں کے یہ قول اس کا مقبول نہ ہوگا اور مودع کے مال میں ضمان آئے گی اور اگر وارثوں نے گواہ قائم کئے کہ مستودع نے اپنی زندگی میں کہا تھا کہ میں نے ودیعت واپس کر دی ہے تو مقبول ہوں گے اور اگر مستودع ودیعت کو مجہول چھوڑ کر مر گیا اور وارث نے دعویٰ کیا کہ ودیعت اس کی زندگی میں ہی ضائع ہوگئی تھی تو وارث کا قول قبول نہ ہوگا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔

ودیعت مال پر قرضہ قرار دیے جانے کی ایک صورت کا بیان☆ اگر مستودع نے انتقال نہ کیا بلکہ اس کو جنون مطبق ہو گیا اور اس کے پاس بہت قسم کا مال ہے اس میں سے ودیعت تلاش کی گئی تو نہ ملی اور لوگوں کو اس کے اچھے ہو جانے یعنی عاقل ہو جانے سے یاس (نا امیدی) ہو گئی تو ودیعت اس کے مال پر قرضہ قرار دی جائے گی اور قاضی اس کی طرف سے ایک ولی مقرر کر دے گا اور وہ قرضہ ودیعت کو اس کے مال سے لے کر جس کو دے گا اس سے ایک کفیل ثقہ لے لے گا کذا فی الذخیرہ اور مترجم کہتا ہے کہ کفیل ثقہ سے یہ مراد ہے کہ اس کا گھر بار ذاتی موجود ہو کرایہ پر نہ ہو نہ خانہ بدوش ہو کذا قیل واللہ اعلم۔ پھر اس کے بعد اس کو افاقہ ہو گیا اور دعویٰ کیا کہ میں نے ودیعت مودع کو واپس دے دی تھی یا وہ میرے پاس ضائع ہوگئی یا کہا کہ مجھے ودیعت کا حال نہیں معلوم رہا تو اس سے ودیعت کے بارے میں قسم لی جائے گی اور اپنا مال واپس کر لے گا یہ ینابیع میں لکھا ہے اور اگر مستودع نے اپنی عورت کو ودیعت دے دی تھی پھر مر گیا تو عورت پکڑی جائے گی پس اگر عورت نے کہا کہ ودیعت ضائع ہوگئی یا چوری ہوگئی تو قسم سے اس کا قول مقبول ہوگا اور کسی پر کچھ ضمان نہ آئے گی اور اگر عورت نے کہا کہ میں نے مستودع کے

۱ یعنی ودیعت کو بدوں شناخت مجہول چھوڑ دینا۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 29 Kitab-ul-Wadia (Book of Deposits/Trusts)

If a person had returned a deposit before dying, his statement will be accepted upon oath, and the amount shall be recovered as a debt from the portion of the estate inherited by the wife from her husband. This is recorded in *Al-Muhit al-Sarakhsi*. If the knowledge that he gave it to his wife comes solely from the statement of the depositary (*Mustawda*)—for instance, if he was asked before death, "What did you do with the thousand dirhams that so-and-so gave you as a deposit?" and he replied, "I handed them over to my wife"—and then he dies, and when the wife is questioned, she denies receiving them, then an oath shall be administered to the wife, and nothing shall be mandatory upon her. However, if the deceased left any property, this deposit shall be treated as a debt against the portion of the estate inherited by the wife. This is found in *Al-Muhit*.

If a managing partner (*Mudarib*) states, "I have placed the *Mudaraba* capital as a deposit with such-and-such money-changer (*Sarraf*)," and then dies, nothing shall be mandatory upon him or his heirs. Furthermore, if the money-changer says, "No deposit was given to me," his word shall be accepted upon oath, and nothing shall be mandatory upon him or the heirs of the deceased. This is in *Khazanat-ul-Muftin*. If the money-changer dies before making any admission, and the existence of the deposit is known only from the *Mudarib's* statement, then the *Sarraf* shall not be held accountable based solely on that statement; this is written in *Al-Khulasa*. If the deposit was given to the *Sarraf* in the presence of witnesses or based on the *Sarraf's* admission—meaning he was officially appointed—even if not given before witnesses, and then the *Mudarib* dies followed by the *Sarraf* without clarifying the status of the deposit, it shall be treated as a debt against the *Sarraf's* estate, and nothing shall be mandatory upon the original depositary. This is in *Tatarkhaniya*. If the *Mudarib* dies while the *Sarraf* is still alive, and the latter claims, "I returned the deposit to the *Mudarib* during his lifetime," his word shall be taken upon oath, and no liability (*Zaman*) shall fall upon him or the deceased. This is in *Al-Muhit*.

The rule for all trusts is that if the trustee dies without clarifying their status, liability becomes mandatory, except in three cases where the trust is not guaranteed (*Madmun*): First, if a trustee (*Mutawalli*) of a Waqf dies and the proceeds of the Waqf he collected are unidentifiable and he did not specify them, no liability shall fall on him. Second, if a Sultan goes out for Jihad and the warriors acquire spoils of war (*Ghanimah*), and after taking possession, the Sultan deposits some spoils with someone who is among the recipients of the spoils, then the Sultan dies without

stating with whom he left the deposit, no liability shall arise. Third, in a case of 'Shirkat-ul-Mufawadah' (universal partnership), if one partner dies while in possession of partnership assets and did not specify them, there is no liability; this is in *Fatawa Sughra*. If a judge (*Qadi*) takes possession of orphans' property and dies without clarifying its status, there are two scenarios: if he kept it in his house and its location is unknown, he becomes a guarantor (*Zamin*); if he gave it to a community/ group and it is unknown to whom exactly, there is no liability. This is in *Ad-Dhakhira*.

If the *Qadi* claimed that the property was lost while with him or that he spent it on the orphan's needs, there is no liability. However, if he dies without stating a reason, he shall be held liable, as mentioned in *Al-Yanabi*. In *Nawadir Hisham*, it is stated that if an executor (*Wasi*) passes away while holding an orphan's property, and it is unknown where that property is nor did he state it himself, the value of that property shall be recovered from his estate.

Footnotes: 1. No statement. This is because in a *Mufawadah* partnership, there is equal sharing of all capital, so the lack of a specific statement is not detrimental. 2. Statement "to a community"... This refers to the custom of judges depositing funds with reputable and wealthy communities.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 5 29 किताबुल वदीया (अमानत/धरोहर की किताब)

यदि किसी ने मरने से पहले अमानत वापस कर दी थी, तो शपथ के साथ उसका कथन स्वीकार किया जाएगा, और उस राशि को उस हिस्से में से ऋण (कर्ज़) मानकर वसूल किया जाएगा जो एक महिला को उसके पति से विरासत में मिला है। यह 'मुहीत सरख़सी' में लिखा है। और यदि केवल मुस्तौदअ (अमानत रखने वाले) के कहने से यह बात ज्ञात हुई हो कि उसने अपनी पत्नी को दे दिया है, उदाहरण के लिए मृत्यु से पूर्व उससे पूछा गया था कि एक हजार दिरहम जो अमुक व्यक्ति ने तुझे अमानत दिए थे, उनका तूने क्या किया? उसने कहा कि मैंने अपनी पत्नी के सुपुर्द कर दिए, फिर वह मर गया और पत्नी से पूछा गया तो उसने इनकार कर दिया कि मुझे नहीं दिए गए हैं, तो पत्नी से शपथ ली जाएगी और उस पर कुछ अनिवार्य नहीं होगा। और यदि मृतक ने कुछ संपत्ति छोड़ी हो, तो जितनी संपत्ति पत्नी की विरासत में आएगी, उसमें यह अमानत ऋण मानी जाएगी, यह 'मुहीत' में है।

यदि मुज़ारिब (व्यापार प्रबंधक) ने कहा कि मैंने अमुक सर्राफ़ के पास मुज़ारबत का माल अमानत रखा है, फिर वह मर गया, तो उस पर कुछ अनिवार्य न होगा और न ही उसके उत्तराधिकारियों पर। फिर यदि सर्राफ़ ने कहा कि मुझे अमानत में कुछ नहीं दिया गया है, तो शपथ के साथ उसी का कथन स्वीकार किया जाएगा और उस पर तथा मृतक के उत्तराधिकारियों पर कुछ अनिवार्य न होगा, यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। और यदि सर्राफ़ किसी इक़रार से पहले मर गया और सर्राफ़ के पास अमानत होने की बात केवल मुज़ारिब के कथन से ज्ञात होती है, तो सर्राफ़ पर उसके कथन की पुष्टि नहीं की जाएगी, यह 'ख़ुलासा' में लिखा है। और यदि सर्राफ़ को गवाहों के सामने या सर्राफ़ के इक़रार पर माल दिया गया है, यानी सर्राफ़ नियुक्त हुआ है, भले ही गवाहों के सामने न दिया गया हो, फिर मुज़ारिब मर गया और फिर सर्राफ़ मर गया और उसने उस अमानत का विवरण नहीं दिया, तो सर्राफ़ की संपत्ति में इसे ऋण माना जाएगा और मुस्तौदअ पर कुछ अनिवार्य न होगा, यह 'तातारख़ानिया' में लिखा है। और यदि मुज़ारिब मर गया जबकि सर्राफ़ जीवित है और उसने कहा कि मैंने मुज़ारिब के जीवनकाल में ही उसे अमानत वापस कर दी थी, तो उसी का कथन माना जाएगा और शपथ ली जाएगी और उस पर कोई हर्जाना (ज़मान) नहीं आएगा और न ही मृतक पर, यह 'मुहीत' में है।

सभी अमानतों में यही आदेश है कि यदि बिना विवरण दिए मृत्यु हो जाए, तो उनका हर्जाना (ज़मान) अनिवार्य हो जाता है, सिवाय तीन मसलों के जहाँ अमानत की क्षतिपूर्ति अनिवार्य नहीं होती: पहला यह कि यदि वक्फ़ का मुतवल्ली मर जाए और वक्फ़ की जो आय उसने प्राप्त की है उसकी पहचान

न हो और उसने विवरण न दिया हो, तो उस पर हर्जाना नहीं आएगा। दूसरा मसला यह है कि यदि सुल्तान जिहाद के लिए निकला और जिहाद करने वालों ने ग़नीमत (युद्ध में प्राप्त धन) प्राप्त की और अधिकार में लेने के बाद सुल्तान ने कुछ ग़नीमत किसी ऐसे व्यक्ति के पास अमानत रखी जो ग़नीमत पाने वालों में से ही है, फिर सुल्तान मर गया और यह नहीं बताया कि किसके पास अमानत रखी थी, तो उस पर हर्जाना नहीं आएगा। तीसरा मसला यह है कि दो व्यक्तियों के बीच 'शिरकत-ए-मुफ़ावज़ा' (पूर्ण साझेदारी) थी, यदि उनमें से एक मर गया जबकि उसके पास साझेदारी का माल है और उसने विवरण नहीं दिया, तो उस पर हर्जाना नहीं है, यह 'फ़तावा सुग़रा' में है। यदि क़ाज़ी ने अनाथों का माल अपने अधिकार में ले लिया और बिना विवरण दिए मर गया, तो इसकी दो स्थितियाँ हैं: यदि उसने अपने घर में रखा और यह पता नहीं चल रहा कि माल कहाँ है, तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा, और यदि किसी समूह को दे दिया और यह ज्ञात नहीं कि किसे दिया है, तो उस पर हर्जाना नहीं है, यह 'ज़ख़ीरा' में है।

यदि क़ाज़ी ने कहा कि माल मेरे पास से नष्ट हो गया या मैंने अनाथ के खर्चों में लगा दिया, तो उस पर हर्जाना नहीं है। और यदि बिना कारण बताए मर गया तो वह ज़िम्मेदार होगा, जैसा कि 'यनाबी' में है। 'नवादिरे हिशाम' में है कि एक वसी (कार्यकारी/ट्रस्टी) का निधन हो गया जबकि उसके अधिकार में किसी अनाथ का माल था और अब ज्ञात नहीं कि वह माल कहाँ है और न ही उसने स्वयं बताया, तो यह माल उसकी विरासत में से लिया जाएगा।

पाद-टिप्पणी: 1. कथन नहीं। क्योंकि मुफ़ावज़ा साझेदारी में कुल माल की बराबरी की हिस्सेदारी होती है, इसलिए विवरण न देना हानिकारक नहीं है। 2. किसी समूह को कथन... इसलिए कि क़ाज़ियों का दस्तूर था कि वे समृद्ध समूहों के पास अमानत रखवा दिया करते थे।

مرنے سے پہلے اس کو ودیعت واپس دی تھی تو قسم سے اس کا قول قبول ہوگا اور اس قدر مال میں سے قرضہ شمار کر کے وصول کی جائے گی جو عورت کو اپنے شوہر سے میراث ملا ہے یہ محیط سرخسی میں لکھا ہے اور اگر فقط مستودع ہی کے کہنے سے یہ بات معلوم ہوئی ہو کہ اس نے اپنی بیوی کو دے دیا ہے مثلاً اس سے قبل موت کے دریافت کیا تھا کہ ہزار درہم جو تجھے فلاں شخص نے ودیعت دیئے تھے وہ تو نے کیا کئے اس نے کہا کہ میں نے اپنی عورت کے سپرد کر دیئے پھر مر گیا اور عورت سے دریافت کیا گیا اس نے انکار کیا کہ مجھے نہیں دیئے ہیں تو عورت سے قسم لی جائے گی اور اس پر کچھ واجب نہ ہو گا اور اگر میت نے کچھ مال چھوڑا ہو تو جس قدر عورت کی میراث میں آئے گا اس میں یہ ودیعت قرضہ قرار دی جائے گی یہ محیط میں ہے۔

اگر مضارب نے کہا کہ میں نے فلاں صراف کے پاس مال مضاربت ودیعت رکھا ہے پھر مر گیا تو اس پر کچھ واجب نہ ہوگا اور نہ اس کے وارثوں پر کچھ واجب ہوگا پھر اگر صراف نے کہا کہ مجھے ودیعت کچھ نہیں دیا ہے تو قسم سے اسی کا قول قبول ہوگا اور اس پر اور وارثان میت پر کچھ واجب نہ ہوگا یہ خزانہ المفتین میں ہے اور اگر صراف قبل اس کے کہ کچھ اقرار کرے مر گیا اور صراف کو ودیعت مضارب ہی کے قول سے معلوم ہوتا ہے تو صراف پر اس کے قول کی تصدیق نہ کی جائے گی یہ خلاصہ میں لکھا ہے اور اگر صراف کو گواہوں کے سامنے یا صراف کے اقرار پر دیئے ہیں یعنی صراف مقرر ہوا ہے اگرچہ گواہوں کے سامنے دیئے نہ ہوں پھر مضارب مر گیا پھر صراف مر گیا اور اس ودیعت کو بیان نہ کیا تو صراف کے مال میں قرضہ قرار دی جائے گی اور مستودع پر کچھ واجب نہ ہوگا یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے اور اگر مضارب

مر گیا حالانکہ صراف زندہ موجود ہے اس نے کہا کہ میں نے مضارب کی حین حیات میں اس کو ودیعت واپس کر دی تھی تو اسی کا قول لیا جائے گا اور قسم لی جائے گی اور اس پر ضمان نہ آئے گی اور نہ میت پر ضمان آئے گی یہ محیط میں ہے۔

کل امانت میں بھی یہی حکم ہے کہ اگر بدوں بیان کئے ہوئے مر جائے تو ان کی ضمان لازم آجاتی ہے الا صرف تین مسئلوں میں امانت مضمون نہیں ہوتی ہے اول یہ کہ متولی وقف اگر مر جائے اور جو کچھ حاصلات وقف اس نے وصول کی ہے اس کی شناخت نہ ہو اور اس نے بیان نہ کی تو اس پر ضمان نہ آئے گی اور دوسرا مسئلہ یہ ہے کہ اگر سلطان جہاد کے واسطے نکلا اور اہل جہاد نے غنیمت حاصل کی اور بعد احراز کے سلطان نے کچھ غنیمت کسی شخص کے پاس جو غنیمت حاصل کرنے والوں میں سے ہے ودیعت رکھی پھر سلطان مر گیا اور بیان نہ کیا کہ کس کے پاس ودیعت رکھی تھی تو اس پر ضمان نہ آئے گی اور تیسرا مسئلہ یہ ہے کہ دو شخصوں میں سے شرکت مفاوضہ تھی اگر ان میں سے ایک شخص مر گیا حالانکہ اس کے پاس مال شرکت ہے اور اس نے بیان نہ کیا تو اس پر ضمان نہیں ہے یہ فتاویٰ صغریٰ میں ہے قاضی نے اگر یتیموں کا مال اپنے قبضہ میں لے لیا اور بدوں بیان کئے ہوئے مر گیا تو اس کی دو صورتیں ہیں اگر اس نے اپنے گھر میں رکھا اور معلوم نہیں ہوتا ہے کہ مال کہاں ہے تو ضامن ہوگا اور اگر کسی قوم کو دے دیا اور یہ معلوم نہیں ہوتا کہ کس کو دیا ہے تو اس پر ضمان نہیں ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر قاضی نے کہا کہ مال میرے پاس سے ضائع ہو گیا یا میں نے یتیم کے مصارف میں خرچ کر دیا تو اس پر ضمان نہیں ہے اور اگر بدوں سبب بیان کرنے کے مر گیا تو ضامن ہوگا کذا فی الینابیع۔ نوادر ہشام میں ہے کہ ایک وصی نے انتقال کیا حالانکہ اس کے قبضہ میں کسی یتیم کا مال تھا اور اب معلوم نہیں کہ وہ مال کہاں ہے اور نہ اس نے خود بیان کیا تو یہ مال اس کے ترکہ میں سے ڈانڈ لیا جائے گا اور

ا قول نہیں۔ اس واسطے کہ مفاوضت میں برابر کل مال کی شرکت ہے تو عدم بیان کچھ مضر نہیں ہے۔ ع قول کسی قوم... اس واسطے کہ قاضیوں کا دستور تھا کہ تو نگر قوموں کے پاس ودیعت رکھ دیتے تھے۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 4 | 30 | Kitab al-Wadi'ah (Book of Deposits)

If it is discovered that the bailee (trustee) handed over the property to someone, but it is unknown to whom, he shall not be held liable (no 'dand' or fine), as he has the authority to entrust an orphan's property to another for its protection. In *Nawadir Ibn Rustam*, it is narrated from Imam Muhammad (RA) that if the trustee states, "The orphan's property was lost while with me," or "I spent it on the orphan," he shall not be liable. However, if he dies before making such a statement, he shall be held liable as a bailee; this is mentioned in *Muhit al-Sarakhsi*. In a partnership based on *Mufawada* (equal sharing), if one partner is given a deposit (wadi'ah) and both partners die without clarifying the status of that deposit, both shall be held liable. If the surviving partner claims that the property was lost in his partner's possession during his lifetime, his testimony shall not be accepted; this is in *al-Zakhira*. It is mentioned in *al-Muntaqa* that Imam Muhammad (RA) said: If a judge (Qazi), acting in his capacity as a guardian, takes possession of a bag containing 1,000 dirhams belonging to one orphan and another bag of 1,000 dirhams belonging to another orphan, then spends one bag without knowing which one was spent, the remaining bag of 1,000 dirhams shall be divided equally between the two boys. Once both reach adulthood, each has the right to claim against the other for the amount spent on him and demand an oath; this is in *Muhit al-Sarakhsi*.

A person is in possession of 1,000 dirhams. Two individuals bring him before a judge (Qazi), each claiming that they had deposited those dirhams with him. The bailee (mustawda') says, "One of you gave me these dirhams as a deposit, but I do not know which one." If the two claimants reach a settlement (*sulh*) between themselves to divide the dirhams equally, they have that right, and the bailee cannot refuse to hand them over. After such a settlement, neither party can demand an oath from the other, nor from the bailee. If they do not settle and each insists the 1,000 dirhams are exclusively theirs and seeks to take them from the bailee, the bailee has no right to withhold them, but each may demand an oath from the bailee. The bailee will either take an oath at both requests, refuse both, or take an oath for one and refuse for the other. If he takes the oath for both, both claims are dismissed. According to Imam Abu Yusuf (RA), after the oath, there is no way for them to settle and take the 1,000 dirhams, while according to Imam Muhammad (RA), they still have the right to settle and divide the money after the oath. If the bailee refuses to take an oath for both, a decree (*degree*) for half the amount will be issued to each, and the bailee must pay another 1,000 dirhams as liability (*zaman*). If he swears for one and refuses for the

other, the decree for 1,000 dirhams will be in favor of the one whose oath he refused, and no decree will be granted to the one for whom he swore. This is in *Utbah al-Bayan*. The judge should not issue a decree based solely on the request of one claimant and the refusal of the bailee until he takes an oath for the second claimant, so that the nature of the dispute is fully revealed. If the judge mistakenly issues a decree for 1,000 dirhams based on one refusal, the order will not be finalized until an oath is taken regarding the other. If the bailee refuses again, the 1,000 dirhams shall be divided equally between them, and the defendant shall pay another 1,000 dirhams in liability; as stated in *al-Kafi*.

This view has been adopted by our elders (*mashayikh*); it is mentioned in *Utbah al-Bayan*. Once a decree is issued against the defendant in favor of the first claimant, then by consensus (*ijma*), an oath shall not be taken for the second claimant based on a simplified statement like, "By God, this slave, for example, is not against me." However, if the slave...

यदि यह पता चले कि उसने (न्यासधारी ने) किसी व्यक्ति को दे दिया है और यह ज्ञात नहीं है कि किसे दिया है, तो उस पर कोई जुर्माना (डांड) नहीं लिया जाएगा क्योंकि उसे यह अधिकार है कि वह सुरक्षा के लिए अनाथ की संपत्ति किसी और को सौंप दे। नवादिर इब्न रुस्तम में इमाम मुहम्मद (रह.) से वर्णित है कि यदि उसने कहा कि अनाथ की संपत्ति मेरे पास नष्ट हो गई या मैंने इसे अनाथ पर ही खर्च कर दिया, तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा। लेकिन यदि ऐसा बयान देने से पहले उसकी मृत्यु हो गई, तो वह एक अमानतदार (मुस्तौद) की तरह उत्तरदायी होगा; यह मुहीत सरख़सी में है। यदि दो साझीदारों में 'मुफ़ावज़ा' के आधार पर साझेदारी है और उनमें से एक साझीदार को किसी ने कुछ अमानत दी, फिर वह बिना अमानत की स्थिति बताए मर गया, तो दोनों साझीदार उत्तरदायी होंगे। और यदि जीवित साझीदार ने कहा कि उसके साझीदार के जीवनकाल में ही संपत्ति उसके हाथों से नष्ट हो गई थी, तो उसकी पुष्टि नहीं की जाएगी; यह ज़ख़ीरा में है। मुंतक़ा में उल्लेख है कि इमाम मुहम्मद (रह.) ने कहा कि यदि एक न्यायाधीश (क़ाज़ी) ने संरक्षकता के नाते किसी अनाथ की एक हज़ार दिरहम की थैली अपने पास ली और दूसरे अनाथ की भी एक हज़ार दिरहम की थैली ली, फिर एक थैली खर्च कर दी और यह ज्ञात नहीं है कि कौन सी थैली खर्च हुई और कौन सी शेष है, तो शेष एक हज़ार दिरहम की थैली दोनों लड़कों के बीच बराबर बाँटी जाएगी। फिर जब दोनों बालिग हो जाएँ तो प्रत्येक को यह अधिकार होगा कि वह दूसरे पर उस राशि का दावा करे जो उस पर खर्च की गई है और उससे शपथ (क़सम) ले; यह मुहीत सरख़सी में है।

एक व्यक्ति के कब्ज़े में एक हज़ार दिरहम हैं। दो व्यक्ति उसे न्यायाधीश (क़ाज़ी) के पास लाए और प्रत्येक ने दावा किया कि ये दिरहम उसने उसके पास अमानत के रूप में रखे थे। अमानतदार (मुस्तौद) ने कहा कि तुम दोनों में से किसी एक ने ये दिरहम मुझे दिए थे, लेकिन मुझे नहीं पता कि वह कौन है। यदि दोनों दावेदारों ने आपस में यह समझौता (सुलह) कर लिया कि वे दिरहमों को बराबर-बराबर बाँट लेंगे, तो उन्हें यह अधिकार है और अमानतदार को उन दिरहमों को सौंपने से इनकार करने का अधिकार नहीं है। इस समझौते के बाद दोनों के पास एक-दूसरे से शपथ लेने का कोई रास्ता नहीं रहेगा और न ही वे अमानतदार से शपथ ले सकेंगे। लेकिन यदि उन्होंने समझौता नहीं किया और प्रत्येक ने दावा किया कि ये एक हज़ार दिरहम विशेष रूप से मेरे हैं और अमानतदार से लेने चाहे, तो अमानतदार को यह अधिकार नहीं है (कि वह उन्हें रोक सके), लेकिन प्रत्येक दावेदार अमानतदार से शपथ माँगेगा। अमानतदार या तो दोनों की मांग पर शपथ लेगा, या दोनों की

शपथ से इनकार करेगा, या एक के लिए शपथ लेगा और दूसरे के लिए इनकार करेगा। यदि उसने दोनों की मांग पर शपथ ले ली, तो दोनों के दावे समाप्त हो जाएंगे। शपथ लेने के बाद इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) के अनुसार दोनों के पास समझौते के ज़रिए दिरहम लेने का कोई रास्ता नहीं बचेगा, जबकि इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार शपथ के बाद भी उन्हें समझौता करके दिरहम लेने का अधिकार है। और यदि उसने दोनों की शपथ से इनकार किया, तो उन एक हज़ार दिरहमों के लिए दोनों के पक्ष में आधी-आधी डिक्री (न्यायादेश) होगी, और अमानतदार दूसरे एक हज़ार दिरहम का हर्जाना (ज़मान) देगा। यदि उसने एक के लिए शपथ ली और दूसरे से इनकार किया, तो जिसके लिए इनकार किया उसी के नाम पर डिक्री होगी और शपथ लेने वाले के नाम पर कोई डिक्री नहीं होगी। यह 'उतबा अल-बयान' में है। न्यायाधीश को चाहिए कि केवल एक दावेदार की मांग पर और प्रतिवादी के इनकार पर डिक्री न दे दे जब तक कि दूसरे दावेदार के लिए शपथ न ले ले, ताकि स्थिति स्पष्ट हो जाए। यदि न्यायाधीश ने एक की शपथ और दूसरे के इनकार पर डिक्री दे दी, जबकि उसे ऐसा नहीं करना चाहिए था, तो उसका आदेश प्रभावी नहीं होगा जब तक कि वह दूसरे के लिए शपथ न ले ले। यदि दूसरे ने भी इनकार किया, तो वे एक हज़ार दिरहम दोनों को बराबर मिलेंगे और प्रतिवादी दूसरे एक हज़ार दिरहम का हर्जाना देगा; जैसा कि 'अल-काफ़ी' में है।

हमारे शिक्षकों (मशाईख़) ने इसी को अपनाया है, यह 'उतबा अल-बयान' में है। फिर जब प्रतिवादी पर पहले दावेदार की डिक्री हो चुकी हो, तो सर्वसम्मति (इजमा) के अनुसार दूसरे दावेदार के लिए इस संक्षिप्त कथन पर शपथ नहीं ली जाएगी कि "अल्लाह की क़सम, उदाहरण के लिए यह गुलाम मेरा नहीं है।" हाँ, यदि गुलाम...

اگر یہ پتہ لگا کہ اس نے کسی شخص کو دے دیا ہے اور یہ معلوم نہیں ہوتا کہ کس کو دیا ہے تو ڈانڈ نہ لیا جائے گا کیونکہ اس کو یہ اختیار ہے کہ حفاظت کے واسطے یتیم کا مال دوسرے کو دے دے اور نوادر ابن رستم میں امام محمدؒ سے مروی ہے کہ اگر یوں کہا کہ یتیم کا مال میرے پاس ضائع ہو گیا میں نے اس کو یتیم پر خرچ کر دیا تو ضامن نہ ہو گا اور اگر ایسا بیان کرنے سے پہلے مر گیا تو مثل مستودع کے ضامن ہو گا یہ محیط سرخسی میں ہے دو شریکوں میں بطور مفاوضہ کے شرکت ہے ان میں سے ایک شریک کو کسی نے کچھ ودیعت دی پھر وہ دونوں بیان کے مر گیا یعنی کچھ حال ودیعت کا بیان نہ کیا اور مر گیا تو دونوں شریک ضامن ہوں گے اور اگر زندہ شریک نے کہا کہ میرے شریک کی حین حیات میں اس کے ہاتھ میں ضائع ہو گئی تو اس کی تصدیق نہ کی جائے گی یہ ذخیرہ میں ہے منتقی میں مذکور ہے کہ امام محمدؒ نے فرمایا کہ ایک قاضی نے بطور ولایت کے کسی یتیم کی ہزار درہم کی تھیلی قبضہ میں لے لی اور دوسرے یتیم کی ہزار کی تھیلی بھی قبضہ میں لے لی پھر ایک تھیلی خرچ کر دی اور یہ معلوم نہیں کہ کون سی تھیلی خرچ کر دی ہے اور کون سی باقی ہے تو باقی ہزار درہم کی تھیلی دونوں لڑکوں کو برابر تقسیم ہوگی پھر جب دونوں بالغ ہو جائیں تو ہر ایک کو یہ اختیار ہو گا کہ دوسرے پر اس قدر کا دعویٰ کرے جو اس پر خرچ کیا ہے اور اس سے قسم لے یہ محیط سرخسی میں ہے۔

ایک شخص کے قبضہ میں ہزار درہم ہیں اس کو دو شخص قاضی کے پاس لائے ہر ایک نے دعویٰ کیا کہ میں نے یہ درہم اس کے پاس ودیعت رکھے ہیں اور مستودع نے کہا کہ تم دونوں میں سے ایک نے یہ درہم مجھے ودیعت دیئے ہیں مگر مجھے معلوم نہیں کہ وہ دونوں میں سے کون شخص ہے پس اگر دونوں مدعیوں نے باہم اس طرح سے صلح کر لی کہ ہم دونوں برابر درہموں

کو لے کر بانٹ لیں تو دونوں کو یہ اختیار ہے اور مستودع کو یہ درہم دونوں کو سپرد کرنے سے انکار کا اختیار نہیں ہے اور بعد اس صلح کے دونوں کو باہم قسم لینے کی کوئی راہ نہ ہوگی اور نہ دونوں مستودع سے قسم لے سکیں گے اور اگر دونوں نے اس طرح صلح نہ کی اور ہر ایک نے دعویٰ کیا کہ یہ ہزار درہم خاص میرے ہیں اور مستودع سے لے لینے چاہے تو اس کو یہ اختیار نہیں ہے لیکن ہر ایک مستودع سے قسم لے گا پس مستودع یا تو دونوں کی طلب پر قسم کھا جائے گا یا دونوں کی قسم سے انکار کرے گا یا ایک کی قسم کھا لے گا اور دوسرے کی قسم سے انکار کرے گا پس اگر دونوں کی طلب پر قسم کھا گیا تو دونوں کا دعویٰ دور ہوا پھر اس قسم کھا لینے کے بعد دونوں کو امام ابویوسفؒ کے نزدیک باہم صلح کر کے ہزار درہم لینے کی کوئی راہ نہیں ہے اور امام محمدؒ کے نزدیک بعد اس قسم لینے کے دونوں کو باہم صلح کر کے ہزار درہم لینے کا اختیار ہے اور اگر اس نے دونوں کی قسم سے انکار کیا تو ان ہزار درہم کے نام نصف نصف ڈگری ہوگی اور مستودع دوسرے ہزار درہم کو ضمان دے گا اور اگر ایک کی قسم کھائی اور دوسرے کی قسم سے انکار کیا تو جس کی قسم سے انکار کیا ہے اسی کے نام ان ہزار درہم کی ڈگری ہوگی اور جس کی قسم کھا لی ہے اس کے نام کچھ ڈگری نہ ہوگی یہ عتبۃ البیان میں ہے اور قاضی کو چاہئے کہ فقط ایک مدعی کے قسم طلب کرنے اور مستودع کے انکار کرنے سے اس مدعی کی مستودع پر ڈگری نہ کردے جب تک کہ دوسرے مدعی کے لئے قسم نہ لے لے تاکہ وجہ خصم ظاہر ہو جائے اور اگر ایک مدعی کی قسم طلب کرنے اور مدعا علیہ کے انکار کرنے سے قاضی اس مدعی کے نام ڈگری ہزار درہم کی کر دے حالانکہ قاضی کو یہ روانہ تھا تو قاضی کا حکم نافذ نہ ہو گا حتی کہ اگر پھر اس نے دوسرے کے واسطے قسم لی اور مدعا علیہ نے انکار کیا تو وہ ہزار درہم دونوں کو برابر ملیں گے اور مدعا علیہ دوسرے ایک ہزار درہم کی ضمان دے گا کذا فی الکافی۔

اسی کو ہمارے مشائخ نے اختیار کیا ہے یہ عتبۃ البیان میں ہے پھر جب مدعا علیہ پر مدعی اول کی ڈگری ہو چکی تو اس سے دوسرے مدعی کے واسطے بالاجماع قسم اس قول پر اختصار کر کے نہ لی جائے گی کہ واللہ اس کا یہ غلام مثلاً مجھ پر نہیں ہے ہاں اگر غلام

...should take an oath including the value along with the deposit, specifically in this manner: "By Allah! This slave or the value of this slave, which is so much, is not due from me, nor is anything from it obligatory." Regarding this case, a difference of opinion has been narrated: according to Imam Muhammad (RA), an oath should be taken, while according to Imam Abu Yusuf (RA), it is contrary to this. This is mentioned in *At-Tabyeen*. If two claimants claim a specific deposit, each claiming "this specific property is my property held by him as a deposit," and the custodian (*mustawda'*) admits to one of them and hands it over, then according to Imam Abu Yusuf (RA), the second claimant no longer has the right to demand an oath from the custodian. However, according to Imam Muhammad (RA), he may take an oath. This is found in *Al-Kafi*. It is stated in *Fatawa 'Atabiyyah* that if each of two persons gave Zaid a thousand dirhams as a deposit, and one thousand was lost and it is unknown whose deposit was lost, then as long as both do not file a claim, no dispute shall be settled between them. Then, if each claims "the existing amount is my property," an oath shall be sought from the custodian for each claimant. If he takes an oath against both claims, they both shall take the existing thousand dirhams and shall have no further recourse against him. If he refuses to take an oath (*nukul*) against both, both persons will take the existing thousand dirhams, and each will also receive an additional five hundred dirhams. This is in *Tatarkhaniyah*. If a slave girl is given as a deposit to someone, and then the custodian dies without making a clear disclosure regarding the slave girl, and people see the slave girl alive after his death, the custodian (his estate) shall be liable (*daman*). If she was not seen alive after his death, and his heirs claim that the custodian had returned her to the depositor (*muda'*) during his lifetime, or that she died or ran away at that time, their statement will not be accepted in any of these cases because they are trying to avert liability from themselves. The value of the slave girl on the day the custodian took possession will be charged as compensation. This is in *Al-Muhit*.

A Restricted Slave (Ghulam Mahjoor) receiving property from another... ☆

If the value of the slave girl changed due to some increase or decrease, the compensation taken from the custodian's estate will be the value at which she was last seen alive, whether this value is more or less than the value on the day of possession. The same ruling applies to *'Ariyat* (gratuitous loan) and *Ijarah* (leasing). This is in *An-Niah*. If a boy understands buying and selling but is restricted (*mahjoor*,

i.e., legally prohibited from transactions), and a person gives him a thousand dirhams as a deposit, and he subsequently reaches puberty and dies, and it is unknown what happened to the deposit, liability shall not be taken from his estate. However, if witnesses testify that the deposit was in his possession when he reached puberty, then liability shall be taken from his estate for dying without accounting for it. This is in *Az-Zahiriyyah*. The ruling for a mentally incapacitated person (*ma'toh*) regarding a deposit is like that of a boy: if he recovers, then dies, and it is unknown what happened to the deposit, no liability shall be exacted from his estate. But if witnesses testify that when he recovered, the deposit was in his possession, then he shall be liable (*zamin*). If the boy was permitted to trade and the same situation occurs, he shall be liable for the deposit even if witnesses do not testify that the deposit was in his possession after puberty. If the mentally incapacitated person was also permitted to trade, the same ruling applies. This is in *Adh-Dhakhirah*. If someone's slave is restricted (*mahjoor*), meaning the owner has prohibited him from transactions, and someone gives him property as a deposit, and later the owner frees him, and he subsequently dies without disclosing the deposit, this deposit shall be considered a debt against his estate, whether or not witnesses testified to the existence of the deposit in his possession after his manumission. And if the slave died while the deposit was in his...

---

1. Note: This means that while the value at the exact end of life is unknown, it will be the value on the day she was last seen. 12 Fata...

(शीर्ष पट्टी) फतावा आलमगिरी ..... खंड (5) | 31 | किताब अल-वदीआ

वदीअत के साथ उसकी कीमत मिलाकर कसम ले ले यानी इस तरह कि अल्लाह की कसम! उसका यह गुलाम या इस गुलाम की कीमत जो इतनी है मुझ पर नहीं है और न इसमें से कुछ वाजिब है, तो इस सूरत में मतभेद बयान किया गया है कि इमाम मुहम्मद (रह.) के नज़दीक कसम लेनी चाहिए और इमाम अबू यूसुफ (रह.) के नज़दीक इसके खिलाफ है। यह 'तब्ईन' में है। और अगर दो दावेदारों ने किसी विशेष वदीअत का दावा किया, हर एक दावेदार है कि यह विशिष्ट माल मेरे पास वदीअत है और मुस्तौदा' (जिसके पास अमानत रखी गई) ने उनमें से किसी एक के पक्ष में स्वीकार करके उसे दे दिया, तो इमाम अबू यूसुफ (रह.) के नज़दीक दूसरे को यह अधिकार नहीं रहा कि मुस्तौदा' से कसम ले और इमाम मुहम्मद (रह.) के नज़दीक ले सकता है। यह 'काफी' में है। फतावा अताबिया में है कि अगर दो व्यक्तियों में से हर एक ने ज़ैद को एक हज़ार दिरहम वदीअत दिए, उनमें से एक हज़ार नष्ट हो गए और यह पता नहीं चला कि किसके नष्ट हुए हैं, तो जब तक दोनों दावा न करें, दोनों में झगड़ा तय नहीं किया जाएगा। फिर अगर हर एक ने दावा किया कि जो मौजूद है वह मेरा माल है, तो मुस्तौदा' से हर एक के लिए कसम माँगी जाएगी। फिर अगर उसने दोनों के दावे पर कसम खा ली, तो दोनों उस मौजूदा एक हज़ार दिरहम को ले लेंगे और उससे कुछ भी और नहीं ले सकेंगे। और अगर उसने दोनों की कसम से इनकार (नकूल) किया, तो दोनों व्यक्ति मौजूद एक हज़ार दिरहम ले लेंगे और हर एक को पाँच-पाँच सौ दिरहम और मिलेंगे। यह 'तातारखानिया' में है। अगर किसी व्यक्ति को कोई बांदी (दासी) वदीअत दी गई, फिर मुस्तौदा' का देहांत हो गया और उसने उस बांदी के बारे में कुछ स्पष्ट नहीं किया, फिर लोगों ने उसकी मौत के बाद बांदी को जीवित देखा, तो मुस्तौदा' पर जुर्माना (ज़मान) आएगा। और अगर उसकी मौत के बाद बांदी को जीवित नहीं देखा गया और उसके वारिसों ने कहा कि मुस्तौदा' ने अपने जीवन में ही मौदा' (जमा करने वाले) को वापस कर दी थी, या बांदी उस समय मर गई थी या भाग गई थी, तो इनमें से किसी भी सूरत में वारिसों की बात स्वीकार नहीं की जाएगी क्योंकि वे लोग अपनी ओर से जुर्माना दूर करना चाहते हैं। और मुस्तौदा' के कब्जे के दिन की कीमत जुर्माने (डांड) के रूप में ली जाएगी। यह 'मुहीत' में है।

गुलाम महजूर (वर्जित लेनदेन वाला) को किसी दूसरे से माल मिलना... ☆

अगर बांदी की कीमत किसी कमी या अधिकता के कारण बदल गई हो, तो मुस्तौदा' के माल से डांड (जुर्माने) में वह कीमत ली जाएगी जो सबसे अंत में बांदी को जीवित देख कर लोगों की नज़रों में थी, चाहे यह कीमत कब्जे के दिन की कीमत से अधिक हो या कम। और यही नियम आरियत (उधार)

और इजारा (किराए) के मामले में भी है। यह 'निया' में है। एक लड़का खरीद-फरोख्त को समझता है लेकिन वह महजूर है (यानी लेनदेन से रोक दिया गया है), उसे किसी व्यक्ति ने एक हज़ार दिरहम वदीअत दिए, फिर वह बालिग हुआ और मर गया, और पता नहीं चला कि वदीअत का क्या हुआ, तो उसके माल से जुर्माना नहीं लिया जाएगा। लेकिन जब गवाह यह गवाही दें कि बालिग होने की स्थिति में वह वदीअत उसके पास मौजूद थी, तो उस सूरत में वदीअत को बिना कारण छोड़े मर जाने की वजह से उसके माल से डांड ली जाएगी। यह 'ज़हीरया' में है। और मतूह (विक्षिप्त) का नियम वदीअत में लड़के के नियम के समान है कि जब मतूह को होश आ गया और फिर मर गया और यह पता नहीं चला कि वदीअत का क्या हुआ है, तो उसके माल से वदीअत की डांड नहीं दिलाई जाएगी। लेकिन जब गवाह गवाही दें कि जब मतूह को होश आया, तो उस समय वह वदीअत मतूह के पास मौजूद थी, तो उस सूरत में वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा। और अगर लड़के को व्यापार की अनुमति हो और बाकी मामला इसी तरह हो, तो वह वदीअत का ज़िम्मेदार होगा, चाहे गवाह यह गवाही न भी दें कि बालिग होने के बाद वदीअत उसके पास मौजूद थी। और अगर मतूह को भी व्यापार की अनुमति हो, तो उसका भी यही नियम है। यह 'ज़खीरा' में है। अगर किसी व्यक्ति का गुलाम महजूर हो (यानी मालिक ने उसे लेनदेन से रोक दिया हो) और किसी ने उसे कुछ माल वदीअत दिया, फिर मालिक ने उसे आजाद कर दिया, फिर वह मर गया और वदीअत का विवरण नहीं दिया, तो यह वदीअत उसके माल में कर्ज मानी जाएगी, चाहे आजादी के बाद गवाहों ने उसके पास वदीअत होने की गवाही दी हो या नहीं। और अगर वह गुलाम मर गया जबकि वदीअत उसके..

---

1. इसका मतलब है कि आखिरी जीवन की कीमत तो पता नहीं, लेकिन आखिरी बार देखे जाने वाले दिन की कीमत होगी। 12 फतावा

ودیعت کے ساتھ اس کی قیمت ملا کر قسم لے لے یعنی اس طور سے کہ واللہ اس کا یہ غلام یا اس غلام کی قیمت کہ جو اس قدر ہے مجھ پر نہیں ہے اور نہ اس میں سے کچھ واجب ہے تو اس صورت میں اختلاف بیان کیا گیا ہے کہ امام محمدؒ کے نزدیک قسم لینی چاہئے اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک اس کے خلاف ہے یہ تبیین میں ہے اور اگر دونوں مدعیوں نے کسی معین ودیعت کا دعویٰ کیا ہر ایک مدعی ہے کہ یہ مال معین میری ملک کا اس کے پاس ودیعت ہے اور مستودع نے کسی ایک کے واسطے دونوں میں سے اقرار کر کے اس کو دے دیا تو امام ابو یوسفؒ کے نزدیک دوسرے کو یہ اختیار نہیں رہا کہ مستودع سے قسم لے اور امام محمدؒ کے نزدیک لے سکتا ہے یہ کافی میں ہے فتاویٰ عتابیہ میں ہے کہ اگر دو شخصوں میں سے ہر ایک نے زید کو ہزار درہم ودیعت دیئے اس میں سے ایک ہزار تلف ہوئے اور معلوم نہیں ہوتا کہ کس کے تلف ہوئے ہیں تو جب تک دونوں دعویٰ نہ کریں دونوں میں خصومت قرار نہ دی جائے گی پھر اگر ہر ایک نے دعویٰ کیا کہ جو موجود ہے وہ میرا مال ہے تو مستودع سے ہر ایک کے واسطے قسم طلب کی جائے گی پس اگر اس نے دونوں کے دعویٰ سے قسم کھالی تو دونوں ان ہزار درہم موجودہ کو لے لیں گے اور کچھ اس سے مواخذہ نہ کرسکیں گے اور اگر دونوں کی قسم سے نکول کیا تو دونوں شخص موجودہ ہزار درہم لے لیں اور ہر ایک کو اور پانچ سو درہم ملیں گے یہ تاتارخانیہ میں ہے اگر کسی شخص کو کوئی باندی ودیعت دی گئی پھر مستودع نے انتقال کیا اور اس باندی کو ظاہر بیان نہ کیا پھر لوگوں نے اس کی موت کے بعد باندی کو زندہ دیکھا تو مستودع پر ضمان آئے گی اور اگر اس کی موت کے بعد باندی کو زندہ نہ دیکھا اور اس کے وارثوں نے کہا کہ مستودع نے اپنی زندگی میں مودع کو واپس کردی تھی یا باندی اس وقت مر گئی تھی یا بھاگ گئی تھی تو ان

میں سے کسی صورت میں وارثوں کا قول قبول نہ ہوگا کیونکہ یہ لوگ اپنی ذات سے ضمان دور کرنا چاہتے ہیں اور مستودع سے باندی کے قبضہ کے روز کی قیمت ڈانڈلی جائے گی یہ محیط میں ہے۔

غلام محجور (ممنوع تصرفات والے) کو کسی دوسرے سے مال ملنا..... ☆

اگر باندی کی قیمت بسبب کسی زیادتی یا نقصان آنے کے بدل گئی ہو تو مستودع کے مال سے ڈانڈ میں وہ قیمت لی جائے گی جو سب سے آخر میں باندی کو زندہ دیکھ کر اس کی قیمت نظروں میں تھی خواہ یہ قیمت قبضہ کے روز کی قیمت سے زیادہ ہو یا کم اور یہی حکم عاریت اور اجارہ کی صورت میں ہے یہ نیا بیچ میں ہے ایک لڑکا خرید و فروخت کو سمجھتا ہے مگر وہ محجور ہے یعنی تصرفات سے منع کر دیا گیا ہے اس کو ایک شخص نے ہزار درہم ودیعت دیئے پھر وہ بالغ ہوا اور مر گیا اور معلوم نہ ہوا کہ ودیعت کا کیا حال ہوا تو اس کے مال سے ضمان نہ لی جائے گی مگر جب گواہ یہ گواہی دیں کہ اس کے بالغ ہونے کی حالت میں وہ ودیعت اس کے پاس موجود تھی تو اس صورت میں ودیعت کو بلایان چھوڑ کر مر جانے کی وجہ سے اس کے مال سے ڈانڈ لی جائے گی یہ ظہیریہ میں ہے اور معتوہ کا حکم ودیعت میں مثل لڑکے کے حکم کے ہے کہ جب معتوہ کو افاقہ ہو گیا پھر مر گیا اور معلوم نہ ہوا کہ ودیعت کا کیا حال ہوا ہے تو اس کے مال سے ودیعت کی ڈانڈ نہ دلائی جائے گی مگر جب کہ گواہ یہ گواہی دیں کہ جب معتوہ کو افاقہ ہوا تو اس حالت میں وہ ودیعت معتوہ کے پاس موجود تھی تو اس صورت میں ضامن ہو گا اور اگر لڑکے کو تجارت کرنے کی اجازت ہو اور باقی مسئلہ یوں ہی واقع ہوا تو وہ ودیعت کا ضامن ہو گا اگر چہ گواہ یہ گواہی نہ دیں کہ بعد بالغ ہونے کے اس لڑکے کے قبضہ میں ودیعت موجود تھی اور اگر معتوہ کو بھی تجارت کی اجازت ہو تو اس کا بھی یہی حکم ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر کسی شخص کا غلام محجور ہو یعنی مالک نے اس کو تصرفات سے منع کر دیا ہو اس کو کسی شخص نے کچھ

مال ودیعت دیا پھر مالک نے اس کو آزاد کیا پھر وہ مر گیا اور ودیعت کو بیان نہ کیا تو یہ ودیعت اس کے مال میں قرضہ قرار دی جائے گی خواہ آزادی کے بعد گواہوں نے اس کے پاس ودیعت قائم ہونے کی گواہی دی ہو یا نہ دی ہو اور اگر وہ غلام مرا اور حالانکہ ودیعت اس کے...

ا لے قولہ نظروں یعنی آخری زندگی کی قیمت تو معلوم نہیں لیکن آخری دیکھنے کے روز ہوگی۔

۱۲ فتا

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4, Book of Deposits (Kitab al-Wadi'ah) Page 32

...was with him, then nothing shall be incumbent upon his master. However, if the deposit (wadi'ah) is identified in its original form, it shall be returned to the owner of the deposit; this is mentioned in *Qunyah*. If the master granted him permission to trade after he had taken the deposit, and subsequently the slave died, no liability (dhaman) is incurred. However, if witnesses testify that after receiving permission to trade, the deposit was present with the slave, and then the slave died leaving some assets, the deposit shall be paid out of those assets; this is in *Muhit*. If someone gave ice, melons, or grapes to Zaid as a deposit and went missing, and Zaid died, and then the depositor (moudi) returned after such a long period that it is known the deposit could not remain intact for that duration, this deposit shall be established as a debt against the deceased's assets, because the status of the deposit is unknown and perhaps Zaid destroyed it himself; this is in *Fusool-e-Imadiya*. If Zaid's heirs provide witnesses to the fact that this deposit was destroyed or perished during Zaid's lifetime, then no penalty shall fall upon Zaid's estate (turkah), as stated in *Al-Muntaqa*. If a person dies while having debts and also holds deposits (wadi'ah), trade capital (bi'za'at), and partnership funds (mudarabat), then if the deposit, trade capital, and partnership funds can be identified in their original form, they shall not be given to the creditors but returned to their owners. If they cannot be identified in their original form, the entire assets shall be distributed proportionally among everyone, and the owners of the deposit, partnership, and trade capital shall be treated in our view like creditors; this is written in *Mabsut*.

Sixth Chapter: Regarding the ruling on requesting a deposit and ordering its delivery to another

If the owner of a deposit requests its return and the depository (mustouda) says, "Ask for it tomorrow," and on the next day says it was destroyed, he shall be questioned. If he claims that it was destroyed before he said "Ask for it tomorrow," he shall be held liable (dhaman) because there is a contradiction in his statement. But if he says it was destroyed after he made that statement, liability shall not be imposed as there is no contradiction; this is in *Fusool-e-Imadiya*. If the owner requests the deposit and the depository delays, then if he was capable of delivering it yet delayed, he shall be liable. If he was unable to deliver it—for instance, if the deposit was kept somewhere far and he could not provide it immediately—then he shall not be liable; this is in *Siraj al-Wahhaj*. If the owner requests the deposit and he says, "I cannot present it at this moment," and the owner leaves, then if this happened with the owner's consent, he

shall not be liable, but if it happened with his displeasure, he shall be liable. If the one requesting it is the owner's agent (wakil), he shall still be liable; this is in *Wajeez al-Kardari*. If the owner of a deposit tells the depository to "have the deposit that is with you picked up and delivered to me today," and he says "I will do so," but fails to deliver it that day until the day passes and the deposit is destroyed in his possession, he shall not be liable; this is in *Fatawa Nasafi*. If the owner requests the deposit and the depository denies having it, and the depositor later establishes witnesses to prove his denial, the depository shall be liable; this is in *Niya Bai'*. If he subsequently acknowledges the deposit, he shall not be absolved of liability; he will only be absolved once he delivers the deposit to its owner; this is in *Khazanat al-Muftiyeen*. ...if he denied it before the owner's agent, he shall be liable, and if he denied it in the absence of both...

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 किताब अल-वदीआ (न्यास की पुस्तक) पृष्ठ 32

(यदि वस्तु गुलाम के) पास थी तो उसके स्वामी (मौली) पर कुछ अनिवार्य नहीं होगा, लेकिन यदि अमानत (वदीआ) अपनी असल शक्ल में पहचानी जाए, तो वह अमानत के मालिक को वापस दी जाएगी, यह 'क़ुनिया' में है। यदि स्वामी ने उसे अमानत लेने के बाद व्यापार की अनुमति दे दी, फिर वह गुलाम मर गया, तो उस पर हर्जाना (ज़मान) अनिवार्य नहीं होता। लेकिन यदि गवाह यह गवाही दें कि व्यापार की अनुमति मिलने के बाद वह अमानत उस गुलाम के पास मौजूद थी, फिर वह गुलाम मर गया और कुछ धन छोड़ गया, तो अमानत उस धन में से दी जाएगी, यह 'मुहीत' में है। और यदि किसी ने ज़ैद को बर्फ़, खरबूजे या अंगूर अमानत के तौर पर दिए और वह गायब हो गया और ज़ैद मर गया, फिर जमाकर्ता (मूद-ए) आया और इतनी अवधि के बाद आया कि यह ज्ञात है कि वह वस्तु इतनी अवधि तक सुरक्षित नहीं रह सकती, तो यह अमानत मृतक के धन में ऋण (क़र्ज़) के रूप में मानी जाएगी, क्योंकि अमानत की वास्तविक स्थिति ज्ञात नहीं है और संभव है कि ज़ैद ने स्वयं उसे नष्ट कर दिया हो, यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। और यदि ज़ैद के वारिसों ने इस बात के गवाह पेश किए कि यह अमानत ज़ैद के जीवनकाल में ही नष्ट या खराब हो गई थी, तो ज़ैद की संपत्ति (तरका) पर कोई दंड नहीं पड़ेगा, जैसा कि 'अल-मुंतक़ा' में है। यदि कोई व्यक्ति मर जाए जबकि उस पर ऋण हों और उसके पास अमानत (वदीआ), व्यापारिक पूंजी (बिज़ाअत) और साझेदारी का धन (मुज़ारबत) हो, तो यदि अमानत, बिज़ाअत और मुज़ारबत अपनी असल शक्ल में पहचान लिए जाएं तो वे लेनदारों को नहीं दिए जाएंगे बल्कि उनके मालिकों को मिलेंगे। और यदि वे अपनी असल शक्ल में न पहचाने जाएं तो समस्त धन आनुपातिक रूप से सभी में विभाजित होगा, और अमानत, मुज़ारबत और बिज़ाअत वाले हमारे निकट लेनदारों के समान माने जाएंगे, यह 'मबसूत' में लिखा है।

छठा अध्याय: अमानत माँगने और किसी अन्य को देने का आदेश देने के वर्णन में

यदि अमानत के मालिक ने अमानत माँगी और न्यासी (मुस्तौद-ए) ने कहा कि कल माँगना, फिर दूसरे दिन कहा कि वह नष्ट हो गई, तो उससे पूछताछ की जाएगी। यदि उसने कहा कि मेरे यह कहने से पहले कि 'कल माँगना' वह नष्ट हो गई थी, तो उससे हर्जाना (ज़मान) लिया जाएगा क्योंकि इसमें विरोधाभास है। और यदि उसने कहा कि मेरे यह कहने के बाद नष्ट हुई, तो हर्जाना नहीं लगेगा क्योंकि इसमें विरोधाभास नहीं है, यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। और यदि अमानत के मालिक ने अमानत माँगी और न्यासी ने विलंब किया, तो यदि वह उसे सौंपने में सक्षम होने के बावजूद विलंब करता है, तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा। और यदि वह सौंपने में सक्षम नहीं था, उदाहरण के तौर

पर अमानत कहीं दूर रखी थी कि वह तत्काल उसे नहीं दे सकता था, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'सिराज अल-वहाज' में है। यदि मालिक ने अमानत माँगी और उसने कहा कि मैं इस समय इसे उपस्थित नहीं कर सकता, और मालिक उसे छोड़कर चला गया, तो यदि यह मालिक की सहमति से हुआ तो न्यासी उत्तरदायी नहीं होगा, और यदि उसकी असहमति से हुआ तो वह उत्तरदायी होगा। और यदि माँगने वाला मालिक का वकील हो, तो भी वह उत्तरदायी होगा, यह 'वजीज़ करदरी' में है। यदि अमानत के मालिक ने न्यासी से कहा कि जो अमानत तुम्हारे पास है, उसे आज उठवाकर मेरे पास पहुँचा दो, उसने कहा कि मैं ऐसा ही करूँगा, फिर उसने उस दिन नहीं पहुँचाया यहाँ तक कि दिन बीत गया और वह अमानत उसके पास नष्ट हो गई, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'फ़तावा नसाफ़ी' में है। यदि मालिक ने अमानत माँगी और न्यासी ने इनकार कर दिया, फिर यदि जमाकर्ता ने इनकार के बाद उस पर गवाह स्थापित कर दिए, तो न्यासी उत्तरदायी होगा, यह 'निया बे' में है। फिर यदि उसने पुनः स्वीकार कर लिया, तो वह दायित्व से मुक्त नहीं होगा, वह केवल तभी मुक्त होगा जब वह अमानत उसके मालिक को सौंप दे, यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। ... यदि मालिक के वकील के सामने इनकार किया तो उत्तरदायी होगा और यदि दोनों की अनुपस्थिति में इनकार किया तो...

پاس تھی تو اس کے مولیٰ پر کچھ لازم نہیں آئے گا لیکن اگر ودیعت بعینہ پہچانی جائے تو اس ودیعت کے مالک کو واپس دی جائے گی یہ قنیہ میں ہے۔ اگر مولیٰ نے اس کو ودیعت لینے کے بعد تجارت کی اجازت دے دی پھر وہ غلام مر گیا تو اس پر ضمان لازم نہیں آتی ہے مگر گواہ اگر یہ گواہی ادا کریں کہ تجارت کی اجازت پانے کے بعد وہ ودیعت اس غلام کے پاس موجود تھی پھر وہ غلام مر گیا اور کچھ مال چھوڑا تو ودیعت اس مال میں سے دی جائے گی یہ محیط میں ہے اور اگر کسی نے زید کو برف یا خربوزے یا انگور ودیعت دیئے اور غائب ہو گیا اور زید مر گیا پھر مودع آیا اور اتنی مدت بعد آیا کہ اس ودیعت کا اتنی مدت تک باقی نہ رہنا معلوم ہے تو یہ ودیعت میت کے مال میں قرضہ میں قرار دی جائے گی کیونکہ ودیعت کا حال معلوم نہیں ہے اور شاید زید نے اس کو خود تلف کر دیا ہو یہ فصول عمادیہ میں ہے اور اگر زید کے وارثوں نے اس امر کے گواہ دیئے کہ یہ ودیعت زید کی زندگی میں تلف یا فاسد ہو گئی تو زید کے ترکہ پر ڈانڈ نہ پڑے گی کذا فی المنتقیٰ۔ اگر کوئی شخص مر گیا حالانکہ اس پر قرضے ہیں اور اس کے پاس مال ودیعت و بضاعت و مضاربت ہے پس اگر ودیعت و بضاعت و مضاربت بعینہ شناخت میں آجائیں تو قرض خواہوں کو نہ دی جائیں گی ان کے مالکوں کو ملیں گی اور اگر شناخت میں بعینہ نہ آئیں تو تمام مال موافق حصہ رسد کے سب کو تقسیم ہو گا اور ودیعت و مضاربت و بضاعت والے ہمارے نزدیک بمنزلہ قرض خواہوں کے قرار پائیں گے یہ مبسوط میں لکھا ہے۔

چھٹا باب: ودیعت طلب کرنے اور غیر کو دینے کا حکم کرنے کے بیان میں

اگر مالک ودیعت نے ودیعت طلب کی اور مستودع نے کہا کہ کل کے روز مانگنا پھر دوسرے روز کہا کہ ضائع ہو گئی تو اس سے دریافت کیا جائے گا اگر اس نے کہا کہ میرے اس کہنے سے کہ کل کے روز مانگنا پہلے ضائع ہو گئی تھی تو اس سے ضمان لی جائے گی کیونکہ اس میں تناقض ہے اور اگر کہا کہ میرے اس کہنے کے بعد ضائع ہوئی تو ضمان نہ آئے گی کیونکہ تناقض نہیں ہے یہ فصول عمادیہ میں ہے اور اگر مالک ودیعت نے ودیعت مانگی اور مستودع نے درنگ کیا پس اگر با وجود اس کے کہ سپرد کر دینے پر قادر تھا اور درنگ کیا تو ضامن ہو گا اور اگر سپرد کرنے پر قادر نہ تھا مثلاً ودیعت کہیں دور رکھی تھی کہ فی الحال اس کو نہیں دے سکتا تھا تو ضامن نہ ہو گا یہ سراج الوہاج میں ہے اگر مالک نے ودیعت طلب کی اس نے کہا کہ میں اس دم اس کو حاضر نہیں کر سکتا ہوں پس مالک چھوڑ کر چلا گیا پس اگر یہ رضامندی سے ہوا تو ضامن نہ ہو گا اور اگر ناراضی سے ہوا تو ضامن ہو گا اور اگر طلب کرنے والا مالک کا وکیل ہو تو ضامن ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے اگر مالک ودیعت نے مستودع سے کہا کہ جو ودیعت تیرے پاس ہے وہ آج اٹھوا کر میرے پاس پہنچا دے اس نے کہا کہ ایسا ہی کروں گا پھر اس نے اس دن نہ پہنچائی یہاں تک کہ وہ دن گزر گیا پھر وہ ودیعت اس کے پاس تلف ہو گئی تو ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ نسفی میں ہے اگر مالک نے ودیعت طلب کی اور مستودع انکار کر گیا پس اگر مودع نے بعد انکار کے اس پر گواہ قائم کئے تو مستودع ضامن ہو گا یہ نیا بیع میں ہے پھر اگر اقرار کی جانب عود کیا تو ضمان سے بری نہ ہو جائے گا مگر اس وقت بری ہو گا کہ جب ودیعت اس کے مالک کے سپرد کر دے یہ خزانۃ المفتین میں ہے۔ --- مالک کے وکیل کے سامنے انکار کیا تو ضامن ہو گا اور اگر بدوں دونوں کی موجودگی کے انکار کیا تو

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 [Page 33] Kitab al-Wadia (The Book of Deposits)

Imam Abu Yusuf (RA) stated that no liability (dhaman) shall be incumbent upon him, and we adopt this view; this is mentioned in 'Nata'ij'. It is stated in 'Ajnas' that liability for a deposit (wadia) due to denial arises only when the deposit is moved from the place where it was present at the time of denial and is subsequently destroyed. If it was not moved from that place and was destroyed, he shall not be liable. In 'Muntaqi', it is written that if the deposit or borrowed item (ariyah) is movable property (mal manqoola) that can be transported from one place to another, then liability becomes mandatory due to denial, even if it was not moved from its original place; this is found in 'Wajiz Karuri' and 'Khulasa'. If the depositary denies the deposit in the presence of the owner without a demand being made—for instance, if the owner asks about the status of the deposit to remind him, and he says "I have none of your deposits"—then according to Imam Abu Yusuf (RA), he shall not be liable; this is in 'Ghayat al-Bayan'. If a depositary (mustawda) denied a deposit in the presence of an enemy because of fear that admitting it would lead to its destruction, and then the deposit was lost, he shall not be liable; this is in 'Wajiz Karuri'. If the depositor (mudi) went missing and his wife requested maintenance from the deposited property, and the depositary denied having it but later admitted it and claimed it was destroyed, he shall be held liable. Similarly, for the executor (wasi) of orphans, if the guardians and neighbors gathered and told the executor to spend on them from what he holds, and he denied having any of their property, but later admitted to some and claimed it was lost after the demand, the executor shall be held liable; this is in 'Fatawa Qazi Khan'.

If a depositary denied a deposit but then produced it exactly as it was or admitted to it, and the owner of the deposit said "let it remain as a deposit with you," and then it was lost: if the person with whom the deposit was left was capable of taking and protecting it (provided they were willing), then he is absolved of liability. However, if he was not capable of protecting it, he remains liable based on the initial denial. Similarly, if he was told to use that deposited property for 'mudarabah' (profit-sharing partnership), the same ruling applies. All of this pertains to movable property; regarding immovable property (aqar), according to Imam Abu Yusuf (RA), he shall not be liable. Shams al-A'imma Halwani (RA) stated that there are two reports from the Imam on this, and some scholars (mashayikh) have said that in the case of immovable property, denial makes one liable by consensus (ijma); this is in 'Wajiz Karuri'. An owner of a deposit told his depositary, "When my brother asks for the

deposit, return it to him." When his brother asked for it, the depositary said, "Come back after an hour and I will give it to you." When he returned, the depositary said the deposit had already been destroyed. The Sheikh stated that due to the contradiction in his statements, he shall be held liable; this is in 'Hawi'. If during times of civil unrest and war, a depositor requested the deposit and the depositary said, "At this moment, I cannot reach the deposit," and subsequently the area where the deposit was kept was looted, and the depositary claimed the deposit was also looted, then Imam Abu Bakr (RA) stated: if the depositary could not return it due to the distance or lack of time, no liability shall fall upon him, and his word shall be accepted in this matter; otherwise, he shall be liable. This is in 'Fusul Imadiya'.

If the depositor commanded, "Give it to my son or your son so he may bring the deposit to me," and the depositary did so and the deposit was lost, the seeker's property is gone (i.e., the depositary is not liable); this is in 'Tatarkhaniya'. The owner of the deposit said to the depositary, "To this slave of mine, [as] a deposit..."

---

1. *His statement "denial"*: meaning he said "I do not have the deposit of your husband so-and-so," then later said "Yes, there was a deposit but it was destroyed." He shall be held liable due to the initial denial, provided the admission is a separate statement. 12

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 [पृष्ठ 33] किताब अल-वदीआ (अमानत की किताब)

इमाम अबू यूसुफ़ रह. ने फ़रमाया कि उस पर ज़मान (हर्जाना) लाज़िम नहीं होगा और हम इसी को अपनाते हैं, यह 'नतायज' में है। और 'अजनास' में है कि इनकार करने की वजह से वदीअत (अमानत) का ज़मान केवल उस समय लाज़िम आता है जब वदीअत को उस जगह से जहाँ वह इनकार के समय मौजूद थी, हटा दिया गया हो और वह नष्ट हो गई हो। और यदि उसे उस जगह से नहीं हटाया गया और वह नष्ट हो गई, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। 'मुन्तक़ी' में लिखा है कि यदि वदीअत या आरियत (उधार ली गई वस्तु) 'माल-ए-मनक़ूला' (चल संपत्ति) में से हो जिसे एक स्थान से दूसरे स्थान ले जाया जा सकता हो, तो इनकार के कारण ज़मान लाज़िम हो जाएगा, भले ही उसे अपने स्थान से न हटाया गया हो। यह 'वजीज़ करूरी' और 'ख़ुलासा' में है। यदि मालिक के सामने बिना उसकी मांग के वदीअत से इनकार किया गया, उदाहरण के लिए मालिक ने उसे याद दिलाने के लिए पूछा कि मेरी अमानत का क्या हाल है, और उसने कहा कि मेरे पास तुम्हारी कोई अमानत नहीं है, तो इमाम अबू यूसुफ़ रह. के अनुसार वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। यह 'ग़ायत-उल-बयान' में है। यदि मुस्तौदअ (अमानतदार) ने दुश्मन के सामने अमानत से इसलिए इनकार किया क्योंकि उसे स्वीकार करने पर उसके नष्ट होने का डर था, और फिर वह अमानत नष्ट हो गई, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। यह 'वजीज़ करूरी' में है। यदि मूदी (अमानत रखने वाला) अनुपस्थित हो गया और उसकी पत्नी ने अमानत के माल से गुज़ारा मांगा, और मुस्तौदअ ने अमानत से इनकार कर दिया, फिर बाद में स्वीकार किया और कहा कि वह नष्ट हो गई, तो वह ज़िम्मेदार होगा। इसी प्रकार अनाथों के संरक्षक (वसी) का नियम है कि यदि अनाथों के अभिभावक और पड़ोसी जमा हुए और वसी से कहा कि जो कुछ उनका तुम्हारे पास है उसमें से उन पर खर्च करो, उसने इनकार किया और कहा कि उनका कोई माल मेरे पास नहीं है, फिर कुछ माल का इक़रार किया और कहा कि मांग करने के बाद वह मेरे पास नष्ट हो गया है, तो वसी ज़िम्मेदार होगा। यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

मुस्तौदअ ने अमानत से इनकार किया, फिर उसे ज्यों का त्यों निकाल लाया या उसे स्वीकार किया और अमानत के मालिक ने कहा कि इसे अपने पास अमानत रहने दो, फिर वह नष्ट हो गई, तो यदि वह व्यक्ति जिसके पास अमानत छोड़ी गई है, उसे लेने और उसकी रक्षा करने पर (इच्छा होने की शर्त पर) समर्थ था, तो वह ज़मान से मुक्त हो गया। और यदि वह उसकी रक्षा करने में समर्थ नहीं था, तो वह पहले वाले ज़मान पर ज़िम्मेदार रहेगा। इसी प्रकार यदि उससे कहा कि इस अमानत के माल से 'मुज़ारबत' (व्यापारिक साझेदारी) करो, तो भी यही नियम है। और यह सब चल संपत्ति (माल-ए-

मनक़ूल) के बारे में है, और अचल संपत्ति (अक़ार) में इमाम अबू यूसुफ़ रह. के अनुसार वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। शम्सुल अइम्मा हलवानी रह. ने फ़रमाया कि इमाम से इसमें दो रिवायतें हैं, और कुछ बुजुर्गों (मशाइख़) ने फ़रमाया कि अक़ार की स्थिति में इनकार करने से सर्वसम्मति (इज्मा) से वह ज़िम्मेदार होगा। यह 'वजीज़ करूरी' में है। अमानत के मालिक ने अपने अमानतदार से कहा कि जब मेरा भाई मांगे तो उसे अमानत वापस कर देना। फिर जब उसके भाई ने उससे अमानत मांगी, तो उसने कहा कि एक घड़ी बाद आना मैं तुम्हें अमानत दे दूंगा। फिर जब वह लौटकर आया तो उसने कहा कि अमानत तो नष्ट हो चुकी थी। शेख ने फ़रमाया कि अपनी बात में विरोधाभास (तनाकुज़) के कारण वह ज़िम्मेदार होगा, यह 'हावी' में है। यदि दंगों या युद्ध के दिनों में मूदी ने अमानत मांगी और मुस्तौदअ ने कहा कि इस समय मैं अमानत तक नहीं पहुँच सकता, फिर उस क्षेत्र में जहाँ अमानत थी लूटपाट हो गई और मुस्तौदअ ने कहा कि अमानत भी लूट ली गई, तो इमाम अबू बक्र रह. ने फ़रमाया कि यदि दूरी के कारण या समय की कमी के कारण मुस्तौदअ उसे वापस नहीं कर सकता था, तो उस पर ज़मान नहीं आएगा और इस मामले में उसी की बात मानी जाएगी, अन्यथा वह ज़िम्मेदार होगा। यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है।

यदि मूदी ने आदेश दिया कि मेरे बेटे या अपने बेटे को दे दो ताकि वह अमानत मेरे पास ले आए, और मुस्तौदअ ने वैसा ही किया और अमानत नष्ट हो गई, तो मांगने वाले का माल गया (अर्थात अमानतदार ज़िम्मेदार नहीं)। यह 'तातारख़ानिया' में है। अमानत के मालिक ने अमानतदार से कहा कि मेरे इस ग़ुलाम को अमानत...

1- 'क़ौलुहू इनकार' (उसका कहना इनकार है) अर्थात कहा कि "मेरे पास तुम्हारे पति फ़लां की कोई अमानत नहीं है", फिर कहा कि "हाँ, अमानत थी लेकिन नष्ट हो गई", तो पहले इनकार के कारण वह ज़िम्मेदार होगा, बशर्ते कि इक़रार (स्वीकृति) एक अलग बात/कथन हो। 12

امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ اس پر ضمان لازم نہ آئے گی اور ہم اسی کو اختیار کرتے ہیں یہ نتاہج میں ہے اور اجناس میں ہے کہ انکار کرنے کی وجہ سے ودیعت کی ضمان صرف اس وقت لازم آتی ہے کہ جب ودیعت کو اس کی جگہ سے جہاں انکار کے وقت موجود تھی منتقل کر دیا اور وہ تلف ہوگئی اور اگر اس جگہ سے منتقل نہ کیا اور وہ تلف ہوئی تو ضامن نہ ہوگا اور منتقی میں یوں لکھا ہے کہ اگر ودیعت یا عاریت مال منقولہ میں سے ہو کہ ایک جگہ سے دوسری جگہ لے جاسکتے ہوں تو انکار کی وجہ سے ضمان لازم آ جائے گی اگر چہ اپنی جگہ سے منتقل نہ کیا ہو یہ وجیز کروری و خلاصہ میں ہے اگر مالک ودیعت کے روبرو بدوں اس کی طلب کے ودیعت سے انکار کیا مثلاً مالک نے ودیعت کو اس سے اس واسطے دریافت کیا کہ اس کو یاد دلائے اور کہا کہ میری ودیعت کا کیا حال ہے اس نے کہا کہ میرے پاس تیری کچھ ودیعت نہیں ہے تو امام ابو یوسفؒ کے نزدیک ضامن نہ ہوگا یہ غایۃ البیان میں ہے مستودع نے دشمن کے روبرو ودیعت سے اس وجہ سے انکار کیا کہ اس کے روبرو اقرار میں تلف ہونے کا خوف تھا پھر وہ ودیعت ضائع ہوگئی تو ضامن نہ ہوگا یہ وجیز کروری میں ہے مودع غائب ہو گیا اس کی عورت نے ودیعت کے مال سے نفقہ طلب کیا اور مستودع ودیعت سے انکار کر گیا پھر ودیعت کا اقرار کیا اور کہا ضائع ہوگئی تو ضامن ہوگا اسی طرح یتیموں کے وصی کا حکم ہے کہ اگر یتیموں کے ولی اور پڑوسی لوگ جمع ہوئے اور وصی سے کہا کہ جو کچھ ان کا تیرے پاس ہے اس میں سے ان لوگوں پر خرچ کر اس نے انکار کیا اور کہا کہ ان کا کچھ مال میرے پاس نہیں ہے پھر کچھ مال کا اقرار کیا اور کہا کہ طلب کرنے کے بعد میرے پاس ضائع ہو گیا ہے تو وصی ضامن ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

مستودع نے ودیعت سے انکار کیا پھر اس کو بعینہ نکال لایا یا اس کا اقرار کیا اور مالک ودیعت نے کہا کہ اس کو اپنے پاس ودیعت رہنے دے پس وہ ضائع ہوگئی پس اگر وہ شخص جس کے پاس ودیعت چھوڑی ہے اس کے لینے اور حفاظت کرنے پر بشرط خواہش قادر تھا تو وہ ضمان سے بری ہو گیا اور اگر اس کی حفاظت کرنے پر قادر نہ تھا تو پہلی ضمان پر ضامن رہے گا اسی طرح اگر اس سے کہا کہ اس مال ودیعت سے مضاربت کر تو بھی یہی حکم ہے اور یہ سب مال منقول میں ہے اور عقار غیر منقول میں امام ابو یوسفؒ کے نزدیک ضامن نہ ہوگا اور شمس الائمہ حلوانیؒ نے فرمایا کہ امام سے اس میں دو روایتیں ہیں اور بعض مشائخ نے فرمایا کہ عقار کی صورت میں انکار کرنے سے بالاجماع ضامن ہوگا یہ وجیز کروری میں ہے مالک ودیعت نے اپنے مستودع سے کہا کہ جب میرا بھائی طلب کرے تو ودیعت تو اس کو واپس دینا پھر جب اس کے بھائی نے اس سے ودیعت مانگی تو اس نے کہا کہ ایک ساعت بعد لوٹ کر آنا کہ میں تجھے ودیعت دے دوں گا پھر جب لوٹ کر آیا تو اس نے کہا کہ ودیعت تو تلف ہو چکی تھی تو شیخ نے فرمایا کہ بسبب تناقض کلام کے ضامن ہو گا یہ حاوی میں ہے اگر ایام فتنہ و جنگ میں مودع نے ودیعت طلب کی اور مستودع نے کہا کہ اس دم میں ودیعت تک نہیں پہنچ سکتا ہوں پھر اس نواح میں جہاں ودیعت تھی لوٹ ہوگئی اور مستودع نے کہا کہ ودیعت بھی لوٹ لی گئی تو امام ابوبکرؒ نے فرمایا کہ اگر ودیعت کے دور ہونے کی وجہ سے یا ضیق وقت کی وجہ سے مستودع اس کو واپس نہیں کر سکتا تھا تو اس پر ضمان نہ آئے گی اور اس امر میں اسی کا قول قبول ہوگا ورنہ وہ ضامن ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔

اگر مودع نے حکم کیا کہ میرے بیٹے یا اپنے بیٹے کو دے دے کہ وہ میرے پاس ودیعت کو لے آئے اور مستودع نے ایسا ہی کیا اور ودیعت ضائع ہوئی تو طالب کا مال گیا یہ تاتارخانیہ میں ہے مالک ودیعت نے مستودع سے کہا کہ میرے اس غلام کو ودیعت

۱- قولہ انکار یعنی کہا کہ میرے پاس تیرے شوہر فلاں کی ودیعت نہیں ہے پھر کہا کہ ہاں ودیعت تھی مگر تلف ہوگئی تو اول انکار سے ضامن ہوگا بشرطیکہ اقرار جدا گانہ کلام سے ہو۔ ۱۲

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (Page 32) Kitab al-Wadia (Book of Deposits)

...give it. If a servant requests the deposit (wadia) and the depository (mustawda) does not give it to him, he shall be liable (zamin). This is mentioned in *Khazanat al-Muftiin*. The owner of the deposit told the depository secretly, "Give the deposit to whoever provides such-and-such specific signs." Later, a person arrived claiming to be the depositor's envoy and provided the same signs, but the depository did not verify him and did not hand over the deposit until it was destroyed. In this case, there is no liability upon the depository. This is stated in *Al-Muhit*. The depositor’s envoy requested the deposit, but the depository said, "I will only return it to the person who originally brought it to me and to no one else." Subsequently, the deposit was stolen. According to Imam Abu Yusuf (RA), the depository would be liable, but according to the apparent ruling of the madhhab (Zahir al-Madhhab), he would not be liable. This is mentioned in *Wajiz al-Kardari*. A person sent a cloth via his student to a fuller (kundi-gar). He then sent a message to the fuller saying, "Do not give the cloth to the person who brought it to you." If the person who delivered the cloth to the fuller did not state that the cloth belonged to a specific individual who sent it through him, the fuller would not be liable for giving it back to that student. However, if he had stated that the cloth belonged to a specific person who sent it through him, and if the person who brought the cloth acts as an agent in the owner's affairs, the ruling remains the same: the fuller is not liable for giving it to him. But if he is not an agent in the owner's affairs, the fuller will be liable. This is found in *Zahiriyyah*. A person gave another a thousand dirhams and instructed him to deliver them to a certain person in Kufa. Later, the sender changed his mind, and the depository gave them to someone else to deliver to that person. On the way, the dirhams were snatched from him. The original depository is not liable. If the original giver is alive, he may claim compensation from the depository, except in the case where the person from whom they were snatched was a member of the depository’s household. This is recorded in *Fatawa Qadi Khan*. A person was given a thousand dirhams and told, "Give these to so-and-so person today." He did not give them on that day, and they were subsequently lost. He is not liable because it was not mandatory upon him to deliver them that specific day. This is from *Wajiz al-Kardari*. A city dweller left his turban with a villager due to fear of the road and said, "Give it to the person I send to collect it." When the person came to collect the turban, the villager did not give it to him. Instead, he brought it himself a few days later and left it at a friend's house, from where it was stolen. The Shaykh stated that he would be liable. However, if he had

expressed doubt in the envoy, saying "I do not know if you are his envoy or not," then he would not be liable, because a denial after a request for the deposit is not considered an admission. This is in *Al-Hawi*.

The depositor said, "Give it to whichever of my agents (wakils) you wish." One agent requested it, but the depository did not give it, intending to give it to another agent. In this case, the depository becomes liable due to the refusal of the first agent's request. This is from *Wajiz al-Kardari*. A depositor appointed an agent in the presence of the depository to take possession of the deposit. A few days later, the agent came to the depository and requested it, but he refused, and the deposit was subsequently destroyed. It was ruled that he would be liable. It was then asked if there is a difference between appointing an agent in the depository's presence and then refusing, versus appointing an agent in his absence where the depository verifies the agency? The answer was yes (1); this is explicitly mentioned in *Al-Jami*. This is from *Tatar-khaniyya*. A person gave specific property to Zaid to deliver to Khalid. Zaid brought it to Khalid and said, "So-and-so has sent this property to you as a deposit." Khalid accepted it but then returned it to the agent, and it was lost. The owner has the choice to claim liability from either of them. This is in *Fusul Imadiyya*. Zaid placed a legal document (tamassuk) with 'Amr as a deposit and ordered that this document...

Footnotes: (L) It is apparent from the translator that the meaning is that there is no difference whether the agency was appointed in the presence of the depository or in his absence, provided he verifies the agency. The difference arises only if he does not verify it. His word "Yes" implies liability in the first scenario. And Allah knows best. (1) Meaning: deliver it this very day.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 (32) किताबुल वदीअत (धरोहर की पुस्तक)

...दे दे और गुलाम ने यह वदीअत (धरोहर) माँगी और मुस्तौदअ (धरोहर रखने वाले) ने उसे न दी तो वह ज़ामिन (उत्तरदायी) होगा, यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। धरोहर के मालिक ने मुस्तौदअ से गुप्त रूप से यह कह दिया कि जो व्यक्ति तुम्हें ऐसी-ऐसी निशानियाँ बता दे, उसे तुम धरोहर दे देना। फिर एक व्यक्ति आया और उसने कहा कि मैं मौदअ (धरोहर रखने वाले) का दूत हूँ और वही निशानियाँ पेश कीं, पर मुस्तौदअ ने उसकी पुष्टि नहीं की और धरोहर उसे नहीं दी, यहाँ तक कि धरोहर नष्ट हो गई, तो उस पर ज़मान (हर्जाना) नहीं आएगा, यह 'मुहीत' में है। मौदअ के दूत ने धरोहर माँगी और मुस्तौदअ ने कहा कि मैं केवल उसी को दूँगा जो मेरे पास धरोहर लाया था और किसी को नहीं दूँगा, फिर धरोहर चोरी हो गई तो इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) के अनुसार वह ज़ामिन होगा और ज़ाहिर मज़हब के अनुसार ज़ामिन नहीं होगा, यह 'वजीज़ करदरी' में है। एक व्यक्ति ने अपने शिष्य के हाथ एक कपड़ा कुंदीगर (धोबी/रफूगर) के पास भेजा, फिर कुंदीगर से कहला भेजा कि जो व्यक्ति तुम्हारे पास कपड़ा दे गया है उसे वह कपड़ा न देना। यदि वह व्यक्ति जिसने कुंदीगर को कपड़ा दिया है, उसने यह नहीं कहा कि यह कपड़ा अमुक व्यक्ति का है और उसने तुम्हारे पास भेजा है, तो कुंदीगर उस शिष्य को कपड़ा देने से ज़ामिन नहीं होगा। और यदि उसने यों कहा कि यह कपड़ा अमुक व्यक्ति का है और उसने तुम्हारे पास भेजा है, तो यदि वह व्यक्ति जो कपड़ा लाया है उसके कार्यों में हस्तक्षेप करने वाला (एजेंट) हो, तो भी यही हुक्म है कि उसे दे देने से कुंदीगर ज़ामिन नहीं होगा और यही कारण है; और यदि वह उसके कार्यों में हस्तक्षेप करने वाला न हो तो ज़ामिन होगा, यह 'ज़हीरिया' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे को एक हज़ार दिरहम दिए और कहा कि ये दिरहम अमुक व्यक्ति को कूफ़ा में दे देना, फिर देने वाला मुकर गया और मुस्तौदअ ने एक अन्य व्यक्ति को दिए कि ये दिरहम अमुक व्यक्ति को दे देना, फिर रास्ते में वे दिरहम उससे छीन लिए गए, तो मुस्तौदअ पर ज़मान नहीं है। और यदि देने वाला जीवित हो तो मुस्तौदअ से ज़मान ले सकता है, लेकिन उस स्थिति में नहीं ले सकता जब दूसरा व्यक्ति जिससे छीने गए हैं, वह मुस्तौदअ के परिवार का सदस्य हो, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। एक व्यक्ति को एक हज़ार दिरहम दिए और कहा कि ये दिरहम आज ही के दिन अमुक व्यक्ति को दे देना, उसने उस दिन अमुक व्यक्ति को नहीं दिए और फिर वे नष्ट हो गए, तो वह ज़ामिन नहीं होगा क्योंकि यह उस पर अनिवार्य नहीं था, यह 'वजीज़ करदरी' में है। एक शहर निवासी ने रास्ते के डर से अपना साफ़ा (अमामा) एक ग्रामीण के पास छोड़ दिया और कहा कि जब मैं साफ़ा लेने वाले को भेजूँ तो उसे दे देना। फिर जब साफ़ा लेने वाला आया तो उसने उसे साफ़ा नहीं दिया

और खुद कुछ दिनों बाद साफ़ा लेकर आया और अपने एक मित्र के घर में रख दिया, वहाँ से साफ़ा चोरी हो गया, तो शेख ने फ़रमाया कि वह ज़ामिन होगा। लेकिन यदि उसने दूत को झुठलाया हो कि मैं नहीं जानता कि तुम उसके दूत हो या नहीं, तो इस स्थिति में ज़ामिन नहीं होगा क्योंकि धरोहर माँगने के बाद इनकार करने वाला इक़रार (स्वीकृति) करने वाला नहीं माना जाएगा, यह 'हावी' में है।

मौदअ ने कहा कि मेरे जिस वकील (प्रतिनिधि) को चाहे दे दे। फिर एक वकील ने उससे माँग की, उसने उस वकील को नहीं दी ताकि दूसरे वकील को दे, तो मुस्तौदअ एक वकील की माँग से इनकार करने के कारण ज़ामिन होगा, यह 'वजीज़ करदरी' में है। एक मौदअ ने मुस्तौदअ के सामने एक व्यक्ति को धरोहर पर कब्ज़ा करने के लिए वकील नियुक्त किया, फिर वह वकील कुछ दिनों बाद मुस्तौदअ के पास पहुँचा और धरोहर माँगी, उसने नहीं दी और फिर धरोहर नष्ट हो गई, तो फ़रमाया गया कि वह ज़ामिन होगा। फिर पूछा गया कि क्या इसमें अंतर है कि जब मुस्तौदअ के सामने वकील बनाया गया और फिर इनकार किया, और जब मुस्तौदअ की अनुपस्थिति में वकील बनाया गया और उसने उसके वकील होने की पुष्टि की? तो फ़रमाया कि हाँ (1), ऐसा ही 'जामे' में स्पष्ट वर्णित है, यह 'तातारख़ानिया' में है। एक व्यक्ति ने ज़ैद को कुछ निश्चित माल दिया कि ख़ालिद को दे दे, ज़ैद उसे ख़ालिद के पास लाया और कहा कि अमुक व्यक्ति ने यह माल तुम्हारे पास धरोहर के रूप में दिया है, उसने स्वीकार कर लिया, फिर वकील को वापस दे दिया और वह नष्ट हो गया, तो मालिक को अधिकार है कि दोनों में से जिससे चाहे ज़मान (हर्जाना) ले, यह 'फ़सूल इमादिया' में है। ज़ैद ने एक दस्तावेज़ (तमस्सुक) अम्र के पास धरोहर के रूप में रखा और आदेश दिया कि यह दस्तावेज़ मेरे...

फुटनोट: (L) अनुवादक के अनुसार ज़ाहिर बात यह है कि इसमें कोई अंतर नहीं है चाहे मुस्तौदअ की उपस्थिति में वकील बनाया हो या उसकी अनुपस्थिति में, और उसने वकालत की पुष्टि की हो। अंतर केवल तब है जब वह पुष्टि न करे। उनका कथन "हाँ" का अर्थ है कि वह पहले वाले आधार पर ज़ामिन होगा। वल्लाहु आलम। (1) अर्थात आज ही दे देना।

دے دے اور غلام نے یہ ودیعت طلب کی اور مستودع نے اس کو نہ دی تو ضامن ہو گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ مالک ودیعت نے مستودع سے پوشیدہ یہ کہہ دیا کہ جو شخص تجھے ایسی ایسی نشانیاں بتا دے اس کو تو ودیعت دے دینا پھر ایک شخص آیا اور اس نے کہا کہ میں مودع کا ایلچی ہوں اور وہی نشانیاں پیش کیں اور مستودع نے اس کی تصدیق نہ کی اور ودیعت اس کو نہ دی یہاں تک کہ ودیعت تلف ہو گئی تو اس پر ضمان نہ آئے گی یہ محیط میں ہے مودع کے ایلچی نے ودیعت طلب کی اور مستودع نے کہا کہ میں فقط اسی کو دوں گا جو میرے پاس ودیعت لایا تھا اور کسی کو نہ دوں گا پھر ودیعت چوری ہو گئی تو امام ابو یوسفؒ کے نزدیک ضامن ہوگا اور ظاہر مذہب کے موافق ضامن نہ ہوگا یہ وجیز کردری میں ہے ایک شخص نے اپنے شاگرد کے ہاتھ ایک کپڑا کندی گر کو بھیجا پھر کندی گر سے کہلا بھیجا کہ جو شخص تیرے پاس کپڑا دے گیا ہے اس کو وہ کپڑا نہ دینا پس اگر وہ شخص جو کندی گر کو دے آیا ہے اس نے یہ نہیں کہا کہ یہ کپڑا فلاں شخص کا ہے اس نے تیرے پاس بھیجا ہے تو کندی گر اس شاگرد کو دینے سے ضامن نہ ہوگا اور اگر اس نے یوں کہا کہ یہ کپڑا فلاں شخص کا ہے اس نے تیرے پاس بھیجا ہے۔ پس اگر وہ شخص جو کپڑا لایا ہے اس کے امور میں متصرف ہو تو بھی یہی حکم ہے کہ اس کو دے دینے سے کندی گر ضامن نہ ہوگا اور یہی وجہ ہے اور اگر اس کے کاموں میں متصرف نہ ہو تو ضامن ہوگا یہ ظہیر یہ میں ہے ایک شخص نے دوسرے کو ہزار درہم دیئے اور کہا کہ یہ درہم فلاں شخص کو کوفہ میں دے دینا پھر دینے والا مکر گیا اور مستودع نے ایک شخص کو دیئے کہ یہ درہم فلاں شخص کو دے دینا پھر راستے میں وہ درہم اس سے چھین لئے گئے تو مستودع پر ضمان نہیں ہے اور اگر دینے والا زندہ ہو تو مستودع سے ضمان لے سکتا ہے لیکن اس صورت میں نہیں لے سکتا

ہے کہ جب دوسرا شخص جس کے پاس سے چھین لئے گئے ہیں مستودع کے عیال میں سے ہو یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے ایک شخص کو ہزار درہم دیئے اور کہا کہ یہ درہم آج ہی کے روز فلاں شخص کو دے دینا اس نے اس روز فلاں شخص کو نہ دیئے پھر وہ ضائع ہو گئے تو ضامن نہ ہو گا کیونکہ یہ اس پر واجب نہ تھا یہ وجیز کردری میں ہے ایک شہر کے رہنے والے نے اپنا عمامہ راستہ کے خوف سے ایک دیہاتی کے پاس چھوڑ دیا اور کہا کہ جب میں عمامہ لینے والے کو بھیجوں تو اس کو دے دینا پھر جب عمامہ لینے والا آیا تو اس نے اس کو عمامہ نہ دیا اور خود چند روز بعد عمامہ لے کر آیا اور اپنے ایک دوست کے مکان میں رکھ دیا وہاں سے عمامہ چوری ہو گیا تو شیخ نے فرمایا کہ ضامن ہوگا لیکن اگر اس نے ایلچی کی تکذیب کی ہو کہ میں نہیں جانتا ہوں کہ تو اس کا ایلچی ہے یا نہیں ہے تو اس صورت میں ضامن نہ ہو گا کیونکہ ودیعت طلب کرنے کے بعد انکار کرنے والا اقرار نہ پائے گا یہ حاوی میں ہے۔

مودع نے کہا کہ میرے جس وکیل کو چاہے دے دے پھر ایک وکیل نے اس سے طلب کی اس نے اس وکیل کو نہ دی تا کہ دوسرے وکیل کو دے تو مستودع ایک وکیل کی طلب سے انکار کی وجہ سے ضامن ہوگا یہ وجیز کردری میں ہے ایک مودع نے مستودع کے سامنے ایک شخص کو ودیعت پر قبضہ کرنے کے واسطے وکیل کیا پھر وہ وکیل چند روز بعد مستودع کے پاس پہنچا اور ودیعت طلب کی اس نے نہ دی اور پھر وہ ودیعت تلف ہو گئی تو فرمایا کہ ضامن ہو گا پھر دریافت کیا گیا کہ اس میں فرق ہے کہ جب مستودع کے سامنے وکیل کیا پھر انکار کیا اور جب مستودع کے پیچھے وکیل کیا اور اس نے اس کے وکیل ہونے کی تصدیق کی تو فرمایا کہ ہاں (1) ایسا ہی جامع میں صریح مذکور ہے یہ تاتار خانیہ میں ہے ایک شخص نے زید کو کچھ مال معین دیا کہ خالد کو دے دے زید اس کو خالد کے پاس لایا اور کہا کہ فلاں شخص نے یہ مال تیرے پاس ودیعت دیا ہے اس نے قبول کر لیا پھر وکیل کو واپس دیا اور وہ تلف ہو گیا تو مالک کو اختیار ہے کہ

دونوں میں سے جس سے چاہے ضمان لے یہ فصول عمادیہ میں ہے زید نے ایک تمسک عمرو کے پاس ودیعت رکھا اور حکم کیا کہ یہ تمسک میرے

حواشی: L الظاہر عن المترجم ان المراد لا فرق فیما اذا وکلہ بمحضر من المستودع و فیما اذا وکلہ لغیر محضر منہ و صدقہ في التوکیل و انما الفرق اذا لم یصدقہ فقولہ نعم یعنی یہ یضمن کافی وجہ الاول واللہ اعلم۔ (1) یعنی آج ہی دے دینا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 | 35 | Kitab al-Wadi'ah (The Book of Deposits/Trusts) The debtor should give to Khalid, provided that Khalid gives my property to me before three months have passed. Then Khalid gave the dirhams to Zaid after three months. Subsequently, Zaid came to Amr to retrieve his 'Tamassuk' (bond/promissory note). If Amr knows for certain that Khalid has given the entire amount mentioned in the bond to Zaid, then Amr should not return the bond to Zaid, regardless of whether Khalid paid within three months or after. This is because returning that bond to Zaid would be like assisting in an injustice. This is mentioned in 'Az-Zakhirah'. If a woman, during her illness, wrote a will and gave it to a person, instructing that it be given to her husband after her death, and then she recovered from the illness and wanted her will back; if the will contained an admission of some property or dower (mahr) to be received for the husband, then the person has the right not to return it, even though the paper of the will is the property of the woman herself. This is mentioned in 'Khazanatul Muftin'.

If a slave gave a deposit (wadi'ah) to someone and then disappeared, the owner of the slave shall not have the right to take back that deposit, whether the slave is a merchant (tajir) or restricted (mahjur), and whether he is in debt or not. This rule applies when it is not known that this deposit is from the slave's earnings. If it is known to be the slave's earnings, then the master (mawla) has the right to take it. This is in 'Az-Zakhirah'. Whether a restricted or merchant slave is in debt or not, if he placed some property as a deposit with someone and then died, the master cannot take it back unless it is known that this property belongs to that same slave, in which case he can take it back, as stated in 'As-Sughra'. In 'Al-Kafi's Kitab al-Wadi'ah', it is written that if a restricted slave gave something as a deposit to someone, then his owner came and demanded the deposit, but the depository (mustawda) did not give it, and it subsequently got destroyed while with him, the depository shall not be liable (zamin), because the owner has no entitlement to take it back. Among its benefits, it is stated that if a slave girl or slave bought a specific thing in exchange for property they acquired in their master's house and placed that thing as a deposit with someone, and that person is aware of this fact, then the master demanded it and the depository refused to give it, or the master did not demand it until the thing was destroyed with him, the depository shall be liable because that specific thing is the master's property, and keeping it as a deposit occurred without his permission, so the depository will be considered a usurper (ghasib). This is in 'Fatawa Atabiyya'. A slave brought a basket full of wheat to a person's house while the master of the

house was not home. The slave handed it over to the man's wife, saying, "My master, so-and-so, has sent this to be kept as a deposit with your husband," and then the slave left. When the owner of the house arrived, his wife informed him of this. He rebuked her for accepting it and sent word to the slave's master, saying, "Send someone to pick up this basket, for I do not accept keeping your deposit." The master replied, "This basket will remain as a deposit with you for a few days, then I will have it picked up, but do not give it to my slave." Later, the master demanded it from him, but the man said, "I will not give it to anyone except the slave who brought it to me." Subsequently, the basket was stolen or looted along with the house owner's belongings. The Sheikh said that if the house owner confirmed that the slave had brought it from his master and placed it there, he would be liable for not giving it to the master. But if he did not confirm it, or if he said, "I do not know whether this was usurped by the slave, or if it is someone else's deposit with him, or if he brought it sent by his master," and he delayed giving it to the master in order to investigate the matter, and the incident occurred within that same year, he would not be liable. This is written in 'Fatawa Nasafi'.

फ़तावा आलमगीरी ..... खंड 5 | 35 | किताब अल-वदीआ (अमानत की किताब) कर्जदार खालिद को दे दे बशर्ते कि खालिद तीन महीने गुजरने से पहले मेरा माल मुझे दे दे फिर खालिद ने तीन महीने बाद ज़ैद को दराहम दे दिए बस ज़ैद अम्र के पास अपना तमसुक (प्रमाणपत्र/दस्तावेज़) वापस लेने आया बस अगर अम्र को यकीनन मालूम है कि खालिद ने वह तमाम माल जो तमसुक में तहरीर (लिखा) है पूरा ज़ैद को दे दिया है तो अम्र तमसुक ज़ैद को न दे ख्वाह खालिद ने तीन महीने के अंदर माल अदा किया हो या उसके बाद अदा किया क्योंकि वह तमसुक ज़ैद को देना गोया ज़ुल्म करने पर इआनत (सहायता) करना है यह ज़खीरा में है। अगर किसी औरत ने अपनी बीमारी में एक वसीयतनामा लिखकर सामने एक शख़्स को देकर हुक्म किया कि मेरी मौत के बाद मेरे शौहर को दे देना फिर वह औरत बीमारी से अच्छी हो गई और अपना वसीयतनामा लेना चाहा बस अगर वसीयतनामा में शौहर के वास्ते कुछ माल या महर वसूल पाने का इकरार हो तो उसको न देने का इख़्तियार है अगरचे वसीयतनामा का कागज़ औरत ही की मिल्क (मलिकियत) है यह खज़ानतुल मुफ़्तीन में है।

गुलाम ने अगर किसी शख़्स को वदीआ (अमानत) दी और गायब हो गया तो मालिक-ए-गुलाम को इख़्तियार न होगा कि वह वदीआ ले ले ख्वाह वह गुलाम ताजिर (व्यापारी) हो या महजूर (पाबंद) हो ख्वाह उस पर कर्ज हो या न हो और यह हुक्म उस वक्त है कि यह मालूम न हो कि यह वदीआ गुलाम की कमाई है और अगर मालूम हो कि गुलाम की कमाई है तो मौला (मालिक) को लेने का इख़्तियार है यह ज़खीरा में है। गुलाम महजूर या ताजिर ने ख्वाह कर्जदार हो या न हो अगर किसी शख़्स के पास कुछ माल वदीआ रखा फिर मर गया तो मौला उसको वापस नहीं ले सकता है मगर जिस वक्त मालूम हो जाए कि यह माल इसी गुलाम का है तो वापस ले सकता है कज़ा फ़िल-सुग़रा। काफ़ी की किताब अल-वदीआ में लिखा है कि गुलाम महजूर ने अगर किसी को कोई चीज़ वदीआ दी फिर उसका मालिक आया और वदीआ तलब की और मुस्तौदा (अमानतदार) ने न दी फिर उसके पास तलफ़ (नष्ट) हो गई तो ज़ामिन (ज़िम्मेदार) न होगा क्योंकि मालिक को उसके वापस कर लेने का इस्तिहकाक (अधिकार) नहीं है और उसके फ़वाइद में है कि किसी बांदी या गुलाम ने कोई शय मुअय्यन ब-इवज़ ऐसे माल के खरीदी जिसको उसने अपने मालिक के घर में हासिल किया है और वह चीज़ किसी शख़्स के पास वदीआ रखी हालांकि वह शख़्स इस अम्र से वाकिफ़ है फिर मौला ने उसको तलब किया और मुस्तौदा ने देने से इंकार किया या मौला ने तलब न की यहां तक कि वह शय उसके पास तलफ़ हो गई तो मुस्तौदा ज़ामिन होगा क्योंकि वह शय मुअय्यन मौला की मिल्क है और

वदीआ रखना बिदून (बिना) उसकी इजाज़त के वाकई हुआ तो मुस्तौदा गासिब (अवैध कब्ज़ेदार) करार दिया जाएगा यह फ़तावा इताबिया में है। एक गुलाम एक टोकरी गेहूं की भरी हुई किसी शख़्स के घर लाया और वह शख़्स घर में न था बस गुलाम ने उसकी बीवी को सुपुर्द करके कहा कि यह मेरे मौला फ़लां शख़्स ने तेरे शौहर के पास वदीआ रखने को भेजी है और फिर गुलाम चला गया फिर जब वह शख़्स घर का मालिक आया तो उसकी औरत ने उसको इस अम्र से मुत्तला (सूचित) किया उसने औरत को मलामत (फटकार) की कि क्यों कुबूल की और गुलाम के मालिक के पास किसी को भेजकर कहा कि तू किसी शख़्स को भेजकर यह टोकरी उठवा ले कि मैं तेरी वदीआ रखना कुबूल नहीं करता हूं उसने जवाब दिया कि चंद रोज़ यह टोकरी तेरे पास वदीआ रहेगी फिर मैं उठवा लूंगा और तू मेरे गुलाम को न देना फिर मौला ने उससे तलब की उसने कहा कि मैं किसी को न दूंगा फ़क़त उस गुलाम को दूंगा जो मेरे पास उठा लाया है फिर वह टोकरी मय असबाब साहिब-ए-खाना के चोरी हो गई या लूट में गई तो शेख़ ने फ़रमाया कि अगर साहिब-ए-खाना ने इस अम्र की तस्दीक (पुष्टि) की कि वह गुलाम अपने मालिक की तरफ से उठाकर यहां रख गया है तो मौला को न देने की वजह से ज़ामिन होगा और अगर तस्दीक न की हो या यह कहा हो कि मुझे नहीं मालूम कि यह गुलाम की ग़सब की हुई या किसी की इसके पास वदीआ है या अपने मौला की भेजी हुई लाया है और इस अम्र के दरयाफ़्त करने के वास्ते उसने मौला को देने से तवक़्फ़ (देरी/रुकना) किया और इसी साल में यह हादसा वाकई हुआ तो ज़ामिन न होगा यह फ़तावा नसफ़ी में लिखा है।

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد ۵ | ۳۵ | کتاب الودیعة قرض دار خالد کو دے دے بشرطیکہ خالد تین مہینے گزرنے سے پہلے میرا مال مجھے دے دے پھر خالد نے تین مہینے بعد زید کو دراہم دے دیے پس زید عمرو کے پاس اپنا تمسک واپس لینے آیا پس اگر عمرو کو یقیناً معلوم ہے کہ خالد نے وہ تمام مال جو تمسک میں تحریر ہے پورا زید کو دے دیا ہے تو عمرو تمسک زید کو نہ دے خواہ خالد نے تین مہینے کے اندر مال ادا کیا ہو یا اس کے بعد ادا کیا کیونکہ وہ تمسک زید کو دینا گویا یا ظلم کرنے پر اعانت کرنا ہے یہ ذخیرہ میں ہے اگر کسی عورت نے اپنے مرض میں ایک وصیت نامہ لکھ کر سامنے ایک شخص کو دے کر حکم کیا کہ میری وفات کے بعد میرے شوہر کو دے دینا پھر وہ عورت مرض سے اچھی ہو گئی اور اپنا وصیت نامہ لینا چاہا پس اگر وصیت نامہ میں شوہر کے واسطے کچھ مال یا مہر وصول پانے کا اقرار ہو تو اس کو نہ دینے کا اختیار ہے اگرچہ وصیت نامہ کا کاغذ عورت ہی کی ملک ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

غلام نے اگر کسی شخص کو ودیعت دی اور غائب ہو گیا تو مالک غلام کو اختیار نہ ہوگا کہ وہ ودیعت لے لے خواہ وہ غلام تاجر ہو یا محجور ہو خواہ اس پر قرضہ ہو یا نہ ہو اور یہ حکم اس وقت ہے کہ یہ معلوم نہ ہو کہ یہ ودیعت غلام کی کمائی ہے اور اگر معلوم ہو کہ غلام کی کمائی ہے تو مولیٰ کو لینے کا اختیار ہے یہ ذخیرہ میں ہے غلام محجور یا تاجر نے خواہ قرض دار ہو یا نہ ہو اگر کسی شخص کے پاس کچھ مال ودیعت رکھا پھر مر گیا تو مولیٰ اس کو واپس نہیں لے سکتا ہے مگر جس وقت معلوم ہو جائے کہ یہ مال اسی غلام کا ہے تو واپس لے سکتا ہے کذا فی الصغریٰ۔ کافی کی کتاب الودیعہ میں لکھا ہے کہ غلام محجور نے اگر کسی کو کوئی چیز ودیعت دی پھر اس کا مالک آیا اور ودیعت طلب کی اور مستودع نے نہ دی پھر اس کے پاس تلف ہو گئی تو ضامن نہ ہوگا کیونکہ مالک کو اس کے واپس کر لینے کا استحقاق نہیں ہے اور اس کے فوائد

میں ہے کہ کسی باندی یا غلام نے کوئی شے معین بعوض ایسے مال کے خریدی جس کو اس نے اپنے مالک کے گھر میں حاصل کیا ہے اور وہ چیز کسی شخص کے پاس ودیعت رکھی حالانکہ وہ شخص اس امر سے واقف ہے پھر مولیٰ نے اس کو طلب کیا اور مستودع نے دینے سے انکار کیا یا مولیٰ نے طلب نہ کی یہاں تک کہ وہ شے اس کے پاس تلف ہوگئی تو مستودع ضامن ہو گا کیونکہ وہ شے معین مولیٰ کی ملک ہے اور ودیعت رکھنا بدون اس کی اجازت کے واقع ہوا تو مستودع غاصب قرار دیا جائے گا یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے۔ ایک غلام ایک ٹوکری گیہوں کی بھری ہوئی کسی شخص کے گھر لایا اور وہ شخص گھر میں نہ تھا پس غلام نے اس کی بیوی کو سپرد کر کے کہا کہ یہ میرے مولیٰ فلاں شخص نے تیرے شوہر کے پاس ودیعت رکھنے کو بھیجی ہے اور پھر غلام چلا گیا پھر جب وہ شخص گھر کا مالک آیا تو اس کی عورت نے اس کو اس امر سے مطلع کیا اس نے عورت کو ملامت کی کہ کیوں قبول کی اور غلام کے مالک کے پاس کسی کو بھیج کر کہا کہ تو کسی شخص کو بھیج کر یہ ٹوکری اٹھوا لے کہ میں تیری ودیعت رکھنا قبول نہیں کرتا ہوں اس نے جواب دیا کہ چند روز یہ ٹوکری تیرے پاس ودیعت رہے گی پھر میں اٹھوا لوں گا اور تو میرے غلام کو نہ دینا پھر مولیٰ نے اس سے طلب کی اس نے کہا کہ میں کسی کو نہ دوں گا فقط اس غلام کو دوں گا جو میرے پاس اٹھا لایا ہے پھر وہ ٹوکری مع اسباب صاحب خانہ کے چوری ہوگئی یا لوٹ میں گئی تو شیخ نے فرمایا کہ اگر صاحب خانہ نے اس امر کی تصدیق کی کہ وہ غلام اپنے مالک کی طرف سے اٹھا کر یہاں رکھ گیا ہے تو مولیٰ کو نہ دینے کی وجہ سے ضامن ہوگا اور اگر تصدیق نہ کی ہو یا یہ کہا ہو کہ مجھے نہیں معلوم کہ یہ غلام کی غصب کی ہوئی یا کسی کی اس کے پاس ودیعت ہے یا اپنے مولیٰ کی بھیجی ہوئی لایا ہے اور اس امر کے دریافت کرنے کے واسطے اس نے مولیٰ کو دینے سے توقف کیا اور اسی سال میں یہ حادثہ واقع ہوا تو ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ نسفی میں لکھا ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | Page 36 | The Book of Deposits (Kitab al-Wadi'ah)

Chapter Seven: Concerning the Return of the Deposit

If the depositary (Mustauda') brings the deposit and places it in the house of the depositor (Muda') and it is subsequently lost, the depositary shall be held liable (Dhamin). Similarly, if he hands over the deposit to the depositor's son, slave, or anyone within the depositor's household and it is lost, he remains liable. Qadi Imam Abu Asim al-Amiri used to issue legal rulings (Fatwa) on this basis. Some scholars stated that if the depositary gives the deposit to a person belonging to the depositor's household, he shall not be liable. However, the later scholars (Muta'akhirin) ruled that he would be liable, and the Fatwa is based on this; this is recorded in 'Jawahir al-Akhlati'. If he returns it through someone in his (the depositary's) own household, he is liable; this is in 'Tatar-Khaniyah'. If the depositary sends the deposit back through his son who is not part of his immediate household, then if the son is an adult, the depositary is liable, otherwise not. This is because even if a minor is not part of the household, he is still under the guardianship and direction of the father; thus, handing it to him is equivalent to handing it to a slave whom the master has hired out to someone else; this is in 'Wajiz al-Kurdari'. The jurists have said that in the case of returning it through a minor, the depositary is exempt from liability only if the minor understands how to safeguard things and actively protects them. If the minor lacks such understanding, the depositary is liable; this is in 'Al-Muhit'. If the depositary tells the owner of the deposit, "I sent your deposit through my maidservant or wife who is part of my household," his statement shall be accepted; this is in 'Tatar-Khaniyah'. But if he claims he sent it through a stranger (one not in his household) and that it reached the owner, and the owner denies it, the depositary shall be liable. However, if the depositary produces witnesses for this claim or if the owner confesses to receiving it, the depositary shall not be liable; this is in 'Al-Muhit'.

If the depositary of a usurper (Ghasib) returns the usurped item to the usurper, he is absolved of liability; this is in 'Ad-Dhakhirah'. If a depositary returns the deposit to the depositor and later a third party proves rightful ownership of the item, the depositary shall not incur any liability. However, if the depositor orders the depositary to give the deposit to his messenger (Ilchi) and he does so, and it is lost while with the messenger, and then a rightful owner proves his claim, that owner has the option (Khiyar) to seek compensation from either the depositor, the messenger, or the

depositary. This is the difference between these two cases; this is in 'Fatawa Sughra'. If a depositor disappears such that his being alive or dead is unknown, the depositary must continue to protect the deposit until the status of his death and his heirs becomes clear; as mentioned in 'Wajiz al-Kurdari'. He shall not give it as charity, unlike the rule for found property (Luqtah); this is in 'Fatawa 'Attabiyyah'. If the owner of the deposit dies, his heir is considered the legal opponent in the demand for the deposit; this is in 'Al-Mabsut'. Therefore, if the owner dies and is not overwhelmed by debt (Qarz-e-Mustaghraq), the deposit should be returned to the heirs. If the estate is overwhelmed by debt, it should be given to the executor (Wasi) of the will; this is in 'Wajiz al-Kurdari'. If the depositary gives the deposit to the heir while the estate is in debt, he will be held liable to the creditors and is not absolved of liability simply by giving it to the heir; this is in 'Khizanat al-Muftin'.

---

1 Footnote: The reference to "both cases" refers to the distinction between returning the deposit directly to the depositor versus returning it to the depositor's messenger.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 | 36 | किताबुल वदीअत (अमानत की किताब)

सातवाँ अध्याय: अमानत (वदीअत) वापस करने के वर्णन में

यदि अमानतदार (मुस्तौदअ) ने अमानत लाकर अमानत रखने वाले (मौदअ) के घर में रख दी और वह नष्ट हो गई, तो अमानतदार ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा। इसी तरह यदि उसने अमानत रखने वाले के बेटे, गुलाम, या उसके परिवार (अयाल) के किसी सदस्य को अमानत दे दी और वह नष्ट हो गई, तो भी वह ज़िम्मेदार होगा। काज़ी इमाम अबू आसिम आमरी इसी पर फ़तवा देते थे। कुछ विद्वानों ने कहा कि यदि अमानतदार ने ऐसे व्यक्ति को अमानत दी जो अमानत रखने वाले के परिवार में है, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। बाद के विद्वानों (मुताखिरीन) ने कहा कि वह ज़िम्मेदार होगा और इसी पर फ़तवा है; यह 'जवाहर अल-अख्लाती' में है। यदि उसने अपने परिवार के किसी सदस्य के माध्यम से अमानत वापस भेजी, तो वह ज़िम्मेदार होगा; यह 'तातारी-खानिया' में है। यदि अमानतदार ने अपने ऐसे बेटे के माध्यम से अमानत वापस भेजी जो उसके परिवार (निर्भर) में नहीं है, तो यदि वह लड़का बालिग (वयस्क) है, तो अमानतदार ज़िम्मेदार है, अन्यथा नहीं। क्योंकि नाबालिग यदि उसके परिवार में न भी हो, तब भी उसका प्रबंधन और संरक्षण (विलायत) अमानतदार के पास ही है, इसलिए उसे देना अपने उस गुलाम को देने जैसा है जिसे उसने किसी और को किराए पर दिया हो; यह 'वजीज़ अल-करदरी' में है। उलेमाओं ने कहा है कि नाबालिग को देने की स्थिति में वह केवल तभी ज़िम्मेदार नहीं होगा जब वह नाबालिग सुरक्षा की समझ रखता हो और चीज़ों की हिफाजत करता हो; यदि वह हिफाजत करना नहीं जानता, तो अमानतदार ज़िम्मेदार होगा; यह 'मुहीत' में है। यदि अमानतदार ने मालिक से कहा कि मैंने अपनी दासी या पत्नी आदि जो मेरे परिवार में हैं, के हाथ तुम्हारी अमानत भेज दी है, तो उसकी बात स्वीकार की जाएगी; यह 'तातारी-खानिया' में है। और यदि उसने कहा कि किसी अजनबी (जो उसके परिवार में नहीं है) के हाथ अमानत भेजी थी और वह तुम्हें मिल गई है, लेकिन मालिक ने इनकार किया, तो अमानतदार ज़िम्मेदार होगा। लेकिन यदि अमानतदार इस दावे पर गवाह पेश कर दे या मालिक स्वयं स्वीकार कर ले, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'मुहीत' में है।

यदि किसी लुटेरे/हड़पने वाले (ग़ासिब) के पास रखी अमानत उसने वापस हड़पने वाले को दे दी, तो वह अपनी ज़िम्मेदारी (ज़मान) से मुक्त हो गया; यह 'ज़खीरा' में है। यदि अमानतदार ने अमानत रखने वाले को अमानत लौटा दी और बाद में कोई अन्य व्यक्ति आकर उस पर अपना हक़ साबित कर दे, तो अमानतदार पर कोई ज़िम्मेदारी नहीं आएगी। लेकिन यदि अमानत रखने वाले ने आदेश दिया कि अमानत मेरे दूत (एलची) को दे दो और उसने दे दी, और वह दूत के पास नष्ट हो गई, फिर किसी

वास्तविक मालिक ने अपना हक़ साबित किया, तो उस मालिक को अधिकार (खियार) होगा कि वह चाहे अमानत रखने वाले से हर्जाना ले, दूत से ले या अमानतदार से ले; इन दोनों स्थितियों में यही अंतर है; यह 'फ़तावा सुग्रा' में है। यदि अमानत रखने वाला गायब हो जाए और उसके जीवित होने या मरने का पता न हो, तो अमानतदार उसकी हिफाजत करता रहे जब तक कि उसकी मृत्यु या उत्तराधिकारियों का पता न चल जाए; जैसा कि 'वजीज़ अल-करदरी' में उल्लेखित है। वह उसे दान (सदक़ा) नहीं करेगा, इसके विपरीत जो 'लुक़्ता' (पड़ी हुई चीज़) का नियम है; यह 'फ़तावा अत्ताबीया' में है। यदि अमानत का मालिक मर जाए, तो उसके उत्तराधिकारी को अमानत की मांग में विपक्षी (खसम) माना जाएगा; यह 'मबसूत' में है। अतः यदि मालिक मर जाए और उस पर बहुत अधिक कर्ज (कर्ज़-ए-मुस्तग़रक़) न हो, तो अमानत उत्तराधिकारियों को दे दे। और यदि कर्ज अधिक हो, तो वसीयत के निष्पादक (वसी) को दे दे; यह 'वजीज़ अल-करदरी' में है। यदि अमानतदार ने उत्तराधिकारी को अमानत दे दी जबकि मृतक पर कर्ज बकाया था, तो वह लेनदारों के लिए ज़िम्मेदार होगा और उत्तराधिकारी को देने मात्र से वह अपनी ज़िम्मेदारी से मुक्त नहीं होगा; यह 'खज़ाना अल-मुफ्तीन' में है।

---

1 कथन: 'दोनों स्थितियों' से तात्पर्य अमानत रखने वाले को सीधे लौटाने और उसके दूत को लौटाने के बीच का अंतर है।

ساتواں باب: ودیعت واپس کرنے کے بیان میں

اگر مستودع نے ودیعت لا کر مودع کے گھر میں رکھی اور وہ ضائع ہوگئی تو مستودع ضامن ہو گا اسی طرح اگر مودع کے بیٹے یا غلام یا کسی ایسے شخص کو جو اس کے عیال میں ہے ودیعت دے دی اور وہ ضائع ہوگئی تو بھی ضامن ہوگا اور قاضی امام ابوعاصم عامری اسی پر فتویٰ دیتے تھے اور بعض نے کہا کہ اگر مستودع نے ایسے شخص کو ودیعت دی جو مودع کے عیال میں ہے تو ضامن نہ ہوگا اور متاخرین نے فرمایا کہ ضامن ہوگا اور اسی پر فتویٰ ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے اور اگر ایسے شخص کے ہاتھ جو مستودع کے عیال میں ہے واپس کی تو ضامن یہ تاتارخانیہ میں ہے اگر مستودع نے اپنے ایسے بیٹے کے ہاتھ جو اس کے عیال میں نہیں ہے ودیعت واپس کر بھیجی پس اگر وہ لڑکا بالغ ہو تو مستودع ضامن ہے ورنہ نہیں کیونکہ نابالغ اگر چہ اس کے عیال میں نہ ہو لیکن اس کی تدبیر اور ولایت اس کو حاصل ہے پس اس کے ہاتھ واپس کرنا مثل اپنے ایسے غلام کے ہاتھ واپس کرنے کے شمار ہے جس کو اس نے دوسرے کو اجارہ پر دیا ہے یہ وجیز کردری میں ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ نابالغ کے ہاتھ واپس کرنے میں صرف اس صورت میں ضامن نہ ہوگا کہ جب وہ نابالغ حفاظت کرنے کو سمجھتا ہو اور چیزوں کی حفاظت کرتا ہو اور اگر حفاظت نہ کرتا ہو تو ضامن ہوگا یہ محیط میں ہے اگر مستودع نے مالک ودیعت سے کہا کہ میں نے اپنی باندی یا بیوی وغیرہ ایسے شخص کے ہاتھ جو میرے عیال میں ہے تیری ودیعت بھیج دی تو اسی کا قول قبول ہو گا یہ تاتارخانیہ میں ہے اور اگر کہا کہ کسی اجنبی کے ہاتھ یعنی جو اس کے عیال میں نہیں ہے ودیعت تجھ کو واپس بھیج دی اور تجھے پہنچ گئی ہے اور

مالک ودیعت نے انکار کیا تو مستودع ضامن ہوگا لیکن اگر مستودع اس دعویٰ پر گواہ لادے یا مالک ودیعت اقرار کر لے تو ضامن نہ ہو گا یہ محیط میں ہے۔

غاصب کے مستودع نے اگر غصب کی ہوئی چیز غاصب کو واپس کر دی تو ضمان سے بری ہو گیا یہ ذخیرہ میں ہے مستودع نے اگر مودع کو ودیعت واپس کردی پھر کوئی مستحق آیا اور ودیعت پر اپنا استحقاق ثابت کیا تو مستودع پر کچھ ضمان نہ آئے گی اور اگر مودع نے مستودع کو حکم کیا کہ ودیعت میرے ایلچی کو دے دے اس نے دے دی اور وہ ایلچی کے پاس تلف ہوگئی پھر کسی مستحق نے استحقاق ثابت کیا تو مستحق کو خیار ہوگا چاہے مودع سے ضمان لے یا ایلچی سے یا مستودع سے اور یہی دونوں صورتوں میں فرق ہے یہ فتاویٰ صغریٰ میں ہے مودع غائب ہو گیا کہ اس کا مرنا جینا کچھ معلوم نہیں ہے تو مستودع برابر اس کی حفاظت کرلے یہاں تک کہ اس کے مرنے کا اور وارثوں کا حال معلوم ہو کذا فی الوجیز الکردری۔ اس کو صدقہ نہ کرے گا بخلاف پڑا ہوا مال لقطہ کے حکم کے یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے اگر مالک ودیعت مر گیا تو اس کا وارث طلب ودیعت میں خصم قرار دیا جائے گا یہ مبسوط میں ہے پس اگر مالک مر گیا اور اس پر قرضہ مستغرق نہیں ہے تو وارثوں کو واپس دے اور اگر قرضہ مستغرق ہو تو وصی کو واپس دے یہ وجیز کردری میں ہے مستودع نے اگر وارث مودع کو ودیعت دے دی اور ترکہ پر قرضہ ہے تو قرض خواہوں کے واسطے ضامن ہوگا اور وارث کو دے دینے کی وجہ سے ضمان سے بری نہ ہوگا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

---

1 قولہ دونوں صورتوں یعنی مودع کو واپس کرنے میں اور مودع کے ایلچی کو واپس کرنے میں یہی فرق ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 37 | Kitab al-Wadi’ah (Book of Deposits/ Trusts)

Chapter Eight: Concerning cases where the Depositor (Mūdi') or the Trustee (Mustawda') is more than one person.

If two individuals place a deposit (wadi'ah) of dirhams, dinars, garments, livestock, or slaves with one person, and subsequently one of them appears and demands his share, he does not have the right to do so until both are present. If a lawsuit is filed before a judge (Qadi), according to Imam-e-Azam (Abu Hanifa), the judge shall not order the trustee to hand over his share. However, according to the *Sahibayn* (his two disciples), the judge shall order him to divide the property and hand over the share to the claimant. Nevertheless, the division made by the trustee will not be legally binding against the absent party; this is mentioned in *Al-Mabsut*.

In *Al-Jami' al-Saghir*, it states that if three people place a deposit with one person and two become absent, the present party does not have the right to take his share according to Imam-e-Azam, though the *Sahibayn* maintain he does. Some scholars have stated that this disagreement applies to both fungible (*misli*) and non-fungible (*qaymi*) items. However, the correct view is that this disagreement specifically pertains to items measured by volume (*kayli*) or weight (*wazni*) that are fungible. Regarding distinct items other than garments and livestock, there is a consensus (*ijma*) that the present individual cannot take his share; this is in *Al-Kafi*.

In the case of two depositors, if the trustee gives one his share and it is subsequently lost or destroyed in his possession, and then the second depositor appears, the latter has the option to claim the remaining part from the trustee. If the portion remaining with the trustee is destroyed, it is considered a loss of the entrusted property by consensus; this is in *Al-Yanabi'*. However, if the portion given to the claimant is destroyed while in his possession, he does not have the right to become a partner with the absent party in the remaining property; this is in *Inayah al-Bayan*. In *Al-Muntaqa*, it states that if the trustee gives half the property to the present depositor and the remainder is destroyed in his possession, and then the absent party returns, Imam Abu Yusuf stated: if the trustee gave it by order of the judge, no liability (*dhamm*) falls on anyone. But if he gave it without a court order, the second depositor has the right to claim half of what was given from the trustee, and the trustee may then recover it from the first receiver; alternatively, he can claim half of what was received directly from the first receiver; this is written in *Al-Dhakhirah*.

If one of two depositors presents witnesses against the trustee claiming the entire deposit belongs to him, or if the other depositor admitted this at the time of depositing, the testimony of the witnesses shall not be heard; this is written in *Fatawa 'Atabiyyah*. If the trustee claims that the deposit was destroyed or forcibly taken by an oppressor, and one of the two depositors asserts that some of the deposit remains, he has the right to demand an oath from the trustee without disagreement. According to Imam Abu Hanifa, although one of the depositors alone does not have the right to retrieve the deposit, he still has the right to demand an oath.

If two individuals jointly own a thousand dirhams and entrust them to one of them, and then one tells the other to take his share and he does so, and the remaining half is lost, the half taken by the partner remains joint property because he cannot act as a divider for himself. If the half he took is lost, the remainder must be handed over to the other partner; this is in *Al-Muhit*. If two people deposit a thousand dirhams and one says to give his partner one hundred or two hundred dirhams (less than half), and the rest is then lost, the receiving partner shall keep what he was given, and the other partner cannot reclaim anything from him. If he says to give him half, and then the remaining half is lost...

---

1. The phrase "it shall not be valid" means the division will not affect the rights of the absent depositor. When he returns, he may prove his claim, and his right is not invalidated by this division.

फतावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 37 | किताब अल-वदीआ (अमानत की किताब)

आठवां बाब (अध्याय): उन सूरतों के बयान में जिनमें मूनि (जमाकर्ता) या मुस्तौदअ (अमानतदार) एक से ज़्यादा हों

दो व्यक्तियों ने एक व्यक्ति को दिरहम, दीनार, कपड़े, चौपाए या गुलाम अमानत (वदीअत) के तौर पर दिए। फिर उन दोनों में से एक व्यक्ति उपस्थित हुआ और अपना हक उससे माँगा, तो जब तक दोनों एकत्र न हों उसे यह अधिकार नहीं है। और यदि काज़ी के सामने इसके खिलाफ मामला ले जाया गया, तो इमाम-ए-आज़म के निकट काज़ी मुस्तौदअ (अमानतदार) को उसका हिस्सा देने का आदेश नहीं देगा, जबकि साहिबैन के निकट काज़ी उसे आदेश देगा कि वह विभाजन करके उसका हिस्सा उसे दे दे, और मुस्तौदअ का यह विभाजन अनुपस्थित व्यक्ति के हक में जायज़ नहीं होगा; यह 'मबसूत' में लिखा है। और 'जामे सगीर' में है कि यदि तीन व्यक्तियों ने एक व्यक्ति को अमानत दी और फिर उनमें से दो अनुपस्थित हो गए, तो उपस्थित व्यक्ति को इमाम-ए-आज़म के अनुसार अपना हिस्सा लेने का अधिकार नहीं है, परंतु साहिबैन ने फरमाया कि अधिकार है। कुछ विद्वानों ने कहा कि यह मतभेद 'मिसली' (नाप-तोल वाली चीज़ें) और 'कीमती' (मूल्यवान) दोनों प्रकार की वस्तुओं में समान रूप से लागू है, लेकिन सही बात यह है कि यह मतभेद केवल 'कीली' और 'वज़नी' चीज़ों में है जो 'मिसली' (बदले जाने योग्य) हैं। कपड़ों और चौपाए आदि जैसी वस्तुओं में आम सहमति (इजमा) यह है कि जो व्यक्ति उपस्थित है वह अपना हिस्सा नहीं ले सकता; यह 'काफी' में लिखा है।

फिर दो व्यक्तियों की स्थिति में, यदि मुस्तौदअ ने एक का हिस्सा उसे दे दिया और वह उसके पास नष्ट (तलफ) हो गया, फिर दूसरा व्यक्ति आया, तो उसे अधिकार है कि वह शेष भाग मुस्तौदअ से ले ले। अतः यदि मुस्तौदअ के पास जो हिस्सा उसके कब्ज़े में है वह नष्ट हो गया, तो सर्वसम्मति से वह अमानत के माल का नुकसान माना जाएगा; यह 'यनाबी' में लिखा है। और यदि प्राप्त करने वाले के पास वह माल नष्ट हो गया जो उसने लिया था, तो उसे यह अधिकार नहीं है कि वह शेष माल में अनुपस्थित व्यक्ति का साझीदार बन जाए; यह 'इनाया अल-बयान' में है। 'मुंतका' में लिखा है कि यदि मुस्तौदअ ने उपस्थित व्यक्ति को आधा माल दे दिया और शेष उसके पास नष्ट हो गया, फिर अनुपस्थित व्यक्ति उपस्थित हुआ, तो इमाम अबू यूसुफ ने फरमाया कि यदि मुस्तौदअ ने काज़ी के आदेश से दिया है, तो किसी पर हर्जाना (ज़मान) नहीं होगा। और यदि बिना काज़ी के आदेश के दिया है, तो उपस्थित होने वाले (बाद में आने वाले) को अधिकार है कि मुस्तौदअ ने जो कुछ दे दिया है

उसका आधा वह मुस्तौदअ से वापस ले ले, और मुस्तौदअ दूसरे कब्ज़ेदार से वह वापस ले लेगा, या वह दूसरे कब्ज़ेदार से उस माल का आधा ले ले जो उसने प्राप्त किया था; यह 'ज़खीरा' में लिखा है।

यदि दो जमाकर्ताओं में से एक ने मुस्तौदअ के खिलाफ गवाह पेश किए कि पूरी अमानत मेरी है, या अमानत रखने के समय दूसरे जमाकर्ता ने ऐसा स्वीकार किया था, तो गवाहों की गवाही नहीं सुनी जाएगी; यह 'फतावा अताबिया' में लिखा है। और यदि मुस्तौदअ ने इस मामले में दावा किया कि अमानत मेरे पास नष्ट हो गई या किसी ज़ालिम ने मुझसे छीन ली है, और दोनों जमाकर्ताओं में से एक ने कहा कि तेरे पास कुछ अमानत बची हुई है, तो बिना किसी मतभेद के उसे इस बात पर शपथ (कसम) लेने का अधिकार है। इमाम अबू हनीफा के निकट, यद्यपि दोनों में से किसी एक जमाकर्ता को अमानत वापस लेने का अधिकार नहीं है, परंतु शपथ लेने का अधिकार है। यदि दो व्यक्तियों के एक हज़ार दिरहम साझे के हैं और दोनों ने उन्हें किसी एक के पास रखा, फिर एक ने दूसरे से कहा कि उनमें से अपना हिस्सा ले ले, और उसने ले लिया, और शेष आधा नष्ट हो गया, तो जो आधा उसके साझीदार ने लिया है वह दोनों में साझा होगा, क्योंकि वह केवल स्वयं के लिए विभाजक (मुकासिम) नहीं हो सकता। और यदि वह आधा नष्ट हो गया जो उसने लिया था, तो शेष साझीदार को सौंप दिया जाएगा; यह 'मुहीत' में है। दो व्यक्तियों ने एक हज़ार दिरहम अमानत रखे, फिर एक ने कहा कि मेरे साझीदार को सौ या दो सौ दिरहम (आधे से कम) दे दो, और फिर शेष माल नष्ट हो गया, तो साझीदार को उतना ही दिया जाएगा जितना उसने माँगा था, यहाँ तक कि उसका साझीदार उससे कुछ वापस नहीं ले सकता। और यदि कहा कि आधा उसे दे दो, फिर शेष आधा नष्ट हो गया...

---

1. इसका अर्थ है कि वह विभाजन मान्य नहीं होगा, अर्थात दूसरा जमाकर्ता अपने दावे पर कायम रहेगा। जब वह उपस्थित हो तो अपना हक साबित करे और इस विभाजन से उसका हक समाप्त नहीं होगा।

آٹھواں باب: ان صورتوں کے بیان میں جن میں مودع یا مستودع ایک سے زیادہ ہوں

دو شخصوں نے ایک شخص کو درہموں یا دیناروں یا کپڑوں یا چوپاؤں یا غلاموں کی ودیعت دی پھر دونوں میں سے ایک شخص حاضر ہوا اور اپنا حق اس سے طلب کیا تو جب تک دونوں جمع نہ ہوں اس کو یہ اختیار نہیں ہے اور اگر قاضی کے سامنے اس پر نالش کی تو امام اعظم کے نزدیک قاضی مستودع کو اس کا حصہ دینے کا حکم نہ دے گا اور صاحبین کے نزدیک قاضی اس کو حکم کرے گا کہ تقسیم کر کے اس کا حصہ اس کو دے دے اور مستودع کا تقسیم کرنا غائب کے حق میں جائز نہ ہوگا یہ مبسوط میں ہے اور جامع صغیر میں ہے کہ تین آدمیوں نے ایک شخص کو ودیعت دی پھر دو شخص غائب ہوگئے تو حاضر کو امام اعظم کے نزدیک اپنا حصہ لینے کا اختیار نہیں ہے اور صاحبین نے فرمایا کہ اختیار ہے اور بعض مشائخ نے فرمایا کہ مثلی اور قیمتی دونوں قسم کی چیزوں میں یہ اختلاف برابر جاری ہے اور صحیح یہ ہے کہ یہ اختلاف کیلی ووزنی چیزوں میں جو مثلی ہیں جاری ہے اور شکلی چیزوں کے سوائے کپڑوں چوپاؤں وغیرہ میں بالاجماع یہ حکم ہے کہ جو شخص موجود ہے وہ اپنا حصہ نہیں لے سکتا ہے یہ کافی میں ہے پھر دو شخصوں کی صورت میں اگر مستودع نے ایک کا حصہ اس کو دے دیا اور وہ اس کے پاس تلف ہو گیا پھر دوسرا آیا تو اس کو اختیار ہے کہ باقی مستودع سے لے لے پس اگر مستودع کے پاس جو اس کے قبضہ میں ہے تلف ہو گیا تو بالاجماع مالِ امانت کا تلف ہوا یہ ینابیع میں ہے اور اگر وصول کرنے والے کے پاس مالِ مقبوضہ تلف ہو گیا تو اس کو یہ اختیار نہیں ہے کہ باقی مال میں شخصی غائب کا شریک ہو جائے یہ عنایہ البیان میں ہے منتقی میں ہے کہ اگر مستودع نے شخصی حاضر کو آدھا مال دے دیا پھر باقی اس کے پاس تلف ہو گیا پھر شخص غائب آکر موجود

ہوا تو امام ابو یوسف نے فرمایا کہ اگر مستودع نے بحکم قاضی دے دیا ہے تو کسی پر ضمان لازم نہ آئے گی اور اگر بدوں حکمِ قاضی دے دیا ہے تو موجود ہونے والے کو اختیار ہے کہ جس قدر مستودع نے دے دیا اس کا آدھا مستودع سے لے لے اور مستودع دوسرے قابض سے واپس کر لے گا یا دوسرے قابض سے جو اس نے وصول کیا ہے اس کا آدھا لے لے یہ ذخیرہ میں لکھا ہے۔

اگر دو مودعون میں سے ایک مودع نے مستودع پر اس دعوٰی کے گواہ قائم کئے کہ تمام ودیعت میری ہے یا وقت ودیعت رکھنے کے دوسرے مودع نے اقرار کیا ہے تو گواہوں کی سماعت نہ ہوگی یہ فتاویٰ عتابیہ میں لکھا ہے اور اگر مستودع نے اس صورت میں دعویٰ کیا کہ ودیعت میرے پاس تلف ہو گئی یا مجھ سے کسی ظالم نے چھین لی ہے پس دونوں مودعوں میں سے ایک نے کہا کہ تیرے پاس کچھ ودیعت رہ گئی ہے تو بلا خلاف اس کو اس امر پر قسم لینے کا اختیار ہے اور امام ابوحنیفہ کے نزدیک اگر چہ دونوں میں سے ایک مودع کو ودیعت واپس لینے کا اختیار نہیں ہے لیکن قسم لینے کا اختیار ہے دو شخصوں میں ہزار درہم مشترک ہیں دونوں نے ان کو دونوں میں سے ایک پاس رکھا پھر ایک نے دوسرے سے کہا کہ اپنا حصہ ان میں سے لے لے اس نے لے لیا اور باقی آدھا ضائع ہو گیا تو جو آدھا اس کے شریک نے لیا ہے وہ دونوں میں مشترک ہو گا کیونکہ وہ اپنے نفس کے واسطے مقاسم نہ ہو گا اور اگر وہ نصف ضائع ہوا جو اس نے لیا ہے تو باقی شریک کے سپرد کیا جائے گا یہ محیط میں ہے دو شخصوں نے ہزار درہم ودیعت رکھے پھر ایک نے کہا کہ میرے شریک کو سو یا دوسو درہم یعنی آدھے سے کم تک کو کہا کہ دے دے پھر باقی مال ضائع ہو گیا تو شریک لینے والے کو اس قدر دے دیا جائے گا جو اس نے لیا ہے یہاں تک کہ اس کا شریک اس سے کچھ واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر کہا کہ آدھا اس کو دے دے پھر باقی آدھا اس سے ضائع ہوا

۱۔ قولہ جائز نہ ہوگا یعنی اس نیوارہ (بٹوارہ) سے دوسرا مودع اپنے دعویٰ پر باقی رہے گا جب حاضر ہو تو اپنا حق ثابت کرے اور اس نیوارہ سے اس کا حق باطل نہ ہوگا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (38) Book of Trusts (Wadi'ah)

...then the other person will take half of what the first has taken. This is recorded in Fatawa Itabiyyah. If it is said, "Give him his share," and he complies, it will be considered his specific share. If the remainder is thereafter lost, the partner cannot claim anything from him; as stated in Al-Muhit. Zaid and Amr placed 1,000 dirhams as a deposit (Wadi'ah) with Khalid. Khalid passed away, leaving behind a son, Bakr. Zaid then claimed that Bakr destroyed the deposit after Khalid's death, while Amr stated he did not know the status of the deposit. Thus, Zaid, by claiming Bakr destroyed it, has exonerated Khalid of liability regarding the deposit, because in his assertion, Khalid left the deposit intact when he passed away. Since Zaid claimed that the son, Bakr, destroyed it and sought compensation from him, Zaid's testimony in Khalid's favor will be accepted—meaning Khalid is absolved—but it will not be accepted against Bakr, such that no decree will be issued against Bakr in his name; this is in Tatar-Khaniyah.

If there are two trustees (Mustawda') and the deposit is something divisible, both have the option to divide it equally for the purpose of safekeeping. ☆

A decree for 500 dirhams from the deceased's estate will be issued in Amr's name, because as far as his right is concerned, the trustee of the deposit has died, and Zaid will not share in those 500 dirhams; this is recorded in Al-Muhit. Zaid, Amr, and Bakr gave a deposit to Khalid, and they all instructed, "Do not give the property to any of us until we are all present." Khalid then gave one partner their share. Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) stated that, by analogy (qiyas), he would be liable (zamin), and this is also the opinion of Imam al-A'zam (Imam Abu Hanifa). However, by preference (istihsan), he would not be liable, and this is the opinion of Imam Abu Yusuf. This is recorded in Fatawa Qadi Khan. In this situation, if the trustee wishes to avoid liability, the proper procedure is: once he has given a share to one person and another comes to demand it, he should not admit that he has already given anyone their share. Instead, he should say, "Bring everyone here so that I may distribute it to all of you." This is recorded in Tatar-Khaniyah. If there are two trustees and the deposit is something divisible, they have the choice to divide it in half for safekeeping. If one trustee hands over the entire deposit to the other and it is lost, according to Imam al-A'zam, the one who handed it over is liable for half, and the other is not liable for anything. If the deposit is something indivisible, both are responsible for its care, and if one hands it to the other, by consensus (ijma'), neither will be liable; this is recorded in Sharh Tahawi. A deposit was placed with two people,

then one person sold half of it. A claimant then appeared. The seller's testimony, combined with the other trustee's, will not be accepted to prove that the item belongs to the claimant, because the seller may wish to annul his own sales contract; this is in Tatar-Khaniyah. Zaid gave a slave girl as a deposit to Amr and Bakr. Then, for instance, Amr sold his possessed half of the girl, and the buyer had intercourse with her, resulting in a child. When the original owner of the slave girl arrived, the Imam stated that the owner would take the girl, her dower (uqr), and the value of the child. Providing the value of the child is equivalent to giving the child itself to compensate for the loss due to childbirth. If the value of the child does not cover the loss, it will be taken from the buyer to complete it. The buyer then retrieves his price and half the child's value from the seller. If the owner wishes, he may take half the loss from the seller. If the fact that the girl belongs to the person who appeared is known only through the words of the two trustees and not proven otherwise, their testimony for this claim will not be accepted, but...

(1) The statement "he will be absolved" means that the liability will not fall upon his estate, and the claim of destruction against his son will not be accepted without proof.

...तो दूसरा उससे जो उसने लिया है उसका आधा ले लेगा। यह फ़तावा इताबिया में लिखा है। और अगर यों कहा कि उसको उसका हिस्सा दे दे, उसने दे दिया तो वह उसका हिस्सा क़रार दिया जाएगा यहाँ तक कि अगर बाक़ी तलफ़ (नष्ट) हो तो शरीक उससे कुछ नहीं ले सकता है, जैसा कि 'मुहीत' में है। जैद और अम्र ने खालिद को हज़ार दिरहम वदीअत (अमानत) दिए फिर खालिद मर गया और एक लड़का बक्र छोड़ा, फिर जैद ने दावा किया कि बक्र ने खालिद के मरने के बाद वदीअत तलफ़ कर दी और अम्र ने कहा कि मैं नहीं जानता हूँ कि वदीअत का क्या हाल हुआ, पस जैद ने जिसने बक्र पर तलफ़ कर डालने का दावा किया है उसने खालिद को वदीअत से बरी किया क्योंकि उसके गुमान में खालिद ने जब इंतक़ाल किया तो वदीअत को वैसा ही क़ायम छोड़ गया है फिर उसके बेटे बक्र ने तलफ़ कर दी और बक्र पर ज़मान (हर्जाने) का दावा किया तो जैद की खालिद के हक़ में तस्दीक़ (पुष्टि) की जाएगी यानी वह बरी हो जाएगा और बक्र के हक़ में तस्दीक़ न होगी यहाँ तक कि बक्र पर उसके नाम कुछ डिक्री न होगी, यह 'तातारखानिया' में है।

अगर मुस्तौदेअ (अमानत रखने वाले) दो व्यक्ति हों और वदीअत ऐसी चीज़ हो जो विभाजित हो सकती है तो दोनों को अधिकार है कि उसे सुरक्षा की दृष्टि से आधा-आधा बाँट लें ☆

अम्र के नाम मृतक की संपत्ति से पाँच सौ दिरहम की डिक्री होगी क्योंकि उसके हक़ में मानो दोनों पक्षों के अनुसार वदीअत का मुस्तौदेअ मर गया है और पाँच सौ दिरहम में जैद उसका हिस्सेदार न होगा, यह 'मुहीत' में लिखा है। जैद, अम्र और बक्र ने खालिद को अमानत का माल दिया और सब ने कहा कि जब तक हम सब जमा न हों तब तक हम में से किसी को माल न देना, फिर खालिद ने उनमें से एक हिस्सेदार का हिस्सा उसे दे दिया तो इमाम मुहम्मद (रह.) ने फ़रमाया कि तर्क के आधार पर (क़ियासन) वह ज़िम्मेदार होगा और यही इमाम आज़म (रह.) का भी मत है, और अनुकूलता के आधार पर (इस्तहसानन) वह ज़िम्मेदार न होगा और यह इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) का मत है। यह फ़तावा 'क़ाज़ी ख़ान' में लिखा है। और इस स्थिति में यदि मुस्तौदेअ चाहे कि मैं ज़िम्मेदारी से बचूँ तो उसका उपाय यह है कि जब वह एक व्यक्ति को उसका हिस्सा दे चुका हो और दूसरा उससे माँगने आए, तो वह यह स्वीकार न करे कि मैंने किसी को हिस्सा दे दिया है, बल्कि उससे कहे कि तू सबको उपस्थित कर ताकि मैं तुम सबको एक साथ दे दूँ। यह 'तातारखानिया' में लिखा है। यदि मुस्तौदेअ दो व्यक्ति हों और अमानत ऐसी चीज़ हो जो विभाजित हो सकती है, तो दोनों को अधिकार है कि वे सुरक्षा हेतु उसे आधा-आधा बाँट लें। और यदि एक मुस्तौदेअ ने पूरी अमानत दूसरे के सुपुर्द

कर दी और वह नष्ट हो गई, तो सुपुर्द करने वाला इमाम आज़म के अनुसार आधे का ज़िम्मेदार होगा और दूसरा कुछ भी ज़िम्मेदार न होगा। और यदि अमानत ऐसी हो जिसका विभाजन नहीं हो सकता, तो दोनों ही उसकी सुरक्षा के ज़िम्मेदार होंगे और सर्वसम्मति (इज्मा) के अनुसार कोई भी व्यक्ति दूसरे को सुपुर्द करने से ज़िम्मेदार नहीं माना जाएगा, यह 'शरह तहावी' में लिखा है। दो व्यक्तियों के पास कोई चीज़ अमानत रखी गई, फिर एक ने उसका आधा हिस्सा बेच दिया और फिर एक दावेदार आया। बेचने वाले की गवाही दूसरे के साथ मिलकर इस बात पर स्वीकार नहीं होगी कि वह चीज़ दावेदार की है, क्योंकि बेचने वाला चाहता है कि अपना बिक्री अनुबंध रद्द कर दे, यह 'तातारखानिया' में है। जैद ने अम्र और बक्र को एक दासी अमानत दी, फिर अम्र ने उदाहरण के तौर पर अपनी आधी दासी बेच दी और खरीदार ने उससे शारीरिक संबंध बनाया जिससे पुत्र पैदा हुआ। जब दासी का मालिक आया तो इमाम ने फ़रमाया कि मालिक दासी, उसका हर्जाना (उक़्र) और पुत्र का मूल्य लेगा; पुत्र का मूल्य देना पुत्र को सौंप देने के समान है। यदि पुत्र का मूल्य जन्म के कारण हुई क्षति को पूरा न करे, तो खरीदार से लेकर क्षतिपूर्ति की जाएगी। फिर खरीदार अपने विक्रेता से अपनी क़ीमत और पुत्र का आधा मूल्य ले लेगा। यदि मालिक चाहे तो विक्रेता से आधी क्षतिपूर्ति ले सकता है। यदि यह बात कि दासी उसी व्यक्ति की है, केवल इन दो मुस्तौदेओं के कहने से पता चली हो और किसी अन्य तरह से प्रमाणित न हो, तो उनकी गवाही स्वीकार नहीं होगी, लेकिन...

(अ) 'बरी हो जाएगा' का अर्थ है कि उसके छोड़े हुए धन (तरके) पर ज़िम्मेदारी नहीं आएगी और उसके बेटे पर नष्ट करने का दावा बिना प्रमाण के स्वीकार नहीं होगा।

تو دوسرا اس سے جو اس نے لیا ہے اس کا نصف لے لے گا یہ فتاویٰ عتابیہ میں لکھا ہے اور اگر یوں کہا کہ اس کو اس کا حصہ دے دے اس نے دے دیا تو وہ اس کا حصہ قرار دیا جائے گا یہاں تک کہ اگر باقی تلف ہو تو شریک اس سے کچھ نہیں لے سکتا ہے کذا فی المحیط زید و عمرو نے خالد کو ہزار درہم ودیعت دیئے پھر خالد مر گیا اور ایک لڑکا بکر چھوڑا پھر زید نے دعویٰ کیا کہ بکر نے خالد کے مرنے کے بعد ودیعت تلف کر دی اور عمرو نے کہا کہ میں نہیں جانتا ہوں کہ ودیعت کا کیا حال ہوا پس زید نے جس نے بکر پر تلف کر ڈالنے کا دعویٰ کیا ہے اس نے خالد کو ودیعت سے بری کیا کیونکہ اس کے زعم میں خالد نے جب انتقال کیا تو ودیعت کو ویسا ہی قائم چھوڑ گیا ہے پھر اس کے بیٹے بکر نے تلف کر دی اور بکر پر ضمان کا دعویٰ کیا تو زید کی خالد کے حق میں تصدیق کی جائے گی یعنی وہ بری ہو جائے گا اور بکر کے حق میں تصدیق نہ ہو گی حتیٰ کہ بکر پر اس کے نام کچھ ڈگری نہ ہو گی یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

اگر مستودع دو اشخاص ہوں اور ودیعت ایسی چیز ہو جو تقسیم ہو سکتی ہے تو دونوں کو اختیار ہے کہ اس کو حفاظت کی غرض سے آدھی آدھی تقسیم کر لیں ☆

عمرو کے نام میت کے مال سے پانچ سو درہم کی ڈگری ہو گی کیونکہ اس کے حق میں گویا دونوں بیان ودیعت کے مستودع مر گیا ہے اور پانچ سو درہم میں زید اس کا شریک نہ ہو گا یہ محیط میں لکھا ہے زید و عمرو و بکر نے خالد کو مال ودیعت دیا اور سب نے کہا کہ جب تک ہم سب جمع نہ ہوں تب تک ہم میں سے کسی کو مال نہ دینا پھر خالد نے ان میں سے ایک شریک کا حصہ اس کو دے دیا تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ قیاساً ضامن ہو گا اور یہی قول امام اعظمؒ کا ہے اور استحساناً

ضامن نہ ہو گا اور یہ قول امام ابو یوسفؒ کا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے اور اس صورت میں اگر مستودع نے چاہا کہ میں ضمان سے بچوں تو اس کا حلیہ یہ ہے کہ جب وہ ایک شخص کو دے چکا اور دوسرا اس سے مطالبہ کرنے کو آیا تو اس سے یہ اقرار نہ کرے کہ میں نے کسی کو اس کا حصہ دے دیا ہے بلکہ اس سے کہے کہ تو سب کو حاضر کر تاکہ میں تم سب کو دے دوں یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے اور اگر مستودع دو اشخاص ہوں اور ودیعت ایسی چیز ہو جو تقسیم ہو سکتی ہے تو دونوں کو اختیار ہے کہ اس کو حفاظت کی غرض سے آدھی آدھی تقسیم کر لیں اور اگر ایک مستودع نے تمام ودیعت دوسرے کے سپرد کر دی اور وہ ضائع ہو گئی تو سپرد کرنے والا امام اعظمؒ کے نزدیک نصف کا ضامن ہو گا اور دوسرا کچھ ضامن نہ ہو گا اور اگر ودیعت ایسی چیز ہو کہ تقسیم نہیں ہو سکتی ہے تو دونوں حفاظت کے مہتم ہوں گے اور کوئی شخص دونوں میں سے دوسرے کو سپرد کرنے سے بالا جماع ضامن نہ ہو گا یہ شرح طحاوی میں لکھا ہے دو شخصوں کے پاس کچھ چیز ودیعت رکھی گئی پھر ایک شخص نے اس کی آدھی فروخت کر دی پھر ایک مدعی نے دعویٰ کیا تو بائع کی گواہی دوسرے کے ساتھ مل کر اس امر پر مقبول نہ ہو گی کہ شے مدعی کی ملک ہے کیونکہ بائع چاہتا ہے کہ اپنے عقد بیع کو توڑ دے یہ تاتارخانیہ میں ہے زید نے عمرو و بکر کو ایک باندی ودیعت دی پھر عمرو نے مثلاً اپنی نصف باندی مقبوضہ فروخت کر دی اور مشتری نے اس سے جماع کیا اور اس کے لڑکا پیدا ہوا پھر باندی کا مالک آیا تو امام نے فرمایا کہ مالک وہ باندی اور اس کا عقر اور لڑکے کی قیمت لے لے گا اور نقصان ولادت کے پورا کرنے میں لڑکے کی قیمت دے دینا مثل لڑکے کے دے دینے کے ہے اور اگر لڑکے کی قیمت نقصان ولادت پورا نہ ہوتا ہو تو مشتری سے لے کر نقصان پورا کر لے گا پھر مشتری اپنے بائع سے اپنا ثمن اور لڑکے کی آدھی قیمت لے لے اور اگر باندی کا مالک چاہے تو بائع سے نصف نقصان لے لے اور اگر یہ امر کہ یہ باندی اسی شخص کی ہے جو حاضر

ہوا ہے فقط انہیں دونوں مستودعوں کے کہنے سے معلوم ہوا ہو اور کسی طور سے ثابت نہ ہو تو ان دونوں کی گواہی اس دعویٰ پر مقبول نہ ہو گی لیکن

ا قولہ بری ہو جائے گا یعنی اس کے ترکہ پر اس کی ضمان عائد نہ ہو گی اور اس کے بیٹے پر تلف کرنے کا دعویٰ بدون دلیل کے قبول نہ ہو گا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | Kitab al-Wadi'ah (Book of Trusts) | 39

According to external appearances, the slave-girl shall be declared the 'Umm al-Walid' (mother of the child) of the buyer, and he shall pay half the price of the slave-girl and half the 'uqr (dower-like compensation) to the other partner, just as the ruling is when one person makes a shared slave-girl an Umm al-Walid. This is written in 'Mabsut'.

Ninth Chapter: Regarding disputes arising in trusts and the statement of testimony regarding trusts

It is mentioned in 'Muntaqi' that Bishr narrated from Imam Abu Yusuf that Zaid claimed a trust against Amr, and Amr denied the trust. Zaid presented witnesses for his claim, and Amr presented witnesses against Zaid stating that Zaid had admitted he had no claim against Amr. Imam Abu Yusuf stated: if Zaid claims that the trust itself is still present with Amr, then the exoneration proven by Amr's witnesses shall not nullify Zaid's right, as mentioned in 'Al-Muhit'. If the owner of the trust presented witnesses for the placement of the trust after the trustee's (mustawda') denial, and the trustee presented witnesses for the loss of the trust: then if the trustee denied the initial deposit itself, for example, saying "You never gave me any trust," he shall be held liable (damin). In this case, his witnesses for the loss occurring after the denial of receipt shall be rejected, whether they testify to the loss before or after the denial. However, if he denied the trust by saying "No trust of yours is with me," and then presented witnesses for its loss: if he presented witnesses for the loss occurring after the denial, he shall be liable; if he presented witnesses for the loss occurring before the denial, he shall not be liable. If the trustee testified to the loss generally, i.e., without specifying whether it was before or after the denial, he shall be liable. It is written in 'Quduri' that if the trustee requested the judge (qadhi) to take an oath from the depositor (muda') that "the trust was not lost before my denial," the judge shall take the oath from him, and this oath shall be based on his knowledge. This is written in 'Zakheera'.

Testimony regarding Trusts If the trustee denied the trust and then presented witnesses that he returned the exact trust after the denial, the witnesses shall be accepted. And if he presented witnesses that he returned the trust before the denial and that he erred in denying it, or forgot about the return, or thought he had returned it and was truthful in saying "you didn't give me any trust," then according to Imam Azam (Abu Hanifa) and Imam Muhammad, through legal analogy (qiyas),

these witnesses of his shall also be accepted. This is in 'Al-Khulasa'. If the owner demanded the trust and the trustee said "you did not give me a trust," and then claimed it was returned or lost, his statement shall not be corroborated. But if he said "his trust is not due from me," and then claimed it was returned or lost, the case shall be heard; this is in 'Khazanat al-Muftin'. Zaid gave a slave as a trust to Amr, and Amr denied the trust, and the slave died in his possession. Then Zaid presented witnesses for the deposit of the trust and for the price of the slave on the day of denial. A decree shall be issued against the trustee for the price on the day of denial. And if the witnesses said that we [witnessed] the denial...

---

1. His statement "is established" is because he claimed a trust, and it is about exoneration from liability, whereas if it exists in its original state, it wouldn't be subject to liability, so his right would not be nullified by exoneration.
2. i.e., he presents witnesses that "this trust was lost while with me."

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 | किताब अल-वदीआ | 39

ग्राह्य ज़ाहिर के अनुसार दासी मुश्तरी (खरीदार) की 'उम्म अल-वलद' करार दी जाएगी और दूसरे साथी को दासी की आधी कीमत और आधा 'उक़्र' दे देगा जैसा कि दो व्यक्तियों की साझा दासी में एक व्यक्ति के उम्म अल-वलद बनाने का हुक्म है, यह 'मबसूत' में लिखा है।

नवां बाब: वदीअत (न्यास/धरोहर) में मतभेद होने और वदीअत में गवाही के बयान में

'मुन्तकी' में है कि बिश्र ने इमाम अबू यूसुफ़ से रिवायत की कि ज़ैद ने अम्र पर वदीअत का दावा किया और अम्र ने वदीअत से इनकार किया और ज़ैद ने अपने दावे पर गवाह पेश किए और अम्र ने ज़ैद पर इस बात के गवाह दिए कि उसने इकरार किया है कि मेरा अम्र पर कुछ बकाया नहीं है। तो इमाम अबू यूसुफ़ ने फरमाया कि अगर ज़ैद इस बात का दावेदार है कि वदीअत खुद अम्र के पास मौजूद है, तो जो बरी होना अम्र के गवाहों से साबित होता है, उससे ज़ैद का हक बातिल (अमान्य) न होगा, जैसा कि 'मुहीत' में है। अगर वदीअत के मालिक ने मुस्तौदा (न्यासी) के इनकार करने के बाद वदीअत रखने के गवाह पेश किए और मुस्तौदा ने वदीअत नष्ट होने के गवाह पेश किए, तो यदि मुस्तौदा ने जमा करने (इबदा) से ही इनकार किया है, जैसे यह कहा कि "तूने मुझे कोई वदीअत नहीं दी है", तो ऐसी स्थिति में वह ज़ामिन (उत्तरदायी) करार दिया जाएगा। और इनकार के बाद कि "वदीअत नहीं दी है", फिर नष्ट हो जाने के उसके गवाह अस्वीकार होंगे, चाहे गवाहों ने इनकार से पहले वदीअत नष्ट होने की गवाही दी हो या इनकार के बाद वदीअत नष्ट होने की गवाही दी हो। और अगर उसने वदीअत से इस तरह इनकार किया कि "तेरी कोई वदीअत मेरे पास नहीं है", फिर वदीअत नष्ट होने के गवाह दिए, तो यदि इनकार के बाद नष्ट होने के गवाह पेश किए तो वह ज़ामिन होगा, और यदि इनकार से पहले नष्ट होने के गवाह पेश किए तो वह ज़ामिन न होगा। और अगर मुस्तौदा ने सामान्य रूप से नष्ट होने की गवाही दी, यानी इनकार से पहले या बाद में नष्ट होना स्पष्ट नहीं किया, तो वह ज़ामिन होगा। और 'कुदूरी' में लिखा है कि अगर मुस्तौदा ने काजी से आवेदन किया कि मोद (दाता) से शपथ ली जाए कि "मेरे इनकार से पहले वदीअत नष्ट नहीं हुई है", तो काजी उससे शपथ लेगा, और यह शपथ उसके ज्ञान (इल्म) पर होगी, यह 'ज़खीरा' में लिखा है।

वदीअत में गवाही अगर मुस्तौदा ने वदीअत से इनकार किया फिर इस बात के गवाह दिए कि मैंने इनकार के बाद वदीअत वैसी ही वापस कर दी है, तो गवाह स्वीकार होंगे। और अगर इस बात के गवाह दिए कि मैंने इनकार से पहले वदीअत उसे वापस कर दी है और इनकार करने में मुझसे गलती

हुई या वापस करना मैं भूल गया या मुझे गुमान हुआ कि मैंने दे दी और मैं इस बात में सच्चा हूँ कि "तूने मुझे कोई वदीअत नहीं दी", तो इमाम-ए-आज़म और इमाम मुहम्मद के निकट कयास (तर्क) में उसके ये गवाह भी स्वीकार होंगे, यह 'खुलासा' में है। अगर मालिक ने वदीअत मांगी और मुस्तौदा ने कहा कि "तूने मुझे वदीअत नहीं दी है", फिर वापस करने या वदीअत नष्ट होने का दावा किया तो उसके कथन की पुष्टि नहीं की जाएगी। और अगर ऐसे कहा कि "उसकी वदीअत मुझ पर नहीं है", फिर वापस देने या नष्ट होने का दावा किया तो सुनवाई होगी, यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। ज़ैद ने अम्र को एक गुलाम वदीअत के तौर पर दिया और अम्र वदीअत से मुकर गया और वह गुलाम उसके पास मर गया। फिर ज़ैद ने वदीअत देने और गुलाम की इनकार वाले दिन की कीमत के गवाह पेश किए, तो मुस्तौदा पर इनकार के दिन की कीमत की डिक्री की जाएगी। और अगर गवाहों ने कहा कि हम इनकार के..

---

1. उनका कथन "मौजूद है" क्योंकि उसने अमानत का दावा किया और बरी होना ज़मानत से है, हालाँकि असल रूप में मौजूद होने की स्थिति में वह उत्तरदायी नहीं होता, इसलिए बरी होने से उसका हक बातिल नहीं होगा।
2. यानी गवाह दे कि मेरे पास से यह अमानत नष्ट हो गई।

باعتبار ظاہر کے باندی مشتری کی ام ولد قرار دی جائے گی اور دوسرے شریک کو باندی کی نصف قیمت اور نصف عقر دے دے گا جیسا کہ دو شخصوں کی مشترک باندی میں ایک شخص کے ام ولد بنانے کا حکم ہے یہ مبسوط میں لکھا ہے۔

نواں باب: ودیعت میں اختلاف واقع ہونے اور ودیعت میں گواہی کے بیان میں

منتقی میں ہے کہ بشر نے امام ابو یوسف سے روایت کی کہ زید نے عمرو پر ودیعت کا دعویٰ کیا اور عمرو نے ودیعت سے انکار کیا اور زید نے اپنے دعویٰ پر گواہ قائم کئے اور عمرو نے زید پر اس امر کے گواہ دیئے کہ اس نے اقرار کیا ہے کہ میرا عمرو پر کچھ نہیں آتا ہے تو امام ابو یوسف نے فرمایا کہ اگر زید اس امر کا مدعی ہے کہ ودیعت بعینہ عمرو کے پاس قائم ہے تو جو برات عمرو کے گواہوں سے ثابت ہوتی ہے اس سے زید کا حق باطل نہ ہوگا کذا فی المحیط اگر مالک ودیعت نے مستودع کے انکار کرنے کے بعد ودیعت رکھنے کے گواہ پیش کئے اور مستودع نے ودیعت ضائع ہونے کے گواہ پیش کئے پس اگر مستودع نے ابداع سے انکار کیا ہے مثلاً یوں کہا کہ تو نے مجھے کچھ ودیعت نہیں دی ہے تو اس صورت میں ضامن قرار دیا جائے گا اور بعد انکار کے کہ ودیعت نہیں دی ہے پھر ضائع ہو جانے کے اس کے گواہ مردود ہوں گے خواہ گواہوں نے انکار سے پہلے ودیعت ضائع ہو جانے کی گواہی دی ہو یا بعد انکار کے ودیعت ضائع ہونے کی گواہی ادا کی ہو اور اگر اس نے ودیعت سے اس طرح انکار کیا کہ تیری کچھ ودیعت میرے پاس نہیں ہے پھر ودیعت ضائع ہو جانے کے گواہ دیئے پس اگر بعد انکار کے ودیعت ضائع ہونے کے گواہ سنائے تو وہ ضامن ہوگا اور اگر انکار سے پہلے ضائع ہو جانے کے گواہ سنائے

تو وہ ضامن نہ ہوگا اور اگر مستودع نے مطلقاً ضائع ہونے کی گواہی دی یعنی انکار سے پہلے یا بعد ضائع ہونا کچھ بیان نہ کیا تو ضامن ہو گا اور قدوری میں لکھا ہے کہ اگر مستودع نے قاضی سے درخواست کی کہ مودع سے قسم لی جائے کہ میرے انکار سے پہلے ودیعت تلف نہیں ہوئی ہے تو قاضی اس سے قسم لے گا اور یہ قسم اس کے علم پر لے گا یہ ذخیرہ میں لکھا ہے۔

ودیعت میں گواہی اگر مستودع نے ودیعت سے انکار کیا پھر اس امر کے گواہ دیئے کہ میں نے بعد انکار کے ودیعت بعینہ واپس کر دی ہے تو گواہ قبول ہوں گے اور اگر اس امر کے گواہ دیئے کہ میں نے انکار سے پہلے ودیعت اس کو واپس کر دی ہے اور انکار کرنے میں میں نے غلطی کی یا واپس کرنا میں بھول گیا یا مجھے گمان ہوا کہ میں نے دے دی اور میں اس قول میں سچا ہوں کہ تو نے مجھے کچھ ودیعت نہیں دی تو امام اعظمؒ و امام محمدؒ کے نزدیک قیاس میں اس کے یہ گواہ بھی مقبول ہوں گے یہ خلاصہ میں ہے اگر مالک نے ودیعت طلب کی اور مستودع نے کہا کہ تو نے مجھے ودیعت نہیں دی ہے پھر واپس کر دینے یا ودیعت تلف ہو جانے کا دعویٰ کیا تو اس کے قول کی تصدیق نہ کی جائے گی اور اگر یوں کہا کہ اس کی ودیعت مجھ پر نہیں ہے پھر واپس دینے یا تلف ہو جانے کا دعویٰ کیا تو سماعت ہوگی یہ خزانۃ المفتین میں ہے۔ زید نے عمرو کو ایک غلام ودیعت دیا اور عمرو ودیعت سے مکر گیا اور وہ غلام اس کے پاس مر گیا پھر زید نے ودیعت دینے اور غلام کی انکار کے روز کی قیمت کے گواہ قائم کئے تو مستودع پر انکار کے روز کی قیمت کی ڈگری کی جائے گی اور اگر گواہوں نے کہا کہ ہم کو انکار کے

۱؎ قولہ قائم ہے کیونکہ اس نے امانت کا دعویٰ کیا اور براءت ضمان سے ہے حالانکہ بعینہ قائم ہونے کی صورت میں وہ مضمونہ نہ ہوئی تو براءت سے اس کا حق باطل نہ ہوگا۔ ۲؎ یعنی گواہ دے کہ میرے پاس سے یہ امانت ضائع ہوگئی۔

The value on the current day is unknown, but we know the value on the day the deposit was given. If the value was at such a level, the Qazi (Judge) shall issue a decree against the *mustuda'* (the depositary) for the value the slave held on the day he took possession of the slave by way of deposit; this is recorded in *Al-Zakheerah*. If the depositary said, "I have returned the deposit to you," and then after a few days said, "I did not return the deposit to you; rather, it was lost while in my possession," the depositary shall be held liable (*dhamin*), and his statement shall not be corroborated. It is written in *Khaniyah* that this is the correct view; this is also in *Tatar-Khaniyah*. If the depositary said, "The deposit was lost," and thereafter said, "Rather, I returned the deposit to you and I was mistaken in my first statement," his statement shall not be corroborated, and he remains liable; thus it is in *Al-Bada'i*.

Statement regarding the depositor proving that the deposit existed for two days to refute the depositary's claim ☆

If the depositary stated, "Ten days have passed since the deposit was lost," and the *muda'* (the depositor) established through witnesses that it was present with him [the depositary] just two days ago, and subsequently the depositary claimed, "The deposit came [back] into my possession and was then lost," this defense (*daf'iyah*) shall be accepted from him; this is written in *Multaqat*. If, upon a lawsuit being filed, he stated, "His deposit is not with me," and later stated, "I had received that deposit but it was then lost," he shall be liable; this is written in *Ghayat al-Bayan*. That is, initially he denied ever having the deposit despite the demand having been made, thereby becoming liable; his subsequent admission does not restore the trust (*amanah*), as he is no longer considered a trustee (*ameen*); understand this. If a person said, "I hold one thousand dirhams of so-and-so as a deposit," then said, "They were lost before my admission," he shall be liable. But if he said, "One thousand dirhams of his were with me and then they were lost," his statement shall be accepted and no liability shall fall upon him. If he said, "One thousand dirhams of his were with me as a deposit such that they were lost," and spoke the entire sentence together, then by way of *istihsan* (juridistic preference), his statement shall be corroborated, and the legal interpretation of this case would be that "one thousand dirhams of his were with me and then they were lost"; this is recorded in *Tatar-Khaniyah*. If the depositary stated, "The deposit is gone and I do not know how it was lost," his statement shall be accepted upon oath and no liability shall fall upon him; we adopt this view, and it is written in *Multaqat*. If he initially said, "I do not know how the deposit was lost," the

scholars (*mashaikh*) have differed on this, but the correct view is that he shall not be liable; this is written in *Fatawa 'Itabiyyah*. If he stated, "The deposit was lost from my house but nothing from my own property was lost," his statement shall be accepted upon oath; this is recorded in *Khizanat al-Muftiyin*.

The Sheikh was asked about a group of people who gave dirhams to a man so that he might pay the land tax (*kharaj*) on their behalf. He took the dirhams, tied them in a handkerchief, placed them in his sleeve, and went to the mosque, where the dirhams were lost; he does not know how they were lost, and the people do not believe him. The Sheikh replied, "His statement shall not be accepted until he describes the circumstances of the loss"; thus it is in *Al-Hawi*. If a person gave a specific item as a deposit to another, and the depositary later claimed its destruction while the depositor denied it and sought to administer an oath, and the depositary refused to swear the oath (*nukul*), then his refusal shall be deemed an admission that the specific item still exists. The depositary shall be imprisoned until he produces it or proves that it no longer exists; this is written in *Jawahir al-Fatawa*. If a person said to another, "I took one thousand dirhams from you as a deposit and they were lost," and the other replied, "You misappropriated (*ghasab*) them," then...

---

1. The word *daf'iyah* (defense) refers to when the depositor proved the existence of the deposit for two days to refute the depositary's claim, creating a contradiction in the depositary's statements. The depositary then argued in his defense, "Yes [it was present], but it was subsequently lost," and this defense is deemed acceptable.

उस दिन की कीमत मालूम नहीं है, लेकिन अमानत देने के दिन की कीमत हम जानते हैं कि वह कीमत इतनी थी, तो काज़ी मुस्तौदा' (जिसके पास अमानत रखी गई) पर उस कीमत की डिक्री करेगा जो वदीअह के हुक्म से गुलाम पर कब्ज़ा करने के दिन गुलाम की कीमत थी; यह 'ज़ख़ीरा' में लिखा है। अगर मुस्तौदा' ने कहा कि "मैंने अमानत तुझे दे दी है," फिर कुछ दिनों के बाद कहा कि "मैंने तुझे अमानत नहीं दी बल्कि वह मेरे पास ज़ाया (नष्ट) हो गई है," तो मुस्तौदा' ज़ामिन (ज़िम्मेदार/हर्जाना देने वाला) होगा और उसके कथन की पुष्टि नहीं की जाएगी। 'ख़ानिया' में लिखा है कि यही सही है; यह 'तातार्ख़ानिया' में है। और अगर मुस्तौदा' ने कहा कि "अमानत ज़ाया हो गई," फिर उसके बाद कहा कि "बल्कि अमानत मैंने तुझे वापस कर दी है और पहले कथन में मुझे वहम (भ्रम) हुआ था," तो उसकी पुष्टि नहीं की जाएगी और वह ज़ामिन होगा; ऐसा 'बद्राए' में है।

मूद्दे' (अमानत रखने वाले) का मुस्तौदा' के कथन को झुठलाने के लिए दो दिन तक अमानत का मौजूद होना साबित करने का बयान ☆

अगर मुस्तौदा' ने कहा कि "दस दिन हो गए कि अमानत ज़ाया हो गई" और मूद्दे' (जमाकर्ता) ने गवाह पेश किए कि "दो दिन पहले वह उसके पास मौजूद थी," फिर मुस्तौदा' ने कहा कि "अमानत मेरे हाथ में आ गई थी फिर ज़ाया हुई," तो यह बचाव (दफ़िया) उसकी ओर से स्वीकार किया जाएगा; यह 'मुल्तकत' में लिखा है। और अगर मुक़दमा दायर होने पर उसने कहा कि "उसकी अमानत मेरे पास नहीं है," फिर उसके बाद कहा कि "मुझे वह अमानत मिली थी फिर वह ज़ाया हो गई," तो वह ज़ामिन होगा; यह 'ग़ायतुल बयान' में लिखा है। यानी पहले तो उसने इनकार किया कि "मेरे पास उसकी कोई अमानत ही नहीं थी," जबकि मांग की जा चुकी थी, तो वह ज़ामिन हो गया; फिर इक़रार (स्वीकारोक्ति) करने से अमानत वापस नहीं आएगी क्योंकि वह अब अमीन (विश्वसनीय) नहीं रहा; इसे समझें। एक व्यक्ति ने कहा कि "फलां व्यक्ति के एक हज़ार दिरहम मेरे पास अमानत हैं," फिर कहा कि "मेरे इक़रार से पहले वे ज़ाया हो गए," तो वह ज़ामिन होगा। और अगर यों कहा कि "उसके एक हज़ार दिरहम मेरे पास थे फिर ज़ाया हो गए," तो उसका कथन स्वीकार होगा और उस पर हर्जाना नहीं आएगा। और अगर कहा कि "उसके एक हज़ार दिरहम मेरे पास अमानत थे कि वे ज़ाया हो गए" और पूरी बात एक साथ कही, तो इस्तेहसान के तौर पर उसके कथन की पुष्टि होगी और इस मसले का निष्कर्ष यह होगा कि "उसके एक हज़ार दिरहम मेरे पास थे फिर वे ज़ाया हुए"; यह 'तातार्ख़ानिया' में लिखा है। और अगर मुस्तौदा' ने कहा कि "अमानत चली गई और मुझे नहीं मालूम कि कैसे चली

गई," तो कसम के साथ उसका कथन स्वीकार होगा और उस पर हर्जाना नहीं आएगा; हम इसी को अपनाते हैं, यह 'मुल्तकत' में लिखा है। और अगर पहले ही कहा कि "मुझे नहीं मालूम कि अमानत कैसे चली गई," तो इसमें उलेमा (मशाइख) ने मतभेद किया है और सही यह है कि वह ज़ामिन नहीं होगा; यह 'फ़तावा अताबिया' में लिखा है। और अगर यों कहा कि "अमानत मेरे घर से चली गई और मेरे माल में से कुछ नहीं गया," तो कसम के साथ उसका कथन स्वीकार होगा; यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में लिखा है।

शेख़ से पूछा गया कि एक कौम ने एक व्यक्ति को दिरहम इसलिए दिए कि वह उनकी ओर से खराज (टैक्स) अदा कर दे। उसने दिरहम लेकर रुमाल में बाँधे, आस्तीन में रखे और मस्जिद गया, और दिरहम खो गए; उसे नहीं पता कि कैसे खोए, और लोग उसकी बात नहीं मानते। तो शेख़ ने फ़रमाया कि "उसका कथन तब तक स्वीकार नहीं होगा जब तक वह खोने की स्थिति बयान न करे"; ऐसा 'अल-हावी' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे को कोई विशेष वस्तु अमानत दी, फिर मुस्तौदा' ने उसके नष्ट होने का दावा किया और मूद्दे' ने उसे झुठलाया और कसम लेनी चाही। मुस्तौदा' ने कसम खाने से इनकार (नुकूल) किया, तो कसम से इनकार करने को उस वस्तु के मौजूद होने का इक़रार माना जाएगा और मुस्तौदा' को कैद किया जाएगा जब तक कि वह उसे पेश न कर दे या यह साबित न कर दे कि वह अब शेष नहीं है; यह 'जवाहरुल फ़तावा' में लिखा है। एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा कि "मैंने तुझसे एक हज़ार दिरहम अमानत लिए और वे ज़ाया हो गए," और दूसरे ने कहा कि "तूने उन्हें ग़सब (ज़बरदस्ती छीनना) कर लिया तो..."

---

1. 'दफ़िया' यानी मूद्दे' ने मुस्तौदा' की बात काटने के लिए दो दिन तक अमानत का मौजूद होना साबित किया, तो मुस्तौदा' के कथनों में विरोधाभास हो गया। फिर मुस्तौदा' ने अपने बचाव में कहा कि "हाँ [वह मौजूद थी], लेकिन फिर ज़ाया हो गई," तो यह बचाव स्वीकार्य है।

روز کی قیمت معلوم نہیں ہے لیکن ودیعت دینے کے روز کی قیمت ہم جانتے ہیں کہ وہ قیمت اس قدر تھی تو قاضی مستودع پر اس قیمت کی ڈگری کرے گا جو بحکم ودیعت غلام پر قبضہ کرنے کے روز غلام کی قیمت تھی یہ ذخیرہ میں لکھا ہے اگر مستودع نے کہا کہ میں نے ودیعت تجھ کو دے دی ہے پھر چند روز کے بعد کہا کہ میں نے تجھ کو ودیعت نہیں دی بلکہ وہ میرے پاس ضائع ہوگئی ہے تو مستودع ضامن ہوگا اور اس کے قول کی تصدیق نہ کی جائے گی اور خانیہ میں لکھا ہے کہ یہی صحیح ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے اور اگر مستودع نے کہا کہ ودیعت ضائع ہوگئی پھر اس کے بعد کہا بلکہ ودیعت میں نے تجھے واپس کر دی ہے اور پہلے قول میں مجھے وہم ہوا تو اس کی تصدیق نہ کی جائے گی اور وہ ضامن ہوگا کذا فی البدائع۔

مودع کا مستودع کا قول توڑنے کے لئے دوروز تک موجود ہونا ثابت کرنے کا بیان ☆

اگر مستودع نے کہا کہ دس روز ہوئے کہ ودیعت ضائع ہوگئی اور مودع نے گواہ قائم کئے کہ دو روز ہوئے کہ اس کے پاس موجود تھی پس مستودع نے کہا کہ ودیعت میرے ہاتھ آگئی تھی پھر ضائع ہوگئی تو دفعیہ اس کی طرف سے قبول ہوگا یہ ملتقط میں لکھا ہے اور اگر نالش دائر ہونے پر اس نے کہا کہ اس کی ودیعت میرے پاس نہیں ہے پھر اس کے بعد کہا کہ میں نے اس ودیعت کو پایا تھا پھر وہ ضائع ہوگئی تو ضامن ہوگا یہ غایۃ البیان میں لکھا ہے یعنی اول تو اس نے انکار کیا کہ میرے پاس اس کی کچھ ودیعت ہی نہ تھی حالانکہ مطالبہ ہو چکا تو ضامن ہوگیا پھر اقرار کرنے سے امانت عود نہ کرے گی اس واسطے کہ وہ امین نہیں رہا ہے فافہم اھ ایک شخص نے کہا کہ فلاں شخص کے میرے پاس ہزار درہم ودیعت ہیں پھر کہا کہ میرے اقرار سے پہلے وہ

ضائع ہو گئے تو وہ ضامن ہوگا اور اگر یوں کہا کہ اس کے ہزار درہم میرے پاس تھے پھر ضائع ہو گئے تو اس کا قول قبول ہوگا اور اس پر ضمان لازم نہ آئے گی اور اگر کہا کہ اس کے ہزار درہم میرے پاس ودیعت تھے کہ وہ ضائع ہو گئے اور تمام کلام ملا کر بولا تو استحساناً اس کے قول کی تصدیق ہوگی اور تقدیر اس مسئلہ کی یوں ہوگی کہ اس کے ہزار درہم میرے پاس تھے پھر وہ ضائع ہوئے یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے اور اگر مستودع نے کہا کہ ودیعت جاتی رہی اور مجھے نہیں معلوم ہوتا کہ کیونکر جاتی رہی تو قسم سے اس کا قول قبول ہوگا اور اس پر ضمان نہ آئے گی اور ہم اسی کو اختیار کرتے ہیں یہ ملتقط میں لکھا ہے اور اگر پہلے ہی کہا کہ مجھے نہیں معلوم کہ ودیعت کیونکر جاتی رہی تو اس میں مشائخ نے اختلاف کیا ہے اور صحیح یہ ہے کہ وہ ضامن نہ ہوگا یہ فتاویٰ عتابیہ میں لکھا ہے اور اگر یوں کہا کہ ودیعت میرے گھر سے جاتی رہی اور میرے مال میں سے کچھ نہیں گیا تو قسم سے اس کا قول قبول ہوگا یہ خزانہ المفتیین میں لکھا ہے۔

شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک قوم نے ایک شخص کو درہم اس واسطے دیئے کہ ان کی طرف سے خراج دے دے اس نے درہم لے کر رومال میں باندھ کر آستین میں رکھ لئے اور مسجد میں گیا اور درہم جاتے رہے اور یہ نہیں معلوم کہ کیونکر جاتے رہے اور قوم کے لوگ اس کی تصدیق نہیں کرتے ہیں تو شیخ نے فرمایا کہ اس کا قول قبول نہ ہوگا جب تک کہ جاتے رہنے کی کیفیت بیان نہ کرے کذا فی الحاوی۔ ایک شخص نے دوسرے کو کوئی شے معین ودیعت دی پھر مستودع نے اس کے تلف ہو جانے کا دعویٰ کیا اور مودع نے اس کی تکذیب کی اور قسم لینی چاہی اس نے قسم سے نکول کیا تو قسم سے نکول کرنے سے اس شے معین کے باقی ہونے کا اقرار قرار دیا جائے گا اور مستودع قید کیا جائے گا یہاں تک کہ اس کو ظاہر کرے یا یہ ثابت کر دے کہ وہ باقی نہیں رہی یہ جواہر الفتاویٰ میں لکھا ہے۔ ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ میں نے تجھ سے

ہزار درہم ودیعت لئے اور وہ ضائع ہو گئے اور دوسرے نے کہا کہ تو نے ان کو غصب کر لیا تو...

۱۔ قولہ دفعیہ یعنی مودع نے مستودع کا قول توڑنے کے لئے دو روز تک موجود ہونا ثابت کیا تو مستودع کے کلام میں تناقض ہوتا تھا پس مستودع نے اس کے دفعیہ میں کہا کہ ہاں لیکن بات ہوئی کہ پھر ضائع ہوگئی تو دفعیہ مقبول ہے۔

The person making the admission (Muqir) shall be liable. If he said, "You gave me and deposited two things," and the other person said, "You took them by way of usurpation (ghasb)," then he shall not be liable; this is written in *Al-Khulasa*. If the depositary (Mustawda) said, "These dirhams were a deposit," and the depositor (Mawda) said, "On the contrary, they were a loan," then the depositary shall not be liable; thus it is mentioned in *Al-Wajiz al-Kardari*. If the depositary claimed that some dirhams were lost or that "You gave me some dirhams as a loan," then in determining the amount, the statement of the depositary accompanied by an oath shall be accepted; this is in *Al-Yanabi*. Zaid gave Amr one thousand dirhams as a deposit and one thousand dirhams as a loan. Later, Amr gave Zaid one thousand dirhams and said, "This is your loan, and the deposit is lost." In this case, his statement shall be confirmed with an oath; this is written in *Al-Muhit al-Sarakhsi*. If a person said, "I had one thousand dirhams as a deposit with you and you returned them to me," and the other party (Muqir-lahu) said, "You are lying, they belong to me," then the statement of the Muqir-lahu shall be accepted; this is written in *Al-Khulasa*. If the depositary says that the deposit was destroyed or "I returned it to you," and the owner says, "On the contrary, you destroyed it," the depositary's statement shall be accepted. Similarly, if the depositary says, "It was destroyed without my command," and the owner says, "Nay, you or someone else on your command destroyed it," the depositary's word shall still be accepted; this is written in *Al-Bada'i*.

If a dispute arises between the owner and the heirs of the depositary, where the owner claims that the depositary died leaving the deposit in an undefined (unknown) state without explaining it, the deposit shall be treated as a debt against his estate. If the heirs claim that on the day the depositary died, the deposit was specifically existing and known, but was destroyed after his death, then the statement of the owner shall be accepted, and this is the correct view as per *Al-Dhakhira*. Compensation must be paid from the deceased's estate; this is written in *Fatawa Qazi Khan*. If the heirs of the depositary claim that the depositary returned the deposit during his lifetime, their claim shall not be accepted without witnesses, and liability shall remain on the depositary's estate because he died leaving it unknown. If the heirs establish witnesses that the depositary had said during his lifetime, "I have returned the deposit," then it shall be accepted. If the depositary died leaving the deposit undefined and the heir claimed it was destroyed during his lifetime, the heir's

statement shall not be accepted; this is written in *Fusool-e-Imadiya*. It is written in *Al-Jami* that if a depositary told the owner, "You have received some of your deposit," and then the depositary died and the remainder is unknown, and the owner says, "I received nothing," while the heirs say, "You received nine hundred dirhams and one hundred are remaining," then the statement of the heirs shall not be verified. Instead, the owner will be told that he must admit to having received something, and he must then take an oath saying, "By Allah, I did not receive as much as the heirs claim," because the owner's admission of receiving the deposit from the depositary is valid as the depositary was considered his trustee (Amin). For this reason, if he admitted that the owner received the entire deposit, his admission would be valid, so the aforementioned admission is even more valid. Then, a dispute arose between the owner and the heirs regarding the amount received because he admitted to taking possession of an undefined amount; since he made it vague, his statement regarding the explanation shall be taken, as mentioned in *Al-Muhit al-Sarakhsi*.

Thus, if he said, "I received one hundred dirhams," and the heirs said, "You received nine hundred dirhams," then with an oath, the owner's word shall be accepted...

---

1. The statement will be accepted because this testimony proves that the depositary did not leave the deposit unknown, hence there is no liability. Even if there are no witnesses to the depositary's aforementioned admission, and instead the heir claims that the deposit was destroyed during his lifetime and provides witnesses, liability is still mandatory because when the depositary made it unknown (tajheel), he became liable.

अभिस्वीकार (इकरार) करने वाला उत्तरदायी होगा। और यदि उसने कहा कि 'तुमने मुझे दिया और दो चीज़ें धरोहर (वदीआ) के रूप में रखीं', और दूसरे ने कहा कि 'तुमने इसे जबरन हड़प लिया था', तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, जैसा कि 'खुलासा' में लिखा है। यदि न्यासी (मस्तौदअ) ने कहा कि ये दिरहम धरोहर थे और जमाकर्ता (मौदअ) ने कहा कि वे ऋण थे, तो न्यासी उत्तरदायी नहीं होगा, जैसा कि 'वजीज़ करदरी' में है। यदि न्यासी ने कहा कि कुछ दिरहम खो गए या तुमने मुझे कुछ दिरहम ऋण दिए थे, तो उनकी मात्रा बताने में शपथ के साथ न्यासी का बयान स्वीकार किया जाएगा, जैसा कि 'यनाबी' में है। ज़ैद ने अम्र को एक हज़ार दिरहम धरोहर के रूप में और एक हज़ार दिरहम ऋण के रूप में दिए। फिर अम्र ने ज़ैद को एक हज़ार दिरहम दिए और कहा कि 'यह तुम्हारा ऋण है और धरोहर खो गई है', तो शपथ के साथ उसकी पुष्टि की जाएगी, जैसा कि 'मुहीत सरख़्सी' में लिखा है। यदि किसी ने कहा कि 'मेरे एक हज़ार दिरहम तुम्हारे पास धरोहर थे, तुमने मुझे दे दिए', और दूसरे व्यक्ति (मक़र-लहु) ने कहा कि 'तुम झूठ बोल रहे हो, वे तो मेरे ही हैं', तो मक़र-लहु का बयान स्वीकार किया जाएगा, जैसा कि 'खुलासा' में लिखा है। यदि न्यासी ने कहा कि धरोहर नष्ट हो गई या मैंने तुम्हें वापस कर दी और स्वामी ने कहा कि बल्कि तुमने इसे नष्ट किया है, तो न्यासी का बयान स्वीकार किया जाएगा। इसी प्रकार यदि न्यासी ने कहा कि मेरी अनुमति के बिना यह नष्ट हो गई और स्वामी ने कहा कि तुमने या तुम्हारे आदेश पर किसी और ने इसे नष्ट किया है, तो भी न्यासी का बयान स्वीकार किया जाएगा, जैसा कि 'बदाए' में लिखा है।

यदि स्वामी और न्यासी के उत्तराधिकारियों के बीच मतभेद हो जाए, स्वामी कहे कि न्यासी धरोहर को अज्ञात (मजहूल) छोड़कर मर गया और स्पष्ट नहीं किया, तो वह धरोहर उसकी संपत्ति पर ऋण बन जाएगी। और उत्तराधिकारियों ने कहा कि जिस दिन न्यासी की मृत्यु हुई, उस दिन धरोहर वैसी ही मौजूद थी और जानी-पहचानी थी, फिर उसकी मृत्यु के बाद वह नष्ट हो गई, तो स्वामी का बयान स्वीकार किया जाएगा और यही सही है, जैसा कि 'ज़खीरा' में है। मृतक की संपत्ति से मुआवज़ा देना अनिवार्य होगा, जैसा कि 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में लिखा है। और यदि न्यासी के उत्तराधिकारियों ने कहा कि न्यासी ने अपने जीवनकाल में धरोहर वापस कर दी थी, तो बिना गवाहों के उनका बयान स्वीकार नहीं किया जाएगा और न्यासी की संपत्ति से मुआवज़ा देना अनिवार्य रहेगा क्योंकि न्यासी इसे अज्ञात स्थिति में छोड़कर मर गया। फिर यदि उत्तराधिकारियों ने इस बात के गवाह पेश किए कि न्यासी ने अपने जीवनकाल में कहा था कि मैंने धरोहर वापस कर दी है, तो वह स्वीकार किए जाएँगे।

और यदि न्यासी धरोहर को अज्ञात छोड़कर मर गया और उत्तराधिकारी ने दावा किया कि न्यासी के जीवनकाल में धरोहर नष्ट हो गई थी, तो उत्तराधिकारी का बयान स्वीकार नहीं किया जाएगा, जैसा कि 'फुसूल एमादिया' में लिखा है। 'जामे' में लिखा है कि यदि न्यासी ने स्वामी से कहा कि तुमने अपनी कुछ धरोहर प्राप्त कर ली है, फिर न्यासी मर गया और शेष राशि ज्ञात नहीं है, और स्वामी ने कहा कि मैंने कुछ भी प्राप्त नहीं किया है, और न्यासी के उत्तराधिकारियों ने कहा कि तुमने नौ सौ दिरहम प्राप्त कर लिए हैं और सौ दिरहम शेष हैं, तो उत्तराधिकारियों के बयान की पुष्टि नहीं की जाएगी। और स्वामी से कहा जाएगा कि तुम्हें कुछ प्राप्त करने का इकरार करना ही होगा, और फिर उसे शपथ लेनी होगी कि 'ईश्वर की शपथ, उत्तराधिकारी जितना कह रहे हैं, मैंने उतना प्राप्त नहीं किया है', क्योंकि स्वामी द्वारा न्यासी से धरोहर प्राप्त करने का इकरार वैध है क्योंकि न्यासी उसका अमानतदार (अमीन) माना गया है। और इसी कारण यदि उसने स्वीकार किया कि स्वामी ने पूरी धरोहर प्राप्त कर ली है, तो उसका इकरार सही है, तो उपर्युक्त इकरार और भी अधिक सही होगा। फिर स्वामी और न्यासी के उत्तराधिकारियों के बीच प्राप्त राशि पर मतभेद हुआ क्योंकि उसने अज्ञात राशि के कब्जे का इकरार किया था; चूँकि उसने इसे अस्पष्ट कर दिया, तो स्पष्टीकरण में उसी का बयान माना जाएगा, जैसा कि 'मुहीत अल-सरख़्सी' में है।

अतः यदि उसने कहा कि सौ दिरहम प्राप्त किए हैं और उत्तराधिकारियों ने कहा कि नौ सौ दिरहम प्राप्त किए हैं, तो शपथ के साथ स्वामी का बयान स्वीकार होगा...

---

1. बयान स्वीकार किए जाएँगे क्योंकि इस गवाही से यह सिद्ध हो गया कि न्यासी ने धरोहर को अज्ञात नहीं छोड़ा, अतः दायित्व (ज़मानत) नहीं रहा। यहाँ तक कि यदि न्यासी के उपर्युक्त इकरार के गवाह न हों, बल्कि उत्तराधिकारी दावा करें कि धरोहर उसके जीवनकाल में नष्ट हुई थी और गवाह भी गवाही दें, तो भी मुआवज़ा अनिवार्य है, क्योंकि जब न्यासी ने उसे अज्ञात (तजहील) छोड़ दिया तो वह उत्तरदायी होगा।

مقر ضامن ہوگا اور اگر کہا کہ تو نے مجھے دیے اور دو ودیعت رکھے اور دوسرے نے کہا کہ تو نے بطور غصب کے لئے تو ضامن نہ ہوگا یہ خلاصہ میں لکھا ہے۔ اگر مستودع نے کہا کہ یہ درہم ودیعت تھے اور مودع نے کہا بلکہ قرض تھے تو ضامن نہ ہوگا کذا فی الوجیز کردری اگر مستودع نے کہا کہ کچھ درہم ضائع ہو گئے یا کچھ درہم تو نے مجھے قرض دیئے تو اس کی مقدار بیان کرنے میں قسم کے ساتھ مستودع کا قول قبول ہوگا یہ ینابیع میں ہے زید نے عمرو کو ہزار درہم ودیعت دیئے اور ہزار درہم قرض دیئے پھر زید کو عمرو نے ہزار درہم دیئے اور کہا کہ یہ تیرا قرض ہے اور ودیعت ضائع ہو گئی تو قسم سے اس کی تصدیق کی جائے گی یہ محیط سرخسی میں لکھا ہے اگر کہا کہ میرے تیرے پاس ہزار درہم ودیعت تھے تو نے مجھے دے دیئے اور مقرلہ نے کہا کہ تو جھوٹا ہے وہ تو میرے ہیں تو مقرلہ کا قول قبول ہوگا یہ خلاصہ میں لکھا ہے اگر مستودع نے کہا کہ ودیعت تلف ہوگئی یا میں نے تجھے واپس کردی اور مالک نے کہا کہ بلکہ تو نے ودیعت تلف کردی تو مستودع کا قول قبول ہوگا اسی طرح اگر مستودع نے کہا کہ میرے بلا حکم تلف کر دی گئی اور مالک نے کہا کہ بلکہ تو نے یا تیرے سوا دوسرے نے تیرے حکم سے تلف کردی ہے تو بھی مستودع کا قول قبول ہوگا یہ بدائع میں لکھا ہے۔

اگر مالک اور مستودع کے وارثوں میں اختلاف ہوا مالک نے کہا کہ مستودع ودیعت کو مجہول چھوڑ کر مر گیا بیان نہ کیا پس ودیعت اس کے ترکہ میں قرضہ ٹھہری اور وارثوں نے کہا کہ جس دن مستودع مرا ہے اس دن ودیعت بعینہ قائم تھی اور معروف تھی پھر اس کے مرنے کے بعد تلف ہو گئی تو مالک کا قول قبول ہوگا اور یہی صحیح ہے کذافی الذخیرہ۔ میت کے مال سے ضمان دینی واجب ہوگی یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے اور اگر مستودع کے وارثوں نے کہا کہ مستودع نے

اپنی زندگی میں ودیعت واپس کر دی تھی تو بدون گواہوں کے قول قبول نہ ہوگا اور مستودع کے مال میں ضمان واجب رہے گی کیونکہ مستودع مجہول چھوڑ کر مر گیا ہے پھر اگر وارثوں نے اس امر کے گواہ قائم کئے کہ مستودع نے اپنی زندگی میں کہا تھا کہ میں نے ودیعت واپس کر دی ہے تو قبول ہوں گے اور اگر مستودع ودیعت کو مجہول چھوڑ کر مر گیا اور وارث نے اس کی زندگی میں ودیعت ضائع ہو جانے کا دعویٰ کیا تو وارث کا قول قبول نہ ہوگا یہ فصول عمادیہ میں لکھا ہے جامع میں لکھا ہے کہ اگر مستودع نے مالک سے کہا کہ تو نے اپنی کچھ ودیعت وصول کر لی ہے پھر مستودع مر گیا اور باقی معلوم نہیں ہے اور مالک نے کہا کہ میں نے کچھ وصول نہیں کی اور مستودع کے وارثوں نے کہا کہ تو نے نو سو درہم وصول کر لئے اور سو درہم باقی ہیں تو وارثوں کے قول کی تصدیق نہ کی جائے گی اور مالک مال سے کہا جائے گا کہ تجھ کو ضرور کچھ وصول کر پانے کا اقرار کرنا لازم آیا اور پھر ماضی کے واسطے قسم کھانا لازم ہے کہ واللہ جس قدر وارث کہتے ہیں اس قدر میں نے وصول نہیں پایا کیونکہ مالک ودیعت کے وصول پانے کا اقرار مستودع سے جائز ہے کیونکہ مستودع اس کی طرف سے امین قرار پایا ہے اور اسی واسطے اگر اس نے یوں اقرار کیا کہ مالک ودیعت نے تمام ودیعت وصول کر لی ہے تو اس کا اقرار صحیح ہے تو یہ اقرار مذکور بدرجہ اولیٰ صحیح ہوگا پھر مالک اور مستودع کے وارثوں میں مقدار مقبوض میں اختلاف واقع ہوا کیونکہ اس نے مجہول کے قبضہ کرنے کا اقرار کیا ہے پس اسی نے مجمل کر دیا تو بیان کرنے میں اسی کا قول لیا جائے گا کذا فی محیط السرخسی۔

پس اگر اس نے کہا کہ سو درہم وصول کئے ہیں اور وارثوں نے کہا کہ نو سو درہم وصول کئے ہیں تو قسم سے مالک کا قول قبول

۱ قول قبول ہوں گے اس واسطے کہ اس گواہی سے ثابت ہو گیا کہ مستودع نے ودیعت مجہول نہیں چھوڑی پس ضمان نہ رہی حتیٰ کہ اگر مستودع کے اقرار مذکور کے گواہ نہ ہوں بلکہ وارث دعویٰ کرے کہ ودیعت اس کی حیات میں ضائع ہوئی اور گواہ بھی گواہی دیں تو بھی ضمان واجب ہے اس واسطے کہ مستودع نے جب تجہیل کی تو ضامن ہوگا۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 6 (Page 42) Kitab al-Wadi'ah (Book of Deposits)

...because he denies the excess, as written in 'al-Kafi'. If the owner says, during the lifetime of the trustee (mustawda') or after his death, that I have received part of the deposit, then in clarifying the amount along with an oath, his (the owner's) statement shall be accepted. If the trustee says during his lifetime that I gave the deposit to the owner but spent some of it during my life or it was lost, then in specifying the amount along with an oath, his statement shall be accepted. This is in 'Niyabinaj'. If it is said after the death of the depositor (muda') that I returned the deposit to the executor (wasi), then along with an oath, his statement shall be accepted and he will not be liable (zamin), as in 'Fatawa Qazi Khan'. If the deposit was usurped from the trustee and lost, and the owner wanted to seek compensation (zaman) from the usurper, and the trustee said that he (the usurper) had returned it to me and it was lost in my possession, whereas the owner said it was lost with the usurper, then his (the trustee's) statement shall be accepted. This is written in 'Tatarkhaniyah'. If the trustee said that I had placed the deposit with a stranger who then returned it to me, and then it was lost in my possession, and the depositor denies this, then the statement of the depositor shall be accepted and the trustee will be liable for compensation. This is because he first admitted to the liability being incumbent upon him and then claimed exoneration from it; therefore, it will not be confirmed without witnesses. Once he provides witnesses for his claim, he will be absolved of liability because he proved the removal of the cause for liability through witnesses. Similarly, if the trustee said that I sent the deposit to you through a stranger and the depositor denies it, the statement of the depositor will be accepted. This is in 'Fusul 'Imadiyya'.

A person gave a deposit to another and disappeared, then returned and demanded the deposit. The trustee said that you had ordered me to spend it on your family and children and I spent it on them. The owner of the deposit says that I did not give you such an order, then the statement of the owner shall be accepted and the trustee will be liable, as in 'al-Muhit'. Similarly, if he says that you ordered me to spend it on the poor or give it as a gift to a certain person, and the owner denies it, the ruling is the same. This is in 'al-Mabsut'. If the trustee paid off the depositor's debt from the deposit money, he will be liable even if the debt was of the same kind as the deposit. Some have said he will not be liable and some have adopted this view. This is in 'Khizanat al-Muftin'. A trustee told the owner that you ordered me to give the deposit to a certain person and the owner denied it, he will be liable. However, if he brings witnesses or takes an oath, he will not be liable, as written in 'Muhit Sarakhsi'. If the

owner of the deposit ordered the trustee to give the deposit to a certain person, and the trustee said I gave it to that person, but that person said he did not give it to me, and the owner said you did not give it to him, then for the sake of absolving the trustee of liability, the statement of the trustee will be accepted, but his statement regarding the liability of that third person will not be accepted. This is written in 'al-Zahiriyyah'. Zaid gave Amr one thousand dirhams as a deposit, then said I ordered Khalid to receive these dirhams from you and then forbade Khalid from doing so. The trustee (Amr) said Khalid came to me and I gave him these dirhams, while Khalid said I did not go to Amr nor did I receive these dirhams from him; then Zaid is free from the liability of these dirhams. Thus it is in 'al-Muhit'. Zaid presented witnesses against the trustee, whose name is Amr, that the owner of the deposit Khalid made me an agent (wakil) to collect the deposit from Amr and...

1. That is, if an oath is taken from the owner and he refuses the oath, he will not be liable. Understand this. And Allah knows best.

फतावी आलमगीरी ..... जिल्द 6 (पृष्ठ 42) किताब अल-वदीआ (अमानत की किताब)

...होगा क्योंकि वह वृद्धि का खंडन करने वाला है, यह 'काफी' में लिखा है। और यदि मालिक ने मुस्तौदा (अमानतदार) के जीवनकाल में या उसकी मृत्यु के बाद कहा कि मैंने अमानत का कुछ भाग प्राप्त कर लिया है, तो शपथ के साथ मात्रा स्पष्ट करने में मालिक का ही कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि मुस्तौदा ने अपने जीवनकाल में कहा कि मैंने मालिक को अमानत लौटा दी है, परंतु उसमें से कुछ अपने जीवनकाल में खर्च कर दिया था या वह नष्ट हो गया था, तो शपथ के साथ मात्रा बताने में उसका (मुस्तौदा का) कथन स्वीकार्य होगा। यह 'नियाबिनज' में है। यदि मुदई (दावा करने वाले) की मृत्यु के बाद कहा जाए कि मैंने अमानत वसी (उत्तराधिकारी) को लौटा दी है, तो शपथ के साथ उसका कथन स्वीकार्य होगा और वह उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा, यह 'फतावी काज़ी खान' में है। यदि अमानत मुस्तौदा के पास से छीन ली गई (ग़सब) और नष्ट हो गई, और मालिक ने छीनने वाले से क्षतिपूर्ति (ज़मान) लेनी चाही, और मुस्तौदा ने कहा कि उसने मुझे लौटा दी थी और वह मेरे पास नष्ट हुई है, जबकि मालिक ने कहा कि नहीं, वह छीनने वाले के पास ही नष्ट हुई है, तो मुस्तौदा का कथन स्वीकार्य होगा। यह 'तातारखानिया' में लिखा है। यदि मुस्तौदा ने कहा कि मैंने एक अजनबी व्यक्ति के पास अमानत रख दी थी, फिर उसने मुझे लौटा दी, फिर वह मेरे पास नष्ट हो गई, और मुदई इस कथन को झुठलाता है, तो मुदई का कथन स्वीकार्य होगा और मुस्तौदा पर क्षतिपूर्ति (ज़मान) अनिवार्य होगी, क्योंकि उसने स्वयं पर ज़मान वाजिब होने का इकरार किया और फिर उससे मुक्त होने का दावा किया, तो गवाहों के बिना उसकी पुष्टि नहीं की जाएगी। और जब वह अपने दावे पर गवाह पेश कर देगा, तो वह ज़मान से मुक्त हो जाएगा क्योंकि उसने ज़मान वाजिब होने के कारण के हटने को गवाहों से प्रमाणित कर दिया। इसी प्रकार, यदि मुस्तौदा ने कहा कि मैंने किसी अजनबी के हाथ तुम्हारे पास अमानत भेज दी थी और मुदई इससे इनकार करता है, तब भी मुदई का कथन ही मान्य होगा। यह 'फसूल इमादिया' में है।

एक व्यक्ति ने दूसरे को अमानत दी और गायब हो गया, फिर वापस आकर अमानत माँगी। मुस्तौदा ने कहा कि तुमने मुझे आदेश दिया था कि मैं इसे तुम्हारे परिवार और बच्चों पर खर्च कर दूँ और मैंने उन पर खर्च कर दी। मालिक कहता है कि मैंने ऐसा आदेश नहीं दिया था, तो मालिक का कथन मान्य होगा और मुस्तौदा उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा, जैसा कि 'मुहित' में है। इसी प्रकार यदि वह कहे कि तुमने मुझे यह आदेश दिया था कि इसे गरीबों पर खर्च कर दो या अमुक व्यक्ति को उपहार में दे दो, और मालिक इनकार करे, तब भी यही आदेश है। यह 'मबसूत' में है। यदि मुस्तौदा ने अमानत के

माल से मुदई का कर्ज चुका दिया, तो वह उत्तरदायी होगा, भले ही कर्ज अमानत की ही प्रकृति का हो। कुछ ने कहा कि वह उत्तरदायी नहीं होगा और कुछ ने इसी को अपनाया है। यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। एक मुस्तौदा ने मालिक से कहा कि तुमने मुझे आदेश दिया था कि अमानत अमुक व्यक्ति को दे दूँ और मालिक ने इसे झुठला दिया, तो वह उत्तरदायी होगा। लेकिन यदि वह गवाह ले आए या शपथ दिलवाए, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'मुहित सरख्सी' में लिखा है। यदि अमानत के मालिक ने मुस्तौदा को आदेश दिया कि अमानत अमुक व्यक्ति को दे दो, उसने कहा कि मैंने उसी व्यक्ति को दे दी है, परंतु उस व्यक्ति ने कहा कि मुझे नहीं दी, और मालिक ने कहा कि तुमने उसे नहीं दी, तो मुस्तौदा को ज़मान से बरी करने के लिए मुस्तौदा का कथन मान्य होगा और उस (तीसरे) व्यक्ति पर ज़मान वाजिब होने के संबंध में मुस्तौदा का कथन स्वीकार्य नहीं होगा। यह 'ज़हीरिया' में लिखा है। ज़ैद ने अम्र को एक हज़ार दिरहम अमानत के रूप में दिए, फिर कहा कि मैंने खालिद को तुमसे ये दिरहम वसूल करने का आदेश दिया था और फिर खालिद को इस काम से मना कर दिया था। मुस्तौदा (अम्र) ने कहा कि खालिद मेरे पास आया था और मैंने उसे ये दिरहम दे दिए हैं, जबकि खालिद ने कहा कि मैं अम्र के पास नहीं गया था और न ही मैंने उससे ये दिरहम वसूल किए हैं, तो ज़ैद इन दिरहमों की क्षतिपूर्ति से मुक्त है। 'मुहित' में ऐसा ही है। ज़ैद ने मुस्तौदा पर, जिसका नाम अम्र है, गवाह पेश किए कि अमानत के मालिक खालिद ने मुझे अम्र से अमानत वसूल करने का प्रतिनिधि (वकील) बनाया है और...

1. अर्थात मालिक से शपथ ली जाए और वह शपथ से इनकार करे तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। इसे समझें। अल्लाह ही बेहतर जानता है।

ہوگا کیونکہ وہ زیادتی کا منکر ہے یہ کافی میں لکھا ہے اور اگر مالک نے مستودع کی زندگی یا اس کے مرنے کے بعد کہا کہ میں نے بعض ودیعت وصول کر لی تو قسم کے ساتھ مقدار بیان کرنے میں اسی کا قول قبول ہوگا اور اگر مستودع نے اپنی زندگی میں کہا کہ میں نے مالک ودیعت کو ودیعت دے دی مگر اس میں سے کچھ اپنی زندگی میں خرچ کر دی یا تلف کر دی تو اس کی مقدار بیان کرنے میں قسم کے ساتھ اسی کا قول قبول ہوگا یہ نیابینج میں ہے اگر مودع کے مرنے کے بعد کہا کہ میں نے ودیعت کو وصی کو واپس کر دی تو قسم کے ساتھ اسی کا قول قبول ہوگا اور وہ ضامن نہ ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر ودیعت مستودع کے پاس سے غصب کی گئی اور تلف ہوئی اور مالک نے غاصب سے ضمان لیتی چاہی اور مستودع نے کہا کہ اس نے مجھے واپس کر دی اور وہ میرے پاس تلف ہوئی اور مالک نے کہا بلکہ غاصب کے پاس تلف ہوئی ہے تو اسی کا قول قبول ہوگا یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے اگر مستودع نے کہا کہ میں نے ایک اجنبی شخص کے پاس ودیعت رکھ دی تھی پھر اس نے مجھے واپس دی پھر وہ میرے پاس تلف ہوئی اور مودع اس قول میں اس کی تکذیب کرتا ہے تو مودع کا قول قبول ہوگا اور مستودع پر ضمان لازم آئے گی کیونکہ اس نے اپنے اوپر ضمان واجب ہونے کا اقرار کیا پھر ضمان سے برات کا دعویٰ کیا تو بدون گواہ قائم کرنے کے اس کی تصدیق نہ کی جائے گی اور جب اپنے دعوٰی پر گواہ قائم کئے تو ضمان سے بری ہو جائے گا کیونکہ ضمان واجب ہونے کا سبب دور ہونے پر اس نے گواہ قائم کر کے ثابت کر دیا اسی طرح اگر مستودع نے کہا کہ میں نے کسی اجنبی کے ہاتھ تیرے پاس ودیعت بھیج دی اور مودع منکر ہے تو بھی مودع کا قول قبول ہوگا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔

ایک شخص نے دوسرے کو ودیعت دی اور غائب ہو گیا پھر آ کر ودیعت طلب کی پس مستودع نے کہا کہ تو مجھے حکم دے گیا تھا کہ اس کو تیرے اہل و اولاد پر خرچ کر دوں اور میں نے انہیں لوگوں پر خرچ کر دی اور مالک ودیعت کہتا ہے کہ میں نے تجھے ایسا حکم نہیں دیا تھا تو مالک ودیعت کا قول قبول ہوگا اور مستودع ضامن ہو گا کذا فی المحیط اسی طرح اگر کہا کہ تو نے مجھے یہ حکم کیا تھا کہ اس کو مسکینوں پر خرچ کر دے یا فلاں شخص کو ہبہ کر دے اور مالک نے انکار کیا تو بھی یہی حکم ہے یہ مبسوط میں ہے مستودع نے اگر مال ودیعت سے مودع کا قرضہ ادا کر دیا تو ضامن ہوگا اگرچہ قرضہ جنس ودیعت سے ہو اور بعض نے کہا کہ ضامن نہ ہوگا اور اسی کو بعض نے اختیار کیا ہے یہ خزانۃ المفتین میں ہے ایک مستودع نے مالک سے کہا کہ تو نے مجھے حکم دیا تھا کہ ودیعت فلاں شخص کو دے دوں اور مالک نے تکذیب کی تو ضامن ہو گا لیکن اگر گواہ لائے یا قسم کھلائے تو ضامن نہ ہوگا یہ محیط سرخسی میں لکھا ہے۔

اگر مالک ودیعت نے مستودع کو حکم دیا کہ ودیعت فلاں شخص کو دے دے اس نے کہا کہ میں نے اسی شخص کو دے دی اور اس نے کہا کہ مجھے نہیں دی ہے اور مالک نے کہا کہ تو نے اس کو نہیں دی تو مستودع کی ضمان سے بری ہونے کے واسطے مستودع کا قول قبول ہوگا اور اس شخص پر ضمان واجب ہونے کے بارے میں مستودع کا قول قبول نہ ہوگا یہ ظہیرہ میں لکھا ہے۔

زید نے عمرو کو ہزار درہم ودیعت دیئے پھر کہا کہ میں نے خالد کو یہ درہم تجھ سے وصول کرنے کا حکم کیا اور پھر خالد کو اس امر سے منع کر دیا پس مستودع نے کہا کہ خالد میرے پاس آیا تھا میں نے اس کو یہ درہم ودیعت کے دے دیئے ہیں اور خالد نے کہا کہ میں عمرو کے پاس نہیں گیا تھا اور نہ میں نے یہ درہم اس سے وصول کئے ہیں تو زید ان درہموں کی ضمان سے بری ہے کذا فی المحیط زید نے مستودع پر جس کا نام عمرو ہے یہ گواہ قائم کئے کہ مالک ودیعت خالد نے مجھے عمرو سے ودیعت وصول کرنے کا وکیل کیا ہے اور

ا یعنی مالک سے قسم لے اور وہ قسم سے انکار کرے تو ضامن نہ ہوگا فافہم واللہ اعلم۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 43 | Kitab al-Wadi'ah (The Book of Deposits)

Whether the time of agency was stated; this is mentioned in Fatawa Qazi Khan. If the depositor (Rabb al-Wadi'ah) said, "I gave you a male slave and a female slave as a deposit," and the depositary (Mustawda') replied, "You only gave me one female slave as a deposit and she has died," and the owner produced witnesses for his claim, the depositary shall be held liable (zamin) and must pay the value of the male slave. The Sheikh stated that the judge (Qazi) will accept the witnesses' testimony and order the payment of the slave's value only if the witnesses have clearly described the slave's physical appearance before the judge and the judge is familiar with the value of such a slave. If the judge is not familiar, he shall request witnesses from the claimant regarding its value. If the witnesses did not describe the slave's appearance and characteristics but merely testified that a slave had been deposited, the judge shall not accept their testimony. This is recorded in al-Muhit. If Amr deposited a female slave with Zaid, and Bakr deposited a male slave, and subsequently both claimed that the female slave is mine and the male slave belongs to the other, and Zaid asserted, "Both of you deposited only this female slave with me," then an oath shall be taken from him: "By Allah, each of you deposited only this female slave with me." It is written in Fatawa Ahl Khwarizm that Amr deposited a male slave with Zaid and Bakr deposited a female slave. Both then claimed the male slave and each denied depositing the female slave. Zaid acknowledged the female slave specifically for one person, and the one for whom he acknowledged confirmed Zaid's statement. Zaid then said, "I do not know which of you two deposited the male slave with me; I only know that one of you did." In this case, the female slave shall be given to the acknowledged party, and the male slave shall be considered joint property between the two. Then, an oath shall be taken from the depositary for each claimant in this manner: "By Allah, he did not deposit this male slave with me." Subsequently, he shall pay the value of the male slave to both so they may divide it equally. This is from Tatar-Khaniyah.

A Liability Passing Through Different Individuals and Being Destroyed

A person possesses a female slave and one thousand dirhams. Two individuals each claim, "I gave you this female slave as a deposit." The depositary states, "I do not know to which of you this slave belongs," and refuses to take an oath for both. Consequently, the thousand dirhams and the female slave shall be joint property between both, and the depositary shall pay the thousand dirhams and the value of the female slave to both for equal distribution. This is found in al-Muhit al-Sarakhsi. If

the depositary says to the owner of the deposit, "You gifted the deposit to me or sold it to me," and the owner denies this, and subsequently the deposit is lost, the depositary shall not be held liable. This is from al-Khulasah. Zaid gave several dirhams as a deposit to Amr. Later, a person named Khalid approached Amr and said, "Zaid has sent me as a messenger to collect the deposit." Amr handed over the deposit, and it was lost while in Khalid's possession. When Zaid arrived and denied this, Amr shall be held liable. If Amr had confirmed Khalid's status as a messenger and did not stipulate a condition of liability but simply handed over the deposit, Amr cannot recover anything from him. However, if he had doubted Khalid's claim of being a messenger yet still gave him the deposit, or if he neither confirmed nor denied it yet still handed it over...

---

1. He stated... the original Arabic manuscripts are erroneous here. According to the original Fatawa Qazi Khan, the correct legal position is: If Zaid provides witnesses against the depositary Amr, claiming that the owner of the deposit appointed him as an agent (wakil) to collect it, and specifies the date of this agency (e.g., Ramadan 125 AH), but Amr then provides witnesses proving the owner subsequently dismissed Zaid from this role, Amr's witnesses shall be accepted. Similarly, if the depositary provides evidence that Zaid's witnesses for his agency are slaves, those witnesses' testimony will be deemed inadmissible, as stated in Fatawa Qazi Khan.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 43 | किताब अल-वदीआ (अमानत का बयान)

एजेंसी (वकालत) का कोई समय बताया गया, यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है। यदि अमानत रखने वाले (रब्ब अल-वदीआ) ने कहा कि मैंने तुम्हें एक गुलाम और एक बांदी अमानत के तौर पर दी थी, और अमानतदार (मुस्तौदा) ने कहा कि तुमने केवल एक बांदी अमानत दी थी और वह मर गई, और अमानत के मालिक ने अपने दावे पर गवाह पेश किए, तो अमानतदार ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा और उसे गुलाम की कीमत चुकानी होगी। शेख ने कहा कि क़ाज़ी केवल तभी गवाहों की गवाही स्वीकार करके गुलाम की कीमत का फैसला करेगा जब गवाहों ने क़ाज़ी के सामने गुलाम के हुलिये का पूरी तरह वर्णन किया हो और क़ाज़ी ऐसे गुलाम की कीमत जानता हो। यदि क़ाज़ी नहीं जानता, तो वह दावेदार से उसकी कीमत के गवाह मांगेगा। और यदि गवाहों ने गुलाम का हुलिया और गुण नहीं बताए, केवल यह गवाही दी कि उसने एक गुलाम अमानत रखा था, तो क़ाज़ी उनकी गवाही स्वीकार नहीं करेगा। यह 'मुहीत' में है। यदि ज़ैद के पास अम्र ने एक बांदी अमानत रखी और बक्र ने एक गुलाम अमानत रखा, फिर दोनों ने दावा किया कि बांदी मेरी है और गुलाम दूसरे का है, और ज़ैद ने कहा कि तुम दोनों ने मुझे केवल यही बांदी अमानत दी है, तो उससे कसम ली जाएगी कि "खुदा की कसम, तुम दोनों में से हर एक ने मुझे केवल यही बांदी अमानत दी है।" 'फ़तावा अहल-ए-ख़्वारज़्म' में लिखा है कि अम्र ने ज़ैद के पास एक गुलाम अमानत रखा और बक्र ने एक बांदी अमानत रखी, फिर दोनों ने गुलाम का दावा किया और दोनों ने बांदी रखने से इनकार किया, और ज़ैद ने किसी एक के लिए बांदी का इक़रार (स्वीकृति) किया और जिसके लिए इक़रार किया उसने ज़ैद की पुष्टि की, और ज़ैद ने कहा कि मुझे यह याद नहीं रहा कि तुम दोनों में से किसने मेरे पास गुलाम अमानत रखा है, बस यह जानता हूँ कि तुम में से किसी ने रखा है, तो बांदी उस व्यक्ति को दी जाएगी जिसके लिए इक़रार किया गया है, और गुलाम दोनों के बीच साझा रहेगा। फिर अमानतदार से हर एक के लिए इस तरह कसम ली जाएगी कि "खुदा की कसम, उसने यह गुलाम मेरे पास अमानत नहीं रखा है।" फिर वह दोनों को गुलाम की कीमत का हर्जाना (डांड) देगा ताकि दोनों आपस में बराबर बाँट लें। यह 'तातारी-ख़ानिया' में है।

एक अमानत (ज़मानत) का अलग-अलग व्यक्तियों के पास अदल-बदल कर जाना और नष्ट हो जाना

एक व्यक्ति के पास एक बांदी और एक हज़ार दिरहम हैं। दो व्यक्तियों में से हर एक ने कहा कि मैंने तुम्हें यह बांदी अमानत दी है, और अमानतदार ने कहा कि मुझे पता नहीं रहा कि यह बांदी तुम दोनों

में से किसकी है, और दोनों के लिए कसम खाने से इनकार किया, तो हज़ार दिरहम और वह बांदी दोनों के बीच बराबर साझा होगी, और अमानतदार हज़ार दिरहम और बांदी की कीमत का हर्जाना दोनों को देगा ताकि वे आपस में बराबर बाँट लें। यह 'मुहीत-ए-सरख़सी' में है। यदि अमानतदार ने अमानत के मालिक से कहा कि तुमने अमानत मुझे उपहार (हिबा) कर दी या मेरे हाथ बेच दी है, और मालिक ने इनकार किया, फिर वह अमानत नष्ट हो गई, तो अमानतदार ज़िम्मेदार नहीं होगा। यह 'ख़ुलासा' में है। ज़ैद ने अम्र को कुछ दिरहम अमानत दिए। फिर खालिद नाम का एक व्यक्ति आया और अम्र से कहा कि ज़ैद ने मुझे संदेशवाहक (एलची) बनाकर भेजा है कि तुम मुझे अमानत दे दो, और अम्र ने दे दी और वह उसके पास नष्ट हो गई। फिर ज़ैद आया और उसने इस बात से इनकार किया, तो अम्र ज़िम्मेदार होगा। फिर यदि अम्र ने खालिद के संदेशवाहक होने की पुष्टि की हो और उस पर अमानत की कोई शर्त न रखी हो और यूँ ही अमानत उसे दे दी हो, तो अम्र उससे कुछ वापस नहीं ले सकता। और यदि उसने उसके संदेशवाहक होने को झुठलाया हो और इसके बावजूद अमानत उसे दे दी, या न पुष्टि की हो न झुठलाया हो और इसके बावजूद अमानत उसे...

---

1. उसने बयान किया... मूल अरबी प्रतियों में यहाँ त्रुटि है, और 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' से मसले का सही विवरण यह है कि यदि ज़ैद ने अमानतदार अम्र के खिलाफ गवाह पेश किए कि अमानत के मालिक ने मुझे इस अमानतदार से अमानत वसूल करने का प्रतिनिधि (वकील) नियुक्त किया है और प्रतिनिधित्व की तारीख बताई, जैसे रमज़ान 125 हिजरी, फिर अमानतदार अम्र ने ज़ैद के खिलाफ गवाह पेश किए कि मालिक ने उसे प्रतिनिधित्व से हटा दिया है, तो अमानतदार के गवाह स्वीकार किए जाएंगे। इसी तरह, यदि अमानतदार ने गवाह दिए कि प्रतिनिधित्व के गवाह गुलाम हैं, तो भी अमानतदार के गवाह स्वीकार किए जाएंगे जैसा कि 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है, यानी ज़ैद ने अपने प्रतिनिधित्व पर जो गवाह पेश किए वे गुलाम हैं, तो उनकी गवाही मान्य नहीं है।

وکالت کا کوئی وقت بیان کیا یہ فتاوٰی قاضی خان میں ہے۔ اگر رب الودیعہ نے کہا کہ میں نے تجھے ایک غلام و ایک باندی ودیعت دی تھی اور مستودع نے کہا کہ فقط تو نے ایک باندی ودیعت دی تھی اور وہ ہلاک ہوگئی اور مالک ودیعت نے اپنے دعویٰ پر گواہ قائم کئے تو مستودع ضامن ہوگا اور اس کو غلام کی قیمت دینی پڑے گی شیخ نے فرمایا کہ قاضی صرف اس وقت گواہوں کی گواہی قبول کر کے قیمت غلام کی ڈگری کرے گا کہ جب گواہوں نے غلام کا حلیہ قاضی کے سامنے خوب ظاہر کیا ہو اور قاضی ایسے غلام کی قیمت پہچانتا ہو اور اگر قاضی نہ پہچانتا ہو تو مدعی سے اس کی قیمت کے گواہ طلب کرے گا اور اگر گواہوں نے غلام کے حلیہ اور اوصاف بیان نہ کئے صرف یوں گواہی دی کہ اس نے ایک غلام ودیعت رکھا تھا تو قاضی ان کی گواہی قبول نہ کرے گا یہ محیط میں ہے اگر زید کے پاس عمرو نے ایک باندی ودیعت رکھی اور بکر نے ایک غلام ودیعت رکھا پھر ہر ایک نے دعویٰ کیا کہ باندی میری ہے اور غلام دوسرے کا ہے اور زید نے کہا کہ تم دونوں نے مجھے صرف یہی باندی ودیعت دی ہے تو اس سے قسم لی جائے گی کہ واللہ مجھے ہر ایک نے صرف اسی باندی ودیعت دی ہے اور فتاوٰی اہل خوارزم میں لکھا ہے کہ عمرو نے زید کے پاس ایک غلام ودیعت رکھا اور بکر نے ایک باندی ودیعت رکھی پھر ہر ایک نے غلام کا دعویٰ کیا اور ہر ایک نے باندی ودیعت رکھنے سے انکار کیا اور زید نے خاص ایک کے واسطے باندی کا اقرار کیا اور جس کے واسطے اقرار کیا اس نے زید کی تصدیق کی اور زید نے کہا کہ مجھے یہ معلوم نہیں رہا کہ تم دونوں میں سے کس نے میرے پاس غلام ودیعت رکھا ہے یہ میں جانتا ہوں کہ تم دونوں میں سے کسی نے رکھا ہے تو باندی اس مقر لہ کو دی جائے گی اور غلام دونوں میں مشترک رہے گا پھر مستودع سے ہر ایک کے واسطے اس طور

سے قسم لی جائے گی کہ واللہ اس نے یہ غلام میرے پاس ودیعت نہیں رکھا ہے پھر دونوں کو غلام کی قیمت ڈانڈ دے گا کہ دونوں باہم برابر تقسیم کرلیں یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

ایک ضمانت کا مختلف اشخاص کے پاس اول بدل کر جانا اور تلف ہو جانا

ایک شخص کے پاس ایک باندی وہ ہزار درہم ہیں اس سے دو شخصوں نے ہر ایک نے کہا کہ میں نے تجھے یہ باندی ودیعت دی ہے اور مستودع نے کہا کہ مجھے معلوم نہیں رہا کہ یہ باندی تم دونوں میں سے کس کی ہے اور دونوں کے واسطے قسم کھانے سے انکار کیا تو ہزار درہم اور وہ باندی دونوں میں برابر مشترک ہو گی اور مستودع ہزار درہم اور باندی کی قیمت دونوں کو ڈانڈ دے گا کہ باہم برابر تقسیم کر لیں گے یہ محیط سرخسی میں ہے اگر مستودع نے مالک ودیعت سے کہا کہ تو نے مجھے ودیعت ہبہ کر دی یا میرے ہاتھ فروخت کردی ہے اور مالک ودیعت نے انکار کیا پھر وہ ودیعت تلف ہوگئی تو مستودع ضامن نہ ہوگا یہ خلاصہ میں ہے زید نے عمرو کو کچھ درہم ودیعت دیئے پھر ایک شخص خالد آیا اور عمرو سے کہا کہ مجھے زید نے ایلچی بنا کر بھیجا ہے کہ تو مجھے ودیعت دے دے اور عمرو نے دے دی وہ اس کے پاس تلف ہوگئی پھر زید آیا اور اس نے اس بات سے انکار کیا تو عمرو ضامن ہوگا پھر اگر عمرو نے خالد کے ایلچی ہونے کی تصدیق کی ہو اور اس پر ضمان کی شرط نہ کی ہو یوں ہی ودیعت اس کو دے دی ہو تو عمرو اس سے کچھ نہیں واپس لے سکتا ہے اور اگر اس کے ایلچی ہونے کی تکذیب کی ہو اور باوجود اس کے ودیعت اس کو دے دی یا نہ تصدیق کی ہو نہ تکذیب کی ہو اور باوجود اس کے ودیعت اسے

۱۔ قولہ بیان کیا..... اصل عربی کے نسخے یہاں غلط ہیں اور اصل فتاوٰی قاضی خان سے مسئلہ کی تصحیح یہ ہے کہ اگر زید نے مستودع پر جس کا نام عمرو ہے گواہ قائم کئے کہ مالک ودیعت نے مجھے اس مستودع سے ودیعت وصول کرنے کا وکیل کیا ہے اور وکالت کی تاریخ بیان کی تو مثلاً

ماہ رمضان ۱۲۵ھ پھر مستودع عمرو نے زید پر گواہ قائم کئے کہ مالک نے اس کو وکالت سے خارج کر دیا ہے تو مستودع کے گواہ قبول ہوں گے اور اسی طرح اگر مستودع نے گواہ دیئے کہ وکالت کے گواہ غلام ہیں تو بھی مستودع کے گواہ قبول ہوں گے کذا فی فتاوٰی قاضی خان یعنی زید نے اپنی وکالت پر جو گواہ قائم کئے یہ غلام ہیں تو ان کی گواہی جائز نہیں

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 Page 44 Kitab al-Wadi'ah (The Book of Deposits/ Trusts)

...if it has been given or confirmed, and a deposit has been made with a condition of guarantee (Zaman), then in all such cases, 'Amr can retrieve it from Khalid. The nature of the guarantee condition in this context is as follows: 'Amr says to Khalid, for example, "I know you are Zaid's envoy, but I fear that Zaid might later deny sending an envoy and demand compensation (penalty) from me." Therefore, if he stands as a guarantor that "whatever you take from me shall be returned to me," and he agrees, then suretyship for the debt (Kafalat bil-Dayn) is established. This is permissible, and the depositary (Mustawda'), by virtue of the guarantee, can reclaim it from the envoy, Khalid. This is recorded in *Al-Muhit*.

If the depositary claims, "I have returned the deposit to a member of your family who is under my care," and the depositor (Muda') denies it, the statement of the depositary shall be accepted upon taking an oath. This is found in *Fusul al-Imadiyya*. A question was posed to the Sheikh regarding a person who deposited copper vessels with another; after some days, he took them back. The depositary returned six vessels, but the owner claimed there were seven. The depositary stated, "I do not recall whether seven were given or six, and I do not know if one was lost while in my possession or not." At another time, he said, "I do not know if an envoy came from you and took it or not." Would he be liable? The Sheikh replied that he would not be liable because he did not explicitly admit to the loss. There is no contradiction between these two statements. This is in *Fatawa Nasafi*. Zaid has one thousand Dirhams as a deposit with 'Amr, and Zaid also owes 'Amr one thousand Dirhams as a debt. Later, the depositary gave him one thousand Dirhams. After a few days, a dispute arose. The owner of the wealth said, "I have received the deposit, but the debt remains outstanding." The depositary claimed, "I have paid off the debt, and the deposit was lost." In this case, the word of the depositary shall be accepted. The disagreement regarding the nature of the returned thousand Dirhams is irrelevant as they have reached the owner regardless; the actual dispute concerns the lost thousand Dirhams. The owner claims it was a debt, while the depositary claims it was the deposit. In such a situation, the word of the claimant of the deposit is accepted. This is written in *Al-Muhit*.

Chapter Ten: Regarding Miscellaneous Matters

If the deposit is a male or female slave and that slave kills the depositary (Mustawda'), then in the case of premeditated murder (Qatl-e-Amad), retaliation (Qisas) shall be taken from the slave. In the case of accidental killing (Qatl-e-Khata), the slave shall be surrendered or compensation (Fidya) shall be paid. If the slave is an 'Umm-ul-Walad' or a 'Mudabbar' (a slave promised freedom), the master shall pay the value as compensation. If the depositary claims, "Such-and-such person gave me the deposit, rather, it was so-and-so," the deposit shall go to the latter. This is in *Tatarkhaniyya*. If one person owes another one hundred Dirhams, and the debtor has one hundred Dirhams deposited with the creditor, and the creditor says, "I have exchanged this for the debt," it is permissible if the Dirhams are physically present or accessible enough to take possession. However, if they are not accessible, the exchange is not valid until possession is retaken. This is in *Al-Khulasa*. If a depositary denies holding a deposit and the depositor subsequently places a similar item with him, the depositor is permitted to withhold it in place of the original denied deposit. Similarly, if there is a debt that was denied and a deposit of equal value is later placed, the same ruling applies. However, if the withheld item is of a different kind (Ghair-Jins), then according to Imam-e-Azam (Abu Hanifa), he does not have the right to withhold it. This is in *Al-Mabsut*. And if the depositor makes him take an oath, then in this manner...

फ़तावा आलमगीरी ..... खंड 4 पृष्ठ 44 किताब अल-वदीआ (धरोहर/अमानत का अध्याय)

...यदि धरोहर दी गई हो या उसकी पुष्टि की गई हो और गारंटी की शर्त पर दी गई हो, तो इन सभी स्थितियों में 'अम्र' इसे 'ख़ालिद' से वापस ले सकता है। गारंटी की शर्त की सूरत यहाँ यह है कि अम्र, ख़ालिद से कहे: "मैं जानता हूँ कि तुम ज़ैद के दूत हो, लेकिन मुझे डर है कि ज़ैद दूत भेजने से इनकार कर दे और मुझसे जुर्माना (हरज़ाना) वसूल करे।" अतः यदि वह इस बात की गारंटी देता है कि जो तुम मुझसे ले रहे हो वह मुझे वापस मिलेगा, और वह हाँ कह देता है, तो 'ऋण की ज़मानत' (किफ़ालत बिल-दैन) स्थापित हो जाती है। यह जायज़ है और धरोहर रखने वाला (मुस्तौदा) ज़मानत के नियम के अनुसार उस दूत (ख़ालिद) से उसे वापस ले सकेगा। यह 'मुहीत' में वर्णित है।

यदि धरोहर रखने वाले (मुस्तौदा) ने कहा कि मैंने धरोहर आपके परिवार के किसी सदस्य को वापस कर दी है, और धरोहर देने वाले (मौदा) ने इससे इनकार किया, तो शपथ लेने पर मुस्तौदा की बात स्वीकार की जाएगी। यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। शेख से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने दूसरे के पास तांबे के बर्तन धरोहर रखे, फिर कुछ दिन बाद वापस माँगे। उसने छह बर्तन वापस किए और मालिक ने कहा कि सात थे, सातवां कहाँ है? मुस्तौदा ने कहा: "मुझे याद नहीं कि सात दिए थे या छह, और मुझे यह भी नहीं पता कि वह मेरे पास नष्ट हो गया है या नहीं।" कभी वह कहता है: "मुझे नहीं पता कि तुम्हारे पास से कोई दूत आकर ले गया है या नहीं।" तो क्या वह उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा? शेख ने उत्तर दिया कि वह उत्तरदायी नहीं होगा क्योंकि उसने नष्ट होने का स्पष्ट स्वीकार नहीं किया है। इन दोनों बातों में कोई विरोधाभास नहीं है। यह 'फ़तावा नसफ़ी' में है। ज़ैद के एक हज़ार दिरहम अम्र के पास धरोहर हैं और अम्र पर ज़ैद का एक हज़ार दिरहम का ऋण भी है। फिर मुस्तौदा ने उसे एक हज़ार दिरहम दिए। कुछ दिन बाद दोनों में विवाद हुआ। मालिक ने कहा: "मैंने धरोहर वापस ले ली है और ऋण अभी भी बकाया है।" मुस्तौदा ने कहा: "मैंने ऋण चुका दिया है और धरोहर नष्ट हो गई।" ऐसी स्थिति में मुस्तौदा की बात मानी जाएगी। जो एक हज़ार वापस किए गए हैं, उनके विवरण के विवाद का कोई महत्व नहीं है क्योंकि वे मालिक तक पहुँच चुके हैं। विवाद उस एक हज़ार का है जो नष्ट हो गया है। मालिक का दावा है कि वह ऋण था और मुस्तौदा कहता है कि वह धरोहर थी। ऐसी स्थिति में धरोहर के दावेदार की बात स्वीकार की जाती है। यह 'मुहीत' में लिखा है।

दसवाँ अध्याय: विविध मामलों के वर्णन में

यदि धरोहर एक गुलाम या दासी है और उसने मुस्तौदा (धरोहर रखने वाले) की हत्या कर दी, तो जानबूझकर की गई हत्या (क़त्ल-ए-अमद) में उससे बदला (क़िसास) लिया जाएगा। अनजाने में हुई हत्या (क़त्ल-ए-ख़ता) में वह गुलाम या दासी दे दी जाएगी या उसका हर्जाना (फ़िद्या) दिया जाएगा। यदि वह 'उम्म-उल-वलद' या 'मुदब्बर' (स्वतंत्र होने वाला दास) है, तो मालिक उसकी कीमत का भुगतान करेगा। यदि मुस्तौदा ने कहा कि मुझे धरोहर फलां व्यक्ति ने दी है, बल्कि फलां व्यक्ति ने, तो धरोहर दूसरे को मिलेगी। यह 'ततारख़ानिया' में है। यदि एक व्यक्ति का दूसरे पर १०० दिरहम का ऋण है और ऋणदाता के पास ऋणी के १०० दिरहम धरोहर हैं, और उसने कहा कि ऋण के बदले मैंने इसे बदल दिया है; तो यदि दिरहम हाथ में मौजूद हैं या इतने करीब हैं कि उन पर अधिकार किया जा सके, तो यह जायज़ है। लेकिन यदि वे करीब नहीं हैं, तो यह तब तक मान्य नहीं होगा जब तक कि दोबारा अधिकार प्राप्त न कर लिया जाए। यह 'ख़ुलासा' में है। यदि मुस्तौदा ने धरोहर से इनकार किया और फिर मौदा (धरोहर देने वाले) ने उसके पास वैसी ही चीज़ रखी, तो मौदा को अधिकार है कि वह अपनी उस धरोहर के बदले जिसे मुस्तौदा ने नकारा था, इसे रोक ले। इसी प्रकार यदि ऋण हो और इनकार कर दिया गया हो, तो ऋण के बराबर धरोहर रखने पर भी यही नियम है। लेकिन यदि वह भिन्न वस्तु (ग़ैर-जिंस) है, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार उसे रोक कर रखने का अधिकार नहीं है। यह 'मबसूत' में है। और यदि मौदा ने उसे शपथ दिलाई, तो इस प्रकार...

دے دی ہو یا تصدیق کی ہو اور ضمان کی شرط لے کر ودیعت دی ہو تو ان سب صورتوں میں عمرو خالد سے واپس لے سکتا ہے اور شرط ضمان کی اس مقام پر یہ صورت ہے کہ عمر و مثلاً خالد سے یوں کہے کہ میں جانتا ہوں کہ زید کا ایلچی ہے مگر مجھے اس امر کا خوف ہے کہ زید آ کر ایلچی بھیجنے سے انکار کر جائے اور مجھ سے ڈانڈ لے لے پس آیا تو اس امر کا ضامن ہوتا ہے کہ جو تو مجھ سے لیتا ہے وہ مجھے دے پس اگر اس نے کہا کہ ہاں تو کفالت بالدین کہ جس کی اضافت سبب وجوب کی جانب ہے حاصل ہوگئی اور یہ جائز ہے تو مستودع بحکم کفالت اس ایلچی یعنی خالد سے واپس لے سکے گا یہ محیط میں ہے۔

اگر مستودع نے کہا کہ میں نے ودیعت ایسے شخص کے ہاتھ جو میرے عیال میں ہے تجھے واپس کردی ہے اور مودع نے اس کی تکذیب کی تو قسم سے اس کا قول قبول ہوگا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے دوسرے کے پاس تانبے کے برتن ودیعت رکھے پھر کچھ دن بعد واپس لئے اس نے چھ برتن واپس دیئے اور مالک نے کہا کہ سات تھے ساتواں کہاں ہے مستودع نے کہا کہ مجھے معلوم نہیں رہا کہ سات دیئے تھے یا چھ تھے اور نہیں معلوم کہ میرے پاس ضائع ہو گیا ہے یا نہیں اور کبھی کہتا ہے کہ مجھے نہیں معلوم کہ تیرے پاس سے کوئی ایلچی آکر لے گیا ہے یا نہیں تو آیا ضامن ہوگا یا نہیں پس شیخ نے فرمایا کہ نہیں ضامن ہوگا کیونکہ اس نے ضائع ہونے کا اقرار نہیں کیا پس دونوں باتوں میں کچھ تناقض نہیں ہے یہ فتاویٰ نسفی میں ہے زید کے عمر و کے پاس ہزار درہم ودیعت ہیں اور ہزار درہم زید کے اس پر قرض ہیں پھر مستودع نے اس کو ہزار درہم دیئے پھر چند روز بعد دونوں میں اختلاف پڑا مالک مال نے کہا کہ میں نے ودیعت لے لی ہے اور قرضہ تجھ پر بحال باقی ہے اور مستودع نے کہا کہ میں نے

تجھے قرض ادا کر دیا ہے اور ودیعت ضائع ہو گئی تو مستودع کا قول قبول ہوگا کیونکہ جو ہزار واپس کئے ہیں انہیں دونوں میں اختلاف ہونے کا کچھ اعتبار نہیں ہے کیونکہ وہ تو مالک کو پہنچ گئے خواہ کیسے ہی ہوں ہاں تلف شدہ ہزار درہم میں دونوں کا اختلاف ہے کہ مالک دعویٰ کرتا ہے کہ تو نے قرض لئے اور مستودع کہتا ہے کہ میرے پاس ودیعت تھے اور ایسی صورت میں مدعی ودیعت کا قول قبول ہوتا ہے یہ محیط میں لکھا ہے۔

دسواں باب: متفرقات کے بیان میں

ودیعت ایک غلام یا باندی ہے اور اس نے مستودع کو قتل کیا تو قتل عمد میں اس سے قصاص لیا جائے گا اور قتل خطا میں وہ غلام یا باندی دے دی جائے گی یا اس کا فدیہ دیا جائے گا اور اگر ام ولد یا مدبر ہو تو مولیٰ اس کی قیمت ڈانڈ دے گا اگر مستودع نے کہا کہ مجھے ودیعت دی فلاں شخص نے بلکہ فلاں شخص نے تو ودیعت دوسرے کو ملے گی یہ تاتارخانیہ میں ہے ایک شخص کے دوسرے پر سو درہم قرضہ ہیں اور قرض دار کے اس شخص کے پاس سو درہم ودیعت ہیں اس نے کہا کہ بعوض قرضہ کے میں نے بدلا کر دیئے پس اگر درہم اس کے ہاتھ میں موجود ہوں یا اس قدر قریب ہوں کہ اس پر قبضہ کر سکتا ہے تو جائز ہے اور بدلا ہو جائے گا اور اگر قریب نہ ہوں تو بدلا نہ ہوگا تا وقتیکہ دوبارہ رجوع کر کے قبضہ نہ کرے یہ خلاصہ میں ہے اگر مستودع نے ودیعت سے انکار کیا پھر مودع کے پاس اس کے مثل رکھا تو مودع کو روا ہے کہ اپنی ودیعت کے عوض جس سے منکر گیا ہے اس کے بدلے اس کو داب رکھے اسی طرح اگر اس پر مال قرضہ ہو اور انکار کر گیا پھر قرضہ کے مثل قرض خواہ کے پاس ودیعت رکھی تو بھی یہی حکم ہے لیکن اگر اس کے حق کی غیر جنس اس نے اس کے پاس ودیعت رکھی تو امام اعظمؒ کے نزدیک اس کو داب رکھنے کا اختیار نہیں ہے یہ مبسوط میں ہے اور اگر مودع نے اس کو قسم دلائی تو اس طرح

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | 45 | The Book of Deposits (Kitab al-Wadi'ah)

An oath should be phrased as "You have nothing against me," rather than "You did not give me any deposit (wadi'ah)"; this is mentioned in Tatar-Khaniyah. If Zaid has one thousand dirhams deposited with Amr, and Bakr is owed one thousand dirhams by Zaid, it is permissible for Bakr to take the deposited dirhams from Amr whenever he has the opportunity, even though Amr does not have the authority to voluntarily give those thousand dirhams to Bakr to settle the debt; this is stated in Shahan.

If Zaid leaves a slave as a deposit with Amr, and then Zaid gifts (hibah) that slave to Amr while the slave was not present, and Amr accepts the gift, it is valid. The possession of the deposit will act as a substitute for the possession of the gift, and Amr will be considered the possessor of the slave merely by accepting the gift. Consequently, if the slave dies before a new act of physical possession is made, the loss belongs to the recipient of the gift (mowhub lahu). If Zaid does not revoke the gift, Amr is responsible for the burial expenses (kafan). If a third party, Khalid, proves his rightful claim to the slave, Khalid has the option to seek compensation (zaman) from either Zaid or Amr. If Khalid takes compensation from Amr before Amr has re-established possession of the slave, Amr can recover the equivalent amount from Zaid. However, if Amr had re-established possession before Khalid took compensation, Amr cannot recover anything from Zaid; this is found in Al-Zakhirah.

In Al-Muntaqa, it is narrated from Imam Abu Yusuf (RA) via Ibn Sama’ah that Zaid has one thousand dirhams deposited with Amr, and Amr owed Zaid one thousand dirhams. Zaid said, "These dirhams are in exchange for the debt you owe me." Before Amr could return to his house and take fresh possession of those dirhams, the dirhams were lost. In this case, the loss belongs to Zaid. The underlying principle is that in certain scenarios, Amr's possession was that of a deposit (possession of trust/amana), and possession of trust does not substitute for possession of guarantee (zaman). In settling a debt, the required possession is one of guarantee. Therefore, merely agreeing to an exchange without physical possession occurring does not complete the exchange until new possession is established, and new possession was not found here; this is as stated in Al-Muhit with further explanation. If someone destroys another person's deposit, the depositary (mustawda') can initiate legal action against them and claim the value as a penalty; this is in Wajiz al-Kardari. If a person holds a deposit (wadi'ah), a loan (ariyah), or goods for trade (bidha’ah), and someone usurps it, that person can be considered the opponent (claimant) of the usurper according to us; this is in Al-Muhit.

A person deposited a female slave with someone; she was usurped by another person and then fled from the usurper. The depositary (mustawda') has the right, by a judge's order or otherwise, to claim the value of the slave from the usurper (ghasib), and that value will remain as a trust with the depositary. If the slave subsequently reappears, the owner has the option to either take the slave or the value. If the owner takes the slave, the usurper shall recover what he paid to the depositary, provided the specific amount is still existing. If it has been spent/lost, he recovers its equivalent. If the compensation money (the slave's value) is lost and the usurper recovers an equivalent amount from the depositary, the depositary shall take the same amount from the owner. If the depositary admitted to receiving the value from the usurper, and this fact was proven only by his admission, then the usurper is absolved from the liability of the price. Then, if the slave appears and the master chooses to take her, he has that right, and the usurper becomes like a depositary; he will recover the price he paid to the depositary, provided it still exists. If it is lost, he takes the equivalent. The depositary cannot recover anything from the slave's owner because the liability (ahdah) became attached to him; this is in Al-Zakhirah. Zaid left a deposit with Amr which was lost. When Zaid demanded it, Amr claimed it was lost. Zaid denied this and demanded an oath from Amr; Amr refused to take the oath (nukul).

! Note: The term 'ahdah' (liability/responsibility) is used because he himself admitted to receiving the payment.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 | 45 | किताब अल-वदीअत (धरोहर की किताब)

कसम खायी जाए कि 'तेरा मुझ पर कुछ नहीं है' और इस तरह कसम न खाये कि 'तूने मुझे कुछ वदीअत (धरोहर) नहीं दी है', यह ततारखानिया में है। अगर ज़ैद के हज़ार दिरहम अम्र के पास धरोहर के रूप में हों और बक्र के ज़ैद पर हज़ार दिरहम का कर्ज़ हो, तो बक्र के लिए यह वैध है कि जब भी उसे मौका मिले, वह अम्र से धरोहर के दिरहम ले ले, हालाँकि अम्र को यह अधिकार नहीं है कि वह बक्र को कर्ज़ की अदायगी में हज़ार दिरहम दे दे; यह शाहान में वर्णित है।

अगर ज़ैद ने अम्र के पास एक गुलाम धरोहर के रूप में रखा, फिर ज़ैद ने वह गुलाम अम्र को हिबा (उपहार) कर दिया, जबकि गुलाम वहाँ मौजूद नहीं था, और अम्र ने उपहार स्वीकार कर लिया, तो यह जायज़ है। धरोहर का कब्ज़ा उपहार के कब्ज़े का प्रतिनिधि माना जाएगा, और अम्र केवल उपहार स्वीकार करने से ही उस गुलाम का कब्ज़ाधारी मान लिया जाएगा। यहाँ तक कि यदि नया कब्ज़ा करने से पहले वह गुलाम मर जाए, तो नुकसान उपहार प्राप्त करने वाले (मूहूब लह) का होगा। यदि ज़ैद उपहार से मुकरता नहीं है, तो गुलाम के कफ़न का खर्च अम्र को देना होगा। फिर यदि खालिद ने उस गुलाम पर अपना अधिकार साबित कर दिया, तो खालिद को अधिकार होगा कि वह चाहे ज़ैद से मुआवज़ा ले या अम्र से। यदि खालिद ने गुलाम पर नया कब्ज़ा करने से पहले अम्र से मुआवज़ा ले लिया, तो अम्र ज़ैद से उसके बराबर वापस मांग सकता है। और यदि खालिद के मुआवज़ा लेने से पहले अम्र ने उस पर नया कब्ज़ा कर लिया हो, तो अम्र ज़ैद से कुछ भी वापस नहीं ले सकता; यह ज़खीरा में है।

मुंतक़ा में इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) से इब्न समाआ की रिवायत के अनुसार उल्लेख है कि ज़ैद के हज़ार दिरहम अम्र के पास धरोहर हैं और अम्र के हज़ार दिरहम ज़ैद पर कर्ज़ थे। ज़ैद ने कहा, 'ये दिरहम उस राशि का बदला हैं जो मुझे तुझसे लेनी है'। अभी अम्र वापस अपने घर नहीं गया था कि उन दिरहमों पर नया कब्ज़ा कर ले, कि वे दिरहम नष्ट हो गए, तो यह ज़ैद का नुकसान माना जाएगा। इसका सिद्धांत यह है कि कुछ मसलों में अम्र का कब्ज़ा धरोहर का कब्ज़ा (कब्ज़ा-ए-अमानत) था, और अमानत का कब्ज़ा मुआवज़े के कब्ज़े (कब्ज़ा-ए-ज़मान) का प्रतिनिधि नहीं होता। कर्ज़ की अदायगी में कब्ज़ा मुआवज़े वाला होता है। इसलिए केवल विनिमय की बात करने से, बिना वास्तविक कब्ज़ा हुए, विनिमय पूर्ण नहीं होगा जब तक कि नया कब्ज़ा सिद्ध न हो जाए, और यहाँ नया कब्ज़ा नहीं पाया गया; जैसा कि मुहीत में विस्तार से बताया गया है। यदि किसी व्यक्ति की धरोहर को किसी ने नष्ट कर दिया, तो धरोहर रखने वाला (मुस्तौदअ) उससे झगड़ा कर सकता है और कीमत का

हर्जाना ले सकता है; यह वजीज़ कर दरी में है। और यदि किसी के पास धरोहर, उधार (आरियत) या व्यापारिक माल (बिज़ाअत) हो और किसी ने उसे छीन लिया, तो वह हमारे अनुसार छीनने वाले का विरोधी (मुद्दई) बन सकता है; यह मुहीत में है।

एक व्यक्ति के पास एक दासी (बांदी) धरोहर के रूप में रखी गई, जिसे किसी ने छीन लिया और वह दासी उसके पास से भाग गई। धरोहर रखने वाले (मुस्तौदअ) को अधिकार है कि वह काज़ी के आदेश से या बिना आदेश के छीनने वाले (ग़ासिब) से दासी की कीमत वसूल करे, और वह कीमत मुस्तौदअ के पास अमानत के तौर पर रहेगी। यदि बाद में दासी प्रकट हो जाए, तो मालिक को अधिकार होगा कि चाहे दासी ले ले या उसकी कीमत। यदि उसने दासी ले ली, तो ग़ासिब ने जो मुस्तौदअ को दिया था, वह उससे वापस ले लेगा, बशर्ते वह वस्तु ज्यों की त्यों मौजूद हो। यदि वह नष्ट हो गई हो, तो उसके बराबर वापस लेगा। यदि मुआवज़े का माल यानी दासी की कीमत नष्ट हो गई हो और ग़ासिब ने मुस्तौदअ से उसके बराबर वापस ली हो, तो मुस्तौदअ उतनी ही राशि मालिक से ले लेगा। यदि मुस्तौदअ ने ग़ासिब से कीमत प्राप्त करने का इकरार किया और यह बात केवल उसके इकरार से ही सिद्ध हुई, तो ग़ासिब कीमत की ज़िम्मेदारी से मुक्त हो गया। फिर यदि दासी प्रकट हुई और मालिक ने उसे लेना चाहा, तो उसे यह अधिकार होगा और ग़ासिब मुस्तौदअ ही है, वह उस कीमत को वापस माँगेगा जो मुस्तौदअ ने उससे ली थी, बशर्ते वह मौजूद हो। और यदि वह नष्ट हो गई हो, तो उसके बराबर वापस लेगा। मुस्तौदअ दासी के मालिक से वापस नहीं ले सकता क्योंकि ज़िम्मेदारी (अहदा) उसी के साथ जुड़ी थी; यह ज़खीरा में है। ज़ैद ने अम्र के पास कुछ धरोहर रखी जो नष्ट हो गई। ज़ैद ने माँगा तो अम्र ने कहा कि वह नष्ट हो गई है। ज़ैद ने इनकार किया और अम्र से कसम माँगी, उसने कसम खाने से इनकार (नकुल) कर दिया।

! फुटनोट: शब्द 'अहदा' इसलिए है क्योंकि उसने स्वयं कीमत प्राप्त करने का इकरार किया है।

قسم کھا جائے کہ تیرا مجھ پر کچھ نہیں ہے اور یوں قسم نہ کھائے کہ تو نے مجھے کچھ ودیعت نہیں دی ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر زید کے ہزار درہم عمرو کے پاس ودیعت ہوں اور بکر کے زید پر ہزار درہم قرضہ ہوں تو بکر کو روا ہے کہ جب قابو پائے تو عمرو سے ودیعت کے درہم لے لے اگر چہ عمرو کو اختیار نہیں ہے کہ بکر کو ہزار درہم ادائے قرضہ میں دے دے یہ شاہان میں ہے۔

اگر زید نے عمرو کے پاس ایک غلام ودیعت رکھا پھر زید نے وہ غلام عمرو کو ہبہ کر دیا حالانکہ غلام حاضر نہ تھا اور عمرو نے ہبہ قبول کیا تو جائز ہے اور ودیعت کا قبضہ ہبہ کے قبضہ کا نائب ہو گا اور عمرو فقط ہبہ قبول کرنے سے اس غلام پر قابض قرار دیا جائے گا حتیٰ کہ اگر از سر نو قبضہ کرنے سے پہلے وہ غلام مر جائے تو موہوب لہ کا مال گیا اور اگر زید ہبہ سے رجوع نہ کرے تو کفن اس کا عمرو پر دینا لازم آئے گا پھر اگر خالد نے اس غلام میں اپنا استحقاق ثابت کیا تو خالد کو اختیار ہو گا کہ چاہے زید سے ضمان لے یا عمرو سے ضمان لے پھر اگر خالد نے عمرو کے غلام پر از سر نو قبضہ کرنے سے پہلے عمرو سے ضمان لے لی تو عمرو اس کے مثل زید سے واپس لے سکتا ہے اور اگر خالد کے عمرو سے ضمان لینے سے پہلے عمرو نے اس پر از سر نو قبضہ کر لیا ہو تو عمرو زید سے کچھ واپس نہیں لے سکتا ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

منتقٰی میں امام ابو یوسفؒ سے بروایت ابن سماعہ مذکور ہے کہ زید کے ہزار درہم عمرو کے پاس ودیعت ہیں اور عمرو کے ہزار درہم زید پر قرضہ تھے پس زید نے کہا کہ یہ درہم اس مال کا بدلا

ہیں جو تیرا مجھ پر آتا ہے پھر ہنوز عمرو واپس ہو کر اپنے مکان میں نہ گیا تھا کہ ان درہموں پر جدید قبضہ کر لے کہ وہ درہم تلف ہو گئے تو یہ زید کا مال گیا اور اصل یہ ہے کہ بعض مسئلہ میں عمرو کا قبضہ ان درہموں پر قبضہ ودیعت تھا اور قبضہ ودیعت قبضہ امانت ہے وہ قبضہ ضمان کا نائب نہیں ہوتا ہے اور قرضہ کے ادا میں قبضہ ضمان ہے پس فقط بدلا کرنے سے بدوں قبضہ واقع ہونے کے بدلا تمام نہ ہو گا تادقتیکہ جدید قبضہ ثابت نہ ہو اور جدید قبضہ یہاں نہیں پایا گیا ہکذا فی المحیط بتشریح زائد۔ اگر کسی شخص کی ودیعت کو کسی نے تلف کر دیا تو مستودع اس سے مخاصمہ کر سکتا ہے اور قیمت ڈانڈ لے سکتا ہے یہ وجیز کر دری میں ہے اور اگر کسی شخص کے پاس ودیعت یا عاریت یا بضاعت ہو اور اس کے پاس سے کسی نے غصب کر لی تو وہ غاصب کا خصم ہمارے نزدیک ہو سکتا ہے یہ محیط میں ہے۔

ایک شخص کے پاس ایک باندی ودیعت رکھی اس سے ایک شخص نے غصب کر لی اور باندی اس کے پاس سے بھاگ گئی تو مستودع کو اختیار ہے کہ غاصب سے بحکم قاضی یا بلا حکم قاضی باندی کی قیمت ڈانڈ لے اور وہ قیمت مستودع کے پاس امانت رہے گی پھر اگر باندی ظاہر ہوئی تو مالک کو اختیار ہو گا کہ چاہے باندی لے لے یا اس کی قیمت لے لے پس اگر اس نے باندی لے لی تو غاصب نے جو مستودع کو دیا ہے اس سے واپس لے لے گا بشرطیکہ وہ بعینہ قائم ہو اور اگر تلف ہو ا ہو تو اس کے مثل واپس لے گا پس اگر مال ضمان یعنی قیمت باندی کی تلف ہو گئی ہو اور غاصب نے مستودع سے اس کے مثل واپس لی تو مستودع اسی قدر مالک سے لے لے گا اور اگر مستودع نے غاصب سے قیمت وصول پانے کا اقرار کیا اور یہ امر صرف اس کے اقرار سے ثابت ہوا تو غاصب قیمت سے بری ہو گیا پھر اگر باندی ظاہر ہوئی اور مولیٰ نے اس کا لے لینا اختیار کیا تو اس کو یہ اختیار ہو گا اور غاصب مستودع ہے وہ قیمت واپس کر لے گا جو مستودع نے اس سے لے لی ہے بشرطیکہ قائم ہو اور اگر تلف ہو گئی ہو تو اس کے مثل واپس لے

گا اور مستودع باندی کے مالک سے واپس نہیں لے سکتا ہے بسبب اس کے کہ عہدہ اسی کے ساتھ لاحق ہوا ہے یہ ذخیرہ میں ہے زید نے عمرو کے پاس کچھ ودیعت رکھی اور وہ ضائع ہوئی پھر زید نے طلب کی تو عمرو نے کہا کہ وہ ضائع ہو گئی اور زید نے انکار کیا اور عمرو سے قسم طلب کی اس نے قسم سے نکول۔

! قولہ عہدہ کیونکہ قیمت وصول پانے کا خود مقر ہوا ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 [46] Kitab al-Wadia (The Book of Deposits)

...did and gave the dinars to Zaid. Later, that deposit appeared in the hands of Khalid, and the depositary (mustawda') wished to litigate to recover it. It shall be seen on whose statement the hundred dinars were given. If Zaid had stated that the value of the deposit was one hundred dinars and had produced witnesses to that effect, then Amr would have the right to litigate against Khalid. However, Amr would have the option that when he receives the deposit from Khalid, he may return it to Zaid and take back his hundred dinars, as he was not willing to accept it at such a price. If the depositary claimed that the value of the deposit was one hundred dinars and took an oath on it, then the right to litigate would belong to Zaid. This is mentioned in 'Jawahir al-Fatawa'.

If, in the absence of the owner, the depositary spent something for the maintenance of the deposit without the judge's (Qazi's) order, the depositary would be considered a benefactor (doing a favor). This is in 'Sirajiyyah'. If the depositary filed a petition before the judge regarding this matter, the judge would require witnesses to prove that this property is indeed a deposit with him and its owner is absent. Once witnesses are produced, if the deposit is something that can be rented out and the rent can be spent on its maintenance, the judge will order the depositary to do so. If the deposit is not suitable for renting, the judge will order the depositary to spend from his own wealth for one, two, or three days in the hope that its owner might appear. The judge will not order him to spend from his wealth for a longer period; instead, he will order him to sell the item and keep its proceeds as a deposit. The principle is that the judge will order such an action that is in the best interest of the owner of the deposit. Even if the judge orders the sale of the deposit at the very first instance of the petition, it is permissible. Whatever the depositary has spent on the deposit by order of the judge shall be a debt upon the owner. When the owner appears, the depositary shall recover the indemnity (zamaan) from him. However, for livestock, he cannot recover more than the value of the animal; he shall take an amount equal to the animal's value. But if he spent on a deposited slave, he may recover expenses even if they exceed the slave's value. This is in 'Al-Muhit'. If a person asked another for a loan of fifty dirhams and the latter mistakenly gave sixty, and the borrower then set aside ten dirhams to return them but they were lost on the way, he shall be liable for five-sixths (5/6) of those ten dirhams. This is because that portion was a debt and the remainder was a deposit. This is as stated in 'Siraj al-Wahhaj', and this is the most correct view as per 'Tatarkhaniyah'. Similarly, if the remaining

dirhams were lost in this manner, he would be liable for five-sixths of them. This is in 'Fatawa Qazi Khan'.

Amr owed Zaid fifty dirhams, but Zaid mistakenly paid him sixty. When Zaid realized this, he set aside ten dirhams to return them, but they were lost. He shall be liable for five-sixths of those ten dirhams because that portion was guaranteed (mazmoon) as debt, and the rest were held in trust (amanah). This is in 'Wajiz Kar Dari'. Amr asked Zaid for a loan of twenty dirhams; Zaid gave him a hundred and said, "Take twenty as a loan from this and the rest is a deposit with you." He did so, then mixed those twenty dirhams back with the same hundred dirhams. Then the owner (Rabb-ul-Mal) gave him forty dirhams and told him to mix them with the same dirhams. He did so, and then all the dirhams were lost. He shall be liable for all except the forty. This is in 'Khizanat al-Muftin'. If a person is given ten dirhams and told, "Take five as a loan and five are a deposit with you," and they are then lost, he shall be liable for the five dirhams of the loan and not for the five of the deposit. This is written in 'Tatarkhaniyah'. Hisham narrated from Imam Muhammad (PBUH) that a person owed another a thousand dirhams, so the debtor gave him two thousand dirhams and said, "A thousand dirhams..."

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 [46] किताब-उल-वदीआ (धरोहर की पुस्तक)

...किया और दीनार ज़ैद को दिए, फिर वह वदीअत (धरोहर) खालिद के हाथ में ज़ाहिर हुई और मुस्तौदअ (धरोहर रखने वाले) ने उससे मुक़दमा करके इसे लेना चाहा। तो देखा जाएगा कि सौ दीनार का देना किसके कहने पर था। यदि ज़ैद ने कहा था कि वदीअत की क़ीमत सौ दीनार थी और उस पर गवाह पेश किए थे, तो खालिद से मुक़दमा करने का हक़ अम्र को होगा। लेकिन अम्र को यह विकल्प होगा कि जब वह वदीअत खालिद से प्राप्त कर ले, तो ज़ैद को देकर अपने सौ दीनार वापस ले ले, क्योंकि वह इतनी क़ीमत पर लेने को राज़ी नहीं था। और यदि मुस्तौदअ ने कहा हो कि वदीअत की क़ीमत सौ दीनार थी और उस पर क़सम खाई हो, तो उस समय मुक़दमे का अधिकार ज़ैद को प्राप्त होगा। यह 'जवाहर अल-फ़तावा' में है।

यदि मालिक की अनुपस्थिति में मुस्तौदअ ने वदीअत की देख-रेख में कुछ खर्च किया, जबकि क़ाज़ी (न्यायाधीश) ने आदेश नहीं दिया था, तो मुस्तौदअ एहसान करने वाला माना जाएगा। यह 'सिराजिया' में है। और यदि इस मामले में मुस्तौदअ ने क़ाज़ी के सामने अर्ज़ी दी, तो क़ाज़ी उससे इस बात के गवाह मांगेगा कि यह माल वास्तव में उसके पास वदीअत है और इसका मालिक अनुपस्थित है। फिर जब इसके गवाह पेश कर दिए गए, तो यदि वह वदीअत ऐसी चीज़ है जिसे किराए पर दिया जा सकता है और उसका किराया उस वदीअत पर खर्च किया जा सकता है, तो क़ाज़ी मुस्तौदअ को ऐसा करने का आदेश देगा। और यदि वदीअत किराए पर देने योग्य न हो, तो क़ाज़ी मुस्तौदअ को आदेश देगा कि अपने माल से एक, दो या तीन दिनों तक इस उम्मीद में खर्च करे कि शायद उसका मालिक आ जाए। इससे अधिक समय तक मुस्तौदअ को अपने माल से खर्च करने का आदेश नहीं देगा, बल्कि यह आदेश देगा कि इसे बेचकर उसकी क़ीमत अपने पास वदीअत के रूप में रखे। निष्कर्ष यह है कि क़ाज़ी मुस्तौदअ को ऐसे कार्य का आदेश देगा जो वदीअत के मालिक के हक में बेहतर हो। यदि क़ाज़ी ने पहली ही बार मुस्तौदअ को वदीअत बेचने का आदेश दे दिया, तो भी यह जायज़ है। मुस्तौदअ ने क़ाज़ी के आदेश से वदीअत पर जितना खर्च किया है, वह मालिक पर ऋण होगा। जब मालिक आएगा, तो मुस्तौदअ उससे उसकी भरपाई (ज़मान) ले लेगा। लेकिन हाँ, वह पशु की क़ीमत से अधिक नहीं ले सकता, पशु की क़ीमत के बराबर ही लेगा। और यदि गुलाम पर खर्च किया गया हो, तो गुलाम की क़ीमत से अधिक भी खर्च ले सकता है। यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे से पचास दिरहम उधार मांगे, उसने गलती से साठ दिरहम दे दिए। फिर उस व्यक्ति ने दस दिरहम वापस करने के उद्देश्य से निकाले और चला गया, रास्ते में ये दिरहम खो गए। तो वह दस के पाँच-

छठे हिस्से (5/6) का ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा, क्योंकि उतना ऋण था और शेष वदीअत थी। जैसा कि 'सिराज अल-वहाज' में है और यही अधिक सही है जैसा कि 'तातारीखानीया' में है। इसी तरह यदि शेष दिरहम इस तरह नष्ट हो गए हों, तो उनके पाँच-छठे हिस्से का ज़ामिन होगा। यह 'फ़तावा क़ाज़ी खान' में है।

ज़ैद के अम्र पर पचास दिरहम बकाया थे, उसने गलती से उसे साठ दिरहम दे दिए। फिर जब ज़ैद को पता चला, तो उसने दस दिरहम वापस करने के उद्देश्य से निकाले, वे नष्ट हो गए। तो वह दस के पाँच-छठे हिस्से का ज़ामिन होगा, क्योंकि उतना ही भाग गारंटीशुदा (मज़मून) था और बाकी अमानत में थे। यह 'वजीज़ कर दरी' में है। ज़ैद से अम्र ने बीस दिरहम उधार मांगे, उसने सौ दिरहम दिए और कहा कि इसमें से बीस दिरहम उधार ले लो और बाकी तुम्हारे पास वदीअत हैं। उसने ऐसा ही किया, फिर उसने वे बीस दिरहम उन्हीं सौ दिरहमों में दोबारा मिला दिए। फिर मालिक (रब-उल-माल) ने उसे चालीस दिरहम दिए और कहा कि इन्हें उन्हीं दिरहमों में मिला दो। उसने ऐसा ही किया, फिर सभी दिरहम नष्ट हो गए। तो चालीस के अलावा बाकी का वह ज़ामिन होगा। यह 'खज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है। यदि एक व्यक्ति को दस दिरहम दिए गए और कहा गया कि पाँच दिरहम ऋण के रूप में ले लो और पाँच दिरहम तुम्हारे पास वदीअत हैं, फिर वे नष्ट हो गए, तो वह पाँच दिरहम ऋण का ज़ामिन होगा, वदीअत का ज़ामिन नहीं होगा। यह 'तातारीखानीया' में लिखा है। हिशाम ने इमाम मुहम्मद (स.) से रिवायत की है कि एक व्यक्ति के दूसरे पर हज़ार दिरहम ऋण थे, तो ऋणदाता ने उसे दो हज़ार दिरहम देकर कहा कि हज़ार दिरहम...

کیا اور دینار زید کو دیئے پھر وہ ودیعت خالد کے ہاتھ میں ظاہر ہوئی اور مستودع نے اس سے خصومت کر کے لینی چاہی تو دیکھا جائے گا کہ سو دینار کا دینا کس کے قول پر تھا پس اگر زید نے کہا تھا کہ ودیعت کی قیمت سو دینار تھی اور اس پر گواہ قائم کئے تھے تو خالد سے خصومت کرنے کا استحقاق عمرو کو ہوگا لیکن عمرو کو اختیار ہوگا کہ جب وہ ودیعت خالد سے پائے تو زید کو دے کر اپنے سو دینار واپس کر لے کیونکہ اتنی قیمت میں لینے پر وہ راضی نہ تھا اور اگر مستودع نے کہا ہو کہ ودیعت کی قیمت سو دینار تھی اور اس پر قسم کھائی ہو تو اس وقت خصومت کا اختیار زید کو حاصل ہوگا یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔

اگر مالک کے پیٹھ پیچھے مستودع نے ودیعت کی اصلاح میں کچھ خرچ کیا حالانکہ قاضی نے حکم نہیں دیا تھا تو مستودع احسان کرنے والا شمار ہوگا یہ سراجیہ میں ہے اور اگر اس مسئلہ میں مستودع نے قاضی کے سامنے مرافعہ کیا تو قاضی اس سے اس امر کے گواہ طلب کرے گا کہ یہ مال بعینہ اس کے پاس ودیعت ہے اور اس کا مالک غائب ہے پھر جب اس امر کے گواہ پیش کئے پس اگر وہ ودیعت ایسی چیز ہے کہ کرایہ پر دی جائے اور اس کا کرایہ اس ودیعت پر خرچ کیا جائے تو قاضی مستودع کو حکم دے دے گا کہ ایسا کرے اور اگر ودیعت کرایہ پر دینے کے لائق نہ ہو تو قاضی مستودع کو حکم دے گا کہ اپنے مال سے ایک دو تین روز تک اس امید پر خرچ کرے کہ شاید اس کا مالک حاضر ہو جائے اور اس سے زیادہ مدت تک مستودع کو اپنے مال سے خرچ کرنے کا حکم نہ کرے گا بلکہ یہ حکم دے گا کہ اس کو فروخت کر کے اس کا ثمن اپنے پاس ودیعت رکھے اور حاصل یہ ہے کہ قاضی مستودع کو ایسے فعل کا حکم دے گا کہ جو مالک ودیعت کے حق میں بہتر ہو اور اگر قاضی نے پہلے ہی مرتبہ مرافعہ میں مستودع کو ودیعت

فروخت کرنے کا حکم دے دیا تو بھی جائز ہے اور جس قدر مستودع نے ودیعت پر بحکم قاضی خرچ کیا ہے وہ مالک ودیعت پر قرض ہوگا کہ جب وہ حاضر ہوگا تو مستودع اس سے ضمان لے لے گا مگر ہاں چوپایہ کی قیمت سے زیادہ نہیں لے سکتا ہے بقدر قیمت چوپایہ کے لے لے گا اور اگر غلام ودیعت پر خرچ کیا ہو تو غلام کی قیمت سے زیادہ خرچہ بھی لے لے گا یہ محیط میں ہے۔ ایک شخص نے دوسرے سے پچاس درہم قرض مانگے اس نے ساٹھ درہم غلطی سے دے دیئے پس اس شخص نے دس واپس کرنے کی غرض سے نکالے اور چلا اور راستہ میں یہ درہم تلف ہو گئے تو دس کے پانچ چھٹے حصہ کا ضامن ہوگا کیونکہ اس قدر قرض ہے اور باقی ودیعت تھی کذا فی السراج الوہاج اور یہی اصح ہے کذا فی التاتارخانیہ اور اسی طرح اگر باقی درہم اس طور سے تلف ہوئے تو ان کے پانچ چھٹے کا ضامن ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

زید کے عمرو پر پچاس درہم آتے تھے اس نے ساٹھ درہم غلطی سے اس کو ادا کئے پھر جب زید کو معلوم ہوا تو اس نے دس درہم واپس کرنے کی غرض سے نکالے وہ تلف ہو گئے تو دس کے پانچ چھٹے حصہ کا ضامن ہوگا کیونکہ اسی قدر مضمون تھے اور باقی امانت میں تھے یہ وجیز کر دری میں ہے زید سے عمرو نے بیس درہم قرض مانگے اس نے سو درہم دیئے اور کہا کہ اس میں سے بیس درہم قرض لے لے اور باقی تیرے پاس ودیعت ہیں اس نے ایسا ہی کیا پھر وہ بیس درہم انہی سو درہم میں دوبارہ ملا دیئے پھر رب المال نے اس کو چالیس درہم دیئے اور کہا کہ ان کو انہی درہموں میں ملا دے اس نے ایسا ہی کیا پھر سب درہم ضائع ہو گئے پس سوائے چالیس کے باقی کا ضامن ہو گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر ایک شخص کو دس درہم دیئے اور کہا کہ پانچ درہم تو قرض لے لے اور پانچ درہم تیرے پاس ودیعت ہیں پھر وہ ضائع ہو گئے تو پانچ درہم قرض کا ضامن ہو گا ودیعت کا ضامن نہ ہو گا یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے ہشام نے امام محمدؒ سے

روایت کی ہے کہ ایک شخص کے دوسرے پر ہزار درہم قرض تھے پس قرض دار نے دو ہزار درہم اس کو دے کر کہا کہ ہزار درہم

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 47 | Kitab al-Wadi'ah (The Book of Deposits/ Trusts)

...are in payment of your debt, and one thousand dirhams are a deposit (*wadi'ah*) with you. He took possession of both thousands, and then all were lost. Imam Muhammad (R) said: The creditor has received his loan, and there shall be no liability (*zaman*); this is recorded in *Al-Muheet*. If someone was given one thousand dirhams at a monthly wage of ten dirhams to conduct buying and selling for the owner of the wealth, and then that person died without it being known what he did, and he left behind some slaves and clothes, the total assets shall be considered a debt against the deceased's estate. Similarly, if land was given for sharecropping (*muzara'at*) and seeds were agreed upon by both parties or one party, and then the farmer died while the crop was harvested or in the granary, and the situation remained unclear after his death, Imam Muhammad (R) said: The value of the crop as of the day he died, or the value of the grain in his possession on that day, shall be considered a debt against the deceased's estate. This is recorded in *Nia al-Bay'*.

A person gave some wealth for the purpose of purchasing something for me in merchandise (*baza'at*).....☆

A person gave one thousand dirhams as a deposit to another, then the owner of the deposit lent these same dirhams to the depository (*mustawdah*). Imam Abu Hanifa (R) said: These dirhams will not cease to be a deposit until the depository takes new possession of them. Thus, if these dirhams are lost before he takes possession again, he shall not be liable. This ruling applies to everything that is originally held in trust. Similarly, if the depository asked the owner for permission to trade because he is a trustee, the same ruling applies; this is recorded in *Fatawa Qazi Khan*. It is narrated from Imam Muhammad (R) that if a person owes another one hundred dirhams, and the debtor gives two hundred dirhams to the creditor saying, "This is your property, take it," and he takes it and it is lost, even though the receiver did not know the amount, Imam Azam (R) said there is no liability upon him. However, the *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad) said that one hundred dirhams will be obligatory upon him; this is in *Al-Muheet*. If one thousand dirhams were sent to someone for purchasing goods as *baza'at*, and that person gave the dirhams to a broker who purchased goods and sent them to the owner, but the goods were lost on the way, he shall not be liable. But if the owner did not specify that these one thousand dirhams are for *baza'at*, and the rest of the case remains the same, he shall be liable. If the broker purchased the goods in the presence of the owner, he shall

not be liable; this is recorded in *Al-Zahiriyya*. Sheikh Najm al-Din (R) was asked about a person who intended to travel from Turkistan to Samarkand for trade, and someone gave him wealth to buy something for him. He went there and purchased the item but could not arrange a quick return. So, he packed it with his own goods and sent it so it would reach the owner. On the way, in a city, a ruler unjustly seized the goods. Is the agent (*mustabze*) liable? The Sheikh said: Yes, he shall be liable; this is in *Fusul al-Ustrushani*.

A person died leaving a debt, one thousand dirhams, and a son. The son stated that these one thousand dirhams were Zaid’s deposit with his father. Zaid came and made the claim, and the creditors of the deceased confirmed it. The Qazi (judge) shall pay the creditors from the one thousand dirhams on behalf of the deceased and shall not order payment to the claimant of the deposit. However, once the Qazi has paid the creditors, Zaid may recover the dirhams from them because they admitted that the dirhams belonged to Zaid. In cases of *baza'at*, *mudarabat*, *ariyah* (loan for use), hire, and pledge, the ruling is the same as for a deposit; this is in *Khazanat al-Muftin*. If Zaid placed a deposit with Amr and disappeared, and then Zaid's son produced witnesses that his father had died...

तुम्हारे ऋण के भुगतान में हैं और एक हज़ार दिरहम तुम्हारे पास अमानत (वदीआ) के तौर पर हैं। उसने दोनों हज़ार पर कब्ज़ा कर लिया, फिर सब नष्ट हो गए। इमाम मोहम्मद (रह.) ने फरमाया कि ऋणदाता ने अपना ऋण प्राप्त कर लिया और उस पर कोई ज़मानत (देयता) नहीं होगी, यह 'मुहीत' में लिखा है। यदि किसी को एक हज़ार दिरहम इस उद्देश्य से दिए गए कि दस दिरहम मासिक वेतन पर मालिक के लिए खरीद-फरोख्त करे, फिर वह व्यक्ति मर गया और यह पता नहीं चला कि उसने क्या किया, और उसने कुछ गुलाम और कपड़े छोड़े, तो मृतक की कुल संपत्ति में इसे ऋण माना जाएगा। इसी तरह, यदि कोई भूमि बटाई (मज़ारअत) पर दी गई और बीज दोनों की ओर से तय हुआ या एक की ओर से, फिर किसान मर गया जबकि फसल कट चुकी थी या खलिहान में थी, और उसकी मृत्यु के बाद स्थिति स्पष्ट नहीं हुई, तो इमाम मोहम्मद (रह.) ने फरमाया कि जिस दिन वह मरा, उस दिन के हिसाब से फसल की कीमत या उसकी मृत्यु के दिन उसके कब्ज़े में जितना अनाज था, उसकी कीमत मृतक की संपत्ति पर ऋण मानी जाएगी। यह 'निया अल-बय' में लिखा है।

एक व्यक्ति ने कुछ धन इस उद्देश्य से दिया कि साझेदारी (बज़ाअत) में मेरे लिए कोई चीज़ खरीदे.....☆

एक व्यक्ति ने दूसरे को एक हज़ार दिरहम अमानत के तौर पर दिए, फिर अमानत के मालिक ने वही दिरहम अमानत रखने वाले (मुस्तौदह) को ऋण के रूप में दे दिए, तो इमाम अबू हनीफा (रह.) ने फरमाया कि ये दिरहम अमानत की श्रेणी से बाहर नहीं होंगे जब तक कि मुस्तौदह के हाथ में नया कब्ज़ा न हो जाए। यहाँ तक कि यदि दोबारा कब्ज़ा होने से पहले ये दिरहम नष्ट हो जाएँ तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा। हर चीज़ जो मूलतः अमानत में हो, उसके लिए यही नियम है। इसी तरह यदि मुस्तौदह ने मालिक से कहा कि मुझे व्यापार की अनुमति दे दो क्योंकि वह अमानतदार है, तब भी यही नियम है, यह 'फ़तावा काज़ी खान' में लिखा है। इमाम मोहम्मद (रह.) से वर्णित है कि एक व्यक्ति का दूसरे पर सौ दिरहम का ऋण है, और ऋणी ने ऋणदाता को दो सौ दिरहम दिए और कहा कि यह तुम्हारा धन है, इसे ले लो। उसने ले लिए और वे नष्ट हो गए, जबकि लेने वाले को यह ज्ञात नहीं था कि वे कितने थे। इमाम आज़म (रह.) ने फरमाया कि उस पर कोई मुआवज़ा (ज़मान) नहीं होगा, जबकि साहिबैन (रह.) ने फरमाया कि उस पर सौ दिरहम अनिवार्य होंगे, यह 'मुहीत' में है। यदि किसी व्यक्ति के पास सामान खरीदने के लिए एक हज़ार दिरहम भेजे गए, और उस व्यक्ति ने वे दिरहम एक दलाल को दे दिए, जिसने कुछ सामान खरीदा और मालिक के पास भेजा, परन्तु

रास्ते में वह सामान नष्ट हो गया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि मालिक ने यह न कहा हो कि ये एक हज़ार दिरहम बज़ाअत (साझेदारी) के लिए हैं और शेष मामला वैसा ही रहे, तो वह उत्तरदायी होगा। यदि दलाल ने मालिक के सामने खरीदारी की हो, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'ज़हीरया' में लिखा है। शेख नजम-उद-दीन (रह.) से पूछा गया कि एक व्यक्ति तुर्किस्तान से व्यापार के इरादे से समरकंद जाना चाहता था, किसी ने उसे कुछ धन दिया कि मेरे लिए कोई चीज़ खरीदे। वह वहाँ गया और चीज़ खरीदी, परन्तु जल्दी लौटने का प्रबंध न हो सका, इसलिए उसने अपने माल के साथ वह सामान पैक करके भेज दिया ताकि मालिक तक पहुँच जाए। रास्ते में किसी शहर में एक शासक ने अन्यायपूर्वक वह माल छीन लिया। प्रश्न यह है कि क्या वह व्यक्ति (मुस्तबज़े) उत्तरदायी होगा? शेख ने फरमाया कि हाँ, वह उत्तरदायी होगा, यह 'फ़ुसूल अस-तरुशनी' में है।

एक व्यक्ति मर गया जबकि उस पर ऋण था, उसने एक हज़ार दिरहम और एक बेटा छोड़ा। बेटे ने कहा कि ये एक हज़ार दिरहम ज़ैद की अमानत थे जो मेरे पिता के पास थे। ज़ैद ने आकर दावा किया और ऋणदाताओं ने भी इसकी पुष्टि की। काज़ी (न्यायाधीश) मृतक की ओर से ऋणदाताओं का ऋण चुकाएगा और अमानत के दावेदार को देने का आदेश नहीं देगा। परन्तु जब काज़ी ऋण चुका देगा, तो ज़ैद उन लोगों से अपने दिरहम वापस ले सकेगा क्योंकि उन्होंने स्वीकार किया था कि वे ज़ैद के हैं। बज़ाअत, मुज़ारबत, आरियत (उधार), किराया और गिरवी के मामलों में भी अमानत जैसा ही नियम है, यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। यदि ज़ैद ने अम्र के पास अमानत रखी और गायब हो गया, फिर ज़ैद के बेटे ने गवाह पेश किए कि उसका पिता मर गया...

تیرے قرضہ کی ادا میں ہیں اور ہزار درہم تیرے پاس ودیعت ہیں اس نے دونوں ہزار پر قبضہ کر لیا پھر سب ضائع ہو گئے تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ قرض خواہ نے اپنا قرضہ وصول پایا اور کچھ ضامن نہ ہو گا یہ محیط میں لکھا ہے۔ اگر کسی کو ہزار درہم اس واسطے دیئے کہ دس درہم ماہواری اجرت پر مال کے مالک کے واسطے خرید وفروخت کرے پھر وہ شخص مر گیا اور یہ نہ معلوم ہوا کہ اس نے کیا کیا اور اس نے کچھ غلام اور کپڑے چھوڑے تو کل مال میت کے مال میں قرضہ قرار دیا جائے گا اسی طرح اگر کوئی زمین مزارعت پر دی اور بیج دونوں کی طرف سے ٹھہرایا ایک طرف سے ٹھہرایا پھر کاشتکار مر گیا حالانکہ کھیتی کاٹ لی یا کھلیان میں ہے اور اس کے مرنے کے بعد حال معلوم نہ ہوا تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ جس دن وہ مرا ہے اس دن کے حساب سے کھیتی کی قیمت یا مرنے کے روز جس قدر اناج اس کے قبضہ میں تھا اس کی قیمت میت کے مال پر قرضہ قرار دی جائے گی یہ نیا بیع میں لکھا ہے۔

ایک شخص نے کچھ مال اس غرض سے دیا کہ بضاعت میں میرے واسطے کوئی چیز خریدے.....

☆

ایک شخص نے دوسرے کو ہزار درہم ودیعت دیئے پھر مالک ودیعت نے یہی درہم ودیعت کے مستودع کو قرض دیئے تو امام ابوحنیفہؒ نے فرمایا کہ یہ دراہم ودیعت ہونے سے خارج نہ ہوں گے تاوقتیکہ مستودع کے ہاتھ میں آ کر قبضہ جدید نہ ہو جائے حتیٰ کہ اگر اس کے دوبارہ قبضہ میں آنے سے پہلے یہ درہم تلف ہو جائیں تو ضامن نہ ہو گا اور ہر چیز کا جو دراصل امانت میں ہو اور ایسا واقع ہو یہی حکم ہے اسی طرح اگر مستودع نے مالک ودیعت سے کہا کہ مجھے خرید

وفروخت کرنے کی اجازت دے دے کیونکہ وہ امانت دار ہے تو بھی یہی حکم ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے امام محمدؒ سے روایت کی ہے کہ ایک شخص کے دوسرے پر سو درہم ہیں اور مطلوب نے طالب کو دو سو درہم دیئے اور کہا کہ یہ تیرا مال ہے تو لے لے اس نے لے لئے اور ضائع ہو گئے حالانکہ لینے والے کو یہ نہیں معلوم کہ کس قدر تھے تو امام اعظمؒ نے فرمایا کہ اس پر کچھ ضمان نہ ہو گی اور صاحبینؒ نے فرمایا کہ اس پر سو درہم واجب ہوں گے یہ محیط میں ہے ایک شخص کے پاس ہزار درہم بضاعت کے خرید متاع کے واسطے بھیجے اس شخص نے یہ درہم ایک دلال کو دے دیئے اس نے کچھ متاع خریدی پھر مالک کے پاس بھیجی اور راہ میں وہ متاع تلف ہو گئی تو ضامن نہ ہو گا اور اگر مالک نے یہ نہ کہا ہو کہ یہ ہزار درہم بضاعت میں ہیں اور باقی مسئلہ بحالہ رہے تو ضامن ہو گا دلال نے اگر مالک کے سامنے خریدی ہو تو ضامن نہ ہو گا یہ ظہیر یہ میں لکھا ہے شیخ نجم الدینؒ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے ترکستان سے بقصد تجارت سمر قند کو جانا چاہا اس کو ایک شخص نے کچھ مال اس غرض سے دیا کہ بضاعت میں میرے واسطے کوئی چیز خریدے وہ وہاں گیا اور بضاعت کی چیز خریدی مگر جلدی وہاں سے واپس آنے کا سرانجام اس سے نہ ہو سکا پس اس نے کچھ اپنے مال کے ساتھ بضاعت کا مال بھر کے بھیج دیا تاکہ بضاعت والے کو اس کی بضاعت پہنچ جائے پھر جب ایلچی راہ میں کسی شہر میں اترا تو وہاں کے حاکم نے ظلم کر کے یہ مال اس سے چھین لیا پس آیا مستبضع ضامن ہو گا یا نہیں تو شیخ نے فرمایا کہ ہاں ضامن ہو گا یہ فصول استروشنیہ میں ہے۔

ایک شخص مر گیا حالانکہ اس پر قرضہ ہے اور ہزار درہم اور ایک بیٹا چھوڑا اور بیٹے نے کہا کہ یہ ہزار ورہم زید کی ودیعت میرے باپ کے پاس تھے اور زید نے آ کر اس کا دعویٰ بھی کیا اور میت کے قرض خواہوں نے اس باب میں اس کی تصدیق کی اور کہا کہ یہ ہزار درہم زید کے ہیں تو قاضی قرض خواہوں کو ہزار درہم میت کی طرف سے قرضہ ادا کرے گا اور مدعی ودیعت

کے واسطے دینے کا حکم نہ دے گا لیکن جب قاضی نے ہزار درہم سے قرض خواہوں کا قرضہ ادا کر دیا تو زید ان لوگوں سے یہ درہم لے لے گا کیونکہ انہوں نے اقرار کیا ہے کہ یہ درہم زید کے ہیں اور بضاعت و مضاربت و عاریت و اجارہ و رہن کی صورت میں مثل ودیعت کے حکم ہے یہ خزانتہ المفتین میں ہے اگر زید نے کچھ ودیعت عمرو کے پاس رکھی اور غائب ہو گیا پھر زید کے بیٹے نے گواہ قائم کئے کہ میرا باپ مر گیا

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 48 | Book of Deposits (Kitab al-Wadiah)

"And he [the deceased] left no heir besides me, and I have received the deposit. Then, if Zaid reappears alive, he shall take indemnity (zaman) from the son or from both witnesses, but he cannot take it from the depositary (mustawda). However, if instead of the deposit, the property was usurped, then he may take indemnity from either of them. This is stated in 'Fusul Imadiyya'. Zaid went missing, and his wife brought Zaid's father before the Qazi (judge), claiming that Zaid had a deposit with his father, and she requested maintenance (nafaqah) from that property. Imam Abu Bakr Muhammad bin al-Fadl said that if the father holds Zaid's deposit in the form of dirhams, grain, clothing, etc., which can be used for the wife's maintenance, and the father admits to holding such a deposit, the woman has the right to claim it. The Qazi shall then order the father to provide maintenance for the woman from it. The father has no authority to give maintenance to the woman without the Qazi's order; if he does so without such an order, he shall be liable (zamin). If the father denies that Zaid's deposit is with him, his word shall be accepted, and the woman has no right to demand an oath from him. If the father does not hold such a thing in deposit that can be given for maintenance, no litigation shall be established between them. If the missing Zaid is owed a debt by someone, and the debtor acknowledges both the debt and Zaid's marriage to the woman, this debt is also treated as a deposit. This is found in 'Fatawa Qazi Khan'. If a person deposits five hundred dirhams with another, and the latter spends three hundred dirhams but returns two hundred, swearing that he did not misappropriate any part of the deposit, his word shall be accepted and he shall not be considered a perjurer in his oath. This is mentioned in 'Khulasa'."

"If a slave-girl (bandi) is held as a deposit by a depositary (mustawda) and he has intercourse with her, resulting in the birth of a boy, the boy shall be the property of the slave-girl's owner. The depositary shall be subject to the legal penalty for adultery (hadd zina), and the child's lineage shall not be established from him. However, if the depositary claims that he had intercourse under the doubt (shubha) of her being his wife or his purchased slave, the penalty shall be averted, but he must pay the compensation (aqr) for intercourse in doubt. This is stated in 'Mabsut'. If a slave-girl is in deposit and the depositary gives her in marriage, the marriage is invalid (fasid). If the husband has intercourse with her, the compensation (aqr) belongs to the slave-girl's owner. If he rents her out, the rent and wages belong to the owner. If the depositary returns the slave-girl and she is later taken away upon proof of rightful ownership by another, the depositary is not liable. This is in 'Muhit Sarakhsi'. If a

slave-girl is in deposit and the depositary marries her to someone and receives the aqr, and she gives birth to a child which causes injury or depletion to her, and then the owner appears, he has the option to take the slave-girl and her child or to annul the invalid marriage. If he annuls the marriage, he shall take the aqr of the slave-girl and claim the loss due to childbirth from the depositary, provided there was actual loss and it is not compensated by the value of the child. If the loss is covered by the child, then it shall be fulfilled from the child. If the loss was not due to childbirth but for another reason, for instance, the husband had intercourse causing damage, then the depositary is liable. If the depositary destroys the child, he is liable for its value. This is in 'Mabsut'. If the depositary sells the deposit and hands it over to the buyer, and the owner takes indemnity from the depositary, then according to 'Zahir al-Riwaya', the sale becomes valid. This is in 'Zakheera'. If the deposit is a sword and the depositor wishes to take it to kill someone unjustly, and the depositary is certain of this, he has the right to refuse returning it. This is stated in 'Jawahir al-Ikhlati'."

"Qazi Badi-ud-Din was asked about a person who left a title deed (qabalah) as a deposit and then died. Do the heirs have the right to claim it? The Qazi replied that the Qazi shall compel the depositary to give the document to the heirs, a bond (tamassuk)."

---

1. That is, by denial he will not become a guarantor/liable.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द ६ | ४८ | किताब अल-वदीआ (धरोहर की किताब)

"और मेरे सिवा कोई वारिस नहीं छोड़ा है और वदीअत (धरोहर) वसूल कर ली, फिर ज़ैद ज़िंदा आ गया तो वह बेटे से या दोनों गवाहों से हर्जाना (ज़मान) लेगा और मुस्तौदअ (धरोहर रखने वाला) से नहीं ले सकता। और अगर धरोहर की जगह माल छीन लिया गया हो तो उनमें से हर एक से हर्जाना ले सकता है, यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। ज़ैद गायब हो गया और उसकी पत्नी ज़ैद के पिता को काज़ी के पास ले आई और दावा किया कि ज़ैद की धरोहर उसके पिता के पास है और उस माल से भरण-पोषण (नफ़क़ा) मांगा। इमाम अबू बकर मोहम्मद बिन अल-फ़ज़ल ने कहा कि अगर ज़ैद के पिता के पास नकद या अनाज और कपड़ा आदि ऐसी धरोहर हो जो पत्नी के भरण-पोषण में दी जा सकती है और पिता स्वीकार करता हो कि ऐसी धरोहर मेरे पास है, तो स्त्री को उससे मांग करने का अधिकार है और काज़ी उसे आदेश देगा कि स्त्री को उसमें से दे। पिता को यह अधिकार नहीं है कि काज़ी के आदेश के बिना स्त्री को उसमें से नफ़क़ा दे; यदि वह काज़ी के आदेश के बिना देगा तो ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा। यदि पिता ने इस बात से इनकार किया कि मेरे पास ज़ैद की धरोहर है, तो उसी की बात मानी जाएगी और स्त्री को उससे कसम दिलाने का अधिकार नहीं है। और यदि पिता के पास ऐसी चीज़ धरोहर में न हो जो भरण-पोषण में दी जा सके, तो उन दोनों में मुक़दमा नहीं चलेगा। और यदि गायब ज़ैद का किसी व्यक्ति पर कर्ज़ हो और कर्ज़दार कर्ज़ स्वीकार करे और ज़ैद के साथ स्त्री के विवाह को भी स्वीकार करे, तो यह कर्ज़ भी धरोहर के समान ही है, यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। यदि किसी व्यक्ति ने दूसरे के पास पांच सौ दिरहम धरोहर रखे, उसने तीन सौ दिरहम खर्च कर दिए और दो सौ दिरहम वापस किए और कसम खाई कि मैंने धरोहर में से कुछ नहीं दबाया है, तो उसी की बात स्वीकार की जाएगी और वह कसम में झूठा न होगा, यह 'ख़ुलासा' में है।"

"यदि धरोहर में मुस्तौदअ के पास कोई दासी (बांदी) हो और मुस्तौदअ ने उसके साथ संभोग किया और लड़का पैदा हुआ, तो लड़का बांदी के मालिक का गुलाम होगा और मुस्तौदअ पर ज़िना की सजा (हद) दी जाएगी और बच्चे का वंश (नसब) मुस्तौदअ से सिद्ध नहीं होगा। लेकिन अगर मुस्तौदअ यह दावा करे कि मैंने विवाहित या खरीदी हुई बांदी के भ्रम (शुबा) में संभोग किया था, तो सजा हटा दी जाएगी और 'अक्र' (क्षतिपूर्ति) देना पड़ेगा, यह 'मबसूत' में है। यदि धरोहर में बांदी हो और मुस्तौदअ ने उसका निकाह कर दिया तो निकाह अमान्य (फ़ासिद) है और यदि पति ने संभोग किया तो उसका अक्र बांदी के मालिक को मिलेगा। और यदि किराए पर दी तो किराया और मज़दूरी उसी को मिलेगी। और यदि मुस्तौदअ ने बांदी वापस कर दी फिर उसे किसी ने हक जताकर ले लिया तो

मुस्तौदअ ज़िम्मेदार नहीं होगा, यह 'मुहीत सरख़्सी' में है। यदि बांदी धरोहर में हो और मुस्तौदअ ने उसका विवाह किसी से करा दिया और अक्र ले लिया, और बांदी का बच्चा हुआ और प्रसव से बांदी को नुकसान हुआ, फिर बांदी का मालिक आया तो उसे अधिकार होगा कि बांदी और उसके बच्चे को ले ले या निकाह रद्द कर दे। यदि निकाह रद्द कर दिया तो बांदी का अक्र ले लेगा और मुस्तौदअ से प्रसव के नुकसान का हर्जाना लेगा, बशर्ते कि नुकसान हुआ हो और लड़के(बच्चे) से उसकी पूर्ति न होती हो। यदि लड़के से नुकसान पूरा हो जाए तो लड़के से पूरा किया जाएगा। और यदि प्रसव के कारण नुकसान न हो बल्कि किसी अन्य कारण से हो, जैसे पति ने संभोग किया जिससे नुकसान हुआ, तो मुस्तौदअ ज़िम्मेदार होगा। और यदि मुस्तौदअ ने बच्चे को नष्ट कर दिया तो उसकी कीमत का ज़िम्मेदार होगा, यह 'मबसूत' में है। यदि मुस्तौदअ ने धरोहर बेच दी और खरीदार को सौंप दी और मालिक ने मुस्तौदअ से हर्जाना ले लिया, तो 'ज़ाहिर अल-रवाया' के अनुसार उसकी बिक्री वैध हो जाएगी, यह 'ज़ख़ीरा' में है। यदि धरोहर कोई तलवार हो और धरोहर रखने वाला चाहे कि वह तलवार लेकर किसी की अन्यायपूर्ण हत्या करे, और मुस्तौदअ को इस बात का निश्चय हो जाए, तो मुस्तौदअ को उसे न देने का अधिकार है, यह 'जवाहर अख़लाती' में है।"

"काज़ी बदीउद्दीन से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने दूसरे के पास एक दस्तावेज़ (क़बाला) धरोहर रखा और धरोहर रखने वाला मर गया, तो क्या वारिसों को उसे मांगने का अधिकार है? काज़ी ने फरमाया कि काज़ी मुस्तौदअ को विवश करेगा कि वह दस्तावेज़ वारिसों को दे दे, एक दस्तावेज़ (तमस्सुक)।"

---

१ अर्थात इनकार करने से वह ज़िम्मेदार नहीं होगा।

اور میرے سوا کوئی وارث نہیں چھوڑا ہے اور ودیعت وصول کر لی پھر زید زندہ آ کر موجود ہوا تو بیٹے یا دونوں گواہوں سے ضمان لے گا اور مستودع سے نہیں لے سکتا ہے اور اگر بجائے ودیعت کے مال غصب ہو تو ہر ایک سے ان میں سے ضمان لے سکتا ہے یہ فصول عمادیہ میں ہے زید غائب ہو گیا اور اس کی بیوی قاضی کے پاس زید کے باپ کو لائی اور دعویٰ کیا کہ زید کی ودیعت اس کے باپ کے پاس ہے اور اس مال سے نفقہ طلب کیا تو امام ابو بکر محمد بن الفضل نے فرمایا کہ اگر زید کے باپ کے پاس دراہم یا اناج و کپڑا وغیرہ ایسی ودیعت ہو جو بیوی کے نفقہ میں دی جا سکتی ہے اور باپ اقرار کرتا ہو کہ ایسی ودیعت میرے پاس ہے تو عورت کو اس سے مطالبہ پہنچتا ہے اور قاضی اس کو حکم کرے گا کہ عورت کو اس میں سے دے اور باپ کو یہ اختیار نہیں کہ بدوں حکم قاضی کے عورت کو اس میں سے نفقہ دے اور اگر بدوں حکم قاضی کے دے گا تو ضامن ہو گا اور اگر باپ نے اس امر سے انکار کیا کہ میرے پاس ودیعت زید کی ہے تو اسی کا قول قبول ہوگا اور عورت کو اس سے قسم لینے کا اختیار نہیں ہے اور اگر باپ کے پاس ایسی چیز ودیعت نہ ہو جو بیوی کے نفقہ میں دی جا سکتی ہے تو ان دونوں میں خصومت قائم نہ ہوگی اور اگر زید غائب کا کسی شخص پر قرضہ ہو اور قرض دار قرضہ کا مقر ہو اور عورت کے ساتھ زید کے نکاح ہونے کا بھی مقر ہو تو یہ قرضہ بھی بمنزلہ ودیعت کے ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر ایک شخص نے دوسرے کے پانچ سو درہم ودیعت رکھے اس نے تین سو درہم خرچ کئے اور دو سو درہم واپس کئے اور قسم کھائی کہ میں نے ودیعت میں سے کچھ داب نہیں رکھا ہے تو اسی کا قول قبول ہو گا اور قسم میں جھوٹا نہ ہو گا یہ خلاصہ میں ہے۔

اگر ودیعت میں مستودع کے پاس کوئی باندی ہو اور مستودع نے اس سے وطی کی اور لڑکا پیدا ہوا تو لڑکا باندی کے مالک کا مملوک ہو گا اور مستودع پر حد زنا ماری جائے گی اور بچہ کا نسب مستودع سے ثابت نہ ہو گا لیکن اگر مستودع نے یہ دعویٰ کیا کہ میں نے منکوحہ یا زرخریدہ باندی کے شبہ میں اس سے وطی کی تھی تو حد اس سے دور کر دی جائے گی اور وطی شبہ کا عقر دینا پڑے گا یہ مبسوط میں ہے اگر ودیعت میں باندی ہو اور مستودع نے اس کا نکاح کر دیا تو نکاح فاسد ہے اور اگر شوہر نے اس سے وطی کی تو وطی کا عقر باندی کے مالک کو ملے گا اور اگر کرایہ پر دی تو کرایہ ومزدوری اسی کو ملے گی اور اگر مستودع نے باندی واپس کر دی پھر وہ استحقاق ثابت کر کے لے لی گئی تو ضامن نہ ہو گا یہ محیط سرخسی میں ہے اگر ودیعت میں باندی ہو اور مستودع نے کسی شخص سے اس کا نکاح کر دیا اور اس کا عقر لے لیا اور باندی کے بچہ پیدا ہوا اور بچہ ہونے سے باندی میں نقصان آیا پھر باندی کا مالک آیا تو اس کو اختیار ہو گا کہ باندی اور اس کے بچہ کو لے لے یا نکاح فاسد کر دے اور اگر نکاح فاسد کر دیا تو باندی کا عقر لے لے گا اور مستودع سے ولادت کا نقصان لے لے گا بشرطیکہ کچھ نقصان آیا ہو اور لڑکے سے اس نقصان کا ایفاء نہ ہوتا ہو اور اگر لڑکے سے نقصان پورا ہو جاتا ہو تو لڑکے سے نقصان پورا کیا جائے گا اور اگر ولادت کی وجہ سے نقصان نہ ہو بلکہ دوسری وجہ سے ہو مثلاً شوہر نے اس سے جماع کیا کہ اس میں نقصان آیا تو مستودع اس کا ضامن ہو گا اور اگر مستودع نے بچہ کو تلف کر دیا تو اس کی قیمت کا ضامن ہو گا یہ مبسوط میں ہے۔ مستودع نے اگر ودیعت فروخت کر کے مشتری کے سپرد کر دی اور مالک نے مستودع سے ضمان لے لی تو ظاہر الروایہ میں اس کی بیع نافذ ہو جائے گی یہ ذخیرہ میں ہے ودیعت اگر کوئی تلوار ہو اور مودع نے چاہا کہ میں لے کر اس تلوار سے کسی شخص کو ناحق قتل کروں اور مستودع کے نزدیک یہ بات تحقیق ہوئی تو مستودع کو نہ دینے کا اختیار ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے۔

قاضی بدیع الدین سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے دوسرے کے پاس ایک قبالہ ودیعت رکھا اور مودع مر گیا تو وارثوں کو اس کے مطالبہ کا اختیار ہے یا نہیں ہے تو قاضی نے فرمایا کہ قاضی مستودع پر یہ خط وارثوں کو دینے کے واسطے جبر کرے گا ایک تمسک

---

۱ یعنی انکار سے ضامن نہ ہوگا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (Page 49) - Book of Deposits (Kitab al-Wadi'ah)

A deposit was made, and it became known that a portion of the right therein had been received by the claimant. Subsequently, the claimant died, and the heirs denied having received any part of the right. In such a case, the depositary (Mustawda) should keep the bond (Tamassuk) suppressed indefinitely. This is recorded in *Tatarkhaniya*. Sheikh Abu Bakr was asked about a scenario where one person disputed with another over a thousand dirhams, and the latter denied the claim. The defendant then produced a thousand dirhams and placed them with a third party so that the claimant might bring witnesses. The claimant failed to bring witnesses, and the defendant demanded the dirhams back, but the third party refused. Subsequently, a raid occurred in that area, and these dirhams were looted. Is that third party liable (Zamin) or not? The Sheikh replied that if the defendant had placed them with the third party, he is not liable because he cannot give them to either one. However, if the owner of the property placed them, he would be liable for refusing to return them. This is noted in *Al-Hawi*. Zaid had a deposit with Amr. Amr later told Zaid, "I returned your deposit to you in Makkah on such-and-such a day." Zaid produced witnesses stating that on the day Amr claims to have returned the deposit in Makkah, Amr was actually present in Kufa. Such testimony is inadmissible. However, if the witnesses testified that Amr admitted to being in Kufa on that day, the testimony would be accepted. This is written in *Al-Zakhira*. A person gave a cow to another as a deposit, saying, "When you take your oxen to graze in the pasture, take my cow along as well." If the depositary took only his own cattle to the pasture and the entrusted cow was lost there, he is not liable. This is written in *Al-Qunyah*. Zaid forcibly took Amr's horse, and Amr claimed he had placed his horse with Zaid as a deposit. The horse then died of natural causes while with Zaid before Amr could demand it back; in this case, Zaid is not liable. This is recorded in *Jawahir al-Akhlati*.

A person gave goods (Baza'at) in Kerman; the recipient took them to Isfahan and then returned to Kerman, claiming he left the goods in Isfahan. Even though the owner had provided the goods for the route from Kerman to Isfahan, the recipient is not liable. This is written in *Jawahir al-Fatawa*. Four men traveled together, eating, staying, and moving as a group. One of them held another person's dinars as a deposit, which he had sewn into his cloak (Qaba). He then left the cloak with his companions, and it was lost; he is not liable. Similarly, if a person entrusted with goods sews dirhams into his cloak and travels with four companions who eat and sleep together, then leaves the cloak with them to go to a bathhouse (Hammam), and

upon returning finds the cloak cut and the dirhams removed, he is not liable. This is in *Jawahir al-Akhlati*. A depositary asked the owner, "I am going to the garden; shall I leave your deposit at my neighbor so-and-so's house?" The owner agreed. He placed it there, went to the garden, returned, took the deposit back, and kept it in his own house, from where it disappeared. Is the first depositary liable or not? He should not be held liable. This is written in *Al-Zakhira*. If a book is held as a deposit and the depositary notices an error, correcting it is disliked (Makruh), provided that the owner would find it objectionable. This is in *Al-Multaqit*. A person left land documents with another as a deposit, even though the documents were not in his name. Then, the person in whose name the documents were made claimed the land, and the witnesses who had signed the documents refused to testify unless they saw their own signatures. In this case, the judge (Qazi) shall order the depositary to show the documents to the witnesses so they may recognize their handwriting, but he shall not give the documents to the claimant. This is the ruling (Fatwa). This is in *Al-Inabiyah*.

A person gave money to another to be scattered over a bride's palanquin (Doli). If that money consists of dirhams, then for himself, some...

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 (पृष्ठ 49) - किताबुल वदीआ (धरोहर/न्यास की पुस्तक)

धरोहर रखी गई और ज्ञात हुआ कि उसमें से कुछ अधिकार प्राप्तकर्ता को मिल चुका है, फिर प्राप्तकर्ता की मृत्यु हो गई और उत्तराधिकारियों ने अधिकार प्राप्त करने से इनकार किया, तो धरोहर रखने वाला (मुस्तौदा) उस प्रलेख (तमिस्क) को हमेशा के लिए दबा कर रखे। यह तातारखानिया में लिखा है। शेख अबूबकर से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने दूसरे से एक हजार दिरहम के बारे में विवाद किया और दूसरे ने इनकार कर दिया। फिर प्रतिवादी (मुदआ अलैह) ने एक हजार दिरहम निकालकर तीसरे व्यक्ति के पास रख दिए ताकि वादी (मुदई) गवाह ला सके। फिर वादी गवाह नहीं लाया और प्रतिवादी ने दिरहम वापस मांगे और तीसरे व्यक्ति ने देने से इनकार कर दिया। फिर उस क्षेत्र में छापा पड़ा और ये दिरहम भी लूट लिए गए। तो क्या वह व्यक्ति उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा या नहीं? शेख ने फ़रमाया कि यदि प्रतिवादी ने तीसरे व्यक्ति के पास रखे हैं तो वह उत्तरदायी नहीं होगा क्योंकि वह दोनों में से किसी एक को नहीं दे सकता है। और यदि धन के स्वामी (मालिक) ने रखे हैं, तो उसे न देने के कारण वह उत्तरदायी होगा। यह हावी में लिखा है। ज़ैद की धरोहर उम्र के पास थी। फिर उम्र ने ज़ैद से कहा कि मैंने तुम्हारी धरोहर मक्का मुअज़्ज़मा में अमुक दिन तुम्हें वापस कर दी थी। ज़ैद ने गवाह पेश किए कि जिस दिन उम्र मक्का में धरोहर वापस देने का दावा करता है, उस दिन उम्र कूफ़ा में मौजूद था। तो ऐसी गवाही मान्य नहीं है। और यदि गवाहों ने यह गवाही दी कि उम्र ने स्वीकार किया है कि उस दिन मैं कूफ़ा में था, तो गवाही स्वीकार की जाएगी। यह ज़ख़ीरा में लिखा है। एक व्यक्ति ने दूसरे को एक गाय धरोहर के रूप में दी और कहा कि जब तुम अपने बैलों को चराने चरागाह ले जाओ, तो मेरी गाय को भी साथ ले जाना। फिर धरोहर रखने वाले ने केवल अपनी गाय को चरागाह ले गया और वह वहां नष्ट हो गई, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। यह कुन्या में लिखा है। ज़ैद ने उम्र का घोड़ा छीन लिया और उम्र ने कहा कि मैंने अपना घोड़ा ज़ैद के पास धरोहर के रूप में रखा था, फिर ज़ैद के पास वह घोड़ा स्वयं ही मर गया, इससे पहले कि उम्र उससे मांग करता, तो ज़ैद उत्तरदायी नहीं होगा। यह जवाहर अख़लाती में लिखा है।

एक व्यक्ति ने सामान (बज़ाअत) किरमान में दिया, वह उसे इस्फ़हान ले गया, फिर किरमान लौट आया और कहा कि मैंने सामान इस्फ़हान में छोड़ दिया है, जबकि सामान के मालिक ने किरमान से इस्फ़हान तक के लिए सामान दिया था, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। यह जवाहर उल-फ़तावा में लिखा है। चार व्यक्तियों ने यात्रा की और सब साथ खाते, ठहरते और चलते थे। उनमें से एक के पास किसी व्यक्ति के दीनार धरोहर के रूप में थे, जिन्हें उसने अपनी क़बा (लबादे) में टाँक लिया था। फिर

उसने क़बा अपने साथियों के पास छोड़ दी और वह नष्ट हो गई, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। इसी तरह यदि सामान लेने वाले ने अपनी क़बा में दिरहम टाँक लिए और चार साथियों के साथ यात्रा की जो साथ खाते और सोते थे, फिर क़बा उनके पास छोड़कर हमाम चला गया और जब वापस आया तो देखा कि क़बा काटकर दिरहम निकाल लिए गए हैं, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। यह जवाहर अख़लाती में है। धरोहर रखने वाले ने मालिक से कहा कि मैं बाग जा रहा हूँ, तुम्हारी धरोहर अपने पड़ोसी अमुक व्यक्ति के घर रख दूँ? मालिक ने कहा, "ठीक है, रख दो।" उसने रख दी और बाग चला गया, वापस आकर उससे धरोहर ले ली और अपने घर लाकर रखी, वहाँ से वह गायब हो गई। तो क्या पहला धरोहर रखने वाला उत्तरदायी होगा या नहीं? तो उत्तरदायी नहीं होना चाहिए। यह ज़ख़ीरा में लिखा है। यदि धरोहर के रूप में कोई पुस्तक हो और उसमें त्रुटि देखे, तो उसका सुधार करना नापसंद (मक़रूह) है, बशर्ते कि मालिक को यह बात नागवार गुज़रे। यह मुल्तक़ित में है। एक व्यक्ति ने अपनी भूमि के दस्तावेज़ दूसरे के पास धरोहर रखे, हालांकि दस्तावेज़ उसके नाम के नहीं हैं। फिर जिसके नाम दस्तावेज़ हैं उसने आकर भूमि का दावा किया और जिन गवाहों ने उस पर गवाही लिखी थी, उन्होंने इनकार किया कि हम गवाही नहीं देंगे जब तक अपनी लिखी हुई गवाही न देख लें। तो न्यायाधीश (क़ाज़ी) धरोहर रखने वाले को आदेश देगा कि गवाहों को दस्तावेज़ दिखा दे ताकि वे अपनी लिखावट पहचान लें, और दस्तावेज़ वादी को नहीं देगा। इसी पर फ़तवा है। यह अनाबिया में है।

एक व्यक्ति ने दूसरे को धन इस वास्ते दिया कि दुल्हन की डोली पर न्योछावर करे, तो यदि वह धन दिरहम हों तो उसे अपने लिए कुछ...

ودیعت رکھا اور معلوم ہوا کہ کچھ حق اس میں سے طالب کو وصول ہو گیا ہے پھر طالب مر گیا اور وارثوں نے کچھ حق وصول پانے سے انکار کیا تو مستودع وہ تمسک ہمیشہ کے واسطے داب رکھے یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے شیخ ابوبکر سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے دوسرے سے ہزار درہم میں مخاصمہ کیا اور دوسرے نے انکار کیا پھر مدعاعلیہ نے ہزار درہم نکال کر تیسرے شخص کے پاس رکھے تاکہ مدعی گواہوں کو لائے پھر مدعی گواہ نہ لایا اور مدعاعلیہ نے درہم واپس طلب کئے اور تیسرے شخص نے دینے سے انکار کیا پھر اس جانب ڈانٹ پڑا اور یہ درہم بھی لوٹ لئے گئے پس آیا وہ شخص ضامن ہوگا یا نہیں تو شیخ نے فرمایا کہ اگر تیسرے شخص کے پاس مدعاعلیہ نے رکھے ہیں تو وہ ضامن نہ ہوگا کیونکہ وہ دونوں میں سے کسی ایک کو نہیں دے سکتا ہے اور اگر مالک مال نے رکھے ہیں تو اس کو نہ دینے کی وجہ سے ضامن ہوگا یہ حاوی میں لکھا ہے زید کی عمرو کے پاس ودیعت تھی پھر عمرو نے زید سے کہا کہ میں نے تیری ودیعت مکہ معظمہ میں فلاں روز تجھے واپس کر دی اور زید نے گواہ قائم کئے کہ جس روز عمرو مکہ میں ودیعت واپس دینے کا دعویٰ کرتا ہے اس دن عمرو کوفہ میں موجود تھا تو ایسی گواہی نا جائز ہے اور اگر گواہوں نے یہ گواہی دی کہ عمرو نے اقرار کیا ہے کہ اس روز میں کوفہ میں تھا تو گواہی قبول ہو گی یہ ذخیرہ میں لکھا ہے ایک شخص نے دوسرے کو ایک گائے ودیعت دی اور کہا کہ جب تو اپنے بیلوں کو چرانے چراگاہ لے جائے تو میری گائے کو بھی ساتھ لے جانا پھر مستودع فقط اس کی گائے کو چراگاہ لے گیا اور وہ وہاں ضائع ہو گئی تو ضامن نہ ہو گا یہ قنیہ میں لکھا ہے زید نے عمرو کا گھوڑا غصب کر لیا اور عمرو نے کہا کہ میں نے اپنا

گھوڑا زید کے پاس ودیعت رکھا پھر زید کے پاس وہ گھوڑا خود بخود مر گیا قبل اس کے کہ عمرو اس سے مطالبہ کرے تو زید ضامن نہ ہو گا یہ جواہر اخلاطی میں لکھا ہے۔

ایک شخص نے بضاعت کرمان میں دی وہ اصفہان لایا پھر کرمان لوٹ گیا اور کہا کہ میں بضاعت اصفہان میں چھوڑ دی حالانکہ مالک بضاعت نے کرمان سے اصفہان تک کے واسطے بضاعت دی تھی تو ضامن نہ ہو گا یہ جواہر الفتاویٰ میں لکھا ہے چار آدمیوں نے سفر کیا اور سب ساتھ ہی کھاتے اور ساتھ اترتے اور چلتے تھے ان میں سے ایک کے پاس کسی شخص کے دینار ودیعت تھے کہ جن کو اس نے اپنی قبا میں ٹانک لیا تھا پھر اس نے قبا اپنے ساتھیوں کے پاس چھوڑ دی اور وہ ضائع ہو گئی تو ضامن نہ ہوگا اسی طرح اگر بضاعت لینے والے نے اپنی قبا میں درہم ٹانک لئے اور چار رفیقوں کے ساتھ سفر کیا جو ساتھ کھاتے اور ساتھ سوتے تھے پھر قبا ان کے پاس چھوڑ کر حمام چلا گیا اور جب آیا تو دیکھا کہ قبا کاٹ کر درہم نکال لئے گئے ہیں تو مستبضع ضامن نہ ہوگا یہ جواہر اخلاطی میں ہے مستودع نے مالک سے کہا کہ میں باغ جاتا ہوں تیری ودیعت اپنے ہمسایہ فلاں شخص کے گھر رکھ دوں مالک نے کہا کہ اچھا رکھ دے اور وہ رکھ کر باغ گیا اور واپس آ کر ودیعت اس سے لے لی اور اپنے گھر لا کر رکھی اس کے گھر سے غائب ہوئی پس آیا پہلا مستودع ضامن ہوگا یا نہیں تو چاہئے کہ ضامن نہ ہو یہ ذخیرہ میں لکھا ہے اگر مستودع کے پاس ودیعت میں کتاب ہو اس نے کتاب میں غلطی دیکھی تو اس کی اصلاح کرنا مکروہ ہے بشرطیکہ مالک کو یہ امر نا گوار معلوم ہو یہ ملتقط میں ہے۔ ایک شخص نے اپنی زمین کی دستاویز دوسرے کے پاس ودیعت رکھی حالانکہ دستاویز اس کے نام کی نہیں ہے پھر جس شخص کے نام کی دستاویز ہے اس نے آکر زمین کا دعویٰ کیا اور جن گواہوں نے اس پر گواہی لکھی تھی انہوں نے انکار کیا کہ ہم گواہی نہ دیں گے جب تک اپنی لکھی ہوئی گواہی نہ دیکھیں تو

قاضی مستودع کو حکم کرے گا کہ گواہوں کو دستاویز دکھا دے کہ اپنی تحریر پہچان لیں اور دستاویز مدعی کو نہ دے گا اور اسی پر فتویٰ ہے یہ عنابیہ میں ہے۔

ایک شخص نے دوسرے کو مال اس واسطے دیا کہ دلہن کی ڈولی پر نثار کرے پس اگر وہ مال درہم ہوں تو اس کو اپنے واسطے کچھ

(Fatawa Alamgiri ..... Volume (4)) -- (50) -- (Kitab al-Wadia - Book of Deposit)

Keeping it is not permissible, and if he measured/ counted (Shar) it himself, he cannot take anything for himself; this is mentioned in 'Al-Muhit'. It is also not permissible to hand it over to someone else for the purpose of measuring; this is written in 'Siraj al-Wahaj'. A person appointed to measure sugar has no right to keep any sugar for himself, nor can he give it to another to measure, nor can he take it himself. This is according to Imam Abu Bakr al-Iskaf, and Sadr al-Shahid stated that we adopt the opinion of Abu Bakr and the Fatwa is based on it; this is in 'Fatawa Ghayathiyyah'. A traveler died in someone's house and has no known heir, leaving a small inheritance worth five dirhams or something similar, and the homeowner is a poor person, then he has the authority to take it himself; this is in 'Jawharat an-Nayyarah'. A person owes a thousand dirhams and instructs that these dirhams be sent to a certain individual, but they are lost while with the messenger; in this case, it is the debtor's loss; this is in 'Al-Muhit'. The cost of returning a deposit (Wadia) falls upon the owner, not the trustee (Mastuda); this is in 'Sirajiyyah'. If a deposit is moved from one neighborhood to another, the cost of returning it falls unanimously upon the owner of the deposit;

this is in 'Fatawa Atabiyyah'. If a trustee travels with the deposit in a situation where such travel is permissible, the travel expenses for the deposit will be borne by the owner; this is in 'Siraj al-Wahaj'. If someone leaves various items as a deposit and then disappears and dies, and the trustee finds no heir except his granddaughter who was nearing adulthood, the trustee will be excused for handing the items over to her, provided she is capable of safeguarding them; this is in 'Al-Qunyah'. A question was asked of the Sheikh regarding a female slave who bought two bracelets with money she earned while in her master's house and placed them as a deposit with a woman who took possession of them without the master's permission. If the deposit is then lost, would the woman be liable (Damin)? The Sheikh replied in the affirmative, because these bracelets are the property of the master and depositing them without his permission was not valid; thus, the woman is considered a wrongful possessor (Ghasiba). This is in 'Fatawa Nasafi'. If the trustee gave the deposit to another person by the owner's command, or gave it without a command and then the owner subsequently gave permission,

the trustee is absolved of liability. As mentioned in 'Al-Khulasah'.

1. The Fatwa is based on this statement. The translator notes that it is mentioned this way here, perhaps due to a scribal error; otherwise, in previous volumes, in some instances regarding sugar, both versions of permissibility have appeared.

(फतावा आलमगीरी ..... जिल्द (4)) -- (50) -- (किताब अल-वदीआ)

ख लेना जायज़ नहीं है और अगर खुद ही तौल/गिन लिया (शार किया) तो खुद कुछ नहीं उठा सकता है, यह 'मुहीत सुर्खी' में है और यह भी जायज़ नहीं कि तौलने के लिए किसी दूसरे को दे दे, यह 'सिराजुल वहाज' में लिखा है। और जो व्यक्ति शक्कर तौलने के लिए नियुक्त हो, उसे अपने लिए कुछ शक्कर रख लेने का अधिकार नहीं है, और न ही वह किसी दूसरे को तौलने के लिए दे सकता है, और न ही खुद उठा सकता है, यह इमाम अबू बक्र अस्काफ़ के अनुसार है और सद्रुश्शहीद ने फ़रमाया कि हम अबू बक्र के कथन को मानते हैं और इसी पर फ़तवा है, यह 'फ़तावा गयासिया' में है। एक मुसाफिर किसी व्यक्ति के घर में मर गया और उसका कोई प्रसिद्ध वारिस नहीं है और उसने थोड़ा सा सामान (तरका) छोड़ा जो पाँच दिरहम का है या उसके बराबर है, और घर का मालिक गरीब आदमी है, तो उसे अधिकार है कि वह खुद ले ले, यह 'जौहरतुन नय्यरा' में है। एक व्यक्ति के ज़िम्मे एक हज़ार दिरहम हैं, उसने कहा कि ये दिरहम फलां व्यक्ति के हाथ भेज दे, फिर संदेशवाहक के हाथ से वे नष्ट हो गए तो कर्जदार का माल गया, यह 'मुहीत' में है। अमानत (वदीआ) वापस करने का खर्चा मालिक पर पड़ेगा, अमानतदार

(मुस्तौदा) पर नहीं पड़ेगा, यह 'सिराजिया' में है। अगर अमानत को एक मोहल्ले से दूसरे मोहल्ले में ले गया तो वापस करने का खर्चा सर्वसम्मति से अमानत के मालिक पर पड़ेगा, यह 'फ़तावा अताबिया' में है। अगर किसी ऐसे मौके पर जहाँ अमानत को लेकर अमानतदार का सफर करना जायज़ है और अमानतदार ने उसे लेकर सफर किया, तो अमानत का किराया मालिक के ज़िम्मे होगा, यह 'सिराजुल वहाज' में है। अगर कई तरह की चीजें अमानत रखकर कोई गायब हो गया फिर मर गया और अमानतदार को उसकी पोती के अलावा, जो बालिग होने के करीब थी, और कोई वारिस न मिला, तो उस पोती को वह अमानत सौंप देने में अमानतदार को निर्दोष (मअज़ूर) माना जाएगा, बशर्ते कि वह लड़की हिफाज़त करने में सक्षम हो, यह 'कुन्या' में है। शेख से पूछा गया कि एक दासी ने दो कंगन ऐसे पैसे से खरीदे जो उसने अपने मालिक के घर में कमाए थे और खरीदकर एक औरत के पास अमानत के तौर पर रख दिए और औरत ने उन पर कब्ज़ा कर लिया, और यह काम मालिक की अनुमति के बिना हुआ, फिर अमानत नष्ट हो गई, तो क्या वह औरत उसकी ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगी? शेख ने फ़रमाया कि हाँ, क्योंकि ये कंगन मालिक की

संपत्ति हैं और उसकी अनुमति के बिना अमानत रखना सही नहीं हुआ, अतः वह औरत 'गासिबा' (अवैध कब्ज़ा करने वाली) मानी गई, यह 'फ़तावा नसफी' में है। अगर अमानतदार ने दूसरे व्यक्ति को मालिक के आदेश से अमानत दी या बिना आदेश के दी थी फिर मालिक ने अनुमति दे दी, तो अमानतदार अपनी ज़िम्मेदारी से बरी हो गया, जैसा कि 'खुलासा' में वर्णित है।

1. इसी बात पर फ़तवा है। अनुवादक (मुतर्रिजम) ने कहा कि यहाँ इसी तरह उल्लेख किया गया है, शायद यह लेखक (कातिब) की गलती हो, अन्यथा पिछली जिल्दों में कुछ स्थानों पर शक्कर की स्थितियों में दोनों तरह के संस्करणों में अनुमति दी गई है।

(فتاوىٰ عالمگیری ..... جلد (4)) -- (50) -- (كتاب الوديعة)

رکھ لینا روا نہیں ہے اور اگر خود ہی شار کیا تو خود کچھ نہیں اٹھا سکتا ہے یہ محیط سرخی میں ہے اور یہ بھی روا نہیں کہ شار کرنے کے واسطے کسی دوسرے کو دے دے یہ سراج الوہاج میں لکھا ہے اور جو شخص شکر شار کرنے کے واسطے مامور ہو اس کو اپنے واسطے کچھ شکر رکھ لینے کا اختیار نہیں ہے اور نہ دوسرے کو شار کرنے کے واسطے دے سکتا ہے اور نہ خود اٹھا سکتا ہے یہ امام ابو بکر اسکاف کے نزدیک ہے اور صدر الشہید نے فرمایا کہ ہم ابو بکر کے قول کو لیتے ہیں اور اسی پر فتویٰ ہے یہ فتاویٰ غیاثیہ میں ہے ایک مسافر کسی شخص کے مکان میں مر گیا اور اس کا کوئی وارث معروف نہیں ہے اور تھوڑا سا ترکہ جو پانچ درہم کا ہوتا ہے یا اس کے مانند چھوڑا اور گھر کا مالک فقیر آدمی ہے تو اس کو اختیار ہے کہ خود لے لے یہ جوہرۃ النیرہ میں ہے ایک شخص کے عمرہ پر

ہزار درہم ہیں اس نے کہا کہ یہ درہم فلاں شخص کے ہاتھ بھیج دے پھر ایلچی کے ہاتھ سے وہ ضائع ہو گئے تو قرض دار کا مال گیا یہ محیط میں ہے ودیعت واپس کرنے کا خرچہ مالک پر پڑے گا مستودع پر نہ پڑے گا یہ سراجیہ میں ہے اگر ودیعت ایک محلہ سے دوسرے محلہ میں لے گیا تو واپس کرنے کا خرچہ بالاتفاق مالک ودیعت پر پڑے گا یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے اگر کسی ایسے موقع پر جہاں ودیعت کو لے کر مستودع کو سفر کرنا جائز ہے مستودع نے اس کو لے کر سفر کیا تو ودیعت کا کرایہ مالک کے ذمہ پڑے گا یہ سراج الوہاج میں ہے اگر چند جنس کی چیز ودیعت رکھ کر غائب ہو گیا پھر مر گیا اور مستودع نے سوائے اس کی پوتی کے جو قریب بالغ ہونے کے تھی اور کوئی وارث نہ پایا تو اس پوتی کو دے دینے میں مستودع معذور رکھا جائے گا بشرطیکہ وہ لڑکی حفاظت پر قادر ہو یہ قنیہ میں ہے شیخ سے

دریافت کیا گیا کہ ایک باندی نے دو کنگن ایسے مال سے خریدے جس کو اس نے اپنے مالک کے گھر میں کمایا ہے اور خرید کر ایک عورت کے پاس ودیعت رکھے اور عورت نے قبضہ کر لیا اور یہ امر مالک کی اجازت نہیں واقع ہوا پھر ودیعت تلف ہوگئی تو آیا وہ عورت ضامن ہوگی تو شیخ نے فرمایا کہ ہاں کیونکہ یہ کنگن مولیٰ کی ملک ہے اور بدوں اس کی اجازت کے ایداع صحیح نہ ہوا پس وہ عورت غاصبہ قرار پائی یہ فتاویٰ نسفی میں ہے اگر مستودع نے دوسرے شخص کو مالک کے حکم سے ودیعت دی یا بدوں حکم کے دی تھی پھر مالک نے اجازت دے دی تو مستودع درمیان سے نکل گیا کذا فی الخلاصۃ۔

1۔ قولا اسی پر فتویٰ ہے قال المترجم یہاں اسی طرح مذکور ہے شاید کاتب کی غلطی ہو ورنہ پہلی جلدوں میں بعض مقام پر شکر کی صورتیں دونوں طبع جواز آیا ہے۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 4 - 51 - Kitab al-'Ariya

Kitab al-'Ariya (The Book of Lending/Commodatum)

This book contains nine chapters.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 - 51 - किताब अल-आरिया

किताब अल-आरिया (उधार देने की किताब)

इस किताब में नौ अध्याय हैं।

کتاب العاریۃ

اس کتاب میں نو ابواب ہیں

Fatawa Alamgiri ..... Volume 7 (52) Kitab al-Ariyat (The Book of Loans of Non-Fungibles)

If vessels are borrowed for decoration, or a sword with ornaments, or a decorated knife, or a silver-studded belt, or a ring is taken as a loan (Ariyat), none of these items shall be considered a 'debt' (Qardh - where the exact equivalent must be returned); this is stated in 'al-Kafi'. If one says to another, "I have given you this bowl of Tharid (a meat and bread dish) as Ariyat," and the person takes it and keeps it, then its equivalent or its value becomes obligatory upon him, and it shall be considered a debt, provided there isn't such mutual informality between them that it serves as evidence of mere permission (Ibahat); this is in 'al-Khulasa'. In 'al-Uyun', it is stated that if someone borrows a patch to put on their shirt, or wood to incorporate into their building, or baked bricks as Ariyat, this is not Ariyat but rather a debt, and the borrower shall be liable (Dhamin). This ruling applies if the borrower (Musta'ir) did not explicitly state, "I will return it." However, if he said so, it shall be considered Ariyat; this is in 'al-Muhit'. There are four types of Ariyat: first, where both time and utility (Intifa') are left absolute (unrestricted); the ruling for such Ariyat is that the borrower may benefit from the object in every possible way, obtaining whatever benefit he wants at any time. Second, where both time and utility are restricted (Muqayyad); in this case, the borrower cannot benefit contrary to the instructions of the lender (Mu'ir), though if doing so is better for the lender, it is permissible. Third, where time is restricted but utility is absolute. Fourth, where utility is restricted but time is absolute. In both these cases, the borrower cannot exceed the specifications provided by the lender; this is in 'Siraj al-Wahaj'. The legal status of Ariyat is that ownership of the benefit is acquired by the borrower without compensation, or what is conventionally associated with benefit according to custom and habit ('Urf wa 'Adat) is obtained according to our view; this is in 'al-Badai'.

If one exceeds the limits of moderation while benefiting from the borrowed item, they shall be held liable (Dhamin). ☆

Ariyat is a trust (Amanah). If the borrowed item is lost or destroyed without exceeding the prescribed limits, the borrower is not liable. If a condition of guarantee (Dhaman) was placed upon the Ariyat, there is a difference of opinion among scholars regarding its validity. It is written in 'al-Khulasa' that if a person says to another, "Give me this item as a loan; if it is destroyed, I will be liable for it," the person shall not (legally) be liable. In 'Sharh al-Tahawi', it is stated that if he exceeds the limit in utilizing it, he shall be liable by consensus (Ijma'). For example, if he

placed such a burden on it that the object could not bear, or if he worked an animal day and night continuously in a manner it was incapable of and which was not customary, and the beast died of exhaustion, then in this case, the borrower shall be liable for its value; this is in 'Ghayat al-Bayan'.

Second Chapter: On the expressions (Alfaaz) through which Ariyat is established and those through which it is not.

Ariyat is established using words of 'Tamlik' (transfer of ownership), as mentioned in 'al-Zahira'. Therefore, if someone says, "I have made you the owner (Maliktu-ka) of the benefit of this house without compensation for one month," or even without specifying a month, Ariyat is established; as per 'Fatawa Qazi Khan'. If he says, "I have given you the right of residence (Sukna) in this house of mine for a month," or "I have given you life-long residence," it is Ariyat; this is written in 'al-Zahira'. If he says, "I have loaned (Qaradh-tu-ka) you this garment so that you may wear it for a day," or "I loaned you this house so you may live in it for a year," Ariyat is validly established by this statement as well; this is in 'Tatarkhaniya'. If he says, "I have mounted you upon this horse for the sake of Allah," this constitutes giving it as Ariyat; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. If he says, "My house is for you..." [text ends].

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 7 (52) किताब अल-आरियत (ऋण की किताब)

यदि किसी सजावट (मुजम्मिल) के लिए बर्तन उधार लिए गए हों, या वह तलवार जिस पर आभूषण हों, या अलंकृत छूरी, या चांदी की जड़ाऊ पट्टी, या अंगूठी उधार (आरियत) ली गई हो, तो इनमें से कोई भी चीज़ 'कर्ज़' (ऋण जिसे चुकाना अनिवार्य हो) नहीं मानी जाएगी, यह 'काफी' में उल्लेखित है। और यदि किसी ने दूसरे से कहा कि मैंने तुझे यह 'थरीद' (एक प्रकार का भोजन) का प्याला आरियत (उधार) दिया, और उसने ले लिया और रख दिया, तो उस पर उसकी जैसी चीज़ या उसकी कीमत वाजिब होगी और वह कर्ज़ माना जाएगा, बशर्ते कि उन दोनों के बीच आपसी उदारता और बेतकल्लुफी जारी न हो जो इस बात का प्रमाण बने कि यह मात्र अनुमति (इबाहत) है, यह 'खुलासा' में है। 'उयून' में है कि यदि किसी ने दूसरे से अपनी कमीज में पैबंद लगाने के लिए कोई कपड़ा, या अपनी इमारत में लगाने के लिए लकड़ी, या पकी हुई ईंट उधार ली, तो यह आरियत नहीं है बल्कि कर्ज़ है और वह उसका उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा। और यह हुक्म उस समय है जब उधार लेने वाले (मुस्तईर) ने यह न कहा हो कि मैं इसे वापस कर दूंगा, और अगर उसने यह कहा हो तो वह आरियत मानी जाएगी, यह 'मुहीत' में है। आरियत की चार किस्में हैं: पहली वह जिसमें समय और उपयोग (इन्तेफा) दोनों को स्वतंत्र छोड़ दिया गया हो, और ऐसी आरियत का हुक्म यह है कि मुस्तईर उस चीज़ से हर तरह से लाभ उठा सकता है, जैसा लाभ और जिस समय चाहे प्राप्त करे। दूसरी वह है जिसमें समय और लाभ दोनों निर्धारित (मुकय्यद) हों, और ऐसी आरियत में मुस्तईर मालिक (मुईर) के बताए गए तरीके के विपरीत लाभ नहीं उठा सकता, लेकिन यदि विपरीत करने में मालिक का ही भला हो तो यह जायज़ है। तीसरी यह कि समय निर्धारित हो और उपयोग स्वतंत्र हो, और चौथी यह कि उपयोग निर्धारित हो और समय स्वतंत्र हो। इन दोनों स्थितियों में मुस्तईर मालिक के बयान का उल्लंघन नहीं कर सकता, यह 'सिराज अल-वहाज' में है। आरियत का नियम यह है कि मुस्तईर के लिए बिना किसी बदले के लाभ का स्वामित्व प्राप्त होता है, या जो रीति-रिवाज (उर्फओ-आदत) में लाभ के समान माना जाता है, वह हमारे निकट प्राप्त होता है, यह 'बदाई' में है।

उधार ली गई चीज़ से लाभ उठाने में यदि मर्यादा का उल्लंघन किया गया तो उत्तरदायी (ज़ामिन) होना पड़ेगा ☆

आरियत एक अमानत होती है और यदि सीमाओं का उल्लंघन किए बिना वह नष्ट हो जाए तो मुस्तईर उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि आरियत में गारंटी (ज़मानत) की शर्त लगाई गई हो, तो इसकी वैधता पर उलेमाओं में मतभेद है। 'खुलासा' में लिखा है कि यदि किसी ने दूसरे से कहा कि तुम मुझे यह

चीज़ उधार दे दो, यदि यह खो गई तो मैं इसका ज़िम्मेदार हूँगा, तो वह व्यक्ति (कानूनी तौर पर) उत्तरदायी नहीं होगा। और 'शराह तहावी' में है कि यदि उसने लाभ उठाने में सीमा पार कर दी तो सर्वसम्मति से वह उत्तरदायी होगा। उदाहरण के लिए, उस पर इतना बोझ डाला जिसे वह चीज़ सह नहीं सकती, या जानवर से दिन-रात लगातार ऐसा काम लिया जो वह नहीं कर सकता था और न ही ऐसा कोई रिवाज था, और वह जानवर थककर मर गया, तो इस स्थिति में मुस्तईर उसकी कीमत का भुगतान करने का ज़िम्मेदार होगा, यह 'ग़ायत अल-बयान' में है।

दूसरा अध्याय: उन शब्दों के विवरण में जिनसे आरियत का अनुबंध (कॉन्ट्रैक्ट) स्थापित होता है और जिनसे नहीं होता

आरियत 'तम्लीक' (मालिकाना हक देने) के शब्दों से स्थापित होती है, जैसा कि 'ज़हीरा' में है। अतः यदि किसी ने कहा कि मैंने तुम्हें इस घर से लाभ उठाने का अधिकार बिना किसी मुआवजे के एक महीने के लिए दिया, या बिना समय बताए 'मालिक किया' (मलिकतुका), तो आरियत स्थापित हो जाएगी, जैसा कि 'फतावा काज़ी खान' में है। और यदि कहा कि मैंने तुम्हारे लिए अपने इस घर का निवास (सुकना) एक महीने के लिए दिया, या कहा कि जीवनभर का निवास तुम्हें दिया, तो यह आरियत है, यह 'ज़हीरा' में लिखा है। और यदि कहा कि मैंने तुम्हें यह कपड़ा कर्ज़ दिया ताकि तुम इसे एक दिन पहनो, या घर कर्ज़ दिया कि तुम एक साल तक इसमें रहो, तो इस कथन से भी आरियत सही मानी जाएगी, यह 'तातारखानिया' में है। यदि कहा कि मैंने अल्लाह के मार्ग में तुम्हें इस घोड़े पर सवार किया, तो यह आरियत देना है, यह 'फतावा काज़ी खान' में है। यदि कहा कि मेरा घर तुम्हारे लिए...

اگر مجمل کے واسطے برتن مستعار لئے یا تلوار جس پر حلیہ ہے یا چھری حلیہ دار یا چاندی کی جڑاؤ پٹی یا انگوٹھی عاریت لی تو کوئی شے ان میں سے قرض نہ ہو جائے گی یہ کافی میں ہے اور اگر دوسرے سے کہا کہ میں نے تجھے یہ پیالہ ثرید کا عاریت دیا اس نے لے لیا اور رکھا گیا تو اس پر اس کے مثل یا اس کی قیمت واجب ہو گی اور وہ قرض ہو گا بشرطیکہ ان دونوں میں باہم ایسی کشادہ روئی جاری نہ ہو تاکہ یہ امر اباحت کی دلیل ہو یہ خلاصہ میں ہے عیون میں ہے کہ اگر دوسرے سے ایک پیوند اپنی قمیص میں لگانے کے واسطے یا لکڑی اپنی عمارت میں داخل کرنے کے واسطے یا پختہ اینٹ عاریت لی تو یہ عاریت نہیں ہے قرض ہے اس کا ضامن ہو گا اور یہ حکم اس وقت ہے کہ مستعیر نے اس سے یہ نہ کہا ہو کہ میں واپس دوں گا اور اگر یہ کہا ہو تو عاریت ہو گی یہ محیط میں ہے عاریت کی چار قسمیں ہیں ایک یہ کہ جس میں وقت اور انتفاع دونوں مطلق چھوڑ دیئے گئے ہوں اور ایسی عاریت کا حکم یہ ہے کہ مستعیر اس شے سے ہر طرح نفع اٹھا سکتا ہے جیسا نفع جس وقت چاہے حاصل کرے اور دوسری یہ ہے کہ وقت اور نفع دونوں مقید ہوں اور ایسی عاریت میں مستعیر خلاف بیان معیر کے انتفاع نہیں اٹھا سکتا ہے لیکن اگر خلاف کرنے میں معیر کی بہتری ہو تو جائز ہے اور تیسری یہ ہے کہ وقت مقید ہو اور نفع مطلق ہو اور چوتھی یہ ہے کہ نفع مقید ہو اور وقت مطلق ہو اور ان دونوں صورتوں میں برخلاف بیان معیر کے تجاوز نہیں کر سکتا ہے یہ سراج الوہاج میں ہے حکم عاریت یہ ہے کہ مستعیر کے واسطے بلا عوض منفعت کی ملکیت حاصل ہوتی ہے یا جو عرف و عادت میں منفعت میں ملحق ہے ہمارے نزدیک حاصل ہوتا ہے یہ بدائع میں ہے۔

عاریت والی چیز سے نفع حاصل کرنے میں حد اعتدال سے تجاوز کیا تو ضامن ہو گا ☆

عاریت امانت ہوتی ہے اور اگر حدوں سے تجاوز کرنے کے عاریت تلف ہو جائے تو ضامن نہ ہو گا اور اگر عاریت میں ضمان کی شرط لگائی تو اس کی صحت میں مشائخ کا اختلاف ہے اور خلاصہ میں لکھا ہے اگر کسی شخص نے دوسرے سے کہا کہ تو مجھے یہ شے عاریت دے اگر ضائع ہو جائے گی تو میں اس کا ضامن ہوں تو وہ شخص ضامن نہ ہو گا اور شرح طحاوی میں ہے کہ اگر اس نے نفع لینے میں حد سے تجاوز کیا تو بالاجماع ضامن ہو گا مثلاً اس پر ایسا بوجھ ڈالا کہ جیسا وہ ایسی چیز نہیں اٹھا سکتی ہے یا جانور سے دن رات برابر ایسا کام لیا کہ جو پائے جیسا کام نہیں کر سکتے ہیں اور عرف و عادت اس طور سے نہیں جاری ہے اور وہ چو پایہ تھک کر مر گیا تو اس صورت میں مستعیر اس کی قیمت کا ضامن ہو گا یہ غایۃ البیان میں ہے۔

دوسرا باب: ان الفاظ کے بیان میں جن سے عاریت منعقد ہوتی ہے اور جن سے نہیں منعقد ہوتی

عاریت بلفظ تملیک منعقد ہوتی ہے کذا فی الظہیرہ یہ پس اگر کسی نے کہا کہ میں نے تجھے اس گھر سے انتفاع کا بلا عوض ایک مہینہ تک یا ایک مہینہ نہ کہا مالک کیا تو عاریت ہو جائے گی کذا فی فتاوی قاضی خان اور اگر کہا کہ میں نے تیرے واسطے اپنے اس گھر کا سکنی ایک مہینہ تک دیا یا کہا کہ عمری سکنی تیرے واسطے دیا تو عاریت ہے یہ ظہیرہ میں لکھا ہے اور اگر کہا کہ میں نے تجھے یہ کپڑا قرض دیا تا کہ تو ایک روز پہنے یا گھر قرض دیا کہ تو ایک سال تک اس میں رہے تو اس قول سے بھی عاریت صحیح ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر کہا کہ میں نے تجھے فی سبیل اللہ اس گھوڑے پر سوار کیا تو یہ عاریت دینا ہے یہ فتاوی قاضی خان میں ہے۔ اگر کہا کہ میرا گھر تیرے لئے...

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 | 53 | Kitab al-Ariya (Book of Lending)

If a person grants the right of residence through the path of 'Hiba' (gift) or if the residence itself is gifted, then this constitutes 'Ariya' (a gratuitous loan for use). This is mentioned in 'Kitab al-Hiba' of 'Hidaya'. If one says, "My house is a gift of residence (Atia Sukna) for you," or "The residence is a charity (Sadaqah) for you," or "The residence is a loan (Ariya)," or "The loan is a gift," then all of these are considered 'Ariya', as stated in 'Al-Kafi'. If one says, "My house is definitively yours" or "it is restrained (Habs) for you," then according to Imam Azam (RA) and Imam Muhammad (RA), it is 'Ariya', whereas according to Imam Abu Yusuf (RA), it is 'Hiba'. The statement that "definitively" or "restrained" is void is found in 'Badai'. If one says, "My house is definitively for you" or "restraint is for your sake," then it is unanimously (by Ijma) considered 'Ariya', as per 'Niyazi'. The author of 'Al-Muharrir' notes a difference in the transfer of ownership (Tamlik) in both cases. If the person said "for you" first and then mentioned the transfer of benefit—such as "This house is for you definitively"—there is a difference of opinion. But if the state of benefit was mentioned first—such as "Definitively the house is for you"—then there is consensus that it is 'Ariya'. The translator notes that such linguistic nuances might not be as impactful in the Urdu language; Allah knows best. If someone says, "I have given you this donkey so that you may work with it and provide its fodder yourself," then this is considered giving it as 'Ariya', as per 'Quniyah'. If one says, "I have given you this land to eat (use/farm)," it is 'Ariya'; however, if the intention was 'Hiba', it could be so, as stated in 'Tamartashi'.

If one says to another, "I have given you this house for a month on rent without any compensation (rent)," or does not specify a month's limit, then it will not be 'Ariya'. Sheikh-ul-Islam (RA) mentioned that some have said the contrary, as in 'Al-Dhakhirah'. If a person asks another for something as 'Ariya' and the owner remains silent, 'Khums al-Aimma Sarakhsi' (RA) mentions that silence does not establish the granting of 'Ariya', as found in 'Zahiriyah'. If someone borrows land as 'Ariya' to build a structure and reside there, with the condition that upon leaving, the structure belongs to the landowner, then during the 'Ariya', the landowner will receive rent equivalent to the residential value of such land, but the structure itself belongs to the borrower (Musta'ir); this is in 'Muheet Sarakhsi'. If someone asks for an animal as 'Ariya' until tomorrow evening and the owner agrees, and then another person asks for it until evening the next day and the owner agrees again, the first person holds

the right. If both requested it simultaneously and the owner accepted, both shall receive it jointly, as per 'Khazana-tul-Fatawa'.

Number (Chapter): Description of transactions where the Musta'ir (borrower) becomes the owner of the benefit in the borrowed thing and where they do not.

the borrower (Musta'ir) does not have the authority to rent out the borrowed item (Musta'ar) to another person, even though, in our view, granting 'Ariya' means making them the owner of the benefit. This is in 'Zahiriyah'. Therefore, if he rents it out and it is destroyed, he shall be liable (Zamin) for its value at the time he gave it to the tenant (Mustajir). This is in 'Al-Kafi'. The rent will belong to him (the borrower), but according to Imam Azam (RA), he should give it away as charity (Sadaqah); this is in 'Al-Muheet'. The lender (Mu'ir) has the option to claim compensation from the tenant. If the owner takes compensation from the borrower, the borrower cannot recover that amount from the tenant. If compensation is taken from the tenant, the tenant shall recover it from the borrower (the one who rented it out), provided that at the time of renting, he did not know the item was 'Ariya'. If he knew it was 'Ariya', he cannot recover it; this is in 'Al-Kafi'. Similarly to a trust (Wadi'at), one cannot pledge (Rahn) an item borrowed as 'Ariya', as per 'Tabeen'. Scholars differ on placing a borrowed item as a trust (Wadi'at); some have said that placing it as a trust...

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 | 53 | किताब अल-आरियत (ऋण पुस्तिका)

यदि रहने का अधिकार 'हिबा' (उपहार) के तौर पर दिया जाए या उसका निवास 'हिबा' हो, तो यह 'आरियत' (उपभोग हेतु ऋण) है। यह 'हिदाया' की 'किताब अल-हिबा' में उल्लेखित है। और यदि किसी ने कहा कि "मेरा घर तुम्हारे लिए निवास का उपहार (अतिया सुकना) है" या "निवास का सदक़ा (दान) है" या "निवास की आरियत है" या "आरियत का हिबा है", तो ये सब 'आरियत' माना जाएगा, जैसा कि 'काफी' में है। और यदि कहा कि "मेरा घर तुम्हारे लिए निश्चित (कतई) है या 'हब्स' (रोक दिया गया) है", तो इमाम आज़म (रह.) और इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार यह आरियत है, और इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) के अनुसार यह हिबा है। उसका यह कहना कि "कतई" या "हब्स" है या "बातिल" (अमान्य) है, यह 'बदाई' में है। और यदि कहा कि "मेरा घर निश्चित रूप से तुम्हारे लिए है" या "'हब्स' तुम्हारे वास्ते है", तो यह सर्वसम्मति (इज्मा) से आरियत है, यह 'नियाज़ी' में वर्णित है। लेखक (मुहर्रिर) के अनुसार दोनों स्थितियों में स्वामित्व (तम्लीक) प्रदान करने में अंतर है। यदि उसने पहले "तुम्हारे लिए" कहा और फिर लाभ के स्वामित्व का उल्लेख किया, जैसा कि पहली स्थिति में है —अर्थात "यह घर तुम्हारे लिए निश्चित है"—तो इसमें मतभेद है। और यदि लाभ उठाने की स्थिति का पहले उल्लेख किया—अर्थात "निश्चित रूप से घर तुम्हारे लिए है"—तो इसमें आरियत होने पर सर्वसम्मति है। परन्तु अनुवादक नोट करता है कि शायद यह सूक्ष्म अंतर उर्दू (या हिंदी) भाषा में प्रभावी न हो, अल्लाह ही बेहतर जानता है। यदि किसी ने कहा, "मैंने तुम्हें यह गधा दिया ताकि तुम इससे काम लो और इसका चारा स्वयं दो," तो यह आरियत देना है, यह 'कुनिया' में है। यदि कहा, "मैंने तुम्हें यह ज़मीन खाने (उपयोग) के लिए दी," तो यह आरियत है, परन्तु यदि उसने हिबा का इरादा किया हो तो वैसा हो सकता है, यह 'तमरताशी' में है।

यदि दूसरे से कहा कि "मैंने तुम्हें यह घर एक महीने के लिए बिना किसी मुआवज़े के किराये पर दिया" या एक महीने की समय सीमा नहीं लगाई, तो यह आरियत नहीं होगी। शेख़-उल-इस्लाम (रह.) ने उल्लेख किया है कि कुछ विद्वानों ने इसके विपरीत कहा है, जैसा कि 'ज़खीरा' में है। यदि किसी व्यक्ति ने दूसरे से कोई चीज़ आरियत (ऋण) माँगी और उसका मालिक चुप रहा, तो 'खुम्स अल-आइम्मा सरख़सी' (रह.) ने उल्लेख किया है कि चुप रहने से आरियत देना सिद्ध नहीं होता, यह 'ज़हीरिया' में है। यदि किसी ने ज़मीन आरियत पर ली ताकि उस पर इमारत बना सके और रहे, और यह शर्त हो कि जब वह जाए तो इमारत ज़मीन के मालिक की हो जाएगी, तो ऐसी स्थिति में आरियत के दौरान ज़मीन के मालिक को उस ज़मीन के निवास के बराबर किराया मिलेगा और इमारत उसी

आरियत लेने वाले (मुस्तईर) की होगी, यह 'मुहीत सरख़सी' में है। यदि किसी ने कल शाम तक के लिए कोई पशु आरियत पर माँगा और मालिक मान गया, फिर दूसरे दिन किसी और ने शाम तक के लिए आरियत माँगी और मालिक फिर मान गया, तो पहले वाले का अधिकार होगा। और यदि दोनों ने एक साथ माँग की और मालिक ने स्वीकार किया, तो दोनों को संयुक्त रूप से मिलेगा, यह 'ख़ज़ाना-तुल-फ़तावा' में है।

नंबर (अध्याय): उन कार्यों के विवरण में जिनमें मुस्तईर (ऋण लेने वाला) वस्तु का पात्र होता है और जिनमें नहीं होता है

मुस्तईर (ऋण लेने वाले) को यह अधिकार नहीं है कि वह आरियत पर ली गई वस्तु को किसी दूसरे व्यक्ति को किराये पर दे दे, यद्यपि हमारे निकट आरियत देना लाभ का स्वामी बना देना है। यह 'ज़हीरिया' में वर्णित है। अतः यदि उसने उसे किराये पर दे दिया और वह वस्तु नष्ट हो गई, तो वह उस समय की कीमत का ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा जब उसने उसे किरायेदार को दिया था। यह 'काफी' में है। किराया उसी (मुस्तईर) को मिलेगा, परन्तु इमाम आज़म (रह.) के अनुसार उसे वह किराया सदक़ा (दान) कर देना चाहिए, यह 'मुहीत' में है। और ऋणदाता (मुईर) को अधिकार है कि वह चाहे तो किरायेदार से मुआवज़ा ले। यदि मालिक ने मुस्तईर से मुआवज़ा लिया, तो मुस्तईर किरायेदार से उतनी राशि वापस नहीं ले सकता। और यदि किरायेदार से मुआवज़ा लिया गया, तो वह मुस्तईर (किराये पर देने वाले) से वापस लेगा, बशर्ते कि किराये पर लेते समय उसे यह न पता हो कि वस्तु आरियत पर है। यदि उसे पता था कि वस्तु आरियत पर है, तो वह वापस नहीं ले सकता, यह 'काफी' में है। अमानत (वदीअत) की तरह आरियत की वस्तु को गिरवी (रहन) नहीं रखा जा सकता, जैसा कि 'तबीन' में है। और आरियत की वस्तु को अमानत (वदीअत) के रूप में रखने पर विद्वानों में मतभेद है, कुछ ने कहा है कि अमानत के रूप में रखना...

ہبہ کی راہ سے رہنے کو یا سکونت اس کی ہبہ ہے تو یہ عاریت ہے۔ یہ ہدایہ کی کتاب الہبہ میں ہے اور اگر کہا کہ میرا گھر تیرے واسطے عطیہ سکنی ہے یا سکونت صدقہ ہے یا سکونت عاریت ہے یا عاریہ ہبہ ہے تو یہ سب عاریت ہے یہ کافی میں ہے اور اگر کہا کہ میرا گھر تیرے واسطے قطعی ہے یا حبس ہے تو امام اعظمؒ و امام محمدؒ کے نزدیک عاریت ہے اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک ہبہ ہے اور اس کا یہ کہنا کہ قطعی و حبس ہے یا باطل ہے یہ بدائع میں ہے اور اگر کہا کہ میرا گھر قطعی ہے تیرے لئے یا حبس ہے تیرے واسطے تو یہ بالاجماع عاریت ہے یہ نیازی میں ہے قال المحرر جم دونوں صورتوں میں تملیک کا فرق ہے اگر اس نے تیرے لئے پہلے کہا پھر نفع کی تملیک پیچھے بیان کی جیسا پہلی صورت میں ہے یعنی داری لک قطعی تو اس میں اختلاف ہے اور اگر صورت انتفاع کی پہلے بیان کی یعنی داری قطعی لک تو اس میں عاریت ہونے پر اجماع ہے لیکن مترجم رقم کرتا ہے کہ شاید یہ اختلاف بیان اردو زبان میں موثر نہ ہو واللہ اعلم فلیقابل فیہ۔ اگر کسی نے کہا کہ میں نے تجھے یہ گدھا دیا تا کہ تو اس سے کام لے اور اس کو چارہ اپنے پاس سے دے تو یہ عاریت دینا ہے یہ قنیہ میں ہے۔ اگر کہا کہ میں نے تجھے یہ زمین کھانے کو دی تو یہ عاریت ہے لیکن اگر ہبہ کا ارادہ کرلے تو ہو سکتا ہے یہ تمرتاشی میں ہے۔

اگر دوسرے سے کہا کہ میں نے تجھے یہ دار ایک مہینہ کے واسطے بلا عوض اجرت پر دیا یا ایک مہینہ کی قید نہ لگائی تو یہ عاریت نہ ہوگی اور شیخ الاسلامؒ نے ذکر کیا ہے کہ بعض نے اس کے برخلاف کہا ہے کذا فی الذخیرہ۔ ایک شخص نے دوسرے سے کوئی چیز عاریت مانگی اس کا مالک چپ ہو رہا تو خمس الائمہ سرخسیؒ نے ذکر کیا ہے کہ چپ ہو رہنے سے عاریت دینا ثابت نہیں ہوتا ہے یہ ظہیریہ میں ہے اگر کوئی زمین مستعار لی تا کہ اس پر عمارت بنا دے اور رہے

اور جب جائے تو عمارت مالک زمین کی ہو تو ایسی صورت میں عاریت میں مالک زمین کو ایسی زمین کی سکونت کے مثل کرایہ ملے گا اور عمارت اسی مستعیر کی ہوگی یہ محیط سرخسی میں ہے اگر کوئی چوپایہ کل کے روز شام تک کے واسطے عاریت مانگا اس کے مالک نے ہاں کر لی پھر دوسرے روز دوسرے شخص نے شام تک کے واسطے عاریت مانگا اور مالک نے ہاں کر لی تو دونوں میں سے سابق کا استحقاق ہوگا اور اگر دونوں نے معا طلب کیا اور مالک نے قبول کیا تو دونوں کو معا مستعار ملے گا یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے۔

نمبر (باب): ان تصرفات کے بیان میں جن کا مستعیر شے مستعار میں مالک ہوتا ہے اور جن تصرفات کا مالک نہیں ہوتا ہے

مستعیر کو یہ اختیار نہیں ہے کہ مستعار شے کو دوسرے شخص کو کرایہ پر دے دے اگرچہ عاریت دینا ہمارے نزدیک منفعت کا مالک کر دینا ہے یہ ظہیریہ میں ہے پس اگر اس نے کرایہ دے دیا اور وہ ہلاک ہو گیا تو اس وقت کی قیمت کا ضامن ہوگا جس وقت مستاجر کو دیا ہے یہ کافی میں ہے اور کرایہ اسی کو ملے گا اور امام اعظمؒ کے نزدیک اس کو صدقہ کر دے یہ محیط میں ہے اور معیر کو اختیار ہے چاہے مستاجر سے ضمان لے پس اگر مالک نے مستعیر سے ضمان لی تو مستعیر اس قدر مال مستاجر سے نہیں لے سکتا ہے اور اگر مستاجر سے ضمان لی تو وہ مستعیر سے یعنی اجارہ دینے والے سے واپس لے گا بشرطیکہ اجارہ لینے کے وقت اس کو یہ معلوم نہ ہو کہ یہ شے اس کے پاس عاریت ہے اور اگر یہ معلوم تھا کہ یہ چیز اس کے پاس عاریت ہے تو واپس نہیں لے سکتا ہے یہ کافی میں ہے اور مثل ودیعت کے عاریت کو رہن نہیں کر سکتا ہے کذا فی التبین اور عاریت کو ودیعت رکھنے میں مشائخ نے اختلاف کیا ہے بعضوں نے فرمایا کہ ودیعت رکھ دینے

(54) **Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 ---------- Kitab al-Ariyah (Book of Loans for Use)**

...does not have the authority, and this is the correct view as stated in *Sharh al-Jami' al-Saghir al-Qazi Khan*. However, the correct [alternative] view is that the borrower (*mustaeer*) has the authority to entrust the borrowed object (*mustaar*) to someone as a deposit (*wadi'at*), and the fatwa is issued upon this, as stated in *Fatawa al-Attabiya*, and this is the preferred opinion. This is also found in *Muhit-e-Sarkhasi*. This disagreement among the scholars pertains to those items for which the borrower has the right to sub-loan. For items he does not have the right to sub-loan, he unanimously does not have the right to entrust them [as a deposit]; this is in *Al-Zakhira*. The borrower has the right to sub-loan the item to another, whether it is an item whose use varies significantly among people or not, provided that when he originally took the loan, the loan (*i'arah*) was absolute (*mutlaqan*). No condition should have been placed on the borrower that he alone must benefit from it. If such a condition was imposed, then he would only have the right to sub-loan such items from which everyone benefits equally without variation. He cannot sub-loan an item whose utility varies among different users; this is mentioned in *Khizanat al-Muftin*.

To what extent must compensation be paid in case of loss, and why?

For example, if Zaid borrowed a garment from Amr to wear it himself, or a horse to ride it himself, Zaid does not have the authority to let someone else wear that garment or ride that horse. If he borrowed a house to reside in, he has the authority to let whomever he wishes stay there. If a garment was borrowed for wearing, or a horse for riding, in an absolute sense (*mutlaqan*) without specifying the user, then he may let another wear it or ride it; this is taken from *Al-Zahira*. However, if he rode it or wore it himself first and then wished to sub-loan it, or if he first let another wear or ride it and then wished to wear or ride it himself, the scholars have disagreed on this. The most correct view is that he does not possess the right to do so, and if he does, he shall be held liable (*zamin*); this is in *Al-Kafi*. If one borrows a horse for his own riding but then takes a passenger behind him and the horse dies of exhaustion, he shall be liable for half of its value; this is in *Ghayat al-Bayan*. This ruling applies if he took another man as a passenger; if he took a child, he would be liable in proportion to the child's weight. This applies if the horse had the strength to carry both; if it did not have the strength, he would be liable for the full price; this is in *Sharh Jami' Saghir Qazi Khan*.

The borrower has the authority to tether a borrowed animal in a borrowed house; this is in *Al-Muhit*. If a book is borrowed for reading and an error is found in it, if the borrower knows that the owner would dislike him correcting it, then he should not correct it. Otherwise, if he corrects it, it is permissible, and if he does not correct it, there is no sin upon him; this is in *Khizanat al-Muftin*. In *Al-Mufti*, it is mentioned from Imam Muhammad via the narration of Ibrahim that if a person asks another to borrow a horse for "two *kos*" or "up to two *kos*," this includes the journey of two *kos* both ways, making it a total of four *kos*. This same ruling applies to every loan within a city, such as accompanying a funeral procession, etc. This is based on juristic preference (*istihsan*) adopted by our scholars; this is in *Al-Muhit*. It is narrated from Imam Abu Yusuf that if a horse is borrowed without specifying the destination, the borrower does not have the authority to take it outside the city; this is in *Fatawa Qazi Khan*. *Fatawa Rashid al-Din* states that if a horse is borrowed for a month, it shall be restricted to city use. The same ruling applies to borrowing or hiring a servant. Similarly, someone for whom the service of a slave has been bequeathed can only utilize that service within the city; this is in *Fusul Imadiya*. If an animal is borrowed for carrying loads, then just like in a lease (*ijara*), the borrower has the right to ride it himself; this is in *Al-Quniya*.

का अधिकार नहीं रखता है और यही सही है जैसा कि 'शरह अल-जामे अल-सगीर अल-क़ाज़ी खान' में है। और सही यह है कि मुस्तईर (उधार लेने वाला) को यह अधिकार है कि वह किसी के पास मुस्तआर (उधार ली हुई चीज़) को अमानत (वदीअत) के तौर पर रख दे और इसी पर फ़तवा है जैसा कि 'फ़तावा अल-अताबिया' में है और यही पसंदीदा मत है। यह 'मुहीत सरखसी' में है। और मशाइख के बीच यह मतभेद उस चीज़ के बारे में है जिसके ईआरा (उधार देने) का वह मालिक है। और जिसके ईआरा का वह मालिक नहीं है, उसे अमानत के तौर पर रखने का वह सर्वसम्मति से मालिक नहीं है; यह 'ज़खीरा' में है। और मुस्तईर को अधिकार है कि वह दूसरे को आरियत (उधार) दे दे, चाहे वह ऐसी चीज़ हो जिससे लाभ उठाने में लोगों में अंतर (तफावुत) हो या न हो, बशर्ते कि मुस्तईर ने जब उसे उधार लिया हो तो वह ईआरा मुतलक़न (बिना शर्त) हो। मुस्तईर पर यह शर्त न लगाई गई हो कि वह स्वयं ही उससे लाभ उठाए। और यदि उस पर यह शर्त लगाई गई हो, तो उसे यह अधिकार होगा कि ऐसी चीज़ उधार दे जिससे लोग एक समान लाभ उठाते हों और आपस में कोई अंतर न हो। और ऐसी चीज़ जिससे लाभ उठाने में लोगों में अंतर हो, वह उधार नहीं दे सकता है; यह 'खज़ानत अल-मुफ्तीन' में है।

ज़मान (मुआवज़ा/क्षतिपूर्ति) में किस हद तक भरपाई करनी पड़ सकती है और क्यों?

इसकी मिसाल यह है कि ज़ैद ने अम्र से एक कपड़ा उधार लिया ताकि वह स्वयं उसे पहने या कोई घोड़ा लिया ताकि वह स्वयं उस पर सवार हो, तो ज़ैद को यह अधिकार नहीं है कि वह कपड़ा किसी दूसरे को पहना दे या घोड़े पर दूसरे को सवार करे। और यदि कोई घर अपने रहने के लिए उधार लिया तो उसे अधिकार है कि वह जिसे चाहे उसमें बसाए। और यदि मुतलक़न (बिना किसी शर्त के) पहनने के लिए कोई कपड़ा उधार लिया या मुतलक़न सवारी के लिए कोई घोड़ा उधार लिया और पहनने वाले या सवार होने वाले का नाम तय नहीं किया, तो वह दूसरे को पहना सकता है और सवार करा सकता है; यह 'ज़हीरा' से लिया गया है। फिर यदि वह स्वयं सवार हुआ या स्वयं पहना, फिर चाहा कि दूसरे को उधार दे दे, या पहले दूसरे को पहनाया या सवार कराया फिर स्वयं पहना या सवार होना चाहा, तो इसमें मशाइख ने मतभेद किया है। और अधिक सही मत यह है कि वह इस कार्य का अधिकार नहीं रखता है, और यदि ऐसा किया तो वह ज़ामिन (ज़िम्मेदार/क्षतिपूर्ति का देनदार) होगा; यह 'काफ़ी' में है। एक घोड़ा अपनी सवारी के लिए उधार लिया, फिर स्वयं सवार हुआ और अपनी पिछली सीट (रदीफ़) पर दूसरे को बिठा लिया और वह घोड़ा थक कर मर गया, तो वह

आधी कीमत का ज़ामिन होगा; यह 'ग़ायत अल-बयान' में है। और यह आदेश तब है जब पिछली सीट पर दूसरे पुरुष को बिठाया हो, और यदि किसी बच्चे को बिठाया तो उसके बोझ के अनुपात में ज़ामिन होगा। और यह सब उस स्थिति में है जब वह घोड़ा दोनों का बोझ उठाने की शक्ति रखता हो; और यदि शक्ति न रखता हो तो पूरी कीमत का ज़ामिन होगा; यह 'शरह जामे सगीर क़ाज़ी खान' में है।

मुस्तईर को अधिकार है कि वह मुस्तआर (पशु) को मुस्तआर घर में बाँधे; यह 'मुहीत' में है। एक किताब पढ़ने के लिए उधार ली और उसमें कोई गलती पाई, तो यदि वह जानता है कि किताब का मालिक उसकी सुधार (इसलाह) को बुरा मानेगा, तो सुधार नहीं करना चाहिए; अन्यथा यदि सुधार कर दिया तो जायज़ है, और यदि सुधार नहीं किया तो उस पर कोई पाप नहीं होगा; यह 'खज़ानत अल-मुफ्तीन' में है। 'मुफ्ती' में इमाम मोहम्मद से इब्राहिम की रिवायत से ज़िक्र है कि एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा कि मुझे अपना घोड़ा दो कोस के लिए या दो कोस तक उधार दे दो, तो इसमें उसका दो कोस आना और जाना शामिल होगा, अतः कुल चार कोस हो जाएंगे। और यही आदेश हर उस आरियत (उधार) में है जो शहर में हो, जैसे जनाज़े के साथ जाना आदि। और यह 'इस्तेहसान' है जिसे हमारे उलेमा ने स्वीकार किया है; यह 'मुहीत' में है। इमाम अबू यूसुफ से रिवायत है कि यदि कोई घोड़ा उधार लिया और स्थान का विवरण नहीं दिया, तो उसे शहर से बाहर ले जाने का अधिकार नहीं होगा; यह 'फ़तावा क़ाज़ी खान' में है। और 'फ़तावा रशीद अल-दीन' में है कि यदि एक महीने के लिए घोड़ा उधार लिया, तो इसे शहरी सीमाओं के लिए माना जाएगा। इसी प्रकार सेवक को उधार लेना या किराए पर लेना भी यही आदेश रखता है। ऐसे ही जिसके लिए किसी गुलाम की सेवा की वसीयत की गई हो, वह भी शहर में ही सेवा ले सकता है; यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। भार ढोने के लिए कोई चौपाया उधार लिया, तो इजारा (किराए) के समान ही स्वयं सवार होने का भी अधिकार है; यह 'कुनिया' में है।

کا اختیار نہیں رکھتا ہے اور یہی صحیح ہے کذا فی شرح الجامع الصغیر القاضی خان اور صحیح یہ ہے کہ مستعیر کو اختیار ہے کہ کسی کے پاس مستعار کو ودیعت رکھ دے اور اسی پر فتویٰ ہے کذا فی فتاویٰ العتابیہ اور یہی مختار ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اور یہ اختلاف مشائخ کے درمیان اس شے میں ہے جس کے اعارہ کا مالک ہے اور جس کے اعارہ کا مالک نہیں ہے اس کے ابداع کا بالاتفاق مالک نہیں ہے یہ ذخیرہ میں ہے اور مستعیر کو اختیار ہے کہ دوسرے کو عاریت دے دے خواہ ایسی شے ہو کہ اس سے نفع اٹھانے میں لوگوں میں تفاوت ہو یا تفاوت نہ ہو بشرطیکہ مستعیر نے جب اس کو عاریت لیا ہے تو اعارہ مطلقاً ہو مستعیر پر یہ شرط نہ لگائی گئی ہو کہ خود ہی اس سے نفع اٹھائے اور اگر اس پر یہ شرط لگائی ہو تو اس کو یہ اختیار ہوگا کہ ایسی چیز کو عاریت دے کہ جس سے لوگ یکساں نفع اٹھاتے ہیں باہم کچھ تفاوت نہیں ہے اور ایسی چیز کو جس سے نفع اٹھانے میں لوگوں کا تفاوت ہے عاریت نہیں دے سکتا ہے یہ خزانہ المفتیین میں ہے۔

ضمان میں کس حد تک تلافی کرنی پڑ سکتی ہے اور کیونکر؟

اس کی مثال یہ ہے کہ زید نے عمرو سے ایک کپڑا مستعار لیا تاکہ خود اس کو پہنے یا کوئی گھوڑا لیا تاکہ خود اس پر سوار ہو تو زید کو یہ اختیار نہیں ہے کہ وہ کپڑا کسی دوسرے کو پہنا دے یا گھوڑے پر دوسرے کو سوار کرے اور اگر کوئی گھر اپنے رہنے کے واسطے مستعار لیا تو اس کو اختیار ہے کہ جس کو چاہے بسائے اور اگر مطلقاً پہننے کے واسطے کوئی کپڑا عاریت لیا یا مطلقاً سواری کے واسطے کوئی گھوڑا عاریت لیا اور پہننے والے یا سوار ہونے والے کا نام نہ

رکھا تو دوسرے کو پہنا سکتا ہے اور سوار کرا سکتا ہے یہ ظہیرہ سے لیا گیا ہے پس اگر خود سوار ہوا یا خود پہنا پھر چاہا کہ دوسرے کو عاریت دے دے یا دوسرے کو پہلے پہنایا یا سوار کرایا پھر خود پہنایا سوار ہونا چاہا تو اس میں مشائخ نے اختلاف کیا ہے اور اصح یہ ہے کہ وہ اس فعل کا مالک نہیں ہے اور اگر ایسا فعل کیا تو ضامن ہوگا یہ کافی میں ہے ایک گھوڑا اپنی سواری کے واسطے عاریت لیا پھر خود سوار ہوا اور اپنی ردیف میں دوسرے کو سوار کر لیا اور وہ گھوڑا تھک کر مر گیا تو آدھی قیمت کا ضامن ہوگا یہ غایۃ البیان میں ہے اور یہ حکم اس وقت ہے کہ جب ردیف میں دوسرے مرد کو سوار کیا ہو اور اگر کسی لڑکے کو سوار کیا تو بقدر اس کے بوجھ کے ضامن ہوگا اور یہ سب اس وقت ہے کہ وہ گھوڑا دونوں کے بوجھ اٹھانے کی طاقت رکھتا ہو اور اگر طاقت نہ رکھتا ہو تو پوری قیمت کا ضامن ہوگا یہ شرح جامع صغیر قاضی خان میں ہے۔

مستعیر کو اختیار ہے کہ مستعار ٹو مستعار مکان میں باندھے یہ محیط میں ہے ایک کتاب پڑھنے کے واسطے مستعار لی اور اس میں غلطی پائی پس اگر یہ جانتا ہے کہ مالک کتاب اس کی اصلاح کر دینے کو برا جانے گا تو اصلاح نہیں کرنی چاہئے ورنہ اگر اصلاح کر دی تو جائز ہے اور اگر اصلاح نہ کی تو اس پر کچھ گناہ نہ ہوگا یہ خزانہ المفتیین میں ہے مفتی میں امام محمد سے بروایت ابراہیم مذکور ہے کہ ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ مجھے اپنا گھوڑا دو کوس کے لئے یا دو کوس تک مستعار دے تو اس کو دو کوس آتے جاتے ہوں گے پس چار کوس ہو جائیں گے اور ایسا ہی حکم ہر عاریت میں ہے جو شہر میں ہو جیسے جنازہ کی مشاعت کرنا وغیرہ اور یہ استحسان ہے کہ اس کو ہمارے علماء نے لیا ہے یہ محیط میں ہے امام ابو یوسف سے روایت ہے کہ اگر کوئی گھوڑا عاریت لیا اور مقام بیان نہ کیا تو اس کو شہر سے باہر لے جانے کا اختیار نہ ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور فتاویٰ رشید الدین میں ہے کہ اگر مہینہ بھر کے واسطے ایک گھوڑا

مستعار لیا تو یہ شہری تک کے واسطے قرار دیا جائے گا ایسے ہی خادم کا عاریت لینا یا کرایہ پر لینا بھی یہی حکم رکھتا ہے ایسا ہی جس کے واسطے خدمت غلام کی وصیت کی گئی ہو وہ بھی شہری میں خدمت لے سکتا ہے یہ فصول عمادیہ میں ہے بار برداری کے واسطے ایک چوپایہ مستعار لیا تو مثل اجارہ کے خود سوار ہونے کا اختیار ہے یہ قنیہ میں ہے۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Vol 7 | 55 | Kitab al-Aariya (The Book of Lending)

Chapter Four: On Rulings Regarding Violations Committed by the Borrower (Musta'eer)

- If Zaid borrows a pony from Amr for the purpose of loading something, and then loads something else, there are four scenarios. If he loads an item other than what the owner specified, but it is of the same genus (kind) and causes the same degree of burden to the pony—for example, he borrowed it to load 10 maunds of wheat but loaded 10 maunds of a different wheat, or borrowed it to load his own wheat but loaded someone else's—then the borrower incurs no liability (*dhaman*).
- If the genus differs, such as borrowing it for 10 *qafeez* of wheat but loading 10 *qafeez* of barley instead, and the animal dies, by way of juristic preference (*istihsan*), there is no liability. If he loads more than 10 *qafeez* of barley, but the total weight equals that of the wheat, Imam Sheikh-ul-Islam stated that by way of juristic preference there is no liability, and this is the most correct view.
- If he loads an item of a different genus that is harmful to the pony, such as loading raw or fired bricks or iron equal in weight to the wheat, and the pony dies, he shall be liable. Similarly, if he loads cotton, fodder, wood, or dates [which are bulkier or unstable], the same ruling applies.
- If he violates the quantity, for instance, borrowing it for 10 maunds of wheat but loading 15 maunds instead, and it dies, he shall be liable for one-third of its price. This ruling differs from the case of an ox borrowed to grind 10 maunds of wheat where 11 maunds are ground; in that case, the full price of the ox must be paid. This applies if the pony was capable of carrying 15 maunds. If it was not capable and he loaded it anyway and it died, he is considered to have caused its destruction and is liable for the full price. This is mentioned in *Al-Muheet* and *Al-Zakhira*.
- If a pony is borrowed absolutely (without specific terms), the borrower may load as much as it can bear. If he overloads it beyond its capacity and it dies of exhaustion, he is liable. Similarly, if he works it until night without providing fodder and water, the same ruling applies. If he loads it but provides fodder, there is no liability. (From *Al-Multaqat*).
- If a pony is borrowed for loading wheat and the borrower sends it with his agent, and the agent loads his own grain and the animal dies, the borrower is

not liable. This ruling is explicitly mentioned in *Kitab al-Shirkah*, though it is considered an unusual ruling. (From *Fatawa Saghiri*).

- If the lending is restricted to a specific location, the ruling is like absolute lending, but the location constraint must be observed. If the borrower exceeds that limit or deviates, he is liable, even if the destination he took it to was closer than the permitted one. (From *Wajiz Kardari*).
- Regarding the route: If borrowed for a specific destination and taken via a different path, if the second path is one commonly used by people, there is no liability even if the pony dies of exhaustion. However, if the path is not commonly used and the pony dies, the borrower is liable. (From *Siraj-ul-Wahhaj*). If he takes it through a route that is not even a trail and it dies, he is liable. If the lender specified a particular route and the borrower took another: if both routes are equal, there is no liability; if the second route is longer or not a regular path, then [liability applies].

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 7 | 55 | किताब अल-आरियत

चौथा बाब: मुस्तईर (ऋण लेने वाले) के खिलाफ करने के अहकाम में

- यदि ज़ैद ने अम्र से कुछ लादने के लिए एक टट्टू उधार लिया, फिर उस पर कोई दूसरी चीज़ लाद दी, तो इसकी चार स्थितियाँ हैं। यदि उसने उस पर मालिक द्वारा बताई गई चीज़ के अलावा ऐसी चीज़ लादी जो पहली वस्तु की श्रेणी (किस्म) की ही है और उससे टट्टू को उतना ही नुकसान पहुँचता है जितना पहली चीज़ से पहुँचता—उदाहरण के लिए, 10 मन गेहूँ लादने के लिए उधार लिया, फिर उन गेहूँ के अलावा दूसरे 10 मन गेहूँ लाद दिए, या अपने निजी गेहूँ लादने के लिए उधार लिया और किसी और के गेहूँ लाद दिए—तो मुस्तईर पर कोई हर्जाना (ज़मान) नहीं होगा।
- यदि श्रेणी में अंतर हो, जैसे 10 क़फ़ीज़ गेहूँ लादने के लिए उधार लिया और 10 क़फ़ीज़ जौ लाद दिए और वह मर गया, तो इस्तिहसानन (कानूनी प्राथमिकता के आधार पर) कोई हर्जाना नहीं होगा। यदि 10 क़फ़ीज़ से ज़्यादा जौ लादे, लेकिन वे वज़न में गेहूँ के बराबर हैं, तो इमाम शेख-उल-इस्लाम ने फरमाया कि इस्तिहसानन हर्जाना नहीं होगा, और यही अधिक सही है।
- यदि अलग श्रेणी की ऐसी चीज़ लादी जो टट्टू के लिए हानिकारक है, जैसे गेहूँ के बदले उसी वज़न की कच्ची या पक्की ईंटें या लोहा लादा और वह मर गया, तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा। इसी तरह यदि कपास, भूसा, लकड़ी या खजूर लादे, तो भी यही नियम है।
- यदि मात्रा में उल्लंघन किया, जैसे 10 मन गेहूँ के बदले 15 मन लाद दिए और वह मर गया, तो वह कीमत के एक-तिहाई हिस्से का ज़िम्मेदार होगा। यह नियम उस मामले के विपरीत है जिसमें एक बैल 10 मन गेहूँ पीसने के लिए उधार लिया गया और 11 मन पिसवाए गए, क्योंकि उस स्थिति में बैल की पूरी कीमत का हर्जाना देना होगा। यह नियम तब है जब टट्टू 15 मन बोझ उठा सकता हो। यदि वह नहीं उठा सकता था और फिर भी लादा गया और वह मर गया, तो उसे नष्ट करने वाला माना जाएगा और टट्टू की पूरी कीमत चुकानी होगी। यह 'मुहीत व जखीरा' में है।
- यदि कोई टट्टू बिना किसी शर्त के(मुतलक़न) उधार लिया गया, तो मुस्तईर उस पर उतना बोझ लाद सकता है जितना वह उठा सके। यदि क्षमता से अधिक लादा और वह थक कर मर गया, तो वह ज़िम्मेदार होगा। इसी तरह यदि रात तक बिना चारा-पानी दिए काम लिया, तब भी यही नियम है। यदि बोझ लादा और चारा भी दिया, तो कोई हर्जाना नहीं होगा। (मलतक़त से)।

- गेहूँ लादने के लिए टट्टू लिया, मुस्तईर ने उसे अपने वकील के साथ भेजा और वकील ने अपना अनाज लाद दिया और वह मर गया, तो मुस्तईर ज़िम्मेदार नहीं होगा। यह नियम किताब-अश-शिरका में है। (फतावा सगीरी से)।
- यदि उधार किसी खास स्थान तक के लिए सीमित हो, तो नियम सामान्य उधार जैसा ही है, लेकिन स्थान की पाबंदी का ध्यान रखा जाएगा। यदि मुस्तईर उस स्थान की सीमा से आगे गया या उल्लंघन किया, तो वह ज़िम्मेदार होगा, चाहे वह नया स्थान अनुमति प्राप्त स्थान से नज़दीक ही क्यों न हो। (वजीज़ करदरी से)।
- रास्ते के संबंध में: यदि किसी स्थान के लिए टट्टू लिया और सामान्य रास्ते के अलावा दूसरे रास्ते से ले गया, यदि वह दूसरा रास्ता भी आम इस्तेमाल का है, तो हर्जाना नहीं होगा। यदि वह रास्ता सामान्य नहीं है और टट्टू थक कर मर गया, तो मुस्तईर ज़िम्मेदार होगा। (सिराज-उल-वहाज से)। यदि ऐसे रास्ते से ले गया जो पगडंडी भी नहीं है, तो वह ज़िम्मेदार होगा। यदि मालिक ने खास रास्ता तय किया था और मुस्तईर दूसरे रास्ते से गया: यदि दोनों रास्ते समान हैं, तो कोई हर्जाना नहीं; यदि दूसरा रास्ता लंबा या असामान्य है, तो [ज़िम्मेदारी होगी]।

چوتھا باب: مستعیر کے خلاف کرنے کے احکام میں

اگر زید نے عمرو سے کوئی چیز لادنے کے واسطے ایک ٹٹو مستعار لیا پھر اس پر ایک دوسری چیز لادی تو اس کی چار صورتیں ہیں اگر اس پر سوائے اس کے جو مالک نے بیان کی ہے دوسری چیز ایسی لادی جو پہلی شے کی جنس سے ہے اور وہی ضرر ٹٹو کو پہنچتا ہے جو پہلی چیز سے پہنچتا مثلاً دس من گیہوں لادنے کے واسطے مستعار لیا پھر ان گیہوں کے سوا دوسرے گیہوں دس من لادے یا اپنے ذاتی گیہوں کے لادنے کے لئے مستعار لیا پھر غیر کے گیہوں لادے تو مستعیر پر ضمان نہ آئے گی اور اگر جنس میں اختلاف کیا مثلاً دس قفیز گیہوں لادنے کے واسطے مستعار لیا پھر اس پر دس قفیز جو لادے اور وہ مر گیا تو استحساناً ضمان نہ آئے گی اور اگر اس پر دس قفیز سے زیادہ جو لادے لیکن یہ جو وزن میں گیہوں کے برابر ہیں تو امام شیخ الاسلام نے ذکر فرمایا کہ استحساناً ضمان نہ ہو گا اور یہی اصح ہے اور اگر خلاف جنس میں ایسی چیز لادی جو ٹٹو کے حق میں مضر ہے مثلاً گیہوں لادنے کے واسطے مستعار لیا پھر اس پر خشت خام یا خشت پختہ یا لوہا گیہوں کے وزن کے برابر لادا اور وہ مر گیا تو ضامن ہو گا اسی طرح اگر اس پر قطن یا بھوسا یا لکڑی یا چھوہارے لادے تو بھی یہی حکم ہے اور اگر اس نے مقدار میں مخالفت کی مثلاً دس من گیہوں لادنے کے واسطے مستعار لیا پھر اس پر پندرہ من لادے اور وہ مر گیا تو تہائی قیمت کا ضامن ہو گا اور یہ حکم بخلاف اس کے ہے کہ اگر کوئی بیل دس من گیہوں پیسنے کے واسطے چکی میں جوتنے کو مستعار لیا پھر اس سے گیارہ من پسائے کیونکہ اس صورت میں بیل کی پوری قیمت کا ضامن ہو گا اور یہ حکم اس وقت ہے کہ وہ ٹٹو

پندرہ من بوجھ اٹھا سکتا ہو اور اگر نہ اٹھا سکتا ہو اور اس نے لادا اور وہ مر گیا تو اس کا تلف کرنے والا قرار دیا جائے گا اور ٹٹو کی پوری قیمت کا ضامن ہو گا یہ محیط و ذخیرہ میں ہے۔

اگر کوئی ٹٹو مطلقاً مستعار لیا تو مستعیر اس پر اس قدر لاد سکتا ہے جس کو وہ اٹھا سکے اور اگر اس پر اس کی طاقت سے زیادہ لادا اور وہ تھک کر ہلاک ہو گیا تو ضامن ہو گا اسی طرح اگر رات تک بدوں دانہ چارہ دیئے اس سے کام لیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر اس پر بوجھ لادا اور چارہ دیا تو ضمان نہ ہو گا جہاں چاہے جس وقت چاہے جو بوجھ اس پر لادے یہ ملتقط میں ہے ایک ٹٹو گیہوں لادنے کے واسطے مستعار لیا پھر مستعیر نے وہ ٹٹو اپنے وکیل کے ساتھ گیہوں لادنے کو بھیجا اور وکیل نے اس پر اپنا ذاتی اناج لادا اور وہ مر گیا تو مستعیر ضامن نہ ہو گا یہ حکم صریح کتاب الشرکہ میں مذکور ہے حالانکہ یہ حکم عجیب ہے یہ فتاویٰ صغیریٰ میں ہے اگر عاریت کے ساتھ کسی مقام تک کی قید ہو تو اس کا حکم مثل عاریت مطلقہ کے ہے لیکن صرف مقام کی قید لحاظ رکھی جائے گی پس اگر مستعیر نے اس مقام کی حد سے تجاوز کیا یا مخالفت کی تو ضامن ہو گا اگر چہ جس مقام کی طرف مخالفت کر کے لے گیا ہے وہ مقام اس مقام سے نزدیک ہو جس کی عاریت دینے والے نے اجازت دی ہے یہ وجیز کردری میں ہے اگر کوئی ٹٹو کسی مقام تک کے واسطے جس کو بیان کر دیا ہے مستعار لیا پھر مستعیر اس مقام کے راستہ کے سوا دوسری راہ سے ٹٹو کو اس مقام تک لے گیا پس اگر دوسرا راستہ ایسا ہو کہ لوگوں کی عادت اس راستہ سے اس مقام کو جانے کی جاری ہے تو ضمان نہ ہو گا اگر چہ ٹٹو تھک کر مر جائے اور اگر اس دوسرے راستہ سے لوگوں کی عادت اس مقام کو جانے کی جاری نہ ہو اور ٹٹو تھک کر مر گیا تو مستعیر ضامن ہو گا یہ سراج الوہاج میں ہے کسی موضع تک کے واسطے ایک ٹٹو مستعار لیا پھر ٹٹو کو ایسی راہ سے لے گیا جو پگڈنڈی نہیں ہے اور وہ تھک کر مر گیا تو ضامن ہو گا اور اگر عاریت دینے والے نے کوئی راستہ خاص مقرر کر دیا اور مستعیر دوسری راہ سے لے گیا پس اگر

دونوں راستہ یکساں ہوں تو ضامن نہ ہو گا اور اگر دوسرا راستہ دور ہو یا چلتا راستہ نہ ہو تو

[باقی متن صفحہ کے نیچے ہے]

Fatawa 'Alamgiri Volume 6 (Page 56) - Kitab al-'Ariya (Book of Loans)

...he shall be liable. Similarly, if there is a difference in the safety of the two paths, such that the alternative path taken was dangerous and not secure, he shall be held liable. This is recorded in *Khazanat al-Muftin*.

Borrowing an Ox for Plowing One's Own Land☆

A person borrowed a donkey to carry a jar of water. He carried three jars in three trips. The donkey had a pre-existing defect, and he returned it in the same condition. Subsequently, the donkey died while with the owner. If the borrower did not cause any additional defect, he is not liable. This is in *Jawahir al-Fatawa*. In *Fatawa Dinari*, it is mentioned that a person borrowed a donkey to carry a load from a certain place. The lender (mu'ir) stipulated that it should not be kept for more than four days. The borrower kept it for fifteen days, and the donkey died. It was asked: for which day's value is he liable? It was ruled that he is liable for the donkey's value as of the fifth day from the start of the loan. This is in *Fusul Imadiya*. If a pony was borrowed to go to a certain side in Kufa, but the borrower took it to the Euphrates River for watering (a different direction), and the pony died, he is liable. This is in *Mabsut*. If an ox was borrowed to plow a specific piece of land, but was used on different land and died of exhaustion, the borrower is liable because soil types differ in hardness. Similarly, if the ox was not used for plowing but was kept tied at home until it died, he is still liable. This is in *Fatawa Sughra*. If a pony was borrowed only for a one-way trip to a specific destination, and the borrower took it further and then returned to the destination, liability remains until it is returned to the owner; there is no disagreement on this. However, if it was borrowed for a round trip and, after a violation, the borrower returned to acting according to the conditions, he is absolved of liability. This is the most correct and chosen opinion in *Fatawa 'Atabiyya*.

Borrowing Tools Like a Shovel or Water Bucket for a Garden and Negligence in Their Return☆

If an animal was borrowed to carry a specific amount of wheat to a city and the wheat was lost on the way, the borrower has the right to ride the animal to the city and back to the lender's house. This is in *Qunya*. If a mare was borrowed for a specific destination and the borrower took another person as a pillion passenger, and the mare suffered a miscarriage, the borrower is not liable for the fetus. However, if the mare was harmed, he is liable for half the damage, provided the mare was capable of carrying two people. If not, he is liable for the full loss. This is in *Fusul Imadiya*. If a

woman borrowed a headscarf (odhni), took it elsewhere, and it tore, she is liable. This is in *Kadhani al-Ma'iyya*. If a shovel was borrowed for garden work and the lender instructed not to leave it in the garden but to bring it back, and the borrower left it and it was stolen, he is liable. This is in *Khazanat al-Muftin*. If a shovel was borrowed for weeding and, after finishing, the borrower lent it to someone else and it was lost, the owner has the option to claim compensation (daman) from either party. This is in *Qunya*.

फ़तावा आलमगिरी जिल्द 6 (पृष्ठ 56) - किताबुल आरिया (उधार की किताब)

वह जिम्मेदार (ज़ामिन) होगा। इसी तरह अगर दोनों रास्तों की सुरक्षा में फर्क हो, यहाँ तक कि वह दूसरा रास्ता जिससे वह गया, खतरनाक हो और सुरक्षित न हो, तो वह ज़ामिन होगा। यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में दर्ज है।

अपनी ज़मीन में हल चलाने के लिए कोई बैल उधार लेना☆

एक व्यक्ति ने पानी का एक घड़ा लाने के लिए एक गधा उधार लिया, फिर उसने तीन बार में तीन घड़े पानी पहुँचाया। उस गधे में पहले से कोई दोष (ऐब) था, फिर जैसा वह था वैसा ही वापस कर दिया। बाद में मालिक के पास वह गधा मर गया। यदि उधार लेने वाले के पास गधे में कोई नया दोष पैदा नहीं हुआ था, तो वह ज़ामिन नहीं होगा। यह 'जवाहरुल फ़तावा' में है। 'फ़तावा दीनारी' में है कि एक व्यक्ति ने किसी स्थान से बोझ ढोने के लिए एक गधा उधार माँगा। मालिक (मुईर) ने कहा कि इसे चार दिन से ज़्यादा न रखना और चार दिन बाद वापस ले आना। उसने उसे पंद्रह दिन रखा और गधा मर गया। पूछा गया कि वह किस दिन की कीमत का ज़ामिन होगा? तो फरमाया कि उधार के दिन से पाँचवें दिन गधे की जो कीमत थी, उसका वह ज़ामिन होगा। यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। अगर कूफ़ा में किसी खास दिशा में ले जाने के लिए टट्टू उधार लिया गया, फिर उसे पानी पिलाने के लिए फरात नदी की ओर ले गया (जो तय दिशा के अलावा थी) और टट्टू मर गया, तो वह ज़ामिन होगा। यह 'मबसूत' में है। यदि अपनी ज़मीन जोतने के लिए बैल उधार लिया और ज़मीन तय कर दी थी, फिर दूसरी ज़मीन जोती और बैल थक कर मर गया, तो वह ज़ामिन होगा क्योंकि ज़मीन की सख्ती और नरमी अलग-अलग होती है। इसी तरह अगर बैल से हल नहीं चलाया बल्कि उसे घर में बाँध रखा और वह मर गया, तब भी ज़ामिन होगा। यह 'फ़तावा सुग़रा' में है। एक व्यक्ति ने केवल जाने के लिए किसी मुकाम तक टट्टू उधार लिया और मुकाम तय कर दिया, फिर उसे आगे ले गया और वापस मुकाम पर ले आया, तो उस पर ज़िम्मेदारी तब तक रहेगी जब तक वह मालिक को वापस न कर दे। इसमें कोई मतभेद नहीं है। और अगर आने-जाने दोनों के लिए लिया था और शर्त के खिलाफ काम करने के बाद फिर शर्त के अनुसार काम किया, तो वह ज़िम्मेदारी से बरी हो जाएगा। यह 'फ़तावा अताबिया' में है।

बाग में बेलचा या पानी का डोल जैसी चीज़ उधार लेना और वापसी में टालमटोल (या लापरवाही) करना☆

यदि किसी जानवर को शहर तक गेहूं ढोने के लिए उधार लिया और गेहूं रास्ते में नष्ट हो गए, तो उसे अधिकार है कि शहर तक खुद सवार होकर जाए और मालिक के घर तक वापस आए। यह 'कुनिया' में है। यदि घोड़ी किसी खास जगह तक के लिए उधार ली और उस पर किसी दूसरे व्यक्ति को भी बैठा लिया, फिर घोड़ी का गर्भ गिर गया, तो वह भ्रूण (जनीन) का ज़ामिन नहीं होगा। लेकिन अगर घोड़ी को नुकसान पहुँचा, तो आधे नुकसान का ज़ामिन होगा। यह तब है जब घोड़ी दो लोगों का बोझ उठा सकती हो, वरना वह पूरे नुकसान का ज़ामिन होगा। यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। किसी महिला ने ओढ़नी उधार ली और उसे दूसरी जगह ले गई जहाँ वह फट गई, तो वह ज़ामिन होगी। एक बेलचा बाग के लिए उधार लिया और मालिक ने कहा था कि बाग में न छोड़ना, साथ लाना, फिर भी उसने बाग में छोड़ दिया और चोरी हो गया, तो वह ज़ामिन होगा। यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। बाग खोदने के लिए बेलचा उधार लिया और काम के बाद किसी और को उधार दे दिया और वह गुम हो गया, तो मालिक को अधिकार है कि दोनों में से जिससे चाहे हर्जाना (ज़मान) ले। यह 'कुनिया' में है।

فتاویٰ عالمگیری جلد ۶ (صفحہ ۵۶) - کتاب العاریہ

ضامن ہوگا اسی طرح اگر دونوں راستے بے خوف ہونے میں فرق رکھتے ہوں حتیٰ کہ دوسرا راستہ کہ جس راہ سے گیا ہے وہ خوفناک ہو مامون نہ ہو تو ضامن ہوگا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

اپنی زمین میں ہل چلانے کے واسطے کوئی بیل مستعار لیا☆

ایک شخص نے ایک گدھا ایک گھڑا پانی لانے کے واسطے مستعار لیا پھر تین گھڑے پانی تین دفعہ کر کے لایا اور اس گدھے میں عیب تھا پھر جیسا تھا ویسا ہی واپس کر دیا اور مالک کے پاس وہ گدھا مر گیا پس اگر مستعیر کے پاس زیادہ عیب نہیں پیدا ہو گیا ہے تو ضامن نہ ہوگا یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے فتاویٰ دیناری میں ہے کہ ایک شخص نے کسی موضع سے بوجھ لادنے کے واسطے ایک گدھا عاریت چاہا اور معیر نے کہا کہ چار روز سے زیادہ نہ رکھنا چار روز بعد یہ گدھا واپس لانا اس نے پندرہ روز رکھا اور وہ گدھا مر گیا تو کس روز کی قیمت کا ضامن ہوگا تو فرمایا کہ روز عاریت سے پانچویں روز جو کچھ گدھے کی قیمت تھی اس کا ضامن ہوگا یہ فصول عمادیہ میں ہے اگر کوفہ میں کسی جانب کو اپنی ضرورت کے واسطے لے جانے کو ایک ٹٹو مستعار لیا پھر اس کو پانی پلانے کے واسطے دریائے فرات کی طرف لایا اور جس جانب کے واسطے مستعار لیا تھا وہ جانب اس دریا سے علاوہ ہے اور ٹٹو مر گیا تو ضامن ہوگا یہ مبسوط میں ہے اپنی زمین میں ہل چلانے کے واسطے کوئی بیل مستعار لیا اور زمین کو معین کر دیا تھا پھر سوائے اس کے دوسری زمین میں ہل چلایا اور بیل تھک کر مر گیا تو ضامن ہوگا کیونکہ زمینیں باہم سختی و نرمی میں مختلف ہوتی ہیں اسی طرح اگر بیل سے ہل نہ چلایا بلکہ اپنے گھر اس کو باندھ رکھا یہاں تک کہ مر گیا تو بھی ضامن ہوگا یہ فتاویٰ صغریٰ میں ہے۔ ایک شخص نے

فقط جانے کے واسطے کسی مقام تک ایک ٹٹو مستعار لیا اور مقام معین کر دیا ہے پھر ٹٹو کو اس مقام سے آگے بڑھا لے گیا پھر اس مقام پر لوٹ آیا تو اس پر ضمان لازم رہے گی جب تک کہ اس کے مالک کو واپس نہ کر دے اور اس میں کچھ اختلاف نہیں ہے اور اگر آنے جانے کے واسطے مستعار لیا پھر خلاف کرنے کے بعد موافق شرط کے عمل کیا تو ضمان سے بری ہو جائے گا جیسا کہ ودیعت مطلقہ میں حکم ہے اور یہی اصح اور مختار ہے یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے۔

باغ میں بیلچہ کسی پانی وغیرہ لگانے والا ڈول جیسی کوئی چیز مستعار لینا اور واپسی میں لیت ولعل (یا لا پرواہی) برتنا☆

اگر کسی جانور کو کسی قدر معین گیہوں شہر تک لاد لے جانے کے واسطے مستعار لیا اور وہ گیہوں راستہ میں تلف ہو گئے تو اس کو اختیار ہوگا کہ شہر تک خود سوار ہو جائے اور معیر کے گھر تک سوار ہو کر لوٹ آئے یہ قنیہ میں ہے۔ اگر ایک گھوڑی کسی خاص مقام تک کے واسطے مستعار لی اور اس پر سوار ہو کر اپنی ردیف میں دوسرے آدمی کو سوار کر لیا پھر گھوڑی پیٹ ڈال گئی تو اس پر جنین کی ضمان لازم نہ آئے گی لیکن اگر گھوڑی میں اس سبب سے کچھ نقصان آیا تو آدھے نقصان کا ضامن ہوگا اور یہ حکم اس وقت ہے کہ گھوڑی ایسی ہو کہ اس پر دو آدمی سوار ہو سکتے ہوں اور اگر ایسی نہ ہو تو تلف کرنے میں شمار کیا جائے گا پس پورے نقصان کا ضامن ہوگا یہ فصول عمادیہ میں ہے عورت نے لباس مانگی کی اوڑھنی مستعار لی پھر اس کو دوسری جگہ لے گئی اور پھٹی تو ضامن ہوگی کذانی المعیہ۔ ایک بیلچہ باغ میں کام کرنے کے واسطے عاریت لیا اور معیر نے کہا کہ باغ میں نہ چھوڑنا اپنے ساتھ لانا پھر مستعیر نے باغ میں چھوڑ دیا اور وہ چوری ہو گیا تو ضامن ہوگا یہ خزانہ المفتین میں ہے ایک فالیز کوڑنے کے واسطے ایک بیلچہ مستعار لیا اور گوڑ کر جب فارغ ہوا تو دوسرے کو عاریت دے دیا اور وہ ضائع ہو گیا تو مالک کو اختیار ہے کہ دونوں میں سے جس سے چاہے ضمان لے یہ قنیہ میں ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 57 Book of Loans (Al-Ariyat)

Chapter Five: Regarding the destruction of borrowed items, and where the borrower is liable and where they are not.

Imam Muhammad (RA) stated in "Al-Asl" that if a person borrows or rents a pony, rides it, dismounts in an alley to enter a mosque for prayer, and leaves it loose in the alley and it is lost, he is liable. Some scholars say if he didn't tie it, he's liable, but if he did, he's not. Others say he's liable in any case, and Imam Muhammad's general statement without conditions implies this. Shams-ul-Aimma al-Sarakhsi (RA) gives a fatwa to this effect; this is in "Al-Zakhira." If the borrower unloads the borrowed pony, leaves it in the alley, and takes the load inside a house, and the pony is lost, he is liable whether it was tied or not. This is because by leaving it out of sight, he exposed it to loss. However, if he intended that the pony would remain within his sight while entering the mosque or house, he would not be liable; the fatwa in "Khazanat-ul-Muftin" is based on this. If, intending to pray in a wilderness, he dismounts, holds the pony, starts praying, and it escapes, he is not liable. This rule proves that visibility is the criterion for liability; this is in "Al-Zahiriyya." A person borrowed a pony from a mosque to accompany a funeral to a certain place. Upon reaching the graveyard, he dismounted, handed it to someone, and entered the graveyard to recite Fateha. If the pony was stolen then, Imam Muhammad said he is not liable; this is in "Fatawa Qazi Khan."

Description of negligence in protection (carelessness, neglect, laxity, etc.) ☆

In such instances, providing personal protection is excluded from the contract of loaning; this is in "Tatar Khaniya." If a borrowed animal is tied in a stable (marbat)—the place where animals are kept—and a wooden barrier is placed at the door to prevent escape, and it is stolen, the borrower is not liable; this is in "Wajiz Kurdari." A person borrowed an ox from another on the condition that he would lend his ox in return someday. One day he came to borrow it, the owner was absent, so he borrowed it from the owner's wife. She gave it, he took it to his land, and the ox was lost there; he is liable; this is in "Al-Muhit." A person asked for an ox, and the lender said he'd give it tomorrow. The next day, the borrower took the ox without permission, used it, and it died of exhaustion. "Fatawa Abu Laith" states he is liable, while "Majma al-Nawazil" says he is not; this is in "Al-Zakhira." If an ox was borrowed, used for work, and then left to graze in a pasture where it was lost, if he knew the owner would consent to it grazing alone, he is not liable; otherwise, he is; this is in

"Fatawa Qazi Khan." Imam Sayyid Abul Qasim mentioned that if an animal is borrowed, used until noon, then left in the wild and eaten by a wolf, the borrower is liable. But if that wild area is the animal's usual pasture and the owner consented to it grazing alone, he is not liable; this is in "Fusool Imadiyya." If a donkey is borrowed for a specific destination and the borrower is warned of thieves on the path, yet takes that path and the donkey is snatched, then...

---

1. Perhaps this applies when the stable is a secure location; otherwise, there should be liability when there is negligence in protection.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 57 किताब-उल-आरियत (उधार की वस्तुओं की पुस्तक)

पाँचवाँ अध्याय: उधार ली गई वस्तु के नष्ट हो जाने के बारे में, और किन परिस्थितियों में उधार लेने वाला (मुस्तईर) ज़िम्मेदार होता है और किनमें नहीं।

इमाम मुहम्मद रह. ने 'अस्ल' में फ़रमाया है कि यदि कोई व्यक्ति उधार या किराये पर टट्टू(घोड़ा) लेकर उस पर सवार हो और वह किसी गली में उतरकर नमाज़ के लिए मस्जिद में प्रवेश करे, और टट्टू को गली में खुला छोड़ दे और वह नष्ट (गुम या मर) जाए, तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा। कुछ विद्वानों ने कहा है कि यदि उसने उसे किसी चीज़ से नहीं बाँधा तो ज़िम्मेदार होगा, और यदि बाँध दिया था तो नहीं। कुछ ने कहा कि वह हर हाल में ज़िम्मेदार होगा, और इमाम मुहम्मद का सामान्य कथन बिना किसी शर्त के इसी ओर संकेत करता है, और शम्स-उल-आइम्मा सरख़सी रह. इसी पर फ़तवा देते हैं; यह 'ज़ख़ीरा' में है। यदि उधार लेने वाले ने उधार के टट्टू पर से बोझ उतारकर टट्टू को गली में छोड़ दिया और बोझ घर के अंदर ले गया और वह टट्टू नष्ट हो गया, तो वह ज़िम्मेदार होगा चाहे उसे बाँधा हो या नहीं; क्योंकि जब उसने उसे अपनी नज़र से ओझल छोड़ा, तो उसने उसे नष्ट होने के लिए छोड़ दिया। यहाँ तक कि यदि उसने यह सोचा कि जब मैं मस्जिद या घर में प्रवेश करूँगा, तो टट्टू मेरी आँखों से ओझल नहीं होगा, तो उस पर कोई ज़िम्मेदारी नहीं आएगी; 'ख़ज़ाना-उल-मुफ़्तीन' में इसी पर फ़तवा है। यदि जंगल में नमाज़ पढ़ने के इरादे से टट्टू से उतरकर उसे पकड़ लिया और नमाज़ में व्यस्त हो गया, और वह छूटकर भाग गया, तो उस पर कोई ज़िम्मेदारी नहीं आएगी। यह मामला इस बात का प्रमाण है कि ज़िम्मेदारी के लिए नज़र से ओझल कर देने का महत्व है; यह 'ज़हीरिया' में है। एक व्यक्ति ने एक मस्जिद से जनाज़े के साथ जाने के लिए एक टट्टू उधार लिया, फिर जब वह कब्रिस्तान पहुँचा, तो उतरकर उसे एक व्यक्ति को दे दिया और स्वयं कब्रिस्तान में फ़ातिहा पढ़ने चला गया, फिर वह टट्टू चोरी हो गया, तो इमाम मुहम्मद ने फ़रमाया कि वह व्यक्ति ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है।

सुरक्षा में कमी (लापरवाही, भूल और ढिलाई आदि) होने का वर्णन ☆

ऐसी स्थिति में स्वयं सुरक्षा करना उधार के अनुबंध (अक़्द-ए-इस्तेआरा) से बाहर माना गया है; यह 'ततार ख़ानिया' में है। यदि उधार लिए गए पशु को अस्तबल (मरबत) में, यानी जहाँ जानवर बाँधे जाते हैं, बाँधा और दरवाज़े के नीचे एक लकड़ी लगा दी ताकि वह निकल न सके और वह चोरी हो गया, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'वजीज़ करदरी' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे का एक बैल इस शर्त पर

उधार लिया कि वह उसे भी किसी दिन एक बैल उधार देगा। फिर वह एक दिन आया कि बैल उधार ले, लेकिन मालिक अनुपस्थित था। उसने मालिक की पत्नी से बैल उधार ले लिया, उसने दे दिया, वह उसे अपने खेत में ले गया और वहाँ बैल नष्ट हो गया, तो वह ज़िम्मेदार होगा; यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने एक बैल उधार माँगा और देने वाले ने कहा कि मैं कल तुझे दूँगा। जब कल का दिन आया, तो उधार लेने वाला उसकी अनुमति के बिना बैल ले गया और अपने काम में लगाया और बैल थक कर मर गया, तो 'फ़तावा अबू लैथ' में उल्लेख है कि उस पर मुआवज़ा अनिवार्य होगा, जबकि 'मजमा-उल-नवाज़िल' में लिखा है कि अनिवार्य नहीं होगा; यह 'ज़ख़ीरा' में है। यदि एक बैल उधार लिया और काम के बाद उसे चरागाह में चरने के लिए छोड़ दिया और वह नष्ट हो गया, तो यदि वह जानता था कि मालिक उसे चरागाह में अकेला चरने देने पर सहमत होगा, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, अन्यथा होगा; यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। इमाम सैय्यद अबुल क़ासिम ने उल्लेख किया है कि यदि कोई पशु उधार लेकर दोपहर (ज़ुहर) तक काम लिया और फिर जंगल में छोड़ दिया और उसे भेड़िया खा गया, तो वह ज़िम्मेदार होगा। लेकिन यदि वह जंगल उस पशु का नियमित चरागाह हो और मालिक इस बात पर सहमत हो कि पशु वहाँ अकेला चरे, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। यदि किसी विशेष स्थान के लिए गधा उधार लिया और फिर उसे सूचना मिली कि रास्ते में चोर हैं, फिर भी वह उसी रास्ते गया और गधा छीन लिया गया, तो...

---

1. शायद यह तब है जब अस्तबल एक सुरक्षित स्थान हो, अन्यथा सुरक्षा में कमी होने पर ज़िम्मेदारी होनी चाहिए।

باب پنجم: عاریت کے ضائع کر دینے اور جس کا مستعیر ضامن ہوتا ہے اور جس کا نہیں ہوتا ہے اس کے بیان میں

امام محمدؒ نے اصل میں فرمایا کہ اگر کوئی شخص عاریت یا کرایہ کر کے ٹٹو پر سوار ہو اور وہ کسی کوچہ میں اتر کر نماز کے واسطے مسجد میں داخل ہوا اور کوچہ میں اس کو کھلی چھوڑ دیا اور وہ تلف ہوا تو ضامن ہوگا اور بعض مشائخ نے فرمایا کہ اگر اس کو کسی چیز سے باندھ نہ دیا ہو تو ضامن ہوگا اور اگر باندھ دیا ہو تو ضامن نہ ہوگا اور بعض مشائخ نے فرمایا کہ ہر حال میں ضامن ہوگا اور امام محمدؒ کا بیان اطلاق کے ساتھ بدون قید کے اسی پر دلالت کرتا ہے اور شمس الائمہ سرخسیؒ اسی پر فتویٰ دیتے ہیں یہ ذخیرہ میں ہے اور اگر مستعیر نے مستعار ٹٹو پر سے بوجھ اتار کر ٹٹو کوچہ میں چھوڑ دیا اور بوجھ گھر کے اندر لے گیا اور وہ ٹٹو ضائع ہوا تو ضامن ہوگا خواہ کسی شے سے باندھا ہو یا نہ باندھا ہو کیونکہ جب اس نے اپنی نظر سے اس کو پوشیدہ چھوڑا تو اس کو ضائع کر دیا حتیٰ کہ اگر اس نے یہ تصور کیا کہ جب میں مسجد یا گھر میں داخل ہوں گا تو ٹٹو میری آنکھ سے پوشیدہ نہ ہوگا تو اس پر ضمان نہ آئے گی اور اسی پر فتویٰ ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے اور اگر جنگل میں نماز پڑھنے کا ارادہ کر کے ٹٹو سے اتر کر اس کو پکڑ لیا اور نماز میں مشغول ہوا اور وہ چھوٹ کر بھاگ گیا تو اس پر ضمان نہ آئے گی اور یہ مسئلہ اس امر کی دلیل ہے کہ ضمان کے واسطے اپنی آنکھ سے پوشیدہ کر دینے کا اعتبار ہے یہ ظہیریہ میں ہے ایک شخص نے ایک مسجد سے مشایعت جنازہ کے واسطے کسی مقام تک ایک ٹٹو مستعار لیا پھر جب مقبرہ تک پہنچا تو اتر کر ایک آدمی کو دے دیا اور خود مقبرہ میں فاتحہ

پڑھنے داخل ہوا پھر وہ ٹٹو چوری ہو گیا تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ وہ شخص ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

حفاظت میں قصور (لاپرواہی، غفلت و تساہلی وغیرہ) واقع ہونے کا بیان ☆

ایسے وقت میں اپنی ذات سے حفاظت کرنا عقد استعارہ سے مستثنیٰ ہو گیا یہ تاتار خانیہ میں ہے مستعار چوپایہ کو مربط میں یعنی جس مکان میں جانور بندھتے ہیں باندھا اور دروازہ کے نیچے ایک لکڑی لگا دی تاکہ نکل نہ جائے اور وہ چوری ہو گیا تو ضامن نہ ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے ایک شخص نے دوسرے کا ایک بیل اس شرط سے مستعار لیا کہ اس کو ایک بیل کسی روز مستعار دے گا پھر وہ ایک روز آیا کہ اس کا بیل مستعار لے اور یہ شخص غائب تھا اس نے اس کی عورت سے مستعار لیا اس نے دے دیا وہ لے کر اپنی زمین میں لے گیا اور وہاں بیل ضائع ہو گیا تو ضامن ہو گا یہ محیط میں ہے ایک شخص نے ایک بیل عاریت مانگا اور معیر نے کہا کہ میں کل کے روز تجھے دوں گا پھر جب کل کا روز ہوا تو مستعیر بدون اس کی اجازت کے بیل لے گیا اور اپنے کام میں لایا اور بیل تک کر مر گیا تو فتاویٰ ابو اللیث میں مذکور ہے کہ اس پر ضمان لازم آئے گی اور مجمع النوازل میں لکھا ہے کہ لازم نہ آئے گی یہ ذخیرہ میں ہے اگر ایک بیل مستعار لیا اور اس سے کام لے کر چراگاہ میں چرنے کو چھوڑ دیا اور وہ ضائع ہو گیا پس اگر جانتا تھا کہ مالک اس کا تنہا چراگاہ میں بیل کے چرنے سے راضی ہو گا تو ضامن نہ ہو گا اور اگر یہ نہ جانتا تھا تو ضامن ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور امام سید ابو القاسم نے ذکر فرمایا کہ اگر ایک چوپایہ عاریت لے کر ظہر تک اس سے کام لے کر پھر جنگل میں چھوڑ دیا اور اس کو بھیڑیا کھا گیا تو ضامن ہو گا اور اگر وہ جنگل اس چوپایہ کا چراگاہ ہو اور معیر اس امر سے راضی تھا کہ یہ چوپایہ اکیلا اس جنگل میں چرے تو ضامن نہ ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے

اگر کسی مخصوص موضع تک کے واسطے کوئی گدھا مستعار لیا پھر اس کو خبر دی گئی کہ راہ میں چور لگتے ہیں اور وہ اسی راہ گیا اور گدھا چھن گیا تو

---

۱ شاید یہ اس وقت ہے کہ مربط مقام محرز ہو ورنہ ضامن ہونا چاہئے جبکہ حفاظت میں قصور ہوا۔

Fatawa Alamgiri ..... Vol 6 [58] Kitab al-Ariya (Book of Loans)

No liability (Daman) shall be incurred provided people commonly use such a path; this is stated in *al-Multaqat*. If a donkey is borrowed and it becomes lame due to fatigue, there is no liability; this is in *al-Quniya*. If the borrowed donkey is tied to a tree with the same rope that was on it, and the rope gets caught around its neck causing it to be strangled and die, there is no liability; this is in *al-Khulasah*. If an ox is borrowed and after finishing the work, its rope is not untied and it goes to the pasture, and the rope gets entangled around its neck and pulls tightly, causing its death, the borrower (Musta'ir) shall be liable; this is written in *Khizana al-Muftin*.

A person borrowed an animal from another, and while in an open field, the borrower fell asleep holding its lead rope in his hand. Another person came, cut the lead rope, and took the animal away; no liability shall fall on the borrower. However, if that person pulled the rope from the borrower's hand and took the animal without the borrower realizing it, there shall be liability. Sadr al-Shaheed said that the interpretation of this rule is that it applies when the person was sleeping on his side. If he was sleeping while sitting, this rule does not apply. Other scholars (Mashaikh) have said that sleeping on the side only entails liability if it occurred in a settled area (Hadr); if it occurred during travel, there is no liability; this is in *al-Zahiriyah*.

If an animal is borrowed for one or two days and after the period expires, it is not returned despite the ability to do so, until it dies, the borrower shall be liable for its price, regardless of the cause of death. This is mentioned in *al-Asl*. Some scholars have said this rule applies if the animal was used even after the period expired; if it was not used, there is no liability, and this is the preferred view (Mukhtar). There is no difference whether the period of loan was explicitly stated or implied. Some even said that if an adze is borrowed for splitting wood and is kept until it is destroyed, there is liability; this is in *Fatawa Attabiyah*.

If an ox is requested as a loan and someone is sent to bring it from the lender (Mu'ir), and that person rides the ox on the way and it dies, the person who was ordered to bring it shall be liable and cannot recover the cost from the one who ordered him, provided the one who ordered did not instruct him to ride. This rule applies if the animal is such that it can be controlled without being ridden. If it cannot be controlled without being ridden, there is no liability; this is in *Fusul al-Imadiyah*.

Qazi Badi al-Din was asked about a donkey borrowed to bring wood from the forest, then given to a laborer to go and load the wood. The laborer took it and disappeared.

The Qazi said: if the laborer is not a trustworthy person, the borrower shall be liable. Qazi Jamal al-Din said: if the laborer was hired on a daily wage, the borrower shall be liable. Qazi Badi al-Din said: No. This is in *Tatar Khaniyah*.

Zaid sent an envoy to Amr so that the envoy might bring a pony (tattu) from Amr for Zaid up to a certain village. The envoy went to Amr and said: Zaid says to lend me a pony up to such-and-such village. The envoy named a village other than the one Zaid had mentioned. Amr gave it to him. Then Zaid took the ride from the place he himself intended to go, but went to the village the envoy had mentioned to Amr. If the pony died, there would be no liability because permission had been obtained for that. But if he went to the village Zaid had originally named and the pony died, there would be liability and the price of the pony would have to be paid, because he intended a lawful act but fell into a forbidden one (unauthorized use). Whatever liability he pays, he cannot recover it from the envoy because he paid the penalty for his own offense. If the place Zaid named was on the way to the place the envoy named—for example, Zaid said up to Kakori and the envoy obtained permission up to Malihabad, whereas Kakori is on the way to Malihabad—then if Zaid went only up to Kakori, there would be no liability because permission for it would be established. This is in *al-Siraj*.

1. His words "daily wage" mean a stranger who was hired for his labor on that day; he was not a monthly servant.
2. There will be no liability even if the pony dies.

इस पर ज़मान (हर्जाना) नहीं आएगा बशर्ते कि लोग ऐसा रास्ता चलते हों; यह 'मुल्तक़त' में है। एक गधा उधार लिया और वह थक कर लंगड़ा हो गया तो वह ज़ामिन (ज़िम्मेदार) न होगा; यह 'क़ुनिया' में है। और अगर उधार लिए गए गधे को उसी रस्सी से जो उस पर थी किसी पेड़ से बाँध दिया और वह रस्सी उसकी गर्दन में फँस गई और उसका गला घोंट गया और वह मर गया तो ज़ामिन न होगा; यह 'ख़ुलासा' में है। एक बैल उधार लिया और उससे काम लेकर जब फ़ारिग हुआ तो उसकी रस्सी नहीं खोली, वह चरागाह में चला गया और वह रस्सी उसकी गर्दन में फँसकर सख़्त खिंच गई और वह मर गया तो मुस्तईर (उधार लेने वाला) ज़ामिन होगा; यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में लिखा है।

एक व्यक्ति ने दूसरे से एक चौपाया उधार लिया और फिर मुस्तईर मैदान में उसकी नकेल हाथ में पकड़े सो गया और एक व्यक्ति ने आकर उसकी नकेल काट दी और उसे ले गया तो मुस्तईर पर ज़मान न आएगा। और अगर उस व्यक्ति ने रस्सी मुस्तईर के हाथ से खींच ली और चौपाया ले गया और मुस्तईर को पता न चला तो वह ज़ामिन होगा। और सद्रुश्शहीद ने फ़रमाया कि इसकी व्याख्या यह लाज़िम है कि यह उस समय है जब वह करवट से सो गया हो; और अगर वह बैठे-बैठे सोया हो तो यह हुक्म नहीं है। और मशाएख़ ने फ़रमाया कि करवट से सोने में उसी स्थिति में ज़ामिन होगा जब यह मामला 'हज़र' (शहरी इलाक़े) में हुआ हो, और अगर सफ़र में हो तो ज़ामिन न होगा; यह 'ज़हीरिया' में है।

अगर एक चौपाया एक या दो दिन के लिए उधार लिया, फिर जब अवधि बीत गई तो उसे वापस नहीं किया बावजूद इसके कि वापस कर सकता था, यहाँ तक कि वह मर गया, तो उसकी क़ीमत का ज़ामिन होगा, चाहे वह किसी भी वजह से मरा हो। ऐसा ही 'अस्ल' में ज़िक्र है। और कुछ मशाएख़ ने फ़रमाया कि यह हुक्म उस समय है जब अवधि बीतने के बाद भी उससे काम लिया हो; और अगर काम न लिया हो तो ज़ामिन न होगा और यही 'मुख़्तार' (पसंदीदा राय) है। और इसमें कोई फ़र्क़ नहीं है कि आरियत (उधार) का समय साफ़ तौर पर ज़िक्र हो या इशारे (दलालतन) से हो। यहाँ तक कि कुछ ने फ़रमाया कि अगर लकड़ी चीरने के लिए कोई बसूला उधार लिया और उसे रख छोड़ा यहाँ तक कि वह नष्ट हो गया तो ज़ामिन होगा; यह 'फ़तावा अताबिया' में है।

एक बैल उधार माँगा और एक व्यक्ति भेजा कि मुईर (उधार देने वाले) के पास से बैल ले आए, वह व्यक्ति रास्ते में बैल पर सवार हो गया और बैल मर गया, तो वह व्यक्ति (मायूर) ज़ामिन होगा और

अपने हुक्म देने वाले से वापस नहीं ले सकेगा, बशर्ते कि हुक्म देने वाले ने उसे सवार होने का हुक्म न दिया हो। और यह हुक्म तब है जब वह चौपाया ऐसा हो कि बिना सवारी के क़ाबू में आ सकता हो; और अगर बिना सवारी के क़ाबू में न आ सकता हो तो ज़ामिन न होगा; यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है।

क़ाज़ी बदीउद्दीन से पूछा गया कि एक गधा जंगल से लकड़ियाँ लाने के लिए उधार लिया, फिर एक मज़दूर को दिया कि जंगल से लकड़ियाँ लाद लाए, और वह मज़दूर उसे लेकर चल दिया और ग़ायब हो गया। तो क़ाज़ी ने फ़रमाया कि अगर मज़दूर भरोसेमंद आदमी न हो तो मुस्तईर ज़ामिन होगा। और क़ाज़ी जमालुद्दीन ने फ़रमाया कि अगर मज़दूर दैनिक मज़दूरी पर मुक़र्रर हो तो मुस्तईर ज़ामिन होगा। और क़ाज़ी बदीउद्दीन ने फ़रमाया कि नहीं। यह 'तातारा़ख़ानिया' में है।

ज़ैद ने एक दूत अम्र के पास इसलिए भेजा कि मेरे लिए अम्र से एक टट्टू अमुक गाँव तक के लिए उधार ले आए। दूत ने अम्र से जाकर कहा कि ज़ैद कहता है कि मुझे अमुक गाँव तक के लिए टट्टू उधार दे दो, और उस दूत ने जिस गाँव का ज़ैद ने नाम लिया था उसके अलावा दूसरे गाँव का नाम लिया। फिर अम्र ने उसे दे दिया। फिर ज़ैद ने जिस गाँव में जाने का ख़ुद इरादा किया था वहाँ से सवारी ली और जिस गाँव का दूत ने अम्र को नाम लिया था वहाँ गया और टट्टू मर गया तो वह ज़ामिन न होगा क्योंकि उसके लिए इजाज़त मिल गई थी। और अगर उस गाँव गया जिसका नाम ज़ैद ने लिया था और टट्टू मर गया तो ज़ामिन होगा और टट्टू की क़ीमत देनी पड़ेगी क्योंकि उसने हलाल का इरादा किया और हराम में पड़ गया (बिना अनुमति उपयोग)। और जितना हर्जाना उसने दिया है वह दूत से नहीं ले सकता क्योंकि उसने अपने अपराध का जुर्माना भरा है। और अगर ऐसा हो कि जिस स्थान का नाम ज़ैद ने लिया था वह उस गाँव के रास्ते में हो जिसका नाम दूत ने लिया है—जैसे ज़ैद ने काकोری तक कहा और दूत ने मलिहाबाद तक की इजाज़त ली, जबकि काकोरी मलिहाबाद के रास्ते में है—तो अगर ज़ैद काकोरी तक गया तो ज़ामिन न होगा क्योंकि उसकी इजाज़त प्राप्त होगी। यह 'सिराज' में है।

1. उनके शब्द "दैनिक" का अर्थ है कि वह अजनबी है जो उस दिन के लिए मज़दूरी पर रखा गया था; वह कोई महीने का नौकर नहीं था।
2. ज़ामिन न होगा चाहे वह टट्टू मर जाए।

اس پر ضمان نہیں آئے گی بشرطیکہ لوگ ایسا راستہ چلتے ہوں یہ ملتقط میں ہے ایک گدھا مستعار لیا اور وہ تھک کر لنگڑا ہوا تو ضامن نہ ہوگا یہ قنیہ میں ہے اور اگر مستعار گدھے کو اسی رسی سے جو اس پر تھی کسی درخت سے باندھ دیا اور وہ رسی اس کی گردن میں پڑ گئی اور اس کا گلا گھونٹ گیا اور وہ مر گیا تو ضامن نہ ہوگا یہ خلاصہ میں ہے ایک بیل مستعار لیا اور اس سے کام لے کر جب فارغ ہوا تو اس کی رسی نہ کھولی وہ چراگاہ میں چلا گیا اور وہ رسی اس کی گردن میں پھنس کر سخت کھینچ گئی اور وہ مر گیا تو مستعیر ضامن ہوگا یہ خزانیۃ المفتین میں لکھا ہے۔ ایک شخص نے دوسرے سے ایک چوپایہ مستعار لیا اور پھر مستعیر میدان میں اس کی ناتھ ہاتھ میں پکڑے سو گیا اور ایک شخص نے آ کر اس کی ناتھ کاٹ دی اور لئے چلا گیا تو مستعیر پر ضمان نہ آئے گی اور اگر اس شخص نے رسی مستعیر کے ہاتھ سے کھینچ لی اور چوپایہ لے گیا اور مستعیر کو شعور نہ ہوا تو ضامن ہوگا اور صدر الشہید نے فرمایا کہ اس کی تاویل یوں واجب ہے کہ یہ اس وقت ہے کہ جب کروٹ سے سو گیا ہو اور اگر بیٹھے بیٹھے سویا ہو تو یہ حکم نہیں ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ کروٹ سے سونے میں اسی حالت میں ضامن ہوگا جب یہ معاملہ حضر میں واقع ہوا اور اگر سفر میں تو ضامن نہ ہو گا یہ ظہیریہ میں ہے۔ اگر ایک چوپایہ ایک یا دو دن کے واسطے مستعار لیا پھر جب مدت گزر گئی تو اس کو واپس نہ کیا با وجودیکہ واپس کر سکتا تھا یہاں تک کہ وہ مر گیا تو اس کی قیمت کا ضامن ہوگا خواہ کسی وجہ سے مر گیا ہو ایسا ہی اصل میں مذکور ہے اور بعض مشائخ نے فرمایا کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ بعد مدت گزرنے کے بھی اس سے کام لیا ہو اور اگر کام نہ لیا ہو تو ضامن نہ ہوگا اور یہی مختار ہے اور اس میں کچھ فرق نہیں ہے کہ عاریت کا وقت صریح مذکور ہو یا دلالتہً ہو حتیٰ کہ بعض

نے فرمایا کہ اگر لکڑی چیرنے کے واسطے کوئی بسولا مستعار لیا اور اس کو رکھ چھوڑا یہاں تک کہ تلف ہو گیا تو ضامن ہوگا یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے ایک بیل عاریت مانگا اور ایک شخص بھیجا کہ معیر کے پاس سے بیل لے آئے وہ شخص راستہ میں بیل پر سوار ہو گیا اور بیل مر گیا تو وہ شخص مامور ضامن ہوگا اور اپنے حکم دینے والے سے واپس نہ لے سکے گا بشرطیکہ حکم دینے والے نے اس کو سوار ہونے کا حکم نہ کیا ہو اور یہ حکم اس وقت ہے کہ وہ چوپایہ ایسا ہو کہ بدوں سواری کے قابو میں آسکتا ہے اور اگر بدوں سواری کے قابو میں نہ آسکتا ہو تو ضامن نہ ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ قاضی بدیع الدین سے دریافت کیا گیا کہ ایک گدھا لکڑیاں جنگل سے لانے کے واسطے مستعار لیا پھر ایک مزدور کو دیا کہ جنگل سے لکڑیاں جا کر لاد لائے اور وہ مزدور اسے لے کر چل دیا اور غائب ہو گیا تو قاضی نے فرمایا کہ اگر مزدور معتبر آدمی نہ ہو تو مستعیر ضامن ہوگا اور قاضی جمال الدین نے فرمایا کہ اگر مزدور روزانہ لے پر مقرر ہو تو مستعیر ضامن ہوگا اور قاضی بدیع الدین نے فرمایا کہ نہیں یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ زید نے ایک ایلچی عمرو کے پاس اس واسطے بھیجا کہ میرے واسطے عمرو سے ایک ٹٹو فلاں موضع تک کے لئے عاریت لائے ایلچی نے عمرو سے جا کر کہا کہ زید کہتا ہے کہ مجھے فلاں موضع تک کے واسطے ٹٹو عاریت دے اور اس ایلچی نے جس موضع کا زید نے نام لیا تھا اس کے سوا دوسرے موضع کا نام لیا پس عمرو نے اس کو دے دیا پھر زید نے جس موضع کے جانے کا خود قصد کیا تھا وہاں سے سواری لی اور جس موضع کا ایلچی عمرو نے نام لیا ہے وہاں کو گیا اور ٹٹو مر گیا تو ضامن نہ ہوگا کیونکہ اس کے واسطے اجازت حاصل ہو گئی تھی اور اگر اس موضع کو گیا جہاں کا زید نے نام لیا تھا اور ٹٹو مر گیا تو ضامن ہوگا اور ٹٹو کی قیمت دینی پڑے گی کیونکہ اس نے مباح کا قصد کیا اور حرم میں پڑ گیا اور جس قدر ضمان دی ہے وہ ایلچی سے نہیں لے سکتا ہے کیونکہ اپنی جنایت کا جرمانہ ادا کیا ہے اور اگر ایسا ہو کہ جس مقام کا زید نے نام لیا تھا

وہ اس موضع کے راستہ میں ہو جس کا ایلچی نے نام لیا ہے مثلاً زید نے کاکوری تک کو کہا اور ایلچی ملیح آباد تک کی اجازت لی حالانکہ کاکوری ملیح آباد کے راستے میں ہے پس اگر زید کاکوری تک گیا تو ضامن نہ ہوگا کیونکہ اس کی اجازت حاصل ہو گی یہ سراج

1. قولہ روزانہ یعنی اجنبی ہے کہ اس روز اپنی مزدوری پر مقرر ہوا تھا کچھ نوکر در ماہ نہ تھا۔
2. نہ ہو گا اگرچہ وہ ٹٹو مر جائے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (59) Kitab al-Ariya (The Book of Loans)

It is mentioned in *Al-Wahaj* that if a person borrows a pony from another with the condition that he may take it wherever he likes, and no specific location, time, load, or task was named, and then the borrower (Musta'ir) takes it to Hirah or keeps it in Kufa for a month and loads it, and the pony dies, he shall not be liable (zamin) in any of these cases. This is in *Fatawa Qazi Khan*. A person requested a beast as a loan and sent his slave to the lender (Mu'ir) to fetch it. The slave took it to bring it to his master, but before bringing it to the master, the slave used it for work, and the beast died due to that use. The slave shall be liable for its price, and this liability will fall upon his neck (meaning he shall be sold to pay for it). This is in *Fusul Imadiya*.

Zaid sent his appointed servant to Amr to borrow a pony, which had a blanket on it. If it died from the heat due to the servant's harshness, he is liable; otherwise, he is not. Thus in *Al-Muhit*. A person borrowed a pony to travel from a village to a city. Once in the city, he did not happen to return to the village, so he gave the pony to someone else to take it to the village and return it to the owner. It died on the way. The scholars stated that if there was a condition that the borrower must ride it back himself, he becomes liable by giving it to another. If it was borrowed without any such condition, he is not liable. This is written in *Fatawa Qazi Khan*. A person borrowed an ox for work and paired it with another ox worth twice as much, i.e., much stronger. The borrowed ox died. If people usually do this, the person is not liable. If they do not, he is liable. This is written in *Natayij*. A pregnant beast was borrowed. If it slipped and miscarried without harsh treatment from the borrower, the person is not liable. However, if the borrower pulled the lead rope harshly or struck it, causing it to lose an eye, he is liable. This is in *Khazanat al-Fatawa*. A person borrowed a donkey from another. The lender said, "I have two donkeys in the stable; take whichever you like." He took one; if it dies, he is not liable. But if the lender said, "Take one of the two and leave the other as it is," and he took one and the other was left, then he is liable if it dies. Thus in *Khazanat al-Muttaqin*. The author says the case of non-liability is "Take whichever of the two you want," and the case of liability is "Take one of the two and go with it, leaving the rest in its state," meaning take one and let the other be. The translator (may Allah the Forgiving overlook his sins and cover his faults) believes that in this second case, according to Urdu idiom, i.e., our custom, there should be no liability, because such speech in our custom is used to leave the matter to the borrower's wish. That is, when he is told "Take one of these

two," the meaning is "Take whichever you like." Therefore, there is no difference between the first case and this one. Allah knows best.

Changing the Use of a Borrowed Item Despite Clear Instructions ☆

A beast was borrowed for carrying loads. Its owner said, "Hold its lead rope and do not let go, for it is held in this manner." After traveling some distance, the borrower let go of the lead rope. It ran fast, fell, and its leg broke. He shall be liable. This is in *Wajiz Kurdari*. A person said, "I have lent this beast of mine to Zaid," but said "cloth" instead of "beast," while Zaid was neither present nor heard it. If Zaid then came and took it, he would be liable. If he had heard it, or his messenger had heard and informed him, or an intermediary had heard and informed him, then according to Imam Azam, Zaid should not be liable, provided the intermediary is a just person. This is in *Tatarkhaniyya*. A person...

---

1. Note: 'Borrowed it,' meaning no specific condition was made.
2. Note: 'Then,' meaning it was settled as such.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 (59) किताब अल-आरिया (उधार की किताब)

अल-वहाज में उल्लेख है कि यदि किसी व्यक्ति ने दूसरे से इस शर्त पर एक टट्टू उधार लिया कि वह उसे जहाँ चाहे ले जाए, और स्थान, समय, बोझ या काम का नाम नहीं लिया। फिर उधार लेने वाला (मुस्तईर) उसे हीराह तक ले गया या कूफ़ा में एक महीने रखकर उस पर बोझ लादा, फिर वह टट्टू मर गया, तो वह किसी भी स्थिति में उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा। यह फ़तावा क़ाज़ी खान में है। एक चौपाया उधार माँगा और अपने गुलाम को उसे लाने के लिए मालिक (मुईर) के पास भेजा। गुलाम ने जाकर उसे ले लिया ताकि अपने मालिक के पास ले जाए, लेकिन मालिक के पास लाने से पहले गुलाम ने उससे काम लिया और उस काम की वजह से चौपाया मर गया। तो गुलाम उसकी कीमत का उत्तरदायी होगा और यह उत्तरदायित्व उसकी गर्दन पर होगा (यानी उसकी कीमत गुलाम को बेचकर वसूली जाएगी)। यह फ़ुसूल इमादिया में है।

ज़ैद ने अपने नियत नौकर को अम्र के पास एक टट्टू उधार लेने भेजा, उस पर एक कंबल पड़ा था। यदि नौकर की कठोरता के कारण वह गर्मी से मर गया, तो वह उत्तरदायी होगा, अन्यथा नहीं; ऐसा अल-मुहीत में है। एक व्यक्ति ने गाँव से शहर तक के लिए एक टट्टू उधार लिया। जब वह शहर आया, तो उसे गाँव लौटने का अवसर नहीं मिला, इसलिए उसने टट्टू किसी अन्य व्यक्ति को दे दिया ताकि वह उसे गाँव ले जाकर मालिक को सौंप दे। रास्ते में टट्टू मर गया। विद्वानों ने कहा कि यदि उधार लेते समय यह शर्त थी कि उधार लेने वाला स्वयं ही सवार होकर वापस लाएगा, तो दूसरे को देने पर वह उत्तरदायी होगा। और यदि बिना किसी शर्त के उधार लिया था, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा; यह फ़तावा क़ाज़ी खान में लिखा है। एक व्यक्ति ने काम के लिए एक बैल उधार लिया और उसे एक ऐसे बैल के साथ जोड़ा जो उस बैल से दोगुनी कीमत का था, यानी बहुत शक्तिशाली था। उधार लिया हुआ बैल मर गया। यदि लोग आमतौर पर ऐसा करते हैं, तो वह व्यक्ति उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि लोग ऐसा नहीं करते, तो वह उत्तरदायी होगा; यह नतायिज में लिखा है। एक गर्भवती चौपाया उधार लिया। यदि बिना उधार लेने वाले की कठोरता के वह चौपाया फिसल गया और गर्भपात हो गया, तो वह व्यक्ति उत्तरदायी नहीं होगा। लेकिन यदि उधार लेने वाले ने ज़ोर से उसकी नकेल खींची या उसे मारकर उसकी आँख फोड़ दी, तो वह उत्तरदायी होगा; यह खज़ानतुल फ़तावा में है। एक व्यक्ति ने दूसरे से एक गधा उधार माँगा। उसने कहा, "मेरे अस्तबल में दो गधे हैं, उनमें से जो चाहो ले जाओ।" वह एक ले गया, यदि वह मर जाए तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। लेकिन यदि कहा गया, "इन दो में से एक ले जाओ और दूसरे को वैसा ही छोड़ दो," वह एक ले गया और दूसरा

वैसे ही छूट गया, तो उसके मरने पर वह उत्तरदायी होगा; ऐसा खज़ानतुल मुत्तक़ीन में है। मुहर्रिर कहते हैं कि उत्तरदायित्व न होने की स्थिति यह है: 'उनमें से एक ले लो जो तुम चाहो' और उत्तरदायित्व होने की स्थिति यह है: 'उनमें से एक लो और उसे ले जाओ, और बाकी को उसकी स्थिति में छोड़ दो' यानी एक को ले जाओ और बाकी को वैसे ही रहने दो। अनुवादक (अल्लाह उसके पापों को क्षमा करे और उसके दोषों को छुपाए) का मानना है कि इस दूसरी स्थिति में उर्दू मुहावरे के अनुसार, यानी हमारे रीति-रिवाजों के अनुसार, उत्तरदायित्व नहीं होना चाहिए, क्योंकि हमारे यहाँ ऐसी बात उधार लेने वाले की इच्छा पर छोड़ने के लिए बोली जाती है। यानी जब उससे कहा जाता है कि 'इन दोनों में से एक ले लो', तो इसका मतलब होता है 'जो तुम्हारा मन करे ले लो'। अतः पहली और इस स्थिति में कोई अंतर नहीं है। वल्लाहु आलम (अल्लाह बेहतर जानता है)।

स्पष्ट निर्देश के बावजूद उधार ली गई चीज़ के उपयोग में परिवर्तन लाना ☆

बोझ ढोने के लिए एक चौपाया उधार लिया। उसके मालिक ने कहा, "इसकी नकेल थामे रखना और छोड़ना नहीं, क्योंकि इसे इसी तरह थामा जाता है।" कुछ दूर जाने के बाद उधार लेने वाले ने उसकी नकेल छोड़ दी। वह तेज़ भागा, गिर गया और उसका पैर टूट गया। वह उत्तरदायी होगा; यह वजीज़ कुर्दारी में है। एक व्यक्ति ने कहा, "मैंने अपना यह चौपाया ज़ैद को उधार दिया," लेकिन 'चौपाया' की जगह 'कपड़ा' कह दिया, जबकि ज़ैद वहाँ मौजूद नहीं था और न ही उसने सुना था। फिर ज़ैद आया और उसे ले गया, तो वह उत्तरदायी होगा। यदि उसने सुना होता, या उसके दूत ने सुनकर ख़बर दी होती, या किसी बिचौलिए ने सुनकर उसे ख़बर दी होती, तो इमाम आज़म के अनुसार ज़ैद को उत्तरदायी नहीं होना चाहिए, बशर्ते बिचौलिया एक न्यायप्रिय व्यक्ति हो। यह तातारखानिया में है। एक व्यक्ति ने...

---

1. उपर्युक्त: 'उधार लिया' यानी कोई शर्त नहीं रखी थी।
2. उपर्युक्त: 'फिर' यानी ऐसा तय पाया गया।

الوہاج میں ہے اگر ایک شخص نے دوسرے سے اس شرط سے ایک ٹٹو مستعار لیا کہ جہاں چاہے اس کو لے جائے اور مقام کا اور وقت کا اور جو اس پر لادے گا یا کام لے گا کسی کا نام نہ لیا پھر مستعیر اس کو حیرہ تک لے گیا یا کوفہ میں ایک مہینہ رکھ کر اس پر بوجھ لادا پھر وہ ٹٹو مر گیا تو ان میں سے کسی صورت سے ضامن نہ ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے ایک چوپایہ مستعار مانگا اور اپنے غلام کو معیر کے پاس اس کے لانے کو بھیجا اور غلام نے جا کر لے لیا تاکہ اپنے مالک کے پاس لادے پھر مالک کے پاس لانے سے پہلے غلام نے اس سے کام لیا اور اس کے کام لینے سے چوپایہ مر گیا تو غلام اس کی قیمت کا ضامن ہوگا اور یہ ضمان اس کی گردن پر پڑے گی اور اس کے واسطے فی الحال فروخت کیا جائے گا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔

زید نے اپنے مقررہ نوکر کو عمرو کے پاس ایک ٹٹو عاریت لینے کو بھیجا اور اس پر کملی پڑی تھی وہ گرمی پس اگر نوکر کی سختی سے مر گئی تو ضامن ہوگا ورنہ ضامن نہ ہو گا کذا فی المحیط ایک شخص نے گاؤں میں شہر تک کے واسطے ایک ٹٹو مستعار لیا پھر جب شہر میں آیا تو گاؤں لوٹ جانے کا اس کو اتفاق نہ ہوا پس اس نے ٹٹو ایک شخص کو دیا تو کہ گاؤں لے جا کر اس کے مالک کو دے دے اور وہ رستے میں مر گیا تو مشائخ نے فرمایا کہ اگر واپس لانے میں یہ شرط تھی کہ مستعیر خود ہی سوار ہو کر واپس لائے تو دوسرے کو دینے سے ضامن ہوگا اور اگر مطلقاً مستعار لیا ہو تو ضامن نہ ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے۔ ایک شخص نے کام میں لانے کے واسطے ایک بیل مستعار لیا اور اس کا جوڑا ایسے بیل سے لگایا جو اس بیل سے دو چند قیمت کا ہوتا ہے یعنی زبردست تھا پس مستعار بیل ہلاک ہو گیا حالانکہ لوگ ایسا کیا کرتے ہیں تو وہ شخص ضامن نہ ہوگا اور اگر لوگ ایسا نہ کرتے ہوں تو ضامن ہو گا یہ نتابیج میں لکھا ہے ایک

چوپایہ حاملہ مستعار لیا پس اگر بدوں مستعیر کی سختی کرنے کے وہ چوپایہ حاملہ پھسل پڑا اور بچہ ڈال گیا تو یہ شخص ضامن نہ ہوگا اور اگر مستعیر نے سختی سے اس کی ناتھ کھینچی یا مار کر اس کی آنکھ پھوڑی تو ضامن ہو گا یہ خزانۃ الفتاویٰ میں ہے ایک شخص نے دوسرے سے ایک گدھا مستعار مانگا اس نے کہا کہ میرے پاس اصطبل میں دو گدھے ہیں ان میں جو تیرا جی چاہے ایک گدھا لے جا وہ ایک لے گیا پس اگر ہلاک ہو جائے تو ضامن نہ ہو گا اور اگر کہا کہ دونوں میں سے ایک لے جا وہ ایک لے گیا اور دوسرا ویسا ہی چھوڑ گیا تو ہلاک ہونے سے ضامن ہو گا کذا فی خزانتہ المتقین قال المحرر جم عدم ضمان کی صورت یہ ہے خذ احد ہما لما شئت اور ضمان کی صورت یہ ہے خذ احد ہما و اذہب بہ وبالباقی بحالہ یعنی ہے ایک کو دونوں میں سے لے جاؤ اور باقی بحالہ ہے اور مترجم تجاوز اللہ الغفور عن ذنوبہ و ستر عیوبہ زعم کرتا ہے کہ اس دوسری صورت میں محاورہ اردو یعنی ہمارے عرف کے موافق چاہئے کہ ضمان نہ ہو کیونکہ ایسا کلام ہمارے عرف میں مستعیر کی مشیت پر حوالہ کرنے کی صورت میں بولا جاتا ہے یعنی جب اس سے کہا کہ ان دونوں میں سے ایک لے لے تو مراد یہ ہوتی ہے کہ جو تیرا جی چاہے لے لے پس صورت اولیٰ میں اور اس میں کچھ فرق نہیں ہے واللہ اعلم۔

واضح ہدایت کے باوجود مستعار لی ہوئی چیز کے استعمال میں تبدیلی لانا ☆

ایک چوپایہ بوجھ لادنے کے واسطے مستعار لیا اس کے مالک نے کہا کہ اس کی ناتھ تھام لے اور چھوڑنا نہیں کہ یہ اسی طور سے تھاما جاتا ہے پھر جب کچھ دور گزری تو مستعیر نے اس کی ناتھ چھوڑ دی وہ تیز چلا اور گر گیا اور اس کا پاؤں ٹوٹ گیا تو ضامن ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے ایک شخص نے کہا کہ میں نے اپنا یہ چوپایہ زید کو عاریت دیا بجائے چوپایہ کے کپڑا کہا حالانکہ زید حاضر نہ تھا اور نہ اس نے سنا پھر زید آیا اور اس کو لے گیا تو ضامن ہوگا اور اگر اس نے سنا ہو یا اس کے ایلچی نے سن کر خبر دی ہو یا کسی درمیانی نے سن کر اس کو خبر دی

ہو تو امام اعظم کے نزدیک زید کو ضامن نہ ہونا چاہئے بشرطیکہ درمیانی ایک شخص عادل ہو یہ تاتارخانیہ میں ہے ایک شخص نے

ا قولہ مستعار لیا یعنی کوئی شرط نہ کی تھی۔ ۲ قولہ پھر یعنی کو یا یہ قرار پایا ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri .... Volume 4 (60) Kitab al-Ariya (Book of Loans for Use)

A person borrowed a bull for one day's work, i.e., took it as *must'ar* (commodate loan). Then he lent his own bull as well. If the bull died while working, there will be no liability (damages) to pay. This is stated in *Khazanat al-Fatawa*. An oil-presser borrowed a bull, and Turks raided and plundered it; there will be no liability. This is in *al-Multaqat*. An inhibited slave (*ghulam mahjur*) borrowed an animal and lent it to another inhibited slave like himself, who then destroyed it; the second slave will be immediately liable, as mentioned in *al-Sirajiyyah*. If an inhibited slave lent an animal to another like himself and the latter rode it and it died under him, and then someone proved their ownership of the animal (i.e., claiming "it is mine"), that person has the choice to claim damages from either of them. If he takes damages from the rider, the rider cannot claim back the amount paid from the lender. But if he takes damages from the lender, the owner (lender) will charge this amount to the borrower's account and recover it from his price. Similarly, if the animal belonged to the owner of the lender, he also has the right to claim liability from the borrower; this is in *al-Mabsut*. If an inhibited slave borrowed something and destroyed it, he will be held accountable after becoming free. If an animal was borrowed and kept with someone for the same duration for which it was borrowed, there will be no liability; Imam Abu Bakr Muhammad ibn al-Fadl and Faqih Abu al-Layth have given a fatwa on this, and similarly, Sirajuddin has adopted this view, as in *al-Sirajiyyah*. A person borrowed a gold necklace from another and put it around a boy's neck, and it was stolen; if the boy was capable of protecting the jewelry on him, there will be no liability, as stated in *al-Muhit al-Sarakhsi*.

Description of borrowing clothes for joyful occasions like weddings, Eid, etc., and their loss/destruction ☆

If a borrower slips while wearing a borrowed loincloth (*izar*) and it tears, there is no liability; this is in *Yanabi'*. It is mentioned in *Fatawa Dinari* that if a borrowed item becomes defective during the course of its intended use, there will be no liability for the loss, provided it was used in a customary manner; this is in *Fusul Imadiyya*. If a cloth was borrowed to be spread out and something fell on it from the person's hand, or his foot slipped and he fell on it causing it to tear, there is no liability; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If a cloth was borrowed for *din* (decoration/adornment) [1], known in Persian as *khwazah*, and it was lost, there will be no liability provided its safekeeping was not neglected, as in *al-Dhakhirah*. In *Jami' al-Asghar*, it is stated that a woman borrowed a *malat* (large sheet/wrap), took it inside the house, left the door

open, and went up to the roof. When she came down, she could not find the sheet; some scholars said there is no liability, while others said there is; this is in *al-Muhit*. A person asked for something belonging to Zaid from Zaid's wife, she gave it, and it was lost; if the item was of the household type usually kept by women according to custom, no one will be held liable. However, if it was a bull, horse, etc., both the borrower and the woman will be held liable, i.e., damages can be claimed from either; this is in *al-Khulasah*. If the borrower kept the item in front of him and fell asleep while sitting, there is no liability. If he slept on his side while in a city, there is no liability. If he is not in a city, there is no liability; this is in *Khazanat al-Muftin*. The scholars (*masha'ikh*) have said that if one sleeps on their side with the borrowed item under their head or by their side and it is lost, there will be no liability; this is in *Fatawa Attabiyyah*. A person borrowed a vessel/tool from another for irrigating his land, and opened the water channel with it, and his...

---

1. The word *din* (in the main text) means adornment for Eid, etc. (per footnote).

एक बैल एक दिन काम लेने के लिए उधार लिया यानी मुस्तआर लिया, फिर उसने अपना बैल भी आरियत (ऋण) पर दिया, तो वह बैल काम लेने के दौरान मर गया तो कोई ज़मानत (मुआवज़ा) नहीं देनी होगी, यह 'ख़ज़ाना अल-फ़तावा' में है। एक तेली ने एक बैल मुस्तआर लिया और उस पर तुर्कों ने हमला करके लूट लिया तो कोई ज़मानत नहीं होगी, यह 'मुल्तक़ित' में है। एक गुलाम महज़ूर (वह गुलाम जिसे व्यापार की अनुमति न हो) ने एक चौपाया मुस्तआर लिया और उसे अपने जैसे ही एक गुलाम महज़ूर को आरियत पर दे दिया, उसने उसे नष्ट कर दिया तो दूसरा गुलाम तुरंत ज़ामिन (ज़िम्मेदार) होगा, जैसा कि 'सिराजिया' में है। और अगर किसी गुलाम महज़ूर ने अपने जैसे ही किसी गुलाम महज़ूर को एक चौपाया आरियत पर दिया और वह उस पर सवार हुआ और चौपाया उसके नीचे मर गया, फिर उस चौपाये का किसी ने स्वामित्त्व सिद्ध किया यानी कहा कि यह मेरा है, तो उसे विकल्प है कि वह दोनों में से जिससे चाहे ज़मानत ले। फिर अगर उसने सवार होने वाले से ज़मानत ली, तो वह आरियत देने वाले से वह धन नहीं माँग सकता जो उसने मुआवजे में भरा है। और अगर उसने आरियत देने वाले से ज़मानत ली, तो उसका मालिक यह ज़मानत की रक़म मुस्तआर (ऋण लेने वाले) की गर्दन पर डालकर उसके मूल्यों से वसूल करेगा। इसी तरह अगर चौपाया मुअईर (उधार देने वाले) के मालिक का हो, तो भी अधिकार है कि मुस्तआर से ज़मानत ले, यह 'मबसूत' में है। गुलाम महज़ूर ने अगर कोई चीज़ मुस्तआर ली और उसे नष्ट कर दिया, तो आज़ाद होने के बाद उससे जवाबदेही ली जाएगी। एक चौपाया मुस्तआर लिया और उसे किसी व्यक्ति के पास उसी अवधि के लिए रखा जिसके लिए उसे उधार लिया गया था, तो कोई ज़मानत नहीं होगी; इमाम अबूबक्र मोहम्मद बिन अल-फ़ज़ल और फ़क़ीह अबुल लैस ने इसी पर फ़तवा दिया है, और इसी तरह सिराजुद्दीन ने भी इसे अपनाया है जैसा कि 'सिराजिया' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे से सोने का एक कंठा (गले का हार) मुस्तआर लिया और उसे एक लड़के के गले में पहनाया और वह चोरी हो गया, तो अगर वह लड़का इतना समझदार था कि जो आभूषण उसने पहना है उसकी रक्षा कर सके तो ज़मानत नहीं देनी होगी, यह 'मुहीत सरख़सी' में है।

शादी-ब्याह और ईद आदि जैसे खुशी के त्यौहारों पर कपड़ा उधार लेना और उसके नष्ट हो जाने का वर्णन ☆

अगर मुस्तआर लेने वाला किसी मुस्तआर तहबंद (लुंगी) में फिसल गया और वह फट गई, तो ज़मानत नहीं देनी होगी, यह 'यनाबी' में है। 'फ़तावा दीनारी' में उल्लेख है कि यदि मुस्तआर ली गई चीज़

इस्तेमाल की स्थिति में ही ख़राब हो जाए, तो कमी के कारण ज़मानत नहीं होगी, बशर्ते कि उसे सामान्य तरीके से इस्तेमाल किया गया हो, यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। और अगर कोई कपड़ा बिछाने के लिए मुस्तआर लिया और उस पर उसके हाथ से कोई चीज़ गिर गई या उसका पैर फिसल गया और उस पर गिरने से वह फट गया, तो ज़मानत नहीं होगी, यह 'फ़तावा क़ाज़ी खान' में है। अगर ज़ीन (सजावट) के लिए [1], जिसे फ़ारसी में 'ख़्वाज़ा' कहते हैं, कोई कपड़ा मुस्तआर लिया और वह नष्ट हो गया, तो ज़मानत नहीं होगी बशर्ते उसकी सुरक्षा में लापरवाही न की गई हो, जैसा कि 'अल-ज़ख़ीरा' में है। 'जामि अल-असग़र' में है कि एक महिला ने एक मलात (बड़ी चादर) मुस्तआर ली और उसे घर के अंदर ले गई, दरवाज़ा खुला छोड़ दिया और छत पर चढ़ गई, जब वह वापस उतरी तो उसने चादर नहीं पाई; तो कुछ विद्वानों ने कहा कि वह ज़िम्मेदार नहीं होगी और कुछ ने कहा कि वह ज़िम्मेदार होगी, यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने ज़ैद की पत्नी से ज़ैद की संपत्ति की कोई चीज़ मुस्तआर माँगी, उसने दे दी और वह नष्ट हो गई; तो यदि वह चीज़ घर के अंदर की चीज़ों में से थी और उन चीज़ों में से थी जो आम तौर पर और रिवाज के अनुसार महिलाओं के पास रहती हैं, तो किसी पर कोई ज़मानत नहीं आएगी। और अगर वह बैल या घोड़ा आदि हो, तो मुस्तआर और महिला दोनों पर ज़मानत आएगी, यानी वह जिससे चाहे हर्जाना ले सकता है, यह 'ख़ुलासा' में है। यदि मुस्तआर लेने वाले ने उधार की चीज़ अपने सामने रखी और बैठे-बैठे सो गया, तो ज़मानत नहीं होगी। और अगर करवट लेकर सो गया जबकि वह शहर में है, तो ज़मानत नहीं होगी। और अगर शहर में नहीं है, तो ज़मानत नहीं होगी, यह 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्तीइन' में है। और मशाइख़ (विद्वानों) ने कहा कि यदि मुस्तआर ली गई चीज़ को अपने सिर के नीचे या पहलू के नीचे रखकर करवट से सो गया, तो नष्ट होने पर ज़मानत नहीं देनी होगी, यह 'फ़तावा अताबिया' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे से अपनी ज़मीन की सिंचाई के लिए एक बेला (एक प्रकार का बर्तन या औज़ार) मुस्तआर लिया और उससे पानी का रास्ता खोला और अपने...

---

1. शब्द 'दीन' (मुख्य पाठ में) का अर्थ है ईद आदि के लिए सजावट (फ़ुटनोट के अनुसार)।

ایک بیل ایک روز کام لینے کے واسطے قرض لیا یعنی مستعار لیا پھر وہ اپنا بیل بھی عاریت دے گا پس وہ بیل کام لینے میں مر گیا تو ضامن نہ ہوگا یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے ایک تلی نے ایک بیل مستعار لیا اور اس پر ترکوں نے ڈانکہ ڈالا تو ضامن نہ ہوگا یہ ملتقط میں ہے۔ ایک غلام محجور نے ایک چوپایہ مستعار لیا اور اس کو اپنے مثل ایک غلام محجور کو عاریت دیا اس نے تلف کر دیا تو دوسرا غلام فی الحال ضامن ہوگا کذا فی السراجیہ اور اگر کسی غلام محجور نے اپنے مثل کسی غلام محجور کو ایک چوپایہ عاریت دیا اور وہ اس پر سوار ہوا اور چوپایہ اس کے نیچے مر گیا پھر اس چوپایہ کا کسی نے استحقاق ثابت کیا یعنی میرا ہے تو اس کو اختیار ہے کہ دونوں میں سے جس سے چاہے ضمان لے پس اگر اس نے سوار ہونے والے سے ضمان لی تو وہ عاریت دینے والے سے وہ مال نہیں لے سکتا ہے جو اس نے ڈانڈ بھرا ہے اور اگر اس نے عاریت دینے والے سے ضمان لی تو اس کا مالک یہ مال ضمان مستعیر کی گردن پر ڈال کر اس کے داموں سے وصول کرے گا اسی طرح اگر چوپایہ معیر کے مالک کا ہو تو بھی اختیار ہے کہ مستعیر سے ضمان لے یہ مبسوط میں ہے غلام محجور نے اگر کوئی شے مستعار لی اور اس کو تلف کر دیا تو بعد آزاد ہونے کے اس سے مواخذہ کیا جائے گا ایک چوپایہ مستعار لیا اور اس کو کسی شخص کے پاس اسی مدت میں بیت رکھا کہ جتنی مدت کا استعارہ لیا ہے تو ضامن نہ ہوگا اور امام ابوبکر محمد بن الفضل اور فقیہ ابواللیث نے اسی پر فتویٰ دیا ہے اور اسی طرح سراج الدین نے اختیار فرمایا ہے کذا فی السراجیہ۔ ایک شخص نے دوسرے سے ایک کنٹھا سونے کا مستعار لیا اور ایک لڑکے کے گلے میں پہنایا اور وہ چوری ہو گیا پس اگر وہ لڑکا اس لائق تھا کہ جو زیور اس پر ہو اس کی حفاظت کر سکے تو ضامن نہ ہو گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔

شادی بیاہ وعید وغیرہ جیسے خوشی کے تہوار پر کپڑا لینا اور ضائع ہو جانے کا بیان ☆

اگر مستعیر کسی مستعار ازار میں پھسل پڑا اور وہ پھٹ گئی تو ضامن نہ ہوگا یہ ینابیع میں ہے فتاویٰ دینار ی میں مذکور ہے کہ اگر عین مستعار حالت استعمال میں ناقص ہو گئی تو بسبب نقصان کے ضامن نہ ہوگا بشرطیکہ بطور معروف اس کو استعمال میں لایا ہو یہ فصول عمادیہ میں ہے اور اگر کوئی کپڑا بچھانے کے واسطے مستعار لیا اور اس پر اس کے ہاتھ سے کوئی چیز گر پڑی یا اس کا پاؤں پھلا اور جا پڑنے سے وہ پھٹ گیا تو ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر دین لے کے واسطے جس کو فارسی میں خوازہ کہتے ہیں کوئی کپڑا مستعار لیا اور وہ ضائع ہو گیا تو ضامن نہ ہو گا بشرطیکہ اس کی حفاظت نہ چھوڑی ہو کذا فی الذخیرہ جامع الاصغر میں ہے کہ ایک عورت نے ایک ملات چادر مستعار لی اور اس کو اندر گھر کے داخل کیا اور دروازہ کھلا چھوڑ کر چھت پر چڑھی پھر جب اتری تو ملات نہ پائی تو بعض نے فرمایا کہ ضامن نہ ہوگی اور بعض نے فرمایا کہ ضامن ہو گی یہ محیط میں ہے ایک شخص نے زید کی عورت سے زید کی مملوکہ چیزوں میں سے کوئی چیز مستعار مانگی اس نے دے دی اور وہ تلف ہو گئی پس اگر وہ چیز گھر کے اندر کی چیزوں میں سے اور ان چیزوں میں سے تھی جو عرف و عادت میں عورتوں کے ہاتھ رہتی ہیں تو کسی پر ضمان نہ آئے گی اور اگر بیل و گھوڑا وغیرہ ہو تو مستعیر اور عورت دونوں پر ضمان آئے گی یعنی دونوں میں سے جس سے چاہے ضمان لے یہ خلاصہ میں ہے اگر مستعیر نے شے مستعار کو اپنے سامنے رکھا اور بیٹھے بیٹھے سو گیا تو ضمان نہ آئے گی اور اگر کروٹ سے سویا حالانکہ شہر میں ہے تو ضامن نہ ہوگا اور اگر شہر میں نہیں ہے تو ضامن نہ ہوگا یہ خزانہ المفتین میں ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ اگر شے مستعار کو اپنے سر کے نیچے یا پہلو کے نیچے رکھ کر کروٹ سے سو گیا تو ضائع ہونے سے ضامن نہ ہو گا یہ

فتاویٰ عتابیہ میں ہے۔ ایک شخص نے دوسرے سے اپنی زمین کے سینچنے کے کام کے واسطے ایک بیلہ مستعار لیا اور اس سے پانی کا راستہ کھولا اور اپنے

۱۔ قولہ دین یعنی تجمل عید وغیرہ کے واسطے۔

Fatawa Alamgiri..... Volume 4 Book of Borrowing (Kitab al-Aariyah) Page 61

If a person, following the habit of villagers, sleeps on his side with a borrowed item under his head and it is stolen, what is the ruling? This incident occurred in Bukhara, and the scholars (Mashaikh) issued a fatwa stating that he would not be liable (dhamin); this is mentioned in *Al-Zahiriya*. If one sets down a borrowed item, then stands up forgetting it and leaves it behind, and it is destroyed, he will be liable; this is in *Al-Sirajiyah*. If a person goes to a public bath (hamam) and the bath bowl slips from his hand and breaks, or a sweet-seller's vessel breaks from his hand, Imam Abu Bakr al-Balkhi stated that he would not be liable. Some have said this ruling applies only if the incident did not occur due to poor handling; if it occurred because he held it improperly, he would be liable; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If someone mounts another person's animal and before he could move it from its place, someone else cuts its hamstrings, the liability (dhaman) falls on the person who cut them, not the rider; this is in *Al-Khulasa*. If a person lends something on the condition that the item is guaranteed (madmun)—meaning compensation must be paid if it is lost—the item shall not be considered guaranteed (as a gratuitous loan is a trust); thus it is mentioned and this is correct, as per *Jawahir al-Fatawa*. If a person says to another, "Lend me your cloth; if it is destroyed, I am liable," and it is destroyed, he will not be liable; this is in *Wajiz al-Kardari*.

If a horse or a sword is borrowed for battle and it is destroyed, there is no liability; this is in *Tatar Khaniya*. If weapons are borrowed for combat and one strikes with the sword and it breaks into two pieces, or thrusts a spear and it breaks, no liability shall arise. However, if the weapon is struck against a stone and breaks, one will be liable; this is in *Al-Mabsut*. If a large vessel is borrowed for washing clothes and is not returned until it is stolen during the night, one will be liable; this is in *Wajiz al-Kardari*. If a boy borrows an adze (busola) or similar tool from another boy, and the item actually belonged to someone other than the lender and was destroyed: if the lender boy was authorized (ma'dhun, i.e., had permission for transactions), then no liability falls on the borrower; liability lies only with the lender because the destruction occurred through his handing it over. If the item belonged to the lender himself, no liability arises. But if the lender was not authorized but restricted (mahjur), then both the lender and borrower are liable; meaning the owner has the option to seek compensation from the lender for giving it, or from the borrower for taking it; this is in *Khizanat al-Muftin*.

If an axe is borrowed and struck into wood, and it gets stuck after splitting the wood, and the person takes another axe and strikes the poll (back) of the stuck axe, causing it to break, he will be liable; as mentioned in *Al-Qunyah*. Qazi Jamaluddin gave the same ruling in a fatwa. Qazi Badiuddin stated that if it is a customary practice to strike in such a manner when stuck, then there would be no liability; this is in *Tatar Khaniya*. If a person lends something to another and it is destroyed while with the borrower, and then a rightful owner proves his claim, saying "This is mine," he has the right to seek compensation from either of the two. If he takes the indemnity (dand) from the lender (mu'ir), the lender cannot recover this from the borrower. And if he takes the indemnity from the borrower (musta'ir), the borrower cannot recover it from the lender because the borrower used the item for his personal work; since he had to pay indemnity due to his personal use, he cannot claim it from another; this is in *Al-Muhit*.

If a litter (mahmal) or a large tent is borrowed while present in the city, and then it is taken on a journey, there is no liability; and if a sword or garment or...

1- He did not return it because he had not yet become a usurper (ghasib); had he moved it, he would have become a usurper.

फ़तावा आलमगीरी..... जिल्द 4 किताब अल-आरिया (उधार के नियम) पृष्ठ 61

यदि कोई व्यक्ति गांव वालों की आदत के अनुसार अपने सिर के नीचे उधार की वस्तु रखकर करवट लेकर सो रहा हो और वह चोरी हो जाए, तो क्या हुक्म है? यह घटना बुखारा में हुई थी और उलेमाओं ने यह फतवा दिया था कि वह व्यक्ति जिम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा; यह 'ज़हीरिया' में उल्लेखित है। यदि उधार ली गई वस्तु रख दी और फिर भूलकर खड़ा हो गया और उसे वहीं छोड़ गया, तो नष्ट होने पर वह जिम्मेदार होगा; यह 'सिराजिया' में है। यदि कोई व्यक्ति सार्वजनिक स्नानघर (हमाम) गया और हमाम का प्याला उसके हाथ से छूटकर टूट गया, या मिठाई विक्रेता का बर्तन उसके हाथ से टूट गया, तो इमाम अबू बकर बल्खी ने फरमाया कि वह जिम्मेदार नहीं होगा। कुछ का कहना है कि यह हुक्म तब है जब यह घटना उसे गलत तरीके से पकड़ने के कारण न हुई हो; यदि गलत तरीके से पकड़ने के कारण हुई तो वह जिम्मेदार होगा, यह 'फ़तावा क़ाज़ी खान' में है। यदि कोई व्यक्ति दूसरे के पशु पर सवार हो गया और अभी उसे अपनी जगह से हिलाया भी नहीं था कि किसी ने उसके पैर की नसें काट दीं, तो नसें काटने वाले पर हर्जाना आएगा, सवार पर नहीं; यह 'खुलासा' में है। यदि किसी ने कोई चीज़ उधार दी और शर्त रखी कि यह चीज़ गारंटीड (मज़मून) है, यानी नष्ट होने पर हर्जाना देना होगा, तो भी वह वस्तु मज़मून नहीं मानी जाएगी; ऐसा ही उल्लेख है और यही सही है, यह 'जवाहर अल-फ़तावा' में है। यदि किसी ने दूसरे से कहा कि "मुझे अपना कपड़ा उधार दे, अगर यह नष्ट हो गया तो मैं ज़िम्मेदार हूँ" और फिर वह नष्ट हो गया, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'वजीज़ अल-करदरी' में है।

यदि युद्ध के लिए घोड़ा या तलवार उधार ली और वह नष्ट हो गई, तो उधार लेने वाला ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'तातार्ख़ानिया' में है। यदि किसी व्यक्ति से युद्ध के लिए हथियार उधार लिए, फिर तलवार से वार किया और तलवार टूटकर दो टुकड़े हो गई या नेज़ा (भाला) मारा और वह टूट गया, तो उस पर हर्जाना नहीं आएगा। लेकिन यदि हथियार पत्थर पर मारा और वह टूट गया, तो वह ज़िम्मेदार होगा; यह 'मबसूत' में है। यदि कपड़े धोने के लिए कोई बड़ी देग (बर्तन) उधार ली और उसे वापस नहीं किया यहाँ तक कि रात में वह चोरी हो गई, तो वह ज़िम्मेदार होगा; यह 'वजीज़ अल-करदरी' में है। यदि एक लड़के ने दूसरे लड़के से कोई बसूला (कुल्हाड़ी जैसा औज़ार) आदि उधार लिया और वास्तव में वह वस्तु देने वाले के अलावा किसी और की थी और वह नष्ट हो गई; यदि देने वाला लड़का 'माज़ून' (जिसे व्यवहार की अनुमति हो) है, तो उधार लेने वाले लड़के पर हर्जाना नहीं आएगा और हर्जाना केवल देने वाले पर वाजिब होगा क्योंकि उसके सुपुर्द करने से वस्तु नष्ट हुई। यदि वह चीज़

देने वाले की ही हो तो हर्जाना नहीं आएगा। और यदि देने वाला 'माज़ून' न हो बल्कि 'महजूर' (प्रतिबंधित) हो, तो देने वाले और लेने वाले दोनों पर हर्जाना अनिवार्य होगा; यानी मालिक को अधिकार है कि वह चाहे तो देने वाले से हर्जाना ले या लेने वाले से; यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है।

यदि कुल्हाड़ी उधार ली और लकड़ी काटने के लिए उस पर वार किया, वह लकड़ी फाड़कर उसमें फंस गई। उसने दूसरी कुल्हाड़ी उठाकर फंसी हुई कुल्हाड़ी के ऊपरी हिस्से पर मारी जिससे वह टूट गई, तो वह ज़िम्मेदार होगा; ऐसा 'अल-कुन्या' में है। क़ाज़ी जमालुद्दीन ने भी यही फतवा दिया है। क़ाज़ी बदीउद्दीन ने फरमाया कि यदि फंसने की स्थिति में इसी प्रकार प्रहार करने की सामान्य प्रथा हो, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'तातार्ख़ानिया' में है। यदि किसी व्यक्ति ने दूसरे को कोई वस्तु उधार दी और वह उधार लेने वाले के पास नष्ट हो गई, फिर किसी असली हकदार ने उस पर अपना हक साबित कर दिया कि "यह मेरी है", तो उसे अधिकार होगा कि वह दोनों में से जिससे चाहे हर्जाना ले। यदि उसने उधार देने वाले (मुईर) से हर्जाना लिया, तो उधार देने वाला उधार लेने वाले (मुस्तईर) से यह हर्जाना नहीं वसूल सकता। और यदि हकदार ने उधार लेने वाले से हर्जाना लिया, तो वह भी उधार देने वाले से हर्जाना नहीं ले सकता, क्योंकि उधार लेने वाले ने उस वस्तु का उपयोग अपने निजी काम के लिए किया था; अतः निजी काम की वजह से जो हर्जाना देना पड़ा, वह दूसरे से वसूल नहीं किया जा सकता; यह 'अल-मुहीत' में है।

यदि कोई ऊँट की पालकी (महमल) या बड़ा तंबू उधार लिया गया जबकि वह शहर में ही मौजूद है, फिर वह उसे सफर पर ले गया, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; और यदि तलवार या वस्त्र या...

1- वापस नहीं दी क्योंकि अभी तक वह गसब (अवैध कब्ज़ा) करने वाला नहीं बना था, और यदि उसने उसे हिलाया-डुलाया होता तो वह गसब करने वाला बन जाता।

سر کے نیچے گنواروں کی عادت کے موافق رکھ کر کروٹ سے سو رہا اور وہ چوری ہو گیا تو حکم کیا ہے اور یہ واقعہ بخارا میں واقع ہوا تھا اور مشائخ نے یہ فتویٰ دیا تھا کہ وہ ضامن نہ ہو گا یہ ظہیریہ میں ہے۔ اگر مال عاریت رکھ دیا پھر بھول کر کھڑا ہو گیا اور اس کو چھوڑ گیا تو ضائع ہونے سے ضامن ہو گا یہ سراجیہ میں ہے ایک شخص حمام میں گیا اور حمام کا پیالہ اس کے ہاتھ سے چھوٹ پڑا اور حمام میں ٹوٹ گیا یا فالودہ فروش کا کوزہ اس کے ہاتھ سے ٹوٹ گیا تو امام ابو بکر بلخی نے فرمایا کہ ضامن نہ ہو گا اور بعض نے کہا کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ ایسا امر اس کے بری طرح تھامنے سے نہ ہوا ہو اور اگر اس کے بری طرح تھامنے سے واقع ہوا تو ضامن ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اگر دوسرے کے چوپا یہ پر سوار ہو گیا اور ہنوز اس کو اپنی جگہ سے جنبش نہ دی تھی کہ کسی نے اس کی کو چیں کاٹ ڈالیں تو کو چیں کاٹنے والے پر ضمان آئے گی اس سوار پر نہ آئے گی یہ خلاصہ میں ہے ایک شخص نے کوئی چیز عاریت دی اور یہ شرط کی کہ یہ شے مضمون ہے یعنی تلف ہونے سے اس کی ضمان دینی پڑے گی تو وہ شے مضمون نہ ہو گی ویسا ہی مذکور ہے اور یہی صحیح ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ مجھے اپنا کپڑا عاریت دے اگر وہ ضائع ہو جائے گا تو میں ضامن ہوں پس وہ ضائع ہو گیا تو ضامن نہ ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے۔

اگر لڑائی کے واسطے گھوڑا یا تلوار عاریت لی اور وہ تلف ہوا تو ضامن نہ ہو گا یہ تاتار خانیہ میں ہے۔ اگر کسی شخص سے ہتھیار لڑائی کے واسطے مستعار لئے پھر تلوار کی ضرب لگائی اور تلوار ٹوٹ کر دو ٹکڑے ہو گئی یا نیزہ مارا اور وہ ٹوٹ گیا تو اس پر ضمان نہ آئے گی اور اگر ہتھیار پتھر پر مارا تو ٹوٹنے سے ضامن ہو گا یہ مبسوط میں ہے اگر کپڑے دھونے کے

واسطے کوئی دیگ مستعار لی اور واپس نہ دی یہاں تک کہ رات میں چوری ہو گئی تو ضامن ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے ایک لڑکے نے دوسرے لڑکے سے کوئی بسولا وغیرہ عاریت لیا اور یہ چیز واقع میں اس دینے والے کے سوا کسی دوسرے شخص کی تھی اور وہ تلف ہو گئی پس اگر دینے والا لڑکا ماذون ہو یعنی اس کو تصرفات کی اجازت حاصل ہو تو دوسرے لڑکے مستعیر پر ضمان نہ آئے گی اور ضمان فقط دینے والے پر واجب ہو گی اس وجہ سے کہ اس کے سپرد کرنے سے ضائع ہوا ہے اور اگر یہ چیز دینے والے کی ہو تو ضمان نہ آئے گی اور اگر دینے والا ماذون نہ ہو بلکہ محجور ہو تو دینے والے اور لینے والے دونوں پر ضمان لازم ہو گی یعنی مالک کو اختیار ہے کہ چاہے دینے والے سے بوجہ دینے کے ضمان لے یا لینے والے سے بوجہ لینے کے ضمان لے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

اگر کلہاڑی مستعار لی اور لکڑی میں لگائی وہ لکڑی کو پھاڑ کر اس میں پھنس گئی اس نے دوسری کلہاڑی اٹھا کر کلہاڑی کے مہرہ پر لگائی اور کلہاڑی ٹوٹ گئی تو ضامن ہو گا کذافی القنیہ اور قاضی جمال الدین نے فتویٰ میں یہی حکم دیا ہے اور قاضی بدیع الدین نے فرمایا کہ اگر پھننے کی صورت میں یوں ہی تیر سے مارنے کی عادت جاری ہو تو ضامن نہ ہو گا یہ تاتار خانیہ میں ہے۔ ایک شخص نے دوسرے کو کوئی شے مستعار دی اور وہ مستعیر کے پاس تلف ہو گئی پھر کسی مستحق نے اس شے کا استحقاق ثابت کیا کہ یہ میری ہے تو اس کو اختیار ہوگا کہ دونوں میں سے جس سے چاہے ضمان لے پس اگر اس نے معیر سے ڈانڈ لیا تو وہ مستعیر سے یہ مال ضمان نہیں لے سکتا ہے اور اگر مستعیر سے ضمان لی تو وہ بھی معیر سے ضمان نہیں لے سکتا ہے کیونکہ مستعیر نے قبضہ میں اپنا ذاتی کام کیا ہے پھر جب اپنے ذاتی کام کی وجہ سے اس کو ڈانڈ دینی پڑی تو یہ ڈانڈ دوسرے سے نہیں پا سکتا ہے یہ محیط میں ہے۔

اگر کوئی محمل یا بڑا خیمہ مستعار لیا حالانکہ وہ شہر میں موجود ہے پھر اس کو سفر میں لے گیا تو ضامن نہ ہو گا اور اگر تلوار یا جامہ یا

۱- نہ دی کیونکہ ابھی تک غاصب نہ ہوا اور اگر جنبش دی تو بھی غاصب ہوا۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume (4) 64 Book of Al-Ariyah (Lending)

If a person borrowed a turban and took it on a journey, he shall be liable (guarantor/ zamin); this is stated in Fusul-e-Imadiya. A person named Zaid sent an envoy to Amr to borrow an item, and the envoy went but did not find Amr at home, yet he found the item kept in his house. He brought it to the borrower (mustaeer), and the borrower said nothing, and then it was lost while with Zaid. Amr has the choice to take indemnity (zaman) from either of them - from Zaid or from his envoy. And whichever of the two he takes the indemnity from shall not have the right to reclaim it ^1 from the other; this is in Jawahir-un-Nizadi. If someone borrowed a pot to cook broth, cooked broth in it, and while carrying it from the stove with the broth or taking it out of the house, it fell from his hand and broke, the correct view is that he will not be liable. This is contrary to a porter (hammal), for if he slips, the ruling is not the same; as mentioned in Al-Qunya.

Chapter Six: Regarding the Return of Lent Items

If a lent item is returned through one's own slave, or a servant on monthly or yearly wages—not a daily wage laborer—or through the lender's slave or servant, and it is lost, the borrower shall not be liable. This is mentioned in Tamartashi. If the lent item is returned through a stranger and it is lost, the borrower shall be liable; this is in Al-Hidayah. If it was returned to the slave of the owner of a purse who usually looks after that purse, he is absolved from liability. Liability here refers to the liability of return, not the liability of the essence of the thing. Then, if after that the purse is destroyed in the hands of that same slave, the borrower will not be liable for the item itself. Shams al-A'immah al-Sarakhsi said that this ruling is by juristic preference (istihsan), while by analogy (qiyas) he should be liable; as stated in Al-Zahiriyya. Imam Muhammad, in his book, did not describe the ruling for the slave who looks after the purse and the one who does not in detail. In Kitab al-Asl, in describing the problem, a slave who looks after the purse was mentioned, and the ruling stated is that the borrower would be free from liability. Based on this, our masters (mashaikh) have said that if the borrower returned it to a slave of the owner who does not look after the purse, it is mandatory that he not be free from liability. Fakhr al-Islam Ali al-Bazdawi said that the correct view is that the ruling for both slaves is the same because the slave who does not look after the purse also occasionally takes that purse in his hands; this is in Ghayat al-Bayan. If the borrower returned a beast of burden (quadruped) to his own slave and that slave cut its hocks, the slave shall be

liable for its price, and the slave will be sold for that price, or his owner will pay the price on his behalf; this is in Al-Mabsut.

If a beast of burden is sent back to the lender's house or stable and it is destroyed, by analogy (qiyas), he shall be liable, but by preference (istihsan), he shall not. Some have said that this ruling is according to their custom; that is, if such a custom prevailed among the people there, hence he was not liable. Therefore, where there is no such custom, he shall be liable according to analogy, and on this basis, the ruling is to be absolved from liability for return. Some said that if the place for tying the beast is outside the enclosure, he will be absolved because it is evident that a beast cannot remain there without a caretaker. If the borrower returned the beast to the lender's land, he shall not be free from liability because the lender does not keep it protected on his land; this is in Tamartashi. If the borrowed item is a string of jewels or a similar precious item and the borrower returned it through the lender's slave or servant, he shall be liable; this is in Wajeez Kar Dari.

---

^1 His statement 'returned' is because the envoy became a usurper (ghasib), Zaid became like a 'usurper from whom it was usurped' (ghasib al-ladhi ghasaba), and the ruling for both of them is the same.

इमामा (पगड़ी) उधार लिया और उसे सफ़र में ले गया तो ज़ामिन (ज़िम्मेदार) होगा, यह फ़ुसूल इमादिया में है। एक व्यक्ति ज़ैद ने एक दूत (एलची) को उम्र के पास कोई चीज़ उधार लेने के लिए भेजा और दूत ने जाकर उम्र को घर में नहीं पाया, लेकिन वह चीज़ उसके घर में रखी पाई, उसे मुस्तईर (उधार लेने वाला) के पास ले आया और मुस्तईर से कुछ नहीं कहा और वह ज़ैद के पास नष्ट हो गई तो उम्र को अधिकार है कि दोनों में से जिससे चाहे हर्जाना ले, चाहे ज़ैद से या उसके दूत से, और दोनों में से जिससे उसने हर्जाना लिया, उसे दूसरे से वापस ^1 लेने का अधिकार नहीं होगा, यह जवाहिरुन नज़ादी में है। और अगर किसी ने शोरबा पकाने के लिए पतीला उधार लिया और उसमें शोरबा पकाया और उसे शोरबे के साथ चूल्हे पर से उतार कर ले चला या घर से बाहर निकाला और वह उसके हाथ से गिर कर टूट गई तो सही यह है कि वह ज़ामिन नहीं होगा, इसके विपरीत हमाल (बोझ ढोने वाला) के कि अगर वह फिसल जाए तो उसका हुक्म यह नहीं है, कज़ा फ़िल कनिया।

छठा बाब: उधार (आरियत) वापस करने के बयान में

अगर उधार की चीज़ अपने ग़ुलाम के हाथ, मासिक या वार्षिक वेतन वाले नौकर के हाथ, न कि दैनिक मज़दूरी वाले नौकर के हाथ, या मुईर (उधार देने वाला) के ग़ुलाम या नौकर के हाथ वापस कर दी और वह नष्ट हो गई तो ज़ामिन नहीं होगा, यह तमर्ताशी में है। और अगर उधार किसी अजनबी के हाथ वापस की तो ज़ामिन होगा, यह हिदाया में है। और अगर बटुए के मालिक के ग़ुलाम के हाथ, जो उस बटुए की देखरेख किया करता है, वापस किया तो हर्जाने से बरी हो गया, और हर्जाने से तात्पर्य वापसी का हर्जाना है, स्वयं वस्तु का हर्जाना नहीं है। फिर अगर उसके बाद वह बटुआ उसी ग़ुलाम के हाथ में नष्ट हुआ तो स्वयं वस्तु का ज़ामिन नहीं होगा। और शम्सुल अइम्मा सरख़सी ने फ़रमाया कि यह हुक्म इस्तिहसानन (पुण्य की दृष्टि से) है और क़ियासन (तर्क की दृष्टि से) ज़ामिन होना चाहिए, कज़ा फ़िज़ ज़हीरिया। और इमाम मुहम्मद ने किताब में ग़ुलाम का, जो बटुए की देखरेख करता है और जो नहीं करता है, दोनों का हुक्म विस्तार से बयान नहीं किया है और किताबुल असल में मसले के बयान में ऐसा ग़ुलाम बयान किया है जो बटुए की देखरेख करता हो और उसका हुक्म यह लिखा है कि हर्जाने से मुस्तईर बरी होगा। इसी से हमारे मशायख़ ने फ़रमाया कि अगर मुस्तईर ने मालिक के ऐसे ग़ुलाम के हाथ वापस किया जो बटुए की देखरेख नहीं करता है, तो वाजिब है कि हर्जाने से बरी न हो। और फ़ख़्रुल इस्लाम अली बज़दवी ने फ़रमाया कि सही यह है कि दोनों ग़ुलामों का हुक्म समान है क्योंकि जो ग़ुलाम बटुए की देखरेख नहीं करता है वह भी कभी-कभी उस बटुए को हाथ में ले लेता

है, यह ग़ायतुल बयान में है। अगर मुस्तईर ने चौपाया (जानवर) अपने ग़ुलाम के हाथ वापस किया और उस ग़ुलाम ने उसके पैर काट दिए तो ग़ुलाम उसकी कीमत का ज़ामिन होगा और उस कीमत के लिए ग़ुलाम बेचा जाएगा या उसका मालिक उसकी ओर से यह कीमत अदा करेगा, यह मब्सूत में है।

अगर चौपाया मुईर के घर या अस्तबल में वापस भेज दिया और वह नष्ट हो गया तो क़ियासन ज़ामिन होगा और इस्तिहसानन ज़ामिन नहीं होगा। और कुछ ने फ़रमाया कि यह हुक्म उनकी आदत के अनुसार है, यानी वहां के लोगों में ऐसी आदत प्रचलित थी इसलिए ज़ामिन नहीं हुआ। अतः जहाँ ऐसी आदत न हो वहाँ क़ियास के अनुसार ज़ामिन होगा और इस आधार पर वापसी के हर्जाने से बरी होने का हुक्म है। और कुछ ने कहा कि चौपाया बाँधने की जगह अगर अहाते से बाहर हो तो बरी होगा क्योंकि स्पष्ट यह है कि चौपाया वहाँ बिना रखवाले के नहीं रह सकता है। और अगर चौपाया मुस्तईर ने मालिक की ज़मीन में वापस कर दिया तो हर्जाने से बरी नहीं होगा क्योंकि मुईर उसे अपनी ज़मीन में सुरक्षित नहीं रखता है, यह तमर्ताशी में है। और अगर उधार की चीज़ कोई जवाहरात की लड़ी या ऐसी ही कीमती चीज़ हो और मुस्तईर ने मुईर के ग़ुलाम या नौकर के हाथ वापस कर दी तो ज़ामिन होगा, यह वजीज़ कर दरी।

---

^1 उनके कहने का तात्पर्य 'वापस' यह है कि दूत ग़ासिब (अवैध कब्ज़ा करने वाला) हुआ, ज़ैद ग़ासिब अल-लज़ी ग़सब (वह ग़ासिब जिससे चीज़ छीनी गई) के अनुसार हुआ और इन दोनों का यही हुक्म है।

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد (4) ٦٤ کتاب العاریہ عمامہ مستعار لیا اور اس کو سفر میں لے گیا تو ضامن ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے ایک شخص زید نے ایک ایلچی عمرو کے پاس کوئی شے مستعار لینے کی غرض سے بھیجا اور ایلچی نے جا کر عمرو کو گھر میں نہ پایا مگر وہ شے اس کے گھر رکھی پائی اس کو مستعیر کے پاس لے آیا اور مستعیر سے کچھ نہ کہا اور وہ زید کے پاس ضائع ہو گئی تو عمرو کو اختیار ہے کہ دونوں میں سے جس سے چاہے ضمان لے خواہ زید سے یا اس کے ایلچی سے اور دونوں میں سے جس سے اس نے ضمان لی اس کو دوسرے سے واپس ١٨ لینے کا اختیار نہ ہو گا یہ جواہر النضادی میں ہے اور اگر کوئی دیگ شور با پکانے کے واسطے مستعار لی اور اس میں شور با پکایا اور اس کو مع شور با چولہے پر سے اتار کر لے چلا یا گھر میں سے باہر نکالا اور وہ اس کے ہاتھ سے گر کر ٹوٹ گئی تو صحیح یہ ہے کہ ضامن نہ ہو گا بخلاف حمال کے کہ اگر وہ پھسل پڑے تو اس کا حکم یہ نہیں ہے کذا فی القنیہ -

چھٹا باب: عاریت واپس کر دینے کے بیان میں

اگر عاریت کی چیز اپنے غلام کے ہاتھ ماہواری یا سالانہ تنخواہ کے نوکر کے ہاتھ نہ روزانہ مزدوری کے نوکر کے ہاتھ یا معیر کے غلام یا نوکر کے ہاتھ واپس کر دی اور وہ تلف ہو گئی تو ضامن نہ ہو گا یہ تمرتاشی میں ہے اور اگر عاریت کسی اجنبی کے ہاتھ واپس کی تو ضامن ہو گا یہ ہدایہ میں ہے اور اگر بٹوہ کے مالک کے غلام کے ہاتھ جو اس بٹوہ کی غور پرداخت کیا کرتا ہے واپس کیا تو ضمان سے بری ہو گیا اور ضمان سے مراد واپسی کی ضمان ہے عین شے کی ضمان مراد نہیں ہے پھر اگر اس کے بعد وہ بٹوہ اسی غلام کے ہاتھ میں تلف ہوا تو عین شے کا ضامن نہ ہو گا اور شمس الائمہ سرخسی نے فرمایا کہ یہ حکم استحساناً اور قیاساً ضامن ہونا چاہئے کذا فی الظہیریہ اور امام محمد نے کتاب میں غلام کا جو بٹو کی پرداخت کرتا ہے اور جو نہیں کرتا

ہے دونوں کا حکم مفصل بیان نہیں کیا اور کتاب الاصل میں مسئلہ کے بیان میں ایسا غلام بیان کیا جو بٹوہ کی غور پرداخت کرتا ہو اور اس کا حکم یہ لکھا ہے کہ ضمان سے مستعیر بری ہو گا اسی سے ہمارے مشائخ نے فرمایا کہ اگر مستعیر نے مالک کے ایسے غلام کے ہاتھ واپس کیا جو بٹو کی غور پرداخت نہیں کرتا ہے تو واجب ہے کہ ضمان سے بری نہ ہو اور فخر الاسلام علی بزدوی نے فرمایا کہ صحیح یہ ہے کہ دونوں غلاموں کا حکم یکساں ہے کیونکہ جو غلام بٹوہ کی غور پرداخت نہیں کرتا ہے وہ بھی کبھی کبھی اس بٹوہ کو ہاتھ میں لے لیتا ہے یہ غایۃ البیان میں ہے اگر مستعیر نے چوپایہ کو اپنے غلام کے ہاتھ واپس کیا اور اس غلام نے اس کی کونچیں کاٹ ڈالیں تو غلام اس کی قیمت کا ضامن ہو گا اور اس قیمت کے واسطے غلام فروخت کیا جائے گا یا اس کا مالک اس کی طرف سے یہ قیمت ادا کرے گا یہ مبسوط میں ہے۔

اگر چوپایہ معیر کے گھر یا اصطبل میں واپس بھیج دیا اور وہ ضائع ہوا تو قیاساً ضامن ہو گا اور استحساناً ضامن نہ ہو گا اور بعض نے فرمایا کہ یہ حکم ان کی عادت کے موافق ہے یعنی وہاں کے لوگوں میں ایسی عادت جاری تھی اس واسطے ضامن نہ ہوا پس جہاں ایسی عادت نہ ہو وہاں موافق قیاس کے ضامن ہو گا اور اس بنا پر ضمان واپسی سے بری ہونے کا حکم ہے اور بعض نے کہا کہ چوپایہ بندھنے کی جگہ اگر احاطہ سے خارج ہو تو بری ہو گا کیونکہ ظاہر یہ ہے کہ چوپایہ وہاں بدوں نگہبان کے نہیں رہ سکتا ہے اور اگر چوپایہ کو مستعیر نے مالک کی زمین میں واپس کر دیا تو ضمان سے بری نہ ہو گا کیونکہ معیر اس کو اپنی زمین میں محفوظ نہیں رکھتا ہے یہ تمرتاشی میں ہے اور اگر شے مستعار کوئی جواہر کی لڑی یا ایسی ہی قیمتی چیز ہو اور مستعیر نے معیر کے غلام یا نوکر کے ہاتھ واپس کر دی تو ضامن ہو گا یہ وجیز کردری

1^8 قولہ واپس اس واسطے کہ ایلچی غاصب ہوا زید غاصب الذی غصب ہوا اور ان دونوں کا یہی حکم ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 ... 63 ... Kitab-ul-Ariyat (The Book of Loans for Use)

It is stated in 'Qunyah' that my father was asked regarding a person who borrowed an item and brought it to the lender's (Mu'ir) house, requesting the lender to place it on a certain edge. The item then fell from the borrower's (Musta'ir) hand without any negligence on his part and broke. My father stated that the borrower would not be liable (zamin). This is also mentioned in 'Tatarkhania'. If a borrowed garment was returned but neither the lender nor anyone from his household was available, and the borrower kept the item overnight, he would not be liable if it were subsequently lost or destroyed. However, if a member of the lender's household was available and the borrower still did not return the item, he would be held liable. This is recorded in 'Qunyah'.

Chapter Seven:

Regarding the Request for Return of the Loaned Item and the Factors that Restrict Its Reclamation.

The lender (Mu'ir) has the authority to reclaim the borrowed item, whether the loan was unconditional (Mutlaqah) or for a specified duration (Muwaqqatah). This is stated in 'Zakhirah al-Kardari'. If Zaid borrowed land for cultivation, it cannot be reclaimed from him until the harvest time has arrived. This is based on legal preference (Istihsan), regardless of whether a timeframe was specified, as the conclusion of the activity is known. Therefore, the land will be left for the duration of the standing crop (Pautah) at the applicable rent, as this respects the rights of both parties. This is found in 'Tabyin'. Upon harvest, some reports in 'Mabsut' state that the landowner shall take the land along with the produce, while other reports do not mention this. Faqih Abu Ishaq Hafiz states that the landowner is entitled to the produce only if the pledgor or a judge (Qadi) granted the land to the borrower along with the produce; otherwise, the produce is not due. If the borrower denied having the crop and opposed uprooting it, seeking compensation (zaman) from the landowner for the value of his crop—arguing that the crop is attached to the land like dye to fabric—this specific issue is not found in 'Kitab al-Asl'. In 'Muntaqa', it is noted that the borrower would have this right, but if the landowner agrees to let the crop remain until harvest, no compensation is required as this fulfills the initial loan agreement. 'Al-Muhit' states that the cultivator has no right to demand the value of the crop from the landowner.

If the landowner wished to take the land with the crop by reimbursing the borrower for the cost of seeds, and the borrower agreed, this is invalid if it occurred before the seeds sprouted. However, if it occurred after sprouting, it is permissible and is the preferred view, as per 'Fatawa Itabiya'. If land was borrowed to construct a building or plant trees, the owner may reclaim it at any time, whether the loan was unconditional or for a set period. The distinction is that if the loan was unconditional, the owner can compel the borrower to uproot the trees or demolish the structure without being liable for their value. This is in 'Bada'i'. If such actions cause damage to the land and the lender accepts it, the borrower shall uproot the trees. If the borrower requested that the lender pay for the demolished building or...

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 ... 63 ... किताबुल आरियत (उधार देने की किताब)

इसमें है और कनिया में है कि मेरे पिता से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने कोई चीज़ उधार (मस्तआर) ली और फिर ऋणदाता (मुइर) के घर में ले आया और उससे कहा कि इसे किनारे पर रख दे, फिर वह चीज़ उधार लेने वाले (मुस्तइर) के हाथ से उसकी किसी गलती के बिना गिर गई और टूट गई, तो पिता ने फ़रमाया कि वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा, यह तातारखानिया में है। अगर उधार का कपड़ा वापस किया लेकिन न मुइर मिला और न ही उसके परिवार का कोई व्यक्ति मिला, फिर उसने पूरी रात वह चीज़ अपने पास रखी तो उसके नष्ट होने पर वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। और अगर मुइर के परिवार का कोई व्यक्ति मुस्तइर को मिला हो और फिर भी उसने चीज़ वापस नहीं की तो वह ज़िम्मेदार होगा, यह कनिया में लिखा है।

सातवाँ अध्याय:

उधार (आरियत) के वापस माँगने और उन बातों के बयान में जो उधार वापस लेने में बाधक होती हैं।

मुइर (ऋणदाता) को अधिकार है कि वह उधार दी गई चीज़ वापस ले ले, चाहे उधार बिना किसी समय सीमा (मुलतक़ा) के हो या किसी निश्चित अवधि (मुवक़्क़ता) के लिए हो, यह ज़खीरा-ए-करदरी में है। अगर ज़ैद ने खेती के लिए कोई ज़मीन उधार ली, तो उससे तब तक वापस नहीं ली जा सकती जब तक कि फसल कटने का समय न आ जाए, यह इस्तिहसान (तर्कपूर्ण प्राथमिकता) के आधार पर है, चाहे समय तय किया गया हो या नहीं, क्योंकि इसका अंत ज्ञात है। अतः ऐसी ज़मीन का जो किराया/लगान हो, उसे फसल (पूतह) रहने तक के लिए छोड़ दिया जाएगा क्योंकि इसमें दोनों व्यक्तियों के अधिकारों का सम्मान है। यह तबीयन में है। जब फसल कट गई तो कुछ रिवायतों (मबसूत) में उल्लेख है कि ज़मीन का मालिक ज़मीन को फसल के साथ ले लेगा और कुछ रिवायतों में ऐसा नहीं है। फ़कीह अबू इसहाक हाफ़िज़ कहते हैं कि ज़मीन के मालिक को फसल मिलना तब वाजिब होगा जब गिरवी रखने वाले ने या काज़ी (न्यायाधीश) ने वह ज़मीन मुस्तइर को फसल के साथ दी हो, अन्यथा फसल वाजिब नहीं होगी। यदि मुस्तइर ने ज़मीन पर फसल होने से इनकार किया और फसल उखाड़ने को भी नापसंद किया और ज़मीन के मालिक से अपनी फसल की कीमत का मुआवज़ा (ज़मान) माँगा, यह कहते हुए कि मेरी फसल तेरी ज़मीन से वैसे ही जुड़ी है जैसे कपड़े के साथ रंग, इसलिए मुझे मुआवज़ा मिलना चाहिए; तो यह मसला किताबुल असल में नहीं है। मुन्तक़ा में

एक जगह लिखा है कि मुस्तइर को यह अधिकार होगा, लेकिन अगर ज़मीन का मालिक इस बात पर राज़ी हो कि फसल कटने तक उसे ज़मीन में रहने दे, तो मुआवज़ा वाजिब नहीं होगा, क्योंकि यह मालिक की ओर से उधार के अनुबंध की शर्त को पूरा करना है। अल-मुहीत में लिखा है कि खेती करने वाले को ज़मीन के मालिक से फसल की कीमत का मुआवज़ा लेने का अधिकार नहीं है।

अगर ज़मीन के मालिक ने चाहा कि वह मुस्तइर को बीज बोने का खर्च देकर ज़मीन फसल सहित ले ले और मुस्तइर राज़ी हो गया, और यह सब बीज उगने से पहले हुआ तो यह जायज़ नहीं है, लेकिन अगर बीज उगने के बाद हुआ तो जायज़ है। यही मान्य (मुख्तार) राय है, यह फ़तावा इताबिया में है। अगर किसी ने घर बनाने या पेड़ लगाने के लिए ज़मीन उधार ली और फिर मालिक उसे वापस लेना चाहे, तो उसे यह अधिकार है, चाहे उधार बिना समय सीमा के हो या समय सीमा के साथ। अंतर यह है कि यदि उधार बिना समय सीमा के था, तो मालिक मुस्तइर को पेड़ उखाड़ने या इमारत गिराने के लिए मजबूर कर सकता है और वह पेड़ों या इमारत की कीमत के लिए ज़िम्मेदार नहीं होगा। यह बदाए में है। यदि ऐसा करने से ज़मीन को नुकसान पहुँचता है और मुइर उसे स्वीकार कर लेता है, तो मुस्तइर पेड़ उखाड़ लेगा। और यदि मुस्तइर ने यह विनती की कि मुइर गिराई गई इमारत या...

میں ہے اور قنیہ میں ہے کہ میرے والد سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے کوئی شے مستعار لی اور پھر معیر کے گھر میں لے آیا اور اس نے معیر سے کہا کہ اس کنارے اس کو رکھ دے پس وہ شے مستعیر کے ہاتھ میں سے بدوں اس کی تقصیر کے گر پڑی اور وہ ٹوٹ گئی تو والد نے فرمایا کہ ضامن نہ ہوگا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر مستعار کپڑا واپس کیا مگر اس کو نہ معیر ملا اور نہ کوئی ایسا شخص ملا جو معیر کے عیال میں سے ہو پس اس نے رات بھر عاریت کو اپنے پاس رکھ چھوڑا تو تلف ہو جانے سے ضامن نہ ہوگا اور اگر کوئی ایسا شخص جو معیر کے عیال میں سے ہو مستعیر کو ملا ہو اور پھر بھی اس نے واپس نہ دیا تو ضامن ہوگا یہ قنیہ میں لکھا ہے۔

ساتواں باب:

عاریت کے واپس مانگنے اور جو امر عاریت واپس لینے کا مانع ہوتا ہے اِس کے بیان میں

معیر کو اختیار ہے کہ عاریت واپس کرلے خواہ عاریت مطلقہ ہو یا موقتہ ہو یعنی کوئی میعاد مقرر کی ہو یہ ذخیرہ کردری میں ہے اگر زید نے کوئی زمین زراعت کے واسطے مستعار لی تو اس سے نہیں لی جاسکتی ہے جب تک کہ کھیتی کٹنے کا نہ یہ استحسانا ہے خواہ وقت مقرر کیا ہو یا نہ کیا ہو کیونکہ اس کی انتہا معلوم ہے پس ایسی زمین کا جو لگان ہو اتنے پوتہ پر چھوڑ دی جائے گی کیونکہ اس میں دونوں شخصوں کے حق کی رعایت ہے یہ تبیین میں ہے جب کھیتی کٹی تو بعض روایات مبسوط میں مذکور ہے کہ زمین کا مالک زمین کو مع پوتہ کے لے لے گا اور بعض روایات میں ایسا مذکور نہیں ہے اور فقیہ ابو اسحق حافظ فرماتے ہیں کہ زمین کے مالک کو پوتہ ملنا اس وقت واجب ہوگا کہ جب رہن والے نے یا قاضی نے وہ زمین مستعیر کو پوتہ پر دے دی ہو

اور بدوں اس کے پوتہ واجب نہ ہو گا پس اگر مستعیر نے زمین کے پوتہ پر اپنے پاس ہونے سے انکار کیا اور کھیتی اکھاڑنے کو بھی مکروہ جانا اور مالک زمین سے اپنی کھیتی کی قیمت کی ضمان لینی چاہی اور کہا کہ میری کھیتی تیری زمین سے متصل ہے پس یہ اتصال تیرے کپڑے کے ساتھ رنگ کے اتصال ہونے کے مشابہ ہے پس مجھے پہنچتا ہے کہ میں تجھ سے ضمان لوں تو یہ مسئلہ کتاب الاصل میں مذکور نہیں ہے اور منتقٰی میں ایک جگہ یوں لکھا ہے کہ مستعیر کو یہ اختیار حاصل ہوگا مگر زمین کا مالک اگر اس امر پر راضی ہو کہ کھیتی کٹنے کے وقت تک اس کی کھیتی اپنی زمین میں چھوڑ دے تو ایسا نہیں ہے اور یہ رضا مالک زمین کی طرف سے اس شرط کا ایفاء ہے جو اس نے عقد عاریت میں قرار دی تھی پس اس کے سوا دوسری چیز اس پر لازم نہ آئے گی اور دوسری جگہ یوں لکھا ہے کہ کھیتی بونے والے کو مالک زمین سے کھیتی کی قیمت کی ضمان لینے کا اختیار نہیں ہے کذا فی المحیط

اگر مالک زمین نے چاہا کہ مستعیر کو اس کا بیج بونے کا خرچہ دے کر زمین مع کھیتی کے اس سے لے لے اور مستعیر اس امر پر راضی ہو گیا اور یہ سب کھیتی کے جمنے سے پہلے واقع ہوا تو جائز نہیں ہے اور اگر کھیتی جمنے کے بعد ہو تو جائز ہے اور یہی مختار ہے یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے۔ اگر کسی شخص سے کوئی زمین عمارت بنانے یا درخت لگانے کے واسطے مستعار لی پھر مالک کی رائے میں آیا کہ یہ زمین مستعیر کے ہاتھ سے نکال لے تو اس کو یہ اختیار ہوگا خواہ عاریت مطلقہ ہو یا موقتہ ہو ہاں فرق یہ ہے کہ اگر عاریت مطلقہ ہو تو اس کو درخت اکھاڑنے یا عمارت ڈھادینے کے لئے مستعیر پر جبر کرنے کا اختیار ہو گا اور جب اس نے درخت اکھاڑ لئے یا عمارت ڈھائی تو درختوں اور عمارت کی قیمت کا معیر کچھ ضامن نہ ہوگا یہ بدائع میں ہے پس اگر ایسا کرنے سے زمین میں کچھ نقصان آتا ہو اگر معیر اس نقصان پر راضی ہو جائے تو

مستعیر درخت اکھاڑ ڈالے گا اور اگر مستعیر نے اس امر کی درخواست کی کہ معیر سے ڈھائی ہوئی عمارت یا

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 Kitab al-Aariya (The Book of Borrowing) 64

...that the price be paid to me according to the value of cut trees, meaning I will leave the building and trees as they are, but let the price of the trees and building be paid to me at this rate. In such a case, the lender (*Mu'ir*) shall not be forced to pay such a price, and the borrower (*Musta'ir*) shall be forced to uproot them. If the lender is not willing to take back his land in a diminished state, the borrower shall pay a penalty for the building and trees based on their fallen or uprooted value, and no regard shall be given to the borrower's statement; this is stated in *Al-Mudmarat*. If the contract of borrowing (*Aariya*) is time-bound (*Muwaqqat*), i.e., given for a specific period, and then the lender wishes to take it back before that period expires, he shall not have the right to take it back from the borrower's hands before the fixed time, nor can he compel him to uproot the trees or demolish the building. The borrower shall have the choice to either take from the lender the value of his trees and building as standing structures and leave them in his possession, in which case the landowner will become their owner after paying the compensation; or he may take his building materials and trees, and the landowner shall not be liable to pay him anything. The borrower shall only have the right to uproot and take the building and trees if this action does not cause damage to the land; if damage would occur, the choice remains with the landowner; as stated in *Al-Bada'i*.

Can a building be erected on borrowed land (with or without permission)? The owner shall have the right, if he wishes, to wait until the term expires and then compel the demolition of the building or uprooting of trees, or take a penalty based on the fallen and uprooted value of the building and trees, provided that demolition or uprooting causes damage to the land. If he wishes, he may pay the borrower for the building according to its constructed value and for the trees according to their planted state, and these shall become his property, and beyond this, the owner has no other choice; as stated in *Al-Yanabi*. This ruling applies when the landowner seeks to reclaim the land from the borrower's possession before the term has expired; if the term has already expired, the landowner may demolish the building and uproot the trees, and according to us, he shall not be liable for any compensation. However, if uprooting causes loss to the property, then in such a case, the landowner shall become the owner of the building and trees by paying compensation, and for calculating compensation, the value of trees in an uprooted state shall be considered; this is in *Al-Muhit*. If Zaid lent a piece of land to 'Amr and permitted him to build a structure on it, and he did so, and then Khalid came before the term expired and

proved his entitlement to that land and had 'Amr's building demolished, Zaid is not obligated to pay the price of the building to 'Amr, whether the loan was time-bound (*Muwaqqata*) or absolute (*Mutlaqa*). Al-Khassaf mentioned in his conditions that in the case of a time-bound loan, if entitlement is proven before the time expires, according to Imam al-A'zam [Abu Hanifa] and Imam Abu Yusuf, it is mandatory for the lender to pay the price of the building to the borrower. Thus, Imam al-A'zam and Imam Abu Yusuf, according to Khassaf's narration, maintained the same ruling for both cases: when the demolition of the building is due to the lender's act and when it is due to the entitled person. However, Imam Muhammad distinguished between the two cases, stating that if the demolition occurred due to the entitled person, the price is not mandatory upon the lender, and if it occurred due to the lender, the price is mandatory upon the lender; this is written in *Az-Zakhira*.

It is written in *An-Nawazil* that Zaid borrowed a house from 'Amr and [built] in it a mud wall, which is called 'Bansa' in Persian...

(Footnote) 1. The translator (may Allah forgive him) says that the previous narration clearly indicates that the first contract of borrowing was time-bound, therefore, reconciling the two narrations is possible by considering that the second ruling pertains to an indefinite borrowing (*Aariya ghair-muwaqqat*). Understand this well.

...कटे हुए पेड़ों के हिसाब से मुझे कीमत दिलाई जाए, यानी मैं इमारत और पेड़ वैसे ही छोड़ दूंगा मगर मुझे पेड़ों और इमारत की कीमत इस हिसाब से दिला दी जाए, तो मुईर (ऋणदाता) को इस तरह कीमत देने के लिए मजबूर नहीं किया जाएगा और मुस्तईर (ऋण लेने वाला) को उखाड़ने पर मजबूर किया जाएगा। और अगर मुईर अपनी ज़मीन अधूरी वापस लेने पर राज़ी न हो, तो मुस्तईर इमारत और पेड़ों की गिरी हुई या उखड़ी हुई कीमत के हिसाब से हर्जाना देगा और मुस्तईर की बात की तरफ ध्यान नहीं दिया जाएगा, ऐसा 'मुज़मरात' में लिखा है। अगर आरिया (ऋण) का अनुबंध 'मोक़त्त' हो यानी एक निश्चित अवधि के लिए ऋण दिया गया हो, फिर उस अवधि से पहले वापस लेना चाहा, तो मुईर को यह अधिकार नहीं होगा कि वह मुस्तईर के हाथ से उस अवधि से पहले वापस ले ले और न ही पेड़ उखाड़ने या इमारत गिराने के लिए मजबूर कर सकता है। मुस्तईर को यह अधिकार होगा कि चाहे तो मुईर से अपने पेड़ों और इमारत की खड़ी हुई स्थिति की कीमत के हिसाब से ले ले और इमारत और पेड़ उसके कब्ज़े में छोड़ दे, और ज़मीन का मालिक हर्जाना चुकाने के बाद उनका मालिक हो जाएगा; या चाहे तो अपनी इमारत और पेड़ ले ले और ज़मीन के मालिक पर उसे कुछ देना अनिवार्य नहीं होगा। इमारत और पेड़ उखाड़ कर ले जाने का अधिकार मुस्तईर को तभी प्राप्त होगा जब इस क्रिया से ज़मीन को कोई नुकसान न पहुँचता हो, और अगर नुकसान पहुँचता हो, तो यह अधिकार ज़मीन के मालिक को प्राप्त होगा, ऐसा 'बदाये' में लिखा है।

क्या आरिया (उधार) ली गई ज़मीन पर (अनुमति के साथ या बिना अनुमति के) इमारत खड़ी की जा सकती है? मालिक को यह अधिकार प्राप्त होगा कि यदि वह चाहे तो अवधि समाप्त होने तक प्रतीक्षा करे, फिर इमारत गिराने या पेड़ उखाड़ने के लिए मजबूर करे, या इमारत और पेड़ों की गिरी हुई और उखड़ी हुई कीमत के हिसाब से हर्जाना ले, बशर्ते कि ज़मीन में गिराने या उखाड़ने से नुकसान पहुँचता हो। और यदि वह चाहे तो मुस्तईर को इमारत की बनी हुई कीमत के हिसाब से और पेड़ों की लगी हुई स्थिति की कीमत के हिसाब से भुगतान कर दे, और यह इमारत तथा पेड़ उसकी संपत्ति हो जाएंगे, और इसके अलावा मालिक को कोई अन्य अधिकार नहीं है, ऐसा 'यनाबी' में लिखा है। और यह नियम तब है जब अवधि बीतने से पहले ज़मीन के मालिक ने मुस्तईर के कब्ज़े से ज़मीन निकालनी चाही हो; और यदि अवधि बीत गई हो, तो ज़मीन का मालिक उसकी इमारत गिरा देगा और पेड़ उखाड़ देगा और हमारे अनुसार कोई हर्जाना नहीं देना होगा। लेकिन अगर उखाड़ने से वस्तु को नुकसान पहुँचता हो, तो ऐसी स्थिति में हर्जाना देकर ज़मीन का मालिक इमारत और पेड़ों का

मालिक बन जाएगा, और हर्जाना देने के लिए पेड़ों की उखड़ी हुई कीमत का विचार किया जाएगा, यह 'मुहीत' में है। यदि ज़ैद ने अम्र को कोई ज़मीन उधार दी और अनुमति दी कि उसमें इमारत बना ले, उसने ऐसा ही किया, फिर खालिद ने अवधि बीतने से पहले आकर उस ज़मीन पर अपना अधिकार सिद्ध किया और अम्र की इमारत गिरवा दी, तो ज़ैद पर अम्र के लिए इमारत की कीमत चुकाना अनिवार्य नहीं है, चाहे आरिया 'मोक़त्ता' (निश्चित अवधि वाला) हो या 'मुतलक़' (अनिश्चित अवधि वाला) हो। और ख़साफ़ ने अपनी शर्तों में उल्लेख किया है कि 'आरिया मोक़त्ता' की स्थिति में समय बीतने से पहले अधिकार सिद्ध होने पर इमाम-ए-आज़म और इमाम अबू यूसुफ़ के निकट मुईर पर मुस्तईर को इमारत की कीमत देना अनिवार्य होगा। अतः इमाम-ए-आज़म और इमाम अबू यूसुफ़ ने ख़साफ़ के वर्णन के अनुसार दोनों स्थितियों में, यानी जब इमारत गिरवाना मुईर के कार्य से हो और जब वह अधिकार सिद्ध करने वाले की ओर से हो, नियम एक समान रखा है; और इमाम मुहम्मद ने दोनों स्थितियों में अंतर किया है कि जब अधिकार सिद्ध करने वाले की ओर से गिराना हुआ तो मुईर पर कीमत अनिवार्य नहीं होगी और जब मुईर की ओर से हुआ तो मुईर पर कीमत अनिवार्य होगी, यह 'ज़खीरा' में लिखा है।

'नवाज़िल' में लिखा है कि ज़ैद ने अम्र से एक घर उधार लिया और उसमें मिट्टी की एक दीवार, जिसे फ़ारसी में 'बान्सा' कहते हैं...

(पाद टिप्पणी) 1 अनुवादक (ईश्वर उन्हें क्षमा करे) कहते हैं कि पिछला वर्णन स्पष्ट रूप से इंगित करता है कि पहला उधार का अनुबंध 'मोक़त्त' (निश्चित अवधि वाला) था, अतः दोनों वर्णनों में सामंजस्य इस प्रकार संभव है कि दूसरा नियम 'आरिया-ए-ग़ैर मोक़त्त' (अनिश्चित अवधि वाले उधार) के बारे में है। इसे समझें।

کٹے ہوئے درختوں کے حساب سے قیمت مجھے دلائی جائے یعنی میں عمارت و درخت ایسے ہی چھوڑ دوں گا مگر مجھے قیمت درختوں و عمارت کی اس حساب سے دلادی جائے تو معیر اس طرح قیمت دینے کے واسطے مجبور نہ کیا جائے گا اور مستعیر اکھاڑنے پر مجبور کیا جائے گا اور اگر معیر اپنی زمین ناقص واپس لینے پر راضی نہ ہو تو مستعیر کو عمارت و درختوں کی قیمت ڈھائی ہوئی یا اکھڑی ہوئی کے حساب سے ڈانڈ دے گا اور مستعیر کے قول کی طرف التفات نہ کیا جائے گا کذا فی المضمرات۔ اگر عقد عاریت موقت ہو یعنی معین میعاد تک کے واسطے عاریت دی ہو پھر اس میعاد سے پہلے نکال لینا چاہا تو معیر کو اختیار نہ ہو گا کہ مستعیر کے ہاتھ سے ان میعاد سے پہلے نکال لے اور نہ درخت اکھاڑنے یا عمارت ڈھانے کے واسطے جبر کر سکتا ہے اور مستعیر کو اختیار ہوگا کہ چاہے معیر سے اپنے درختوں و عمارت کی قیمت ثابت قائم کے حساب سے لے لے اور عمارت و درخت اس کے قبضہ میں چھوڑ دے اور مالک زمین ادائے ضمان کے بعد ان کا مالک ہو جائے گا یا چاہے تو اپنی عمارت و درخت لے لے اور زمین کے مالک پر کچھ اس کو دینا لازم نہ آئے گا اور عمارت و درخت اکھاڑ کر لے لینے کا اختیار مستعیر کو اسی وقت حاصل ہوگا کہ جب اس فعل سے زمین میں کچھ نقصان نہ آتا ہو اور اگر نقصان آتا ہو تو اختیار مالک کو حاصل ہوگا کذا فی البدائع۔

کیا عاریت لی ہوئی زمین پر (اجازت یا بدوں اجازت) عمارت کھڑی کر سکتا ہے؟ مالک کو یہ اختیار حاصل ہوگا کہ اگر چاہے تو مدت گزرنے تک انتظار کرے پھر اس پر عمارت ڈھانے یا درخت اکھاڑنے کے واسطے جبر کرے یا عمارت و درخت کی قیمت ڈھائی ہوئی اور اکھڑی ہوئی کے حساب سے ڈانڈ لے بشرطیکہ زمین میں ڈھانے یا اکھاڑنے سے نقصان آتا ہو اور اگر چاہے تو

مستعیر کو عمارت کی قیمت بنی ہوئی کے حساب سے اور درختوں کی لگے ہوئے کے حساب سے ادا کر دے اور یہ عمارت و درخت اس کی ملک ہو جائیں گے اور اس کے سوا مالک کو کچھ اختیار نہیں ہے کذا فی الینابیع اور یہ حکم اس وقت ہے کہ مدت گزرنے سے پہلے مالک زمین نے مستعیر کے قبضہ سے زمین نکالنی چاہی اور اگر مدت گزر گئی ہو تو زمین کا مالک عمارت اس کی ڈھا دے گا اور درخت اکھاڑ دے گا اور ہمارے نزدیک کچھ ضامن نہ ہوگا لیکن اگر اکھاڑنے سے شے میں نقصان آتا ہو تو ایسی صورت میں ضمان دے کر مالک زمین عمارت و درختوں کا مالک ہو جائے گا اور ضمان دینے کے واسطے درختوں کی قیمت اکھڑی ہوئی کے حساب سے اعتبار کی جائے گی یہ محیط میں ہے اگر زید نے عمرو کو کوئی زمین عاریت دی اور اجازت دی کہ اس میں عمارت بنا لے اس نے ایسا ہی کیا پھر خالد نے مدت گزرنے سے پہلے آکر اس زمین پر اپنا استحقاق ثابت کیا اور عمرو کی عمارت گروا دی تو زید پر عمرو کے واسطے عمارت کی قیمت دینی واجب نہیں ہے خواہ عاریت موقتہ ہو یا مطلقہ ہو اور خصاف نے اپنی شروط میں ذکر کیا ہے کہ عاریت موقتہ کی صورت میں وقت گزرنے سے پہلے استحقاق ثابت ہونے میں امام اعظمؒ و امام ابو یوسفؒ کے نزدیک معیر پر مستعیر کو عمارت کی قیمت دینی واجب ہو گی پس امام اعظمؒ و امام ابو یوسفؒ نے موافق روایت خصاف کے دونوں صورتوں میں یعنی جبکہ عمارت توڑ دینا معیر کے فعل سے ہو اور جب مستحق کی طرف سے ہو حکم یکساں رکھا ہے اور امام محمدؒ نے دونوں صورتوں میں فرق کیا ہے کہ جب مستحق کی طرف سے توڑنا واقع ہوا تو معیر پر قیمت واجب نہ ہو گی اور جب معیر کی طرف سے واقع ہوا تو معیر پر قیمت واجب ہو گی یہ ذخیرہ میں لکھا ہے۔

نوازل میں لکھا ہے کہ زید نے عمرو سے ایک دار یعنی گھر عاریت لیا اور اس میں مٹی کی ایک دیوار جس کو فارسی میں بانسہ کہتے

(حاشیہ) 1 مترجم عفا اللہ عنہ کہتا ہے کہ روایت سابقہ صریح دلالت کرتی ہے کہ پہلا عقد عاریت موقت تھا پس دونوں روایتوں کی توفیق اس طور پر ممکن ہے کہ دوسرا حکم عاریت غیر موقت میں ہے فافہم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (65) Kitab al-Aariyat (The Book of Borrowing/ Lending)

...[constructed] by appointing a laborer for twenty dirhams, and this act occurred without Amr's permission. Later, when Amr wished to take his house back, Zayd does not have the right to reclaim the expenses he incurred from Amr, because Zayd performed this act without Amr's permission. Furthermore, if Zayd built that wall using Amr's soil, Zayd does not have the right to demolish it either; this is stated in 'Al-Muhit'. Zayd said to Amr, "Build a building or plant trees for yourself in this land of mine, and I condition that I will leave this land in your possession forever," or he said, "I will leave it for a certain period; and if I do not leave the land in your possession thereafter, I will be the guarantor (liable) for whatever you spend on the building etc., and that building shall become mine." In such a case, at the time he takes the land back from Amr, the lender must compensate the borrower (Mustaeer) for the value of the building and trees, and these buildings and trees shall all belong to the landowner; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. If the lender (Mueer) demanded the borrowed item back and the borrower refused to return it, he becomes liable (guarantor for its loss). If he did not refuse but said, "Leave it with me until tomorrow, then I will return it to you," and the lender agreed to this, and then the item was lost, the borrower shall not be liable; this is recorded in 'Al-Muhit'. If the lender demanded the item and the borrower agreed to return it, but a month passed until the item was destroyed: if at the time of demand the borrower was unable to return it, he is not liable. If he was able to return it and the lender explicitly showed his displeasure and dislike at its retention, and despite this, the borrower kept it, he shall be liable. If the lender remained silent, the ruling remains the same. However, if the lender showed explicit consent, for example by saying, "It's fine, there's no worry," then the borrower is not liable. If the lender did not demand the item and the borrower did not return it until it was lost: if it was an absolute loan (Aariyat-e-Mutlaqa - without a time limit), he is not liable; but if it was a timed loan (Mu'aqqata) and the time had expired and the borrower had not returned it, he shall be liable for its loss. A book was borrowed and then lost; the owner came but the borrower did not inform him of the loss. If he did not claim the book was still present, he is not liable; if he did claim it was present, he is liable. Sadr al-Shaheed stated that this detail is contrary to the apparent narration, because if he promised to return it and then claimed it was lost, he would be liable due to the contradiction, provided he claims the loss occurred

before the promise; and the fatwa should be given upon this, as stated in 'Al-Wajeez al-Kardari'.

Zayd borrowed a female slave (Bandi) from Amr to nurse his son. She nursed him, and it became the child's habit that he would not take milk from anyone else. When Amr asked for his slave back, he does not have the right to take her back at that time. Instead, until the boy grows up, Amr shall receive a fair rental (Ajr-al-Mithl) for his slave; this is in 'Khazanat al-Muftin'. Zayd borrowed cotton from Amr and filled it with olive oil. Amr caught Zayd in the wilderness [to reclaim his goods]; Amr does not have the right to take it back then, and Zayd shall be given fair compensation until he reaches a place where he can retrieve his oil from it; this is in 'Al-Muhit'. A person borrowed a horse from Zayd for Jihad; Zayd gave it for four months. After two months, they met in 'Dar al-Islam' and Zayd wanted his horse back; he may take it. If they met in 'Dar al-Harb' (territory of war) in a place where the borrower cannot buy or rent another horse, the borrower has the right not to return it to Zayd. However, from the place Zayd demanded it back to the nearest location where the borrower can obtain another horse by purchase or rent, Zayd shall be entitled to the fair rental (Ajr-al-Mithl) of his horse; thus it is in 'Al-Zahiriyyah'.

---

1. His statement "the ruling is the same"... This ruling of liability applies only if he retained the item for many days. If he said, "I will give it tomorrow" or "the day after tomorrow," he shall not be liable.
2. Aariyat-e-Mutlaqa means a loan that was not given for a specific duration but was general.

फ़तवा आलमगीरी ..... खंड 6 (65) किताब-अल-आरियत (उधार/ऋण की पुस्तक)

...बीस दिरहम पर एक मजदूर नियुक्त करके बनवाई और यह काम अम्र की बिना अनुमति के हुआ। फिर अम्र ने अपना घर वापस लेना चाहा, तो ज़ैद को यह अधिकार नहीं है कि जो कुछ उसने खर्च किया है वह अम्र से वापस ले, क्योंकि यह कार्य ज़ैद ने अम्र की अनुमति के बिना किया है। और ज़ैद ने यदि वह दीवार अम्र की मिट्टी से बनवाई हो, तो ज़ैद को उसे गिराने का भी अधिकार नहीं है; यह 'मुहीत' में है। ज़ैद ने अम्र से कहा कि तू मेरी इस जमीन में अपने लिए इमारत बना ले या पेड़ लगा ले और मैं यह शर्त करता हूँ कि यह जमीन तेरे कब्जे में हमेशा के लिए छोड़ दूँगा, या कहा कि इतने समय तक छोड़ दूँगा; और यदि मैं फिर जमीन तेरे कब्जे में न छोड़ूँ, तो जो कुछ तू इमारत आदि में खर्च करेगा, उसका मैं उत्तरदायी (ज़ामिन) हूँ और वह इमारत मेरी हो जाएगी। तो जिस समय अम्र के हाथ से वह जमीन निकाले, तो उधार लेने वाले (मुस्तईर) को उसकी इमारत और पेड़ों की कीमत का हर्जाना दे और ये इमारत व पेड़ सब जमीन के मालिक के हो जाएँगे; यह 'फ़तवा काज़ी खान' में है। यदि उधार देने वाले (मुईर) ने वस्तु वापस मांगी और उधार लेने वाले ने देने से इनकार किया, तो वह उत्तरदायी हो गया। और यदि इनकार नहीं किया, लेकिन यह कहा कि कल तक मेरे पास और रहने दे, फिर मैं तुझे वापस कर दूँगा और उधार देने वाला इस पर राजी हो गया, फिर वह वस्तु नष्ट हो गई, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा; यह 'मुहीत' में लिखा है। मुईर ने वस्तु मांगी और मुस्तईर ने कहा कि हाँ दूँगा, और एक महीना बीत गया यहाँ तक कि वह वस्तु नष्ट हो गई, तो यदि मांगते समय मुस्तईर वापस करने में असमर्थ था तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, और यदि समर्थ था और मुईर ने उसे रोक रखने पर स्पष्ट रूप से अपनी नापसंदगी और नाराजगी जाहिर की और इसके बावजूद मुस्तईर ने उसे रोके रखा, तो वह उत्तरदायी होगा। और यदि मुईर चुप रहा, तो भी यही नियम है। और यदि उसने स्पष्ट सहमति दी, जैसे कि कहा कि कोई बात नहीं, डरने की बात नहीं है, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि मुईर ने वस्तु नहीं मांगी और मुस्तईर ने भी वापस नहीं की यहाँ तक कि वह नष्ट हो गई, तो यदि वह 'आरियत-ए-मुतलक़ा' (बिना समय सीमा का उधार) हो तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, और यदि वह 'आरियत-ए-मुअक़्क़ता' (निश्चित समय के लिए उधार) है और वह समय बीत गया और मुस्तईर ने वापस नहीं की, तो नष्ट होने पर वह उत्तरदायी होगा। एक किताब उधार ली, फिर वह नष्ट हो गई, फिर उसका मालिक आया लेकिन मुस्तईर ने उसे नष्ट होने की सूचना नहीं दी; तो यदि उसने किताब के मौजूद होने का दावा नहीं किया तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, और यदि किया है तो होगा। और सदर-अल-शहीद ने फरमाया कि यह विवरण प्रचलित परंपरा के विरुद्ध है, क्योंकि यदि उसने

वापस करने का वादा किया और फिर नष्ट होने का दावा किया तो विरोधाभास के कारण वह उत्तरदायी होगा, बशर्ते कि वह वादे से पहले नष्ट होने का दावा करे; और इसी पर फ़तवा दिया जाए, यह 'वजीज़ करदरी' में है।

ज़ैद ने अम्र से एक दासी (बांदी) अपने बच्चे को दूध पिलाने के लिए उधार ली। उसने दूध पिलाया, फिर जब बच्चे को यह आदत हो गई कि वह उस दासी के अलावा किसी और से दूध नहीं पीता है, तो अम्र ने कहा कि मेरी दासी मुझे वापस कर दो। तो अम्र को अब यह अधिकार नहीं है (वापस लेने का) और बच्चे के बड़े होने तक उसे अपनी दासी का 'अज्र-अल-मिसल' (उचित किराया/मुआवजा) मिलेगा; यह 'ख़ज़ाना-अल-मुफ़्तीन' में है। ज़ैद ने अम्र से कपास उधार लिया और उसमें ज़ैतून का तेल भर दिया, और अम्र ने ज़ैद को जंगल में पकड़ लिया (अपनी वस्तु वापस लेने के लिए), तो अम्र को (उस स्थिति में) लेने का अधिकार नहीं है, और ज़ैद को 'अज्र-अल-मिसल' उस समय तक दिया जाएगा जब तक वह ऐसी जगह न पहुँच जाए जहाँ वह तेल को किसी और बर्तन में डाल सके; यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने जिहाद के लिए ज़ैद से एक घोड़ा उधार लिया, उसने चार महीने के लिए दिया। दो महीने बाद 'दार-अल-इस्लाम' में उनकी मुलाकात हुई और ज़ैद ने अपना घोड़ा वापस लेना चाहा, तो वह ले सकता है। और यदि वे 'दार-अल-हर्ब' (युद्ध क्षेत्र) में मिले हों, ऐसी जगह जहाँ उधार लेने वाला दूसरा घोड़ा किराए पर नहीं ले सकता या खरीद नहीं सकता, तो मुस्तईर को अधिकार है कि वह ज़ैद को वापस न दे। और जिस जगह ज़ैद ने मांग की है, वहाँ से उस निकटतम स्थान तक पहुँचने तक जहाँ मुस्तईर को दूसरा घोड़ा मिल सके; ज़ैद को उसके घोड़े का 'अज्र-अल-मिसल' मिलेगा; ऐसा ही 'ज़हीरिया' में उल्लेखित है।

---

1. उनका कथन "यही नियम है"... यह उत्तरदायी होने का नियम तभी है जब उसने अधिक दिनों तक वस्तु रोके रखी हो। यदि उसने कहा कि कल दूँगा या परसों दूँगा, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा।
2. आरियत-ए-मुतलक़ा का अर्थ है कि उधार किसी निश्चित समय के लिए नहीं बल्कि सामान्य रूप से दिया गया हो।

ہیں بیس درہم پر ایک مزدور مقرر کر کے بنوائی اور یہ امر عمرو کی بلا اجازت واقع ہوا پھر عمرو نے اپنا گھر واپس لینا چاہا تو زید کو اختیار نہیں ہے کہ جو کچھ اس نے خرچ کیا ہے وہ عمرو سے واپس لے کیونکہ یہ فعل بلا اجازت عمرو کے زید نے کیا ہے اور زید نے اگر وہ دیوار عمرو کی مٹی سے بنوائی ہو تو زید کو اس کے توڑ ڈالنے کا بھی اختیار نہیں ہے یہ محیط میں ہے۔ زید نے عمرو سے کہا کہ تو میری اس زمین میں اپنے واسطے عمارت بنا لے یا درخت لگا لے اور میں شرط کرتا ہوں کہ یہ زمین تیرے قبضہ میں ہمیشہ کے واسطے چھوڑ دوں گا یا کہا کہ اتنی مدت تک چھوڑ دوں گا اور اگر میں پھر زمین تیرے قبضہ میں نہ چھوڑوں تو جو کچھ تو عمارت وغیرہ میں خرچ کرے گا اس کا میں ضامن ہوں اور وہ عمارت میری ہو جائے گی تو جس وقت عمرو کے ہاتھ سے وہ زمین نکالے تو مستعیر کو اس کی عمارت و درختوں کی قیمت ڈانڈ دے اور یہ عمارت و درخت سب مالک زمین کے ہو جائیں گے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اگر معیر نے عاریت طلب کی اور مستعیر نے دینے سے انکار کیا تو وہ ضامن ہو گیا اور اگر انکار نہ کیا لیکن یہ کہا کہ کل کے روز تک میرے پاس اور چھوڑ دے پھر میں تجھے واپس کر دوں گا اور معیر اس پر راضی ہو گیا پھر وہ عاریت ضائع ہو گئی تو ضامن نہ ہوگا یہ محیط میں لکھا ہے معیر نے عاریت طلب کی اور مستعیر نے کہا کہ ہاں دوں گا اور ایک مہینہ گزر گیا یہاں تک کہ وہ عاریت تلف ہو گئی پس اگر طلب کرنے کے وقت مستعیر واپس کرنے سے عاجز تھا تو ضامن نہ ہوگا اور اگر قادر تھا پس اگر معیر نے روک رکھنے میں اپنے دل کی کراہیت اور ناخوشی صریح ظاہر کی اور باجود اس کے مستعیر نے روک رکھی تو ضامن ہوگا اور اگر چپ رہا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر صریح رضامندی ظاہر کی مثلاً کہا کہ خیر کچھ ڈر نہیں ہے تو ضامن نہ ہوگا اور اگر

معیر نے عاریت طلب نہ کی اور مستعیر بھی واپس نہیں کرتا ہے یہاں تک کہ وہ ضائع ہوگئی پس اگر عاریت مطلقہ ہو تو ضامن نہ ہو گا اور اگر موقتہ ہے یعنی کسی وقت تک کے واسطے عاریت دی ہو اور وہ وقت گزر گیا اور مستعیر نے واپس نہ کی تو ضائع ہونے سے ضامن ہوگا ایک کتاب مستعار لی پھر وہ ضائع ہو گئی پھر اس کا مالک آیا مگر مستعیر نے اس کو ضائع ہو جانے سے آگاہ نہ کیا پس اگر اس کتاب کا موجود ہونا بیان نہ کیا ہو تو ضامن نہ ہوگا اور اگر بیان کیا ہو تو ضامن ہوگا اور صدر الشہید نے فرمایا کہ یہ تفصیل ظاہر روایت کے خلاف ہے کیونکہ اگر اس نے واپس کرنے کا وعدہ کیا پھر ضائع ہونے کا دعویٰ کیا تو بسبب تناقض کے ضامن ہو گا بشرطیکہ وعدہ سے پہلے ضائع ہونے کا دعویٰ کرے اور اسی پر فتویٰ دیا جائے یہ وجیز کر دری میں ہے۔

زید نے عمرو سے ایک باندی اپنے لڑکے کو دودھ پلانے کے واسطے مستعار لی اس نے دودھ پلایا پھر جب لڑکے کی یہ عادت ہوگئی کہ اس باندی کے سوا دوسرے سے دودھ نہیں پیتا ہے تو عمرو نے کہا کہ میری باندی مجھے واپس کر دے تو عمرو کو یہ اختیار نہیں ہے اور اس لڑکے کے بڑے ہونے تک اس کی باندی کا اجر المثل ملے گا یہ خزانہ المفتین میں ہے زید نے عمرو سے ایک کپاس مستعار لیا اور اس میں روغن زیت بھرا اور عمرو نے زید کو جنگل میں پکڑا تو عمرو کو کیا لینے کا اختیار نہیں ہے اور اس کو اجر المثل اس وقت تک دیا جائے گا کہ جب تک زید ایسی جگہ پہنچے جہاں کے تلاش کر کے اس میں اپنا تیل لوٹ لے یہ محیط میں ہے ایک شخص نے جہاد کے واسطے زید سے ایک گھوڑا مستعار لیا اس نے چار مہینے کے واسطے دیا پھر دو مہینے کے بعد دار الاسلام میں مستعیر سے ملاقات ہوئی اور زید نے اپنا گھوڑا واپس لینا چاہا تو لے سکتا ہے اور اگر دارالحرب میں ملا ہو ایسی جگہ کہ وہاں دوسرا گھوڑا کرایہ یا خرید نہیں سکتا ہے تو مستعیر کو اختیار ہے کہ زید کو واپس نہ دے اور جس جگہ زید نے طلب کیا ہے وہاں

سے قریب تر موضع تک جہاں مستعیر کو خرید یا کرایہ پر دوسرا گھوڑا مل سکتا ہے زید کو اس کے گھوڑے کا اجر المثل ملے گا کذا فی الظہیریہ۔

۱۔ قولہ یہی حکم ..... یہ حکم ضامن ہونے کا جب ہی ہے کہ جب اس نے زیادہ دنوں تک روک رکھی اور اگر اس نے کہا کہ کل دوں گا یا کہا کہ پرسوں دوں گا تو یہ ضامن نہیں ہو گا ۔ ۲۔ عاریت مطلقہ یعنی کسی وقت تک کے لئے عاریت نہ دی ہو بلکہ مطلق ہو۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 Kitab al-Aariya (Book of Loans for Use)

Chapter Eight: Regarding the occurrence of disputes in lending and the related testimonies. Imam Muhammad (RA) stated in *Kitab al-Asl* that if Zaid borrowed a pony from Amr to travel from Kufa to Hammam Amin and rode it beyond Hammam Amin, then returned to Hammam Amin or Kufa while the pony was still in its original condition, but it subsequently died. Amr claims, "I gave you permission up to a certain point, you violated the terms and did not return it within that limit." Zaid says, "I did violate the terms, but then I returned to the area for which you gave permission." In this case, Amr's word is accepted, and Zaid shall be held liable (dhaamin). If Zaid provides witnesses that he brought the pony back to Kufa or Hammam Amin before it died, Imam Muhammad says he remains liable until he actually returns the pony to Amr. The interpretation provided is that Zaid had borrowed the pony specifically to travel *to* Hammam Amin, not for the return journey. In this scenario, he is liable. However, if he had borrowed it for the round trip, he would be exonerated from liability upon returning to the permitted path because he complied after a violation while the loan contract was still in effect (this is mentioned in *al-Muheet*). If Amr provides witnesses that the pony died while Zaid was riding it in an unauthorized location, and Zaid provides witnesses that he had returned the pony to Amr, Amr's witnesses shall be accepted (as per *Siraj al-Wahhaj*). If the pony Zaid borrowed from Amr dies while in his possession, and then Khalid establishes through witnesses that the pony belonged to him, the judge will rule in favor of Khalid's ownership. The judge will not question the witnesses whether Khalid had sold it. If the person from whom Khalid intends to seek compensation claims that Khalid had authorized the lending of the pony, Khalid shall be required to take an oath. If he refuses the oath (nukul), his refusal will be treated as an admission, and Khalid will lose the right to seek compensation from anyone. If Khalid takes the oath, he has the choice to seek compensation from either Zaid or Amr. If he takes it from Amr, Amr cannot then reclaim it from Zaid. If he takes it from Zaid, Zaid cannot reclaim it from Amr because he paid the penalty for an act he himself committed (this is mentioned in *al-Mabsut*).

If a dispute occurs between the lender (Mu'eer) and the borrower (Mustaeer) regarding the days, locations, or the weight of the load ☆ If Zaid said to Amr, "You lent me your pony and it was lost," and Amr said, "You usurped (ghasab) it from me," Zaid will not be liable provided he did not ride it. If he did ride it, he will be liable. If Zaid said, "You lent it to me," and Amr said, "I rented it to you," and the pony

died while Zaid was riding it, then Zaid's word is accepted, and he will not be liable (this is in *al-Muheet*). If a dispute arises between the lender and borrower regarding the days of the loan, the locations, or the weight of the load, the word of the owner of the animal (the lender) under oath shall be accepted. If the borrower utilized the borrowed item and claimed that the lender gave him permission...

---

1. The acceptance of Zaid's word is because Amr's own statement confirms he gave possession to Zaid for the purpose of riding, meaning it was not a case of usurpation (ghasab). Now, as to whether this act of giving was a trust (amanat) or a guarantee (dhamanat), it clearly appears to be a trust. To claim it was a guarantee would be an accusation against Zaid which he denies. Therefore, Amr's word alone is insufficient; he must bring witnesses to prove liability. Thus, the meaning is that Zaid's word is accepted as a baseline, but Amr's witnesses would be accepted if provided.

फ़तावा आलमगिरी ..... खंड 6 किताब अल-आरिया (ऋण की पुस्तक)

आठवां अध्याय: ऋण के लेनदेन में मतभेद होने और उसमें गवाही के विवरण में इमाम मुहम्मद (रह.) ने 'किताब अल-अस्ल' में फरमाया कि यदि ज़ैद ने अम्र से कूफ़ा से हम्माम अमीन तक के लिए एक टट्टू उधार लिया और उस पर सवार होकर हम्माम अमीन से आगे निकल गया, फिर लौटकर हम्माम अमीन या कूफ़ा आ गया जबकि टट्टू सही-सलामत था, फिर वह मर गया। अम्र ने दावा किया कि जहाँ तक के लिए मैंने अनुमति दी थी, तूने उसका उल्लंघन किया और उसे समय पर वापस नहीं लाया। ज़ैद ने कहा कि मैंने उल्लंघन तो किया था पर फिर उसी क्षेत्र में वापस आ गया जहाँ तक की अनुमति थी। ऐसी स्थिति में अम्र की बात मानी जाएगी और ज़ैद क्षतिपूर्ति (ज़ामिन) का उत्तरदायी होगा। और यदि ज़ैद गवाह पेश करे कि वह टट्टू को कूफ़ा या हम्माम अमीन तक वापस ले आया था और फिर वह मरा, तो इमाम मुहम्मद ने फरमाया कि वह तब तक उत्तरदायी रहेगा जब तक वह अम्र को टट्टू भौतिक रूप से लौटा न दे। इसकी व्याख्या यह है कि ज़ैद ने केवल जाने के लिए उधार लिया था, आने-जाने दोनों के लिए नहीं। यदि उसने आने-जाने दोनों के लिए लिया होता, तो उल्लंघन के बाद नियम पालन करने पर वह उत्तरदायित्व से मुक्त हो जाता, क्योंकि ऋण अनुबंध तब भी प्रभावी था (यह 'मुहीत' में वर्णित है)। और यदि अम्र गवाह दे कि टट्टू उस स्थान पर मरा जहाँ ज़ैद उसे बिना अनुमति के ले गया था, और ज़ैद गवाह दे कि उसने टट्टू अम्र को लौटा दिया है, तो अम्र के गवाह स्वीकार किए जाएंगे (यह 'सिराज अल-वहाज' में है)। यदि ज़ैद द्वारा उधार लिया गया टट्टू उसके पास मर गया और फिर खालिद ने गवाह पेश किए कि वह टट्टू उसका था, तो न्यायाधीश टट्टू को खालिद की संपत्ति घोषित करेगा। न्यायाधीश गवाहों से यह नहीं पूछेगा कि खालिद ने उसे बेचा तो नहीं था। और यदि उस व्यक्ति ने, जिससे खालिद हर्जाना चाहता है, यह दावा किया कि खालिद ने उसे टट्टू उधार देने की अनुमति दी थी, तो खालिद से शपथ ली जाएगी। यदि वह शपथ लेने से इनकार करता है, तो इसे स्वीकारोक्ति माना जाएगा और खालिद को किसी से हर्जाना लेने का अधिकार नहीं होगा। यदि खालिद शपथ लेता है, तो उसे विकल्प होगा कि वह ज़ैद से हर्जाना ले या अम्र से। यदि वह अम्र से हर्जाना लेता है, तो अम्र ज़ैद से वह राशि नहीं मांग सकता। और यदि वह ज़ैद से लेता है, तो ज़ैद भी अम्र से नहीं मांग सकता क्योंकि उसने अपने स्वयं के कृत्य के कारण दंड भरा है (यह 'मबसूत' में है)।

यदि ऋणदाता (मुईर) और ऋणी (मुस्तईर) के बीच दिनों, स्थानों या भार के बोझ के संबंध में मतभेद हो ☆ यदि ज़ैद ने अम्र से कहा, "तूने मुझे अपना टट्टू उधार दिया और वह नष्ट हो गया,"

और अम्र ने कहा, "तूने मुझसे उसे छीन लिया (ग़सब) था," तो ज़ैद पर कोई हर्जाना नहीं होगा बशर्ते वह उस पर सवार न हुआ हो। यदि वह सवार हुआ था, तो वह उत्तरदायी होगा। और यदि ज़ैद ने कहा कि "तूने मुझे उधार दिया" और अम्र ने कहा "मैंने तुझे किराए पर दिया था," और ज़ैद की सवारी के दौरान टट्टू मर गया, तो ज़ैद की बात मानी जाएगी और उस पर कोई हर्जाना नहीं आएगा (यह 'मुहीत' में है)। यदि ऋणदाता और ऋणी के बीच ऋण के दिनों, स्थानों या बोझ के वजन के बारे में मतभेद हो, तो शपथ के साथ पशु के स्वामी (ऋणदाता) का कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि ऋणी ने उधार ली गई चीज़ का उपयोग किया और दावा किया कि ऋणदाता ने उसे अनुमति दी थी...

---

१ ज़ैद की बात स्वीकार होने का कारण यह है कि अम्र के बयान से भी यह सिद्ध हुआ कि उसने ज़ैद को टट्टू सवारी के उद्देश्य से दिया था, अर्थात यह 'ग़सब' (अवैध कब्जा) नहीं था। अब प्रश्न यह है कि यह अमानत थी या ज़मानत, तो ज़ाहिर है कि यह अमानत थी। यदि इसे ज़मानत माना जाए तो यह ज़ैद पर आरोप होगा जिसका वह खंडन करता है। अतः केवल अम्र का कथन पर्याप्त नहीं होगा, बल्कि उसे क्षतिपूर्ति सिद्ध करने के लिए गवाह लाने होंगे। इसका अर्थ यह है कि ज़ैद का कथन प्राथमिक रूप से मान्य होगा, लेकिन अम्र के गवाह (यदि हों) स्वीकार किए जाएंगे।

آٹھواں باب: عاریت میں اختلاف واقع ہونے اور اس میں گواہی کے بیان میں امام محمدؒ نے کتاب الاصل میں فرمایا کہ اگر زید نے عمرو سے کوفہ سے حمام امین تک کے واسطے ایک ٹٹو مستعار لیا اور سوار ہو کر حمام امین سے آگے چلا گیا پھر لوٹ کر حمام امین میں آگیا یا کوفہ میں آگیا حالانکہ ٹٹو ویسا ہی موجود تھا پھر مر گیا پس عمرو نے کہا کہ جہاں تک کے واسطے میں نے تجھے اجازت دی تو نے اس میں مخالفت کی اور وہاں تک نہیں واپس لایا اور زید نے کہا کہ میں نے مخالفت کی مگر پھر واپس ہو کر اسی موضع میں آگیا جہاں تک کہ تو نے اجازت دی تھی تو عمرو کا قول قبول اور زید ضامن ہوگا اور اگر زید نے اس امر کے گواہ دیئے کہ میں وہ ٹٹو کوفہ تک یا حمام امین تک واپس لایا پھر وہ مر گیا تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ وہ ضامن ہوگا جب تک کہ عمرو کو اس کا ٹٹو واپس نہ کرے اور اس کی تاویل یوں بیان کی گئی ہے کہ زید نے حمام امین تک جانے کے واسطے فقط مستعار لیا تھا جانے اور آنے کے واسطے نہیں لیا تھا اور اس صورت میں ضامن ہوگا اور اگر اس نے آمد و رفت کے واسطے مستعار لیا ہو تو ضمان سے بری ہوگا کیونکہ اس نے بعد مخالفت کے موافقت اختیار کی اور عقد عاریت ہنوز قائم ہے پس ضمان سے بری ہو گا یہ محیط میں ہے اور اگر عمرو نے اس امر کے گواہ دیئے کہ وہ ٹٹو اس مقام میں زید کی سواری میں مر گیا کہ جہاں یہ شخص خلاف اجازت اس کو لے گیا تھا اور زید نے اس امر کے گواہ دیئے کہ میں نے وہ ٹٹو عمرو کو واپس دیا ہے تو عمرو کے گواہ قبول ہوں گے یہ سراج الوہاج میں ہے۔ اگر زید کی ران کے نیچے وہ ٹٹو جو اس نے عمرو سے عاریت لیا تھا مر گیا پھر خالد نے گواہ قائم کئے کہ وہ ٹٹو میرا تھا تو قاضی خالد کی ملک ہونے کا حکم دے گا اور گواہوں سے یہ استفسار نہ کرے گا کہ خالد نے فروخت تو نہیں کیا اور اگر اس شخص نے جس سے خالد

نے ضمان لینے کا قصد کیا ہے یوں دعویٰ کیا کہ اس نے مجھے اس ٹٹو کی عاریت کے باب میں اجازت دے دی تھی تو خالد سے اس امر پر قسم لی جائے گی پس اگر اس نے قسم سے نکول کیا تو اس کا قسم سے انکار کرنا مثل اقرار دیا جائے گا اور خالد کو کسی شخص سے ضمان لینے کا اختیار نہ ہوگا اور اگر خالد نے قسم کھائی تو اس کو اختیار ہوگا کہ چاہے زید سے ضمان لے یا عمرو سے پس اگر اس نے عمرو سے ضمان لی تو عمرو زید سے نہیں لے سکتا ہے اور اگر زید سے ضمان لی تو وہ بھی مالِ ضمان عمرو سے نہیں لے سکتا ہے کیونکہ اس نے ایسے فعل کی وجہ سے ڈانڈ بھرا ہے کہ جس کا خود مرتکب ہوا ہے یہ مبسوط میں ہے۔

اگر معیر اور مستعیر میں ایام یا جگہوں یا لادنے کے بوجھ میں اختلاف واقع ہو ☆ اگر زید نے عمرو سے کہا کہ تو نے مجھ اپنا ٹٹو عاریت دیا اور وہ تلف ہو گیا اور عمرو نے کہا کہ تو نے مجھ سے غصب کر لیا تھا تو زید پر ضمان نہ آئے گی بشرطیکہ سوار نہ ہوا ہو اور اگر سوار ہوا ہے تو ضامن ہوگا اور اگر زید نے کہا کہ تو نے مجھے عاریت دیا اور عمرو نے کہا کہ میں نے تجھے کرایہ پر دیا تھا اور حال یہ ہے کہ زید اس پر سوار ہوا تھا اور اس کی سواری سے مر گیا تو اس صورت میں زید کا قول قبول ہو گا اور اس پر ضمان نہ آئے گی یہ محیط میں ہے اگر معیر اور مستعیر میں عاریت کے ایام یا جگہوں یا لادنے کے بوجھ میں اختلاف واقع ہو تو قسم سے چوپا یہ کے مالک کا قول قبول ہوگا اور اگر مستعیر نے عاریت کی چیز میں تصرف کیا اور دعویٰ کیا کہ معیر نے مجھے اجازت دی تھی

---

۱ قولِ قبول اس واسطے کہ عمرو کے بیان سے بھی یہ ثابت ہوا کہ اس نے زید کے قبضہ میں اس غرض سے دیا تھا کہ وہ سوار ہو یعنی غصب نہ تھا اب رہا یہ امر کہ اس طرح دینا آیا امانت تھا یا ضمانت تھا تو کتریہ کہ امانت ہونا ظاہر ہے پس یہ تو خود ظاہر ہے رہا یہ کہ شاید ضمانت ہو تو یہ

زید پر الزام ہوگا اور وہ منکر ہے تو لا محالہ عمرو کا قول کافی نہ ہو گا بلکہ زید کے ذمہ تاوان ثابت کرنے کے لئے گواہ لائے پس معنی یہ ہیں کہ قول زید کا قبول ہے اور گواہ البتہ عمرو کے قبول ہوں گے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 67 | Kitab al-Aariya (The Book of Lending/ Loans)

If the lender (Mu'ir) denies something, the borrower (Musta'ir) shall be held liable. However, if the borrower produces witnesses to prove that permission was granted, then he shall not be held liable. This is mentioned in *Fasul-e-Imadiya*. If a borrower, whether in health or illness, states that a borrowed item has been destroyed in his possession, his word shall be accepted upon oath. This is in *Al-Mabsut*. It is stated in *Al-Muntaqa* that Zaid said to Amr, "You lent me this house and this land so that I may construct a building upon it and plant whatever kind of palms and trees I wish. Therefore, I have planted these trees in the land and constructed this building in the house." The lender then says, "When I lent you the house and the land, this building was already constructed and these trees were already planted." In this case, the word of the lender shall be accepted. If both parties present witnesses, the witnesses of the lender shall be accepted. This is in *Al-Muhit*. Zaid went to Amr and said, "The woolen garment (shuttu) belonging to Khalid that you have as a loan, I have borrowed it from Khalid, and he has ordered me to take possession of it from you." Amr confirmed Zaid's claim and gave him the garment. It then perished while in Zaid's possession. Later, Khalid denied giving such an order. In this scenario, Amr shall be held liable for it and cannot recover from Zaid the compensation he paid. However, if Amr had denied Zaid's claim, or had neither confirmed nor denied it, or had confirmed it but stipulated a condition of liability upon him, then in these cases, Amr may recover the compensation he paid from Zaid. This is in *Khizanat al-Muftiyyin*.

If the lender’s servant comes to take possession of a borrowed item and the servant’s master later denies having given such an order to the servant, the borrower shall not be held liable. This is in *Al-Mabsut*. Two individuals reside in one house, each living in a corner. One person borrows something from the other. Later, the owner asks for its return. The borrower says, "I placed it on the shelf in your corner," but the lender denies this. The ruling is that if the house is in the joint possession of both, the borrower shall not be held liable. This is as stated in *Muhit al-Sarakhsi*.

Ninth Chapter: Regarding Miscellaneous Matters

The cost of returning a loan (Aariya) falls on the borrower; for a deposit (Wadi'at), it falls on the depositor; for a rented item, it falls on the lessor (owner); for a usurped item, it falls on the usurper; and for a pledged item, it falls on the pledgee. The principle is that the cost of return falls upon the person for whose benefit the

possession occurred, as cost is a form of liability. This is in *Al-Kafi*. Imam Muhammad (R.A.) mentioned in the book that the maintenance (nafaqah) of a borrowed item is upon the borrower. Qazi Abu Ali Nasafi (R.A.) narrated from his teacher that a borrower shall not be compelled to provide maintenance, as a loan is not binding. However, he will be told, "The benefit reaches you, and you are entitled to it. So, if you wish, provide maintenance so that you may gain the benefit; and if you wish, relinquish it." But the idea that he should be legally compelled to provide maintenance is not upheld. This is in *Ad-Dhakhira*. The fodder for a borrowed beast is upon the borrower, whether the loan is absolute or conditional. The same ruling applies to the maintenance of a servant, but the servant's clothing remains the responsibility of the lender. This is in *Khizana al-Fatawa*. If Zaid, without Amr having requested to borrow his servant, says, "Take this servant of mine and take service from him," then the maintenance of such a servant is upon his owner. This is in *Diju al-Kardari*. It is valid to take a guarantor for the return of usurped property or a borrowed item. If an agent is appointed for the return, he shall not be compelled to deliver it specifically to the owner’s house; rather, he may deliver it wherever he finds the owner.

1. Note: "Upon the owner" because Amr did not borrow him; perhaps Zaid's intention was for the servant to learn work, similar to lending one's horse for riding so that it becomes trained.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 67 | किताबुल आरियत (उधार/ऋण की पुस्तक)

और ऋणदाता (मु'इर) ने इनकार किया, तो उधार लेने वाला (मुस्तइर) उत्तरदायी होगा, लेकिन यदि वह अनुमति देने के गवाह लाता है, तो ऐसा नहीं होगा। यह 'फसूल-ए-इमादिया' में है। यदि उधार लेने वाले ने अपने स्वास्थ्य या बीमारी के दौरान कहा कि उधार ली गई वस्तु मुझसे नष्ट हो गई है, तो शपथ के साथ उसका कथन स्वीकार किया जाएगा। यह 'मबसूत' में है। 'मुन्तकी' में है कि जैद ने अम्र से कहा कि तुमने मुझे यह घर और यह ज़मीन उधार दी थी ताकि मैं इसमें इमारत बनाऊं और जिस प्रकार के खजूर और पेड़ मेरी इच्छा हो ज़मीन में लगाऊं अतः मैंने इस ज़मीन में ये पेड़ लगाए हैं और घर में यह इमारत बनाई है; और ऋणदाता ने कहा कि जब मैंने तुम्हें घर और ज़मीन उधार दी थी, तब उसमें यह इमारत बनी हुई थी और पेड़ लगे हुए थे, तो ऋणदाता का कथन स्वीकार किया जाएगा और यदि दोनों ने गवाह पेश किए, तो गवाह भी ऋणदाता के स्वीकार किए जाएंगे। यह 'मुहीत' में है। जैद अम्र के पास आया और कहा कि खालिद का ऊनी कपड़ा (शुत्तो) जो तुम्हारे पास उधार है, उसे मैंने खालिद से उधार लिया है और उसने मुझे आदेश दिया है कि मैं उसे तुमसे लेकर अपने कब्जे में कर लूँ। अतः अम्र ने जैद की पुष्टि की और कपड़ा उसे दे दिया और वह जैद के पास नष्ट हो गया, फिर खालिद ने ऐसा आदेश देने से इनकार किया, तो अम्र उसका उत्तरदायी होगा और जो हर्जाना उसने भरा है, वह जैद से नहीं ले सकता। और यदि अम्र ने जैद के कथन को झुठलाया हो या न पुष्टि की हो और न झुठलाया हो, या पुष्टि करके उस पर जिम्मेदारी की शर्त लगाई हो, तो इन स्थितियों में अम्र ने जो हर्जाना दिया है, उसे जैद से वापस ले सकता है। यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है।

यदि उधार की वस्तु पर कब्जा करने के लिए ऋणदाता का सेवक आया हो, फिर सेवक के मालिक ने इनकार किया कि मैंने गुलाम को यह आदेश नहीं दिया था, तो उधार लेने वाले पर कोई जिम्मेदारी नहीं आएगी। यह 'मबसूत' में है। दो व्यक्ति एक घर में रहते हैं, प्रत्येक व्यक्ति एक कोने में रहता है। फिर एक व्यक्ति ने दूसरे से कोई वस्तु उधार ली, फिर मालिक ने उस वस्तु को वापस माँगा, फिर उधार लेने वाले ने कहा कि तुम्हारे कोने में जो ताक (आला) है, मैंने उस पर रख दी थी और ऋणदाता ने इनकार किया, तो नियम यह है कि यदि वह घर दोनों के कब्जे में हो, तो उधार लेने वाला उत्तरदायी नहीं होगा, जैसा कि 'मुहीत अल-सरख़सी' में है।

नौवां अध्याय: विविध विषयों के वर्णन में

उधार की वस्तु की वापसी का खर्च उधार लेने वाले (मुस्तइर) पर, और अमानत (वदीअत) का खर्च अमानत रखने वाले (मौदअ) पर, और जो वस्तु किराए पर ली गई है उसका खर्च मालिक (मोजर) पर, और छीनी गई (मग़सूब) वस्तु का खर्च छीनने वाले (ग़ासिब) पर, और गिरवी रखी गई (मर्हून) वस्तु का खर्च गिरवी रखने वाले (मुर्तहिन) पर होता है। नियम यह है कि वापसी का खर्च उस व्यक्ति पर आता है जिसके लिए कब्जा हुआ है, क्योंकि खर्च एक प्रकार का मुआवज़ा है, जैसा कि 'काफी' में है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने पुस्तक में उल्लेख किया है कि उधार ली गई वस्तु का भरण-पोषण उधार लेने वाले पर होता है। काजी अबू अली नसफी (रह.) ने अपने उस्ताद से उद्धृत किया कि उधार लेने वाले को भरण-पोषण देने के लिए मजबूर नहीं किया जाएगा क्योंकि उधार में अनिवार्यता नहीं होती है, लेकिन उससे कहा जाएगा कि इसका लाभ तुम्हें मिल सकता है और तुम इसके हकदार हो, अतः यदि तुम चाहो तो भरण-पोषण दो ताकि लाभ प्राप्त हो, और यदि तुम्हारा मन हो तो इससे अलग हो जाओ। और यह बात कि उसे भरण-पोषण देने के लिए मजबूर किया जाए, ऐसा नहीं है। यह 'ज़खीरा' में है। उधार लिए गए जानवर का चारा उधार लेने वाले पर है, चाहे उधार बिना शर्त (मुतलक़) हो या सर्त के साथ (मुक़य्यद)। गुलाम के भरण-पोषण का भी यही नियम है, लेकिन गुलाम के कपड़े ऋणदाता पर हैं। यह 'खज़ाना अल-फ़तावा' में है। जैद ने, बिना इसके कि अम्र ने जैद से अपना गुलाम उधार माँगा हो, स्वयं कहा कि तुम मेरा यह गुलाम ले लो और इससे सेवा लो, तो ऐसे गुलाम का भरण-पोषण उसके मालिक पर है। यह 'दीजू करदरी' में है। छीनी गई संपत्ति और उधार की वस्तु की वापसी के लिए ज़मानत लेना सही है। और यदि वापसी के लिए वकील नियुक्त किया गया, तो उसे मालिक के घर तक पहुँचाने के लिए मजबूर नहीं किया जाएगा, बल्कि जहाँ उसे पाए वहीं दे दे।

1. 'मालिक पर' इसलिए क्योंकि अम्र ने उसे उधार नहीं माँगा था, तो शायद जैद का उद्देश्य यह हो कि गुलाम काम सीख जाए, जैसे अपना घोड़ा सवारी के लिए दिया ताकि वह सध जाए।

اور معیر انکار کر گیا تو مستعیر ضامن ہو گا لیکن اگر اس نے اجازت دے دینے کے گواہ لائے تو ایسا نہ ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے اگر مستعیر نے اپنی صحت یا مرض میں کہا کہ عاریت کی چیز مجھ سے تلف ہو گئی تو قسم سے اس کا قول قبول ہو گا یہ مبسوط میں ہے منتقی میں ہے کہ زید نے عمرو سے کہا کہ تو نے مجھے یہ دار اور یہ زمین عاریت دی تھی کہ میں اس میں عمارت بناؤں اور جس قسم کے نخل اور شجر میرا جی چاہے زمین میں لگاؤں پس میں نے اس زمین میں یہ درخت لگائے ہیں اور دار میں یہ عمارت بنائی ہے اور معیر نے کہا کہ جب میں نے تجھے دار اور زمین عاریت دی تھی تب اس میں یہ عمارت بنی ہوئی اور درخت لگے ہوئے تھے تو معیر کا قول قبول ہو گا اور اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو گواہ بھی معیر کے قبول ہوں گے یہ محیط میں ہے۔ زید نے عمرو کے پاس آ کر کہا کہ خالد کا شتو جو تیرے پاس مستعار ہے اس کو میں نے خالد سے مستعار کیا ہے اور اس نے مجھے حکم دیا ہے کہ میں تجھ سے لے کر قبضہ کر لوں پس عمرو نے زید کی تصدیق کی اور شتو اس کو دے دیا اور وہ زید کے پاس مر گیا پھر خالد نے ایسے حکم دینے سے انکار کیا تو عمرو اس کا ضامن ہو گا اور جو مال اس نے ڈانڈ بھرا ہے اس کو زید سے نہیں لے سکتا ہے اور اگر عمرو نے زید کے قول کی تکذیب کی ہو یا نہ تصدیق کی ہو اور نہ تکذیب کی ہو یا تصدیق کر کے اس پر ضمان کی شرط لگائی ہو تو ان صورتوں میں عمرو نے جو مال ڈانڈ دیا اس کو زید سے واپس لے سکتا ہے یہ خزانۃ المفتیین میں ہے۔

اگر شے عاریت پر قبضہ کر لینے کے واسطے معیر کا خادم آیا ہو پھر خادم کے مالک نے انکار کیا کہ میں نے غلام کو یہ حکم نہیں دیا تھا تو مستعیر پر ضمان نہ آئے گی یہ مبسوط میں ہے دو اشخاص ایک بیت میں رہا کرتے ہیں ہر ایک شخص ایک کونے میں رہتا ہے پس ایک شخص نے

دوسرے سے کوئی شے مستعار لی پھر مالک نے اس شے کو واپس طلب کیا پھر مستعیر نے کہا کہ تیرے کونے میں جو طاق ہے میں نے اس پر رکھ دی تھی اور معیر نے انکار کیا تو حکم یہ ہے کہ اگر وہ بیت دونوں کے قبضہ میں ہو تو مستعیر ضامن نہ ہو گا کذافی محیط السرخسی۔

نواں باب: متفرقات کے بیان میں

واپسی عاریت کا خرچہ مستعیر پر اور ودیعت کا مودع پر اور جو شے کرایہ پر لی گئی اس کا موجر پر اور شے مغصوب کا غاصب پر اور مرہون کا مرتہن پر پڑتا ہے اور اصل یہ ہے کہ واپسی کا خرچہ اس شخص پر آتا ہے جس کے لئے قبضہ واقع ہوا کیونکہ خرچہ یہ ضمان ہے کذا فی الکافی۔ امام محمدؒ نے کتاب میں ذکر فرمایا کہ مستعار کا نفقہ مستعیر پر ہوتا ہے اور قاضی ابوعلی نسفیؒ نے اپنے استاد سے نقل کیا کہ مستعار کو نفقہ دینے کے واسطے مستعیر پر جبر نہ کیا جائے گا کیونکہ عاریت میں لزوم نہیں ہوتا ہے لیکن اس سے یوں کہا جائے گا کہ اس کا نفع تجھے پہنچ سکتا ہے کہ تو اس کا مستحق ہے پس اگر چاہے تو نفقہ دے تا کہ نفع تجھے حاصل ہو اور اگر تیرا جی چاہے تو اس سے دست بردار ہو اور یہ بات کہ اس پر مستعار کو نفقہ دینے کے واسطے جبر کیا جائے پس یہ نہیں ہے یہ ذخیرہ میں ہے چوپایہ مستعار کا چارہ مستعیر پر ہے خواہ عاریت مطلقہ ہو یا مقیدہ ہو اور غلام کے نفقہ کا بھی یہی حکم ہے لیکن غلام کا کپڑا اس وہ معیر پر ہے یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے زید نے بدوں اس کے کہ عمرو نے زید سے اس کا غلام مستعار طلب کیا ہو یوں کہا کہ تو یہ میرا غلام لے لے اور اس سے خدمت لے تو ایسے غلام کا نفقہ اس کے مالک پر ہے یہ دیجو کردری میں ہے مال مغصوب اور عاریت کے واپس کرنے کے واسطے کفیل گڑ لینا صحیح ہے اور اگر وہ واپس کرنے کے واسطے وکیل کیا تو مالک کے مکان پر منتقل کر کے پہنچانے کے واسطے وکیل پر جبر نہ کیا جائے گا بلکہ جہاں اس کو پائے دے۔

ا قولہ مالک پر اس واسطے کہ عمرو نے مستعار نہیں لیا ہے تو شاید زید کی غرض یہ ہو کہ غلام بیکام سیکھ جائے جیسے اپنا گھوڑا اس کی سواری میں دیا تاکہ نکل جائے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 (Page 68) **Kitab al-Aariyah (The Book of Loans for Use)**

...give it. This is mentioned in *al-Kafi*. A person visited his friend's vineyard and ate some fruit without his express permission; if he knows that the owner of the garden would not mind if he found out, then I hope there is no harm (sin) in it, as stated in *al-Khulasah*. If a person takes fertile land on loan for cultivation, the borrower (*musta'ir*) should write: "You have given me your land to eat (consume its produce)." This is according to Imam al-A'zam (Abu Hanifa), while the *Sahibayn* (Imams Abu Yusuf and Muhammad) stated that he should write: "You have given me [the land] as a loan (*aariyah*)," as mentioned in *al-Tabyin*.

Regarding the loan of a house or clothes, it is unanimously agreed that he should write: "You have given me [this] as a loan," and should not write "You have clothed me" or "You have housed me." This is in *al-Kafi*. It is stated in *al-Jami' al-Asghar* that if a piece of land is shared among several individuals and one of them permits the others to build a house on that land, and they build it, but later the one who gave permission wishes to demolish one of the buildings, the owners have the right to prevent him. However, that person has the right to demand that they remove their houses from his share, because a loan (*aariyah*) is not binding (it is revocable), as mentioned in *al-Hawi*. Shams al-A'immah mentioned in the first part of *Sharh al-Wakalah* that a father may give a loan to his son. The question arises whether he also has the authority to lend his son's property. Some later scholars (*mashayikh-e-muta'akhirin*) said he has this authority, while the general scholars (*ammah mashayikh*) said he does not; this is in *al-Muhit*. If the father does so despite it not being permissible and the property is lost, he shall be liable (*dhamin*). If an authorized minor (*madhun*) lends his own property, the loan is valid; this is in *Fatawa Qazi Khan*.

It is written in *Sharh al-Tahawi* that a judge (*qazi*) has the authority to lend an orphan's property; this is in *al-Multaqit*. An authorized slave (*ghulam-e-madhun*) has the authority to lend; this is in *al-Sirajiyyah*. A shoe (*paposh*) was borrowed for the use of the son of an orphan's guardian (*wasi*), and it was not returned at night until the borrower died; the liability for its loss falls on the boy's property, not on the guardian. The Sheikh remarked that this is a peculiar issue, as mentioned in *al-Qunyah*. Sheikh Burhanuddin was asked about borrowing a basin to hold water or wash clothes—whether this loan is restricted specifically to holding that water or washing those clothes or not. The Sheikh replied that it should be restricted to that purpose only,

and Qazi Badi'uddin gave a similar fatwa. This means it is restricted for a single instance of holding water or washing clothes. However, Qazi Jamaluddin issued a fatwa to the contrary; this is in *al-Tatarkhaniyah*. A loan of an undivided share (*juz-e-ghair munqasim*) is valid in any case, whether the item is divisible or not, and whether it is lent to a stranger or a partner. Similarly, lending to two persons is valid, whether it is given jointly or specified as half, one-third, etc., as mentioned in *al-Qunyah*. If the lender (*mu'ir*) or the borrower (*musta'ir*) dies, the borrowed item must be returned; this is in *al-Muhit al-Sarakhsi*. A person borrowed an arrow; if it was borrowed with the intent of fighting in *Dar al-Harb* (the land of war), it is not valid, but if it was for target practice, it is valid; this is in *al-Tatarkhaniyah*. If a person wishes to write using someone else's inkwell, if he obtains permission, he may do so. Even if he only informs the owner, he may do so, provided the owner does not object. If neither is done, but there is informal intimacy and cordiality between them, there is no harm. If this is not the case, then I prefer that he does not do it; this is in *al-Wajiz al-Kardari*.

Zaid pledged a ring to Amr as collateral for a loan and told the pledgee (*murtahin*), "Wear it." He wore it, and then the ring was lost; its loss will not be counted against the debt, and the debt remains as it was, because the ring had become a loan for use (*aariyah*). And if he wore the ring, then...

---

1. Note: "To eat" is a local idiom there, but in our context, the wording of the *Sahibayn* is better, and caution should be exercised in every case to avoid the suspicion of it being a gift (*hibah*).
2. Meaning, the contract of loan (*aariyah*) is terminated by the death of either party. Allah knows best.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 5 (पृष्ठ 68) **किताब अल-आरिया (उधार का अध्याय)**

...दे, यह 'काफ़ी' में है। एक व्यक्ति अपने मित्र के अंगूर के बाग में गया और उसकी अनुमति के बिना कुछ फल खाया; यदि वह जानता है कि यदि बाग के मालिक को इसका पता चलेगा तो वह इसकी परवाह नहीं करेगा, तो मुझे आशा है कि इसमें कोई डर (गुनाह) नहीं होगा, यह 'ख़ुलासा' में है। यदि कृषि के लिए अच्छी ज़मीन उधार ली, तो उधार लेने वाला (मुस्तईर) इस प्रकार लिखे कि 'तूने अपनी ज़मीन मुझे खाने (उपभोग) के लिए दी'। यह इमाम-ए-आज़म के निकट है, जबकि साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) ने फरमाया कि इस प्रकार लिखे कि 'तूने मुझे आरिया (उधार) दी', जैसा कि 'तबीन' में है।

घर और कपड़े के उधार के मामले में सर्वसम्मति से इस प्रकार लिखे कि 'तूने मुझे आरिया दिया' और यह न लिखे कि 'तूने मुझे पहनाया' या 'तूने मुझे बसाया'। यह 'काफ़ी' में है। 'जामे अल-असग़र' में है कि एक ज़मीन कई व्यक्तियों के बीच साझा है। उनमें से एक ने दूसरों को उस ज़मीन पर घर बनाने की अनुमति दे दी। उन्होंने बना लिया, फिर अनुमति देने वाले ने चाहा कि उनमें से एक घर की इमारत ढहा दे, तो उन लोगों को उसे रोकने का अधिकार है। और उस व्यक्ति को यह अधिकार है कि वह उन लोगों से उनके घर हटवा देने का दावा करे, क्योंकि आरिया (उधार) अनिवार्य (अपरिवर्तनीय) नहीं होता है, जैसा कि 'हावी' में है। शम्सुल अइम्मा ने 'शराह वकालत' के पहले हिस्से में ज़िक्र किया है कि पिता अपने बेटे को आरिया देता है। क्या उसे यह भी अधिकार है कि वह अपने बेटे की संपत्ति आरिया में दे दे? कुछ बाद के विद्वानों (मशाइख़-ए-मुताख़िरीन) ने कहा कि उसे यह अधिकार है, जबकि आम मशाइख़ ने कहा कि यह अधिकार नहीं है, यह 'मुहीत' में है। यदि पिता ने जायज़ न होने के बावजूद ऐसा किया और संपत्ति नष्ट हो गई, तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा। यदि किसी अधिकृत बालक (माज़ून) ने अपनी संपत्ति आरिया में दी, तो आरिया सही है, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

'शराह युल-तहावी' में लिखा है कि क़ाज़ी को यतीम की संपत्ति आरिया पर देने का अधिकार है, यह 'मुल्तक़ित' में है। अधिकृत दास (ग़ुलाम-ए-माज़ून) को आरिया देने का अधिकार है, यह 'सिराजिया' में है। एक यतीम लड़के के संरक्षक (वसी) के काम के लिए एक जूता (पापोश) उधार लिया गया और रात को उसे वापस नहीं किया गया, यहाँ तक कि वह मर गया, तो हर्जाना लड़के की संपत्ति से दिया जाएगा, वसी पर नहीं आएगा। शेख़ ने कहा कि यह मसला अजीब है, जैसा कि 'क़ुनया' में है। शेख़ बुरहानुद्दीन से पूछा गया कि एक बर्तन उधार लिया ताकि उसमें पानी रखा जाए या कपड़े धोए जाएँ,

तो क्या यह आरिया उसी पानी रखने या कपड़े धोने के लिए सीमित होगा या नहीं? शेख़ ने फरमाया कि यह केवल उसी के लिए सीमित होना चाहिए, और ऐसा ही क़ाज़ी बदीउद्दीन ने फ़तवा दिया है। इसका अर्थ यह है कि एक बार पानी रखने या कपड़े धोने के लिए सीमित होगा। क़ाज़ी जमालुद्दीन ने इसके विपरीत फ़तवा दिया है, यह 'तातारख़ानिया' में है। अविभाजित हिस्से (जुज़-ए-ग़ैर मुनक़सिम) का आरिया किसी भी तरह सही है, चाहे वह चीज़ विभाजित करने योग्य हो या न हो, चाहे किसी अजनबी को उधार दिया हो या साझेदार को। इसी तरह दो व्यक्तियों को आरिया देना सही है, चाहे इसे संयुक्त रूप से रखा गया हो या आधे-तिहाई आदि के रूप में विवरण दिया गया हो, जैसा कि 'कुनया' में है। यदि ऋणदाता (मुईर) या उधार लेने वाला (मुस्तईर) मर जाए, तो आरिया वापस किया जाएगा, यह 'मुहीत-ए-सरख़सी' में है। एक तीर उधार लिया; यदि दारुल-हर्ब में जिहाद करने के उद्देश्य से लिया तो सही नहीं है, और यदि निशाना लगाने के उद्देश्य से लिया है तो सही है, यह 'तातारख़ानिया' में है। किसी अन्य व्यक्ति की दावात की स्याही से लिखना चाहा, यदि उससे अनुमति ले ली तो अधिकार है, और यदि उसे सूचित कर दिया तब भी अधिकार है, बशर्ते उसने मना न किया हो। और यदि इनमें से कुछ भी नहीं किया, तो यदि दोनों के बीच अनौपचारिकता और उदारता है, तो कोई डर नहीं है। और यदि ऐसा नहीं है, तो मैं पसंद करता हूँ कि वह ऐसा न करे, यह 'वजीज़ करदरी' में है।

ज़ैद ने अम्र के पास अंगूठी गिरवी रखकर ऋण लिया और गिरवी रखने वाले (मुर्तहिन) से कहा 'इसे पहनो', उसने पहन ली, फिर वह अंगूठी नष्ट हो गई, तो ऋण में उसका नष्ट होना शामिल नहीं माना जाएगा और ऋण यथावत रहेगा, क्योंकि वह अंगूठी आरिया (मुफ्त उधार) हो गई थी। और यदि उसने अंगूठी पहन ली, फिर...

---

1. 'खाने' के लिए: यह वहाँ का मुहावरा है, लेकिन हमारे यहाँ साहिबैन का कथन बेहतर है और इसी तरह हर स्थिति में सावधानी बरतनी चाहिए ताकि दान (हिबा) का संदेह न हो।
2. अर्थात्, आरिया का अनुबंध दोनों में से किसी एक की मृत्यु से समाप्त हो जाता है। वल्लाहु आलम (अल्लाह बेहतर जानता है)।

دے یہ کافی میں ہے ایک شخص اپنے دوست کے انگور کے باغ میں گیا اور بدوں اس کی اجازت کے کچھ میوہ کھایا پس اگر یہ جانتا ہے کہ اگر مالک باغ کو یہ معلوم ہو تو اس کی کچھ پرواہ نہ کرے گا تو مجھے امید ہے کہ ان میں کچھ ڈر نہ ہو یہ خلاصہ میں ہے۔ اگر عمدہ زمین زراعت کے واسطے مستعار لی تو مستعیر یوں لکھ دے کہ تو نے اپنی زمین مجھے کھانے کے واسطے دی اور یہ امام اعظم کے نزدیک ہے اور صاحبیں نے فرمایا کہ یوں لکھے کہ تو نے مجھے عاریت دی کذا فی التبیین۔

گھر اور کپڑے کی عاریت میں بالاتفاق یوں تحریر کرے کہ تو نے مجھے عاریت دیا اور یوں نہ لکھے کہ تو نے مجھے پہنایا یا مجھے بسایا یہ کافی میں ہے جامع الاصغر میں ہے کہ ایک زمین چند آدمیوں کی ایک جماعت کے درمیان مشترک ہے ان میں سے ایک شخص نے باقیوں کو اس زمین میں گھر بنانے کی اجازت دے دی انہوں نے بنا کے پھر اجازت دینے والے نے چاہا کہ ان میں سے ایک گھر کی عمارت ڈھا دے تو ان لوگوں کو منع کرنے کا اختیار ہے اور اس شخص کو یہ اختیار ہے کہ ان لوگوں سے ان کے گھر دور کر دینے کا مواخذہ کرے اس لئے کہ عاریت لازم نہیں ہوتی ہے کذا فی الحاوی اور شمس الائمہ نے اول شرح وکالت میں ذکر کیا ہے کہ باپ اپنے بیٹے کو عاریت دیتا ہے اور آیا اس کو یہ بھی اختیار ہے کہ اپنے بیٹے کا مال عاریت دے دے پس بعض مشائخ متاخرین نے فرمایا کہ اس کو یہ اختیار ہے اور عامہ مشائخ نے فرمایا کہ یہ اختیار نہیں ہے یہ محیط میں ہے پس اگر باپ نے باوجود جائز نہ ہونے کے ایسا کیا اور مال تلف ہوا تو ضامن ہوگا اور ماذون لڑکے نے اگر اپنا مال عاریت دیا تو اعارہ صحیح ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

شرح یوع الطحاوی میں لکھا ہے کہ قاضی کو یتیم کا مال عاریت دینے کا اختیار ہے یہ ملتقط میں ہے غلام ماذون کو عاریت دینے کا اختیار ہے یہ سراجیہ میں ہے یتیم لڑکے کے وصی کے لڑکے کے کام کے واسطے ایک پاپوش مستعار لیا اور رات کو اس نے واپس نہ کیا یہاں تک کہ وہ مر گیا تو ضمان لڑکے کے پرآئے گی وصی پر نہ آئے گی شیخ نے فرمایا کہ یہ مسئلہ عجیب ہے کذا فی القنیہ۔ شیخ برہان الدین سے دریافت کیا گیا کہ ایک طشت عاریت لیا تاکہ اس میں پانی رکھے یا کپڑا دھوئے تو آیا یہ عاریت اسی پانی رکھنے یا اسی کپڑے دھونے کے واسطے مقید ہوگی یا نہیں پس شیخ نے فرمایا کہ فقط اس کے واسطے مقید ہونا چاہئے اور ایسا ہی قاضی بدیع الدین نے فتویٰ دیا ہے اور اس کے معنی یہ ہیں کہ ایک مرتبہ پانی رکھنے یا کپڑا دھونے کے واسطے مقید ہوگی اور قاضی جمال الدین نے اس کے برخلاف فتویٰ دیا ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے جز غیر منقسم کا عاریت کسی طرح ہو صحیح ہے خواہ ایسی چیز ہو جو قابل تقسیم ہے یا قابل تقسیم نہ ہو خواہ اجنبی کو عاریت دیا ہو یا شریک کو ایسا ہی دو شخصوں کو عاریت دینا صحیح ہے خواہ مجمل رکھا ہو یا آدھے تہائی وغیرہ کے نام سے تفصیل کر دی ہو کذا فی القنیہ۔ معیر یا مستعیر مر گیا تو عاریت واپس کی جائے گی یہ محیط سرخسی میں ہے ایک تیر مستعار لیا پس اگر دارالحرب میں جہاد کرنے کی جوس سے لیا تو صحیح نہیں ہے اور اگر نشانہ اڑانے کی غرض سے لیا ہے تو صحیح ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ غیر شخص کی دوات کی روشنائی سے لکھنا چاہا پس اگر اس سے اجازت لے لی تو اختیار ہے اور اگر آگاہ کر دیا تو بھی اختیار ہے بشرطیکہ اس کو منع نہ کیا ہو اور اگر یہ کچھ نہ کیا پس اگر دونوں میں بے تکلفی اور کشادہ روئی ہو تو بھی کچھ ڈر نہیں ہے اور اگر یہ نہ ہو تو میں پسند کرتا ہوں کہ ایسا نہ کرے یہ وجیز کردری میں ہے۔

زید نے عمرو کے پاس انگوٹھی رہن کر کے قرض لیا اور مرتہن سے کہا اس کو پہن اس نے پہن لی پھر وہ انگوٹھی تلف ہوگئی تو قرضہ میں اس کا تلف ہونا محسوب نہ ہوگا اور قرضہ بحالہ باقی رہے گا کیونکہ وہ انگوٹھی عاریت ہوگئی تھی اور اگر اس نے انگوٹھی پہن لی پھر...

1۔ قولہ کھانے یہ وہاں کا محاورہ ہے اور ہمارے یہاں قول صاحبیں بہتر ہے اور اسی طرح ہر صورت میں احتیاط چاہئے کہ ہبہ کا شبہ نہ ہو۔ 2۔ یعنی عقد عاریت دونوں میں سے ہر ایک کے مرنے سے ٹوٹ جاتا ہے واللہ اعلم۔

If it (the ring) was taken off the finger and then lost, it shall be considered lost in lieu of the debt, as it had reverted to being a pledge (collateral). The scholars (Mashaikh) have stated that this ruling applies if the owner instructed it to be worn on the little finger. If he instructed it to be worn on the ring finger and it was lost while being worn, it shall be considered lost in lieu of the debt. However, if he instructed that it be worn on the little finger with the gemstone facing the palm, but the person wore it on the little finger with the gemstone facing upward, this is categorized as borrowing (*Ariya*). Saying "wear it on the little finger with the gemstone facing the palm" or simply saying "wear it on the little finger" are both equal in legal effect; it remains a loan (*Ariya*), and this is the correct view. This is mentioned in Fatawa Qazi Khan. In the issues of pledges in 'Kitab al-Asl', it is stated that if a slave worth one thousand dirhams was pledged for a debt of one thousand dirhams, and the pledger borrowed the slave back for use, and then returned him, but at the time of return the market value of the slave had dropped to five hundred dirhams, and subsequently the slave died, he is considered lost in lieu of the entire debt. In pledges, the value on the day of the first possession is considered authoritative. However, if instead of a pledge, the item was usurped (*Ghasb*), then the value on the day of the second usurpation is considered. This is in *Fusul Imadiya*. It is permissible to borrow something for the purpose of pledging it to a third party, and this is a recognized practice. It is also permissible to borrow something for the purpose of sub-leasing it to another; this is in *Al-Muhit*. It is narrated from Imam Abu Yusuf in the Fatawa that a person borrowed one *qafiz* (a measure) of foul-smelling wheat from another and consumed it. Later, he repaid him with superior (clean) wheat. The lender claimed his original wheat was superior, and the borrower confirmed this and gave superior wheat. Later, both agreed on the truth that the original borrowed wheat was foul-smelling; in this case, the borrower has the right to take back the superior wheat he gave. If he said nothing but repaid with superior wheat, it is permissible; as mentioned in *Al-Hawi*.

A Legal Issue from the "Miscellaneous" Section of Kitab al-Hitan (Book of Walls) in *Fusul Imadiya* ☆

In *Jame' Asghar*, it is stated that Zaid owed Amr one *qafiz* of wheat as a debt, and Zaid purchased one *qafiz* of specific wheat from Amr. Zaid gave his basket to Amr and ordered him to put both *qafiz* measures into it. He did so, and then the basket and everything in it were lost. Now, if Amr first put the sold wheat into it and then the wheat meant for debt repayment, then the loss is Zaid's. If he first put the wheat for

debt and then the sold wheat, the loss is Amr's; this is in *Al-Hawi*. It is mentioned in *Fusul* that Zaid, with Amr's permission, placed a beam on Amr's wall or constructed a cellar (*sardab*) under Amr's house with his permission. Later, Amr sold his house. The buyer (*mushtari*) has the right to demand that Zaid remove the beams from the wall. The same rule applies to the cellar. However, if the seller (Amr) stipulated in the sale agreement that the beams and cellar should remain, the buyer does not have the right to demand their removal. The buyer's heir stands in the same position as the buyer regarding this right. However, the heir, in any case, shall have the right to demand the removal of the beams and cellar; this is in the miscellaneous section of Kitab al-Hitan in *Fusul Imadiya*. It is narrated from the Great Imam (Abu Hanifa) that a person borrowed grain, i.e., Bukhara dirhams, from another. Later, they met in a city where the debtor could not obtain such dirhams. The Imam stated that the debtor should be given a grace period corresponding to the travel time so he can repay their equivalent, and the lender should secure himself from the debtor; as in *Al-Hawi*. A person borrowed a saw (*aara*), and it broke into two pieces while sawing. The borrower, without the owner's permission, gave it to a blacksmith who joined it back. Now, the owner's original right over it is terminated, and the borrower is liable to pay the value of the saw as it was when broken. Similarly, if a usurper (*ghasib*) usurped a broken item and performed this act, the same ruling applies; as in *Al-Quniya* in the Book of Usurpation.

---

1. **Note on "Decision":** Meaning, by such deviation, he will not become liable (*zamin*). The principle is not to make this condition a condition for benefit so that deviation does not necessitate compensation. Understand this.
2. **Note on Permissibility:** And it is certainly permissible, as if he repaid with something better, the virtue of which is recorded in traditions.
3. **Note on "Security":** For example, taking a guarantor (*kafeel*) or taking something as a pledge from him.

फतावी-ए-आलमगीरी ..... जिल्द (6) | 69 | किताब अल-आरिया (उधार की वस्तु का अध्याय)

अंगुली से उतार दी फिर वह नष्ट हो गई, तो उसे ऋण के बदले में नष्ट माना जाएगा क्योंकि वह पुनः लौटकर गिरवी (रहना) हो गई थी। उलेमा (मशाइख) ने फरमाया कि यह नियम तब है जब मालिक ने इसे छोटी अंगुली (छिंगलिया) में पहनने को कहा हो। और यदि कलाई की अंगुली में पहनने के लिए कहा हो और वह उस स्थिति में नष्ट हुई जब उसने इसे पहना हुआ था, तो उसे ऋण के बदले में नष्ट माना जाएगा। और यदि आदेश दिया कि अपनी छोटी अंगुली में पहने और उसका नगीना हथेली की तरफ रखे, लेकिन उसने उसे छोटी अंगुली में पहनकर नगीना ऊपर की ओर रखा, तो यह आरियत (उधार) माना जाएगा। और इस प्रकार कहना कि छोटी अंगुली में पहने और नगीना हथेली की ओर रखे, या केवल यह कहना कि छोटी अंगुली में पहने, ये दोनों बातें समान हैं; वह आरियत ही रहेगी और यही सही है। यह फतावी काजी खान में दर्ज है। 'किताब अल-अस्ल' के गिरवी के मसलों में है कि यदि एक हजार दिरहम मूल्य का गुलाम एक हजार दिरहम के बदले गिरवी रखा गया, फिर गिरवी रखने वाले (राहिन) ने उसे काम के लिए उधार लिया, फिर वापस किया, जबकि वापसी के समय गुलाम का मूल्य गिरकर पांच सौ दिरहम रह गया था, और फिर वह गुलाम मर गया, तो वह पूरे ऋण के बदले में नष्ट हुआ माना जाएगा। गिरवी के मामले में पहले कब्जे के दिन का मूल्य मान्य होगा, और यदि गिरवी के बजाय वह वस्तु छीनी गई (ग़सब) हो, तो दोबारा छीनने के दिन का मूल्य मान्य होगा। यह फूसूल-ए-इमादिया में है। किसी दूसरे व्यक्ति के पास गिरवी रखने के लिए कोई वस्तु उधार लेना जायज़ है और यह प्रचलित प्रथा है। और दूसरे को किराये पर देने के लिए कोई वस्तु उधार लेना भी जायज़ है; यह 'मुहीत' में है। फतावी में इमाम अबू यूसुफ़ से रिवायत है कि एक व्यक्ति ने दूसरे से एक कुफ़िज़ (माप) बदबूदार गेहूं ऋण लिया और उन्हें खर्च कर दिया। फिर उसने उसे उम्दा (खरे) गेहूं चुकाए। ऋण देने वाले ने कहा कि मेरे गेहूं उम्दा थे और ऋण लेने वाले ने इसकी पुष्टि की और उम्दा गेहूं दे दिए। फिर दोनों ने सच्चाई पर सहमति जताई कि वे गेहूं वास्तव में बदबूदार थे, तो ऋण लेने वाले को अधिकार है कि जो उसने उम्दा गेहूं दिए हैं उन्हें वापस ले ले। और यदि कुछ न कहा लेकिन उम्दा गेहूं चुकाए, तो यह जायज़ है; जैसा कि 'हावी' में है।

फूसूल-ए-इमादिया की 'किताब अल-हितान' (दीवारों का अध्याय) के"विविध" (मुतफर्रकात) से एक मसला ☆

'जामे असगर' में है कि ज़ैद के ऊपर अम्र का एक कुफ़िज़ गेहूं ऋण था, और ज़ैद ने अम्र से एक कुफ़िज़ निश्चित गेहूं खरीदे। ज़ैद ने अपनी टोकरी अम्र को दी और आदेश दिया कि दोनों कुफ़िज़ गेहूं इसमें डाल दे। उसने ऐसा ही किया, फिर टोकरी और उसमें जो कुछ था सब नष्ट हो गया। अब यदि अम्र ने पहले बेचे हुए गेहूं उसमें डाले फिर ऋण वाले डाले, तो नष्ट होने से ज़ैद का धन गया। और यदि पहले ऋण वाले गेहूं डाले फिर बेचे हुए डाले, तो अम्र का धन गया; यह 'हावी' में है। 'फूसूल' में उल्लेख है कि ज़ैद ने अम्र की अनुमति से अम्र की दीवार पर शहतीर (धनियाँ) रखी या उसके घर के नीचे उसकी अनुमति से एक तहखाना (सरदाब) बनाया। फिर अम्र ने अपना घर बेच दिया, तो खरीदार (मुश्तरी) को अधिकार है कि वह ज़ैद से दीवार से शहतीर हटाने की मांग करे। तहखाने के मामले में भी यही नियम है। लेकिन यदि बेचने वाले ने बिक्री की शर्तों में शहतीर और तहखाना बरकरार रखने की शर्त रखी हो, तो खरीदार को उन्हें हटाने की मांग का अधिकार नहीं होगा। और खरीदार का उत्तराधिकारी इस अधिकार में खरीदार के समान है। लेकिन उत्तराधिकारी को हर हाल में यह अधिकार होगा कि वह शहतीर और तहखाना हटाने की मांग करे; यह 'फूसूल-ए-इमादिया' की किताब अल-हितान के विविध खंड में है। इमाम-ए-आज़म से रिवायत है कि एक व्यक्ति ने दूसरे से अनाज यानी बुखारा के दिरहम ऋण लिए। फिर दोनों की मुलाकात ऐसे शहर में हुई जहाँ कर्जदार को वे दिरहम नहीं मिल सकते थे। इमाम ने फरमाया कि आने-जाने की दूरी के अनुसार उसे मोहलत दी जाए ताकि वह उनके समान (मिसल) चुका दे और ऋणदाता कर्जदार से अपनी जमानत या सुरक्षा ले ले; जैसा कि 'हावी' में है। एक व्यक्ति ने एक आरी (आरा) उधार ली और लकड़ी चीरते समय उसके दो टुकड़े हो गए। उधार लेने वाले ने मालिक की अनुमति के बिना उसे एक लुहार को दिया, जिसने उसे जोड़ दिया। अब मालिक का अधिकार उससे समाप्त हो गया और उधार लेने वाले पर टूटी हुई आरी के मूल्य के बराबर भुगतान अनिवार्य हुआ। इसी तरह यदि छीनने वाले (गासिब) ने टूटी हुई वस्तु छीनी और यही कार्य किया, तो उसका भी यही आदेश है; जैसा कि 'अल-कुनिया' की 'किताब अल-ग़सब' में है।

---

1. कहना अर्थात्: इस तरह की असहमति से वह उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं बनेगा। मूल बात यह है कि इस शर्त को लाभ उठाने की शर्त न बनाएं ताकि असहमति से हर्जाना अनिवार्य न हो। समझिए।
2. और निश्चित रूप से जायज़ है, मानो उसने बेहतर वस्तु चुकाई जिसकी श्रेष्ठता वर्णित है।
3. सुरक्षा अर्थात्: उदाहरण के लिए कोई ज़मानत (कफील) ले ले या उससे कुछ गिरवी रख ले।

انگلی سے اتار دی پھر وہ تلف ہوگئی تو قرضہ کے عوض تلف قرار دی جائے گی کیونکہ وہ پھر عود کر کے رہن ہو گئی تھی اور مشائخ نے فرمایا کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ جب مالک نے چھنگلیا میں لینے کو کہا ہو اور اگر کلہ کی انگلی میں پہننے کے واسطے کہا ہو اور وہ اس حالت میں تلف ہوئی جب اس کو پہنے ہوئے تھا تو قرضہ کے عوض تلف قرار دی جائے گی اور اگر حکم کیا کہ اپنی چھنگلیا میں پہنے اور اس کا نگینہ ہتھیلی کی طرف رکھے اس نے چھنگلیا میں پہن کر نگینہ اوپر کی طرف رکھا تو یہ عاریت دینے میں شمار ہے اور اس طور سے کہنا کہ چھنگلیا میں پہنے اور نگینہ ہتھیلی کی طرف رکھے یا فقط یہ کہنا کہ چھنگلیا میں پہنے یہ دونوں قول یکساں ہیں وہ عاریت رہے گی اور یہی صحیح ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے کتاب الاصل کے مسائل رہن میں ہے کہ اگر ہزار درہم قیمت کا غلام بعوض ہزار درہم کے رہن کیا پھر راہن نے اس کو مستعار لیا پھر واپس کیا حالانکہ اس واپسی کے وقت بھاؤ گھٹ کر قیمت غلام کی پانچ سو درہم رہ گئے تھے پھر وہ غلام مر گیا تو بعوض تمام قرضہ کے ہلاک ہوا اور رہن میں پہلے قبضہ کے روز کی قیمت معتبر ہو گی اور اگر بجائے رہن کے غصب ہو تو دوبارہ غصب کرنے کے روز کی قیمت معتبر ہو گی یہ فصول عمادیہ میں ہے دوسرے شخص سے رہن کرنے کے واسطے کوئی شے عاریت لینا جائز ہے اور یہ معروف ہے اور دوسرے کو اجارہ پر دینے کے واسطے مستعار لینا جائز ہے یہ محیط میں ہے فتاویٰ میں امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ ایک شخص نے دوسرے سے ایک گُھر گیہوں بدبو دار قرض لئے اور ان کو تلف کر دیا پھر اس کو جید گیہوں یعنی کھرے ادا کئے اور قرض دینے والے نے کہا کہ میرے گیہوں کھرے تھے اور قرض لینے والے نے اس کی تصدیق کی اور کھرے دے دیئے پھر دونوں نے سچائی پر اتفاق کیا کہ وہ گیہوں قرض

کے بدبودار تھے تو قرض لینے والے کو اختیار ہے کہ جو اس نے ادا کئے ہیں ان کو واپس لے اور اگر کچھ نہ کہا لیکن کھرے ادا کئے تو جائز ہے کذا فی الحاوی۔

فصول عمادیہ کی کتاب الحیطان کے "متفرقات" سے ایک مسئلہ ☆

جامع اصغر میں ہے کہ زید کے عمرو پر ایک قفیز گیہوں قرض تھے اور عمرو سے زید نے ایک قفیز گیہوں معین خرید کئے اور اپنی ٹوکری عمرو کو دے کر حکم کیا کہ دونوں قفیز میں اس میں ڈال دے اس نے ایسا ہی کیا پھر ٹوکری اور جو کچھ اس میں تھا سب تلف ہو گیا پس اگر عمرو نے پہلے فروخت کئے ہوئے گیہوں اس میں ڈالے پھر قرض والے ڈالے تو تلف ہونے سے زید کا مال گیا اور اگر پہلے قرض والے ڈالے پھر فروخت کئے ہوئے ڈالے تو عمرو کا مال گیا یہ حاوی میں ہے فصول میں مذکور ہے کہ زید نے عمرو کی اجازت سے عمرو کی دیوار پر دھنی رکھی یا اس کے دار کے نیچے اس کی اجازت سے ایک سرداب بنایا پھر عمرو نے اپنا گھر فروخت کیا تو مشتری کو اختیار ہے کہ دیوار سے دھنیاں دور کر دینے کا زید سے مطالبہ کرے اور یہی حکم سرداب میں ہے لیکن اگر بائع نے بیع میں دھنیاں اور سرداب باقی رکھنے کی شرط کی ہو تو مشتری کو ان کے دور کرنے کے مطالبہ کا اختیار نہ ہوگا اور مشتری کا وارث اس استحقاق میں بمنزلہ مشتری کے ہے لیکن وارث کو ہر حال میں یہ اختیار ہو گا کہ دھنیاں اور سرداب دور کر دینے کا مطالبہ کرے یہ فصول عمادیہ کی کتاب الحیطان کے متفرقات میں ہے امام اعظمؒ سے روایت ہے کہ ایک شخص نے دوسرے سے غلہ یعنی درہم بخارا میں قرض لئے پھر دونوں کی ایسے شہر میں ملاقات ہوئی کہ جہاں قرض دار کو غلہ یعنی درہم مل نہیں سکتے ہیں تو امامؒ نے فرمایا کہ آمد و رفت کے واسطے بقدر مسافت کے اس کو مہلت دے تا کہ ان کے مثل ادا کر دے اور قرض دار سے اپنی مضبوطی کر لے کذا فی الحاوی ایک شخص نے ایک آرا مستعار لیا اور وہ چیرنے میں دو ٹکڑے ہو گیا پس مستعیر نے بلا اجازت مالک کے ایک لوہار کو دیا اس نے

جوڑ دیا تو مالک کا حق اس سے منقطع ہو گیا اور مستعیر پر آ رہ کی قیمت ٹوٹے ہوئے کے حساب سے واجب ہوئی اسی طرح اگر غاصب نے ٹوٹا ہوا غصب کیا اور یہ فعل کیا تو اس کا یہی حکم ہے کذا فی القنیہ فی کتاب الغصب۔

---

1. قولہ قرار یعنی اس طرح مخالفت کرنے سے ضامن نہ ہو جائے گا اور اصل یہ ہے کہ اس شرط کو نفع اٹھانے کی شرط نہ کریں تاکہ مخالفت سے ضمانت لازم نہ آئے فافہم۔
2. اور حتمًا جائز ہے گویا اس نے بہتر ادا کئے جس کی فضیلت وارد ہے۔
3. قولہ مضبوطی مثلاً کفیل لے لے یا اس سے کچھ رہن لے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 ..... 70 ..... Kitab al-Hiba (Book of Gift)

Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

It contains twelve chapters.

किताब-अल-हिबा

इसमें बारह अध्याय हैं

کتاب الہبہ

اس میں بارہ ابواب ہیں

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 (71) Kitab-ul-Hiba (The Book of Gifts)

If a gift (Hiba) is made of something yet to be produced, it is not valid. Similarly, if a gift is made of "whatever is in the belly of this cooking pot" or "whatever is in the womb of this goat" or "in its udders," it is invalid, even if possession is given to the donee (Mauhub-lah) at the time of birth or milking. Likewise, if the butter in certain milk, the oil in certain sesame seeds, or the flour in certain wheat is gifted by saying, "I gift to you whatever butter is in this milk, or oil in these seeds, or flour in this wheat," it is invalid, even if the donee is given possession at the time these items are produced. This is because these items do not exist at the present time; thus, the subject matter of the contract is not established. This is the most correct view, as stated in 'Jawahir al-Akhlati'. If the wool on a goat's back is gifted, then sheared and handed over to the donee, the gift becomes valid. Furthermore, it is necessary that the gifted item (Mauhub) be valuable property (Mal). Therefore, the gift of something that is not fundamentally property is invalid, such as a free person, blood, game from the Haram, pigs, etc. Nor is the gift of something valid that is not absolute property, such as an 'Umm al-Walad' (mother of a child by her master), a 'Mudabbir al-Mutlaq', or a 'Mukatib' (slaves with specific freedom contracts). Similarly, the gift of something that is not legally recognized as valuable property, such as wine, is invalid, as per 'al-Bada'i'. Another requirement is that the gifted item must be taken into possession; ownership for the donee is not established before division (if applicable). If the item is divisible, it should be divided, and it must be distinct from non-gifted property and not attached to or occupied by it. For instance, if land containing the donor's crops is gifted without the crops, or vice versa, or if fruit on a tree is gifted without the tree, or vice versa, it is invalid. The same ruling applies if a house or vessel containing the donor's belongings is gifted, as stated in 'al-Nihaya'.

A Gift Does Not Become Void by the Imposition of Invalid Conditions ★

Among the requirements is that the object must be owned property (mamluk). Thus, gifting things that are common property (mubahat), like river water, is not valid, because it is impossible to make someone the owner of something that is not owned to begin with. Furthermore, the object must be owned by the donor; gifting another person's property without their permission is invalid, as a person cannot make someone else the owner of what they do not own themselves, as per 'al-Bada'i'. There are two types of Hiba: one is 'Tamlik' (transfer of ownership) and the other is 'Isqat' (extinguishment of rights), and there is a consensus (ijma) on both, as mentioned in 'Khazanat al-Muftin'. The legal ruling of Hiba is that it establishes non-binding

ownership for the donee over the gifted item, such that revoking the gift or rescinding the contract is valid. An "option of condition" (Khiyar-ush-Shart) is not valid in it. If a gift is made with the condition that the donee has a three-day option, the gift is valid provided the donee exercises the option before the parties separate. Moreover, a gift does not become void due to invalid conditions. For example, if Zaid gifts his slave to someone on the condition that they free him, the gift is valid but the condition is void, as stated in 'al-Bahr al-Ra'iq'. The expressions by which a gift is affected are of three kinds: first, those that effect a gift by their literal linguistic meaning; second, those that effect it through custom (urf) and allusion (kinaya); and third, those that carry equal possibility of being a gift or a loan (ariyah). An example of the first type is saying: "I have gifted this thing to you," "I have made you its owner," "I have made it for you," or "This is for you," and "I bestowed it upon you." All these are words of gift. An example of the second type is saying: "I have clothed you with this garment" or "I have settled you in this house"; this constitutes a gift. Similarly, if one says: "For my entire life, or for your entire life, this house is yours, then when you die it returns to me," the gift is valid but the condition is void. An example of the third type is saying: "This house is for you." An "option of condition" has no place in this contract; therefore, such a condition is null (laghw). (2) This is the correct view because once acceptance occurred before separation, the option condition became null and cannot render the contract void.

यदि कोई चीज़ बनकर तैयार हो तो उसका हिबा (उपहार) किया गया, तो यह सही नहीं है। इसी तरह यदि इस तरह हिबा किया गया कि "जो कुछ मेरी इस हाँडी के पेट में है" या "जो कुछ इस बकरी के पेट में है" या "थनों में है", तो भी यह जायज़ नहीं है, चाहे जन्म के समय या दूध दुहने के समय मौहूब-लह (उपहार प्राप्तकर्ता) को कब्ज़ा दे दिया गया हो। और इसी तरह यदि किसी दूध का मक्खन, या तिलों का तेल, या गेहूँ का आटा हिबा किया और कहा कि "जो कुछ मक्खन इस दूध में है" या "तेल इन तिलों में है" या "आटा इन गेहूँ में है, तुझे हिबा किया", तो यह जायज़ नहीं है, चाहे इन चीज़ों के पैदा होने के समय मौहूब-लह को कब्ज़ा दिला दिया गया हो, क्योंकि ये चीज़ें फ़िलहाल मौजूद नहीं हैं, अतः अनुबंध (अक़्द) के हुक्म का स्थान नहीं पाया गया। और यही सबसे सही मत है, जैसा कि 'जवाहर अल-अख्लाती' में है। यदि किसी बकरी की पीठ का ऊन हिबा किया और काटकर मौहूब-लह के सुपुर्द कर दिया, तो वह जायज़ हो गया। और इसमें यह भी शामिल है कि मौहूब चीज़ मूल्यवान संपत्ति (माल) होनी चाहिए। अतः ऐसी चीज़ का हिबा जो मूल रूप से संपत्ति नहीं है, जायज़ नहीं है, जैसे कि आज़ाद व्यक्ति, रक्त, हरम का शिकार, सुअर आदि। और न ही ऐसी चीज़ का हिबा जायज़ है जो पूर्ण संपत्ति (माल-ए-मुतलक़) नहीं है जैसे 'उम्म-वल्द', 'मुदब्बिर-ए-मुतलक़' और 'मुकातिब' आदि। और न ही ऐसी चीज़ का हिबा जायज़ है जो शरीअत की नज़र में मूल्यवान संपत्ति नहीं है, जैसे शराब, जैसा कि 'अल-बदाइ' में वर्णित है। इनमें से एक शर्त यह भी है कि मौहूब वस्तु पर कब्ज़ा हो जाए, यहाँ तक कि विभाजन (तक़्सीम) से पहले मौहूब-लह का स्वामित्व सिद्ध नहीं होता है। और यह आवश्यक है कि यदि वस्तु विभाज्य है तो वह विभाजित की गई हो, और वह गैर-मौहूब चीज़ से अलग हो और उसके साथ जुड़ी या मिली हुई न हो। यहाँ तक कि यदि किसी ज़मीन को जिसमें दाता (वाहिब) की फसल है, बिना फसल के हिबा किया गया, या इसके विपरीत, या फलदार पेड़ के फलों को बिना पेड़ के, या इसके विपरीत हिबा किया गया, तो वह जायज़ नहीं है। इसी तरह यदि कोई घर या बर्तन जिसमें दाता की कोई चीज़ रखी है, हिबा किया गया, तो उसका भी यही हुक्म है, जैसा कि 'अल-निहाया' में है।

अमान्य शर्तें लगाने से हिबा बातिल (रद्द) नहीं होता ★

एक शर्त यह भी है कि वह चीज़ स्वामित्व (ममलूक) में हो, अतः जो चीज़ें नदी के पानी आदि जैसी आम उपयोग की चीज़ें (मुबाहात) हैं, उनका हिबा जायज़ नहीं है, क्योंकि जो चीज़ स्वामित्व में ही नहीं है, उसका किसी को मालिक बनाना असंभव है। और यह भी कि वह चीज़ दाता के स्वामित्व में हो,

अतः दूसरे की संपत्ति का हिबा उसकी अनुमति के बिना सही नहीं है, क्योंकि जिसका दाता स्वयं मालिक नहीं है, वह किसी दूसरे को उसका मालिक नहीं बना सकता, जैसा कि 'अल-बदाइ' में है। हिबा की दो किस्में हैं: एक 'तम्लीक' (स्वामित्व देना) और दूसरी 'इस्क़ात' (अधिकार त्यागना), और इन दोनों पर आम सहमति (इज्मा) है, यह 'खज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है। हिबा का हुक्म यह है कि मौहूब-लह के लिए मौहूब चीज़ पर गैर-स्थायी स्वामित्व सिद्ध होता है, यहाँ तक कि हिबा को वापस लेना या अनुबंध को रद्द करना सही है। इसमें 'शर्त का विकल्प' (खियार-उश-शर्त) मान्य नहीं है। अतः यदि इस शर्त पर हिबा किया गया कि मौहूब-लह को तीन दिन का विकल्प है, तो हिबा सही है बशर्ते कि दोनों के अलग होने से पहले मौहूब-लह उसे स्वीकार कर ले। और अमान्य शर्तें लगाने से हिबा बातिल नहीं होता है, यहाँ तक कि यदि ज़ैद ने अपना गुलाम किसी को इस शर्त पर हिबा किया कि वह उसे आज़ाद कर दे, तो हिबा सही होगा और शर्त बातिल होगी, जैसा कि 'अल-बहर अल-राइक़' में है। जिन शब्दों से हिबा होता है वे तीन प्रकार के हैं: पहले वे जो शाब्दिक अर्थ में हिबा के लिए उपयोग होते हैं, दूसरे वे जो प्रथा (उर्फ़) और संकेत (किनाया) के रूप में उपयोग होते हैं, और तीसरे वे जो हिबा और उधार (आरियत) दोनों की संभावना रखते हैं। पहले प्रकार का उदाहरण जैसे कहा: "वहतु हाज़ल शय्य लका" (मैंने यह चीज़ तुम्हें हिबा की) या "मलक्तुहु लका" (मैंने तुम्हें इसका मालिक बनाया) या "जअल्तुहु लका" या "हाज़ा लका" (मैंने यह तुम्हारे लिए कर दिया या यह तुम्हारा है) और "अतम्तुका" या "नहल्तुका" (मैंने तुम्हें प्रदान किया)। ये सब हिबा के शब्द हैं। दूसरे प्रकार का उदाहरण जैसे कहा: "मैंने तुम्हें यह कपड़ा पहनाया" या "मैंने तुम्हें इस घर में आबाद किया", तो यह हिबा है। इसी तरह यदि कहा कि "मेरी उम्र भर या मेरे जीवन भर या तुम्हारे जीवन भर यह घर तुम्हारा है, फिर जब तुम मर जाओगे तो यह वापस मेरा हो जाएगा", तो भी हिबा जायज़ है और शर्त बातिल है। तीसरी किस्म का उदाहरण जैसे कहा कि "यह घर तुम्हारे लिए है"। खियार-उश-शर्त, यानी इस अनुबंध में विकल्प की शर्त की गुंजाइश ही नहीं है, अतः शर्त व्यर्थ (लग़्व) होगी। (2) यह कथन सही है, क्योंकि जब उसने अलग होने से पहले स्वीकार कर लिया, तो विकल्प की शर्त व्यर्थ हो गई और यह शर्त अनुबंध को खराब करने वाली नहीं हो सकती।

بنے تو ہبہ کیا تو یہ صحیح نہیں ہے اسی طرح اگر یوں ہبہ کیا کہ جو کچھ میری اس ہانڈی کے پیٹ میں ہے یا جو کچھ اس بکری کے پیٹ میں ہے یا تھنوں میں ہے تو بھی جائز ہے اگر چہ وقت ولادت کے یا دودھ دوہنے کے موہوب لہ کو قبضہ دے دیا ہو اور اسی طرح اگر کسی دودھ کا مسکہ یا تلوں کا تیل یا گیہوں کا آٹا ہبہ کیا اور کہا کہ جو کچھ مسکہ اس دودھ میں یا تیل ان تلوں میں یا آٹا ان گیہوں میں ہے تجھے ہبہ کیا تو جائز نہیں ہے اگر چہ ان چیزوں کے پیدا ہونے کے وقت موہوب لہ کو قابض کر دیا ہو کیونکہ یہ چیزیں فی الحال نہیں موجود ہیں پس محل حکم عقد نہ پایا گیا اور یہی اصح ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے اگر کسی بکری کی پیٹھ کا صوف ہبہ کیا اور کاٹ کر موہوب لہ کے سپرد کر دیا تو جائز ہو گیا اور از آنجملہ یہ ہے کہ شے موہوب قیمت دار مال ہو پس ایسی چیز کا ہبہ جو اصلا مال نہیں ہے جائز نہیں ہے جیسے آزاد اور خون اور حرم کا شکار اور سور وغیرہ اور نہ ایسی چیز کا ہبہ جائز ہے جو مال مطلق نہیں ہے جیسے ام ولد اور مدبر مطلق اور مکاتب وغیرہ اور نہ ایسی چیز کا ہبہ جائز ہے جو مال متقوم نہیں ہے جیسے شراب کذا فی البدائع۔ از آنجملہ یہ ہے کہ شے موہوب مقبوضہ ہو جائے حتیٰ کہ قبل تقسیم کے موہوب لہ کی ملکیت ثابت نہیں ہوتی ہے اور یہ چاہئے کہ شے موہوب تقسیم ہوئی ہو جبکہ وہ لائق تقسیم ہو اور یہ چاہئے کہ شے موہوب غیر موہوب سے متمیز ہو اور غیر موہوب کے ساتھ متصل اور مشغول نہ ہو حتیٰ کہ اگر ایسی زمین جس میں واہب کی کھیتی ہے بدوں کھیتی کے یا برعکس اس کے ہبہ کی یا پھل دار درخت کے پھل بدوں درخت کے یا اس کے برعکس ہبہ کئے تو جائز نہیں ہے اسی طرح اگر کوئی دار یا ظرف جس میں واہب کی کوئی چیز رکھی ہے ہبہ کیا تو بھی یہی حکم ہے کذا فی التہایة۔

ہبہ فاسد شرطیں لگانے سے باطل نہیں ہوتا ★

از آنجملہ یہ ہے کہ وہ شے مملوک ہوتی ہو پس جو چیزیں مثل آب دریا وغیرہ کے مباحات میں سے ہیں ان کا ہبہ نہیں جائز ہے کیونکہ جو شے مملوک ہی نہیں ہے اس کا کسی کو مالک کر دینا محال ہے اور از آنجملہ یہ ہے کہ وہ شے واہب کی مملوک ہو پس مال غیر کا ہبہ کرنا بدوں اس کی اجازت کے صحیح نہیں ہے کیونکہ جس کا واہب خود مالک نہیں اس کا دوسرے کو مالک نہیں کر سکتا کذا فی البدائع۔ ہبہ کی دو قسمیں ہیں ایک تملیک دوسری اسقاط اور ان دونوں پر اجماع ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے اور ہبہ کا حکم یہ ہے کہ موہوب لہ کے واسطے شے موہوب پر ملکیت غیر لازمہ ثابت ہوتی ہے حتیٰ کہ ہبہ سے رجوع کر لینا عقد کو فسخ کر دینا صحیح ہے اور اس میں خیار شرط صحیح نہیں ہے پس اگر شرط سے ہبہ کیا کہ موہوب لہ کو تین روز خیار ہے تو ہبہ صحیح ہے بشرطیکہ دونوں کے جدا ہونے سے پہلے موہوب لہ اس کو اختیار کرلے اور ہبہ فاسد شرطیں لگانے سے باطل نہیں ہوتا ہے حتیٰ کہ اگر زید نے اپنا غلام کسی کو اس شرط سے ہبہ کیا کہ وہ اس کو آزاد کرے تو ہبہ صحیح ہوگا اور شرط باطل ہوگی کذا فی البحر الرائق اور جن الفاظ سے ہبہ واقع ہوتا ہے تین طرح کے ہیں ایک وہ ہیں کہ جن سے ہبہ از روی وضع لغت کے واقع ہوتا ہے اور دوسرے وہ ہیں کہ جن سے ازروی عرف و کنایہ کے ہبہ واقع ہوتا ہے اور تیسرے وہ ہیں کہ جو ہبہ اور عاریت کا برابر احتمال رکھتے ہیں پس قسم اول کی مثال مثلاً یوں کہا کہ وہبت هذا الشی لک او ملکته لک یعنی میں نے یہ شے تجھے ہبہ کی یا تجھے اس کا مالک کیا او جعلته لك او هذا لك یا میں نے تیرے واسطے کر دی یا یہ شے تیرے واسطے ہے اور عطمتك او نحلتک یا میں نے تجھے عطا کی یا نحلّہ دی فهذا کله هبة پس یہ سب الفاظ ہبہ ہیں اور دوسری قسم کے مثلاً یوں کہا کہ میں نے تجھے یہ کپڑا پہنایا یا میں نے تجھے اس گھر میں آباد کر دیا تو یہ ہبہ ہے اسی طرح اگر یوں کہا کہ میری عمر بھر یا میری زندگی بھر یا تیری زندگی بھر یہ دار تیرا ہے پھر

جب تو مر جائے تو یہ واپس ہو کر میرا ہوگا تو بھی ہبہ جائز ہے اور شرط باطل ہے اور تیسری قسم کے مثلاً یوں کہا کہ یہ گھر تیرے لئے ہے خیار شرط یعنی اس عقد میں خیار شرط کی قابلیت ہی نہیں ہے پس شرط لغو ہوگی۔ ۲ قول صحیح۔ اس واسطے کہ جب جدائی سے پہلے اس نے قبول کر لیا تو شرط خیار لغو ہو گئی اور یہ شرط مفسد نہیں ہو سکتی ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6, Page 72, Kitab al-Hiba (Book of Gifts)

If something is given and handed over to the recipient, according to Imam Azam and Imam Muhammad, it is considered 'Ariyat' (a loan for use), while according to Imam Abu Yusuf, it is 'Hiba' (a gift). This is mentioned in 'Muhit al-Sarakhsi'.

If someone says, "At'amtuka hadha al-ta'am" (I have fed you this food [1]) and adds "So take possession of it" (Faqbizhu), it is a gift (Hiba). If he does not say "take possession," scholars have differed in their respective commentaries on whether it is a gift or a loan, as stated in 'Al-Muhit'. If someone says, "I have mounted you on this animal," it is a loan, but if the intention is a gift, it can be considered one. Some have stated that an order from a Sultan to this effect is a gift, as in 'Al-Zahira'. The fundamental principle in these matters is that if words are used that signify the absolute transfer of ownership of the substance itself (tamlik al-'ayn), it is a gift. If they signify the transfer of ownership of the benefit (manfa'ah) of the thing, it is a loan. In cases of ambiguity, the ruling depends on the intention, as in 'Al-Safi Sharh al-Nafi'. If someone says, "My house is a gift for you, live in it," or "This grain is a gift for you, eat it," or "This cloth is yours, wear it," then it is a gift. If an order is given to "make such-and-such person perform Hajj" without saying "on my behalf," an amount equal to the cost of Hajj should be given, and that person has the choice to perform Hajj or not. Similarly, if a will states that a thousand Dirhams be given to someone to perform Hajj, the same rule applies. If Zaid holds Dirhams belonging to Amr, and Amr says, "Spend them on your needs," it is a loan. But if it were grain and Amr said "Eat it," it is a gift, as per 'Khazanat al-Muftin'. If someone says, "I have bestowed my house upon you" or "granted it to you," it is a gift, as in 'Sharh al-Tahawi'. If one says, "I have made this house for you" or "The house is yours, take possession of it," it is a gift; this is in 'Fatawa Qadi Khan'. If someone says, "Hadhihid-daru laka" (This house is yours) or "Hadhihil-ardu laka" (This land is yours), this is a gift and not an admission (iqrar), as per 'Quniyah'.

Zaid said to Amr, "This slave girl is for you," and Imam Abu Yusuf ruled that such a gift is valid. ⊛

If someone says, "This land, for example, is a gift for you and your descendants after you," it is a gift, and the mention of descendants is considered superfluous [2] (laghw). Similarly, if it is said, "This land is for you and for those of your lineage who come after you," the rule remains the same, as per 'Al-Muhit'. Zaid said to Amr, "This slave girl is for you," and Imam Abu Yusuf ruled that such a gift is valid, and once Amr

takes possession, he becomes the owner. If one says, "This slave girl is lawful (halal) for you," it is not a gift unless prior context indicates the intention was a gift. If someone says, "I have gifted the 'farj' (usage/benefit) of this slave girl to you," it is treated as a gift of the slave girl herself upon taking possession. This is in 'Fatawa Qadi Khan'. It is written in 'Hibat al-Asl' that if it is said, "The slave girl is for you, so take possession of her," it is a gift, as per 'Al-Muhit'. If someone says, "This male slave is for such-and-such person" without mentioning a will or death, it is considered a gift based on analogy (qiyas) and juristic preference (istihsan), as per 'Quniyah'. If it is said, "This slave is yours for your lifetime and the slave's lifetime," and possession is taken, the gift is valid, as in 'Ghayat al-Bayan'. If a person says to another (in Persian), "In chiz tura" (This thing is for you), it is a gift requiring possession. But if he says "Tura ast" (It is yours), it is an admission (iqrar).

[1] It'am: To feed, to give food. [2] "Laghw" means it does not affect the validity of the gift, even if the descendants do not yet exist.

फ़तावा आलमगीरी ..... खंड 6, पृष्ठ 72, किताबुल हिबा (उपहार की पुस्तक)

यदि कोई वस्तु दी जाती है और वह प्राप्तकर्ता को सौंप दी जाती है, तो इमाम आज़म और इमाम मुहम्मद के अनुसार यह 'आरियत' (अस्थायी उपयोग के लिए ऋण) है, जबकि इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार यह 'हिबा' (उपहार) है। यह 'मुहीत सरखसी' में वर्णित है।

यदि किसी ने कहा, "अतमतुका हाजत ताम" (मैंने तुम्हें यह भोजन खिलाया १ــ), और साथ में कहा, "फाकबिज़हु" (इसे प्राप्त कर लो), तो यह 'हिबा' है। और यदि उसने "फाकबिज़हु" नहीं कहा, तो इसके'हिबा' या 'आरियत' होने में विद्वानों ने अपनी अपनी व्याख्याओं में मतभेद किया है, जैसा कि 'मुहीत' में है। यदि कहा, "मैंने तुम्हें इस जानवर पर सवार किया," तो यह 'आरियत' है, लेकिन यदि उपहार देने का इरादा हो तो यह उपहार हो सकता है। कुछ विद्वानों ने कहा है कि सुल्तान की ओर से ऐसा आदेश 'हिबा' है, जैसा 'ज़हीरा' में उल्लेखित है। इन मसलों का मूल नियम यह है कि यदि ऐसे शब्द का उपयोग किया जाए जिससे वस्तु के पूर्ण स्वामित्व का हस्तांतरण (तमलीक) स्पष्ट हो, तो वह 'हिबा' होगा। और यदि केवल वस्तु के लाभ का स्वामित्व हस्तांतरित हो, तो वह 'आरियत' होगा। जहाँ दोनों की संभावना हो, वहाँ व्यक्ति की नीयत देखी जाएगी, जैसा 'अल-सफी शरह अल-नाफि' में है। यदि कहा, "मेरा घर तेरे लिए हिबा है, इसमें रह," या "यह अनाज तेरे लिए हिबा है, इसे खा," या "यह कपड़ा तेरा है, इसे पहन," तो यह 'हिबा' है। यदि आदेश दिया कि "अमुक व्यक्ति को हज करा दो" और यह नहीं कहा कि "मेरी ओर से कराओ," तो उसे हज के खर्च के बराबर राशि दी जाएगी और उसे विकल्प होगा कि वह हज करे या न करे। इसी प्रकार, यदि वसीयत की गई कि अमुक को एक हज़ार दिरहम दिए जाएँ ताकि वह हज करे, तो भी यही नियम है। यदि ज़ैद के पास अम्र के दिरहम हैं और अम्र ने कहा, "इन्हें अपनी ज़रूरतों में खर्च कर," तो यह 'कर्ज़' (ऋण) होगा। लेकिन अगर अनाज हो और अम्र ने कहा, "इसे खा ले," तो यह 'हिबा' है। यदि कहा, "नहलतुका वलदी" या "अअतैतुका लहु" (मैंने तुझे अपना घर दे दिया/बख्श दिया), तो यह 'हिबा' है, जैसा 'शरह अल-तहावी' में है। यदि कहा, "मैंने यह घर तेरे लिए कर दिया" या "घर तेरा है, इस पर कब्ज़ा कर ले," तो यह 'हिबा' है, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। यदि कहा, "हाज़िहिद्दारु लक" (यह घर तेरा है) या "हाज़िहिल-अर्ज़ु लक" (यह ज़मीन तेरी है), तो यह हिबा है, इकरार (स्वीकृति) नहीं, जैसा 'कुनिया' में वर्णित है।

ज़ैद ने अम्र से कहा, "यह दासी तेरे लिए है," तो इमाम अबू यूसुफ़ ने फरमाया कि ऐसा हिबा जायज़ है। ⊛

यदि कहा, "यह ज़मीन तेरे लिए और तेरे बाद तेरी संतान के लिए उपहार है," तो यह उपहार होगा और बाद वालों का उल्लेख व्यर्थ २ؔ (लघ्व) माना जाएगा। इसी तरह यदि कहा, "यह ज़मीन तेरे लिए है और जो तेरे बाद तेरी नस्ल होगी उनके लिए है," तो भी यही हुक्म है, जैसा 'मुहीत' में है। ज़ैद ने अम्र से कहा, "यह दासी तेरे लिए है," तो इमाम अबू यूसुफ़ ने फरमाया कि ऐसा हिबा जायज़ है और जब अम्र उस पर कब्ज़ा कर लेगा तो वह उसका मालिक बन जाएगा। यदि कहा, "यह दासी तेरे लिए हलाल है," तो यह हिबा नहीं होगा, जब तक कि पहले की बातों से यह साबित न हो कि उसका इरादा हिबा का था। यदि कहा, "मैंने इस दासी की 'फ़र्ज' (उपयोग) तुझे हिबा की," तो इसे दासी का उपहार माना जाएगा, जब वह उस पर कब्ज़ा कर ले। यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। 'हिबा अल-अस्ल' में लिखा है कि यदि कहा, "दासी तेरे लिए है, इस पर कब्ज़ा कर ले," तो यह हिबा है, यह 'मुहीत' में है। यदि कहा, "मेरा यह गुलाम अमुक व्यक्ति के लिए है" बिना वसीयत का उल्लेख किए, तो कयास और इस्तिहसान के आधार पर यह 'हिबा' है, यह 'कुनिया' में है। यदि कहा, "यह गुलाम तेरे जीवन और गुलाम के जीवन तक तेरा है," और कब्ज़ा कर लिया गया, तो यह हिबा जायज़ है, यह 'ग़ायतुल बयान' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा, "ईन चीज़ तुरा" (यह चीज़ तेरी है), तो यह हिबा है जिसमें कब्ज़ा शर्त है। और अगर कहा "तुरा अस्त" (तेरा है), तो यह इकरार है।

१ؔ इतआम: खाना खिलाना, भोजन देना। २ؔ कौलह लघ्व: उपहार की वैधता में बाधक नहीं है, भले ही बाद की पीढ़ियां अभी मौजूद न हों।

رقمی یا حبس ہے اور موہوب کو دے دیا تو امام اعظمؒ و امام محمدؒ کے نزدیک یہ عاریت ہے اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک ہبہ ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔

اگر کہا کہ اطعمتک ھذا الطعام یعنی یہ اناج میں نے تجھے اطعام ١ـہ کر دیا پس اگر اس کے ساتھ کہا کہ فاقبضہ یعنی اس پر قبضہ کرلے تو یہ ہبہ ہے اور اگر اس نے فاقبضہ نہ کہا تو اس کے ہبہ یا عاریت ہونے میں مشائخ نے اپنی اپنی شروح میں اختلاف کیا ہے کذا فی المحیط اگر یوں کہا کہ میں نے تجھے اس چوپایہ پر سوار کیا تو یہ عاریت ہے لیکن اگر ہبہ کی نیت کرے تو ہوسکتا ہے اور بعض نے فرمایا کہ سلطان کی طرف سے ایسا فرمان ہبہ ہے کذا فی الظہیر یہ اور اصل ان مسائل میں یہ ہے کہ اگر ایسا لفظ بولا جس سے تملیک رقمی یعنی عین شے کا مالک کر دینا ثابت ہوتا ہے تو یہ ہبہ ہوگا اور جس سے منفعت شے کا مالک کر دینا معلوم ہو تو عاریت ہوگی اور جس لفظ سے دونوں کا احتمال پیدا ہوتا ہے اس میں نیت پر حکم ہوگا کذا فی الصفی شرح النافع۔ اگر کہا کہ میرا گھر تیرے واسطے ہبہ ہے تو اس میں رہا کر یا یہ اناج تیرے واسطے ہبہ ہے تو اس کو کھایا یہ کپڑا تیرا ہے تو اس کو پہنا کر تو یہ ہبہ ہے اور اگر حکم کیا کہ فلاں شخص کو حج کراد و اور یہ نہ کہا کہ میری طرف سے حج کرادو تو اس کو بقدر حج کرنے کے دیا جائے گا اور اس کو اختیار ہوگا کہ چاہے حج نہ کرے اسی طرح اگر وصیت کی کہ فلاں شخص کو ہزار درہم دیئے جائیں تاکہ وہ حج کرے یا ہزار درہم حج کے دیئے جائیں تو بھی یہی حکم ہے یہ ترتاشی میں ہے زید کے پاس عمرو کے درہم ہیں عمرو نے کہا کہ ان کو اپنے جوائج میں صرف کر تو یہ قرض ہوگا اور اگر بجائے درہم کے اناج ہو اور عمرو نے کہا کہ اس کو تو کھا تو یہ ہبہ ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے اگر کہا کہ نجلتک ولدی 'اعطیتک لو وھبت معک' یعنی میں نے تجھے اپنا گھر

بخش دیا یا عطا کیا یا ہبہ کیا تو یہ ہبہ ہے کذا فی شرح الطحاوی۔ اگر کہا کہ میں نے یہ گھر تیرے واسطے کر دیا یا گھر تیرا ہے پس تو اس پر قبضہ کرلے تو یہ ہبہ ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اگر کہا کہ ھذہ الدار لک لو ھذہ الارض لک یعنی یہ دار تیرا ہے یا یہ زمین تیری ہے یہ قول ہبہ ہے اقرار نہیں ہے یہ قنیہ میں ہے۔

زید نے عمرو سے کہا کہ یہ باندی تیرے واسطے ہے تو امام ابو یوسفؒ نے فرمایا ایسا ہبہ جائز ہے ⊛

اگر کہا کہ ھذہ ھبۃ لک ولعقبک من بعدک یعنی یہ زمین مثلاً ہبہ ہے تیرے واسطے اور جو تیری نسل بعد تیری نسل ہو تو یہ ہبہ ہوگا اور پچھلوں کا ذکر کرنا لغو ۲ـہ ہے اسی طرح اگر کہا کہ یہ زمین تیرے واسطے ہے اور جو تیرے بعد تیری نسل ہو ان کے واسطے ہے تو بھی یہی حکم ہے کذا فی المحیط زید نے عمرو سے کہا کہ یہ باندی تیرے واسطے ہے تو امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ ایسا ہبہ جائز ہے اور جب عمرو اس پر قبضہ کرلے تو اس کا مالک ہو جائے گا اور اگر یوں کہا کہ یہ باندی تیرے واسطے حلال ہے تو یہ قول ہبہ نہ ہوگا لیکن اگر اس سے پہلے کوئی ایسا کلام بولا ہو جس سے اس امر پر استدلال ہو سکے کہ زید نے اس قول سے ہبہ مراد لیا ہے تو ہو سکتا ہے اور اگر کہا کہ میں نے اس باندی کی فرج تجھے ہبہ کی تو یہ باندی کا ہبہ کرنا قرار دیا جائے گا جب اس پر قبضہ کرلے تو مالک ہو جائے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے ہبۃ الاصل میں لکھا ہے کہ اگر یوں کہا کہ باندی تیرے واسطے ہے پس تو اس پر قبضہ کر لے تو یہ ہبہ ہے یہ محیط میں ہے اور اگر کہا کہ میرا یہ غلام فلاں شخص کے واسطے ہے اور وصیت کو بیان نہ کیا اور نہ وصیت کے ذکر میں یہ کلام کیا اور نہ یہ کہا کہ میرے مرنے کے بعد تو قیاساً و استحساناً یہ ہبہ ہے یہ قنیہ میں ہے اگر کہا کہ یہ غلام تیری زندگی اور غلام کی زندگی تک تیرا ہے اور اس

نے قبضہ کر لیا تو یہ ہبہ جائز ہے اور یہ غایۃ البیان میں ہے ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ اس چیز ترا تو یہ ہبہ ہے کہ اس میں قبضہ شرط ہے اور اگر کہا کہ ترا است تو اقرار ہے

۱ـہ اطعام کھلا نا طعام دینا۔ ۲ـہ قولہ لغو ہے یعنی معز صحت ہبہ کو نہیں پھر اس کے بعد والوں کو بطور عطف ہبہ کی حالانکہ اس کی اولاد و اخلاف کوئی موجود نہیں پس قید معز صحت نہ ہوگی۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 4 73 The Book of Gifts (Kitab al-Hiba)

It is mentioned in 'Wajiz al-Kurdari' that a man said to his son-in-law: "This land is yours, so go and cultivate it," meaning, "This land is your property, so proceed and farm it." If the son-in-law replied at the time of the statement, "I accept," then through acceptance, the gift becomes complete and the land belongs to him. If the son-in-law did not say so, the land will not become his property. This is stated in 'al-Zahiriyya'. It is mentioned in 'Ziyadat' that if a group of Muslims is told, "This property is yours," it is considered a gift (Hiba). This is in 'Fatawa Qadi Khan'.

If one says to another, "Take this property and perform Jihad in the path of Allah, the Almighty," it is considered a loan, as per 'al-Zahiriyya'. If one says to another, "I have gifted you this basket of wheat or this container of ghee," then only the wheat and ghee are included in the gift; the basket and container are not. If one said, "I have gifted you this wheat-basket or ghee-container," then only the basket and container are included in the gift, while the wheat and ghee are not. This is in 'al-Zahiriyya'. If one says, "All my wealth or everything in my possession belongs to so-and-so," then it is a gift, as per 'al-Ikhtiyar Sharh al-Mukhtar'. If one says, "Everything I own belongs to so-and-so," this statement is a gift that is not valid without possession. If one says, "Everything known to be mine or attributed to me belongs to so-and-so," this is an acknowledgment (Iqrar). This is in 'Fatawa Qadi Khan'. A father of a minor planted a vineyard and then said, "I have assigned this for my son," it is a gift. If he says, "I have registered it in my son's name," the ruling is the same, and this is the more apparent (Azhar) view and the one followed by most scholars. This is in 'Ghiyathiyya'. If he did not intend a gift, his statement should be clarified, as in 'al-Multaqat'. If he says, "I sow this in my son's name," it will not be a gift. This is in 'Fatawa Qadi Khan'.

If a father says, "Everything that is my right and property belongs to this minor son of mine," this is an act of honor (karamat), not a transfer of ownership (tamlik). Conversely, if he specifies and says, "My shop which I own, or my house, belongs to my minor son," then it is a gift and becomes complete while in the father's possession. This is in 'al-Quniyya'. If he says, "I have assigned this thing for my son so-and-so," it becomes a gift. If he says, "This thing belongs to my minor son so-and-so," it is valid, and the gift becomes complete without formal acceptance. This is in 'Tatar Khaniyya'. If he says to his son, "I have made this property yours," or "I have put it in your name," or "I have made it your property," or any similar phrasing that conveys the same meaning, it will be considered as transferring ownership to the son, i.e., a gift. This is in 'Jawahir al-Ikhlati'.

A man said to another, "I have bestowed upon you (qad matta'tuka) this cloth or these dirhams," and the other took possession; this is a gift. Similarly, if a man marries a woman without specifying a dower (mahr) and says, "I have given you this cloth or these dirhams for your enjoyment (tamattu')," then it is a gift. This is in 'al-Muhit al-Sarakhsi'. It is narrated from Imam Muhammad that if someone has another person's cloth as a trust (wadi'at) and asks the owner, "Bestow this cloth upon me," and the owner says, "I have bestowed it," then it becomes a gift. This is in 'al-Zahiriyya'. If the cloth is with the owner, then it remains a trust; this is in 'al-Muhit'. If one says, "I have granted you (manathtuka) this land, or this house, or this female slave (minha)," it is considered a loan for use ('ariyat), but if he intends it as a gift, it can be so. If he says, "I have granted you this food, or these dirhams..."

---

1. Regarding his possession: Even if he gives possession, the gift will be complete; otherwise, it will be void, as mentioned above.
2. Regarding the father: Meaning, the property was already in the father's possession, and when he gifted it to his minor son, he himself acts as the trustee for possession on behalf of the son. Therefore, the prior possession is sufficient for the gift, and it becomes complete immediately upon gifting.
3. 'Minha' means a grant. It should be clear that 'Nakhla' and 'Minha', although both mean a grant without consideration, 'Minha' sometimes carries other meanings. Therefore, the intention of a gift is a condition. Understand this.
4. Regarding 'Ariyat' (loan for use): Because one can benefit from these things without consuming their essence (ayn). (1) Regarding trust (wadi'at): In Arabic, one says "Give it to me" (atini) and it can be a trust, but in our language [Urdu], it would be a gift and cannot be a trust.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 73 किताब अल-हिबा

यह 'वजीज़ा कुरदरी' में है कि एक व्यक्ति ने अपने दामाद से कहा: "यह ज़मीन तुम्हारी है, जाओ और इसमें खेती करो।" यानी, यह ज़मीन तुम्हारी मिल्कियत है, सो तुम जाकर इसमें खेती करो। यदि दामाद ने उस कथन के समय कहा हो कि "मैंने स्वीकार किया", तो स्वीकृति से यह पूर्ण होकर ज़मीन उसकी हो जाएगी। और यदि दामाद ने ऐसा न कहा हो, तो ज़मीन उसकी नहीं होगी। यह 'ज़हीरिया' में है। 'ज़ियादात' में उल्लेख है कि यदि मुसलमानों के एक समूह से कहा गया कि "यह धन तुम्हारा है", तो यह हिबा (उपहार) है। यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

यदि किसी दूसरे से कहा कि "यह धन लो और अल्लाह तआला अज़्ज़-ओ-जल्ल की राह में जिहाद करो", तो यह ऋण (क़र्ज़) है, जैसा कि 'ज़हीरिया' में है। यदि दूसरे से कहा कि "मैंने यह टोकरी गेहूँ या यह कुप्पा घी तुम्हें हिबा कर दिया", तो इस हिबा में केवल गेहूँ और घी शामिल होगा, टोकरी और कुप्पा शामिल नहीं होंगे। यदि ऐसा कहा कि "मैंने तुम्हें यह गेहूँ की टोकरी या घी का कुप्पा हिबा किया", तो केवल टोकरी और कुप्पा हिबा में शामिल होंगे, गेहूँ और घी शामिल नहीं होंगे। यह 'ज़हीरिया' में है। यदि कहा कि "मेरा सारा धन या हर चीज़ जो मेरी मिल्कियत में है, फ़लाँ व्यक्ति के लिए है", तो यह हिबा है, जैसा कि 'अल-इख्तियार शरह अल-मुख्तार' में है। यदि कहा कि "सब कुछ जिसका मैं मालिक हूँ, फ़लाँ व्यक्ति के लिए है", तो यह कथन हिबा है जो बिना क़ब्ज़े के वैध नहीं है। और यदि कहा कि "सब चीज़ जो मेरी तरफ़ प्रसिद्ध है या मेरी ओर मनसूब है, फ़लाँ व्यक्ति की है", तो यह इक़रार (स्वीकृति) है। यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। एक नाबालिग के बाप ने अंगूर का बाग़ लगाया, फिर कहा कि "मैंने इसे अपने बेटे के लिए कर दिया", तो यह हिबा है। और यदि कहा कि "मैंने अपने बेटे के नाम कर दिया", तो भी यही हुक्म है और यही अधिक स्पष्ट (अज़हर) है, और इसी पर अधिकतर विद्वान गए हैं। यह 'ग़ियाथिया' में है। और यदि उसने हिबा का इरादा न किया हो, तो उसके कथन की पुष्टि की जाएगी, जैसा कि 'अल-मुल्तक़त' में है। यदि कहा कि "इसे अपने बेटे के नाम से बोता हूँ", तो वह हिबा न होगा। यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

यदि बाप ने कहा कि "सब कुछ जो मेरा हक़ और मिल्कियत है, वह मेरे इस नाबालिग बेटे की मिल्कियत है", तो यह करामत (सम्मान) है, तमीलक (मालिकाना हक़ देना) नहीं है। इसके विपरीत, यदि उसने स्पष्ट कर दिया और कहा कि "मेरी दुकान जिसका मैं मालिक हूँ या मेरा घर मेरे नाबालिग बेटे का है", तो यह हिबा है और बाप के क़ब्ज़े में होने से पूर्ण हो जाएगा। यह 'कुनिया' में है। यदि कहा कि "मैंने यह चीज़ अपने फ़लाँ बेटे के लिए कर दी", तो यह हिबा हुआ। और यदि कहा कि "यह

चीज़ मेरे नाबालिग लड़के फ़लाँ की है", तो यह वैध है और बिना स्वीकृति के हिबा पूर्ण हो जाएगा। यह 'ताता़र ख़ानिया' में है। यदि अपने बेटे से कहा कि "यह माल मैंने तेरा कर दिया" या कहा कि "तेरे नाम कर दिया" या "तेरी मिल्कियत कर दिया" या ऐसा ही कोई शब्द जो उसके स्थान पर हो, तो इसे बेटे को मालिक बनाना माना जाएगा, यानी हिबा होगा। यह 'जवाहर अल-अख्लाती' में है।

एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा: "मैंने तुझे यह कपड़ा या ये दिरहम बख्श दिए।" उसने क़ब्ज़ा कर लिया, तो यह हिबा है। इसी तरह यदि ऐसी औरत से जिससे बिना मेहर के बयान के निकाह किया है, यूँ कहा कि "मैंने तुझे यह कपड़ा या ये दिरहम तमतुअ (उपयोग के लिए) दिए", तो यह हिबा है। यह 'मुहीत सरखसी' में है। इमाम मोहम्मद से रिवायत है कि यदि किसी व्यक्ति के पास दूसरे का कपड़ा अमानत (वदीअत) हो, उसने मालिक से कहा कि "यह कपड़ा मुझे अता कर दे", मालिक ने कहा "मैंने अता किया", तो यह हिबा होगा। यह 'ज़हीरिया' में है। और यदि वह कपड़ा मालिक के पास हो तो वदीअत होगा, यह 'मुहीत' में है। और यदि कहा कि "मैंने तुझे यह ज़मीन या यह घर या यह दासी मन्हा (उपहार स्वरूप) दी", तो यह आरियत (उधार देना) है, लेकिन यदि हिबा की नीयत करे तो हो सकता है। और यदि कहा कि "मैंने तुझे यह भोजन या ये दिरहम..."

1- उसके क़ब्ज़े के संबंध में: यहाँ तक कि यदि वह क़ब्ज़ा भी दे दे, तो उपहार पूरा हो जाएगा, अन्यथा यह निरर्थक हो जाएगा जैसा कि ऊपर उल्लेख किया गया है। 2- पिता के संबंध में: इसका अर्थ है कि यह संपत्ति पहले से ही पिता के क़ब्ज़े में थी, और जब उसने इसे अपने नाबालिग बेटे को उपहार में दिया, तो वह स्वयं बेटे की ओर से क़ब्ज़े का ज़िम्मेदार बन गया। इसलिए, उपहार के लिए पुराना क़ब्ज़ा ही पर्याप्त है, और उपहार दिए जाने के तुरंत बाद पूरा हो जाएगा। 3- 'मन्हा' का अर्थ अनुदान है। यह स्पष्ट होना चाहिए कि 'नखला' और 'मन्हा', हालांकि दोनों बिना किसी बदले के अनुदान के अर्थ में आते हैं, 'मन्हा' कभी-कभी अन्य अर्थ भी रखता है। इसलिए, उपहार की नीयत एक शर्त है। इसे समझें। 4- 'आरियत' (उपयोग के लिए ऋण) के संबंध में: क्योंकि इन चीज़ों के मूल (ऐन) को नष्ट किए बिना भी इनसे लाभ उठाया जा सकता है। (1) अमानत (वदीअत) के संबंध में: अरबी भाषा में 'आतिनी' कहते हैं और यह अमानत हो सकती है, लेकिन हमारी भाषा (उर्दू) में यह उपहार (हिबा) होगा, अमानत नहीं हो सकती।

یہ وجیزہ کردری میں ہے ایک شخص نے اپنے داماد سے کہا کہ ایں زمین تر است فاذہب فازرعہا یعنی یہ زمین تیری ملک ہے پس تو جا کر اس کی زراعت کر پس اگر داماد نے اس کے مقولہ کے وقت کہا ہو کہ میں نے قبول کیا تو قبول سے تمام ہو کر زمین اس کی ہو جائے گی اور اگر داماد نے یوں نہ کہا تو زمین اس کی نہ ہو جائے گی یہ ظہیر یہ میں ہے۔ زیادات میں مذکور ہے کہ اگر مسلمان کی ایک جماعت سے کہا کہ یہ مال تمہارا ہے تو یہ ہبہ ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر دوسرے سے کہا کہ یہ مال لے اور اللہ تعالیٰ عزوجل کی راہ میں جہاد کرو تو یہ قرض ہے کذا فی الظہیر یہ۔ اگر دوسرے سے کہا کہ میں نے یہ ٹوکری گیہوں یا یہ کپاٹھی تجھے ہبہ کر دیا تو اس ہبہ میں فقط گیہوں اور گھی داخل ہوگا ٹوکری اور کپاد اخل نہ ہو گا اگر یوں کہا کہ میں نے تجھے یہ گیہوں کی ٹوکری یا گھی کا کپا ہبہ کیا تو فقط ٹوکری اور کپا داخل ہبہ ہو گا گیہوں اور گھی داخل نہ ہو گا یہ ظہیر یہ میں ہے اگر کہا کہ میرا تمام مال یا ہر شے جو میری ملک میں ہے واسطے فلاں شخص کے ہے تو یہ ہبہ ہے کذا فی الاختیار شرح المختار۔ اگر کہا کہ سب جس کا میں مالک ہوں فلاں شخص کے واسطے ہے تو یہ قول ہبہ ہے کہ بدون قبضہ کے جائز نہیں ہے اور اگر کہا کہ سب چیز جو میری جانب معروف یا میری طرف منسوب ہے فلاں شخص کی ہے تو یہ اقرار ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے ایک نا بالغ کے باپ نے کچھ درخت انگور کا باغ لگایا پھر کہا کہ میں نے اس کو اپنے بیٹے کے واسطے کر دیا تو یہ ہبہ ہے اور اگر کہا کہ میں نے اپنے بیٹے کے نام کر دیا تو بھی یہی حکم ہے اور یہی اظہر ہے اور اسی پر اکثر مشائخ گئے ہیں یہ غیاثیہ میں ہے اور اگر اس نے ہبہ کا ارادہ نہ کیا تو اس کے قول کی تصدیق کی جائے گی کذا

فی الملتقط اگر کہا کہ اس کو اپنے بیٹے کے نام سے بوتا ہوں تو وہ ہبہ نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر باپ نے کہا کہ سب جو کچھ میرا حق و ملک ہے وہ میرے بیٹے اس نا بالغ کی ملک ہے تو یہ کرامت ہے تملیک نہیں ہے بخلاف اس کے اگر معین کر دیا اور کہا کہ میری دکان جس کا میں مالک ہوں یا میرا گھر میرے نابالغ بیٹے کا ہے تو یہ ہبہ ہے اور باپ کے قبضہ میں ہونے سے تمام ہو جائے گا یہ قنیہ میں ہے۔ اگر کہا کہ میں نے یہ چیز اپنے فلاں بیٹے کے واسطے کر دی تو یہ ہبہ ہوا اور اگر کہا کہ یہ شے میرے نابالغ لڑکے فلاں کی ہے تو جائز ہے اور بدون قبول کے ہبہ تمام ہو جائے گا یہ تاتار خانیہ میں ہے اگر اپنے بیٹے سے کہا کہ ایں مال ترا کردم یہ مال میں نے تیرا کر دیا یا کہا کہ بنام تو کردم تیرے نام کر دیا یا من تو کردم یعنی تیری ملک کر دیا یا ایسا ہی کوئی کلام جو اس کے قائم مقام ہو بیان کیا تو یہ بیٹے کو مالک کر دینا قرار دیا جائے گا یعنی ہبہ ہو گا یہ جواہر اخلاطی میں ہے۔

ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ قد متعتک لہذا الثوب او بہذہ الدراہم یعنی میں نے تجھے یہ کپڑا یا یہ درہم بخش دیئے اس نے قبضہ کر لیا تو یہ ہبہ ہے اسی طرح اگر ایسی عورت سے جس سے بدوں بیان مہر کے نکاح کیا ہے یوں کہا کہ میں نے تجھے یہ کپڑا یا یہ درہم تمتع دیئے تو یہ ہبہ ہے یہ محیط سرخسی میں ہے امام محمدؒ سے روایت ہے کہ اگر کسی شخص کے پاس دوسرے کا کپڑا ودیعت ہو اس نے مالک سے کہا کہ یہ کپڑا مجھے عطا کر دے اس نے کہا کہ میں نے عطا کیا تو یہ ہبہ ہو گا یہ ظہیریہ میں ہے اور اگر وہ کپڑا مالک کے پاس ہو تو ودیعت(1) ہو گا یہ محیط میں ہے اور اگر کہا کہ منحتحک ھذہ الارض او ھذا الدار او ھذہ الجاریۃ یعنی میں نے تجھے یہ زمین یا یہ گھر یا یہ باندی منحہ(2) دی تو یہ عاریت(3) دینا ہے لیکن اگر ہبہ کی نیت کرے تو ہو سکتا ہے اور اگر کہا کہ منحتک ھذا الطعام او ھذہ الدراہم او

1- قولہ قبضہ حتی کہ اگر قبضہ بھی دے دے تو ہبہ پورا ہو گا ورنہ لغو ہو جائے گا جیسے اوپر مذکور ہوا۔ 2- قولہ باپ... یعنی یہ مال پہلے سے باپ کے قبضہ میں موجود ہے اور جب اس نے پسر نا بالغ کو ہبہ کیا تو اس کی طرف سے قبضہ کا خود متولی ہو گا پس پہلا قبضہ ہی ہبہ کے واسطے کافی ہے اور فورا ہبہ کرتے ہی ہبہ پورا ہو جائے گا۔ 3- منحہ بخشش اور واضح ہو کہ نخلہ ومنحہ اگر چہ دونوں بخشش بلا عوض کے معنی میں آتے ہیں لیکن منحہ کبھی اپنے دوسرے معانی میں بھی آتا ہے اس واسطے ہبہ کی نیت شرط ہوئی فافہم۔ 4- قولہ عاریت کیونکہ ان چیزوں سے بدوں استہلاک عین کے انتفاع ممکن ہے۔ (1) قولہ ودیعت... عربی زبان میں اعطنی کہتے ہیں اور ودیعت ہو سکتا ہے لیکن ہماری زبان میں ہبہ ہو گا ودیعت نہیں ہو سکتا۔

These dinars... meaning "I have given you this grain, or gifted (minha) these dirhams or dinars," then this constitutes a Hiba (gift) because it is impossible to derive benefit from them without consuming the physical substance. The same ruling applies to everything from which benefit cannot be derived while the substance remains. Conversely, if the word 'minha' is attributed to something from which benefit can be derived while the substance remains, we shall interpret it as an 'Aariyat' (lending for use), because Aariyat is a lesser form. However, if it is attributed to something whose benefit is impossible without the destruction of the substance, we shall interpret it as a Hiba. This is mentioned in 'Muhit al-Sarakhsi'. In 'Fatawa Ahl-i-Khwarizm', it is stated that a Sheikh was asked: an animal is jointly owned by two persons, one said, "I have made my share cheap (arzani) for you," the Sheikh replied that this will not be a Hiba. This is in 'Tatar Khaniya'. And if regarding a house, one says to another, "This house is for you as a Hiba-Ijarah (gifted lease) at one dirham per month," or says, "Ijarah-Hiba at one dirham per month," then this will be an Ijarah (lease). This is in 'Muhit al-Sarakhsi'. Zaid said to Amr, "Gift this thing to me," Amr replied, "Fida-e-tu baad" (let it be sacrificed for you) or said, "Az tu daregh neest" (there is no withholding from you), then this will not be a Hiba. This is in 'Sirajia'.

A man said to his wife, "Give (bakhsh) this slave-girl of yours to me," she replied, "Fida-e-tu baad," thus she will not become the property of the husband. A man said to his wife, "It is necessary that you give this slave to me so that I may manumit him," she said, "Az tu daregh neest," this will not be a Hiba. This is in 'Jawahir al-Fatawa'. The Hakim mentioned in 'Muntaqa' that if a slave belonging to Zaid is held in trust (wadi'at) by Amr, and then Amr says to Zaid, "Gift this slave to me," and he replies, "He is for you." Then Amr says, "I do not accept," it remains a Hiba. This is in 'Muhit'. A woman passed away leaving two sons from a previous husband (i.e., not the sons of the husband at the time of her death). One son said at his mother's grave, "I have gifted the mother's dower (mahr) which was upon her husband to him." Then the other son was asked, "What do you say?" He replied, "He was not such a friend or father to me that I should free him," then this statement will not be considered a gifting of the dower nor an exoneration. If he then demands his share of the dower, it will not be counted as manumission or kindness. This is in 'Jawahir al-Fatawa'. It was said to a jurist, "Spend this wood for the work of your books," then this is a Hiba, and spending it for books will be regarded as advice. This is in 'Quniya'. Imam Muhammad (R.A.) mentioned in 'Siyar Kabir' that a man said to a group, "I have

gifted this slave-girl of mine, whoever wishes may take her," and one of them took her, she will belong to him. This is written in 'Muhit al-Sarakhsi'.

Chapter Two:

Concerning the cases in which Hiba is permissible and in which it is not permissible.

That which is within the possession and disposal of the donor (Wahib), free from his other properties and free from his other rights—meaning his ownership and rights are no longer connected to it. And a thing which is indivisible (ghayr munqasim) in that it cannot be divided, nor after division can the same kind of benefit be derived from it as was possible before division (such as a small house or a small room), then gifting it is valid. And regarding an indivisible thing that can be divided, after its division and before...

1. Note: "I do not accept" - This wording is found in the current manuscript. The justification for this is that upon the potential destruction (halak), it becomes the property of the recipient of the gift and the trustee because possession of a trust can act as a substitute for possession of a gift. Therefore, saying "I do not accept" after completion will have no effect. Thus it appears to the translator, and Allah knows best.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द (5) 73 किताब-अल-हिबा

हाज़िहि अद-दनानीर .... यानी "मैंने तुम्हें यह अनाज दिया है, दिरहम या दीनार तोहफे(मिन्हा) के तौर पर दिए," तो यह हिबा (उपहार) है क्योंकि वास्तविक वस्तु को नष्ट किए बिना उनसे लाभ उठाना संभव नहीं है। और हर ऐसी चीज़ जिसका लाभ वस्तु के शेष रहते संभव नहीं है, उसके लिए यही नियम है। इसके विपरीत, यदि 'मिन्हा' शब्द का प्रयोग ऐसी चीज़ के लिए किया जाए जिससे लाभ वस्तु के शेष रहते हुए भी उठाया जा सकता है, तो हम इसे 'आरियत' (ऋण/उपयोग के लिए देना) मानेंगे, क्योंकि आरियत एक छोटी श्रेणी है। और यदि ऐसी चीज़ की ओर संकेत किया गया है जिससे वस्तु को नष्ट किए बिना लाभ उठाना संभव नहीं है, तो हम उसे हिबा मानेंगे। यह 'मुहीत-ए-सरखसी' में है। 'फ़तावा अहल-ए-ख़्वारज़म' में है कि शेख से पूछा गया: एक जानवर दो व्यक्तियों की साझी संपत्ति है, एक ने कहा कि मैंने अपना हिस्सा तुम्हें सस्ता (अर्ज़ानी) किया, तो शेख ने कहा कि यह हिबा नहीं होगा। यह 'तातार ख़ानिया' में है। और यदि किसी घर के संबंध में दूसरे से कहा कि यह घर तुम्हारे लिए हिबा-इज़ारा एक दिरहम मासिक पर है, या कहा कि इज़ारा-हिबा एक दिरहम मासिक पर है, तो यह इज़ारा (किराया) माना जाएगा। यह 'मुहीत-ए-सरखसी' में है। ज़ैद ने अम्र से कहा कि यह वस्तु मुझे हिबा कर दो, अम्र ने कहा "फ़िदा-ए-तू बाद" (तुम पर कुर्बान हो जाए) या कहा "अज़ तू दरेग़ नीस्त" (तुमसे कोई संकोच नहीं), तो यह हिबा नहीं होगा, यह 'सिराजिया' में है।

एक व्यक्ति ने अपनी पत्नी से कहा, "यह अपनी दासी मुझे बख्श दे", उसने उत्तर दिया "फ़िदा-ए-तू बाद", तो इससे वह पति की संपत्ति नहीं हो जाएगी। एक व्यक्ति ने अपनी पत्नी से कहा, "चाहिए कि तुम यह गुलाम मुझे बख्श दो ताकि मैं उसे आज़ाद कर दूँ", उसने कहा "अज़ तू दरेग़ नीस्त", तो यह हिबा नहीं होगा, यह 'जवाहर अल-फ़तावा' में है। हाकिम ने 'मुनतक़ा' में उल्लेख किया है कि यदि ज़ैद का कोई गुलाम अम्र के पास अमानत (वदीअत) के तौर पर है, फिर अम्र ने ज़ैद से कहा कि यह गुलाम मुझे हिबा कर दो, उसने कहा कि वह तुम्हारे लिए ही है। फिर अम्र ने कहा "मैं स्वीकार नहीं करता", तो यह हिबा है, यह 'मुहीत' में है। एक महिला की मृत्यु हो गई और उसने दूसरे पति से दो बेटे छोड़े, यानी उस पति का बेटा नहीं है जिससे निकाह के समय मृत्यु हुई। फिर एक बेटे ने अपनी माँ की कब्र के पास कहा कि मैंने माँ के पति को, जो माँ का मेहर उस पर था, हिबा कर दिया। फिर दूसरे बेटे से पूछा गया कि तुम क्या कहते हो, उसने उत्तर दिया "दी चुनाँ बा बक बनूद कि वे इयाज़ इरम" यानी वह मेरा वैसा यार या बाप नहीं है (यानी सौतेला है) कि मैं उसे आज़ाद करूँतो यह मेहर का हिबा करना या दोषमुक्त करना नहीं माना जाएगा। और यदि उसने मेहर में से अपना हिस्सा

माँगा, तो इसे आज़ादी और मेहरबानी में नहीं गिना जाएगा, यह 'जवाहर अल-फ़तावा' में है। किसी फ़कीह (न्यायविद) से कहा गया कि यह लकड़ी अपनी किताबों के काम में खर्च कर दो, तो यह हिबा है और किताबों के काम में खर्च करना मशविरे के तौर पर माना जाएगा, यह 'कुनिया' में है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने 'सियर कबीर' में उल्लेख किया है कि एक व्यक्ति ने एक समूह से कहा, "मैंने अपनी यह दासी हिबा की, जिसका मन चाहे ले ले", उनमें से एक व्यक्ति ने ले ली, तो वह उसी की हो जाएगी, यह 'मुहीत-ए-सरखसी' में लिखा है।

दूसरा अध्याय:

उन स्थितियों के बारे में जिनमें हिबा जायज़ है और जिनमें नहीं है

जो चीज़ देने वाले (वाहिब) के अधिकार क्षेत्र में हो और उसकी अन्य संपत्तियों से अलग हो तथा उसके हक़ों से मुक्त हो, अर्थात उसका मालिकाना हक़ और अधिकार उससे संबंधित न रहे। और जो वस्तु अविभाज्य (गैर-मुनक़ासिम) हो जिसे बाँटा नहीं जा सकता, और विभाजन के बाद भी उससे वैसा लाभ प्राप्त न हो सके जैसा विभाजन से पहले था (जैसे छोटा घर या छोटी कोठरी), तो उसका हिबा सही है। और जो वस्तु अविभाज्य है लेकिन विभाजित की जा सकती है, उसके विभाजन के बाद और विभाजन से पहले...

1. 'मैं स्वीकार नहीं करता' - यह वाक्य वर्तमान प्रति में है। इसकी व्याख्या यह है कि विनाश (हलक) में प्रवेश करने से पहले वह हिबा और अमानतदार की संपत्ति हो जाएगी क्योंकि अमानत का कब्ज़ा हिबा के कब्ज़े का विकल्प बन सकता है। इसलिए पूरी प्रक्रिया के बाद यह कहना कि 'मैं स्वीकार नहीं करता' प्रभावी नहीं होगा। वल्लाहु आलम।

هذه الدنانیر .... یعنی میں نے تجھے یہ اناج دیا ہے درہم یا دینار منحہ دیئے تو یہ ہبہ ہے کہ ان سے بدون تلف کرنے عین شے کے انتفاع ممکن نہیں ہے اور ایسی ہر چیز کا جس سے انتفاع با وجود عین شے کے باقی رہنے کے ممکن نہیں ہے یہی حکم ہے پس اگر لفظ منحہ کو ایسی چیز کی طرف نسبت کیا کہ جس سے نفع اٹھانا باوجود عین شے کے باقی رہنے کے ممکن ہے تو ہم اس کو عاریت دینے پر محمول کریں گے کیونکہ عاریت ادنیٰ ہے اور اگر ایسی چیز کی طرف نسبت کیا جس سے بدون اس شے کے تلف کرنے کے انتفاع ممکن نہیں ہے تو ہم اس کو ہبہ پر محمول کریں گے یہ محیط سرخسی میں ہے فتاویٰ اہل خوارزم میں ہے کہ شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک چوپایہ دو شخصوں میں مشترک ہے ایک نے کہا کہ میں نے اپنا حصہ تجھے ارزانی کیا تو شیخ نے فرمایا کہ یہ ہبہ نہ ہو گا یہ تاتار خانیہ میں ہے اور اگر کسی گھر کے حق میں دوسرے سے کہا کہ یہ گھر تیرے واسطے ہبہ اجارہ ایک درہم ماہواری پر ہے یا کہا کہ اجارہ ہبہ ایک درہم ماہواری پر ہے تو یہ اجارہ ہو گا یہ محیط سرخسی میں ہے زید نے عمرو سے کہا کہ یہ شے مجھے ہبہ کر دے عمرو نے کہا کہ فدا اے تو باد یعنی تجھ پر فدا ہو یا کہا کہ از تو دریغ نیست یعنی تجھ سے دریغ نہیں ہے تو یہ ہبہ نہ ہو گا یہ سراجیہ میں ہے۔

ایک شخص نے اپنی بیوی سے کہا کہ ایں کنیزک خویش مرا بخش یعنی اپنی یہ باندی مجھے بخش دے اس نے جواب دیا کہ فدائے تو باد تو اس سے وہ شوہر کی ملک نہ ہو جائے گی ایک شخص نے اپنی بیوی سے کہا کہ می باید کہ ایں غلام مرا بخشی تا آزاد کنمکش یعنی چاہئے کہ یہ غلام مجھے بخش دے تاکہ میں اسے آزاد کر دوں اس نے کہا کہ از تو دریغ نیست تو یہ ہبہ نہ ہو گا یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے حاکم نے منتقٰی میں ذکر کیا ہے کہ اگر زید کا کوئی غلام عمرو کے پاس

ودیعت ہے پس عمرو نے زید سے کہا کہ یہ غلام مجھے ہبہ کر دے اس نے کہا کہ وہ تیرے واسطے ہے پس عمرو نے کہا کہ میں نے نہیں قبول کرتا ہوں یہ تو یہ ہبہ ہے یہ محیط میں ہے ایک عورت نے انتقال کیا اور دولڑکے دوسرے شوہر سے چھوڑے یعنی جس سے نکاح میں انتقال کیا ہے اس شوہر کا لڑکا نہیں ہے پس ایک لڑکے نے اپنی ماں کی قبر کے پاس یہ کہا کہ میں نے ماں کے شوہر کو جو اس پر میری ماں کا مہر تھا ہبہ کیا پھر دوسرے لڑکے سے دریافت کیا گیا کہ تو کیا کہتا ہے اس نے جواب دیا کہ دی چناں با بک بنود کہ ویر ایاز ارم یعنی وہ میرا ایسا یار اباپ نہیں ہے یعنی سوتیلا کہ میں اس کو آزاد دوں تو یہ قول مہر کا ہبہ کرنا نہ ہو گا اور نہ بری کر دینا ہے اور اگر اس نے مہر میں سے اپنا حصہ طلب کیا تو آزاد اور سانی میں شمار نہ ہو گا یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے کسی فقیہ سے کہا کہ یہ لکڑی اپنی کتابوں کے کام میں صرف کر دے تو یہ ہبہ ہے اور کتابوں کے کام میں صرف کرنا بطور مشورہ کے قرار دیا جائے گا یہ قنیہ میں ہے امام محمدؒ نے سیر کبیر میں ذکر کیا ہے کہ ایک شخص نے ایک قوم سے کہا کہ میں نے اپنی یہ باندی ہبہ کی جس کا جی چاہے لے لے ان میں سے ایک شخص نے لے لی تو اسی کی ہو جائے گی یہ محیط سرخسی میں لکھا ہے۔

دوسرا باب:

جن صورتوں میں ہبہ جائز ہے اور جن میں نہیں جائز ہے

جو چیز واہب کے حوزہ تصرف میں اور اس کی املاک سے فارغ ہو اور اس کے حقوق سے فارغ ہو یعنی اس کی ملکیت اور حق اس سے متعلق نہ رہے اور جو شے غیر منقسم ہو کہ وہ تقسیم نہیں کی جاتی ہے اور نہ بعد تقسیم کرنے کے اس سے اس جنس انتفاع کا جو تقسیم سے پہلے حاصل تھا

حاصل رہتا ہے جیسے بیت صغیر و کام صغیر تو اس کا ہبہ صحیح ہے اور جو شے غیر منقسم کہ تقسیم کی جاتی ہے و بعد تقسیم کے اور قبل

ا قولہ میں نہیں قبول کرتا ہوں یہ نسخہ موجودہ میں ہے اور توجیہ اس کی یہ ہے کہ بجر دخول ہلک کے وہ ہبہ اور مستودع کا مملوک ہو جائے گا کیونکہ قبضہ ودیعت نائب قبضہ ہبہ ہو سکتا ہے پس بعد تمام ہونے کے یہ کہنا کہ میں نہیں قبول کرتا ہوں کچھ مؤثر نہ ہوگا کذا اطھر للمترجم واللہ اعلم۔

A division through which benefit is derived makes its gift (hiba) invalid, as stated in Al-Kafi. It is a condition that the gifted object (mauhub) be divided and separated at the time of taking possession, not necessarily at the time the gift is declared. This is based on the argument that if Zaid gifted half of an undivided house and had not yet delivered it, then later gifted the remaining half and delivered the entire house, it is valid as per Az-Zahiriyyah. Conversely, if he gifted half a house and delivered it, then gifted the remaining half and delivered it, it is not valid, and both gifts are considered irregular (fasid); this is mentioned in An-Nihayah. The ruling on a gift is not complete without possession being taken, and in this regard, strangers and one's children are considered equal, provided the recipient is an adult, as stated in Al-Muhit. The possession through which a gift is established must be with the owner's permission. Permission is sometimes granted explicitly (sarihan) and sometimes by implication (dalalatan). An example of explicit permission is if the owner says, "Take possession of this," while the object is present in the assembly (majlis). If it is not present in the assembly, he should say, "Go and take possession of it." Then, if the object is present in the assembly and the donor (wahib) says, "You may take possession of it," and the donee takes possession in the assembly or after leaving it, the possession is valid, and according to analogy (qiyas) and juristic preference (istihsan), he becomes its owner. However, if after gifting, the donor prevents the donee from taking possession, the possession will not be valid, whether it was attempted in the assembly or thereafter. If the owner gave neither explicit permission nor a prohibition, and the donee took possession in the assembly, it is valid by juristic preference, though not by analogy. If possession was taken after leaving the assembly, it is valid by neither analogy nor juristic preference. If the gifted item is not present in the assembly and the donee goes and takes possession of it with permission, it is valid by juristic preference, not analogy. If possession was taken without permission, it is invalid by both analogy and juristic preference; this is recorded in Az-Zakhirah. Zaid gifted a horse to Amr as an irregular gift and cleared the path between Amr and the horse (takhliya), meaning he removed all obstacles to possession. Even if Amr took possession, it is not valid; this is mentioned in Jawahir al-Ikhlati.

If Zaid said to Amr, "I have gifted this slave to you," while the slave is present, and Amr took possession of him, then the gift is valid. ⊛

If an item present in the assembly is gifted to Zaid and Zaid says, "I have taken possession of it," then according to Imam Muhammad (may Allah have mercy on him), he will be considered the possessor, whereas the opinion of Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him) is to the contrary, as mentioned in As-Sirajiyyah. It is narrated from Abu Yusuf in Baqqali that if the gifted item is present in the assembly and the owner says, "Take possession of it," and the donee says, "I have taken possession," it is valid, provided the donee did not leave before making this statement. Merely saying "I have accepted" is not sufficient. If the owner did not explicitly say "Take possession," then the only way to establish possession is to physically move or transfer the object. Thus, if the donee neither said he accepted nor was invited to take possession, it is not valid even if the object was moved. However, if the gift resulted from the donee's request or plea, it may be valid, according to Al-Muhit. If Zaid said, "Gift me this slave," and Amr said, "I have gifted him," the gift is complete; this is in Yanabi. Zaid said to Amr, "Gift one thousand dirhams to Khalid on the condition that I am the guarantor (zamin) for them," and Amr did so and Khalid accepted; the gift is valid and Zaid shall be the guarantor. In reality, the donor is Zaid, not Amr, to the extent that if the gift is revoked, the right of revocation belongs to Zaid, not Amr, as stated in Jawahir al-Ikhlati. If Zaid jokingly said to Amr, "Gift this item to me," and Amr replied, "I have gifted it," and Zaid said, "I have accepted," and Amr delivered it, it becomes valid, as recorded in Az-Zahiriyyah. If Zaid said to Amr, "I have gifted this slave to you," while the slave is present and Amr took possession of him, the gift is valid.

1. This refers to the saying that it is not a valid gift; meaning if at the time of the gift the property was undivided (ghayr-munqasim) but was divided and delivered at the time of taking possession, then it is valid, because a gift is completed only upon delivery of possession.

जिस बंटवारे से लाभ प्राप्त किया जाता है, उसका हिबा (दान) सही नहीं है, ऐसा 'अल-काफी' में लिखा है। यह शर्त है कि दान की गई वस्तु (मूहूब) को कब्ज़े के समय विभाजित करके अलग कर दिया गया हो, न कि केवल दान के समय। इसका प्रमाण यह है कि यदि ज़ैद ने एक अविभाजित घर का आधा हिस्सा दान किया और अभी उसे सौंपा नहीं था कि शेष आधा हिस्सा भी दान कर दिया और पूरा घर सौंप दिया, तो यह जायज़ है, जैसा कि 'अज़-ज़हीरिया' में है। इसके विपरीत, यदि किसी ने घर का आधा हिस्सा दान करके उसे सौंप दिया और फिर शेष आधा हिस्सा दान करके सौंपा, तो यह जायज़ नहीं है और दोनों दान अमान्य (फ़ासिद) हैं, जैसा 'निहाया' में लिखा है। कब्ज़ा किए बिना दान का नियम पूर्ण नहीं होता, और इस मामले में अजनबी और अपनी संतान बराबर हैं, बशर्ते कि वे बालिग (वयस्क) हों, जैसा कि 'अल-मुहीत' में है। जिस कब्ज़े से दान की पुष्टि होती है, वह मालिक की अनुमति से होना चाहिए। अनुमति कभी स्पष्ट रूप से (स्रिहन) दी जाती है और कभी संकेत या व्यवहार (दलालतन) से। स्पष्ट अनुमति का उदाहरण यह है कि मालिक कहे, "इस पर कब्ज़ा कर लो," जबकि वह वस्तु सभा (मजलिस) में उपस्थित हो। और यदि वह सभा में न हो, तो वह कहे, "जाकर उस पर कब्ज़ा कर लो।" इसके बाद, यदि वह वस्तु सभा में उपस्थित हो और दानकर्ता (वाहिब) कहे, "तुम इस पर कब्ज़ा कर लो," और दान प्राप्तकर्ता ने सभा में ही या सभा से अलग होने के बाद उस पर कब्ज़ा कर लिया, तो कब्ज़ा सही है और तर्क(क़ियास) और इस्तेहसान (प्राथमिकता) के अनुसार वह उसका स्वामी बन गया। लेकिन यदि दान के बाद कब्ज़ा करने से दान प्राप्तकर्ता (मूहूब लहू) को रोक दिया गया, तो कब्ज़ा सही नहीं होगा, चाहे कब्ज़ा सभा में किया गया हो या उसके बाद। और यदि मालिक ने कब्ज़ा करने की न तो स्पष्ट अनुमति दी और न ही रोका, तो यदि उसने सभा में ही कब्ज़ा कर लिया तो इस्तेहसान के अनुसार यह सही है, तर्क के अनुसार नहीं। और यदि सभा समाप्त होने के बाद कब्ज़ा किया, तो तर्क और इस्तेहसान दोनों के अनुसार यह सही नहीं है। यदि दान की वस्तु सभा में उपस्थित न हो और दान प्राप्तकर्ता ने जाकर उस पर कब्ज़ा कर लिया, तो यदि उसने अनुमति के साथ कब्ज़ा किया है तो इस्तेहसान के अनुसार यह जायज़ है, तर्क के अनुसार नहीं। और यदि बिना अनुमति के कब्ज़ा किया है, तो तर्क और इस्तेहसान दोनों के अनुसार यह जायज़ नहीं है, ऐसा 'ज़खीरा' में लिखा है। ज़ैद ने अम्र को एक अमान्य दान के रूप में घोड़ा दिया और अम्र और घोड़े के बीच बाधाओं को हटा दिया (तख्लिया कर दिया), यानी कब्ज़े की रुकावटें दूर कर दीं। उसने कब्ज़ा कर लिया, तो यह जायज़ नहीं है, यह 'जवाहर अल-इख्लाती' में है।

यदि ज़ैद ने अम्र से कहा, "मैंने यह गुलाम तुझे दान किया," जबकि गुलाम वहां उपस्थित हो और अम्र ने उस पर कब्ज़ा कर लिया, तो दान जायज़ है। ⊛

यदि कोई वस्तु जो सभा में उपस्थित थी, ज़ैद को दान कर दी गई और ज़ैद ने कहा, "मैंने इस पर कब्ज़ा कर लिया," तो इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार वह कब्ज़ाधारक माना जाएगा, जबकि इमाम अबू यूसुफ (रह.) का मत इसके विपरीत है, जैसा कि 'अस-सिराजिया' में है। 'बक्काली' में इमाम अबू यूसुफ से वर्णित है कि यदि दान की वस्तु सभा में उपस्थित हो और मालिक कहे कि "इस पर कब्ज़ा कर लो" और उसने कहा कि "मैंने कब्ज़ा कर लिया," तो यह जायज़ है, बशर्ते कि यह कहने से पहले वह वहां से चला न गया हो। केवल यह कहना कि "मैंने स्वीकार किया" पर्याप्त नहीं है। और यदि मालिक ने यह नहीं कहा कि "तुम इस पर कब्ज़ा कर लो," तो कब्ज़ा करने का एकमात्र तरीका उस वस्तु को स्थानांतरित करना (हटाना) है। अतः यदि उसने यह नहीं कहा और न ही स्वीकार किया, तो यह जायज़ नहीं है, भले ही वस्तु को स्थानांतरित कर दिया गया हो। लेकिन यदि यह दान उसकी प्रार्थना और मांग पर हुआ हो, तो यह जायज़ हो सकता है, यह 'मुहीत' में है। यदि ज़ैद ने कहा, "मुझे यह गुलाम दान कर दे," और अम्र ने कहा, "मैंने दान कर दिया," तो दान पूर्ण हो गया, यह 'यनाबी' में है। ज़ैद ने अम्र से कहा, "खालिद को एक हजार दिरहम इस शर्त पर दान कर दो कि मैं उनका ज़ामिन (गारंटी देने वाला) हूँ," और अम्र ने वैसा ही किया और खालिद ने स्वीकार कर लिया, तो दान जायज़ है और ज़ैद ज़ामिन होगा। वास्तव में दान करने वाला ज़ैद ही है, अम्र नहीं, यहाँ तक कि यदि दान वापस लेना हो, तो उसका अधिकार ज़ैद को होगा न कि अम्र को, यह 'जवाहर अल-इख्लाती' में है। यदि ज़ैद ने अम्र से हंसी-मजाक में कहा, "यह वस्तु मुझे दान कर दो," और अम्र ने कहा, "मैंने दान कर दी," और ज़ैद ने कहा, "मैंने स्वीकार की" और अम्र ने उसे सौंप दिया, तो यह जायज़ हो गया, यह 'ज़हीरिया' में है। यदि ज़ैद ने अम्र से कहा, "मैंने यह गुलाम तुझे दान किया," जबकि गुलाम उपस्थित हो और अम्र ने उस पर कब्ज़ा कर लिया, तो दान जायज़ है।

1. यह कहना कि दान नहीं है, अर्थात यदि दान के समय वस्तु अविभाजित (गैर-मुनकसिम) हो, फिर कब्ज़े के समय उसे विभाजित करके सौंपा गया हो, तो यह जायज़ है, क्योंकि दान कब्ज़ा होने के बाद ही पूर्ण होता है।

تقسیم کے جس سے انتفاع حاصل کیا جاتا ہے تو اس کا ہبہ صحیح نہیں ہے کذا فی الکافی۔ یہ شرط ہے کہ شے موہوب قبضہ کے وقت نہ کہ ہبہ کے وقت تقسیم کر کے علیحدہ کر دی گئی ہو اس دلیل سے کہ اگر زید نے آدھا دار غیر منقسم ہبہ کیا اور ہنوز سپرد نہ کیا تھا کہ باقی نصف بھی ہبہ کر کے تمام دار سپرد کر دیا تو جائز ہے کذا فی الظہیرہ یہ اور اگر نصف دار کسی کو ہبہ کر کے سپرد کیا پھر نصف باقی ہبہ کر کے سپرد کر دیا تو جائز نہیں ہے اور دونوں فاسد ہیں یہ نہایہ میں لکھا ہے اور ہبہ کا حکم بدوں مقبوضہ ہونے کے تمام نہیں ہوتا ہے اور اس میں اجنبی اور اولاد برابر ہیں بشرطیکہ بالغ ہو کذا فی الحیط جس قبضہ سے ہبہ کا ثابت ہونا متعلق ہے وہ قبضہ ہے جو مالک کی اجازت سے ہو اور اجازت کبھی صریحاً ثابت ہوتی ہے اور کبھی دلالۃ ثابت ہوتی ہے اور صریحاً کی مثال یہ ہے کہ مثلاً مالک یوں کہے کہ اس پر قبضہ کر لے جبکہ وہ شے مجلس میں موجود ہے اور جب مجلس میں نہ ہو تو یوں کہے کہ جا کر اس پر قبضہ کر لے پھر اگر وہ شے مجلس میں حاضر ہو اور واہب نے کہا کہ تو اس پر قبضہ کر لے اس نے مجلس میں یا مجلس سے جدا ہونے کے بعد اس پر قبضہ کر لیا تو قبضہ صحیح ہے اور قیاساً اور استحساناً اس کا مالک ہو گیا اور اگر بعد ہبہ کرنے کے قبضہ کرنے سے موہوب لہ کو منع کر دیا تو قبضہ صحیح نہ ہوگا خواہ مجلس ہبہ میں قبضہ کیا ہو یا اس کے بعد اور اگر مالک نے اس کو قبضہ کرنے کے لئے صریح اجازت نہ دی ہو اور نہ منع کیا پس اگر اس نے مجلس میں اس پر قبضہ کر لیا تو استحساناً صحیح ہے نہ قیاساً اور اگر مجلس سے جدا ہونے کے بعد قبضہ کیا تو قیاساً و استحساناً صحیح نہیں ہے اور اگر شے موہوب مجلس میں موجود نہ ہو غائب ہو اور موہوب لہ نے جا کر اس پر قبضہ کر لیا پس اگر با اجازت قبضہ کیا ہے تو استحساناً جائز ہے نہ قیاساً اور اگر بدوں اجازت کے قبضہ کیا

تو قیاساً و استحساناً نہیں جائز ہے یہ ذخیرہ میں لکھا ہے۔ زید نے عمرو کو بطور ہبہ فاسد کے ایک گھوڑا ہبہ کیا اور عمرو اور گھوڑے کے درمیان تخلیہ کر دیا یعنی قبضہ کے موانع دور کر دیئے اس نے قبضہ کر لیا تو جائز نہیں ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے۔

اگر زید نے عمرو سے کہا کہ میں نے یہ غلام تجھے ہبہ کیا حالانکہ غلام حاضر ہے اور عمرو نے اس پر قبضہ کر لیا تو ہبہ جائز ہے ⊛

اگر کوئی ایسی شے جو مجلس میں حاضر تھی زید کو ہبہ کر دی پس زید نے کہا کہ میں نے اس پر قبضہ کر لیا تو امام محمدؒ کے نزدیک قابض ہو جائے گا اور امام ابو یوسفؒ کا قول اس کے خلاف ہے کذا فی السراجیہ اور بقالی میں ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ اگر شے موہوب مجلس میں موجود ہو اور مالک نے کہا کہ اس پر قبضہ کر لے اس نے کہا کہ میں نے قبضہ کر لیا تو جائز ہے بشرطیکہ اس کہنے سے پہلے (کہ میں نے قبضہ کر لیا) چلا نہ گیا ہو اور صرف یہ کہنا کہ میں نے قبول کیا کافی نہیں ہے اور اگر مالک نے یہ نہ کہا کہ تو اس پر قبضہ کر لے تو قبضہ کی فقط یہی صورت ہے کہ اس شے کو منتقل کرے پس اگر اس نے نہ کہا کہ میں نے قبول کیا تو جائز نہیں ہے اگرچہ شے کو منتقل کیا ہو۔ لیکن اگر یہ ہبہ اس کی درخواست اور سوال سے ہوا ہو تو جائز ہو سکتا ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر زید نے کہا کہ مجھے یہ غلام ہبہ کر دے عمرو نے کہا کہ میں نے ہبہ کر دیا تو ہبہ تمام ہو گیا یہ ینابیع میں ہے زید نے عمرو سے کہا کہ خالد کو ہزار درہم اس شرط سے ہبہ کر دے کہ میں ان کا ضامن ہوں اور عمرو نے ایسا ہی کیا اور خالد نے قبول کر لیا تو ہبہ جائز ہے اور زید ضامن ہوگا اور حقیقت میں ہبہ کرنے والا وہی زید ہے نہ عمرو حتی کہ اگر ہبہ سے رجوع کرے تو رجوع کا استحقاق زید کو ہو گا نہ عمرو کو یہ جواہر اخلاطی میں ہے اگر زید نے عمرو سے دل لگی میں کہا کہ یہ شے مجھے ہبہ کر دے عمرو نے کہا کہ میں نے ہبہ کر دی اور زید نے کہا کہ میں نے قبول کی اور عمرو نے سپرد کر دی تو یہ جائز ہو گیا یہ ظہیریہ

میں ہے۔ اگر زید نے عمرو سے کہا کہ میں نے یہ غلام تجھے ہبہ کیا حالانکہ غلام حاضر ہے اور عمرو نے اس پر قبضہ کر لیا تو ہبہ جائز ہے۔

۱۔ قولہ نہ ہبہ یعنی اگر ہبہ کے وقت مثلاً غیر منقسم ہو پھر قبضہ کے وقت منقسم کر کے سپرد کی تو جواز ہے کیونکہ ہبہ بعد قبضہ کے تمام ہوتا ہے۔

Even if Amr did not say "I accept," this is mentioned in 'Multaqit'. If a slave is not present but absent, and Zaid says to Amr, "I have gifted my such-and-such slave to you, so go and take possession of him," and Amr goes and takes possession, it is valid even if he did not explicitly say "I accept." This is the view we hold, as stated in 'Al-Hadi'.

Zaid said to Amr, "This slave is yours if you wish," and then gave him. Amr replied, "I accept." It is narrated from Imam Abu Yusuf (RA) that this is valid. This is in 'Wajiz al-Kardari'. If Zaid gifts his slave to Amr while the slave is present before both of them, but Zaid does not say "Take possession of him," and Amr then leaves the slave, Amr does not have the right to take possession of that slave later without Zaid's permission. This is in 'Al-Muhit'. If Zaid gifted a slave to Amr and Amr had not yet taken possession when Zaid gifted the same slave to Khalid, then ordered both to take possession and both did so, the gift belongs to Khalid. Similarly, if he ordered Amr to take possession and he did so (after Khalid), it is void. This is in 'Khizanat al-Muftin'. In 'Burj al-Fatawa', it is mentioned that if a slave is purchased but possession is not yet taken, and he is then gifted to someone or pawned to them, and the person is ordered to take possession and does so, it is valid. This is in 'Al-Khulasa'. A slave who is authorized to trade (Ma'dhun) cannot gift anything validly. However, if his owner permits it and he is not in debt, it is valid. If he is in debt, it is not valid, even if both the owner and the creditors permit it. This is in 'Al-Mabsut'. If Zaid said to Amr, "I gift you one 'qafiz' from this heap of grain," and Amr measured out one qafiz in Zaid's presence, it is not valid. But if he said, "I gift you one qafiz from this heap, you measure it out," and Amr measures it, it is valid. This is in 'As-Sirajiyyah'.

If a person gifts clothes that are in a locked chest and hands over the chest, this does not constitute taking possession. If the chest is open, it does constitute possession. This is in 'Muhit al-Sarakhsi'. If the gifted item is already with the person to whom it is being gifted, whether as a deposit (Wadi'ah), a loan (A'riyah), or a trust (Amanah), the donee becomes the owner upon mere acceptance of the gift, without needing to take possession anew. This is in 'Al-Kafi'. If a rented item is gifted to the tenant, or a usurped item is gifted to the usurper, it is valid, and they are relieved of any liability (Daman). This is in 'Muhit al-Sarakhsi'. If the gifted item is with the donee such that they would be liable for its value or equivalent (e.g., they took possession with the intent to purchase), and the owner then gifts it to them, it is valid and ownership is established by the gift alone. This is in 'Al-Kafi'. If the gifted item is held as a pledge

(Rahn), 'Al-Jami' mentions that by the act of gifting alone, the donee becomes the possessor, and the prior possession as a pledge stands in place of possession for the gift. Once the gift becomes valid through possession, the pledge becomes void, and the pledgee (Mortgagee) should recover their debt from the pledgor (Mortgagor). This is in 'Al-Bada'i'. The meaning of "taking new possession" is to go to where the item is and wait as long as it would take to physically take possession of it. This is as stated in 'Al-Mustafa Sharh al-Nafi'. The principle is that when two types of possession belong to the same category, one acts as a substitute for the other. Possession with liability (Daman) acts as a substitute for possession without liability, but possession without liability does not substitute for possession with liability. This is in 'Al-Jawharah al-Nayyirah'. If a person gives his brother a slave, cloth, property, a house, or livestock as a deposit and then says, "I have gifted my deposit to you," while it is still with the depositary (Mustawdi'), it becomes valid provided the depositary accepts it. If someone gifts a slave to his brother, the gift is completed as soon as the donor's words of gift are accepted, because the existing possession is sufficient for the gift.

---

1. The gift is completed as soon as the words of the gift are accepted, as existing possession is sufficient for the gift.

यदि अम्र ने यह नहीं कहा कि "मैंने स्वीकार किया", तो यह 'मुल्तकित' में है। और यदि गुलाम सामने मौजूद न हो, गायब हो, और ज़ैद ने अम्र से कहा कि "मैंने अपना फलां गुलाम तुझे हिबा (दान) किया, तू जाकर उस पर कब्ज़ा कर ले", और उसने जाकर कब्ज़ा कर लिया, तो यह जायज़ है, भले ही उसने यह न कहा हो कि "मैंने स्वीकार किया"। और यही हमारा मत है, जैसा कि 'हादी' में लिखा है।

ज़ैद ने अम्र से कहा कि "यह गुलाम तेरा है, यदि तू चाहे", फिर उसे दे दिया। अम्र ने कहा, "मैंने स्वीकार किया", तो इमाम अबू युसुफ (रह.) से रिवायत है कि यह जायज़ है। यह 'वजीज़ कर दरी' में है। यदि ज़ैद ने अपना गुलाम अम्र को दान किया, जबकि गुलाम दोनों के सामने मौजूद है, और ज़ैद ने यह नहीं कहा कि "तू इस पर कब्ज़ा कर ले", फिर अम्र गुलाम को छोड़कर चला गया, तो अब अम्र को यह अधिकार नहीं है कि ज़ैद की अनुमति के बिना उस गुलाम पर कब्ज़ा करे। यह 'मुहीत' में है। यदि ज़ैद ने अम्र को कोई गुलाम दान किया और अम्र ने अभी तक उस पर कब्ज़ा नहीं किया था कि ज़ैद ने खालिद को वही गुलाम दान कर दिया, फिर दोनों को उस पर कब्ज़ा करने का आदेश दिया और दोनों ने उस पर कब्ज़ा किया, तो वह खालिद को मिलेगा। इसी तरह यदि अम्र को उस पर कब्ज़ा करने का आदेश दिया और उसने कब्ज़ा कर लिया (खालिद के बाद), तो वह बातिल (अमान्य) है। यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। 'बुर्ज फ़तावा' में है कि यदि कोई गुलाम खरीदा गया और अभी उस पर कब्ज़ा नहीं किया गया था कि उसे किसी व्यक्ति को दान कर दिया गया या उसके पास गिरवी रख दिया गया और उसे कब्ज़ा करने का आदेश दिया गया और उसने कब्ज़ा कर लिया, तो यह जायज़ है। यह 'खुलासा' में है। माज़ून (अनुमति प्राप्त) गुलाम यदि कुछ दान करे तो जायज़ नहीं है। और यदि उसके मालिक ने अनुमति दे दी और उस पर कोई कर्ज नहीं है, तो जायज़ है। और यदि उस पर कर्ज है, तो जायज़ नहीं है, भले ही मालिक और ऋणदाताओं ने अनुमति दे दी हो। यह 'मबसूत' में है। यदि ज़ैद ने अम्र से कहा कि "मैंने तुझे अनाज की इस ढेरी में से एक 'क़फ़ीज़' दान की" और अम्र ने ज़ैद के सामने उसमें से एक क़फ़ीज़ माप ली, तो यह जायज़ नहीं है। और यदि यों कहा कि "मैंने तुझे अनाज की इस ढेरी में से एक क़फ़ीज़ दान की, तू उसे माप ले" और अम्र ने माप ली, तो जायज़ है। यह 'सिराजिया' में है।

यदि किसी व्यक्ति को कपड़े जो एक बंद संदूक में हैं दान किए और संदूक दे दिया, तो यह कब्ज़ा नहीं माना जाएगा। और यदि संदूक खुला हो तो कब्ज़ा माना जाएगा। यह 'मुहीत सरखसी' में है। यदि दान की गई वस्तु (मौहूब) उस व्यक्ति के पास पहले से ही है जिसे दान की गई है, धरोहर (वदीअत),

उधार (आरियत), या अमानत के तौर पर, तो प्राप्तकर्ता (मौहूब लहू) केवल स्वीकार करने मात्र से उसका मालिक हो जाएगा, भले ही वह नए सिरे से उस पर कब्ज़ा न करे। यह 'काफ़ी' में है। और यदि किराए की वस्तु किराएदार को दान कर दी या छीनी हुई वस्तु छीनने वाले को दान कर दी, तो जायज़ है और वह हर्जाने (ज़मान) से मुक्त हो जाएगा। यह 'मुहीत़ सरखसी' में है। और यदि दान की गई वस्तु प्राप्तकर्ता के पास इस प्रकार हो कि उसकी कीमत या उसके समान वस्तु का हर्जाना देना उस पर अनिवार्य हो (जैसे कोई वस्तु खरीदने के इरादे से अपने कब्ज़े में ली हो) और मालिक ने वही वस्तु उसे दान कर दी, तो यह सही है और केवल दान से ही उसमें स्वामित्व स्थापित हो जाएगा। यह 'काफ़ी' में है। और यदि दान की गई वस्तु उसके पास गिरवी (रहन) के रूप में हो, तो 'जामे' में उल्लेख है कि केवल दान करने के साथ ही वह उसका अधिकारी हो जाएगा और वही गिरवी वाला कब्ज़ा दान के कब्ज़े का स्थान ले लेगा। और जब कब्ज़े के कारण दान वैध हो गया, तो गिरवी अमान्य हो गई, अतः गिरवी रखने वाला (मुरतहिन) अपना कर्ज ऋणकर्ता (राहिन) से वसूल कर लेगा। यह 'बदाए' में है। और 'नया कब्ज़ा' करने का अर्थ यह है कि जहाँ वह वस्तु है, वहाँ जाकर उतनी देर रुके जितनी देर में उस पर कब्ज़ा किया जा सकता है। ऐसा ही 'मुस्तफा शरह नाफ़े में है। और मूल सिद्धांत यह है कि जब दो कब्ज़े एक ही श्रेणी के हों, तो एक दूसरे का प्रतिनिधि बन जाता है। और जिस कब्ज़े में हर्जाना अनिवार्य होता है, वह बिना हर्जाने वाले कब्ज़े का प्रतिनिधि होता है, और जो बिना हर्जाने वाला कब्ज़ा है वह हर्जाने वाले कब्ज़े का प्रतिनिधि नहीं होता। यह 'जौहरतुन नैयरा' में है। एक व्यक्ति ने अपने भाई को एक गुलाम, कपड़ा, संपत्ति, घर या पशु अमानत के रूप में दिया, फिर कहा, "मैंने अपनी अमानत तुझे दान की", जबकि वह अमानतदार (मुस्तौदह) के पास ही मौजूद है, तो यह सही हो गया, बशर्ते कि अमानतदार ने इसे स्वीकार किया हो। और यदि कोई गुलाम अपने भाई को दान किया, तो दानकर्ता के दान के शब्द कहते ही, यानी स्वीकार होते ही यह पूरा हो जाएगा क्योंकि जो कब्ज़ा पहले से मौजूद है वही दान के लिए पर्याप्त है।

---

1. दान के शब्द कहते ही दान पूर्ण हो जाएगा क्योंकि पहले से मौजूद कब्ज़ा ही पर्याप्त है।

ہے اگر چہ عمرو نے یہ نہ کہا ہو کہ میں نے قبول کیا یہ ملتقط میں ہے اور اگر غلام سامنے موجود نہ ہو غائب ہو اور زید نے عمرو سے کہا کہ میں نے اپنا فلاں غلام تجھے ہبہ کیا تو جا کر اس پر قبضہ کر لے تو اس نے جا کر قبضہ کر لیا تو جائز ہے اگر چہ یہ نہ کہا ہو کہ میں نے قبول کیا اور اسی کو ہم لیتے ہیں یہ حادی میں لکھا ہے۔

زید نے عمرو سے کہا کہ یہ غلام تیرا ہے اگر تو چاہے پھر اس کو دے دیا پس عمرو نے کہا کہ میں نے منظور کیا تو امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ یہ جائز ہے یہ وجیز کر دری میں ہے اگر زید نے اپنا غلام عمرو کو ہبہ کیا حالانکہ غلام دونوں کے سامنے موجود ہے اور زید نے یہ نہ کہا کہ تو اس پر قبضہ کر لے پھر عمرو غلام کو چھوڑ کر چلا گیا تو پھر عمرو کو یہ اختیار نہیں ہے کہ زید کی بلا اجازت اس غلام پر قبضہ کر لے یہ محیط میں ہے اگر زید نے عمرو کو کوئی غلام ہبہ کیا اور ہنوز عمرو نے اس پر قبضہ نہ کیا تھا کہ زید نے خالد کو وہی غلام ہبہ کیا پھر دونوں کو اس پر قبضہ کرنے کا حکم کیا اور دونوں نے اس پر قبضہ کیا تو خالد کو ملے گا اسی طرح اگر عمرو کو اس پر قبضہ کا حکم کیا اور اس نے قبضہ کر لیا تو باطل ہے یہ خزانۃ المفتین میں ہے یہ برج فتاویٰ میں ہے کہ اگر کوئی غلام خریدا اور ہنوز اس پر قبضہ نہ کیا تھا کہ کسی شخص کو ہبہ کر دیا یا اس کے پاس رہن کیا اور اس کو قبضہ کرنے کا حکم دیا اور اس نے قبضہ کیا تو جائز ہے یہ خلاصہ میں ہے غلام ماذون اگر کچھ ہبہ کر دے تو جائز نہیں ہے اور اگر اس کے مالک نے اجازت دے دی اور اس پر قرضہ نہیں ہے تو جائز ہے اور اگر اس پر قرضہ ہو تو جائز نہیں ہے اگر چہ مالک اور قرض خواہوں نے اجازت دے دی ہو یہ مبسوط میں ہے۔ اگر زید نے عمرو سے کہا کہ میں نے تجھے اس اناج کی ڈھیری میں سے کوئی ایک قفیز ہبہ کی اور عمرو نے زید کے

سامنے اس میں سے ایک قفیز ناپ لی تو جائز نہیں ہے اور اگر یوں کہا کہ میں نے تجھے اس اناج کی ڈھیری میں سے ایک قفیز ہبہ کی تو اس کو ناپ لے اور عمرو نے ناپ لی تو جائز ہے یہ سراجیہ میں ہے۔

اگر کسی شخص کو کپڑے جو ایک مقفل صندوق میں ہیں ہبہ کئے اور صندوق دے دیا تو یہ قبضہ نہ ہوگا اور اگر صندوق کھلا ہوا ہو تو قبضہ ہوگا یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر شے موہوب اس شخص کے پاس جس کو ہبہ کی گئی ہے بطور ودیعت یا عاریت یا امانت کے ہو تو موہوب لہ اس کا ہبہ بمجرد قبول سے مالک ہو جائے گا اگر چہ از سر نو اس پر قبضہ نہ کرے یہ کافی میں ہے اور اگر کرایہ کی چیز مستاجر کو ہبہ کر دی یا غصب کی ہوئی چیز غاصب کو ہبہ کی تو جائز ہے اور وہ ضمان سے بری ہو جائے گا محیط سرخسی میں ہے اور اگر موہوب شے موہوب لہ کے پاس اس طرح ہو کہ اس کی ضمان بقیمت یا بمثل لازم ہو جیسے کوئی شے خریدنے کی غرض سے اپنے قبضہ میں کرلی ہو اور مالک نے وہ شے اسی کو ہبہ کر دی تو صحیح ہے اور فقط ہبہ سے اس میں ملکیت ثابت ہو جائے گی یہ کافی میں ہے اور اگر شے موہوب اس کے پاس رہن ہو تو جامع میں مذکور ہے کہ فقط ہبہ کرنے کے ساتھ ہی موہوب لہ اس کا قابض ہو جائے گا اور وہی رہن کا قبضہ ہبہ کا قائم مقام ہو جائے گا اور جب ہبہ بوجہ قبضہ کے صحیح ہو گیا تو رہن باطل ہو گیا تو مرتہن اپنا قرضہ راہن سے لے لے گا یہ بدائع میں ہے اور جدید قبضہ کرنے کے معنی یہ ہیں کہ جہاں وہ شے ہے وہاں جا کر اتنا توقف کرے کہ جتنی دیر میں اس پر قبضہ کر سکتا ہے کذا فی المصطفیٰ شرح النافع اور اصل یہ ہے کہ جب دونوں قبضے ایک جنس کے ہوں تو ایک دوسرے کا نائب ہو جائے گا اور جس قبضہ میں ضمان لازم ہے وہ بدون ضمان کے قبضہ کا نائب ہوتا ہے اور جو بدون ضمان کا قبضہ ہو وہ ضمان کے قبضہ کا نائب نہیں ہوتا ہے یہ جوہرۃ النیرہ میں ہے۔ ایک شخص نے اپنے بھائی کو ایک غلام یا کپڑا یا متاع یا دار یا چو پایہ ودیعت دیا پھر کہا کہ میں نے

اپنی ودیعت تجھے ہبہ کی حالانکہ وہ مستودع کے پاس موجود ہے تو یہ صحیح ہو گیا بشرطیکہ مستودع نے قبول کیا ہو اور اگر کوئی غلام اپنے بھائی کو ہبہ کیا اور اس نے واہب کے قول ہبہ یعنی ہبہ قبول پائے جاتے ہی تمام ہو جائے گا کیونکہ جو قبضہ موجود ہے وہی ہبہ کے واسطے کافی ہے۔

۱۔ قول ہبہ یعنی ہبہ قبول پائے جاتے ہی تمام ہو جائے گا کیونکہ جو قبضہ موجود ہے وہی ہبہ کے واسطے کافی ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 ◯ Book of Gifts (Kitab al-Hiba) 77

If possession is taken by explicit command, whether within the assembly (majlis) or thereafter, it is valid. Thus, the condition of acceptance applies to the first case, but not the second. This is mentioned in 'Qadeer'. Gifting an undivided item that is not capable of division, whether to a stranger or a partner, is permissible, as stated in 'Al-Fusool al-Imadiyah'. Gifting an undivided item that is capable of division, whether to a partner or a stranger, is not permissible. However, if the donee (mohoob lahu) takes possession of it, Sheikh Husam al-Din stated in 'Al-Waqi'at' that the preferred view is that ownership (milkiyat) is not established by this. Elsewhere it is written that 'milkiyat-e-fasid' (irregular ownership) is established, and this is the basis of the fatwa, as mentioned in 'Al-Sirajiyah'. For a gift of an undivided item not capable of division to be valid, it is a condition that the extent be known. For example, if one gifts their share in a slave without knowing the exact quantity of that share, it is not permissible because such ignorance leads to disputes. This is in 'Al-Bahr al-Raiq'. If the donee knows the donor's (wahib) share, then according to Imam Azam (Abu Hanifa), it should be permissible, but according to the Sahibayn (Imams Abu Yusuf and Muhammad), it is not; this is in 'Al-Muhit al-Sarakhsi'. Gifting an undivided share of a divisible item to two or more people is valid according to the Sahibayn, but irregular (fasid) according to Imam Azam. It is not void (batil), to the extent that upon taking possession, ownership is established. This is in 'Jawahir al-Akhlati'. Sadr al-Shaheed mentioned that if a divisible item is gifted to two people, even though it is considered irregular (fasid) according to Imam Azam, once possession is taken, 'milkiyat-e-fasid' is established, and the fatwa is based on this. This is in 'Fatawa 'Attabiyah'. Ownership for the donee is not established in any way other than possession; this is the preferred view as per 'Al-Fusool al-Imadiyah'. If there is 'shyu' (indivisibility/commonality) on both sides regarding an item that is capable of division, it unanimously prevents the validity of the gift. If there is commonality only on the side of the donees, according to Imam Azam, it prevents the validity of the gift. This is contrary to the view of the Sahibayn, as mentioned in 'Al-Dhakhirah'. If a gift is made to two persons who are both poor, it is unanimously permissible, similar to charity (sadaqah). If both are wealthy and each is gifted half, or it is stated vaguely, "I have gifted it to both of you," or if specified with a distribution like "two-thirds for this one and one-third for that one," it is not valid in all three cases according to Imam Azam. Imam Muhammad stated it is valid in all three cases, while Imam Abu

Yusuf stated it is not valid in the case of specific distribution but valid in the other two cases.

Statement regarding Manifestation of Commonality (Shyu) during Possession
☆

In 'Mukhtasar al-Karkhi', it is narrated from Imam Abu Yusuf via Ibn Sama'ah that if one says to two persons, "I have gifted this house to you both, half to this one and half to that one," it is permissible because the gift was initially made as a whole (undetermined), and after the gift occurred, he specified it in the same manner as the rule for an undetermined gift would necessitate. However, if he said, "I have gifted half to you and given half to this other one," it is not permissible because he gifted each half with a separate contract, thus the gift contract became 'mushaa' (shared). If he said, "I have gifted this house to you both, two-thirds for you and one-third for the other," it is not permissible according to Imam Abu Yusuf and Imam Azam, but permissible according to Imam Muhammad. Imam Azam and Imam Abu Yusuf agreed on the invalidity (fasad) of this gift based on two different principles: Imam Azam deemed it irregular because 'isha'at' (manifestation of sharing) was present at the time of possession, while Imam Abu Yusuf deemed it irregular because when the donor specified different shares for both, it...

---

1. The word "hatta" signifies the difference between 'fasid' (irregular) and 'batil' (void): in a 'fasid' transaction, ownership is acquired through possession, whereas in 'batil' it is not. 'Shyu' means without division/partition. 2. 'Isha'at' means that the undivided status is currently manifest.

स्पष्ट आदेश से चाहे मजलिस (बैठक) में या उसके बाद उस पर कब्ज़ा कर लिया गया हो, तो वह सही है। अतः स्वीकृति की शर्त पहली स्थिति में है, दूसरी स्थिति में नहीं है। यह 'क़दीर' में है। ऐसी अविभाजित चीज़ का जो विभाजन के योग्य नहीं है, हिबा (दान) करना चाहे किसी अजनबी को किया जाए या किसी साझीदार को, जायज़ है जैसा कि 'अल-फ़ुसूल अल-इमादिया' में है। जो चीज़ अविभाजित है और विभाजन के योग्य है, उसका हिबा करना चाहे साझीदार को किया जाए या अजनबी को, जायज़ नहीं है। और यदि प्राप्तकर्ता (मोहोब लहू) ने उस पर कब्ज़ा कर लिया, तो शेख हुसामुद्दीन ने 'वाकियात' में कहा है कि पसंदीदा राय यह है कि इससे स्वामित्व (मिल्कियत) सिद्ध नहीं होती। और दूसरी जगह लिखा है कि 'मिल्क-ए-फ़ासिद' (त्रुटिपूर्ण स्वामित्व) सिद्ध होती है और इसी पर फ़तवा दिया गया है, जैसा कि 'अस-सिराजिया' में है। जो चीज़ विभाजन के योग्य नहीं है, ऐसी अविभाजित चीज़ के हिबा के सही होने के लिए यह शर्त है कि वह ज्ञात मात्रा में हो। उदाहरण के लिए, यदि किसी गुलाम में से अपना हिस्सा हिबा कर दिया जाए, जबकि हिस्से की मात्रा ज्ञात न हो, तो यह जायज़ नहीं है, क्योंकि ऐसी अज्ञानता (जहालत) से झगड़ा पैदा होता है। यह 'बह्र-उर-रईक' में है। और यदि प्राप्तकर्ता को दानकर्ता (वाहिब) का हिस्सा पता हो, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार यह जायज़ होना चाहिए, और साहिबैन (इमाम अबू युसुफ़ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार जायज़ नहीं है, यह 'मुहीत सरख़सी' में है। विभाजन के योग्य चीज़ में अविभाजित हिस्से को दो या दो से अधिक व्यक्तियों को हिबा करना साहिबैन के अनुसार सही है और इमाम (अबू हनीफ़ा) के अनुसार फ़ासिद (त्रुटिपूर्ण) है, बातिल (अमान्य) नहीं है, यहाँ तक कि कब्ज़ा हो जाने से स्वामित्व सिद्ध हो जाता है। यह 'जवाहर अल-अख़लाती' में है। सदर-उश-शहीद ने उल्लेख किया है कि यदि विभाजन के योग्य चीज़ दो व्यक्तियों को हिबा की गई, भले ही इमाम-ए-आज़म के अनुसार इसे फ़ासिद ठहराया गया, फिर उस पर कब्ज़ा कर लिया गया, तो मिल्क-ए-फ़ासिद सिद्ध होगी और इसी पर फ़तवा है। यह 'फ़तावा अताबिया' में है। और प्राप्तकर्ता के लिए कब्ज़ा करने के अलावा किसी और तरीके से स्वामित्व सिद्ध नहीं होता, यही पसंदीदा राय है, यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। यदि दोनों पक्षों की ओर से 'शियू' (अविभाजन) हो, जबकि वह चीज़ विभाजन के योग्य हो, तो सर्वसम्मति (इज्मा) से यह हिबा की वैधता में बाधा है। और यदि प्राप्तकर्ता की ओर से शियू हो, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार यह हिबा की वैधता में बाधा है। साहिबैन के कथन के विपरीत, जैसा कि 'अज़-ज़ख़ीरा' में है। यदि दो व्यक्तियों को हिबा किया गया, और यदि दोनों गरीब हों, तो सदक़ा की तरह यह सर्वसम्मति से जायज़ है। और यदि

दोनों धनी हों और प्रत्येक को आधा हिबा किया गया या अस्पष्ट (मुबहम) रूप से कहा गया कि 'मैंने तुम दोनों को हिबा किया', या एक को दूसरे पर प्राथमिकता देते हुए विस्तार से कहा कि 'इसके लिए दो तिहाई और इसके लिए एक तिहाई है', तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार तीनों स्थितियों में यह सही नहीं है। इमाम मुहम्मद ने कहा कि तीनों स्थितियों में जायज़ है, और इमाम अबू यूसुफ़ ने कहा कि विस्तार (तफ़्सील) वाली स्थिति में जायज़ नहीं है और शेष दो स्थितियों में जायज़ है।

कब्ज़े में इशाअत (शियू का प्रकट होना) का वर्णन ☆

'मुख़्तसर अल-करखी' में इमाम अबू यूसुफ़ से इब्न समाआ की रिवायत है कि यदि दो व्यक्तियों से कहा गया, 'मैंने तुम दोनों को यह घर हिबा किया, आधा इसको और आधा इसको', तो यह जायज़ है क्योंकि उन्होंने अस्पष्ट हिबा किया और इस हिबा के घटित होने के बाद, जिस तरह अस्पष्ट हिबा का नियम आवश्यक था, उसी तरह उन्होंने व्याख्या की। और यदि उन्होंने इस तरह कहा कि 'तेरे लिए मैंने आधा हिबा किया और इस दूसरे को आधा दिया', तो यह जायज़ नहीं है, क्योंकि उन्होंने प्रत्येक आधे को दूसरे से अलग अनुबंध (अक़द) के साथ हिबा किया, अतः हिबा का अनुबंध 'मुशाअ' (साझा) हो गया। और यदि इस तरह कहा कि 'मैंने तुम दोनों को यह घर हिबा किया, दो तिहाई तेरे लिए और एक तिहाई दूसरे के लिए', तो इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम-ए-आज़म के अनुसार यह जायज़ नहीं है, और इमाम मुहम्मद के अनुसार जायज़ है। इमाम-ए-आज़म और इमाम अबू यूसुफ़ ने इस हिबा के फ़ासिद होने पर दो अलग-अलग सिद्धांतों के आधार पर सहमति व्यक्त की है। यानी इमाम-ए-आज़म ने इसे इस कारण से फ़ासिद कहा कि कब्ज़े के समय इशाअत (हिस्सों का साझा होना) पाया गया, और इमाम अबू यूसुफ़ ने इसे इस कारण से फ़ासिद कहा कि जब दानकर्ता ने दोनों का हिस्सा अलग-अलग बताया तो यह...

---

१ 'हत्ता' से तात्पर्य है कि फ़ासिद और बातिल में यही अंतर है कि फ़ासिद में स्वामित्व कब्ज़े से प्राप्त होता है, बातिल में नहीं। और शियू का अर्थ है कि बँटवारा न होना। २ इशाअत का अर्थ है कि अभी शियू प्रकट है।

صریح حکم سے خواہ مجلس میں یا اس کے بعد اس پر قبضہ کر لیا تو صحیح ہے پس قبول کی شرط پہلی صورت میں ہے دوسری صورت میں نہیں ہے یہ قدیر میں ہے ایسی غیر منقسم چیز کا جو لائق تقسیم نہیں ہے ہبہ کرنا خواہ اجنبی کو ہبہ کرے یا شریک کو جائز کذانی الفصول العمادیہ۔ جو شے غیر منقسم کہ لائق تقسیم ہے اس کا ہبہ کرنا خواہ شریک کو ہبہ کردے یا اجنبی کو جائز نہیں ہے اور اگر موہوب لہ نے اس پر قبضہ کر لیا تو شیخ حسام الدین نے واقعات میں فرمایا ہے کہ مختار یہ ہے کہ اس سے ملکیت ثابت نہیں ہوتی ہے اور دوسرے مقام پر لکھا ہے کہ ملک فاسد ثابت ہوتی ہے اور اسی پر فتویٰ دیا گیا ہے کذانی السراجیہ اور جو لائق تقسیم نہیں ہے ایسی غیر منقسم چیز کے ہبہ کے صحیح ہونے کے واسطے یہ شرط ہے کہ بقدر معلوم ہوتی کہ اگر کسی غلام میں سے اپنا حصہ ہبہ کر دیا حالانکہ حصہ کی مقدار معلوم نہیں ہے تو جائز نہیں ہے کیونکہ ایسی جہالت سے جھگڑا پیدا ہوتا ہے یہ بحر الرائق میں ہے اور اگر موہوب لہ کو واہب کا حصہ معلوم ہو تو امام اعظم کے نزدیک جائز ہونا چاہئے اور صاحبین کے نزدیک نہیں جائز ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اور لائق تقسیم چیز میں غیر منقسم دو یا زیادہ آدمیوں کو ہبہ کرنا صاحبین کے نزدیک صحیح ہے اور امام کے نزدیک فاسد ہے باطل نہیں ہے حتیٰ کہ قبضہ ہو جانے سے ملکیت ثابت ہو جاتی ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے صدر الشہید نے ذکر کیا ہے کہ اگر لائق تقسیم چیز دو آدمیوں کو ہبہ کی حتیٰ کہ یہ امام اعظم کے نزدیک فاسد ٹھہرا پھر اس پر قبضہ کر لیا تو ملک فاسد ثابت ہوگی اور اسی پر فتویٰ ہے یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے اور موہوب لہ کو سوائے قبضہ کے اور کسی طرح سے ملکیت نہیں ثابت ہوتی ہے یہی مختار ہے یہ فصول عمادیہ میں ہے اگر طرفین سے شیوع یعنی غیر انقسام ہو حالانکہ وہ شے ایسی ہے کہ لائق تقسیم ہے تو بالا جماع جواز ہبہ کا مانع

ہے اور اگر موہوب لہ کی طرف سے شیوع ہو تو امام اعظم کے نزدیک جواز ہبہ کا مانع ہے۔ بخلاف قول صاحبین کے کذانی الذخیرہ اگر دو شخصوں کو ہبہ کیا پس اگر دونوں فقیر ہوں تو مثل صدقہ کے بالا جماع جائز ہے اور اگر دونوں غنی ہوں اور ہر ایک کو نصف ہبہ کیا یا مبہم کہہ دیا کہ میں نے تم دونوں کو ہبہ کیا یا ایک کی دوسرے پر تفصیل کی کہ اس کے واسطے دو تہائی اور اس کے واسطے ایک تہائی ہے تو امام اعظم کے نزدیک تینوں صورتوں میں صحیح نہیں ہے اور امام محمد نے فرمایا کہ تینوں صورتوں میں جائز ہے اور امام ابویوسف نے فرمایا کہ تفصیل کی صورت میں جائز نہیں ہے اور باقی دو صورتوں میں جائز ہے۔ قبضہ میں اشاعت (شیوع ظاہر ہونے) کا بیان ☆ مختصر کرخی میں امام ابو یوسف سے بروایت ابن سماعہ مذکور ہے کہ اگر دو شخصوں سے کہا کہ میں نے تم دونوں کو یہ دار ہبہ کیا آدھا اس کو اور آدھا اس کو تو جائز ہے کیونکہ اس نے مبہم ہبہ کیا اور اس ہبہ واقع ہونے کے بعد جس طرح مبہم ہبہ کا حکم مقتضی تھا اسی طور سے اس نے تفسیر کی اور اگر اس نے یوں کہا کہ تیرے واسطے میں نے نصف ہبہ کیا اور اس دوسرے کو نصف دیا تو جائز نہیں ہے کیونکہ اس نے ہر نصف کو دوسرے علیحدہ عقد کے ساتھ جدا کر کے ہبہ کیا پس عقد ہبہ مشاع ہوا اور اگر یوں کہا کہ میں نے تم دونوں کو یہ دار ہبہ کیا دو تہائی تجھ کو اور ایک تہائی دوسرے کو تو امام ابویوسف اور امام اعظم کے نزدیک نہیں جائز ہے اور امام محمد کے نزدیک جائز ہے اور امام اعظم اور ابو یوسف نے اس ہبہ کے فاسد ہونے پر بنا بر دو مختلف اصول کے اتفاق کیا ہے یعنی امام اعظم نے اس کو اس وجہ سے فاسد کہا ہے کہ قبضہ میں اشاعت پائی گئی اور امام ابویوسف نے اس وجہ سے فاسد کہا کہ جب واہب نے دونوں کا حصہ مختلف بیان کیا تو یہ

---

۱ قولی حتیٰ یعنی فاسد و باطل میں یہی فرق ہے کہ فاسد میں ملکیت قبضہ سے ہوتی ہے نہ باطل میں اور شیوع یہی ہے کہ بنوارہ نہ ہو۔ ۲ اشاعت یعنی ابھی شیوع ظاہر ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (Page 78) Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

The difference of opinion indicates that every gift contract (Hiba) is distinct from another. Thus, it is as if a separate contract was established for each person in undivided property. Possession (Qabdh) is a condition in Hiba just as it is in a pledge (Rahn); this is mentioned in *Siraj al-Wahaj*. If two people gift a house to one person, it is valid by consensus (Ijma); this is in *Mudmarat*. It should be clear that the factor which invalidates a gift contract is "Shuyu" (undividedness) that is simultaneous (Muqarin) with the contract. Undividedness that occurs later (Tari) does not invalidate it. For example, if a gift was made, then part of the undivided property was retracted or a legal claim was established on a part, it would not be invalidating. This is contrary to a pledge (Rahn), where subsequent undividedness also invalidates it; this is in *Sharh Wiqayah*. If an undivided gift was made in something divisible, and then the owner was given possession, the gift becomes valid; this is in *Siraj al-Wahaj*. If a gift of half was made but the whole item was delivered, it is not permissible. However, if the whole was gifted and possession was given of everything separately, it is permissible; this is in *Tatar Khaniyah*.

If half a house is gifted and delivered to Zaid, and then the remaining half is gifted to Amr, none of it will be valid. But if half was delivered to the first person without final possession, and then the remaining half was gifted to Amr and the entire house delivered to both, it is permissible according to Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad. It is treated as if the house was gifted to both simultaneously, which is permissible; this is in *Mabsut*. If one intact Dirham is gifted to two persons, there is a disagreement among scholars (Mashaikh); the correct view is that it is permissible. Scholars stated that an intact Dinar is treated like an intact Dirham; this is in *Fatawa Qazi Khan*. Gifting a portion of a Dirham is permissible as per *Al-Sughra*. If a person has two Dirhams and says to another, "I gift one of these to you," the scholars stated that if both are identical in weight and quality, it is not permissible. If they differ, it is permissible because in the first case, the statement refers ambiguously to either, whereas in the second, it specifies the weight of one, and this is a gift of something undivided that is not divisible. If one gives two Dirhams and says, "half is yours," while both are identical, it is narrated from Imam Azam that it is not permissible. But if one is heavier or purer, it is permissible. If one says, "one-third of these two is yours," while both are identical and both are delivered, it is permissible. If one says, "one of these two is for you," it is not permissible whether they are identical or different; this is in *Fatawa Qazi Khan*.

In *Fatawa Ahl Khwarizm*, it is mentioned that someone asked Qazi Badi al-Din about a person saying to their close blood relative (Dhu-Rahm Mahram), "Take these five Dinars," and throwing them towards them, but taking them back before they took possession. The Qazi ruled that the gift was not completed; this is in *Tatar Khaniyah*. If a person gives nine Dirhams to another and says three are for debt repayment, three are a gift, and three are for charity (Sadaqah), and all are lost, he is liable for the three gift Dirhams because the gift was irregular (Fasid), but not for the charity Dirhams as undivided charity is permissible. However, one narration says it is not permissible; this is in *Muhit Sarkhasi*. If Zaid gifts and delivers a half or a third of a slave to Amr, it is permissible; this is in *Muhit*. If a person gives half of two slaves or half of various clothes to two persons, such as Zati, Marwi, or Harwi fabrics...

1. Footnote: "Muqarin" means if the property is undivided at the time the gift is made, it is void. If the whole thing was gifted at that time and later a part was retracted or a claimant appeared, this subsequent undividedness is not invalidating. Note that if an undivided contract occurred and a judge (Qazi) ruled it valid, it becomes valid by consensus.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 (78) किताब अल-हिबा

मतभेद इस बात पर आधारित है कि प्रत्येक का हिबा (उपहार) का अनुबंध दूसरे से अलग है। इसलिए ऐसा माना गया जैसे कि उसने अविभाजित संपत्ति में प्रत्येक के लिए अलग-अलग उपहार अनुबंध तय किया हो। चूंकि रहन (बंधक) की तरह हिबा में भी कब्ज़ा (हस्तांतरण) शर्त है, यह 'सिराज अल-वहाज' में दर्ज है। यदि दो व्यक्तियों ने एक व्यक्ति को एक घर उपहार में दिया, तो सर्वसम्मति (इज्मा) से यह सही है; यह 'मुज़मरात' में उल्लेखित है। स्पष्ट हो कि उपहार अनुबंध को अमान्य (फ़ासिद) करने वाला वह 'शियू' (अविभाजन) है जो उपहार अनुबंध के समय मौजूद हो। जो अविभाजन बाद में उत्पन्न हो, वह अनुबंध को नहीं बिगाड़ता। उदाहरण के लिए, उपहार देने के बाद कुछ अविभाजित हिस्से को वापस ले लिया गया या किसी का अधिकार साबित हुआ, तो यह हानिकारक नहीं होगा। इसके विपरीत रहन में बाद का अविभाजन भी हानिकारक होता है; यह 'शरह विक़ाया' में है। यदि विभाजित होने योग्य चीज़ को अविभाजित रूप में दिया गया, फिर उसे मालिक के सुपुर्द कर दिया गया, तो उपहार सही हो गया; यह 'सिराज अल-वहाज' में है। यदि आधे का उपहार दिया और पूरी चीज़ सुपुर्द कर दी, तो यह जायज़ नहीं होगा; लेकिन यदि पूरी चीज़ का उपहार दिया और अलग-अलग हिस्सों पर कब्ज़ा दिलाया, तो जायज़ है, यह 'ताताारख़ानिया' में है।

यदि ज़ैद को आधा घर उपहार में देकर सौंप दिया, फिर बाकी आधा अम्र को दिया, तो इनमें से कुछ भी जायज़ नहीं होगा। और यदि पहले को आधा सौंप दिया पर अभी पूर्ण कब्ज़ा नहीं दिया था, कि अम्र को बाकी आधा उपहार देकर पूरा घर दोनों को सौंप दिया, तो इमाम अबू यूसुफ और इमाम मोहम्मद के अनुसार यह जायज़ है। यह ऐसा ही हुआ जैसे दोनों को एक साथ घर उपहार दिया गया हो, जबकि वह जायज़ है; यह 'मबसूत' में है। यदि एक साबुत दिरहम दो व्यक्तियों को दिया गया, तो इसमें विद्वानों (मशाइख़) में मतभेद है, सही यह है कि जायज़ है। विद्वानों ने कहा कि साबुत दीनार भी साबुत दिरहम की तरह ही है; यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। दिरहम का कुछ हिस्सा किसी को देना जायज़ है, जैसा 'अल-सुग़रा' में है। यदि किसी के पास दो दिरहम हों और वह कहे कि इन दोनों में से एक तुझे दिया, तो मशाइख़ ने कहा कि यदि दोनों दिरहम वजन और गुणवत्ता में समान हों, तो जायज़ नहीं है। और यदि अंतर हो, तो जायज़ है क्योंकि पहली स्थिति में यह अनिश्चित है कि कौन सा, और दूसरी स्थिति में एक दिरहम के विशिष्ट वजन का बोध हुआ, और यह ऐसा अविभाजित उपहार है जो विभाजित नहीं किया जा सकता। यदि किसी ने दो दिरहम दिए और कहा कि आधा तेरा है, जबकि दोनों समान हैं, तो इमाम आज़म से रिवायत है कि यह जायज़ नहीं है। और यदि एक भारी या अधिक

शुद्ध हो, तो जायज़ है। यदि कहा कि दोनों में से एक तिहाई तुझे दिया, जबकि दोनों समान हैं और दोनों उसे दे दिए, तो जायज़ है। यदि कहा कि दोनों में से एक तेरे लिए है, तो जायज़ नहीं है चाहे समान हों या अलग; यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है।

'फ़तावा अहल-ए-ख़्वारिज़्म' में है कि काज़ी बदीउद्दीन से किसी ने पूछा कि यदि किसी ने अपने करीबी रिश्तेदार (ज़ुल-रहम महरम) से कहा कि "ये पांच दीनार तेरे लिए फेंक रहा हूँ" और उसकी तरफ फेंक दिए, पर उसके कब्ज़ा करने से पहले वापस ले लिए, तो काज़ी ने कहा कि उपहार पूरा नहीं हुआ; यह 'ताता़रख़ानिया' में है। यदि किसी ने दूसरे को नौ दिरहम दिए और कहा कि तीन कर्ज के बदले, तीन उपहार और तीन सदका हैं, और सब नष्ट हो गए, तो वह उपहार वाले तीन दिरहम का ज़िम्मेदार होगा क्योंकि वह उपहार त्रुटिपूर्ण (फ़ासिद) था, लेकिन सदके का नहीं क्योंकि अविभाजित सदका जायज़ है। हालाँकि एक रिवायत में है कि यह भी जायज़ नहीं; यह 'मुहीत सरख़सी' में है। यदि ज़ैद ने अम्र को आधा या तिहाई गुलाम उपहार देकर सौंप दिया, तो जायज़ है। यदि किसी ने दो व्यक्तियों को दो गुलामों का आधा या अलग-अलग कपड़ों का आधा हिस्सा दिया, जैसे ज़ती, मरवी या हरवी वस्त्र...

1. 'मुकारिन' का अर्थ है कि उपहार देते समय वह अविभाजित हो, तो अनुबंध अमान्य है। यदि उस समय पूरी चीज़ दी गई और बाद में कुछ हिस्सा वापस लिया गया या कोई नया दावेदार निकला, तो यह बाद का अविभाजन हानिकारक नहीं है। स्पष्ट रहे कि यदि अविभाजित अनुबंध हुआ और काज़ी ने उसे मान्य घोषित कर दिया, तो सर्वसम्मति से वह सही माना जाएगा।

اختلاف اس امر پر دال ہوا کہ ہر ایک کا عقد ہبہ دوسرے سے جدا ہے پس ایسا ہو گیا کہ گویا اس نے غیر منقسم میں ہر ایک کا عقد ہبہ علیحدہ مقرر کیا اور بسبب اس کے کہ مثل رہن کے ہبہ میں قبضہ شرط ہے یہ سراج الوہاج میں ہے اگر دو شخصوں نے ایک شخص کو ایک دار ہبہ کیا تو بالاجماع صحیح ہے یہ مضمرات میں ہے اور واضح ہو کہ یہ عقد ہبہ کا فاسد کرنے والا وہ شیوع ہے جو عقد ہبہ سے مقارن ہو اور وہ شیوع جو طاری ہو جائے وہ مفسد نہیں ہے مثلاً یہ کیا پھر بعض غیر منقسم میں ہبہ سے رجوع کیا اور بعض میں استحقاق ثابت ہوا تو مفسد نہ ہوگا بخلاف رہن کے کہ اس میں شیوع جو طاری ہو جائے وہ بھی مفسد ہوتا ہے یہ شرح وقایہ میں ہے اگر لائق تقسیم چیز میں ہبہ مشاع کیا پھر اس کو مالک کر کے سپرد کر دیا تو ہبہ صحیح ہو گیا یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر نصف کا ہبہ کیا اور پوری چیز سپرد کر دی تو جائز نہ ہوگا اور اگر تمام کا ہبہ کیا اور متفرق سب پر قبضہ دیا تو جائز ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

اگر زید کو نصف دار ہبہ کر کے سپرد کر دیا پھر باقی آدھا عمرو کو ہبہ کیا تو ان میں سے کچھ جائز نہ ہوگا اور اگر پہلے کو آدھا سپرد کر کے ہنوز قبضہ نہ دیا یہاں تک کہ عمرو کو باقی آدھا ہبہ کر کے تمام دار دونوں کو سپرد کر دیا تو امام ابو یوسفؒ و امام محمدؒ کے نزدیک جائز ہے اور یہ بمنزلہ اس کے ہوا کہ دونوں کو وہ دار یکبارگی ہبہ کیا حالانکہ یہ جائز ہے یہ مبسوط میں ہے اور اگر ایک درہم ثابت و دو شخصوں کو ہبہ کیا تو اس میں اختلاف مشائخ ہے اور صحیح یہ ہے کہ جائز ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ ثابت دینار بمنزلہ درہم ثابت کے ہو جاتا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر بعض الدرہم یعنی ایک درہم میں سے بعض کسی شخص کو ہبہ کیا تو جائز ہے کذا فی الصغریٰ ایک شخص کے پاس دو درہم ہیں اس نے ایک شخص سے کہا کہ میں نے ان

دونوں میں سے ایک تجھے ہبہ کیا تو مشائخ نے فرمایا کہ اگر دونوں درہم وزن و جودت میں یکساں ہوں تو جائز نہیں ہے اور اگر دونوں میں فرق ہو تو جائز ہے کیونکہ پہلی صورت میں یہ قول دونوں میں سے ایک کو شامل ہوا اور دوسری صورت میں ایک درہم کے وزن کو شامل ہوا اور یہ ایسے غیر منقسم کا ہبہ ہے جو لائق تقسیم نہیں ہے ایک شخص نے ایک شخص کو دو درہم دیئے اور کہا کہ ان دونوں میں سے نصف تیرا ہے حالانکہ وہ دونوں وزن اور جودت میں یکساں ہیں تو امام اعظمؒ سے روایت ہے کہ یہ جائز نہیں ہے اور اگر دونوں میں سے ایک بھاری یا زیادہ کھرا یا کھوٹا ہو تو جائز ہے اور یہ ہبہ ایسی شے غیر منقسم کا ہوگا جو لائق تقسیم نہیں ہے اور اگر کہا کہ دونوں میں سے ایک تہائی میں نے تجھے ہبہ کی حالانکہ دونوں وزن و جودت میں یکساں ہیں اور دونوں اس کو دے دیئے تو جائز ہے اور اگر کہا کہ دونوں میں سے ایک تیرے واسطے ہبہ ہے تو جائز نہیں ہے خواہ دونوں یکساں ہوں یا مختلف ہوں یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

فتاویٰ اہل خوارزم میں ہے کہ ذکر کیا گیا ہے کہ قاضی بدیع الدین سے کسی نے دریافت کیا کہ اگر کسی نے اپنی ذی رحم محرم سے کہا کہ "گیرایں پنج دینار ترا بوسو لے ولے انداخت" یعنی یہ پانچ دینار تجھے دیئے اور اس کی طرف پھینک دیئے پس قبل اس کے کہ وہ اس پر قبضہ کرلے پھر لے لئے تو قاضی نے فرمایا کہ ہبہ صحیح نہیں ہوا یہ تاتارخانیہ میں ہے ایک شخص نے دوسرے کو نو درہم دیئے اور کہا کہ تین درہم ان میں سے تیرے قرضہ کی ادا میں ہیں اور تین درہم تجھ کو ہبہ ہیں اور تین صدقہ کے ہیں پس سب ضائع ہو گئے تو تین درہم ہبہ کا ضامن ہوگا کیونکہ یہ ہبہ فاسد تھا اور صدقہ کے تین درہموں کا ضامن نہ ہوگا کیونکہ صدقہ غیر منقسم جائز ہے الّا ایک روایت میں آیا ہے کہ نہیں جائز ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اگر زید نے عمرو کو آدھا یا تہائی غلام ہبہ کر کے سپرد کر دیا تو جائز ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر ایک شخص نے دو شخصوں کو دو

غلاموں کا آدھا یا مختلف کپڑوں کا آدھا یا دو مختلف کپڑوں کا نصف جیسے زطی و مروی و ہروی۔

1۔ قولہ مقارن یعنی جس وقت ہبہ کیا گیا اس وقت غیر منقسم ہو تو فاسد ہے اور اگر اس وقت پوری چیز ہبہ کی پھر خواہ آدھی چیز میں ہبہ سے رجوع کیا یا کوئی مستحق نکلا تو اب شیوع طاری ہو اور یہ مفسد نہیں ہے اور واضح ہو کہ اگر عقد شائع ہوا ہو اور قاضی نے جواز کا حکم دے دیا تو باتفاق صحیح ہو جائے گا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 [Page 79] Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

...gifting etc. is valid. The same ruling applies to different kinds of four-legged animals. However, if it occurs within the same species, it is not valid unless it is partitioned and separated; this is mentioned in *Al-Muhit*. If someone gifts their share in a wall, a specific pathway, or a public bath (hamam) and specifies it, and grants possession to the donee (the recipient), it is valid. Accordingly, if someone partitions their house with all its boundaries and rights, ends their association with it, and gifts it to another, and the donee takes possession with the owner's permission, but the passageway for access remains common between them and another person, such a gift is valid; this is written in *Jawahir al-Ikhlati*. If a person gives two pieces of cloth to someone and says, "Whichever of these two you want is for you, and the other is for such-and-such person," then if he specifies which one is for whom before they separate, it is valid; otherwise, it is not; this is in *Al-Sirajiyyah*.

If a licensed slave (ma'dhun) who is heavily in debt is gifted by his owner to someone, it is not valid. The debt remains attached to his person, meaning he will be sold to discharge that debt. However, if the owner in whose possession the slave is pays the debt on his behalf, then it is possible. The statement that "the gift is not valid" means that the gift is not complete, and the creditors have the right to annul the gift. It is further stated that if the donee takes the licensed slave away and he is no longer reachable, the creditors have the right to claim from the donor (wahib) the value of the slave as it was on the day the gift was made; this is in *Al-Mabsut*. A voidable (fasid) gift becomes subject to liability (madmun) upon taking possession, meaning compensation becomes obligatory. It is explicitly written in *Kitab al-Mudarabah* that if Zaid gives Amr a thousand dirhams and says, "Half of these are for a partnership (mudarabah) and half are a gift to you," and then they are all lost, the manager (mudarib) shall be liable for the portion that was a gift; this is in *Fatawa Atabiyyah*. If Zaid grants half of his house to Amr as a gift and the other half as charity (sadaqah), and Amr accepts and takes possession, it is valid. The donor has the right to revoke (ruju') the half he named as a gift; this is in *Al-Zahiriyyah*. If Zaid gifts or gives as charity half a house to Amr and delivers it, then the donor (Zaid) sells what he had given as a gift or charity, it is mentioned in *Waqf al-Asl* that the sale is valid; this is in *Fatawa Qadi Khan*.

It is mentioned in *Fatawa Atabiyyah* that if a gift is made to a Muslim who is an inhabitant of the enemy territory (harbi Muslim), and he returns to the Abode of War

(Dar al-Harb) and then comes back, possession is valid based on legal preference (istihsan).☆

It is explicitly mentioned in *Kitab al-Asl* that if a person gifts and delivers half of their house to someone, and the donee sells it, it is not valid. It is explicitly written in the Fatawas that this is the preferred opinion (mukhtar); this is in *Wajiz al-Kardari*. If a slave is shared between two persons and one partner gifts something, if that thing is capable of division, the gift is fundamentally invalid. If it does not admit the possibility of division, it is valid regarding the partner's share because this is a gift of an undivided portion (musha') that cannot be partitioned; this is in *Muhit al-Sarakhsi*. It is mentioned in *Fatawa Atabiyyah* that if a gift is made to a harbi Muslim and he returns to Dar al-Harb and then comes back, possession is valid based on istihsan. If two different items of property come to the donee and he gifts one of them, it is valid and its specification remains with him; this is in *Tatarkhaniyyah*. If a house is gifted which contains the donor's belongings (asbab) and the house is delivered to him, or the house is delivered along with the belongings, it is not valid. The legal remedy (hila) in this regard is to first give the belongings to the donee as a trust (wadi'ah) and grant him possession over them, then deliver the house to him. If only the belongings were gifted without the house and possession of the belongings was given, then...

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 [79] किताबुल हिबा (दान की किताब)

वगैरह हिबा (दान) कर दिया तो जायज़ है, इसी प्रकार विभिन्न चौपायों का भी यही हुक्म है। और अगर एक ही प्रकार में ऐसा हो तो जायज़ नहीं है, लेकिन जब विभाजित करके अलग कर दे तो जायज़ है, यह 'मुहीत' में है। अगर किसी दीवार या विशेष रास्ते या स्नानागार (हमाम) में से अपना हिस्सा दान किया और उसे स्पष्ट कर दिया और दान लेने वाले (मोहोब लह) को उस पर अधिकार (क़ब्ज़ा) दिला दिया, तो यह जायज़ है। चुनाँचे, यदि किसी ने अपना घर (बैत) उसकी सभी सीमाओं और अधिकारों के साथ विभाजित करके अपने संबंधों से मुक्त कर दिया और दूसरे को दान कर दिया, और दान लेने वाले ने मालिक की अनुमति से उस पर अधिकार कर लिया, लेकिन घर के आने-जाने का रास्ता उसके और दूसरे व्यक्ति के बीच साझा रहा, तो ऐसा दान जायज़ है, यह 'जवाहर अल-इख़्लाती' में लिखा है। एक व्यक्ति ने दो कपड़े एक व्यक्ति को दिए और कहा कि इन दोनों में से जो तुम चाहो वह तुम्हारे लिए है और दूसरा अमुक व्यक्ति के लिए है; तो यदि दोनों के अलग होने से पहले उसने स्पष्ट कर दिया कि कौन सा उसके लिए है, तो जायज़ है, अन्यथा जायज़ नहीं है, यह 'सिराजिया' में है।

एक गुलाम (माज़ून) जिस पर बहुत कर्ज़ है, उसे उसके मालिक ने किसी व्यक्ति को दान कर दिया, तो यह जायज़ नहीं है। यह कर्ज़ उसकी गर्दन पर रहेगा, यानी उसे उसी कर्ज़ की अदायगी के लिए बेचा जाएगा। लेकिन अगर उसका मालिक, जिसके अधिकार में वह गुलाम है, उसकी ओर से कर्ज़ चुका दे, तो यह संभव है। और इस कथन का कि "दान जायज़ नहीं है" अर्थ यह है कि दान पूर्ण नहीं होता और लेनदारों को अधिकार है कि वे उस दान को रद्द कर दें। फिर कहा गया कि यदि दान लेने वाला उस गुलाम को ले गया और अब उस पर नियंत्रण नहीं रहा, तो लेनदारों को अधिकार है कि वे दानकर्ता (वाहब) से उस मूल्य की मांग करें जो दान के दिन उस गुलाम का मूल्य था, यह 'मबसूत' में है। जो दान दोषपूर्ण (फ़ासिद) हो, वह अधिकार में लेने पर जवाबदेह (मज़मून) होता है, यानी उसकी क्षतिपूर्ति अनिवार्य हो जाती है। 'किताबुल मुज़ारबा' में स्पष्ट लिखा है कि यदि ज़ैद ने अम्र को एक हज़ार दिरहम दिए और कहा कि उनमें से आधे 'मुज़ारबत' (व्यापार साझेदारी) में हैं और आधे तुम्हें दान हैं, फिर वे सब नष्ट हो गए, तो उनमें से मुज़ारिब (प्रबंधक) दान वाले हिस्से के बराबर ज़िम्मेदार होगा, यह 'फ़तावा अताबिया' में है। ज़ैद ने अम्र को अपने घर का आधा हिस्सा दान में दिया और बाकी आधा सदक़ा (पुण्य-दान) में दिया, और अम्र ने उसे स्वीकार करके अधिकार में ले लिया, तो यह जायज़ है। दानकर्ता को अधिकार है कि जिस आधे हिस्से का उसने दान के रूप में नाम लिया है,

उसमें वह 'रुजू' (वापसी) कर ले, यानी वापस ले ले, यह 'ज़हीरिया' में है। यदि ज़ैद ने घर का आधा हिस्सा अम्र को दान किया या सदक़ा दिया और उसे सौंप दिया, फिर दानकर्ता यानी ज़ैद ने जो दान या सदक़ा दिया था उसे बेच दिया, तो 'वक़्फ़ अल-असल' में वर्णित है कि उसकी बिक्री जायज़ है, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

'फ़तावा अताबिया' में है कि यदि किसी मुस्लिम युद्ध-बंदी (हरबी मुस्लिम) को दान दिया गया और वह युद्ध-क्षेत्र (दारुल हरब) लौट गया, फिर वापस आया, तो इस्तेहसानन (न्यायोचित आधार पर) अधिकार जायज़ है।☆

'किताबुल असल' में स्पष्ट रूप से वर्णित है कि यदि किसी व्यक्ति ने अपना आधा घर किसी को दान करके सौंप दिया और दान लेने वाले ने उसे बेच दिया, तो यह जायज़ नहीं है, और फ़तावा में स्पष्ट लिखा है कि यही मान्य मत (मुख्तार) है, यह 'वजीज़ करदरी' में है। एक गुलाम दो व्यक्तियों के बीच साझा है, उसमें से एक साझीदार ने कोई चीज़ दान की, तो यदि वह चीज़ विभाजित करने योग्य है, तो दान मूल रूप से सही नहीं है। और यदि उसमें विभाजन की संभावना नहीं है, तो अपने साझीदार के हिस्से में सही है क्योंकि यह दान 'मुशा' (अविभाजित हिस्सा) है जो विभाजन के योग्य नहीं है, यह 'मुहीत सरख़सी' में है। 'फ़तावा अताबिया' में है कि यदि किसी मुस्लिम हरबी को दान दिया गया और वह दारुल हरब लौट गया, फिर वापस आया, तो इस्तेहसानन अधिकार जायज़ है। और यदि दान लेने वाले के पास दो अलग-अलग माल आते हों और उसने उनमें से एक दान किया हो, तो वह सही है और उसका स्पष्टीकरण उसी पर निर्भर है, यह 'तातारख़ानिया' में है। और यदि ऐसा घर दान किया गया जिसमें दानकर्ता का सामान (अस्बाब) रखा है और घर उसे सौंप दिया गया या सामान सहित घर सौंप दिया गया, तो यह सही नहीं है। इस विषय में कानूनी उपाय (हीला) यह है कि पहले वह सामान दान लेने वाले को अमानत (वदीअत) के रूप में देकर उस पर उसका अधिकार करा दे, फिर वह घर उसे सौंपे। और अगर बिना घर के केवल सामान दान किया और सामान पर अधिकार दे दिया तो...

وغیرہ ہبہ کر دیا تو جائز ہے ایسے ہی مختلف چار پاؤں کا بھی یہی حکم ہے اور اگر ایک ہی قسم میں ایسا واقع ہو تو جائز نہیں ہے مگر جب تقسیم کر کے علیحدہ کر دے تو جائز ہے یہ محیط میں ہے اگر کسی دیوار یا خاص راستہ یا حمام میں سے اپنا حصہ ہبہ کیا اور بیان کر دیا اور موہوب لہ کو اس پر قبضہ کرا دیا تو جائز ہے چنانچہ اگر کوئی اپنا بیت مع تمام حدود و حقوق کے تقسیم کر کے اپنے تعلقات سے فارغ کر کے دوسرے کو ہبہ کیا اور موہوب لہ نے مالک کی اجازت سے اس پر قبضہ کر لیا لیکن بیت کی آمد و رفت کی گزرگاہ اس کے اور دوسرے شخص کے درمیان مشترک رہی تو ایسا ہبہ جائز ہے یہ جواہر اخلاطی میں لکھا ہے ایک شخص نے دو کپڑے ایک شخص کو دیئے اور کہا کہ ان دونوں میں جو تو چاہے وہ تیرے واسطے اور دوسرا فلاں شخص کے واسطے ہے پس اگر دونوں کے جدا ہونے سے پہلے اس نے بیان کر دیا کہ کون سا اس کے واسطے ہے تو جائز ہے ورنہ جائز نہیں ہے یہ سراجیہ میں ہے۔

ایک غلام ماذون پر بہت قرضہ ہے اس کو اس کے مالک نے کسی شخص کو ہبہ کر دیا تو یہ جائز نہیں ہے اور یہ قرضہ اس کی گردن پر رہے گا کہ اسی قرضہ میں وہ فروخت کیا جائے گا لیکن اگر اس کا وہ مالک جس کے قبضہ میں یہ غلام اس کی طرف سے قرضہ ادا کرے تو ہو سکتا ہے اور اس قول کے کہ ہبہ جائز نہیں ہے یہ معنی ہیں کہ ہبہ تمام نہیں ہوتا ہے اور قرض خواہوں کو اختیار ہے کہ اس کا ہبہ باطل کریں پھر فرمایا کہ اگر موہوب لہ اس غلام ماذون کو لے گیا اور اب اس پر قابو نہیں پہنچتا ہے تو قرض خواہوں کو اختیار ہے کہ واہب سے اس قدر قیمت کا مواخذہ کریں جو ہبہ کرنے کے روز غلام ماذون کی قیمت تھی یہ مبسوط میں ہے۔ جو ہبہ فاسد ہو وہ قبضہ کرنے سے مضمون ہوتا ہے یعنی اس کی ضمان واجب ہوتی ہے اور کتاب المضاربہ میں صریح

لکھا ہے کہ اگر زید نے عمرو کو ہزار درہم دیئے اور کہا کہ ان کے آدھے مضاربت میں ہیں اور نصف تجھ کو ہبہ ہیں پھر وہ سب تلف ہو گئے تو ان میں سے مضارب بقدر حصہ ہبہ کے ضامن ہوگا یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے زید نے عمرو کو نصف دار اپنا ہبہ میں عطا کیا اور نصف باقی اس کو صدقہ میں عطا کیا اور عمرو نے قبول کر کے اس پر قبضہ کر لیا تو یہ جائز ہے اور واہب کو اختیار ہے کہ جس نصف کا اس نے ہبہ میں نام لیا ہے اس میں رجوع کر لے یعنی واپس کر لے یہ ظہیر یہ میں ہے اگر زید نے نصف دار عمرو کو ہبہ کیا یا صدقہ میں دیا اور سپرد کر دیا پھر واہب نے یعنی زید نے جو ہبہ یا صدقہ میں دیا ہے فروخت کر دیا تو وقف الاصل میں مذکور ہے کہ اس کی بیع جائز ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

فتاویٰ عتابیہ میں ہے کہ اگر کسی حربی مسلمان کو ہبہ کیا اور وہ دار الحرب کو لوٹ گیا پھر آیا تو استحساناً قبضہ جائز ہے☆

کتاب الاصل میں صریح مذکور ہے کہ اگر کسی شخص نے اپنا نصف دار کسی کو ہبہ کر کے سپرد کر دیا اور موہوب لہ نے اس کو فروخت کر دیا تو جائز نہیں ہے اور فتاویٰ میں صریح لکھا ہے کہ یہی مختار ہے یہ وجیز کردری میں ہے ایک غلام دو شخصوں میں مشترک ہے اس کو ایک شریک نے کوئی چیز ہبہ کی پس اگر وہ چیز لائق تقسیم ہے تو ہبہ اصلاً صحیح نہیں ہے اور تقسیم ہونے کا احتمال نہیں رکھتی ہے تو اس کے شریک کے حصہ میں صحیح ہے کیونکہ یہ ہبہ مشاع ہے کہ محتمل قسمت نہیں ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اور فتاویٰ عتابیہ میں ہے کہ اگر کسی حربی مسلمان کو ہبہ کیا اور وہ دارالحرب کو لوٹ گیا پھر آیا تو استحساناً قبضہ جائز ہے اور اگر موہوب لہ پر دو مختلف مال آتے ہوں اور اس نے دونوں میں سے ایک ہبہ کیا تو صحیح ہے اور اس کا بیان کرنا اسی پر رہا یہ تاتارخانیہ میں ہے اور اگر ایسا گھر ہبہ کیا جس میں واہب کا اسباب ہے اور گھر اس کے سپرد کر دیا یا مع اسباب کے گھر سپرد کیا تو صحیح نہیں ہے اور حیلہ اس

باب میں یہ ہے کہ پہلے وہ اسباب موہوب لہ کو ودیعت دے کر اس پر قبضہ کرا دے پھر وہ گھر اس کے سپرد کرے اور اگر فقط اسباب بدوں گھر کے ہبہ کیا اور اسباب پر قبضہ دے دیا تو

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 7 | Page 80 | Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

It is valid, and if a house and its contents (furnishings) are both gifted and possession is given over both, the gift is valid in both cases, as stated in *Al-Jawharat al-Nayyirah*. If delivery was separated, for example, one was gifted and delivered first and then the other, then if the gift of the house was made first, the gift of the house would not be valid but the gift of the contents would be valid. However, if the gift of the contents was made first, then the gift of both would be valid. If land was gifted without the crops, or crops without the land, or a tree without the fruit, or fruit without the tree, and possession was given, the gift is not valid in both cases because each is attached to the other like parts of a single whole. Thus, this gift is treated like a gift of *mushaa* (undivided joint property) which is capable of division. If each was gifted separately, for example, the land was gifted first and then the crops, or the crops and then the land, then if both were delivered together at once, the gift of both is valid. But if there was a separation in delivery, the gift of both is not valid, regardless of which one was presented first; this is mentioned in *Siraj al-Wahhaj*.

If a house was gifted but not delivered until the contents were also gifted and then both were delivered together, the gift is valid. Similarly, if a bag or sack was gifted but not delivered until the grain inside it was also gifted and then both were delivered together, the gift of everything is valid; this is in *Al-Muhit*. If this was done at a time when the house was free from the donor's occupancy and delivery was made when it became occupied by his belongings, it is not valid. The donor's statement "take possession of this house" or "I have delivered it to you" will not be valid as long as the donor resides in it, or his family is there, or his goods are stored there; this is in *Tatar-khaniya*. The gift of the *shaghil* (the container/occupier) is valid, but the gift of the *mash-ghul* (the contained/occupied) is not valid. For example, if there is grain in a sack, the gift of the sack is not valid, but the gift of the grain is valid. Understand this. The fundamental principle in such cases is that if the gifted object (*mawhub*) is occupied by the property of the donor, the gift is not completed because possession (*qabza*) is a condition, meaning possession requires complete evacuation (*takhliya*). However, if the donor's property is used along with the gifted object, it does not prevent the completion of the gift. An example of this is: if a sack containing grain is gifted, it is not valid; but if the grain inside a sack is gifted, it is valid. Similar cases follow this reasoning; this is in *Fusul-e-Imadiya*. If a person gifts and delivers a female slave who is wearing jewelry and clothes, the gift of the slave is valid, and similarly if it were a charity (*sadaqa*). The jewelry and clothes will belong to the donor, not the

recipient (*mawhub lahu*) or the beneficiary of charity (*mutasaddaq 'alayh*), because such is the custom and practice. It is also said that if the clothes on the female slave are only enough to cover her *satr* (modesty), then they should belong to the recipient. If only the jewelry and clothes on the female slave were gifted and not the slave herself, it would not be valid until they are removed and delivered to the recipient; this is in *Fatawa Qazi Khan*.

If an animal with a saddlecloth or bridle was gifted and delivered without the saddlecloth and bridle, the gift is complete. But if the saddlecloth or bridle was gifted without the animal, the gift is not complete; this is in *Al-Muhit*. If an animal is gifted while carrying a load, it is not valid; but if the load on the animal is gifted and delivered along with the animal, it is valid. If the water in a glass is gifted, it is valid, but if the glass is gifted without the water, it is not valid; this is in *Muhit-e-Sarkhasi*. If a wife gifts her house, in which she lives with her husband, to her husband and remains living there, it is valid; this is in *Wajiz Kardari*. And in *Al-Muntaqa*, it is narrated from Imam Abu Yusuf (RA) that it is not permissible for a husband to gift to his wife, nor for a wife to gift to her husband or a stranger, the house in which they both reside. The same ruling applies to an adult son; this is in *Al-Dhakirah*. And if the crops of any land...

---

1. Footnote: "The other", meaning just as parts of a single thing are connected to each other, in the same way, these two are also connected as long as, for example, the fruit is not separated from the tree. They will not be considered separate until then.

(हिबा यानी उपहार) सही है और अगर घर और असबाब (सामान) दोनों हिबा करके दोनों पर कब्ज़ा दे दिया तो हिबा दोनों में सही है, जैसा कि 'जौहरतुल निय्यरा' में है। और अगर सुपुर्द करने में तफ़रीक़ (अलग-अलग) कर दी, मिसाल के तौर पर दोनों में से एक को हिबा करके सुपुर्द किया फिर दूसरे को हिबा करके सुपुर्द किया, तो अगर घर का हिबा पहले रखा तो घर का हिबा सही न होगा और सामान का हिबा सही होगा। और अगर सामान का हिबा पहले रखा तो दोनों का हिबा सही होगा। और अगर ज़मीन बिना खेती के या खेती बिना ज़मीन के या पेड़ बिना फल के या फल बिना पेड़ के हिबा किए और कब्ज़ा दे दिया तो दोनों सूरतों में हिबा सही नहीं है, क्योंकि दोनों में से हर एक का दूसरे से वैसा ही लगाव है जैसा एक हिस्से का दूसरे हिस्से से होता है। अतः यह हिबा ऐसे हिबा-ए-मुशाअ के समान हो गया जो बंटवारे के योग्य है। और अगर दोनों में से हर एक को अलग-अलग हिबा किया, मिसाल के तौर पर ज़मीन को हिबा किया फिर खेती को हिबा किया या खेती को फिर ज़मीन को हिबा किया, तो अगर सुपुर्द करने में दोनों को एक साथ सुपुर्द किया तो दोनों का हिबा जायज़ है। और अगर सुपुर्द करने में तफ़रीक़ की तो दोनों का हिबा जायज़ नहीं है, चाहे दोनों में से किसी को भी पहले रखा गया हो, यह 'सिराजुल वहाज' में है।

अगर घर को हिबा किया और सुपुर्द नहीं किया यहाँ तक कि सामान को हिबा करके दोनों को सुपुर्द किया तो हिबा जायज़ है। और अगर थैली या बोरी हिबा कर दी और सुपुर्द नहीं किया यहाँ तक कि अनाज जो उसमें भरा हुआ है वह भी हिबा किया और दोनों को एक साथ सुपुर्द किया तो सबका हिबा जायज़ है, यह 'मुहीत' में है। और अगर यह ऐसे समय में किया कि जिस समय घर वाहिब (देने वाले) के अधिकार से मुक्त था और सुपुर्द ऐसी स्थिति में किया जब वह उसके काम में लगा हुआ था तो सही नहीं है। और उसका यह कहना कि इस घर पर कब्ज़ा करे या मैंने तुझे सुपुर्द किया, यह सही नहीं होगा ऐसी स्थिति में जब कि वाहिब उसमें रहता हो या उसके बाल-बच्चे हों या उसका सामान रखा हो, यह 'ततारखनिया' में है। 'शाग़िल' (जो चीज़ दूसरी चीज़ को घेरे हुए हो) का हिबा जायज़ है और 'मशग़ूल' (जो चीज़ घिरी हुई हो) का हिबा जायज़ नहीं है। जैसे कि किसी बोरी में अनाज है, तो बोरी का हिबा जायज़ नहीं है और अनाज का हिबा जायज़ है, समझ लें। और इस तरह के मामलों का मूल सिद्धांत यह है कि अगर 'मौहूब' (उपहार की वस्तु) वाहिब की मिल्कियत (वस्तु) के साथ जुड़ी हुई हो, तो हिबा पूरा नहीं होता क्योंकि कब्ज़ा शर्त है, यानी कब्ज़े में पूरी तरह ख़ाली होना (तख़्लिया) ज़रूरी है। और अगर वाहिब की चीज़ का इस्तेमाल मौहूब के साथ हो, तो वह हिबा पूरा होने में बाधक नहीं

है। इसकी मिसाल यह है कि अगर ऐसी बोरी हिबा की जिसमें अनाज है तो जायज़ नहीं है, और अगर अनाज जो किसी बोरी में है हिबा किया तो जायज़ है। और इसी आधार पर इसके मिलते-जुलते मामलों का हुक्म है, यह 'फुसूल-ए-इमादिया' में है। अगर किसी व्यक्ति को एक दासी जिसके शरीर पर गहने और कपड़े थे, हिबा करके सुपुर्द कर दी तो हिबा जायज़ होगा, और इसी तरह अगर सदक़ा (दान) दिया तो भी जायज़ होगा। और उसके गहने और कपड़े वाहिब के होंगे न कि 'मौहूब लहू' (उपहार प्राप्त करने वाले) के या 'मुतसद्दक़ अलैह' (दान प्राप्त करने वाले) के, क्योंकि प्रथा और चलन ऐसा ही है। और कहा गया है कि अगर दासी के शरीर पर कपड़ा उतना ही हो जिससे उसका पर्दा (सत्र) ढका रहे तो वह मौहूब लहू का होना चाहिए। और अगर सिर्फ गहने और कपड़े जो दासी के शरीर पर हैं हिबा किए और दासी को हिबा नहीं किया, तो जायज़ न होगा जब तक कि उन्हें उतारकर मौहूब लहू को सुपुर्द न कर दे, यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है।

अगर ऐसा पशु जिस पर झूल (घोड़े का कपड़ा) या लगाम थी, बिना झूल और लगाम के हिबा करके सुपुर्द किया तो हिबा पूरा हो गया। और अगर झूल या लगाम बिना पशु के हिबा की तो हिबा पूरा न हुआ, यह 'मुहीत' में है। अगर ऐसा पशु हिबा किया जिस पर बोझ लदा है तो जायज़ नहीं है, और अगर बोझ जो पशु पर है हिबा किया और बोझ पशु सहित सुपुर्द किया तो जायज़ है। और अगर पानी जो गिलास में है हिबा किया तो जायज़ है और अगर गिलास बिना पानी के हिबा किया तो जायज़ नहीं है, यह 'मुहीत सरख़सी' में है। अगर पत्नी ने अपना घर जिसमें वह अपने पति के साथ रहती है, अपने पति को हिबा किया और वहीं रही तो जायज़ है, यह 'वजीज़ करदरी' में है। और 'मुंतक़ा' में इमाम अबू यूसुफ रह. से रिवायत है कि पति के लिए अपनी पत्नी को और पत्नी के लिए अपने पति को या किसी अजनबी को वह घर हिबा करना जायज़ नहीं है जिसमें वे दोनों रहते हैं, और यही हुक्म बालिग लड़के का है, यह 'ज़ख़ीरा' में है। और अगर किसी ज़मीन की खेती...

---

१ कहने का तात्पर्य यह है कि जैसे एक चीज़ के हिस्से आपस में जुड़े होते हैं, उसी तरह ये दोनों भी जुड़े हुए हैं, जब तक कि उदाहरण के लिए पेड़ से फल अलग न किए जाएँ तब तक वे अलग नहीं होंगे।

صحیح ہے اور اگر گھر اور اسباب دونوں ہبہ کر کے دونوں پر قبضہ دے دیا تو ہبہ دونوں میں صحیح ہے کذا فی جوہرۃ النیر ہ اور اگر سپرد کرنے میں تفریق کر دی مثلاً دونوں میں ایک کو ہبہ کر کے سپرد کیا پھر دوسرے کو ہبہ کر کے سپرد کیا پس اگر گھر کا ہبہ مقدم رکھا تو گھر کا ہبہ صحیح نہ ہو گا اور اسباب کا ہبہ صحیح ہو گا اور اگر اسباب کا ہبہ مقدم رکھا تو دونوں کا ہبہ صحیح ہو گا اور اگر زمین بدوں کھیتی کے یا کھیتی بدوں زمین کے یا درخت بدوں پھل کے یا پھل بدوں درخت کے ہبہ کئے اور قبضہ دے دیا تو دونوں صورتوں میں ہبہ صحیح نہیں ہے کیونکہ دونوں میں سے ہر ایک کے دوسرے سے مثل ایک جزو کے دوسرے جزو سے متصل ہونے کے اتصال رکھتا ہے پس یہ ہبہ مثل ایسے ہبہ مشاع کے قرار پایا جو محتمل قسمت ہے اور اگر دونوں میں سے ہر ایک کو علیحدہ ہبہ کیا مثلاً زمین کو ہبہ کیا پھر کھیتی کو ہبہ کیا یا کھیتی کو پھر زمین کو ہبہ کیا پس اگر سپرد کرنے میں دونوں کو یکبارگی سپرد کیا تو دونوں کا ہبہ جائز ہے اور اگر سپرد کرنے میں تفریق کی تو دونوں کا ہبہ جائز نہیں ہے خواہ دونوں سے کسی کو مقدم رکھا ہو یہ سراج الوہاج میں ہے۔

اگر گھر کو ہبہ کیا اور سپرد نہ کیا یہاں تک کہ اسباب کو ہبہ کر کے دونوں کو سپرد کیا تو ہبہ جائز ہے اور اگر تھیلی یا گوں ہبہ کر دی اور سپرد نہ کیا یہاں تک کہ اناج جو اس میں بھرا ہوا ہے وہ بھی ہبہ کیا اور دونوں کو یکبارگی سپرد کیا تو سب کا ہبہ جائز ہے یہ محیط میں ہے اور اگر یہ ایسے وقت میں کیا کہ جس وقت گھر واہب کے تعلق سے فارغ تھا اور سپرد ایسی حالت میں کیا کہ جب اس کے تعلق میں مشغول ہوا تو صحیح نہیں ہے اور اس کا یہ کہنا کہ اس گھر پر قبضہ کرے یا میں نے تجھے سپرد کیا یہ صحیح نہیں ہو گا جس حالت میں کہ واہب اس میں رہتا ہو یا اس کے

اہل و عیال ہوں یا اس کا اسباب رکھا ہو یہ تاتارخانیہ میں ہے شاغل کا ہبہ جائز ہے اور مشغول کا ہبہ جائز نہیں ہے قلت مثلاً کسی گوں میں اناج ہے تو گوں کا ہبہ نا جائز ہے اور اناج کا ہبہ جائز ہے فاہم اور اصل اس جنس کے مسائل میں یہ ہے کہ اگر موہوب کا اشتغال ملک واہب کے ساتھ ہو تو ہبہ کا اتمام نہیں ہوتا ہے کیونکہ قبضہ شرط ہے یعنی قبضہ میں بالکل تخلیہ چاہئے اور اگر ملک واہب کا استعمال موہوب کے ساتھ ہو تو وہ ہبہ تمام ہونے کا مانع نہیں ہے مثال اس کی یہ ہے کہ اگر ایسی گوں ہبہ کی جس میں اناج ہے تو جائز نہیں ہے اور اگر اناج جو کسی گوں میں ہے ہبہ کیا تو جائز ہے اور اسی قیاس پر اس کی نظیروں کا حکم ہے یہ فصول عمادیہ میں ہے اگر کسی شخص کو ایک باندی جس کے تن پر زیور اور کپڑے تھے ہبہ کر کے سپرد کر دے تو ہبہ جائز ہو گا اور ایسے ہی اگر صدقہ دیا تو بھی جائز ہو گا اور اس کا زیور اور کپڑے واہب کے ہوں گے نہ موہوب لہ کے یا متصدق علیہ کے کیونکہ عرف و عادت یوں ہی جاری ہے وقال پس اگر باندی کے تن پر کپڑا اسی قدر ہو جس سے اس کا ستر چھپتا ہے تو موہوب لہ کا ہونا چاہئے اور اگر فقط زیور اور کپڑا جو باندی کے تن پر ہے ہبہ کیا باندی کو ہبہ نہ کیا تو جائز نہ ہو گا تا وقتیکہ اتار کر موہوب لہ کو سپرد نہ کر دے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر ایسا چوپایہ جس پر جھول یا لگام تھی بدوں جھول و لگام کے ہبہ کر کے سپرد کیا تو ہبہ پورا ہو گیا اور اگر جھول یا لگام بدوں چوپایہ کے ہبہ کی تو ہبہ پورا نہ ہوا یہ محیط میں ہے اگر ایسا چوپایہ ہبہ کیا جس پر بوجھ لدا ہے تو جائز نہیں ہے اور اگر بوجھ جو چوپایہ پر ہے ہبہ کیا اور بوجھ مع چوپایہ کے سپرد کیا تو جائز ہے اور اگر پانی جو گلاس میں ہے ہبہ کیا تو جائز ہے اور اگر گلاس بدوں پانی کے ہبہ کیا تو نہیں جائز ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اگر بیوی نے اپنا گھر جس میں اپنے شوہر کے ساتھ رہتی ہے اپنے شوہر کو ہبہ کیا اور رہی تو جائز ہے یہ وجیز کردری میں ہے اور منتقٰی میں امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ شوہر کو نہیں جائز ہے اپنی عورت کو

اور عورت کو نہیں جائز ہے کہ اپنے شوہر کو یا کسی اجنبی کو وہ گھر ہبہ کرے جس میں وہ دونوں رہتے ہیں اور یہی حکم بالغ لڑکے کا ہے یہ ذخیرہ میں ہے اور اگر کسی زمین کی کھیتی

---

۱ قولہ دوسرے سے یعنی جیسے ایک چیز کے اجزا آپس میں متصل ہوتے ہیں اسی طرح یہ دونوں بھی متصل ہیں جب تک مثلاً درخت سے پھل جدا نہ کئے جائیں تب تک جدا نہ ہوں گے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 | 81 | Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

If someone gifts the fruit of a tree, or the ornaments of a sword, or the structure of a house, or a heap of wheat within a house, and orders the recipient (mowhub lahu) to harvest the crop, pick the fruit, separate the ornaments, dismantle the building, or measure the wheat; if the recipient does so, it is legally valid through *istihsan* (juristic preference). It will be considered as if the gift was made after harvesting the crops, etc. However, if the donor did not grant permission for possession and the recipient acted anyway, he shall be held liable (*zamin*). This is mentioned in *Al-Kafi*. If Zaid possesses a house on lease and the owner gifts the structure to Zaid, it is valid; this is in *Tatar-Khaniya*. If a house is gifted along with its contents and handed over, and later someone proves a legal claim (*istihqaq*) over the contents, the gift of the house remains valid; this is in *Al-Kafi*. If the gifted item is occupied by something belonging to someone other than the donor, does this prevent the gift from being complete? The author of *Al-Muhit*, in the first chapter of 'Hiba Ziyadat', states that this is not a hindrance. Thus, it is stated that if Zaid lent his house to Amr, and Amr usurped Khalid’s belongings and kept them in that house, and then Zaid gifted that house to Amr, the gift of the house is valid.

Similarly, if the lender (Zaid) himself usurped Khalid's property and kept it in the house, then gifted that house to a minor, it is also valid and the gift will be complete. Even though the house was occupied by something not included in the gift, it was not occupied by the donor's property in a way that prevents the completion of the gift. This is in *Fusool-e-Imadiya*. If Zaid gave a house with its contents to Amr as a trust (*wadi'at*), and then gifted the house to him, the gift is valid. If the contents were lost without the trustee moving them from their place, and then a third party proved a legal claim over the contents, they would have the right to seek compensation (*dhaman*) from the recipient. Ibn Rustam mentions that this is the opinion of Imam Muhammad (RA), while Imam Abu Yusuf (RA) holds that if even a single pillow among the contents is subject to a proven claim, the gift of the entire house becomes void (*batil*); this is in *Tatar-Khaniya*. If a sack (jawwal - 1) is gifted with its contents, or a bag with its wheat, and handed over, and later the contents or wheat are taken back through a legal claim, the gift of the sack or bag remains valid; this is in *Al-Muhit*. Likewise, if a sack is gifted with its contents and full possession is given, and later the sack is taken through a legal claim, the gift of its contents remains valid; this is in *Fatawa Qazi Khan*. Zaid gifted his house containing belongings and handed everything over; if a legal claim was later proven over the belongings, the gift of the

house would not be void. If the belongings were lost and then a claim was proven, whether the recipient moved them or not, the rightful owner (*mustahiq*) has the option to seek compensation from either the recipient or the donor. Some say this is Imam Muhammad's (RA) view, while according to the *Shaikhayn* (Imams Abu Hanifa and Abu Yusuf), the recipient is not liable unless he moved them. Others state this is the consensus of all, and this is the correct view; this is in *Muhit al-Sarakhsi*.

If a house is gifted to someone and they take possession, but then a portion of the house is taken via legal claim, the gift becomes void; this is in *Niyabaj*. If land is gifted along with its crops and both are handed over, or a date palm tree is gifted with its fruit and both are handed over, and then a claim is proven over the crop or fruit without the land or tree, then the gift of the land and tree is void; this is in *Al-Muhit*. If land and its crop are gifted and handed over after harvesting, and then a claim is proven over one of them, the gift of the other becomes void; this is in *Muhit al-Sarakhsi*. If a boat containing grain is gifted along with the grain, and then the grain is taken via legal claim, the gift is void according to Imam Abu Yusuf (RA). Ibn Rustam states this is the view of Imam-e-Azam (Abu Hanifa RA), while Imam Muhammad (RA) stated that the gift of the boat would not be void; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If Zaid said to Amr, "I have given you these two houses..."

(1) *Jawwal* means a large sack, bag, etc.

या पेड़ के फल, या तलवार का आभूषण (हिलिया), या घर की इमारत, या अनाज के ढेर को घर के साथ हिबा (दान) किया और मोहुब लह (दान लेने वाले) को फसल काटने, या फल तोड़ने, या आभूषण अलग करने, या इमारत तोड़कर ले जाने, या अनाज मापने का आदेश दिया। यदि उसने ऐसा ही किया, तो इस्तेहसानन (तर्कसंगत रूप से) यह जायज़ है, और इसे इस तरह माना जाएगा जैसे कि उसने फसल आदि काटने के बाद दान किया हो। और यदि उसने (दाता ने) कब्जे की अनुमति नहीं दी और दान लेने वाले ने ऐसा किया, तो वह ज़ामिन (उत्तरदायी) होगा। यह 'काफी' में है। और यदि ज़ैद के पास कोई घर किराए पर हो और मालिक ने उस इमारत को ज़ैद को दान कर दिया, तो यह जायज़ है, यह 'ताऱारख़ानिया' में है। और यदि कोई घर उसके सामान सहित दान किया गया और सौंप दिया गया, फिर किसी व्यक्ति ने सामान पर अपना अधिकार (इस्तेह़क़ाक़) सिद्ध कर दिया, तो घर का दान सही रहेगा, यह 'काफी' में है। यदि दान की गई वस्तु दाता के अतिरिक्त किसी अन्य की मिल्कियत के साथ व्यस्त (मशग़ूल) हो, तो क्या यह दान के पूर्ण होने में बाधा है या नहीं? 'मुह़ीत' के लेखक ने 'हिबा ज़ियादाद' के पहले अध्याय में उल्लेख किया है कि यह बाधा नहीं है। चुनांचे (अतः) फ़रमाया कि यदि ज़ैद ने अपना घर अम्र को उधार (मुस्तआर) दिया, फिर अम्र ने खालिद का सामान छीन (ग़सब) कर उस घर में रखा, फिर ज़ैद ने अम्र को वह घर दान कर दिया, तो घर का दान जायज़ है।

इसी तरह, यदि स्वयं मुईर (उधार देने वाले) यानी ज़ैद ने खालिद का कोई माल छीनकर घर में रखा हो, फिर वह घर किसी नाबालिग (सगीर) को दान किया, तो भी जायज़ है और दान पूर्ण होगा। यद्यपि यह स्पष्ट है कि वह घर ऐसी वस्तु के साथ व्यस्त था जो दान नहीं की गई थी, क्योंकि वह घर दाता की मिल्कियत के साथ व्यस्त नहीं था जो दान पूर्ण होने में बाधा बनती है। यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। यदि ज़ैद ने अम्र को सामान सहित घर अमानत (वदीअत) के रूप में दिया, फिर घर उसे दान कर दिया, तो दान सही है। फिर यदि वह सामान नष्ट हो गया, जबकि अमानतदार ने उसे अपनी जगह से हटाया नहीं था, फिर किसी व्यक्ति ने आकर सामान पर अपना अधिकार सिद्ध किया, तो उसे दान लेने वाले से मुआवज़ा (ज़मान) लेने का अधिकार होगा। और इब्ने रुस्तम ने उल्लेख किया है कि यह इमाम मुहम्मद (रह.) का कथन है, और इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) का कथन है कि यदि उनमें से एक तकिए पर भी अधिकार सिद्ध हो जाए, तो घर का दान बातिल (अमान्य) हो जाएगा। यह 'ताऱारख़ानिया' में है। यदि कोई थैला (जव्वाल - 1) उसके भीतर के सामान सहित, या कोई बोरा

उसके गेहूं सहित दान करके दान लेने वाले को सौंप दिया, फिर सामान या गेहूं पर अधिकार सिद्ध करके ले लिए गए, तो थैले और गेहूं (या बोरे) का दान सही रहेगा। यह 'मुहीत' में है। इसी तरह यदि थैला उसके भीतर के सामान सहित दान कर दिया और पूरे पर कब्जा दे दिया, फिर वह थैला अधिकार (इस्तेहक़ाक़) में ले लिया गया, तो उसके सामान का दान सही रहेगा। यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। ज़ैद ने अपना घर दान किया और उसमें सामान था और सब सौंप दिया, फिर सामान पर अधिकार सिद्ध हुआ, तो घर का दान बातिल नहीं होगा। और यदि सामान नष्ट हो गया और फिर उस पर अधिकार सिद्ध हुआ, चाहे दान लेने वाले ने उसे अपनी जगह से हटाया हो या न हटाया हो, तो असली मालिक (मुस्तहक़) को अधिकार है कि वह चाहे तो दान लेने वाले से मुआवज़ा ले या दाता से। और कुछ ने कहा कि यह इमाम मुहम्मद (रह.) का कथन है, और शेखैन (इमाम अबू हनीफ़ा और इमाम अबू यूसुफ़) के निकट जब तक वह उसे हटाए नहीं, तब तक उत्तरदायी नहीं होगा। और कुछ ने कहा कि यह सबका कथन है और यही सही है। यह 'मुहीत सरख़सी' में है।

यदि एक घर किसी व्यक्ति को दान किया गया, उसने कब्जा कर लिया, फिर घर का कुछ हिस्सा अधिकार (इस्तेहक़ाक़) में चला गया, तो दान बातिल हो गया, यह 'नियाबज' में है। और यदि कोई भूमि उसकी फसल सहित दान करके दोनों सौंप दी गई, या कोई खजूर का पेड़ उसके फल सहित दान करके दोनों सौंप दिए गए, फिर भूमि और पेड़ के बिना फसल और फल पर अधिकार सिद्ध हुआ, तो भूमि और पेड़ का दान बातिल है। यह 'मुहीत' में है। यदि कोई भूमि और उसकी फसल दान की गई और काटकर फिर सौंपी गई, फिर दोनों में से किसी एक पर अधिकार सिद्ध हुआ, तो दूसरे का दान बातिल हो जाएगा, यह 'मुहीत सरख़सी' में है। यदि कोई नाव जिसमें अनाज है, अनाज सहित दान की गई, फिर अनाज पर अधिकार सिद्ध हुआ, तो इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) के अनुसार दान बातिल हो गया, और इब्ने रुस्तम ने कहा कि यह इमाम ए आज़म (रह.) का कथन है, और इमाम मुहम्मद (रह.) ने फ़रमाया कि नाव का दान बातिल नहीं होगा। यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। यदि ज़ैद ने अम्र से कहा कि मैंने तुम्हें ये दोनों घर...

(1) जव्वाल यानी बोरा या थैला आदि।

یا درخت کے پھل یا تلوار کا حلیہ یا دار کی عمارت یا ڈھیر کے گیہوں ایک گھر ہبہ کئے اور موہوب لہ کو کھیتی کاٹ لینے یا پھل توڑ لینے یا حلیہ جدا کر لینے یا عمارت توڑ کر لے لینے یا گیہوں پیمانہ کر لینے کا حکم کیا اس نے ایسا ہی کیا تو استحساناً جائز ہے اور یوں قرار دیا جائے گا کہ گویا اس نے بعد کھیتی وغیرہ کاٹ لینے کے ہبہ کی ہے اور اگر اس نے قبضہ کی اجازت نہ دی اور موہوب لہ نے ایسا کیا تو ضامن ہوگا یہ کافی میں ہے اور اگر زید کے پاس کوئی دار اجارہ پر ہو اور مالک نے اس کی عمارت زید کو ہبہ کی تو جائز ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے اور اگر کوئی گھر مع اس کے اسباب کے ہبہ کیا اور سپرد کر دیا پھر اسباب پر کسی شخص نے استحقاق ثابت کیا تو گھر کا ہبہ صحیح رہا یہ کافی میں ہے اگر شے موہوب کا سوائے واہب کے کسی دوسرے کی ملک کے ساتھ اشتغال ہو تو آیا یہ امر ہبہ پورا ہونے کا مانع ہے یا نہیں ہے پس صاحب محیط نے ہبہ زیاداد کے باب اول میں ذکر کیا ہے کہ یہ امر مانع نہیں ہوتا ہے چنانچہ فرمایا کہ اگر زید نے اپنا دار عمرو کو مستعار دیا پھر عمرو نے خالد کا اسباب غصب کر کے اس دار میں رکھا پھر زید نے عمرو کو وہ دار ہبہ کیا تو ہبہ دار جائز ہے۔

اسی طرح اگر خود معیر یعنی زید نے کوئی مال خالد کا غصب کر کے دار میں رکھا ہو پھر وہ دار صغیر کو ہبہ کیا تو بھی جائز ہے اور ہبہ پورا ہو گا اگر چہ یہ امر ظاہر ہو کہ وہ دار ایسی شے کے ساتھ مشغول تھا جو موہوب نہیں ہے کیونکہ وہ دار ملک واہب کے ساتھ جو ہبہ پورا ہونے کی مانع ہوتی ہے مشغول نہیں ہے یہ فصول عمادیہ میں ہے اگر زید نے عمرو کو گھر مع اسباب کے ودیعت دیا پھر گھر اس کو ہبہ کر دیا تو ہبہ صحیح ہے پھر اگر وہ اسباب تلف ہو گیا حالانکہ مستودع نے اس کو اپنی جگہ سے منتقل نہیں کیا ہے پھر ایک شخص نے آ کر اسباب پر اپنا

استحقاق ثابت کیا تو اس کو موہوب لہ سے ضمان لینے کا اختیار حاصل ہو گا اور ابن رستم نے ذکر کیا ہے کہ یہ قول امام محمدؒ کا ہے اور امام ابو یوسفؒ کا یہ قول ہے کہ اگر اس میں سے ایک تکیہ پر بھی استحقاق ثابت ہو تو گھر کا ہبہ باطل ہو جائے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے اگر کوئی جوال (۱) مع اس متاع کے جو اس کے اندر تھی یا کوئی گوں مع اس کے گیہوں کے ہبہ کر کے موہوب لہ کے سپرد کر دی پھر متاع یا گیہوں استحقاق ثابت کر کے لے لئے گئے تو جوال اور گیہوں کا ہبہ صحیح رہے گا یہ محیط میں ہے اسی طرح اگر جوال مع اس متاع کے جو اس کے اندر ہے ہبہ کر دی اور کل پر قبضہ دے دیا پھر وہ جوال استحقاق میں لے لی گئی تو اس کی متاع کا ہبہ صحیح رہے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے زید نے اپنا گھر ہبہ کیا اور اس میں اسباب تھا اور سب سپرد کر دیا پھر اسباب میں استحقاق ثابت ہوا تو گھر کا ہبہ باطل نہ ہو گا اور اگر اسباب تلف ہو گیا پھر اس میں استحقاق ثابت ہوا حالانکہ خواہ موہوب لہ نے اس کو اپنی جگہ سے منتقل کیا ہو یا نہ کیا ہو تو مستحق کو اختیار ہے چاہے موہوب لہ سے ضمان لے یا واہب سے اور بعض نے فرمایا کہ یہ امام محمدؒ کا قول ہے اور شیخینؒ کے نزدیک جب تک اس کو منتقل نہ کرے تب تک ضامن نہ ہو گا اور بعض نے فرمایا کہ یہ سب کا قول ہے اور یہی صحیح ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔

اگر ایک گھر کسی شخص کو ہبہ کیا اس نے قبضہ کر لیا پھر کچھ گھر استحقاق میں لیا گیا تو ہبہ باطل ہو گیا یہ نیابج میں ہے اور اگر کوئی زمین مع اس کی کھیتی کے ہبہ کر کے دونوں سپرد کیں یا کوئی نخل مع اس کے ثمر کے ہبہ کر کے دونوں سپرد دئے پھر کھیتی اور ثمر میں بدوں زمین و نخل کے استحقاق ثابت ہوا تو زمین اور نخل کا ہبہ باطل ہے یہ محیط میں ہے اگر کوئی زمین اور اس کی کھیتی ہبہ کی اور کاٹ کر پھر سپرد کی پھر دونوں میں سے ایک میں استحقاق ثابت ہوا تو دوسرے کا ہبہ باطل ہو جائے گا یہ محیط سرخسی میں ہے اگر کوئی کشتی جس میں اناج ہے مع اناج کے ہبہ کی پھر اناج استحقاق میں لیا گیا تو امام ابو یوسفؒ کے قول میں ہبہ باطل ہو گیا اور ابن

رستم نے کہا کہ یہ قول امام اعظمؒ کا ہے اور امام محمدؒ نے فرمایا کہ کشتی کا ہبہ باطل نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اگر زید نے عمرو سے کہا کہ میں نے تجھے یہ دونوں بیت...

(۱) جوال یعنی گوں وغیرہ۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 | 82 | Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

If a person gives a gift (Hiba) while one of the rooms is occupied, meaning it is still connected to the owner (donor), then the gift of neither of the rooms is valid. However, if he said, "I have gifted you this room and my share from the other room," then it is valid; this is stated in *Khazanat al-Muftin*. In *Fatawa 'Atabiyyah*, it is mentioned that if someone gifts his house to his wife and her unborn child, or gives it as charity (Sadaqah) to both, it is not valid. If a house or a wall is gifted for both living and deceased persons, it is valid only for the living; this is found in *Tatarkhaniyah*.

Statement on Gifting a Slave-Girl and Her Fetus If a slave-girl is gifted and whatever is in her womb is excluded (excepted), the gift of both the slave-girl and the child is valid, and the exclusion is void; this is in *Al-Mabsut*. If someone manumits (frees) what is in the womb and then gifts the slave-girl, the gift of the slave-girl is valid. In the original *Kitab al-'Itaq*, it is written that if someone designates the fetus as *Mudabbar* (a slave promised freedom after the owner's death) and then gifts the slave-girl, it is not valid. Some have stated that there are two narrations regarding this: one states that in both cases (manumission or *Mudabbar*), the gift is invalid, while the other states it is valid in both. The correct view is that there is a difference: it is valid in the case of manumission and invalid in the case of making it *Mudabbar*; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If a person loses a pearl and gifts it to another, authorizing them to search for it and take possession wherever they find it, Imam Abu Yusuf (RA) stated that this gift is void (*fasid*) because it is a gift of something whose existence or recovery is uncertain (*khatar*); this is in *Zahiriyyah*. If capital from a *Mudarabah* (investment partnership) is gifted to the *Mudarib* (manager) while some of the wealth is with the manager and some is with other people as debt, the gift of what is in his hands is valid. Regarding what is with others, if he said "take possession of it," it is valid. However, if the manager said that profit is mixed into the wealth, the gift is not valid; this is in *Al-Muhit*. Between two partners, if one said to the other, "I have gifted my share of the profit to you," the scholars (*Mashayikh*) stated that if the property itself exists as such, the gift is not valid because it is a gift of an undivided portion (*Hiba Musha'*) of something that can be partitioned. But if the partner has already spent or consumed the wealth, the gift is valid because in such a state it is considered a waiver of a right (*Isqat al-Haqq*); thus it is in *Zahiriyyah*.

Section (E): In Explanation of Matters Relating to Tahleel (Legalizing/ Exoneration) If Zaid said to 'Amr, "*Anta fi hullin mimma akalta min mali*" (You are

exonerated from whatever you have eaten of my wealth), then it is lawful (*halal*) for him to eat it. However, if signs of hypocrisy or insincerity are present, this will not hold; this is in *Al-Multaqit*. If a person says to another, "Whoever eats from my wealth is exonerated," the fatwa is that it is lawful for the person addressed; this is in *Sirajiyyah*. It is narrated from Ibn Muqatil (RA) that if the owner of a tree says, "Whoever eats from this tree is exonerated," there is no harm for both the rich and the poor to eat from it, and this is the preferred view; this is in *Fatawa 'Atabiyyah*. If a person says to another, "Exonerate me from every right you have over me," and the other does so, then if the right-holder was aware of his right, the person is exonerated both legally and religiously. If he was unaware, he is exonerated legally by consensus (*ijma*), and religiously according to Imam Abu Yusuf (RA), and this is the position of the fatwa; this is in *Al-Khulasah*. Zaid gave something to 'Amr...

---

1. The word '*khatar*' refers to uncertainty, meaning it is unknown whether the item exists or not, hence such a gift is void.

यदि दो कमरों में से एक कमरे में दाता का सामान रखा हो और वह उसका उपयोग कर रहा हो, तो दोनों में से किसी भी कमरे का उपहार (हिबा) वैध नहीं है। लेकिन यदि उसने कहा कि मैंने तुम्हें यह कमरा और दूसरे कमरे में अपना हिस्सा उपहार में दिया, तो यह वैध है; यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। 'फ़तावा अताबिया' में है कि यदि किसी ने अपना घर अपनी पत्नी और उसके होने वाले बच्चे के लिए उपहार में दिया या दोनों को दान (सदक़ा) किया, तो यह वैध नहीं है। और यदि जीवित और मृत व्यक्तियों के लिए कोई घर या दीवार उपहार में दी, तो वह सभी जीवित व्यक्तियों के हक में वैध है; यह 'तातारख़ानिया' में है।

दासी और उसके गर्भ को उपहार में देने का विवरण यदि किसी ने दासी को उपहार में दिया और उसके गर्भ में जो कुछ है उसे अलग (अपवाद) रखा, तो दासी और उसके बच्चे दोनों का उपहार वैध हो गया और वह अपवाद (शर्त) शून्य माना जाएगा; यह 'मब्सूत' में है। यदि किसी ने गर्भस्थ शिशु को आज़ाद कर दिया और फिर दासी को उपहार में दिया, तो दासी का उपहार वैध है। 'किताबुल इताक़' के मूल पाठ में लिखा है कि यदि किसी ने गर्भस्थ शिशु को 'मुदब्बर' (वह गुलाम जिसे मालिक की मृत्यु के बाद आज़ादी का वादा हो) बनाया और फिर दासी को उपहार में दिया, तो यह वैध नहीं है। कुछ का कहना है कि इसमें दो रिवायतें हैं: एक के अनुसार आज़ाद करने और मुदब्बर बनाने दोनों स्थितियों में उपहार वैध नहीं है, जबकि दूसरे के अनुसार दोनों स्थितियों में वैध है। सही बात यह है कि दोनों में अंतर है; आज़ादी की स्थिति में वैध है और मुदब्बर बनाने की स्थिति में नहीं; यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। यदि किसी व्यक्ति का मोती खो गया और उसने उसे किसी दूसरे को उपहार में दे दिया और अनुमति दे दी कि वह उसे खोज ले और जहाँ मिले उस पर कब्ज़ा कर ले, तो इमाम अबू यूसुफ़ रह. ने कहा कि यह उपहार अमान्य (फ़ासिद) है क्योंकि ऐसी चीज़ का उपहार दिया जा रहा है जिसके अस्तित्व या प्राप्ति में अनिश्चितता है; यह 'ज़हीरिया' में है। यदि मुज़ारबत (निवेश) का धन मुज़ारिब (प्रबंधक) को उपहार में दिया गया, जबकि कुछ धन मुज़ारिब के पास है और कुछ ऋण के रूप में अन्य लोगों के पास है, तो जो धन उसके पास है उसका उपहार वैध है, और जो दूसरों के पास है उसके बारे में यदि कहा कि उस पर कब्ज़ा कर ले, तो वह भी वैध है। लेकिन यदि मुज़ारिब ने कहा कि धन में लाभ मिला हुआ है, तो उपहार वैध नहीं है; यह 'मुहीत' में है। दो साझेदारों में से यदि एक ने दूसरे से कहा कि मैंने लाभ में से अपना हिस्सा तुम्हें उपहार में दे दिया, तो विद्वानों (मशाइख) ने कहा कि यदि वह धन ज्यों का त्यों मौजूद है तो उपहार सही नहीं होगा क्योंकि यह एक अविभाज्य वस्तु

(हिबा मुशा) का उपहार है जो विभाजित हो सकती है। और यदि साझेदार ने धन खर्च या नष्ट कर दिया हो, तो यह सही है क्योंकि ऐसी स्थिति में यह अपने अधिकार का त्याग करना (इस्क़ा़त-ए-हक़) है; 'ज़हीरिया' में ऐसा ही है।

संख्या (ए): हलाल करने (मुक्त करने) से संबंधित मसलों के विवरण में यदि ज़ैद ने अम्र से कहा "अन्त फ़ी हल्लिन मिम्मा अकलत मिन माली" अर्थात् "मेरे माल में से तूने जो कुछ खाया वह तेरे लिए हलाल (वैध) है", तो उसके लिए वह खाना हलाल है। लेकिन यदि दिखावे या कपट के लक्षण हों तो ऐसा नहीं होगा; यह 'मुल्तक़ित' में है। यदि किसी ने दूसरे से कहा "जिसने भी मेरा माल खाया वह हलाल है", तो फ़तवा इस पर है कि वह संबोधित व्यक्ति के लिए हलाल है; यह 'सिराजिया' में है। इब्न मुक़ातिल रह. से रिवायत है कि यदि किसी पेड़ के मालिक ने कहा कि "जिसने भी इस पेड़ से खाया वह हलाल है", तो अमीर और ग़रीब दोनों के लिए उसे खाने में कोई हर्ज नहीं है, और यही पसंदीदा मत है; यह 'फ़तावा अताबिया' में है। यदि किसी व्यक्ति ने दूसरे से कहा कि "मुझ पर तुम्हारा जो भी अधिकार है, उससे मुझे मुक्त कर दो", और उसने ऐसा ही किया और उसे मुक्त कर दिया, तो यदि अधिकार रखने वाला अपने अधिकार से अवगत था, तो वह व्यक्ति धार्मिक और कानूनी दोनों तरह से मुक्त हो जाएगा। और यदि वह अवगत नहीं था, तो सर्वसम्मति (इज्मा) के अनुसार वह कानूनी रूप से मुक्त हो जाएगा, और इमाम अबू यूसुफ़ रह. के अनुसार धार्मिक रूप से भी मुक्त होगा, और इसी पर फ़तवा है; यह 'ख़ुलासा' में है। ज़ैद ने अम्र को कोई चीज़ दी...

---

1. शब्द 'खतर' का अर्थ है अनिश्चितता, यानी शायद वह चीज़ मौजूद हो या न हो, इसलिए ऐसा उपहार अमान्य है।

ہبہ کئے حالانکہ دونوں میں سے ایک بیت مشغول ہے یعنی مالک واہب سے اس کا تعلق ہے تو دونوں میں سے کسی کا ہبہ جائز نہیں ہے اور اگر کہا کہ میں نے تجھے یہ بیت اور اپنا حصہ اس دوسرے بیت میں سے ہبہ کیا تو جائز ہے یہ خزانتہ المفتین میں ہے۔ فتاویٰ عتابیہ میں ہے کہ اگر کسی نے اپنا گھر اپنی بیوی اور اس کے بچہ کے واسطے ہبہ کیا یا دونوں پر صدقہ کیا تو جائز نہیں ہے اور اگر زندہ و مردہ کے واسطے کوئی دار یا دیوار ہبہ کی تو سب زندہ کے واسطے جائز ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

باندی اور اس کے حمل کو ہبہ کرنے کا بیان اگر باندی کو ہبہ کیا اور جو کچھ اس کے پیٹ میں ہے اس کو مستثنیٰ کیا تو باندی اور اس کے بچہ کا ہبہ جائز ہوا اور استثنا کرنا باطل ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر کسی نے جو کچھ اس کے پیٹ میں ہے آزاد کیا پھر باندی کو ہبہ کیا تو باندی کا ہبہ جائز ہے اور اصل کی کتاب العتاق میں لکھا ہے کہ اگر کسی نے جو کچھ اس کی باندی کے پیٹ میں ہے مدبر کیا پھر باندی کو ہبہ کیا تو جائز نہیں ہے اور بعض نے فرمایا کہ اس میں دو روایتیں آئی ہیں ایک روایت میں آیا ہے کہ آزاد کرنے اور مدبر کرنے دونوں صورتوں میں ہبہ جائز نہیں ہے اور بعض نے فرمایا کہ دونوں صورتوں میں ہبہ جائز ہے اور صحیح یہ ہے کہ دونوں میں فرق ہے کہ اعتاق کی صورت میں جائز ہے اور مدبر کرنے کی صورت میں نہیں جائز ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے ایک شخص کا ایک موتی گم ہو گیا اس نے دوسرے کو ہبہ کیا اور اجازت دے دی کہ تلاش کر کے جب جہاں پائے اس پر قبضہ کر لے تو امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ یہ ہبہ فاسد ہے کیونکہ ایسی شے کا ہبہ ہے جس کے وجود و عدم کا خطر ہے یہ ظہیر یہ میں ہے اگر مضاربت کا مال مضارب کو ہبہ کیا حالانکہ کچھ مال مضارب کے پاس موجود ہے اور کچھ لوگوں پر ہے تو

جو کچھ اس کے ہاتھ میں ہے اس کا ہبہ جائز ہے اور جو کچھ لوگوں پر ہے اگر کہا کہ اس پر قبضہ کر لے تو جائز ہے اور اگر مضارب نے کہا کہ مال میں نفع ملا ہوا ہے تو ہبہ جائز نہیں ہے یہ محیط میں ہے دو شریکوں میں سے اگر ایک نے دوسرے سے کہا کہ میں نے نفع میں سے اپنا حصہ تجھے ہبہ کر دیا تو مشائخ نے فرمایا کہ اگر وہ مال بعینہ قائم ہو تو صحیح نہ ہوگا کیونکہ یہ ہبہ غیر منقسم ایسی شے کا ہے جو تقسیم ہوتی ہے اور اگر شریک نے مال تلف کر دیا ہو تو صحیح یہ ہے کیونکہ ایسی حالت میں یہ اسقاط حق ہے کذا فی الظہیر یہ۔

نمبر (ای): تحلیل کے متعلق مسائل کے بیان میں اگر زید نے عمرو سے کہا انت فی حل مما اکلت من مالی یعنی تو حلت میں ہے جو کچھ تو میرا مال کھائے تجھے حلال ہے تو اس کو حلال ہے کہ کھائے لیکن اگر نفاق کی علامتیں موجود ہوں تو ایسا نہ ہو گا یہ ملتقط میں ہے اگر ایک شخص نے دوسرے سے کہا من اکل من مالی فھو فی حل جس نے میرا مال کھایا وہ حلت میں رہا یعنی اس کو حلال ہے تو فتویٰ اس پر ہے کہ مخاطب کو حلال ہے یہ سراجیہ میں ہے۔ ابن مقاتلؒ سے روایت ہے کہ اگر ایک شخص مالک درخت نے کہا کہ جس نے اس درخت میں سے کھایا وہ حلت میں رہا تو اس میں سے غنی و فقیر کو کھانے میں کچھ ڈر نہیں ہے اور یہی مختار ہے یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ حللنی من کل حق ھو لك علی یعنی مجھے ہر حق سے جو تیرا مجھ پر ہے حلال کر دے یعنی بری کر دے اس نے ایسا ہی کیا اور اس کو بری کر دیا پس اگر صاحب حق اپنے حق سے واقف تھا تو یہ شخص حکم و دیانت دونوں طرح سے بری ہو جائے گا اور اگر واقف نہ تھا تو حکم کی راہ سے وہ بالا جماع بری ہو جائے گا اور دیانتہ امام ابو یوسفؒ کے نزدیک بری ہو گا اور اسی پر فتویٰ ہے یہ خلاصہ میں ہے زید نے عمرو کو کوئی چیز دی

۱۔ قول خطر ہے یعنی شاید موجود رہے معلوم ہے دیہ ہبہ فاسد ہے سو اس کے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (4) 83 Book of Gifts (Kitab al-Hiba)

...he mixed it with his own property and his strong assumption is that it is not possible to separate and distinguish it, so he requested the owner for permission to make it lawful (halal). The owner made it lawful and permissible for him. Later, if the person finds that thing and identifies it, i.e., it becomes distinguished, then he should return it to the owner; this is mentioned in 'Quniyah'. Zaid said to Amr, 'My property is halal for you wherever you find it, take as much as you want,' it is narrated from Imam Abu Yusuf that this statement applies only to dirhams and dinars. If Amr took fruits or produce from Zaid's land or trees, or milked his goat or cow and took the milk, it is not halal; this is in 'Zahiriyah'. And if he took fruits, camels, or goats, it is not halal; this is written in 'Khulasa'. A person said, 'I have made it permissible for a certain person to eat from my property,' although that person is unaware of this statement, it will not be halal for him to eat; this is in 'Muheet Sarkhasi'.

If a certain person unknowingly took some of his property, then he took unlawful property and will be a sinner until he becomes aware of the permission and legality; this is in 'Tatar-Khaniyah'. Zaid has some debt from Amr, and Zaid is not aware of the full amount of the debt. Amr said to him, 'Forgive me for whatever is due to you from me.' He replied, 'I have forgiven you in both worlds.' Sheikh Nasir said he will be forgiven only for the amount he (Zaid) assumed was due. Muhammad bin Salma said he would be forgiven for everything. Faqih Abu'l Layth said that in legal judgment (qada), the ruling will be as Muhammad bin Salma said, and in terms of the afterlife, the ruling will be as Sheikh Nasir said; this is in 'Zakheera'. Zaid said to Amr, 'Whatever of my property you eat is halal for you, or take it, or give it as a gift,' then it is halal for Amr to eat his property, but taking it or gifting it away is not halal; this is in 'Siraj al-Wahhaj'. "Qal Ja-altuka fi hallis-sa'ah aw fid-dunya" i.e., one person said to another, 'I have made you lawful (forgiven you) in this hour or in the world,' then he will be forgiven in all hours and in both worlds; this is in 'Wajiz Kardari' and 'Khulasa'. If he said to another, 'I will not litigate with you or demand from you what you owe me,' Sheikh Imam said this statement means nothing and his right remains against the debtor; this is in 'Hawi'. Imam Abu Qasim was asked about a person who released his animal as 'Sayiba' because it was ill, then another person caught it and cured it, whom would it belong to? He said it belongs to the one who released it as 'Sayiba'. And if at the time of releasing it he said, 'Let whoever wants take it,' and someone caught it, it belongs to the one who caught it. Faqih Abu'l Layth said that if he gave permission for a specific group of people saying, 'Let whoever among you

wants catch it,' the ruling would be as mentioned above. And if he did not give permission for a specific group or did not express permission at all, the animal remains the property of its owner, and he has the right to take it back wherever he finds it. In Fatawa, this issue is mentioned generally without any detail whether he said this for a specific group or generally; this is in 'Muheet'. If he released his animal and said, 'I have no need for it,' and did not say 'it belongs to whoever catches it,' then someone caught it, it would not belong to him (the catcher). If he released owned birds, it is treated like releasing an animal. The elders said if the bird is originally a wild bird, it should be released unless he says, 'Whoever catches it, it's theirs'; this is in 'Fatawa Qazi Khan'.

If someone released his animal and someone else caught and cured it, then the owner came and wanted to take it, admitting that at the time of release he said 'whoever catches it, it's theirs,' or he denied saying this, then witnesses were established against him or...

1. The term 'Sayiba' refers to the practice where people in India release bulls, which is called 'Sa'ibah' in Arabic.

...उसने अपने माल में मिला दिया और उसका प्रबल अनुमान यह है कि उसे अलग करना संभव नहीं है, अतः उसने इसके मालिक से वैधता की अनुमति मांगी। मालिक ने इसे हलाल (वैध) कर दिया। फिर उस व्यक्ति ने उस चीज़ को पा लिया और पहचान लिया, यानी वह अलग हो गई, तो उसे मालिक को वापस कर देना चाहिए; यह 'कुनिया' में है। ज़ैद ने अम्र से कहा कि 'तुम्हें मेरा माल हलाल है, जहाँ भी तुम्हें मिले, जितना चाहो ले लो,' तो इमाम अबू यूसुफ़ से रिवायत है कि यह कथन केवल दिरहम और दीनार के अधिकार में माना जाएगा। यदि अम्र ने ज़ैद की ज़मीन या पेड़ से फल ले लिए या उसकी बकरी या गाय का दूध निकाल लिया, तो वह हलाल नहीं है; यह 'ज़हीरिया' में है। और यदि फल, ऊँट या बकरी ले ली, तो हलाल नहीं है; यह 'ख़ुलासा' में लिखा है। एक व्यक्ति ने कहा कि 'मैंने फलाँ व्यक्ति के लिए अपने माल में से खाना जायज़ कर दिया है', हालाँकि वह व्यक्ति इस बात से अवगत नहीं है, तो उसके लिए खाना हलाल नहीं होगा; यह 'मुहीत सरख़्सी' में है।

यदि फलाँ व्यक्ति ने अनजाने में उसका कुछ माल ले लिया, तो उसने हराम माल लिया और वह गुनाहगार होगा जब तक कि वह अनुमति और वैधता से अवगत न हो; यह 'तातारख़ानिया' में है। ज़ैद का अम्र पर कुछ ऋण है और ज़ैद पूरे ऋण से अवगत नहीं है, अतः अम्र ने उससे कहा कि 'तूने मुझे उस सब से मुक्त कर दिया जो तेरा मुझ पर ऋण है', उसने उत्तर दिया कि 'मैंने तुझे दोनों लोकों में मुक्त कर दिया', तो शेख नसीर ने कहा कि वह केवल उसी मात्रा से मुक्त होगा जितना उसने अनुमान लगाया था कि उसका ऋण है। और मुहम्मद बिन सलमा ने कहा कि वह सब से मुक्त हो जाएगा। फ़क़ीह अबुल लैस ने कहा कि न्यायिक निर्णय (क़ज़ा) में वही आदेश होगा जो मुहम्मद बिन सलमा ने कहा, और परलोक के मामले में वही आदेश होगा जो शेख नसीर ने कहा; यह 'ज़ख़ीरा' में है। ज़ैद ने अम्र से कहा कि 'जो तू मेरा माल खाए वह तेरे लिए हलाल है या तू इसे ले ले या उपहार स्वरूप दे दे', तो अम्र के लिए उसका माल खाना हलाल है, लेकिन उसे लेना या किसी और को देना हलाल नहीं है; यह 'सिराज अल-वहाज' में है। "क़ाल जा-अल्तुका फ़ी हल्लिस-सा'अह औ फ़िद्दुनिया" यानी एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा कि 'मैंने तुझे इस घड़ी या इस दुनिया में हलाल (मुक्त) कर दिया', तो वह सभी घड़ियों में और दोनों लोकों में मुक्त होगा; यह 'वजीज़ करदरी' और 'ख़ुलासा' में है। यदि दूसरे से कहा कि 'जो तेरा मुझ पर (कर्ज़) है, उसके लिए मैं तुझसे झगड़ा नहीं करूँगा और न ही मांग करूँगा', तो शेख इमाम ने कहा कि यह कथन कुछ नहीं है और उसका हक़ ऋणी पर वैसे ही बना रहेगा; यह 'हावी' में है। इमाम अबू क़ासिम से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने अपना चौपाया जानवर 'सैयबा'

कहकर छोड़ दिया क्योंकि उसमें कोई बीमारी थी, फिर एक अन्य व्यक्ति ने उसे पकड़कर ठीक कर लिया, तो वह किसका होगा? उन्होंने कहा कि उसी का होगा जिसने उसे 'सैयबा' कहकर छोड़ा था। और यदि छोड़ते समय उसने यह कहा हो कि 'जो चाहे इसे ले ले' और किसी ने उसे पकड़ लिया, तो वह उसी का होगा जिसने उसे पकड़ा है। फ़क़ीह अबुल लैस ने कहा कि यदि उसने किसी विशेष समुदाय के लिए अनुमति दी हो कि 'तुम में से जो चाहे इसे पकड़ ले', तो वही आदेश होगा जो ऊपर बताया गया। और यदि उसने किसी विशेष समुदाय के लिए अनुमति नहीं दी या अनुमति को स्पष्ट रूप से व्यक्त नहीं किया, तो वह चौपाया उसके मालिक की संपत्ति ही रहेगा और उसे अधिकार है कि जहाँ भी वह उसे पाए, पकड़ ले। फ़तावा में यह मसला बिना किसी विवरण के वर्णित है कि उसने यह बात किसी विशेष समुदाय के लिए कही थी या सामान्य रूप से; यह 'मुहीत' में है। यदि अपना चौपाया छोड़ दिया और कहा कि 'मुझे इसकी कोई आवश्यकता नहीं है' और यह नहीं कहा कि 'यह उसका है जिसने इसे पकड़ा है', फिर उसे किसी ने पकड़ लिया, तो वह उसका (पकड़ने वाले का) नहीं होगा। और यदि पालतू पक्षी छोड़ दिए, तो वे भी छोड़े गए चौपाया के समान ही हैं। उलेमा ने कहा कि यदि पक्षी मूलतः जंगली पक्षियों में से हो, तो उसे छोड़ देना चाहिए जब तक कि वह यह न कहे कि 'जो व्यक्ति इसे पकड़ ले, यह उसी का है'; यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

यदि किसी ने अपना चौपाया छोड़ दिया और किसी ने उसे पकड़कर ठीक कर लिया, फिर उसके मालिक ने आकर उसे लेना चाहा और यह स्वीकार किया कि छोड़ते समय उसने कहा था कि 'जो इसे पकड़ ले, यह उसी का है' या उसने यह कहने से इनकार कर दिया, फिर उस पर गवाह पेश किए गए या...

1. 'सैयबा' का कथन जैसा कि भारत में लोग सांड छोड़ देते हैं, जिसे अरब में 'साइबा' कहा जाता है।

اس نے اپنے مال میں ملا دی اور غالب گمان اس کا یہ ہے کہ اس کا جدا کر کے ممیز کر لینا ممکن نہیں ہے پس اس کے مالک سے حلت کی درخواست کی اس نے اس کو حلال وروا کر دی پھر اس شخص نے وہ چیز پائی اور پہچان لی یعنی ممیز ہو گئی تو مالک کو واپس کر دے یہ قنیہ میں ہے زید نے عمرو سے کہا کہ تجھ کو میرا مال حلال ہے جہاں تو پائے جس قدر چاہے لے لے تو امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ یہ مقولہ صرف درہم و دینار کے حق میں رکھا جائے گا اور اگر عمرو نے زید کی زمین یا درخت میں سے فو اکہ یا میوہ لے لیا یا اس کی بکری یا گائے دوہ لی اور دودھ لے لیا تو اس کو حلال نہیں ہے یہ ظہیریہ میں ہے اور اگر فواکہ یا اونٹ یا بکری لے لی تو حلال نہیں ہے یہ خلاصہ میں لکھا ہے۔ ایک شخص نے کہا کہ میں نے فلاں شخص کے واسطے اپنے مال میں سے کھالینا مباح کر دیا حالانکہ وہ فلاں شخص اس قول سے واقف نہیں تو اس کو کھا لینا حلال نہ ہو گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔

اگر فلاں شخص نے نا واقفئی میں اس کا کچھ مال لے لیا تو اس نے مال حرام لیا اور دانہ ہو گا جب تک کہ اجازت و اباحت سے آگاہ نہ ہو یہ تاتار خانیہ میں ہے زید کا عمرو پر کچھ قرضہ ہے اور زید تمام قرضہ سے واقف نہیں ہے پس عمرو نے اس سے کہا کہ تو نے مجھے جو کچھ تیرا مجھ پر آتا ہے اس سے بری کیا اس نے جواب دیا کہ دونوں جہان میں میں نے تجھے بری کیا تو شیخ نصیرؒ نے فرمایا کہ وہ صرف اسی قدر سے بری ہو گا کہ جس قدر اس نے تو ہم کیا کہ میرا اس پر ہے اور محمد بن سلمہؒ نے فرمایا کہ سب سے بری ہو جائے گا اور فقیہ ابواللیثؒ نے فرمایا کہ حکم قضا میں ایسا ہی حکم ہو گا جیسا کہ محمد بن سلمہؒ نے فرمایا اور حکم آخرت ایسا ہو گا جیسا کہ شیخ نصیرؒ نے فرمایا ہے یہ ذخیرہ میں ہے زید نے عمرو سے کہا کہ جو تو میرا مال کھائے تجھے

حلال ہے یا لے لے یا عطا کر دے تو عمرو کو اس کا مال کھالینا حلال ہے اور لے لینا یا عطا کر دینا حلال نہیں ہے یہ سراج الوہاج میں ہے۔ قال جعلتك فی حل الساعة او فی الدنیا یعنی ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ میں نے تجھے اس ساعت یا دنیا میں حلال کر دیا تو تمام ساعتوں میں اور دونوں جہان میں بری ہو گا یہ وجیز کردری و خلاصہ میں ہے اگر دوسرے سے کہا کہ جو میرا تجھ پر ہے اس کا نہ میں تجھ سے مخاصمہ کروں گا اور نہ طلب کروں گا تو شیخ امامؒ نے فرمایا کہ یہ قول کچھ نہیں ہے اور اس کا حق قرضدار پر بحالہ باقی رہے گا یہ حاوی میں ہے امام ابو قاسمؒ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے اپنا چوپایہ سیبہ کہہ کے چھوڑ دیا بسبب اس کے کہ اس میں کچھ بیماری تھی پھر اس کو ایک شخص نے پکڑ کر اچھا کر لیا تو وہ کس کا ہو گا فرمایا کہ اسی کا ہو گا جس نے سیبہ کہہ کے چھوڑا ہے اور اگر اس نے چھوڑتے وقت یوں کہا ہو کہ جو چاہے اس کو لے لے اور اس کو کسی نے پکڑ لیا تو اسی کا ہو گا جس نے پکڑا ہے اور فقیہ ابواللیثؒ نے فرمایا کہ اگر اس نے کسی قوم معین کے واسطے یہ اجازت دی ہو کہ تم سے جو شخص چاہے اس کو پکڑ لے تو یہی حکم ہو گا جو مذکور ہوا اور اگر اس نے کسی قوم معین کے واسطے یہ اجازت نہ دی یا یہ اجازت بالکل بیان ہی نہ کی تو وہ چوپایہ اس کے مالک کی ملک رہے گا اور اس کو اختیار ہے کہ جہاں اس کو پائے پکڑ کر لے لے اور فتاویٰ میں یہ مسئلہ مطلقاً مذکور ہے کوئی تفصیل اس امر کی بیان نہیں ہے کہ اس نے یہ قول کسی معین قوم کے واسطے بیان کیا یا مطلقاً بیان کیا یہ محیط میں ہے۔ اگر اپنا چوپایہ چھوڑ دیا اور کہا کہ مجھے اس کی کچھ حاجت نہیں ہے اور یہ نہ کہا کہ یہ اس کا ہے جس نے اسے پکڑ لیا پھر اس کو کسی نے پکڑ لیا تو اس کا نہ ہو جائے گا اور اگر ملوک پرند چھوڑ دیا تو وہ بھی بمنزلہ چوپایہ چھوڑ دینے کے ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ اگر پرندہ در اصل وحشی پرندوں میں سے ہو تو اس کا چھوڑ دینا چاہئے

جب تک کہ یہ نہ کہے کہ جو شخص اس کو پکڑ لے یہ اسی کے واسطے ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر کسی نے اپنا چوپایہ چھوڑ دیا اور اس کو کسی نے پکڑ کر درست کر لیا پھر اس کے مالک نے آکر اس کو لینا چاہا اور یہ اقرار کیا کہ جس وقت میں نے اس کو چھوڑا ہے اس وقت یہ کہا تھا کہ جو اس کو پکڑ لے اسی کا ہے یا اس کہنے سے انکار کیا پھر اس پر گواہ قائم کئے گئے یا

۱ قول سیبہ جیسے ہندوستان میں قوم ہندو سانڈ چھوڑ دیتے ہیں جس کو عرب میں سائبہ کہتے ہیں۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 4 (84) Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

If an oath was taken and the person declined to swear (nukul), the animal shall be given to the other person who caught it, whether he heard the statement and was present or absent and received the news of it, as stated in *Al-Khulasa*. Imam Abu Bakr was asked about a person who threw away his cloth; he replied that it is not permissible for anyone to take it unless the person throwing it said at the time of throwing, "Whoever wishes may take it." It is written in *Al-Waqi'at* that if someone picked up a bunch of grapes claiming the thrower said it belongs to whoever picks it up, and established witnesses or the thrower declined an oath, it belongs to the one who picked it up. If the thrower is not present to be heard, but the finder learns he said so, he has the right to take it based on that news; this is in *Al-Hawi*. If Zaid usurped (ghasab) a house or dirhams from 'Amr, and they are still in the usurper's possession, and the owner says "Anta minhuma min hallin" (You are absolved of them), the usurper is free from the liability (daman), but the items remain the property of the original owner; this is in *Tatar Khaniya*. If someone usurps a bunch of grapes and the owner waives the right he has against the usurper, the scholars of Balkh said this waiver applies to the liability due from the usurper, not the bunch of grapes itself; as in *Al-Quniya*.

If fruits are sent as a gift for a minor boy, it is permissible for his parents to eat from them because, in reality, the gift was sent to them. ☆

It is narrated from Imam Muhammad that if Zaid is owed wealth by 'Amr and says, "I have made that wealth lawful (halal) for you," Imam Muhammad said this is a gift (hiba). If he says, "I have absolved you from that wealth," it is a release (bara'at); this is in *Al-Dhakira*. If one says, "Tura ba-hall kardam" (I have forgiven you) while the person owes him a debt, he remains a debtor. If one says, "Hama ghariman-e khud ra ba-hall kardam" (I have forgiven all my debtors), then all debtors are absolved, but this does not include dues from a long-term lease (ijara tawila); this is in *Al-Khulasa*. Regarding animal dung in a caravansary, if the owner gives it away, *Nawadir Hisham* narrates it belongs to whoever takes it, and the caravansary owner has no superior right; this is in *Tatar Khaniya*. If a food item is gifted to a minor, Imam Muhammad stated it is permissible for the parents to eat it, but most scholars of Bukhara said it is not lawful (halal); this is in *Al-Sirajiyya*. *Jawahir al-Akhlati* states it is not permissible (mubah). If fruits are sent as a gift for a minor, parents may eat them because the gift is effectively for them, mentioning the child only makes the gift seem modest. Regarding gifts sent during a circumcision feast (walima), scholars differ: some say it

belongs to the boy regardless of the donor's words or to whom it was handed; others say it belongs to the parents. Some say if specified for the child, it's the child's; otherwise, it's the father's.

Faqih Abu al-Layth stated if the gift is suitable for the boy, like clothes or personal items, it belongs to him. If it consists of cash (dirhams/dinars), household goods, or animals, and was sent by the father's relatives or friends, it belongs to the father. Regarding the grapes: If the bunch still exists, it must be returned as common custom in such waivers does not intend to gift the usurped property itself, but if it was consumed/destroyed, it is hoped to be forgiven. And Allah knows best.

कसम ली गई और उसने कसम खाने से इनकार (नकुल) कर दिया, तो वह चौपाया दूसरे व्यक्ति को दिया जाएगा जिसने उसे पकड़ा है, चाहे उसने यह बात सुनी हो और वह उपस्थित हो या अनुपस्थित, और उसे इसकी खबर मिली हो, जैसा कि 'खुलासा' में है। इमाम अबू बक्र से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने अपना कपड़ा फेंक दिया, तो उन्होंने फरमाया कि किसी व्यक्ति के लिए उसे लेना जायज़ नहीं है जब तक कि फेंकने वाले ने फेंकते समय यह न कहा हो कि जिसका जी चाहे वह इसे ले ले। 'वाकियात' में लिखा है कि यदि किसी व्यक्ति ने अंगूर का एक गुच्छा उठा लिया और यह दावा किया कि फेंकने वाले ने कहा है कि जो इसे उठाएगा यह उसी का है, और इस पर गवाह पेश किए या फेंकने वाले से कसम ली और उसने इनकार किया, तो वह उठाने वाले को मिलेगा। यदि फेंकने वाला उपस्थित न हो कि उसकी बात सुनी जा सके, लेकिन उठाने वाले को खबर हो जाए कि उसने ऐसा कहा है, तो उसे खबर के आधार पर उठाने का अधिकार है; यह 'हावी' में है। यदि जैद ने उम्र का कोई घर या दिरहम हड़प (ग़सब) लिया और वह हड़पने वाले के हाथ में मौजूद है, फिर जिसका माल हड़पा गया उसने कहा कि 'अंत मिन्हुमा मिन हल्लिन' यानी तू इन दोनों से मुक्त (हलाल) है, तो हड़पने वाला इन दोनों की ज़मानत से मुक्त हो जाएगा, लेकिन ये दोनों चीज़ें मूल स्वामी की संपत्ति ही रहेंगी; यह 'ततार खानिया' में है। यदि किसी व्यक्ति ने अंगूर का एक गुच्छा हड़प लिया और मालिक ने हड़पने वाले का वह अधिकार माफ़ कर दिया जो उस पर बनता था, तो बल्ख के उलेमा ने फरमाया कि यह माफ़ी उस अधिकार से संबंधित है जो हड़पने वाले के ज़िम्मे वाजिब है, न कि उस अंगूर के गुच्छे से; जैसा कि 'कुनिया' में है।

यदि किसी नाबालिग लड़के के लिए फल उपहार के रूप में भेजे गए, तो उसके माता-पिता के लिए उसे खाना जायज़ है क्योंकि वास्तव में उपहार उन्हीं को भेजा गया है। ☆

इमाम मुहम्मद से रिवायत है कि यदि जैद का उम्र पर कुछ पैसा बकाया है और उसने कहा कि मैंने तुझे वह माल हलाल कर दिया, तो इमाम मुहम्मद ने फरमाया कि यह 'हिबा' (उपहार) है। और यदि कहा कि मैंने तुझे उस माल से मुक्त कर दिया, तो यह 'बरात' (ऋणमुक्ति) है; यह 'ज़ख़ीरा' में है। यदि कहा कि 'तुरा बहल करदम' जबकि संबोधित व्यक्ति पर उसका कर्ज है, तो वह कर्जदार माना जाएगा। यदि कहा कि 'हमा घरीमां खुद रा बहल करदम' यानी मैंने अपने तमाम कर्जदारों को मुक्त किया, तो तमाम कर्जदार मुक्त हो जाएंगे, लेकिन इसमें लंबी अवधि के किराये (इजारा तवीला) का माल शामिल नहीं होगा; यह 'खुलासा' में है। यदि सराय में चौपायों का गोबर है और मालिक ने उसे

दान कर दिया, तो 'नवादिर हिशाम' में रिवायत है कि यह गोबर उसी का है जिसने उसे उठा लिया, और सराय का मालिक उस पर अधिक अधिकार का दावा नहीं कर सकता; यह 'ततार खानिया' में है। यदि किसी नाबालिग को कोई खाने की चीज़ दान की गई, तो इमाम मुहम्मद ने फरमाया कि उसके माता-पिता के लिए उसमें से खाना जायज़ है, लेकिन बुखारा के अधिकांश विद्वानों ने फरमाया कि यह हलाल नहीं है; यह 'सिराजिया' में है। 'जवाहर अख्लाती' में है कि यह मुबाह (अनुमेय) नहीं है। यदि नाबालिग लड़के के लिए फल उपहार में भेजे गए, तो माता-पिता का उसे खाना जायज़ है क्योंकि वास्तव में उपहार उन्हीं के लिए है, बच्चे का ज़िक्र केवल उपहार को विनम्र दिखाने के लिए किया गया है। यदि किसी ने खतना का वलीमा (भोज) किया और लोगों ने उपहार भेजे, तो विद्वानों में मतभेद है; कुछ ने कहा कि यह लड़के का होगा चाहे लोगों ने लड़के के लिए कहा हो या नहीं, चाहे पिता को दिया हो या पुत्र को। कुछ ने कहा कि यह माता-पिता का है। कुछ ने कहा कि यदि लड़के के लिए कहा तो लड़के का, और यदि कुछ न कहा तो पिता का है।

फकीह अबुल लैथ ने फरमाया कि यदि उपहार लड़के के योग्य है, जैसे पहनने के कपड़े या उसके इस्तेमाल की चीज़ें, तो वह लड़के का होगा। यदि उपहार में नकद (दिरहम या दीनार), घर का सामान या जानवर हों, और यदि वे पिता के रिश्तेदारों या दोस्तों ने भेजे हों, तो वे पिता के होंगे। यदि किसी ने खतना के लिए भोजन दिया और लोगों ने उपहार भेजे और लड़के के सामने रखे... (नोट: यहाँ मूल का अर्थ विशिष्ट संपत्ति से है)। उपर्युक्त अंगूर के गुच्छे के मामले में: यदि गुच्छा अभी मौजूद है, तो उसे वापस करना होगा क्योंकि सामान्यतः ऐसी माफ़ी में हड़पे हुए माल के मूल को छोड़ने का इरादा नहीं होता, लेकिन यदि उसने उसे नष्ट कर दिया है, तो उम्मीद है कि वह माफ़ हो जाएगा। वल्लाह आलम (अल्लाह बेहतर जानता है)।

قسم لی گئی اور وہ قسم سے نکول کر گیا تو یہ چوپایہ دوسرے کو جس نے پکڑا ہے دیا جائے گا خواہ اس نے یہ مقولہ سنا ہو اور حاضر ہو یا غائب ہو اور اس کو اس کی خبر پہنچی ہو کذا فی الخلاصة۔ امام ابوبکرؒ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے اپنا کپڑا پھینک دیا تو فرمایا کہ کسی شخص کو جائز نہیں ہے کہ اس کو لے لے جب کہ اس نے پھینکتے وقت یہ نہ کہا ہو کہ جس کا جی چاہے اس کو لے لے اور واقعات میں لکھا ہے کہ اگر کسی شخص نے ایک انگور کا گچھا اٹھا لیا اور زعم کیا کہ پھینکنے والے نے کہا ہے کہ جو اس کو اٹھائے اسی کا ہے اور اس امر پر گواہ قائم کئے یا پھینکنے والے سے قسم لی اور اس نے نکول کیا تو وہ اٹھا لینے والے کو ملے گا اور اگر پھینکنے والا حاضر نہ ہو کہ اس کا کلام سننے میں آئے لیکن اٹھانے والے کو خبر ہوگئی کہ اس نے یوں کہا ہے تو اس کو خبر پر اٹھانے کا اختیار ہے یہ حاوی میں ہے اور اگر زید نے عمرو کا کوئی دار یا درہم غصب کر لئے اور وہ غاصب کے ہاتھ میں موجود ہیں پھر مغصوب منہ نے بیان کیا کہ انت منھما من حل یعنی تو ان دونوں سے حلت میں ہے تو غاصب ان دونوں کی ضمان سے بری ہوگا اور یہ دونوں بحالہ مغصوب منہ کی ملک رہیں گے یہ تاتار خانیہ میں ہے۔ ایک شخص نے ایک گچھا انگور کا غصب کر لیا اور مالک نے غاصب کو جو کچھ حق اس کا غاصب پر آتا تھا اس سے حلال کر دیا تو ائمہ بلخ نے فرمایا ہے کہ یہ تحلیل اس حق سے متعلق ہے جو غاصب کے ذمہ واجب ہے نہ اس انگور کے خوشہ سے کذا فی القنیہ۔

اگر نابالغ لڑکے کے واسطے فواکہ ہدیہ بھیجے گئے تو اس کے والدین کو اس میں کھانا روا ہے کیونکہ در حقیقت ہدیہ اُنہی کو بھیجا گیا ہے ☆

امام محمدؒ سے روایت ہے کہ اگر زید کا عمرو پر کچھ مال آتا ہے اس نے کہا کہ میں نے تجھے وہ مال حلال کر دیا تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ یہ ہبہ ہے اور اگر کہا کہ میں نے تجھ کو اس مال سے حلال کر دیا تو یہ براءت ہے یہ ذخیرہ میں ہے اور اگر کہا کہ تر ا بحل کر دم حالانکہ مخاطب پر اس کا قرضہ آتا ہے تو قرض داری ہو جائے گا اور اگر کہا کہ ہمہ غریماں خود را بحل کر دم یعنی تمام اپنے قرض داروں کو میں نے بحل کیا تو تمام قرض دار بری ہو جائیں گے اور اس کے تحت میں اجارہ طویلہ کا مال داخل نہ ہوگا یہ خلاصہ میں ہے اگر کاروانسرائے میں چوپاؤں کا گوبر ہے اور مالک نے ہبہ کیا تو نوادر ہشام میں روایت ہے کہ یہ گوبر اس کا ہے جس نے اس کو لے لیا اور کاروانسرائے کا مالک اس کا زیادہ حق دار نہ سمجھا جائے گا یہ تاتار خانیہ میں ہے اگر کسی نابالغ کو کوئی شے کھانے کی ہبہ کی گئی تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ اس کے والدین کو اس میں سے کھانا جائز ہے اور اکثر مشائخ بخارا نے فرمایا کہ یہ حلال نہیں ہے یہ سراجیہ میں ہے اور اکثر مشائخ بخارا نے فرمایا کہ مباح نہیں ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے اگر نابالغ لڑکے کے واسطے فواکہ ہدیہ بھیجے گئے تو اس کے والدین کو اس میں کھانا روا ہے کیونکہ درحقیقت ہدیہ انہی کو بھیجا گیا ہے اور بچہ کا ذکر درمیان میں لانا فقط ہدیہ کو حقیر خیال کرنے کی وجہ سے ہے اور کسی نے ختنہ کا ولیمہ کیا اور لوگوں نے اس کے پاس ہدیہ بھیجا تو مشائخ نے اس میں اختلاف کیا ہے بعضوں نے کہا کہ یہ لڑکے کا ہوگا خواہ لوگوں نے کہا ہو کہ یہ لڑکے کے واسطے ہے یا نہ کہا ہو خواہ باپ کو سپرد کیا ہو یا بیٹے کو اور بعضوں نے کہا کہ والدین کا ہے اور بعضوں نے کہا کہ اگر انہوں نے ولد کے واسطے کہا تو ولد کا ہے اور اگر کچھ نہ کہا تو والد کا ہے۔

فقیہ ابواللیثؒ نے فرمایا کہ اگر وہ ہدیہ لڑکے کے لائق ہے جیسے پہننے کے کپڑے یا کوئی ایسی چیز جو اس کے استعمال کی ہے تو وہ لڑکے کی ہوگی اور اگر ہدیہ میں درہم یا دینار ہوں یا کوئی

اسباب خانہ داری یا حیوانات میں سے ہو پس اگر باپ کے عزیزوں یا دوستوں میں سے کسی نے بھیجی تو وہ باپ کی ہوگی اگر کسی شخص نے ختنہ کے واسطے کھانا کیا اور لوگوں نے اس کو ہدیہ بھیجا اور لڑکے کے سامنے رکھا اصل میں سے مراد مال معین ہے لیکن بنظر افادہ یوں ترجمہ کیا گیا۔ ع قولہ نہ اس انگور --- پس خوشہ مذکور اس پر تاوان رہے گا کہ بعینہ موجود ہو تو واپس کرے اور وجہ یہ ہے کہ عرف میں ایسی معافی میں غصبی مال کا قصد نہیں ہوتا ہے لیکن اگر اس نے وہ خوشہ تلف کر دیا ہو تو امید ہے کہ معاف ہو جائے۔ واللہ اعلم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 85 | Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

Whether the donor explicitly stated that a gift is for the boy or not, if the gift is something suitable for a boy, such as clothing or a ball, it shall belong to the boy, as it is customary to give such things into the ownership of children. If it is not suitable for the boy, then if it was sent by the father’s relatives or friends, it belongs to the father; if it was sent by the mother’s relatives or friends, it belongs to the mother. This is because it is well-known (ma'ruf) that in the case of the father’s side, the father is intended to be the owner, and in the case of the mother’s side, the mother is intended. Therefore, in such matters, reliance is placed on local custom ('urf) and habit. If, in any place, there exists an apparent reason or evidence contrary to this custom, it shall be relied upon. Similarly, if a wedding feast (Walima) is held for one's daughter and people send gifts, they shall be distributed in the same manner. All this applies when the donor has not specified whether the gift is for the mother, father, husband, or wife, and it is difficult to refer back to their statement. If the donor did specify, it shall be handled according to their statement. This is mentioned in Al-Zahiriyyah.

A person returned from a journey and left some gifts with his host, saying, "Distribute this among your children, your wife, and yourself." If the donor is present, his clarification should be sought. If not, items specifically suitable for women shall go to the wife; items for girls to the girls; items for boys to the boys; and items suitable for the host himself shall be given to him. If the gift is something suitable for both men and women, it should be observed: if the donor is from the man’s relatives or friends, it shall belong to the man; if the donor is from the woman’s relatives or acquaintances, it shall belong to her. This is because reliance in such matters is placed on custom and habit. This is recorded in Al-Muhit. If someone sends a gift in a bowl or vessel to another, if the gift is like 'Tharid' (a meat broth dish), it is permissible to eat it from that vessel, as permission to use the vessel is implied, since transferring it to another dish might spoil its taste. If the item is of the nature of fruit, etc., and there is a close and informal relationship between the two parties, it is permissible (mubah) to eat from that vessel; otherwise, it is not. If the gift is sent in a vessel and the custom is to return such vessels, the recipient does not become the owner of the vessel (e.g., a bowl, basket, or tray). If the custom is not to return the vessel (e.g., a palm-leaf basket for dates), then the vessel itself is also a gift, and it is not necessary to return it. If the vessel is not a gift (must be returned), it remains as a trust (amanah) with him, and he has no right to use it for anything other than the

gift. If it is customary to eat the gift from that vessel, he may do so; but if the custom is to remove the items and empty the vessel, then it is mandatory for him to empty it. This is in Siraj al-Wahhaj.

Ibn Maqatil was asked about a group of people sitting at a dining cloth (dastarkhwan) who gave some food to a person sitting at another table...

---

1. **The term 'Well-known' (Ma'ruf):** This means that relatives of the father send gifts primarily with the father in mind, and those of the mother with the mother in mind. In reality, each considers their relative when sending the gift, as if making them the owner of that gift.
2. **The term 'Daughter':** The original Arabic text uses 'Bint' (daughter), but if the word 'Ibn' (son) were used instead, it would be more in accordance with the Sunnah, as the Walima feast in the Sunnah is hosted by the husband, not the wife. (Take note).
3. **Ibn Maqatil:** It should be clear that the basis of this issue is that the food served at an invitation is not made the property of the guests; they do not have the right of ownership over it. Rather, the host has merely made it permissible (mubah) for them to eat. Therefore, logically (Qiyas), they cannot give it to people at another table, but by way of judicial preference (Istihsan), the guests at that invitation are treated as a single unit. And Allah knows best.

चाहे उपहार देने वाले ने यह कहा हो कि यह लड़के के लिए है या न कहा हो, यदि वह उपहार ऐसा है जो लड़के के योग्य है जैसे कपड़े या गेंद आदि, तो वह लड़के के लिए होगा, क्योंकि ऐसी चीजें लड़के के स्वामित्व (मिल्कियत) में देने का रिवाज है। और यदि वह लड़के के योग्य न हो, तो यदि पिता के संबंधियों या मित्रों में से किसी ने भेजा है, तो वह पिता का है; और यदि माता के संबंधियों या मित्रों में से किसी ने भेजा है, तो वह माता का है। क्योंकि पिता की स्थिति में पिता को और माता के संबंधियों की स्थिति में माता को मालिक बनाना सर्वविदित (मारूफ) है। अतः ऐसी स्थिति में रीति-रिवाजों (उर्फओ-आदत) पर भरोसा किया जाता है। यदि किसी स्थान पर इस रीति-रिवाज के अलावा कोई स्पष्ट कारण या प्रमाण किसी अन्य बात पर आधारित हो, तो उस पर भरोसा किया जाएगा। इसी प्रकार यदि अपनी पुत्री के विवाह का वलीमा किया गया और लोगों ने उपहार भेजे, तो उसमें भी इसी प्रकार विभाजन होगा। यह सब उस स्थिति में है जब उपहार देने वाले ने यह स्पष्ट न किया हो कि यह माता का है, पिता का है, पति का है या पत्नी का है, और उसकी स्पष्ट राय जानना भी कठिन हो। यदि उसने स्पष्ट कर दिया हो, तो उसके बयान के अनुसार ही रखा जाएगा। यह ज़हीरिया में वर्णित है।

एक व्यक्ति यात्रा से आया और जिसके यहाँ वह रुका, उसके पास कुछ उपहार रखे और कहा कि इसे अपनी संतान, पत्नी और अपने बीच बाँट लो। यदि उपहार देने वाला व्यक्ति उपस्थित हो, तो उसके स्पष्टीकरण की ओर रुख किया जाएगा। और यदि वह न हो, तो जो चीजें विशेष रूप से महिलाओं के योग्य हैं, वे पत्नी को मिलेंगी; जो लड़कियों के योग्य हैं, वे लड़कियों को; जो लड़कों के योग्य हैं, वे लड़कों को; और जो उस व्यक्ति के स्वयं के योग्य हैं, वे उसे मिलेंगी। यदि उपहार ऐसी वस्तु हो जो पुरुष और महिला दोनों के योग्य हो, तो देखा जाएगा कि यदि उपहार देने वाला पुरुष के संबंधियों या मित्रों में से है, तो वह पुरुष के लिए होगा; और यदि वह महिला के रिश्तेदारों या जान-पहचान वालों में से है, तो उसे मिलेगा। क्योंकि ऐसी स्थितियों में विश्वास रीति-रिवाजों पर आधारित होता है। यह 'मुहीत' में है। यदि किसी व्यक्ति ने दूसरे को किसी प्याले या बर्तन में कोई उपहार भेजा, तो यदि उपहार 'थरीद' (शोरबे वाला भोजन) जैसा हो, तो उसे उसी बर्तन में खाना जायज है, क्योंकि परोक्ष रूप से उस बर्तन में खाने की अनुमति दी गई है, क्योंकि दूसरे बर्तन में निकालने से उसका स्वाद खराब हो सकता है। और यदि वह वस्तु फल आदि की श्रेणी की हो, और दोनों के बीच घनिष्ठता और अनौपचारिकता हो, तो भी उसी बर्तन में खा लेना वैध (मुबाह) है, अन्यथा नहीं। यदि उपहार किसी बर्तन में भेजा गया और रिवाज यह है कि वह बर्तन वापस किया जाए, तो वह व्यक्ति बर्तन का

मालिक नहीं होगा (जैसे प्याला, टोकरी या परात आदि)। और यदि बर्तन वापस करने का रिवाज न हो (जैसे खजूर की टोकरी या डलिया), तो वह बर्तन भी उपहार ही माना जाएगा और उसे वापस करना आवश्यक नहीं है। जब वह बर्तन उपहार नहीं हुआ (वापस करने वाला हुआ), तो वह उसके पास अमानत के रूप में रहेगा और उसे उपहार के अलावा किसी अन्य चीज में उपयोग करने का अधिकार नहीं होगा। यदि रिवाज यह हो कि उस बर्तन में उपहार की चीज खाई जा सकती है, तो ठीक है; और यदि रिवाज यह हो कि उसे बर्तन से निकाल लिया जाए और बर्तन खाली कर दिया जाए, तो उसे खाली करना आवश्यक होगा। यह 'सिराजुल वहाज' में है।

इब्न मुक़ातिल से पूछा गया कि कुछ लोग एक दस्तरख्वान पर बैठे हैं और उन्होंने किसी ऐसे व्यक्ति को जो दूसरे दस्तरख्वान पर है...

---

1. 'मारूफ' का अर्थ... यानी पिता के संबंधी जो उपहार भेजेंगे वे पिता के सम्मान में भेजेंगे और माता के संबंधी माता के सम्मान में। वास्तविकता में प्रत्येक ने अपने प्रियजन का ध्यान रखकर उपहार भेजा है, मानो उन्होंने उसे ही उस उपहार का मालिक बनाया हो।
2. शब्द 'पुत्री' मूल अरबी प्रति में 'बिन्त' (पुत्री) है, लेकिन यदि इसकी जगह 'इब्न' (पुत्र) होता तो सुन्नत के अधिक अनुकूल होता, क्योंकि सुन्नत में वलीमा पति की ओर से होता है न कि पत्नी की ओर से।
3. इब्न मुक़ातिल... स्पष्ट हो कि इस समस्या का आधार यह है कि दावत में जो भोजन रखा गया है, वह मेहमानों की संपत्ति नहीं बनाई गई है, इसलिए उन्हें मालिकाना हक के साथ उसका उपयोग करने का अधिकार नहीं है, बल्कि मेजबान ने उन्हें केवल खाने की अनुमति (मुबाह) दी है। इसी कारण कयास यह है कि वे दूसरे दस्तरख्वान वालों को नहीं दे सकते, और 'इस्तेहसान' का कारण यह है कि उस दावत के मेहमानों का नियम एक ही है। (वल्लाहु तआला आलम - अल्लाह बेहतर जानता है)।

رکھے پس خواہ ہدیہ دینے والے نے یہ کہا ہو کہ یہ لڑکے کے واسطے ہے یا نہ کہا ہو اگر وہ ہدیہ ایسا ہو گا کہ جو لڑکے کے لائق ہے مثل کپڑے یا گیند وغیرہ کے تو وہ لڑکے کے واسطے ہوگا کیونکہ ایسی چیزیں لڑکے کی ملک میں دینے کی عادت ہے اور اگر لڑکے کے لائق نہ ہو پس اگر باپ کے عزیزوں یا دوستوں میں سے کسی نے بھیجا ہے تو وہ باپ کا ہے اور اگر ماں کے عزیزوں دوستوں میں سے کسی نے بھیجا ہے تو وہ ماں کا ہے کیونکہ باپ کی صورت میں باپ کا مالک اور ماں کے عزیزوں سے ماں کا مالک کرنا معروف ہے پس ایسے مقام پر عرف و عادت پر اعتماد کیا جاتا ہے حتیٰ کہ اگر کسی مقام پر اس عرف و عادت کے سوا کوئی سبب و دلیل ظاھری کسی دوسرے امر پر قائم ہو تو اس پر اعتماد کیا جائے گا اسی طرح اگر اپنی دختر کے زفاف کا ولیمہ کیا اور لوگوں نے ہدیہ بھیجے تو اس میں بھی اسی طور سے تقسیم ہو گی اور یہ سب اس صورت میں ہے کہ ہدیہ دینے والے نے یہ نہ کہا ہو کہ یہ ماں کا ہے یا باپ کے واسطے ہے یا شوہر کے واسطے ہے یا بیوی کے واسطے ہے اور اس کے قول کی طرف رجوع کرنا بھی متعذر ہو اور اگر اس نے ایسا کہہ دیا تو اسی کے بیان کے موافق رکھا جائے گا یہ ظہیریہ میں ہے۔

ایک شخص سفر سے آیا اور جس کے پاس اترا اس کے پاس کچھ ہدیہ رکھا اور کہا کہ اس کو اپنی اولاد اور بیوی اور اپنے درمیان تقسیم کر دے پس اگر ہدیہ دینے والا موجود ہو تو اس کے بیان کی طرف رجوع کیا جائے گا اور اگر نہ ہو تو جو چیزیں خاصہ عورتوں کے لائق ہیں وہ بیوی کو ملیں گی اور جو چیزیں لڑکیوں کے لائق ہیں وہ لڑکیوں کو اور جو لڑکوں کے لائق ہیں وہ لڑکوں کو اور جو خود اس شخص کے لائق ہیں وہ اس کو ملیں گی اور اگر ہدیہ ایسی چیز ہو کہ مرد و عورت سب کے لائق ہے تو دیکھا جائے گا کہ اگر ہدیہ دینے والا مرد کے عزیزوں یا دوستوں میں

سے ہے تو مرد کے واسطے ہو گی اور اگر عورت کے اقارب اور شناسائیوں سے ہے تو اس کو ملے گی کیونکہ اعتماد ایسے مقام پر عرف و عادت پر ہوتا ہے یہ محیط میں ہے اگر کسی شخص نے دوسرے کو کسی پیالہ یا ظرف میں کوئی ہدیہ بھیجا پس اگر ہدیہ مثل ثرید وغیرہ کے ہو تو اس کو اسی ظرف میں کھانا جائز ہے کیونکہ دلالتہً اس برتن میں کھانے کی اجازت دی گئی ہے اس واسطے کہ اگر دوسرے برتن میں کرلے تو اس کی لذت جاتی رہے گی اور اگر وہ شے فواکہ وغیرہ کی قسم سے ہو پس اگر دونوں میں کشادہ روئی اور بے تکلفی ہو تو بھی اسی برتن میں کھالینا مباح ہے ورنہ مباح نہیں ہے اور اگر ہدیہ کسی برتن یا ظرف میں بھیجا اور عادت یہ ہے کہ وہ ظرف واپس کیا جائے تو وہ شخص برتن و ظرف کا مالک نہ ہوگا جیسے پیالہ اور ٹوکری و سینی وغیرہ اور اگر برتن واپس کرنے کی عادت نہ ہو جیسے چھوہاروں کی زنبیل وغیرہ جیسے ڈالی میں آتی ہے تو وہ ظرف بھی ہدیہ ہے کہ اس کا واپس کرنا لازم نہیں ہے پھر جب وہ ظرف ہدیہ نہ ہوا تو اس کے پاس امانت رہے گا اور اس کو سوائے ہدیہ کے دوسری چیز میں استعمال کرنے کا اختیار نہ ہوگا اور اگر عادت جاری ہو کہ اس ظرف میں ہدیہ کی چیز کھا سکتا ہے اور اگر عادت یوں ہو کہ اس ظرف سے نکال لے اور ظرف کو خالی کر دے تو اس کا خالی کر دینا اس پر لازم ہوگا یہ سراج الوہاج میں ہے۔

ابن مقاتل سے دریافت کیا گیا کہ چند لوگ ایک دسترخوان پر بیٹھے اور انہوں نے ایسے شخص کو جو دوسرے دسترخوان پر ہے...

---

1. قولہ معروف... یعنی باپ کے عزیز جو ہدیہ بھیجیں گے وہ محض باپ کے خیال سے بھیجیں گے اور ماں کے عزیز محض ماں کے خیال سے پس حقیقت میں ہر ایک نے اپنے عزیز کا خیال کر کے ہدیہ بھیجا گویا اپنے عزیز کو اس ہدیہ کا مالک کیا۔

2. قولہ دختر اصل نسخہ عربی میں بنتہ یعنی دختر ہے لیکن بجائے اس کے اگر لفظ ابنہ یعنی بیٹا ہوتا تو طریقہ سنت سے موافق تھا کیونکہ سنت میں دعوت ولیمہ از جانب شوہر ہے نہ از جانب زوجہ فافہم۔

3. قولہ ابن مقاتل... واضح ہو کہ اس مسئلہ کی بنیاد یہ ہے کہ دعوت میں جس قدر کھانا رکھا گیا وہ مہمانوں کی ملکیت نہیں کیا گیا تو ان کا مالکانہ تصرف کا اختیار نہیں ہے بلکہ میزبان نے ان کو اس میں سے کھانا مباح کر دیا ہے اسی واسطے قیاس یہ کہ دوسرے دسترخوان والوں کو نہیں دے سکتا اور استحسان کی وجہ یہ کہ اس دعوت کے مہمانوں کا حکم واحد ہے۔ واللہ تعالیٰ اعلم۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 6 | 86 | Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

If someone is not with them but is serving them and is given something, Ibn Muqatil (RA) stated that this act is not permissible for them. However, if it is given to someone sharing their table (at a meal), there is no harm. The Jurist (Faqih) (RA) stated that this is a rational opinion (qiyasi), but by way of judicial preference (istihsan), the ruling is that if a person participating in a feast is given something, it is permissible, and we adopt this istihsan; this is mentioned in *Al-Hawi*. Zaid said to Amr, "Go to my vineyard and take some grapes," and said nothing further; the preferred view is that he may take seven grapes, as stated in *Fatawa al-Utabiyya*. If he said the same regarding wheat, he may take two *mann* (a unit of weight), as stated in *Al-Muhit*. Here, age refers to the legal age (shar'i). If a boy brings a gift and says, "My father sent this gift to you," it is permissible to eat it, but if one suspects the boy is lying, it is not permissible; this is in *Multaqat*. Imam Abu Yusuf (RA) stated that if Zaid bought a cloth from Amr for ten dirhams but paid in heavier (higher value) coins than agreed, Amr should not accept them unless Zaid explicitly says they are lawful or intended for him; this is in *Al-Hawi*.

If an agent (wakil) says, "I wish to avoid taking your property and remain safe," meaning he wants protection from liability as an agent, and the principal (muwakkil) says, "You are permitted to take from my property from one to one hundred dirhams," and the agent then acts with discretion, it is not permissible for him to take fifty or one hundred dirhams all at once. He is only permitted to take what is necessary for food, drink, or essential needs; this is in *Multaqat*. If a person sends a gift to their creditor (the one they owe money to), and they were not in the habit of sending gifts before the debt, then accepting it is disliked (makruh); this is in *Sirajiyya*. A cow is jointly owned by two people, and they agree that each will keep it for fifteen days and take its milk; this agreement is void (batil), and neither is permitted more than their share even if they grant permission to each other. However, if one consumes the excess and the other then waives the right (forgives it), it becomes permissible. This is because in the first case, it is a gift of an undivided portion of a divisible item, which is invalid (hiba musha'). In the second case, although it involves an undivided portion, it is akin to a debt settlement, which is permissible; this is in *Fatawa Imadiyya*. If someone loots a pillow from a bridal procession and sells it, it is lawful provided it was placed there specifically to be distributed/taken; this is in *Qunyah*. If a creditor is told "Your debtor has died and left nothing," and he replies, "I have made it lawful (forgiven it)," the debtor is cleared. Similarly, if he says "He is

absolved," he is cleared. Even if it later turns out the debtor did leave assets, the absolution remains. However, if he merely repeats "So he is absolved" as a confirmation of a premise, it may not constitute a legal waiver; this is in *Tatarkhaniya*. If Zaid sends a gift to Amr and it is later discovered that the gift consisted of milk from a cow belonging to Zaid's minor son, it is not permissible. Converting the milk into yogurt does not make the father the owner, nor does the father giving compensation to the minor change this ruling; as stated in *Al-Qunyah*.

Footnote 1: Regarding a shared cow: the milk should actually be split half-and-half if ownership is equal. If they set 15-day turns, it is invalid because what one takes in their turn should be equal to what the other gets, but daily milk yields vary, making equality impossible. A gift of a shared undivided item is generally invalid. The legal solution (hila) is for one to purchase the other's half-share for a period, becoming the sole owner of the milk, then later selling their share back or swapping. Mentioned in *Al-Ghunyah*. And Allah knows best.

या जो उनके साथ नहीं है बल्कि उनकी सेवा कर रहा है, यदि उसे कोई चीज़ दी गई तो इब्न मुक़ातिल (रह.) ने फ़रमाया कि उनके लिए यह कार्य उचित नहीं है। और यदि ऐसे व्यक्ति को दी गई जो उनके साथ दस्तरख़्वान (भोजन के आसन) पर है, तो कोई डर नहीं है। और फ़कीह (रह.) ने फ़रमाया कि यह कथन क़यासी (तर्क आधारित) है और इस्तिहसान (विवेकपूर्ण प्राथमिकता) के आधार पर यह आदेश है कि जो व्यक्ति उस दावत में सम्मिलित है, यदि उसे कुछ सूचित किया गया तो यह जायज़ है और हम इसी इस्तिहसान को अपनाते हैं; यह 'हावी' में है। ज़ैद ने अम्र से कहा कि "मेरे अंगूर के बाग में जा और अंगूर ले ले" और इसके अतिरिक्त कुछ नहीं कहा, तो पसंदीदा मत यह है कि वह सात अंगूर ले; ऐसा 'फ़तावा अल-उताबीय्या' में है। और यदि गेहूँ लेने को इसी तरह कहा तो दो मन ले; ऐसा 'मुहीत' में है। और यहाँ 'सुन' (उम्र) से अभिप्राय शरई उम्र है। एक लड़का उपहार लाया और कहा कि "मेरे पिता ने तुम्हें उपहार भेजा है", तो उसका खाना जायज़ है, लेकिन यदि उसके दिल में यह गुज़रे कि यह लड़का झूठा है, तो जायज़ नहीं है; यह 'मुल्तक़त' में है। इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) ने फ़रमाया कि यदि ज़ैद ने अम्र से दस दिरहम में एक कपड़ा ख़रीदा और दिरहम वज़न में भारी कर दिए (यानी जो तय हुए थे उससे अधिक प्रचलित सिक्के दिए), तो उन्हें स्वीकार न करे जब तक वह यह न कह दे कि यह तुम्हारे लिए हलाल हैं या तुम्हारे वास्ते हैं; यह 'हावी' में है।

यदि वक़ील (प्रतिनिधि) ने कहा कि "मैं तुम्हारे माल लेने से बचूँ और सुरक्षित रहूँ", यानी वह चाहता है कि यदि वक़ील नियुक्त हो तो इससे बच जाए, और मुवक्किल (नियोक्ता) ने कहा कि "तुझे मेरे माल लेने में एक दिरहम से सौ दिरहम तक की अनुमति है", फिर वक़ील ने मुख़्तार (स्वतंत्रता) अपनाई तो उसे यह अधिकार नहीं है कि वह एक साथ सौ या पचास दिरहम ले ले, बल्कि उसे केवल भोजन-पान या ज़रूरी दिरहम लेने की अनुमति है; यह 'मुल्तक़त' में है। एक व्यक्ति ने अपने लेनदार (जिससे ऋण लिया हो) को कोई उपहार भेजा, तो यदि वह ऋण लेने से पहले उपहार नहीं भेजता था, तो उसे स्वीकार करना मकरूह (नापसंद) है; यह 'सिराजिय्या' में है। एक गाय १ــ दो व्यक्तियों में साझा है, दोनों इस बात पर सहमत हुए कि प्रत्येक के पास गाय पंद्रह-पंद्रह दिन रहे और वह उसका दूध ले, तो यह समझौता बातिल (अमान्य) है और किसी को भी अधिक हिस्सा हलाल नहीं होगा, चाहे वे एक-दूसरे को अनुमति ही क्यों न दे दें। लेकिन यदि वह अतिरिक्त दूध नष्ट कर दे और फिर दूसरा उसे हलाल (माफ़) कर दे, तो यह मान्य होगा क्योंकि पहली स्थिति में उपहार ऐसी अविभाजित वस्तु का है जो विभाज्य है, इसलिए जायज़ नहीं है। दूसरी स्थिति में, यद्यपि यह 'हिबा मुशा' (अविभाजित उपहार)

है, लेकिन यह ऋण के सदृश है, इसलिए जायज़ है; यह 'फ़तावा इमादिय्या' में है। दुल्हन की डोली का तकिया एक व्यक्ति लूट लाया और उसे बेच दिया, तो वह हलाल है बशर्ते उसे लुटाने के लिए ही रखा गया हो; यह 'कुनया' में है। लेनदार से कहा गया कि "तेरा ऋणी मर गया और उसने कुछ नहीं छोड़ा", उसने कहा "मैंने उसे मुक्त (हलाल) किया", तो वह मुक्त हो जाएगा। इसी प्रकार यदि कहा गया "वह बरी है" और लेनदार ने पुष्टि की, तो वह बरी है। अब यदि यह बात वास्तविकता के विरुद्ध निकली (अर्थात ऋणी ने कुछ छोड़ा था), तो भी वह बरी रहेगा। और यदि कहा गया "वह बरी है" और लेनदार ने कहा "तो वह बरी है", तो वह बरी नहीं होगा; यह 'ततारख़ानिया' में है। यदि ज़ैद ने अम्र को वही उपहार भेजा, फिर पता चला कि वह उसके नाबालिग लड़के की गाय के दूध का है, तो यह जायज़ नहीं है। दूध से दही बना देने से पिता उसका मालिक नहीं बन जाएगा, इसी प्रकार यदि पिता ने नाबालिग को उसका मुआवज़ा दे दिया, तब भी यही आदेश है; ऐसा 'कुनया' में है।

१ـــ एक गाय, यानी उस गाय का दूध वास्तव में दोनों के लिए आधा-आधा होना चाहिए जब बराबर की साझेदारी है। यदि दोनों ने पंद्रह-पंद्रह दिन की बारी तय की, तो यह इसलिए जायज़ नहीं है क्योंकि एक ने अपनी बारी में जितना दूध लिया, उतना ही दूसरे को मिलना चाहिए, और यह भविष्य में ऋण की तरह प्राप्त हो सकता है। परंतु दूध की मात्रा प्रतिदिन भिन्न होती है, इसलिए समानता निश्चित नहीं हो सकती। यदि कहा जाए कि पहला व्यक्ति अपना अतिरिक्त हिस्सा दूसरे को माफ़ कर दे, तो साझा वस्तु का दान (हिबा) मान्य नहीं है। इसका उपाय यह है कि एक व्यक्ति दूसरे का आधा हिस्सा खरीद ले, फिर वह पूरे दूध का स्वामी होगा, फिर एक महीने बाद अपना हिस्सा दूसरे को बेच दे। यह 'ग़निया' में वर्णित है। और अल्लाह सबसे बेहतर जानता है।

یا جوان کے ساتھ نہیں ہے بلکہ ان کی خدمت کر رہا ہے کوئی چیز دے دی تو ابن مقاتلؒ نے فرمایا کہ ان کو یہ فعل روا نہیں ہے اور اگر ایسے شخص کو دی جو ان کے ساتھ ان کے دستر خوان پر ہے تو کچھ ڈر نہیں ہے اور فقیہؒ نے فرمایا کہ یہ قول قیاسی ہے اور استحساناً یہ حکم ہے کہ جو شخص اس ضیافت میں شریک ہے اگر اس کو کچھ خبر دی تو جائز ہے اور ہم اسی استحسان کو لیتے ہیں یہ حاوی میں ہے زید نے عمرو سے کہا کہ میرے انگور کے باغ میں جا اور انگور لے لے اور اس سے زیادہ کچھ نہ کہا تو مختار یہ ہے کہ سات انگور لے کذا فی الفتاویٰ العتابیہ اور اگر گیہوں سے لینے کو اسی طرح کہا تو دو من لے کذا فی المحیط اور سن سے مراد سن شرعی ہے ایک لڑکا ہدیہ لایا اور کہا کہ میرے باپ نے تجھے ہدیہ بھیجا ہے تو اس کا کھانا جائز ہے لیکن اگر اس کے دل میں یہ گزرے کہ یہ جھوٹا ہے تو جائز نہیں ہے یہ ملتقط میں ہے امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ اگر زید نے عمرو سے دس درہم کو ایک کپڑا خرید لیا اور درہم وزن میں بھاری کر دیئے یعنی جو ٹھہرے تھے ان سے رائج دیئے تو قبول نہ کرے جب تک وہ یہ نہ کہہ دے کہ تجھے حلال ہیں یا تیرے واسطے ہیں یہ حاوی میں ہے۔

اگر وکیل نے کہا کہ میں تیرے مال لینے سے بچ جاؤں اور سالم رہوں یعنی یہ چاہتا ہوں کہ اگر وکیل مقرر ہوں تو اس سے بچ جاؤں اور موکل نے کہا کہ تو میرے مال لینے سے ایک درہم سے سو درہم تک حلت میں ہے پھر وکیل نے مکاتب اختیار کیا تو اس کو روا نہیں ہے کہ یکبارگی سو درہم یا پچاس درہم لے لے اور اس کو یہ روا ہے کہ کھانے پینے یا درہم سے جو ضروری ہو لے لے یہ ملتقط میں ہے ایک شخص نے اپنے قرض دینے والے کو کوئی چیز ہدیہ بھیجی پس اگر قرض لینے سے پہلے کوئی شے ہدیہ نہ بھیجتا ہو تو قبول کرنا مکروہ ہے یہ سراجیہ میں ہے ایک

گائے ۱؎ دو شخصوں میں مشترک ہے دونوں اس امر پر رضامند ہوئے کہ ہر ایک کے پاس پندرہ پندرہ روز رہے اور وہ اس کا دودھ لے تو یہ باطل ہے اور کسی کو زیادہ حلال نہ ہوگا اگرچہ ایک دوسرے کو حلت میں کر دے یعنی حلال کر دے لیکن اگر زیادتی کو تلف کر دے پھر دوسرا اس کو حلال کر دے یعنی معاف کر دے تو روا ہوگا کیونکہ پہلی صورت میں ہدیہ ایسی شے غیر منقسم کا ہے جو محتمل قسمت ہے اس واسطے نہیں جائز ہے اور دوسری صورت میں اگرچہ ہبہ مشاع ہے لیکن قرضہ کا ہے اس واسطے جائز ہے یہ فتاویٰ عمادیہ میں ہے دلہن کی ڈولی کا تکیہ ایک شخص لوٹ لایا اور اس کو فروخت کیا تو حلال ہے بشرطیکہ وہ لٹانے کے واسطے رکھا گیا ہو یہ قنیہ میں ہے قرض خواہ سے کہا گیا کہ تیرا قرض دار مر گیا اور اس نے کچھ نہیں چھوڑا اس نے کہا کہ فہو فی حل پس وہ حلت میں ہے تو بری ہو جائے گا اور علی ہذا اگر یوں ہی کہا گیا اور اس نے کہا کہ ہو بری یعنی وہ بری ہے اب ہر گاہ یہ کہ خلاف ظاہر ہوا یعنی اس نے مثلاً کچھ چھوڑا ہے تو وہ بری رہے گا اور اگر کہا کہ فہو بری پس وہ بری ہے تو بری نہ ہو گا یہ تاتارخانیہ میں ہے اگر زید نے عمرو کو وہی ہدیہ بھیجا پھر معلوم ہوا کہ یہ وہی اس کے نا بالغ لڑکے کی گائے کے دودھ کا ہے تو جائز نہیں ہے اور دودھ کے دہی بنا دینے سے باپ اس کا مالک نہ ہو جائے گا اسی طرح اگر باپ نے نا بالغ کو اس کا عوض دے دیا تو بھی یہی حکم ہے کذا فی القنیہ۔

۱؎ ایک گائے یعنی اس گائے کا دودھ درحقیقت دونوں کے واسطے نصف نصف چاہئے جبکہ مساوی شرکت ہے پھر اگر دونوں نے پندرہ پندرہ دن کی باری مقرر کی تو اس وجہ سے نہیں جائز ہے کہ ایک نے اپنی باری میں جس قدر دودھ لیا اسی قدر دوسرے کو ملنا چاہئے اور بھی گویا قرضہ کے مثل آئندہ مل سکتا ہے اس لئے کہ حق تو اس دودھ میں تھا جو اول نے اپنی باری میں سب لے لیا پھر بھی یہ معلوم نہیں ہو سکتا کہ برابر ہو گا اس واسطے کہ روزانہ دودھ میں فرق ہو گا اگر کہو کہ پہلا اپنا زائد حق دوسرے کو اس کی باری میں معاف کر دے تو جواب یہ ہے کہ یہاں

معاف کرنے کے کیا معنی ہیں اگر یہ مراد ہے کہ ہبہ کر دے تو مشترک کا ہبہ جائز نہیں ہے اور اگر یہ مراد ہے کہ دوسرا بقدر اس کے حق کے تلف کر دے تا کہ اس پر تاوان چڑھ جائے پھر وہ معاف کر دے تو یہ جائز نہیں لیکن اگر اول نے بعد تاوان چڑھنے کے معاف نہ کیا تو اس کو اسی کے مثل لا کر دینا واجب ہو گا فافہم۔ اور حیلہ یہ ہے کہ اس کا حصہ آدھے خرید لے تو کل دودھ اس کا ہو گا پھر مہینہ بھر کے بعد دوسرے کے ہاتھ اپنا حصہ فروخت کر دے اور جو ثمن ادھار ہے اس کا بدلہ کر لے پس وہ بھی مہینہ بھر کل دودھ کھائے پھر دونوں نصف نصف خرید کر لیں فی الغنیۃ واللہ تعالیٰ اعلم۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 5 (87) Book of Gift (Kitab al-Hiba)

Fourth Chapter: In explanation of gifting a debt to the debtor.

Gifting a debt to the debtor is permissible according to analogy (*qiyas*) and juristic preference (*istihsan*). Gifting a debt to someone other than the debtor is permissible by juristic preference provided the creditor first authorizes them to collect the debt; this is mentioned in *Tatar-khaniyah*. Gifting or discharging a debt to the debtor becomes complete even without the debtor's acceptance. However, if the debtor rejects the gift or discharge, it stands nullified; this has been mentioned by the majority of scholars and is the preferred view, as stated in *Jawahir al-Ikhlati*. This ruling applies when the debt is not '*badal al-sarf*' (currency exchange consideration). If it is '*badal al-sarf*' and the creditor gifts or discharges it, it remains contingent upon the debtor's acceptance; if accepted, the discharge is valid, and if not accepted, it is not. In all other types of debts, the debtor is discharged regardless of whether they accept or not, but the gift or acquittal is nullified upon their rejection. All these rulings pertain to the principal debtor (*asil*). If the debt is gifted to a guarantor (*kafeel*), it is not complete without acceptance, and if the guarantor rejects it, it is nullified. If the guarantor is discharged, it is completed without acceptance and is not nullified by rejection. If the debt was gifted to the principal debtor or they were discharged and they died before rejecting it, the discharge is valid. Similarly, if the person has died and then the creditor discharges them, it is permissible. If the heir rejects it, the rejection will be effective and influential, and the ruling regarding the property will apply, i.e., it will be ruled that the deceased owes such an amount; this is the opinion of Imam Abu Yusuf (RA). Imam Muhammad (RA) stated that their rejection is of no consequence and the acquittal remains valid; this is in *al-Dhakhirah*. If the claimant discharges or gifts the debt to the principal, if they accept, both the principal and the guarantor are discharged. If they do not accept, they are not discharged; this is in *al-Khulasah*. If a person owes a debt and dies before paying it, and the creditor gifts the debt to the debtor's heir, it is valid regardless of whether the estate is exhausted by debts or not; this is in *Fatawa Qadi Khan*.

Gifting a debt to the debtor's minor son is not permissible.☆

If the heir rejects it, the gift is nullified, contrary to the opinion of Imam Muhammad (RA). If the gift is made to some of the heirs, it applies to all. If an heir is discharged, it is also valid; this is in *Wajiz al-Kardari*. In *Fatawa Ahu*, it states that if one of the heirs is discharged from a debt, it is valid for their respective portion. In *al-Khizanah*, it is

written that there are two contracts where death is considered equivalent to acceptance: gifting a debt to the debtor if they did not accept before death, and a bequest (*wasiyyat*) where the legatee did not accept before the testator died; the gift and bequest become binding. In *Fatawa 'Attabiyah*, it says that gifting a debt to the debtor's minor son is not permissible; this is in *Tatar-khaniyah*. If a debtor asks the claimant to discharge them, and the claimant replies, "I have certainly discharged you from my debt," and the debtor then says, "I do not accept," they are still discharged; this is in *al-Khulasah*. If an heir gifts their portion of the debt to the debtor before division, and the estate includes both cash and goods, it is valid by preference similar to a settlement (*sulh*). He (RA) said: If one gifts their share of specific property (*mal 'ayn*) to an heir or non-heir, it is not valid for divisible things but is valid for things that are not divisible; as stated in *al-Faqih*. In *Fatawa Ahu*, it is written that if money is collected from the debtor and then said to him, "What was mine, I have gifted to you," referring to the debt. 1. The term "*qabil-e-qismat*" refers to something fit for partitioning. "*Ghayr-e-qabil*" refers to what is not.

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 (87) किताबुल हिबा (दान की पुस्तक)

चौथा अध्याय: कर्जदार को कर्ज हिबा (दान) करने के बयान में

कर्जदार को कर्ज दान करना कयास (तर्क) और इस्तहसान (वरीयता) के अनुसार जायज़ है और कर्जदार के अलावा किसी दूसरे को कर्ज दान करना इस्तहसानन जायज़ है बशर्ते कि पहले कर्ज वसूल करने का हुक्म उसे दे दे, यह तातारखानिया में है। कर्जदार को कर्ज दान करना या उसे कर्ज से मुक्त करना कर्जदार की स्वीकारोक्ति के बिना भी पूरा हो जाता है। और यदि कर्जदार उस दान या मुक्ति को अस्वीकार कर दे, तो वह रद्द हो जाता है; यह आम मशाइख (विद्वानों) ने उल्लेख किया है और यही विचार मान्य है, यह जवाहर अल-इख्लाती में है। और यह हुक्म उस समय है जब यह कर्ज 'बदल-ए-सरफ' (मुद्रा विनिमय का मूल्य) न हो। और यदि यह 'बदल-ए-सरफ' हो और लेनदार ने इसे दान कर दिया या मुक्त कर दिया, तो यह कर्जदार की स्वीकृति पर निर्भर होगा; यदि उसने स्वीकार किया तो वह मुक्त होगा और यदि स्वीकार नहीं किया तो मुक्त नहीं होगा। बाकी सभी कर्जों में, चाहे वह स्वीकार करे या न करे, वह मुक्त हो जाता है, लेकिन बाकी सभी कर्जों में दान या मुक्ति उसके अस्वीकार करने से रद्द हो जाएगी। और यह सारा हुक्म असल (मूल ऋणी) का है। यदि जमानतदार (कफील) को कर्ज दान किया गया, तो स्वीकृति के बिना यह पूरा नहीं होगा, और यदि जमानतदार ने अस्वीकार कर दिया तो रद्द हो जाएगा। और यदि जमानतदार को मुक्त किया गया, तो वह बिना स्वीकृति के पूरा हो जाएगा और अस्वीकार करने से रद्द नहीं होगा। यदि मूल कर्जदार को कर्ज दान किया गया या उसे मुक्त किया गया और वह अस्वीकार करने से पहले ही मर गया, तो वह मुक्त हो गया। इसी प्रकार यदि वह मर चुका हो और फिर लेनदार ने उसे मुक्त कर दिया, तो यह जायज़ है। फिर यदि उत्तराधिकारी (वारिस) ने उसे रद्द कर दिया, तो उसका रद्द करना प्रभावी होगा और संपत्ति का हुक्म लागू होगा, यानी यह फैसला दिया जाएगा कि अमुक मृत व्यक्ति इतना कर्जदार है; यह इमाम अबू यूसुफ (रह.) का कथन है। और इमाम मुहम्मद (रह.) ने फरमाया कि उनका रद्द करना किसी काम का नहीं है और मुक्ति यथावत रहेगी, यह अल-ज़खीरा में है। और यदि लेनदार ने असल (मूल ऋणी) को कर्ज से मुक्त कर दिया या दान कर दिया, फिर यदि उसने स्वीकार कर लिया तो असल और जमानतदार दोनों मुक्त हो जाएंगे, और यदि स्वीकार नहीं किया तो मुक्त नहीं होंगे, यह खुलासः में है। एक व्यक्ति पर कर्ज है, वह उसे चुकाने से पहले मर गया और लेनदार ने कर्जदार के वारिस को कर्ज दान कर दिया, तो यह सही है, चाहे उसकी छोड़ी हुई संपत्ति कर्ज में डूबी हो या नहीं, यह फतावा काज़ी खान में है।

कर्जदार के नाबालिग बेटे को कर्ज दान किया तो जायज़ नहीं ☆

यदि उत्तराधिकारी ने अस्वीकार कर दिया तो दान रद्द हो जाएगा, जो इमाम मुहम्मद (रह.) के कथन के विपरीत है। और यदि कुछ उत्तराधिकारियों को दान किया गया, तो वह सभी के लिए दान होगा। और यदि उत्तराधिकारी को मुक्त किया गया, तो भी सही है, यह वजीज़-ए-करदरी में है। फतावा आहू में है कि यदि उत्तराधिकारियों में से किसी एक को कर्ज से मुक्त किया गया, तो वह उसके हिस्से में सही है। खज़ाना में लिखा है कि दो अनुबंध ऐसे होते हैं जिनमें मृत्यु को अनुबंध की स्वीकृति के समान माना जाता है: एक कर्जदार को ऋण दान करना कि यदि कर्जदार ने स्वीकार नहीं किया यहाँ तक कि वह मर गया, और दूसरा वसीयत का अनुबंध कि यदि वसीयत पाने वाले ने स्वीकार नहीं किया यहाँ तक कि वसीयत करने वाला मर गया, तो दान और वसीयत अनिवार्य हो गई। फतावा अताबिया में लिखा है कि यदि कर्जदार के नाबालिग बेटे को कर्ज दान किया गया, तो यह जायज़ नहीं है, यह तातारखानिया में है। यदि कर्जदार ने लेनदार से कहा कि "जो तेरा मुझ पर है, उससे तू मुझे मुक्त कर दे", उसने कहा कि "निश्चित रूप से मैंने तुझे अपने कर्ज से जो तुझ पर है मुक्त कर दिया", फिर कर्जदार ने कहा कि "मैं स्वीकार नहीं करता", तो वह मुक्त हो गया, यह खुलासः में है। यदि एक उत्तराधिकारी ने अपना कर्ज का हिस्सा बंटवारे से पहले कर्जदार को दान कर दिया और विरासत में नकद और वस्तु दोनों हैं, तो इस्तहसानन यह समझौते (सुलह) की तरह सही है। रजी अल्लाहु अन्हु ने फरमाया: और यदि विशेष संपत्ति (माल-ए-ऐन) से अपना हिस्सा किसी वारिस या गैर-वारिस को दान किया, तो वह विभाज्य चीजों में सही नहीं है और जो चीजें अविभाज्य हैं उनमें सही है, जैसा कि अल-फकीह में है। फतावा आहू में लिखा है कि यदि कर्जदार से धन वसूल कर लिया गया फिर उससे कहा गया कि "जो मेरा था मैंने तुझे दे दिया" यानी जो मेरा कर्ज तुझ पर था। 1. "काबिल-ए-किस्मत" का अर्थ है जो बंटवारे के योग्य हो। "गैर-काबिल" का अर्थ है जो इसके योग्य न हो।

چوتھا باب: قرض دار کو قرضہ ہبہ کرنے کے بیان میں

قرض دار کو قرضہ ہبہ کرنا قیاساً و استحساناً جائز ہے اور قرضہ سوائے قرض دار کے دوسرے کو ہبہ کرنا استحساناً جائز ہے جبکہ پہلے قرضہ وصول کرنے کا حکم اس کو دے دے یہ تاتارخانیہ میں ہے قرض دار کو قرضہ ہبہ کرنا یا بری کرنا بدون قرض دار کے قبول کرنے کے تمام ہو جاتا ہے اور اگر قرض دار اس کے ہبہ کرنے یا بری کرنے کو رد کر دے تو رد ہو جاتا ہے اس کو عامہ مشائخ نے ذکر کیا ہے اور یہی مختار ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے اور یہ حکم اس وقت ہے کہ یہ قرضہ بدل الصرف نہ ہو اور اگر بدل الصرف ہو اور قرض خواہ نے اس کو ہبہ یا بری کیا تو اس کے قبول کرنے پر موقوف رہے گا پس اگر قبول کیا تو بری ہوگا اور اگر نہ قبول کیا تو بری نہ ہوگا اور باقی تمام قرضوں میں خواہ قبول کر لے یا نہ کرے بری ہو جاتا ہے لیکن باقی تمام قرضوں میں ہبہ یا براءت اس کے رد کرنے سے رد ہو جائے گی اور یہ سب حکم اصل کا ہے اور اگر کفیل کو قرضہ ہبہ کیا تو بدون قبول کے تمام نہ ہوگا اور اگر کفیل نے رد کر دیا تو رد ہو جائے گا اور اگر کفیل کو بری کیا تو بدون قبول کے تمام ہو جائے گا اور رد کرنے سے رد نہ ہوگا اور اگر اصل قرض دار کو قرضہ ہبہ کیا یا اس کو بری کیا اور وہ رد کرنے سے پہلے مر گیا تو بری ہو گیا اسی طرح اگر مر گیا ہو اور پھر قرض خواہ نے اس کو بری کیا یا حالت میں کر دیا تو جائز ہے پھر اگر وارث نے رد کر دیا تو اس کا رد کرنا کام دے گا اور موثر ہو گا اور مال کا حکم ہوگا یعنی حکم کیا جائے گا کہ فلاں میت اس قدر قرض دار ہے اور یہ امام ابو یوسفؒ کا قول ہے اور امام محمدؒ نے فرمایا کہ اس کا رد کرنا کچھ کام کا نہیں ہے اور براءت بحالہ رہے گی یہ ذخیرہ میں ہے اور اگر طالب نے اصیل کو قرضہ سے بری کیا یا ہبہ کر دیا پس اگر اس نے قبول

کیا تو اصیل اور کفیل دونوں بری ہو جائیں گے اور اگر قبول نہ کیا تو بری نہ ہوں گے یہ خلاصہ میں ہے۔ ایک شخص پر قرضہ ہے وہ اس کے ادا کرنے سے پہلے مر گیا اور قرض خواہ نے قرض دار کے وارث کو قرضہ ہبہ کیا تو صحیح ہے خواہ ترکہ اس کا مستغرق ہو یا نہ ہو یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

قرضہ قرض دار کے نا بالغ بیٹے کو ہبہ کیا تو جائز نہیں☆

اگر وارث نے رد کیا تو ہبہ رد ہو جائے گا بخلاف قول امام محمدؒ کے اور اگر بعض وارثوں کو ہبہ کیا تو سب کو ہبہ ہوگا اور اگر وارث کو بری کیا تو بھی صحیح ہے یہ وجیز کر دری میں ہے فتاویٰ آہو میں ہے کہ اگر وارثوں میں سے ایک کو قرضہ سے بری کیا تو اس کے حصہ میں صحیح ہے اور خزانہ میں لکھا ہے کہ دو عقد ایسے ہوتے ہیں کہ ان میں مرجانا بمنزلہ قبول عقد کے قرار دیا جاتا ہے ایک مدیون کو دین ہبہ کرنا کہ اگر مدیون نے قبول نہ کیا یہاں تک کہ مدیون مر گیا اور دوسرا عقد وصیت کہ اگر موصی لہ نے قبول نہ کیا یہاں تک کہ موصی مر گیا تو ہبہ و وصیت واجب ہو گئی اور فتاویٰ عتابیہ میں لکھا ہے کہ اگر قرضہ قرض دار کے نا بالغ بیٹے کو ہبہ کیا تو جائز نہیں ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے اگر قرض دار نے طالب سے کہا کہ جو تیرا مجھ پر ہے اس سے تو مجھے بری کر دے اس نے کہا کہ ضرور میں نے تجھے اپنے قرضہ سے جو تجھ پر ہے بری کر دیا پھر مدیون نے کہا کہ میں نہیں قبول کرتا ہوں تو وہ بری ہو گیا یہ خلاصہ میں ہے اگر ایک وارث نے اپنا حصہ قرض مدیون کو تقسیم سے پہلے ہبہ کیا اور ترکہ میں نقد و عروض دونوں میں ہیں تو استحساناً مثل صلح کے صحیح ہے قال رضی اللہ عنہ اور اگر مال عین سے اپنا حصہ کسی وارث یا غیر وارث کو ہبہ کیا تو محتمل قسمت چیزوں میں صحیح نہیں ہے اور جو چیزیں غیر محتمل قسمت ہیں ان میں صحیح ہے کذا فی الفقیہ فتاویٰ آہو میں لکھا ہے کہ اگر مدیون سے مال وصول کر لیا پھر اس سے کہا کہ واے سے کہ مرابودہ است بتو بخشیدم یعنی جو

میرا قرضہ تجھ پر تھا ۱۔ قولہ قال یعنی شیخ رحمتہ اللہ تعالیٰ نے کہا قابل قسمت جو بٹوارہ کے لائق ہو۔ غیر قابل جو اس لائق نہ ہو۔

Kitab al-Hiba (88) Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6

"I have gifted it to you," then the gift (hiba) is valid. Once the gift is valid, the debtor has the right to reclaim whatever they gave to the claimant. This is mentioned in 'Tatar Khaniya'. If a creditor gifted the debt to the debtor, and the debtor neither accepted nor rejected it until they departed from the assembly; if the debtor rejected the gift after a few days, there is a difference of opinion among the scholars. The correct view is that the gift will not be rejected. This is stated in 'Jawahir al-Ikhlati'. Regarding whether the presence of an assembly is a condition for rejecting a gift, scholars differ, as noted in 'Tatar Khaniya'. In 'Mazun' it is written: if Zaid has a debt against Amr's slave and Zaid gifts it to Amr, it is valid, regardless of whether the slave is heavily in debt or not. As to whether Amr (the master) rejecting the gift would invalidate it, some have stated that it will be invalidated by consensus (ijma), and this is the chosen view. This is in 'Ghayathiya'. If a debt is shared between two people and one partner gifts their share to the debtor, it is valid. If half the debt is gifted unconditionally, it will be effective for one-quarter and suspended for the other quarter, similar to the ruling on gifting half of a shared slave. This is in 'Fatawa Sughra'. If a debtor gifts some property to the creditor, the creditor becomes the owner by way of gift, not by way of debt repayment. This is in 'al-Muhit'. A person said to their 'mukatab' (contracted slave): "Whatever I have against you, I gift to you." The slave replied, "I do not accept." Consequently, the slave became free, but the debt remained due. This is in 'Siraj al-Wahaj'. In 'Fatawa Ahu' it is written that Sheikh Burhan al-Din was asked: A person died destitute with outstanding debt; someone voluntarily paid off the debt as a favor. Is the debt absolved? The Sheikh replied that it is not, because absolving what is already absolved is inconceivable; the debt was effectively dropped due to death in poverty in worldly terms, but the right of claim in the hereafter is not dropped. This is in 'Tatar Khaniya'. And Sheikh Lahmi was asked: A tenant died and the lease was terminated; the heirs told the landlord (in Persian), "We are done with this house," will they be free from the rent? The Sheikh said they will not be free but the amount will be dropped. If by the grave, the landlord said, "Free the neck of this poor soul (from this burden)," and the heir replied, "He is already free," it will not be absolved. This is in 'al-Multaqit'.

If one says, "Make me miserly so that I may be miserly with you" ☆

Qazi Badi al-Din was asked: If a deceased man's wife says, "I have given my eighth share and dower to the sons," is she absolved from the estate? He said no. This is in 'Tatar Khaniya'. If one says to their debtor "I leave my debt upon you" (in Arabic,

Persian, or Urdu), then it is final and no claim can be made afterward. This is in 'Fusul 'Imadiya'. Qazi Jamal al-Din was asked: A person, out of benevolence, paid off another's debt to the creditor. After receiving the payment, the creditor absolved the debtor. Does the benefactor have the right to reclaim what they paid? He replied yes, they may reclaim it. A person said to another, "Your mother's husband's neck from this right which..." [The text ends abruptly].

Arabic Footnote Translation: It should not be hidden from you that one who pays for a person who died destitute does so only voluntarily. The absolution due to death in poverty is merely in terms of worldly judgment regarding the heirs, as evidenced by the claim in the hereafter. This claim in the hereafter proves it was not dropped in terms of religious duty. If someone pays voluntarily to remove the claim of the hereafter, it is valid. The Sheikh's statement was intended as a warning and emphasis... And Allah knows best.

किताब अल-हिबा (88) फतावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6

"मैंने तुम्हें उपहार (हिबा) दे दिया," तो हिबा सही है और जब हिबा सही हो गया, तो ऋणी (मदयुन) को यह अधिकार है कि उसने लेनदार (तालिब) को जो कुछ दिया है, वह उससे वापस ले ले। यह 'तातार्खानिआ' में दर्ज है। यदि ऋणदाता ने ऋणी को ऋण का उपहार दिया, और ऋणी ने न तो उसे स्वीकार किया और न ही अस्वीकार, यहाँ तक कि दोनों सभा (मजलिस) से अलग हो गए; फिर कुछ दिनों के बाद यदि उसने हिबा को अस्वीकार कर दिया, तो इसमें विद्वानों का मतभेद है। सही विचार यह है कि हिबा अस्वीकार नहीं होगा। यह 'जवाहर अल-इखलाती' में है। क्या हिबा अस्वीकार करने के लिए सभा का उपस्थित होना शर्त है, इसमें भी विद्वानों का मतभेद है, जैसा कि 'तातार्खानिआ' में बताया गया है। 'माज़ून' में लिखा है कि यदि ज़ैद का अम्र के गुलाम पर ऋण है और ज़ैद ने वह अम्र को उपहार में दे दिया, तो यह सही है, चाहे गुलाम पर ऋण इतना हो कि उसकी गर्दन ऋण में डूबी हो या नहीं। क्या अम्र (अर्थात स्वामी) के अस्वीकार करने से हिबा निरस्त हो जाएगा, तो कुछ विद्वानों ने कहा कि सर्वसम्मति (इज्मा) से निरस्त हो जाएगा, और यही मान्य है। यह 'ग़ियासिया' में है। यदि ऋण दो व्यक्तियों में साझा हो और एक साझेदार अपना हिस्सा ऋणी को उपहार में दे दे, तो यह सही है। यदि उसने स्पष्ट रूप से आधा ऋण उपहार दिया, तो एक-चौथाई में हिबा लागू होगा और एक-चौथाई स्थगित रहेगा, जैसा कि साझा गुलाम के आधे हिस्से को उपहार में देने का नियम है। यह 'फतावा सुग़रा' में है। यदि ऋणी ने ऋणदाता को कुछ माल उपहार में दिया, तो ऋणदाता उसका मालिक उपहार के नाते होगा, न कि ऋण के कारण। यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने अपने मुकातब (अनुबंधित दास) से कहा, "जो मेरा तुझ पर है, मैंने तुझे उपहार दिया।" मुकातब ने कहा, "मैं स्वीकार नहीं करता।" तब मुकातब स्वतंत्र हो गया लेकिन ऋण उस पर बना रहा। यह 'सिराज अल-वहाज' में है। 'फतावा आहू' में लिखा है कि शेख बुरहानुद्दीन से पूछा गया कि एक व्यक्ति निर्धनता में मर गया और उस पर ऋण था; फिर किसी ने उपकार करते हुए उसका ऋण चुका दिया। क्या उसका ऋण समाप्त हो जाएगा? शेख ने कहा कि नहीं, क्योंकि समाप्त हो चुकी चीज़ को समाप्त करना संभव नहीं है, क्योंकि उसकी निर्धनता में मृत्यु के कारण ऋण पहले ही समाप्त हो गया था (संसार की दृष्टि से), लेकिन परलोक (आख़िरत) में दावे का अधिकार समाप्त नहीं होगा। यह 'तातार्खानिआ' में है। और लहमी शेख से पूछा गया कि एक किरायेदार मर गया और अनुबंध टूट गया; वारिसों ने मकान मालिक से कहा (फारसी में), "मा अज़ीं खाना बेज़ार शुदीम" (हम इस घर से तंग आ चुके हैं/छोड़ चुके हैं), तो क्या वे किराये से मुक्त होंगे? शेख ने कहा कि मुक्त नहीं होंगे बल्कि ऋण कम होगा। और

यदि कब्र के पास मकान मालिक ने कहा, "आज़ाद कुन गर्दन-ए-ईं गरीब रा" (इस गरीब की गर्दन को इस बोझ से मुक्त कर दे), और वारिस ने कहा, "वह खुद आज़ाद है," तो ऋण समाप्त नहीं होगा। यह 'मुल्तकित' में है।

यदि ऐसा कहा जाए, "मुझे कंजूस बना दे ताकि मैं तेरे प्रति कंजूस बनूँ" ☆

काजी बदीउद्दीन से पूछा गया कि यदि मृत व्यक्ति की पत्नी ने कहा कि "मैंने अपना आठवां हिस्सा और मेहर बेटों को सौंप दिया," तो क्या वह विरासत से मुक्त होगी? उन्होंने कहा नहीं। यह 'तातार्खानिआ' में है। और यदि अपने ऋणी से कहा "तर्कित दीनी अलैक" या फारसी में कहा "हक-ए ख्वेश बे तू मादम तिलक" या उर्दू में कहा "मैंने अपना ऋण तुझ पर छोड़ दिया," तो यह समान होगा और इसके बाद वह दावा नहीं कर सकेगा। यह 'फसूल इमादिया' में है। काजी जमालुद्दीन से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने परोपकार के नाते दूसरे ऋणी का ऋण लेनदार को चुका दिया, फिर लेनदार ने ऋणी को मुक्त कर दिया। क्या उपकार करने वाले को अपना चुकाया हुआ धन वापस लेने का अधिकार है? उन्होंने कहा हाँ, वह वापस ले सकता है। एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा, "अपनी माँ के पति की गर्दन उस अधिकार से जो..." [पाठ यहाँ अधूरा है]।

میں نے تجھے بخش دیا تو ہبہ صحیح ہے اور جب ہبہ صحیح ہوا تو مدیون کو اختیار ہے کہ جو کچھ اس نے طالب کو دیا ہے اس سے واپس کر لے یہ تاتار خانیہ میں ہے۔ قرض خواہ نے قرض دار کو قرض ہبہ کیا اس نے قبول نہ کیا اور نہ رد کیا یہاں تک کہ دونوں مجلس سے جدا ہو گئے پھر چند روز کے بعد اگر ہبہ رد کر دیا تو اس میں مشائخ کا اختلاف ہے اور صحیح یہ ہے کہ ہبہ رد نہ ہو گا یہ جواہر اخلاطی میں ہے اور آیا رد ہبہ کے واسطے مجلس ایراد ہونا شرط ہے اس میں مشائخ کا اختلاف ہے کذا فی التاتار خانیہ۔ ماذون میں لکھا ہے کہ اگر زید کا عمرو کے غلام پر قرضہ ہے زید نے عمرو کو ہبہ کر دیا تو صحیح ہے خواہ غلام پر اس قدر قرضہ ہو کہ اس کی گردن قرضہ میں ڈوبی ہوئی ہو یا نہ ہو اور آیا عمرو یعنی اس کے مولی کے رد کرنے سے ہبہ رد ہو گا تو بعض نے فرمایا کہ بالا جماع رد ہو جائے گا اور یہی مختار ہے یہ غیاثیہ میں ہے اگر قرضہ دو شخصوں میں مشترک ہو یعنی دونوں اس کے مالک ہوں اور ایک شریک نے اپنا حصہ مدیون کو ہبہ کیا تو صحیح ہے اور اگر مطلقاً نصف دین ہبہ کیا تو چوتھائی میں ہبہ نافذ ہوگا اور چوتھائی میں موقوف رہے گا جیسا کہ نصف غلام مشترک کے ہبہ کر دینے کی صورت میں حکم ہے یہ فتاویٰ صغریٰ میں ہے اگر قرض دار نے قرض خواہ کو کچھ مال ہبہ کیا تو قرض خواہ اس کا بوجہ ہبہ کے مالک ہو گا نہ بوجہ قرضہ کے یہ محیط میں ہے ایک شخص نے اپنے مکاتب سے کہا کہ جو میرا تجھ پر ہے میں نے تجھے ہبہ کیا پس مکاتب نے کہا کہ میں نہیں قبول کرتا ہوں تو مکاتب آزاد ہو گیا اور مال اس پر قرضہ رہا یہ سراج الوہاج میں ہے فتاویٰ آہو میں لکھا ہے کہ شیخ برہان الدین سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص مفلس حال میں مر گیا اور اس پر قرضہ ہے پس ایک شخص نے احسان کر کے اس کا قرضہ ادا کر دیا پس آیا اس کا قرضہ ساقط ہو جائے گا تو

شیخ نے فرمایا کہ نہیں اس واسطے کہ ساقط کا ساقط کرنا متصور نہیں ہو سکتا کیونکہ قرضہ اس کے مفلس مرنے سے ساقط ہوا تھا اور آخرت میں مطالبہ کا حق ساقط نہ ہو گا یہ تاتار خانیہ میں ہے اور لہمی شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک مستاجر مر گیا اور اجارہ ٹوٹ گیا پس وارثان مستاجر نے اجارہ دہندہ سے کہا کہ ما ازیں خانہ بیزار شدیم یعنی ہم اس گھر سے بیزار ہوئے پس آیا مال اجارہ سے بری ہو گا تو شیخ نے فرمایا کہ بری نہ ہو گا بلکہ ساقط ہو گا اور اگر اس کی قبر کے پاس اجارہ دہندہ نے کہا کہ آزاد کن گردن ایں غریب را یعنی اس غریب کی گردن آزاد کر دے پس وارث نے کہا کہ دے خود آزاد است یعنی وہ خود آزاد ہے تو بری نہ ہو گا یہ ملتقط میں ہے۔

اگر یوں کہا کہ مجھے بخل کر دے تاکہ تجھے بخل کروں ☆

قاضی بدیع الدین سے دریافت کیا گیا کہ اگر ایک شخص متوفی کی بیوی نے کہا کہ میں نے اپنا آٹھواں حصہ اور مہر فرزندوں کو ارزانی کیا تو آیا ترکہ سے بریت ہو گی فرمایا کہ نہیں یہ تاتار خانیہ میں ہے اور اگر اپنے قرض دار سے کہا کہ ترکیت دینی علیک یا فارسی میں کہا حق خویش بتو مادم تلکت یا اردو میں کہا کہ میں نے اپنا قرضہ تجھ پر چھوڑ دیا تو یہ برابر ہو گا حتیٰ کہ اس کے بعد دعویٰ نہیں کر سکتا ہے یہ فصول عمادیہ میں ہے اور قاضی جمال الدین سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے نیکوکاری کی راہ سے دوسرے شخص قرض دار کا قرضہ طالب کو ادا کر دیا پھر طالب نے بعد قرضہ وصول کر لینے کے مطلوب کو بری کر دیا پس آیا احسان کرنے والے کو جو اس نے ادا کیا ہے واپس کر لینے کا اختیار ہے فرمایا کہ ہاں واپس کر سکتا ہے ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ اپنی ماں کے شوہر کی گردن اس حق سے جو

لا يخفى عليك ان الذي قضاء عن من مات مفلسا انما قضاء عنه تبرعاً كما صرح والسقوط بموته مفلسا انما هو في حكم القضاء لاسباب المواخذة على الورثه كما يشهد به مطالبة الآخرة و مطالبة الآخرة دليل

على انه لم يسقط عنه في حق الديانة فلو قضى احد عنه تبرعاً لرفع مواخذة الآخرة عنه بحيث ان يصح و يسقط به عنه و كان قول الشيخ تهديد و تشديد مثل هو لاه فافهم والله تعالى اعلم.

[Continuation of text from previous page]: ...your mother has a right over him, set him free. He said, "I have set him free provided she releases me from my obligation (behal)." She said, "I have released you." So, is this a release from debt (ibra)? It was stated: No, because it is conditional upon a risk, and any suspension (taliq) on something whose existence or non-existence is uncertain is void (batil). Similarly, if someone is told, "Release me, set me free," and he replies, "I have released you if you release me," and the other responds, "I have released you," the first person's release is not valid, but the second person's is valid. In the first instance, if he said, "I have released the neck (of my mother's husband) or set it free, but only until my mother releases me," meaning I freed him so that my mother would release me, then this release is valid. And if he said, "Release me so that I may release you," and he said, "I have released you," and then the other said, "I too have released you," then he will be free from whatever the debt is, but he will not be free from specific assets (maal-e-ain) such as usurped property (ghasb), trusts (wadiah), etc., as mentioned in Tatar Khaniya.

Chapter Five: Regarding the retraction of a gift (Hiba) and the things that prevent retraction and those that do not.

It is written in Fatawa Itabiyya that retracting a gift is disliked (makruh) in all situations, yet it is valid. This is also written in Tatar Khaniya. It should be known that Hiba is of several types: a gift to a close relative (dhu rahm mahram), to a stranger, to a relative who is not mahram, and to a mahram who is not dhu rahm. In all these cases, before delivery (handing over possession), the donor (wahib) has the right to retract, as stated in al-Dhakhira, whether the recipient is present or absent and whether he gave permission to take possession or not, as in al-Mabsut. After delivery, he does not have the right to take it back from a close relative (dhu rahm mahram). In cases other than dhu rahm mahram, he can retract, but after delivery, the donor alone cannot independently retract; instead, it would require a judge's (qazi) order or the consent of the recipient (mawhub lahu). Before delivery, the donor can retract on his own; this is recorded in Dhakhira. The donor has the option to take back part of the gift if he wishes, as stated in Zahiriyya. The words for retraction are: "I retracted my gift" or "I took it back" or "I returned it to my ownership" or "I annulled it" or "I broke it." If he did not use such words but sold or mortgaged the gift, or freed the gifted slave, it would not count as a retraction. Similarly, if he dyed a gifted garment

or mixed gifted food with his own, there is no retraction. If he said, "I retract the gift from the moment the month begins," it is not valid, as mentioned in Jawahara Nira.

The circumstances that prevent the retraction of a gift are of several kinds. Among them is the destruction of the gifted item, because its value cannot be returned since the gift contract was not based on price. Another is the gifted item leaving the recipient's ownership, whether through sale, gift, or any other cause. Likewise, death is a preventative factor, because the ownership established for the heir is different from the established ownership of the predecessor. If a person's slave was gifted and the slave took possession, the donor has the right to retract. The same ruling applies to a Mukatib (a slave with a contract for freedom) - if something was gifted to him and he took possession, the donor can retract. If the Mukatib becomes unable to fulfill the contract and returns to slavery, then according to Imam Abu Yusuf, the donor can still retract. Another preventative factor is the death of the donor, as stated in al-Badai. And if the recipient, from his own property, [has gifted something]...

तेरी माँ का उस पर हक़ है, उसे आज़ाद कर दे। उसने कहा कि मैंने आज़ाद किया अगर वह मेरी माँ को माफ़ (बहल) करे। उसने कहा कि मैंने माफ़ किया। तो क्या यह 'इबराह' (ऋण मुक्ति) है? फ़रमाया कि नहीं, क्योंकि यह एक शर्त (ख़तरे) से जुड़ा है, और जिसकी मौजूदगी या अनुपस्थिति अनिश्चित हो, उस पर कोई शर्त लगाना बातिल (अमान्य) है। इसी तरह अगर किसी से कहा जाए कि 'मेरा माफ़ कर, मुझे आज़ाद कर दे', उसने कहा कि मैंने माफ़ किया अगर तू मुझे माफ़ कर दे। उसने जवाब दिया कि मैंने माफ़ किया, तो पहले व्यक्ति की ऋण मुक्ति सही नहीं है और दूसरे की सही है। और अगर पहली सूरत में कहा कि 'ग़रदन आवेज़ां करदुम' या कहा 'आज़ाद करदुम' लेकिन जब तक मेरी माँ मुझे माफ़ न कर दे, यानी मैंने माँ के पति की गर्दन आज़ाद कर दी लेकिन इसलिए ताकि मेरी माँ मुझे माफ़ कर ले, तो यह ऋण मुक्ति सही है। और अगर यूँ कहा कि मुझे माफ़ कर दे ताकि मैं तुझे माफ़ करूँउसने कहा कि मैंने माफ़ किया, फिर उसने कहा कि मैंने भी माफ़ किया, तो जितना ऋण है उससे मुक्त हो जाएगा, लेकिन जो मूल संपत्ति है उससे मुक्त नहीं होगा जैसे कि ग़सब (छीनना), वदीअत (अमानत) आदि, जैसा कि तातारख़ानिया में है।

पाँचवाँ अध्याय: हिबा (उपहार) से रुजू (वापस लेना) करने के वर्णन में और उन चीज़ों के बारे में जो रुजू से रोकती हैं और जो नहीं रोकती हैं

फ़तावा इताबिया में लिखा है कि हिबा से रुजू कर लेना सभी स्थितियों में मकरूह (नापसंद) है लेकिन सही है। यह तातारख़ानिया में लिखा है। यह जानना चाहिए कि हिबा कई तरह का होता है: एक निकट संबंधी (ज़ी-रहम महरम) को हिबा, एक अजनबी को हिबा, एक ऐसे रिश्तेदार को जो महरम नहीं है, और एक ऐसे महरम को जो निकट संबंधी (ज़ी-रहम) नहीं है। इन सभी स्थितियों में, सुपुर्दगी (कब्ज़ा देने) से पहले दाता (वाहिब) को उपहार वापस लेने का अधिकार है, जैसा कि अल-ज़ख़ीरा में है, चाहे वह (उपहार प्राप्तकर्ता) मौजूद हो या अनुपस्थित। और चाहे उसने कब्ज़ा लेने की अनुमति दी हो या न दी हो, जैसा कि अल-मबसूत में है। और सुपुर्द करने के बाद, निकट संबंधी (ज़ी-रहम महरम) से वापस लेने का अधिकार नहीं रहता। निकट संबंधी महरम के अलावा अन्य मामलों में वह रुजू कर सकता है, लेकिन सुपुर्दगी के बाद स्वयं दाता केवल रुजू करने में स्वतंत्र नहीं होगा, बल्कि उसे काज़ी (न्यायाधीश) के आदेश या प्राप्तकर्ता (मोहूब लहू) की सहमति की आवश्यकता होगी। सुपुर्दगी से पहले वाहिब स्वयं ही रुजू कर सकता है, यह ज़ख़ीरा में लिखा है। वाहिब को विकल्प है कि यदि वह चाहे तो कुछ उपहार वापस ले ले, यह ज़हीरिया में है। और रुजू के शब्द ये हैं: "रजअतु

फ़ी हिबती" (मैंने अपना उपहार वापस लिया) या "इर्तजअतुहा" (मैंने उसे वापस ले लिया) या "अपनी मिल्कियत में वापस लिया" या "इसे बातिल किया" या "इसे तोड़ दिया"। यदि उसने ऐसे शब्द नहीं कहे लेकिन उपहार को बेच दिया या गिरवी रख दिया या उपहार में दिए गए गुलाम को आज़ाद कर दिया, तो यह रुजू नहीं होगा। इसी तरह अगर कपड़े को रंग दिया या उपहार में मिले भोजन को अपने निजी भोजन में मिला दिया, तो भी रुजू नहीं होगा। और अगर कहा कि "जब महीना शुरू होगा, उसी समय मैंने उपहार वापस लिया", तो यह सही नहीं है, यह जौहरा नीरा में है।

ऐसी बाधाएँ जो हिबा से रुजू करने से रोकती हैं, वे कई प्रकार की हैं। उनमें से एक उपहार का नष्ट हो जाना है, क्योंकि वह उसकी कीमत वापस नहीं कर सकता क्योंकि उपहार का अनुबंध कीमत पर आधारित नहीं था। और उनमें से एक प्राप्तकर्ता (मोहूब लहू) की मिल्कियत से उपहार का बाहर निकल जाना है, चाहे वह बिक्री, उपहार या किसी अन्य कारण से हो। और इसी तरह मृत्यु भी है, क्योंकि उत्तराधिकारी को प्राप्त होने वाला स्वामित्व मूल स्वामी के स्वामित्व से भिन्न होता है। और यदि किसी व्यक्ति के गुलाम को उपहार दिया और गुलाम ने कब्ज़ा कर लिया, तो वाहिब को रुजू करने का अधिकार है। और यही नियम मुकातिब (वह गुलाम जो अपनी आज़ादी के लिए भुगतान कर रहा हो) के बारे में है कि अगर उसे कुछ उपहार दिया और उसने कब्ज़ा कर लिया, तो वाहिब रुजू कर सकता है। और यदि मुकातिब असमर्थ होकर फिर से गुलाम बन गया, तो इमाम अबू युसुफ़ के अनुसार वाहिब फिर भी रुजू कर सकता है। और उनमें से एक बाधा वाहिब का मर जाना है, जैसा कि बदाइ में है। और यदि प्राप्तकर्ता ने अपनी मिल्कियत से कुछ उपहार...

تیری ماں کا اس پر ہے آزاد کر دے اس نے کہا کہ میں نے آزاد کیا اگر وہ میری ماں کو بحل کرے اس نے کہا کہ میں نے بحل کیا پس آیا یہ ابراء ہے فرمایا کہ نہیں کیونکہ تعلق بخطر ہے اور جس کے وجود و عدم کا خطر ہو اس کی تعلیق باطل ہے اسی طرح اگر کسی سے کہا کہ مرا بحل کن مجھے بحل کر دے اس نے کہا کہ میں نے بحل کیا اگر تو مجھے بحل کر دے اس نے جواب دیا کہ میں نے بحل کیا تو پہلے شخص کا ابراء صحیح نہیں ہے اور دوسرے کا ابراء صحیح ہے اور اگر پہلی صورت میں کہا کہ گردن اویزاں کردوم او قال آزاد کر دوم ولکن تا مادر مرا بحل کند یعنی میں نے شوہر مادر کی گردن بیزاری یا آزاد کر دی لیکن تا کہ میری ماں کو بحل کرلے تو یہ ابراء صحیح ہے اور اگر یوں کہا کہ مجھے بحل کر دے تاکہ تجھے بحل کروں اس نے کہا کہ میں نے بحل کیا پس اس نے کہا کہ میں نے بھی بحل کیا تو جس قدر قرضہ ہے اس سے بری ہو جائے گا اور جو مال عین ہے اس سے بری نہ ہو گا جیسے غصب ودیعت وغیرہ کذا فی التاتارخانیہ۔

پانچواں باب: ہبہ سے رجوع کرنے کے بیان میں اور جو چیزیں رجوع سے مانع ہیں اور جو نہیں مانع ہیں ان کے بیان میں

فتاویٰ عتابیہ میں لکھا ہے کہ ہبہ سے رجوع کر لینا سب حالتوں میں مکروہ ہے مگر صحیح ہے یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے جاننا چاہئے کہ ہبہ چند طرح کا ہوتا ہے ایک ہبہ ذی رحم محرم کو اور ایک اجنبی کو اور ایک ذی رحم کو جو محرم نہیں ہے اور ایک محرم کو جو ذی رحم نہیں ہے اور ان سب صورتوں میں سپرد کرنے سے پہلے واہب کو رجوع کرنے کا حق حاصل ہے کذا فی الذخیرہ خواہ وہ حاضر ہو یا غائب ہو اور اس نے قبضہ کرنے لینے کی اجازت دے دی ہو یا نہ دی

ہو کذا فی المبسوط اور بعد سپرد کر دینے کے ذی رحم محرم سے واپس کر لینے کا حق نہیں رکھتا ہے اور ذی رحم محرم کے سوا باقیوں میں رجوع کر سکتا ہے لیکن بعد سپرد کر دینے کے خود واہب فقط رجوع کر لینے میں مستقل نہ ہو گا بلکہ حکم قاضی یا موہوب لہ کی رضا مندی کا محتاج ہو گا اور سپرد کر دینے سے پہلے خود ہی واہب فقط رجوع کر سکتا ہے یہ ذخیرہ میں لکھا ہے اور واہب کو اختیار ہے کہ اگر چاہے تو کچھ ہبہ واپس کر لے یہ ظہیریہ میں ہے اور الفاظ رجوع کے یہ ہیں رجعت فی ہبتی او ارتجعتہا اور دو تہائی الی ملکی او ابطلتہا او نقضتہا یعنی میں نے اپنی ہبہ میں رجوع کر لیا یا ہبہ واپس لیا یا ہبہ اپنی ملک میں واپس لیا یا ہبہ باطل کیا یا اس کو توڑ دیا اور اگر اس نے ایسا کوئی لفظ نہ کہا لیکن ہبہ کو بیچ یا رہن کیا یا غلام موہوب کو آزاد یا مدبر کیا تو یہ رجوع نہ ہو گا اسی طرح اگر کپڑے کو رنگا یا طعام موہوب کو اپنے ذاتی طعام میں خلط کیا تو رجوع نہ ہو گا اور اگر کہا کہ جس وقت مہینہ شروع ہو اسی وقت میں نے ہبہ سے رجوع کیا تو صحیح نہیں ہے یہ جوہرہ نیرہ میں ہے۔

ایسے عوارض جو ہبہ سے رجوع کرنے کے مانع ہوتے ہیں وہ چند قسم کے ہیں از انجملہ موہوب کا تلف ہو جانا ہے کیونکہ اس کی قیمت واپس نہیں کر سکتا اس واسطے کہ قیمت پر عقد ہبہ نہیں قرار پایا ہے اور از انجملہ موہوب لہ کا موہوب لہ کی ملک سے باہر ہو جاتا ہے خواہ بیع و ہبہ وغیرہ کسی سبب سے خارج ہوئی ہو اور اسی طرح موت بھی ہے کیونکہ وارث کو جو ملکیت ثابت ہوئی وہ مورث کی ملکیت ثابتہ کے غیر ہے اور اگر کسی شخص کے غلام کو ہبہ کیا اور غلام نے قبضہ کر لیا تو واہب کو رجوع کر لینے کا اختیار ہے اور یہی حکم مکاتب میں ہے کہ اگر اس کو کچھ ہبہ کیا اور اس نے قبضہ کر لیا تو واہب رجوع کر سکتا ہے اور اگر مکاتب عاجز ہو کر پھر رقیق کیا گیا تو بھی امام ابو یوسف کے نزدیک واہب رجوع کر سکتا ہے اور از انجملہ واہب کا مر جانا ہے کذا فی البدائع اور اگر موہوب لہ نے کچھ ہبہ اپنی ملک سے

Fatawa Alamgiri ..... Vol. 4, Kitab al-Hiba (The Book of Gift)

...removed it, then the donor (Wahib) can revoke (Ruju') the remaining part but cannot revoke what has been lost/disposed of. If the donee (Mauhub lahu) gifts the gifted object to someone else and then re-acquires it through revocation, the original donor has the right to revoke his gift; this is mentioned in 'Al-Jawharah al-Nayyirah'. Furthermore, a joined/attached increase (Ziyadat Muttasila) in the gifted object prevents revocation, whether the increase resulted from the donee's action or not, and whether it is a natural outgrowth or otherwise. For example, if the gifted slave girl was thin and became healthy and robust; or if it was a house and a building was constructed in it; or it was land and trees were planted or a waterwheel (Charkh) was built, or any irrigation facility was prepared that is fixed in the land and constructed upon it in a way that it would be included in the sale of the land without being specifically mentioned, whether it is small or large. Similarly, if the gifted object was cloth and it was dyed with safflower or saffron, or it was cut and sewn into a shirt, or it was stuffed with cotton etc., or made into a cloak (Qaba)—all these cases bar revocation. However, if the cloth was dyed with a color that does not increase or decrease its value, the donor can revoke the gift; this is stated in 'Al-Bada'i'.

Hasan bin Ziyad narrated from Imam Azam (RA) in 'Al-Mujarrad' that if someone gifts a cloth to another and the latter dyes it black, the donor can revoke it; similarly in 'Al-Muhit'. According to the Sahibayn (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), he cannot revoke it, just as with other colors. Initially, Imam Abu Yusuf (RA) held the same opinion as Imam Azam (RA), but later he revised his view and stated that most black dyes cost more than red ones. Some scholars have said that this disagreement exists when the black dye is not considered a value-add, but if it is considered an increase—meaning the price of the cloth increases due to this color—then by consensus, he cannot revoke it; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. An attached increase (Ziyadat Muttasila) is an addition to the substance of the gifted object itself that enhances its value, such as beauty, sewing, or dyeing. If only the market rate (price) of the object increases, the donor still has the right to revoke. Similarly, if there is an increase in the substance of the gifted object but it does not increase the value, the same ruling applies. If the gifted object was moved from one place to another until its value increased and transport costs were incurred, it is mentioned in 'Al-Multaqa' that according to Imam Azam (RA) and Imam Muhammad (RA), the right to revoke is terminated. If a non-Muslim slave was gifted and he became a Muslim while with the donee, or if a slave was gifted whose execution was lawful due to retaliation (Qisas)

and the guardian of Qisas pardoned him while with the donee, the donor cannot take him back. If the slave committed a crime by mistake and the donee paid the compensation (Fidiya), this does not prevent the donor from revoking the gift, though he cannot reclaim the compensation; this is in 'Al-Tabyin'. If the donor revoked before the donee paid the compensation, the liability for the crime remains with the slave; thus, the donor must either surrender the slave or pay the compensation; this is in 'Al-Mabsut'.

Alteration of the gifted object bars revocation ☆

If the slave's hand was cut off and the donee received compensation (Arsh), the donor has the right to revoke, but he shall not take the compensation; this is in 'Al-Bahr al-Ra'iq'. If the donee taught the gifted slave the Holy Quran, writing, or a trade/craft, this does not bar revocation because this increase is not in the substance of the gifted object itself; thus, it will be considered similar to an increase in market rate; this is in 'Al-Tabyin'. If the increase is detached (Ziyadat Munfasila), it does not bar revocation, whether it originated from the original gift, such as an offspring, milk, or fruit, or did not originate from it, such as compensation, fines, earnings, or rent. If the gifted object suffered a loss/damage, it does not bar revocation, and the donee will not be liable for the loss. Furthermore, compensation (Awaz) is a bar, as in 'Al-Bada'i'. Additionally, the alteration of the gifted object bars revocation; for example, if it were wheat and he...

---

1. Someone cut off his hand through oppression. 2. Upon compensation (Awaz), meaning the donee provided a return/substitute for the gift.

यदि (मल्कीयत से) निकाल दिया, तो दाता (वाहिब) शेष में वापसी (रुजू) कर सकता है, जो समाप्त हो गया उसमें नहीं। और यदि दान लेने वाले (मौहूब लहु) ने दान की गई वस्तु किसी दूसरे को दान कर दी, फिर वापस ले ली, तो पहले दाता को रुजू करने का अधिकार है; यह 'जौहरह नय्यरह' में है। और इसी प्रकार दान की गई वस्तु में ऐसी वृद्धि (ज़ियादत मुत्तसिला) हो जाना जो उससे जुड़ी हो, रुजू को वर्जित करता है, चाहे वह वृद्धि प्राप्तकर्ता के कार्य से हुई हो या बिना उसके कार्य के, और चाहे वह वस्तु से उत्पन्न हो या न हो। उदाहरण के लिए, दान की गई दासी कमज़ोर थी और वह तंदुरुस्त हो गई; या घर था जिसमें निर्माण कराया गया; या भूमि थी जिसमें पेड़ लगाए गए या चरखा बनवाया गया या सिंचाई का कोई साधन तैयार कराया गया जो भूमि में स्थापित है और उस पर इस तरह बना है कि भूमि की बिक्री में बिना उल्लेख के शामिल हो जाता है, चाहे वह कम हो या अधिक; या दान की गई वस्तु कपड़ा थी जिसे असफ़र या ज़फ़रान (केसर) से रंगा गया, या उसकी कमीज़ कटवा कर सिलवाई गई, या उसमें रुई आदि भरवाई गई या चोगा (क़बा) बनवाया गया, तो ये सभी स्थितियाँ रुजू करने में बाधक हैं। और यदि कपड़े को ऐसे रंग से रंगा गया जिससे मूल्य में कोई वृद्धि या कमी नहीं होती, तो दाता रुजू कर सकता है; यह 'बदाए' में है।

हसन बिन ज़ियाद ने 'मुजर्रद' में इमाम आज़म (रह.) से रिवायत की है कि यदि किसी ने दूसरे को कपड़ा दान किया और उसने उसे काला रंगा, तो दाता रुजू कर सकता है; 'मुहित' में भी ऐसा ही है। जबकि साहिबैन के निकट रुजू नहीं कर सकता, जैसा कि अन्य रंगों के मामले में है। इमाम अबू यूसुफ (रह.) पहले इमाम आज़म (रह.) के मत के समान कहते थे, फिर उन्होंने अपना विचार बदल दिया और कहा कि अक्सर काले रंगों पर लाल से अधिक खर्च आता है। कुछ विद्वानों ने कहा कि यह मतभेद उस स्थिति में है जब काले रंग को मूल्य वृद्धि में न गिना जाए, और यदि इसे वृद्धि माना जाए यानी इस रंग से कपड़े की कीमत बढ़ जाए, तो सर्वसम्मति से रुजू नहीं किया जा सकता; यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। जुड़ी हुई वृद्धि (ज़ियादत मुत्तसिला) वह वृद्धि है जो दान की गई वस्तु के स्वरूप में ऐसी वृद्धि हो जिससे मूल्य बढ़ जाए, जैसे सुंदरता, सिलाई और रंग आदि। और यदि केवल वस्तु का बाज़ार भाव बढ़ जाए, तो दाता को रुजू करने का अधिकार है। इसी प्रकार यदि वस्तु के स्वरूप में वृद्धि हो लेकिन उससे मूल्य में वृद्धि न हो, तो भी यही हुक्म है। यदि दान की गई वस्तु को एक स्थान से दूसरे स्थान पर ले जाया गया जिससे उसकी कीमत बढ़ गई और ले जाने में खर्च हुआ, तो 'मुल्तका' में वर्णित है कि इमाम आज़म (रह.) और इमाम मोहम्मद (रह.) के निकट वापस लेने का अधिकार

समाप्त हो गया। यदि कोई काफ़िर ग़ुलाम दान किया गया और वह प्राप्तकर्ता के पास मुसलमान हो गया, या ऐसा ग़ुलाम दान किया जिसका खून क़िसास के कारण जायज़ था और प्राप्तकर्ता के पास क़िसास के उत्तराधिकारी ने माफ़ कर दिया, तो दाता उसे वापस नहीं ले सकता। यदि ग़ुलाम का अपराध अनजाने में (खता) हुआ और प्राप्तकर्ता ने उसका हर्जाना (फ़िदिया) दे दिया, तो यह दाता के रुजू करने में बाधक नहीं है, और वह फ़िदिया वापस नहीं ले सकता; यह 'तबीईन' में है। यदि प्राप्तकर्ता के फ़िदिया देने से पहले दाता ने रुजू कर लिया, तो अपराध ग़ुलाम पर रहेगा; अतः दाता या तो ग़ुलाम को सौंप देगा या उसका फ़िदिया अदा करेगा; यह 'मबसूत' में है।

दान की गई वस्तु का परिवर्तित होना रुजू करने में बाधक है ☆

यदि ग़ुलाम का हाथ काट दिया गया और प्राप्तकर्ता ने उसका मुआवज़ा (अर्श) ले लिया, तो दाता को रुजू करने का अधिकार है, लेकिन वह मुआवज़ा नहीं लेगा; यह 'बहरुल राइक' में है। यदि प्राप्तकर्ता ने ग़ुलाम को क़ुरान शरीफ़, लिखना या कोई हुनर सिखाया, तो यह रुजू करने में बाधक नहीं है क्योंकि यह वृद्धि दान की गई वस्तु के स्वरूप में नहीं है, अतः इसे बाज़ार मूल्य बढ़ने के समान माना जाएगा; यह 'तबीईन' में है। यदि वृद्धि अलग होने वाली (ज़ियादत मुनफ़सिला) हो, तो वह रुजू करने में बाधक नहीं होती, चाहे वह मूल वस्तु से उत्पन्न हो जैसे बच्चा, दूध, और फल आदि, या उससे उत्पन्न न हो जैसे मुआवज़ा, जुर्माना, कमाई और किराया आदि। यदि दान की गई वस्तु में कोई क्षति हुई हो, तो वह रुजू करने में बाधक नहीं है और प्राप्तकर्ता नुकसान का ज़िम्मेदार नहीं होगा। इसी प्रकार 'इवज़' (बदला) भी एक कारण है जैसा कि 'बदाए' में है। इसके अलावा दान की गई वस्तु का परिवर्तित होना भी रुजू करने में बाधक है, जैसे गेहूँ थे जिन्हें उसने...

---

1. किसी ने ज़ुल्म से उसका हाथ काट दिया। 2. इवज़ पर, यानी प्राप्तकर्ता ने दान के बदले कुछ दिया हो।

نکال دیا تو واہب باقی میں رجوع کر سکتا ہے زائل میں نہیں کر سکتا ہے اور اگر موہوب لہ نے موہوب کسی دوسرے کو ہبہ کر دی پھر رجوع کر کے لے لی تو پہلے واہب کو رجوع کر لینے کا اختیار ہے یہ جوہرہ نیرہ میں ہے اور ازانجلہ موہوب میں زیادتی متصلہ حاصل ہو جانی منع ہوتی ہے خواہ موہوب لہ کے فعل سے زیادتی ہوئی ہو یا اس کے فعل سے نہ ہوئی ہو اور خواہ زیادتی متولدہ ہو یا غیر متولدہ ہو مثلاً شے موہوب ایک باندی لاغر تھی وہ موٹی تازی ہو گئی یا گھر تھا کہ اس میں عمارت بنوائی یا زمین تھی اس میں درخت لگائے یا چرخ بنوایا یا ایسی ہی سینچنے کی کوئی چیز تیار کرائی اور وہ زمین میں ثابت ہے اور اس پر بنی ہوئی ہے اس طرح کہ زمین کی بیع میں بدون ذکر کے داخل ہو جاتی ہے خواہ قلیل ہو یا کثیر ہو یا موہوب کوئی کپڑا تھا کہ اس کو عصفر یا زعفران سے رنگایا یا اس کی قمیض قطع کرا کر سلائی یا یہ تھا کہ اس میں روئی وغیرہ بھرائی یا قبا بنوائی تو یہ سب صورتیں رجوع سے مانع ہیں اور اگر کپڑے کو ایسے رنگ سے رنگایا جس سے زیادتی یا کمی نہیں آتی ہے تو واہب رجوع کر سکتا ہے یہ بدائع میں ہے۔

حسن بن زیاد نے مجرد میں امام اعظمؒ سے روایت کی ہے کہ اگر کسی نے دوسرے کو ایک کپڑا ہبہ کیا اس نے سیاہ رنگایا واہب رجوع کر سکتا ہے کذا فی المحیط اور صاحبین کے نزدیک نہیں رجوع کر سکتا ہے جیسا کہ دوسرے رنگوں میں ہے اور امام ابویوسفؒ پہلے مثل قول امام اعظمؒ کے فرماتے تھے پھر رجوع کیا اور کہا کہ اکثر سیاہ رنگوں میں سرخ سے زیادہ خرچ پڑتا ہے اور بعض نے فرمایا کہ یہ اختلاف اس صورت میں ہے کہ رنگ سیاہ زیادتی میں شمار نہ کیا جاتا ہو اور اگر زیادتی میں شمار ہو یعنی اس رنگ سے قیمت کپڑے کی بڑھ جاتی ہو تو بالاتفاق رجوع نہیں کر سکتا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور زیادتی متصلہ وہ زیادتی ہے جو نفس موہوب

میں کسی ایسی شے کی زیادتی ہو جس سے قیمت بڑھ جاتی ہو جیسے جمال و سلائی اور رنگ وغیرہ اور اگر فقط اس شے کا نرخ بڑھ جائے تو واہب کو رجوع کر لینے کا اختیار ہے اسی طرح اگر نفس موہوب میں زیادتی ہو مگر اس سے قیمت میں زیادتی نہ ہوتی ہو تو بھی یہی حکم ہے اور اگر شے موہوب کو ایک جگہ سے دوسری جگہ منتقل کر کے لے گیا یہاں تک کہ اس کی قیمت بڑھ گئی اور منتقل کرنے میں خرچ پڑا تو ملتقٰی میں مذکور ہے کہ امام اعظمؒ و امام محمدؒ کے نزدیک واپس کرنے کا حق منقطع ہو گیا اور اگر کوئی غلام کافر ہبہ کیا اور وہ موہوب لہ کے پاس مسلمان ہو گیا یا ایسا غلام ہبہ کیا جس کا خون بسبب قصاص کے حلال تھا اور موہوب لہ کے پاس ولی قصاص نے عفو کر دیا تو واہب اس کو واپس نہیں کر سکتا ہے اور اگر غلام کا جرم خطا سے ہو اور موہوب لہ نے اس کا فدیہ دے دیا تو یہ امر واہب کے رجوع کرنے کا مانع نہیں ہے اور وہ فدیہ واپس نہیں لے سکتا ہے یہ تبیین میں ہے اور اگر موہوب لہ کے فدیہ ادا کر دینے سے پہلے واہب نے رجوع کر لیا تو جرم غلام پر ہے پس واہب یا تو غلام کو دے دے گا یا اس کا فدیہ ادا کرے گا یہ مبسوط میں ہے۔

موہوب کا متغیر ہونا رجوع کرنے کا مانع ہے ☆

اگر غلام کا ہاتھ کاٹا گیا اور موہوب لہ نے اس کا ارش لے لیا تو واہب کو رجوع کر لینے کا اختیار ہے مگر ارش نہ لے گا یہ بحر الرائق میں ہے اور اگر موہوب لہ نے غلام موہوب کو قرآن شریف یا لکھنا یا کوئی صنعت سکھلائی تو یہ رجوع کرنے سے مانع نہیں ہے کیونکہ یہ زیادتی نفس موہوب میں نہیں ہے پس نرخ کے زیادہ ہونے کے مشابہ قرار دی جائے گی یہ تبیین میں ہے اور اگر زیادتی منفصلہ ہو تو وہ رجوع کرنے سے مانع نہیں ہوتی ہے خواہ اصل موہوب سے متولد ہو جیسے بچہ اور دودھ اور پھل وغیرہ یا اس سے متولد نہ ہو جیسے ارش و عقر و کمائی و کرایہ وغیرہ اور اگر موہوب میں نقصان آیا ہو تو وہ رجوع کرنے سے مانع نہیں ہے اور موہوب لہ

نقصان کا ضامن نہ ہوگا اور ازانجلہ عوض ہے کذا فی البدائع اور ازانجلہ موہوب کا متغیر ہونا رجوع کرنے کا مانع ہے مثلاً گیہوں تھے کہ اس نے

---

۱ کسی نے ظلم سے اس کا ہاتھ کاٹ ڈالا۔ ۲ عوض پر یعنی موہوب لہ نے ہبہ کا عوض دیا ہونا۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 91 | Kitab al-Hiba (Book of Gifts)

...trotters or flour that was baked into bread, or parched grain (sattu) that was mixed with butter, or milk that was turned into cheese or from which butter was extracted or turned into curd-cheese (aqat); thus it is in 'Tatarkhania'. And among these [restrictions] is the state of marriage, meaning the donor (wahib) and the recipient (mawhub lahu) are husband and wife, whether both are non-Muslims or Muslims; thus it is in 'Al-Ikhtiyar Sharh al-Mukhtar'. If one of the spouses gifts something to the other, they cannot retract it, even if the marriage is terminated for any reason later. However, if a man gifts something to a stranger woman and then marries her, or a stranger woman gifts something to a man and then gives herself in marriage to him, the donor has the right to retract the gift because the occurrence of marriage after the gifting does not prevent retraction. This is in 'Fatawa Qazi Khan'.

Among these [prohibitions] is the kinship of prohibited degrees (mahramiyat), if established between the donor and the recipient, it prevents retraction of the gift, whether the relative is a Muslim or a non-Muslim; thus it is in 'Al-Mujtaba'. Those who are within the prohibited degrees of kinship, such as fathers, grandfathers, etc., mothers, grandmothers, etc., and descendants like sons, grandsons, etc.; if a gift is given to them, it cannot be retracted. In this ruling, the status of the children of sons and daughters is identical. Similarly, brothers and sisters fall under the same ruling, as do paternal uncles and aunts. However, those with whom mahramiyat exists for a reason other than blood kinship, such as fosterage (radha'at) parents, or foster siblings, etc., such mahramiyat does not prevent retraction of the gift. Similarly, if mahramiyat is established through the relationship of a son-in-law, it will also not prevent retraction, such as a mother-in-law, etc. As for stepchildren (children of a spouse from a previous marriage), daughters-in-law, and sons-in-law, if a gift is made to them, it can be retracted; this is in 'Khizana al-Muftin'. It is stated that if a Harbi (resident of a hostile territory) came under protection and has a Muslim brother here, and one of them gifts something to the other, then that gift cannot be retracted. But if the recipient did not take possession of it until he returned to Dar al-Harb (hostile territory), the gift becomes void. However, if the Harbi had authorized the Muslim to take possession and he took possession after the Harbi's return to Dar al-Harb, it is permissible by preference (istihsan) but not by analogy (qiyas); this is in 'Mabsut'. If something is gifted to the agent (wakil) of one's brother, it cannot be retracted because the contract of gift and the ownership of the recipient have been secured for the brother; unlike the case if the gift was made to the brother's slave. If the agent

rejected the gift but the principal (brother) accepted it, it is valid; this is in 'Qunya'. If a person gifts his slave to his brother and a stranger and both take possession, he can retract the portion given to the stranger because the validity of retraction for a part is considered for the whole; this is in 'Mabsut'. If a house was gifted and the recipient built an oven for baking bread in the guest quarters (called kashana in Persian), the donor has the right to retract; similarly, if he prepared a place for animal fodder, the donor can still retract; this is in 'Zahiria'.

If a bathhouse (hamam) was gifted and the recipient turned it into a dwelling, or a dwelling was gifted and he turned it into a bathhouse, if the building remains in its state without any additions, it can be retracted. But if he added to the building, or installed doors, or had it plastered and repaired or whitewashed, it cannot be retracted; this is in 'Muhit'. If the building is demolished, the land can be taken back, and if some elaborate decorations were made, the remainder can be taken back; this is in 'Wajiz Kurdi'. If a person gifted a house to another and the latter had it plastered, or whitewashed, or decorated with gold or silver engravings, or built a bathroom in it, or gifted land where he built a structure on a part of it, then according to our...

---

1. The meaning is that the gift was not made to the person of the agent himself, but rather to him in his capacity as an agent; understand this.
2. Retraction regarding a portion has been mentioned.

पैर या आटा था जिसकी रोटी बना ली गई, या सत्तू था जिसे मक्खन में मिला दिया गया, या दूध था जिससे पनीर बना लिया गया या मक्खन निकाल लिया गया या दही का सूखा पनीर (अक़त) बना लिया गया; ऐसा 'तातारखनिया' में है। और इन्हीं (प्रतिबंधों) में से एक वैवाहिक संबंध है, यानी दानकर्ता (वाहिब) और जिसे दान दिया गया (मवहूब लहू) आपस में पति-पत्नी हों, चाहे वे दोनों काफ़िर (अविश्वासी) हों या मुसलमान; ऐसा 'अल-इख़्तियार शरह अल-मुख्तार' में है। अगर पति-पत्नी में से एक ने दूसरे को कुछ दान (हिबा) किया, तो वह उसे वापस नहीं ले सकता, भले ही किसी कारणवश उनका निकाह (विवाह) टूट ही क्यों न जाए। लेकिन अगर किसी पुरुष ने किसी अजनबी महिला को कुछ दान दिया और फिर उससे विवाह कर लिया, या किसी अजनबी महिला ने किसी पुरुष को कुछ दान दिया और फिर उससे विवाह कर लिया, तो दानकर्ता को दान वापस लेने का अधिकार है, क्योंकि दान देने के बाद विवाह होना दान वापसी में बाधा नहीं है। यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

इन्हीं (बाधाओं) में से निकटता का संबंध (महरमियत) है। यदि दानकर्ता और दान प्राप्तकर्ता के बीच ऐसा रक्त संबंध (महरम) सिद्ध हो जाए, तो दान वापस लेना वर्जित है, चाहे वह संबंधी मुसलमान हो या काफ़िर; ऐसा 'अल-मुज्तबा' में है। और जो लोग रक्त संबंधों (महारिम) में से हैं जैसे पिता, दादा आदि, माँ, दादी, नानी आदि, और संतान जैसे बेटा, पोता आदि; यदि इन्हें दान दिया जाए तो वापस नहीं लिया जा सकता। इस आदेश में पुत्र और पुत्री की संतानों की स्थिति एक समान है। इसी तरह भाई और बहनें एक ही हुक्म में हैं, और चाचा और बुआ का हुक्म भी एक समान है। परंतु जिन लोगों के साथ किसी अन्य कारण से महरमियत (निकटता) हो लेकिन वह रक्त संबंध के कारण न हो, तो ऐसी निकटता दान वापसी में बाधक नहीं होती, जैसे दूध का रिश्ता (रज़ाअत) वाली माँ और बाप आदि, या भाई-बहन आदि। इसी तरह यदि दामाद के रिश्ते से महरमियत स्थापित हो, तो वह भी वापसी में बाधा नहीं होगी, जैसे सास आदि। और 'रहाइब' (पत्नी की वह संतान जो पूर्व पति से हो), बहू और दामाद आदि को यदि दान दिया गया, तो उसे वापस लिया जा सकता है; यह 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है। कहा गया है कि एक हरबी (शत्रु देश का निवासी) शरण लेकर आया और यहाँ उसका एक भाई मुसलमान है, उन दोनों में से किसी ने दूसरे को कोई चीज़ दान की, तो फिर उस दान को वापस नहीं लिया जा सकता। और यदि दान प्राप्तकर्ता ने उस पर कब्ज़ा नहीं किया यहाँ तक कि वह 'दारुल हरब' (शत्रु देश) लौट गया, तो दान निरस्त हो गया। और यदि उस हरबी ने मुसलमान को उस पर कब्ज़ा करने की अनुमति दे दी थी और फिर हरबी के दारुल हरब लौटने के बाद उसने कब्ज़ा

किया, तो यह 'इस्तेहसानन' (विशेष धार्मिक प्राथमिकता के आधार पर) जायज़ है और 'क़ियासन' (तर्क के आधार पर) जायज़ नहीं है; यह 'मब्सूत' में है। यदि अपने भाई के प्रतिनिधि (वकील) को कोई चीज़ दान की, तो वापस नहीं ले सकता क्योंकि दान का अनुबंध और दान प्राप्तकर्ता का स्वामित्व उसके भाई को प्राप्त हो गया है; इसके विपरीत यदि भाई के दास को दान दिया तो ऐसा नहीं है। और यदि प्रतिनिधि ने दान अस्वीकार कर दिया लेकिन मूल व्यक्ति ने स्वीकार कर लिया तो यह सही है; यह 'कुनिया' में है। यदि एक व्यक्ति ने अपना दास अपने भाई और एक अजनबी को दान किया और दोनों ने उस पर कब्ज़ा कर लिया, तो वह अजनबी के हिस्से को वापस ले सकता है, क्योंकि एक भाग में वापसी की वैधता को पूरे पर लागू किया गया है; यह 'मब्सूत' में है। यदि एक घर दान किया और प्राप्तकर्ता ने उसमें अतिथि गृह (जिसे फ़ारसी में काशाना कहते हैं) में रोटी पकाने का तंदूर बनवाया, तो दानकर्ता को वापसी का अधिकार है; इसी प्रकार यदि उसमें चारा रखने की जगह बनाई तब भी वापसी संभव है; यह 'ज़हीरिया' में है।

यदि किसी को हमाम (स्नानघर) दान किया और उसने उसे घर (मस्कन) बना लिया, या घर दान किया और उसने उसे हमाम बना लिया, तो यदि इमारत वैसी ही है और उसमें कोई वृद्धि नहीं की गई है, तो वापस लिया जा सकता है। लेकिन यदि उसने इमारत में वृद्धि की, या दरवाज़ा बंद करने के लिए लगाया, या उस पर प्लास्टर (गच) कराया और मरम्मत कराई या सफेदी कराई, तो उसे वापस नहीं लिया जा सकता; यह 'मुहीत' में है। और यदि इमारत ढहा दी गई हो तो भूमि वापस ली जा सकती है, और यदि कुछ अतिरिक्त सजावट की गई हो तो शेष को वापस लिया जा सकता है; यह 'वजीज़ कुर्दी' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे को घर दान किया, उसने उस पर प्लास्टर कराया या सफेदी कराई या सोने-चांदी की नक्काशी कराई या उसमें स्नानघर बनवाया, या कोई भूमि दान की जिसके एक टुकड़े पर उसने इमारत बनवा ली, तो हमारे...

---

1. तात्पर्य यह है कि स्वयं वकील के व्यक्तित्व को दान नहीं दिया गया बल्कि उसे प्रतिनिधि के रूप में दान दिया गया, इसे समझें।
2. और कुछ हिस्सों में वापसी के बारे में कहा गया।

پائے یا آٹا تھا کہ اس کی روٹی پکائی یا ستو تھے کہ ان کو مسکہ میں لٹھ کیا یا دودھ تھا کہ اس کا پنیر بنایا یا مسکہ نکالا یا اقط بنایا ہکذا فی التاتار خانیہ اور از انجملہ زوجیت ہے یعنی واہب و موہوب لہ باہم بیوی وشوہر ہوں خواہ دونوں میں سے کوئی کافر ہو یا مسلمان ہکذا فی الاختیا رشرح المختار۔ اگر ایک نے میاں و بی بی میں سے دوسرے کو کچھ ہبہ کیا تو پھر رجوع نہیں کر سکتا ہے اگر چہ دونوں میں کسی وجہ سے نکاح منقطع ہو جائے اور اگر مرد نے کسی اجنبی عورت کو کچھ ہبہ کیا پھر اس سے نکاح کر لیا یا اجنبی عورت نے کسی مرد کو کچھ ہبہ کیا پھر اپنے تئیں اس کے نکاح میں دیا تو واہب کو اختیار ہے کہ ہبہ سے رجوع کرلے کیونکہ ہبہ کرنے کے بعد نکاح ہونا ہبہ سے رجوع کرنے کا مانع نہیں ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

از انجملہ محرمیت کے قرابت اگر موہوب لہ اور واہب میں متحقق ہو تو ہبہ سے رجوع کرنے کی مانع ہے خواہ قریب مسلمان ہو یا کافر ہو ہکذا فی المثمنی اور جولوگ قرابت کے محارم میں سے ہوں جیسے باپ و دادا وغیرہ اور ماں و دادی و نانی وغیرہ اور اولاد بیٹے و پوتے وغیرہ اگر ان لوگوں کو ہبہ کرے تو پھر رجوع نہیں کر سکتا ہے اور اس حکم میں پسر و دختر کا اولاد کا حال یکساں ہے اسی طرح بھائی اور بہنیں ایک حکم میں ہیں اور چچا اور پھوپھی کا حکم بھی یکساں ہے اور جن لوگوں کے ساتھ کسی سبب سے محرمیت ہو بسبب قرابت کے نہ ہو تو ایسی محرمیت ہبہ سے رجوع کرنے کی مانع نہیں ہوتی ہے جیسے رضاعت کی ماں اور باپ وغیرہ یا بھائی و بہنیں وغیرہ اسی طرح اگر دامادی کے رشتہ سے محرمیت قائم ہو تو وہ بھی رجوع کی مانع نہ ہو گی جیسے بیوی کی ماں وغیرہ اور رہائب یعنی بیوی کے ساتھ جو غیر شوہر سے اولاد ہو اور بہو اور داماد وغیرہ کو اگر ہبہ کیا تو رجوع کر سکتا ہے یہ خزانہ امفتین میں ہے فرمایا کہ ایک حربی

ملک میں امان لے کر آیا اور یہاں اس کا ایک بھائی مسلمان ہے ان دونوں میں سے کسی نے دوسرے کو کوئی چیز ہبہ کی تو پھر اس ہبہ سے رجوع نہیں کر سکتا ہے اور اگر موہوب لہ نے اس پر قبضہ نہ کیا یہاں تک کہ وہ دار الحرب کو لوٹ گیا تو ہبہ باطل ہو گیا اور اگر اس نے یعنی حربی نے مسلمان پر اس کو قبضہ کر لینے کی اجازت دے دی تھی پھر حربی کے دار الحرب لوٹ جانے کے بعد اس نے قبضہ کیا تو استحساناً جائز ہے اور قیاساً جائز نہیں ہے یہ مبسوط میں ہے اگر اپنے بھائی کے وکیل کو کوئی چیز ہبہ کی تو رجوع نہیں کر سکتا ہے کیونکہ عقد ہبہ اور موہوب لہ کی ملک کی اس کے بھائی کو حاصل ہوئی ہے بخلاف اس کے اگر بھائی کے غلام کو ہبہ کی تو ایسا نہیں ہے اور اگر وکیل نے ہبہ رد کیا اور موکل نے قبول کیا تو صحیح ہے یہ قنیہ میں ہے اگر ایک شخص نے اپنا غلام اپنے بھائی اور ایک اجنبی کو ہبہ کیا اور دونوں نے اس پر قبضہ کر لیا تو اجنبی کے حصہ میں رجوع کر سکتا ہے اس لئے کہ اس حصہ بعض کی صحت رجوع کو کل پر اعتبار کیا ہے یہ مبسوط میں ہے اگر ایک دار ہبہ کیا اور موہوب لہ نے بیت الضیافہ میں جس کو فارسی میں کاشانہ کہتے ہیں ایک تنور روٹی پکانے کا بنوایا تو واہب کو رجوع کرنے کا اختیار ہے اسی طرح اگر اس میں چارہ دینے کی جگہ تیار کی تو بھی واہب رجوع کر سکتا ہے یہ ظہیریہ میں ہے۔

اگر کسی کو حمام ہبہ کیا اور اس نے اس کو مسکن بنایا یا مسکن ہبہ کیا اور اس نے حمام بنایا پس اگر اس کی عمارت بحالہ ہو کہ اس میں کچھ زیادتی نہیں کی ہے تو رجوع کر سکتا ہے اور اگر اس میں کچھ عمارت بڑھادی یا دروازہ بند کرنے کا لگایا یا اس پر گچ کرا دی و اصلاح کرائی یا کھمگل کرائی تو رجوع نہیں کر سکتا ہے یہ محیط میں ہے اور اگر عمارت ڈھائی ہو تو زمین واپس لے سکتا ہے اور اگر کچھ تکلف کیا ہو تو باقی واپس کر سکتا ہے یہ وجیز کردی میں ہے ایک شخص نے دوسرے کو ایک دار ہبہ کیا اس نے اس پر گچ کرائی یا کھمگل لگائی یا سونے یا چاندی

سے نقش و نگار کرائے یا اس میں غسل خانہ بنوایا یا کوئی زمین ہبہ کی کہ اس کے ایک ٹکڑے میں اس نے عمارت بنوائی تو ہمارے

ا مراد یہ ہے کہ خود وکیل کی ذات کو ہبہ نہیں کی بلکہ وکیل کو بحیثیت وکیل ہبہ کی فاھم۔ ـہ۲ وقبل الرجوع فی البعض۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (92) Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

According to this, one cannot revoke and take anything back; this is mentioned in Al-Zahiriyya. If a house was gifted and the recipient kept a small part of the building as it was but rebuilt the rest in a different manner, the donor cannot revoke the gift to take any of it back; this is in Al-Mabsut. If barren land was gifted and the donee planted palm trees in a corner or built a building or shop, then if this act is considered an increase in the value of the land, nothing can be taken back. If it is not considered an increase or is deemed a loss, it shall not be an obstacle to revoking the gift; even if a small shop was built that fundamentally does not count as an increase, it will not be taken into account. If the land is extensive, this situation will not be considered an increase for the entire land; the increase will only be counted for that specific portion. Therefore, one can revoke and take back the rest except for that portion; this is in Al-Kafi. If the increase was due to a building and it collapsed, the right to revoke will return; this is in Tatar Khaniya. If the donee sold an undivided half of the land, the donor has the authority to revoke the remaining half. Even if none of it has been sold, the donor still has the authority to revoke for half of the land, because since he has the authority to take back the whole land, the authority for half is established a fortiori; this is in Al-Jawhara al-Nayyirah.

In what situation, if land is gifted and something else (construction etc.) is done on it, will the gifted land be returned?

If a house was gifted and the recipient demolished its building, the donor has the right to take the land back; this is in Al-Mabsut. If a house was gifted and then its building collapsed, he can take back what remains. Similarly, if a part of the gift was destroyed, the right to take back the destroyed portion is forfeited, but one can take back what remains present; this is in Ghayat al-Bayan. If a house was gifted and a small portion was taken back, the gift of the remainder will not be void; this is written in Tatar Khaniya. If the donee treated a sick or injured slave gift and he recovered, or if he was blind and deaf and subsequently began to see and hear, then the right to revoke the gift is voided; this is in Al-Khulasa. If the slave became ill while with the donee and the donee treated and cured him, the right to take back the gift is not voided; this is in Bahr al-Raiq. If a slave was gifted and the donee made him 'mudabbar' (promised freedom after the master's death), he cannot be taken back. If he was made 'mukatib' (contracted for freedom) but became unable and returned to being a common slave, the donor can take him. If he left the donee's ownership and then returned to his ownership due to the rescission of a contract, the donor can

revoke. If the slave committed an offense against the donee, the donor can take him back and the offense is nullified; this is in Muhit al-Sarakhsi. If a servant was gifted and grew from a youth to a full adult, then became old, and at that time his price is less than the price at the time of gifting, and the donor wished to revoke, he cannot. This is because at the moment the increase (maturity) appeared, the right to revoke became void, and that right will not return; this is in Siraj al-Wahhaj. If the slave was thin and became fat, or was ugly and became handsome, the gift cannot be revoked; this is in Khizana al-Muftin.

If that slave was tall and was gifted, and then his height increased further, and this height is counted as a loss because it does not increase the price but rather decreases it and brings no benefit, then the donor can take him back; this is in Muhit al-Sarakhsi. A person bought a slave, took possession, and gifted him to another person, handing him over. Then he revoked the gift without a judge's order. Subsequently, a defect was found in the slave; he can return him to his seller. Thus, in this case, taking back without a judge's order has been deemed equivalent to taking back with a judge's order; this is in Fatawa Qazi Khan. If a debtor gifted a slave to the same person to whom the slave owes a debt, then the debt is voided. Similarly, if the slave killed someone by mistake and the master...

इसके अनुसार, इसमें कुछ वापस नहीं लिया जा सकता है, यह ज़हीरिया में है। यदि किसी को एक घर उपहार में दिया गया और उसने भवन का थोड़ा हिस्सा वैसा ही रखा और शेष को दूसरे तरीके से बनवा लिया, तो उपहार देने वाला उसमें से कुछ भी वापस नहीं ले सकता, यह मबसूत में है। यदि किसी को बंजर भूमि उपहार में दी गई और उपहार पाने वाले ने उसके एक कोने में खजूर के पेड़ लगाए या कोई भवन या दुकान बनवाई, तो यदि यह कार्य उस भूमि के मूल्य में वृद्धि माना जाता है, तो कुछ भी वापस नहीं लिया जा सकता। और यदि इसे वृद्धि नहीं माना जाता या इसे नुकसान माना जाता है, तो यह उपहार वापस लेने में बाधा नहीं होगा; यहाँ तक कि यदि उसमें कोई छोटी दुकान बनवाई गई जो मूलतः वृद्धि में नहीं गिनी जाती, तो उसका विचार नहीं किया जाएगा। और यदि भूमि बहुत अधिक हो, तो यह स्थिति पूरी भूमि में वृद्धि नहीं मानी जाएगी, केवल उसी टुकड़े में वृद्धि गिनी जाएगी; अतः उस टुकड़े के अलावा शेष भूमि को वापस लिया जा सकता है, यह काफ़ी में है। और यदि वृद्धि भवन के कारण थी और वह गिर गया, तो वापस लेने का अधिकार पुनः प्राप्त हो जाएगा, यह तातारखानिया में है। यदि उपहार पाने वाले ने उस भूमि का अविभाजित आधा हिस्सा बेच दिया, तो उपहार देने वाले को शेष आधे हिस्से को वापस लेने का अधिकार है। और यदि उसमें से कुछ भी नहीं बेचा गया हो, तब भी उपहार देने वाले को आधी भूमि वापस लेने का अधिकार है, क्योंकि जब उसे पूरी भूमि वापस लेने का अधिकार है, तो आधे का अधिकार प्राथमिकता के आधार पर प्राप्त होगा, यह जौहरा अन-नय्यिरा में है।

जिस स्थिति में भूमि उपहार में दी गई थी, उसके अतिरिक्त (निर्माण आदि) कुछ कर दिया गया हो, तो क्या उपहार में दी गई भूमि वापस हो जाएगी?

यदि एक घर उपहार में दिया गया और उसने उसका भवन ढहा दिया, तो उसे भूमि वापस लेने का अधिकार है, यह मबसूत में है। और यदि घर उपहार में दिया गया और फिर उसका भवन गिर गया, तो वह शेष को वापस ले सकता है। इसी प्रकार यदि उपहार के कुछ हिस्से को नष्ट कर दिया गया, तो नष्ट किए गए हिस्से को वापस लेने का अधिकार समाप्त हो गया और वह शेष मौजूद हिस्से को वापस ले सकता है, यह ग़ायत अल-बयान में है। यदि एक घर उपहार में दिया गया और उसमें से थोड़ा वापस ले लिया गया, तो शेष का उपहार अवैध नहीं होगा, यह तातारखानिया में लिखा है। यदि उपहार पाने वाले ने उपहार में मिले बीमार दास या घायल दास का इलाज किया और वह ठीक हो गया, या वह अंधा और बहरा था और अब देखने और सुनने लगा, तो वापस लेने का अधिकार समाप्त हो गया,

यह खुलासा में है। और यदि दास उपहार पाने वाले के पास बीमार हुआ और उसने इलाज करके उसे ठीक किया, तो उससे वापस लेने का अधिकार समाप्त नहीं होगा, यह बहर अर-रैक में है। एक दास उपहार में दिया गया और उपहार पाने वाले ने उसे 'मुदब्बर' (स्वामी की मृत्यु के बाद मुक्त होने वाला) घोषित कर दिया, तो उसे वापस नहीं लिया जा सकता। और यदि उसे 'मुकातिब' (मुक्ति हेतु अनुबंध) कर दिया गया, लेकिन वह असमर्थ होकर पुनः सामान्य दास बन गया, तो उपहार देने वाला उसे ले सकता है। और यदि वह उपहार पाने वाले के स्वामित्व से बाहर हो गया और फिर अनुबंध रद्द होने के कारण उसके स्वामित्व में वापस आ गया, तो उपहार देने वाला उसे वापस ले सकता है। और यदि दास ने उपहार पाने वाले के प्रति कोई अपराध किया, तो उपहार देने वाला उसे वापस ले सकता है और अपराध का दावा समाप्त हो जाएगा, यह मुहीत सरख़सी में है। यदि किसी को एक सेवक उपहार में दिया गया और वह किशोर से पूर्ण युवा हो गया, फिर वृद्ध हो गया और उस समय उसकी कीमत उपहार देने के समय की कीमत से कम है, और उपहार देने वाला उसे वापस लेना चाहे, तो वह नहीं ले सकता, क्योंकि जिस समय उसमें वृद्धि (यौवन) दिखाई दी, उसी समय वापस लेने का अधिकार समाप्त हो गया था, और अब वह अधिकार वापस नहीं लौटेगा, यह सिराज अल-वहाज में है। और यदि दास दुर्बल था और मोटा हो गया, या बदसूरत था और सुंदर हो गया, तो उसे वापस नहीं लिया जा सकता, यह ख़ज़ाना अल-मुफ्तीन में है।

यदि वह दास लंबा था और उसे उपहार में दिया गया, फिर उसकी लंबाई और बढ़ गई और यह लंबाई नुकसान में गिनी जाती है क्योंकि इससे कीमत नहीं बढ़ती बल्कि घटती है और कोई लाभ नहीं होता, तो उपहार देने वाला उसे वापस ले सकता है, यह मुहीत सरख़सी में है। एक व्यक्ति ने एक दास खरीदा, उस पर अधिकार किया और दूसरे व्यक्ति को उपहार स्वरूप सौंप दिया, फिर काज़ी (न्यायाधीश) के आदेश के बिना उपहार वापस ले लिया, फिर दास में कोई दोष पाया गया, तो वह उसे अपने विक्रेता को वापस कर सकता है। अतः इस मामले में, काज़ी के आदेश के बिना वापस लेने को काज़ी के आदेश के समान ही माना गया है, यह फतावा काज़ी खान में है। यदि एक कर्जदार दास को उसी व्यक्ति को उपहार में दे दिया गया जिसका दास पर कर्ज है, तो कर्ज समाप्त हो गया। इसी प्रकार यदि दास ने गलती से किसी की हत्या कर दी और स्वामी...

نزدیک اس میں کچھ رجوع کر کے واپس نہیں لے سکتا ہے یہ ظہیریہ میں ہے۔ اگر کسی کو ایک دار ہبہ کیا اس نے تھوڑی عمارت تو ویسی ہی رکھی اور باقی کو دوسرے طور سے بنوا لیا تو رجوع کر کے اس میں سے کچھ نہیں لے سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے اگر کسی کو چٹیل زمین ہبہ کی اور موہوب لہ نے اس کے ایک گوشہ میں نخل لگائے یا کوئی عمارت یا دوکان بنوائی پس اگر یہ امر اس زمین میں زیادت کر دینا شمار ہے تو کچھ واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر زیادتی میں شمار نہیں ہے یا نقصان شمار کیا جاتا ہے تو ہبہ سے رجوع کرنے کا مانع نہ ہوگا حتی کہ اگر اس میں کوئی چھوٹی دوکان بنوائی کہ اصلاً زیادتی میں شمار نہیں ہے تو اس کا اعتبار نہ ہوگا اور اگر زمین بہت ہو تو یہ صورت تمام زمین میں زیادتی کر دینا شمار نہ ہوگی صرف اسی ٹکڑے میں زیادتی گنی جائے گی پس اس ٹکڑے کے سوا باقی میں رجوع کر کے واپس لے سکتا ہے یہ کافی میں ہے اور اگر زیادتی عمارت کی ہے اور وہ گر گئی تو واپس کرنے کا حق عود کرے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے اگر موہوب لہ نے وہ زمین نصف غیر منقسم فروخت کر دی تو واہب کو باقی نصف میں رجوع کر لینے کا اختیار ہے اور اگر اس میں سے کچھ فروخت نہ کی ہو تو بھی واہب کو نصف زمین میں رجوع کا اختیار ہے کیونکہ جب اس کو کل زمین واپس کرنے کا اختیار ہے تو نصف کا اختیار بدرجہ اولیٰ حاصل ہوگا یہ جوہرۃ النیرہ میں ہے۔

زمین کو جس صورت میں ہبہ کیا اُس کے ماسوا (تعمیر وغیرہ) کر ڈالی تو کیا زمین ہبہ واپس ہو جائے گا؟

اگر دار ہبہ کیا اور اس نے اس کی عمارت ڈھادی تو اس کو زمین واپس لینے کا اختیار ہے یہ مبسوط میں ہے اور اگر دار ہبہ کیا پھر اس کی عمارت گر گئی تو باقی واپس لے سکتا ہے اسی طرح اگر بعض ہبہ کو تلف کیا تو تلف کردہ شدہ سے واپسی کا حق ساقط ہوا اور باقی موجود کو واپس لے سکتا ہے یہ غایۃ البیان میں ہے اگر ایک دار ہبہ کیا اور اس میں سے تھوڑا واپس کر لیا تو باقی کا ہبہ باطل نہ ہوگا یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے اگر موہوب لہ نے ہبہ کے مریض غلام یا زخمی کی دوا کی اور وہ اچھا ہو گیا یا اندھا و بہرا تھا پس دیکھنے اور سننے لگا تو رجوع کرنے کا استحقاق باطل ہو گیا یہ خلاصہ میں ہے اور اگر غلام موہوب لہ کے پاس بیمار ہوا اور اس نے علاج کر کے اچھا کیا تو اس سے واپس لینے کا حق باطل نہ ہوگا یہ بحر الرائق میں ہے ایک غلام ہبہ کیا اور موہوب لہ نے اس کو مدبر کر دیا تو واپس نہیں کر سکتا ہے اور اگر مکاتب کر دیا مگر وہ عاجز ہو کر پھر مملوک رفیق ہو گیا تو واہب لے سکتا ہے اور اگر موہوب لہ کی ملکیت سے خارج ہوا پھر فسخ عقد کی وجہ سے اس کی ملک میں آگیا تو واہب رجوع کر سکتا ہے اور اگر غلام نے موہوب لہ پر کوئی جنایت کی تو واہب واپس لے سکتا ہے اور جنایت باطل ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اگر کسی کو ایک خادم ہبہ کیا اور وہ نوجوان ہو کر پورا جوان ہو گیا پھر بڑھا ہو گیا اور اس وقت اس کی قیمت اس قیمت سے کم ہے جو ہبہ کرنے کے وقت تھی اور واہب نے رجوع کرنا چاہا تو نہیں لے سکتا ہے کیونکہ جس وقت اس میں زیادتی ظاہر ہوئی اسی وقت رجوع کرنے کا استحقاق باطل ہو گیا پھر اب استحقاق عود نہ کرے گا یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر غلام نحیف تھا اور موٹا ہو گیا یا بدشکل تھا خوبصورت ہو گیا تو رجوع نہیں کر سکتا ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

اگر وہ غلام طویل تھا اور ہبہ کیا پھر اس کا طول زیادہ بڑھ گیا اور یہ طول نقصان میں شمار ہے کہ اس سے قیمت نہیں بڑھتی بلکہ گھٹتی ہے اور کوئی بھلائی نہیں آتی ہے تو واہب اس کو واپس

لے سکتا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے ایک شخص نے ایک غلام خرید کر قبضہ کر کے دوسرے شخص کو ہبہ کر کے اس کے سپرد کیا پھر ہبہ سے بدون حکم قاضی رجوع کر لیا پھر غلام میں کوئی عیب پایا تو اپنے بائع کو واپس کر سکتا ہے پس اس صورت میں بدون حکم قاضی واپس لینے کو بمنزلہ حکم قاضی کے واپس لینے کے قرار دیا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اگر قرض دار غلام کو اسی شخص کو ہبہ کیا جس کا غلام پر قرض ہے تو قرضہ باطل ہو گیا اسی طرح اگر غلام نے خطا سے کسی کو قتل کیا ہے اور مولیٰ

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | 93 | Kitab-al-Hiba (Book of Gifts)

...he (the owner) gifted this slave to the guardian of the deceased, thereby nullifying the criminal liability (Jinayat). By way of *Istihsan* (juristic preference), the donor (*Wahib*) has the right to revoke the gift. Once the gift is revoked, according to Imam Muhammad (RA), the debt and liability shall not return. This version is also narrated from Imam Azam (Abu Hanifa RA). By way of *Qiyas* (analogy), he cannot revoke the gift. This is narrated by Hasan from Imam Azam (RA), by Mu'alla from Imam Abu Yusuf (RA), and by Hisham from Imam Muhammad (RA). Juristically (*Istihsan*), revocation is valid; this is stated in *Fatawa Qazi Khan*. In *Ziyada*, it is mentioned that if a boy has a debt against his guardian's slave, and the guardian gifts that slave to the boy and then intends to revoke the gift, it is narrated from Imam Muhammad (RA) that he does not have this right. However, according to *Zahir-ur-Riwayah*, he can revoke it; this is in *Khulasa*. If a person gifts a slave to two individuals, he has the right to revoke the portion of one individual. Similarly, if he gave one portion as a gift (*Hiba*) and another as charity (*Sadqa*), he can revoke the gift portion; this is in *Mabsut*. If two persons gift a slave to one individual and hand him over, and then one of them wishes to revoke his share of the gift in the absence of the other, he has the right to do so; this is in *Fatawa Qazi Khan*.

If someone gifts a slave girl to another and the recipient teaches her the Holy Quran or some other skill, the donor cannot take her back; this is the preferred view (*Mukhtar*), as stated in *Mudmarat*. If a slave girl is gifted in *Dar al-Harb* (abode of war) and the recipient brings her to *Dar al-Islam* (abode of Islam), the donor cannot revoke the gift; this is in *Bahr-ur-Raiq*. If the gifted slave girl gives birth, the donor currently has the right to take her back. Imam Abu Yusuf (RA) stated that as long as the child is dependent on the mother, he cannot take her back. After that, he can take back only the slave girl without the child; this is in *Zahiriyyah*. Bishr (RA) said, "I asked: What if there was a dispute regarding revocation while the child was a minor, then the child reached maturity, and the judge had nullified the taking back of the slave girl?" He replied that he can still take back the slave girl; this is in *Hawi*. If the value of the gifted object increased due to an improvement in its physical state, but then that improvement ceased, the donor has the right to take it back; this is in *Zahiriyyah*. If a person gifts a slave girl, the donor has the right to revoke and take back the slave girl except for her child; the same ruling applies to all animals, fruits, etc.; this is in *Yanabi*. If the donor wanted to take back the slave girl while she was pregnant, then if the pregnancy added beauty/value to her, he cannot take her back, but if it caused a

defect/deterioration, he can. In this regard, the condition of slave girls varies; some become healthy and vibrant during pregnancy, while the calves of others become thin and they turn pale. Thus, in the first case, revocation is not possible due to an intrinsic increase in the object, and in the second case, there is no barrier to revocation due to a loss in value; this is in *Mabsut*. If a slave girl is gifted and she grows old, she cannot be taken back; the same ruling applies to all animals; this is in *Muhit Sarkhasi*. If a pregnant slave girl or animal was gifted and revoked before birth, it is valid if taken back after a duration where it is known no increase occurred in the womb, otherwise not. If a pregnant one was gifted and she gave birth, she cannot be taken back; this is in *Jawharat-un-Nayirah*. If one gifts his slave girl to her husband, the marriage becomes void; then if he revokes the gift, the marriage will not return, just as debt and liability do not return; this is in *Khizanat-ul-Muftin* and *Qazi Khan*.

If a married slave girl is gifted to her husband to the extent that the marriage becomes invalid (*Fasid*), and then he revokes his gift, the marriage shall be reinstated.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 | 93 | किताबुल हिबा (दान की पुस्तक)

...उसने (मालिक ने) मक़तूल (मृतक) के वली (वारिस) को यह गुलाम हिबा (दान) कर दिया, तो जिनायत (अपराध/जुर्माना) बातिल हो गया। इस्तिहसानन (तर्कसंगत रूप से) वाहिब (दानदाता) को हिबा वापस लेने का अधिकार है। जब उसने हिबा वापस ले लिया, तो इमाम मुहम्मद रह. के मत के अनुसार कर्ज़ और जिनायत वापस नहीं लौटेंगे। यह एक रिवायत इमाम आज़म रह. से भी आई है। क़यास (अनुमान) के अनुसार वह हिबा वापस नहीं ले सकता। यह हसन ने इमाम आज़म रह. से, मुअल्ला ने इमाम अबू यूसुफ़ रह. से और हिशाम ने इमाम मुहम्मद रह. से रिवायत की है। इस्तिहसानन उसका रुजू (वापसी) कर लेना सही है; यह फ़तावा काज़ी ख़ान में है। 'ज़ियादा' में है कि यदि किसी लड़के का अपने वसी (अभिभावक) के ममलुक (गुलाम) पर कर्ज़ है, फिर वसी ने वह गुलाम उसी लड़के को हिबा कर दिया और फिर अपना हिबा वापस लेने का इरादा किया, तो इमाम मुहम्मद रह. से रिवायत है कि उसे यह अधिकार नहीं है। हालाँकि ज़ाहिरुर रिवाया के अनुसार वह वापस ले सकता है; यह 'ख़ुलासा' में है। यदि एक व्यक्ति ने एक गुलाम दो व्यक्तियों को हिबा किया, तो उसे एक व्यक्ति के हिस्से से रुजू (वापसी) करने का अधिकार है। इसी प्रकार, यदि उसने एक हिस्सा हिबा के रूप में और दूसरा सदक़ा (दान) के रूप में दिया हो, तो वह हिबा वाले हिस्से को वापस ले सकता है; यह 'मबसूत' में है। यदि दो व्यक्तियों ने एक गुलाम किसी एक व्यक्ति को हिबा किया और दोनों ने उसे सौंप दिया, फिर उनमें से एक ने दूसरे की अनुपस्थिति में अपने हिस्से का हिबा वापस लेना चाहा, तो उसे अधिकार है; यह फ़तावा काज़ी ख़ान में है।

यदि किसी ने दूसरे को एक बांदी (दासी) हिबा की और उसने बांदी को कुरान शरीफ सिखाया या कोई और हुनर सिखाया, तो वाहिब (दानदाता) उसे वापस नहीं ले सकता; यही पसंदीदा मत है और यह 'मुज़मरात' में है। यदि दारुल-हर्ब में कोई बांदी हिबा की गई और मौहूब-लहु (दान प्राप्तकर्ता) उसे दारुल-इस्लाम में ले आया, तो वाहिब वापस नहीं ले सकता; यह 'बहरुल राइक' में है। यदि हिबा की गई बांदी बच्चा जने, तो फिलहाल वाहिब को बांदी वापस लेने का अधिकार है। इमाम अबू यूसुफ़ रह. ने फरमाया कि जब तक बच्चा माँ पर निर्भर न रहे (यानी मोहताज न रहे), तब तक वापस नहीं ले सकता। उसके बाद केवल बांदी को बिना बच्चे के वापस ले सकता है; यह 'ज़हीरिया' में है। बिश्र रह. ने कहा कि मैंने पूछा कि यदि रुजू (वापसी) के मामले में आपस में झगड़ा हुआ, जबकि बच्चा छोटा था, फिर वह बड़ा हो गया और काज़ी ने बांदी की वापसी को बातिल (अमान्य) कर दिया, तो फरमाया कि वह बांदी को वापस ले सकता है; यह 'हावी' में है। यदि मौहूब (दान की गई वस्तु) के मूल्य में

अच्छी वृद्धि हुई और फिर वह वृद्धि जाती रही, तो वाहिब को अधिकार है कि उसे वापस ले ले; यह 'ज़हीरिया' में है। यदि किसी ने एक बांदी हिबा की, तो वाहिब को अधिकार है कि रुजू करके बच्चे के अतिरिक्त बांदी को वापस ले ले; यही हुक्म सभी जानवरों और फलों आदि पर लागू होता है; यह 'यनाबी' में है। यदि वाहिब बांदी को उस स्थिति में वापस लेना चाहे जब वह गर्भवती थी, तो यदि गर्भ के कारण उसमें सुंदरता/गुण आ गया हो, तो वापस नहीं ले सकता, और यदि बुराई (कमी) आ गई हो, तो वापस ले सकता है। इस स्थिति में बांदियों की हालत अलग-अलग होती है; कुछ बांदियां गर्भवती होने पर स्वस्थ और सुंदर हो जाती हैं, जबकि कुछ की पिंडलियां पतली और रंग पीला पड़ जाता है। अतः पहली स्थिति में, स्वयं के अस्तित्व में वृद्धि के कारण वापस नहीं ले सकता, और दूसरी स्थिति में नुकसान होने के कारण वापसी में कोई बाधा नहीं है; यह 'मबसूत' में है। यदि कोई बांदी हिबा की गई और वह जवान से बूढ़ी हो गई, तो वापस नहीं ले सकता; यही हुक्म सभी जानवरों का है; यह 'मुहीत सरख़सी' में है। यदि किसी ने गर्भवती बांदी या पशु हिबा किया और बच्चा जनने से पहले हिबा वापस ले लिया, तो यदि इतने समय बाद वापस लिया जिसमें यह ज्ञात हो कि गर्भ में कोई वृद्धि नहीं हुई, तो जायज़ है, अन्यथा नहीं। यदि गर्भवती हिबा की और बच्चा पैदा हो गया, तो वापस नहीं ले सकता; यह 'जौहरा-तुन-नयिरा' में है। यदि अपनी बांदी उसके पति को हिबा कर दी, तो निकाह बातिल हो गया; फिर यदि हिबा वापस ले लिया, तो निकाह पुनः जीवित नहीं होगा, जैसे कि ऋण और अपराध वापस नहीं लौटते; यह 'ख़ज़ाना-तुल-मुफ्तीन' और 'काज़ी ख़ान' में है।

यदि विवाहित बांदी उसके पति को हिबा कर दी गई, यहाँ तक कि निकाह फ़ासिद (दूषित) हो गया, फिर उसने अपना हिबा वापस ले लिया, तो निकाह पुनः प्रभावी होगा।

نے ولی مقتول کو یہ غلام ہبہ کر دیا تو جنایت باطل ہوگئی اور استحساناً واہب کو رجوع کرنے کا اختیار ہے اور جب ہبہ سے رجوع کرلیا تو امام محمدؒ کے قول میں قرضہ اور جنایت عود نہ کرے گی اور یہ ایک روایت امام اعظمؒ سے بھی آئی ہے اور قیاساً ہبہ سے رجوع نہیں کرسکتا ہے یہ حسن نے امام اعظمؒ سے اور معلی نے امام ابو یوسفؒ سے اور ہشام نے امام محمدؒ سے روایت کی ہے اور استحساناً اس کا رجوع کرلینا صحیح ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے زیادہ میں ہے کہ کسی لڑکے کا اپنے وصی کے مملوک پر قرضہ ہے پھر وصی نے وہ مملوک اسی لڑکے کو ہبہ کردیا پھر اپنے ہبہ سے رجوع کرنے کا قصد کیا تو امام محمدؒ سے روایت ہے کہ اس کو یہ اختیار نہیں ہے اور ظاہر الروایہ کے موافق رجوع کر سکتا ہے یہ خلاصہ میں ہے۔ اگر ایک شخص نے ایک غلام دو شخصوں کو ہبہ کیا تو اس کو ایک شخص کے حصہ سے رجوع کر لینے کا اختیار ہے اسی طرح اگر اس نے ایک حصہ بطور ہبہ کے دیا ہو اور دوسرے کو بطور صدقہ کے دیا ہو تو ہبہ سے رجوع کرسکتا ہے یہ مبسوط میں ہے۔ دو شخصوں نے ایک غلام ایک شخص کو ہبہ کیا دونوں نے اس کے سپرد کردیا پھر ایک شخص نے دوسرے کے غائب ہونے کی حالت میں اپنے حصہ ہبہ سے رجوع کرنا چاہا تو اس کو اختیار ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر کسی نے دوسرے کو ایک باندی ہبہ کی اس نے باندی کو قرآن شریف یا سیکھنا یا مثلاً کوئی سکھلائی تو واہب اس کو واپس نہیں لے سکتا ہے یہی مختار ہے یہ مضمرات میں ہے اگر دارالحرب میں کوئی باندی ہبہ کی اور موہوب لہ اس کو دارالاسلام میں نکال لایا تو واہب رجوع نہیں کر سکتا ہے یہ بحر الرائق میں ہے اگر ہبہ کی باندی بچہ جنے تو فی الحال واہب کو باندی واپس لینے کا اختیار ہے اور امام ابو یوسفؒ نے فرمایا جب تک بچہ اپنی ماں سے بے پرواہ نہ

ہوجائے یعنی محتاج نہ رہے تب تک واپس نہیں لے سکتا ہے اور بعد اس کے صرف باندی کو بدوں بچہ کے واپس لے سکتا ہے یہ ظہیر یہ میں ہے بشرؒ نے فرمایا کہ میں نے پوچھا کہ اگر رجوع کرنے میں باہم جھگڑا کیا حالانکہ بچہ صغیر ہے پھر وہ بالغ ہوا اور حال یہ گزرا کہ قاضی نے باندی واپس لینے کو باطل کیا ہے تو فرمایا کہ باندی کو واپس لے سکتا ہے یہ حاوی میں ہے اور اگر شے موہوب کے بدن میں قیمت کے لحاظ سے اچھی زیادتی ہو گئی پھر وہ زیادتی جاتی رہی تو واہب کو اختیار ہے کہ اس کو واپس کرلے یہ ظہیر یہ میں ہے اگر ایک شخص کو ایک باندی ہبہ کی تو واہب کو اختیار ہے کہ رجوع کرکے باندی کے بچہ کے سوائے باندی کو واپس لے اور یہی حکم تمام حیوانات و پھلوں وغیرہ میں ہے یہ ینابیع میں ہے اور اگر واہب نے باندی ایسی حالت میں واپس لینی چاہی کہ جب وہ پیٹ سے تھی پس اگر پیٹ ہونے سے اس میں خوبی آگئی ہو تو واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر برائی آگئی ہو تو واپس لے سکتا ہے اور اس حالت میں باندیوں کا حال مختلف ہوتا ہے بعض باندیاں پیٹ ہونے سے موتی تازی خوش رنگ نکل آتی ہیں اور بعض باندیوں کو جب پیٹ ہو جاتا ہے تو پنڈلی پتلی زرد ہو جاتی ہے پس پہلی صورت میں نفس ذات میں زیادتی ہونے کی وجہ سے واپس نہیں کرسکتا ہے اور دوسری صورت میں نقصان آنے کی وجہ سے واپس کر لینے کا کوئی مانع نہیں ہے یہ مبسوط میں ہے اگر کوئی باندی ہبہ کی اور وہ جوان ہو کر کبیر ہوگئی تو واپس نہیں کرسکتا ہے اور یہی حکم تمام حیوانات کا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اگر کوئی حاملہ باندی یا گابھن چوپایہ ہبہ کیا اور بچہ جننے سے پہلے ہبہ سے رجوع کر کے لے لیا پس اگر اتنی مدت بعد واپس لیا کہ جس میں یہ معلوم ہے کہ حمل میں کچھ زیادتی نہ ہوئی تو جائز ہے ورنہ جائز نہیں ہے اور اگر حاملہ ہبہ کیا اور اس میں بچہ پیدا ہوگیا تو واپس نہیں لے سکتا ہے یہ جوہرہ النیرہ میں ہے اگر اپنی باندی اس کے شوہر کو ہبہ کردی تو نکاح باطل ہوگیا

پھر اگر ہبہ سے رجوع کرلیا تو نکاح عود نہ کرے گا جیسا کہ دین و جنایت عود نہیں کرتی ہے یہ خزانہ المفتین و قاضی خان میں ہے۔

اگر منکوحہ باندی اس کے شوہر کو ہبہ کردی یہاں تک کہ نکاح فاسد ہو گیا پھر اپنے ہبہ سے رجوع کر لیا تو نکاح عود کرے گا

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 [Ornamental border] 93 [Ornamental border] Book of Gifts (Kitab al-Hiba)

Sadr al-Shahid mentioned this in 'Khilafiyat', and Imam Muhammad (R.A.) mentioned in several places in his books that by revoking a gift (hiba), the original ownership returns to the donor (wahib). The return of the original ownership refers to the future period, not the past. Don't you see that if a person gifted Zakat property to another and handed it over before the year passed, and then revoked the gift after the year, Zakat for the past period would not be mandatory (wajib) upon the donor? Thus, the ruling for the return of original ownership was not given in favor of the Zakat of the past period becoming mandatory. Similarly, if someone gifted a house (dar) to another person and handed it over, then a neighboring house was sold, and subsequently, the donor revoked his gift, the donor would not have the right to take the sold house through pre-emption (shufa). If the house had returned with its old ownership from the past, as if it had never left his ownership, then he would have had the right to take the sold house under pre-emption. This is in 'Al-Zakhira'.

If someone gifted a slave-girl (bandi) and the recipient (mawhub lahu) had sexual intercourse (wati) with her, some have said that as long as she has not become pregnant, the gift can be revoked, and this is the most correct (asah) opinion. This is in 'al-Jawharatun Nayerah'. If a gift was made to one's brother while he is another person's slave, the gift can be taken back. If a gift was made to the slave of one's brother, then according to Imam Azam (R.A.), it can be revoked, but according to the Sahihayn (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), the gift cannot be taken back. If both the donor and the recipient are close blood relatives (dhu rahm mahram), then Faqih Abu Ja'far Hinduwani stated that by consensus (bil-ittifaq), it cannot be revoked; this is as stated in 'Muhit al-Sarkhasi' and is correct. This is in 'Fatawa Qazi Khan'. If a gift was made to a 'mukatab' (a slave who has an agreement to buy his freedom) while that mukatab is a close relative of the donor, then if he paid the manumission money (mal-e-kitabat) and became free, the gift cannot be taken back. If he became incapacitated (ajiz) and became a slave (mamluk) again, then according to Imam Muhammad (R.A.), it cannot be revoked, but according to Imam Abu Yusuf (R.A.), the gift can be revoked. If the mukatab is a stranger and his master is a relative of the donor, then if the mukatab paid for his freedom and became free, the donor has the right to revoke. Even if he became incapacitated, according to Imam Azam (R.A.), the ruling is the same; this is in 'Muhit al-Sarkhasi'. A person gifted a slave-girl to another person's slave, he took possession, then the donor wanted to revoke the gift while

the slave's master was absent. Thus, if the slave-girl is in the master's possession, it cannot be taken back, but if it is in the slave's possession, then if the slave is 'mazun at-tijara' (authorized to trade), the donor can revoke the gift and take it back. This is written in 'Khizanat al-Muftin'. If the slave is not authorized ('mazun') but is 'mahjur' (restricted), then as long as the master is not present, it cannot be taken back. If the slave says "I am restricted (mahjur)" and the donor says "You are authorized (mazun) and I have the right to revoke the gift before your master arrives," then the donor's statement under oath shall be accepted; this is based on 'istihsan' (juristic preference), whereas according to 'qiyas' (analogy), the slave's statement should be accepted. The donor's oath will only be taken based on his knowledge. If the slave presented witnesses to his restricted status, they will not be accepted. All these rulings apply when the slave is present and the master is absent. If the master is present and the slave is absent and the donor wishes to revoke the gift, then if the gifted item is in the slave's possession, the master will be considered the opponent (khasam). If the gifted item is in the master's own hands, he will be considered the opponent. Then if the master said, "This slave-girl was given to me as a trust (wadi'at) by my such-and-such slave, and I do not know whether you gifted it to him or not," and then the claimant (donor) presented witnesses of the gift, then the master will be considered the opponent, meaning a decree (digree) can be passed against him. When the Qazi passed a decree in the donor's name for the slave-girl and he took possession, and then the slave-girl grew fat and healthy while with the donor, then the recipient (mawhub lahu) came and denied being a slave, his statement will be accepted and he can take the slave-girl back, and the donor will then have no right to revoke the gift. If the slave-girl died while with the donor, the recipient has the option to either seek compensation (daman) for the price from the donor or from the depositary/master (mustawda'). If he took compensation from the donor, he cannot take it back from the master. If he took compensation from the master, then the master also from the donor...

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 [Ornamental border] 93 [Ornamental border] किताब अल-हिबा (दान की पुस्तक)

इसे सदर-उश-शहीद ने 'खिलाफ़ियात' में उल्लेख किया है और इमाम मुहम्मद (रह.) ने अपनी पुस्तकों में कई स्थानों पर उल्लेख किया है कि उपहार (हिबा) को वापस लेने (रुजू) से उपहार देने वाले (वाहिब) की ओर उसका पुराना स्वामित्व वापस आ जाता है। पुराने स्वामित्व के वापस आने का अर्थ भविष्य के समय के लिए है, न कि पिछले समय के लिए। क्या आप नहीं देखते कि यदि किसी व्यक्ति ने दूसरे को ज़कात का माल साल पूरा होने से पहले दान कर दिया और सुपुर्द कर दिया, फिर साल के बाद उपहार वापस ले लिया, तो वाहिब पर पिछले समय की ज़कात अनिवार्य (वाजिब) नहीं होगी? अतः, पिछले समय की ज़कात वाजिब होने के हक में पुराने स्वामित्व की वापसी का हुक्म नहीं दिया गया। इसी प्रकार यदि किसी व्यक्ति ने दूसरे को घर (दार) दान करके सुपुर्द कर दिया, फिर उसके पड़ोस में कोई घर बेचा गया, फिर वाहिब ने अपने उपहार को वापस ले लिया, तो वाहिब को यह अधिकार नहीं होगा कि वह शुफ़ा (pre-emption) के माध्यम से उस बिके हुए घर को ले। यदि वह घर उसके पिछले पुराने स्वामित्व के साथ वापस आता और ऐसा होता मानो वह कभी उसके स्वामित्व से बाहर ही नहीं गया, तो उसे शुफ़ा के तहत बिके हुए घर को लेने का अधिकार प्राप्त होता। यह 'ज़खीरा' में है।

यदि किसी ने एक दासी (बांदी) उपहार में दी और जिसे उपहार दिया गया (मौहूब लहु) उसने उसके साथ संभोग (वती) कर लिया, तो कुछ ने कहा है कि जब तक वह गर्भवती न हो जाए, तब तक उपहार वापस लिया जा सकता है, और यही सबसे सही (असह) मत है। यह 'जौहरातुन नियरा' में है। और यदि अपने भाई को उपहार दिया जबकि वह किसी दूसरे का गुलाम है, तो उपहार वापस ले सकता है। और यदि अपने भाई के गुलाम को उपहार दिया, तो इमाम आज़म (रह.) के अनुसार वापस ले सकता है, और साहिबैन (रह.) के अनुसार उपहार वापस नहीं ले सकता। और यदि दोनों (वाहिब और जिसे उपहार दिया गया) रक्त संबंधी (ज़ी रहम महरम) हों, तो फ़कीह अबू जाफ़र हिन्दुवानी ने कहा कि सर्वसम्मति से वापस नहीं ले सकता, जैसा कि 'मुहीत अल-सरख़सी' में है और यही सही है। यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। और यदि किसी मुकातब (वह गुलाम जिसने अपनी आज़ादी के लिए भुगतान करने का समझौता किया हो) को उपहार दिया जबकि वह मुकातब उस वाहिब का रक्त संबंधी है, फिर यदि उसने 'माल-ए-किताबत' (अनुबंध राशि) चुका दी और आज़ाद हो गया, तो वापस नहीं ले सकता। और यदि वह असमर्थ (आजिज़) होकर फिर से गुलाम (ममलूक) बन गया, तो इमाम

मुहम्मद (रह.) के अनुसार वापस नहीं ले सकता, और इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) के अनुसार उपहार वापस ले सकता है। और यदि मुकातब कोई अजनबी व्यक्ति हो और उसका मालिक वाहिब का रिश्तेदार हो, तो यदि वह मुकातब भुगतान करके आज़ाद हो गया, तो वाहिब को वापस लेने का अधिकार है, और यदि वह असमर्थ हो गया, तब भी इमाम आज़म (रह.) के अनुसार यही आदेश है, यह 'मुहीत अल-सरख़सी' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे के गुलाम को एक दासी उपहार में दी, उसने कब्ज़ा कर लिया, फिर वाहिब ने उपहार वापस लेना चाहा जबकि गुलाम का मालिक अनुपस्थित है। अतः यदि वह दासी मालिक के कब्ज़े में हो तो वापस नहीं ले सकता, और यदि गुलाम के कब्ज़े में हो, तो यदि गुलाम 'माज़ून अत-तिजारा' (व्यापार की अनुमति प्राप्त) है, तो वाहिब उपहार वापस ले सकता है। यह 'खिज़ानातुल मुफ़्तीन' में लिखा है। और यदि गुलाम 'माज़ून' न हो बल्कि 'महजूर' (प्रतिबंधित) हो, तो जब तक मालिक उपस्थित न हो, वापस नहीं ले सकता। और यदि गुलाम ने कहा कि मैं महजूर हूँ और वाहिब ने कहा कि तुम माज़ून हो और मुझे तुम्हारे मालिक के आने से पहले उपहार वापस लेने का अधिकार है, तो वाहिब का कथन शपथ के साथ स्वीकार किया जाएगा, और यह 'इस्तेहसान' (न्यायसंगत प्राथमिकता) के आधार पर है, जबकि 'कयास' (तर्क) के अनुसार गुलाम का कथन स्वीकार किया जाना चाहिए। और वाहिब से शपथ केवल उसकी जानकारी के आधार पर ली जाएगी। और यदि गुलाम ने अपने महजूर होने के गवाह पेश किए, तो वे स्वीकार नहीं किए जाएंगे। और यह सब आदेश तब है जब गुलाम उपस्थित हो और मालिक अनुपस्थित हो। और यदि मालिक उपस्थित हो और गुलाम अनुपस्थित हो और वाहिब उपहार वापस लेना चाहे, तो यदि उपहार गुलाम के कब्ज़े में है, तो मालिक को प्रतिपक्षी (खसम) माना जाएगा। और यदि उपहार स्वयं मालिक के हाथ में हो, तो उसे प्रतिपक्षी माना जाएगा। फिर यदि मालिक ने कहा कि यह दासी मुझे मेरे अमुक गुलाम ने अमानत (वदीअत) के तौर पर दी है और मैं नहीं जानता कि तुमने इसे उसे उपहार में दिया है या नहीं, फिर यदि वादी (शिकायतकर्ता/वाहिब) ने उपहार दिए जाने के गवाह पेश कर दिए, तो मालिक को प्रतिपक्षी माना जाएगा, यानी उसके खिलाफ फैसला (डिक्री) हो सकता है। और जब काज़ी ने वाहिब के नाम दासी की डिक्री दे दी और उसने कब्ज़ा कर लिया, फिर वह दासी वाहिब के पास शारीरिक रूप से मोटी-ताजी होकर बढ़ गई, फिर मौहूब लहु (जिसे उपहार दिया गया था) ने आकर गुलाम होने से इनकार किया, तो उसका कथन स्वीकार किया जाएगा और वह दासी को वापस ले सकता है, फिर वाहिब को उपहार वापस लेने का अधिकार नहीं होगा। और यदि वह दासी वाहिब के पास मर गई हो, तो मौहूब लहु को अधिकार होगा कि चाहे वह वाहिब से उसकी कीमत का मुआवज़ा (ज़मान) ले या 'मुस्तौद' (अमानतदार/मालिक) से। फिर यदि उसने वाहिब से मुआवज़ा लिया, तो वह मुस्तौद से वापस नहीं ले सकता। और यदि उसने मुस्तौद से मुआवज़ा लिया, तो मुस्तौद भी उसे वाहिब...

اس کو صدر الشہید نے خلافیات میں ذکر کیا ہے اور امام محمدؒ نے کتابوں میں چند مقامات میں ذکر کیا کہ ہبہ میں رجوع کر لینے سے واہب کی جانب اس کی قدیم ملک عود کرتی ہے اور قدیم ملک عود کرنے سے مراد زمانہ مستقبل کے لئے ہے نہ زمانہ ماضی کے واسطے آیا تو نہیں دیکھتا ہے کہ اگر کسی شخص نے مال زکوۃ دوسرے کو سال گزرنے سے پہلے ہبہ کیا اور سپرد کر دیا پھر بعد سال کے ہبہ سے رجوع کر لیا تو واہب پر زمانہ ماضی کی زکوۃ واجب نہ ہوگی پس زمانہ ماضی کی زکوۃ واجب ہونے کے حق میں قدیم ملک عود کرنے کا حکم نہ دیا گیا اسی طرح اگر کوئی دار و وسرے شخص کو ہبہ کر کے سپرد کیا پھر اس کے پہلو میں کوئی دار فروخت کیا گیا پھر واہب نے اپنے ہبہ سے رجوع کر لیا تو واہب کو اختیار نہ ہوگا کہ وہ دار شفعہ میں لے اور اگر وہ دار اس کے زمانہ ماضی کی قدیم ملک کے ساتھ عود کرتا اور ایسا ہوتا کہ گویا اس کی ملک سے خارج نہیں ہوا ہے تو اس کو شفعہ میں دار فروخت شدہ لینے کا اختیار حاصل ہوتا ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر کوئی باندی ہبہ کی اور موہوب لہ نے اس سے وطی کر لی تو بعض نے فرمایا کہ جب تک وہ حاملہ نہ ہوئی ہو تب تک رجوع کر سکتا ہے اور یہی اصح ہے یہ جوہرۃ النیرہ میں ہے اور اگر اپنے بھائی کو ہبہ کیا حالانکہ وہ دوسرے کا غلام ہے تو ہبہ واپس کر سکتا ہے اور اگر اپنے بھائی کے غلام کو ہبہ کیا تو امام اعظمؒ کے نزدیک رجوع کر سکتا ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک ہبہ واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر دونوں واہب کے ذی رحم محرم ہوں تو فقیہ ابو جعفر ہندوانی نے فرمایا کہ بالاتفاق رجوع نہیں کر سکتا ہے کذا فی محیط السرخی اور یہی صحیح ہے یہ فتاویٰ

قاضی خان میں ہے اور اگر کسی مکاتب کو ہبہ کیا حالانکہ وہ مکاتب اس واہب کا ذو رحم محرم ہے پس اگر اس نے مال کتابت ادا کر دیا اور آزاد ہو گیا تو واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر عاجز ہو کر پھر مملوک ہو گیا تو امام محمدؒ کے نزدیک رجوع نہیں کر سکتا ہے اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک ہبہ سے رجوع کر سکتا ہے اور اگر مکاتب کوئی شخص اجنبی ہو اور اس کا مولیٰ اس واہب کا قرابت دار ہو پس اگر وہ مکاتب مال کتابت دے کر آزاد ہو گیا تو واہب کو رجوع کا اختیار ہے اور اگر عاجز ہوا تو بھی امام اعظمؒ کے نزدیک یہی حکم ہے یہ محیط سرخسی میں ہے ایک شخص نے دوسرے کے غلام کو ایک باندی ہبہ کی اس نے قبضہ کر لیا پھر واہب نے ہبہ سے رجوع کرنا چاہا حالانکہ غلام کا مالک غائب ہے پس اگر وہ باندی مولیٰ کے قبضہ میں ہو تو واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر غلام کے قبضہ میں ہو پس اگر غلام ماذون التجارۃ ہے تو واہب ہبہ سے رجوع کر کے واپس لے سکتا ہے یہ خزانہ المفتین میں لکھا ہے اور اگر غلام ماذون نہ ہو بلکہ محجور ہو تو جب تک مولیٰ حاضر نہ ہو واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر غلام نے کہا کہ میں محجور ہوں اور واہب نے کہا کہ تو ماذون ہے اور مجھے تیرے مالک کے حاضر ہونے سے پہلے ہبہ رجوع کرنے کا اختیار ہے تو قسم سے واہب کا قول قبول ہو گا اور یہ استحسانا ہے اور قیاساً غلام کا قول قبول ہونا چاہئے اور واہب سے قسم صرف اس کے علم پر لی جائے گی اور اگر غلام نے اپنے محجور ہونے کے گواہ پیش کئے تو قبول نہ ہوں گے اور یہ سب حکم اس وقت کا ہے کہ جب غلام حاضر ہو اور مولیٰ غائب ہو اور اگر مولیٰ حاضر اور غلام غائب ہو اور واہب نے اپنے ہبہ سے رجوع کر کے ہبہ واپس لینا چاہا پس اگر موہوب غلام کے قبضہ میں ہو تو مولیٰ خصم قرار دیا جائے گا اور اگر موہوب مین مولیٰ کے ہاتھ میں ہو تو خصم قرار دیا جائے گا پھر اگر مولیٰ نے کہا کہ مجھے یہ باندی میرے فلاں غلام نے ودیعت دی ہے اور میں نہیں جانتا ہوں کہ تو نے اس کو ہبہ کر دی ہے یا نہیں پھر مدعی نے ہبہ کر دینے کے گواہ قائم کئے تو مولیٰ خصم قرار

دیا جائے گا یعنی اس پر ڈگری ہو سکتی ہے اور جب قاضی نے واہب کے نام باندی کی ڈگری کر دی اور اس نے قبضہ کر لیا پھر وہ واہب کے پاس موٹی تازی بدن کی راہ سے بڑھ گئی پھر موہوب لہ نے آکر غلام ہونے سے انکار کیا تو اس کا قول قبول ہو گا اور وہ باندی کو واپس لے سکتا ہے پھر واہب کو ہبہ سے رجوع کا اختیار نہ ہوگا اور اگر وہ باندی واہب کے پاس مر گئی ہو تو موہوب لہ کو اختیار نہ ہوگا کہ چاہے واہب سے قیمت کی ضمان لے یا مستودع سے پھر اگر واہب سے ضمان لی تو وہ مستودع سے واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر مستودع سے ضمان لی تو مستودع بھی اس کو واہب...

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume (4) [95] Book of Gifts (Kitab al-Hiba)

...cannot take it back. It should be clear that the book mentions that liability (zaman) is mandatory upon the depository (mustawda) and no disagreement was mentioned. However, al-Karkhi mentioned that this is the opinion of Imam Muhammad, while according to Imam Abu Yusuf, the depository will not be liable. If the depository said to the donor (wahib), "I know that you gifted this slave-girl to my depositor (muda'), but that person is not my slave," and then the claimant provided witnesses that the absent person is his slave, then if that slave is alive, such testimony will not be accepted. If the donor said, "I have no witnesses," and demanded an oath from the depository, the judge (qazi) will take an oath from him: "By God, so-and-so absent person is not my slave." If he takes the oath, he is absolved from the litigation; if he refuses to take the oath (nukul), he will be declared the defendant. If the claimant provides witnesses that the master (mawla) admitted that so-and-so absent person is his slave, the witnesses will be accepted and a decree to revoke the gift will be issued. If the claimant provides witnesses that so-and-so absent person was his slave and he died, they will be accepted and the possessor of the gift will be made the defendant. If the claimant presented witnesses that so-and-so was his slave, and he sold him to Khalid for a thousand dirhams, and Khalid took possession of the slave in exchange for the thousand dirhams, the witnesses will not be accepted. If the claimant provides witnesses that the possessor of the slave-girl admitted, "I sold so-and-so absent person to Khalid," and the witnesses did not testify that he admitted the absent person was his slave, the judge will not accept such witnesses nor make the possessor his opponent; this is in 'Al-Zakheera'. If cotton cloth was gifted and the donee (mauhub-lahu) had it pressed/calendered, the gift cannot be revoked because this is a continuous addition and a value-adding quality. If it was only washed, it can be revoked; this is in 'Muheet Sarkhasi'. If yarn was woven, it cannot be taken back, provided that this increased its price (thaman); this is in 'Wajeez Kardari'.

Description of certain things where specific conditions apply for revocation

If one adds diacritical marks (A'rab) to a copy of the Holy Quran (Mushaf Majeed), it cannot be revoked; this is in 'Khazanat-ul-Muftiyeen'. If iron was gifted and he forged it into a sword, or yarn was given and he had it woven, the donor cannot take anything back by revoking it; this is in 'Al-Mabsut'. If a ring (halqa) was given and the donee set a gemstone in it, then if it cannot be removed without damage, it cannot be revoked; if it can be removed without damage, it can be revoked. If a leaf/page (waraq) was gifted and he wrote a Surah or part of a Surah on it, it can be revoked

because this does not increase the price. However, if he made it into a complete Quran (Mushaf) and wrote it, it cannot be revoked because writing the Quran increases the price. If it was a stack of papers and he wrote Fiqh, Hadith, or poetry on them, then if the price increased, it cannot be revoked; if its value decreased, it can be revoked; this is in 'Muheet Sarkhasi'. If a mirror was gifted and he had it polished, it can be revoked; this is in 'Al-Qunyah'. If a knife was sharpened, it cannot be taken back; this is in 'Wajeez Kardari' and 'Muheet'. If a sword was gifted and he made it into a knife or broke it and made another sword, it cannot be revoked; this is in 'Muheet'. If wooden beams (jadhu') were gifted and he split them into pieces for burning, or unbaked bricks (khisht-e-kham) were gifted and he added water to turn them back into clay, it can be revoked. But if he then made raw bricks out of that clay, it cannot be revoked; this is in 'Al-Zahiriyya'. If dry soil was gifted and he added water to dampen it, it cannot be revoked; this is in 'Muheet Sarkhasi'. If parched grain flour (sattu) was gifted and he soaked it in water, it can be revoked, just as if wheat was given and soaked in water; this is in 'Al-Jawharat-ul-Nayyirah'. If wax (shama') was gifted and he turned it into vinegar (or processed it), it cannot be revoked...

...से वापस नहीं ले सकता है। स्पष्ट हो कि किताब में मुस्तवदा (अमानतदार) पर ज़मान (हर्जाना) वाजिब होने का ज़िक्र किया गया है और कोई मतभेद बयान नहीं किया गया, और कर्खी ने ज़िक्र किया है कि यह इमाम मुहम्मद का कथन है और इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार मुस्तवदा उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि मुस्तवदा ने वाहिब (दाता) से कहा कि मैं जानता हूँ कि तूने मेरे मौदा (निक्षेपक) को यह दासी उपहार में दी है, लेकिन वह व्यक्ति मेरा गुलाम नहीं है, फिर वादी ने गवाह पेश किए कि वह अनुपस्थित व्यक्ति उसका गुलाम है, तो यदि वह गुलाम जीवित हो तो ऐसी गवाही स्वीकार नहीं की जाएगी। और यदि वाहिब ने कहा कि मेरे पास गवाह नहीं हैं और मुस्तवदा से कसम की मांग की, तो काज़ी (न्यायाधीश) उससे कसम लेगा कि "वल्लाह (ईश्वर की कसम) फलां अनुपस्थित व्यक्ति मेरा गुलाम नहीं है"। फिर यदि उसने कसम खा ली, तो वह मुकदमे से मुक्त हो गया, और यदि उसने कसम खाने से इनकार (नुकूल) किया, तो उसे प्रतिवादी (मुदआ-अलैह) माना जाएगा। और यदि वादी ने इस बात के गवाह दिए कि मालिक (मौली) ने स्वीकार किया है कि फलां अनुपस्थित व्यक्ति मेरा गुलाम है, तो गवाह स्वीकार किए जाएंगे और उपहार वापस लेने की डिक्री कर दी जाएगी। और यदि वादी ने इस बात के गवाह दिए कि फलां अनुपस्थित व्यक्ति उसका गुलाम था और वह मर गया, तो वे स्वीकार किए जाएंगे और उपहार का कब्जेदार प्रतिवादी ठहराया जाएगा। और यदि वादी ने यह गवाह सुनाए कि फलां व्यक्ति उसका गुलाम था, उसने उसे एक हजार दिरहम में खालिद के हाथ बेच दिया और खालिद ने एक हजार दिरहम के बदले गुलाम लेकर कब्जा कर लिया, तो गवाह स्वीकार नहीं किए जाएंगे। और यदि वादी ने इस बात के गवाह दिए कि दासी के कब्जेदार ने स्वीकार किया है कि मैंने फलां अनुपस्थित व्यक्ति को खालिद के हाथ बेच दिया और गवाहों ने यह गवाही नहीं दी कि उसने फलां अनुपस्थित व्यक्ति के प्रति अपना गुलाम होने का इकरार किया है, तो काज़ी ऐसे गवाह स्वीकार नहीं करेगा और न ही कब्जेदार को उसका प्रतिवादी ठहराएगा; यह 'ज़खीरा' में है। यदि सूती कपड़ा उपहार में दिया और आदाता (मूहूब लहू) ने उस पर कुंडी (पालिश/प्रेस) कराई, तो वह उपहार वापस नहीं ले सकता क्योंकि यह निरंतर वृद्धि और मूल्यवान गुण है, और यदि उसे धुलवाया हो तो वापस ले सकता है; यह 'मुहीत सरख़सी' में है। और यदि सूत को बुनाया तो वापस नहीं ले सकता है, बशर्ते कि इससे उसकी कीमत (थमन) में वृद्धि हुई हो; यह 'वजीज़ करदरी' में है।

कुछ ऐसी चीज़ों का विवरण जिनमें उपहार वापस लेने के लिए कुछ शर्तें लागू होती हैं ۞

यदि पवित्र कुरान (मुसहफ़ मजीद) में एराब (स्वर चिह्न) लगाए, तो वापस नहीं ले सकता; यह 'खज़ाना-तुल-मुफ़्तीन' में है। यदि लोहा उपहार में दिया और उसकी तलवार ढाल ली, या सूत दिया और उसे बुनवा लिया, तो उपहार वापस लेकर कुछ नहीं पा सकता; यह 'मबसूत' में है। और यदि अंगूठी (हल्का) दी और आदाता ने उसमें नगीना जड़ा दिया, तो यदि बिना नुकसान के निकालना संभव न हो तो वापस नहीं ले सकता, और यदि बिना नुकसान के निकालना संभव हो तो वापस ले सकता है। और यदि कागज़ (वरक) उपहार में दिया और उसने उस पर कोई सूरत या कुछ आयतें लिखीं, तो वापस ले सकता है क्योंकि इससे कीमत में वृद्धि नहीं होती, लेकिन यदि उसे कुरान (मुसहफ़) बनाकर लिखा तो वापस नहीं ले सकता क्योंकि कुरान लिखने से कीमत बढ़ जाती है। और यदि कागजों का दस्ता हो और उसमें फ़िक़्ह (न्यायशास्त्र) या हदीस लिखी या कविताएँ लिखीं, तो यदि कीमत में वृद्धि हुई हो तो वापस नहीं ले सकता, और यदि नुकसान हुआ हो तो वापस ले सकता है; यह 'मुहीत सरख़सी' में है। यदि आईना उपहार में दिया और उसने उसे पॉलिश (सैंकल) कराया, तो वापस ले सकता है; यह 'कुनिया' में है। और यदि छुरी को तेज़ कराया तो वापस नहीं ले सकता; यह 'वजीज़ करदरी' व 'मुहीत' में है। और यदि तलवार उपहार में दी और उसने उसकी छुरी बनवा ली या उसे तोड़कर दूसरी तलवार बनाई, तो वापस नहीं ले सकता; यह 'मुहीत' में है। और यदि लकड़ी के शहतीर (जज़ूअ) उपहार में दिए और उसने उन्हें चीर कर जलाने के टुकड़े कर दिए, या कच्ची ईंटें उपहार में दीं और उसने पानी डालकर मिट्टी बना दी, तो वापस ले सकता है; और यदि फिर उस मिट्टी से कच्ची ईंटें बना लीं, तो वापस नहीं ले सकता; यह 'ज़हीरिया' में है। और यदि उसे सूखी मिट्टी उपहार में दी और उसने पानी डालकर गीली कर दी, तो वापस नहीं ले सकता; यह 'मुहीत सरख़सी' में है। और यदि सत्तू उपहार में दिए और उसने पानी में भिगो दिए, तो वापस ले सकता है, जैसे कि यदि गेहूं दिए और उसने पानी में भिगोए हों तो वापस ले सकता है; यह 'जौहरा-तुल-नय्यिरा' में है। यदि मोम उपहार में दिया और उसने उसे सिरका बना दिया, तो वापस नहीं ले सकता...

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد (4) [۹۵] کتاب الہبہ سے واپس نہیں لے سکتا ہے۔ واضح ہو کہ کتاب میں مستودع پر ضمان واجب ہونا ذکر کیا اور کچھ اختلاف بیان نہ کیا اور کرخی نے ذکر کیا ہے کہ یہ امام محمد کا قول ہے اور امام ابو یوسف کے نزدیک مستودع ضامن نہ ہوگا اور اگر مستودع نے واہب سے کہا کہ میں جانتا ہوں کہ تو نے میرے مودع کو یہ باندی ہبہ کی ہے لیکن وہ شخص میرا غلام نہیں ہے پھر مدعی نے گواہ دیئے کہ وہ شخص غائب اس کا غلام ہے پس اگر وہ غلام زندہ ہو تو ایسی گواہی قبول نہ ہوگی اور اگر واہب نے کہا کہ میرے پاس گواہ نہیں ہیں اور مستودع سے قسم طلب کی تو قاضی اس سے قسم لے گا کہ واللہ فلاں غائب میرا غلام نہیں ہے پس اگر اس نے قسم کھالی تو خصومت سے بری ہوگیا اور اگر نکول کیا تو مدعاعلیہ قرار دیا جائے گا اور اگر مدعی نے اس امر کے گواہ دیئے کہ مولیٰ نے اقرار کیا ہے کہ فلاں غائب میرا غلام ہے تو گواہ قبول ہوں گے اور ہبہ سے رجوع کر لینے کی ڈگری کر دی جائے گی اور اگر مدعی نے اس امر کے گواہ دیئے کہ فلاں غائب اس کا غلام تھا اور وہ مر گیا تو قبول ہوں گے اور قابض ہبہ مدعاعلیہ ٹھہرایا جائے گا اور اگر مدعی نے یہ گواہ سنائے کہ فلاں شخص اس کا غلام تھا اس نے اس کو ہزار درہم کو خالد کے ہاتھ فروخت کر دیا اور خالد نے بعوض ہزار درہم کے غلام لے کر قبضہ کر لیا تو گواہ قبول نہ ہوں گے اور اگر مدعی نے اس امر کے گواہ دیئے کہ باندی کے قابض نے اقرار کیا ہے کہ میں نے فلاں غائب کو خالد کے ہاتھ فروخت کر دیا اور گواہوں نے یہ گواہی نہ دی کہ فلاں غائب کی نسبت اپنا غلام ہونے کا اس نے اقرار کیا ہے تو قاضی ایسے گواہ قبول نہ کرے گا اور نہ قابض کو اس کا خصم و مدعاعلیہ ٹھہرادے گا یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر کرپاس ہبہ کیا اور موہوب لہ نے اس پر کنڈی کرائی تو ہبہ سے رجوع نہیں کر سکتا ہے کیونکہ یہ زیادتی متصلا اور قیمت دار صفت ہے اور اگر اس کو دھلایا ہو تو رجوع کر سکتا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے

اور اگر سوت کو بنوایا تو واپس نہیں لے سکتا ہے بشرطیکہ اس سے ثمن میں زیادتی ہوتی ہو یہ وجیز کروری میں ہے۔

کچھ ایسی چیزوں کا بیان جن میں رجوع کر سکنے کے لئے کچھ شرائط لاگو ہوتی ہیں ۞

اگر مصحف مجید میں اعراب لگائے تو رجوع نہیں کر سکتا ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے اگر لوہا ہبہ کیا اس کی تلوار ڈھالی یا سوت دیا اس کو بنوایا تو رجوع کر کے کچھ نہیں لے سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے اور اگر حلقہ دیا اس میں موہوب لہ نے نگینہ جڑا یا پس اگر بدون ضرر کے اکھاڑنا ممکن نہ ہو تو رجوع نہیں کر سکتا ہے اور اگر بلا ضرر اکھاڑنا ممکن ہے تو رجوع کر سکتا ہے اور اگر ورق ہبہ کیا اور اس نے اس پر کوئی سورت یا بعض سورت تحریر کی تو رجوع کر سکتا ہے کیونکہ اس سے ثمن میں زیادتی نہیں ہوتی ہے اور اگر اس کا مصحف بنا کر لکھا تو رجوع نہیں کر سکتا ہے کیونکہ کتابت مصحف سے ثمن میں زیادتی ہوتی ہے اور اگر دستہ دفتر ہو پھر اس میں فقہ یا حدیث تحریر کی یا اشعار لکھے پس اگر ثمن میں زیادتی ہو تو رجوع نہیں کر سکتا ہے اور اگر نقصان آئے تو رجوع کر سکتا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اگر آئینہ ہبہ کیا اس نے صیقل کرایا تو رجوع کر سکتا ہے یہ قنیہ میں ہے اور اگر چھری کو تیز کرایا تو واپس نہیں کر سکتا ہے یہ وجیز کروری و محیط میں ہے اور اگر تلوار ہبہ کی اس نے چھری بنوائی یا توڑ کر دوسری تلوار بنائی تو رجوع نہیں کر سکتا ہے یہ محیط میں ہے اور اگر جذوع ہبہ کئے اس نے چیر کر جلانے کے ٹکڑے کر دیئے یا خشت خام ہبہ کر دیں اس نے پانی دے کر مٹی کر دیں تو رجوع کر سکتا ہے اور اگر پھر اس مٹی سے کچی اینٹیں بنا لیں تو رجوع نہیں کر سکتا ہے یہ ظہیریہ میں ہے اور اگر اس کو خشک مٹی ہبہ دی اس نے پانی ڈال کر تر کر دی تو رجوع نہیں کر سکتا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اور اگر ستو ہبہ کئے اس نے پانی میں تر کئے تو رجوع کر سکتا ہے جیسا کہ اگر گیہوں دیئے اور اس نے پانی میں بھگوئے تو رجوع کر سکتا ہے یہ جوہرۃ

النیرہ میں ہے اگر شمع ہبہ کیا اور اس نے سرکہ کر ڈالا تو رجوع نہیں کر سکتا ہے اور ابج اس کو کہتے کہ

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume (6) | 96 | Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

Boil grape juice until one-third has evaporated and one-third remains, then add water equal to the amount evaporated and cook on low heat. Leave it until it thickens and foams. This term is 'Mu'arrab' (Arabized), originally 'Pukhta' (mature/solid); this is mentioned in *Khazana al-Muhtayeen*. If a person gifts a goat or a cow (Hiba), and then the donee (recipient) makes it mandatory for his own sacrifice (Qurbani), or for Hady (pilgrimage offering), or as a penalty for hunting, or for a vow (Nazr), or marks the cow for a voluntary sacrifice (Tatawwu), then according to *Zahir al-Riwayat*, the donor (Wahib) has the right to revoke his gift. However, it is narrated from Imam Abu Yusuf (RA) that he cannot revoke it; this is in *Muheet al-Sarkhasi*.

If someone gifts a goat and the donee slaughters it, the donor can revoke the gift, and this is undisputed. But if it was slaughtered for Qurbani or Hady of Mut'ah, then according to Imam Abu Yusuf (RA), the donor cannot revoke it, while according to Imam Muhammad (RA), he can revoke it, and the donee's sacrifice or Mut'ah would be considered fulfilled. There is no explicit statement from Imam al-A'zam (RA) on this, and the scholars (Mashaikh) have differed; some said his view is similar to Imam Muhammad's, and this is considered correct. This is in *Al-Muheet*. If one dirham was gifted and then the donor asked for it back as a loan and the donee lent it, the donor shall never have the right to revoke the gift; this is in *Khazana al-Muhtayeen*. If a person gifts a dirham to another and the donee, after taking possession, gives it as charity (Sadaqah) for the sake of Allah, the donor has the right to revoke the gift until the recipient of the charity takes possession of it; this is in *Al-Mabsut*. If a person, Zaid, gifts a debt owed to him by Amr to Amr himself, he cannot subsequently revoke it. If someone gifts the fruit of a tree and gives permission to take possession of it, he can revoke it; this is written in *Al-Sirajiyyah*. If a person gifts a tree and orders its cutting, and the donee has it cut and pays for the labor, the donor has the right to revoke. If a tree was gifted along with its roots and the donee cuts it down, the donor can revoke and take back the tree and the land containing the roots, and this is correct. However, if the donee made doors or planks from that tree, the donor cannot revoke. Another narration states that revocation is possible in the case of planks; for instance, if it was turned into firewood, the donor can revoke and take the firewood; this is in *Fatawa Qadi Khan*.

If Zaid gifted his slave to Amr, who after taking possession gifted him to Khalid, and Khalid took possession, Zaid has no way to revoke and take the slave back from either Amr or Khalid. However, if Amr wishes, he may revoke his gift from Khalid, and

then Zaid may take him back from Amr; this is written in *Al-Zakheerah*. The translator notes: this is based on the aforementioned principle that the exit of the object from the donee's ownership prevents revocation by the donor, and its return restores the right to revoke; understand this. If Amr received the slave from Khalid through a gift, charity, inheritance, bequest, or purchase, etc., Zaid would not have the right to revoke his gift and take him back; this is in *Al-Muheet*. If the donee sold the gifted item to someone and the buyer returned it due to a defect, the donor would not have the right to revoke his gift and take it back; this is written in the commentary of *Majma' al-Bahrayn*. It is written in *Al-Saghna'i* that if someone usurps an item and the usurper then gifts it, gives it in charity, leases it, pledges it, leaves it as a deposit, or lends it, and it is destroyed, then these people (the recipients) shall be liable for its price; meaning they shall pay its value to the person from whom it was usurped. Whatever compensation these people have paid, the donee and the recipient of the charity cannot recover it from the usurper (Ghasib). And the lessee...

---

1. Or as recorded in the terminology of the Book of Hajj. 2. *Musaddaq alayhi*: The one to whom charity (Sadaqah) was given.

अंगूर के रस को तब तक उबालें जब तक कि उसका एक तिहाई हिस्सा जल न जाए और एक तिहाई शेष रह जाए, फिर जितना जल गया है उतना ही पानी उसमें डाल दें और धीमी आंच पर पकाएं फिर उसे छोड़ दें जब तक कि वह गाढ़ा न हो जाए और झाग न छोड़ दे। यह शब्द 'मुअर्रब' (अरबीकृत) है, मूल रूप से 'पुख्ता' है, यह खज़ाना-अल-मुहतायीन में है। यदि किसी व्यक्ति ने बकरी या गाय दान (हिबा) की, फिर दान प्राप्तकर्ता (मौहूब लहू) ने उसे अपनी कुर्बानी, या हदी (हज की भेंट), या शिकार के बदले के दंड, या मन्नत के लिए अनिवार्य कर दिया, या गाय को हज की बलि (ततव्वु) के लिए चिह्नित कर दिया, तो ज़ाहिर-अल-रिवायत के अनुसार दाता (वाहिब) को अपना दान वापस लेने का अधिकार है। इमाम अबू यूसुफ़ से रिवायत है कि वह वापस नहीं ले सकता, यह मुहीत-ए-सरख़सी में है।

यदि किसी ने बकरी दान की और प्राप्तकर्ता ने उसे ज़ब्ह (वध) कर दिया, तो दाता दान वापस ले सकता है, और इसमें कोई मतभेद नहीं है। लेकिन यदि उसे कुर्बानी या मुतअ की हदी में ज़ब्ह किया, तो इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार दाता वापस नहीं ले सकता, जबकि इमाम मुहम्मद के अनुसार वह वापस ले सकता है, और प्राप्तकर्ता की कुर्बानी या मुतअ पर्याप्त रूप से संपन्न हो जाएगा। इमाम-ए-आज़म का स्पष्ट कथन उपलब्ध नहीं है, और विद्वानों में मतभेद है; कुछ ने कहा कि उनका विचार इमाम मुहम्मद के समान है, और यही सही है। यह मुहीत में है। यदि किसी ने एक दिरहम दान किया और फिर प्राप्तकर्ता से उसे ऋण के रूप में मांगा और उसने वह दिरहम ऋण दे दिया, तो दाता को कभी भी दान वापस लेने का अधिकार नहीं होगा, यह खज़ाना-अल-मुहतायीन में है। यदि किसी ने दूसरे को एक दिरहम दान किया और प्राप्तकर्ता ने उस पर कब्ज़ा करके उसे अल्लाह के लिए दान (सदका) कर दिया, तो दाता को दान वापस लेने का अधिकार तब तक है जब तक कि जिसे सदका दिया गया है, वह उस पर कब्ज़ा न कर ले, यह मब्सूत में है। यदि ज़ैद ने अपना वह ऋण जो अम्र पर था, अम्र को ही दान कर दिया, तो वह इसे वापस नहीं ले सकता। यदि किसी ने पेड़ के फल दान किए और उन्हें लेने का आदेश दे दिया, तो वह दान वापस ले सकता है, यह सिराजिया में लिखा है। यदि किसी ने एक पेड़ दान किया और उसे काटने का आदेश दिया, और प्राप्तकर्ता ने उसे कटवाया और मज़दूरी दी, तो दाता को वापस लेने का अधिकार है। यदि कोई पेड़ जड़ सहित दान किया गया और प्राप्तकर्ता ने उसे काट दिया, तो दाता दान वापस लेकर उस पेड़ और जड़ वाली ज़मीन को वापस ले सकता है, और यही सही है। लेकिन यदि प्राप्तकर्ता ने उस पेड़ से दरवाज़े या कड़ियाँ बनवा

लीं, तो दाता वापस नहीं ले सकता। एक रिवायत में है कि कड़ियों की स्थिति में वापस ले सकता है; जैसे कि यदि जलाने के लिए ईंधन बना लिया, तो वापस लेकर ईंधन ले सकता है, यह फ़तावा काज़ी ख़ान में है।

यदि ज़ैद ने अपना गुलाम अम्र को दान किया, अम्र ने कब्ज़ा करने के बाद उसे खालिद को दान कर दिया और खालिद ने उस पर कब्ज़ा कर लिया, तो ज़ैद के पास न तो अम्र से और न ही खालिद से गुलाम वापस लेने का कोई रास्ता है। लेकिन यदि अम्र चाहे तो खालिद से अपना दान वापस ले ले और फिर ज़ैद उसे अम्र से वापस ले सकता है, यह ज़खीरा में लिखा है। अनुवादक का कहना है कि यह ऊपर वर्णित इस सिद्धांत पर आधारित है कि प्राप्तकर्ता के स्वामित्व से वस्तु का निकल जाना दाता के वापस लेने के अधिकार में बाधक है, और स्वामित्व की वापसी अधिकार को पुनः जागृत करती है। समझें। यदि अम्र को गुलाम खालिद से दान, सदका, विरासत, वसीयत या खरीद आदि के माध्यम से प्राप्त हुआ हो, तो ज़ैद को अपना दान वापस लेने का अधिकार नहीं होगा, यह मुहीत में है। यदि प्राप्तकर्ता ने दान की गई वस्तु किसी को बेच दी और खरीदार ने दोष (ऐब) के कारण उसे वापस कर दिया, तो दाता को दान वापस लेने का अधिकार नहीं होगा, यह शरह मज्मुल बहरैन में लिखा है। सग़नाई में लिखा है कि यदि किसी ने किसी की वस्तु हड़प (ग़सब) ली, फिर हड़पने वाले ने वह वस्तु किसी को दान कर दी, या सदका दे दिया, या किराये पर दे दी, या गिरवी रख दी, या अमानत रखी, या उधार दी और वह वस्तु नष्ट हो गई, तो ये लोग (जिन्होंने वस्तु ली) उसकी कीमत के ज़िम्मेदार होंगे, अर्थात जिसका माल हड़पा गया उसे उसकी कीमत देंगे। और इन लोगों ने जो हर्जाना दिया है, उनमें से दान प्राप्तकर्ता और सदका प्राप्तकर्ता उस हर्जाने को हड़पने वाले (ग़ासिब) से वापस नहीं ले सकते। और किरायेदार...

---

1. या हज की पुस्तक की शब्दावली में वर्णित है। 2. 'मुसद्दक अलैहि': जिसे दान (सदका) दिया गया।

آب انگور کو جوش دیں یہاں تک کہ وہ تہائی جل جائے اور ایک تہائی باقی رہے پھر جس قدر جل گیا ہے اسی قدر پانی اس میں ڈالے اور دھیری آنچ سے پکائے پھر چھوڑ دے یہاں تک کہ اشتداد آجائے اور جھاگ ڈال دے اور یہ لفظ معرب ہے اصل میں پختہ ہے یہ خزانہ المحتین میں ہے۔ ایک شخص نے بکری یا گائے ہبہ کی پھر موہوب لہ نے اس کو اپنی قربانی یا ہدی یا جزاء شکار یا نذر کے واسطے واجب کر دیا یا بد نہ یا گائے کو مقلد کر دیا تطوع کی قربانی کے لئے واجب کر دیا تو ظاہر الروایات میں واہب کو اپنے ہبہ سے رجوع کر لینے کا اختیار ہے اور امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ رجوع نہیں کر سکتا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔

اگر کسی کو ایک بکری ہبہ کی اس نے ذبح کر ڈالی تو واہب رجوع کر سکتا ہے اور یہ بلا خلاف ہے اور اس کی قربانی کی یا متعہ کی ہدی میں ذبح کی تو امام ابو یوسفؒ کے نزدیک رجوع نہیں کر سکتا ہے اور امام محمدؒ کے نزدیک رجوع کر سکتا ہے اور موہوب لہ کا اضحیہ و متعہ کافی ادا ہو گیا اور امام اعظمؒ کے قول کی تصریح نہیں ہے اور مشائخ نے اختلاف کیا ہے بعضوں نے کہا کہ ان کا قول مثل قول امام محمدؒ کے ہے اور یہی صحیح ہے یہ محیط میں ہے اور اگر ایک درہم ہبہ کیا پھر موہوب لہ سے قرض مانگا اس نے وہ درہم قرض دے دیا تو واہب کو کبھی رجوع کرنے کا اختیار نہ ہو گا یہ خزانہ المحتین میں ہے ایک شخص نے دوسرے کو ایک درہم ہبہ کیا اور موہوب لہ نے اس پر قبضہ کر کے اللہ تعالیٰ کے واسطے صدقہ کر دیا تو واہب کو ہبہ سے اس وقت تک رجوع کر لینے کا اختیار ہے کہ جب تک مصدق علیہ اس پر قبضہ نہ کرے یہ مبسوط میں ہے ایک شخص زید نے اپنا قرضہ جو عمرو پر تھا عمرو کو ہبہ کیا تو پھر رجوع نہیں کر سکتا ہے اور اگر کسی درخت کے پھل اس کو ہبہ کئے اور اس کو قبضہ کر لینے کا حکم دے دیا

تو رجوع کر سکتا ہے یہ سراجیہ میں لکھا ہے ایک شخص نے ایک درخت ہبہ کیا اور اس کے کاٹ لینے کا حکم دیا اور موہوب لہ نے اس کو کٹایا اور مزدوری دی تو واہب کو رجوع کا اختیار ہے اور اگر کوئی درخت جڑ سمیت ہبہ کیا اور موہوب لہ نے اس کو قطع کر لیا تو واہب رجوع کر کے اس درخت کو اور اس کی جڑ کی زمین کو واپس لے سکتا ہے اور یہی صحیح ہے اور اگر موہوب لہ نے اس درخت سے کواڑ اور دھنیاں بنوائیں تو رجوع نہیں کر سکتا ہے اور ایک روایت میں ہے کہ دھنیوں کی صورتوں میں رجوع کر سکتا ہے چنانچہ اگر جلانے کا ایندھن بنوالیا تو رجوع کر کے ایندھن لے سکتا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر زید نے اپنا غلام عمرو کو ہبہ کیا اس نے قبضہ کرنے کے بعد خالد کو ہبہ کیا اور خالد نے اس پر قبضہ کیا تو زید کو رجوع کرنے اور غلام لینے کی نہ عمرو سے کوئی راہ ہے اور نہ خالد سے لیکن اگر عمرو چاہے تو رجوع کر کے خالد سے لے لے اور پھر زید اس کو عمرو سے لے سکتا ہے یہ ذخیرہ میں لکھا ہے۔ قال المترجم یہ بنا بر اصل مذکورہ بالا ہے کہ موہوب لہ کی ملک سے خراج مانع رجوع واہب ہے اور پھر عود مورت حق رجوع ہے فافہم اور اگر عمرو کو غلام خالد سے بوجہ ہبہ یا صدقہ یا میراث یا وصیت یا خرید وغیرہ کے پہنچا ہو تو زید کو اختیار نہ ہو گا کہ اپنے ہبہ سے رجوع کر کے اس کو لے لے یہ محیط میں ہے اگر موہوب لہ نے ہبہ کی چیز کو کسی شخص کے ہاتھ فروخت کیا اور مشتری نے عیب کی وجہ سے واپس کر دی تو واہب کو اختیار نہ ہوگا کہ ہبہ سے رجوع کر کے اس کو لے لے یہ شرح مجمع البحرین میں لکھا ہے اور سغنائی میں لکھا ہے کہ اگر کسی شخص کی کوئی چیز غصب کر لی پھر غاصب نے وہ چیز کسی کو ہبہ کی یا صدقہ میں دی یا اجارہ پر دی یا رہن کی یاد دیعت رکھی یا عاریت دی اور وہ متلف ہوگئی تو یہ لوگ اس کی قیمت کے ضامن ہوں گے یعنی مغصوب منہ کو اس کی قیمت ڈانڈ دیں گے

اور جو ان لوگوں نے ڈانڈ دیا ہے ان میں سے موہوب لہ اور مصدق علیہ اس ڈانڈ کو غاصب سے واپس نہیں لے سکتا ہے اور مستاجر

۱۔ یا اصطلاح کتاب الحج میں مرقوم ہے۔ ۲۔ مصدق علیہ جس پر صدقہ کیا یعنی جس کو صدقہ میں دیا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (Page 97) Book of Gifts (Kitab al-Hiba)

The bailee (mustawda') and the pledgee (murtahin) can recover the value of the item from a usurper (ghasib), and the buyer can recover his payment from him. If a third party steals or usurps the item from the original usurper and it is destroyed, and the original owner (maghsub minhu) collects compensation from both, these two cannot recover it from the first usurper; this is mentioned in Tatarkhaniya. There is no disagreement that if the revocation of a gift (hiba) occurs by the decree of a judge (Qazi), it constitutes an annulment (faskh) of the gift contract. However, there is disagreement regarding revocation through mutual consent. The rulings of our companions indicate that mutual consent is also like a judicial decree in being an annulment. This is because they stated that for an undivided item capable of partition[1], revocation is valid. Had it been an initial gift, it would not be valid despite the shared ownership (shuyu'). Similarly, the validity of this revocation does not depend on taking possession. If it were an initial gift rather than an annulment, its validity would depend on possession. Likewise, if Zaid gifted something to 'Amr, and 'Amr gifted it to Khalid, and then 'Amr revoked his gift, Zaid has the right to revoke his gift and take it back from 'Amr. However, if 'Amr had received that item back from Khalid as a separate independent gift, Zaid would not have the right to revoke his gift to 'Amr. These rulings show that revocation without a judicial decree is also an annulment. Once the gift contract is annulled through revocation, the item reverts to the donor's (wahib) original ownership, even if he hasn't taken physical possession yet. This is because possession is significant for the transfer of ownership, not for the reversion to original ownership. After revocation, the gifted item remains as a trust (amanah) in the hands of the donee (mawhub lahu); if it is destroyed, the donee is not liable. If the donor and donee did not reach mutual consent and the judge did not issue a decree, but the donee gifted the item back to the donor and the donor accepted it, the donor does not become the owner until he takes possession. Once possession is taken, it is considered equivalent to mutual consent or a judicial decree of revocation, and the original donee will not have the right to revoke it again. This is in 'Bada'i'. Ibn Sama'ah narrated from Imam Abu Yusuf that until a judge decrees the revocation of the gift, the donee is permitted to dispose of it; once the decree is issued, it is no longer permitted. This is also the view of Imam Azam and Imam Muhammad, as stated in 'Muhit'.

If a gift is made with the intention of charity (sadaqah), the right of revocation is voided ☆

If the gifted item is destroyed while in the donee's possession after a judge has decreed the revocation but before the donor has taken possession, the donor has no right to claim compensation. However, if after the judge's decree the donor demanded the item and the donee refused, and then it was destroyed, the donor can claim compensation. If after revocation the donee did not return the gift and the judge had not yet decreed its return, but the donee then gifted that same item back to the donor and the donor took possession, it is equivalent to the donee returning it or the judge returning it. This is in 'Zakhirah'. If a judge ruled revocation void due to some impediment and that impediment later disappears, the right of revocation returns. This is in 'Muhit'. If something is gifted to a poor person (faqir), it cannot be revoked. Some stated this applies when the gift was intended as charity. This is in 'Sirajiyah'. If someone gifts an item and then states, "I have waived my right to revoke the gift," the right is not waived (it remains). This is in 'Jawahir Ikhlati'. However, if one settles (reaches a compromise/sulh) by accepting something in exchange for the right to revoke, the settlement is valid; that thing becomes the compensation (iwaz), and the right of revocation is voided. This is in 'Jawahir al-Fatawa'.

---

1 That is, after division, each part is such that the same benefit derived from the whole is still possible.

और मुस्तौदअ (अमानत रखने वाला) और मुर्तहिन (गिरवी रखने वाला) इसकी कीमत ग़ासिब (ज़बरदस्ती छीनने वाले) से वापस ले सकते हैं और खरीदार अपनी रकम उससे वापस ले सकता है। और अगर ग़ासिब के पास से किसी व्यक्ति ने वह चीज़ चुरा ली या छीन ली और वह नष्ट हो गई, और मक्सूब मिन्हु (असली मालिक) ने उन दोनों से हर्जाना ले लिया, तो ये दोनों ग़ासिब से वापस नहीं ले सकते। यह तातारख़ानिया में है। इसमें कोई मतभेद नहीं है कि अगर हिबा (दान) को रद्द करना काज़ी (न्यायाधीश) के आदेश से हुआ, तो यह हिबा के अनुबंध का निरस्तीकरण (फ़स्ख़) है। आपसी सहमति से रद्द करने के बारे में मतभेद है, लेकिन हमारे विद्वानों के मसले इस बात पर इशारा करते हैं कि वह भी काज़ी के आदेश की तरह ही निरस्तीकरण है। क्योंकि उन्होंने कहा है कि जो चीज़ विभाजित न हो लेकिन विभाजन के योग्य हो[1], उसमें रुजू (रद्द करना) सही है। अगर यह शुरुआती दान होता, तो साझा होने के बावजूद दान सही न होता। इसी तरह, इस रद्दोबदल का सही होना कब्ज़े पर निर्भर नहीं रहता। अगर यह अनुबंध का निरस्तीकरण न होकर शुरुआती दान होता, तो इसका सही होना कब्ज़े पर निर्भर रहता। इसी तरह, अगर ज़ैद ने अम्र को कोई चीज़ दान की और अम्र ने ख़ालिद को दान कर दी, फिर अम्र ने अपने दान को रद्द कर दिया, तो ज़ैद को अधिकार है कि वह भी अपने दान को रद्द करके अम्र से वापस ले ले। फिर अगर इस स्थिति में अम्र को ख़ालिद से वह चीज़ स्वतंत्र दान के रूप में मिली होती, तो ज़ैद को अम्र से वापस लेने का अधिकार न होता। अतः ये मसले बताते हैं कि न्यायालय के आदेश के बिना रद्द करना भी निरस्तीकरण है। जब रद्द होने के कारण हिबा का अनुबंध निरस्त हो गया, तो वह चीज़ अपनी पुरानी मिल्कियत (स्वामित्व) की ओर लौट आई और दानकर्ता (वाहिब) उसका मालिक हो गया, भले ही उसने कब्ज़ा न किया हो। क्योंकि कब्ज़े का महत्त्व स्वामित्व हस्तांतरित होने में होता है, पुरानी मिल्कियत की ओर लौटने में नहीं। रद्द करने के बाद वह चीज़ दान प्राप्त करने वाले (मवहूब लहू) के पास अमानत के रूप में रहती है, यदि वह नष्ट हो जाए तो वह उसका ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा। और अगर दानकर्ता और दान प्राप्तकर्ता ने आपसी सहमति नहीं दिखाई और न ही काज़ी ने आदेश दिया, लेकिन दान प्राप्तकर्ता ने वह चीज़ वापस दानकर्ता को दान कर दी और दानकर्ता ने उसे स्वीकार कर लिया, तो जब तक वह उस पर कब्ज़ा न कर ले, वह उसका मालिक नहीं होगा। जब कब्ज़ा कर लिया, तो उसे आपसी सहमति या काज़ी के आदेश के समान माना जाएगा, और दान प्राप्तकर्ता को इसे दोबारा रद्द करके वापस लेने का अधिकार नहीं होगा। यह 'बदाइ' में है। इब्न समाआ ने इमाम अबू यूसुफ़ से रिवायत की है कि जब

तक काज़ी हिबा रद्द करने का आदेश न दे, तब तक दान प्राप्तकर्ता के लिए उस चीज़ का उपयोग करना जायज़ है, और जब आदेश दे दे, तो जायज़ नहीं है। इमाम आज़म और इमाम मोहम्मद का भी यही मत है, यह 'मुहीत' में है।

यदि दान में सदक़ा (पुण्य) की नीयत की, तो रद्द करने का अधिकार समाप्त हो जाएगा ☆

अगर दान की गई चीज़ दान प्राप्तकर्ता के कब्ज़े में काज़ी के आदेश के बाद नष्ट हो गई और दानकर्ता ने अभी तक उस पर कब्ज़ा नहीं किया था, तो दानकर्ता को हर्जाना लेने का अधिकार नहीं होगा। लेकिन अगर आदेश के बाद दानकर्ता ने मांग की और प्राप्तकर्ता ने मना कर दिया और फिर वह नष्ट हो गई, तो वह हर्जाना ले सकता है। और अगर दानकर्ता द्वारा रद्द करने के बाद प्राप्तकर्ता ने चीज़ वापस नहीं की और अभी न्यायाधीश ने भी आदेश नहीं दिया था कि प्राप्तकर्ता ने वही चीज़ दानकर्ता को दान कर दी और दानकर्ता ने कब्ज़ा कर लिया, तो यह उसके लौटा देने या न्यायाधीश द्वारा लौटा देने के समान है। यह 'ज़खीरा' में है। अगर काज़ी ने किसी बाधा के कारण रद्द करने को अमान्य कर दिया था, फिर वह बाधा दूर हो गई, तो रद्द करने का अधिकार फिर से लौट आएगा। यह 'मुहीत' में है। अगर किसी निर्धन (फ़कीर) को कुछ दान किया, तो उसे वापस नहीं ले सकता। कुछ विद्वानों ने कहा कि यह नियम तब है जब दान से सदक़ा की नीयत हो। यह 'सिराजिया' में है। अगर किसी को कुछ दान किया और दानकर्ता ने कहा कि मैंने अपना रद्द करने का अधिकार त्याग दिया है, तो वह समाप्त नहीं होगा। यह 'जवाहर इख़्लाती' में है। और अगर रद्द करने के अधिकार के बदले कुछ लेकर समझौता (सुलह) कर लिया, तो यह सही है और वह चीज़ उसका मुआवज़ा बन जाएगी और रद्द करने का अधिकार समाप्त हो जाएगा। यह 'जवाहर अल-फ़तावा' में है।

---

1 यानी विभाजन के बाद हर हिस्सा ऐसा हो कि उससे वही लाभ संभव हो जो पूरी चीज़ से था।

اور مستودع و مرتہن اس کی قیمت غاصب سے واپس لے سکتے ہیں اور مشتری اپنے دام اس سے واپس لے سکتا ہے اور اگر غاصب کے پاس سے کسی شخص نے چرا لی یا غصب کر لی اور تلف ہو گئی اور مغصوب منہ اصلی یعنی مالک نے ان دونوں سے ضمان لی تو یہ دونوں غاصب سے واپس نہیں لے سکتے ہیں یہ تاتارخانیہ میں ہے اس میں کچھ اختلاف نہیں ہے کہ اگر ہبہ سے رجوع کرنا بحکم قاضی واقع ہوا تو یہ عقد ہبہ کا فسخ ہے اور باہمی رضامندی سے رجوع کر لینے میں اختلاف ہے اور ہمارے اصحاب کے مسائل اس امر پر دلالت کرتے ہیں کہ وہ بھی مثل حکم قاضی سے رجوع کرنے کے فسخ ہے کیونکہ انہوں نے فرمایا کہ جو شے غیر منقسم ایسی ہو کہ محتمل قسمت ہے[1] اس میں رجوع کرنا صحیح ہے اور اگر ابتدائی ہبہ ہوتا تو شیوع کے باوجود ہبہ صحیح نہ ہوتا اسی طرح اس رجوع کا صحیح ہونا قبضہ پر موقوف نہیں رہتا ہے اور اگر فسخ عقد نہ ہوتا بلکہ ابتدائی ہبہ ہوتا تو اس کا صحیح ہونا قبضہ پر موقوف رہتا اسی طرح اگر زید نے عمرو کو کوئی چیز ہبہ کی اور عمرو نے خالد کو ہبہ کر دی پھر عمرو نے اپنے ہبہ سے رجوع کر لیا تو زید کو اختیار ہے کہ وہ بھی اپنے ہبہ سے رجوع کر کے عمرو سے واپس لے پھر اگر اس صورت میں عمرو کو خالد سے بطور مستقل ہبہ کے وہ شے پہنچی ہوتی تو زید کو عمرو سے رجوع کر لینے کا اختیار نہ ہوتا پس یہ مسائل دلالت کرتے ہیں کہ بغیر حکم قضا کے رجوع کرنا بھی فسخ ہے پس جب رجوع کی وجہ سے عقد ہبہ فسخ ہوا تو وہ شے اپنی قدیم ملک کی طرف عود کر آئی اور واہب اس کا مالک ہو گیا اگرچہ اس نے قبضہ نہ کیا ہو کیونکہ قبضہ کا اعتبار ملک کے منتقل ہونے میں ہوتا ہے نہ ملک قدیم کی طرف عود کرنے میں اور شے موہوب رجوع کرنے کے بعد موہوب لہ کے ہاتھ میں امانت رہتی ہے کہ اگر وہ تلف ہو جائے تو موہوب لہ ضامن نہ ہوگا اور اگر

واہب اور موہوب لہ نے رجوع کرنے پر باہمی رضامندی ظاہر نہ کی اور نہ قاضی نے حکم کیا لیکن موہوب لہ نے واہب کو وہ شے موہوب ہبہ کر دی اور واہب نے اس کو قبول کر لیا تو جب تک اس پر قبضہ نہ کرے اس کا مالک نہ ہوگا اور جب قبضہ کر لیا تو بمنزلہ باہمی رضامندی یا بحکم قاضی رجوع کرنے کے قرار دیا جائے گا اور موہوب لہ کو یہ اختیار نہ ہوگا کہ رجوع کر کے واپس لے یہ بدائع میں ہے ابن سماعہ نے امام ابو یوسفؒ سے روایت کی ہے کہ جب تک قاضی ہبہ کے نقض کا حکم نہ دے تب تک موہوب لہ کو ہبہ میں تصرف کرنا جائز ہے اور جب ہبہ کے توڑ دینے کا حکم دے دیا تو پھر نہیں جائز ہے اور ایسا ہی امام اعظمؒ و امام محمدؒ کا قول ہے یہ محیط میں ہے۔

ہبہ سے صدقہ کی نیت کی تو رجوع ساقط ہو جائے گا ☆

اگر شے موہوب قابض یعنی موہوب لہ کے قبضہ میں قاضی کے ہبہ توڑ دینے کے حکم کے بعد تلف ہوگئی اور ہنوز واہب نے اس پر قبضہ نہ کیا تھا تو واہب کو اس سے ضمان لینے کا اختیار نہ ہو گا لیکن اگر بعد حکم قاضی کے واہب نے طلب کی اور موہوب لہ نے دینے سے انکار کیا اور وہ تلف ہو گئی تو ضمان لے سکتا ہے اور اگر واہب کے رجوع کر لینے کے بعد موہوب لہ نے ہبہ واپس نہ کیا اور ہنوز حاکم نے بھی واپسی کا حکم نہ کیا تھا کہ موہوب لہ نے وہی شے موہوب واہب کو ہبہ کی اور واہب نے اس پر قبضہ کر لیا تو بمنزلہ اس کے رد کر دینے یا حاکم کے رد کر دینے کے ہے یہ ذخیرہ میں ہے اگر قاضی نے کسی امر مانع کی وجہ سے رجوع باطل ہونے کا حکم کیا پھر وہ امر مانع زائل ہو گیا تو رجوع کرنے کا حق عود کرے گا یہ محیط میں ہے اور اگر فقیر کو کوئی شے ہبہ کی تو رجوع نہیں کر سکتا ہے اور بعض نے فرمایا کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ ہبہ سے صدقہ کی نیت کی ہو یہ سراجیہ میں ہے اگر کسی شخص کو کوئی شے ہبہ کی پھر واہب نے کہا کہ میں نے اپنا حق ہبہ سے رجوع کرنے کا ساقط کر دیا تو ساقط نہ ہو گا یہ جواہر

اخلاطی میں ہے اور اگر ہبہ کے رجوع کرنے کے حق سے کوئی چیز لے کر صلح کر لی تو صحیح ہے اور وہ شے اس کا عوض ہو جائے گی اور رجوع کرنے کا حق ساقط ہو جائے گا یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے اگر کسی شخص...

---

1 یعنی بوجہ تقسیم کے ہر حصہ ایسا ہو کہ اس سے وہی نفع جو تمام چیز سے حاصل تھا ممکن ہو۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (98) Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

...If someone kept a rope in a mosque or hung a lamp, he may retract it; conversely, if he hung a rope specifically for a lamp, it is not so (he cannot retract it). This is stated in *Sirajiyyah*. The rule for retracting a gift (Hiba) remains the same whether the donee (Mowhub-lah) is a Muslim or a non-Muslim; this is in *Mabsut*. A query was posed to the Sheikh regarding a man who gave five dinars to the mother of his minor daughter to prepare a dowry for her. Later, the father wished to retract and take it back. The Sheikh stated that he does not have the authority to do so because this is a gift for the minor daughter. However, other jurists (Fuqaha) besides the Sheikh stated that he does have the authority to retract, as this statement is one of 'Tawkeel' (agency), similar to if he had said to her, "Buy a dowry for her." This is as mentioned in *Fatawa Abi al-Fath Muhammad bin Mahmud bin al-Husain al-Ustrushni*.

Chapter Six: Regarding making a Gift (Hiba) for a Minor

If a person, during his state of health (sound mind and body), gifts something to his children and intends to favor some over others in that gift, there is no direct narration from our companions (scholars) regarding the core of this matter. It is narrated from Imam al-Azam (Abu Hanifa) RA that there is no harm in this, provided that the one being favored possesses some excellence in the path of religion. If all are equal, then it is 'Makruh' (disliked). Al-Mu'alla narrated from Imam Abu Yusuf RA that there is no harm, provided that causing harm (to other children) is not the intention. If the intention is to cause harm, then equality (Taswiya) should be maintained among them in giving to the son, and this is the basis of the Fatwa. This is in *Fatawa Qazi Khan* and is the preferred (Mukhtar) view, as stated in *Zahiriyyah*. If a person, while in good health, gifts his entire wealth to one son, it shall be valid in judicial judgment, but that person will be a sinner for this act; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If among his children there is a 'Fasiq' (profligate/transgressor), he should not be given more than his basic sustenance so as not to be an aider in transgression; this is in *Khizanat al-Muftin*. If a man's son is a profligate and the father wishes to spend his wealth on righteous paths and exclude him from inheritance, then this matter is better than leaving behind that wealth (for him); this is in *Khulasah*. If a boy is occupied with seeking knowledge ('Alim) and not engaged in earning, there is no harm in favoring him over others; this is in *Multaqat*. If a father gifts to his minor son, this gift is completed merely by the contract ('Aqd), whether the item is with the father or with his depository (Mustawda'). Conversely, if it is with a usurper (Ghasib), a lessee, or a mortgagee, the gift will not be valid. Similarly, if a mother gifts to a

minor and the item is with her, and the father is deceased and there is no executor (Wasi), the same rule applies. Likewise, the person who provides for the minor's household (guardian), the same rule applies to them. This is in *Tabyeen* and *Kafi*.

If one sends his slave for some necessity and then gifts him to his minor son, the gift is valid. If the slave had not yet returned when the father passed away, the slave shall belong to the son and shall not be considered part of the father's inheritance; this is in *Zakhirah*. If one gifts a slave who has fled towards 'Dar al-Harb' (Abode of War) to his minor son, it is not valid. However, if he is present in 'Dar al-Islam' (Abode of Islam) after fleeing, it is valid and shall be considered as being in possession. This is as stated in *al-Sughra*. If a slave is sold through an invalid sale (Bai' al-Fasid) and handed over to the buyer, or sold on the condition of the buyer's option (Khiyar), and then gifted to the minor son, it is not valid. This is in *Mabsut*. In this ruling, 'Sadaqah' (charity) is like 'Hiba' (gift); this is in *Kafi*. If an orphan...

Footnotes: 1. Regarding 'Necessity': Because the slave is still within the father's possession and service. 2. Regarding 'Possession': Because the slave has not left the father's legal domain. 3. Regarding 'Authority': This clarifies that if a debtor gifts a slave to his creditor, the debt is discharged upon possession. If he then retracts the gift, he gets the slave back for free, but such an act is forbidden (Haram).

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 (98) किताबुल हिबा (दान का अध्याय)

...यदि किसी ने मस्जिद में कोई रस्सी रखी या लालटेन लटकायी तो वह उसे वापस ले सकता है, इसके विपरीत यदि उसने लालटेन (के लटकाने) के लिए कोई रस्सी लटकायी है, तो ऐसा नहीं है (वह वापस नहीं ले सकता)। यह 'सिराजिया' में है। हिबा (दान) में वापसी का नियम समान रहता है, चाहे 'मौहूब लह' (दान प्राप्तकर्ता) मुसलमान हो या काफ़िर। यह 'मबसूत' में है। शेख से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने अपनी नाबालिग बेटी की माँ को पांच दीनार दिए ताकि वह उसके लिए दहेज तैयार कर दे, फिर पिता ने दान वापस लेना चाहा, तो शेख ने फ़रमाया कि उसे इसका अधिकार नहीं है क्योंकि यह उस नाबालिग बेटी के लिए हिबा (उपहार) है। लेकिन शेख के अलावा अन्य न्यायविदों (फ़ुक़्हा) ने कहा कि उसे वापस लेने का अधिकार है क्योंकि यह 'तौकील' (एजेंसी/प्रतिनिधित्व) की बात है, जैसे कि यदि उससे कहा गया हो कि उसके लिए दहेज खरीद दे। ऐसा ही 'फ़तावा अबी अल-फ़तह' में उल्लिखित है।

छठा अध्याय: नाबालिग के लिए हिबा (दान) करने के वर्णन में

यदि किसी व्यक्ति ने अपने स्वस्थ जीवनकाल में अपनी संतान को कोई चीज़ हिबा की और उस दान में किसी एक को अधिक देने का इरादा किया, तो मूल रूप से हमारे साथियों (विद्वानों) से इसके बारे में कोई स्पष्ट रिवायत नहीं है। इमाम-ए-आज़म रह. से वर्णित है कि इसमें कोई डर (बुराई) नहीं है बशर्ते कि जिसे वरीयता दी जा रही है, उसमें धर्म के मार्ग से कोई विशेषता हो। और यदि सब बराबर हों (तो वरीयता देना) मकरूह (नापसंद) है। मुअल्ला ने इमाम अबू यूसुफ़ रह. से वर्णन किया है कि इसमें कोई हर्ज नहीं है बशर्ते कि इससे (अन्य बच्चों को) नुकसान पहुँचाना उद्देश्य न हो। यदि नुकसान पहुँचाना उद्देश्य हो तो सभी में समानता करते हुए बेटे को दिया जाए, और इसी पर फ़तवा है। यह 'फ़तावा क़ाज़ी खान' में है और यही पसंदीदा मत है, जैसा 'ज़हीरिया' में है। यदि एक व्यक्ति ने स्वस्थ रहते हुए अपना पूरा माल अपने एक बेटे को हिबा कर दिया, तो न्यायिक आदेश में यह वैध होगा, लेकिन वह व्यक्ति अपने इस कृत्य के कारण गुनहगार होगा। यह 'फ़तावा क़ाज़ी खान' में है। और यदि उसकी संतान में कोई 'फ़ासिक़' (दुराचारी/पापी) हो, तो उसे उसकी खुराक से अधिक नहीं देना चाहिए ताकि उसे पाप में सहायक न बनाया जाए। यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। यदि किसी का लड़का पापी हो और पिता चाहे कि अपना माल नेक राह में खर्च कर दे और उसे विरासत से वंचित रखे, तो यह बात उस माल को छोड़ जाने (विरासत में देने) से बेहतर है। यह 'ख़ुलासा' में है। यदि कोई लड़का इल्म (ज्ञान) अर्जित करने में लगा हो और कमाई में न हो, तो उसे दूसरों पर वरीयता देने

में कोई बुराई नहीं है, यह 'मुल्तक़त' में है। पिता यदि अपने नाबालिग लड़के को हिबा करे, तो यह दान केवल अनुबंध (अक़्द) से ही पूरा हो जाता है, चाहे वह वस्तु पिता के पास हो या उसके अमानतदार (मुस्तौदह) के पास। इसके विपरीत यदि वह वस्तु किसी ग़ासिब (अवैध कब्जा करने वाले), किराएदार या गिरवी रखने वाले के पास हो, तो हिबा वैध नहीं होगा। इसी तरह यदि नाबालिग को उसकी माँ ने दान दिया और वह चीज़ माँ के पास है और पिता मर चुका है और कोई उसका संरक्षक (वसी) नहीं है, तो भी यही नियम है। इसी तरह जो व्यक्ति उसका पालन-पोषण करता है, उसके लिए भी यही नियम है। यह 'तबीन' और 'काफ़ी' में है।

यदि अपने गुलाम को किसी काम से भेजा फिर उसे अपने नाबालिग बेटे को दान कर दिया, तो दान सही है। फिर यदि वह गुलाम अभी लौटा भी न था कि पिता का निधन हो गया, तो वह गुलाम बेटे का होगा और पिता की विरासत नहीं माना जाएगा। यह 'ज़खीरा' में है। यदि ऐसे गुलाम को दान किया जो 'दारुल हर्ब' की ओर भाग गया हो, तो वह वैध नहीं है। और यदि वह भाग कर 'दारुल इस्लाम' में मौजूद हो, तो (दान) वैध है और उसे कब्ज़े में माना जाएगा। ऐसा 'अस-सुग़रा' में है। और यदि गुलाम को 'बै-ए-फ़ासिद' (अवैध बिक्री) के तौर पर बेचकर खरीदार को सौंप दिया या खरीदार की शर्त (इख़्तियार) पर बेचा, फिर उसे नाबालिग लड़के को दान किया तो यह वैध नहीं है। यह 'मबसूत' में है। और इस नियम में 'सदक़ा' (दान) भी हिबा के समान है, यह 'काफ़ी' में है। यदि यतीम...

نے مسجد میں کوئی رسی رکھی یا قندیل لٹکائی تو رجوع کر سکتا ہے بخلاف اس کے اگر قندیل کے واسطے کوئی رسی لٹکائی تو ایسا نہیں ہے یہ سراجیہ میں ہے اور ہبہ میں رجوع کرنے کا حکم یکساں رہتا ہے خواہ موہوب لہ مسلمان ہو یا کافر ہو یہ مبسوط میں ہے شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے اپنی نابالغ دختر کی ماں کو پانچ دینار دیئے کہ اس کے واسطے جہیز تیار کر دے پھر باپ نے رجوع کرنا اور لینا چاہا تو شیخ نے فرمایا کہ اس کو یہ اختیار نہیں ہے کیونکہ یہ اس دختر نابالغ کے واسطے ہبہ ہے اور شیخ کے سوا دوسرے فقہا نے فرمایا کہ اس کو رجوع کرنے کا اختیار ہے کیونکہ یہ قول تو کیل ہے جیسا کہ اگر اس سے کہا کہ اس کے واسطے جہیز خرید دے کذا فی فتاویٰ ابی الفتح محمد بن محمود بن الحسین الاستروشنی۔

چھٹا باب: نابالغ کے واسطے ہبہ کرنے کے بیان میں

اگر کسی شخص نے اپنی صحت میں اپنی اولاد کو کوئی شے ہبہ کی اور اس ہبہ میں بعض کی تفصیل کا قصد کیا تو اصل میں ہمارے اصحاب سے اس کی کوئی روایت نہیں ہے اور امام اعظمؒ سے مروی ہے کہ اس میں کچھ ڈر نہیں ہے بشرطیکہ جس کی تفصیل منظور ہے اس میں دین کی راہ سے کوئی فضیلت ہو اور اگر سب برابر ہوں تو مکروہ ہے اور معلی نے امام ابو یوسفؒ سے روایت کی ہے کہ کچھ ڈر نہیں ہے بشرطیکہ اس سے ضرر رسانی مقصود نہ ہو اور اگر ضرر رسانی مقصود ہو تو سب میں تسویہ کر کے بیٹے کو عطا کیا جائے اور اسی پر فتویٰ ہے کذا فی فتاویٰ قاضی خان اور یہی مختار ہے یہ ظہیریہ میں ہے ایک شخص نے اپنی صحت میں کل مال اپنے بیٹے کو ہبہ کر دیا تو حکم قضا میں جائز ہو گا لیکن وہ شخص اپنی اس حرکت سے گنہگار ہو

گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور اگر اس کی اولاد میں کوئی فاسق ہو تو اس کو اس کی خوراک سے زیادہ نہ دینا چاہئے تاکہ معصیت کا مددگار نہ ٹھہرایا جائے یہ خزانہ المفتین میں ہے اور اگر کسی شخص کا لڑکا فاسق ہو پس اس نے چاہا کہ میں اپنے مال کو نیک راہ میں صرف کر ڈالوں اور اس کو میراث سے محروم رکھوں تو یہ امر اس مال کے چھوڑ جانے سے بہتر ہے یہ خلاصہ میں ہے۔ اگر کوئی لڑکا عالم میں مشغول ہو کمائی میں مشغول نہ ہو تو کچھ ڈر نہیں ہے کہ اس کو دوسرے پر فضیلت دے یہ ملتقط میں ہے باپ اپنے نابالغ لڑکے کو ہبہ کرے تو یہ ہبہ صرف عقد سے تمام ہو جاتا ہے خواہ وہ شے باپ کے پاس ہو یا اس کے مستودع کے پاس ہو بخلاف اس کے اگر غاصب یا مستاجر یا مرتہن کے پاس ہو تو ہبہ جائز نہ ہو گا اسی طرح اگر نابالغ کو اس کی ماں نے ہبہ کیا اور وہ شے ماں کے پاس ہے اور باپ مر چکا ہے اور کوئی شخص اس کا وصی نہیں ہے تو بھی یہی حکم ہے اسی طرح اگر وہ شخص جو اس کی عیال داری کرے اس کا بھی یہی حکم ہے یہ تبیین و کافی میں ہے۔

اگر اپنے غلام کو کسی ضرورت سے بھیجا پھر اس کو اپنے نابالغ بیٹے کو ہبہ کر دیا تو ہبہ صحیح ہے پھر اگر وہ غلام ہنوز لوٹ کر نہ آیا تھا کہ باپ نے انتقال کیا تو وہ غلام بیٹے کا ہو گا اور باپ کی میراث قرار نہ دیا جائے گا یہ ذخیرہ میں ہے اگر ایسے غلام کو جو دار الحرب کی طرف بھاگ گیا ہے اپنے نابالغ بیٹے کو ہبہ کیا تو جائز نہیں ہے اور اگر وہ بھاگ کر دار الاسلام میں موجود ہو تو جائز ہے اور قابض ٹھہر جانے کا حکم دیا جائے گا کذا فی الصغریٰ اور اگر غلام کو بطور بیع فاسد کے فروخت کر کے مشتری کے سپرد کیا یا مشتری کے خیار کی شرط پر فروخت کیا پھر اس کو نابالغ لڑکے کو ہبہ کیا تو جائز نہیں ہے یہ مبسوط میں ہے اور اس حکم میں صدقہ مثل ہبہ کے ہے یہ کافی میں ہے اگر یتیم

حواشی: ۱ـہ قولہ ضرورت کیونکہ وہ باپ کے قبضہ و کام میں ہے۔ ۲ـہ قولہ قابض کیونکہ وہ باپ کے قبضہ سے خارج نہیں ہوا۔ ۳ـہ قولہ اختیار اس سے ظاہر ہوا کہ اگر قرض دار غلام کو اپنے قرض خواہ کو ہبہ کرے تو قبضہ کے بعد قرض ساقط ہو جائے گا پھر اگر ہبہ سے رجوع کرے تو غلام مفت ہاتھ آئے لیکن یہ حرکت حرام ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 | 99 | Book of Gifts (Kitab-ul-Hiba)

The executor (Wasi) gifted his slave to a minor orphan, even though the orphan has a debt upon him; this gift is valid and the debt shall be extinguished. If the donor (Wahib) later wishes to revoke the gift, according to 'Zahir-ur-Riwayah', he has the right to do so; this is mentioned in 'Fatawa Qadi Khan'. If a father gifted a slave to his minor son, and the slave subsequently died, and then someone proved their right of ownership over the slave and took indemnity (Zaman) from the father, the father cannot recover whatever penalty he paid from the minor's property under any circumstances. However, if the claimant took indemnity from the son after he reached maturity, and if the son had taken fresh possession after maturity before the slave died, the son cannot recover the penalty from the father. But if he had taken fresh possession, he can recover it; this is in 'Al-Dhakirah'. If a father gifted his house to his minor son while the father's belongings were still kept there, it is permissible, and this ruling has been adopted and the fatwa is based on it; this is in 'Al-Utābiyya'.

It is narrated from Imam Muhammad (RA) in 'Al-Muntaqa' that if a person gifts his house to his minor son while someone is living there as a tenant, Imam Muhammad (RA) stated it is not permissible. But if someone resides there without rent, or the donor himself lives there, it is permissible. From Imam Abu Yusuf (RA), as narrated by Ibn Sama'ah, it is mentioned that if one gifts a house to his minor son while residing in it himself, it is not permissible; the same is narrated from Imam Azam (Abu Hanifa RA). This is in 'Al-Dhakirah' and 'Al-Muhit'. If a house is gifted to a minor son and then another house is purchased in exchange for that house, the second house will belong to the minor; this is in 'Al-Multaqit'. If a person gives a house as charity (Sadaqah) to his minor son while the father resides in it, it is permissible according to Imam Abu Yusuf (RA), and the fatwa is on this; this is in 'Al-Sirajiyyah'. Hassan bin Ziyad narrated from Imam Azam (RA) that if a person gives a house as Sadaqah to his minor son while the father's belongings are in it or another person resides in it without rent, the Sadaqah is valid; but if someone resides there for rent, the Sadaqah is not valid. Some have stated that regarding Sadaqah, if someone resides in it with or without rent, the narration from Imam Azam (RA) is consistent with the scenario where the donor himself resides in that house or his belongings are there. That is, the narrations are consistent in both these cases but differ in the case of a gift (Hiba), because it is narrated from Imam Azam (RA) that if the donor himself resides in the house or his belongings are kept there, the gift is not valid. Just as possession (Qabda) is necessary in a gift, it is also necessary in Sadaqah. Thus, there are two

narrations from Imam Azam (RA) on these two issues; this is in 'Al-Muhit' and 'Al-Dhakirah'. If land with crops is given as Sadaqah to a minor son, it is valid if the crops belong to him, but not valid if it is under lease (Ijarah) to another person; this is in 'Al-Wajiz al-Kardari'. The author of 'Kitab al-Ahkam' stated that Imam Zahir-ud-Din was asked: if a person gave his land and seeds to a farmer for sharecropping (Muza'arat) and it is in the farmer's possession, then the landowner gifts that land along with his share of the crops to his minor son, is it valid or not? And does the farmer's consent to the gift make a difference? Imam Zahir-ud-Din replied that the gift is not valid; as mentioned in 'Fatawa Abi al-Fath Muhammad bin Mahmud bin al-Husain al-Ustrushani'.

A person said to his minor son, "Use (Tasarruf) this land," and he started using it; it will not become his property; this is in 'Al-Qunyah'. If something was gifted to one's son and written to a partner (Sharik), the son will not become the owner until he takes possession of it. If someone gave some wealth to his son and he used it, it will remain the father's property unless there is an act indicating a transfer of ownership (Tamlik), in which case it can belong to the son; this is in 'Al-Multaqit'. A person gave some wealth to his son during his health so that he may use it, and that wealth became substantial.

1. The phrase "partner" means: the matter of the gift was written to his partner as a deed, and since he is a co-owner in that land, the son's possession is still a condition. Allah knows best.

के वसी (संरक्षक) ने अपना गुलाम एक नाबालिग अनाथ को दान (हिबा) किया, जबकि अनाथ का उस पर कर्ज़ है, तो यह दान सही है और कर्ज़ समाप्त हो जाएगा। फिर यदि दानदाता (वाहब) ने दान वापस लेना चाहा, तो 'ज़ाहिर-उर-रिवाया' के अनुसार उसे इसका अधिकार है; यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। यदि पिता ने अपने नाबालिग लड़के को कोई गुलाम दान किया, फिर गुलाम मर गया, फिर किसी व्यक्ति ने गुलाम पर अपना हक साबित किया और पिता से क्षतिपूर्ति (ज़मान) ले ली, तो पिता किसी भी स्थिति में जो कुछ उसने दंड भरा है, वह नाबालिग के माल से नहीं ले सकता। और यदि हकदार ने बेटे के बालिग होने के बाद उससे क्षतिपूर्ति ली, तो यदि बालिग होने के बाद बेटे ने उस पर नए सिरे से कब्ज़ा किया हो और फिर वह गुलाम मरा हो, तो दंड की राशि पिता से वापस नहीं ले सकता; और यदि नए सिरे से कब्ज़ा न किया हो, तो वापस ले सकता है; यह 'ज़ख़ीरा' में है। यदि पिता ने अपना घर अपने नाबालिग बेटे को दान किया, जबकि उसमें दानदाता का सामान रखा है, तो यह जायज़ है और यही हुक्म लिया गया है और इसी पर फ़तवा है; यह 'उताबिया' में है।

'मुन्तक़ी' में इमाम मोहम्मद रह. से रिवायत है कि यदि किसी व्यक्ति ने अपना घर अपने नाबालिग बेटे को दान किया जबकि उसमें कोई व्यक्ति किराए पर रहता है, तो इमाम मोहम्मद रह. ने फ़रमाया कि यह जायज़ नहीं है। और यदि कोई व्यक्ति बिना किराए के रहता हो या दानदाता स्वयं रहता हो, तो जायज़ है। और इमाम अबू यूसुफ़ रह. से इब्न समाआ की रिवायत है कि यदि अपने नाबालिग बेटे को ऐसा घर दान किया जिसमें वह स्वयं रहता है, तो जायज़ नहीं है; इमाम आज़म रह. से भी यही वर्णित है। यह 'ज़ख़ीरा' और 'मुहीत' में है। यदि कोई घर अपने नाबालिग बेटे को दान किया, फिर उस घर के बदले दूसरा घर खरीदा, तो दूसरा घर भी नाबालिग का होगा; यह 'मुल्तक़ित' में है। यदि किसी व्यक्ति ने अपने नाबालिग बेटे को एक घर सदक़ा (दान) दिया जबकि पिता उसमें रहता है, तो इमाम अबू यूसुफ़ रह. के अनुसार यह जायज़ है और इसी पर फ़तवा है; यह 'सराजिया' में है। हसन बिन ज़ियाद ने इमाम आज़म रह. से रिवायत की है कि यदि किसी व्यक्ति ने अपने नाबालिग बेटे को एक घर सदक़ा दिया जबकि पिता का सामान उसमें रखा है या कोई दूसरा व्यक्ति उसमें बिना किराए के रहता है, तो सदक़ा जायज़ है, और यदि कोई व्यक्ति किराए पर रहता हो, तो सदक़ा जायज़ नहीं है। कुछ ने फ़रमाया कि सदक़ा की स्थिति में यदि उसमें कोई व्यक्ति किराए पर या बिना किराए के रहता हो, तो इमाम आज़म रह. से जो रिवायत आई है वह इस सूरत के अनुकूल है कि सदक़ा की स्थिति में वह स्वयं उस घर में रहता हो या उसका सामान हो। यानी इन दोनों स्थितियों में रिवायत

अनुकूल है और हिबा (दान) की स्थिति में प्रतिकूल है, क्योंकि इमाम आज़म रह. से वर्णित है कि यदि दानदाता स्वयं उस घर में रहता हो या उसका सामान रखा हो, तो हिबा जायज़ नहीं है। और जिस तरह हिबा में कब्ज़े की ज़रूरत है, वैसे ही सदक़ा में भी कब्ज़े की ज़रूरत है। अतः इन दोनों मसलों में इमाम आज़म रह. से दो रिवायतें हो गईं; यह 'मुहीत' और 'ज़ख़ीरा' में है। यदि ऐसी ज़मीन जिसमें खेती है, अपने नाबालिग बेटे को सदक़ा दी, तो यदि खेती उसी की हो तो जायज़ है, और यदि किसी अन्य व्यक्ति के पट्टे (इजारा) पर हो तो जायज़ नहीं है; यह 'वजीज़ करदरी' में है। साहिब-ए-किताब अल-अहकाम ने बयान किया कि इमाम ज़हीर-उद-दीन से पूछा गया कि यदि किसी व्यक्ति ने अपनी ज़मीन और अपने पास से बीज देकर बटाई (मज़ारअत) पर किसी किसान को दी और वह उसके पास है, फिर ज़मीन के मालिक ने वह ज़मीन अपने खेती के हिस्से सहित अपने नाबालिग बेटे को दान कर दी, तो क्या यह सही है या नहीं? और किसान के दान पर सहमत होने या न होने से क्या कोई फ़र्क पड़ेगा? तो इमाम ज़हीर-उद-दीन ने जवाब में लिखा कि हिबा जायज़ नहीं है; जैसा कि 'फ़तावा अबी अल-फ़तह मोहम्मद बिन महमूद बिन अल-हुसैन अल-अस्त्रुशनी' में है।

एक व्यक्ति ने अपने नाबालिग लड़के से कहा कि इस ज़मीन का उपयोग (तसर्रुफ़) कर, और उसने उपयोग शुरू किया, तो वह उसकी संपत्ति नहीं हो जाएगी; यह 'कुनिया' में है। यदि अपने बेटे को कोई चीज़ दान की और साझीदार (शरीक) को लिख दिया, तो जब तक बेटा उस पर कब्ज़ा न कर ले, वह मालिक नहीं होगा। और यदि अपने बेटे को कुछ धन दिया और उसने उसका उपयोग किया, तो वह पिता का ही रहेगा, लेकिन यदि कोई ऐसी बात पाई जाए जो स्वामित्व हस्तांतरण (तमलीक) को दर्शाती हो, तो वह बेटे का हो सकता है; यह 'मुल्तक़ित' में है। एक व्यक्ति ने अपने बेटे को अपने स्वस्थ रहते हुए कुछ धन दिया कि वह उसका उपयोग करे और वह धन बहुत अधिक हो गया।

1. साझीदार (शरीक) का कथन: अर्थात् दान का मामला अपने साझीदार को दस्तावेज़ के तौर पर लिख दिया और वह उस ज़मीन में भागीदार है, तो भी बेटे का कब्ज़ा अनिवार्य है। वल्लाहु आलम (अल्लाह बेहतर जानता है)।

کے وصی نے اپنا غلام یتیم نابالغ کو ہبہ کیا حالانکہ یتیم کا اس پر قرضہ ہے تو یہ ہبہ صحیح ہے اور قرضہ ساقط ہو جائے گا پھر اگر واہب نے ہبہ سے رجوع کرنا چاہا تو ظاہر الروایہ کے موافق اس کو اختیار ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے باپ نے اگر اپنے نابالغ لڑکے کو کوئی غلام ہبہ کیا پھر غلام مر گیا پھر ایک شخص نے غلام پر اپنا استحقاق ثابت کیا اور باپ سے ضمان لے لی تو باپ ہر حال میں جو کچھ اس نے ڈانڈ بھرا ہے نابالغ کے مال سے نہیں لے سکتا ہے اور اگر مستحق نے بیٹے سے بعد بلوغ کے ضمان لی تو اگر بعد بالغ ہونے کے بیٹے نے اس پر ازسرنو قبضہ کیا ہو پھر وہ غلام مرا ہو تو ڈانڈ کا مال باپ سے واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر ازسرنو قبضہ کیا ہو تو واپس لے سکتا ہے یہ ذخیرہ میں ہے باپ نے اگر اپنا گھر اپنے نابالغ بیٹے کو ہبہ کیا حالانکہ اس میں واہب کا اسباب رکھا ہے تو جائز ہے اور یہی حکم لیا گیا ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ عتابیہ میں ہے۔

منتقی میں امام محمدؒ سے روایت ہے کہ اگر ایک شخص نے اپنا گھر اپنے نابالغ بیٹے کو ہبہ کیا حالانکہ اس میں کوئی شخص کرایہ پر رہتا ہے تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ نہیں جائز ہے اور اگر کوئی شخص بلا کرایہ رہتا ہو یا واہب خود رہتا ہو تو جائز ہے اور امام ابو یوسفؒ سے روایت ابن سماعہ مذکور ہے کہ اگر اپنے نابالغ بیٹے کو ایسا گھر ہبہ کیا جس میں خود رہتا ہے تو جائز نہیں ہے چنانچہ امام اعظمؒ سے بھی یہی مروی ہے یہ ذخیرہ و محیط میں ہے اگر کوئی گھر اپنے نابالغ بیٹے کو ہبہ کیا پھر اس گھر کے عوض دوسرا گھر خریدا تو دوسرا نابالغ کا ہو گا یہ ملتقط میں ہے ایک شخص نے اپنے نابالغ بیٹے کو ایک دار صدقہ دیا حالانکہ باپ اس میں رہتا ہے تو امام ابو یوسفؒ کے نزدیک جائز ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ سراجیہ میں ہے اور حسن بن زیاد نے امام

اعظمؒ سے روایت کی ہے کہ اگر ایک شخص نے اپنے نابالغ بیٹے کو ایک گھر صدقہ دیا حالانکہ باپ کا اسباب اس میں رکھا ہے یا کوئی شخص دوسرا اس میں بلا کرایہ رہتا ہے تو صدقہ جائز ہے اور اگر کوئی شخص کرایہ پر رہتا ہو تو صدقہ نہیں جائز ہے اور بعض نے فرمایا کہ صدقہ کی صورت میں اگر اس میں کوئی شخص کرایہ پر یا بلا کرایہ رہتا ہو تو امام اعظمؒ سے جو روایت آئی ہے وہ موافق اس صورت کے ہے کہ حسب صدقہ کی صورت میں وہ خود اس گھر میں رہتا ہو یا اس کا اسباب ہو۔ یعنی ان دونوں صورتوں میں روایت موافق ہے اور ہبہ کی صورت میں مخالف ہے کیونکہ امام اعظمؒ سے مروی ہے کہ اگر واہب خود اس دار میں رہتا ہو یا اس کا اسباب رکھا ہو تو ہبہ جائز نہیں ہے اور جس طرح ہبہ میں قبضہ کی ضرورت ہے ویسے ہی صدقہ میں قبضہ کی ضرورت ہے پس ان دونوں مسئلوں میں امام اعظمؒ سے دو روایتیں ہو گئیں یہ محیط و ذخیرہ میں ہے اگر ایسی زمین جس میں کھیتی ہے اپنے نابالغ بیٹے کو صدقہ دی پس اگر کھیتی اسی کی ہو تو جائز ہے اور اگر کسی غیر شخص کی اجارہ پر ہو تو جائز نہیں ہے یہ وجیز کردری میں ہے

صاحب کتاب الاحکام نے بیان کیا کہ اگر امام ظہیر الدین کو لکھا گیا کہ ایک شخص نے اپنی زمین اور اپنے پاس سے بیج دے کر مزارعت پر کسی کاشتکار کو دی اور وہ اس کے پاس ہے پھر زمین کے مالک نے وہ زمین مع اپنے حصہ زراعت کے اپنے نابالغ بیٹے کو ہبہ کر دی پس آیا یہ صحیح ہے یا نہیں اور کاشتکار کے ہبہ پر راضی ہونے یا راضی نہ ہونے دونوں صورتوں میں کچھ فرق ہو گا یا نہ ہو گا تو امام ظہیر الدین نے جواب میں لکھا کہ ہبہ جائز نہیں ہے کذا فی فتاویٰ ابی الفتح محمد بن محمود بن الحسین الاستروشنی۔

ایک شخص نے اپنے نابالغ لڑکے سے کہا کہ اس زمین میں تصرف کر اس نے اس میں تصرف شروع کیا تو اس کی ملک نہ ہو جائے گی یہ قنیہ میں ہے اگر اپنے بیٹے کو کوئی شے ہبہ کی اور شریک ۱؎ کو لکھ دیا تو جب تک بیٹا اس پر قبضہ نہ کرے مالک نہ ہو گا اور اگر اپنے بیٹے کو

کچھ مال دیا اس نے اس میں تصرف کیا تو وہ باپ ہی کا رہے گا لیکن اگر کوئی امر تملیک پر دلالت کرنے والا پایا جائے تو البتہ بیٹے کا ہو سکتا ہے یہ ملتقط میں ہے ایک شخص نے اپنے بیٹے کو کچھ مال اپنی صحت میں دیا کہ وہ اس میں تصرف کرے اور وہ مال کثیر ہو گیا۔

۱؎ قولہ شریک یعنی ہبہ کا معاملہ اپنے شریک پر بطور عاقب نامہ کے لکھ دیا اور وہ اس زمین میں ساجھی ہے تو بھی بیٹے کا قبضہ شرط ہے واللہ اعلم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (4) ..... 100 ..... Book of Gifts (Kitab al-Hiba)

Then the father died; so, if the father had gifted it to him, it all belongs to him. However, if he gave it for the purpose of trading on the father's behalf, it shall be declared as inheritance; this is stated in *Jawahir al-Fatawa*. If a person made clothes for his son or disciple and then wished to give those clothes to another son or disciple, he does not have the authority to do so. But, if at the time of making them, he said they were a loan (*aariyat*), then he can give them away; this is written in *Sirajiyyah*. If a person bought cloth and had a piece cut for his minor son, he does not become the donor simply by having it cut. He also does not become the one who handed it over before it was sewn. If the boy is an adult, the gift is not considered complete until it is sewn and handed over. If he said, "I bought this cloth for him," it becomes the boy's property; this is in *Quniyah*. Imam Abu al-Qasim said that if a woman prepared clothes for the child in her womb and then gave birth, and if the child was placed on those clothes, the clothes are declared as the property of that child. The jurist (*Faqih*) stated: In my view, unless the woman declares, "I have made these clothes the property of this child," they remain the woman's. Do you not see that if a child is ten or twelve years old and the woman spreads bedding for him every night and covers him with a sheet or quilt, that bedding and covering do not become the child's property unless the woman says, "This is for this child"? Thus, the same rule applies here, and the ruling for this is not like that of personal clothing. If someone gave a dowry (*jahez*) to his minor daughter in her childhood and effectively handed it over upon her reaching maturity, it belongs to her, provided he did so while in good health; this is in *Yanabi'*.

Is it permissible to make a gift to one's dear son or not? If permissible, what is the procedure?

A woman is owed a dower (*mahr*) by her husband. She gifted this dower to her son born of the same husband. The correct view is that such a gift is not valid. However, if she makes the gift and empowers the son to take possession (*qabd*) and collect it, then it is permissible. Once the son takes possession, he becomes the owner; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If the donee (*mauhub lahu*) is capable of taking possession, the right of possession belongs to him. If the person is a minor or insane, the right of possession belongs to his guardian (*wali*). The guardian is the father, then the father's executor (*wasi*), then the paternal grandfather, then his executor, then the judge (*qazi*), or whoever the judge appoints, regardless of whether the minor is in the household (*ayal*) of any of them or not; this is in *Sharh Tahawi*. If the father, his

executor, the paternal grandfather, and his executor are absent and their absence is categorized as "distant absence" (*ghaibat-e-munqatia*) (1), then the possession taken by those who have guardianship after them shall be valid; this is in *Khulasah*. Besides the father and grandfather, other relatives such as brothers, uncles, mother, etc., have the authority to take possession of a gift by way of juristic preference (*istihsanan*), provided the minor donee is in their household. Similarly, their executors have the authority to take possession by way of juristic preference, provided the minor is in their household. Likewise, if a stranger takes care of the minor and the minor is in their household, and the minor has no one else besides that stranger, then their possession is also valid by way of juristic preference. In all these matters, the ruling is the same whether the minor understands possession or not; there is no difference. All this applies if the father is dead or absent in a state of distant absence. If the father is alive and present, and the minor is in the household of any of these people, it is not explicitly mentioned whether their possession is valid or not. However, in the case of a stranger, it is mentioned that if the minor is in their household and has no one else, possession is valid. From this restriction—namely, that the minor has no one else—it follows that in the presence of the father, the possession taken by others should not be correct. Regarding the grandfather, it is also mentioned that if the father is alive and present, the grandfather's possession is not valid (2).

---

(1) The term *ghaibat-e-munqatia* means he is so far away that caravans do not travel back and forth within a year. Some researchers say if he is absent in a way that until his appearance he is considered lost, the same ruling applies, as in the case of marriage. (2) Those whose rank comes after them.

फिर बाप मर गया, तो यदि बाप ने उसे उपहार (हिबा) दिया हो, तो वह सब उसी का होगा। और यदि इसलिए दिया हो कि वह बाप के लिए व्यापार करे, तो उसे विरासत माना जाएगा; यह 'जवाहरुल फ़तावा' में है। एक व्यक्ति ने अपने बेटे या शिष्य के लिए कपड़े सिलवाए, फिर चाहा कि ये कपड़े किसी दूसरे लड़के या शिष्य को दे दे, तो उसे यह अधिकार नहीं है। लेकिन यदि सिलवाते समय कहा हो कि ये केवल उपयोग (आरियत) के लिए हैं, तो दे सकता है; यह 'सिराजिया' में लिखा है। एक व्यक्ति ने कपड़ा खरीदा और उसका कोई हिस्सा अपने नाबालिग लड़के के लिए कटवाया, तो वह केवल कटवाने के कारण उपहार देने वाला नहीं बना। सिलने से पहले उसे सौंपने वाला भी नहीं हुआ। और यदि लड़का बालिग हो, तो जब तक सिलकर सौंपा न जाए, तब तक उपहार पूर्ण नहीं माना जाएगा। और यदि कहा कि "मैंने यह कपड़ा उसके लिए खरीदा है", तो वह उसी की मिल्कियत (स्वामित्व) हो गया; यह 'क़ुनिया' में है। इमाम अबुल क़ासिम ने फरमाया कि यदि किसी महिला ने अपने गर्भस्थ शिशु के लिए कपड़े तैयार किए और फिर जन्म दिया, और बच्चे को उन कपड़ों पर रखा, तो कपड़े बच्चे के स्वामित्व में माने जाएंगे। फ़क़ीह ने फरमाया कि मेरे निकट जब तक वह महिला यह स्वीकार न करे कि "मैंने ये कपड़े इस बच्चे की मिल्कियत कर दिए हैं", तब तक वे महिला के ही रहेंगे। क्या आप नहीं देखते कि यदि बच्चा दस-बारह वर्ष का हो और वह महिला हर रात उसके लिए बिस्तरा बिछाती हो और चादर-लिहाफ़ ओढ़ाती हो, तो वह बिस्तरा और ओढ़ना बच्चे का नहीं हो जाता जब तक महिला यह न कहे कि "यह इस बच्चे के लिए है"। अतः यहाँ भी वैसा ही नियम है, और इसका हुक्म शरीर के कपड़ों जैसा नहीं है। और यदि किसी ने अपनी छोटी बेटी को उसका दहेज का सामान बचपन में दिया और बालिग होने पर उसे सौंप दिया, तो वह उसी का होगा, बशर्ते कि उस व्यक्ति ने अपने स्वस्थ रहते ऐसा किया हो; यह 'यनाबी' में है।

अपने प्रिय पुत्र को उपहार (हिबा) देना जायज़ है या नहीं? यदि जायज़ है, तो उसकी क्या सूरत होगी?

एक महिला का अपने पति पर मेहर (स्त्रीधन) बकाया है। उसने यह मेहर अपने उसी लड़के को उपहार स्वरूप दे दिया जो उसी पति से पैदा हुआ है। सही मत यह है कि ऐसा हिबा सही नहीं है। लेकिन यदि हिबा करके बेटे को उसके कब्ज़े और वसूली पर नियुक्त कर दे, तो जायज़ है। और जब बेटा उस पर कब्ज़ा कर ले, तो वह उसका स्वामी हो जाएगा; यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। यदि उपहार पाने वाला (मौहूब लहु) कब्ज़ा करने की योग्यता रखता हो, तो कब्ज़े का अधिकार उसे ही

प्राप्त होगा। और यदि वह व्यक्ति नाबालिग या विक्षिप्त हो, तो कब्ज़े का अधिकार उसके संरक्षक (वली) को होगा। संरक्षक बाप होता है, फिर बाप का वसी (प्रतिनिधि), फिर दादा, फिर उसका वसी, फिर क़ाज़ी या वह जिसे क़ाज़ी नियुक्त करे, चाहे वह नाबालिग इनमें से किसी के परिवार में हो या न हो; यह 'शराह तहावी' में है। यदि बाप, उसका वसी, सगा दादा और उसका वसी अनुपस्थित हों और उनकी अनुपस्थिति लंबी (ग़ैबत-ए-मुनक़तिआ) (1) हो, तो जिन लोगों को उनके बाद संरक्षण प्राप्त है, उनका कब्ज़ा करना जायज़ होगा; यह 'ख़ुलासा' में है। बाप और दादा के अतिरिक्त अन्य रिश्तेदार जैसे भाई, चाचा, माँ आदि को भी हिबा पर कब्ज़ा करने का अधिकार है, बशर्ते कि नाबालिग उपहार प्राप्तकर्ता उनके संरक्षण और परिवार (अयाल) में हो। इसी प्रकार इनके प्रतिनिधियों (वसी) को भी हिबा पर कब्ज़ा करने का अधिकार है, बशर्ते कि वह नाबालिग उनके परिवार में हो। इसी प्रकार यदि कोई अजनबी हो और नाबालिग उसके संरक्षण में हो और उस अजनबी के अलावा उस नाबालिग का कोई और न हो, तो हिबा पर उसका कब्ज़ा करना भी जायज़ है। इन सभी मामलों में, चाहे नाबालिग कब्ज़े की बात समझता हो या न समझता हो, हुक्म एक समान है। यह सब उस स्थिति में है जब बाप मर गया हो या अनुपस्थित (ग़ैबत-ए-मुनक़तिआ) हो। यदि बाप जीवित और उपस्थित हो और नाबालिग इनमें से किसी और के परिवार में हो, तो स्पष्ट रूप से उल्लेख नहीं किया गया कि उनका कब्ज़ा जायज़ है या नहीं। लेकिन अजनबी के मामले में यह कहा गया है कि यदि नाबालिग उसके परिवार में हो और उसका कोई और न हो, तो कब्ज़ा जायज़ है। इस शर्त से यह निकलता है कि बाप की उपस्थिति में दूसरों का कब्ज़ा सही नहीं होना चाहिए। दादा के मामले में भी उल्लेख है कि यदि बाप जीवित और उपस्थित हो, तो दादा का कब्ज़ा जायज़ (2) नहीं।

---

(1) 'ग़ैबत-ए-मुनक़तिआ' का अर्थ है कि वह इतनी दूर है कि साल भर में काफ़िले की आवाजाही नहीं होती। कुछ शोधकर्ताओं ने कहा है कि यदि वह इस तरह गायब हो कि उसके प्रकट होने तक वह मृत माना जाए, तो भी यही हुक्म है, जैसे निकाह में। (2) जिनका दर्जा उनके बाद आता है।

پھر باپ مر گیا پس اگر باپ نے اس کو ہبہ کیا ہو تو سب اس کا ہو گا اور اگر اس واسطے دیا ہو کہ باپ کے واسطے تجارت کرے تو وہ میراث قرار دیا جائے گا یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ ایک شخص نے اپنے بیٹے یا شاگرد کو کپڑے بنادیئے پھر چاہا کہ یہ کپڑے دوسرے لڑکے یا دوسرے شاگرد کو دے تو اس کو یہ اختیار نہیں ہے لیکن اگر بنا دینے کے وقت کہا ہو کہ یہ عاریت ہیں تو دے سکتا ہے یہ سراجیہ میں لکھا ہے ایک شخص نے ایک کپڑا خریدا اور اس کی کوئی چیز اپنے نابالغ لڑکے کے واسطے قطع کرائی تو یہ شخص نہ سبب قطع کرانے کے ہبہ کرنے والا ہو گیا۔ اور قبل سلانے کے اس کا سپرد کر دینے والا ہوا اور اگر وہ لڑکا بالغ ہو تو جب تک سلا کر سپرد نہ کرے تب تک سپرد کرنے والا قرار نہ دیا جائے گا اور اگر یوں کہا کہ میں نے یہ کپڑا اس کے واسطے خریدا ہے تو اسی کی ملک ہو گیا۔ یہ قنیہ میں ہے امام ابوالقاسم نے فرمایا کہ اگر کسی عورت نے اسی بچہ کے واسطے جو اس کے پیٹ میں ہے کوئی کپڑا تیار کیا اور پھر جنی پس اگر بچہ کو اس کپڑے پر رکھا تو کپڑا اس بچہ کی ملک قرار دیا جائے گا اور فقیہ نے فرمایا ہے کہ میرے نزدیک جب تک وہ عورت یہ اقرار نہ کرے کہ میں نے یہ کپڑا اس بچہ کی ملک کر دیا تب تک عورت ہی کا رہے گا آیا تو نہیں دیکھتا ہے کہ اگر بچہ دس بارہ برس کا ہو اور وہ عورت ہر رات میں اس کے واسطے بچھونا بچھاتی ہو اور چادر لحاف اڑھاتی ہو تو یہ بستر اوڑھنا اس بچہ کا نہ ہو جائے گا جب تک کہ عورت یہ نہ کہے کہ یہ اس بچہ کے واسطے ہے پس ایسا ہی اس مقام پر بھی ہے اور اس کا حکم مثل بدن کے کپڑوں کے نہیں ہے اور اگر کسی نے اپنی دختر کو سامان جہیز اس کی صغری میں دیا حالت بلوغ میں گویا اور سپرد کر دیا تو اس کا ہو گا بشرطیکہ اس شخص نے اپنی صحت میں ایسا کیا ہو یہ ینابیع میں ہے۔

اپنے برخوردار کو ہبہ کرنا جائز ہے یا نہیں اگر جائز ہے تو اُس کی کیا صورت ہوگی؟

ایک عورت کا اپنے شوہر پر مہر ہے اس نے یہ مہر اپنے لڑکے کو جو اسی شوہر سے پیدا ہوا ہے ہبہ کیا تو صحیح یہ ہے کہ ایسا ہبہ صحیح نہیں ہے لیکن اگر ہبہ کر کے بیٹے کو اس کے قبضہ و وصول کرنے پر مسلط کردے تو جائز ہے اور جب بیٹا اس پر قابض ہو تو اس کا مالک ہو جائے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ موہوب لہ اگر قبضہ کرنے کی لیاقت رکھتا ہو تو قبضہ کا حق اسی کو حاصل ہو گا اور اگر وہ شخص نابالغ یا مجنون ہو تو قبضہ کا حق اس کے ولی کو ہو گا اور اس کا ولی باپ ہوتا ہے یا باپ کا وصی پھر دادا پھر اس کا وصی پھر قاضی یا جس کو قاضی مقرر کر دے خواہ صغیر ان میں سے کسی کی عیال میں ہو یا نہ ہو یہ شرح طحاوی میں ہے اگر باپ اور اس کا وصی اور حقیقی دادا اور اس کا وصی غائب ہو اور غیبت منقطعہ (۱) ہو تو جن لوگوں کو ان کے بعد ولایت حاصل ہے ان کا قبضہ کرنا جائز ہو گا یہ خلاصہ میں ہے اور سوائے باپ و دادا کے باقی اہل قرابت مثل بھائی و چچا و ماں وغیرہ کے استحساناً ہبہ پر قبضہ کر لینے کا اختیار رکھتے ہیں بشرطیکہ نابالغ موہوب لہ ان کے عیال میں ہو اسی طرح ان لوگوں کے وصی کو بھی استحساناً ہبہ پر قبضہ کا اختیار ہے بشرطیکہ صغیر اس کے عیال میں ہو اسی طرح اگر کوئی اجنبی ہو اور نابالغ اس کے عیال میں ہو اور اس اجنبی کے سوا نابالغ کا کوئی نہ ہو تو استحساناً اس کا قبضہ بھی جائز ہے اور ان سب مسائل میں خواہ نا بالغ قبضہ سمجھتا ہو یا نہ سمجھتا ہو یکساں حکم ہے کچھ فرق نہیں ہے اور یہ سب اس صورت میں ہے کہ باپ مر گیا ہو یا غائب ہو اور اس کی غیبت منقطعہ ہو اور اگر باپ زندہ حاضر ہو اور نابالغ ان لوگوں میں سے کسی کی عیال میں ہو تو اس صورت کو صریح ذکر نہیں کیا کہ اس صورت میں ان لوگوں کا قبضہ جائز ہے یا نہیں لیکن اجنبی کی صورت میں یوں ذکر کیا کہ اگر اس کے عیال میں نابالغ ہو اور نابالغ کا کوئی شخص اس کے سوا نہیں ہے تو اس کا قبضہ جائز ہے پس اس قید لگانے سے یعنی نابالغ کا اس کے سوا کوئی

نہ ہو یہ نکلتا ہے کہ باپ کے حاضر ہونے کی صورت میں ان لوگوں کا قبضہ درست نہ ہونا چاہئے اور دادا کی صورت میں بھی ذکر کیا کہ اگر باپ زندہ اور حاضر ہو تو دادا کا قبضہ جائز (۲) نہیں۔

---

(۱) قولہ غیبت منقطعہ یعنی اس قدر دور ہے کہ سال میں قافلہ کی آمد و رفت نہیں ہوتی اور بعض محققین نے کہا کہ اگر اس طرح غائب ہو کہ اسے ظاہر ہونے تک یہ بھری جانی رہے گی تو بھی یہی حکم ہے جیسے نکاح میں ہے۔ (۲) جن کا درجہ ان کے بعد ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 [101] Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

No specific detail was provided regarding whether the ruling differs if a minor is in the care of a grandfather's family or not; rather, a general ruling was given. The apparent general sense of the ruling implies that in the presence of the father, the grandfather's taking possession is not valid. This is stated in *Az-Zakhirah*. If a minor is in the care of an uncle or his family and something is gifted to the minor, and the uncle takes possession even though the father's executor is present, some scholars say it is not valid. If a brother, uncle, or mother takes possession while the minor is in the care of a stranger, it is not valid. However, if the stranger in whose care the minor is takes possession, it is valid; this is mentioned in *Fatawa Qazi Khan*. Regarding a minor girl who is physically mature enough for intimacy and is in her husband's care: if she takes possession herself or her husband does, it is valid. Some associates conditioned the husband's possession on the girl being capable of intimacy; however, the correct view is that even if she is not yet capable, his possession is valid as long as she is in his care. If the husband has not had privacy (khalwat) with a minor wife, his possession is not valid; instead, her guardian (wali) must take possession (*Az-Zakhirah*). If a minor woman is in the care of her grandfather, brother, uncle, or mother, and something is gifted to her and her husband takes possession, it is valid (*Tatarkhaniya*). For a mature individual, possession by a father or husband without their permission is not valid (*Al-Jawhara al-Nayyirah*). If a minor woman is in a stranger's care with her father's permission and the father is absent, the stranger's possession is valid, but the brother's is not (*Sirajia*). If a minor boy is in the care of a grandfather, brother, mother, or uncle, and something is gifted to him, and the person in whose care he is takes possession while the father is present, scholars have differed; the correct view is that it is valid (*Fatawa Qazi Khan*). If a minor himself takes possession and understands what possession entails, it is valid even if his father is alive (*Al-Wajiz al-Kururi*). If he does not understand, it is not valid (*Siraj al-Wahhaj*). Acceptance of a gift by a minor is valid provided the gift is entirely to his benefit. If there is any liability or harm involved, it is not valid. For example, if someone gifts a slave girl[1] or some soil to a boy, and he accepts: if it is purchased at some price, acceptance is valid. But if the minor must pay for the transport of the soil or the slave's maintenance, the gift shall be rejected (*Az-Zakhirah*). If a person gifts his house to his two sons, one mature and one minor, and only the mature one takes possession, the gift is void. This is because the minor's portion became effective immediately via the donor's (father's) possession, while the mature one's part

awaited his acceptance, leading to "shuyu" (undivided joint ownership before partition). The legal workaround (hila) to make it valid is to hand over the entire house to the mature son first, then gift it to both (*Al-Wajiz al-Kururi*). Any workaround that helps one avoid the forbidden or attain the permissible is good. Giving charity (sadaqah) to minors is like giving it to strangers (*Tatarkhaniya*).

---

[1] Meaning, she can be sold.

विस्तार में यह नहीं बताया गया कि यदि नाबालिग दादा के परिवार के संरक्षण में हो तो क्या हुक्म है और यदि न हो तो क्या हुक्म है, बल्कि यह सामान्य आदेश दिया गया है। सामान्य आदेश का अर्थ यह है कि पिता की उपस्थिति में वास्तविक दादा का कब्ज़ा मान्य नहीं है, यह 'ज़खीरा' में उल्लेखित है। यदि कोई नाबालिग चाचा की गोद या उसके परिवार में हो और उसे कोई चीज़ दान (हिबा) की गई हो और चाचा ने उस पर कब्ज़ा कर लिया हो, जबकि पिता का वसीयतकर्ता (एग्जीक्यूटर) उपस्थित हो, तो कुछ विद्वानों ने कहा कि यह जायज़ नहीं है। और यदि भाई, चाचा या माँ ने कब्ज़ा किया हो जबकि नाबालिग किसी अजनबी के संरक्षण में हो, तो यह जायज़ नहीं है। लेकिन यदि उस अजनबी ने कब्ज़ा किया जिसके संरक्षण में नाबालिग है, तो यह जायज़ है (फ़तावा क़ाज़ी खान)। यदि एक नाबालिग लड़की, जो शारीरिक रूप से परिपक्व है और अपने पति के संरक्षण में है, वह स्वयं या उसका पति कब्ज़ा ले ले, तो यह जायज़ है। कुछ विद्वानों के अनुसार, यह शर्त है कि वह लड़की संभोग के योग्य हो, तभी पति का कब्ज़ा मान्य होगा। परंतु सही विचार यह है कि यदि वह पति के संरक्षण में है, भले ही वह अभी योग्य न हो, तब भी पति का कब्ज़ा जायज़ है। जिस नाबालिग लड़की के साथ पति ने एकांत (खलवत) नहीं की है, उसके मामले में पति का कब्ज़ा मान्य नहीं है, बल्कि उसके अभिभावक (वली) को कब्ज़ा लेना चाहिए (ज़खीरा)। यदि नाबालिग लड़की दादा, भाई, चाचा या माँ के संरक्षण में हो और पति उसकी दान की गई वस्तु पर कब्ज़ा करे, तो यह जायज़ है (ततारख़ानिया)। वयस्क (बालीग) के लिए पिता या पति का कब्ज़ा उसकी अनुमति के बिना मान्य नहीं है (जौहरा-अन-नय्यिरा)। यदि नाबालिग लड़की किसी अजनबी के संरक्षण में है और पिता ने उसे वहाँ रखने की अनुमति दी है, और पिता अनुपस्थित है, तो उस अजनबी का कब्ज़ा मान्य है, भाई का नहीं (सिराजिया)। यदि नाबालिग लड़का दादा, भाई, माँ या चाचा के साथ रहता है और उसे कुछ दान किया गया, और जिस व्यक्ति के साथ वह रहता है उसने कब्ज़ा कर लिया, तो पिता की मौजूदगी में इस पर विद्वानों में मतभेद है। सही यह है कि यह जायज़ है (फ़तावा क़ाज़ी खान)। यदि नाबालिग स्वयं कब्ज़ा कर ले और वह कब्ज़े की प्रक्रिया को समझता हो, तो यह जायज़ है भले ही उसका पिता जीवित हो (अल-वजीज़ अल-कुरुरी)। यदि वह इसे नहीं समझता, तो कब्ज़ा मान्य नहीं (सिराज-उल-वहाज)। नाबालिग द्वारा दान स्वीकार करना तभी मान्य है जब वह पूरी तरह से उसके हित में हो। यदि इसमें कोई हानि हो, तो यह मान्य नहीं। उदाहरण के लिए, यदि किसी ने लड़के को एक दासी[1] या कुछ मिट्टी दान की, तो यदि इसे किसी कीमत पर खरीदा गया तो स्वीकृति सही है। परंतु यदि

इसके लिए नाबालिग को मजदूरी या गुलाम का खर्च देना पड़े, तो ऐसा दान रद्द कर दिया जाएगा (ज़खीरा)। यदि किसी व्यक्ति ने अपना घर अपने दो बेटों (एक वयस्क और एक नाबालिग) को दान किया और वयस्क ने कब्ज़ा किया, तो यह दान बातिल (अमान्य) है। इसका कारण यह है कि नाबालिग का हिस्सा पिता के माध्यम से पहले ही प्रभावी हो गया, जबकि वयस्क का हिस्सा उसके कब्ज़े पर निर्भर था, जिससे संयुक्त स्वामित्व (शुयू) पैदा हो गया। इसे वैध बनाने का तरीका यह है कि पहले पूरा घर वयस्क पुत्र को सौंप दिया जाए, फिर दोनों को दान किया जाए (वजीज़ कुरुरी)। वह उपाय (हीला) जो हराम से बचाए या हलाल की ओर ले जाए, वह सराहनीय है। बच्चों को सदक़ा देना अजनबियों को सदक़ा देने के समान है (ततारख़ानी)।

---

[1] अर्थात् वह बेची जा सकती है।

نہیں ہے اور کوئی تفصیل اس امر کی بیان نہ کی کہ اگر نابالغ دادا کے عیال میں ہو تو کیا حکم ہے اور اگر نہ ہو تو کیا حکم ہے بلکہ علی الاطلاق یہی حکم دیا تو ظاہر الاطلاق اس امر کا مقتضی ہے کہ باپ کی حاضری میں حقیقی دادا کا قبضہ درست نہ ہو یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر نابالغ چچا کی گود میں اور اس کے عیال میں ہو اور اس کو کوئی شے ہبہ کی گئی اور چچا نے اس پر قبضہ کیا حالانکہ باپ کا وصی حاضر ہے تو بعض نے فرمایا کہ نہیں جائز ہے اور اگر بھائی یا چچا یا ماں نے قبضہ کیا حالانکہ نابالغ کسی اجنبی کے عیال میں ہے تو جائز نہیں ہے اور اگر اس اجنبی نے جس کے عیال میں وہ نابالغ ہے قبضہ کیا تو جائز ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور اگر ایسی صغیرہ عورت نے جس کے مثل عورت سے جماع کیا جا سکتا ہے اور وہ شوہر کے عیال میں ہے خود قبضہ کیا یا اس کے شوہر نے قبضہ کیا تو جائز ہے اور چونکہ زوجہ صغیرہ کی طرف سے شوہر کے قبضہ جائز ہونے کے واسطے یہ شرط لگائی کہ ویسی صغیرہ قابلِ جماع ہو اس واسطے ہمارے بعض اصحاب نے فرمایا کہ اگر وہ صغیرہ ایسی ہو کہ اس سے جماع نہیں کیا جا سکتا ہے تو اس کی طرف سے شوہر کا قبضہ کرنا جائز نہ ہوگا اور صحیح یہ ہے کہ اگر شوہر کے عیال میں ہو حالانکہ ویسی صغیرہ قابلِ جماع نہیں ہے تو بھی اس کی طرف سے شوہر کا قبضہ کرنا جائز ہے اور جس صغیرہ کے ساتھ اس کے شوہر نے خلوت نہیں کی ہے اس کے شوہر کا قبضہ نہیں جائز ہے بلکہ اس صغیرہ کا ولی قبضہ کرے گا یہ ذخیرہ میں ہے اور اگر نابالغہ عورت اپنے دادا یا بھائی یا چچا یا ماں کے عیال میں ہو اور اس کو کوئی چیز ہبہ کی گئی اور شوہر نے اس پر قبضہ کیا تو جائز ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے اور اگر بالغ ہو تو باپ یا شوہر کا قبضہ بدوں اس کی اجازت کے جائز نہیں ہے یہ جوہرۃ النیرہ میں ہے اگر نابالغہ عورت کسی اجنبی کے عیال میں ہو

کہ اس نے اس کے باپ کی اجازت سے اس کو اپنی عیال میں رکھا ہے اور باپ غائب ہے تو اس اجنبی کا قبضہ ہبہ جائز ہے اس نابالغہ کے بھائی کا قبضہ جائز نہیں ہے یہ سراجیہ میں ہے۔ اگر نابالغ لڑکا اپنے دادا یا بھائی یا ماں یا چچا کے عیال میں ہو اور اس کو کوئی شے ہبہ کی گئی اور جس کے عیال میں نابالغ ہو اس نے قبضہ کر لیا حالانکہ باپ حاضر ہے تو اس میں مشائخ نے اختلاف کیا ہے اور صحیح یہ ہے کہ جائز ہے کذا فی فتاویٰ قاضی خان اور اسی پر فتویٰ دیا جاتا ہے کذا فی الصغریٰ۔ اگر نابالغ نے خود قبضہ کر لیا اور وہ قبضہ کو سمجھتا ہے تو جائز ہے اگرچہ اس کا باپ زندہ ہو کذا فی الوجیز کروری اور یہی ہمارے علماء ثلاثہ کا قول ہے کذا فی الذخیرہ اور اگر وہ لڑکا قبضہ کو نہ سمجھتا ہو تو نہیں جائز ہے یہ سراج الوہاج میں لکھا ہے لڑکا اگر ہبہ قبول کر لے تو صحیح ہے بشرطیکہ اس ہبہ میں سراسر اس نابالغ کا نفع ہو اور اگر اس میں کچھ ضرر ہو تو صحیح نہیں ہے حتی کہ اگر کسی شخص نے کسی لڑکے کو ایک اَمّہ عاقلہ[1] یا کسی زاد کی مٹی ہبہ کی اور اس نے قبول کی پس اگر یہ ہبہ اس سے کسی قدر مول خرید لیا جائے تو اس کا قبول کرنا صحیح ہے اور رد نہ کیا جائے گا اور اگر اس سے کسی داموں کو نہ خریدا جائے اور نابالغ کو اس مٹی کے اٹھوانے کی مزدوری اور غلام کا نفقہ دینا پڑے تو یہ ہبہ رد کر دیا جائے گا اور ہبہ کا رد کرنا ایسے لڑکے سے جو اپنی ذات سے تعبیر کر سکتا ہے صحیح یہ ذخیرہ میں ہے حاکم نے ذکر فرمایا ہے کہ اگر ایک شخص نے اپنا گھر اپنے دو لڑکوں کو جس میں ایک بالغ اور دوسرا نابالغ ہے ہبہ کیا اور بالغ نے قبضہ کیا تو ہبہ باطل ہے اور یہی صحیح ہے کیونکہ نابالغ کا ہبہ وقت عقدِ ہبہ کے منعقد ہو گیا کیونکہ واہب یعنی باپ کا قبضہ اس کے قبضہ اس کے قائم مقام ہے اور بالغ کا ہبہ اس کے قبول کرنے کا محتاج رہا پس نابالغ کا ہبہ پہلے ہی منعقد ہوگا پس شیوع پھیل گیا اور اس کے صحیح ہونے کے واسطے حیلہ یہ ہے کہ پہلے وہ گھر بالغ کو سپرد کر دے پھر دونوں کو ہبہ کر دے یہ وجیز کروری میں ہے واضح ہو کہ ہر حیلہ ہے جس سے آدمی

حرام سے بچ جائے یا حلال کی طرف توسل حاصل کرے تو وہ حیلہ اچھا ہے اور صغیروں کو صدقہ دینا مثل اجنبیوں کے صدقہ دینے کے ہے یہ تاتارخانی میں ہے۔

---

[1] یعنی فروخت ہو سکتا ہے۔

Fatawa Alamgiri.... Volume 6 | 102 | Kitab al-Hibah (The Book of Gifts)

Chapter Seven: Regarding Receiving Compensation (Iwadh) in a Gift (Hibah)
Types of Gift Compensation: Giving Compensation After the Gift Contract and Stipulating it within the Contract ☆ It should be clarified that compensation for a gift (Iwadh) is of two kinds: first, that which is given after the gift contract is concluded, and second, that which is stipulated as a condition within the gift contract itself. Regarding the first type, two aspects are discussed: first, the conditions for the validity of such compensation and how it becomes a valid return for the gift, and second, the nature of this 'Tawidh' (fixing of compensation)[1]. For the first aspect, there are three conditions:

1. The compensation must be offered in direct exchange for the gift. This is achieved by using words that clearly indicate an exchange. For example, saying: "This is the compensation for your gift," or "This is in return for your gift," or "I give this thing to you as charity in exchange for your gift," or "This is your reward/recompense," or similar words of the same effect. If this condition is not met—for instance, if Zaid gives something to Amr, and then Amr also gives something to Zaid without using words indicating it is an exchange for the first gift—then it will be considered a new, independent gift. In such a case, both parties retain the right to retract their respective gifts.
2. The second condition is that the item given in compensation must not be owned[2] through that very same gift for which compensation is being paid. Thus, if the recipient (Mawhub lahu) gives back a small portion of the original gift as compensation, it will not be valid. However, if the gifted item has undergone such a significant change that it becomes legally prohibited[3] for the donor (Wahib) to retract the gift, then in such a case, if part of that item is given as compensation, it will count as compensation for the remainder. This rule applies when one or two items are given in a single gift contract. If two items are given in two separate contracts and the recipient gives one in exchange for the other, there is a difference of opinion; Imam al-A'zam and Imam Muhammad (may Allah have mercy on them) stated that it would be considered valid compensation. If one item was a gift and the other was charity (Sadaqah), and the recipient gives the charity in exchange for the gift, it is unanimously considered valid compensation.
3. The third condition is that the compensatory item must be securely handed over[4] to the donor. If it does not reach them—for example, if it is legally

reclaimed by a third party through 'Istihqaq' (right of ownership)—then it will not count as compensation. The donor will then have the right to retract the original gift, provided the gifted item still exists in its original state, has not been destroyed, has not significantly increased in value, and no change has occurred that would legally bar retraction. If the item has perished or been destroyed by the recipient, the donor cannot claim damages, similar to the ruling regarding loss before compensation was fixed. Likewise, if the value of the gift has increased, damages cannot be claimed, as recorded in Fatawa Badai' regarding the state before compensation.

If the gifted item is taken through legal right (Istihqaq), the recipient (Mawhub lahu) has the choice to take back their compensation ☆ If part of the compensation is legally reclaimed, the remainder shall be considered compensation for the entire gifted item. If the recipient wishes, they may return the remainder and reclaim their gift in full, provided the gift still exists in its original form, has not left their ownership, and has not undergone physical increase. This is mentioned in 'Siraj al-Wahaj'. The sound and safe state of the gift is a condition for this compensation.

---

1. Tawidh: To fix or establish compensation/return.
2. "Owned through that same gift": Meaning the compensation should not come from the items originally given by the donor.
3. Prohibited (Mamnu'): These refer to established legal cases where a gift changes so much that retraction is barred—e.g., gifted yarn is woven into cloth or wood is made into doors. In such cases, the item is no longer considered the original gift and can serve as compensation.
4. Securely (Muslim): Meaning the compensation given to the donor remains securely with them, and no one else can claim ownership over it to take it away.

फतावा-ए-आलमगीरी.... जिल्द 6 | 102 | किताब-अल-हिबा (दान की पुस्तक)

सातवाँ अध्याय: हिबा (उपहार/दान) में एवज़ (मुआवज़ा) लेने के वर्णन में एवज़-ए-हिबा की किस्में: अक़्द-ए-हिबा (उपहार अनुबंध) के बाद एवज़ देना और अक़्द-ए-हिबा में शर्त करना

☆ यह स्पष्ट हो कि हिबा का एवज़ दो प्रकार का होता है: एक वह जो हिबा के अनुबंध के बाद दिया गया हो, और दूसरा वह जो हिबा के अनुबंध में ही शर्त के रूप में रखा गया हो। पहली किस्म में दो बातों पर चर्चा की जाती है: पहला, ऐसे एवज़ देने की वैधता की शर्तें और एवज़ का वास्तव में एवज़ हो जाना, और दूसरा, इस 'तवीज़' (मुआवज़ा तय करना)[1] की प्रकृति का वर्णन। पहली बात के लिए तीन शर्तें हैं:

1. एवज़ को उपहार के मुकाबले में रखना। यह इस तरह होगा कि मुआवज़ा ऐसे शब्दों में दिया जाए जो बदले की भावना दर्शाते हों। जैसे कि कहना: "यह तुम्हारे उपहार का बदला है" या "यह तुम्हारे उपहार का विकल्प है" या "मैं तुम्हें यह चीज़ तुम्हारे उपहार के बदले में सदक़ा/दान के रूप में देता हूँ" या "यह तुम्हारी सेवा का फल है," या ऐसे ही शब्द जो इसके समान हों। यदि यह शर्त पूरी नहीं हुई, उदाहरण के लिए ज़ैद ने अम्र को कुछ उपहार दिया और फिर अम्र ने भी ज़ैद को कुछ उपहार दिया लेकिन ऐसे शब्द नहीं कहे जिससे पता चले कि यह पहले उपहार का बदला है, तो इसे नया उपहार माना जाएगा। ऐसी स्थिति में दोनों को अधिकार होगा कि वे अपना उपहार वापस ले सकें।
2. दूसरी शर्त यह है कि जो चीज़ एवज़ में दी जा रही है, वह उसी[2] उपहार की हुई वस्तु का हिस्सा न हो। यहाँ तक कि यदि प्राप्तकर्ता (मूहूब लहू) ने मूल उपहार का ही कुछ हिस्सा मुआवज़े में दे दिया, तो वह मान्य नहीं होगा। लेकिन यदि मूल उपहार में ऐसा बदलाव (तग़य्युर) आ गया हो जिसके कारण दाता (वाहिब) का उसे वापस लेना वर्जित[3] हो गया हो, तो ऐसी स्थिति में यदि उस वस्तु में से कुछ एवज़ के रूप में दिया जाए, तो वह शेष भाग के लिए एवज़ मान लिया जाएगा। यह नियम तब लागू होता है जब एक चीज़ या दो चीज़ें एक ही अनुबंध में उपहार स्वरूप दी गई हों। यदि दो चीज़ें अलग-अलग अनुबंधों में दी गई हों और प्राप्तकर्ता ने एक को दूसरे के बदले दिया हो, तो इस पर विद्वानों में मतभेद है। इमाम-ए-आज़म और इमाम मोहम्मद (र.) ने फ़रमाया है कि यह एवज़ मान लिया जाएगा। और यदि एक चीज़ उपहार हो और दूसरी सदक़ा, और प्राप्तकर्ता सदक़ा को उपहार के बदले दे, तो सर्वसम्मति से वह एवज़ मान लिया जाएगा।

3. तीसरी शर्त यह है कि एवज़ की चीज़ दाता को सुरक्षित[4] पहुँच जाए। यदि वह नहीं पहुँची, उदाहरण के लिए यदि उसे किसी कानूनी अधिकार (इस्तेहक़ाक़) के तहत छीन लिया गया, तो वह एवज़ नहीं माना जाएगा। दाता को अपना उपहार वापस लेने का अधिकार होगा, बशर्ते कि उपहार दी गई वस्तु वैसी ही मौजूद हो, नष्ट न हुई हो, उसकी कीमत में कोई सुधार न हुआ हो, और न ही उसमें कोई ऐसी चीज़ पैदा हुई हो जिससे उपहार वापस लेना वर्जित हो गया हो। यदि वह वस्तु नष्ट हो गई हो या प्राप्तकर्ता ने उसे नष्ट कर दिया हो, तो दाता हर्जाना नहीं ले सकता। जैसा कि मुआवज़ा तय होने से पहले नष्ट होने का नियम है। उसी प्रकार, यदि उपहार की कीमत में सुधार आया हो, तब भी हर्जाना नहीं लिया जा सकता, जैसा कि फतावा बदाय में मुआवज़ा देने से पहले के बारे में लिखा है।

यदि उपहार स्वरूप दी गई वस्तु कानूनी अधिकार (इस्तेहक़ाक़) में ले ली गई, तो प्राप्तकर्ता को अधिकार होगा कि वह अपना एवज़ वापस ले ले ☆ यदि कुछ एवज़ कानूनी अधिकार में ले लिया गया, तो शेष भाग पूरे उपहार का एवज़ माना जाएगा। यदि वह चाहे तो उसे वापस कर सकता है और अपना उपहार पूरी तरह वापस ले सकता है, बशर्ते कि उपहार दी गई वस्तु यथास्थिति में मौजूद हो, उसकी मिल्कियत से बाहर न हुई हो और न ही उसमें कोई शारीरिक वृद्धि हुई हो। यह 'सिराज-उल-वहाज' में दर्ज है। उपहार का सुरक्षित रहना मुआवज़े की शर्त है।

---

1. तवीज़: मुआवज़ा या बदला तय करना।
2. उसी: अर्थात दाता द्वारा दी गई मूल चीज़ों में से न हो।
3. वर्जित (ममनू): ये वे मामले हैं जहाँ उपहार में ऐसा बदलाव आ गया हो कि उसे वापस लेना असंभव हो। उदाहरण के लिए, उपहार में दिया गया धागा कपड़ा बन जाए या लकड़ी के किवाड़ बन जाएँ तो अब वह उपहार की मूल वस्तु नहीं रही, अतः मुआवज़े में मान्य हो सकती है।
4. सुरक्षित (मुस्लिम): अर्थात जो मुआवज़ा उसे दिया गया था, वह उसके पास सुरक्षित रहे और कोई दूसरा उस पर अपना स्वामित्व जताकर उसे न ले सके।

ساتواں باب: ہبہ میں عوض لینے کے بیان میں عوض ہبہ کی اقسام: عقد ہبہ کے مابعد عوض دینا اور عقد ہبہ میں شرط کرنا ☆ واضح ہو کہ عوض ہبہ دو طرح کا ہوتا ہے ایک وہ کہ عقد ہبہ کے بعد عوض دیا گیا اور دوسرا وہ کہ عقد ہبہ میں شرط کیا گیا پس اول قسم میں دو طور سے گفتگو کی جاتی ہے اول یہ کہ ایسے عوض کے دینے کے جواز کی شرط اور عوض کے عوض ہو جانے میں اور دوم اس تعویض[1] کی ماہیت کے بیان میں پس اول کے واسطے تین شرطیں ہیں ایک یہ کہ عوض کو ہبہ کے مقابلہ میں رکھنا وہ اس طرح سے ہو گا کہ تعویض ایسے لفظ سے کی جائے جو مقابلہ پر دلالت کرتا ہو مثلاً کہے کہ یہ تیرے ہبہ کا عوض ہے یا تیرے ہبہ کا بدل ہے یا تیرے ہبہ کی جگہ ہے یا بعثتک ھذا عن ھبتک یعنی بخشیدم این چیز ترا از ہبہ تو یا میں نے تجھے یہ چیز تیرے ہبہ کے بدلے صدقہ دی یا تیری مکافات کی یا تیری مجازات کی یا اور ایسے ہی الفاظ جو اس کے قائم مقام ہوں اور اگر یہ شرط نہ پائی گئی مثلاً کسی شخص زید نے عمرو کو کچھ ہبہ کیا پھر عمرو نے بھی زید کو کوئی چیز ہبہ کی اور ایسا لفظ نہ کہا جس سے معلوم ہو کہ یہ ہبہ اس کے ہبہ کا عوض ہے تو از سر نو ہبہ قرار دیا جائے گا اور ہر ایک کو اختیار ہو گا کہ اپنے ہبہ سے رجوع کر کے لے لے اور دوسری شرط یہ ہے کہ جو چیز عوض میں دیتا ہے وہ اسی[2] تُحفہ ہبہ کی مملوک نہ ہو جس کا عوض دیتا ہے حتیٰ کہ موہوب لہ نے اگر تھوڑی شے موہوب کو عوض دیا تو صحیح نہ ہو گا اور نہ عوض ہو گا اور اگر شے موہوب اپنی حالت سے ایسا تغیر پا گئی ہو جس کے باعث سے واہب کا رجوع کرنا ممنوع[3] ہو گیا ہو تو ایسی صورت میں اگر اس شے میں سے کچھ عوض میں دے تو باقی سے عوض ہو جائے گی اور یہ حکم اس وقت ہے کہ ایک شے ہبہ کی ہو یا دو چیزیں ایک ہی عقد ہبہ میں ہبہ کی ہوں اور اگر دو چیزیں دو عقدوں میں ہبہ کی ہوں اور

موہوب لہ نے ایک کو دوسری کے عوض دیا تو اس میں اختلاف ہے اور امام اعظم و امام محمدؒ نے فرمایا کہ عوض ہو جائے گی اور اگر ایک شے ہبہ کی اور دوسری صدقہ دی اور موہوب لہ نے صدقہ کو ہبہ کے عوض دیا تو بالاجماع عوض ہو جائے گی اور تیسری شرط یہ ہے کہ عوض کی چیز واہب کو مسلم[4] پہنچ جائے اور اگر نہ پہنچی مثلاً اس کے ہاتھ سے استحقاق میں لی گئی تو عوض نہ ہو گی اور واہب کو رجوع کا اختیار ہو گا بشرطیکہ ہبہ کی چیز بعینہ قائم ہو ہلاک نہ ہوئی ہو اور نہ اس میں قیمت کی راہ سے کوئی بہتری ظاہر ہوئی ہو اور نہ کوئی ایسی شے اس میں پیدا ہوئی ہو جس کے باعث سے ہبہ سے رجوع کرنا ممنوع ہو گیا ہو اور اگر وہ شے تلف ہو گئی ہو یا اس نے تلف کردی ہو تو ضمان نہیں لے سکتا ہے جیسا کہ قبل تعویض کے ہلاک ہونے یا ہلاک کر دینے کا حکم ہے اور اسی طرح اگر موہوب میں قیمت کی راہ سے کچھ بہتری آگئی ہو تب بھی ضمان نہیں لے سکتا ہے جیسا کہ عوض دینے سے پہلے فتاویٰ بدائع میں لکھا ہے۔

اگر موہوب شے استحقاق میں لی گئی تو موہوب لہ کو اختیار ہو گا کہ اپنا عوض واپس کر لے

☆ اگر کچھ عوض استحقاق میں لیا گیا تو باقی عوض پوری موہوب شے کا عوض ہو گا اور اگر چاہے تو اس کو واپس کر دے اور اپنا ہبہ پورا واپس کر لے بشرطیکہ موہوب بعینہ قائم ہو اس کی ملک سے خارج نہ ہوئی ہو اور نہ تن کی راہ سے اس میں کچھ زیادتی ہو یہ سراج الوہاج میں ہے اور موہوب کا صحیح سلامت ہونا یہ تعویض کی شرط ہے حتیٰ کہ اگر موہوب شے استحقاق میں لی گئی تو موہوب لہ کو اختیار ہو گا

---

۱ قولہ تعویض عوض ٹھہرانا۔ ۲ قولہ اسی یعنی واہب کی دی ہوئی چیزوں میں سے نہ ہو۔ ۳ قول ممنوع یعنی یہ مسائل مقرر ہیں کہ جب اسی قسم کا تغیر ہو جائے کہ ہبہ سے رجوع کرنا ممتنع ہو گیا مثلاً ہبہ کا سوت حقیر ہو کر کپڑا ہو گیا یا لکڑی کے کواڑ ہو گئے تو اب یہ چیز اس ہبہ کی چیز

نہیں ہے پس عوض ہو سکتی ہے۔ ۴ قول مسلم یعنی جو عوض اس کو دیا تھا وہ اس کے پاس مسلم رہے کوئی اس سے اپنی ملکیت جتا کر نہ لے لے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 | 103 | Book of Gifts (Kitab al-Hiba)

...that he may take back his compensation (awadh), and if half of the gifted object (mohub) is claimed under a rightful title (istihqaq), then he shall have the option to take back half of the compensation, provided that the gifted object is divisible (muhtamal al-qismat). This applies whether the price has fluctuated in the market or has increased or decreased due to defects, or even if neither occurred. Thus, in the event of a loss, he shall have the option to take back half of the compensation along with half of the loss; this is stated in 'al-Bada'i'. And if he said, "I return the remainder of the gift and will take back the full compensation," this cannot happen. If the object has been consumed (mustahlak), then the one who took possession of the compensation shall be a guarantor (zamin) for the amount of compensation that became obligatory to be returned to the donee; this is in 'Siraj al-Wahhaj'. If the entire gift was claimed under a rightful title while he had already disposed of the compensation, he shall be guarantor for the value of the entire compensation; likewise, it is mentioned in 'Kitab al-Asl' without mentioning any disagreement; this is in 'al-Bada'i'. This ruling applies when the gifted object or the compensation is an indivisible thing and a rightful claim is established for a small portion of it. If it is a divisible thing and a rightful claim is established for a portion of either of them, then the compensation shall be voided, provided that the same portion was claimed. Similarly, the gift shall be voided, provided it was claimed. When the compensation becomes void, he can revoke the gift, and when the gift becomes void, he can take back the compensation; this is in 'Siraj al-Wahhaj'.

The second type, which pertains to the nature of compensation, discusses the compensation given after the gift; this is considered a fresh gift. There is no disagreement among our associates on this point. Thus, whatever makes a gift valid makes this valid too, and whatever voids a gift voids this too. There is no difference in any matter except in revocation (ruju'), as in the case of a gift, the donor (wahib) has the right to revoke, but in this case, he does not. If the donee finds a manifest defect in the gifted object, he shall not have the choice to return it and take back the compensation; similarly, the donor shall not have this choice if he finds a defect in the compensation to return it and take back the gift. Furthermore, once the donor has taken possession of the compensation, neither of them shall have the option to take back what he has transferred to the ownership of the other, whether the donee himself gave the compensation, or an outsider gave it by his order or without his order; this is in 'al-Bada'i'. The conditions that apply to a gift also apply to the

compensation given after a gift, such as possession (qabd), complete control (hiyazat), and separation (ifraz), as stated in 'Khazanat al-Muftiyyin'. This compensation does not make the gift an exchange (mu'awadhah) from beginning to end; hence, a pre-emptor (shafi') will not have the right of pre-emption (shuf'ah) in it, nor will the donee have the right to return it due to a defect; this is in 'al-Muhit al-Sarkhasi'. Now, the explanation of the second type of compensation, i.e., compensation stipulated within the gift contract: if a gift is made on the condition of compensation (hiba bi-shart al-awadh), then initially it requires the same conditions as a gift, such as it will not be valid for an undivided thing that is divisible, ownership will not be established before possession, and neither party will have the right to refuse delivery. After mutual possession occurs, it will take the ruling of a sale (bai'). Then, neither party will have the option to take back what is his, and the right of pre-emption will be established, and each will have the option to return what he received due to a defect. A charity (sadaqah) in which giving compensation is stipulated is like a gift conditional on compensation. What has been mentioned is based on judicial preference (istihsan), whereas analogy (qiyas) dictates that a gift conditional on compensation should be a sale from beginning to end; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. If a house is gifted to two people on the condition of receiving a thousand dirhams as compensation, then after mutual possession, this gift transforms into a valid sale, meaning the gift is converted...

Footnotes: 1. The word "muhtamal" means divisible, implying that it remains capable of the function it served before division; otherwise, it is not considered divisible even if it serves another purpose. "Mustahlak" means consumed or exhausted. 2. "By which," meaning a person who is legally capable of making/receiving a gift, for example, not a minor or a slave, and will not be required to provide compensation. 3. "Possession," meaning possession of the compensatory property is a condition. Just as in a gift, "hiyazat" means it should be fully within one's control, and "ifraz" means it should be free from the partnership of others and division should have been completed. Thus, it should enter the possession of the one to whom the compensation is due, as a separate, divided, and distinct entity.

ताकि अपना मुआवजा (अवज़) वापस ले ले और यदि आधे दान किए गए वस्तु (मूहूब) पर किसी और का वास्तविक अधिकार (इस्तिहक़ाक़) साबित हो जाए, तो उसे आधा मुआवजा वापस लेने का अधिकार होगा, बशर्ते कि वह वस्तु विभाज्य (मुहतमल-ए-क़िस्मत) हो। चाहे मुआवजे के मूल्य में वृद्धि या कमी हुई हो, या बिना किसी कारण के वृद्धि या कमी हुई हो या न हुई हो। अतः हानि की स्थिति में उसे यह अधिकार होगा कि वह आधा मुआवजा आधी हानि के साथ वापस ले ले; यह 'बदा'इ' में है। और यदि उसने कहा कि 'मैं शेष दान वापस करता हूँ और पूरा मुआवजा लौटा लूँगा', तो ऐसा नहीं हो सकता। और यदि वह वस्तु नष्ट (मुस्तहलक) हो गई हो, तो मुआवजे पर कब्जा करने वाला उस सीमा तक मुआवजे का उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा जितना मूहूब-लहू (दान प्राप्तकर्ता) को वापस करना अनिवार्य हुआ है; यह 'सिराज अल-वहाज' में है। और यदि पूरा दान इस्तिहक़ाक़ में चला गया, जबकि उसने मुआवजे को नष्ट कर दिया है, तो वह पूरे मुआवजे की कीमत का उत्तरदायी होगा; ऐसा ही 'किताब अल-अस्ल' में बिना किसी मतभेद के उल्लेखित है; यह 'बदा'इ' में है। और यह आदेश उस समय है जब दान की गई वस्तु या मुआवजा ऐसी चीज हो जो विभाज्य नहीं है और उसके थोड़े से हिस्से में इस्तिहक़ाक़ साबित हुआ हो। और यदि ऐसी चीज हो जो विभाज्य है और दोनों में से किसी में कुछ इस्तिहक़ाक़ साबित हुआ, तो मुआवजा अमान्य (बातिल) हो जाएगा बशर्ते कि वही इस्तिहक़ाक़ में लिया गया हो। इसी प्रकार दान भी अमान्य हो जाएगा बशर्ते कि वही इस्तिहक़ाक़ में लिया गया हो। और जब मुआवजा अमान्य हो गया तो वह दान वापस ले सकता है और जब दान अमान्य हो जाए तो मुआवजा वापस कर सकता है; यह 'सिराज अल-वहाज' में है।

दूसरी किस्म जो मुआवजे की वास्तविकता के विवरण में है, उसमें इस प्रकार चर्चा है कि जो मुआवजा दान के बाद हो, वह एक नया दान है। इसमें हमारे विद्वानों में कोई मतभेद नहीं है। अतः जिस चीज से दान सही होता है, उससे यह भी सही होता है और जिससे दान अमान्य होता है, उससे यह भी अमान्य होता है। किसी मामले में कोई विरोध नहीं है सिवाय वापसी (रुजू) के, कि दान की स्थिति में दाता (वाहिब) को वापस लेने का अधिकार प्राप्त होता है लेकिन इस स्थिति में नहीं होता। और यदि दान प्राप्तकर्ता ने दान में कोई स्पष्ट दोष पाया, तो उसे यह अधिकार नहीं होगा कि वह उसे वापस करके मुआवजा वापस ले ले; इसी तरह दाता को भी यह अधिकार नहीं होगा कि यदि उसने मुआवजे में कोई दोष पाया, तो वह उसे वापस करके दान वापस ले ले। फिर जब दाता ने मुआवजे पर कब्जा कर लिया, तो दोनों में से किसी को यह अधिकार नहीं होगा कि जिस चीज का उसने दूसरे को मालिक

बना दिया है, उसे वापस ले ले, चाहे दान प्राप्तकर्ता ने स्वयं मुआवजा दिया हो या उसके आदेश से या बिना आदेश के किसी अजनबी ने मुआवजा दिया हो; यह 'बदा'इ' में है। और जो शर्तें दान में हैं, वही दान के बाद के मुआवजे में हैं जैसे कब्जा, पूर्ण नियंत्रण (हियाज़त) और अलगाव (इफ़राज़); जैसा कि 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्तीइन' में है। और यह मुआवजा दान के अर्थ में शुरुआत और अंत में द्विपक्षीय विनिमय (मुआ-वज़ा) नहीं होता है; अतः पड़ोसी (शफ़ी) को इसमें पूर्व-क्रय अधिकार (शुफ़ा) का हक प्राप्त नहीं होगा और न ही दान प्राप्तकर्ता को दोष के कारण वापस करने का अधिकार होगा; यह 'मुहीत अल-सरख़सी' में है। अब मुआवजे की दूसरी किस्म का विवरण है, अर्थात वह मुआवजा जो दान के अनुबंध में शर्त के रूप में हो: यदि दान मुआवजे की शर्त पर हो, तो शुरुआत में उसके लिए वही शर्तें चाहिए जो दान में हैं, यहाँ तक कि ऐसी अविभाजित वस्तु में जो विभाज्य हो, वह सही नहीं होगा और कब्जे से पहले मालिकाना हक साबित नहीं होगा और दोनों में से किसी को सुपुर्दगी से इनकार करने का अधिकार नहीं होगा। और आपसी कब्जा होने के बाद उस पर बिक्री (बय) के नियम लागू होंगे। अतः दोनों में से किसी को यह अधिकार नहीं होगा कि वह अपनी चीज वापस ले ले और शुफ़ा का अधिकार प्राप्त होगा और दोनों में से प्रत्येक को यह अधिकार होगा कि वह अपने कब्जे वाली चीज दोष के कारण वापस कर दे। और जिस दान (सदक़ा) में मुआवजा देना शर्त हो, वह मुआवजे की शर्त पर दान के समान है। और यह जो उल्लेख हुआ वह 'इस्तिहसान' (न्यायिक विवेक) के प्रमाण पर है, जबकि 'क़ियास' (तर्कसादृश्य) चाहता है कि शर्त वाला दान शुरुआत और अंत दोनों रूपों में बिक्री हो; जैसा कि 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। यदि एक घर दो व्यक्तियों को एक हजार दिरहम मुआवजे की शर्त पर दान किया गया, तो आपसी कब्जे के बाद यह दान वैध बिक्री में बदल जाएगा, अर्थात दान परिवर्तित...

फुटनोट्स: १. 'मुहतमल' का अर्थ है विभाज्य, अर्थात विभाजन से पहले जिस काम आती थी, अब भी वही काम निकले अन्यथा विभाज्य नहीं मानी जाएगी भले ही उससे दूसरा काम निकले। 'मुस्तहलक' का अर्थ है नष्ट हो जाना। २. 'जिससे' अर्थात वह व्यक्ति जो दान के योग्य हो, उदाहरण के लिए लड़का या गुलाम आदि न हो और मुआवजा भी नहीं देगा। ३. 'कब्ज़ा' अर्थात मुआवजे के माल पर कब्जा होना शर्त है, जिस तरह दान की वजह से पूर्ण नियंत्रण (हियाज़त) यह है कि अपने कब्जे में पूरी हो और 'इफ़राज़' यह है कि दूसरे की हिस्सेदारी से मुक्त हो और बंटवारा हो चुका हो, अतः जिसे मुआवजा देना है उसके कब्जे में जाए और अलग होकर पूर्ण रूप से कब्जे में आए।

کہ اپنا عوض واپس کر لے اور اگر نصف موہوب استحقاق میں لی گئی تو اس کو نصف عوض واپس لینے کا اختیار ہوگا بشرطیکہ شے موہوب محتمل۸1 قسمت ہو خواہ عوض میں نرخ کی راہ سے زیادتی کمی ہو گئی ہو یا بدوں کی راہ سے زیادتی و کمی ہو گئی ہو یا نہ ہوئی ہو پس نقصان کی صورت میں اس کو اختیار ہوگا کہ نصف عوض مع نصف نقصان کے واپس کر لے یہ بدائع میں ہے اور اگر اس نے کہا کہ میں باقی ہبہ واپس کرتا ہوں اور پورا عوض پھیر لوں گا تو ایسا نہیں ہو سکتا ہے اور اگر مستھلک ہو تو عوض پر قبضہ کرنے والا اس قدر عوض کا ضامن ہوگا جس قدر موہوب لہ کو واپس کرنا واجب ہوا ہے یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر تمام ہبہ استحقاق میں لے لیا گیا حالانکہ عوض کو اس نے تلف کر دیا ہے تو پورے عوض کی قیمت کا ضامن ہوگا ایسا ہی کتاب الاصل میں بدوں ذکر اختلاف کے مذکور ہے یہ بدائع میں ہے اور یہ حکم اس وقت ہے کہ موہوب یا عوض ایسی شے ہو کہ محتمل قسمت نہیں ہے اور اس میں سے تھوڑے میں استحقاق ثابت ہوا اور اگر ایسی شے ہو کہ محتمل قسمت ہے اور دونوں میں سے کسی میں سے کچھ استحقاق میں لے لیا تو عوض باطل ہو جائے گا بشرطیکہ وہ ہی استحقاق میں لیا جائے اسی طرح ہبہ باطل ہو جائے گا بشرطیکہ یہ ہی استحقاق میں لے لیا گیا ہو اور جب عوض باطل ہو گیا تو ہبہ سے رجوع کر سکتا ہے اور جب ہبہ باطل ہو جائے تو عوض واپس کر سکتا ہے یہ سراج الوہاج میں ہے۔

دوسری قسم جو عوض کی ماہیت کے بیان میں ہے اس میں اس طور سے گفتگو ہے کہ جو عوض ہبہ کے پیچھے ہو تو وہ از سر نو ہبہ ہے اس میں ہمارے اصحاب میں کچھ اختلاف نہیں ہے پس جس۸2 شے سے ہبہ صحیح ہوتا ہے اس سے یہ بھی صحیح ہوتا ہے اور جس سے ہبہ باطل ہوتا

ہے اس سے یہ بھی باطل ہوتا ہے کسی امر میں مخالفت نہیں ہے مگر صرف رجوع میں کہ ہبہ کی صورت میں واہب کو رجوع کرنے کا حق حاصل ہوتا ہے اور اس صورت میں نہیں حاصل ہوتا ہے اور اگر موہوب لہ نے موہوب میں کوئی کھلا ہوا عیب پایا تو اس کو یہ اختیار نہ ہوگا کہ واپس کر کے عوض کو واپس لے لے اسی طرح واہب کو بھی یہ اختیار نہ ہوگا کہ اگر اس نے عوض میں کچھ عیب پایا تو اس کو واپس کر کے ہبہ کو واپس لے لے پھر جب واہب نے عوض پر قبضہ کر لیا تو دونوں میں سے کسی کو اختیار نہ ہوگا کہ جس چیز کا اس نے دوسرے کو مالک کر دیا ہے اس کو واپس لے خواہ واہب کو موہوب لہ نے خود عوض دیا ہو یا اس کے حکم سے یا بدوں حکم کے کسی اجنبی نے عوض دیا ہو یہ بدائع میں ہے اور جو شرطیں ہبہ میں ہیں وہی بعد ہبہ کے عوض میں ہیں جیسے قبضہ^3 و حیازت و افراز کذا فی خزانۃ المفتین اور یہ عوض ہبہ بمعنی معاوضہ ابتداء وانتہاء نہیں ہوتا ہے پس شفیع کو اس میں شفعہ کا حق ثابت نہ ہوگا اور نہ موہوب لہ کو بسبب عیب کے واپس کرنے کا اختیار ہوگا یہ محیط سرخسی میں ہے اب بیان دوسری قسم عوض کا یعنی جو عوض کہ عقد ہبہ میں مشروط ہو اس طرح ہے کہ اگر ہبہ بشرط عوض ہو تو ابتداء میں اس کے واسطے وہی شرطیں چاہئے ہیں جو ہبہ میں ہیں حتیٰ کہ ایسی غیر منقسم شے میں جو محتمل قسمت ہے صحیح نہ ہوگا اور قبضہ سے پہلے ملک ثابت نہ ہو گی اور دونوں میں سے ہر ایک کو سپرد کرنے سے انکار کرنے کا اختیار نہ ہو گا اور بعد باہمی قبضہ واقع ہونے کے اس کو بیع کا حکم ثابت ہوگا پس کسی کو دونوں میں سے یہ اختیار نہ ہو گا کہ جو چیز اس کی واپس کر لے اور شفعہ ثابت ہو گا اور دونوں میں سے ہر ایک کو یہ اختیار ہو گا کہ اپنے مقبوضہ کو بسبب عیب کے واپس کر دے اور جس صدقہ میں عوض دینا شرط ہو وہ بمنزلہ ہبہ بشرط العوض کے ہے اور یہ جو مذکور ہوا بدلیل استحسان ہے اور قیاس چاہتا ہے کہ ہبہ بشرط العوض ابتداء و انتہاء دونوں راہ سے بیع ہو کذا فی فتاویٰ قاضی خان۔ ایک گھر دو شخصوں کو بشرط ہزار

درہم عوض لینے کے ہبہ کیا تو بعد باہمی قبضہ کے اس ہبہ کا انقلاب بیع جائز کی جانب ہوگا یعنی ہبہ منقلب

حواشی: ۱۔ قولہ محتمل یعنی قابل بٹوارہ ہو اور اس سے یہ مراد ہے کہ تقسیم سے پہلے جس کام آتی تھی اب بھی وہ کام نکلنے ورنہ قابل نہ ہو گی اگر چہ اس سے دوسرا کام نکلے مستہلک کھپ جانا۔ ۲۔ قولہ جس سے یعنی جو شخص ہبہ کے قابل ہو مثلاً لڑکا و غلام وغیرہ نہ ہو اور عوض بھی نہیں دے گا۔ ۳۔ قولہ قبضہ پس مال عوض پر قبضہ ہونا شرط ہے جس وجہ ہبہ کی طرح حوازت یہ کہ اپنے قبضہ میں پوری ہو افراز یہ ہے کہ دوسرے کی شرکت سے پاک ہو اور بٹوارہ ہو چکا ہو پس جس کو عوض دینا ہے اس کے قبضہ میں جائے اور علیحدہ مقسوم و متحیز ہو کر مقبوض ہو۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | 104 | Kitab al-Hiba (The Book of Gift)

...it will become a valid sale; this is written in 'Qunya'. If 'Iwaz' (consideration/ exchange) is given for the entirety of a 'Hiba' (gift), whether the consideration is small or large, revocation (Ruju) of the gift becomes prohibited. However, if consideration is given for only part of the gift, the donor (Wahib) shall have the right to revoke the gift regarding the portion for which consideration was not received. As for the portion for which consideration was received, he cannot revoke the gift. This is stated in 'Sharh al-Tahawi'. If the donee (Mauhub Lahu) gives Sadaqah, Nakhla, or 'Umra to the donor and states that "this is the consideration for your gift," it is valid; this is found in 'Fatawa Sugra'. If a third party (stranger) provides consideration to the donor, it is valid, regardless of whether it was by the donee's order or without it. The third party shall not have the right to reclaim the consideration from the donee, whether it was given by order or without. However, if the donee said to him, "Give consideration to such-and-such person on my behalf on the condition that I am the guarantor," then he can reclaim it. This situation is akin to one where a person says to another, "Gift this slave to such-and-such person on my behalf"; the agent cannot reclaim it from him unless the one giving the order also says, "provided that I am the guarantor," in which case he can reclaim it. This is in 'Fatawa Qazi Khan'.

If a person gifts one thousand dirhams to someone, and the donee gives back one dirham from those same dirhams to the donor as consideration, then according to us (Hanafis), this shall not be considered a valid consideration (Iwaz). ☆

The principle in such matters is that for any right which is demanded from a person under specific constraints or associations, if an order is given to fulfill such a right, the person giving the order can reclaim it without needing a specific guarantee clause. Conversely, for a right that is not of this nature, if an order is given to fulfill it, the agent shall not have the right of reclamation without an explicit guarantee clause; this is mentioned in 'Zahiriyya'. If something is gifted and consideration is given without a prior condition and the donor takes possession, but that consideration is later claimed by a third party via legal entitlement (Istihqaq), then the donor has the right to revoke the gift, provided the gifted property remains in the donee's ownership, no increase has occurred, and no impediment to revocation has arisen; this is in 'Siraj al-Wahaj'. If the consideration is lost to a legal claim while an increase has occurred in the gifted property, revocation is not possible; this is in 'Khulasa'. If the gifted object is lost or destroyed by the donee, by consensus (Ijma),

the donor cannot claim damages; this is in 'Siraj al-Wahaj'. If a thousand dirhams are gifted and the donee gives one dirham from those same dirhams as consideration, it is not deemed consideration by us, and the donor retains the right to revoke the gift. Similarly, if a house or land is gifted and a portion of it is given back as consideration, it is not valid consideration; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. It is stated in 'Fatawa Itabiya' that if a person gifts his house on the condition of consideration valued at one thousand dirhams, and the donee sells it for one thousand dirhams before paying the stipulated amount, the pre-emptor (Shafi) shall take it for two thousand, and the donee shall provide the donor with the stipulated item or its value. If the pre-emptor appears after the stipulated item is given to the donor, he shall take the house in pre-emption (Shu'fa) in exchange for the stipulated item; this is in 'Tatarkhaniya'. If a person gifts a piece of cloth and five dirhams and delivers all to the donee, and the donee returns the cloth or dirhams as consideration, by legal preference (Istihsan), this is not valid consideration according to us; this is in 'Fatawa Qazi Khan'.

If wheat is gifted and the donee grinds some of it and gives the flour back as consideration, this shall be considered valid consideration. Similarly, if several cloths are gifted and the donee dyes one of them or has a shirt sewn from it and gives it as consideration, it shall be valid... Because by his order it would also be a gift, thus without condition, he cannot demand compensation.

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 | 104 | किताबुल हिबा (दान का अध्याय)

...होकर बिक्री जायज़ हो जाएगी, यह 'कुन्या' में लिखा है। यदि पूरे हिबा (दान) के बदले में 'इवज़' (मुआवज़ा/प्रतिफल) दिया गया हो, चाहे वह कम हो या अधिक, तो हिबा से रुजू (वापस लेना) प्रतिबंधित हो जाता है। और यदि हिबा के कुछ भाग के बदले इवज़ दिया गया, तो वाहब (दाता) को अधिकार होगा कि जिस भाग का उसने इवज़ नहीं लिया है, उसमें हिबा से रुजू कर ले, और जिसका इवज़ ले लिया है, उस भाग में हिबा से रुजू नहीं कर सकता। यह 'शरह तहावी' में लिखा है। यदि मौहूब-लहु (दान प्राप्तकर्ता) ने वाहब को सदका, नखला या उमरा दिया और कहा कि यह तुम्हारे हिबा का इवज़ है, तो यह जायज़ है; यह 'फतावा सुग़रा' में है। और यदि किसी अजनबी ने वाहब को इवज़ दे दिया, तो यह जायज़ है, चाहे वह मौहूब-लहु के आदेश से हो या बिना आदेश के। और उस अजनबी को यह अधिकार नहीं होगा कि जितना इवज़ उसने दिया है, वह मौहूब-लहु से वापस माँगे, चाहे उसने आदेश से दिया हो या बिना आदेश के। लेकिन यदि मौहूब-लहु ने उससे यह कहा हो कि 'तुम अमुक व्यक्ति को मेरी तरफ से इस शर्त पर इवज़ दे दो कि मैं ज़ामिन (गारंटर) हूँ', तो वह वापस ले सकता है। यह स्थिति वैसी ही है जैसे किसी ने दूसरे से कहा कि 'अमुक व्यक्ति को यह गुलाम मेरी ओर से हिबा कर दे', तो नियुक्त व्यक्ति उससे वापस नहीं ले सकता, लेकिन यदि आदेश देने वाला साथ में यह भी कहे कि 'बशर्ते कि मैं ज़ामिन हूँ', तो वह वापस ले सकता है। यह 'फतावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

यदि किसी व्यक्ति को एक हज़ार दिरहम हिबा किए गए और मौहूब-लहु ने उन्हीं दिरहमों में से एक दिरहम वाहब को इवज़ के रूप में दिया, तो हमारे (हनफ़ियों के) नज़दीक यह इवज़ नहीं माना जाएगा। ☆

इस प्रकार के मसलों में सिद्धांत यह है कि जो अधिकार ऐसा हो जिसकी माँग व्यक्ति से किसी प्रतिबंध या संबंध के साथ की जाती है, यदि ऐसे अधिकार को अदा करने का आदेश दिया जाए, तो बिना ज़मानत की शर्त लगाए आदेश देने वाले से वापस लिया जा सकता है। और जो अधिकार ऐसा न हो, यदि उसे अदा करने का आदेश दिया जाए, तो नियुक्त व्यक्ति को बिना ज़मानत की शर्त के वापस लेने का अधिकार प्राप्त नहीं होगा; यह 'ज़हीरया' में है। और यदि किसी को कुछ हिबा किया गया और उसने बिना शर्त के उसका इवज़ दे दिया और वाहब ने उस पर कब्ज़ा कर लिया, फिर वह इवज़ किसी अन्य के अधिकार (इस्तेहकाक) में चला गया, तो वाहब को रुजू करने का अधिकार है, बशर्ते कि वह हिबा मौहूब-लहु के स्वामित्व में कायम हो, उसमें कोई वृद्धि न हुई हो और न ही कोई

ऐसी बात पैदा हुई हो जो रुजू को रोकने वाली हो; यह 'सिराजुल वहाज' में है। और यदि इवज़ इस्तेहकाक में ले लिया गया जबकि हिबा में वृद्धि हो चुकी है, तो रुजू नहीं किया जा सकता; यह 'खुलासा' में है। और यदि हिबा नष्ट हो गया या मौहूब-लहु ने उसे नष्ट कर दिया, तो सर्वसम्मति (इज्मा) से वाहब उससे हर्जाना नहीं ले सकता; यह 'सिराजुल वहाज' में है। और यदि किसी को एक हज़ार दिरहम हिबा किए गए और मौहूब-लहु ने उन्हीं दिरहमों में से एक दिरहम वाहब को इवज़ दिया, तो हमारे नज़दीक यह इवज़ नहीं होगा और वाहब को अपने हिबा से रुजू करने का अधिकार होगा। इसी प्रकार यदि हिबा में कोई घर या ज़मीन दी गई और मौहूब-लहु ने उसमें से कोई हिस्सा इवज़ में दिया, तो भी इवज़ नहीं माना जाएगा; यह 'फतावा क़ाज़ी ख़ान' में है। 'फतावा इताबिया' में है कि यदि किसी ने अपना घर इवज़ की शर्त पर हिबा किया और उस इवज़ की कीमत एक हज़ार दिरहम है, फिर मौहूब-लहु ने कीमत (शर्त) अदा करने से पहले उसे (घर को) एक हज़ार दिरहम में बेच दिया, तो शफ़ीअ (पूर्व-क्रयाधिकारी) उसे दो हज़ार में लेगा और मौहूब-लहु अपने वाहब को शर्त वाली चीज़ या उसकी कीमत देगा। और यदि शर्त वाली चीज़ वाहब को देने के बाद शफ़ीअ उपस्थित हुआ, तो वह घर को उस शर्त वाली चीज़ के बदले शुफ़आ (पूर्व-क्रय) में लेगा; यह 'तातारीखानिया' में है। यदि किसी ने एक कपड़ा और पाँच दिरहम हिबा किए और सब मौहूब-लहु को सौंप दिए, फिर उसने वही कपड़ा या दिरहम इवज़ में दिए, तो इस्तिहसानन (कानूनी प्राथमिकता के आधार पर) हमारे नज़दीक यह इवज़ नहीं होगा; यह 'फतावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

यदि गेहूं हिबा किए गए और मौहूब-लहु ने उनमें से कुछ गेहूं पिसवाकर उनका आटा इवज़ में दिया, तो यह इवज़ माना जाएगा। इसी प्रकार यदि कुछ कपड़े हिबा किए गए और मौहूब-लहु ने उन कपड़ों में से किसी को रंगवाकर या उसकी कमीज़ सिलवाकर वाहब को इवज़ में दी, तो वह इवज़ होगा... क्योंकि उसके आदेश से भी यह हिबा होगा, तो बिना शर्त के इवज़ का दावेदार नहीं हो सकता।

ہو کر بیع جائز ہو جائے گا یہ قنیہ میں لکھا ہے۔ اگر تمام ہبہ کی طرف سے عوض دیا خواہ عوض قلیل ہو یا کثیر ہو تو ہبہ سے رجوع کر لینا ممنوع ہو جاتا ہے اور اگر کچھ ہبہ کی طرف سے عوض دیا تو واہب کو اختیار ہوگا کہ جس قدر کا عوض اس نے نہیں لیا ہے اس میں ہبہ سے رجوع کرلے اور جس کا عوض لے لیا ہے اس قدر میں ہبہ سے رجوع نہیں کر سکتا ہے یہ شرح طحاوی میں لکھا ہے اگر واہب کو موہوب لہ نے صدقہ یا نخلہ یا عمرہ دیا اور کہا کہ یہ تیرے ہبہ کا عوض ہے تو جائز ہے یہ فتاویٰ صغریٰ میں ہے اور اگر کسی اجنبی نے واہب کو عوض دے دیا تو جائز ہے خواہ موہوب لہ کے حکم سے ہو یا بلا حکم اور اس اجنبی کو یہ اختیار نہ ہوگا کہ جس قدر اس نے عوض دیا ہے وہ موہوب لہ سے واپس لے خواہ اس کے حکم سے دیا ہو یا بلا حکم دیا ہو لیکن اگر موہوب لہ نے اس سے یوں کہا ہو کہ تو فلاں شخص کو میری طرف سے اس شرط سے عوض دے دے کہ میں ضامن ہوں تو واپس لے سکتا ہے اور یہ صورت ایسی ہے کہ اگر کسی نے دوسرے سے کہا کہ فلاں شخص کو یہ غلام اپنا ہبہ کردے میری طرف سے تو مامور اس سے واپس نہیں لے سکتا ہے لیکن اگر حکم دینے والا اس کے ساتھ یوں بھی کہے کہ بشرطیکہ میں ضامن ہوں تو واپس لے سکتا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر کسی شخص کو ہزار درہم ہبہ کئے اور موہوب لہ نے انہیں درہموں میں سے ایک درہم واہب کو عوض دیا تو ہمارے (احناف کے) نزدیک یہ عوض نہ ہو گا ☆

اصل اس جنس کے مسائل میں یہ ہے کہ جو حق ایسا ہو کہ جس یعنی قید و ملازمہ کے ساتھ آدمی سے اس کا مطالبہ کیا جاتا ہے اگر ایسے حق کے ادا کر دینے کا حکم دے تو بدوں ضمان کی شرط

لگانے کے حکم دینے والے سے واپس لے سکتا ہے اور جو حق ایسا نہ ہوا اگر اس کے ادا کر دینے کا حکم دے تو مامور کو بدوں اشتراط ضمان کے واپس لینے کا اختیار حاصل نہ ہوگا یہ ظہریہ میں ہے اور اگر کسی کو کچھ ہبہ کیا اور اس نے بدوں شرط کے اس کا عوض دے دیا اور واہب نے قبضہ کرلیا پھر وہ عوض استحقاق میں لے لیا گیا تو واہب کو رجوع کر لینے کا اختیار ہے بشرطیکہ وہ ہبہ ملک موہوب لہ میں قائم ہو اور اس میں زیادتی نہ ہوئی ہو اور نہ کوئی ایسا امر جو رجوع کا مانع ہوتا ہے پیدا ہوا ہو یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر عوض استحقاق میں لے لیا گیا حالانکہ ہبہ میں زیادتی پیدا ہوگئی ہے تو رجوع نہیں کر سکتا ہے یہ خلاصہ میں ہے اور اگر ہبہ تلف ہو گیا یا موہوب لہ نے تلف کر دیا ہو تو بالاجماع واہب اس سے ضمان نہیں لے سکتا ہے یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر کسی شخص کو ہزار درہم ہبہ کئے اور موہوب لہ نے انہیں درہموں میں سے ایک درہم واہب کو عوض دیا تو ہمارے نزدیک یہ عوض نہ ہوگا اور واہب کو اپنے ہبہ سے رجوع کرنے کا اختیار ہوگا اسی طرح اگر ہبہ میں کوئی دارو یا ہوا اور موہوب لہ نے اس میں سے کوئی بیت عوض دیا تو بھی عوض نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ فتاویٰ عتابیہ میں ہے کہ اگر کسی شخص نے اپنا گھر بشرط عوض ہبہ کیا اور اس کے عوض کی قیمت ایک ہزار درہم ہے پھر موہوب لہ نے ثمن یعنی مشروط دینے سے پہلے اس کو ہزار درہم کو فروخت کیا تو شفیع اس کو دو ہزار کو لے گا اور موہوب لہ اپنے واہب کو مشروط چیز یا اس کی قیمت دے گا اور اگر مشروط چیز واہب کو دینے کے بعد شفیع حاضر ہوا تو وہ گھر بعوض مشروط کے شفعہ میں لے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے اگر ایک شخص نے ایک کپڑا اور پانچ درہم ہبہ کئے اور سب موہوب لہ کو سپرد کر دیے پھر اس نے کپڑا یا درہم عوض میں دیئے تو استحساناً ہمارے نزدیک یہ عوض نہ ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر گیہوں ہبہ کئے اور موہوب لہ نے ان میں سے کچھ گیہوں پسا کر انہیں کا آٹا عوض میں دیا ہو تو یہ عوض ہو گا اسی طرح اگر چند کپڑے ہبہ کئے اور موہوب لہ نے کوئی کپڑا ان کپڑوں میں سے عصفر سے رنگایا یا اس کی قمیص سلوا کر واہب کو عوض میں دی تو عوض قولہ حکم... اس واسطے کہ اس کے حکم سے بھی یہ ہبہ ہو گا تو بغیر شرط کے عوض کا خواستگار نہیں ہو سکتا ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 | 105 | Kitab al-Hiba (Book of Gifts)

Similarly, if parched grain flour (sattu) was gifted and the recipient (mauhub-lah) gave back some sattu mixed with butter etc. as compensation (iwadh), it will be considered as an exchange; this is mentioned in 'Al-Zakheera'. If a Christian gifts something to a Muslim and the Muslim gives wine or pork in return, it will not be considered a valid exchange, and the Christian will have the right to revoke his gift. Similarly, if a person gives a skinned goat to his donor (wahib) in exchange and it later turns out to be carrion (dead animal), it will not be a valid exchange, and the donor retains the right to revoke the gift; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. If Zaid gifts Khalid a cloth belonging to Amr and hands it over, and Amr permits the gift, then the gift is valid from his property, and he has the right to revoke his gift until Khalid gives him something in exchange or if they are not close relatives (dhi-rahm mahram). If Khalid has given compensation to Zaid or if there is no kinship between them, this does not prevent Amr from revoking the gift; this is in 'Al-Mabsut'. If a slave authorized for trade (ghulam madhun) makes a gift and the recipient gives him compensation, then each of them has the option to return their respective items and the gift is void (batil). Similarly, if the father of a minor gifts something from the minor's property and the recipient gives compensation, the same ruling applies; this is in 'Al-Muhit'.

If a minor gifts his property to someone and that person gives compensation to the minor, it is not valid because he has given compensation for a void (batil) gift; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. If something is gifted to a minor and the father gives compensation for it from the minor's property, the exchange is not valid even if the gift was conditional upon compensation; this is in 'Al-Jawharat al-Nayyarah'. If a person gifts two slave girls to someone, and then a child is born to one of them while with the recipient, and he gives the child as compensation for both, the donor will not have the right to revoke and take back both slave girls; this is in 'Siraj al-Wahaj'. If a sick person gifts a slave worth a thousand dirhams to a healthy person, while having no other property besides this, and the healthy person gives compensation for the gift which the sick person takes possession of, and then the sick person dies while the compensation is still with him: if this compensation is equal to or more than two-thirds of the slave's value, the gift remains complete. If the value of the compensation is half of the gift's value, the donor's heirs shall take back one-sixth of the gift. If giving compensation was a condition in the original gift, the recipient has the option to either return the entire gift and take back his compensation or return one-sixth of the gift and keep the rest, as mentioned in 'Al-Mabsut'.

Second Type: Concerning the attachment of conditions to a gift (Hiba)

In 'Baqali', it is narrated from Imam Abu Yusuf that if Zaid said to Amr, "This specific property is yours if you wish," and gave it to him, and he said, "I wish," then it is valid. It is narrated from Imam Muhammad that when the pulp of the dates appeared, the owner said to another, "These are yours if they ripen," or said, "When tomorrow comes," the gift is invalid, unlike attaching a condition of "entering the house," for which this rule does not apply; this is in 'Al-Zakheera'. If a slave or something else is gifted on the condition that the recipient has the right of cancellation (khiyar) for three days, then if he grants permission before parting ways, it is valid, and if he does not grant permission until they part, it is invalid. If he gifts on the condition that the donor (wahib) has the option for three days, the gift is valid but the condition is void, because hiba is a non-binding contract (ghair-lazim), so a condition of option (khiyar) will not be valid in it; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. A person owes another a thousand dirhams and says, "When tomorrow comes, those thousand dirhams are yours," or says "You from them..."

---

1. Void because a gift made by a minor is void.
2. His statement "unlike", i.e., saying "If I enter the house, this garden is a gift to so-and-so," then it is valid; understand this.

इसी तरह, अगर किसी ने सत्तू (भुना हुआ आटा) दान (हिबा) किया और प्राप्तकर्ता (मौहूब-लहू) ने उसमें मक्खन आदि मिलाकर थोड़ा सा सत्तू बदले (अवज़) में दे दिया, तो यह अवज़ माना जाएगा; यह 'ज़ख़ीरा' में है। यदि किसी ईसाई ने किसी मुसलमान को कुछ दान दिया और मुसलमान ने उसे बदले में शराब या सूअर दिया, तो यह अवज़ (वैध विनिमय) नहीं होगा और ईसाई को अपना दान वापस लेने का अधिकार होगा। इसी तरह, यदि किसी व्यक्ति ने अपने दानकर्ता (वाहिब) को खाल उतारी हुई बकरी बदले में दी और बाद में पता चला कि वह मुर्दार (मरा हुआ जानवर) थी, तो वह अवज़ नहीं मानी जाएगी और वाहिब को दान वापस लेने का अधिकार रहेगा; यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। यदि ज़ैद ने अम्र का कपड़ा खालिद को दान कर दिया और सुपुर्द कर दिया, और अम्र ने इसकी अनुमति दे दी, तो यह दान उसके माल से मान्य होगा, और उसे अधिकार रहेगा कि जब तक खालिद उसे बदले में कुछ न दे या वह उसका निकटतम संबंधी (ज़ी-रहम महरम) न हो, वह अपने दान से मुकर सकता है। और यदि खालिद ने ज़ैद को अवज़ दे दिया हो या दोनों में रिश्तेदारी न हो, तो यह बात अम्र के दान वापस लेने में बाधा नहीं बन सकती; यह 'मब्सूत' में है। एक दास जिसे व्यापार की अनुमति है (ग़ुलाम माज़ून), उसने किसी को दान दिया और प्राप्तकर्ता ने उसे बदले में कुछ दिया, तो दोनों में से प्रत्येक को अधिकार है कि वह अपनी चीज़ वापस ले ले, और दान निरस्त (बातिल) है। इसी तरह यदि अवयस्क (नाबालिग) के पिता ने उसके माल में से कुछ दान किया और प्राप्तकर्ता ने अवज़ दे दिया, तो भी यही आदेश है; यह 'मुहीत' में है।

यदि नाबालिग ने अपना माल किसी को दान किया और उसने दान का बदला नाबालिग को दे दिया, तो यह सही नहीं है क्योंकि उसने एक अवैध (बातिल) दान का बदला दिया है; यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। यदि किसी नाबालिग को कोई चीज़ दान की गई और पिता ने नाबालिग के माल से उसका बदला दिया, तो यह विनिमय मान्य नहीं है, भले ही दान बदले की शर्त पर ही क्यों न हो; यह 'जौहरा-ए-नीयरा' में है। यदि एक व्यक्ति ने दो दासियाँ किसी को दान दीं, फिर प्राप्तकर्ता के पास एक दासी से बच्चा पैदा हुआ और उसने उस बच्चे को दोनों के बदले में दे दिया, तो वाहिब को दोनों दासियाँ वापस लेने का अधिकार नहीं होगा; यह 'सिराज-उल-वहाज' में है। यदि एक बीमार व्यक्ति ने एक हज़ार दिरहम मूल्य का दास दान किया, जबकि उसके पास उसके अलावा कोई संपत्ति नहीं थी, और स्वस्थ व्यक्ति ने उसे दान का बदला दिया और बीमार ने उस पर कब्ज़ा कर लिया, फिर बीमार मर गया जबकि वह बदला उसके पास मौजूद है: तो यदि यह बदला उस दास के मूल्य के दो-तिहाई

के बराबर या उससे अधिक है, तो दान पूर्ण रहा। और यदि बदले का मूल्य दान के मूल्य का आधा है, तो वाहिब के उत्तराधिकारी दान का छठा हिस्सा वापस लेंगे। और यदि बदला देना मूल दान में शर्त थी, तो प्राप्तकर्ता को विकल्प होगा कि वह चाहे तो पूरा दान वापस करके अपना बदला ले ले या दान का छठा हिस्सा वापस कर दे और शेष रहने दे, जैसा कि 'मब्सूत' में है।

दूसरा प्रकार: दान (हिबा) करने में शर्त लगाने के वर्णन में

'बक़ाली' में इमाम अबू यूसुफ़ से रिवायत है कि यदि ज़ैद ने अम्र से कहा, "यह वस्तु तेरी है यदि तू चाहे," और उसे दे दी, और उसने कहा, "मैंने चाहा," तो यह मान्य है। इमाम मुहम्मद से रिवायत है कि जब खजूर की गुठली (गूदा) दिखाई दी तो मालिक ने दूसरे से कहा, "ये तुम्हारी हैं यदि वे पक जाएँ" या कहा, "जब कल का दिन आए," तो यह दान अमान्य है, "घर में प्रवेश करने की शर्त" लगाने के विपरीत, क्योंकि उसमें यह नियम नहीं है; यह 'ज़ख़ीरा' में है। यदि कोई दास या कोई चीज़ इस शर्त पर दान की गई कि प्राप्तकर्ता को तीन दिनों तक सोचने का अधिकार (ख़ियार) रहे, तो यदि उसने अलग होने से पहले अनुमति दे दी तो मान्य है, और यदि अनुमति नहीं दी यहाँ तक कि दोनों अलग हो गए, तो मान्य नहीं है। और यदि इस शर्त पर दान किया कि वाहिब (दाता) को तीन दिन तक ख़ियार रहे, तो दान सही है और शर्त बातिल (अमान्य) है, क्योंकि हिबा एक ऐसा अनुबंध है जो बाध्यकारी नहीं है (ग़ैर-लाज़िम), इसलिए इसमें ख़ियार की शर्त मान्य नहीं होगी; यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। एक व्यक्ति का दूसरे पर एक हज़ार दिरहम बकाया है, उसने कहा, "जब कल का दिन आए तो वे हज़ार दिरहम तेरे हैं," या कहा कि "तू उनसे..."

---

1. बातिल (अमान्य) क्योंकि नाबालिग का दान करना अमान्य है।
2. इसके विपरीत, अर्थात यदि कहा गया कि "यदि मैं घर में प्रवेश करूँ तो यह बाग़ अमुक व्यक्ति को दान है," तो यह मान्य है; समझ लें।

ہوگی اسی طرح اگر ستو ہبہ کئے اور موہوب لہ نے مسکہ وغیرہ میں لٹھ کر کے یہی ستو تھوڑے سے عوض دیئے تو عوض ہوں گے یہ ذخیرہ میں ہے اگر کسی نصرانی نے ایک مسلمان کو کچھ ہبہ دیا اور مسلمان نے اس کو شراب یا سور عوض دی تو عوض نہ ہوگا اور نصرانی کو اپنے ہبہ سے رجوع کرنے کا اختیار ہوگا اسی طرح اگر کسی شخص نے اپنے واہب کو پوست کشیدہ بکری عوض دی پھر معلوم ہوا کہ یہ مردار تھی تو عوض نہ ہوگی اور واہب کو رجوع کا اختیار رہے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اگر زید نے عمرو کا کپڑا خالد کو ہبہ کیا اور سپرد کر دیا اور عمرو نے ہبہ کی اجازت دے دی تو ہبہ اس کے مال سے جائز ہوا اور اس کو اختیار رہا کہ جب تک خالد نے اس کو عوض نہ دیا یا اس کا ذی رحم محرم نہ ہو تب تک اپنے ہبہ سے رجوع کر لے اور اگر خالد نے زید کو عوض دے دیا ہو یا دونوں میں قرابت نہ ہو تو یہ امر عمرو کے ہبہ سے رجوع کرنے کا مانع نہیں ہو سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے ایک غلام ماذون التجارۃ نے کسی کو ہبہ کیا اور موہوب لہ نے اس کو عوض دے دیا تو ہر ایک کو دونوں میں سے یہ اختیار ہے کہ اپنی چیز واپس کر لے اور ہبہ باطل ہے اسی طرح اگر نابالغ کے والد نے اگر نابالغ کے مال میں سے کچھ ہبہ کیا اور موہوب لہ نے عوض دے دیا تو بھی یہی حکم ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر نابالغ نے اپنا مال کسی کو ہبہ کیا اور اس نے ہبہ کا عوض نابالغ کو دے دیا تو صحیح نہیں ہے کیونکہ اس نے ہبہ باطل کا عوض دیا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اگر نابالغ کو کوئی چیز ہبہ کی گئی اور باپ نے نابالغ کے مال سے اس کا عوض دیا تو تعویض جائز نہیں ہے اگرچہ یہ ہبہ بشرط عوض ہو یہ جو ہرۃ النیرہ میں ہے اور اگر ایک شخص نے دو باندیاں کسی شخص کو ہبہ کر دیں پھر موہوب لہ کے پاس ایک باندی کے بچہ پیدا ہوا اس نے بچہ کو دونوں کی طرف سے عوض میں دیا تو واہب کو

دونوں باندیاں ہبہ سے رجوع کرنے واپس لینے کا اختیار نہ ہوگا یہ سراج الوہاج میں ہے ایک مریض نے ہزار درہم قیمت کا ایک غلام ایک صحیح آدمی کو ہبہ کیا حالانکہ اس کے سوا اس کا کچھ مال نہیں ہے اور صحیح نے اس کو ہبہ کا عوض دیا اور مریض نے قبضہ کر لیا پھر مریض مر گیا حالانکہ عوض اس کے پاس موجود ہے پس اگر یہ عوض اس غلام کی دو تہائی قیمت کے برابر یا زیادہ ہو تو ہبہ تمام رہا اور اگر عوض کی قیمت ہبہ کی نصف ہو تو واہب کے وارث لوگ چھٹا حصہ ہبہ کا واپس لیں گے اور اگر عوض دینا اصل ہبہ میں شرط ہو تو موہوب لہ کو اختیار ہو گا چاہے تمام ہبہ واپس کر کے اپنا عوض پھیر لے یا ہبہ کا چھٹا حصہ واپس دے اور باقی رہنے والے کذا فی المبسوط

النوع الثانی: ہبہ کرنے میں شرط لگانے کے بیان میں

بقالی میں امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ اگر زید نے عمرو سے کہا کہ یہ مال عین تیرا ہے اگر تو چاہے اور اس کو دے دیا اس نے کہا کہ میں نے چاہا تو جائز ہے اور امام محمدؒ سے روایت ہے کہ جس وقت خرما کی گودہ ظاہر ہوئی تو مالک نے دوسرے سے کہا کہ یہ تیری ہیں اگر ایک جائیں یا کہا کہ جب کل کا روز آئے تو ہبہ نا جائز ہے بخلاف "گھر میں داخل ہونے کی شرط" لگانے کے کہ اس میں یہ حکم نہیں ہے یہ ذخیرہ میں ہے اگر غلام یا کوئی چیز اس شرط پر ہبہ کی کہ موہوب لہ کو تین روز تک خیار رہے تو اگر اس نے قبل افتراق کے اجازت دے دی تو جائز ہے اور اگر اجازت نہ دی یہاں تک کہ دونوں جدا ہو گئے تو جائز نہیں ہے اور اگر اس شرط سے ہبہ کی کہ واہب کو تین روز تک خیار رہے تو ہبہ صحیح ہے اور شرط باطل ہے کیونکہ ہبہ ایک عقد غیر لازم ہے پس اس میں شرط خیار صحیح نہ ہوگی یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے ایک شخص کے دوسرے پر ہزار درہم ہیں اس نے کہا کہ جب کل کا روز آئے تو وہ ہزار درہم تیرے ہیں یا کہا کہ تو ان سے...

1۔ باطل اس واسطے کہ نابالغ کا ہبہ کرنا باطل ہے۔ 2۔ قولہ بخلاف یعنی یوں کہا کہ اگر میں گھر میں داخل ہوں تو یہ باغ فلاں شخص کو ہبہ ہے تو جائز ہے فاہم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | 106 | Kitab al-Hibah

...is free, or said: "At the time you pay half of the property, you are exempt from the remaining half," or "the remaining half belongs to you," then all of these are void (batil), as stated in *al-Jami' al-Saghir*. It is mentioned in *Fatawa 'Atabiyyah* that if someone says to another: "I have exempted you on the condition that you manumit your slave," or says: "You are exempt on the condition that you manumit your slave in exchange for my granting you ownership^1," and he replies: "I accept," or manumits the slave, then he becomes free from the debt; this is recorded in *Tatar-khaniyah*.

In *Fatawa Abu al-Layth*, it is noted that Shaykh Abu Nasr (RA) was asked regarding a person who said to another: "I have exempted you from the right I have over you on the condition that I have the right of option (khiyar)." The Shaykh replied: "The exemption (bara'at) is valid, but the option (khiyar) is void. Do you not see that if someone gives something as a gift (hibah) on the condition of an option, the gift is valid and the option is void? Therefore, the invalidity of the option in an exemption is established a fortiori (badarajah awla)." This is in *al-Muhit*. In *al-Muntaqa*, a narration from Imam Muhammad (RA) by Ibn Sama'ah is mentioned: A man said to another: "I gift this female slave to you on the condition that you give me a thousand dirhams in exchange (iwad)." He handed over the slave, the recipient had intercourse with her, and a child was born. Imam Muhammad (RA) stated: "I would command the donee (mowhub lahu) to give the stipulated exchange to the donor (wahib) or its price." This is in *al-Dhakhiroh*. All our companions have stated that if something is gifted and an invalid condition (shart-e-fasid) is attached to the gift, the gift remains valid while the condition is void. For example, if someone gifts a female slave to another with conditions such as: "do not sell her," or "make her an *umm al-walad* (mother of a child)," or "sell her to a specific person," or "return her to me after a month," then the gift is valid and all these conditions are void; this is in *Siraj al-Wahaj*.

फतावी आलमगीरी ..... जिल्द 4 | 106 | किताब अल-हिबा

बरी (मुक्त) है, या कहा कि जिस समय तूने आधा माल अदा कर दिया तो शेष आधे से तू बरी है या शेष आधा तेरा है, तो ये सब बातिल (अमान्य) हैं, जैसा कि 'अल-जामे अल-सगीर' में है। फतावी अताबिया में है कि यदि किसी ने दूसरे से कहा कि मैंने तुझे बरी किया इस शर्त पर कि तू अपने गुलाम को आज़ाद कर दे, या कहा कि तू बरी है इस शर्त पर कि तू तमीलीकी^1 (स्वामित्व हस्तांतरण) के कारण तुझे बरी करने के बदले अपने गुलाम को आज़ाद कर दे, उसने कहा कि मैंने स्वीकार किया या गुलाम को आज़ाद कर दिया, तो वह ऋण से बरी हो जाएगा; यह 'तातारखानिया' में है।

फतावी अबुल लैथ में है कि शेख अबू नस्र (रह.) से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा कि मैंने तुझे उस हक़ से बरी किया जो मेरा तुझ पर है, इस शर्त पर कि मुझे खियार (विकल्प) रहे, तो शेख ने फ़रमाया कि बरी करना (बरात) जायज़ है और खियार बातिल है। क्या तू नहीं देखता कि यदि किसी ने कोई चीज़ खियार की शर्त पर हिबा (उपहार) की, तो हिबा जायज़ होगा और खियार बातिल होगा; अतः बरात में खियार का बातिल होना प्राथमिकता के आधार (बदरजा औला) पर सिद्ध होगा, यह 'मुहित' में है। 'मुंतक़ा' में इमाम मोहम्मद (रह.) से इब्न समाआ की रिवायत है कि एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा कि मैंने तुझे यह बांदी (दासी) हिबा की, इस शर्त पर कि तू मुझे एक हज़ार दिरहम मुआवज़ा (इवज़) दे, और वह बांदी उसे दे दी। उसने बांदी के साथ संभोग किया और बच्चा पैदा हुआ, तो इमाम मोहम्मद (रह.) ने फ़रमाया कि मैं मौहूब लहू (उपहार प्राप्तकर्ता) को आदेश दूंगा कि वाहिब (उपहार देने वाले) ने जो मुआवज़ा शर्त किया है, वह शर्त किया हुआ मुआवज़ा दे या उसकी क़ीमत दे, यह 'ज़खीरा' में है। हमारे सभी साथियों ने फ़रमाया कि यदि कुछ हिबा किया और हिबा में कोई शर्त-ए-फासिद (अमान्य शर्त) लगा दी, तो हिबा जायज़ होगा और शर्त बातिल होगी। उदाहरण के लिए, एक व्यक्ति ने दूसरे को एक बांदी हिबा की और शर्त लगाई कि वह उसे बेचे नहीं, या उसे 'उम्मुल वलद' (बच्चे की माँ) बना दे, या फलां व्यक्ति के हाथ बेच दे, या एक महीने के बाद मुझे वापस कर दे, तो हिबा जायज़ है और ये सभी शर्तें बातिल हैं; यह 'सिराज अल-वहाज' में है।

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد 4 | 106 | کتاب الھبة

بری ہے یا کہا کہ جس وقت تو نے نصف مال ادا کیا تو باقی نصف سے بری ہے یا باقی نصف تیرا ہے تو یہ سب باطل ہے کذا فی الجامع الصغیر ۔ فتاویٰ عتابیہ میں ہے کہ اگر کسی نے دوسرے سے کہا کہ میں تجھے بری کیا بشرطیکہ تو اپنے غلام کو آزاد کر دے یا کہا کہ تو بری ہے بشرطیکہ تو بسبب تملیکی^1 تجھ کو بری کرنے کے اپنے غلام کو آزاد کر دے اس نے کہا کہ میں نے قبول کیا یا غلام کو آزاد کر دیا تو قرضہ سے بری ہو جائے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

فتاویٰ ابواللیث میں ہے کہ شیخ ابو نصرؒ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ میں نے تجھے اس حق سے جو میرا تجھ پر آتا ہے بری کیا بشرطیکہ مجھے خیار ہے تو شیخ نے فرمایا کہ برائت جائز ہے اور خیار باطل ہے آیا تو نہیں دیکھتا ہے کہ اگر اس کو کوئی چیز بشرط خیار ہبہ کی تو ہبہ جائز اور خیار باطل ہو گا پس برائت میں خیار باطل ہونا بدرجہ اولیٰ ثابت ہو گا یہ محیط میں ہے منتقٰی میں امام محمدؒ سے روایت ابن سماعہ مذکور ہے کہ ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ میں نے تجھے یہ باندی ہبہ کی بشرطیکہ تو مجھے ہزار درہم عوض دے اور وہ باندی اس کو دے دی اس نے باندی سے وطی کی اور بچہ پیدا ہوا تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ موہوب لہ کو حکم دوں گا کہ واہب کو عوض شرط کیا ہے وہ عوض مشروط دے یا قیمت دے یہ ذخیرہ میں ہے ہمارے سب اصحاب نے فرمایا کہ اگر کچھ ہبہ کیا اور ہبہ میں کوئی شرط فاسد لگائی ہو ہبہ جائز ہو گا اور شرط باطل ہو گی مثلاً ایک شخص نے دوسرے کو ایک باندی ہبہ کی اور شرط لگائی کہ اس کو فروخت نہ کرے یا اس کو ام ولد بنا دے یا فلاں شخص کے ہاتھ فروخت

کر دے یا ایک مہینہ کے بعد مجھے واپس کر دے تو ہبہ جائز ہے اور یہ سب شرطیں باطل ہیں یہ سراج الوہاج میں ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 | 107 | Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

Attributing (a contract) to a future time is not valid, but the condition itself will become void while the marriage remains valid; it will not be invalidated by the imposition of such a condition. Similarly, restricting a permitted slave (ma'dhun), making a gift (hiba) or charity (sadqa), or entering into a manumission contract (mukatab), whether with a customary condition (1) or a non-customary condition, remains valid and the condition becomes void. There are fourteen contracts that can validly be deferred to a future time: leasing (ijara), cancellation of a lease, sharecropping (muzara'at), fruit-tree sharing (mu'amalat), silent partnership (mudarabat), agency (wakalat), suretyship (kafālat), executorship (īzā'), testament (wasiyyat), judicial appointment (qadā'), leadership (imārat), divorce (talāq), manumission ('itāq), and endowment (waqf). There are nine contracts that cannot validly be deferred to a future time: permission for sale, cancellation of sale, partition (qismat), partnership (shirkat), gift (hiba), marriage (nikāh), revocation of divorce (raj'at), composition for property (sulh), and exoneration from debt (ibrā'). This is mentioned in 'Fasul al-Ustrushni'.

A person gifted land to another conditionally, stating that whatever crops grow there, the recipient (mawhub lahu) must provide maintenance to the donor (wahib) from it. Abu al-Qasim al-Saffar stated that if the land contains grapevines or trees, the gift is valid and the condition is void. If the land is bare (qirah) (2), the gift is irregular (fasid). This is found in 'Fatawa Qadi Khan'. If the gifted object is a vineyard and an absolute condition was set that its fruits provide maintenance to the donor, the gift is valid and the condition is void; this is in 'Muhit al-Sarkhasi'. In 'al-Istiyabi' it is written that if someone gifts or gives charity to another with an absolute condition that a third, a fourth, or some part of it be returned or given in exchange, the gift is valid, and nothing needs to be returned or given as compensation; this is in 'Tatarkhaniyya'. In 'al-Muntaqa' it is mentioned that a woman said to her husband: "I give you in charity those thousand dirhams you owe me, on the condition that you do not keep a slave-girl or another wife over me," and he accepted. If he later takes a slave-girl or marries again, she cannot reclaim the thousand dirhams; this is in 'al-Muhit'. A woman gifted her dower (mahr) to her husband on the condition that he gives her the authority (amr) over her own affair (divorce). If the husband did not accept, the preferred view is that a gift to a debtor (3) is valid even without acceptance. Thus, if he accepted and gave her the authority, the exoneration from the debt is complete; if he did not, the preferred view is that the dower returns to her. Similarly, if the exoneration was on

the condition that he does not strike her or restrict her, the same ruling applies. If this matter was not a condition of the gift, the dower does not return; this is in 'Wajiz al-Karduri' and 'al-Khulasa'.

A woman said to her husband: "I have waived my dower which is upon you, provided that the authority over my affair is in my hands, i.e., I may divorce myself whenever I wish." In this case, her dower remains intact until she actually divorces herself because she gave her dower in exchange for something (the right to divorce) that does not qualify as a valid exchangeable property. This is in 'al-Mudmarat'. A woman said to her husband: "If you do not oppress me, I gift my dower to you." The husband accepted but later oppressed her. Jurist Abu Bakr al-Iskaf and Abu al-Qasim al-Saffar said this gift is irregular (fasid) because it suspends the gift on a condition. Conversely, if she said: "I gift you my dower on the condition that you do not oppress me," and the husband accepted, the gift is valid because this phrasing attaches the gift to his acceptance. Once he accepted, the gift was finalized and the dower does not return. Some have said that if the husband oppresses her, the dower returns to its original state, and the fatwa is based on this view. If the husband strikes her after accepting the condition, if it was an unjust strike, the dower returns; if it was for discipline for which he has the...

Footnotes: 1. Iza: Appointing an executor (wasi) at the time of death to manage one's affairs; during lifetime, it is effectively an agency (wakalat). 2. Qirah: Bare land suitable for cultivation, without trees. 3. Madyun: Debtor; the husband is the debtor of the dower. 4. Handing over the authority of divorce is not property (mal) that can be an exchange (awad). (1) Muta'araf: A condition that is prevalent/customary among people.

फतवा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 | 107 | किताब अल-हिबा (दान की पुस्तक)

भविष्य की ओर किसी शर्त को जोड़ना (मुज़ाफ़ करना) सही नहीं है, लेकिन शर्त बातिल (अमान्य) हो जाएगी और निकाह सही रहेगा। वह शर्त लगाने से निकाह बातिल नहीं होगा। इसी तरह एक अधिकृत गुलाम (माज़ून) को प्रतिबंधित (महजूर) करना, हिबा (उपहार/दान), सदक़ा, और मुकातब करना (स्वतंत्रता का अनुबंध) चाहे वह प्रचलित शर्त (1) के साथ हो या अप्रचलित शर्त के साथ, सही रहता है और शर्त बातिल हो जाती है। जिन अनुबंधों का समय भविष्य की ओर जोड़ना सही है, वे चौदह हैं: किराया (इजारा), किराये का रद्दीकरण, मज़ारत (बटाई पर खेती), मुआमलत (फलों के पेड़ों की बटाई), मुज़ारबत (साझेदारी), वकालत, कफ़ालत (जमानत), ईज़ा (अंतिम इच्छापत्र का निष्पादन), वसीयत, न्याय (क़ज़ा), अमीरात (शासन), तलाक़, दासमुक्ति (इताक़), और वक़्फ़। और जो अनुबंध ऐसे हैं जिनका भविष्य की ओर जुड़ना सही नहीं है, वे नौ हैं: बिक्री की अनुमति, बिक्री का रद्दीकरण, विभाजन का अनुबंध (क़िस्मत), साझेदारी (शिरकत), हिबा, निकाह, रुजू (तलाक के बाद वापसी), धन के बदले सुलह, और ऋण से मुक्ति (इबरा)। यह 'फ़सूल उस्तरुशनी' में है।

एक व्यक्ति ने दूसरे को इस शर्त पर ज़मीन हिबा की कि जो भी फसल उसमें उगेगी, उसे पाने वाला (मोहूब लहू), दाता (वाहिब) को गुज़ारे के लिए देगा। इस पर अबू अल-कासिम सफ़्फ़ार ने कहा कि यदि उस ज़मीन में अंगूर की बेलें या पेड़ हैं, तो हिबा वैध है और शर्त बातिल है। यदि वह ज़मीन 'क़राह' (2) (बंजर या खाली) है, तो हिबा फासिद (त्रुटिपूर्ण) है। यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। यदि उपहार में दी गई वस्तु अंगूर का बाग हो और यह पूर्ण शर्त लगाई गई हो कि उसके फल मुझे गुज़ारा देंगे, तो हिबा सही है और शर्त बातिल है; यह 'मुहीत सरख़सी' में है। 'इस्तियाबी' में लिखा है कि यदि किसी ने दूसरे को कुछ हिबा या सदक़ा किया और यह शर्त लगाई कि उसका एक तिहाई, चौथाई या कुछ हिस्सा मुझे लौटा दे, या बदले में दे, तो हिबा जायज़ है और लौटाने या बदले की कोई ज़रूरत नहीं होगी; यह 'तातारख़ानिया' में है। 'मुंतक़ी' में है कि एक महिला ने अपने पति से कहा: "मेरे जो हज़ार दिरहम तुम पर बकाया हैं, मैं तुम्हें सदक़ा करती हूँ बशर्ते कि तुम मेरी मौजूदगी में कोई दूसरी दासी या पत्नी न रखो," और पति ने स्वीकार कर लिया। बाद में यदि उसने दासी रखी या विवाह किया, तो महिला हज़ार दिरहम वापस नहीं ले सकती; यह 'मुहीत' में है। एक स्त्री ने अपना महर अपने पति को इस शर्त पर हिबा किया कि पति तलाक़ का अधिकार (अम्र) उसे सौंप दे। यदि पति ने इसे स्वीकार नहीं किया, तो सही विचार यह है कि कर्ज़दार (3) (पति) की स्वीकृति के बिना भी हिबा सही होता है। अतः यदि पति स्वीकार कर ले और अधिकार पत्नी को सौंप दे, तो ऋण से मुक्ति पूरी हो

गई, और यदि उसने ऐसा नहीं किया, तो महर वापस पत्नी को मिल जाएगा। इसी प्रकार, यदि इस शर्त पर ऋण मुक्ति की कि वह उसे मारेगा नहीं या प्रतिबंधित नहीं करेगा, तो भी यही नियम है। यदि यह बात हिबा में शर्त के रूप में न हो, तो महर वापस नहीं होगा; यह 'वजीज़ करदोरी' और 'ख़ुलासा' में है।

एक स्त्री ने अपने पति से कहा कि "मैंने अपना महर छोड़ दिया बशर्ते मेरा अधिकार मेरे पास हो, यानी मैं जब चाहूँ स्वयं को तलाक़ दे दूँ," तो उस स्त्री का महर वैसा ही रहेगा जब तक वह तलाक़ न दे ले, क्योंकि उसने महर को उस अधिकार के बदले में दिया है जो अधिकार स्वयं कोई संपत्ति नहीं है। यह 'मुज़मरात' में है। एक महिला ने कहा: "यदि तुम मुझ पर ज़ुल्म न करो तो मैंने महर तुम्हें हिबा किया।" पति ने स्वीकार किया और बाद में ज़ुल्म किया। फ़क़ीह अबु बक्र इस्काफ़ और अबू अल-क़ासिम सफ़्फ़ार ने कहा कि यह हिबा फासिद है क्योंकि यह हिबा को शर्त पर निर्भर (मुअल्लाक़) करना है। इसके विपरीत, यदि उसने कहा: "मैंने तुम्हें महर हिबा किया इस शर्त पर कि तुम ज़ुल्म न करो," और पति ने स्वीकार किया, तो हिबा सही है क्योंकि यह हिबा के बाद की स्वीकार्यता पर निर्भर है। जब पति ने स्वीकार कर लिया, हिबा पूरा हो गया और महर वापस नहीं होगा। कुछ ने कहा है कि यदि पति ज़ुल्म करे तो महर वापस मिल जाएगा और फ़तवा इसी पर है। और यदि पति ने शर्त स्वीकारने के बाद उसे मारा, यदि बिना वजह मारा तो महर वापस होगा, और यदि अनुशासन के लिए मारा जिसकी उसे अनुमति है...

टिप्पणियाँ: 1. ईज़ा: मृत्यु के समय अपने कार्यों के प्रबंधन के लिए किसी को वसीयतदार (वसी) नियुक्त करना। 2. क़राह: खेती के योग्य खाली ज़मीन जिसमें पेड़ न हों। 3. मदयून: ऋणी; यहाँ पति महर का ऋणी है। 4. तलाक़ का अधिकार सौंपना संपत्ति नहीं है, इसलिए इसे बदले के रूप में नहीं माना जा सकता। (1) मुतआरिफ़: वह शर्त जो लोगों के बीच प्रचलित हो।

جانب مضاف کرنا صحیح نہیں لیکن شرط باطل ہو جائے گی اور نکاح صحیح رہے گا وہ شرط لگانے سے باطل نہ ہو گا اسی طرح غلام ماذون کو محجور کرنا اور ہبہ وصدقہ اور مکاتب کرنا خواہ بشرط متعارف (1) ہو یا بشرط غیر متعارف ہو صحیح رہتا ہے اور شرط باطل ہو جاتی ہے اور جن عقدوں کا زمانہ مستقبل کی طرف نسبت کرنا صحیح ہے وہ چودہ ہیں اجارہ وفسخ اجارہ اور مزارعت یعنی کھیت بٹائی پر کاشت کے لئے دینا اور معاملت یعنی درختوں کو بٹائی پر دینا اور مضاربت ووکالت وکفالت وایضاء ووصیت وقضا و امارت یعنی امیر مقرر کرنا وطلاق وعتاق اور وقف اور جو عقد ایسے ہیں کہ ان کا زمانہ مستقبل کی طرف نسبت کرنا صحیح نہیں ہے وہ نو ہیں بیع کی اجازت اور بیع کا فسخ اور عقد قسمت اور شرکت اور ہبہ اور نکاح اور رجعت اور مال سے صلح اور قرض سے ابراء یہ فصول استروشنیہ میں ہے۔

ایک شخص نے دوسرے کو ایک زمین اس شرط سے تعلیقاً ہبہ کی کہ جو اس میں سے از قسم زرع پیدا ہو اس کو موہوب لہ واہب کو نفقہ میں دے تو ابوالقاسم صفار نے فرمایا کہ اگر اس زمین میں تاک انگور یا درخت ہوں تو ہبہ جائز اور شرط باطل ہے اور اگر وہ زمین قراح (2) ہو تو ہبہ فاسد ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اگر شے موہوب کوئی انگور کا باغ ہو اور شرط مطلق لگائی کہ اس کے پھل مجھے نفقہ دے تو ہبہ صحیح اور شرط باطل ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اور استیجابی میں لکھا ہے کہ اگر کسی شخص نے دوسرے کو کوئی چیز ہبہ کی یا صدقہ اور یہ شرط مطلق لگائی کہ اس میں سے تہائی یا چوتھائی یا کچھ مجھے واپس دے یا اس میں کی تہائی یا چوتھائی یا کچھ مجھے عوض میں دے تو ہبہ جائز ہے اور واپسی یا عوض میں کچھ نہ دے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے اور منتقی میں ہے کہ ایک عورت نے اپنے شوہر سے کہا کہ میں نے وہ ہزار

درہم جو میرے تجھ پر ہیں تجھے صدقہ دے بشرطیکہ تو مجھ پر یعنی میرے ہوتے کوئی باندی نہ بٹھادے یا کہا کہ دوسرا نکاح نہ کرے اور اس نے قبول کیا پھر باندی بٹھلائی یا نکاح کیا تو ہزار درہم واپس نہیں لے سکتا ہے یہ محیط میں ہے ایک عورت نے اپنے شوہر کو اپنا مہر اس شرط سے ہبہ کیا کہ شوہر کی ہریوی کا امر اس کے اختیار میں دے اور شوہر نے قبول نہ کیا تو مختار یہ ہے کہ مدیون (3) کے بلا قبول کرنے کے ہبہ صحیح ہوتا ہے پس اگر اس نے قبول کیا کہ بیوی کا امر اس کے اختیار میں دے تو ابرآدین پورا ہو چکا اور اگر ایسا نہ کیا تو مختار یہ ہے کہ مہر عود کرے گا اسی طرح اگر اس شرط سے ابراء کیا کہ اس عورت کو نہ مارے اور نہ مہجور کرے یا اس کو اس قدر چیز ہبہ کرے تو بھی یہی حکم ہے اور اگر یہ امر ہبہ میں شرط نہ ہو تو مہر عود نہ کرے گا یہ وجیز کروری و خلاصہ میں ہے۔

ایک عورت نے اپنے شوہر سے کہا کہ میں نے اپنا مہر جو تجھ پر ہے چھوڑ دیا بشرطیکہ تو میرا امر میرے اختیار میں ہے یعنی چاہوں اپنے تئیں طلاق دے دوں تو اس عورت کا مہر بحالہ رہے گا جب تک کہ آپ کو طلاق نہ دے کیونکہ اس نے اپنے مہر کو اس کا کام اس کے اختیار میں دینے کے عوض میں کر دیا ہے اور یہ عوض ہونے کی صلاحیت نہیں رکھتا ہے یہ مضمرات میں ہے ایک عورت نے اپنے شوہر سے کہا کہ اگر تو مجھ پر ظلم نہ کرے تو میں نے اپنا مہر تجھے ہبہ کیا اور شوہر نے قبول کیا پھر اس نے بعد اس پر ظلم کیا تو فقیہ ابوبکر اسکاف اور ابوالقاسم صفار نے فرمایا کہ یہ ہبہ فاسد ہے کیونکہ یہ ہبہ کا شرط پر معلق کرنا ہے بخلاف اس کے اگر یوں کہا کہ میں نے اپنا مہر تجھے ہبہ کیا بشرطیکہ تو مجھ پر ظلم نہ کرے اور شوہر نے قبول کیا تو ہبہ صحیح ہے کیونکہ یہ قول ہبہ کا قبول پر معلق کرنا ہے پس جب اس نے قبول کیا تو ہبہ تمام ہو گیا اور پھر مہر عود نہ کرے گا اور بعض نے فرمایا کہ اگر شوہر نے اس پر ظلم کیا تو اس کا مہر

بحالہ رہے گا اور فتویٰ اسی قول پر ہے اور اگر شوہر نے شرط قبول کرنے کے بعد اس عورت کو مارا پس اگر ناحق مارا تو مہر عود کرے گا اور اگر ادب دینے کے واسطے مارا کہ جس کی وہ

حواشی: 1. ایضاء اپنی موت کے وقت کسی کو اپنے امور کے انتظام کے واسطے وصی مقرر کرنا اور اگر بحین حیات ہو تو وہ در حقیقت وکیل ہوتا ہے۔ 2. قراح خالی زمین قابل زراعت و نشانوں درختوں۔ 3. مدیون قرض دار اور شوہر مہر کا قرض دار ہے۔ 4. قول اس کا کام یعنی امر طلاق اس کے قبضہ میں کر دیا مال نہیں ہے کہ عوض ہو معلق کرنا اس کے ساتھ لگا رکھتا۔ (1) متعارف وہ شرط جو لوگوں میں رائج ہو۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 | 108 | Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

If the woman was deserving, meaning she was liable for correction, then the dowry (Mahr) shall not return. This is stated in Fatawa Qazi Khan and Zahiriyya. Imam Abu Bakr was asked about a woman who said to her husband, "At the time of my departure, provide for the child (walid) and deduct whatever you spend from my Mahr." Imam Abu Bakr said that it shall be as the woman stated, meaning this matter is permissible, as mentioned in Al-Hawi. If a man said to his wife, "Release me from your Mahr so that I may gift you such-and-such," and the woman released him but the husband then refused to give the gift, Sheikh Nasir stated that the Mahr returns to its original state as it was before. The translator notes that perhaps the Sheikh treated her statement "so that I may..." as a condition and the conclusion of the discourse, though it is subject to reflection. And Allah knows best.

If Mahr etc. is Gifted Based on a Promise, and the Promise is Not Fulfilled, the Gift Returns

It is mentioned in Kitab al-Hajj that a woman waived the Mahr owed to her by her husband on the condition that he perform Hajj on her behalf. If the husband fails to perform Hajj, Muhammad bin Muqatil stated that the Mahr returns as it was. Sadr al-Shahid wrote in his 'Waqi'at' that the ruling preferred for Fatawa is that the Mahr returns, as stated by Sheikh Nasir Muhammad bin Muqatil. It is written in 'Muzmarat' that a woman said to her husband, "You are often absent from me. If you stay with me and do not remain absent, I gift you the wall located in such-and-such house." The husband stayed with her for a time and then divorced her. In this case, there are five scenarios: First, if this was merely a promise from the woman and not an immediate gift, the wall does not belong to the husband. Second, if she gifted it and handed it over, and the husband promised to stay with her, the wall belongs to the husband; if it was not handed over, it does not. Third, if she gifted it on the condition that he stay with her and handed it over, and he accepted, the wall belongs to the husband; Sheikh Abu al-Qasim mentioned this, but according to Sheikh Nasir Muhammad bin Muqatil, it does not belong to the husband, and this is the preferred view. Fourth, if she said, "I gift you this wall if you stay with me," then the wall does not belong to the husband. Fifth, if she settled with the husband to stay with her on the condition that the wall is gifted, then the wall does not belong to the husband. This is recorded in 'Muzmarat'.

A woman gifted her Mahr to her husband on the condition that he provides her with clothes twice a year. The husband accepted, but two years passed and he did not provide the clothes. Imam Abu Bakr Muhammad bin al-Fadl stated that if this was a condition of the gift, her Mahr remains due from the husband as it was; if it was not a condition, it is forfeited and does not return. Similarly, if she gifted her Mahr on the condition that he treats her with kindness and he does not, the gift is void (Batil). This is in Fatawa Qazi Khan.

A woman said to her husband, "I have forgiven you, keep your hand off me" (Persian: *Main tera bakhshidam chang az man bidar*), meaning she forgave the Mahr so he would stay away. If the husband does not divorce her, he is not released from the Mahr. This is in Zahiriyya. A woman gifted her Mahr to her husband on the condition that he keeps her with him and does not divorce her. The husband accepted. Imam Abu Bakr Muhammad bin al-Fadl stated that if no specific duration was set for keeping her, her Mahr shall not return. However, if a duration was set and he divorced her before that time, the Mahr returns to its original state. Imam Abu Bakr was then asked: in the first case where no duration was mentioned, the intent would be for as long as she lives, and this becomes the fixed time. The Sheikh replied, "Yes, that is correct, but the general application (Itlaq) of the words is what is considered..."

---

1. This is an allusion to granting a divorce. 2. Meaning, the specific words she uttered are what carry legal weight.

फतावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 5 | 108 | किताबुल हिबा (दान की पुस्तक)

अगर औरत हकदार थी, यानी उसे अनुशासित करने के लायक थी, तो महर वापस (औद) नहीं होगा। यह फतावा काजी खान और ज़हीरिया में वर्णित है। इमाम अबू बकर से पूछा गया कि एक औरत ने अपने पति से कहा कि "मेरी विदाई के समय आप खर्च कर देना और जो भी आपका खर्च हो, वह मेरे महर में से कम कर लेना।" इमाम अबू बकर ने फरमाया कि जैसा औरत ने कहा वैसा ही होगा, यानी यह मामला जायज़ है, जैसा कि अल-हावी में वर्णित है। यदि किसी महिला के पति ने उससे कहा कि "तुम मुझे अपने महर से मुक्त कर दो ताकि मैं तुम्हें इतना दान (हिबा) दूँ," फिर औरत ने मुक्त कर दिया लेकिन पति ने हिबा करने से इनकार कर दिया, तो शेख नसीर ने फरमाया कि महर फिर से पहले की तरह वापस लौट आएगा। अनुवादक का कहना है कि शायद शेख ने औरत की बात "ताकि मैं तुम्हें..." को शर्त और कलाम की पराकाष्ठा माना है, और इसमें सोच-विचार की गुंजाइश है, अल्लाह बेहतर जानता है।

महर आदि को किसी वादे पर हिबा किया गया और यदि वादा पूरा न हुआ, तो हिबा वापस हो जाएगा

किताबुल हज में ज़िक्र है कि एक औरत ने अपने पति के जिम्मे जो महर था उसे इस शर्त पर छोड़ दिया कि पति उसकी ओर से हज कर दे। फिर पति ने हज नहीं किया, तो मोहम्मद बिन मुक़ातिल ने फरमाया कि महर अपनी मूल स्थिति में वापस आ जाएगा। सद्रुश शहीद ने अपने 'वाकआत' में लिखा है कि जैसा शेख नसीर मोहम्मद बिन मुक़ातिल ने फरमाया कि महर वापस होगा, यही हुक्म फतवे के लिए चुना गया है। यह 'मुज़मरात' में है कि एक औरत ने अपने पति से कहा कि "तुम अक्सर मेरे पास से गायब रहते हो, अगर तुम मेरे साथ रहो और गायब न हो, तो मैंने वह दीवार जो फलां घर में है, तुम्हें हिबा की।" फिर पति कुछ समय साथ रहा और फिर उसे तलाक दे दी। इस मसले की पाँच सूरतें (स्थितियाँ) हैं: पहली सूरत यह है कि अगर यह औरत की तरफ से केवल वादा हो और तत्काल हिबा न हो, तो उस स्थिति में दीवार पति की नहीं होगी। दूसरी सूरत यह है कि औरत ने हिबा कर दिया और दीवार सुपुर्द (कब्जे में) कर दी और पति ने साथ रहने का वादा किया, तो दीवार पति की होगी, और सुपुर्द न की हो तो नहीं होगी। तीसरी सूरत यह है कि इस शर्त के साथ हिबा किया कि पति साथ रहे और सुपुर्द कर दिया और पति ने स्वीकार किया, तो दीवार पति की होगी; शेख अबुल कासिम ने ऐसा ही ज़िक्र किया है, लेकिन शेख नसीर मोहम्मद बिन मुक़ातिल के अनुसार वह पति की नहीं होगी और यही पसंद किया गया है। चौथी सूरत यह है कि उसने कहा, "मैंने तुम्हें यह दीवार

हिबा की बशर्ते कि तुम मेरे साथ रहो," तो दीवार पति की नहीं होगी। पाँचवीं सूरत यह है कि औरत ने पति से इस बात पर सुलह की कि वह साथ रहे और इस शर्त पर दीवार हिबा की, तो दीवार पति की नहीं होगी। यह 'मुज़मरात' में लिखा है।

एक औरत ने अपने पति को अपना महर इस शर्त पर हिबा किया कि वह साल में दो बार उसके कपड़े बनवा दे। पति ने स्वीकार किया लेकिन दो साल बीत गए और उसने कपड़े नहीं बनवाए। इमाम अबू बकर मोहम्मद बिन अल-फ़ज़ल ने फरमाया कि अगर यह हिबा में शर्त थी, तो महर पति पर बरकरार रहेगा (वापस लौट आएगा), और अगर शर्त नहीं थी, तो वह खत्म हो जाएगा और वापस नहीं लौटेगा। इसी तरह, अगर महर इस शर्त पर हिबा किया कि वह औरत पर अहसान करेगा और उसने अहसान नहीं किया, तो हिबा बातिल (अमान्य) होगा। यह फतावा काजी खान में है।

एक औरत ने अपने पति से कहा कि "मैं तरा बख्शीदम चंग अज़ मन बिदार" (मैंने तुझे महर बख्शा, तू अपना हाथ मुझसे दूर कर ले)। अगर पति ने उसे तलाक नहीं दी, तो वह महर से मुक्त नहीं होगा। यह ज़हीरिया में है। एक औरत ने अपना महर पति को इस शर्त पर हिबा किया कि वह उसे अपने पास रखे और तलाक न दे। पति ने इसे स्वीकार किया। इमाम अबू बकर मोहम्मद बिन अल-फ़ज़ल ने फरमाया कि अगर उसने पास रखने की कोई मियाद (समयावधि) तय नहीं की, तो महर वापस नहीं होगा। लेकिन अगर मियाद तय की और पति ने उस मियाद से पहले तलाक दे दी, तो महर वापस लौट आएगा। शेख इमाम अबू बकर से पूछा गया कि पहली सूरत में जब कोई मियाद बयान नहीं की गई, तो इरादा यह होगा कि जब तक जीवित रहे पास रखे और यही समय तय माना जाएगा, तो शेख ने फरमाया कि हाँ ठीक है, लेकिन शब्दों के'इत्लाक' (सामान्य उपयोग) का एतबार होता है...

---

1. यह इशारा है कि तलाक दे दे। 2. यानी जो शब्द उसने कहे, उसी का एतबार होगा।

عورت مستحق تھی یعنی ایسے ادب دینے کے لائق تھی تو مہر عود نہ کرے گا یہ فتاویٰ قاضی خان و ظہیریہ میں ہے امام ابو بکر سے دریافت کیا گیا کہ ایک عورت نے اپنے شوہر سے کہا کہ میرے رخصت کر لئے جانے کے وقت تو ولید کر دینا اور جو کچھ تیرا خرچ ہو وہ میرے مہر میں سے کم کر دینا تو امام ابو بکر نے فرمایا کہ جس طرح عورت نے کہا ایسا ہی ہو گا یعنی یہ امر جائز ہے کذا فی الحاوی۔ اگر کسی عورت کے شوہر نے اس سے کہا کہ تو مجھے اپنے مہر سے بری کر دے تاکہ میں تجھے اس قدر ہبہ کروں پس عورت نے بری کر دیا پھر شوہر نے ہبہ کرنے سے انکار کیا تو شیخ نصیر نے فرمایا کہ مہر پھر عود کرے گا جیسا کہ پہلے تھا قال المترجم شاید شیخ نے قولہ تاکہ میں تجھے ..... بمنزلہ غایت کلام اور شرط کے قرار دیا ہے اور نہ نوع تامل ہے واللہ اعلم۔

مہر وغیرہ کو کسی وعدہ پر ہبہ کیا تو اگر وعدہ پورا نہ کیا گیا تو ہبہ عود کرے گا

کتاب الحج میں مذکور ہے کہ ایک عورت نے اپنے شوہر کو جو اس کا مہر شوہر پر آتا تھا چھوڑ دیا بشرطیکہ شوہر اس کی طرف سے حج کر دے پھر شوہر نے حج نہ کیا تو محمد بن مقاتل نے فرمایا کہ مہر جیسا تھا ویسا ہی عود کرے گا اور صدر الشہید نے اپنے واقعات میں لکھا ہے کہ جس طرح شیخ نصیر محمد بن مقاتل نے فرمایا ہے کہ مہر عود کرے گا یہی حکم فتویٰ کے واسطے مختار ہے یہ مضمرات میں ہے ایک عورت نے اپنے شوہر سے کہا کہ تو اکثر میرے پاس سے غائب رہتا ہے پس اگر تو میرے ساتھ رہے اور غائب نہ ہو تو میں نے تجھے وہ دیوار جو فلاں مکان میں ہے ہبہ کی پھر شوہر اس کا ایک زمانہ تک اس کے ساتھ رہا پھر اس کو طلاق دے

دی تو مسئلہ کی پانچ صورتیں ہیں پہلی صورت یہ ہے کہ اگر یہ امر عورت کی طرف سے وعدہ ہو فی الحال ہبہ نہ ہو تو اس صورت میں وہ دیوار شوہر کی نہ ہو گی اور دوسری صورت یہ ہے کہ اگر عورت نے اس کو ہبہ کی اور سپرد کر دی اور شوہر نے اس کے ساتھ رہنے کا اس سے وعدہ کیا تو اس صورت میں وہ دیوار شوہر کی ہو گی اور سپرد نہ کی ہو تو نہ ہو گی اور تیسری صورت یہ ہے کہ اگر اس شرط سے ہبہ کی کہ شوہر اس کے ساتھ رہے اور سپرد کر دی اور شوہر نے قبول کیا تو اس صورت میں وہ دیوار شوہر کی ہو گی ایسا ہی شیخ ابوالقاسم نے ذکر کیا ہے اور موافق قول شیخ نصیر محمد بن مقاتل کے شوہر کی نہ ہو گی اور یہی مختار ہے اور چوتھی صورت یہ ہے کہ یوں کہا کہ میں نے تجھے یہ دیوار ہبہ کی اگر تو میرے ساتھ رہے تو اس صورت میں دیوار شوہر کی نہ ہو گی اور پانچویں یہ صورت ہے کہ عورت نے شوہر سے اس امر پر کہ اس کے ساتھ رہے صلح کی اس شرط سے کہ دیوار ہبہ ہے تو اس صورت میں وہ دیوار شوہر کی نہ ہو گی یہ مضمرات میں لکھا ہے۔ ایک عورت نے اپنے شوہر کو اپنا مہر ہبہ کیا تا کہ سال میں دو بار اس کے کپڑے بنوادے اور شوہر نے اس کو قبول کیا پھر دو برس گزر گئے اور اس نے کپڑے نہ بنوائے تو امام ابوبکر محمد بن الفضل نے فرمایا کہ اگر یہ امر ہبہ میں شرط تھا تو اس کا مہر شوہر پر بحالہ رہے گا اور اگر شرط نہ تھا تو ساقط ہو جائے گا اور پھر عود نہ کرے گا اسی طرح اگر اپنا مہر اس شرط سے ہبہ کیا کہ اس عورت پر احسان کرے اور اس نے احسان نہ کیا تو ہبہ باطل ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

ایک عورت نے اپنے شوہر سے کہا کہ میں ترا بخشیدم چنگ از من بدار یعنی مہر میں نے تجھے بخشا تو اپنا ہاتھ مجھ سے دور رکھ پس اگر شوہر نے اس کو طلاق نہ دی تو مہر سے بری نہ ہو گا یہ ظہیریہ میں ہے ایک عورت نے اپنا مہر اپنے شوہر کو ہبہ کیا بشرطیکہ اس کو اپنے پاس رکھے اور طلاق نہ دے اور شوہر نے اس کو قبول کیا تو امام ابوبکر محمد بن الفضل نے فرمایا کہ

اگر اس نے اپنے پاس رکھنے کے واسطے کوئی میعاد و مدت مقرر نہ کی تو اس کا مہر عود نہ کرے گا اور اگر کوئی میعاد مقرر کر دی اور شوہر نے اس میعاد سے پہلے اس کو طلاق دی تو اس کا مہر بحالہ رہے گا پس شیخ امام ابوبکر سے دریافت کیا گیا اور کہا گیا کہ پہلی صورت میں جب کہ کوئی میعاد نہ بیان کی تو قصد یہ ہو گا کہ جب تک زندہ رہے اپنے پاس رکھے اور یہی وقت ٹھہر گیا تو شیخ نے فرمایا کہ ہاں ٹھیک ہے لیکن اطلاق [1^] لفظ کا اعتبار ہوتا ہے ایک عورت

[1^] یہ کنایہ ہے کہ طلاق دے دے۔ [2^] قولہ طلاق لفظ یعنی جو لفظ وہ بولی اسی کا اعتبار ہو گا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (Page 109) Book of Gifts (Kitab al-Hiba)

...gifted her dower (Mahr) to her husband on the condition that he would not divorce her, and the husband accepted. Sheikh Khalaf (RA) stated that the gift is valid regardless of whether he eventually divorces her or not. This is mentioned in Fatawa Qazi Khan. Faqih Abu Ja'far was asked about a person who prevented his sick wife from visiting her parents' home and told her, "If you gift your dower to me, I will send you to your parents' house." She agreed to do so. He then brought witnesses, she gifted some of the dower and made a will for the rest in favor of the poor. Afterward, the husband did not send her and continued to prevent her from visiting her parents. The Faqih ruled that the gift is void because the woman was under duress and deception when making the gift; it was essentially forced. This is in 'Al-Hawi'. A woman said to her ailing husband, "If you die from this illness, you are absolved of my dower or my dower is a charity (Sadaqah) upon you." This gift is void because it is contingent upon a risk (uncertainty), i.e., it depends on an event whose occurrence or non-occurrence is uncertain. This is in 'Zahiriyyah'. A sick woman said to her husband, "If I die during this illness, my dower is a charity to you or you are absolved of it." If she then dies of that illness, her statement is void, and the dower remains a liability for the husband. This is in 'Khazanat al-Muftin'.

A woman wished to remarry the same husband who had divorced her. He said, "I will not marry you unless you gift me the dower that I owe you." The woman gifted the dower on the condition that the husband marries her. This dower will remain due from the man whether he marries her or not, because the woman took a financial obligation upon herself in exchange for marriage, whereas in marriage, financial compensation is not an obligation upon the woman. This is in Fatawa Qazi Khan. If a husband refused to share a bed with his wife and said, "Absolve me of your dower and I will lie down with you," and she did so, some jurists said he would be absolved because this is a discharge (Ibra) for the sake of mutual affection which encourages intimacy. This is in 'Qunyah'. If one says to their debtor, "If you do not pay my money until you die, then you are absolved," this gift is void. This is in 'Bahr al-Ra'iq'. However, if the creditor says, "At the time you die, you are absolved," it is valid. This is in Fatawa Qazi Khan. If one says, "If you die, you are absolved of the debt," it is not valid because it is contingent upon risk. Similarly, if one says, "If you enter the house, you are absolved of the debt you owe me," it will not be valid. This is in 'Wajiz Kurduri'. If someone is absolved of a debt on the condition that they "settle my

matter related to the Sultan (authority)," they will not be absolved, and this falls under bribery, as mentioned in 'Qunyah'.

Ninth Chapter: On the Disagreement between the Donor (Wahib) and the Donee (Mauhub-lahu) and the Testimony regarding it

A slave is in the possession of Zaid, and Amr comes and claims that Zaid gifted it to him and handed it over, but Zaid denies this. Then Amr brought witnesses who testified that Zaid admitted to gifting and handing it over and that Amr took possession of it. Imam-e-Azam (RA) initially stated that this testimony would not be accepted, but he later retracted and said it would be accepted; this is also the opinion of the 'Sahibain' (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad). The same ruling applies to such disagreements occurring in matters of pledges (Rahn) and charity (Sadaqah). If such a disagreement occurs between two witnesses, for example, if one witness testifies regarding possession...

(एक औरत) ने अपने शौहर को अपना मेहर हिबा (दान) किया इस शर्त पर कि शौहर उसको तलाक़ न दे और शौहर ने इसे स्वीकार किया, तो शेख खलफ़ रहमतुल्लाही अलैहि ने फ़रमाया कि हिबा सही है, चाहे उसने तलाक़ दी हो या न दी हो। यह फ़तावा क़ाज़ी खान में है। फ़क़ीह अबू जाफ़र से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने अपनी बीवी को उसके माता-पिता के घर जाने से रोका जबकि वह बीमार थी और कहा कि "अगर तू मुझे अपना मेहर हिबा कर दे तो तुझे तेरे माता-पिता के घर भेज दूँ।" उसने कहा कि वह ऐसा ही करेगी। फिर उसे गवाहों के सामने लाया गया, उसने कुछ मेहर हिबा किया और कुछ मेहर की फ़कीरों के लिए वसीयत आदि कर दी। इसके बाद शौहर ने उसे नहीं भेजा और माता-पिता के पास जाने से रोक दिया, तो फ़क़ीह ने फ़रमाया कि हिबा बातिल (अवैध) है क्योंकि वह औरत हिबा करने में मजबूरी/धोखे की स्थिति में थी, यानी मानो ज़बरदस्ती हिबा कराया गया है। यह 'हावी' में है। एक औरत ने अपने बीमार शौहर से कहा कि "अगर तू अपनी इस बीमारी से मर गया तो तू मेरे मेहर की तरफ से मुक्त है या मेरा मेहर तुझ पर सदक़ा है", तो यह हिबा बातिल है क्योंकि यह हिबा ख़तरे पर मुअल्लक (Contingent) है, यानी ऐसी चीज़ पर निर्भर है जिसके होने या न होने में अनिश्चितता है। यह 'ज़हीरिया' में है। एक बीमार औरत ने अपने शौहर से कहा कि "अगर मैं इस बीमारी में मर गई तो मेरा मेहर तुझे सदक़ा है या तू मेहर से बरी है", फिर वह उस बीमारी में मर गई, तो उसका कथन बातिल है और उसका मेहर उसके शौहर पर यथावत रहेगा। यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है।

एक औरत ने चाहा कि उसी शौहर से निकाह करे जिसने उसे तलाक़ दी है। उसने (शौहर ने) कहा कि "जब तक तू मुझे अपना मेहर जो मुझ पर वाजिब है हिबा न कर देगी, मैं तुझसे निकाह नहीं करूँगा।" फिर औरत ने मेहर हिबा किया इस शर्त पर कि वह शौहर उसे अपने निकाह में ले ले, तो यह मेहर उस व्यक्ति पर देय रहेगा, चाहे वह उसे निकाह में ले या न ले, क्योंकि औरत ने अपने ऊपर माल को निकाह के बदले रख लिया जबकि निकाह में औरत पर कोई भुगतान नहीं होता। यह फ़तावा क़ाज़ी खान में है। अगर शौहर ने अपनी औरत के साथ सोने से इनकार किया और कहा कि "तू मुझे अपने मेहर से बरी कर दे और मैं तेरे साथ लेटूँगा", उसने बरी कर दिया, तो कुछ ने फ़रमाया कि वह बरी हो जाएगा क्योंकि यह आपसी प्रेम के लिए किया गया 'इबरा' (छूट) है जो सहवास की इच्छा जगाता है। यह 'क़ुनया' में है। अगर अपने कर्ज़दार से कहा कि "अगर तू मेरा माल अदा न करे यहाँ तक कि मर जाए, तो तू बरी है", तो यह हिबा बातिल है। यह 'बहरुर राइक' में है। और अगर

क़र्ज़दाता (रब्ब-उद-दीन) ने कहा कि "जिस समय तू मरे तो तू बरी है", तो यह जायज़ है। यह फ़तावा क़ाज़ी खान में है। और अगर कहा कि "अगर तू मर गया तो तू कर्ज़ से बरी है", तो बरी नहीं होगा क्योंकि यह अनिश्चितता पर निर्भर है। जैसे कि अगर कहा "अगर तू घर में दाखिल हो तो उस कर्ज़ से जो मेरा तुझ पर है तू बरी है", तो बरी नहीं होगा। यह 'वजीज़ कुरदुरी' में है। एक व्यक्ति को अपने कर्ज़ से बरी किया कि "जो काम मेरा सुल्तान (प्रशासन) से संबंधित है उसे सुलझा दे", तो वह बरी नहीं होगा और यह रिश्वत में शामिल है, ऐसा ही 'क़ुनया' में है।

नौवां अध्याय: वाहिब (दाता) और मौहूब-लहू (प्राप्तकर्ता) के बीच मतभेद और गवाही देने के विवरण में

एक गुलाम ज़ैद के कब्ज़े में है और अम्र ने आकर उस पर अपना दावा किया और कहा कि "ज़ैद ने इसे मुझे हिबा करके सौंप दिया है" और ज़ैद ने इससे इनकार किया। फिर अम्र गवाह लाया जिन्होंने गवाही दी कि ज़ैद ने स्वीकार किया है कि उसने हिबा करके सौंप दिया है और अम्र ने उस पर कब्ज़ा कर लिया है। इमाम-ए-आज़म रहमतुल्लाही अलैहि पहले फ़रमाते थे कि यह गवाही स्वीकार नहीं होगी, फिर आपने राय बदली और फ़रमाया कि स्वीकार होगी, और यही 'साहिबैन' का कथन है। गिरवी (रह्न) और सदक़ा में भी ऐसा मतभेद होने पर यही हुक्म है। और अगर ऐसा मतभेद दोनों गवाहों के बीच हो, उदाहरण के लिए एक गवाह ने कब्ज़े के..

نے اپنے شوہر کو اپنا مہر ہبہ کیا بشرطیکہ شوہر اس کو طلاق نہ دے اور شوہر نے قبول کیا تو شیخ خلفؒ نے فرمایا کہ ہبہ صحیح ہے خواہ اس نے طلاق دی یا نہ دی یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے فقیہ ابو جعفر سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے اپنی بیوی کو اپنے والدین کے گھر جانے سے روکا حالانکہ وہ بیمار تھی اور کہا کہ اگر تو مجھے اپنا مہر ہبہ کر دے تو تجھے تیرے والدین کے گھر بھیج دوں اس نے کہا کہ ایسا ہی کروں گی پس اس کو گواہوں کے سامنے لایا اس نے تھوڑا مہر ہبہ کیا اور تھوڑے مہر کی فقیروں کے واسطے وصیت وغیرہ کر دی پھر اس کے بعد شوہر نے اس کو نہ بھیجا اور والدین کے پاس جانے سے روکا تو فقیہؒ نے فرمایا کہ ہبہ باطل ہے اس واسطے کہ وہ عورت ہبہ کرنے میں بمولہ مکر ہبہ کے ہوئی یعنی گویا زبردستی ہبہ کرایا ہے یہ حاوی میں ہے ایک عورت نے اپنے شوہر مریض سے کہا کہ اگر تو اپنے اس مرض سے مر گیا تو تو میرے مہر کی طرف سے حلت میں ہے یا میرا مہر تجھ پر صدقہ ہے تو یہ ہبہ باطل ہے کیونکہ یہ ہبہ معلق بالخطر ہے یعنی معلق ہے اور ایسی شے پر معلق ہے کہ جس کے وجود و عدم کا خطرہ ہے یہ ظہیر یہ میں ہے ایک عورت مریضہ نے اپنے شوہر سے کہا کہ میں اس مرض میں مرگئی تو میرا مہر تجھے صدقہ ہے یا تو مہر سے حلت میں ہے پس وہ اس مرض میں مر گئی تو اس کا قول باطل ہے اور مہر اس کا شوہر پر بحالہ رہے گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

ایک عورت نے چاہا کہ اسی شوہر سے جس نے اس کو طلاق دی ہے نکاح کرے اس نے کہا کہ جب تک تو مجھے اپنا مہر جو مجھ پر آتا ہے ہبہ نہ کر دے گی میں تجھ سے نکاح نہ کروں گا پس عورت نے مہر ہبہ کیا بشرطیکہ وہ شوہر اس کو اپنے نکاح میں کر لے تو یہ مہر اس شخص پر باقی رہے گا خواہ اس کو اپنے نکاح میں کر لے یا نہ کرے کیونکہ عورت نے اپنے اوپر مال کو

نکاح کے عوض رکھ لیا حالانکہ نکاح میں عوض عورت کے اوپر نہیں ہوتا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر شوہر نے اپنی عورت کے ساتھ اضطجاع کرنے سے انکار کیا اور کہا کہ تو مجھے اپنے مہر سے بری کر دے اور میں تیرے ساتھ کروٹ سے لیٹوں گا اس نے بری کر دیا تو بعض نے فرمایا کہ وہ بری ہو جائے گا کیونکہ یہ ابراہ باہمی محبت کے واسطے ہے جو مجامعت کی طرف خواہش دلاتا ہے یہ قنیہ میں ہے اگر اپنے قرض دار سے کہا کہ اگر میرا مال ادا نہ کرے یہاں تک کہ مر جائے تو تو حلت میں ہے تو یہ ہبہ باطل ہے یہ بحر الرائق میں ہے اور اگر رب الدین نے کہا کہ جس وقت تو مرے تو حلت میں ہے تو یہ جائز ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور اگر کہا کہ اگر تو مر گیا تو تو قرضہ سے بری ہے تو بری نہ ہوگا کیونکہ یہ خطر پر معلق ہے چنانچہ اگر کہا کہ اگر تو دار میں داخل ہو تو اس قرضہ سے جو کچھ میرا تجھ پر ہے تو بری ہے تو بری نہ ہوگا یہ وجیز کردری میں ہے ایک شخص کو اپنے قرضہ سے بری کیا کہ جو کام میرا سلطان سے متعلق ہے اس کی اصلاح کر دے تو بری نہ ہوگا اور یہ رشوت میں داخل ہے کذا فی القنیہ۔

نواں باب: واہب اور موہوب لہ میں اختلاف اور اس میں گواہی دینے کے بیان میں

ایک غلام زید کے قبضہ میں ہے اور عمرو نے آکر اس پر اپنا دعویٰ کیا اور کہا کہ مجھے زید نے ہبہ کر کے سپرد کر دیا ہے اور زید نے اس سے انکار کیا پھر عمرو گواہ لایا جنہوں نے گواہی دی کہ زید نے اقرار کیا ہے کہ میں نے ہبہ کر کے سپرد کر دیا اور عمرو نے اس پر قبضہ کر لیا ہے تو امام اعظمؒ پہلے فرماتے تھے کہ یہ گواہی قبول نہ ہو گی پھر رجوع کیا اور کہا کہ قبول ہو گی اور یہی قول صاحبین کا ہے اور رہن و صدقہ میں ایسا اختلاف واقع ہونے کا بھی یہی حکم ہے اور اگر ایسا اختلاف دونوں گواہوں میں واقع ہو مثلاً ایک گواہ نے قبضہ کے

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 (110) Kitab al-Hiba (Book of Gifts)

Regarding the testimony of observation, if one witnessed the physical act and another testified to the donor's (wahib) admission that the donee (mawhub lahu) had taken possession, the testimony will not be accepted without disagreement. If a slave is in the possession of the donee and witnesses testify to the donor's admission that the donee took possession, then this testimony is valid according to both the first and second opinions of Imam-e-Azam (Imam Abu Hanifa), as mentioned in 'al-Dhakhirah'. If the donor makes such an admission before a judge while the slave is still in his possession, the slave will be taken based on his admission. Similarly, this issue is mentioned in this place, and the first and second opinions of Imam-e-Azam are not mentioned. In 'Kitab al-Iqrar', the first opinion of Imam-e-Azam is mentioned, and the scholars have stated that what is mentioned here is the most correct; this is in 'al-Muhit'.

If Zaid gave something to Amr as a trust (wadi'ah), then gifted that trust to him, then later denied it, and two witnesses testified against Zaid but did not testify to witnessing the taking of possession, this is valid. And if the donor denied that the gifted object was in the donee's possession on the day of the gift, and witnesses testified to the gift but did not testify to seeing the possession nor to the donor's admission, yet on the day the dispute was brought, the object was in the donee's possession, it is still valid, provided the donor is alive. If he has died, the witnesses' testimony is void; this is in 'al-Mabsut'.

Explanation of a situation where an oath is taken from the donee (mawhub lahu) that 'By Allah, I did not stipulate a return gift (iwad) for the donor.'

Zaid gifted something to Amr, then later claimed he had only given it as a trust (wadi'ah). The owner's statement with an oath will be accepted, and once he takes the oath, he will take the item back. Then if it is found that the item has been destroyed, if it was destroyed after the trustee (mustawda') claimed it was a gift, the trustee will be liable for its value. If it was destroyed before the claim of gift, no liability (daman) will fall on the trustee; this is in 'al-Muhit'. Zaid gifted a slave to Amr and Amr took possession. Then Khalid came and claimed he bought this slave from Zaid before the gift and possession took place, and presented witnesses; the gift will become void. But if the witnesses did not testify to the purchase occurring before the gift, only to the purchase itself, then the slave will be given to the donee. Similarly, if the witnesses of the purchase specified the date by month or year, the same ruling

applies. If the slave is in the donor's possession and the donee presented witnesses that he gifted it to me before selling it and I took possession, and the buyer (mushtari) presented witnesses that I bought it and took possession before the gift, the slave will go to the buyer; this is in 'al-Dhakhirah'. In 'al-Muntaqa', it is narrated from Imam Abu Yusuf via Shurayh that the donor and donee agreed that the gift was conditional on a return gift (iwad), but disagreed on the amount of the iwad. The donor said it was a thousand dirhams and the donee said it was five hundred dirhams, and possession of the iwad has not yet occurred, and the gifted object (mawhub) still exists in its original state. The donor has the option to either take five hundred dirhams or take back his gift. If the donee has destroyed the gifted object, the donor should take back its value. If both disagreed on the fundamental existence of a return gift, with the donee saying 'I did not stipulate any return gift for you at all', then the donee's statement will be accepted, and the donor will have the right to revoke (ruju') his gift as long as the gifted object exists. If it has been consumed or destroyed, the donee will not be liable for any compensation. However, in this case, an oath will be taken from the donee that 'By Allah, I did not stipulate a return gift for the donor'; this is in 'al-Muhit'.

1. His saying 'admission' (iqrar) means his admission is evidence against him, so he is held accountable. 2. His saying 'it is valid' is because possession as a trust (wadi'ah) becomes a substitute for possession as a gift (hiba), just as the reverse is true, so there is no need to testify to witnessing the taking of possession.

गवाही के मुआयने के बारे में और दूसरे ने वाहब (उपहार देने वाले) के इक़रार की गवाही दी कि मौहूब लह (उपहार प्राप्त करने वाले) ने कब्ज़ा कर लिया है, तो बिना मतभेद के यह गवाही स्वीकार्य नहीं होगी। और यदि गुलाम मौहूब लह के कब्ज़े में हो और गवाहों ने वाहब के इक़रार की गवाही दी कि मौहूब लह ने कब्ज़ा कर लिया है, तो इमाम-ए-आज़म रहमतुल्लाह अलैहि के पहले और दूसरे दोनों मतों के अनुसार यह गवाही जायज़ है, यह ज़खीरा में है। यदि वाहब ने काज़ी के सामने ऐसा इक़रार किया जबकि गुलाम उसके कब्ज़े में है, तो उसके इक़रार से गुलाम ले लिया जाएगा। इसी तरह यह मसला इस स्थान पर उल्लेखित है, और इमाम-ए-आज़म रहमतुल्लाह अलैहि का पहला और दूसरा मत उल्लेखित नहीं है। और किताब-उल-इकरार में इमाम-ए-आज़म रहमतुल्लाह अलैहि का पहला मत उल्लेखित है और मशाइख ने फ़रमाया कि जो इस स्थान पर उल्लेखित है वही सबसे सही है, यह मुहीत में है।

यदि ज़ैद ने अम्र को कुछ अमानत (वदीअत) दी, फिर उसने वह अमानत उसे हिबा (उपहार) कर दी, फिर वह मुकर गया और दो गवाहों ने ज़ैद पर इसकी गवाही दी और कब्ज़े के मुआयने की गवाही नहीं दी तो यह जायज़ है। और अगर वाहब ने इससे इनकार किया कि वह चीज़ हिबा के दिन मौहूब लह के कब्ज़े में थी और गवाहों ने हिबा की गवाही दी लेकिन न तो कब्ज़े के मुआयने की गवाही दी और न ही वाहब के इक़रार की गवाही दी, हालांकि जिस दिन मुकदमा पेश हुआ उस दिन वह चीज़ मौहूब लह के कब्ज़े में मौजूद है, तो भी जायज़ है, बशर्ते कि वाहब जीवित हो और अगर वह मर गया हो तो गवाहों की गवाही बातिल (अमान्य) है, यह मब्सूत में है।

ऐसी स्थिति का वर्णन जिसमें मौहूब लह से शपथ ली जाएगी कि 'अल्लाह की कसम, मैंने वाहब के लिए बदले (एवज़) की शर्त नहीं रखी थी'

ज़ैद ने अम्र को कोई चीज़ हिबा की, फिर कहा कि मैंने तुझे वह चीज़ केवल अमानत रखने के लिए दी थी, तो शपथ के साथ मालिक की बात स्वीकार की जाएगी और जब वह शपथ ले लेगा तो वह चीज़ वापस ले लेगा। फिर अगर मालूम हुआ कि वह चीज़ नष्ट हो गई है, तो यदि 'मुस्तौदअ' (अमानत रखने वाले) के हिबा होने का दावा करने के बाद नष्ट हुई है, तो मुस्तौदअ उसकी कीमत का ज़िम्मेदार होगा, और यदि हिबा के दावे से पहले नष्ट हुई है, तो मुस्तौदअ पर कोई ज़िम्मेदारी (ज़मान) नहीं आएगी, यह मुहीत में है। ज़ैद ने अम्र को एक गुलाम हिबा किया और अम्र ने कब्ज़ा कर लिया, फिर खालिद ने

आकर दावा किया कि मैंने हिबा और कब्ज़ा होने से पहले यह गुलाम ज़ैद से खरीदा है और गवाह पेश किए तो हिबा बातिल हो जाएगा। और अगर गवाहों ने हिबा से पहले खरीदने की गवाही नहीं दी, सिर्फ खरीदने की गवाही दी, तो वह गुलाम मौहूब लह को दिया जाएगा। इसी तरह अगर खरीद के गवाहों ने महीने या साल के हिसाब से तारीख़ बताई तो भी यही हुक्म है। और अगर गुलाम वाहब के कब्ज़े में हो और मौहूब लह ने गवाह पेश किए कि उसने मुझे बेचने से पहले हिबा किया था और मैंने कब्ज़ा कर लिया था, और खरीदार (मुश्तरी) ने गवाह पेश किए कि मैंने हिबा से पहले खरीद कर कब्ज़ा कर लिया था, तो वह गुलाम मुश्तरी को मिलेगा, यह ज़खीरा में है। मुंतक़ा में इमाम अबू यूसुफ़ रहमतुल्लाह अलैहि से रिवायत है कि वाहब और मौहूब लह ने हिबा की एवज़ (बदले) की शर्त पर सहमति व्यक्त की, लेकिन एवज़ की मात्रा में मतभेद किया। वाहब ने कहा कि एक हज़ार दिरहम हैं और मौहूब लह ने कहा कि पाँच सौ दिरहम हैं और अभी एवज़ पर कब्ज़ा नहीं हुआ है और मौहूब लह (चीज़) वैसे ही मौजूद है, तो वाहब को अधिकार है कि वह चाहे तो पाँच सौ दिरहम ले ले या अपना हिबा वापस ले ले। और अगर मौहूब चीज़ को उसने नष्ट कर दिया हो, तो वह उसकी कीमत वापस ले ले। और अगर दोनों ने मूल एवज़ में मतभेद किया, मौहूब लह ने कहा कि मैंने तुम्हारे लिए बिल्कुल एवज़ की शर्त नहीं रखी थी, तो उसी की बात स्वीकार की जाएगी और वाहब को अपने हिबा से पलटने (रुजू) का अधिकार होगा, बशर्ते कि मौहूब चीज़ मौजूद हो, और अगर वह नष्ट हो गई हो तो मौहूब लह पर कोई हर्जाना नहीं होगा। लेकिन इस स्थिति में मौहूब लह से शपथ ली जाएगी कि 'अल्लाह की कसम, मैंने वाहब के लिए एवज़ देने की शर्त नहीं रखी थी', यह मुहीत में है।

1. उनका कथन 'इक़रार' का अर्थ है कि उसका इक़रार उस पर प्रमाण है, अतः वह उत्तरदायी है। 2. उनका कथन 'जायज़ है' क्योंकि अमानत का कब्ज़ा हिबा के कब्ज़े का प्रतिनिधि बन जाता है, जैसे कि इसके विपरीत होता है, इसलिए कब्ज़े के मुआयने की गवाही देने की आवश्यकता नहीं है।

معائنہ کی گواہی دی اور دوسرے نے واہب کے اقرار کی کہ موہوب لہ نے قبضہ کر لیا ہے گواہی دی تو بلا خلاف گواہی مقبول نہ ہوگی اور اگر غلام موہوب لہ کے قبضہ میں ہو اور گواہوں نے واہب کے اقرار کی کہ موہوب لہ نے قبضہ کر لیا ہے گواہی دی تو یہ گواہی امام اعظمؒ کے اول و دوم دونوں قولوں کے موافق جائز ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر واہب نے قاضی کے سامنے ایسا اقرار کیا حالانکہ غلام اس کے قبضہ میں ہے تو اس کے اقرار سے غلام لے لیا جائے گا اسی طرح یہ مسئلہ اس مقام پر مذکور ہے اور امام اعظمؒ کا اول و ثانی قول مذکور نہیں ہے اور کتاب الاقرار میں امام اعظمؒ کا اول قول مذکور ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ جو اس مقام پر مذکور ہے یہی اصح ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر زید نے عمرو کو کچھ ودیعت دی پھر وہ ودیعت اس کو ہبہ کر دی پھر انکار کر گیا اور دو گواہوں نے زید پر اس کی گواہی دی اور قبضہ کے معائنہ کی گواہی نہ دی تو یہ جائز ہے اور اگر واہب نے اس سے انکار کیا کہ وہ شے موہوب لہ کی قبضہ ہبہ کے روز تھی اور گواہوں نے ہبہ کی گواہی دی اور معائنہ قبضہ کی گواہی نہ دی اور نہ واہب کے اقرار کی گواہی دی حالانکہ جس روز خصومت پیش ہوئی اس دن وہ شے موہوب لہ کے قبضہ میں موجود ہے تو بھی جائز ہے بشرطیکہ واہب زندہ موجود ہو اور اگر مر گیا ہو تو گواہوں کی گواہی باطل ہے یہ مبسوط میں ہے۔

ایسی صورت کا بیان جس میں موہوب لہ سے قسم لی جائے گی کہ واللہ میں نے واہب کے واسطے عوض دینے کی شرط نہیں کی تھی☆

زید نے عمرو کو کوئی شے ہبہ کی پھر کہا کہ میں نے تجھے وہ شے فقط ودیعت رکھنے کو دی تھی تو قسم سے مالک کا قول قبول ہوگا اور جب اس نے قسم کھا لی تو وہ شے واپس لے گا پھر اگر معلوم ہوا کہ وہ شے تلف ہوگئی ہے پس اگر مستودع کے ہبہ ہونے کا دعویٰ کرنے کے بعد تلف ہوئی ہے تو مستودع اس کی قیمت کا ضامن ہوگا اور اگر ہبہ کے دعویٰ سے پہلے وہ تلف ہوئی تو مستودع پر ضمان نہ آئے گی یہ محیط میں ہے۔ زید نے عمرو کو ایک غلام ہبہ کیا اور عمرو نے قبضہ کر لیا پھر خالد نے آکر دعویٰ کیا کہ میں نے ہبہ و قبضہ ہونے سے پہلے یہ غلام زید سے خریدا ہے اور گواہ قائم کئے تو ہبہ باطل ہو جائے گا اور اگر گواہوں نے ہبہ سے پہلے خریدنے کی گواہی نہ دی صرف خریدنے کی گواہی دی تو وہ غلام موہوب لہ کو دیا جائے گا اسی طرح اگر خرید کے گواہوں نے مہینہ یا سال کے حساب سے تاریخ بیان کی تو بھی یہی حکم ہے اور اگر غلام واہب کے قبضہ میں ہو اور موہوب لہ نے گواہ قائم کئے کہ اس نے مجھے فروخت کرنے سے پہلے ہبہ کیا اور میں نے قبضہ کر لیا اور مشتری نے گواہ قائم کئے کہ میں نے ہبہ سے پہلے خرید کر کے قبضہ کر لیا ہے تو وہ غلام مشتری کو ملے گا یہ ذخیرہ میں ہے منتقٰی میں امام ابو یوسفؒ سے بروایت شریح مذکور ہے کہ واہب و موہوب لہ نے ہبہ کے بشرط عوض ہونے پر اتفاق کیا مگر مقدار عوض میں اختلاف کیا واہب نے کہا کہ ہزار درہم ہیں اور موہوب لہ نے کہا کہ پانچ سو درہم ہیں اور ہنوز عوض پر قبضہ نہیں ہوا ہے اور موہوب لہ بعینہ قائم ہے تو واہب کو اختیار ہے کہ چاہے پانچ سو درہم پر قبضہ کرے یا اپنے ہبہ کو واپس کر لے اور اگر شے موہوب کو اس نے تلف کر دیا ہو تو چاہے اس کی قیمت واپس لے اور اگر دونوں نے اصل عوض میں اختلاف کیا موہوب لہ نے کہا کہ میں نے تیرے واسطے بالکل عوض کی شرط نہیں کی ہے تو اسی کا قول قبول ہوگا اور واہب کو اپنے ہبہ سے رجوع کرنے کا اختیار ہوگا بشرطیکہ موہوب چیز قائم ہو اور اگر مستہلک ہو گئی تو موہوب لہ پر کچھ ڈانڈ نہ آئے گا لیکن اس صورت میں موہوب لہ

سے قسم لی جائے گی کہ واللہ میں نے واہب کے واسطے عوض دینے کی شرط نہیں کی تھی یہ محیط میں ہے۔

1۔ قولہ اقرار یعنی اس کا اقرار اس پر حجت ہے پس وہ ماخوذ ہے۔ 2۔ قولہ جائز ہے کیونکہ قبضہ ودیعت اس قبضہ ہبہ کا نائب ہو جاتا ہے جیسے برعکس تو معائنہ قبضہ کی گواہی دینے کی ضرورت نہیں ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 | 111 | Kitab al-Hiba (Book of Gifts)

A house is in the possession of Zaid. He says to Amr, "You gave me this house as *Sadaqah* (charity) and permitted its possession; I have taken possession of it." In this case, the word of the donor (*Musaddiq*) shall be accepted. If the possessor (Zaid) says, "This house was already in my possession, then you gave it to me as *Sadaqah* and thus the *Sadaqah* became valid," while the donor says, "No, it was in my possession and you possessed it without my permission," then the word of the recipient (*Musaddiq-alayhi*) shall be accepted. If Zaid claims a slave who is in Amr's possession, saying, "I gifted it to Amr," although the slave was absent from both at the time of the gift, and subsequently the recipient took possession without permission, while Amr says, "You gifted it and I possessed it with your permission," then the word of the recipient shall be accepted. However, if the recipient says, "At the time you gifted it to me, it was in your residence (house) and not present before us, and you gave me permission to take possession, which I did," his word shall not be verified. This is mentioned in *Fatawa Qazi Khan*. It is stated in *al-Muntaqa* that if a donor intends to revoke a gift and the recipient claims that the item has been lost or destroyed, the recipient's word shall be accepted without an oath. But if the donor specifies a certain object saying, "This was the gift," then the recipient shall be required to take an oath regarding it. It is stated in *al-Muhit* that if a husband says his wife gifted her *Mahr* (dower) to him during her health, and her heirs claim she gifted it during her terminal illness, the husband's word shall be accepted. This is in *Khazanat al-Fatawa*. If a recipient, who is also an heir, disagrees with another heir—one claiming the gift occurred during health and the other during illness—the word of the claimant of health shall be accepted, because the actions of a sick person are valid, and only gratuitous acts (*Tabarru'at*) are annulled after death; there is a disagreement on this. Thus, the word of the one who denies the defect (illness) shall be accepted. Some have said that the word of the claimant of illness shall be accepted because he denies the binding nature of the ownership contract. This is in *al-Qunyah*.

A person purchased jewelry and gave it to his wife, which she continued to use until her death. A dispute then arose between her heirs and the husband whether it was a gift (*Hiba*) or a loan for use (*'Ariyat*). The husband's word under oath shall be accepted that he gave it as a loan, because he denies the gift. This is written in *Jawahir al-Fatawa*. If a claimant says, "Your father gifted this thing to me," and then possesses it after the father's death, while the heir says, "I possessed it during his lifetime," and the item is in the possession of the claimant of the gift, then the heir's word shall be

accepted. This is written in *al-Zakhirah*. If a donor intends to revoke a gift and the recipient says, "I am your real brother," or "I have given you compensation (*'Iwaz*) for it," or "You gave me this as *Sadaqah*," and the donor denies it, the donor's word shall be taken. Similarly, if the gift was a slave girl and the recipient says, "You gifted her to me as a minor, then she grew up under my care and her value increased," and the donor denies it, the donor's word shall be taken; this is based on *Istihsan* (juristic preference), whereas *Qiyas* (analogical reasoning) suggests that the recipient's word should be accepted. This is in *al-Muhit*, and the same ruling applies to every natural increase. This is in *Khazanat al-Muftin*. If the recipient claims the slave girl became fat (healthy) under his care and the donor denies it, then according to us, the donor's word shall be accepted. This is in *al-Kafi*.

If the gifted item is land on which a building has been constructed or trees planted, or *Sattu* (barley flour) mixed with butter etc., or cloth that has been dyed or sewn, and the recipient says, "When you gifted me the land, it was an open field, and I built the structure and planted the trees," or "The *Sattu* was unmixed or the cloth was undyed when gifted, and I prepared or dyed it," while the donor says, "No..."

---

1 - The word [of the donor] is verified because they agreed that the slave was not present at the time of the gift; thus, witnesses should be brought for the permission of possession. 2 - The word "only" means if the person dies; indeed, any transaction made during terminal illness (*Marz al-Mawt*) that cannot be completed is revoked, even if it took effect during their lifetime. 3 - The word "brother" refers to close relatives (*Mahram*) between whom revocation of a gift is not permissible.

ज़ैद के कब्ज़े में एक घर है, उसने अम्र से कहा कि तुमने यह घर मुझे सदका (दान) दिया और कब्ज़ा करने की अनुमति दी, मैंने इस पर कब्ज़ा कर लिया, तो मुसद्दिक़ (दाता) का कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि कब्ज़ा करने वाले ने कहा कि यह घर मेरे कब्ज़े में था, फिर तुमने मुझे सदका दिया और वह सदका वैध हो गया, और दाता ने कहा कि नहीं, बल्कि यह मेरे कब्ज़े में था और तुमने बिना मेरी अनुमति के इस पर कब्ज़ा कर लिया, तो मुसद्दिक़-अलैह (प्राप्तकर्ता) का कथन स्वीकार किया जाएगा। यदि ज़ैद ने एक गुलाम का दावा किया जो अम्र के कब्ज़े में है और कहा कि मैंने अम्र को हिबा (उपहार) किया था, जबकि वह गुलाम उस समय हम दोनों से अनुपस्थित था, फिर प्राप्तकर्ता ने मेरी अनुमति के बिना उस पर कब्ज़ा कर लिया है, और अम्र ने कहा कि तुमने मुझे हिबा किया और मैंने तुम्हारी अनुमति से उस पर कब्ज़ा किया है, तो प्राप्तकर्ता का कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि प्राप्तकर्ता ने कहा कि जिस समय तुमने मुझे हिबा किया, वह तुम्हारे घर में था लेकिन हमारे सामने मौजूद नहीं था और तुमने मुझे कब्ज़ा करने की अनुमति दी थी, मैंने कब्ज़ा कर लिया, तो उसके कथन की पुष्टि नहीं की जाएगी। यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है। मुंतक़ी में है कि यदि दाता दान वापस लेने का इरादा करे और प्राप्तकर्ता दावा करे कि वह नष्ट हो गया है, तो प्राप्तकर्ता का कथन स्वीकार किया जाएगा और उस पर कोई शपथ नहीं होगी। फिर यदि दाता किसी चीज़ को विशेष रूप से बता दे कि यही हिबा थी, तो प्राप्तकर्ता से उस पर शपथ ली जाएगी। मुहीत में है कि यदि पति ने कहा कि पत्नी ने स्वस्थ अवस्था में मुझे मेहर हिबा किया है और पत्नी के वारिसों ने कहा कि बल्कि उसने अपनी बीमारी में हिबा किया है, तो पति का कथन स्वीकार किया जाएगा। यह खज़ानतुल फ़तावा में है। प्राप्तकर्ता जो एक वारिस भी है, यदि दूसरे वारिस के साथ मतभेद करता है - एक ने कहा हिबा स्वस्थ अवस्था में हुआ और दूसरे ने कहा बीमारी में, तो स्वस्थ अवस्था का दावा करने वाले का कथन स्वीकार किया जाएगा क्योंकि बीमार व्यक्ति के कार्य लागू होते हैं, केवल मृत्यु के बाद के स्वैच्छिक दान (تبرعات) ही रद्द होते हैं और इसी में मतभेद है। अतः कमी (कमी करने वाले) का इनकार करने वाले का कथन स्वीकार किया जाएगा और कुछ ने कहा कि बीमारी का दावा करने वाले का कथन स्वीकार होगा क्योंकि वह स्वामित्व के अनुबंध की अनिवार्यता का इनकार करता है। यह क़ुनिया में है।

एक व्यक्ति ने एक आभूषण खरीदकर अपनी पत्नी को दे दिया, वह उसे अपने उपयोग में लाती रही, फिर वह मर गई और उसके वारिसों और पति के बीच विवाद हुआ कि यह हिबा था या आरियत

(उपयोग के लिए ऋण) थी, तो शपथ के साथ पति का कथन स्वीकार किया जाएगा कि उसने आरियत दिया था, क्योंकि वह दान का इनकार कर रहा है। यह जवाहरुल फ़तावा में लिखा है। यदि किसी वादी से कहा गया कि यह चीज़ मुझे मेरे पिता ने हिबा की थी, फिर तुमने उनकी मृत्यु के बाद इस पर कब्ज़ा किया, और प्राप्तकर्ता ने कहा कि मैंने उनके जीवनकाल में कब्ज़ा किया है और वह वस्तु हिबा के वादी के कब्ज़े में है, तो वारिस का कथन स्वीकार किया जाएगा। यह ज़ख़ीरा में लिखा है। यदि दाता हिबा वापस लेने का इरादा करे और प्राप्तकर्ता कहे कि मैं तुम्हारा सगा भाई हूँ या मैंने तुम्हें बदले में (एवज़) कुछ दे दिया है या तुमने मुझे यह चीज़ सदक़ा में दी है, और दाता उसे झुठला दे, तो दाता का कथन माना जाएगा। इसी तरह यदि हिबा में कोई दासी हो और प्राप्तकर्ता कहे कि तुमने मुझे छोटी बच्ची हिबा की थी, फिर वह मेरे पास बड़ी हुई और उसकी कीमत बढ़ गई, और दाता ने झुठला दिया, तो दाता का कथन माना जाएगा और यह इस्तिहसान (न्यायिक वरीयता) है, जबकि कयास (तर्क) चाहता है कि प्राप्तकर्ता का कथन स्वीकार हो। यह मुहीत में है और यही नियम हर प्रकार की प्राकृतिक वृद्धि में है। यह खज़ानतुल मुफ़्तीन में है। और यदि प्राप्तकर्ता दावा करे कि वह दासी मेरे पास आकर मोटी (सेहतमंद) हो गई और दाता ने झुठला दिया, तो हमारे निकट दाता का कथन स्वीकार होगा। यह काफ़ी में है।

यदि हिबा की चीज़ कोई ज़मीन हो जिसमें इमारत बनी है और पेड़ लगे हैं, या सत्तू हो जो मक्खन आदि में मिलाया गया है, या कपड़ा हो जो रंगा हुआ या सिला हुआ है, तो यदि प्राप्तकर्ता ने कहा कि जब तुमने मुझे ज़मीन हिबा की थी तब वह मैदान थी, मैंने उसमें इमारत बनवाई और पेड़ लगाए हैं, या सत्तू बिना मिलावट के या कपड़ा बिना रंगे हुए हिबा किया था, फिर मैंने उसे तैयार किया या रंगाया है, और दाता ने कहा कि नहीं...

---

1 - दाता का कथन माना जाएगा क्योंकि इस बात पर सहमति है कि गुलाम हिबा के समय सामने नहीं था, अतः उसे कब्ज़े की अनुमति पर गवाह लाने चाहिए। 2 - 'सिर्फ का अर्थ है कि यदि मृत्यु हो जाए, तो मरज़ुल मौत (प्राणघातक रोग) के दौरान किया गया वह कार्य जो पूरा न हो सका हो, रद्द कर दिया जाता है, चाहे वह जीवनकाल में लागू हो गया हो। 3 - 'भाई' से तात्पर्य उन करीबी रिश्तेदारों (महरम) से है जिनके बीच दान वापस लेना हलाल (वैध) नहीं है।

زید کے قبضہ میں ایک گھر ہے اس نے عمرو سے کہا کہ تو نے یہ گھر مجھے صدقہ دیا اور قبضہ کی اجازت دی میں نے اس پر قبضہ کر لیا تو متصدق کا قول قبول ہوگا اور اگر قابض نے کہا کہ یہ گھر میرے قبضہ میں تھا پھر تو نے مجھے صدقہ دیا اور وہ صدقہ جائز ہو گیا اور متصدق نے کہا کہ نہیں بلکہ میرے قبضہ میں تھا تو نے میری بلا اجازت اس پر قبضہ کر لیا تو متصدق علیہ کا قول قبول ہوگا اگر زید نے ایک غلام کا کہ جو عمرو کے قبضہ میں ہے دعویٰ کیا اور کہا کہ میں نے عمرو کو ہبہ کیا حالانکہ یہ غلام اس وقت ہم دونوں سے غائب تھا پھر موہوب لہ نے میری بلا اجازت اس پر قبضہ کر لیا ہے اور عمرو نے کہا کہ تو نے مجھے ہبہ کیا اور میں نے تیری اجازت سے اس پر قبضہ کیا ہے تو موہوب لہ کا قول قبول ہوگا اور اگر موہوب لہ نے کہا کہ جس وقت تو نے مجھے ہبہ کیا ہے اس وقت تیری منزل یعنی گھر میں تھا ہمارے سامنے موجود نہ تھا اور تو نے مجھے قبضہ کر لینے کی اجازت دے دی تھی میں نے قبضہ کر لیا تو اس کے قول کی تصدیق نہ کی جائے گی یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ منتقی میں ہے کہ اگر واہب نے ہبہ سے رجوع کرنے کا ارادہ کیا اور موہوب لہ نے دعویٰ کیا کہ وہ تلف ہو گیا ہے تو موہوب لہ کا قول قبول ہوگا اور اس پر قسم نہ آئے گی پھر اگر واہب نے کوئی شے معین کر دی اور کہا کہ یہی ہبہ تھی تو موہوب لہ سے اس پر قسم لی جائے گی محیط میں ہے اگر شوہر نے کہا کہ بیوی نے مجھے اپنی صحت میں مہر ہبہ کیا ہے اور بیوی کے وارثوں نے کہا بلکہ اس نے اپنے مرض میں ہبہ کیا ہے تو شوہر کا قول قبول ہوگا یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے موہوب لہ نے جو وارث بھی ہے دوسرے وارث کے ساتھ اختلاف کیا ایک نے کہا کہ ہبہ صحت میں واقع ہوا اور دوسرے نے کہا کہ مرض میں ہوا تو مدعی صحت کا قول قبول ہوگا کیونکہ تصرفات مریض کے نافذ ہوتے ہیں صرف

تبرعات بعد موت کے انتقاض ہوتا ہے اور اسی میں اختلاف ہے پس منکر نقص کا قول قبول ہوگا اور بعض نے فرمایا کہ مدعی مرض کا قول قبول ہوگا کیونکہ لزوم عقد ملک کا منکر ہے یہ قنیہ میں ہے۔

ایک شخص نے ایک زیور خرید کر کے اپنی بیوی کو دے دیا وہ اس کو اپنے استعمال میں لاتی رہی پھر مر گئی اور اس کے وارثوں اور شوہر میں جھگڑا ہوا کہ یہ ہبہ تھا یا عاریت تھی تو قسم سے شوہر کا قول قبول ہوگا کہ عاریت دیا تھا کیونکہ وہ ہبہ کا منکر ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں لکھا ہے۔ اگر مدعیہ عالیہ سے کہا کہ تجھے یہ چیز میرے والد نے ہبہ کی تھی پھر تو نے اس کی موت کے بعد اس پر قبضہ کیا اور موہوب لہ نے کہا کہ میں نے اس کی زندگی میں قبضہ کیا ہے اور وہ شے مدعی ہبہ کے قبضہ میں ہے تو وارث کا قول قبول ہوگا یہ ذخیرہ میں لکھا ہے اگر واہب نے ہبہ سے رجوع کرنے کا ارادہ کیا اور موہوب لہ نے کہا کہ میں تیرا بھائی سگا ہوں یا میں نے تجھے عوض دے دیا ہے یا تو نے مجھے یہ چیز صدقہ میں دی ہے اور واہب نے اس کی تکذیب کی تو واہب کا قول لیا جائے گا اسی طرح اگر ہبہ میں کوئی باندی ہو اور موہوب لہ نے کہا کہ تو نے مجھے صغیرہ ہبہ کی تھی پھر میرے پاس بڑی ہوئی اور قیمت کی راہ سے اس میں بہتری آگئی اور واہب نے تکذیب کی تو واہب کا قول لیا جائے گا اور یہ استحسان ہے اور قیاس چاہتا ہے کہ موہوب لہ کا قول قبول ہو یہ محیط میں ہے اور یہی حکم ہر زیادتی متولدہ میں ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے اور اگر موہوب لہ نے دعویٰ کیا کہ وہ باندی میرے پاس موٹی ہوگئی اور واہب نے تکذیب کی تو ہمارے نزدیک واہب کا قول قبول ہوگا یہ کافی میں ہے۔

اگر ہبہ کی چیز کوئی زمین ہو کہ اس میں عمارت بنی اور درخت لگے ہیں یا ستو ہوں کہ وہ مسکہ وغیرہ میں لتھ کئے ہوئے ہیں یا کپڑا ہو کہ وہ رنگا ہوا یا سلا ہوا ہے پس موہوب لہ نے کہا کہ تو نے مجھے زمین جب ہبہ کی میدان تھی میں نے اس میں عمارت بنوائی اور درخت لگائے ہیں یا

ستو بدوں لتھ کئے ہوئے یا کپڑا بدوں رنگ کا ہبہ کیا تھا پھر میں نے لتھ کرائے یا رنگایا ہے اور واہب نے کہا کہ نہیں

---

1 - قولہ تصدیق کیونکہ غلام ہبہ کے اس وقت سامنے نہ ہونے پر اتفاق کیا تو قبضہ کی اجازت پر گواہ لائے۔ 2 - قولہ صرف یعنی مر جائے تو البتہ جو معاملہ مرض الموت میں پورا نہ ہو سکے وہ توڑ دیا جاتا ہے اگرچہ اس کی زندگی میں نفاذ ہو گیا ہو۔ 3 - قولہ بھائی یعنی قرابتی محرم ہوں تو رجوع کرنا حلال نہیں ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume (4) 112 Book of Gifts

"...rather, I gifted it to you just as it is now," then the word of the recipient (mouhoub lahu) shall be accepted. Similarly, if there is a dispute regarding the structure of a house or the hilt of a sword, the same ruling applies; this is found in 'Al-Muheet'. In 'Al-Muntaqa', it is mentioned from Imam Muhammad, as narrated by Ibn Sama'ah, that Zaid gifted a slave girl to Amr, and Amr took possession, and children were born from her. Then Zaid established witnesses that he had made the slave girl 'Mudabbar' (promised freedom after death) before gifting her to Amr. Imam Muhammad stated that the donor shall take back the slave girl, her compensation (aqr), and the price of her offspring. Similarly, if the donor (wahib) died and the slave girl produced witnesses that Zaid had made her 'Mudabbar' before gifting her to that person, the same ruling applies; this is in 'Al-Muheet'. In 'Fatawa Atabiyyah', it is said: if the donor made the slave girl 'Umm al-Walad' and she produced witnesses that the donor had made her 'Mudabbar' [before the gift], the donor shall take her, her compensation, and the price of her child, and the child will also be free; this is in 'Tatar-Khaniyah'.

The Issue Concerning the Testimony of a 'Mahjoor' (Restricted) Slave Regarding a Gift

Zaid gifted Amr's slave to Khalid without his permission and delivered him. Later Amr claimed, "This is my slave," and produced witnesses, and the Qazi (judge) issued a decree in his favor. Subsequently, Amr gave permission for the gift of the slave. Khassaf mentioned that according to Imam al-Azam (Abu Hanifa), this permission will not be valid. This is based on the narration from Imam al-Azam that a judge's decree in favor of an entitled party nullifies past contracts (uqud-e-maziya); meaning previous contracts become void. However, according to 'Zahir al-Riwayah', they are not nullified. Shams al-A'immah al-Halwani has mentioned similarly. When a contract is not nullified due to entitlement, the gift will also not be nullified; thus, the entitled person's authorization will be valid. In the case of a sale, the fatwa follows 'Zahir al-Riwayah'. One person said to another, "You gifted me a thousand dirhams," then after remaining silent, said, "I have not taken possession of it," then his word will be accepted, and the fatwa is based on this; this is in 'Jawahir al-Akhlati'. If a woman gifted something to her husband and claimed, "My husband forced me to give the gift," her claim will be heard; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. A woman gifted her mahr (dower) to her husband and said, "I am an adult," but afterwards she said, "I was not an adult," thus contradicting her own statement. If she has reached the age of adult

women of that period, or if any sign of puberty is found in her, her statement will not be verified. If it is not so, then her word regarding not being an adult will be accepted; this is in 'Khazanat al-Fatawa'. In 'Baqali' it is stated that it is permissible to revoke what was gifted to a slave in the absence of his master, provided that the slave is 'Ma'zun' (authorized). The donor's claim that the slave is authorized shall be verified, and witnesses from the slave claiming he is 'Mahjoor' (restricted) will not be accepted. However, if witnesses testified to the donor's admission that the slave is 'Mahjoor', then the testimony will be accepted. In the absence of witnesses, the donor will be asked to swear an oath upon his knowledge. If the slave has disappeared while the gift is still with him, no litigation can be pursued against the master. If the gift is with the master, he will be considered the opponent, provided he verifies the donor's statement or witnesses are established; this is in 'Al-Muheet'. A person said to another, "I gifted this slave to you yesterday, but you did not accept," then the donor's word will be accepted; this is in 'Fatawa Qazi Khan'.

---

1. His statement that "this...": meaning if the slave produced witnesses who testified that this slave is 'Mahjoor', it is unacceptable; but if the witnesses said that the donor admitted before us that he is 'Mahjoor', then it is acceptable.

फतावा-ए-आलमगिरी ..... जिल्द (4) 112 किताब अल-हिबा

"...बल्कि मैंने वैसी ही जैसे अब है तुझे हिबा (दान) की थी," तो मौहूब लह (उपहार प्राप्तकर्ता) का कथन स्वीकार किया जाएगा। इसी प्रकार यदि घर के निर्माण या तलवार की सजावट में ऐसा मतभेद हो तो भी यही नियम है; यह 'मुहीत' में है। 'मुंतक़ा' में इमाम मोहम्मद (स.अ.व.) से इब्न समाआ की रिवायत (कथन) के अनुसार उल्लेख है कि ज़ैद ने अम्र को एक दासी दान में दी और अम्र ने उस पर कब्ज़ा कर लिया और उससे संतान उत्पन्न हुई। फिर ज़ैद ने गवाह पेश किए कि मैंने अम्र को दान देने से पहले उस दासी को 'मुदब्बर' (मृत्यु के बाद स्वतंत्र होने वाली) घोषित कर दिया था, तो इमाम मोहम्मद (स.अ.व.) ने फरमाया कि वाहिब (दाता) उस दासी, उसका हर्जाना और उसकी संतान की कीमत ले लेगा। इसी प्रकार यदि दाता मर गया और दासी ने गवाह दिए कि उस व्यक्ति को दान करने से पहले ज़ैद ने मुझे मुदब्बर बना दिया था, तो भी यही नियम है; यह 'मुहीत' में है। 'फतावा अताबिया' में कहा गया है कि यदि दाता ने दासी को 'उम्म-उल-वलद' बना लिया और दासी ने गवाह दिए कि वाहिब ने मुझे मुदब्बर कर दिया था, तो वाहिब उसे, उसके हर्जाने और उसके बच्चे की कीमत ले लेगा और बच्चा भी स्वतंत्र होगा; यह 'तातार खानिया' में है।

हिबा के संबंध में गुलाम-ए-महजूर (प्रतिबंधित दास) की गवाही का मसला

ज़ैद ने अम्र के गुलाम को उसकी अनुमति के बिना खालिद को दान कर दिया और उसे सौंप दिया। फिर अम्र ने दावा किया कि "यह मेरा गुलाम है" और गवाह पेश किए, और काज़ी (न्यायाधीश) ने उसके पक्ष में डिग्री (आदेश) जारी कर दी। फिर अम्र ने गुलाम के दान की अनुमति दे दी। खसाफ़ ने उल्लेख किया है कि इमाम-ए-आजम (अबू हनीफा) के अनुसार अनुमति मान्य नहीं होगी। यह उस रिवायत पर आधारित है जो इमाम-ए-आजम से वर्णित है कि हकदार के नाम पर काज़ी का डिग्री जारी कर देना पिछले अनुबंधों (अकूद-ए-माज़िया) को निरस्त कर देता है, यानी पिछले अनुबंध रद्द हो जाते हैं। लेकिन 'ज़ाहिर-उर-रिवायत' के अनुसार वे रद्द नहीं होते हैं। शम्स-उल-आइम्मा हलवानी ने भी ऐसा ही उल्लेख किया है। और जब हकदारी के कारण अनुबंध रद्द नहीं होता है, तो दान भी रद्द नहीं होगा, इसलिए हकदार का अनुमति देना वैध होगा। बिक्री की स्थिति में 'ज़ाहिर-उर-रिवायत' के अनुसार यही फतवा है। यदि किसी ने दूसरे से कहा कि "तूने मुझे एक हज़ार दिरहम दान किए", फिर चुप रहने के बाद कहा कि "मैंने उस पर कब्ज़ा नहीं किया," तो उसी का कथन स्वीकार किया जाएगा और इसी पर फतवा है; यह 'जवाहर अल-अखलाती' में है। यदि किसी महिला ने अपने पति को कोई चीज़ दान की और दावा किया कि "मेरे पति ने दान के लिए मुझसे ज़बरदस्ती की है," तो

उसका दावा सुना जाएगा; यह 'फतावा काज़ी खान' में है। एक महिला ने अपना महर पति को दान कर दिया और कहा कि "मैं वयस्क हूँ," फिर उसके बाद कहा कि "मैं वयस्क नहीं थी" और अपने स्वयं के कथन का खंडन किया। यदि वह उस समय की वयस्क महिलाओं की आयु तक पहुँच गई है या उसमें वयस्कता के लक्षण पाए जाते हैं, तो उसके कथन की पुष्टि नहीं होगी। यदि ऐसा नहीं है, तो वयस्क न होने के संबंध में उसी का कथन स्वीकार किया जाएगा; यह 'खज़ाना-उल-फतावा' में है। 'बक़ाली' में है कि जो चीज़ गुलाम को स्वामी की अनुपस्थिति में दान की गई, उससे मुकरना (रुजू करना) वैध है बशर्ते गुलाम 'माज़ून' (अधिकृत) हो। दाता का यह कहना कि गुलाम माज़ून है, सत्य माना जाएगा, और गुलाम के गवाह कि वह 'महजूर' (अक्षम) है, स्वीकार नहीं किए जाएंगे। लेकिन यदि गवाहों ने दाता के स्वीकारोक्ति की गवाही दी कि गुलाम महजूर है, तो गवाही स्वीकार की जाएगी। गवाह न होने की स्थिति में, दाता से उसके ज्ञान पर शपथ ली जाएगी। यदि गुलाम गायब हो गया है जबकि दान उसी के पास है, तो स्वामी के विरुद्ध कोई विवाद नहीं किया जा सकता। यदि दान स्वामी के पास हो, तो उसे विपक्षी माना जाएगा बशर्ते वह दाता के कथन की पुष्टि करे या गवाह पेश किए जाएं यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा, "मैंने तुझे यह गुलाम कल दान किया था लेकिन तूने स्वीकार नहीं किया," तो दाता का कथन स्वीकार किया जाएगा; यह 'फतावा काज़ी खान' में है।

---

1. उनका कथन कि "यह..." यानी यदि गुलाम ने गवाह दिए जिन्होंने गवाही दी कि यह गुलाम महजूर है तो यह अस्वीकार्य है; और यदि गवाहों ने कहा कि वाहिब ने हमारे सामने स्वीकार किया था कि वह महजूर है, तो यह स्वीकार्य है।

بلکہ میں نے ایسی ہی جیسی اب ہے تجھے ہبہ کی تھی تو موہوب لہ کا قول قبول ہوگا اسی طرح اگر دار کی عمارت یا تلوار کے حلیہ میں ایسا اختلاف کیا ہو تو بھی یہی حکم ہے یہ محیط میں ہے منتقٰی میں امام محمدؒ سے بروایت ابن سماعہ مذکور ہے کہ زید نے عمرو کو ایک باندی ہبہ کی اور عمرو نے قبضہ کر لیا اور اس سے اولاد ہوئی پھر زید نے گواہ قائم کئے کہ میں نے عمرو کو ہبہ کرنے سے پہلے باندی کو مدبر کر دیا تھا تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ باندی اور اس کا عقر اور اس کی اولاد کی قیمت لے لے گا اسی طرح اگر واہب مر گیا اور باندی نے گواہ دیئے کہ اس شخص کو ہبہ کرنے سے پہلے زید نے مجھے مدبر کر دیا تھا تو بھی یہی حکم ہے یہ محیط میں ہے۔ فتاویٰ عتابیہ میں ہے کہا گیا جو ہبہ کرنے والے نے باندی کو ام ولد بنا لیا اور باندی نے گواہ دیئے کہ واہب نے مجھے مدبر کر دیا تھا تو واہب اس کو اور اس کا عقر اور اس کے بچہ کی قیمت لے لے گا اور بچہ بھی آزاد ہو گا یہ تاتار خانیہ میں ہے۔

ہبہ کی بابت غلام محجور کی گواہی کا مسئلہ

زید نے عمر کا غلام بدوں اس کی اجازت کے خالد کو ہبہ کر کے سپرد کر دیا پھر عمرو نے دعویٰ کیا کہ یہ میرا غلام ہے اور گواہ دیئے اور قاضی نے اس کی ڈگری کر دی پھر عمرو نے غلام کے ہبہ کی اجازت دے دی تو خصاف نے ذکر کیا ہے کہ امام اعظمؒ کے نزدیک اجازت جائز نہ ہوگی اور یہ بناء بر اس روایت کے ہے جو امام اعظمؒ سے مروی ہے کہ مستحق کے نام قاضی کا ڈگری کر دینا عقودِ ماضیہ کے حق میں فتح ہوتا ہے یعنی عقودِ سابقہ فسخ ہو جاتے ہیں لیکن ظاہر الروایت کے موافق فسخ نہیں ہوتا ہے ایسا ہی شمس الائمہ حلوانیؒ نے ذکر کیا ہے اور جب

استحقاق کی وجہ سے فسخ نہیں ہوتی ہے تو ہبہ بھی فسخ نہ ہو گا پس مستحق کا اجازت دے دینا جائز ہو گا اور بیع کی صورت میں ظاہر الروایت کے موافق فتویٰ ہے ایک نے دوسرے سے کہا کہ تو نے مجھے ہزار درہم ہبہ کئے پھر بعد سکوت کرنے کے کہا کہ میں نے اس پر قبضہ نہیں کیا تو اسی کا قول قبول ہوگا اور اسی پر فتویٰ ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے اگر کسی عورت نے اپنے شوہر کو کوئی چیز ہبہ کی اور دعویٰ کیا کہ مجھ پر شوہر نے ہبہ کے واسطے زبردستی کی ہے تو اس کا دعویٰ مسموع ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ ایک عورت نے اپنا مہر شوہر کو ہبہ کیا اور کہا کہ میں بالغہ ہوں پھر اس کے بعد کہا کہ میں بالغہ نہ تھی اور اپنے نفس کی تکذیب کی پس اگر اس وقت کی بالغہ عورتوں کی میعاد تک پہنچ گئی ہو یا اس میں بالغ ہونے کی کوئی علامت پائی جاتی ہو تو اس کے قول کی تصدیق نہ ہوگی اور اگر ایسی نہ ہو تو بالغہ نہ ہونے کی بابت اسی کا قول قبول ہوگا یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے۔ بقالی میں ہے کہ جو چیز غلام کو مولیٰ کی غیبت میں ہبہ کی اس سے رجوع کرنا جائز ہے بشرطیکہ غلام ماذون ہو اور واہب کے اس کہنے کی کہ غلام ماذون ہے تصدیق کی جائے گی اور غلام کے گواہ کہ یہ محجور ہے مقبول نہ ہوں گے لیکن اگر گواہوں نے واہب کے اقرار کی کہ غلام محجور ہے گواہی دی تو گواہی قبول ہوگی اور گواہ نہ ہونے کی صورت میں واہب سے اس کے علم پر قسم لی جائے گی اور اگر غلام غائب ہو گیا حالانکہ ہبہ اسی کے پاس ہے تو مولیٰ سے کچھ خصومت نہیں کر سکتا ہے اور اگر مولیٰ کے پاس ہبہ ہو تو وہ خصم ٹھہرایا جائے گا بشرطیکہ واہب کے قول کی تصدیق کرے یا گواہ قائم ہوں یہ محیط میں ہے ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ میں نے تجھے یہ غلام کل کے روز ہبہ کیا تھا مگر تو نے قبول نہیں کیا تو واہب کا قول قبول ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

۱؎ قولہ کہ یہ .... یعنی اگر غلام نے گواہ دیئے جنہوں نے گواہی دی کہ یہ غلام محجور ہے غیر مقبول اور اگر گواہوں نے کہا کہ واہب نے ہمارے سامنے اقرار کیا تھا کہ محجور ہے مقبول ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (113) Book of Gifts (Kitab al-Hiba)

Chapter Ten: Concerning the Gift (Hiba) of a Sick Person

It is mentioned in 'Kitab al-Asl' that a gift (Hiba) or charity (Sadqa) made by a sick person (in death-bed illness) is not valid unless possession is taken. Once possession is established, it is valid up to one-third of the estate. If the donor (Wahib) dies before delivery of possession, the gift becomes void. It should be understood that a gift by a sick person is a contract of gift ('Aqd al-Hiba'), not a legacy (Wasiyyat). The limitation to one-third of the property is not because it is a legacy, but because the rights of the heirs are attached to the sick person's property. If he makes a gift as a favor, his favor will be limited to the amount prescribed by the Shariah, which is one-third. Since this act is deemed a contract of gift, all conditions of Hiba must be observed. One such condition is that the donee (Mauhub lahu) must take possession before the donor's death; this is stated in 'al-Muhit'. If a sick person gifts a house and the donee takes possession, and then the donor dies leaving no property other than that house, the donee shall keep one-third and return the remaining two-thirds to the heirs. This applies to both divisible and indivisible items, as stated in 'al-Mabsut'.

If a sick person gifts a female slave and the donee has intercourse with her, then the donor dies leaving debts that encompass the entire estate, the gift shall be revoked, and the donee must pay 'Uqr' (compensation for intercourse); this is the preferred legal opinion found in 'Jawahir al-Akhlati'. It is narrated that if a sick donor has intercourse with the gifted slave, the child's lineage shall not be established from the donor. The donee must pay 'Uqr' to the donor, and the donee shall receive one-third of the slave and the child, while the rest goes to the heirs. If the donor cuts off her hand, there are two narrations regarding the liability for 'Arsh' (indemnity), as mentioned in 'Tatar Khaniya'. If a female slave is gifted and the donee enters into a contract of manumission ('Mukatiba') with her, then the donor dies leaving no other property, the donee is liable to pay two-thirds of her value to the heirs, otherwise the contract will be annulled. If the Qazi (Judge) decrees the payment of two-thirds and the slave subsequently becomes unable to pay the manumission fee and returns to servitude, the heirs have no claim to her. However, if she becomes unable before the Qazi's decree, the heirs shall take two-thirds of the slave. Similarly, if the donee enters a 'Mukatiba' contract after the donor's death, the same rule applies as long as the Qazi hasn't decreed the return of two-thirds to the heirs. This is recorded in 'al-Mabsut'.

In 'Fatawa Ittabiya', it is stated that if a person gifts his only slave on the condition of a consideration ('Hiba bi Shart al-Iwadh') and stipulates that the consideration must be equal to or greater than two-thirds of the gift's value, it is valid. If it is less, the donee has the choice to either complete the two-thirds payment or return the entire gift. The same applies even without a specific condition, as per 'Tatar Khaniya'. If a sick person gifts a slave and delivers possession, and then the donee kills the donor (intentionally or accidentally), the slave must be returned to the donor's heirs; this is in 'al-Qunyah'. A person in his illness gifted a slave worth a thousand dirhams and delivered...

---

1. **Division (Taqseem):** A benefit currently obtained is divisible if it remains usable for the same purpose after partition; otherwise, it is not.
2. **Value (Qimat):** Meaning to give something in return whose value is at least two-thirds of the gift's value.
3. **The Slave:** Returning the slave is not the sole penalty for murder; this is in addition to 'Qisas' (retaliation) or 'Diyat' (blood money). If the killer is the slave himself, he returns to the heirs.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (113) किताबुल हिबा

दसवाँ अध्याय: बीमार व्यक्ति द्वारा उपहार (हिबा) देने के वर्णन में

किताबुल असल में उल्लेख है कि बीमार व्यक्ति (मरजुल मौत में) का हिबा या सदक़ा तब तक जायज़ नहीं है जब तक कि उस पर कब्ज़ा न हो जाए। और जब कब्ज़ा हो गया, तो वह कुल संपत्ति के एक-तिहाई हिस्से से जायज़ है। और यदि सौंपने (कब्ज़ा देने) से पहले दाता की मृत्यु हो जाए, तो हिबा शून्य (बातिल) हो गया। यह जानना चाहिए कि बीमार का हिबा करना 'अक़्द-ए-हिबा' (उपहार अनुबंध) है, वसीयत नहीं। और एक-तिहाई माल से इसका एतबार इस वजह से नहीं है कि वह वसीयत है, बल्कि इसलिए है कि वारिसों का हक बीमार के माल से संबंधित होता है। यदि उसने हिबा करके उपकार (एहसान) किया, तो उसका एहसान उसी सीमा तक माना जाएगा जितना शरीयत ने उसके लिए निर्धारित किया है, यानी एक-तिहाई। और जब इस कार्य को हिबा का अनुबंध माना गया, तो हिबा की सभी शर्तें लागू होंगी। इनमें से एक शर्त यह है कि दाता की मृत्यु से पहले उपहार प्राप्तकर्ता (मौहूब लहु) उस पर कब्ज़ा कर ले, यह 'मुहीत' में है। यदि बीमार ने कोई घर हिबा किया और प्राप्तकर्ता ने कब्ज़ा कर लिया, फिर दाता मर गया और उस घर के अलावा उसकी कोई और संपत्ति नहीं है, तो प्राप्तकर्ता एक-तिहाई हिस्सा ले ले और शेष दो-तिहाई वारिसों को वापस कर दे। यही नियम उन अन्य चीजों का है जो विभाजित हो सकती हैं या नहीं, यह 'मबसूत' में है।

एक बीमार ने किसी व्यक्ति को एक दासी (बांदी) उपहार में दी, प्राप्तकर्ता ने उससे संभोग किया, फिर दाता मर गया और उस पर इतना कर्ज निकला जो पूरी संपत्ति के बराबर है, तो उपहार वापस ले लिया जाएगा और प्राप्तकर्ता पर 'अक्र' (क्षतिपूर्ति) अनिवार्य होगा, यही प्रामाणिक मत है, यह 'जवाहिरुल अख़लाती' में है। एक रिवायत है कि यदि बीमार दाता ने उपहार में दी गई दासी से संभोग किया, तो बच्चे का वंश (नसब) दाता से सिद्ध नहीं होगा। प्राप्तकर्ता को उसका 'अक्र' देना दाता पर अनिवार्य होगा और प्राप्तकर्ता को दासी और बच्चे का एक-तिहाई हिस्सा मिलेगा, शेष दाता के वारिसों को दिया जाएगा। यदि दाता ने उसका हाथ काट दिया, तो इस पर 'अर्श' (जुर्माना) अनिवार्य होने के बारे में दो रिवायतें आई हैं, यह 'ताताारख़ानिया' में है। यदि उपहार में कोई दासी हो और प्राप्तकर्ता ने उसे 'मुकातबा' (मुक्ति अनुबंध) कर दिया, फिर बीमार मर गया और उस दासी के अलावा उसकी कोई संपत्ति नहीं है, तो प्राप्तकर्ता पर दासी की कीमत का दो-तिहाई वारिसों को वापस करना अनिवार्य होगा, अन्यथा अनुबंध रद्द कर दिया जाएगा। यदि काज़ी (न्यायाधीश) ने दो-तिहाई कीमत देने की डिक्री दे दी, और फिर वह दासी राशि चुकाने में असमर्थ होकर पुनः दासता में

आ गई, तो वारिसों के पास उसे लेने का कोई रास्ता नहीं है। यदि काज़ी के आदेश से पहले वह असमर्थ हुई, तो वारिस दो-तिहाई दासी ले लेंगे। इसी प्रकार यदि दाता की मृत्यु के बाद प्राप्तकर्ता ने उसे मुकातब बनाया हो, तब भी यही नियम है जब तक कि काज़ी ने दो-तिहाई वापसी की डिक्री वारिसों के नाम न कर दी हो, यानी अनुबंध काज़ी के फैसले से पहले हुआ हो, यह 'मबसूत' में लिखा है।

'फ़तावा इत्ताबिया' में है कि एक व्यक्ति ने अपना गुलाम (जिसके अलावा उसके पास और कुछ नहीं था) 'हिबा-बिशर्तुल-एवज़' (बदले की शर्त पर उपहार) किया और शर्त रखी कि बदले की कीमत उपहार के दो-तिहाई के बराबर या उससे अधिक हो, तो यह जायज़ है। यदि कम हो, तो प्राप्तकर्ता को अधिकार होगा कि वह दो-तिहाई तक पूरा करे या पूरा उपहार वापस कर दे। बिना शर्त के भी यही नियम है, यह 'ताऱारख़ानिया' में है। एक बीमार ने गुलाम हिबा किया और सौंप दिया, फिर प्राप्तकर्ता ने जानबूझकर या गलती से दाता की हत्या कर दी, तो वह गुलाम दाता के वारिसों को वापस कर दिया जाए, यह :कुन्या' में है। एक व्यक्ति ने अपनी बीमारी में एक गुलाम, जिसकी कीमत एक हज़ार दिरहम है, उपहार में दिया और सौंप दिया...

---

1. **विभाजन (तक़सीम):** जो लाभ अभी प्राप्त है, यदि बँटवारे के बाद भी वह उसी काम आ सके, तो वह विभाजित करने योग्य है, अन्यथा नहीं।
2. **कीमत:** यानी ऐसी चीज़ बदले में दे जिसकी कीमत उपहार के दो-तिहाई के बराबर या अधिक हो।
3. **गुलाम को:** यह सज़ा नहीं है कि हत्या का यही जुर्माना है, बल्कि यह जुर्माना क़िसास या दियत के अतिरिक्त है। और शायद कातिल यही गुलाम हो तो वारिसों को वापस मिलेगा।

دسواں باب: مریض کے ہبہ کے بیان میں

کتاب الاصل میں مذکور ہے کہ مریض کا ہبہ یا صدقہ جائز نہیں ہے مگر جبکہ اس پر قبضہ ہو جائے اور جب قبضہ ہو گیا تو تہائی مال سے جائز ہے اور اگر سپرد کرنے سے پہلے واہب مر گیا تو ہبہ باطل ہو گیا اور جاننا چاہئے کہ مریض کا ہبہ کرنا عقد ہبہ ہے وصیت نہیں اور تہائی مال سے اس کا اعتبار کرنا اس وجہ سے نہیں ہے کہ وہ وصیت ہے بلکہ اس واسطے ہے کہ وارثوں کا حق مریض کے مال سے متعلق ہوتا ہے اور اس نے ہبہ کر دینے میں احسان کیا تو اس کا احسان اس قدر مال سے ٹھہرایا جائے گا جتنا شرع نے اس کے واسطے قرار دیا ہے یعنی ایک تہائی اور جب یہ تصرف عقد ہبہ ٹھہرایا گیا تو جو شرائط ہبہ کے ہیں وہ مرعی ہوں گے اور از انجملہ ایک یہ شرط ہے کہ واہب کے مرنے سے پہلے موہوب لہ اس پر قبضہ کر لے یہ محیط میں ہے اگر مریض نے کوئی گھر ہبہ کیا اور موہوب لہ نے قبضہ کر لیا پھر واہب مر گیا اور سوائے اس گھر کے اس کا کچھ مال نہیں ہے تو موہوب لہ ایک تہائی لے لے اور باقی دو تہائی وارثوں کو واپس کر دے اور یہی حال باقی چیزوں کا ہے جو تقسیم ہو سکتی ہیں یا نہیں ہو سکتی ہیں یہ مبسوط میں ہے ایک مریض نے کسی شخص کو ایک باندی ہبہ کی اس سے موہوب لہ نے وطی کی پھر واہب مر گیا اور اس پر اس قدر قرض نکلا کہ تمام مال کو محیط ہے تو ہبہ واپس لیا جائے گا اور موہوب لہ پر عقر واجب ہو گا یہی مختار ہے یہ جواہر الاخلاطی میں ہے روایت ہے کہ اگر واہب مریض نے ہبہ کی باندی سے وطی کی تو بچہ کا نسب مریض سے ثابت نہ ہو گا اور موہوب لہ کو اس کا عقر دینا واہب پر واجب ہو گا اور موہوب لہ کو باندی و تہائی بچہ ملے گا اور باقی واہب کے وارثوں کو دیا جائے گا اور اگر واہب نے اس کا ہاتھ کاٹ ڈالا تو اس پر ارش واجب ہونے میں دو روایتیں آئی

ہیں یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر ہبہ میں کوئی باندی ہو اور موہوب لہ نے اس کو مکاتبہ کر دیا پھر مریض مر گیا اور اس کا کچھ مال سوائے اس باندی کے نہیں ہے تو موہوب لہ پر دو تہائی قیمت باندی کی واجب ہو گی کہ وارثوں کو واپس دے ورنہ کتابت رد کر دی جائے گی اور اگر قاضی نے دو تہائی قیمت دینے کی موہوب لہ پر ڈگری کر دی پھر وہ باندی مال کتابت ادا کرنے سے عاجز ہو کر رفیق ہو گئی تو وارثوں کو اس کے لینے کی کوئی راہ نہیں ہے اور اگر حکم قاضی سے پہلے وہ عاجز ہوئی تو وارث لوگ دو تہائی باندی لے لیں گے اسی طرح اگر مریض کے مرنے کے بعد موہوب لہ نے مکاتب کیا ہو تب بھی یہی حکم ہے جب تک کہ قاضی نے اس کی دو تہائی واپس کرنے کی ڈگری وارثوں کے نام نہ کی ہو یعنی کتابت اس حکم قضا سے پہلے واقع ہوئی ہو یہ مبسوط میں لکھا ہے۔

فتاویٰ عتابیہ میں ہے کہ ایک شخص نے اپنا غلام کہ اس کے سوائے اس شخص کا کچھ مال نہیں ہے بشرطِ عوض ہبہ کیا اور عوض میں یہ شرط کی کہ جس کی قیمت ہبہ کی دو تہائی کے برابر یا زیادہ ہو تو جائز ہے اور اگر کم ہو تو موہوب لہ کو اختیار ہو گا کہ چاہے دو تہائی تک پورا کر دے یا تمام ہبہ واپس کر لے اسی طرح اگر بدوں شرط کے موہوب لہ نے عوض دے دیا ہو تو بھی یہی حکم ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ ایک مریض نے ایک غلام ہبہ کیا اور سپرد کر دیا پھر موہوب لہ نے واہب کو عمداً یا خطا سے قتل کیا تو غلام کو واہب کے وارثوں کو واپس کر دے یہ قنیہ میں ہے۔ ایک شخص نے اپنے مرض میں ایک غلام جس کی قیمت ہزار درہم ہے ہبہ کیا اور سپرد...

---

1. قولہ تقسیم: جو منفعت اب حاصل ہے اگر بعد بٹوارہ کے بھی اس کام میں آ سکے تو قابلِ تقسیم ہے ورنہ نہیں۔
2. قولہ قیمت: یعنی ایسی چیز عوض دے جس کی قیمت ہبہ کی دو تہائی کے برابر یا زیادہ ہو۔

3. قولہ غلام کو: یہ سزا نہیں کہ قتل کا یہی جرمانہ ہے بلکہ یہ جرمانہ قصاص یا دیت سے علاوہ ہے اور شاید قاتل یہ غلام ہو تو واہب کے وارثوں کو پھر جائے گا۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 114 | Kitab al-Hiba (Book of Gift)

...gifted [a slave] although he had no other property besides this. Then, this slave killed the donor (Wahib). In such a case, the donee (Mauhub-lah) shall be told to either return the slave or pay the 'fidiya' (compensation). If he chooses to pay the compensation, he shall pay ten thousand Dirhams. If he chooses to return the slave, he shall only return the slave and nothing more shall be incumbent upon him, because the owner of the slave is released from the liability of the crime by surrendering the criminal slave. He shall return half of the slave to the heirs as part of the gift and half as part of the criminal liability (Jinayat); this is mentioned in *al-Mabsut*. A sick person gifted his slave while having no other property, and the donee sold him. Later, the sick person died. In this case, the donee's transaction is valid, and he shall return two-thirds of the slave's price to the heirs; this is in *al-Sirajiyya*. A sick person gifted his slave to someone, while he (the donor) had debts equivalent to the slave's price and no other assets. If the donee manumitted (freed) the slave before the donor's death, it is valid. However, if he freed him after the donor's death, it is not valid; this is in *al-Zahiriyya*.

If a sick person gifts an item that exceeds one-third of his estate, the donee must return the portion exceeding one-third without having any option (Khiyar) in the matter. ☆

A sick person gifted a slave to another sick person and delivered possession. The latter freed the slave. Neither had any property other than that slave. Then the donor died, followed by the donee. The slave shall perform labor (*sa'ee*) to earn two-thirds of his value for the donor's heirs, and for the remaining two-thirds for the donee's heirs. If the donee had a debt of one thousand Dirhams and the slave's value was also one thousand Dirhams, the slave shall earn his full value through labor. In this value, the donor's heirs will share two-thirds and the creditors will share the remainder proportionately; this is written in *al-Mabsut*. If a sick person gifted a house worth three hundred Dirhams on the condition that the donee gives a slave worth one hundred Dirhams in exchange, and possession was exchanged, the pre-emptor (*shafi*) has the right to take the house through pre-emption (*shufa*) for the price of the slave. If the donor died and the heirs refused to permit the gift, the pre-emptor shall be given an option like the donee: either return one-third of the house or return the entire house and take back the slave. If there was no condition of exchange in the gift, the pre-emptor cannot take it through pre-emption; this is in *al-Kafi*. A sick person gifted a slave worth three hundred Dirhams to a healthy person on the

condition that he gives a slave worth one hundred Dirhams in exchange. Both took possession. Then the sick person died in that illness, having no other assets. If the heirs refused to permit the donor's act, the donee has the option to either annul the gift and take back his exchange by returning the entire gift, or return one-third of the slave while keeping two-thirds, but he cannot take back any part of the exchange. If the donee says, "I will increase the exchange by the amount of the favor (*mahabat*) that occurred by exceeding one-third," he shall not have this option; this is in *Khizanat al-Muftin*. If a sick person gifts something exceeding one-third of his estate, the donee returns the excess without an option, whereas in a sale, the buyer would have an option; this is in *Fatawa Sughra*. If a sick person gifted one *man* of dried dates worth three hundred Dirhams on the condition that the donee, who is healthy, gives one hundred Dirhams...

---

1. "Two-thirds" means that if the heirs did not validate the sick person's act, only the one-third belonging to the deceased is valid, and two-thirds is the right of the heirs. 2. "No." This is because without a condition of exchange, it wouldn't be 'Hiba-bil-Iwaz'. A favor (*mahabat*) given intentionally during death-bed illness without a condition of exchange is not recoverable once the donor has died.

...कर दिया गया जबकि इसके अलावा उसके पास कोई संपत्ति नहीं थी, फिर उस गुलाम ने दानदाता (वाहिब) की हत्या कर दी। ऐसी स्थिति में उपहार प्राप्तकर्ता (मौहूब-लह) से कहा जाएगा कि वह गुलाम वापस कर दे या उसका 'फ़िदिया' (हर्जाना) दे। यदि उसने फ़िदिया देना चुना, तो वह दस हज़ार दिरहम देगा, और यदि गुलाम देना चुना, तो केवल गुलाम ही देगा, उस पर इससे अधिक कुछ अनिवार्य नहीं होगा क्योंकि गुलाम के स्वामी का अपराधी गुलाम को दे देने से अपराध का दायित्व समाप्त हो जाएगा। वह आधे गुलाम को उपहार के रूप में उत्तराधिकारियों को वापस करेगा और आधा अपराध के बदले देगा, जैसा कि 'मबसूत' में उल्लेखित है। एक बीमार व्यक्ति ने अपना गुलाम उपहार में दिया जबकि उसके पास और कोई संपत्ति नहीं थी। प्राप्तकर्ता ने उसे बेच दिया, फिर बीमार व्यक्ति मर गया। ऐसी स्थिति में प्राप्तकर्ता का विक्रय मान्य होगा और वह उत्तराधिकारियों को गुलाम की दो-तिहाई कीमत वापस करेगा, यह 'सिराजिया' में है। एक बीमार व्यक्ति ने अपना गुलाम किसी को उपहार में दिया, जबकि उस पर इतना ऋण था जो गुलाम की कीमत के बराबर था और उसके पास कोई और संपत्ति नहीं थी। दानदाता की मृत्यु से पहले प्राप्तकर्ता ने गुलाम को मुक्त कर दिया, तो यह वैध है। परंतु यदि उसकी मृत्यु के बाद मुक्त किया, तो यह वैध नहीं है, यह 'ज़हीरिया' में है।

यदि किसी बीमार व्यक्ति ने ऐसी वस्तु उपहार में दी जो उसकी संपत्ति के एक-तिहाई से अधिक है, तो बिना किसी विकल्प के प्राप्तकर्ता को एक-तिहाई से अधिक वाला भाग वापस करना होगा। ☆

एक बीमार व्यक्ति ने दूसरे बीमार व्यक्ति को एक गुलाम उपहार में दिया और उसे सौंप दिया। उसने उसे मुक्त कर दिया और दोनों में से किसी के पास उस गुलाम के अलावा कोई संपत्ति नहीं थी। फिर दानदाता की मृत्यु हो गई और उसके बाद प्राप्तकर्ता की भी मृत्यु हो गई। तब वह गुलाम अपनी दो-तिहाई कीमत के लिए दानदाता के उत्तराधिकारियों के लिए श्रम (सई) करेगा और शेष दो-तिहाई के लिए प्राप्तकर्ता के उत्तराधिकारियों के लिए श्रम करेगा। यदि प्राप्तकर्ता पर एक हज़ार दिरहम का ऋण हो और गुलाम की कीमत भी एक हज़ार दिरहम हो, तो गुलाम अपनी पूरी कीमत के लिए श्रम करेगा। उस कीमत में दानदाता के उत्तराधिकारी दो-तिहाई के लिए और ऋणदाता शेष हिस्से में आनुपातिक रूप से भागीदार होंगे, यह 'मबसूत' में लिखा है। यदि किसी बीमार व्यक्ति ने तीन सौ

दिरहम की कीमत का घर इस शर्त पर उपहार में दिया कि प्राप्तकर्ता सौ दिरहम का गुलाम बदले (अवज़) में देगा और दोनों ने कब्ज़ा कर लिया, तो पूर्व-क्रय अधिकार रखने वाले (शफ़ी) को यह अधिकार होगा कि वह उस घर को गुलाम की कीमत के बदले ले ले। फिर यदि दानदाता मर गया और उत्तराधिकारियों ने अनुमति देने से मना कर दिया, तो शफ़ी को प्राप्तकर्ता के समान विकल्प दिया जाएगा: चाहे तो वह एक-तिहाई घर वापस कर दे या पूरा घर वापस कर के गुलाम ले ले। यदि उपहार में बदले की शर्त न हो, तो शफ़ी उसे पूर्व-क्रय अधिकार में नहीं ले सकता, यह 'काफी' में है। एक बीमार व्यक्ति ने तीन सौ दिरहम का गुलाम एक स्वस्थ व्यक्ति को इस शर्त पर उपहार में दिया कि वह सौ दिरहम का गुलाम बदले में देगा। दोनों ने कब्ज़ा कर लिया, फिर बीमार व्यक्ति मर गया और उसके पास उस गुलाम के अलावा कोई संपत्ति नहीं थी। उत्तराधिकारियों ने दानदाता के कृत्य की अनुमति नहीं दी, तो प्राप्तकर्ता को विकल्प होगा कि वह उपहार को निरस्त कर दे और पूरा उपहार वापस कर अपना बदला ले ले, या एक-तिहाई गुलाम वापस कर दे और दो-तिहाई अपने पास रखे, पर वह बदले में से कुछ नहीं ले सकता। यदि प्राप्तकर्ता कहे कि जितना एक-तिहाई से अधिक होने के कारण रियायत (महाबात) हुई है, उतना मैं बदले में बढ़ा देता हूँ, तो उसे यह विकल्प नहीं होगा, यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। यदि बीमार व्यक्ति ने ऐसी चीज़ दी जो एक-तिहाई से अधिक है, तो प्राप्तकर्ता बिना विकल्प के अतिरिक्त हिस्सा लौटा दे। बिक्री के मामले में खरीदार को विकल्प होगा, यह 'फ़तावा सघरी' में है। यदि किसी बीमार व्यक्ति ने तीन सौ दिरहम के एक मन खजूर इस शर्त पर दिए कि प्राप्तकर्ता सौ दिरहम की कीमत का...

---

1. "दो-तिहाई" का अर्थ है कि जब उत्तराधिकारियों ने बीमार व्यक्ति के कृत्य को स्वीकार नहीं किया, तो केवल एक-तिहाई भाग ही वैध होगा जो मृतक की मिल्कियत थी, और दो-तिहाई पर उत्तराधिकारियों का अधिकार है। २. "नहीं" का अर्थ है कि बिना बदले की शर्त के वह हिबा-बिल-अवज़ नहीं होगा। मृत्यु शय्या पर जानबूझकर दी गई रियायत (महाबात) वापस नहीं मिलती क्योंकि दानदाता की मृत्यु हो चुकी है।

...کردیا حالانکہ اس کے سوا اس کا کچھ مال نہیں ہے پھر اس غلام نے واہب کو قتل کیا تو موہوب لہ سے کہا جائے گا کہ اس کو دے دے یا اس کا فدیہ دے دے پس اگر اس نے فدیہ دے دینا اختیار کیا تو دس ہزار درہم دے دے گا اور اگر غلام دینا اختیار کیا تو فقط غلام دے دے اور کچھ زیادہ اس پر لازم نہ آئے گا کیونکہ مالک غلام اس غلام مجرم کے دینے سے جرم کے لگاؤ سے چھوٹ جائے گا نصف غلام بطور ہبہ کے وارثوں کو واپس دے گا اور نصف بطور جنایت میں دینے کے واپس کرے گا یہ مبسوط میں ہے۔ ایک مریض نے اپنا غلام ہبہ کیا اور اس کے سوا اس کا کچھ مال نہیں ہے اور موہوب لہ نے اس کو فروخت کر دیا پھر مریض مر گیا تو موہوب لہ کا تصرف صحیح اور وارثوں کو غلام کی دو تہائی قیمت واپس دے گا یہ سراجیہ میں ہے۔ ایک مریض نے اپنا غلام کسی شخص کو ہبہ کیا اور اس پر اس قدر قرض ہے کہ غلام کی قیمت کو محیط ہے حالانکہ سوائے غلام کے اس کا کچھ مال نہیں ہے پھر واہب کے مرنے سے پہلے موہوب لہ نے اس کو آزاد کر دیا تو جائز ہے اور اگر اس کے مرنے کے بعد آزاد کیا تو جائز نہیں ہے یہ ظہیریہ میں ہے۔

اگر مریض نے ایسی کوئی شے ہبہ کی جو اس کا تہائی مال نہیں ہے بلکہ زیادہ ہوتی ہے تو بلا خیار موہوب لہ تہائی سے جس قدر زیادہ ہے واپس دے ☆

ایک مریض نے دوسرے مریض کو ایک غلام ہبہ کیا اور سپرد کر دیا اس نے آزاد کر دیا اور دونوں میں سے کسی کے پاس سوائے اس غلام کے کچھ مال نہیں ہے پھر واہب مر گیا پھر موہوب لہ مر گیا تو غلام اپنی دو تہائی قیمت کے واسطے وارثانِ واہب کے لئے سعی کرے گا اور باقی کی

دو تہائی کے واسطے وارثانِ موہوب لہ کے لئے سعی کرے گا اور اگر موہوب لہ پر ہزار درہم قرضہ ہو اور غلام کی قیمت ہزار درہم ہو تو غلام اپنی قیمت کے واسطے سعی کرے گا اور اس قیمت میں وارثانِ واہب دو تہائی کے اور اس کے قرض دار باقی کے حصہ رسد شریک کئے جائیں گے یہ مبسوط میں لکھا ہے۔ اگر مریض نے کوئی گھر تین سو درہم قیمت کا ہبہ کیا بشرطیکہ موہوب لہ ایک غلام سو درہم قیمت کا عوض دے دے اور باہمی قبضہ ہو گیا تو شفیع کو اختیار ہو گا کہ وہ گھر بعوض قیمت غلام کے شفعہ میں لے لے پھر اگر واہب مر گیا اور وارثوں نے اجازت دینے سے انکار کیا تو شفیع کو مثل موہوب لہ کے اختیار دیا جائے گا کہ چاہے ایک تہائی گھر واپس دے یا کل گھر واپس کر کے غلام لے لے اور اگر ہبہ میں عوض کی شرط نہ لگائی ہو تو شفیع اس کو شفعہ میں نہیں لے سکتا ہے یہ کافی میں ہے۔ ایک مریض نے ایک غلام تین سو درہم کا ایک شخص تندرست کو اس شرط سے ہبہ کیا کہ سو درہم قیمت کا غلام عوض دے اور دونوں نے باہم قبضہ کر لیا پھر مریض اس مرض میں مر گیا اور سوائے غلام کے اس کا کچھ مال نہیں ہے اور وارثوں نے مریض کے فعل کی اجازت دینے سے انکار کیا تو موہوب لہ کو اختیار ہو گا کہ چاہے ہبہ توڑ دے اور کل موہوب واپس کر کے اپنا عوض لے لے یا تہائی غلام واپس دے اور دو تہائی اس کے پاس برقرار رکھا جائے گا اور عوض میں سے کچھ نہیں لے سکتا ہے اور اگر موہوب لہ نے کہا کہ جس قدر ایک تہائی سے زیادہ ہو جانے میں محاباۃ واقع ہو گئی ہے اسی قدر میں عوض میں بڑھائے دیتا ہوں تو اس کو یہ اختیار نہ ہو گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر مریض نے ایسی کوئی شے ہبہ کی جو اس کا تہائی مال نہیں ہوتی ہے بلکہ زیادہ ہوتی ہے تو بلا خیار موہوب لہ تہائی سے جس قدر زیادہ ہے واپس دے اور بیع کی صورت میں مشتری کو خیار ہو گا یہ فتاوی صغری میں ہے۔ اگر مریض نے ایک من چھوہارے تین سو درہم قیمت کے اس شرط سے ہبہ کئے کہ موہوب لہ جو صحیح سالم ہے سو درہم قیمت

۱۔ قولہ دو تہائی یعنی جبکہ وارثوں نے مریض کا فعل جائز نہ رکھا تو فقط ایک تہائی میں جو میت کی ملک ہے جواز ہوگا اور دو تہائی حق ورثہ ہے۔ ۲۔ قولہ نہیں۔ اس واسطے کہ بلا شرط عوض کے وہ ہبہ نہ ہو گا محاباۃ رعایت کر کے عمداً مفت دے دینا بلا شرط عوض میں سے اس واسطے واپس نہیں ملتا کہ واہب مر چکا ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (4) | 115 | Book of Gifts (Kitab al-Hiba)

...exchanged one maund (a unit of weight) of dried dates for the same, and mutual possession took place. Then the sick person (donor) died, and the heirs did not give permission (for the gift). In this case, the donee (recipient) should return all those dates and take back all his own dates, or return half the dates and take back half of his own. If the gift (Hiba) was not conditional upon compensation (Iwaz), then the recipient has the choice to either return the entire gift and take back his entire compensation or return two-thirds of the gift and not take back any part of the compensation. This is stated in 'Kani'. A sick person owns a slave worth five thousand dirhams; he gifts him to someone, and the donee takes possession, although the sick person has no other assets besides this slave. Then the slave accidentally kills the donor. The donee will be told to either surrender the slave or pay his ransom (Fidya). If he chooses to pay the ransom, he will pay the ransom of the blood money (Diyat), and the entire slave will be given to him. This is because the Diyat received in exchange for the donor's life will be treated as assets left behind (Tarka) as if he had left an estate. This amounts to ten thousand dirhams plus the five thousand dirham slave, making the total estate fifteen thousand dirhams. Since the slave's value represents one-third of the total assets, the gift is valid and effective within that one-third. Once it is clear that the gift of the entire slave is effective, the slave becomes the full property of the donee. Thus, it is established that the donee must pay the full Diyat to the donor's heirs because he chose to pay the ransom instead of surrendering the slave. If the slave were worth six thousand dirhams and he chose to pay the ransom, he would return one-quarter of the slave to the heirs and pay three-quarters of the Diyat in exchange for the remaining slave; this is in 'Mabsut'. In 'Ayoon', a narration from the Imam by Hisham mentions that a person gifted his slave during his illness to someone who owed a thousand dirhams on account of that slave. The donor then died, leaving no assets other than the slave. The heirs will receive one-third of the slave back, and the debt is annulled. This is the opinion of Imam Azam (Abu Hanifa), Imam Muhammad, and Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on them). Later, Imam Abu Yusuf retracted this and stated that two-thirds of the debt would return.

If a sick person gifts a slave to his son while the son has a debt regarding that slave: if the sick person recovers from that illness, the gift is valid. If he dies, the slave belongs to the heirs, and the debt returns; this is in 'Tatarkhaniya'. If a donor revokes a gift while the donee is ill, and this gift had occurred while the donee was healthy: if

it was taken back by a judge's (Qazi) order, the revocation is valid. If the donee dies, his heirs and creditors have no grounds to pursue the donor. However, if the revocation did not occur by a judge's order, then at the time of the donor's revocation and demand, the sick person's return of the gift will be treated as a new gift (Hiba Jadid). Thus, it will be valid from one-third of the estate, provided the donee is not in debt. If he has debts encompassing his entire wealth, then revoking the gift is considered void, and the item will be returned to the deceased's estate; this is in 'Mabsut'. A sick person gifted his bondwoman to another sick person, and then the donee returned the same bondwoman to the donor as a gift from his side: this is valid, and the donee's heirs will have no right to take back any part of what he gifted. In this case, the return is considered a cancellation of the gift (Faskh-e-Hiba) in every respect. This ruling conforms to the narration reported by Abu Hafs from Imam Muhammad; this is in 'Zahiriya'. A man gifted a slave to his wife during his illness; she took possession and manumitted (freed) him. If the sick man then dies, the manumission will be effective, and the woman will be liable (1) for his price; this is in 'Khizanat al-Muftin'. A sick woman gifted her dower (Mahr) to her husband: if she recovers from that illness, the acquittal is valid. If she dies, and her illness was such that it was termed 'Marad-ul-Maut' (deathbed illness)...

---

(1) Note: She will be liable when this slave cannot be covered by one-third of the deceased's estate and a right of another is established; so understand.

के एक मन छुहारे बदले (एवज़) में दिए और आपसी कब्ज़ा हो गया, फिर मरीज़ मर गया और वारिसों ने अनुमति नहीं दी, तो मो़हूब लहू (उपहार प्राप्तकर्ता) वह सब छुहारे वापस करके अपने सब छुहारे ले ले, या उसे आधे छुहारे वापस करके अपने आधे छुहारे ले ले। और अगर हिबा (उपहार) बदले में शर्त के साथ न हो, तो उसे इस तरह अधिकार होगा कि चाहे तो पूरा हिबा वापस करके अपना पूरा बदला ले ले, या दो-तिहाई हिबा वापस कर दे और बदले में से कुछ वापस नहीं ले सकता। यह 'कानी' में है। एक मरीज़ के पास पाँच हज़ार दिरहम का एक गुलाम है, उसने किसी को हिबा किया और मो़हूब लहू ने उस पर कब्ज़ा कर लिया, जबकि मरीज़ के पास उस गुलाम के अलावा कोई माल नहीं है। फिर गुलाम ने गलती से मरीज़ (दाता) को मार दिया, तो मो़हूब लहू से कहा जाएगा कि या तो यह गुलाम दे दे या उसका फ़िदिया (मुआवज़ा) दे दे। अगर उसने फ़िदिया देना चुना, तो वह दियत (रक्त मूल्य) का फ़िदिया देगा और पूरा गुलाम उसे दे दिया जाएगा, क्योंकि दाता के प्राणों के बदले मिलने वाली दियत उस माल के समान मानी जाएगी जैसे उसने विरासत (तरका) छोड़ी हो। और वे दस हज़ार दिरहम हुए और पाँच हज़ार का गुलाम, तो स्पष्ट हुआ कि उसका कुल माल पंद्रह हज़ार है और गुलाम अपनी कीमत के हिसाब से कुल संपत्ति का एक-तिहाई होता है, अतः एक-तिहाई हिस्से में हिबा लागू और प्रभावी हो गया। जब यह स्पष्ट हुआ कि पूरे गुलाम का हिबा प्रभावी हो गया, तो गुलाम मो़हूब लहू की पूर्ण संपत्ति हो गया। अतः सिद्ध हुआ कि मो़हूब लहू को दाता के वारिसों को पूरी दियत देनी पड़ेगी क्योंकि उसने गुलाम देने के बजाय फ़िदिया चुना है। और अगर गुलाम छह हज़ार दिरहम का हो और उसने फ़िदिया देना चुना, तो दाता के वारिसों को एक-चौथाई गुलाम वापस करे और शेष गुलाम के बदले तीन-चौथाई दियत दे दे; यह 'मब्सूत' में है। 'अयून' में इमाम से हिशाम की रिवायत है कि एक व्यक्ति ने अपनी बीमारी के दौरान अपना गुलाम किसी को हिबा किया और उस व्यक्ति पर उस गुलाम के कारण एक हज़ार दिरहम का कर्ज था, फिर दाता मर गया और गुलाम के सिवा कुछ माल नहीं छोड़ा, तो वारिसों को एक-तिहाई गुलाम वापस मिलेगा और कर्ज रद्द (बातिल) हो गया। यह इमाम-ए-आज़म रह. और इमाम मुहम्मद रह. और इमाम अबू यूसुफ़ रह. का मत है, फिर इमाम अबू यूसुफ़ रह. ने इससे रुजू किया और फरमाया कि दो-तिहाई कर्ज वापस लौट आएगा।

अगर मरीज़ ने अपने बेटे को गुलाम हिबा किया जबकि बेटे का उस गुलाम पर कर्ज है, तो अगर मरीज़ उस बीमारी से ठीक हो गया तो हिबा जायज़ है, और अगर मर गया तो वह गुलाम वारिसों का हो गया और कर्ज वापस आ जाएगा; यह 'ततारखनिया' में है। अगर दाता ने हिबा से रुजू (वापसी) कर

लिया जबकि मो़हूब लहू मरीज़ है और यह हिबा मो़हूब लहू के स्वस्थ होने की स्थिति में हुआ था, तो अगर काज़ी के हुक्म से वापस लिया है तो रुजू सही है। और अगर मो़हूब लहू मर जाए, तो उसके वारिसों और कर्जदारों को दाता का पीछा करने का कोई रास्ता नहीं है। और अगर काज़ी के हुक्म के बिना रुजू हुआ, तो दाता के रुजू और माँगने के समय मरीज़ द्वारा वापस देना एक नए हिबा (हिबा जदीद) के समान माना जाएगा, अतः एक-तिहाई में से जायज़ होगा बशर्ते कि मो़हूब लहू पर कर्ज न हो। और अगर उस पर ऐसा कर्ज हो जो उसके पूरे माल को घेरे हुए हो, तो यह हिबा से रुजू करना बातिल ठहर कर वह चीज़ मृतक के तरके(विरासत) में वापस कर दी जाएगी; यह 'मब्सूत' में है। एक मरीज़ ने अपनी दासी दूसरे मरीज़ को हिबा की, फिर मो़हूब लहू ने अपनी तरफ से हिबा के तौर पर वही दासी दाता को वापस दे दी, तो यह जायज़ है और मो़हूब लहू के वारिसों को उस हिबा में से कुछ वापस लेने का अधिकार न होगा। इस मसले में इस वापसी को हर तरह से हिबा का निरस्तीकरण (फ़स्ख़-ए-हिबा) माना गया और यह हुक्म उस रिवायत के अनुकूल है जो अबू हफ़्स ने इमाम मुहम्मद रह. से रिवायत की है; यह 'ज़हीरिया' में है। एक व्यक्ति ने अपनी बीमारी की स्थिति में अपनी पत्नी को एक गुलाम हिबा किया, उसने कब्ज़ा करके आज़ाद कर दिया, फिर मरीज़ मर गया तो आज़ादी (इतक) प्रभावी होगी और औरत उसकी कीमत की ज़ामिन (ज़िम्मेदार)(1) होगी; यह 'ख़ज़ाना-तुल-मुफ़्तीन' में है। एक बीमार औरत ने अपना महर अपने पति को हिबा कर दिया, अगर वह उस बीमारी से ठीक हो गई तो बरीअत (मुक्ति) सही है, और अगर मर गई और उसकी बीमारी ऐसी थी जिसे मरज़-उल-मौत (मृत्यु-शय्या की बीमारी) कहा जाता है...

---

(1) कथन: वह ज़ामिन होगी जब मरीज़ की एक-तिहाई संपत्ति से यह गुलाम न निकल सके और किसी अन्य का ह़क साबित हो, सो समझ लो।

کے ایک من چھوہارے عوض دیئے اور باہمی قبضہ ہو گیا پھر مریض مر گیا اور وارثوں نے اجازت نہ دی تو موہوب لہ وہ سب چھوہارے واپس کر کے اپنے سب چھوہارے لے لے یا اس کو نصف چھوہارے واپس کر کے اپنے نصف چھوہارے لے لے اور اگر ہبہ عوض میں مشروط نہ ہو تو اس کو اس طرح اختیار ہو گا کہ چاہے کل ہبہ واپس کر کے اپنا سب عوض لے لے یا دو تہائی ہبہ واپس کر لے اور عوض میں سے کچھ واپس نہیں لے سکتا ہے یہ کانی میں ہے ایک مریض کا پانچ ہزار درہم کا ایک غلام ہے اس نے کسی کو ہبہ کیا اور موہوب لہ نے اس پر قبضہ کر لیا حالانکہ مریض کے پاس کچھ مال سوائے اس غلام کے نہیں ہے پھر غلام نے خطا سے مریض کو قتل کیا تو موہوب لہ سے کہا جائے گا کہ یا یہ غلام دے دے یا اس کا فدیہ دے دے پس اگر اس نے فدیہ دینا اختیار کیا تو دیت کا فدیہ دے گا اور پورا غلام اس کو دے دیا جائے گا کیونکہ جودیت واہب کے نفس کے عوض ملے وہ بمنزلہ ایسے مال کے قرار دی جائے گی کہ گویا اس نے ترکہ چھوڑا ہے اور وہ دس ہزار درہم ہوئے اور پانچ ہزار کا غلام ہے پس ظاہر ہوا کہ اس کا کل مال پندرہ ہزار ہے اور غلام اپنی قیمت کے لحاظ سے کل مالک کا ایک تہائی ہوتا ہے پس سب تہائی میں ہبہ جاری و نافذ ہو گیا اور جب ظاہر ہوا کہ تمام غلام کا ہبہ نافذ ہو گیا تو غلام موہوب لہ کی ملک نام ہو گیا پس ثابت ہوا کہ موہوب لہ کو وارثان واہب کو پوری دیت دینی پڑے گی کیونکہ اس نے غلام کا دینا اختیار نہیں کیا بلکہ فدیہ اختیار کیا ہے اور اگر غلام چھ ہزار درہم کا ہو اور اس نے فدیہ دینا اختیار کیا تو وارثان واہب کو چوتھائی غلام واپس کرے اور تین چوتھائی دیت کو بعوض باقی غلام کے دے دے یہ مبسوط میں ہے عیون میں امام سے روایت ہشام مذکور ہے کہ ایک شخص نے اپنا غلام اپنے مرض میں ایک شخص کو ہبہ کیا اور اس شخص کے اس غلام پر

ہزار درہم قرضہ ہیں پھر واہب مر گیا اور سوائے غلام کے کچھ مال نہیں چھوڑا تو وارثوں کو تہائی غلام واپس ملے گا اور قرضہ باطل ہو گیا اور یہ قول امام اعظمؒ و امام محمدؒ و امام ابو یوسفؒ کا ہے پھر امام ابو یوسفؒ نے اس سے رجوع کیا اور فرمایا کہ دو تہائی قرضہ عود کرے گا۔

اگر مریض نے اپنے بیٹے کو غلام ہبہ کیا حالانکہ بیٹے کا اس غلام پر قرضہ ہے پس اگر مریض اس مرض سے اچھا ہو گیا تو ہبہ جائز ہے اور اگر مر گیا تو وہ غلام وارثوں کا ہو گیا اور قرضہ عود کرے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر واہب نے ہبہ سے رجوع کر لیا حالانکہ موہوب لہ مریض ہے اور یہ ہبہ حالت صحت موہوب لہ میں واقع ہوا تھا پس اگر بحکم قاضی واپس لیا ہے تو رجوع صحیح ہے اور موہوب لہ اگر مر جائے تو اس کے وارثوں و قرض خواہوں کو واہب کا پیچھا پکڑنے کی راہ نہیں ہے اور اگر بحکم قاضی رجوع نہیں واقع ہوا تو واہب کے رجوع کرنے اور مانگنے کے وقت مریض کا واپس دینا بمنزلہ ہبہ جدید ہبہ کے قرار دیا جائے گا پس ایک تہائی میں سے جائز ہو گا بشرطیکہ موہوب لہ پر قرضہ نہ ہو اور اگر اس پر قرضہ ہو کہ اس کے تمام مال کو محیط ہو تو یہ ہبہ سے رجوع کرنا باطل ٹھہرا کر پھر وہ شے میت کے ترکہ میں واپس کر دی جائے گی یہ مبسوط میں ہے۔ ایک مریض نے اپنی باندی دوسرے مریض کو ہبہ کی پھر موہوب لہ نے اپنی طرف سے ہبہ کے طور پر وہی باندی واہب کو واپس دی تو جائز ہے اور وارثان موہوب لہ کو جو اس نے ہبہ کیا ہے اس میں سے کچھ واپس لینے کا اختیار نہ ہو گا پس اس مسئلہ میں اس واپسی کو ہر طرح سے فسخ ہبہ اعتبار کیا اور یہ حکم اس روایت کی موافقت رکھتا ہے جو ابوحفص نے امام محمدؒ سے روایت کی ہے یہ ظہریہ میں ہے۔ ایک شخص نے اپنی بیوی کو اپنے مرض کی حالت میں ایک غلام ہبہ کیا اس نے قبضہ کر کے آزاد کر دیا پھر مریض مر گیا تو عتق نافذ ہو گا اور عورت اس کی قیمت کی ضامن(۱) ہو گی یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ ایک مریضہ

عورت نے اپنا مہر اپنے شوہر کو ہبہ کیا پس اگر اس مرض سے اچھی ہو گئی تو برأت صحیح ہے اور اگر مر گئی پس اگر اس کا مرض ایسا تھا کہ اس کو مرض الموت

---

(۱) قولہ ضامن ہو گی جبکہ مریض کی تہائی سے یہ غلام برآمد نہ ہو اور حق لغیر ہوت سو فافہم۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 5 (Page 116) Book of Gifts (Kitab al-Hiba)

The same ruling applies; if it was the illness of death (Maradh al-Mawt), it is not valid without the permission of the heirs. There are various opinions on identifying Maradh al-Mawt, but for the purpose of a legal ruling (Fatwa), the preferred view is that if an illness is such that people usually do not survive it, it is considered Maradh al-Mawt, whether the patient is bedridden or not. This is mentioned in 'Muzmarat'.

What is meant by Maradh al-Mawt? Which gift can be declared as a gift made during Maradh al-Mawt?

Jurist Abu al-Layth (RA) stated that Maradh al-Mawt is an illness in which the patient cannot stand to perform prayers. This identification is preferred, and we adopt it; this is in 'al-Jawharah al-Nayyirah'. A sick woman gifted her dower (Mahr) to her husband and then died. Jurist Abu Ja'far (RA) stated that if at the time of the gift she was able to sit and stand for her needs and return without help, she would be considered as a healthy person, and her gift would be valid; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. If people with paralysis (1), chronic limb dysfunction, wasting disease, or tuberculosis are ill for a long period and there is no immediate fear of death, their gifts from the entirety of their wealth shall be considered valid; this is in 'at-Tabyin'. If a woman goes into labor, any act (gift, etc.) she performs in that state is valid up to one-third of her estate. If she survives that labor, whatever she did will be valid from her entire estate; this is in 'al-Jawharah al-Nayyirah'. If a woman gifts her dower to her husband during labor, then the child is born and she dies during the postnatal period (Nafas), the gift is not valid; this is in 'as-Sirajiyyah'. If a woman gifts her dower to her husband during Maradh al-Mawt and her husband dies before her, the woman cannot claim the dower from his estate because the discharge (Ibra) of the debt is valid as long as she herself does not die from that illness. However, when she herself dies, her heirs can claim the dower; this is written in 'al-Qunyah'. A person in Maradh al-Mawt gave his wife three (1) divorces, sold a mansion to her, gifted her the price, and bequeathed a thousand Dirhams for her, then died while the woman was in her waiting period (Iddah). According to the scholars who consider the sale valid, both the bequest and the gift of the price are void. If all the heirs give permission, there are two scenarios: if they say, "We permit whatever the deceased ordered," then the bequest is valid and the gift is void. If they say, "We permit whatever the deceased did," then both the bequest and the gift are valid; this is in 'Khizanat al-Muftin'. If a master gifts something to his 'Umm al-Walad' (a slave woman who bore his child) during his health, it is not valid, and if he gifts it during Maradh al-Mawt, it is also not valid, nor

will it become a bequest. But if he bequeaths to give something (2) after death, it is valid; as mentioned in 'Jawahir al-Fatawa'.

Chapter Eleven: On Miscellaneous Matters

It is written in 'Majmu' al-Nawazil' that if someone gifts a goat to another and the donee (Mawhub lahu) takes possession, then the donor (Wahib) snatches it away and it gets lost/destroyed, the donee shall pay its value as a penalty. If a goat is gifted and the donor slaughters it without the donee's permission, or if cloth is gifted and the donor cuts it without permission; in the case of the goat, the donee shall take the slaughtered goat and cannot claim any penalty. In the case of cloth, he shall take the cloth, even if it has been cut into pieces, and in the uncut part, to the extent... (text cuts off).

1. Paralyzed individuals (Malfuj), those with withered limbs (Ashal), those suffering from wasting disease (Maslul), or tuberculosis (Madquq). (1) Irrevocable divorce (Talaq-e-Ba'in); if the heir survives, the gift and bequest become valid for her. (2) Meaning he said, "Give this much after my death."

कहा जाए तो भी यही हुक्म है और अगर मरज़-उल-मौत (मृत्यु-शय्या की बीमारी) की बीमारी थी तो बिना वारिसों की अनुमति के जायज़ नहीं है। मरज़-उल-मौत की पहचान के बारे में तरह-तरह के कथन हैं, मगर फ़तवे के लिए यह मत चुना गया है कि अगर ऐसी बीमारी हो जिससे अक्सर आदमी नहीं बचता, तो वह मरज़-उल-मौत है, चाहे वह मरीज़ बिस्तर पर पड़ा हो या नहीं। यह 'मुज़मरात' में दर्ज है।

मरज़-उल-मौत से क्या तात्पर्य है? किस हिबा (दान) को मरज़-उल-मौत का हिबा करार दिया जा सकता है?

फ़क़ीह अबुल लैथ (रह.) ने फ़रमाया कि मरज़-उल-मौत उसे कहते हैं जिसमें मरीज़ खड़ा होकर नमाज़ न पढ़ सके और यह पहचान पसंद की गई है और हम इसी को अपनाते हैं; यह 'जौहरतुन-नय्यिरा' में है। एक बीमार महिला ने अपना मेहर अपने पति को दान (हिबा) कर दिया, फिर मर गई। फ़क़ीह अबू जाफ़र (रह.) ने फ़रमाया कि अगर दान के समय वह ऐसी थी कि अपनी ज़रूरतों के लिए उठती-बैठती थी और बिना किसी मददगार के लौट आती थी, तो उसे स्वस्थ के समान माना जाएगा और उसका दान सही होगा; यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। लंगड़े, लकवाग्रस्त (1), सूखे के रोगी या तपेदिक (टीबी) के रोगी यदि लंबे समय से बीमार हों और फ़िलहाल मौत का डर न हो, तो उनका दान (हिबा) उनकी कुल संपत्ति से सही माना जाएगा; यह 'तबीन' में है। अगर किसी महिला को प्रसव पीड़ा (लेबर पेन) शुरू हो जाए, तो उस स्थिति में उसने जो भी कार्य (दान आदि) किया, वह संपत्ति के एक-तिहाई हिस्से से सही होगा। फिर अगर वह उस दर्द से बच गई, तो जो कुछ उसने किया है वह पूरी संपत्ति से जायज़ माना जाएगा; यह 'जौहरतुन-नय्यिरा' में है। अगर एक महिला ने प्रसव पीड़ा के दौरान अपना मेहर अपने पति को दान कर दिया और फिर बच्चा पैदा हुआ और वह महिला प्रसवोत्तर अवस्था (निफ़ास) में मर गई, तो यह दान सही नहीं है; यह 'सिराजिया' में है। एक महिला ने मरज़-उल-मौत में अपना मेहर अपने पति को दान किया और उसका पति उससे पहले मर गया, तो वह महिला पति की विरासत पर मेहर का दावा नहीं कर सकती, क्योंकि जब तक वह खुद उस बीमारी से न मरे, तब तक 'इबरा' (कर्ज़ से मुक्ति) सही है। हाँ, जब वह खुद मर गई तो उसके वारिस मेहर का दावा कर सकते हैं; यह 'कुनिया' में लिखा है। मरज़-उल-मौत के एक मरीज़ ने अपनी पत्नी को तीन (1) तलाक़ दिए और उसके हाथों एक हवेली बेची और उसकी कीमत (थमन) उसे दान कर दी और उसके लिए हज़ार दिरहम की वसीयत की, फिर मर गया, जबकि महिला इद्दत में बैठी

थी। तो उलेमाओं में से जिन्होंने इस बिक्री को जायज़ कहा है, उनके नज़दीक वसीयत और कीमत का दान दोनों बातिल (अमान्य) हैं। और अगर तमाम वारिसों ने अनुमति दे दी, तो इसकी दो स्थितियाँ हैं: यदि उन्होंने कहा कि "मृतक ने जो हुक्म दिया है हमने उसकी अनुमति दी", तो वसीयत जायज़ और दान बातिल होगा। और अगर कहा कि "मृतक ने जो कुछ किया है हमने उसकी अनुमति दी", तो वसीयत और दान दोनों जायज़ होंगे; यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। अगर मालिक ने अपनी 'उम्म-ए-वलद' (दासी जिससे संतान हो) को अपने स्वास्थ्य के दौरान कुछ दान किया तो सही नहीं है, और अगर मरज़-उल-मौत में दान किया तो भी सही नहीं है, और वह वसीयत भी नहीं कहलाएगा। लेकिन अगर मौत के बाद कुछ (2) देने की वसीयत कर गया तो सही है; जैसा कि 'जवाहरुल फ़तावा' में है।

ग्यारहवाँ अध्याय: विविध विषयों के वर्णन में

'मजमूअ-उन-नवाज़िल' में लिखा है कि अगर किसी ने दूसरे को एक बकरी दान (हिबा) की और दान प्राप्तकर्ता (मौहूब लहु) ने उस पर कब्ज़ा कर लिया, फिर दानदाता (वाहिब) उसे छीन कर भाग गया और उसे नष्ट कर दिया, तो दान प्राप्तकर्ता उसकी कीमत का दंड दे। और अगर कोई बकरी दान की, फिर दान प्राप्तकर्ता की अनुमति के बिना दानदाता ने उसे ज़बह (वध) कर दिया, या कपड़ा दान किया और बिना अनुमति उसे काट दिया, तो बकरी के मामले में दान प्राप्तकर्ता ज़बह की हुई बकरी ले ले और कोई हर्जाना नहीं ले सकता। कपड़े के मामले में वह कपड़ा ले ले, चाहे उसके कटे हुए टुकड़े हो गए हों, और बिना कटे हुए में जिस कदर... (अपूर्ण वाक्य)

1. लकवाग्रस्त जिसे फ़ालिज (लकवा) मार गया हो, 'अशल' जिसके हाथ-पाँव बेकार हों, 'मसलूल' जिसे टीबी हो और 'मदक़ूक़' जिसे सूखा रोग हो। (1) तलाक़-ए-बाइन, यदि वारिस जीवित रहे तो उसके लिए दान और वसीयत सही हो जाए। (2) यानी यह कहा कि "मेरी मृत्यु के बाद इतना दे देना"।

کہا جائے تو بھی یہی حکم ہے اور اگر مرض الموت کی بیماری تھی تو بدون وارثان کی اجازت کے جائز نہیں ہے اور مرض الموت کی پہچان میں طرح طرح کے کلام ہیں مگر فتویٰ کے واسطے یہ قول مختار ہے کہ اگر ایسا مرض ہو کہ اکثر اس سے آدمی نہیں بچتا ہے تو وہ مرض الموت ہے خواہ وہ بیمار بستر پر پڑ گیا ہو یا نہیں یہ مضمرات میں ہے۔

مرض الموت سے کیا مراد ہے؟ کس ہبہ کو مرض الموت کا ہبہ قرار دیا جاسکتا ہے؟

فقیہ ابواللیثؒ نے فرمایا کہ مرض الموت اس کو کہتے ہیں کہ کھڑا ہو کر نماز نہ پڑھ سکے اور یہ پہچان پسندیدہ ہے اور ہم اسی کو لیتے ہیں یہ جوہرۃ النیرہ میں ہے۔ ایک مریضہ نے اپنا مہر اپنے شوہر کو ہبہ کیا پھر مرگئی تو فقیہ ابو جعفرؒ نے فرمایا کہ اگر ہبہ کے وقت وہ ایسی تھی کہ اپنی ضرورتوں کے واسطے اٹھتی بیٹھتی تھی اور بدون مدد گار کے لوٹ آتی تھی تو وہ بمنزلہ تندرست کے قرار دی جائے گی کہ اس کا ہبہ صحیح ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور لنجا اور مفلوج ۱ــہ اور اشل اور مسلول اگر مدت دراز تک بیمار ہیں اور سر دست موت کا خوف نہ ہو تو ان لوگوں کا ہبہ کل مال سے صحیح قرار دیا جائے گا یہ تبیین میں ہے اگر عورت کو دردِ زہ شروع ہوا تو اس حالت میں جو فعل اس نے کیا وہ تہائی مال سے صحیح ہوگا پھر اگر وہ اس درد میں بچ گئی تو جو کچھ اس نے کیا ہے وہ کل مال سے جائز ٹھہرے گا یہ جوہرۃ النیرہ میں ہے۔ اگر ایک عورت نے دردِ زہ میں اپنا مہر اپنے شوہر کو ہبہ کیا پھر بچہ پیدا ہو گیا اور وہ عورت حالتِ نفاس میں مرگئی تو صحیح نہیں ہے یہ سراجیہ میں ہے ایک عورت نے اپنے مرض الموت میں اپنا مہر اپنے شوہر کو ہبہ کیا اور اس کا شوہر اس سے پہلے مر گیا تو عورت کا اس کے ترکہ پر مہر کا

دعویٰ کرنا نہیں ہو سکتا ہے کیونکہ جب تک خود اس مرض سے نہ مرے تب تک ابراء صحیح ہے ہاں جب وہ خود مرگئی تو اس کے وارث مہر کا دعویٰ کر سکتے ہیں یہ قنیہ میں لکھا ہے۔

ایک مرض الموت کے مریض نے اپنی بیوی کو تین (۱) طلاق دیں اور اس کے ہاتھ ایک حویلی فروخت کی اور اس کا ثمن اس کو ہبہ کیا اور اس کے واسطے ہزار درہم کی وصیت کی پھر مر گیا حالانکہ عورت عدت میں بیٹھی تھی تو مشائخ میں سے جس نے بیع کو جائز کہا ہے اس کے نزدیک وصیت اور ثمن کا ہبہ دونوں باطل ہیں اور اگر تمام وارثوں نے اجازت دے دی تو اس کی دو صورتیں ہیں اگر انہوں نے کہا کہ جو کچھ میت نے حکم کیا ہے ہم نے اس کی اجازت دی تو وصیت جائز اور ہبہ باطل ہوگا اور اگر کہا کہ جو کچھ میت نے کیا ہے ہم نے اس کی اجازت دی تو وصیت اور ہبہ دونوں جائز ہوں گے یہ خزانۃ المفتین میں ہے اگر مولیٰ نے اپنی ام ولد کو اپنی صحت میں کچھ ہبہ کیا تو صحیح نہیں اور اگر مرض الموت میں ہبہ کیا تو بھی صحیح نہیں اور وہ وصیت بھی نہ ہو جائے گا لیکن اگر موت کے بعد کچھ (۲) دینے کی وصیت کر گیا تو صحیح ہے کذا فی جواہر الفتاویٰ۔

گیارھواں باب: متفرقات کے بیان میں

مجموع النوازل میں لکھا ہے کہ اگر کسی نے دوسرے کو ایک بکری ہبہ کی اور موہوب لہ نے قبضہ کر لیا پھر واہب اس کو اچک لے بھاگا اور تلف کر دی تو موہوب لہ اس کی قیمت ڈانڈ دے اور اگر کوئی بکری ہبہ کی پھر موہوب لہ کی بلا اجازت واہب نے اس کو ذبح کر دیا یا کپڑا ہبہ کیا اور موہوب لہ کی بلا اجازت واہب نے اس کو قطع کیا تو بکری کی صورت میں موہوب لہ ذبح کی ہوئی بکری لے لے اور کچھ ڈانڈ نہیں لے سکتا ہے اور کپڑے کی صورت میں وہ کپڑا لے لے اور کترے ہوئے ٹکڑے ہو گئے اور بے کترے ہوئے میں جس قدر-----

۱ـہ مفلوج جس کو فالج نے مارا ہو اشل جس کے ہاتھ پاؤں شل ہوں مسلول جس کو سل کی بیماری ہو اور ایسے ہی مدقوق جس کو دق ہو۔ (۱) طلاق بائنہ وارث رہے تو اس کے لئے ہبہ و وصیت صحیح ہو جائے۔ (۲) یعنی کہا کہ میری موت کے بعد اس قدر دے دینا۔

The difference is in the loss; he may take that much loss. This is mentioned in 'Al-Muhit'. In 'Fatawa Aahoo', it is written that Zaid is owed one hundred and fifty dirhams by Umar, out of which one hundred dirhams are payable immediately and fifty are on a term (deferred). Then the creditor gifted (Hiba) fifty dirhams to the debtor. Does this fifty dirham gift apply to the immediate payment or to the deferred amount? Imam Burhanuddin Marghinani issued a fatwa that it will be considered from both, and Qazi Badiuddin issued a similar fatwa; this is in 'Tātārkhāniya'. A sick woman said, "I have no claim of dower (Mehr) against my husband." In our view, the husband will not be absolved; this is in 'Khizanat-ul-Fatawa'. Imam Humam Ali Sa'adi was asked about a man who told his wife, "Gift all your property to me," and she said, "I have gifted it." Does this include the dower (Mehr)? The Sheikh replied that it does not; this is in 'Tātārkhāniya'.

A man sent his daughter to his son-in-law with household goods from his own wealth. The girl later died, and the father claimed that the goods were given as a loan of use ('Ariyat'), while the husband claimed ownership. The scholars (Mashaikh) disagreed. Some said the husband's word will be accepted and the father must bring witnesses, as also stated by Imam Abu Bakr Muhammad bin al-Fadl. Others said the father's word will be accepted because he gave it and made her the owner. In 'Qal al-Hakim', it is stated that there should be a distinction: if the father is among the prominent and noble people, his word will not be accepted because such people refrain from giving things as 'Ariyat' (temporary loan). However, if he is from the middle class, his word will be reliable because he gave it and naturally its denial (Takzeeb) is understood; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. A man gave some dinars to his wife so she could have clothes made and wear them for him. If the woman gave them away in some transaction, they belong to the woman. If the woman used to give money to her husband in times of need and he spent it on his family, she cannot reclaim it; this is written in 'Qadeer'. A woman said, "I had nothing against my husband," this is considered absolving him from the dower. If she said, "My husband is in a state of 'Hillat' (lawfulness)," the husband will be absolved of her dower; this is in 'Khizanat-ul-Fatawa'. A man told his wife to say, "Bara'tu Mahri minka" (I have absolved you of my dower), though the woman did not know Arabic. If she said it, the gift (Hiba) is not valid, unlike in cases of divorce or manumission. For this reason, if a gift is forced, it is not valid; this is in 'Wajiz Kurdi'. If a woman gifts something to her

husband and then claims before a judge (Qazi) that he forced her to do so, the claim will not be heard; this is in 'Fatawa Qazi Khan'.

If a woman wishes to gift the dower to her husband in such a way that she can reclaim it whenever she wants, she should make a settlement (Sulh) over a pearl or a piece of cloth without seeing it and absolve her husband. Then, upon seeing it, if she returns it due to 'Khiyar-e-Ruyat' (option of inspection), the dower will return. If the woman dies, the contract becomes binding and the 'Khiyar-e-Ruyat' becomes void; this is written in 'Khizanat-ul-Fatawa'. And if a woman wishes that if she dies, her dower should be gifted to her husband, but if she lives, the dower remains a debt upon him, she should buy a cloth wrapped in a handkerchief from her husband in exchange for her dower. If she dies, 'Khiyar-e-Ruyat' becomes void. If she remains alive, she can return the cloth to the husband due to 'Khiyar-e-Ruyat'. This...

---

1. Refers to 'Ariyat': i.e., the father said, "I gave these goods and jewelry only as a loan of use," and the husband said, "No, rather you gifted it as dowry (Jahez)," as per the custom of the time.
2. Refers to 'Takzeeb': The translator says that in our region, the father's word will not be accepted in this case. Allah knows best.
3. Refers to Divorce: i.e., if one divorces or manumits in the Arabic language, the judge will pass the order even if the person is unlearned (Jahil).

नुक़सान का फ़र्क़ है, इस क़दर नुक़सान ले ले। यह 'मुहीत' में है। 'फ़तावा आहू' में लिखा है कि ज़ैद के उम्र पर डेढ़ सौ दिरहम आते हैं जिनमें से सौ दिरहम तत्काल अदा करने हैं और पचास की अवधि (मियाद) है। फिर ऋणदाता ने ऋणी को पचास हिबा (उपहार) किए, तो क्या ये पचास दिरहम तत्काल वाले में रखे जाएँगे या अवधि वाले दिरहमों में माने जाएँगे? तो इमाम बुर्हानुद्दीन मरग़ीनानी ने फ़तवा दिया कि दोनों में से माने जाएँगे और ऐसा ही क़ाज़ी बदीउद्दीन ने फ़तवा दिया है, यह 'ताता़रख़ानिया' में है। मरीज़ महिला ने कहा कि मेरा मेरे पति पर कोई महर (दहेज/स्त्रीधन) नहीं है, तो हमारे नज़दीक पति मुक्त नहीं होगा, यह 'ख़िज़ानतुल फ़तावा' में है। इमाम हुमाम अली सादी से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने अपनी पत्नी से कहा कि मुझे अपनी तमाम संपत्ति हिबा कर दे, उसने कहा कि मैंने हिबा कर दी, तो क्या इसमें महर शामिल होगा या नहीं? तो शेख़ ने फ़रमाया कि नहीं, यह 'ताता़रख़ानिया' में है।

एक व्यक्ति ने अपनी पुत्री को अपने माल से सामान देकर अपने दामाद की तरफ़ विदा किया, फिर लड़की मर गई और पिता ने दावा किया कि यह सामान 'आरियत' (अस्थायी उपयोग हेतु) दिया था और पति ने स्वामित्व का दावा किया, तो विद्वानों (मशायख) में मतभेद है। कुछ ने फ़रमाया कि पति की बात मानी जाएगी और पिता पर गवाह लाना अनिवार्य होगा, और ऐसा ही इमाम अबू बकर मोहम्मद बिन अल-फ़ज़ल ने फ़रमाया है। और कुछ ने फ़रमाया कि पिता की बात मानी जाएगी कि उसने दिया है और मालिक बनाया है। 'क़ाल अल-हाकिम' में विस्तार होना चाहिए कि यदि पिता प्रतिष्ठित और कुलीन लोगों में से है, तो पिता की बात स्वीकार नहीं होगी क्योंकि ऐसे लोग आरियत देने से हिचकते हैं, और यदि मध्यम वर्ग के लोगों में से हो तो उसी की बात विश्वसनीय होगी क्योंकि उसने दिया है और प्रत्यक्ष रूप से उसका खंडन (तक़ज़ीब) समझ में आता है, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। एक व्यक्ति ने अपनी पत्नी को कुछ दीनार दिए ताकि वह उसके कपड़े सिलवाकर मेरे सामने पहने रहे, उस महिला ने किसी मामले में वे दे दिए, तो वे उसी महिला के होंगे। यदि महिला अपने पति को आवश्यकता के समय रुपया-पैसा दिया करती थी और वह अपने परिवार पर ख़र्च किया करता था, तो महिला उसे वापस नहीं ले सकती, यह 'क़दीर' में लिखा है। एक महिला ने कहा कि मेरा मेरे पति पर कुछ न था, तो यह महर से मुक्त करने में गिना जाएगा, और यदि कहा कि मेरा पति 'हिल्लत' (वैधता) में है, तो पति उसके महर से मुक्त हो जाएगा, यह 'ख़िज़ानतुल फ़तावा' में है। एक व्यक्ति ने अपनी स्त्री से कहा कि ऐसा कह 'बहतु महरी मिंका' (मैंने अपना महर तुझे दान किया),

हालाँकि वह स्त्री अरबी नहीं जानती थी, फिर स्त्री ने कहा तो वह हिबा सही नहीं है, इसके विपरीत तलाक़ और आज़ादी के। और इसी कारण यदि ज़बरदस्ती हिबा कराया जाए तो सही नहीं होता, यह 'वजीज़ कुर्दी' में है। यदि किसी महिला ने अपने पति को कुछ हिबा किया और क़ाज़ी के यहाँ दावा किया कि उसने मुझ पर हिबा के लिए ज़बरदस्ती की है, तो दावे की सुनवाई नहीं होगी, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

यदि महिला ने चाहा कि पति को इस तरह महर हिबा करे कि जब चाहे फिर महर वापस आ जाए, तो एक मोती या कपड़े पर समझौता (सुलह) कर ले और उसे न देखे और पति को मुक्त कर दे। फिर यदि देखकर उसे 'खियार-ए-रुयत' (देखने के विकल्प) के कारण वापस कर दे, तो महर लौट आएगा। फिर यदि महिला मर गई तो अनुबंध (अक़्द) अनिवार्य हो जाएगा और 'खियार-ए-रुयत' समाप्त हो जाएगा, यह 'ख़िज़ानतुल फ़तावा' में लिखा है। और यदि महिला ने चाहा कि यदि वह मर जाए तो उसका महर उसके पति को हिबा हो जाए और यदि जीवित रहे तो महर भी पति पर रहे, तो ऐसा करे कि एक कपड़ा रूमाल में लिपटा हुआ अपने महर के बदले पति से खरीदे। अतः यदि मर गई तो 'खियार-ए-रुयत' समाप्त हो जाएगा और यदि जीवित रही तो 'खियार-ए-रुयत' के कारण वह कपड़ा पति को वापस कर सकती है, यह...

---

1. कथन 'आरियत': यानी पिता ने कहा कि यह सामान, ज़ेवर आदि मैंने केवल आरियत (उपयोग हेतु) दिया था और पति ने कहा कि नहीं बल्कि तूने जहेज़ (दहेज) के रूप में हिबा किया था, जैसा कि ज़माने की रस्म है।
2. कथन 'तक़्ज़ीब': अनुवादक कहता है कि हमारे यहाँ इस स्थिति में पिता की बात स्वीकार नहीं होगी, वल्लाहु आलम।
3. कथन 'तलाक़': यानी अरबी भाषा में तलाक़ दी या आज़ाद किया तो क़ाज़ी हुक्म देगा, चाहे वह अनपढ़ ही क्यों न हो।

نقصان کا فرق ہے اس قدر نقصان لے لے یہ محیط میں ہے فتاوٰی آہو میں لکھا ہے کہ زید کے عمر پر ڈیڑھ سو درہم آتے ہیں جن میں سے سو درہم فی الحال ادا کرنے ہیں اور پچاس کی میعاد ہے پھر قرض خواہ نے مدیون کو پچاس ہبہ کئے تو آیا یہ پچاس درہم فی الحال والے میں رکھے جائیں گے یا میعادی درہموں میں قرار دیئے جائیں گے تو امام برہان الدین مرغینانی نے فتویٰ دیا کہ دونوں میں سے قرار دیئے جائیں گے اور ایسا ہی قاضی بدیع الدین نے فتویٰ دیا ہے یہ تاتار خانیہ میں ہے۔ مریضہ عورت نے کہا کہ میرا میرے شوہر پر کچھ مہر نہیں ہے تو ہمارے نزدیک شوہر بری نہ ہوگا یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے امام ہمام علی سعدی سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے اپنی بیوی سے کہا کہ مجھے اپنی تمام املاک ہبہ کر دے اس نے کہا کہ میں نے ہبہ کر دی پس اس میں مہر داخل ہو گا یا نہیں تو شیخ نے فرمایا کہ نہیں یہ تاتار خانیہ میں ہے۔

ایک شخص نے اپنی دختر کو اپنے مال سے سامان دے کر اپنے داماد کی طرف رخصت کیا پھر لڑکی مر گئی اور باپ نے دعویٰ کیا کہ یہ سامان عاریت دیا تھا اور شوہر نے ملک کا دعویٰ کیا تو مشائخ نے اختلاف کیا ہے بعض نے فرمایا کہ شوہر کا قول قبول ہوگا اور باپ پر گواہ لانے لازم آئیں گے اور ایسا ہی امام ابو بکر محمد بن الفضل نے فرمایا ہے اور بعض نے فرمایا کہ باپ کا قول لیا جائے گا کہ اس نے دیا ہے اور مالک کیا ہے قال الحاکم میں تفصیل ہونا چاہئے کہ اگر باپ اکابر و اشراف لوگوں میں سے ہے تو باپ کا قول قبول نہ ہوگا کیونکہ ایسے لوگ عاریت دینے سے چڑھتے ہیں اور اگر درمیانی لوگوں میں سے ہو تو اسی کا قول معتبر ہوگا کیونکہ اس نے دیا ہے اور ظاہری طور سے اس کی تکذیب سمجھ میں ہوئی ہے یہ فتاوٰی قاضی خان میں ہے۔ ایک شخص نے اپنی بیوی کو کچھ دینار دیئے تاکہ اس کے کپڑے بنوا کر میرے پاس پہنے رہے اس

عورت نے کسی معاملے میں دے دیئے تو اسی عورت کے ہوں گے اگر عورت اپنے شوہر کو حاجت نفقہ کے وقت روپیہ پیسہ دیا کرتی تھی اور وہ اپنے عیال پر خرچ کیا کرتا تھا تو عورت اس سے واپس نہیں لے سکتا ہے یہ قدیر میں لکھا ہے ایک عورت نے کہا کہ میرا میرے شوہر پر کچھ نہ تھا تو یہ مہر سے بری کرنے میں شمار ہے اور اگر کہا کہ میرا شوہر حلت میں ہے تو شوہر اس کا مہر سے بری ہو جائے گا یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے۔ ایک شخص نے اپنی عورت سے کہا کہ یوں کہہ کہ بہت مہری منک حالانکہ وہ عورت عربی نہیں جانتی ہے پس عورت نے کہا وہ ہبت تو صحیح نہیں ہے بخلاف طلاق و عتاق کے اور اسی واسطے اگر زبردستی ہبہ کرایا تو صحیح نہیں ہوتا ہے یہ وجیز کردی میں ہے۔ اگر کسی عورت نے اپنے شوہر کو کچھ ہبہ کیا اور قاضی کے یہاں دعویٰ کیا کہ اس نے مجھ پر ہبہ کے واسطے زبردستی کی ہے تو دعویٰ کی سماعت نہ ہوگی یہ فتاوٰی قاضی خان میں ہے۔

اگر عورت نے چاہا کہ شوہر کو اس طرح مہر ہبہ کرے کہ جب چاہے پھر مہر عود کر دے تو ایک موتی یا کپڑے پر صلح کر لے اور اس کو نہ دیکھے اور شوہر کو بری کر دے پھر اگر دیکھ کر اس کو بسبب خیارِ رویت کے واپس کر دے تو مہر عود کرے گا پھر اگر عورت مرگئی تو عقد کا لزوم ہو جائے گا اور خیارِ رویت باطل ہو جائے گا یہ خزانہ الفتاویٰ میں لکھا ہے اور اگر عورت نے چاہا کہ اگر مر جائے تو اس کا مہر اس کے شوہر کو ہبہ ہو جائے اور اگر جیتی رہے تو مہر بھی شوہر پر رہے تو یوں کرے کہ ایک کپڑا رومال میں لپٹا ہوا بعوض اپنے مہر کے شوہر سے خرید کرے پس اگر مرگئی تو خیارِ رویت باطل ہو جائے گا اور اگر زندہ رہی تو خیارِ رویت کی وجہ سے وہ کپڑا شوہر کو واپس کر سکتی ہے یہ

۱۔ قولہ عاریت یعنی باپ نے کہا کہ یہ سامان زیور وغیرہ میں نے فقط عاریت دیا تھا اور شوہر نے کہا کہ نہیں بلکہ تو نے جہیز ہبہ کیا تھا جیسے رسم زمانہ ہے۔ ۲۔ قولہ تکذیب مترجم کہتا ہے کہ ہمارے یہاں اسی صورت میں باپ کا قول قبول نہ ہو گا واللہ اعلم۔ ۳۔ قولہ طلاق یعنی عربی زبان میں طلاق دی یا آزاد کیا تو قاضی حکم دے گا اگرچہ وہ جاہل ہو۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (7) 118 Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

In 'Hasb al-Mufti,' it is stated that gifting (Hiba) the dower (Mahr) to a deceased husband is valid by way of Istihsan (juristic preference), as mentioned in 'Sirajiyyah.' If a daughter gifts her dower to her father and then grants him permission to take possession and receive it, it is valid; this is in 'Khulasa.' It is stated in original legal texts that an agent (wakil) appointed in a gift acts in the capacity of a messenger (envoy), such that the principal (muwakkil) himself is considered the contracting party, not the agent. In 'Baqa'i,' it is written that a person appointed as an agent for the purpose of making a gift is also an agent for handing it over, and this agent has the authority to appoint someone else as an agent. This is in contrast to an agent appointed for taking possession, who does not have the authority to appoint another person as an agent for that purpose; this is in 'Muhit.' In 'Fatawa Atabiyyah,' it is stated that if the donor (wahib) appoints an agent for handing over and the recipient (mohub-lah) appoints an agent for taking possession, and both principals are absent, the handing over by the agent is valid. If the donor's agent refuses to hand over, the recipient's agent may enter into litigation (khusumat) with him. If there are two agents for handing over, one alone may hand it over, unlike two agents for taking possession, where one cannot take possession alone; this is in 'Tatar Khaniyah.' If a divorced woman was observed sitting her waiting period (iddah) and a man provided her maintenance (nafaqah) with the greed that she would marry him after the period, and then the woman refused to marry him: if he had stipulated the condition of marriage when giving maintenance, he may take it back. Otherwise, the correct view is that he cannot take it back, as stated by Sadr al-Shahid. Imam Qadi Khan stated that the most correct view is that he should take it back whether the woman marries him or not, as this constitutes a bribe. However, if the woman ate and drank along with the man, he cannot reclaim anything; this is written in 'Quniyyah.'

Description of certain situations where a gift (hiba) can cause strife (fitnah), and one should approach the court ☆

Imam Abu al-Qasim was asked about a person who wrote to his partner saying, "Give my property to my son as a gift," and gave him this order, but the partner refused to give it. Does the boy have the right to litigate with him? The Sheikh replied that this is a right that has not yet become obligatory, nor will it become so until possession is taken; therefore, the boy cannot litigate in this matter. A jurist stated that if it is not by way of a gift, the son has the right of litigation, provided the partner acknowledges (iqrar) both the property and the agency. This is in 'Hawi.' A nobleman

gifted a slave girl to someone. The slave girl informed him that she belonged to a merchant who was killed, and she reached him by being passed from hand to hand after being overpowered. When the recipient searched for the heirs of the deceased merchant, he could not find them. He knew that if he abandoned the slave girl, she would be lost, but if he kept her, he feared strife. In such a case, he should present the matter to the Qadi (judge) so that the Qadi may sell the girl to the current possessor on behalf of the absent owner, so that whenever the owner appears, he may collect his money from the possessor; this is in 'Jawahir al-Fatawa.' In 'Fatawa Abu al-Fadl,' it is stated that a piece of land was with a man's father, then remained with him for a long time, then he gifted it to someone. Later, a claimant came and claimed the land; Imam Azam (Abu Hanifa) and Imam Abu Yusuf stated that he should litigate with the recipient (mohub-lah), not the donor (wahib). Imam Muhammad stated that if he intends to take the land, he should litigate with the recipient, but if he claims the value because the land was lost due to the gift, he should sue the donor; this is in 'Hawi.' A person gave something to a Qadi or someone else for repair, they repaired it, then the person came and what he gave was returned to him.

Footnote: 1. Acknowledgment (Iqrar) means saying, "Yes, this boy is an agent on behalf of his father, and his father is my partner, and his property is with me."

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द (7) 118 किताब अल-हिबा

'हस्बुल मुफ्ती' में है कि मृत पति को महर हिबा (दान) करना इस्तेहसानन (तर्कसंगत रूप से) सही है, यह 'सिराजिया' में लिखा है। यदि पुत्री ने अपना महर अपने पिता को हिबा कर दिया, और फिर उसे कब्ज़ा करने और वसूल करने की अनुमति दी तो यह सही है, यह 'खुलासा' में है। मूल ग्रंथों में लिखा है कि हिबा में जो व्यक्ति वकील (प्रतिनिधि) होता है, वह एक दूत (संदेशवाहक) के अर्थ में होता है, यहाँ तक कि मुवक्किल (मुख्य व्यक्ति) को ही अनुबंध करने वाला माना जाता है न कि वकील को। 'बकाई' में लिखा है कि जो व्यक्ति हिबा सौंपने के लिए वकील नियुक्त हो, वह उसे सुपुर्द करने का भी वकील है, और उस वकील को यह अधिकार है कि वह किसी दूसरे को वकील बना दे। इसके विपरीत कब्ज़ा करने के लिए नियुक्त वकील को यह अधिकार नहीं है कि वह किसी दूसरे को कब्ज़ा करने के लिए वकील नियुक्त करे, यह 'मुहित' में है। 'फ़तावा अताबिया' में लिखा है कि यदि वाहिब (दाता) ने सुपुर्द करने के लिए एक वकील नियुक्त किया और मौहूब-लह (पाने वाले) ने कब्ज़ा करने के लिए एक वकील नियुक्त किया और दोनों स्वयं गायब हो गए, तो वकील का सुपुर्द कर देना सही है। यदि वाहिब के वकील ने सुपुर्द करने से इनकार किया, तो मौहूब-लह का वकील उससे मुक़दमा (ख़ुसूमत) कर सकता है। यदि सुपुर्दगी के लिए दो वकील हों, तो एक अकेला वकील सुपुर्द कर सकता है, इसके विपरीत कब्ज़ा करने के दो वकीलों के मामले में एक वकील अकेला कब्ज़ा नहीं कर सकता, यह 'तातार खानिया' में है। यदि कोई तलाकशुदा महिला इद्दत में बैठी थी और किसी व्यक्ति ने उसे इस लालच में खर्चा (नफ़का) दिया कि इद्दत के बाद वह उससे निकाह कर लेगी, और फिर उस महिला ने निकाह से इनकार कर दिया, तो यदि उसने खर्चा देने के समय निकाह की शर्त रखी थी, तो वह वापस ले सकता है। अन्यथा सही बात यह है कि वह वापस नहीं ले सकता, ऐसा ही 'सद्रुश-शहीद' ने कहा है। इमाम काज़ी ख़ान ने फ़रमाया कि अधिक सही यह है कि वह वापस ले ले चाहे महिला निकाह करे या न करे, क्योंकि यह रिश्वत है। लेकिन यदि महिला ने उस पुरुष के साथ मिलकर खाया-पिया हो, तो वह कुछ भी वापस नहीं ले सकता, यह 'कुनिया' में लिखा है।

कुछ ऐसी स्थितियों का वर्णन जिनमें हिबा विवाद (फ़ितना) का कारण बन सकता है, तो न्यायालय से संपर्क करें ☆

इमाम अबुल कासिम से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने अपने साझीदार (पार्टनर) को लिखा कि मेरी संपत्ति मेरे इस लड़के को हिबा के तौर पर दे दो, और उसे यह आदेश दिया, लेकिन साझीदार ने देने से इनकार कर दिया। क्या लड़के को उसके विरुद्ध मुक़दमा करने का अधिकार है? शेख ने फ़रमाया

कि यह ऐसा अधिकार है जो अभी तक अनिवार्य नहीं हुआ है और न ही तब तक अनिवार्य होगा जब तक कब्ज़ा न हो जाए, अतः लड़का इस मामले में मुक़दमा नहीं कर सकता। फ़क़ीह (विधिवेत्ता) ने फ़रमाया कि यदि वह हिबा के तौर पर न हो, तो बेटे को मुक़दमे का अधिकार है, बशर्ते साझीदार संपत्ति और वकालत को स्वीकार (इकरार) करता हो। यह 'हावी' में है। एक अमीर व्यक्ति ने किसी को एक दासी (बांदी) हिबा की। दासी ने उसे बताया कि मैं एक व्यापारी की हूँ, जिसकी हत्या कर दी गई और मैं ज़बरदस्ती एक हाथ से दूसरे हाथ तक पहुँची हूँ। मौहूब-लह (पाने वाले) ने जब मृतक के वारिसों को ढूँढा तो वे नहीं मिले, और वह जानता है कि यदि वह इस दासी को छोड़ देता है तो वह नष्ट हो जाएगी, और यदि पास रखता है तो विवाद का डर है। ऐसी स्थिति में उसे चाहिए कि मामला काज़ी (न्यायाधीश) के सामने रखे ताकि काज़ी अनुपस्थित मालिक की ओर से उसी कब्ज़ाधारक को वह दासी बेच दे, ताकि जब कभी मालिक सामने आए, तो वह अपनी राशि कब्ज़ाधारक से प्राप्त कर सके, यह 'जवाहरुल फ़तावा' में है। 'फ़तावा अबुल फ़ज़ल' में है कि एक ज़मीन किसी व्यक्ति के पिता के पास थी, फिर लंबे समय तक उसके पास रही, फिर उसने किसी को वह हिबा कर दी। फिर एक दावेदार ने आकर ज़मीन पर दावा किया, तो इमाम आज़म और इमाम अबू यूसुफ़ ने फ़रमाया कि वह मौहूब-लह (पाने वाले) के विरुद्ध मुक़दमा करे, वाहिब (दाता) पर नहीं। इमाम मुहम्मद ने फ़रमाया कि यदि वह ज़मीन लेना चाहता है तो मौहूब-लह पर दावा करे, और यदि हिबा के कारण ज़मीन नष्ट होने पर उसकी कीमत का दावा करता है तो वाहिब पर दावा करे, यह 'हावी' में है। काज़ी या किसी अन्य को कोई चीज़ सुधारने के लिए दी गई, उसने सुधार दी, फिर वह व्यक्ति आया तो जो कुछ उसने दिया था उसे वापस कर दिया गया।

पाद टिप्पणी: 1. इकरार यानी वह कहता हो कि हाँ, यह लड़का अपने पिता की ओर से वकील है और उसका पिता मेरा साझीदार है और उसकी संपत्ति मेरे पास है।

حسب المفتٰی میں ہے مردہ شوہر کو مہر ہبہ کرنا استحصاناً صحیح ہے یہ سراجیہ میں لکھا ہے دختر نے اگر اپنا مہر اپنے باپ کو ہبہ کر دیا پس اگر اس کو قبضہ اور وصول کرنے کی اجازت دی تو صحیح ہے یہ خلاصہ میں ہے اصل میں لکھا ہے کہ ہبہ میں جو شخص وکیل ہوتا ہے وہ ایلچی کے معنی میں ہوتا ہے حتیٰ کہ موکل ہی عقد کرنے والا قرار دیا جاتا ہے نہ وکیل اور بقائی میں لکھا ہے کہ جو شخص ہبہ کرنے کے واسطے وکیل مقرر ہو تو وہ سپرد کر دینے کا بھی وکیل ہے اور اس وکیل کو اختیار ہوتا ہے کہ کسی دوسرے کو وکیل کر دے بخلاف قبضہ کرنے کے وکیل کے کہ اس کو دوسرے کو قبضہ کرنے کے واسطے وکیل کرنے کا اختیار نہیں ہے یہ محیط میں ہے۔ فتاویٰ عتابیہ میں لکھا ہے کہ اگر واہب نے سپرد کرنے کے واسطے ایک وکیل کر دیا اور موہوب لہ نے قبضہ کرنے کے واسطے ایک وکیل کر دیا اور خود دونوں غائب ہو گئے تو وکیل کا سپرد کر دینا صحیح ہے اور اگر واہب کے وکیل نے سپرد کرنے سے انکار کیا تو موہوب لہ کا وکیل اس سے خصومت کر سکتا ہے اور اگر سپرد کرنے کے واسطے دو وکیل ہوں تو ایک وکیل تنہا سپرد کر سکتا ہے بخلاف قبضہ کرنے کے دو وکیلوں کے کہ ایک وکیل تنہا قبضہ نہیں کر سکتا ہے یہ تاتار خانیہ میں ہے اگر کسی شخص کی طلاق دی ہوئی عورت عدت میں بیٹھی تھی اس کو کسی شخص نے اس طمع سے نفقہ دیا کہ بعد عدت کے مجھ سے نکاح کرلے پھر اس عورت نے اس کے ساتھ نکاح کرنے سے انکار کیا پس اگر اس نے نفقہ دینے میں نکاح کر لینے کی شرط کی تھی تو واپس لے سکتا ہے ورنہ صحیح یہ ہے کہ واپس نہیں لے سکتا ہے ایسا ہی صدر الشہید نے فرمایا ہے اور امام قاضی خان نے فرمایا کہ اصح یہ ہے کہ واپس لے خواہ عورت

اس کے ساتھ نکاح کرے یا نہ کرے کیونکہ یہ رشوت ہے اور اگر عورت نے اس مرد کے ساتھ مل کر کھایا پیا ہو تو کچھ واپس نہیں لے سکتا ہے یہ قنیہ میں لکھا ہے۔

کچھ ایسی صورتوں کا بیان جس میں ہبہ فتنے کا سبب بن سکتا ہے تو عدالت سے رجوع کرے

☆

امام ابو القاسم سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے اپنے شریک کو لکھا کہ میرا مال میرے اس لڑکے کو بطور ہبہ کے دے دے اور اس کو یہ حکم کر دیا اور شریک نے دینے سے انکار کیا پس آیا لڑکے کو اس کے ساتھ خصومت کا اختیار ہے تو شیخ نے فرمایا کہ یہ ایسا حق ہے کہ ہنوز واجب نہیں ہوا اور نہ واجب ہوگا جب تک قبضہ نہ ہو جائے پس لڑکا اس امر میں خصومت نہیں کر سکتا اور فقیہ نے فرمایا کہ اگر بطور ہبہ کے نہ ہو تو بیٹے کو خصومت کا اختیار ہے بشرطیکہ شریک مال کا اور وکالہ کا اقرار کرتا ہو یہ حاوی میں ہے ایک امیر نے ایک شخص کو ایک باندی ہبہ کی باندی نے اس کو خبر دی کہ میں ایک تاجر کی ہوں وہ مقتول ہوا اور میں مغلوب ہو کر دست بدست ایک سے دوسرے کے پاس پہنچی ہوں اور موہوب لہ نے وارثان مقتول کو جب تلاش کیا تو نہ پایا اور وہ جانتا ہے کہ اگر میں اس باندی کو چھوڑ دیتا ہوں تو ضائع ہوگئی اور اگر اپنے پاس رکھتا ہوں تو فتنہ میں پڑ جانے کا خوف ہے۔ ہو تو اس کو چاہیے کہ یہ امر قاضی کے سامنے پیش کرے تاکہ قاضی مالک غائب کے واسطے اسی قابض کے ہاتھ فروخت کر دے تاکہ جب کبھی اس کا مالک ظاہر ہو تو اپنے درہم قابض سے وصول کرلے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ فتاویٰ ابو الفضل میں ہے کہ ایک زمین ایک شخص کے باپ پاس تھی پھر اس کے پاس مدت تک رہی پھر اس نے کسی شخص کو ہبہ کر دی پھر ایک شخص مدعی نے آ کر زمین کا دعویٰ کیا تو امام اعظمؒ و امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ موہوب لہ کے ساتھ خصومت کرے واہب پر نالش نہ کرے اور امام محمدؒ نے فرمایا کہ اگر اس کو زمین لینا منظور ہے تو موہوب لہ سے خصومت کرے اور

اگر ہبہ کر دینے کی وجہ سے زمین کو تلف کر دینے سے قیمت کا دعویٰ کرتا ہے تو واہب پر نالش کرے یہ حاوی میں ہے۔ قاضی یا کسی دوسرے کو کوئی چیز اپنے کام کی اصلاح کے واسطے دی اس نے اصلاح کر دی پھر وہ شخص آیا تو جو کچھ اس نے دیا ہے اس کو واپس دیا

حاشیہ: 1. اقرار یعنی کہتا ہو کہ ہاں یہ لڑکا اپنے باپ کی طرف سے وکیل ہے اور اس کا باپ میرا شریک اور اس کا مال میرے پاس ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 119 Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

Exchanges between two lovers are considered bribery because ownership is not established through this, and the giver has the right to reclaim them.

A woman lives in her brother's house; someone proposed to her, but her brother refused to give her away unless a certain amount of dirhams was paid. The man paid the dirhams and married her. In this case, he can reclaim all the dirhams he paid, as they were given as a bribe to the woman's brother. This is stated in *Al-Quniyah*. If a bribe is given to save one's life or the life of a family member from oppression, the giver is not considered a sinner. If the ruler of *Dar al-Harb* (hostile territory) gives a female slave to the ambassador of an Islamic ruler, she belongs to the ambassador. If the leader of the enemies sends a gift to the commander of the Islamic army, it belongs to the entire army; this is in *As-Sirajiyyah*. Ibn Muqatil was asked about parents sending gifts to teachers on Nowruz and Eid, etc.; the Sheikh replied that if the teacher did not demand it or cause a dispute over it, there is no harm. This is in *Al-Hawi*. Shams al-A'immah al-Halwai was asked: a person hung a pot or placed it on a roof, it rained and the pot filled up, then someone else came and took the pot along with the water. Does the owner have the right to take back the pot and the water? The Sheikh said yes. Regarding the pot, the ruling is clear, but regarding the water, the detail is that if the owner placed the pot specifically for that purpose (to collect water), he can take it back; otherwise, he cannot. This is in *At-Tatarkhaniyah*. If someone gives charity or a gift to a foundling (*Laqit*), the responsibility of accepting it lies with the finder (*Multaqit*), and the Multaqit's possession of it is permissible by preference (*Istihsan*). This is in *Al-Multaqit*. If a foundling is with a Multaqit who brought him in and supports him, and the child has no one else, then whatever is gifted to the child, it is permissible for that stranger (the Multaqit) to take possession of it, even if the child is a minor unable to take possession himself. The Multaqit also has the authority to entrust him to someone for education, and no other stranger has the right to take him away. Shams al-A'immah al-Sarakhsi explicitly mentioned this in *Kitab al-Hiba*, as noted in *Al-Sughra*.

Ibn Ahmad was asked about a person who went to a public bath (*Hammam*), paid the owner the fee, and took a cup of water from the pool which the owner had provided according to custom. Does this water become the property of the one who filled it, or does it remain the property of the bath owner with permission granted to visitors? The Sheikh said that the person becomes more entitled to that water than others, but it does not become his property. This is in *At-Tatarkhaniyah*. A man gave some

property to a strange woman with the intention of adultery (*Zina*). If he told her, "I am giving this to you so that I may commit adultery with you," he has the right to take it back. If he gave it as a gift with the intention of adultery and the gift still exists, he can take it back; otherwise, he cannot. This is written in *Al-Quniyah*. In *Fawa'id Shams al-Islam*, it is stated that if a man threatens his wife with a beating until she gifts her dower (*Mahr*) to him, it is not valid, provided the husband is capable of beating her. This is in *Al-Khulasah*. And my father was asked about a man who quarreled with his wife and subjected her to beatings and verbal abuse...

Footnotes: 1. The word *Mut'ashiq* refers to two such deluded individuals who, for worldly pleasure rather than religious reasons, falsely claim to be in "love" and exchange items. 2. Regarding "Nowruz," I say: This is a Zoroastrian custom, and giving gifts for it is itself forbidden; see *Kitab ar-Rumtah*. Therefore, the ruling in the text is correct only regarding "Eid." 3. *Laqit* refers to a foundling child discovered by someone, as detailed in *Kitab al-Laqit*. The child is the *Laqit*, and the one who picks him up is the *Multaqit* (with a *kasra* under the letter *Qaf*).

फतवा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 119 किताब-अल-हिबा (दान का अध्याय)

दो प्रेमियों के बीच आपस में जो चीजें भेजी जाती हैं, वह रिश्वत है क्योंकि इससे स्वामित्व साबित नहीं होता और देने वाले को उसे वापस लेने का अधिकार है।

एक औरत अपने भाई के घर में है, किसी ने उसके साथ सगाई की बात की, उसके भाई ने उसे देने से मना किया और कहा कि जब तक इतनी राशि (दरहम) नहीं दोगे, नहीं दूँगा। उसने दरहम दे दिए और उस औरत से निकाह कर लिया। तो जितना उसने दिया है, वह सब वापस ले सकता है क्योंकि ये सब दरहम उसने औरत के भाई को रिश्वत के रूप में दिए हैं। यह 'कुनिया' में लिखा है। अगर अपनी जान या अपने परिवार की जान बचाने के लिए, जुल्म को दूर करने के लिए रिश्वत दी, तो वह गुनहगार न होगा। अगर दारुल-हर्ब (युद्धग्रस्त भूमि) के बादशाह ने इस्लामी बादशाह के दूत को कोई दासी दी, तो वह दासी उसी की होगी। और अगर दुश्मनों के सरदार ने इस्लामी लश्कर के सरदार को कुछ उपहार भेजा, तो वह पूरे लश्कर का होगा, यह 'सिराजिया' में है। इब्न मुकातिल से पूछा गया कि लड़कों के माता-पिता शिक्षकों को नौरोज़ और ईद आदि पर उपहार भेजते हैं, तो शेख ने कहा कि अगर शिक्षक ने मांग कर या झगड़ा करके न लिया हो, तो कोई डर नहीं है। यह 'हावी' में है। शम्सुल-अइम्मा हलवाई से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने कुज़ा (मिट्टी का बर्तन) लटकाया या छत पर रख दिया, फिर बारिश हुई और कुज़ा भर गया, फिर एक व्यक्ति आया और कुज़ा पानी सहित ले गया। क्या मालिक को कुज़ा और पानी वापस लेने का अधिकार है? शेख ने कहा कि हाँ। शेख ने कुज़ा के बारे में जो फैसला दिया उसमें कोई शंका नहीं है, लेकिन पानी के बारे में विस्तार से यह है कि अगर मालिक ने वह कुज़ा उसी (पानी भरने के) लिए रखा था तो वापस ले सकता है, और अगर उस उद्देश्य से नहीं रखा था तो पानी वापस नहीं ले सकता। यह 'तातारीखानिया' में लिखा है। अगर किसी लावारिस बच्चे (लकीत) को कोई दान या उपहार दे, तो उसे स्वीकार करना उसे उठाने वाले (मुल्तकीत) पर है, और मुल्तकीत का उस पर कब्जा करना बेहतर माना गया है। यह 'मुल्तकीत' में लिखा है। एक लकीत किसी मुल्तकीत के पास है, वह उसे उठा लाया है और उसका खर्च उठाता है, और उस बच्चे का उसके सिवा कोई नहीं है, तो जो कुछ उस बच्चे को उपहार दिया जाए, उस पर उस अजनबी (मुल्तकीत) का कब्जा करना जायज है, चाहे वह बच्चा स्वयं कब्जा करने के लायक न हो। और उस अजनबी को यह भी अधिकार है कि उसे शिक्षा के लिए किसी के सुपुर्द करे, और किसी दूसरे अजनबी को उससे उसे लेने का अधिकार नहीं है। शम्सुल-अइम्मा सरखसी ने 'किताब-अल-हिबा' में इसका स्पष्ट उल्लेख किया है, जैसा कि 'सुग़रा' में है।

इब्न अहमद से पूछा गया कि एक व्यक्ति हमाम (स्नानगृह) में गया और हमाम के मालिक को शुल्क दिया और एक प्याले से हौज से पानी लिया जो हमाम वाले ने रिवाज के मुताबिक उसे दिया था। क्या वह पानी उस व्यक्ति का होगा जिसने उसे भरा है, या हमाम वाले की मिल्कियत रहेगा और आने वालों को उसकी तरफ से इजाज़त होगी? शेख ने कहा कि वह व्यक्ति उस पानी का दूसरों की तुलना में अधिक हकदार हो गया, लेकिन वह उसकी मिल्कियत नहीं बना। यह 'तातारीखानिया' में है। एक व्यक्ति ने किसी पराई औरत को व्यभिचार (ज़िना) के इरादे से कुछ माल दिया। अगर उसने औरत से कहा कि मैं तुझे इसलिए देता हूँ कि तेरे साथ ज़िना करूँ तो उसे वापस लेने का अधिकार है। और अगर ज़िना के इरादे से उपहार (हिबा) दिया और वह चीज़ मौजूद है, तो वापस ले सकता है, वरना नहीं। यह 'कुनिया' में लिखा है। 'फ़वाइद शम्सुल इस्लाम' में लिखा है कि अगर अपनी पत्नी को मारपीट से डराया यहाँ तक कि उसने अपना महर उसे उपहार में दे दिया, तो यह सही नहीं है, बशर्ते कि पति उसे मारने में सक्षम हो। यह 'खुलासा' में लिखा है। और मेरे पिता से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने अपनी पत्नी से झगड़ा किया और उसे मारपीट और गालियों की...

फुटनोट्स: 1. 'मुत'आशिक़' का अर्थ है: दो ऐसे भ्रमित लोग जो दीन के अलावा सांसारिक आनंद की दृष्टि से अपने ऊपर 'इश्क' का झूठा नाम गढ़ते हैं और आपस में एक-दूसरे को चीजें भेजते हैं। 2. 'नौरोज़' के संबंध में मैं कहता हूँ: यह पारसियों की प्रथा है और इसका उपहार देना स्वयं हराम है; अतः 'किताब-अर-रुमतह' देखें। मामले में केवल 'ईद' का हुक्म ही सही है। 3. 'लक़ीत' वह बच्चा है जो लावारिस मिला और कोई उसे उठा लाया, जैसा कि 'किताब-अल-लक़ीत' में विस्तार से है। वह बच्चा 'लक़ीत' है और उठाने वाला 'मुल्तक़ीत' (क़ाफ के नीचे जेर के साथ)।

جائے ہر دو عاشق باہم ایک دوسرے کو چیزیں بھیجا کرتے ہیں یہ رشوت ہے کہ اس سے ملک ثابت نہیں ہوتی ہے اور دینے والے کو واپس لینے کا اختیار ہے۔

ایک عورت اپنے بھائی کے گھر میں ہے اس کے ساتھ کسی نے منگنی کی اس کے بھائی نے اس عورت کے دینے سے انکار کیا اور کہا کہ جب تک اس قدر درہم نہیں دے گا نہ دوں گا اس نے درہم دے دیئے اور اس عورت سے نکاح کر لیا تو جس قدر اس نے دیا ہے وہ سب واپس لے سکتا ہے کیونکہ یہ سب درہم اس نے عورت کے بھائی کو رشوت دیئے ہیں یہ قنیہ میں لکھا ہے اگر اپنی جان سے یا اپنی کسی اہلیت کی جان سے ظلم و جور دفع کرنے کے واسطے رشوت دی تو گنہگار نہ ہوگا اگر دارالحرب کے بادشاہ نے بادشاہ اسلام کے ایلچی کو کوئی باندی دی تو یہ باندی اسی کی ہوگی اور اگر دشمنوں کے سردار نے لشکر اسلام کے سردار کو کچھ ہدیہ بھیجا تو تمام لشکر کا ہوگا یہ سراجیہ میں ہے ابن مقاتل سے دریافت کیا گیا کہ لڑکوں کے والدین کے معلموں کو نوروز و عید وغیرہ میں ہدیہ بھیجا کرتے ہیں تو شیخ نے فرمایا کہ اگر معلم نے سوال کر کے یا جھگڑا کر کے نہ لیا ہو تو کچھ ڈر نہیں ہے یہ حاوی میں ہے شمس الائمہ حلوائی سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے کوزہ لٹکایا یا چھت پر رکھ دیا پھر پانی برسا اور کوزہ بھر گیا پھر ایک شخص نے آکر کوزہ مع پانی کے لے لیا پس آیا مالک کو کوزہ مع پانی کے واپس لینے کا اختیار ہے تو شیخ نے فرمایا کہ ہاں قال شیخ نے کوزہ کے حق میں جو حکم دیا اس میں کوئی اشکال نہیں ہے لیکن پانی کے حق میں اس طرح تفصیل ہے کہ اگر مالک نے وہ کوزہ اسی واسطے رکھا تھا تو واپس لے سکتا ہے اور اگر اس واسطے نہ رکھا تھا تو پانی واپس نہیں لے سکتا ہے یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے اگر لقیط کے کوئی شخص صدقہ یا ہدیہ دے تو اس کا قبول کرنا اس کے ملتقط یعنی

اٹھالانے والے پر ہے اور ملتقط کا قبضہ کرنا استحساناً جائز ہے یہ ملتقط میں لکھا ہے ایک لقیط کسی ملتقط کے پاس ہے وہ اس کو اٹھا لایا ہے اور اس کو نفقہ دیتا ہے اور اس بچہ کا سوائے اس کے کوئی نہیں ہے تو جو کچھ اس بچہ کو ہدیہ دیا جائے اس پر اس اجنبی کا قبضہ کرنا جائز ہے اگرچہ یہ نابالغ خود قبضہ کرنے کے لائق ہو اور اس اجنبی کو یہ بھی اختیار ہے کہ اس کو تعلیم کے واسطے سپرد کرے اور کسی دوسرے اجنبی کو اس سے لے لینے کا اختیار نہیں ہے اس کو شمس الائمہ سرخسی نے کتاب الہبہ میں صریح ذکر کیا ہے کذا فی الصغریٰ۔

ابن احمد سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص حمام میں گیا اور صاحب حمام کو اجرت دے دی اور ایک پیالہ پانی کے حوض سے پانی لیا کہ جس کو حمام والے نے ہمارے ملک کی عادت کے موافق اس شخص کو دے دیا تھا پس آیا یہ پانی اس شخص بھر لینے والے کی ملک ہوگا یا حمام والے کی ملک رہے گا اور حمام میں آنے والوں کو اس کی طرف سے اباحت ہوگی تو شیخ نے فرمایا کہ وہ شخص اس پانی کا بہ نسبت دوسروں کے زیادہ مستحق ہو گیا لیکن اس کی ملک نہیں ہوا یہ تاتارخانیہ میں ہے ایک شخص نے کسی اجنبیہ عورت کو کچھ مال زنا کے ارادہ سے دیا پس اگر اس عورت سے یوں کہا کہ میں تجھے اس واسطے دیتا ہوں کہ تیرے ساتھ زنا کروں تو اس کو واپس کرنے کا اختیار ہے اور اگر زنا کے ارادہ سے ہبہ کیا اور وہ قائم ہے تو واپس لے سکتا ہے ورنہ نہیں یہ قنیہ میں لکھا ہے فوائد شمس الاسلام میں لکھا ہے کہ اگر اپنی عورت کو مار پیٹ سے ڈرایا یہاں تک کہ عورت نے اس کو اپنا مہر ہبہ کر دیا تو صحیح نہیں ہے بشرطیکہ شوہر اس کے مارنے پر قادر ہو یہ خلاصہ میں لکھا ہے اور میرے والد سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے اپنی عورت سے جھگڑا پھیلایا اور اس کو مار پیٹ اور گالیوں کی...

حواشی: ۱ قولہ متقاشق یعنی دو ایسے مخبطی جو سوائے دین کے دنیاوی لذت کی نظر سے اپنے اوپر عشق کا نام جھوٹ باندھتے ہیں اور آپس میں ایک دوسرے کو چیزیں بھیجتے ہیں۔ ۲ قولہ

نوروز اقول یہ رسم مجوس ہے اور اس کا ہبہ خود حرام ہے چنانچہ کتاب الرمتہ دیکھو پس مسئلہ میں فقط عید کا حکم صحیح ہے۔ ۳ لقیط جو بچہ پڑا ہوا کسی کو ملا اور وہ اٹھا لایا جیسا کہ کتاب اللقیط میں مفصل ہے پس وہ بچہ لقیط اور اٹھانے والا ملتقط بکسر القاف ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri..... Volume 5 | 120 | Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

Distress was caused to the extent that the woman gifted her dower (*Mahr*) to him, and the man gave her nothing in exchange. Is there an option to retract this? My father said such an acquittal is void; this is mentioned in *Tatarkhaniya*. In *Fatawa Nasafi*, it is recorded that Sheikh Najmuddin was asked: A woman gave some wealth to her husband at his request so that he[1] might live comfortably. Later, some of the husband's creditors seized this wealth. Does the woman have the right to take this wealth back from the husband's creditors? He replied that if she had gifted it or loaned it to the husband, she cannot take it back. However, if she gave it such that despite her ownership, her husband could merely utilize it, then she can take it back; this is in *Al-Muhit*.

Gifting a building without the land is permissible, as stated in *Al-Zakhiroh*. In gifting land, all things that naturally follow the land are included without explicit mention, such as buildings and trees. Similarly, if a settlement (*Sulh*) is reached over land or the granting of land, the same rule applies. However, crops are not included in a settlement without explicit mention. Ar-Rukn al-Sabbaghi stated that crops are included in mortgages and acknowledgments, but they are not included in sales, wills, leases, marriages, endowments (*Waqf*), gifts, or charity. Fruits and valuable leaves are also not included in the gifting of trees without mention. If trees are gifted while fruits and leaves are present but not mentioned, the gift is void (*Fasid*) because delivery is impossible; this is in *Al-Qunyah*. It is written in *Al-Tatimmah* that my father was asked: A man asked another to lend him his stable for his livestock. He agreed. To whom does the dung belong? The father said it belongs to the owner of the livestock. Sheikh Ali bin Husayn al-Sa'di gave the same answer. Sheikh Ibn Husayn was asked again and said the dung belongs to the one who provides the fodder, whether they be a usurper or a borrower. However, if a specific place was designated, or if the stable owner invited the livestock owner to stay there, then the dung belongs to the stable owner. This is written in *Tatarkhaniya*.

If a slave perceives that the master will take it ill, he should not give a gift ☆

If someone gifts his daughter to another, it constitutes marriage. If one gifts his wife her own self, it constitutes divorce. If one gifts his slave to himself, it constitutes manumission (freedom). This is in *Khazanat-ul-Fatawa*. In *Jami-ul-Fatawa*, it is written that if a slave in debt is gifted and the creditors wish to annul the gift, they have the

right to do so, unless the donor or recipient pays a ransom (*Fidya*) beforehand, in which case the gift is finalized.

[1] Meaning the man requested it to provide for his wife and children comfortably. [2] Land settlement, meaning someone made a claim on his possessed land, and the possessor settled the claim by giving land or something else.

तकलीफ दी गई यहाँ तक कि औरत ने अपना मेहर (स्त्रीधन) उसे उपहार (हिबा) कर दिया और मर्द ने उसे कोई बदला नहीं दिया। तो क्या इसे वापस लेने का अधिकार है? मेरे पिता ने फरमाया कि ऐसी मुअफ़ी (रिलीज़) बातिल (अमान्य) है, यह तातारखानिया में है। फ़तावा नफ़ी में है कि शेख नजमुद्दीन से पूछा गया कि एक औरत ने अपने पति को उसकी दरख्वास्त पर कुछ माल दिया ताकि वह व्यक्ति[1] खुशहाल जीवन बिता सके, फिर पति के कुछ लेनदारों ने उस माल पर कब्ज़ा कर लिया। तो क्या औरत को यह अधिकार है कि वह पति के लेनदार से वह माल वापस ले ले? फरमाया कि अगर उसने पति को उपहार दिया था या कर्ज दिया था तो वापस नहीं ले सकती, और अगर इस तरह दिया था कि औरत के स्वामित्व के बावजूद पति उसका उपयोग करे, तो वह ले सकती है, यह 'मुहीत' में है।

ज़मीन के बिना इमारत का उपहार देना जायज़ है जैसा कि 'ज़खीरा' में है। ज़मीन उपहार देने में वे सभी चीजें शामिल हो जाती हैं जो बिना जिक्र के ज़मीन के साथ आती हैं जैसे इमारत और पेड़ आदि। इसी तरह अगर ज़मीन से या किसी [2] ज़मीन देने पर सुलह (समझौता) तय हुई तो भी यही हुक्म है। लेकिन सुलह में फसलों का जिक्र न होने पर वे शामिल नहीं होतीं। रुकन-अल-सब्बागी ने फरमाया कि गिरवी और इकरार में फसलें शामिल हो जाती हैं, पर बिक्री, वसीयत, निकाह, वक्फ, हिबा और सदका में शामिल नहीं होतीं। पेड़ों के हिबा में फल और कीमती पत्ते भी बिना जिक्र के शामिल नहीं होते। अगर पेड़ों के हिबा के समय फल और पत्ते मौजूद हैं और उनका जिक्र नहीं किया गया, तो हिबा फासिद (अमान्य) होगा क्योंकि उसे सौंपा नहीं जा सकता। 'ततमिया' में लिखा है कि मेरे पिता से पूछा गया: एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा कि मुझे अपना अस्तबल दे दो ताकि मेरा पशु वहाँ रहे। उसने दे दिया, तो गोबर किसका होगा? पिता ने फरमाया कि पशु के मालिक का होगा। शेख अली बिन हुसैन अल-सादी ने भी यही उत्तर दिया। फिर शेख इब्न हुसैन से पूछा गया तो उन्होंने कहा कि गोबर उस व्यक्ति का होगा जो घास डालता है, चाहे वह अस्तबल का कब्ज़ा करने वाला हो या उधार लेने वाला। लेकिन अगर जगह निश्चित कर दी गई हो या अस्तबल के मालिक ने पशु मालिक से खुद पशु रखने को कहा हो, तो गोबर अस्तबल के मालिक का होगा।

गुलाम (दास) को अगर महसूस हो कि मालिक बुरा मानेगा तो उपहार न दे ☆

अगर किसी ने अपनी बेटी किसी को उपहार में दी तो वह निकाह (विवाह) माना जाएगा, अपनी पत्नी को उसकी अपनी जात उपहार दी तो वह तलाक माना जाएगा, और अपना गुलाम उसे उपहार दिया तो वह आज़ादी माना जाएगा। 'खज़ानतुल फतावा' में है कि अगर कर्जदार गुलाम उपहार दिया गया और लेनदारों ने उसे रद्द करना चाहा तो उन्हें अधिकार होगा, बशर्ते उपहार देने वाले या लेने वाले ने पहले फिदया (हर्जाना) न दे दिया हो।

[1] यानी पुरुष ने पत्नी और बच्चों सहित सुख-सुविधा से रहने के लिए मांगा। [2] यानी किसी ने उसकी ज़मीन पर दावा किया और काबिज़ ने ज़मीन देकर या किसी और चीज़ से सुलह कर ली।

ایذاء پہنچائی یہاں تک کہ عورت نے اس کو اپنا مہر ہبہ کر دیا اور مرد نے اس کو کچھ عوض نہیں دی پس آیا رجوع کرنے کا اختیار ہے تو میرے والد نے فرمایا کہ ایسی برأت باطل ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ فتاویٰ نسفی میں ہے کہ شیخ نجم الدین نے دریافت کیا گیا کہ ایک عورت نے اپنے شوہر کو اس کی درخواست سے کچھ مال دیا تاکہ وہ شخص[1] خوش گزراں کرے پھر اس کے شوہر پر شوہر کے بعض قرض خواہوں نے قابو پا کر یہ مال لے لیا پس آیا عورت کو اختیار ہے کہ شوہر کے قرض خواہ سے یہ مال لے لے فرمایا کہ اگر شوہر کو اس نے ہبہ کیا یا قرض دیا ہو تو نہیں لے سکتی ہے اور اگر اس طور سے دیا تھا کہ با وجود عورت کی ملک کے اس کا شوہر اس میں تصرف کر لے تو لے سکتی ہے یہ محیط میں ہے۔

ہبہ کرنا عمارت کا بدون زمین کے جائز ہے کذا فی الذخیرہ اور زمین کے ہبہ کرنے میں بلا ذکر وہ سب چیزیں داخل ہو جاتی ہیں جو زمین کے تبع کرنے میں بلا ذکر داخل ہو جاتی ہیں جیسے عمارت و اشجار وغیرہ اسی طرح اگر زمین سے یا کسی [2] زمین دینے پر صلح قرار دی تو بھی یہی حکم ہے لیکن کھیتی بدون ذکر کرنے کے صلح میں داخل نہیں ہوتی ہے اور رکن الصباغی نے فرمایا کہ رہن و اقرار دے میں کھیتی داخل ہو جاتی ہے اور بیع اور قسمت و وصیت و اجارہ و نکاح و وقف و ہبہ و صدقہ و ملک مطلق کی قضاء میں داخل نہیں ہوتی ہے اور پھل اور قیمتی پتے بھی درختوں کے ہبہ کرنے میں بلا ذکر داخل نہیں ہوتے ہیں اور جب درختوں کے ہبہ میں ذکر نہ کیا حالانکہ ان میں پھل اور پتے موجود ہیں تو ہبہ فاسد ہوگا کیونکہ تسلیم نہیں کر سکتا ہے یہ قنیہ میں ہے تنمیہ میں لکھا ہے کہ میرے والد سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ مجھے اپنا اصطبل دے دے تاکہ اس میں میرا چوپایہ رہے اس نے دے دیا تو گوبر کس کا ہوگا

پس والد نے فرمایا کہ چوپایہ کے مالک کا ہوگا قال ایسا ہی شیخ علی بن الحسین السعدی نے جواب میں فرمایا ہے اور شیخ ابن الحسین سے پھر ایک بار دریافت کیا گیا تو فرمایا کہ گوبر اس شخص کا ہوگا جو گھاس ڈالتا ہے خواہ وہ اصطبل کا غصب کرنے والا ہو یا مستعیر ہو یا چوپایہ کا غصب کرنے والا ہو یا مستعیر ہو لیکن اگر اس کے واسطے کوئی جگہ معروف مقرر کر دی ہو یا اصطبل کے مالک نے چوپایہ کے مالک سے یوں کہا ہو کہ مجھے اپنا چوپایہ دے دے تاکہ میرے اصطبل میں رات کو رہا کرے تو اس وقت میں گوبر مالک اصطبل کا ہو گا یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے فتاویٰ نسفی میں ہے کہ ایک شخص نے اپنی بیوی سے گواہوں کے سامنے یوں کہا کہ اللہ تعالیٰ تجھے بخشے کہ تو نے اپنا مہر جو مجھ پر تھا مجھے ہبہ کیا اس عورت نے کہا کہ ارے شنیدم یعنی ہاں میں نے بخشا پس گواہوں نے اس سے کہا کہ ہم تیرے ہبہ کر دینے پر گواہی دیں اس نے کہا کہ ہزار تن گواہ باشید یعنی ہزار آدمی گواہ نہ ہو تو شیخ نے فرمایا کہ عورت کے اثنائے کلام میں رد و تصدیق پائی جاتی ہے پس جو کچھ گواہوں نے دیکھا اسی پر محمول کیا جائے گا یہ ذخیرہ میں ہے۔

غلام کو اگر احساس ہو کہ مالک برا مانے گا تو ہبہ نہ کرے ☆

اگر کسی نے اپنی دختر کسی کو ہبہ کی تو نکاح ہے اور اگر اپنی بیوی واس کی ذات کو ہبہ کی تو طلاق ہے اور اگر اپنا غلام اس کے تئیں ہبہ کیا تو عتق ہے یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے اور جامع الفتاویٰ میں لکھا ہے کہ اگر ایک غلام قرض دار ہبہ کیا گیا اور قرض خواہوں نے ہبہ توڑ دینا چاہا تو ان کو یہ اختیار ہوگا اور اگر توڑنے سے پہلے واہب یا موہوب لہ نے فدیہ دے دیا تو ہبہ پورا ہو جائے گا اور یہی حکم صدقہ کا ہے اور مولیٰ نے اگر دوسرے کے ہاتھ فروخت کیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر قرض خواہوں نے ہبہ کی اجازت دے دی تو ان کا حق ہے

[1] یعنی مرد نے آسودگی سے بیوی بچوں سمیت گزارہ کرنے کو مانگا۔ [2] تولہ زمین سے یعنی کسی نے اس کی مقبوضہ زمین پر دعویٰ کیا پس قابض نے اس زمین کے دعویٰ سے صلح کر لی یا کسی اور چیز کے دعویٰ سے زمین دینے پر صلح کر لی۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 4 (Page 121) Book of Gifts (Kitab al-Hiba)

...became void, but if the slave is manumitted, it is not so. If a will is made for such a slave in favor of someone and [the testator] dies, the creditors do not have the right to revoke the will; rather, that slave shall be sold to the legatee (musi lahu), and after paying the debts, if anything remains, it shall go to the legatee. In the case of Sadaqah (charity) and Hiba (gift), any increase in the property shall not belong to the donee (mawhub lahu) or the recipient of charity; this is mentioned in al-Tatarkhaniyya. Imam Abu Bakr was asked whether if an authorized slave (ma'dhun) makes a gift from his earnings or from property given to him by his master, the Shaykh and Imam said that if he knows that if the master hears of this he would disapprove, then making that gift is not lawful; otherwise, there is no harm; this is recorded in al-Hadi. A person said to his contracted slave (mukatab), "I have gifted you the consideration for manumission (badal al-kitabat)," and the slave replied, "I do not accept," the slave shall become free, and the manumission amount shall remain as a debt upon him; this is in al-Wajiz al-Kardari. If a person acknowledges, "I have made a gift to Zayd," this acknowledgment is valid. It is written in al-Ghiyathiyya that if one acknowledges making a gift, it does not prove that he also acknowledged the donee's taking possession, and this is the most correct view; this is written in Jawahir al-Akhlati. In Jami' al-Asghar, it is narrated from Imam Muhammad (RA) via the aforementioned Khalaf that if a person gifts a date palm tree to another while it is still standing in its place, the donee shall not be considered to have taken possession until it is severed and handed over. In the case of a sale, if exclusive possession (takhliya) is established between the buyer and the tree, he is considered to have taken possession; this is in al-Dhakhira.

Common Rulings Regarding Gifts Between Dhimmis and Muslims ☆

Dhimmis (non-Muslim subjects) are like Muslims regarding the rulings of gifts because they have committed themselves to those Islamic rulings that pertain to transactions (mu'amalat). However, it is not permissible between a Muslim and a Dhimmi to give wine as consideration (iwadh) for a gift, whether the giver is a Muslim or a Dhimmi. If that wine turns into vinegar while in the hands of the judge (Qadi), it shall not become valid consideration, and it should be returned to its owner. Between two Dhimmis, the exchange of wine and swine is permissible, just as the initial sale of these items is permissible between them. However, exchange involving carrion (maytah) and blood is not permissible; this is in al-Mabsut. If a Christian gifts something to an apostate (murtad) on the condition that the donee gives wine in

return, this is void; this is in Muhit al-Sarakhsi. If a Muslim gifts something to an apostate and the apostate gives a consideration for it, then the apostate is killed or flees to the Land of War (Dar al-Harb), the gift is valid, but giving consideration for it is not permissible according to Imam al-A'zam (Imam Abu Hanifa RA). According to the Sahibayn (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), giving consideration is also valid like other transactions. The difference between them is only that according to Imam Abu Yusuf (RA), this compensation will be valid from the entire property, while according to Imam Muhammad (RA), it will be valid from one-third of the property, just as other transactions made by way of donation or favor are valid from one-third. If an apostate makes a gift and the donee gives consideration for it, and then the apostate is killed or flees to Dar al-Harb, his gift shall be returned to his heirs and the owner of the consideration shall get his consideration back, provided it exists in its original state. If it has been destroyed, it shall be considered a debt against the apostate's estate, whether the other party knew of his apostasy or not; the ruling is the same. If a protected foreigner (Harbi Musta'min) gifts something to a Muslim or a Muslim gifts something to a Harbi Musta'min and the donee takes possession, and then he returns to Dar al-Harb and subsequently returns with safety (aman), each of them has the right to revoke their gift. If that Harbi is captured in Jihad and the gift is seized from him, the Muslim donor shall not have the right to take back that gift, even if the donor appears before the distribution of the spoils of war.

---

1. i.e., the right will not be void; rather he will be held accountable... 2. The term "Musta'min" refers to a Harbi (foreigner from a hostile land) who comes under a grant of safety. (1) His statement, i.e., if the apostate gave consideration, it is void.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 (121) किताब अल-हिबा (उपहार का अध्याय)

...बातिल (शून्य) हो गया, लेकिन अगर गुलाम आज़ाद कर दिया जाए तो ऐसा नहीं है। और अगर ऐसे गुलाम की किसी व्यक्ति के लिए वसीयत करके मर गया, तो कर्जदारों को वसीयत तोड़ने का अधिकार नहीं है, बल्कि वह गुलाम 'मूसी लह' (जिसके पक्ष में वसीयत की गई) के पास बेचा जाएगा और कर्ज चुकाने के बाद अगर कुछ बचे तो 'मूसी लह' को मिलेगा। और सदका (दान) तथा हिबा (उपहार) की स्थिति में बढ़ता हुआ माल 'मौहूब लह' (उपहार प्राप्तकर्ता) या 'मुतसद्दिक अलैह' को नहीं मिलेगा; यह तातारख़ानिया में है। इमाम अबू बक्र से पूछा गया कि यदि किसी गुलाम 'माज़ून' (व्यापार के लिए अधिकृत गुलाम) ने अपनी कमाई से या उस माल से जो उसके स्वामी ने उसे दिया है, कुछ उपहार दिया, तो शेख व इमाम ने फरमाया कि यदि उसे पता है कि यदि स्वामी को यह खबर पहुँची तो वह इसे बुरा मानेगा, तो उसका उपहार देना हलाल नहीं है, अन्यथा कोई डर नहीं है; यह हादी में लिखा है। एक व्यक्ति ने अपने मुकातब (वह गुलाम जो अपनी मुक्ति के लिए भुगतान करने पर सहमत हो) से कहा कि मैंने तुम्हें 'बदल-ए-किताबत' (मुक्ति की राशि) उपहार में दी, और मुकातब ने कहा कि मैं स्वीकार नहीं करता, तो मुकातब आज़ाद हो जाएगा और मुक्ति की राशि उस पर कर्ज रहेगी; यह वजीज़-ए-करूरी में है। एक व्यक्ति ने स्वीकार किया कि मैंने ज़ैद को अपना माल उपहार में दिया, तो यह इकरार सही है। और ग्यासिया में लिखा है कि यदि उपहार देने का इकरार किया, तो इस इकरार से यह सिद्ध नहीं होता कि उसने मौहूब लह के कब्ज़ा कर लेने का भी इकरार किया है, और यही सबसे सही (असह) राय है; यह जवाहर-ए-अख़लाती में लिखा है। जामे असग़र में इमाम मुहम्मद रह. से रिवायत है कि एक व्यक्ति ने दूसरे को एक खजूर का पेड़ उपहार में दिया, जबकि वह पेड़ अपनी जगह खड़ा है, तो मौहूब लह उसका कब्ज़ा प्राप्त नहीं माना जाएगा जब तक कि उसे काटकर उसके सुपुर्द न कर दे। और बिक्री की स्थिति में यदि खरीदार और पेड़ के बीच खालीपन (तख्लिया) कर दिया गया, तो वह कब्ज़ा प्राप्त माना गया; यह ज़ख़ीरा में है।

ज़िम्मी और मुसलमान के उपहार के संबंध में सामान्य नियम ☆

ज़िम्मी (इस्लामी राज्य के गैर-मुस्लिम नागरिक) उपहार के नियमों में मुसलमानों के समान हैं क्योंकि उन्होंने इस्लामी कानूनों के उन प्रावधानों को स्वीकार कर लिया है जो लेन-देन (मुआमेलात) से संबंधित हैं। लेकिन मुसलमान और ज़िम्मी के बीच उपहार के बदले शराब देना जायज़ नहीं है, चाहे मुसलमान दे या ज़िम्मी। और यदि वह शराब काज़ी के हाथ में सिरका बन गई, तो वह उपहार का बदला (अवज़) नहीं बनेगी, और चाहिए कि उसके मालिक को वापस कर दे। दो ज़िम्मियों के बीच

शराब और सुअर का विनिमय जायज़ है, जैसे इन चीज़ों के बदले प्रारंभिक बिक्री जायज़ है। लेकिन मृत जानवर और खून का विनिमय जायज़ नहीं है; यह मबसूत में है। एक ईसाई ने एक मुर्तद (धर्मत्यागी) को इस शर्त पर उपहार दिया कि प्राप्तकर्ता बदले में शराब देगा, तो यह बातिल है; यह मुहीत-ए-सरख़सी में है। एक मुसलमान ने एक मुर्तद को कुछ उपहार दिया और मुर्तद ने उसका कुछ बदला (अवज़) दे दिया, फिर वह (मुर्तद) मारा गया या 'दारुल हर्ब' (गैर-इस्लामी क्षेत्र) चला गया, तो उपहार जायज़ है, लेकिन इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार बदला देना जायज़ नहीं है। साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार बदला देना भी अन्य लेन-देन की तरह सही है। अंतर केवल इतना है कि इमाम अबू यूसुफ रह. के अनुसार यह विनिमय कुल संपत्ति से मान्य होगा, और इमाम मुहम्मद रह. के अनुसार एक-तिहाई संपत्ति से मान्य होगा, जैसे दान और उपकार के अन्य लेन-देन एक-तिहाई से मान्य होते हैं। यदि मुर्तद ने कुछ उपहार दिया और प्राप्तकर्ता ने उसे बदला दिया, फिर मुर्तद मारा गया या दारुल हर्ब चला गया, तो उसका उपहार उसके वारिसों को वापस कर दिया जाएगा और विनिमय का स्वामी अपना विनिमय वापस पाएगा, बशर्ते वह मूल रूप में मौजूद हो। यदि नष्ट हो गया हो, तो मुर्तद की संपत्ति पर कर्ज माना जाएगा, चाहे दूसरे को उसके मुर्तद होने का पता हो या न हो, नियम एक समान है। यदि किसी 'हरबी मुस्तामिन' (शरणार्थी) ने किसी मुसलमान को या मुसलमान ने हरबी मुस्तामिन को कुछ उपहार दिया और प्राप्तकर्ता ने कब्ज़ा कर लिया, फिर वह दारुल हर्ब लौट गया और पुनः सुरक्षा लेकर वापस आया, तो दोनों को अपने उपहार से पलटने (रुजू करने) का अधिकार होगा। और यदि वह हरबी युद्ध में बंदी बना लिया गया और उपहार उससे छीन लिया गया, तो मुस्लिम उपहारदाता को उस उपहार को वापस लेने का अधिकार नहीं होगा, भले ही वह गनीमत (युद्ध की लूट) का माल बँटने से पहले उपस्थित हो जाए।

---

1. यानी हक बातिल नहीं होगा बल्कि उससे जवाबदेही ली जाएगी... 2. मुस्तामिन वह हरबी है जो सुरक्षा (अमान) लेकर आया हो। (1) उसका कहना, यानी यदि मुर्तद ने बदला दिया तो वह बातिल है।

باطل ہو گیا لیکن اگر غلام آزاد کر دیا جائے تو ایسا نہیں ہے اور اگر ایسے غلام کی کسی شخص کے لئے وصیت کر کے مر گیا تو قرض خواہوں کو وصیت توڑ دینے کا اختیار نہیں ہے بلکہ وہ غلام موصی لہ کے پاس فروخت کیا جائے گا اور قرضہ ادا کرنے کے بعد اگر کچھ بچ رہے تو موصی لہ کو ملے گا اور صدقہ اور ہبہ کی صورت میں بڑھتی مال موہوب لہ یا متصدق علیہ کو نہ ملے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے امام ابو بکر سے دریافت کیا گیا کہ اگر کسی غلام ماذون نے اپنی کمائی سے یا ایسے مال سے جو اس کو مولی نے دیا ہے کچھ ہبہ کیا تو شیخ و امام نے فرمایا کہ اگر اس کو معلوم ہے کہ اگر مولی کو یہ خبر پہنچی تو اس کو برا جانے گا تو اس کو ہبہ کرنا حلال نہیں ہے ورنہ کچھ ڈر نہیں ہے یہ حادی میں لکھا ہے۔ ایک شخص نے اپنے مکاتب سے کہا کہ میں نے تجھے بدل کتابت ہبہ کی اور مکاتب نے کہا کہ میں نہیں قبول کرتا ہوں تو مکاتب آزاد ہو جائے گا اور مال کتابت اس پر قرض رہے گا یہ وجیز کروری میں ہے۔ ایک شخص نے اقرار کیا کہ میں نے زید کو اپنا اور ہبہ کیا تو یہ اقرار صحیح ہے اور غیاثیہ میں لکھا ہے کہ اگر ہبہ کا اقرار کیا تو اس اقرار سے یہ ثابت نہیں ہوتا کہ اس نے موہوب لہ کے قبضہ کر لینے کا بھی اقرار کیا اور یہی اصح ہے یہ جواہر اخلاطی میں لکھا ہے جامع اصغر میں امام محمدؒ سے بروایت خلف مذکور ہے کہ ایک شخص نے دوسرے کو ایک نخل ہبہ کیا حالانکہ وہ درخت اپنی جگہ قائم ہے تو موہوب لہ اس کا قابض شمار نہ ہوگا جب تک کہ اس کو قطع کر کے اس کے سپرد نہ کرے اور بیع کی صورت میں اگر مشتری اور نخل کے درمیان تخلیہ کر دیا تو قابض ہو گیا یہ ذخیرہ میں ہے۔

ذمی اور مسلمان کے ہبہ کے سلسلہ میں احکام مشترک ہیں ☆

ذمی لوگ ہبہ کے احکام میں بمنزلہ مسلمانوں کے ہیں کیونکہ انہوں نے ایسے احکام اسلام کا اپنے اوپر التزام کر لیا ہے جو معاملات سے متعلق ہیں لیکن مسلمان و ذمی کے درمیان شراب کو ہبہ کے عوض دینا جائز نہیں ہے خواہ مسلمان دے یا ذمی اور اگر وہ شراب قاضی کے ہاتھ میں سرکہ ہو گئی تو عوض نہ ہو جائے گی اور چاہئے کہ اس کے مالک کو واپس کر دے اور باہم دو ذمیوں میں شراب و سور کا معاوضہ جائز ہے جیسے ابتدائی بیع ان چیزوں کے عوض جائز ہے لیکن مردہ و خون کا معاوضہ جائز نہیں ہے یہ مبسوط میں ہے۔ مرتد نصرانی کو نصرانی نے مرتد کو اس شرط سے ہبہ کیا کہ موہوب لہ شراب عوض میں دے تو یہ باطل ہے یہ محیط سرخسی میں ہے ایک مسلمان نے ایک مرتد کو کچھ ہبہ کیا اور مرتد نے اس کا کچھ عوض دے دیا پھر قتل کیا گیا یا دارالحرب میں جالا تو ہبہ جائز ہے اور اس کا عوض دینا امام اعظمؒ کے نزدیک نہیں جائز ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک اس کا عوض دینا بھی مثل اور تصرفات کے صحیح ہے لیکن دونوں میں اختلاف اس قدر ہے کہ امام ابو یوسفؒ کے نزدیک یہ تعویض کل مال سے معتبر ہو گی اور امام محمدؒ کے نزدیک تہائی مال سے معتبر ہو گی جیسے اس کے اور تصرفات جو بطریق تبرع و احسان کے ہیں تہائی سے معتبر ہیں اور اگر مرتد نے کچھ ہبہ کیا اور موہوب لہ نے اس کو عوض ہبہ دیا پھر مرتد مقتول ہوا یا دارالحرب میں جالا تو اس کا ہبہ اس کے وارثوں کو واپس دیا جائے گا اور عوض مالک عوض کو پھیر ملے گا بشرطیکہ بعینہ قائم ہو اور اگر تلف کر دیا ہو تو مرتد کے مال میں قرضہ ٹھہرایا جائے گا خواہ اس معاملہ میں اس کے مرتد ہونے کا دوسرے کو علم ہو یا نہ ہو حکم یکساں اور اگر کسی حربی مستامن ۲ نے کسی مسلمان کو یا مسلمان نے حربی مستامن کو کچھ ہبہ کیا اور موہوب لہ نے قبضہ کر لیا پھر وہ دارالحرب کو لوٹ گیا پھر امان لے کر واپس آیا تو ہر ایک کو دونوں سے اپنے ہبہ سے رجوع کرنے کا اختیار ہو گا اور اگر وہ حربی جہاد میں قید

ہوا اور ہبہ اس سے چھین لیا گیا تو مسلمان واہب کو وہ ہبہ واپس لے لینے کا اختیار نہ ہو گا اگرچہ مال غنیمت تقسیم ہو جانے سے پہلے واہب حاضر ہوا ہو۔

---

۱ یعنی حق باطل نہ ہوگا بلکہ اس سے مواخذہ کریں گے یا مستحق سے کما فضل نے موضعہ۔ ۲ قول مستامن وہ حربی جو امان لے کر آیا۔ (۱) قول اس کا یعنی مرتد نے اگر عوض دیا تو باطل ہے۔

(Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 5) (122) (Book of Gifts - Kitab al-Hiba)

If a *Harbi* (a non-Muslim from a territory at war) fell into someone's share (as a captive) and that person freed him, and later he came back to the original donor through purchase or other means, the donor (*Wahib*) shall not have the right to revoke the gift (*Hiba*). If a *Harbi* had made a gift and was then captured in Jihad and fell into someone's share, he cannot revoke his gift. Similarly, if he was freed, he still cannot revoke it; this is mentioned in *Al-Mabsut*.

If a Christian gifts something to a Muslim and receives wine in exchange, the Christian can revoke his gift; this is in *Al-Muhit al-Sarakhsi*. If one *Harbi* gifts something to another *Harbi*, and then both or their entire countrymen become Muslims and migrate to *Dar al-Islam*, the donor has the right to revoke the gift. However, if an exchange was already given, he cannot take it back from the recipient (*Mawhub lahu*); this is in *Al-Mabsut*. In *Taymiyyah*, it is recorded that Sheikh Umar al-Nasafi was asked: if a person ordered his children to divide a certain plot of land among themselves, intending to transfer ownership (*Tamlik*), and they divided it and agreed, would their ownership be established, or would it still require the father to explicitly say to each, "I have made you the owner of this specific portion"? The Sheikh replied, "No, ownership is not established (just by division)." The same was asked of Hasan, who also stated that ownership is not proven merely by division; this is in *Tatar-khaniya*. The Sheikh was asked about a woman who sold cotton to her husband and directed that the price owed by the husband be given to her son as a gift or act of kindness (*Sila-e-Rahm*). If the son dies, who gets that money? He replied that it all belongs to the woman and shall not be considered the son's inheritance; this is in *Fatawa Muhammad bin Mahmud Sutarushni*.

A father and his son are in a desert with only enough water for one person. Who among them is more entitled to the water? It was answered that the son is more entitled. Because if the father were deemed more entitled, it would be obligatory for the son to give the water to his father. If he gave it to his father, he himself would die of thirst, which would amount to him assisting in his own suicide. If he drinks it himself, he does not actively assist in the father's death (rather the father dies of natural causes). This situation is like two persons: one kills himself and the other kills someone else; the one who kills himself is the greater sinner. It is narrated in a Hadith that the Holy Prophet (PBUH) said that whoever kills himself with a sharp object will come on the Day of Judgment with that object in his hand, stabbing his own stomach; as mentioned in *Al-Zahiriyya* and some versions of *Al-Muhit*. It was

asked: if a person wrote a petition to the King requesting ownership of a specific demarcated land, and the King wrote on the back of the petition, "I have made you the owner of this land," does ownership transfer immediately, or must the acceptance and the Sultan's decree occur in the same assembly? He replied that logically, such a transfer (*Tamlik*) should happen in a single assembly, but since direct access (to the Sultan) is difficult, the submission of the written petition is considered equivalent to his physical presence. Once the Sultan issues the order and the decree from him...

---

1. Note: To the woman, because the gift was not completed before the son died. 2. Note: The son is entitled... It is clear that killing oneself is a greater sin. The difference between father and son is that while a son should prioritize his father in his own property, the father does not have this inherent right over the son's life in this context. Now we ask who should drink? Since water is insufficient for both, if the son refrains, he becomes his own killer. If he drinks, he becomes the father's killer (indirectly), but not his own. Since suicide is the greater sin, the son should drink. This issue is among the wonders of jurisprudence (*Fiqh*).

(फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 5) (122) (किताबुल हिबा)

और अगर कोई हर्बी (गैर-मुस्लिम योद्धा) किसी व्यक्ति के हिस्से में आया और उसने उसे आज़ाद कर दिया, फिर वही व्यक्ति किसी खरीद आदि के कारण दोबारा हिबा (उपहार) के रूप में उसे मिल गया, तो वाहिब (उपहार देने वाले) को हिबा से वापस लेने का अधिकार नहीं होगा। और अगर हर्बी ने हिबा किया हो और वह जिहाद में कैदी बन गया और किसी के हिस्से में आया, तो वह अपने हिबा से वापस नहीं ले सकता। इसी तरह अगर आज़ाद कर दिया गया हो तो भी रुजू (वापसी) नहीं कर सकता; यह 'मबसूत' में दर्ज है।

एक ईसाई ने एक मुसलमान को कोई चीज़ हिबा की और बदले में उसे शराब मिली, तो वह ईसाई अपने हिबा से वापस ले सकता है; यह 'मुहीत सरख़सी' में है। एक हर्बी ने दूसरे हर्बी को कुछ हिबा किया, फिर वे दोनों या उनके वतन के लोग मुसलमान हो गए और दारुल-इस्लाम आ गए, तो वाहिब को हिबा वापस लेने का अधिकार है; लेकिन अगर उसने बदला दे दिया हो, तो वह उपहार प्राप्त करने वाले से वापस नहीं ले सकता; यह 'मबसूत' में है। 'तैमिया' में दर्ज है कि शेख उमर अल-नस्फी से पूछा गया कि यदि किसी व्यक्ति ने अपनी संतान को आदेश दिया कि अमुक स्थान की भूमि आपस में बाँट लो और उसका उद्देश्य स्वामित्व प्रदान करना (तमलीक) था, फिर उन्होंने बाँट ली और सहमत हो गए, तो क्या उनका स्वामित्व सिद्ध हो जाएगा या यह आवश्यक होगा कि पिता प्रत्येक से कहे कि 'मैंने तुम्हें इस भूमि का मालिक बना दिया'? शेख ने उत्तर दिया कि नहीं, स्वामित्व सिद्ध नहीं होगा। यही प्रश्न हसन से पूछा गया और उन्होंने भी यही कहा कि केवल विभाजन से स्वामित्व सिद्ध नहीं होता; यह 'तातारख़ानिया' में है। शेख से पूछा गया कि एक महिला ने अपने पति को कपास बेची और पति पर जो क़ीमत देय थी, उसे अपने बेटे को इनाम या स्नेह स्वरूप देने का आदेश दिया, फिर बेटा मर गया, तो वह क़ीमत किसे मिलेगी? फ़रमाया कि पूरी राशि महिला को मिलेगी और उसे बेटे की विरासत नहीं माना जाएगा; यह 'फ़तावा मुहम्मद बिन महमूद स्तुशनी' में है।

एक पिता और पुत्र जंगल में हैं और उनके पास इतना ही पानी है जो केवल एक व्यक्ति के लिए पर्याप्त हो, तो उनमें से कौन पानी का अधिक हक़दार है? फ़रमाया कि पुत्र अधिक हक़दार है। क्योंकि यदि पिता को हक़दार माना जाए, तो पुत्र के लिए उसे पानी पिलाना अनिवार्य होगा, और यदि उसने पिता को पिलाया तो वह स्वयं प्यास से मर जाएगा। इस प्रकार, यह उसकी ओर से स्वयं की हत्या में सहायता करना होगा। और यदि उसने स्वयं पी लिया, तो उसने पिता की हत्या में सहायता नहीं की। यह स्थिति ऐसी है कि दो व्यक्ति हैं: एक ने स्वयं की हत्या की और दूसरे ने किसी और की।

स्वयं की हत्या करने वाला अधिक गुनहगार है। हदीस शरीफ़ में आया है कि हुज़ूर (स.अ.व.) ने फ़रमाया कि जिस व्यक्ति ने किसी तेज़ चीज़ से स्वयं की हत्या की, वह क़यामत के दिन इस हाल में आएगा कि वह चीज़ उसके हाथ में होगी और वह उससे अपना पेट फाड़ रहा होगा; ऐसा 'ज़हीरिया' और 'मुहीत' में वर्णित है। जब यह पूछा गया कि एक व्यक्ति ने राजा को अर्जी दी कि अमुक भूमि का स्वामित्व उसे दे दिया जाए और राजा ने उसकी अर्जी के पीछे लिख दिया कि 'मैंने तुझे मालिक बनाया', तो क्या स्वामित्व सिद्ध हो गया या राजा की ओर से स्वीकृति एक ही सभा में होनी चाहिए? फ़रमाया कि क़ियास के अनुसार यह तमलीक एक ही सभा में होनी चाहिए, लेकिन चूँकि राजा तक पहुँचना कठिन है, इसलिए उसकी अर्जी को ही उसकी उपस्थिति मान लिया जाएगा। फिर जब सुल्तान ने आदेश दे दिया और फ़रमान उसकी ओर से...

---

1. शब्द 'महिला को' क्योंकि हिबा पूर्ण होने से पहले ही पुत्र की मृत्यु हो गई। 2. शब्द 'पुत्र हक़दार है'..... यह स्पष्ट हो कि अपनी जान लेना अधिक बड़ा पाप है। पिता-पुत्र में अंतर यह है कि पुत्र अपनी संपत्ति में पिता को प्राथमिकता दे, पर पिता पर यह अधिकार नहीं है। अब सवाल यह है कि किसे पानी पिलाया जाए? यदि पुत्र त्याग करता है, तो वह अपना कातिल बनता है, और यदि वह पीता है, तो पिता की मृत्यु का कारण तो बनता है पर अपना कातिल नहीं। चूंकि आत्म-हत्या अधिक बड़ा पाप है, इसलिए पुत्र को पानी पीना चाहिए। यह मसला फ़िक़्ह के अजूबों में से है।

اور اگر حربی کسی شخص کے حصہ میں پڑا اس نے اس کو آزاد کر دیا پھر یہ ہبہ بسبب خرید وغیرہ کے اس کو مل گیا تو واہب کو ہبہ سے رجوع کرنے کا اختیار نہ ہو گا اور اگر حربی نے ہبہ کیا ہو اور جہاد میں قید ہوا اور کسی شخص کے حصہ میں آیا تو اپنی ہبہ سے رجوع نہیں کر سکتا ہے اسی طرح اگر آزاد کیا گیا تو بھی رجوع نہیں کر سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے۔

ایک نصرانی نے مسلمان کو کوئی چیز ہبہ کی اس نے شراب عوض میں دی تو نصرانی اپنی ہبہ سے رجوع کر سکتا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے ایک حربی نے دوسرے حربی کو کچھ ہبہ کیا پھر دونوں حربی کے وطن و ملک والے سب یا دونوں حربی مسلمان ہو گئے اور دارالاسلام میں چلے آئے تو واہب کو ہبہ سے رجوع کا اختیار ہے اور اس نے عوض دے دیا ہو تو موہوب لہ سے واپس نہیں لے سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے تیمیہ میں ہے کہ شیخ عمر النسفی سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے اپنی اولاد کو حکم دیا کہ فلاں جانب جو زمین ہے اس کو باہم تقسیم کر لو اور مراد اس کی تملیک ہے پھر انہوں نے تقسیم کر لی اور اس تقسیم پر راضی ہو گئے پس آیا ان کی ملکیت ثابت ہو جائے گی یا احتیاج باقی رہے گی کہ باپ ان سب سے کہے کہ میں نے تم کو ان زمینوں کا مالک کیا یا ہر ایک سے کہے کہ میں نے تجھے اس قطعہ زمین کا جو علیحدہ کر کے تیرے حصہ میں آیا ہے مالک کیا تو شیخ نے فرمایا کہ نہیں اور یہی مسئلہ حسن سے دریافت کیا گیا انہوں نے فرمایا کہ تقسیم سے ان کی ملکیت ثابت نہ ہوگی یہ تاتارخانیہ میں ہے شیخ سے پوچھا کہ ایک عورت نے کرپاس اپنے شوہر کے ہاتھ فروخت کیا اور وہ ثمن جو شوہر پر ہے اپنے بیٹے کو بطریق انعام و صلہ رحم کے دینے کے ارادیا پھر بیٹا مر گیا تو ثمن کس کو ملے گا فرمایا کہ سب عورت کو ملے گا اور بیٹے کی میراث نہ قرار دیا جائے گا یہ فتاویٰ محمد بن محمود ستروشنی میں

ہے۔ باپ اور اس کا بیٹا جنگل میں ہیں اور دونوں کے ساتھ اس قدر پانی ہے کہ ایک کے واسطے کافی ہو سکتا ہے تو دونوں میں سے کون شخص پانی کا مستحق ہے تو فرمایا کہ بیٹا زیادہ مستحق ہے کیونکہ اگر باپ احق ہو تو بیٹے پر واجب ہو گا کہ اپنے باپ کو پانی پلائے اگر باپ کو پلایا تو خود پیاس سے مر گیا پس یہ امر اس کی طرف سے اپنے آپ کو قتل کرنے پر اعانت کرنا ٹھہرا اور اگر خود پی لیا تو باپ کو اپنے قتل نفس کا معین نہ کیا پس یہ صورت ایسی ہو گئی کہ دو شخص ہیں ایک نے اپنے آپ کو قتل کیا اور دوسرے نے دوسرے شخص کو قتل کیا تو اپنے تیں قتل کرنے والا زیادہ گنہگار ہے اور حدیث شریف میں آیا ہے کہ حضرت سید عالم علیہ الصلوۃ والسلام نے فرمایا کہ جس شخص نے تیز چیز سے اپنے آپ کو قتل کیا وہ قیامت میں اس حال سے آئے گا کہ اس کے ہاتھ میں یہ تیز چیز ہو گی کہ اپنی پیٹ میں مارتا ہو گا کذا فی الظہیر یہ وفی بعض اصح المحیط قال جب میں نے دریافت کیا کہ ایک شخص نے بادشاہ کو اپنا حال لکھا اور درخواست کی کہ مجھے فلاں زمین محدودہ کا مالک کر دے اور بادشاہ نے اس کے نام فرمان کرامت عنوان اس کی عرضی کی پشت پر لکھوایا کہ میں نے تجھ کو اس زمین کا مالک کر دیا پس آیا ملک ہو گئی یا قبول کرنا سلطان کی طرف سے ایک ہی مجلس میں واقع ہونا چاہئے تو فرمایا کہ یہ تملیک قیاساً ایسی ہی ہے کہ مجلس واحد میں قبول ہونا چاہئے لیکن چونکہ رسائی متعذر ہے لہذا اس کا سوال و عرضی بجائے اس کی حاضری کے قرار دی جائے گی پھر جب سلطان نے حکم دے دیا اور اس نے فرمان اس کی طرف سے

---

۱ قولہ عورت کو اس واسطے کہ ہبہ پورا نہ ہوا تھا کہ پسر مر گیا۔ ۲ قولہ بیٹا مستحق ہے ..... واضح ہو کہ اپنی جان کو قتل کرنا یہ سبب ہوتا زیادہ گناہ ہے اور باپ و بیٹے میں یہ فرق ہے کہ بیٹا اپنی ملک میں باپ کو مقدم رکھے اور باپ پر یہ حق نہیں ہے۔ اب ہم کہتے ہیں کہ پیاس میں کس کو پلایا جائے کیونکہ دونوں کے واسطے پانی نہیں یعنی دونوں کی جان نہیں بچ سکتی ہے

اگر بیٹا بتجھ کھینچے تو اپنا قاتل ہوا اور اگر پے تو باپ کو پلانے میں اپنا قاتل ہوا تو معلوم ہوا کہ باپ یہاں مستحق نہیں کیونکہ بیٹا یہاں بہر صورت اپنا قاتل ٹھہرتا ہے اور اگر بیٹے نے پیا تو باپ اپنا قاتل نہ ہوا اور اگر خود پیا تو غیر کا قاتل ہوا جب کہ بیٹا اپنا قاتل ہوا تو یہ صورت ہوئی کہ ایک اپنا قاتل ہوتا ہے اور دوسرا غیر کا قاتل ہوتا ہے تو اسی کو بچایا جائے جو اپنا قاتل ٹھہرتا ہے لہذا بیٹے کو پلائے یہ مسئلہ منجملہ عجائبات فقہ کے ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume (4) 122 Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

...once taken, one becomes the owner; this is mentioned in *Jawahir al-Fatawa*. Imam Muhammad bin al-Hasan (R.A.) stated in *Siyar al-Kabir* that if the leader of Islam distributes war spoils (Mal al-Ghanimat) among the warriors in enemy territory (*Dar al-Harb*), or sells it to the merchants who accompanied them, and subsequently, the enemy surrounds them preventing them from bringing it to Islamic territory (*Dar al-Islam*). If the buyers or those who received a share wish to burn it to ashes [to prevent it falling to the enemy] and thus cast aside the goods, but then declare that whoever takes something from it, it belongs to them—if many Muslims then take it, they become the owners immediately upon taking possession, regardless of whether they bring it into *Dar al-Islam* or not. Imam Muhammad (R.A.) explained the reasoning as being that this act by the leader is equivalent to making a gift (*Hiba*). This is in *Al-Dhakhira*. In *Kitab al-Sayd*, a Hadith is mentioned indicating that if a gift is sent to someone who is sitting with companions (*jaleeson*), the gift is shared among the companions. Imam Tahawi (R.A.) stated that if the gift is something indivisible, such as a piece of cloth, or something not currently edible, such as raw meat, then nothing shall be given to the companions. However, if it is divisible and currently edible, he should allot shares for his companions and keep the rest for his family; this is in *Tatarkhaniya*. A person died, and someone sent a cloth to his son for his shrouding (*takfeen*). Will the son become the owner of this cloth such that it is permissible for him to keep it and shroud the deceased in another? The ruling is that if the deceased was such a person that due to his knowledge, jurisprudence, or piety, people considered providing his shroud a blessing (*tabarruk*), the son shall not become the owner. If the son uses another cloth for the shroud, he must return that cloth to its owner. If the deceased was not such a person, it is permissible for the boy to use the cloth as he wishes; this is in *Siraj al-Wahaj*. If a father gifts a house to his minor child without specifying its boundaries or rights, and at the time of the gift, the house was held as a trust (*wadi'at*) by another person who resided therein, the minor becomes the owner upon the contract of gift. In this ruling, charity (*Sadaqah*) is also like a gift; this is in *Jawahir Ikhlati*.

Twelfth Chapter: Regarding Charity (Sadaqah)

Description of Divisible and Indivisible Charity ❇

Divisible or indivisible charity is like a gift (*Hiba*), and like a gift, taking possession (*Qabza*) is necessary. However, the difference is that once charity is complete, it

cannot be revoked, whether it was given to a wealthy person or a poor person. Some of our companions (scholars) said that giving charity to a wealthy person is like a gift (revocable); this is in *Al-Mabsut* and some manuscripts of *Al-Muhit*. If someone gives a house as charity, they cannot take it back, whether the charity was to the wealthy or the poor; this is in *Mudmarat*. If someone gives a cloth with the intention of charity and the recipient takes it assuming it is a gift (*Hiba*) or a loan (*Ariyat*), and then returns it to the giver, it is not lawful for the giver to take it back. This is because once the recipient took possession, the cloth left the giver's ownership. If the giver takes it, it is mandatory to return it; this is in *Siraj al-Wahaj*. A gift is not valid unless accepted verbally, whereas, by way of *Istihsan* (juristic preference), charity is valid without verbal acceptance because it has been a customary practice in every era to give charity to the poor without them...

---

1. The term 'divisible' (*munqasim*) refers to something that can be divided such that after division, it is still possible to derive the same benefit from it as before the division; 'indivisible' (*ghair-munqasim*) is the opposite.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द (4) 122 किताबुल हिबा (उपहार की किताब)

...ले लिया तो मालिक हो गया, यह 'जवाहरुल फ़तावा' में है। इमाम मुहम्मद बिन अल-हसन रह. ने 'सियारुल कबीर' में फरमाया कि अगर इमाम-ए-इस्लाम ने युद्ध का माल (माले-गनीमत) दारुल हरब (दुश्मन के क्षेत्र) में ही योद्धाओं के बीच बांट दिया या जो व्यापारी उनके साथ थे उन्हें बेच दिया, फिर दुश्मन ने उन्हें घेर लिया और वे उसे दारुल इस्लाम में न ला सके। तब खरीदारों या उन लोगों ने जिनके हिस्से में वह माल आया था, यह चाहा कि उसे जलाकर राख कर दें। इस इरादे से उन्होंने सामान उतार कर फेंक दिया, फिर कुछ बोले कि जो व्यक्ति इसमें से जो चीज़ ले ले वह उसकी है। फिर बहुत से मुसलमानों ने ले ली, तो लेते ही वे उसके मालिक हो जाएंगे, चाहे उसे दारुल इस्लाम में लाएं या न लाएं। इमाम मुहम्मद रह. ने इसकी वजह यह बयान की कि यह अमीर की तरफ से हिबा (उपहार) कर देने के समान है। यह 'ज़खीरा' में है। और 'किताबुस सैद' में एक हदीस का ज़िक्र है जो इस बात को दर्शाती है कि अगर किसी व्यक्ति को तोहफ़ा भेजा जाए और वह अपने साथियों (जलीसों) के साथ बैठा हो, तो वह तोहफ़ा उन साथियों के बीच साझा होता है। इमाम तहावी रह. ने फरमाया कि अगर तोहफ़ा ऐसी चीज़ हो जो बांटी न जा सके जैसे कपड़ा, या फिलहाल खाने लायक न हो जैसे कच्चा मांस आदि, तो उसके साथियों को उसमें से कुछ न दिया जाएगा। और अगर बांटने योग्य हो और तुरंत खाने लायक हो, तो अपने साथियों के लिए उसमें से हिस्सा लगाए और बाकी अपने परिवार के लिए रख ले, यह 'तातारीखानिया' में है। एक व्यक्ति मर गया और किसी ने उसके बेटे के पास उसके कफ़न के लिए कपड़ा भेजा। अब क्या बेटा उस कपड़े का मालिक हो जाएगा, यहाँ तक कि उसके लिए यह जायज़ होगा कि वह कपड़ा रख ले और किसी दूसरे कपड़े में कफ़न दे दे? तो हुक्म यह है कि अगर मृतक ऐसा व्यक्ति था कि उसके ज्ञान, विद्वत्ता या परहेजगारी के कारण लोग उसके कफ़न देने को बरकत (पुण्य) समझते हों, तो बेटा मालिक न होगा। और अगर बेटे ने दूसरे कपड़े में कफ़न दिया तो वाजिब होगा कि वह कपड़ा उसके मालिक को वापस कर दे। और अगर ऐसा (विशेष व्यक्ति) न हो, तो लड़के के लिए जायज़ होगा कि कपड़े को जिस तरह चाहे इस्तेमाल में लाए, यह 'सिराजुल वहाज' में है। अगर पिता ने अपने नाबालिग बच्चे को कोई घर हिबा किया और उसकी सीमाओं और अधिकारों का वर्णन नहीं किया, और वह घर हिबा के समय किसी दूसरे के पास अमानत के तौर पर था और वह अमानतदार उसमें रहता था, तो हिबा के अनुबंध से नाबालिग उसका मालिक हो जाएगा। और इस हुक्म में सदक़ा (दान) भी हिबा की तरह ही है, यह 'जवाहर इख्लाती' में है।

बारहवां अध्याय: सदक़ा (दान) के वर्णन में

विभाज्य (मुन्कासिम) और अविभाज्य (ग़ैर-मुन्कासिम) सदक़ा का वर्णन ✨

विभाज्य या अविभाज्य सदक़ा हिबा (उपहार) के समान ही है और इसमें भी हिबा की तरह ही कब्ज़ा (स्वामित्व ग्रहण) करना ज़रूरी है। लेकिन अंतर यह है कि सदक़ा जब पूरा हो जाए तो फिर उसे वापस नहीं लिया जा सकता, चाहे वह सदक़ा किसी अमीर को दिया गया हो या गरीब को। हमारे कुछ साथियों (विद्वानों) ने फरमाया कि अमीर को सदक़ा देना हिबा की तरह है (जिसे वापस लिया जा सकता है), यह 'मब्सूत' में है और 'मुहीत' के कुछ नुस्खों में भी। अगर किसी व्यक्ति को एक घर सदक़ा में दिया तो उसे वापस नहीं ले सकता, चाहे वह सदक़ा अमीर पर हो या गरीब पर, यह 'मुज़मरात' में है। अगर सदक़ा की नियत से किसी को एक कपड़ा दिया और उसने यह सोचकर ले लिया कि यह उपहार (हिबा) या ऋण (आरियत) है, और फिर देने वाले को वापस कर दिया, तो देने वाले के लिए उसे वापस लेना हलाल नहीं है। क्योंकि जब दूसरे ने उस पर कब्ज़ा किया, तभी वह कपड़ा उसकी मिलकियत (स्वामित्व) से निकल चुका था। और अगर ले लिया तो उसे वापस करना वाजिब है, यह 'सिराजुल वहाज' में है। हिबा तब तक सही नहीं होता जब तक कि ज़ुबान से स्वीकार (क़ुबूल) न किया जाए, जबकि इस्तिहसान (तार्किक प्राथमिकता) के अनुसार सदक़ा ज़ुबान से स्वीकार किए बिना भी सही होता है, क्योंकि हर दौर में यह आदत रही है कि गरीबों को सदक़ा दिया जाता था बिना इसके कि वे...

---

1. शब्द 'मुन्कासिम' का अर्थ है वह चीज़ जिसका इस तरह बंटवारा हो सके कि बंटवारे के बाद भी उससे वह लाभ मिलना संभव हो जो बंटवारे से पहले था, और 'ग़ैर-मुन्कासिम' इसके विपरीत है।

لے لیا تو مالک ہو گیا یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ امام محمد بن الحسنؒ نے سیر کبیر میں فرمایا کہ اگر امامِ اسلام نے مالِ غنیمت دار الحرب میں غازیوں کے درمیان تقسیم کیا یا جو سودا اگر اس کے ساتھ لگے چلے گئے تھے ان کے ہاتھ فروخت کر دیا پھر دشمن نے ان کو آ گھیرا اور دارالاسلام میں لانے نہ پائے پس خریداروں یا ان لوگوں نے جن کے حصہ میں آیا ہے یہ چاہا کہ اس کو جلا کر خاک کر دیں اس قصد سے انہوں نے اسباب اتار کر پھینک دیا پھر کچھ بولے کہ جو شخص اس میں سے جو چیز لے لے وہ اس کی ہے پس بہت سے مسلمانوں نے لے لی تو لیتے ہی ان کی ہو جائے گی خواہ اس کو دارالاسلام میں لے آئے یا نہ لائے ہوں اور امام محمدؒ نے اس کی وجہ یہ بیان کی کہ یہ امیر ان کی طرف سے بمنزلہ ہبہ کر دینے کے ہے یہ ذخیرہ میں ہے اور کتاب الصید میں ایک حدیث ذکر کی جو دلالت کرتی ہے کہ اگر کسی شخص کو ہدیہ بھیجا جائے اور وہ اپنے جلیسوں کے ساتھ بیٹھا ہو تو وہ ہدیہ اس میں جلیسوں میں مشترک ہوتا ہے اور طحاویؒ نے فرمایا کہ اگر ہدیہ ایسی چیز ہو کہ محتمل قسمت نہیں ہے جیسے کپڑا یا فی الحال کھانے کے لائق نہ ہو جیسے گوشت وغیرہ تو اس کے جلیسوں کو اس میں سے کچھ نہ دیا جائے گا اور اگر لائق تقسیم ہو اور فی الحال کھانے کے لائق ہو تو اپنے جلیسوں کے لئے اس میں سے حصہ لگائے اور باقی اپنے اہل وعیال کے واسطے رکھ لے یہ تاتارخانیہ میں ہے ایک شخص مر گیا اور کسی شخص نے اس کے بیٹے کے پاس اس کی تکفین کے لئے کپڑا بھیجا پس آیا بیٹا اس کپڑے کا مالک ہو جائے گا حتیٰ کہ اس کو جائز ہوگا کہ اس کپڑے کو رکھ لے اور دوسرے میں اس کی تکفین کر لے تو حکم یہ ہے کہ اگر میت ایسا شخص تھا کہ اس کے علم وفقاہت یا پرہیز گاری کے باعث سے لوگ اس کے کفن دینے کو تبرک سمجھتے ہوں تو بیٹا مالک نہ ہوگا اور اگر بیٹے نے دوسرے کپڑے میں

کفن دیا تو واجب ہو گا کہ وہ کپڑا اس کے مالک کو واپس کر دے اور اگر ایسا نہ ہو تو لڑکے کو جائز ہوگا کہ کپڑے کو جس طرح چاہے صرف میں لائے یہ سراج الوہاج میں ہے اگر باپ نے اپنے نابالغ کو کوئی گھر ہبہ کیا اور اس کے حدود و حقوق بیان نہ کئے اور وہ گھر کسی دوسرے کے پاس ہبہ کے وقت ودیعت میں تھا اور مستودع اس میں رہتا تھا تو عقد ہبہ سے نابالغ اس کا مالک ہو جائے گا اور اس حکم میں صدقہ بھی مثل ہبہ کے ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے۔

بارھواں باب: صدقہ کے بیان میں

صدقہ منقسم و غیر منقسم کا بیان

صدقہ منقسم یا غیر منقسم کا مثل ہبہ کے ہے اور اس میں بھی مثل ہبہ کے قبضہ کی ضرورت ہے لیکن فرق یہ ہے کہ صدقہ جب پورا ہو جائے تو پھر رجوع نہیں کر سکتا ہے خواہ کسی غنی کو صدقہ دیا ہو یا فقیر کو اور ہمارے بعضے اصحابؒ نے فرمایا کہ غنی کو صدقہ دینا مثل ہبہ کے ہے یہ مبسوط میں ہے وفی بعض نسخ المحیط اگر کسی شخص کو ایک گھر صدقہ دیا تو واپس نہیں لے سکتا ہے خواہ صدقہ علی غنی ہو یا فقیر ہو یہ مضمرات میں ہے اگر صدقہ کی نیت سے کسی کو ایک کپڑا دیا اس نے یہ گمان کر کے کہ یہ ہبہ یا عاریت ہے لے لیا اور پھر دینے والے کو واپس کیا تو دینے والے کے لئے لینا حلال نہیں ہے کیونکہ جب دوسرے نے اس پر قبضہ کیا تب ہی اس کی ملک سے وہ کپڑا نکل چکا اور اگر لے لیا تو اس پر واپس کر دینا واجب ہے یہ سراج الوہاج میں ہے ہبہ صحیح نہیں ہوتا ہے جب تک کہ زبان سے قبول نہ کرے اور استحساناً صدقہ بدوں زبان سے قبول کرنے کے صحیح ہوتا ہے کیونکہ ہر زمانہ میں ایسی عادت جاری تھی کہ فقیروں کو صدقہ دیتے تھے بدوں اس کے کہ...

ا قولہ منقسم یعنی جو چیز اس طرح تقسیم ہوسکتی ہو کہ بعد تقسیم کے بھی اس سے وہ نفع ملنا ممکن ہو جو بٹوارے سے پہلے تھا و غیر منقسم اس کے برخلاف ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | 124 | Book of Gifts (Kitab al-Hiba)

It is mentioned in 'Quduri' that verbal acceptance from their side is required. A defective 'Sadqa' (charity) is like a defective 'Hiba' (gift); this is mentioned in 'Wajiz Kurdi'. According to one narration from Imam Azam (RA), giving charity to two wealthy individuals is permissible, and this is also the opinion of the 'Sahibain' (his two main disciples). However, giving charity to two poor individuals is permissible by consensus, as stated in 'Sirajiyya'. If a piece of melted silver is given as charity to two poor individuals, it is permissible by consensus, according to 'Tahdhib'. If someone gives something as a gift (Hiba) to the poor and hands it over, he cannot revoke it based on 'Istihsan' (juridical preference), though based on 'Qiyas' (analogical reasoning), he could; this is in 'Mabsut'. If something is given to a beggar or needy person based on their need without explicitly stating it as charity, it cannot be revoked based on 'Istihsan', according to 'Dhakhira'. A person holding dirhams said, "Lillahi 'alayya an atasaddaqa bi-hadhihil darahim" (For the sake of Allah, it is binding upon me to give these dirhams in charity), and then gave other dirhams in charity instead; Sheikh Nasir (RA) said this is permissible. If he did not give them and they were all lost, he is not obligated to give anything else in charity, as written in 'Fatawa Qazi Khan'.

It is in the 'Fatawa' that Ibn Salama (RA) was asked about a man who gave charity to a woman who was destitute, but her husband was wealthy. The Sheikh said that if her husband lives comfortably and provides for her (Nafaqa), then she is considered wealthy due to her husband's wealth; this is in 'Hawi'. In 'Muntaqa', narrated from Imam Muhammad (RA) via Ibrahim, it is mentioned that if someone gives charity to another and delivers it, then seeks mutual cancellation (Iqala) and the recipient agrees, it is not valid until possession is retaken, as this constitutes a separate gift (Hiba). The same ruling applies if, instead of charity, a gift was given to a close relative (Dhu Rahim Mahram). Imam Muhammad (RA) stated that the same ruling on litigation applies to any real estate (Aqar) that a judge (Qazi) has not annulled. In any contract that a judge has annulled, such as a gift where litigation occurred and the recipient (Mauhub lahu) agreed to return it (Iqala), it becomes the property of the donor (Wahib) even if possession was not taken. It should be known that a contract of charity (Sadqa) is not subject to cancellation (Iqala) or annulment; thus, cancelling charity is considered a fresh transfer of ownership (Tamlik) and an initial gift (Hiba), as stated in 'Muhit'. Imam Abu Yusuf (RA) said that if both parties mutually cancelled charity and the donor died before the recipient took possession of the returned

charity, the cancellation is void. If this happened in a gift (Hiba), the contradiction would be permissible, as per 'Bahr al-Raiq'. It is narrated from Imam Abu Yusuf (RA) that if a house is given to someone on the condition that half is charity and half is a gift, then after taking possession, he has the right to revoke the half given as a gift, because each contract pertains to a separate half, and non-divisibility (Adam Inqisam) does not prevent revocation; this is in 'Muhit-e-Sarkhasi'.

If a house is given as charity to a woman and her unborn child while she is pregnant, the charity is not valid. If it was said to the woman, "I give this house as charity to you and your slave" or "to you and myself", it is not valid. If it was said, "to you and whoever is present in this house" when no one was there, this is similar to the case where someone said, "I give this house as charity to my three children," assuming they are all alive, whereas some had died without his knowledge. In such a case, the charity is void (Batil). However, if he gave charity knowing which children were dead, the charity is valid, and the living ones will receive the entire portion. This indicates that if the offer (Ijab) is made to someone who is capable of owning in some way, the offer applies in full to them, and in this case, commonality (Shiyu' - joint ownership issues) will not be established.

1. Independent Statement: Meaning the one who received the charity gave it back as a fresh gift because revoking charity is void. This indicates that he wished to gift it back to the donor with his own consent.
2. "Bi-wajh min al-wujuh" (In some way): Meaning they are capable of becoming the owner for some reason. The meaning is that when the father intended it, only the surviving children were capable of being owners. Since there was no share for the deceased, there was no issue of joint ownership (Shiyu').

फ़तावा आलमगिरी ..... जिल्द 4 | 124 | किताब अल-हिबा (दान की पुस्तक)

उनकी ओर से मौखिक स्वीकृति पाई जाए, यह 'क़ुदूरी' में है। दोषपूर्ण सदक़ा (दान) दोषपूर्ण हिबा (उपहार) की तरह है, यह 'वजीज़ कुर्दी' में है। यदि दो धनी व्यक्तियों को सदक़ा दिया गया, तो इमाम आज़म (रह.) के एक वर्णन के अनुसार यह जायज़ है, और यही साहिबैन (शिष्यों) का मत है। यदि दो निर्धनों को सदक़ा दिया गया, तो सर्वसम्मति से जायज़ है, यह 'सिराजिया' में है। यदि पिघली हुई चाँदी का एक टुकड़ा दो निर्धनों को सदक़ा दिया गया, तो सर्वसम्मति से जायज़ है, यह 'तहज़ीब' में है। यदि किसी व्यक्ति ने गरीबों को कुछ उपहार (हिबा) दिया और उन्हें सौंप दिया, तो इस्तिहसान (श्रेष्ठता) के आधार पर वह इसे वापस नहीं ले सकता, हालाँकि क़ियास (तर्क) के अनुसार वह इसे वापस ले सकता है, यह 'मबसूद' में है। यदि याचक या ज़रूरतमंद को उसकी ज़रूरत के तौर पर कुछ दिया गया और स्पष्ट रूप से इसे सदक़ा नहीं कहा गया, तो इस्तिहसान के आधार पर वह वापस नहीं ले सकता, यह 'ज़खीरा' में है। एक व्यक्ति के हाथ में कुछ दरहम थे, उसने कहा: "लिल्लाहे अलैय्य अन अतसद्दक़ा बे-हाज़िहिल दराहम" यानी "अल्लाह के लिए मैं स्वयं पर अनिवार्य करता हूँ कि इन दरहमों को दान कर दूँ", फिर उसने उन दरहमों के बजाय दूसरे दरहम दान कर दिए, तो शेख नसीर (रह.) ने कहा कि यह जायज़ है। यदि उसने दान नहीं किया और वे सभी नष्ट हो गए, तो उस पर कुछ भी दान करना अनिवार्य नहीं होगा, यह 'फ़तावा क़ाज़ी खान' में लिखा है।

फ़तावा में है कि इब्न सलमा (रह.) से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने एक महिला को दान दिया जो स्वयं तंगहाल थी, लेकिन उसका पति धनी था। शेख ने कहा कि यदि उसका पति सुख-सुविधा से रहता है और उसे गुज़ारा (नफ़क़ा) देता है, तो वह महिला अपने पति की अमीरी के कारण धनी मानी जाएगी, यह 'हावी' में है। 'मुंतक़ा' में इमाम मुहम्मद (रह.) से इब्राहिम के वर्णन के अनुसार उल्लेख है कि यदि एक व्यक्ति ने दूसरे को कुछ दान देकर उसे सौंप दिया, फिर उस दान को रद्द (इक़ाला) करना चाहा और दूसरे ने उसे स्वीकार कर लिया, तो जब तक वह उस पर कब्ज़ा न कर ले, यह जायज़ नहीं है क्योंकि यह एक स्वतंत्र उपहार (हिबा) है। सदक़ा के बजाय यदि किसी क़रीबी रिश्तेदार (ज़ी रहम महरम) को उपहार दिया गया हो, तब भी यही नियम है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने कहा कि ऐसी हर अचल संपत्ति (अक़ार) जिसे क़ाज़ी ने रद्द नहीं किया है, उसमें विवाद का यही नियम है। हर अनुबंध जिसे क़ाज़ी ने रद्द कर दिया है, उदाहरण के तौर पर उपहार (हिबा), और उसमें विवाद हुआ और उपहार पाने वाले (मौहूब लहू) ने उसे वापस (इक़ाला) कर दिया, तो वह दाता (वाहिब) की संपत्ति है, भले ही कब्ज़ा न किया गया हो। यह जानना चाहिए कि सदक़ा का अनुबंध रद्द (इक़ाला) या समाप्त

होने योग्य नहीं होता, इसलिए सदक़ा को रद्द करना एक नए सिरे से स्वामित्व (तमलीक) और प्रारंभिक उपहार (हिबा) माना जाएगा, यह 'मुहीत' में है। इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) ने कहा कि यदि दोनों ने आपस में दान रद्द कर लिया और दान प्राप्त करने वाले के कब्ज़ा करने से पहले दान देने वाला मर गया, तो वह रद्दीकरण (इक़ाला) अमान्य है। यदि उपहार (हिबा) के मामले में ऐसा होता, तो विरोध जायज़ होता, यह 'बहर अल-रायिक' में है। इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) से वर्णित है कि यदि किसी व्यक्ति को एक घर इस शर्त पर दिया गया कि आधा दान है और आधा उपहार, तो कब्ज़ा करने के बाद उसे आधे उपहार वाले हिस्से को वापस लेने का अधिकार है, क्योंकि प्रत्येक अनुबंध अलग आधे हिस्से से संबंधित है और अविभाज्यता (अदम इंक़साम) वापसी में बाधक नहीं है, यह 'मुहीत-ए-सरख़सी' में है।

यदि एक घर एक महिला और उसके गर्भ में पल रहे बच्चे को दान दिया गया, जबकि वह महिला गर्भवती है, तो दान जायज़ नहीं है। यदि महिला से कहा गया, "मैंने यह घर तुझे और तेरे गुलाम को" या "तुझे और स्वयं को दान दिया", तो जायज़ नहीं है। यदि कहा गया, "तुझे और उस व्यक्ति को दान दिया जो इस घर में मौजूद है", जबकि घर में कोई नहीं था, तो यह स्थिति वैसी ही है जैसे किसी ने कहा, "मैंने यह घर अपनी तीनों संतानों को दान दिया", यह मानते हुए कि वे जीवित हैं, जबकि उनमें से कुछ मर चुके थे और उसे पता नहीं था। ऐसी स्थिति में दान अमान्य (बातिल) है। यदि उसने इस तरह दान किया कि उसे पता था कि कौन सी संतान मर चुकी है, तो दान जायज़ होगा और जो जीवित है, उसे पूरा हिस्सा मिलेगा। इसमें संकेत है कि यदि प्रस्ताव (ईजाब) ऐसे व्यक्ति के लिए हो जो किसी न किसी रूप में मालिक बनने की योग्यता रखता हो, तो पूरा प्रस्ताव उसी के लिए होगा और इस स्थिति में साझा (शियू) साबित नहीं होगा।

1. स्वतंत्र कथन (क़ौल मुस्तक़िल): अर्थात जिसे दान दिया गया था, उसने नए सिरे से उसे उपहार स्वरूप वापस कर दिया, क्योंकि दान वापस लेना अमान्य है। यह संकेत है कि उसने अपनी इच्छा से दान देने वाले को वापस उपहार देना चाहा।
2. "ब-वजह मिन अल-वुजूह" का अर्थ: यानी किसी कारण से मालिक हो सकता है। अर्थ यह है कि जब पिता ने चाहा, तो जो संतान शेष थी, वही मालिक बनने की योग्यता रखती थी। जब मृत बच्चों के लिए कोई हिस्सा नहीं हुआ, तो साझा स्वामित्व (शियू) की स्थिति भी नहीं बनी।

ان کی طرف سے زبانی قبول پایا جائے یہ قدوری میں ہے اور صدقہ فاسد مثل ہبہ فاسد کے ہے یہ وجیز کردی میں ہے اگر دو غنی آدمیوں کو صدقہ دیا تو ایک روایت میں امام اعظمؒ سے جائز ہے اور یہی صاحبین کا قول ہے اور اگر دو فقیروں کو صدقہ دیا تو بالاتفاق جائز ہے یہ سراجیہ میں ہے اگر چاندی گداختہ کا ایک ٹکڑا دو فقیروں کو صدقہ دیا تو بالاتفاق جائز ہے یہ تہذیب میں ہے ایک شخص نے مسکینوں کو کچھ ہبہ کر کے ان کو دے دیا تو استحساناً رجوع نہیں کرے گا اور قیاساً رجوع کر سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے اور اگر سائل یا محتاج کو بطور حاجت کے کچھ عطا کیا اور صریح صدقہ ہونا بیان نہ کیا تو استحساناً رجوع نہیں کر سکتا ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ ایک شخص کے ہاتھ میں درہم تھے اس نے کہا کہ للہ علی ان اتصدق بھذہ الدراہم یعنی اللہ تعالیٰ کے واسطے اپنے اوپر رکھتا ہوں کہ میں ان درہموں کو صدقہ کر دوں پھر اس شخص نے ان کے سوائے دوسرے درہم صدقہ کر دیئے تو شیخ نصیرؒ نے فرمایا کہ جائز ہے اور اگر اس نے صدقہ نہ کئے یہاں تک کہ سب تلف ہو گئے تو اس پر کچھ صدقہ کرنا لازم نہ آئے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے۔

فتاویٰ میں ہے کہ ابن سلمہؒ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے ایک عورت کو صدقہ دیا اور وہ تنگدست تھی مگر شوہر اس کا مالدار ہے تو شیخ نے فرمایا کہ اگر اس کا شوہر خوش گزاراں سے اس کو نفقہ دیتا ہے تو وہ عورت اپنے شوہر کے غنا کے سبب غنی گنی جائے گی یہ حاوی میں ہے منتقٰی میں امام محمدؒ سے بروایت ابراہیم مذکور ہے کہ ایک شخص نے دوسرے کو کچھ صدقہ دے کر سپرد کیا پھر اس سے صدقہ کا اقالہ کرنا چاہا اس نے اقالہ کر دیا تو جب تک اس پر قبضہ نہ کرے جائز نہیں ہے کیونکہ یہ مستقل ہبہ ہے اور اگر بجائے صدقہ کے اس صورت میں کسی

ذی رحم محرم کو ہبہ کیا تو بھی یہی حکم ہے اور امام محمدؒ نے فرمایا کہ ہر ایسے عقار میں جس کو قاضی نے فسخ نہیں کر دیا ہے اس میں خصومت کا یہی حکم ہے اور ہر ایسے عقد میں جس کو قاضی نے فسخ کر دیا ہے مثلاً ہبہ ہے اور اس میں خصومت کی اور موہوب لہ نے اقالہ کر دیا تو واہب کا مال ہے اگرچہ قبضہ نہ کیا ہو اور جاننا چاہئے کہ صدقہ کا عقد قابلِ اقالہ و فسخ کے نہیں ہوتا ہے پس صدقہ کا اقالہ کرنا از سر نو تملیک و ابتدائی ہبہ قرار دیا جائے گا یہ محیط میں ہے اور امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ اگر دونوں نے باہم صدقہ کا اقالہ کر لیا اور مصدق کے قبضہ کرنے سے پہلے مصدق علیہ مر گیا تو اقالہ باطل ہے اور اگر ہبہ میں ایسا ہوتا تو مناقضہ جائز ہوتا یہ بحر الرائق میں ہے اور امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ اگر کسی شخص کو ایک گھر اس شرط سے دیا کہ نصف صدقہ ہے اور نصف ہبہ ہے تو اس کے قبضہ کرنے کے بعد ہی اس کو نصف ہبہ سے رجوع کا اختیار ہے کیونکہ ہر عقد نصف علیحدہ سے متعلق ہے اور عدم انقسام مانع رجوع نہیں ہے یہ محیطِ سرخسی میں ہے۔

اگر ایک گھر ایک عورت کو اور جو اس کے پیٹ میں ہے اس کو صدقہ دیا حالانکہ وہ عورت حاملہ ہے تو کچھ صدقہ جائز نہیں ہے اور اگر عورت سے کہا کہ تجھے اور اپنے غلام کو یا تجھے اور اپنے آپ کو میں نے یہ دار صدقہ دیا تو جائز نہیں ہے اور اگر کہا کہ تجھے اور جو شخص اس بیت میں موجود ہے اس کو صدقہ دیا حالانکہ اس بیت میں کوئی بھی نہ تھا تو یہ صورت بمنزلہ اس صورت کے ہے کہ ایک شخص نے کہا کہ میں نے یہ گھر اپنی تینوں اولادوں کو بالمنوع صدقہ دیا اور اس کا گمان ہے کہ وہ سب زندہ موجود ہیں حالانکہ ان میں سے بعض مر گئے اور اس کو علم نہ تھا تو یہ صدقہ باطل ہے اور اگر اس نے اس طرح صدقہ کیا حالانکہ جو اولاد ان میں مری ہے اس کو وہ جانتا ہے تو اس صورت میں صدقہ جائز ہوگا اور جو زندہ موجود ہے سب اسی کو ملے گا اور اس میں اشارہ ہے کہ ایجاب اگر ایک ایسے شخص کے واسطے واقع

ہو جو بوجہ من الوجوہ مالک ہوتا ہے تو ایجاب تمامہ اسی کے واسطے ہوگا اور اس صورت میں شیوع بالکل ثابت نہ ہوگا پس ایجاب

1. قول مستقل یعنی جس کو صدقہ دیا تھا اس نے از سر نو اس کو ہبہ کیا اس واسطے کہ صدقہ سے رجوع کرنا باطل ہے اور یہی اشارہ ہے کہ اس نے اپنی رضا مندی سے صدقہ دینے والے کو ہبہ کرنا چاہا۔
2. قولہ بوجہ من الوجوہ یعنی کسی وجہ سے مالک ہو سکتا ہے معنی یہ کہ جب باپ چاہتا تو جو اولاد باقی ہے یہی مالک ہونے کی لیاقت رکھتی ہے تو جب مردوں کے لئے حصہ نہ ہوا تو شیوع بھی نہ ہوا۔

It will be permissible, and if the offer (ijab) was made for two persons, and each of them is such that they become owners through various implications, then the offer shall apply to both, and at that time, common ownership (shiyu') from one side will be established. Therefore, according to any jurist (mujtahid) for whom the establishment of common ownership from one side is a preventative factor, the offer will not be valid; this is mentioned in 'Al-Muhit'. If someone gave alms (sadaqah) to a person and handed it over, then the recipient died, and the giver became their heir and received that sadaqah as inheritance, there is no harm in taking it; this is written in 'Al-Zahiriyya'. If a person said, "I have given the rent and other yields of this house as sadaqah to the poor," or said, "My house is sadaqah for the poor," then as long as he is alive, he shall be ordered to give it as charity. If he dies before the charity is executed, the house and its rental income shall become part of his inheritance; this is in 'Al-Zakhira'.

If one says, "Whatever I own or all those things of which I am the owner are sadaqah for the poor," then it is obligatory (wajib) upon him to give everything in his possession as charity. ☆

If he remains alive and gives the value of the house as charity, it is sufficient, meaning the obligatory right has been fulfilled; this is in 'Al-Mabsut'. If someone says, "My wealth" or "Whatever I own is sadaqah for the poor," this wealth will be treated according to the rules of Zakat (obligatory alms). This includes every category upon which Zakat is mandatory, namely 'Sawaim'^1 (grazing livestock), cash, goods, and trade items, whether they reach the threshold (nisab) of Zakat or not, and regardless of whether the person has so much debt that it encompasses his entire wealth or not. Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him) stated that lands from which 'Ushr' (tithe) is taken would also be included, whereas according to Imam Muhammad (may Allah have mercy on him), they would not be included. Lands subject to 'Kharaj' (land tax) will not be included. Similarly, service slaves (male or female), real estate (aqar), household effects, wearing apparel, tools, weapons, and similar items that do not fall under Zakat-eligible assets will not be included. Some scholars have stated that if he said, "Whatever I own" or "All things that I own are sadaqah for the poor," then it is obligatory for him to give everything in his possession as charity. This ruling is based on both analogy (qiyas) and juridical preference (istihsan). These principles apply to his statement "My wealth is sadaqah" or "All my wealth is sadaqah." The first ruling is the correct one because both

statements are used in the same manner; this is written in 'Al-Tabyeen'. He should retain a portion of the wealth equal to his daily food requirements; then, if more wealth comes into his possession later, he should give away what he had previously retained. The exact amount to be retained was not specified in the book because it varies based on the size of the family. Some have said that if he is a professional, he should keep one day's sustenance; if he earns through rent or wages, he should keep one month's; and if he is a landowner, he should keep one year's sustenance; this is in 'Al-Mabsut'.

In 'Al-Ajnas', it is mentioned that Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) said if someone says, "My wealth is sadaqah for the poor" while his dirhams are also owed by other people, it will not be mandatory to give those dirhams as charity. Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him) stated that if someone says, "My wealth is sadaqah for the poor" without a specific intention, and he has debts owed by people, they will be included. If he swore an oath that whatever he owns he will give as charity, then the poor, servants, clothes, and household effects will all be included; this is in 'Al-Yanabi'. If he says, "My wealth is sadaqah for the poor if I do such-and-such a task," and then he performs that task, Imam Abu Hanifa (may Allah have mercy on him) stated that trade goods, dirhams, and dinars will be included.

---

^1 Note: 'Sawaim' refers to grazing livestock kept in common pastures. 'Nuqud' refers to circulating currency like rupees and gold coins (Ashrafis). Trade goods.

यह जायज़ हो जाएगा और अगर प्रस्ताव (इजाब) दो व्यक्तियों के लिए हुआ और उनमें से प्रत्येक ऐसा हो कि विभिन्न रूपों में स्वामित्व रखता हो, तो प्रस्ताव दोनों के हक में होगा और उस समय एक पक्ष की साझेदारी (शियूअ) से सिद्ध हो जाएगा। अतः जिस मुजतहिद के निकट एक पक्ष की साझेदारी का होना रुकावट बनता है, उसके निकट प्रस्ताव जायज़ नहीं होगा, यह 'मुहीत' में है। यदि किसी व्यक्ति को दान (सदका) दिया और उसे सौंप दिया, फिर जिसे दान दिया गया था वह मर गया, और जिसने दान दिया वही उसका उत्तराधिकारी (वारिस) बना और उसने विरासत में वह दान पाया, तो उसे लेने में कोई भय नहीं है, यह 'ज़हीरिया' में लिखा है। यदि किसी व्यक्ति ने कहा कि मैंने अपने इस घर (दार) का किराया आदि प्राप्तियाँ गरीबों (मिस्कीनों) पर दान कर दीं या कहा कि मेरा घर गरीबों पर दान है, तो जब तक वह जीवित है, उसे दान करने का आदेश दिया जाएगा। और यदि दान लागू होने से पहले उसकी मृत्यु हो गई, तो घर और किराये की प्राप्तियाँ उसकी विरासत बन जाएंगी, यह 'ज़खीरा' में है।

यदि किसी ने इस प्रकार कहा कि "जिस चीज़ का मैं मालिक हूँ या वह सब चीज़ें जिनका मैं मालिक हूँ, गरीबों (मिस्कीनों) पर दान हैं", तो उस पर अनिवार्य (वाजिब) है कि वह सब कुछ दान कर दे जो उसके स्वामित्व (मिल्कियत) में है।☆

यदि वह जीवित रहा और उसने घर की कीमत दान कर दी, तो यह पर्याप्त है, अर्थात् अनिवार्य हक अदा हो गया, यह 'मब्सूत' में है। यदि किसी ने कहा कि "मेरा माल" या "जिसका मैं मालिक हूँ" वह गरीबों पर दान है, तो यह माल ज़कात के नियमों पर रखा जाएगा और इसमें हर वह प्रकार शामिल होगा जिस पर ज़कात अनिवार्य होती है, अर्थात् 'सवाइम'^1 (चरने वाले पशु), नकद राशि, सामान और व्यापार की वस्तुएं। चाहे वे ज़कात के निसाब (न्यूनतम सीमा) तक पहुँचे हों या नहीं, और चाहे उस व्यक्ति पर इतना ऋण (कर्ज़) हो कि वह पूरे माल को घेरे हुए हो या ऋण न हो। इमाम अबू यूसुफ (रह.) ने फरमाया कि वह भूमि जिसमें 'उश्र' लिया जाता है, वह भी इसमें शामिल होगी, जबकि इमाम मुहम्मद (रह.) के निकट वह शामिल नहीं होगी। खराज वाली ज़मीनें शामिल नहीं होंगी। इसी प्रकार सेवा के दास (ग़ुलाम या बाँदियाँ), अचल संपत्ति (अकार), घर का सामान, पहनने के कपड़े, उपयोग के औज़ार और हथियार, और ऐसी चीज़ें जो ज़कात योग्य माल में नहीं आतीं, शामिल नहीं होंगी। कुछ विद्वानों ने कहा कि यदि उसने कहा "जिस चीज़ का मैं मालिक हूँ" या "वे सब चीज़ें जिनका मैं मालिक हूँ" गरीबों पर दान हैं, तो उस पर वह सब दान करना वाजिब है जो उसकी

मिल्कियत में है। यह कयास और इस्तेहसान दोनों प्रकार से निर्णय है। और कयास और इस्तेहसान केवल उसके इस कथन में है कि "मेरा माल दान है" या "मेरा संपूर्ण माल दान है"। सही निर्णय वही पहला है क्योंकि इन दोनों कथनों का उपयोग एक ही तरह से होता है, यह 'तबीन' में लिखा है। वह अपने दैनिक जीवन के भोजन के बराबर हिस्सा रख ले, फिर यदि उसके बाद कुछ माल उसके हाथ आए, तो वह भी दान कर दे। किताब में इसकी मात्रा नहीं बताई गई क्योंकि यह परिवार की कम-ज़्यादा संख्या पर निर्भर करता है। कुछ ने कहा कि यदि वह पेशेवर है तो एक दिन का भोजन रख ले, यदि किराये या मज़दूरी से मिलता है तो एक महीने का, और यदि ज़मींदार है तो एक वर्ष का भोजन रख ले, यह 'मब्सूत' में है।

'अजनास' में है कि इमाम मुहम्मद (रह.) ने फरमाया कि यदि किसी ने कहा कि "मेरा माल गरीबों पर दान है" जबकि उसके दिरहम भी लोगों पर उधार हैं, तो उन दिरहमों का दान करना अनिवार्य नहीं होगा। इमाम अबू यूसुफ (रह.) ने फरमाया कि यदि किसी ने कहा "मेरा माल गरीबों पर दान है" और उसकी कोई विशेष नीयत नहीं है, और उसका ऋण लोगों पर है, तो वे (ऋण) इसमें शामिल हो जाएंगे। और यदि उसने कसम खाई कि जो कुछ उसका है वह सब दान करेगा, तो इसमें मिस्कीन, सेवक, कपड़े और घर का सामान सब शामिल होंगे, यह 'यनाबीअ' में है। यदि उसने कहा "मेरा माल गरीबों पर दान है यदि मैं अमुक काम करूँ और फिर उसने वह काम कर लिया, तो इमाम अबू हनीफ़ा (रह.) ने फरमाया कि इसमें व्यापारिक माल, दिरहम और दीनार शामिल होंगे।

---

^1 सवाइम: चरने वाले जानवर जो सार्वजनिक जंगलों में रहते हैं। नक़ूद: प्रचलित रुपए और अशर्फी। व्यापारिक सामान।

جائز ہو جائے گا اور اگر ایجاب دو شخصوں کے واسطے واقع ہوا اور دونوں میں سے ہر ایک ایسا ہو کہ بوجہ ضمن الوجوہ مالک ہوتا ہے تو ایجاب دونوں کے حق میں ہوگا اور اس وقت شیوع احد الجانبین سے ثابت ہو جائے گا پس جس مجتہد کے نزدیک احد الجانبین سے شیوع کا متحقق ہونا مانع ہوتا ہے اس کے نزدیک جواز ایجاب نہ ہوگا یہ محیط میں ہے اگر کسی شخص کو صدقہ دیا اور سپرد کر دیا پھر متصدق علیہ مر گیا اور جس نے صدقہ دیا ہے وہی اس کا وارث ہوا اس نے یہ صدقہ میراث میں پایا تو اس کو لینے میں کچھ ڈر نہیں ہے یہ ظہیر یہ میں لکھا ہے۔ اگر کسی شخص نے کہا کہ میں نے اپنے اس دار کا کرایہ وغیرہ حاصلات مسکینوں پر صدقہ کر دیا کہا کہ میرا گھر مسکینوں پر صدقہ ہے تو جب تک وہ زندہ ہے صدقہ کر دینے کا حکم اس کو کیا جائے گا اور اگر صدقہ نافذ کئے جانے سے پہلے وہ مر گیا تو دار و کرایہ حاصلات اس کی میراث ہو جائے گی یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر یوں کہا کہ جس چیز کا میں مالک ہوں یا سب وہ چیزیں جس کا میں مالک ہوں مسکینوں پر صدقہ ہے تو اس پر واجب ہے کہ سب کچھ جو اس کی ملک میں ہے صدقہ کر دے☆

اگر وہ زندہ رہا اور اس نے دار کی قیمت صدقہ کر دی تو کافی ہے یعنی حق واجب سے ادا ہو گیا یہ مبسوط میں ہے اگر کسی نے کہا کہ میرا مال یا جس کا میں مالک ہوں مسکینوں پر صدقہ ہے تو یہ مال زکوٰۃ پر رکھا جائے گا اور اس میں ہر جنس جس میں زکوٰۃ واجب ہوتی ہے یعنی سوائم^1 نقود و عروض و تجارات سب داخل ہو جائیں گی خواہ بقدر نصاب زکوٰۃ پہنچی ہوں یا نہ ہوں اور خواہ اس شخص پر اس قدر قرضہ ہو کہ تمام مال کو گھیرے ہوئے ہے یا قرضہ نہ ہو اور امام ابو

یوسفؒ نے فرمایا کہ ایسی اراضی جن میں عشر لیا جاتا ہے وہ بھی داخل ہوں گی اور امام محمدؒ کے نزدیک داخل نہ ہوں گی اور خراجی زمینیں داخل نہ ہوں گی اور خدمت کے رقیق یعنی مملوک خواہ غلام ہوں یا باندیاں اور عقار اور اثاث البیت اور پہنے کے کپڑے اور استعمال کے اوزار و ہتھیار اور ایسی ہی چیزیں جو اموال زکوٰۃ میں سے نہیں ہیں داخل نہ ہوں گی اور بعض مشائخ نے کہا کہ اگر اس نے یوں کہا کہ جس چیز کا میں مالک ہوں یا سب وہ چیزیں جس کا میں مالک ہوں مسکینوں پر صدقہ ہے تو اس پر واجب ہے کہ سب کچھ جو اس کی ملک میں ہے صدقہ کر دے یہ قیاس و استحسان دونوں طرح سے حکم ہے اور صرف قیاس و استحسان اس کے اس قول میں ہے کہ میرا مال صدقہ ہے یا میرا تمام مال صدقہ ہے اور صحیح حکم وہی پہلا ہے کیونکہ ان دونوں قولوں کا استعمال ایک ہی طرح پر ہوتا ہے یہ تبیین میں لکھا ہے اور اس سب مال میں سے اپنے روزینہ کے قدر خوارک رکھ لے پھر جب اس کے بعد کچھ مال اس کے ہاتھ آئے تو جس قدر اس نے رکھ لیا ہے وہ بھی صدقہ کر دے اور کتاب میں جس قدر رکھا لے اس کی مقدار اس وجہ سے بیان نہ کی کہ یہ اعتبار عیال کی کمی زیادتی کے مختلف ہے اور بعض نے کہا کہ اگر پیشہ ور ہے تو ایک روز کا قوت رکھ لے اور اگر کرایہ واجارہ سے اس کو ملتا ہے تو ایک مہینہ کے قدر روزینہ رکھ لے اور اگر زمیندار ہے تو ایک سال تک کا روزینہ رکھ لے یہ مبسوط میں ہے۔

اجناس میں ہے کہ امام محمدؒ نے فرمایا کہ اگر کسی نے کہا کہ میرا مال مسکینوں پر صدقہ ہے حالانکہ اس کے دراہم بھی لوگوں پر آتے ہیں تو ان درہموں کا صدقہ کرنا لازم نہ ہو گا اور امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ اگر کسی نے کہا کہ میرا مال مسکینوں پر صدقہ ہے اور اس کی کچھ نیت نہیں ہے اور اس کے قرضہ لوگوں پر ہیں تو اس میں داخل ہو جائیں گے اور اگر قسم کھائی کہ جس چیز کا مالک ہے سب صدقہ کرے تو یہ سب اور مسکین و خادم و کپڑے واثاث البیت سب داخل ہوں گے یہ ینابیع میں ہے اور اگر یوں کہا کہ میرا مال مسکینوں پر صدقہ ہے اگر میں ایسا کام کروں

پھر اس نے وہ کام کیا تو امام ابوحنیفہؒ نے فرمایا کہ اموال تجارت و درہم و دینار داخل ہوں گے یعنی یہ

1^8 قولہ سوائم چرائی جانور جو مباح جنگل میں رہتے ہیں نقود روپیہ واشرفی مروجہ اسباب تجارت۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 (126) Book of Gifts (Kitab-al-Hiba)

(One) should give it all as charity (*Sadaqah*), and whatever is owed as debt by people shall not be included; this is mentioned in *al-Multaqat*. Al-Khujandi stated that if someone says, "Lillahi 'alayya an ahdi jami'a mali aw jami'a milki" (i.e., For the sake of Allah, it is obligatory upon me to gift all my wealth or all my property), thereby making a vow (*Nazr*) binding upon himself, then it is mandatory to gift everything he owns at the time of the vow. However, he may keep an amount sufficient for his own sustenance, and when he acquires more wealth later, he should gift an equivalent of what he had kept. This is stated in *Siraj-al-Wahaj*. And if he said, "Lillahi 'alayya an atasaddaqa bihadha al-thawb" (i.e., I vow for the sake of Allah the Almighty to give this garment as charity), he has the option to give its value in charity and keep the garment, or he may sell it and give the proceeds as charity; this is narrated from Khalaf the Jurist. Similarly, if he made a bequest (*Wasiyyat*) to give this garment as charity, the same ruling applies—the heir should give its value or the proceeds in charity; this is in *al-Multaqat*. Hilal bin Yahya wrote in his *Kitab-al-Waqf* that if someone said, "My land is charity for the poor," it will not count as charity because it is unspecified (*majhul*). But if he said, "This land of mine is charity" and pointed towards it, even if he did not define its boundaries, it will count as charity because it became known through pointing. Likewise, if he described its boundaries without pointing, the same ruling applies as it became known through the description; this will be charity through transfer of ownership (*tamlik*) and not charity as an endowment (*Waqf*). This is in *Muheet-e-Sarakhsi*.

In *Fatawa Ahu*, it is written that if a person gave another person ten dirhams and said, "Give these dirhams as charity to such-and-such poor person," and the recipient kept those dirhams but gave dirhams from his own pocket as charity instead, Qazi Badi-ud-Din stated that he would be liable (*zamin*) by consensus. If a person gave another ten dirhams or a hundred mounds of wheat and said, "Give this to such-and-such poor person," it is written in *al-Hawi* that he would be liable, but the Imam stated he would not be liable because the original owner's intent was to attain the pleasure of God, which was achieved by giving to a poor person. This is in *Tatarkhaniyya*. For a needy person who has some dirhams, spending them on himself is superior to giving them as charity to other poor people. If he prioritizes his own self, it is superior provided he knows in his heart that he can remain patient during times of severe hardship. If he fears he will be impatient, he should spend on himself; this is in *al-Multaqat*. Some scholars (*Mashayikh*) were asked: What is the ruling on giving to

those who beg persistently with false pretenses and spend wastefully (*israf*)? The Shaykh replied: As long as it is not apparent to you that this person spends on sin or is wealthy, there is no harm in giving to him. You will receive reward and merit according to your intention to relieve his need. This is written in *al-Hawi*.

If a son gives his wealth as charity with his father's permission, it is not valid; this is in *al-Sirajiyya*. In *al-Muntaqa*, it is narrated from Imam Abu Yusuf that if a person gifted a runaway slave to his minor son, it is not valid. However, Mu'alla narrated from Abu Yusuf that it is valid. Thus, there are two narrations from Imam Abu Yusuf on this issue; this is in *al-Zahiriyya*. A house is in the possession of a person, who...

---

1. "Value" refers to the market rate; whether one sells it, the amount it fetches should be given in charity, even if it is less than the (estimated) value.
2. Liable (*zamin*), because these dirhams were specifically designated as a trust (*amanat*); thus, by giving charity from his own wealth, he became liable for the donor's dirhams, to the extent that if they were for Zakat, the Zakat obligation would not be fulfilled.
3. "No," because there is only harm in it, and he (the minor) is not capable of such acts of charity.

(वह) सब सदक़ा (दान) कर दे और जो कुछ लोगों पर ऋण है वह इसमें शामिल नहीं होगा, यह मुल्तक़त में है। खजन्दी ने फ़रमाया कि अगर किसी ने कहा कि "लिल्लाहि अलैय्य अन अहदी जमीअ माली औ जमीअ मुल्की" अर्थात् "अल्लाह के वास्ते मुझ पर अनिवार्य है कि मैं अपना माल या अपना सारा स्वामित्व उपहार (हिबा) कर दूँ", यानी इस तरह कहकर अपने ऊपर मन्नत (नज़्र) अनिवार्य कर ली, तो मन्नत के समय जिन चीजों का वह मालिक है, उन सबको उपहार करना अनिवार्य है। लेकिन उसमें से अपनी सामर्थ्य के अनुसार (जीवन निर्वाह के लिए) रख ले, फिर जब उसके पास कुछ माल आए तो जितना उसने रखा था, उसके बराबर उपहार कर दे, यह सिराज-अल-वहाज में है। और अगर उसने कहा कि "लिल्लाहि अलैय्य अन अतसद्दक़ा बिहाज़ा अस्सौब" अर्थात् "मैं अल्लाह तआला के वास्ते मन्नत मानता हूँ कि यह कपड़ा सदक़ा कर दूँ", तो उसे अधिकार है कि वह उसकी क़ीमत सदक़ा कर दे और कपड़े को अपने पास रहने दे, और उसे यह भी अधिकार है कि उसे बेचकर उसकी राशि सदक़ा कर दे, ऐसा ही खलफ़ फ़क़ीह से वर्णित है। इसी प्रकार अगर इस कपड़े को सदक़ा करने की वसीयत की तो भी यही हुक्म है, अर्थात् वारिस उसकी क़ीमत या राशि सदक़ा कर दे, यह मुल्तक़त में है। हिलाल बिन यहया ने अपनी किताब-अल-वक़्फ़ में लिखा है कि अगर किसी ने कहा कि "मेरी ज़मीन निर्धनों (मिस्कीनों) पर सदक़ा है" तो वह सदक़ा नहीं होगा क्योंकि वह अज्ञात (मजहूल) है, और अगर इस प्रकार कहा कि "मेरी यह ज़मीन सदक़ा है" और उसकी ओर संकेत किया यद्यपि उसकी सीमाएं(हद) नहीं बताईं, तो सदक़ा हो जाएगा क्योंकि संकेत से ज़मीन ज्ञात हो गई। इसी तरह अगर उसकी सीमाओं का वर्णन कर दिया यद्यपि संकेत नहीं किया, तब भी यही हुक्म है और वह सीमाओं के वर्णन से ज्ञात हो गई, तो यह सदक़ा स्वामित्व हस्तांतरण (तम्लीक) होगा न कि वक़्फ़ का सदक़ा, यह मुहीत-ए-सरख़सी में है।

फ़तावा आहू में लिखा है कि एक व्यक्ति ने दूसरे को दस दिरहम दिए और कहा कि "ये दिरहम अमुक निर्धन को सदक़ा दे दो", उसने वे दिरहम रख लिए और अपने पास से दिरहम सदक़ा कर दिए, तो क़ाज़ी बदीउद्दीन ने फ़रमाया कि सर्वसम्मति से वह उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा। एक व्यक्ति ने दूसरे को दस दिरहम या सौ मन गेहूँ दिए और कहा कि "अमुक निर्धन को दे दो", तो हावी में लिखा है कि वह उत्तरदायी होगा और इमाम ने फ़रमाया कि वह उत्तरदायी नहीं होगा क्योंकि मूल मालिक का उद्देश्य ईश्वर की प्रसन्नता प्राप्त करना था, जो किसी निर्धन को देने से प्राप्त हो गई, तो यह तातारख़ानिया में है। एक ज़रूरतमंद के पास कुछ दिरहम हैं तो उसे स्वयं पर खर्च करना दूसरे

निर्धनों को सदक़ा देने से श्रेष्ठ है, और अगर उसने स्वयं पर उन्हें प्राथमिकता दी तो यह श्रेष्ठ है बशर्ते वह अपने दिल में जानता हो कि कठिन समय में वह अच्छी तरह धैर्य (सब्र) कर सकेगा। और यदि उसे स्वयं में अधीरता का भय हो तो स्वयं पर खर्च करे, यह मुल्तक़त में है। कुछ आचार्यों (मशायख) से पूछा गया कि जो लोग झूठ बोलकर और गिड़गिड़ाकर लोगों से मांगते हैं और अपव्यय (इसराफ़) में खर्च करते हैं, उन्हें देना कैसा है? तो शेख ने फ़रमाया कि जब तक तुम्हें यह स्पष्ट न हो कि यह व्यक्ति पाप में खर्च करता है या धनी है, तब तक उसे देने में कोई डर नहीं है और तुम्हें अपनी नीयत के अनुसार, कि उसकी ज़रूरत दूर करना चाहते हो, फल (अज्र-ओ-सवाब) मिलेगा, यह हावी में लिखा है।

यदि लड़के ने पिता की अनुमति से अपना माल सदक़ा कर दिया तो यह मान्य नहीं है, यह सिराजिया में है। मुंतक़ा में इमाम अबू यूसुफ़ से वर्णित है कि यदि किसी व्यक्ति ने अपना भागा हुआ गुलाम अपने नाबालिग लड़के को उपहार (हिबा) किया तो वह मान्य नहीं है, और मुअल्ला ने अबू यूसुफ़ से वर्णित किया कि यह मान्य है। अतः इस विषय में इमाम अबू यूसुफ़ से दो विवरण (रिवायतें) हो गईं, यह ज़हीरिया में है। एक व्यक्ति के क़ब्ज़े में एक घर है, उसने अपने...

१- 'क़ीमत' से तात्पर्य बाज़ार भाव है, चाहे वह उसे बेच दे और जितने दाम पर बिके वही सदक़ा करे, भले ही वह (मूल) क़ीमत से कम हो। २- उत्तरदायी (ज़ामिन), क्योंकि ये दिरहम अमानत के तौर पर निर्धारित थे, तो उसने अपने माल से सदक़ा दिया और देने वाले के दिरहमों का उत्तरदायी हो गया यहाँ तक कि अगर वे ज़कात के हों तो वह (ज़कात) अदा नहीं होगी। ३- 'नहीं' इस कारण से कि इसमें केवल हानि है और वह ऐसे दान के योग्य नहीं है।

سب تصدق کرے اور جو کچھ لوگوں پر قرضہ ہے وہ داخل نہ ہو گا یہ ملتقط میں ہے خجندی نے فرمایا کہ اگر کسی نے کہا کہ للہ علی ان اهدی جمیع مالي او جمیع ملکي یعنی اللہ کے واسطے مجھ پر واجب ہے کہ میں اپنا مال یا تمام ملک ہدیہ کروں یعنی اس طور سے کہہ کر اپنے اوپر نذر لازم کر لی تو وقت نذر کے جن چیزوں کا مالک ہے سب ہدیہ کرنا واجب ہے مگر اس میں سے بقدر اپنی قوت کے رکھ لے پھر جب اس کو کچھ مال ہاتھ آئے تو جس قدر رکھا ہے اس کے مثل ہدیہ کر دے یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر اس نے کہا کہ للہ علی ان اتصدق بهذا الثوب یعنی میں اللہ تعالیٰ کے واسطے نذر کرتا ہوں کہ یہ کپڑا صدقہ کروں تو اس کو اختیار ہے کہ اس کی قیمت صدقہ کر دے اور کپڑے کو رہنے دے اور اس کو یہ بھی اختیار ہے کہ فروخت کر کے اس کا ثمن صدقہ کر دے ایسا ہی خلف فقیہ سے منقول ہے اسی طرح اگر اس کپڑے کے صدقہ کرنے کی وصیت کی تو بھی یہی حکم ہے یعنی وارث اس کی قیمت یا ثمن صدقہ کر دے یہ ملتقط میں ہے ہلال بن یحییٰ نے اپنی کتاب الوقف میں لکھا ہے کہ اگر کسی نے کہا کہ میری زمین مسکینوں پر صدقہ ہے تو صدقہ نہ ہو جائے گی کیونکہ مجہول ہے اور اگر یوں کہا کہ میری یہ زمین صدقہ ہے اور اس کی طرف اشارہ کیا حالانکہ اس کے حدود بیان نہ کئے تو صدقہ ہو جائے گی کیونکہ اشارہ سے زمین معلوم ہو گئی اسی طرح اگر اس کے حدود بیان کر دے حالانکہ اشارہ نہ کیا تو بھی یہی حکم ہے اور وہ حدود کے بیان کرنے سے معلوم ہو گئی تو یہ صدقہ تملیک ہو گا نہ صدقہ وقف یہ محیط سرخسی میں ہے۔

فتاویٰ آہو میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے دوسرے کو دس درہم دیئے اور کہا کہ یہ درہم فلاں فقیر کو صدقہ دے دے اس نے یہ درہم رکھ لئے اور اپنے پاس سے درہم صدقہ دے دیئے تو قاضی بدیع

الدین نے فرمایا کہ بالاتفاق ضامن ہوگا ایک شخص نے دوسرے کو دس درہم یا سومن گیہوں دیئے اور کہا کہ فلاں فقیر کو دے دے تو حاوی میں لکھا ہے کہ ضامن ہو گا اور امام نے فرمایا کہ ضامن نہ ہو گا کیونکہ اصل مالک کی غرض خداوند تعالیٰ کی رضامندی حاصل کرنا تھی وہ کسی فقیر کے دینے سے حاصل ہو گئی تو یہ تاتارخانیہ میں ہے ایک محتاج کے پاس کچھ درہم ہیں تو اس کو اپنے نفس کے واسطے صرف کرنا دوسرے فقیروں کے صدقہ دینے سے افضل ہے اور اگر اس نے اپنی ذات پر ان کو مقدم رکھا تو یہ افضل ہے بشرطیکہ اپنے دل میں جانتا ہو کہ شدت وسختی کے وقت اچھی طرح صبر کر سکوں گا اور اگر اپنی ذات سے بے صبری کا خوف ہو تو اپنی ذات پر خرچ کرے یہ ملتقط میں ہے بعض مشائخ سے دریافت کیا گیا کہ جو لوگ جھوٹے منہ الحاح کر کے آدمیوں سے مانگتے ہیں اور اسراف میں خرچ کرتے ہیں ان کا دینا کیسا ہے تو شیخ نے فرمایا کہ جب تک تجھے یہ نہ ظاہر ہو کہ یہ شخص معصیت میں خرچ کرتا ہے یا غنی ہے تب تک اس کو دینے میں کچھ ڈر نہیں ہے اور تجھے اپنی نیت کے موافق کہ اس کی احتیاج دور کرنی چاہتا ہے اجر وثواب ملے گا یہ حاوی میں لکھا ہے۔

لڑکے نے اگر باپ کی اجازت سے اپنا مال صدقہ کر دیا تو جائز نہیں ہے یہ سراجیہ میں ہے منتقٰی میں امام ابو یوسف سے روایت ہے کہ اگر کسی شخص نے اپنا بھاگا ہوا غلام اپنے نابالغ لڑکے کو ہبہ کیا تو جائز نہیں ہے اور معلی نے ابو یوسف سے روایت کی کہ جائز ہے پس امام ابو یوسف سے اس مسئلہ میں دو روایتیں ہو گئیں یہ ظہیر یہ میں ہے ایک شخص کے قبضہ میں ایک گھر ہے اس نے اپنے

۱- قولہ قیمت یعنی جو نرخ بازار ہو اور چاہے فروخت کرے تو جس قدر دام کو بکے وہی صدقہ کرے اگرچہ قیمت سے کم ہوں۔ ۲- ضامن کیونکہ یہ درہم امانت کے متعین تھے تو اپنے مال سے

صدقہ دیا اور دینے والے کے درہموں کا ضامن ہو گیا حتیٰ کہ اگر زکوٰۃ کے ہوں تو اس کی نہ ہوگی۔ ۳- قولہ نہیں اس واسطے کہ محض ضرر ہے اور ایسے خیرات کی لیاقت نہیں رکھتا ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume ④ 127 Kitab al-Hiba (The Book of Gifts)

If a person gave charity to their minor son but did not state, "I have taken possession of it on his behalf," and then removed that property from their own possession, and the minor reached maturity and presented witnesses based on the father's statement, the property will belong to the son; this is mentioned in Tatar-Khaniyah. Giving the price of a slave as charity to the needy is superior to manumitting (freeing) the slave; this is mentioned in Sirajiyyah. If a person gave charity in the name of a deceased person or prayed for them, the reward reaches the deceased. If one grants the reward of their good deed to a believing person, it is permissible; this is in Sirajiyyah. If a person mistakenly gave a 'tarjah' (a type of coin) to a beggar thinking it was a small coin, legally they cannot take it back. However, Qadi Abdul Jabbar said if they said, "I have made you the owner of this coin," they can take the tarjah back once revealed. But if they said, "I have made you the owner of this (object)," they cannot take it back. Saif al-Saili stated that in both cases, it cannot be taken back; this is in Quniyyah. If a person took out dirhams from a pouch or pocket to give to a poor person but then changed their mind, according to the outward ruling, nothing is obligatory upon them; this is in Sirajiyyah. If someone gave a slave-girl in charity and handed her over while she was wearing clothes and jewelry, it is valid, and the clothes and jewelry belong to the one who gave the charity; this is written in Khazanat al-Muftin.

Muhammad bin Muqatil stated that if someone said to another, "Whatever benefit I receive from your wealth, I make it obligatory upon myself to give it in charity," then if that person gifted them something, it becomes obligatory for them to give it in charity. However, if they were allowed to eat from their grain, it is not permissible to give it in charity; only eating from that grain is permissible; this is in Al-Hawi. It is narrated from Hasan Basri (RA) that if someone took a broken dirham to a poor person and did not find them, they should keep it until another person comes to give it to. If they spent it, they should give its equivalent. A similar view is narrated from Ibrahim Nakha'i (RA). Amir al-Sha'bi (RA) said that the person has the choice whether to give it or not, because charity does not become binding without possession. Mujahid (RA) said that a person who sets aside charity has the choice to fulfill the intention or not. A similar view is narrated from 'Ata (RA). Faqih Abu al-Layth (RA) said this is the adopted ruling; this is in Al-Muhit. There is a difference of opinion regarding giving charity to a beggar in a mosque. The scholars (Mashaikh) stated that in a mosque where congregational prayer is held, one should not give charity to

a beggar because it is aiding in causing annoyance to people. Khalaf bin Ayyub said that if he were a judge, he would not accept the testimony of someone who gives charity to a beggar in a mosque. It is narrated from Sheikh Abu Bakr bin Isma'il al-Zahid (RA) that he said such a beggar who makes it a profession is in need of seventy coins; when these seventy coins are given, the expiation (kaffarah) for this professional begging will be paid. However, one may give charity before entering or after leaving the mosque; this is in Fatawa Qazi Khan. It is stated in Tajnis al-Nasiri that if a beggar asked by saying, "For the sake of Allah" or "For the sake of Muhammad (SAW), give me this," then according to the outward ruling, it is not obligatory to give anything, but giving out of chivalry and character is much better. It is narrated from Imam Abdullah bin Mubarak (RA) that he said it seems astonishing that someone asks for the sake of Allah and is not given; this is written in Tatar-Khaniyah.

---

^1 A 'tarjah' is a type of dirham, but since it was given with the intention of charity, the outward ruling is not to take it back. ^2 It does not become [binding], meaning it does not become charity merely by intention until it is placed in the hands of the poor person. ^3 "Aiding" because when one person gives, the beggar will inevitably trouble everyone else by asking, and aiding in oppression (nuisance) is also forbidden.

नाबालिग बेटे को सदक़ा दिया और यह न कहा कि मैंने उसकी तरफ़ से इस पर क़ब्ज़ा किया, फिर वह घर अपने क़ब्ज़े से निकाल दिया और नाबालिग़ बालिग़ हो गया, उसने बाप के बयान पर गवाह पेश किए तो घर उसी को मिलेगा, यह तातारख़ानिया में है। गुलाम की क़ीमत मोहताजों को सदक़ा कर देना गुलाम आज़ाद करने से अफ़ज़ल है, यह सिराजिया में है। अगर किसी शख़्स ने मय्यत के नाम सदक़ा दिया या उसके लिए दुआ की तो मय्यत को सवाब पहुँचता है और अगर अपने किसी नेक काम का सवाब किसी मोमिन शख़्स को बख़्श दिया तो जायज़ है, यह सिराजिया में है। एक शख़्स ने पैसा समझकर ग़लती से एक तारजा (सिक्का) फ़क़ीर को सदक़ा दे दिया, तो ज़ाहिरी तौर पर वापस नहीं ले सकता। और क़ाज़ी अब्दुल जब्बार ने कहा कि अगर उसने यूँ कहा कि मैंने तुझे पैसे का मालिक बना दिया, तो तारजा ज़ाहिर होने पर वापस ले सकता है, और अगर कहा कि मैंने तुझे इसका मालिक बना दिया तो वापस नहीं ले सकता। और सैफ़ अल-साहिली ने फ़रमाया कि दोनों सूरतों में वापस नहीं ले सकता, यह क़ुनिया में है। एक शख़्स ने थैली या जेब से दिरहम निकाले ताकि किसी मिस्कीन को दे दे, फिर उसका इरादा बदल गया, तो ज़ाहिरी हुक्म के मुताबिक़ उस पर कुछ वाजिब न होगा, यह सिराजिया में है। अगर किसी ने बांदी सदक़ा की और सौंप दी, जबकि उस पर कपड़े और ज़ेवर थे, तो जायज़ है और कपड़े व ज़ेवर उसी के होंगे जिसने सदक़ा दिया है, यह ख़ज़ाना-उल-मुफ़्तीन में लिखा है।

मोहम्मद बिन मुक़ातिल ने फ़रमाया कि अगर किसी ने दूसरे से कहा कि जो फ़ायदा तेरे माल से मुझे पहुँचे उसे मैं अपने ऊपर लाज़िम करता हूँ कि सदक़ा कर दूँ, फिर अगर उस शख़्स ने उसे कोई चीज़ हिबा (उपहार) की तो उस पर उसका सदक़ा कर देना वाजिब है। और अगर उसने अपने अनाज में से उसे खाने की इजाज़त दे दी, तो उसे सदक़ा करना हलाल नहीं है, उस अनाज में से सिर्फ़ खाना हलाल है, यह हावी में है। हसन बसरी रह. से रिवायत है कि अगर कोई शख़्स टूटा हुआ दिरहम किसी मिस्कीन के पास ले गया और उसे न पाया, तो उसे रख छोड़े यहाँ तक कि कोई दूसरा आए उसे दे दे, और अगर उन्हें ख़र्च कर दिया तो उसके बराबर दे दे। इब्राहीम नख़ई रह. से भी ऐसा ही मरवी है। आमिर शअ़बी रह. ने फ़रमाया कि उसे अख़्तियार है चाहे दे या न दे, क्योंकि सदक़ा बिना क़ब्ज़े के जायज़ (पूरा) नहीं होता। मुजाहिद रह. ने फ़रमाया कि जिस शख़्स ने सदक़ा निकाला उसे अख़्तियार है चाहे अपना इरादा पूरा करे या न दे। अता रह. से भी यही मरवी है। फ़क़ीह अबुल लैस रह. ने कहा कि यही हुक्म लिया गया है, यह मुहीत में है। मस्जिद में सवाल करने वाले (भिखारी)

को सदक़ा देने में मतभेद है। मशाइख़ ने फ़रमाया कि जिस मस्जिद में जमाअ़त होती है उसके सवाली को सदक़ा नहीं देना चाहिए क्योंकि यह लोगों को तंग करने में मदद करना है। ख़लफ़ बिन अय्यूब ने कहा कि अगर मैं क़ाज़ी होता तो मस्जिद में मांगने वाले को सदक़ा देने वाले की गवाही क़बूल न करता। शेख़ अबू बक्र बिन इस्माईल अज़-ज़ाहिद रह. से रिवायत है कि उन्होंने फ़रमाया कि ऐसे सवाली को जो पेशा बना ले, सत्तर पैसों का मोहताज है, जब ये सत्तर पैसे दिए जाएँगे तो इस पेशे का कफ़्फ़ारा अदा होगा। लेकिन हाँ, मस्जिद में दाख़िल होने से पहले या निकलने के बाद सदक़ा दे दे, यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है। तजनीस नासिरी में है कि अगर सवाली ने इस तरह सवाल किया कि "अल्लाह के वास्ते" या "मोहम्मद (सल्ल.) के वास्ते मुझे यह दे", तो ज़ाहिरी हुक्म में उस पर कुछ देना वाजिब न होगा, लेकिन मुरव्वत और अख़लाक़ के तौर पर देना बहुत बेहतर है। इमाम अब्दुल्लाह बिन मुबारक रह. से मरवी है कि उन्हें आश्चर्य होता है कि कोई अल्लाह के वास्ते सवाल करे और उसे न दिया जाए, यह तातारख़ानिया में लिखा है।

---

^१ तारजा एक प्रकार का सिक्का है, लेकिन जब सदक़ा की नीयत से दे दिया तो ज़ाहिर यही है कि वापस न ले। ^२ नहीं हो जाता, यानी सिर्फ़ नीयत से वह सदक़ा नहीं माना जाएगा जब तक कि फ़क़ीर के हाथ में न दे दिया जाए। ^३ मदद इसलिए क्योंकि जब एक ने दिया तो वह हर एक से मांगकर परेशान करेगा, और ज़ुल्म में मदद करना हराम है।

نابالغ بیٹے کو صدقہ دیا اور یہ نہ کہا کہ میں نے اس کی طرف سے اس پر قبضہ کیا پھر وہ دار اپنے قبضہ سے نکال دیا اور نابالغ بحد بلوغ پہنچا اس نے باپ کے قول پر گواہ قائم کئے تو گھر اسی کو ملے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے غلام کا ثمن محتاجوں کو صدقہ دے دینا غلام کے آزاد کر دینے سے افضل ہے یہ سراجیہ میں ہے اگر کسی شخص نے میت کے نام صدقہ دیا یا اس کے حق میں دعائے خیر کی تو میت کو ثواب پہنچتا ہے اور اگر اپنے کارِ خیر کا ثواب کسی شخص مومن کو دے دیا تو جائز ہے یہ سراجیہ میں ہے ایک شخص نے پیسہ کے دھوکے میں طارجۃ ۱۸ فقیر کو صدقہ دے دیا تو ظاہر واپس نہیں لے سکتا ہے اور قاضی عبدالجبار نے کہا کہ اگر اس نے یوں کہا کہ میں نے تجھے پیسہ کا مالک کر دیا تو طارجہ ظاہر ہونے پر واپس لے سکتا ہے اور اگر کہا کہ میں نے تجھے اس کا مالک کر دیا تو واپس نہیں لے سکتا ہے اور سیف السائلی نے فرمایا کہ دونوں صورتوں میں واپس نہیں لے سکتا ہے یہ قنیہ میں ہے ایک شخص نے تھیلی یا جیب میں سے درہم نکالے تاکہ کسی مسکین کو دے دے پھر اس کے خیال میں دینے کی رائے نہ ٹھہری تو حکم ظاہری کے بموجب اس پر کچھ واجب نہ ہوگا یہ سراجیہ میں ہے اگر کوئی باندی صدقہ کی اور سپرد کر دی حالانکہ اس پر کپڑا اور زیور تھا تو جائز ہے اور کپڑا اور زیور اس شخص کا ہوگا جس نے صدقہ دیا ہے یہ خزانہ المفتین میں لکھا ہے۔

محمد بن مقاتل نے فرمایا کہ اگر کسی نے دوسرے سے کہا کہ جو منفعت تیرے مال سے مجھے پہنچے اس کو میں اپنے اوپر لازم کرتا ہوں کہ صدقہ کر دوں پس اگر اس نے کوئی شے اس شخص کو ہبہ کی تو اس پر اس کا صدقہ کر دینا واجب ہے اور اگر اس نے اپنے اناج میں سے کھانے کی اس کو اجازت دے دی تو اس کو صدقہ کر دینا حلال نہیں ہے اس اناج میں سے اس کو

فقط کھانا حلال ہے یہ حاوی میں ہے حسن بصریؒ سے روایت ہے کہ اگر کوئی شخص شکستہ درہم کسی مسکین کے پاس لے گیا اور اس کو نہ پایا تو رکھ چھوڑے یہاں تک کہ کوئی دوسرا آئے اس کو دے دے اور اگر ان کو خرچ کر دیا تو اس کے مثل دے دے اور ابراہیم نخعیؒ سے اس کے مثل مروی ہے اور عامر شعبیؒ نے فرمایا کہ اس کو اختیار ہے کہ چاہے دے دے یا نہ دے کہ صدقہ بدون قبضہ کے جائز نہیں۲۸ ہو جاتا ہے اور مجاہدؒ نے فرمایا کہ جس شخص نے صدقہ نکالا اس کو اختیار ہے چاہے ارادہ پورا کرے کہ دے دے یا نہ دے اور عطاءؒ سے بھی اسی کے مثل مروی ہے اور فقیہ ابواللیثؒ نے کہا کہ یہی حکم لیا گیا ہے یہ محیط میں ہے مسجد میں سوال کرنے والے کو صدقہ دینے میں اختلاف ہے مشائخ نے فرمایا کہ جس مسجد میں جماعت ہوتی ہے اس کے سائل کو صدقہ نہ دینا چاہئے کیونکہ لوگوں کی ایذارسانی پر اعانت۳۸ ہے اور خلف بن ایوب نے کہا کہ اگر میں قاضی ہوتا تو جو شخص مسجد کے سائل کو صدقہ دیتا ہے اس کی گواہی قبول نہ کرتا اور شیخ ابو بکر بن اسمعیل الزاہدؒ سے مروی ہے کہ انہوں نے فرمایا کہ ایسے سائل کو جو پیشہ دیا جائے تو ستر پیسوں کا محتاج ہے کہ جب یہ ستر پیسے دیئے جائیں تو اس پیشہ دینے کا کفارہ ادا ہو گا مگر ہاں مسجد میں داخل ہونے سے پہلے یا نکلنے کے بعد صدقہ دے دے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور تجنیس ناصری میں ہے کہ اگر سائل نے اس طرح سوال کیا کہ بحق اللہ تعالیٰ یا بحق محمد صلی اللہ علیہ وسلم مجھے یہ دے تو ظاہر حکم میں اس پر کچھ دینا واجب نہ ہوگا لیکن مروت و مروت کی راہ سے دینا اس کا بہت بہتر ہے اور امام عبداللہ بن المبارکؒ سے مروی ہے کہ انہوں نے فرمایا کہ تعجب معلوم ہوتا ہے کہ سائل اللہ تعالیٰ کے واسطے سوال کرے اور نہ دیا جائے یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے۔

---

۱۸ قولہ طارجہ درہم کی قسم ہے لیکن جب صدقہ کے قصد سے دے چکا تو ظاہر یہ ہے کہ واپس نہ لے۔ ۲۸ نہیں ہو جاتا یعنی فقط نیت سے وہ صدقہ نہیں ہو گیا جب تک فقیر کے ہاتھ میں نہ دے۔

۳۸ اعانت اس واسطے کہ جب ایک نے دیا تو خواہ مخواہ وہ ہر ایک کو سوال کر کے پریشان کرے گا اور ظلم کی مدد کرنا بھی حرام ہے۔

The Book of Ijarah (Hiring/Leasing) Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 128

The Book of Ijarah This book consists of thirty-two chapters.

Chapter One: On the definition of Ijarah, its pillars, terminology, conditions, types, rulings, and the manner and quality of its execution.

According to Sharia, contracting for benefits in exchange for a consideration is called 'Ijarah' (hiring/leasing). This is mentioned in Al-Hidayah. The pillars of Ijarah are the offer and acceptance made using terms designated for the contract of Ijarah. The description of these terms is that Ijarah is concluded only with two terms that express the past tense. For example, if one person says, "I have given this house on lease," and the other says, "I have accepted" or "I have taken it on lease." It is not concluded with two terms where one indicates the future. For example, if one person says, "Give it to me on lease," and the other says, "I have given it." This is stated in Al-Nihayah. Shams al-A'immah al-Halwani mentioned in 'Sharh Kitab al-Aslah' that Ijarah can also be concluded with the words 'Hiba' (gift) and 'Sulh' (reconciliation). Shams al-A'immah al-Sarakhsi mentioned that Ijarah is also concluded with the word 'I'arah' (lending). If one gifted (Hiba) the benefit of their house for one month for ten Dirhams, or lent (I'arah) a specific property for one month for ten Dirhams, Abu Tahir and Bas narrated from Imam Abu Hanifa (RA) that it will not be binding upon him before the actual utilization of the benefit, but after utilization, it will be considered an Ijarah. This is in Al-Zahiriyyah. If one said, "This house of mine is leased to you for one Dirham per month," or said, "Ijarah is a gift," then in both cases it is Ijarah. It is not mentioned in the book whether this Ijarah would be binding or not. Therefore, Khasaf (RA) stated that it would not be a binding Ijarah, such that each of the two parties has the option to retract before possession, and each can cancel the contract before possession. However, if the person chose to reside there, then 'Ajr al-Mithl' (customary rent) would be mandatory. This is in Al-Muhit.

The scholars (Mashaikh) have differed regarding the conclusion of Ijarah using the term 'Bai' (sale). ☆

If one said, "I have made you the owner of the benefit of this house for one month for ten Dirhams," then this Ijarah is valid. And if one said, "A'jartuka manfa'ata hadhihid-dar shahran bikadha," meaning "I have leased the benefit of this house to you for one month for ten Dirhams," then according to the most correct (Asah) view, it is valid. This is in Khazanat al-Muftin. It is mentioned in Kitab al-Islah that a person claimed a portion of a house and the defendant denied it, then they settled (Sulh) on

the claimant living in one room (Bayt) of that house for ten years; this is valid. Then, if the claimant leased this room back to the person with whom he settled, it is valid according to Imam Abu Yusuf (RA) and invalid according to Imam Muhammad (RA). This is in Fatawa Qazi Khan. And if the claimant sold this 'Sukna' (right of residence) to another person, it is not valid. Some scholars stated that the sale of 'Sukna' was not valid because the period of residence, i.e., the right of residence, was not an actual existence of benefits, so Ijarah is meant, but a ruling of impermissibility has been given.

किताब अल-इजारा (किरायानामा की पुस्तक) फ़तावा आलमगीरी ..... खंड 5 128

किताब अल-इजारा इस किताब में बत्तीस अध्याय हैं।

अध्याय एक: इजारा की व्याख्या और उसके स्तंभ, शब्द, शर्तें, प्रकार, नियम और इजारा के संपन्न होने की पद्धति और विशेषता के वर्णन में।

शरिया के अनुसार, मुआवजे के बदले मुनाफे(लाभ/उपयोग) पर अनुबंध करने को 'इजारा' (किराया/पट्टा) कहा जाता है। यह हिदाया में है। और जो शब्द इजारा के अनुबंध के लिए निर्धारित हैं, उनके साथ प्रस्ताव और स्वीकृति होना ही इजारा के स्तंभ है। और इन शब्दों का वर्णन यह है कि इजारा केवल ऐसे दो शब्दों से संपन्न होता है जो भूतकाल को व्यक्त करते हों। उदाहरण के लिए, एक व्यक्ति कहे कि "मैंने यह घर किराए पर दिया" और दूसरा कहे कि "मैंने स्वीकार किया" या "किराए पर लिया"। यह ऐसे दो शब्दों से संपन्न नहीं होता जिनमें से एक भविष्य की ओर संकेत करता हो। उदाहरण के लिए, एक व्यक्ति कहे "मुझे किराए पर दे दो" और दूसरा कहे "मैंने दे दिया"। ऐसा अल-निहाया में है। और शम्स अल-अइम्मा अल-हलवानी ने 'शरह किताब अल-अस्लह' में उल्लेख किया है कि इजारा 'हिबा' (उपहार) और 'सुल्ह' (सुलह) के शब्दों से भी संपन्न हो जाता है। शम्स अल-अइम्मा अल-सरखसी ने उल्लेख किया है कि इजारा 'इआरा' (उधार) के शब्द से भी संपन्न हो जाता है। और यदि उसने अपने घर से एक महीने तक दस दिरहम के बदले लाभ उठाने का उपहार (हिबा) किया, या कोई विशिष्ट वस्तु एक महीने तक दस दिरहम के बदले उधार (इआरा) दी, तो अबू ताहिर और बास ने इमाम अबू हनीफा (रह.) से उद्धृत किया है कि लाभ उठाने से पहले यह उसके जिम्मे अनिवार्य नहीं होगा, और लाभ उठाने के बाद इसे इजारा माना जाएगा। यह ज़हीरिया में है। यदि कहा कि "मेरा यह घर तुम्हारे लिए हर महीने एक दिरहम पर इजारा है" या कहा कि "इजारा हिबा है", तो दोनों स्थितियों में यह इजारा है। और किताब में यह उल्लेख नहीं है कि क्या यह इजारा अनिवार्य होगा या नहीं। इसलिए खसाफ़ (रह.) ने फरमाया कि यह अनिवार्य इजारा नहीं होगा, यहाँ तक कि दोनों में से प्रत्येक को अधिकार होगा कि वह कब्जे से पहले अपना फैसला वापस ले ले, और कब्जे से पहले दोनों में से प्रत्येक अनुबंध को रद्द कर सकता है। और यदि उसने रहने का विकल्प चुना, तो उस पर 'अजर-ए-मिस्ल' (प्रचलित किराया) वाजिब होगा। यह मुहीत में है।

शब्द 'बय' (बिक्री) के साथ इजारा के संपन्न होने में विद्वानों (मशाइख) के बीच मतभेद है।☆

यदि कहा कि "मैंने तुम्हें अपने इस घर से एक महीने तक लाभ उठाने का दस दिरहम के बदले मालिक बना दिया", तो यह इजारा जायज़ है। और यदि कहा 'अजरतुक मनफ़अत हाज़िहिद-दार शहराँ बिकाज़ा' यानी "मैंने तुम्हें इस घर का लाभ एक महीने तक दस दिरहम के बदले किराए पर दिया", तो सबसे सही (अस़ह) कथन के अनुसार यह जायज़ है। यह खज़ाना अल-मुफ़्तीन में है। किताब अल-इस्लाह में उल्लेख है कि एक व्यक्ति ने घर के एक टुकड़े का दावा किया और प्रतिवादी ने इनकार किया, फिर उसने उस घर के एक कमरे (बैत) में दस साल तक रहने पर सुलह कर ली, तो यह जायज़ है। फिर यदि दावेदार ने यह कमरा उसी व्यक्ति को किराए पर दे दिया जिससे सुलह की थी, तो इमाम अबू यूसुफ (रह.) के अनुसार यह जायज़ है और इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार जायज़ नहीं है। यह फ़तावा क़ाज़ी खान में है। और यदि दावेदार ने यह 'सुक्ना' (रहने का अधिकार) किसी व्यक्ति के हाथ बेच दिया, तो यह जायज़ नहीं है। कुछ मशाइख ने फरमाया कि 'सुक्ना' की बिक्री इस वजह से जायज़ नहीं हुई क्योंकि रहने की अवधि यानी निवास का अधिकार वास्तव में लाभ का अस्तित्व नहीं था, इसलिए इसका अर्थ इजारा है, लेकिन इसके अवैध होने का आदेश दिया गया है।

کتاب الاجارہ اس کتاب میں بتیس ابواب ہیں

باب اول: اجارہ کی تفسیر و اس کے رکن، الفاظ، شرائط، اقسام، حکم و اجارہ کے انعقاد کی کیفیت و صفت کے بیان میں

منافع پر بمقابلہ عوض کے عقد کرنے کو شرعاً اجارہ کہتے ہیں یہ ہدایہ میں ہے اور جو الفاظ عقد اجارہ کے واسطے موضوع ہیں ان کے ساتھ ایجاب قبول ہونا یہی اجارہ کے رکن ہیں اور ان الفاظ کا بیان یہ ہے کہ اجارہ فقط ایسے دو لفظوں سے منعقد ہوتا ہے جن سے زمانہ ماضی کی تعبیر ہو مثلاً ایک شخص کہے کہ میں نے یہ دار اجارہ پر دیا اور دوسرا کہے کہ میں نے قبول کیا یا اجارہ پر لیا اور ایسے دو لفظوں سے منعقد نہیں ہوتا ہے جن میں سے ایک لفظ مستقبل پر دلالت کرے مثلاً ایک شخص کہے کہ مجھے اجارہ پر دے دے اور دوسرا کہے کہ میں نے دے دیا کذا فی النہایہ اور شمس الائمہ حلوائی نے شرح کتاب اصلح میں ذکر کیا ہے کہ اجارہ بلفظ ہبہ و صلح بھی منعقد ہوتا ہے شمس الائمہ سرخسی نے ذکر کیا ہے کہ اجارہ بلفظ اعارہ بھی منعقد ہوتا ہے اور اگر اپنے دار سے نفع اٹھانا ایک ماہ تک بعوض دس درہم کے ہبہ کیا یا کوئی مال بعین ایک ماہ تک بعوض دس درہم کے عاریت دیا تو ابو طاہر و باس نے امام ابوحنیفہؒ سے نقل کیا ہے کہ استیفاء منفعت سے پہلے اس کے ذمہ لازم نہ ہو جائے گا اور بعد استیفاء منفعت کے اجارہ اعتبار کیا جائے گا یہ ظہیریہ میں ہے اگر کہا کہ میرا یہ گھر تیرے واسطے اجارہ ہے ہر مہینہ ایک درہم پر یا کہا کہ اجارہ ہبہ ہے تو دونوں صورتوں میں اجارہ ہے اور کتاب میں یہ مذکور نہیں کہ آیا یہ اجارہ لازم ہوگا یا نہیں پس خصافؒ نے فرمایا کہ اجارہ لازمہ نہ ہو گا حتی کہ ہر ایک کو دونوں میں سے

اختیار ہوگا کہ قبضہ سے پہلے رجوع کر لے اور ہر ایک دونوں میں سے قبل قبضہ کے فسخ عقد کر سکتا ہے اور اگر سکونت اختیار کی تو اس پر اجر المثل واجب ہو گا یہ محیط میں ہے۔

لفظ بیع کے ساتھ اجارہ کے منعقد ہونے میں مشائخ نے اختلاف کیا ہے☆

اگر کہا کہ میں نے تجھے اپنے اس گھر سے ایک مہینہ تک نفع اٹھانے کا بعوض دس درہم کے مالک کر دیا تو یہ اجارہ جائز ہے اور اگر کہا کہ اجرتک منفعة هذه الدار شهراً بكذا یعنی میں نے تجھے اس دار کی منفعت ایک مہینہ تک بعوض دس درہم کے اجارہ پر دی تو اصح قول کے موافق جائز ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے کتاب اصلاح میں مذکور ہے کہ ایک شخص نے ایک دار کے ٹکڑے کا دعویٰ کیا اور مدعاعلیہ نے انکار کیا پھر اس سے اس دار کے ایک بیت میں دس برس تک رہنے پر صلح کی تو جائز ہے پھر اگر مدعی نے یہ بیت اسی شخص کو جس سے صلح کی ہے کرایہ پر دے دیا تو امام ابو یوسفؒ کے نزدیک جائز ہے اور امام محمدؒ کے نزدیک جائز نہیں ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور اگر مدعی نے یہ سکنی کسی شخص کے ہاتھ فروخت کیا تو جائز نہیں ہے بعض مشائخ نے فرمایا کہ سکنی کی بیع اس وجہ سے جائز نہ ہوئی کہ میعاد سکنی یعنی حق سکونت کیا تھا منافع کا بالفعل وجود نہیں ہے تو مراد اجارہ ہے لیکن عدم جواز کا حکم دیا گیا ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (129) Kitab al-Ajara

...was not mentioned, and some Shaykhs (scholars) stated that such a sale is not valid, even if the duration is mentioned; this is in *Al-Zakheera*. If someone says to another, "I sold the benefit of this house to you for ten dirhams every month," or "I sold it for ten dirhams for this entire month," it is recorded in *Al-'Uyun* that this *Ajara* (lease/hire contract) is *fasid* (voidable/invalid). This is also mentioned in *Al-Nihaya*. Shams al-A'imma al-Halwani stated that the Shaykhs differed regarding the validity of a lease (Ajara) contracted using the word "sale" (Bay'). The clearer view is that if the duration is known, it becomes valid; this is in *Al-Ghiyathiyyah*. If a person tells another, "I have purchased the service of this slave of yours for ten dirhams monthly," this lease is *fasid*; this is found in *Fatawa Qazi Khan*.

It is narrated from Imam Muhammad (RA) that if someone says, "I have given you this slave of mine so that he may serve you for one year in exchange for fifty dirhams," it is valid and constitutes an Ajara; this is written in *Al-Khulasa*. A lease contract can also be concluded through *Ta'ati* (mutual conduct/delivery without verbal offer and acceptance). The explanation for this, as Imam Muhammad stated in the chapter on Ajara in *Kitab al-Asl*, is that if a person hires some unspecified pots from another, it is not valid because pots differ from one another—some are small, and others are large. However, if the person then brings some pots and the hirer (*Mustajir*), after inspecting them, accepts them, it is valid, and the Ajara is concluded anew through mutual conduct (*Ta'ati*). This is in *Al-Zahiriyya*. Long-term leases (*Ajara-e-Tawila*) are not concluded by *Ta'ati*, nor by saying, "You handed it over to me," and the other replying, "I did," even if both intend it to be a lease; this is in *Al-Khulasa*. In *Al-Tahiyya*, it is recorded: "I asked Imam Abu Yusuf (RA) about a person who sits in a boat, or gets cupping (hijama) done, or goes to a public bath (*Hammam*), or drinks water from a water-carrier (*Saqaya*), and then pays the fee and the price of the water." He replied that it is valid through *Istihsan* (juridical preference), and there is no need for a prior formal contract; this is in *Al-Tatarkhaniyya*. If one person tells another, "This house is available for one dinar annually; are you satisfied?" and he says, "Yes," and then hands over the key, this constitutes an Ajara. If someone says, "I sold you my slave in exchange for enjoying the benefit of your house for one year," and the other accepts, this is an Ajara; this is in *Al-Quniya*.

What is the situation if a promise of a gift (*Hiba*) is made to one person, but the item is then leased to another?

A person went to a deed-writer (*Qabala-navees*) to have a lease agreement written for a specific property that he had leased under a long-term contract (*Ajara-e-Tawila*) to a companion (a fourth person). He described the boundaries of the property and the rent, ordered the agreement to be written, and specified a time for the cancellation (*faskh*) of the contract at the end of each year. The writer drafted it in front of both the lessor and the lessee, and witnesses testified. However, if no further transaction or conduct took place between them, the Ajara will not be concluded; this is in *Al-Khulasa*. If a lease is attributed to a future time—for instance, if one says, "I have leased this house to you starting tomorrow," or specifies any such future time—it is valid. If a party wishes to cancel the lease before that time arrives, there is one narration from Imam Muhammad (RA) stating that it cannot be cancelled, while another narration from him states that it can; this is in *Al-Muheet*. A person said to another, "I have leased this to you for one dirham on the day of [Tokal/certain event]," and then on the same day leased it to another person for three days. When the next day came, the first hirer wanted to cancel the second lease. Two narrations have come down from our associates (Hanafi scholars) on this: one states it can be cancelled, which is the view taken by Shaykh Nasir; the other states it cannot be cancelled, which is the view of Faqih Abu Ja'far Abu al-Layth and Shams al-A’imma al-Halwani. This is also the opinion of Musamma bin Aban, and the *fatwa* (legal ruling) is based on this. Shams al-A’imma al-Sarakhsi mentioned that any lease pertaining to a future period...

1. The word *Ta'ati* means mutual transaction by hand without verbal discourse. 2. "Previously rented" refers to the rent fixed in the initial lease contract. 3. "Even if" means although a lease was intended. 4. Meaning that person was present.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (129) किताब अल-इजारा

...बयान नहीं की थी और कुछ मशायिख ने फ़रमाया कि बैय (बिक्री) होना जायज़ नहीं होता है चाहे उसमें समय सीमा बयान हो, यह 'ज़ख़ीरा' में है। अगर किसी ने दूसरे से कहा कि मैंने इस घर का लाभ (नफ़ा) तेरे हाथ हर महीने दस दिरहम के बदले बेचा या इसी महीने भर के लिए दस दिरहम में बेचा, तो 'उयून' में लिखा है कि यह 'इजारा' (पट्टा/किराया) फ़ासिद (अमान्य) है, यह 'निहाया' में है। और शम्स अल-अइम्मा हलवाई ने बयान किया कि 'बैय' शब्द के साथ इजारा के संपन्न होने में मशायिख के बीच मतभेद है, और स्पष्ट बात यह है कि अगर समय ज्ञात हो तो यह संपन्न हो जाता है, यह 'ग़ियासिया' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा कि मैंने तेरे इस गुलाम की सेवा दस दिरहम मासिक पर खरीदी तो यह इजारा फ़ासिद है, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

इमाम मुहम्मद (रह.) से वर्णित है कि अगर कहा कि मैंने अपना यह गुलाम तुझे दिया कि एक साल तक पचास दिरहम के बदले तेरी सेवा करेगा, तो यह जायज़ है और इजारा होगा, यह 'ख़ुलासा' में लिखा है। और इजारा का अनुबंध 'तआती' (हाथों-हाथ लेन-देन) से संपन्न हो जाता है, और इसका विवरण यह है कि इमाम मुहम्मद ने 'किताब अल-अस्ल' के'इजा़रात' में फ़रमाया कि एक व्यक्ति ने दूसरे से कुछ देगें (बर्तन) अनिश्चित किराए पर लीं तो जायज़ नहीं है क्योंकि देगें आपस में भिन्न होती हैं, कोई छोटी तो कोई बड़ी होती है। फिर अगर वह व्यक्ति कुछ देगें सामने लाया और किराएदार (मुस्ताजिर) ने पहले समझकर उन्हें स्वीकार कर लिया तो जायज़ है और यह नए सिरे से आपसी तआती के साथ इजारा संपन्न हो गया, यह 'ज़हीरिया' में है। और लंबा इजारा (इजारा-ए-तवील) तआती से संपन्न नहीं होता है और न ही इस कहने से कि 'यमन गर्द कर्दी' (तूने मेरे पास जमा कर दिया) और दूसरे ने कहा 'करदम' (मैंने कर दिया), चाहे उन दोनों का उद्देश्य इससे इजारा ही क्यों न हो, यह 'ख़ुलासा' में लिखा है। 'तहिया' में है कि मैंने इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) से सवाल किया कि एक व्यक्ति नाव में बैठ गया या पछने (हिजामा) लगवाता है या हम्माम (स्नानगृह) चला जाता है या पानी पिलाने वाले से पानी पी लेता है, फिर किराया और पानी के पैसे दे देता है, तो फ़रमाया कि इस्तहसानन (अधिमान्य रूप से) जायज़ है और इसके लिए पहले अनुबंध करने की आवश्यकता नहीं है, यह 'ततारख़ानिया' में है। एक ने दूसरे से कहा कि यह घर एक दीनार सालाना पर है, क्या तू सहमत है? उसने कहा हाँ, फिर चाबी उसे दे दी तो यह इजारा है। अगर कहा कि मैंने तेरे हाथ अपना गुलाम तेरे घर के एक साल तक लाभ उठाने के बदले बेचा और उसने स्वीकार कर लिया, तो यह इजारा है, यह 'कुनिया' में है।

एक से हिबा (उपहार) का वादा करना और दूसरे को इजारा (किराए) पर दे देना, तो क्या स्थिति होगी?

एक व्यक्ति दस्तावेज़ लेखक (क़बाला-नवीस) के पास अपनी किसी निश्चित वस्तु का किरायानामा लिखवाने गया, जो उसने 'इजारा-ए-तवीला' के तहत एक साथी (चौथे व्यक्ति) को दी थी। उसने वस्तु की सीमाएं और किराया बयान किया और किरायानामा लिखने का आदेश दिया और हर साल अनुबंध रद्द (फ़स्ख़) करने का समय बताया। लेखक ने किराए पर देने वाले और लेने वाले दोनों के सामने लिख दिया और गवाहों ने गवाही दे दी, लेकिन इसके अलावा दोनों के बीच और कोई मामला नहीं हुआ, तो दोनों के बीच इजारा संपन्न नहीं होगा, यह 'ख़ुलासा' में है। और अगर इजारा को भविष्य के किसी समय से जोड़ा जाए, उदाहरण के तौर पर कहा कि कल के दिन मैंने तुझे यह घर किराए पर दिया या ऐसा ही कोई भविष्य का समय बताया, तो यह जायज़ है। फिर अगर उस समय के आने से पहले इजारा तोड़ना चाहा, तो इमाम मुहम्मद (रह.) से एक रिवायत में है कि नहीं तोड़ सकता, और उन्हीं से दूसरी रिवायत में है कि तोड़ सकता है, यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा कि मैंने तुझे अपना यह (टोकल) के दिन एक दिरहम किराए पर दिया, फिर आज ही उसे दूसरे व्यक्ति को तीन दिन के लिए किराए पर दे दिया, फिर जब कल का दिन हुआ तो पहले किराएदार ने दूसरे इजारा को तोड़ना चाहा, तो हमारे साथियों (विद्वानों) से इस बारे में दो रिवायतें आई हैं। एक रिवायत में वह तोड़ सकता है और इसी को शेख़ नसीर ने अपनाया है, और दूसरी रिवायत में है कि नहीं तोड़ सकता, और इसे फ़क़ीह अबू जाफ़र अबुल लैथ और शम्स अल-अइम्मा हलवाई ने अपनाया है, और यही मुसम्मा बिन अबान का कथन है और इसी पर फ़तवा है। और शम्स अल-अइम्मा सरख़सी ने उल्लेख किया है कि जो इजारा भविष्य के समय का...

1. 'तआती' का अर्थ है बिना मौखिक बातचीत के केवल हाथों-हाथ लेन-देन। २. पहले किराया यानी मूल इजारा अनुबंध पर जो किराया तय हुआ। ३. 'क्यों न हो' यानी भले ही इजारा ही उद्देश्य हो। ४. यानी वह व्यक्ति साथ था।

بیان نہیں کی تھی اور بعض مشایخ نے فرمایا کہ بیع ہو سکتی جائز نہیں ہوتی ہے اگر چہ اس میں میعاد بیان ہو یہ ذخیرہ میں ہے اگر کسی نے دوسرے سے کہا کہ میں نے اس وار کی منفعت تیرے ہاتھ ہر مہینہ دس درہم کے عوض فروخت کی یا اسی مہینہ بھر دس درہم کو بیچی تو عیون میں لکھا ہے کہ یہ اجارہ فاسد ہے یہ نہایہ میں ہے اور شمس الائمہ حلوائی نے بیان کیا کہ لفظ بیع کے ساتھ اجارہ کے منعقد ہونے میں مشایخ نے اختلاف کیا ہے اور اظہر یہ ہے کہ اگر مدت معلومہ بیان ہو تو منعقد ہو جاتا ہے یہ غیاثیہ میں ہے ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ میں نے تیرے اس غلام کی خدمت دس درہم ماہواری کو خریدی تو یہ اجارہ فاسد ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

امام محمدؒ سے مروی ہے کہ اگر کہا کہ میں نے اپنا یہ غلام تجھے دیا کہ ایک سال تک بعوض پچاس درہم کے تیری خدمت کرے گا تو جائز ہے اور اجارہ ہو گا یہ خلاصہ میں لکھا ہے اور عقد اجارہ تعاطی سے منعقد ہو جاتا ہے اور اس کا بیان یہ ہے کہ امام محمدؒ نے کتاب الاصل کے اجارات میں فرمایا کہ ایک شخص نے دوسرے سے کچھ دیگیں غیر معین کرایہ پر لیں تو جائز نہیں ہے کیونکہ دیگیں باہم متفاوت ہوتی ہیں کوئی چھوٹی کوئی بڑی ہوتی ہے پھر اگر وہ شخص کچھ دیگیں سامنے لایا اور مستاجر نے پہلے سمجھ کر ان پر قبول کر لیا تو جائز ہے اور یہ از سر نو باہم بالتعاطی اجارہ منعقد ہو گیا یہ ظہریہ میں ہے اور اجارہ طویلہ تعاطی سے منعقد نہیں ہوتا ہے اور نہ اس کہنے سے کہ یمن گرد کردی میرے پاس تو نے گر د کردی دوسرے نے کہا کہ کر دم یعنی میں نے کی اگرچہ دونوں کی مراد اس سے اجارہ کیوں نہ ہو یہ خلاصہ میں لکھا ہے اور تہیہ میں ہے کہ میں نے امام ابو یوسفؒ سے سوال کیا کہ ایک شخص کشتی میں جا بیٹھا ہے یا پچھنے لگواتا ہے یا حمام چلا جاتا ہے یا سقایہ سے پانی پی لیتا ہے پھر اجرت اور پانی کے دام دے

دیتا ہے تو فرمایا کہ استحساناً جائز ہے اور اس سے پہلے عقد ٹھہرا لینے کی کچھ حاجت نہیں ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے ایک نے دوسرے سے کہا کہ یہ دار ایک دینار سالانہ پر ہے آیا تو راضی ہوا اس نے کہا ہاں پھر کنجی اس کو دے دی تو یہ اجارہ ہے اگر کہا کہ میں نے تیرے ہاتھ اپنا غلام بعوض تیرے گھر کے ایک سال تک نفع اٹھانے کے تیرے ہاتھ فروخت کیا اس نے قبول کیا تو یہ اجارہ ہے یہ قنیہ میں ہے۔

ایک سے ہبہ کی بابت وعدہ کرنا اور دوسرے کو اجارہ پر دے دے تو کیا صورت ہوگی؟

ایک شخص قبالہ نویس کے پاس کرایہ نامہ کسی اپنی شے محدود کا جو باجارہ طویلہ ایک ساتھی ۴ شخص کو دی ہے لکھوانے گیا اور اس چیز کے حدود اور مال اجارہ بیان کر دیا اور کرایہ نامہ لکھنے کا حکم دیا اور آخر ہر سال فسخ عقد کا وقت بیان کیا اس نے کرایہ پر دینے والے اور لینے والے دونوں کے سامنے لکھ دیا اور حاضرین نے گواہی کر دی لیکن اس سے زیادہ دونوں میں کچھ معاملہ نہیں جاری ہوا تو دونوں میں اجارہ منعقد نہ ہو گا یہ خلاصہ میں ہے اور اگر اجارہ دینے کو کسی مستقبل وقت کی جانب نسبت کیا مثلاً کہا کہ کل کے روز تجھے میں نے یہ دار کرایہ پر دیا یا ایسی کوئی وقت مستقبل بیان کیا تو یہ جائز ہے پھر اگر اس وقت کے آنے سے پہلے اجارہ کو توڑ دینا چاہا تو امام محمدؒ سے ایک روایت میں آیا ہے کہ نہیں توڑ سکتا ہے اور انہیں سے دوسری روایت میں آیا ہے کہ توڑ سکتا ہے یہ محیط میں ہے ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ میں نے تجھے اپنا یہ ٹوکل کے روز ایک درہم کرایہ پر دیا پھر آج ہی اس کو دوسرے شخص کے ہاتھ تین دن تک کے واسطے کرایہ پر دے دیا پھر جب کل کا روز ہوا تو پہلے مستاجر نے دوسرے اجارہ کو توڑ دینا چاہا تو ہمارے اصحاب سے اس میں دوروایتیں آئی ہیں ایک روایت میں تو توڑ سکتا ہے اور اسی کو شیخ نصیر نے لیا ہے اور دوسری روایت میں ہے کہ نہیں توڑ سکتا ہے اور

اس کو فقیہ ابو جعفر ابو اللیث اور شمس الائمہ حلوائی نے لیا ہے اور یہی مسمی بن ابان کا قول ہے اور اسی پر فتویٰ ہے اور شمس الائمہ سرخسی نے ذکر کیا ہے کہ جو اجارہ زمانہ مستقبل کی...

۱- قولہ تعاطی یعنی ہاتھوں ہاتھ لین دین سے بدوں زبانی کلام کے۔ ۲- پہلے کرایا اول عقد اجارہ پر جو اجرت ٹھہری۔ ۳- کیوں نہ ہو یعنی اگرچہ اجارہ ہی مراد ہو۔ ۴- یعنی وہ شخص ساتھ تھا۔

Header: Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 Book of Hiring (Kitab al-Ijarah) 130

...referring to it, in my view, becomes binding before the time; hence, a second hire (ijarah) cannot object to the rights of the first. This is all in the case where the first hire is deferred to a future time, and then he immediately gives it for hire to another. If the first hire is deferred to a future time and he sells it immediately, it is mentioned in 'Muntaqa' that there are two narrations regarding this: one narration states that he does not have the authority to sell it before the time of the hire, and the second states that if he sells the item before the hire time arrives, his action is valid. The fatwa is based on the latter: the sale will be effective, and the deferred hire will become void. Shams al-A'immah Halwani has adopted this view. When the effectiveness of the sale is established as the fatwa-based ruling, then if before the arrival of the hire time, the item is returned by the order of the judge (Qadi) due to a defect or if he revokes a gift, the hire shall remain in its current state. However, if it comes back into his possession for a new reason, the hire will not return. This is in 'Fatawa Qadi Khan'.

It is written in 'Fatawa Abu al-Layth' that if one says to another, 'When the month starts, I have rented this house to you,' or 'When tomorrow comes, I have rented this house to you,' then the hire is valid, even though it involves a contingency (taliq), as stated in 'Al-Muhit' and the fatwa is on this. This is in 'Al-Qunyah'. Shams al-A'immah al-Sarakhsi said that some of our masters stated that it is correct to defer the benefit (nafa') to the beginning of a month or future times, but it is not correct to contingent the cancellation of the contract (faskh-e-aqd) on a future time. For example, 'When tomorrow comes, the hire is canceled.' The fatwa is on this statement; this is in 'Fatawa Qadi Khan'. That is, if a free man says, 'I have sold myself for this work at this much monthly salary,' then this hire is valid; this is in 'Zahiriyyah' and 'Khulasah'. A person gave a cloth to another to sell and made it contingent on the condition that 'whatever increases above this fixed price is yours.' He said this is by way of hire, and such a hire is invalid (fasid). If that cloth is lost in that person's hand, he will be liable (zamin), as stated in 'Al-Muhit'. Now let it be clear that the conditions for hire are of several types: some are conditions for the formation of the contract (in'iqad), some are conditions for effectiveness (nafadh), some are conditions for validity (sihhat), and some are conditions for obligation (luzum). The translator says: Let it be clear that first, the hire must be contracted, and once contracted, there are conditions for its execution, which are conditions of effectiveness. Then there are conditions for the hire to be valid, and after validity, conditions for it to become binding. First, the

conditions of formation are described. Among them is intellect ('aql); thus, the hire of an insane person or a child lacking discernment will not be valid. Reaching puberty (bulugh), according to us, is neither a condition for formation nor a condition for effectiveness, to the extent that if a discerning minor boy hires out his property or himself, if he is authorized by his guardian (wali), the hire will be effective. If he is restricted (mahjur), it will depend on the guardian's permission. Similarly, if a restricted boy hires himself out, performs the work, and delivers the work, he will be entitled to wages, and the wages will go to him. Likewise, the freedom of the contracting party is not a condition for the formation of the hire nor for its effectiveness according to us. Thus, if a slave (mamluk) enters into a hire contract, it will be effective provided he is authorized. If he is not authorized, it will depend on the master's permission. When he completes the work from his own hire or from the hire of the master's property, whatever wage was fixed will be mandatory upon the hirer (mustajir) and it will go to the master. If the boy or the slave dies while with the hirer while working for him under hire without permission, the hirer will be liable because he became an usurper (ghasib) by employing them without the permission of the guardian or master, and wages will not be mandatory. And if the slave or the boy was killed accidentally, then his supporting community (biradri)...

Footnote: 1- "His statement: deferred hire": I say this is more apparent because before the time, there is no ruling in our principles, just as it is said to a woman, 'When such a date comes, you are divorced three times,' then she is separated (bain) before that time, then the divorce will not take place at the mentioned time because the woman is no longer the subject (mahall) at that time. 2- "Increases": i.e., he fixed this as the wage, then it is invalid (fasid).

जिसकी ओर मज़ाफ़ (जुड़ा हुआ) हो वह मेरे निकट समय से पहले अनिवार्य होता है, अतः दूसरा इजारा पहले के अधिकार में कुछ हस्तक्षेप नहीं कर सकता। यह सब उस स्थिति में है जब पहला इजारा भविष्य की ओर मज़ाफ़ हो, फिर वर्तमान में उसने दूसरे को इजारा दे दिया हो। और यदि पहला इजारा भविष्य की ओर मज़ाफ़ हो और वर्तमान में उसने उसे बेच दिया, तो 'मुंतक़ा' में उल्लेख है कि इसमें दो रिवायतें हैं: एक रिवायत में है कि इजारा के समय से पहले उसे बेचने का अधिकार नहीं है, और दूसरी में आया है कि इजारा के समय आने से पहले यदि उसने वस्तु बेच दी तो उसका कार्य जायज़ है और फतवा इसी पर है कि बिक्री प्रभावी (नाफ़िज़) हो जाएगी और मज़ाफ़ इजारा निरस्त (बातिल) हो जाएगा। शम्सुल अइम्मा हलवानी ने इसी को चुना है। और जब बिक्री प्रभावी होना मुफ्ती-बेह (जिस पर फतवा हो) ठहरा, फिर यदि इजारा के समय आने से पहले दोष के कारण काज़ी के आदेश से उसे वापस कर दिया गया या दान से उसने वापसी ले ली, तो इजारा अपनी स्थिति पर बना रहेगा। और यदि नए सिरे से किसी कारण से वह उसके स्वामित्व में आ गया, तो इजारा वापस नहीं लौटेगा। यह फ़तावा क़ाज़ी खान में है।

फ़तावा अबुल लैथ में लिखा है कि यदि किसी दूसरे से कहा कि 'जब महीना शुरू हो तो मैंने तुम्हें यह घर किराये पर दिया' या 'जब कल का दिन आए तो मैंने तुम्हें यह घर किराये पर दिया', तो इजारा जायज़ है, भले ही इसमें शर्त (ता'लीक़) है, जैसा कि 'मुहीत' में है और इसी पर फतवा है। यह 'क़ुन्या' में है। शम्सुल अइम्मा सरख्सी ने फ़रमाया कि हमारे कुछ आचार्यों ने कहा है कि लाभ को महीने की शुरुआत आदि भविष्य के समय की ओर मज़ाफ़ करना सही है, लेकिन अनुबंध (अक़्द) को रद्द करने को भविष्य के समय पर निलंबित करना सही नहीं है। उदाहरण के तौर पर 'जब कल का दिन आए तो इजारा रद्द है'। फतवा इसी कथन पर है, यह फ़तावा क़ाज़ी खान में है। अर्थात् यदि एक स्वतंत्र व्यक्ति ने कहा कि 'मैंने अपने आप को इस काम के लिए इतने दिरहम प्रति माह पर बेच दिया', तो यह इजारा सही है, यह ज़हीरिया और ख़ुलासा में है। एक व्यक्ति ने दूसरे को एक कपड़ा दिया कि उसे बेच दे और इस शर्त पर निलंबित किया कि 'जो कुछ इस निश्चित मूल्य से अधिक होगा वह तुम्हारा है', तो फ़रमाया कि यह इजारा के तौर पर है और ऐसा इजारा फ़ासिद (अमान्य) है। और यदि वह कपड़ा उस व्यक्ति के हाथ में नष्ट हो गया तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा, यह 'मुहीत' में है। अब स्पष्ट हो कि इजारा की शर्तें कई प्रकार की हैं: कुछ 'शरह-ए-इनेका़द' (अनुबंध की शर्तें) हैं, कुछ 'शरह-ए-नफा़ज़' (प्रभावी होने की शर्तें) हैं, कुछ 'शरह-ए-सेहत' (वैधता की शर्तें) हैं और कुछ 'शरह-

ए-लुज़ूम' (अनिवार्यता की शर्तें) हैं। अनुवादक ने कहा: स्पष्ट हो कि पहले इजारा का अनुबंध होना चाहिए, और जब अनुबंध हो गया तो कार्यान्वयन के लिए शर्तें हैं, वे 'शुरुत-ए-नफा़ज़' हैं, फिर इजारा के वैध होने की शर्तें हैं, और वैधता के बाद अनिवार्य होने की शर्तें हैं। सबसे पहले अनुबंध की शर्तें वर्णित की जाती हैं। उनमें से बुद्धि (अक्ल) है, अतः पागल या नासमझ नाबालिग का इजारा मान्य नहीं होगा। हमारे निकट वयस्क (बा़लिग) होना न तो अनुबंध की शर्त है और न ही कार्यान्वयन की शर्त, यहाँ तक कि यदि समझदार नाबालिग लड़के ने अपनी संपत्ति या स्वयं को किराये पर दिया, तो यदि वह अपने वली (अभिभावक) द्वारा अनुमत है तो इजारा प्रभावी हो जाएगा। और यदि वह प्रतिबंधित है, तो वली की अनुमति पर निर्भर रहेगा। इसी प्रकार यदि प्रतिबंधित लड़के ने स्वयं को किराये पर दिया और काम किया और कार्य सौंप दिया, तो वह पारिश्रमिक का हकदार होगा और वह पारिश्रमिक उसी को मिलेगा। इसी प्रकार, कर्ता (आक़िद) का स्वतंत्र होना हमारे निकट इजारा के अनुबंध की शर्त नहीं है और न ही इजारा के कार्यान्वयन की शर्त है। अतः यदि किसी दास (ममलुक) ने इजारा का अनुबंध किया तो वह प्रभावी हो जाएगा, बशर्ते कि वह अनुमत हो। और यदि वह अनुमत न हो, तो स्वामी की अनुमति पर निर्भर रहेगा। और जब उसने स्वयं को किराये पर देकर या स्वामी की संपत्ति को किराये पर देकर काम पूरा किया, तो जो पारिश्रमिक तय हुआ है वह किरायेदार (मुस्ताजिर) पर अनिवार्य होगा और वह स्वामी को मिलेगा। और यदि लड़का या दास किरायेदार के पास मर गए जबकि वे किराये पर उसका काम कर रहे थे और अनुमति नहीं थी, तो किरायेदार ज़िम्मेदार होगा क्योंकि वली या स्वामी की अनुमति के बिना दोनों को काम पर लगाने के कारण वह छीनने वाला (ग़ासिब) हो गया है, और पारिश्रमिक अनिवार्य नहीं होगा। और यदि दास या लड़के को गलती से मार दिया गया तो उसके सहायक समुदाय (बिरादरी)...

पाद टिप्पणी (Footnote): १- "क़ौलुहु इजारा मज़ाफ़": मैं कहता हूँ कि यही अधिक स्पष्ट है क्योंकि समय से पहले हमारे सिद्धांतों में कोई आदेश प्रभावी नहीं होता, जैसे कि एक स्त्री से कहा गया कि 'जब अमुक तारीख आए तो तुम पर तीन तलाक हैं', फिर उस समय से पहले उसे अलग (बाइन) कर दिया गया, तो उक्त समय पर वह तलाक नहीं होगी क्योंकि वह स्त्री उस समय स्थान (महल) नहीं रही। २- "बढ़ती": यानी यही पारिश्रमिक तय किया तो वह फ़ासिद है।

طرف مضاف ہو وہ میرے نزدیک وقت سے پہلے لازم ہوتا ہے پس دوسرا اجارہ پہلے کے حق میں کچھ معترض نہیں ہو سکتا ہے یہ سب اس صورت میں ہے کہ پہلا اجارہ آئندہ وقت کی طرف مضاف ہو پھر فی الحال اس نے دوسرے کے ہاتھ اجارہ دے دیا ہو اور اگر پہلا اجارہ آئندہ وقت کی طرف مضاف ہو اور فی الحال اس نے فروخت کر دیا تو منتقٰی میں مذکور ہے کہ اس میں دو روایتیں ہیں ایک روایت میں ہے کہ وقتِ اجارہ سے پہلے اس کو فروخت کا اختیار نہیں ہے اور دوسری میں آیا ہے کہ اجارہ کے وقت آنے سے پہلے اگر اس نے شے فروخت کر دی تو اس کا فعل جائز ہے اور فتویٰ اس پر ہے کہ بیع نافذ ہو جائے گی اور اجارہ مضاف باطل ہو جائے گا اور اسی کو شمس الائمہ حلوانی نے اختیار کیا ہے اور جب بیع نافذ ہونا مفتی بہ ٹھہرا پھر اگر اجارہ کے وقت آنے سے پہلے بسبب عیب کے بحکم قاضی اس کو واپس دی گئی یا ہبہ سے اس نے رجوع کر لیا تو اجارہ بحالہ باقی رہے گا اور اگر از سر نو کسی وجہ سے اس کی ملک میں آگئی تو اجارہ عود نہ کرے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

فتاویٰ ابواللیث میں لکھا ہے کہ اگر کسی دوسرے سے کہا کہ جب شروع مہینہ آئے تو میں نے تجھے یہ دار کرایہ پر دیا جب کل کا روز آئے تو میں نے تجھے یہ دار کرایہ پر دیا تو اجارہ جائز ہے اگر چہ اس میں تعلیق ہے کذا فی المحیط اور اسی پر فتویٰ ہے یہ قنیہ میں ہے شمس الائمہ سرخسی نے فرمایا کہ ہمارے بعض مشایخ نے فرمایا ہے کہ نفع کو شروع مہینہ وغیرہ آئندہ اوقات کی طرف مضاف کرنا صحیح ہے لیکن فسخ عقد کو آئندہ وقت پر معلق کرنا صحیح نہیں ہے مثلاً جب کل کا روز آئے تو اجارہ فسخ ہے اور فتویٰ اسی قول پر ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے یعنی مردِ آزاد نے اگر کہا کہ میں نے اپنے تئیں اس کام کے واسطے اس قدر درہم ماہواری پر فروخت

کیا تو یہ اجارہ صحیح ہے یہ ظہیریہ و خلاصہ میں ہے ایک شخص نے دوسرے کو ایک کپڑا دیا کہ اس کو فروخت کرے اور اس شرط پر معلق کیا کہ جو کچھ اس قدر داموں سے بڑھتی ہے وہ تیرا ہے تو فرمایا کہ یہ بطور اجارہ کے ہے اور ایسا اجارہ فاسد ہے اور اگر وہ کپڑا اس شخص کے ہاتھ میں ضائع ہو گیا تو ضامن ہو گا یہ محیط میں ہے اب واضح ہو کہ اجارہ کے شرائط چند قسم کے ہیں بعض شرائط انعقاد ہیں اور بعض شرائط نفاذ ہیں اور بعض شرائط صحت ہیں اور بعض شرائط لزوم ہیں قال المترجم واضح ہو کہ اول اجارہ کا منعقد ہونا چاہئے اور جب منعقد ہو گیا تو عمل درآمد ہونے کے واسطے شروط ہیں وہ شروط نفاذ ہیں اور پھر اجارہ صحیح ہونے کے واسطے شروط ہیں اور بعد صحت کے لازم ہو جانے کے واسطے شروط ہیں اول شروط انعقاد بیان ہوتے ہیں از انجملہ عقل ہے پس مجنون یا نا بالغ بے عقل کا اجارہ منعقد نہ ہو گا اور بالغ ہونا ہمارے نزدیک نہ شرط انعقاد میں سے ہے نہ شروط نفاذ میں سے ہے حتیٰ کہ اگر سمجھدار لڑکے نا بالغ نے اپنا مال یا جان اجارہ پر دی پس اگر اپنے ولی کی طرف سے ماذون ہے تو اجارہ نافذ ہو جائے گا اور اگر محجور ہے تو ولی کی اجازت پر موقوف رہے گا اسی طرح اگر لڑکے کے محجور نے اپنی جان اجارہ پر دی اور سپرد کی اور کام کیا اور کام کر کے سپرد کر دیا تو اجرت کا مستحق ہو گا اور پیا اجرت اسی کو ملے گی اور اسی طرح عاقد کا آزاد ہونا ہمارے نزدیک اجارہ کے انعقاد کی شرط نہیں ہے اور نہ نفاذِ اجارہ کی شرط ہے پس مملوک نے اگر اجارہ کا عقد کیا تو نافذ ہو جائے گا بشرطیکہ وہ ماذون ہو اور اگر ماذون نہ ہو گا تو مالک کی اجازت پر موقوف رہے گا اور جب اس نے اپنی ذات کے اجارہ سے یا مولیٰ کے مال اجارہ سے کام کر کے کام داخل کیا تو جو کچھ اجرت ٹھہری ہے وہ مستاجر کے ذمہ واجب ہو گی اور وہ مولیٰ کو ملے گی اور اگر لڑکا یا غلام مستاجر کے پاس مر گئے در حالیکہ اجارہ پر اس کا کام کرتے تھے اور اجازت نہ تھی تو مستاجر ضامن ہو گا کیونکہ بغیر اجازت ولی یا مولیٰ کے دونوں کو اپنے کام میں لانے کی وجہ

سے غاصب ہو گیا ہے اور اجرت واجب نہ ہو گی اور اگر غلام یا لڑکے کو خطا سے قتل کیا تو اس کی مددگار برادری...

۱- قولہ اجارہ مضاف اقول یہی اظہر ہے کیونکہ قبل وقت کے ہمارے اصول میں کچھ حکم نہیں ہوتا جیسے عورت سے کہا کہ جب فلاں تاریخ آئے تو تجھ پر تین طلاق ہیں پھر اس وقت سے پہلے بائن کر دیا تو وقت مذکور پر ہبہ نہ بنے گا کیونکہ عورت اس وقت محل نہیں ہے ۲- بڑھتی یعنی یہی اجرت قرار دی تو فاسد ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume ⑥ [131] Book of Hiring (Kitab al-Ijarah)

The blood money (diyat) for the boy and the price of the slave will be obligatory, while the hirer (mustajir) will not be liable for the wages (ujrat). A *mukatib* (a slave with a contract for manumission) has the authority to hire out his services or hire others. In our view, it is not a condition for the conclusion or enforcement of the contract that the contracting party (aqid) enters it voluntarily for their own benefit, but it is a condition for its validity (*sihhat*). It is not at all a condition for the contractor to be a Muslim; hence, hiring and leasing involving a Muslim, a *Dhimmi* (non-Muslim citizen), a *Harbi* (citizen of a hostile state), or a *Harbi Mustamin* (protected foreigner) is permissible. However, according to Imam-e-Azam (Abu Hanifa), if the contractor is male, it is a condition that he must not be an apostate (*murtad*).

A case of the aforementioned issue where one is hired for a task, that task must not be obligatory upon the employee (ajeer) or a debt before entering the hire agreement ☆

According to the *Sahibayn* (Imams Abu Yusuf and Muhammad), this is not a condition. Among the conditions is that there must be ownership (*milk*) or guardianship (*wilayat*). Thus, if a stranger (an unauthorized person) enters into a contract of hire, it will not be enforceable because there is neither ownership nor guardianship. However, according to us (the Hanafis), the contract will be formed but remain suspended pending the owner's permission. Another condition is that the utility (benefit) for which the contract is made must be existing. If an intermediate stranger hires something out and the owner grants permission only after the full benefit has been derived, the permission will not be valid, and the rent will go to the contractor because the benefit that was the subject of the contract has ceased to exist. An agent's (wakil) hiring out is enforceable as he possesses guardianship/ authority. Similarly, if a father, executor (wasi), judge (qazi), or the judge's trustee (ameen) hires out the property of a minor, it is valid and enforceable as the Law (Shari'ah) has appointed them as representatives. It is not correct for any other mahram (close relative) other than the father, executor, grandfather, or the grandfather's executor to hire out property in their presence. In all these cases, if the boy reaches maturity before the duration of the hire expires, he shall have the option (*khiyar*) to either complete or rescind the contract. Among the conditions is that in the hiring of houses, etc., delivery to the hirer is a condition if the contract is absolute and does not stipulate advance payment. This is our school of thought. Thus, if the duration of the hire passes and the property has not yet been delivered to the hirer,

there will be no entitlement to rent at all. If it is delivered after some time has passed, the rent shall be reduced in proportion to the elapsed time. Another condition is that there should be no option of rescission (*khiyar-e-shart*) in the contract; if there is such an option, it will not be enforceable until the duration of the option ends. Now, the conditions for a valid contract are being stated. Among them, the mutual consent of both parties is a condition. Also, the subject of the contract (*ma'qud alayh*), i.e., the benefit, must be known in such a way that it does not lead to dispute. If it is unknown or ambiguous to the extent that it may cause conflict, the contract will not be valid. Specifying the location/source of the benefit is also a condition. For instance, if one says, "I have hired out to you one of these two houses or one of these two slaves," it is not valid. In hiring houses, mansions, shops, and wet-nursing services, specifying the duration is a condition. In the case of houses, etc., it is not a condition to state the purpose of the hire; even if one hires them without specifying the task to be performed therein, it is permissible. However, in the lease of land, it is necessary to state the purpose for which it is being hired. For animals, the duration and location must be specified, as well as the purpose—whether for carrying a load or for riding. In hiring a professional artisan, the work must be described. Similarly, for a public employee (*ajeer-e-mushtarak*), the object on which he will work must be identified or specified. For example, in tailoring or laundering, the type, quality, quantity, and characteristics of the garments must be stated. In hiring a shepherd, the type and number of animals—whether horses, cows, camels, or goats, and how many—must be specified.

1. *Not being an apostate:* I say, this means if the person making the contract is a man, it is a condition that he is not an apostate, whose legal actions are not enforceable, unlike a woman.
2. *The term 'professional':* I say, in some manuscripts, "field" (*khet*) is used instead, referring to whose responsibility it is to work in the fields.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द ⑥ [131] किताब अल-इजारा (किराया/अनुबंध की पुस्तक)

लड़के की दियत (खून की कीमत) और गुलाम की कीमत वाजिब होगी और मुस्ताजिर (किरायेदार/नियोक्ता) पर उजरत (मजदूरी/किराया) वाजिब नहीं होगी। मुकातिब (वह गुलाम जिसने मुक्ति के लिए अनुबंध किया हो) को किराया देने और लेने का स्वयं अधिकार है। हमारे अनुसार, आक़िद (अनुबंध करने वाला) का अपनी खुशी से अपने लाभ के लिए अनुबंध करना इस अनुबंध के होने या लागू होने की शर्त नहीं है, लेकिन अनुबंध की शुद्धता (validity) के लिए शर्त है। आक़िद का मुसलमान होना बिल्कुल भी शर्त नहीं है; अतः मुसलमान, ज़िम्मी (गैर-मुस्लिम नागरिक), हर्बी (युद्धरत राज्य का नागरिक) और हर्बी मुस्तअमिन (शरण प्राप्त विदेशी) का किराये पर देना और लेना जायज़ है। लेकिन इमाम-ए-आज़म (अबू हनीफा) के अनुसार, यदि आक़िद पुरुष है, तो उसका मुर्तद (धर्मत्यागी) न होना शर्त है।

उक्त मसले (समस्या) की एक सूरत जिसमें काम के लिए किराये पर लिया जाए, वह काम किराया लेने से पहले अजीर (कर्मचारी) पर वाजिब या कर्ज न हो ☆

साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार यह शर्त नहीं है। उनमें से एक शर्त यह है कि मिल्कियत (स्वामित्व) या विलायत (अधिकार) होनी चाहिए। अतः यदि किसी अजनबी ने किराये का अनुबंध किया, तो वह लागू नहीं होगा क्योंकि न तो स्वामित्व है और न ही अधिकार, लेकिन हमारे (हनफी) अनुसार उसका अनुबंध होकर मालिक की अनुमति पर निर्भर रहेगा। एक शर्त यह भी है कि जिस चीज़ पर अनुबंध किया गया है, यानी उसका लाभ (मुनाफा), वह मौजूद होना चाहिए। यदि किसी मध्यवर्ती अजनबी ने कोई चीज़ किराये पर दे दी और फिर पूरी उपयोगिता (फायदा) प्राप्त करने के बाद मालिक ने अनुमति दी, तो उसकी अनुमति जायज़ नहीं होगी और किराया आक़िद को मिलेगा क्योंकि जिस लाभ का अनुबंध हुआ था वह खत्म हो चुका है। वकील का किराये पर देना लागू होता है क्योंकि उसे अधिकार प्राप्त है। इसी तरह यदि पिता, वसी (वसीयतदार), काज़ी (न्यायाधीश) या काज़ी के अमीन (ट्रस्टी) ने किसी नाबालिग का माल किराये पर दिया, तो वह जायज़ और लागू है क्योंकि शरीयत ने उन्हें प्रतिनिधि नियुक्त किया है। पिता, वसी, दादा और उसके वसी के अलावा अन्य ज़ी-रहम महरम (निकट संबंधी) का, इन लोगों की उपस्थिति में, किराये पर देना सही नहीं है। इन सभी स्थितियों में, यदि किराये की अवधि समाप्त होने से पहले लड़का बालिग हो जाता है, तो उसे 'खियार' (विकल्प) होगा कि वह किराये के अनुबंध को पूरा करे या रद्द कर दे। एक शर्त यह भी है कि

हवेली आदि के किराये में, यदि अनुबंध सामान्य (absolute) हो और शीघ्र भुगतान आदि की कोई शर्त न हो, तो उसे मुस्ताजिर (किरायेदार) के सुपुर्द करना शर्त है। यह हमारा पंथ है। यहाँ तक कि यदि किराये की अवधि बीत गई और अभी तक किरायेदार को सुपुर्द नहीं किया गया, तो किराये का अधिकार बिल्कुल नहीं होगा। यदि कुछ समय बीतने के बाद सुपुर्द किया गया, तो बीते हुए समय के अनुपात में किराया कम कर दिया जाएगा। एक शर्त यह भी है कि किराये के अनुबंध में 'खियार' (रद्द करने का विकल्प) की शर्त न हो, और यदि खियार की शर्त हो, तो खियार की अवधि तक वह प्रभावी नहीं होगा। अब अनुबंध के सही होने की शर्तें बताई जा रही हैं। इनमें से दोनों पक्षों की सहमति शर्त है। एक शर्त यह भी है कि 'मक़ूद अलैह' (जिस चीज़ का अनुबंध हुआ है), यानी उसका लाभ, इस तरह ज्ञात होना चाहिए कि उसमें कोई विवाद न हो। यदि वह अज्ञात या अस्पष्ट हो जिससे विवाद पैदा हो सकता है, तो अनुबंध सही नहीं होगा। लाभ के स्थान का वर्णन करना भी शर्त है। यहाँ तक कि यदि किसी ने कहा, "मैंने अपने इन दो घरों में से एक घर या इन दो गुलामों में से एक गुलाम तुझे किराये पर दिया," तो यह सही नहीं है। घरों, हवेलियों, दुकानों और स्तनपान (दूध पिलाने) की सेवाओं के किराये में अवधि का उल्लेख करना शर्त है। हवेलियों आदि में यह बताना शर्त नहीं है कि किस उद्देश्य से लिया जा रहा है; यहाँ तक कि यदि इनमें से कोई चीज़ किराये पर ली और यह नहीं बताया कि इसमें क्या काम करेगा, तो वह जायज़ है। लेकिन भूमि के किराये में यह बताना आवश्यक है कि वह किस उद्देश्य से किराये पर ले रहा है। पशुओं के मामले में अवधि और स्थान का वर्णन करना चाहिए, और किस उद्देश्य के लिए किराया लिया गया है—क्या वह बोझ ढोएगा या उस पर सवार होगा। पेशेवर कारीगर को किराये पर लेते समय काम का विवरण देना चाहिए, और इसी तरह 'अजीर-ए-मुश्तरक' (सार्वजनिक कर्मचारी) के मामले में, वह किस चीज़ पर काम करेगा उसे संकेत या निर्धारण के साथ बताना चाहिए। उदाहरण के लिए, कपड़ों की सिलाई या धुलाई में प्रकार, गुणवत्ता, मात्रा और विशेषता का उल्लेख करना चाहिए। चरवाहे को मजदूरी पर रखते समय जानवरों के प्रकार और संख्या, यानी घोड़े हैं या गाय, ऊँट या बकरियाँ और कितनी हैं, संख्या बताना अनिवार्य है।

1. मुर्तद न होना: मेरा तात्पर्य यह है कि जिसने अनुबंध किया है, यदि वह पुरुष है, तो शर्त है कि वह मुर्तद (धर्मत्यागी) न हो, जिसके कार्य मान्य नहीं होते, इसके विपरीत महिला के मामले में ऐसा नहीं है।
2. 'पेशेवर' के स्थान पर कुछ प्रतियों में 'खेत' लिखा है, जिसका अर्थ है कि खेतों में काम करना किसके जिम्मे है।

پر دیت لڑکے کی اور قیمت غلام کی واجب ہو گی اور مستاجر پر اجرت واجب نہ ہو گی اور مکاتب کو اجارہ دینے اور لینے کا خود اختیار ہے اور عاقد کا خوشی سے عقد اپنے نفع کے واسطے عاقد ہونا ہمارے نزدیک اس عقد کے انعقاد یا نفاذ کی شرط نہیں ہے لیکن صحتِ عقد کے واسطے شرط ہے اور عاقد کا مسلمان ہونا بالکل شرط نہیں ہے پس مسلمان و ذمی و حربی اور حربی مستامن کا اجارہ دینا و لینا جائز ہے لیکن اگر عاقد مذکر ہو تو اس کا مرتد نہ ہونا امام اعظم کے نزدیک شرط ہے۔

مسئلہ مذکورہ کی ایک صورت جس میں کام کے واسطے اجارہ پر لیتا ہو وہ کام اجارہ لینے سے پہلے اجیر پر واجب یا قرض نہ ہو ☆

صاحبین کے نزدیک نہیں شرط ہے ازان جملہ ملک ولایت چاہے پس اگر کسی اجنبی نے اجارہ کا عقد کیا تو نافذ نہ ہو گا کیونکہ نہ ملکیت ہے اور نہ ولایت ہے لیکن ہمارے نزدیک اس کا انعقاد ہو کر مالک کی اجازت پر موقوف رہے گا ازان جملہ یہ شرط ہے کہ جس چیز پر عقد کیا گیا ہے یعنی منافع وہ قائم ہوں پس اگر کسی درمیانی اجنبی نے کوئی چیز اجرت پر دے دی پھر پوری منفعت حاصل کرنے کے بعد مالک نے اجازت دی تو اس کی اجازت جائز نہ ہو گی اور اجرت عاقد کو ملے گی کیونکہ منافع معقود علیہا معدوم ہو گئے اور وکیل کا اجارہ دینا نافذ ہوتا ہے کیونکہ اس کو ولایت حاصل ہے اسی طرح اگر باپ یا وصی یا قاضی یا امین قاضی نے نابالغ کا مال اجارہ دیا تو جائز و نافذ ہے کیونکہ شرع نے ان کو نائب مقرر کیا ہے اور باپ و وصی و دادا اور اس کے وصی کے سوائے دوسرے ذی رحم محرم کا ان لوگوں میں سے کسی کے ہوتے ہوئے اجارہ پر دینا

صحیح نہیں ہے اور ان سب صورتوں میں اجارہ کی مدت گزرنے سے پہلے اگر لڑکا بالغ ہو گیا تو اس کو خیار ہو گا چاہے اجارہ تمام کر دے یا فسخ کر دے اور ازان جملہ یہ ہے کہ حویلی وغیرہ کے اجارہ میں مستاجر کے سپرد کر دینا شرط ہے جبکہ عقد مطلقاً ہو اس میں تعجیل وغیرہ کی شرط نہ ہو یہ ہمارا مذہب ہے حتیٰ کہ اگر اجارہ کی مدت گزر گئی اور ہنوز مستاجر کے سپرد نہ کیا تو کرایہ کا استحقاق بالکل نہ ہو گا اور کچھ مدت گزری پھر سپرد کر دی تو بقدر مدت گزشتہ کے اجرت کم کر دی جائے گی ازان جملہ یہ کہ عقد اجارہ میں شرط خیار نہ ہو اور اگر شرط خیار ہو تو مدت خیار تک اس کا نفاذ نہ ہو گا اور اب عقد صحیح ہونے کے شرائط بیان ہوتے ہیں ازان جملہ دونوں متعاقدین کا راضی ہونا شرط ہے اور ازان جملہ معقود علیہ یعنی منفعت ایسے طور سے معلوم ہونا چاہیے کہ جس میں جھگڑا نہ پڑے پس اگر معلوم نہ ہو بلکہ مجمول ہو اس طرح کہ جس سے جھگڑا نزاع پیدا ہو سکتا ہے تو عقد صحیح نہ ہو گا اور نہ صحیح ہو گا ازان جملہ محل منفعت کو بیان کرنا شرط ہے حتیٰ کہ اگر یوں کہا کہ میں نے اپنے ان دونوں گھروں میں سے ایک گھر یا ان دونوں غلاموں میں سے ایک غلام تجھے اجرت پر دیا یا ایسی چیزوں میں کیا تو صحیح نہیں ازان جملہ گھروں و حویلیوں و دوکانوں و دودھ پلائی کی اجرت پر لینے میں مدت کا بیان کرنا شرط ہے اور حویلیوں وغیرہ میں یہ بیان کرنا کہ کس غرض سے لینا ہے شرط نہیں ہے حتیٰ کہ اگر ان میں سے کوئی چیز کرایہ پر لی اور یہ بیان نہ کیا کہ اس میں کیا کام کرے گا تو جائز ہے لیکن زمین کے اجارہ میں یہ بیان کرنا ضروری ہے کہ کس واسطے اجارہ پر لیتا ہے اور چوپایوں میں مدت و جگہ بیان کرنا چاہیے اور کس واسطے کرایہ لیا ہے آیا بوجھ لادے گا یا اس پر سوار ہو گا اور پیشہ ور کے اجارہ لینے میں کام بیان کرنا چاہیے اور اسی طرح اجیر مشترک میں بھی جس چیز میں کام لے گا اس کو اشارہ و تعین سے بیان کرنا چاہئے یا کپڑوں کی کندی سلائی میں جنس و

نوع و مقدار و صفت بیان کرے اور چرواہے کے مزدور مقرر کرنے میں جنس و قدر یعنی گھوڑے ہیں یا گائے یا اونٹ یا بکریاں اور کس قدر ہیں تعداد بیان کرنا ضروری ہے۔

۱۔ مرتد نہ ہونا اقول یعنی جس نے عقد اجارہ ٹھہرایا اگر وہ عورت نہیں بلکہ مرد ہے تو شرط ہے کہ وہ مرتد نہ ہو جس کے تصرفات نافذ نہیں ہوتے ہیں بخلاف عورت کے۔ ۲۔ قولہ پیشہ ور اقول بعض نسخ میں بجائے اس کے کھیت ہے یعنی کھیتوں کی بنائی یعنی کھیت میں کام کرنا کس کے ذمہ ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 | 132 | Kitab al-Ijarah (Book of Hiring and Leasing)

Regarding a specific employee (Ajir-e-Khas), it is not a condition to specify the gender, type, quantity, or quality of the work they will perform; only the duration must be stated. In the case of hiring for nursing/breastfeeding, specifying the duration is a condition for the validity of the contract. Similarly, it applies to hiring for a servant's service. Among the conditions is that obtaining physical and Shariah-compliant benefit from the object must be possible and within reach. Therefore, hiring a runaway slave is not permissible, nor is hiring for sinful acts, as the contract is for a benefit that is Shariah-prohibited or impossible to attain. Another condition is that the work for which the hire is made must not already be an obligation or debt upon the employee prior to the contract. If it was already obligatory, the contract is invalid. Another condition is that the benefit sought must be customary among people and a common subject of trade. Hence, hiring trees for the purpose of hanging clothes to dry is not permissible. It is also a condition that the object of the lease must be in the possession of the lessor if it is movable property; if it is not in their possession, the lease is not valid. Additionally, the rent (ujrah) must be known. Furthermore, the rent should not be a benefit of the same type as the subject of the contract, such as service in exchange for service or housing in exchange for housing, because in such a case, the consideration is of the same genus as the benefit sought.

In our view, the contract of hire (Ijarah) is concluded between the parties immediately, while the legal right—that is, ownership—is established hour by hour as the benefit arises.

Among the conditions is that there should be nothing in the core of the contract that contradicts a gift contract or is unsuitable for the nature of the contract. Now, the conditions for the contract being binding (luzum) are described. Essential conditions for the contract to become binding include the validity of the contract. Another is that the hired object must not have any defect at the time of the contract or possession that hampers the intended benefit; if such a defect exists, the contract is not binding. It is also a condition that the hirer (mustajir) has seen the object. Furthermore, the object must remain free from defects arising later that interfere with its utility. If such a defect occurs that prevents the intended use, the contract ceases to be binding. Additionally, no valid excuse (udhr) recognized by Shariah should arise for either party or regarding the object; if such an excuse arises, the contract is no longer binding. An example includes the manumission of a hired slave; if a person hires out

their slave for a year and frees them after six months, the individual has the option (khiyar) to complete or rescind the contract. Similarly, a minor reaching maturity; if a boy is hired out by his guardian and then reaches maturity, he gains the option of rescinding. This is mentioned in 'Bada'i'. Now, the categories of Ijarah: there are two types—one pertains to the benefits of tangible objects, such as hiring houses, land, or livestock. The second type is where the benefit is derived from work, such as hiring professionals like tailors or washermen; this is found in 'Muhit'. The rule of Ijarah is that ownership of both exchanges takes place continuously over time, unless it is agreed that the rent is paid upfront. The nature of the conclusion of Ijarah is that, in our view, it is concluded immediately between the contracting parties, and the right of ownership...

---

1. "Mulayim" means it is not suitable or appropriate for the contract. 2. "Udhr" refers only to those excuses that are legally recognized by Shariah. 3. This means that if paid in advance, the full rent is owned immediately. If not, the lessor gradually becomes owner of the rent while the lessee gradually becomes owner of the utility of the property.

अजीर-ए-खास (विशेष कर्मचारी) के मामले में जिस काम के लिए उसे रखा जाएगा, उसकी जिंस (वर्ग), प्रकार, मात्रा और गुणों का विवरण देना अनिवार्य नहीं है, केवल अवधि का विवरण देना शर्त है। स्तनपान कराने के लिए किराए पर रखने में अवधि बताना अनुबंध की वैधता के लिए शर्त है। इसी प्रकार गुलाम की सेवा के लिए किराए पर रखने का मामला है। शर्तों में से एक यह भी है कि उस वस्तु से लाभ उठाना शारीरिक और शरीयत की दृष्टि से संभव और सामर्थ्य में हो। अतः भागे हुए गुलाम को किराए पर लेना जायज़ नहीं है और गुनाह के कामों के लिए किराए पर लेना जायज़ नहीं है, क्योंकि यह ऐसे लाभ के लिए अनुबंध है जिसे प्राप्त करना शरीयत की दृष्टि से बस के बाहर है। एक शर्त यह भी है कि जिस काम के लिए किराए पर रखा जा रहा है, वह काम अनुबंध से पहले ही कर्मचारी पर वाजिब (अनिवार्य) या ऋण न हो। यदि अनुबंध से पहले ही वह उस पर अनिवार्य है, तो अनुबंध सही नहीं होगा। एक शर्त यह भी है कि जिस लाभ के लिए किराए पर लिया जा रहा है, वह ऐसा हो जो लोगों के रिवाज में हो और लोग आम तौर पर उसके लिए अनुबंध करते हों। अतः कपड़े सुखाने के लिए पेड़ों को किराए पर लेना जायज़ नहीं है। एक शर्त यह भी है कि अनुबंध की वस्तु देने वाले के कब्जे में हो यदि वह चल संपत्ति है; यदि कब्जे में न हो तो अनुबंध सही नहीं होगा। एक शर्त यह भी है कि पारिश्रमिक (उजरत) ज्ञात हो। एक शर्त यह भी है कि पारिश्रमिक स्वयं वैसा लाभ न हो जो मूल अनुबंध की जिंस से हो, जैसे सेवा के बदले सेवा या आवास के बदले आवास, क्योंकि इस स्थिति में जिस चीज़ के लिए अनुबंध किया गया है, वही लाभ बदले में दिया जा रहा है।

हमारे अनुसार, अनुबंध करने वालों के बीच इजारा (किराया अनुबंध) वर्तमान में ही संपन्न हो जाता है, और स्वामित्व का अधिकार समय-दर-समय लाभ उत्पन्न होने के अनुसार संपन्न होता रहता है।

शर्तों में यह भी है कि अनुबंध के बुनियादी तत्वों में ऐसी कोई चीज़ न हो जो दान अनुबंध (हिबा) के प्रतिकूल हो या अनुबंध के लिए अनुपयुक्त हो। अब अनुबंध के बाध्यकारी होने की शर्तों का वर्णन किया जाता है। अनुबंध के अनिवार्य होने के लिए ज़रूरी शर्तों में यह है कि अनुबंध सही हो। एक शर्त यह है कि अनुबंध या कब्जे के समय उस वस्तु में ऐसा कोई दोष न हो जो वांछित लाभ में बाधा डाले; यदि ऐसा दोष होगा तो अनुबंध बाध्यकारी नहीं होगा। एक शर्त यह है कि किराए पर लेने वाले (मुस्ताजिर) ने वस्तु देख ली हो। एक शर्त यह है कि अनुबंध की वस्तु उपयोग के दौरान उत्पन्न होने

वाले दोषों से सुरक्षित रहे जो लाभ में बाधा डालें। यदि उपयोग के दौरान ऐसा दोष उत्पन्न हो जाए जिससे वांछित लाभ प्राप्त न किया जा सके, तो अनुबंध बाध्यकारी नहीं रहेगा। एक शर्त यह भी है कि अनुबंध करने वालों या वस्तु के संबंध में कोई ऐसा वैध कारण (उज़्र) उत्पन्न न हो जो शरीयत में मान्य हो। यदि ऐसा कारण उत्पन्न हो जाए, तो अनुबंध बाध्यकारी नहीं रहेगा। उदाहरण के लिए, किराए पर दिए गए गुलाम की आज़ादी; यदि किसी ने अपने गुलाम को एक साल के लिए किराए पर दिया और छह महीने बाद उसे आज़ाद कर दिया, तो उस व्यक्ति को अधिकार (खियार) होगा कि अनुबंध पूरा करे या समाप्त कर दे। इसी तरह नाबालिग लड़के का बालिग होना है; यदि किसी लड़के को उसके संरक्षक ने किराए पर दिया और वह बालिग हो गया, तो लड़के को अधिकार होगा। यह 'बदाए' में लिखा है। अब इजारा के प्रकारों का वर्णन है: इजारा की दो किस्में हैं - पहली किस्म किसी वस्तु (ऐन) के लाभों पर है जैसे घर, ज़मीन या पशुओं का किराया, जो उनके उपयोग से संबंधित है। दूसरी किस्म वह है जहाँ कार्य से लाभ प्राप्त करना उद्देश्य हो, जैसे दर्ज़ी या धोबी जैसे पेशेवरों की नियुक्ति; यह 'मुहीत' में वर्णित है। इजारा का नियम यह है कि दोनों पक्षों के बदले में हर पल स्वामित्व घटित होता रहता है, सिवाय उस स्थिति के जहाँ पारिश्रमिक तुरंत देना तय हो। इजारा के संपन्न होने की स्थिति यह है कि हमारे अनुसार यह तत्काल संपन्न होता है और स्वामित्व का अधिकार...

---

1. मुलयिम का अर्थ है वह जो अनुबंध के योग्य या उपयुक्त न हो। 2. उज़्र केवल वही मान्य हैं जिन्हें शरीयत ने स्वीकार किया है। 3. इसका अर्थ है कि पूरी उजरत तुरंत स्वामित्व में आ चुकी है, और यदि अग्रिम नहीं है, तो मालिक धीरे-धीरे उजरत का और किराएदार धीरे-धीरे वस्तु के लाभ का मालिक बनता रहता है।

اجیر خاص کے حق میں جس چیز میں کام لے گا اس کی جنس و نوع و قدر و صفت کا بیان کرنا شرط نہیں ہے صرف مدت کا بیان کرنا شرط ہے اور دودھ پلائی کے اجارہ پر مقرر کرنے میں مدت بیان کرنا جواز عقد کے واسطے شرط ہے چنانچہ غلام کی خدمت کے واسطے اجارہ پر مقرر کرنے میں ایسا ہی ہے اور از انجملہ یہ شرط ہے کہ اس چیز سے استیفاء منفعت حسیہ و شرعاً ممکن و مقدور ہو پس بھاگے ہوئے غلام کا اجارہ لینا نہیں جائز ہے اور معاصی کے واسطے اجارہ لینا نہیں جائز ہے کیونکہ ایسی منفعت کے واسطے اجارہ لیتا ہے کہ اس کا حاصل کرنا شرعاً قدرت سے باہر ہے اور از انجملہ یہ ہے کہ جس کام کے واسطے اجارہ پر لیتا ہے وہ کام اجارہ لپٹنے سے پہلے اجیر پر واجب یا قرض نہ ہو پس اگر اجارہ لینے کے پہلے سے اس پر واجب ہو تو اجارہ صحیح نہ ہو گا از انجملہ یہ ہے کہ جس منفعت کے واسطے لیتا ہے وہ ایسی ہو کہ لوگوں کی عادت ہو کہ ایسی منفعت کے لئے قصد کر کے اجارہ پر لیتے ہوں اور لوگوں میں باہمی معاملہ جاری ہو پس کپڑے لٹکانے کے واسطے درختوں کا اجارہ پر لینا جائز نہیں ہے اور از انجملہ یہ ہے کہ وہ شے اجارہ دینے والے کے قبضہ میں ہو جبکہ وہ شے مال منقول میں سے ہو اور اگر اس کے قبضہ میں نہ ہو تو اسکا اجارہ دینا صحیح نہیں ہے از انجملہ یہ ہے کہ اجرت معلوم ہو از انجملہ یہ ہے کہ اجرت ایسی منفعت نہ ہو جو معقود علیہ کی جنس سے ہو جیسے خدمت کے عوض خدمت اور سکنی کے عوض سکنی کیونکہ اس صورت میں جس واسطے اجارہ لیا ہے وہی ہی جنس کی منفعت عوض دی ہے۔

ہمارے نزدیک اجارہ مابین متعاقدین کے فی الحال منعقد ہوتا ہے اور حق حکم یعنی ملک میں موافق حدوث منفعت کے ساعت بساعت انعقاد ہوتا رہتا ہے

از انجملہ یہ ہے کہ رکن میں ایسی کوئی شے شرط نہ ہو جس کو عقد ہبہ مقتضی نہیں اور نہ وہ ملایم عقد ہے اب شرط لزوم کا بیان ہوتا ہے پس جو شرطیں اس عقد کے لازم ہو جانے کے واسطے ضروری ہیں از انجملہ یہ ہے کہ عقد اجارہ صحیح ہو اور از انجملہ یہ ہے کہ جو چیز اجارہ پر لی ہے اس میں عقد یا قبضہ کے وقت کوئی ایسا عیب نہ ہو کہ اس سے جو نفع مقصود ہے اس میں خلل پڑتا ہو اور اگر ایسا عیب ہو گا تو عقد اجارہ لازم نہ ہوگا اور از انجملہ یہ ہے کہ مستاجر نے جو چیز اجارہ لی ہے اس کو دیکھے اور از انجملہ یہ ہے کہ وہ چیز جس کو اجارہ پر لیا ہے ایسے عیب کے پیدا ہو جانے سے جس سے انتفاع میں خلل پڑتا ہے سالم ہو اور اگر اس میں کوئی ایسا عیب جس سے انتفاع مقصود نہیں حاصل کیا جا سکتا ہے پیدا ہو گیا تو عقد اجارہ لازمی نہ رہے گا اور از انجملہ یہ ہے کہ دونوں عقد کرنے والے اور اجارہ کی چیز میں کچھ عذر پیدا نہ ہو کہ اگر ان دونوں میں سے کسی میں یا اجارہ کی چیز میں کچھ عذر پیدا ہو گیا تو عقد لازمی نہ رہے گا اور از انجملہ اجارہ کے غلام کی آزادی ہے کہ اگر کسی شخص نے اپنا غلام ایک سال تک کے واسطے اجارہ پر دیا پھر جب چھ مہینہ گزرے تو اس کو آزاد کر دیا تو اس صورت میں اس کو خیار حاصل ہوگا کہ چاہے اجارہ پورا کر دے یا فسخ کر دے از انجملہ نابالغ لڑکے کا بالغ ہونا ہے پس اگر کسی غلام لڑکے کو اس کے باپ یا وصی یا دادا یا اس کے وصی یا قاضی یا امین قاضی نے اجارہ پر دیا پھر وہ لڑکا بالغ ہوا تو اس کو خیار ہوگا یہ بدائع میں لکھا ہے اب اجارہ کے اقسام کا بیان کیا جاتا ہے واضح ہو کہ اجارہ کی دو قسمیں ہیں ایک قسم اجارہ کی یہ ہے کہ اشیائے عین کے منافع پر اجارہ قرار دیا گیا جیسے گھروں و زمین و چوپایوں وغیرہ کا اجارہ لینا کہ ان چیزوں کے نفع سے متعلق ہے اور دوسری قسم یہ ہے کہ جس کو اجارہ لیا ہے اس کے کام سے نفع مقصود ہو جیسے درزی و دھوبی وغیرہ پیشہ وروں کو اجارہ پر مقرر کرنا یہ محیط میں ہے۔

اب حکم اجارہ کا بیان ہے اجارہ کا حکم یہ ہے کہ ہر دو بدل میں ہر ہر ساعت ملک واقع ہوتی جاتی

ہے مگر جب کہ اجرت کافی الحال دے دینا قرار پائے تو ایسی نہیں ہے اور اجارہ کے انعقاد کی کیفیت یہ ہے کہ ہمارے نزدیک اجارہ مابین متعاقدین کے فی الحال منعقد ہوتا ہے اور حق حکم یعنی ملک

۱: قولہ ملایم یعنی اجارہ کے لائق و مناسب نہیں ہے۔ ۲: عذر لیکن عذر وہ معتبر ہیں جن کو شرع نے مان لیا ہے۔ ۳: قولہ ایسا نہیں بلکہ کل اجرت فی الحال مملوک ہو چکی اور اگر پیشگی نہ ہو تو موجر دم بدم اجرت کے جز کا اور مستاجر دم بدم مال کی منفعت کا مالک ہوتا رہتا ہے۔

Fatawa Alamgiri - Volume 6 133 The Book of Hiring (Kitab al-Ijarah)

...it continues to be enacted hour by hour in accordance with the accrual of benefit; this is mentioned in *Al-Muhit al-Sarakhsi*. The characteristic of *Ijarah* (hiring/leasing) is that if it is a valid *Ijarah* (Ijarah Sahiha) and is free from conditions of option (khiyar al-shart), defect, and return due to sight (ru'yat), then according to the majority of scholars, it becomes a binding contract (*aqd-lāzim*). This is as stated in *Al-Badā'i'*. Anything that can serve as a price (*thaman*) in a sale, such as currency, or measurable and weighable items, can serve as rent (*ujrat*) in an *Ijarah*. Furthermore, things that cannot be prices in a sale can also be rent in an *Ijarah*, such as slaves, garments, etc., as stated in *Al-Kafi*. If dirhams or dinars are fixed as rent, it is necessary to state the quantity and quality (good or bad). If only one currency is prevalent in a city, that currency will be understood in the *Ijarah*, and the contract will be considered enacted upon it, as per *Al-Nihayah*. If different currencies are prevalent in a city, all circulating equally without one being more valuable than another, the contract is valid, and the hirer (*musta'jir*) has the option to pay whichever currency they wish. Although the rent is technically unknown in this case, it is not an ignorance that leads to dispute. However, if all currencies are equal in circulation but some are more valuable than others, the contract is invalid (*fāsid*). If some currencies are more prevalent than others, the contract is valid, and the more prevalent currency will be the fixed rent for the *Ijarah*, as this is the established custom, even if other currencies are superior to it; this is in *Al-Muhit*. If the rent consists of measurable, weighable, or closely countable items, it is a condition to state their quantity and description. If the transportation of that item involves an expense, then according to Imam Azam (Abu Hanifa) [R.A.], it is a condition to specify the place of delivery, whereas according to the *Sahibayn* (Abu Yusuf and Muhammad) [R.A.], it is not a condition. When transportation costs apply to the rent item and the place of delivery is not specified, the *Ijarah* is invalid according to the Imam's view and not invalid according to the *Sahibayn*. Where there is land or a house, it shall be handed over there. In the freight of transportation, whenever a certain distance is covered, one may take their portion of the rent. In the hiring of labor, once the work is completed, the rent is taken. If rent is demanded elsewhere than that place, the hirer shall not be burdened to pay there; rather, the seeker should ensure it is paid at the designated place. If there is no transportation cost for the rent, it can be taken wherever desired; this is in *Al-Muhit al-Sarakhsi*.

There is no need to state a time limit (for payment), but if stated, it becomes deferred like the price in a sale. If the rent consists of goods or garments, it is necessary to state the quantity, quality, and duration, as these items are established as a liability similar to *Salam* (advance payment sale); hence, observing the conditions of *Salam* is a prerequisite. If the rent consists of a female slave, a male slave, or other animals, specifying them and pointing them out (*mushārun ilayh*) is a condition. If the rent is determined to be the benefit derived from such things, there are two scenarios: one is if their benefit is of a different category (*jins*) from the benefit for which the hirer took the *Ijarah*. For example, if someone hired a house for living and the rent was fixed as the owner of the house riding the hirer's animal, or a contract for farmland in exchange for wearing clothes, such an *Ijarah* is valid. Similarly, if a house is hired in exchange for the services of a slave, it is also valid. However, if the benefit is of the same category for which the *Ijarah* was taken—for example, one house was hired and in exchange, another house was given to live in, or a riding animal was hired and in exchange, the use of one's own riding animal was fixed as rent—the *Ijarah* is invalid because credit (*nasi'ah*) in the same genus is forbidden. This is in *Siraj al-Wahaj*. In *Nawadir Bashar*, it is narrated from Imam Abu Yusuf [R.A.] that if the rent was fixed in coins and before taking possession they became more expensive or cheaper, the lessor (*ājir*) shall receive nothing but those coins; and if they become obsolete (*mafluj*), then for him...

फ़तावा आलमगीरी - जिल्द ६ १३३ किताब अल-इजा़रह (किराएदारी की किताब)

...मुनाफ़ा हासिल होने के साथ-साथ समय-समय पर (अनुबंध) लागू होता रहता है, यह 'मुहीत सरख़सी' में है। इजा़रह (किराएदारी) की विशेषता यह है कि यदि इजा़रह 'इजा़रह-ए-सहीह' (वैध अनुबंध) हो और वह विकल्प की शर्त (ख़ियार-ए-शर्त), दोष (ऐब) और वापसी (रुदियत) की शर्तों से मुक्त हो, तो आम विद्वानों के अनुसार इजा़रह एक आवश्यक अनुबंध (अक्द-ए-लाज़िम) बन जाता है। जैसा कि 'अल-बदाए' में है। और जो चीज़ें बिक्री (बय) में मूल्य (थमन) हो सकती हैं, जैसे मुद्रा, तौलने वाली या मापने वाली चीज़ें, वे सभी किराएदारी में किराया (उजरत) हो सकती हैं। और जो चीज़ें बिक्री में मूल्य नहीं हो सकतीं, वे भी किराएदारी में किराया हो सकती हैं, जैसे दास और कपड़े आदि। जैसा कि 'अल-काफ़ी' में है। यदि किराए के रूप में दिरहम या दीनार तय किए गए हों, तो उनकी मात्रा का वर्णन करना आवश्यक है और उनकी गुणवत्ता (अच्छी या खराब) बताना भी ज़रूरी है। यदि शहर में केवल एक ही मुद्रा प्रचलित हो, तो किराएदारी में वही मुद्रा समझी जाएगी और अनुबंध उसी पर आधारित माना जाएगा, जैसा कि 'अन-निहाया' में है। और यदि शहर में विभिन्न मुद्राएँ प्रचलित हों और सब समान रूप से चलती हों और कोई भी दूसरी से महँगी न हो, तो अनुबंध वैध होगा और किराएदार (मुस्ताजिर) को अधिकार होगा कि वह जो चाहे मुद्रा दे, हालाँकि इस स्थिति में किराया अज्ञात है, लेकिन यह ऐसी अज्ञानता नहीं है जिससे विवाद उत्पन्न हो। और यदि सभी मुद्राएँ प्रचलन में समान हों लेकिन कुछ मुद्राएँ दूसरों से अधिक मूल्यवान हों, तो अनुबंध अमान्य (फ़ासिद) होगा। और यदि कुछ मुद्राएँ दूसरों से अधिक प्रचलित हों, तो अनुबंध वैध होगा और जो मुद्रा अधिक प्रचलित है, वही किराए की मुद्रा मानी जाएगी क्योंकि यही प्रथा प्रचलित है, भले ही अन्य मुद्राओं का मूल्य उससे अधिक हो, यह 'मुहीत' में है। और यदि किराए के रूप में ऐसी चीज़ तय की गई हो जिसे मापा, तौला जा सके या जो समान गिनती वाली हो, तो उसकी मात्रा और गुण का वर्णन करना अनिवार्य है। और यदि उस वस्तु के परिवहन (ढोने) में खर्च आता हो, तो इमाम-ए-आज़म (अबू हनीफ़ा) रहमतुल्लाहि अलैहि के अनुसार उसे सुपुर्द करने का स्थान बताना अनिवार्य है, जबकि साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) रहमतुल्लाहि अलैहिम के अनुसार यह अनिवार्य नहीं है। और जब किराए की वस्तु के परिवहन में खर्च आता हो और सुपुर्दगी का स्थान न बताया गया हो, तो इमाम के अनुसार किराएदारी अमान्य (फ़ासिद) है, जबकि साहिबैन के अनुसार अमान्य नहीं होगी। जहाँ भूमि या मकान हो, वहीं दे दिया जाएगा। परिवहन के भाड़े में जहाँ तक वाजिब हो, यानी जब कुछ दूरी तय कर ली जाए, तो वह किराए का अपना हिस्सा ले लेगा। काम की मजदूरी में जहाँ वह काम पूरा करके दे दे,

वहाँ किराया ले लेगा। और यदि उस स्थान के अलावा कहीं और किराए की माँग की गई, तो वहाँ किराएदार को भुगतान करने के लिए बाध्य नहीं किया जाएगा, बल्कि माँगने वाला अपनी स्थिति स्पष्ट कर ले कि जहाँ भुगतान का स्थान है, वहीं भुगतान करेगा। और यदि किराए की वस्तु के परिवहन में कोई खर्च न हो, तो जहाँ चाहे ले ले, यह 'मुहीत सरख़सी' में है।

किराया चुकाने की समय-सीमा (मियाद) बताने की आवश्यकता नहीं है, और यदि मियाद बता दी जाए, तो वह बिक्री की कीमत (थमन) की तरह मियादी हो जाएगी। और यदि किराए में वस्तुएँ (अरूज़) या वस्त्र (सियाब) तय हों, तो उनकी मात्रा, गुणवत्ता और अवधि बताना आवश्यक है क्योंकि ये चीज़ें केवल 'सलाम' (अग्रिम भुगतान की बिक्री) के रूप में ज़िम्मेदारी मानी जाती हैं, इसलिए उनमें 'सलाम' की शर्तों का पालन करना अनिवार्य है। और यदि किराए में दासी, दास या अन्य जानवर तय हों, तो उनका निश्चित होना और उनकी ओर संकेत (मुशारुन इलैह) होना अनिवार्य है। और यदि इन चीज़ों से लाभ उठाना ही किराया तय पाया है, तो इसकी दो स्थितियाँ हैं: पहली यह कि यदि उनका लाभ उस लाभ के प्रकार (जिन्स) से अलग है जिसके लिए उसने स्वयं किराए पर लिया है; उदाहरण के लिए, उसने रहने के लिए घर किराए पर लिया और किराया यह तय किया कि घर का मालिक किराएदार के जानवर पर सवारी करे या कृषि भूमि के बदले कपड़े पहनने का अनुबंध किया, तो ऐसा अनुबंध वैध है। इसी तरह यदि घर को दास की सेवा के बदले किराए पर लिया, तो भी वैध है। और यदि किराया उसी प्रकार (जिन्स) का हो जिसके लिए अनुबंध किया गया है, उदाहरण के लिए, एक घर किराए पर लिया और किराए के रूप में अपना दूसरा घर रहने के लिए दे दिया, या कोई सवारी का जानवर किराए पर लिया और बदले में अपने सवारी के जानवर की सवारी को किराया तय किया, तो अनुबंध अमान्य (फ़ासिद) है, क्योंकि एक ही प्रकार की वस्तुओं में उधार (नसीया) हराम है। यह 'सिराज अल-वहाज' में है। 'नवादिर बशर' में इमाम अबू यूसुफ़ रहमतुल्लाहि अलैहि से वर्णित है कि यदि किराए के रूप में सिक्के तय हुए और उनके कब्जे से पहले वे महँगे या सस्ते हो गए, तो किराया लेने वाले (आजिर) को उन सिक्कों के अलावा कुछ नहीं मिलेगा, और यदि वे सिक्के चलन से बाहर (मफ़्लूज) हो गए, तो उसको...

میں موافق حدوث منفعت کے ساعت بساعت انعقاد ہوتا رہتا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اجارہ کی صفت یہ ہے کہ اجارہ اگر اجارہ صحیحہ ہو اور خیار شرط و عیب وردیت سے خالی ہو تو عامہ علماء کے نزدیک اجارہ عقد لازم ہوتا ہے کذافی البدائع اور جو چیزیں بیع میں ثمن ہو سکتی ہیں جیسے نقود کیلی و وزنی چیزیں وہ سب اجارہ میں اجرت ہو سکتی ہیں اور جو بیع میں ثمن نہیں ہو سکتی ہیں وہ بھی اجارہ میں اجرت ہو سکتی ہیں جیسے غلام و کپڑے وغیرہ کذا فی الکافی اور اگر اجرت میں درہم یا دینار قرار پائے ہوں تو بیان مقدار ضروری ہے اور جید و ردی بیان کرنا ضروری ہے اور اگر شہر میں ایک ہی نقد رائج ہو تو اجارہ میں وہی نقد مراد لیا جائے گا اور وہ عقد اسی پر واقع قرار دیا جائے گا کذا فی النہایہ اور اگر شہر میں نقود مختلفہ رائج ہوں اور سب یکساں چلتے ہوں اور کوئی دوسرے سے بڑھ کر نہ ہو تو عقد جائز ہو گا اور مستاجر کو اختیار ہو گا کہ جو نقد ادا کرے اگرچہ اس صورت میں اجرت مجہول ہے لیکن ایسی جہالت نہیں ہے جس سے نزاع پیدا ہو اور اگر سب نقود رواج میں یکساں ہوں اور بعض نقد دوسرے سے بڑھ کر ہو تو عقد فاسد ہو گا اور اگر بعض نقد دوسرے سے زیادہ رائج ہو تو عقد جائز ہو گا اور جو نقد زیادہ چلتا ہے وہی اجارہ کا نقد قرار دیا جائے گا کیونکہ ایسا ہی عرف جاری ہے اگرچہ دوسرے نقود کو اس پر فضیلت ہو یہ محیط میں ہے اور اگر اجرت میں کیلی یا وزنی یا عددی متقارب چیز قرار پائی تو مقدار و صفت بیان کرنا شرط ہے اور اگر اس شے کی بار برداری میں خرچہ پڑتا ہو تو امام اعظمؒ کے نزدیک وفا کرنے کی جگہ بیان کرنا شرط ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک شرط نہیں ہے اور جب اجرت کی چیز میں بار برداری کا خرچہ پڑتا ہو اور وفا کرنے کی جگہ بیان نہ کی تو امام کے قول پر اجارہ فاسد ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک فاسد نہ ہو گا اور جہاں زمین یا دار ہے وہیں دے دے گا

بار برداری کے بھاڑے میں جہاں واجب آئے یعنی جب کسی قدر مسافت طے کرے گا تو اس کا حصہ اجرت لے لے گا اور کام کے اجارہ میں جہاں اس کو کام پورا کر کے دے دے وہاں اجرت لے لے اور اگر اس جگہ کے سوا کہیں دوسری جگہ اجرت کا مطالبہ کیا تو وہاں مستاجر کو ادا کرنے کی تکلیف نہ دی جائے گی بلکہ طالب اس سے اپنی مضبوطی کرلے کہ جہاں ادا کرنے کی جگہ ہے وہاں ادا کرے گا اور اگر اجرت کی بار برداری و خرچہ نہ ہو تو جہاں چاہے لے لے یہ محیط سرخسی میں ہے۔

میعاد بیان کرنے کی ضرورت نہیں ہے اور اگر میعاد بیان کر دی تو مثل ثمن بیع کے میعادی ہو جائے گی اور اگر اجرت میں عروض یا ثیاب قرار پائیں تو مقدار و صفت و مدت بیان کرنا ضروری ہے کہ یہ چیزیں فقط مسلم کے طور سے ذمہ ثابت ہوتی ہیں پس سلم کے شرائط ان میں رعایت رکھنا شرط ہے اور اگر اجرت میں باندی غلام یا باقی حیوانات قرار پائے تو معین اور مشار الیہ ہونا شرط ہے اور اگر ان چیزوں سے نفع اٹھانا اجارت قرار پایا ہے تو اس کی دو صورتیں ہیں ایک یہ کہ اگر ان کی منفعت اس منفعت کی جنس کے خلاف ہے جس کے واسطے خود اس نے اجارہ لیا ہے مثلاً اس نے گھر کو رہنے کے واسطے اجارہ لیا اور اجرت یہ قرار دی کہ گھر کا مالک مستاجر کے جانور پر سوار ہو کر یا کھیتی کی زمین بعوض لباس پہننے کے اجارہ لے تو ایسا اجارہ جائز ہے اسی طرح اگر گھر کو بعوض خدمت غلام کے اجارہ لیا تو بھی جائز ہے اور اگر اسی کی جنس سے ہے جس کے واسطے خود اجارہ لیا ہے مثلاً ایک گھر اجارہ لیا اور اجرت میں اپنے دوسرے گھر کو رہنے پر دیا یا کوئی سواری کا جانور اجارہ لیا اور اجرت میں اپنی سواری کے جانور کی سواری قرار دی تو اجارہ فاسد ہے کیونکہ جنس میں نسیہ حرام ہوتا ہے یہ سراج الوہاج میں ہے نوادر بشر میں امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ اگر اجرت میں پیسے

ٹھہرے اور قبضہ سے پہلے وہ گراں یا ارزاں ہو گئے تو آجر کو یعنی اجرت پر دینے والے کو سوائے پیسوں کے کچھ نہ ملے گا اور اگر وہ مفلوج ہو گئے تو اس کو...

۱ جو کرایہ پر دیا۔

Fatawa Alamgiri .... Volume 6 (134) Book of Hiring (Kitab al-Ijarah)

The price of the contracted object (Ma'qud Alayh) shall be mandatory to be paid. Similarly, for every measurable or weighable item that becomes unavailable in the market, the same ruling applies. If a wage (ujrat) was decided and its payment was fixed before its unavailability, then its ruling is like that of copper coins (fulus), as stated in 'Al-Muheet'. If a person hires a slave for service for one month in exchange for the service of his own female slave, it is an invalid (fasid) contract because the genus of service is identical. This is mentioned in 'Siraj al-Wahhaj'. If someone gave oil as rent and took a donkey for rent, it is permissible due to the difference in genus; this is found in 'Tatar-Khaniyah'. It is stated in 'Fatawa Abu al-Layth' that exchanging one ox for another for the purpose of treading crops is not good, meaning it is forbidden, because it constitutes an exchange of identical benefits. If such an exchange occurs, the hiring contract becomes invalid. However, if the lessor obtained full benefit from it, then according to 'Zahir al-Riwayah', the 'Ajr al-Mithl' (fair market wage) will be mandatory. If two people hire a single slave for service and he serves only one of them, he shall receive no wage. Abu al-Hasan stated in his 'Jami' that if a slave is jointly owned by two people, and one hires his share to the other for a month on the condition that the other also gives his share for a month for sewing, and the other for another work, this is not permissible for one slave. However, if there are two slaves and two different works are designated, hiring in this manner is permissible, as per 'Al-Muheet'.

Second Chapter: On when the wage becomes obligatory and the statement regarding its ownership, etc.

The lessor does not become the owner of the wage by the mere act of the contract itself, and according to our school, it is not mandatory to distribute the wage upon the contract alone, whether it is a specific object ('ayn) or a debt (dayn). This is mentioned in 'Al-Kafi'. Imam Muhammad (R.A) wrote similarly in 'Al-Jami', and this is the correct view according to the majority of scholars (Mashaikh), as in 'Al-Nihayah'. Furthermore, let it be clear that entitlement to the wage occurs upon the presence of one of three conditions: immediate payment is stipulated as a condition, or it is paid immediately, or the benefit for which the hiring was done is fully obtained. Once any of these three conditions is met, the lessor becomes the owner of the wage; this is in 'Sharh al-Tahawi'. Just as obtaining the full benefit makes the wage mandatory, having the power/opportunity to obtain it also makes it mandatory, provided the hiring (ijarah) is valid. For example, if a person rents a shop or house for a fixed

period but does not reside in it during that period despite there being no obstacle to doing so, the rent remains mandatory; this is in 'Al-Muheet'. If a house (dar) is rented out and handed over vacant but one room (bayt) is withheld for the owner's belongings, or if the entire house is handed over and then one room is taken back, the rent shall be reduced proportionally to that room. Having the capacity to obtain the intended benefits at the designated place for the duration of the contract is a condition, as per 'Al-Khulasah'. If a person had no power to obtain the benefits at all, or had the power but in a place other than what was contracted, the wage is not mandatory. Remember, if the capacity to derive benefits (istifa-e-manafi') at the contracted place was only obtained after the period had expired, the wage is not due. For example, if someone rented a pony for riding for one day but kept it tied at home without riding it until the day passed; if he had rented it specifically for riding in the city...

फ़तावा आलमगीरी .... जिल्द 6 (134) किताब-उल-इजारा

अनुबंधित वस्तु (मअक़ूद अलैह) की कीमत देनी अनिवार्य होगी। इसी तरह हर मापने (कैली) या तोलने वाली (वज़नी) वस्तु जो बाजार में मिलना बंद हो जाए, उसके लिए भी यही नियम है। यदि मज़दूरी (उजरत) तय की गई और उसकी अदायगी वस्तु के बाज़ार से खत्म होने से पहले तय की गई, तो उसका नियम तांबे के सिक्कों (फ़ुलूस) जैसा है, यह 'मुहीत' में लिखा है। यदि किसी ने एक महीने की सेवा के लिए अपना गुलाम किसी की बांदी की सेवा के बदले किराए (इजारा) पर लिया, तो यह 'फ़ासिद' (अवैध) है क्योंकि सेवा का प्रकार (जिन्स) एक ही है। यह 'सिराज-उल-वहाज' में है। और यदि किसी ने तेल मज़दूरी में दिया और गधा मज़दूरी में लिया, तो प्रकार भिन्न होने के कारण यह जायज़ है, यह 'ताता़र-ख़ानिया' में है। 'फ़तावा अबू-अल-लैस' में है कि खेती रौंदने के लिए आपस में बैलों का विनिमय करना सही नहीं है, यानी हराम है क्योंकि यह एक ही तरह के लाभों का आपसी विनिमय है। फिर यदि एक ही तरह के लाभों का आपसी विनिमय हो गया और इजारा का अनुबंध 'फ़ासिद' ठहरा, और यदि किराए पर देने वाले ने उससे अपना पूरा लाभ प्राप्त कर लिया, तो 'ज़ाहिर-उर-रिवाया' के अनुसार उस पर 'अज्र-अल-मिस्ल' (उचित मज़दूरी) देना लाज़मी होगा। और यदि दो लोगों ने एक गुलाम को सेवा के लिए लिया, उसने एक की सेवा की और दूसरे की नहीं, तो उसे कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी। अबू-अल-हसन ने अपने 'जामि' में फरमाया कि यदि एक गुलाम दो लोगों की साझा संपत्ति हो, फिर एक ने अपना हिस्सा दूसरे को एक महीने के लिए इस शर्त पर सिलाई के काम के लिए किराए पर दिया कि वह भी अपना हिस्सा मेरे साथ एक महीने के लिए जैसे अंग्रेज़ी काम के लिए दे, तो यह एक गुलाम के मामले में जायज़ नहीं है। और यदि दो गुलाम हों और दो अलग काम तय कर के इस तरह इजारा लिया जाए तो जायज़ है, जैसा कि 'मुहीत' में है।

दूसरा बाब: उजरत कब वाजिब होती है और उसके मुताल्लिक़ मिल्क (मालिकाना हक़) वग़ैरह के बयान में

उजरत (मज़दूरी/किराया) पर देने वाला केवल अनुबंध (अक़्द) मात्र से ही उजरत का मालिक नहीं बन जाता, और हमारे नज़दीक केवल अनुबंध पर ही उजरत का विभाजन वाजिब नहीं होता, चाहे वह कोई वस्तु (ऐन) हो या ऋण (दैन)। यह 'काफ़ी' में है। ऐसा ही इमाम मुहम्मद (रह.) ने 'जामि' में लिखा है, और अधिकांश विद्वानों (मशाइख़) के नज़दीक यही सही है, जैसा 'निहाया' में है। फिर यह स्पष्ट हो कि उजरत का अधिकार इन तीन बातों में से किसी एक के होने से होता है: या तो तुरंत अदायगी (तअजील) की शर्त हो, या तुरंत अदा कर दिया जाए, या जिस लाभ (मनफ़अत) के लिए इजारा लिया

गया है वह पूरा प्राप्त कर लिया जाए। जब इन तीनों में से कोई भी बात पाई गई तो मुजिर (किराए पर देने वाला) उजरत का मालिक हो गया, यह 'शरह तहावी' में है। और जिस तरह पूरा लाभ प्राप्त करने से उजरत वाजिब हो जाती है, उसी तरह उसे प्राप्त करने की क्षमता (कुदरत) मिलने से भी वाजिब होती है, बशर्ते कि इजारा सही हो। उदाहरण के लिए, यदि किसी व्यक्ति ने कोई दुकान या घर किसी निश्चित समय के लिए किराए पर लिया, हालाँकि वह उस समय तक उसमें नहीं रहा बावजूद इसके कि उसमें रहने में कोई रुकावट नहीं थी, तो किराया वाजिब होगा; यह 'मुहीत' में है। और यदि किसी ने मकान (दार) किराए पर दिया और खाली कर के सौंप दिया, लेकिन उसमें से एक कमरा (बैत) नहीं सौंपा और उसे अपने सामान के लिए रखा, या पूरा मकान सौंप दिया फिर एक कमरा उससे वापस ले लिया, तो उजरत में से उस कमरे के हिस्से के बराबर कमी कर दी जाएगी। और इजारा की अवधि तक उन लाभों को प्राप्त करने की क्षमता होना शर्त है जिसके लिए इजारा किया गया है; यह 'खुलासा' में है। और यदि उसने लाभ प्राप्त करने की बिल्कुल क्षमता नहीं पाई या जिस स्थान के लिए अनुबंध था उसके अलावा दूसरी जगह क्षमता पाई, तो याद रखें जहाँ लाभ प्राप्त करने के लिए अनुबंध किया गया है, वहाँ लाभ उठाने (इस्तीफ़ा-ए-मनाफ़े) की क्षमता मिली लेकिन अवधि बीतने के बाद, तो उजरत वाजिब नहीं होगी। उदाहरण के लिए, यदि किसी ने एक दिन के लिए सवारी के लिए टट्टू किराए पर लिया और किराएदार ने उसे अपने घर में बाँध लिया और सवारी नहीं की यहाँ तक कि वह दिन बीत गया; यदि उसने शहर में सवारी करने के लिए किराए पर लिया हो...

معقود علیہ کی قیمت دینی واجب ہوگی اسی طرح ہر کیلی ووزنی چیز جو منقطع ہو جاتی ہے یعنی بازار میں اس کا آنا بند ہو جاتا ہے اگر اجرت قرار دی اور انقطاع سے پہلے دینا اس کی مدت قرار دی تو مثل فلوس کے اس کا بھی حکم ہے یہ محیط میں لکھا ہے۔ اگر کسی غلام کو ایک مہینہ خدمت کے واسطے اپنی باندی کی خدمت کے عوض اجارہ پر لیا تو فاسد ہے کیونکہ جنس خدمت متحد ہے یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر کسی نے تیل اجرت پر دیا اور گدھا اجرت میں لیا تو اختلاف جنس کے باعث جائز ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے فتاویٰ ابواللیث میں ہے کہ کھیتی روندنے کے واسطے باہم بیلوں بیلوں کا معاوضہ کرنا خیر نہیں ہے یعنی حرام ہے کیونکہ ہم جنس منفعتوں کا باہم معاوضہ ہوا پھر اگر ہم جنس منفعتوں کا باہم معاوضہ ہو گیا حتیٰ کہ عقد اجارہ فاسد ٹھہرا اگر اجرت پر دینے والے نے اس سے اپنا نفع بھر پور حاصل کر لیا تو ظاہر الروایہ کے موافق اس پر اجر المثل واجب ہوگا اور اگر ایک غلام خدمت کے واسطے دو شخصوں نے لیا اس نے ایک کی خدمت کی اور دوسرے کی نہ کی تو اس کو کچھ اجرت نہ ملے گا اور ابو الحسن اپنے جامع میں فرمایا کہ اگر ایک غلام دو شخصوں میں مشترک مملوک ہو پھر ایک نے اپنا حصہ دوسرے کو اجارہ پر ایک مہینے کے واسطے اس شرط سے سلائی میں دیا کہ وہ بھی اپنا حصہ میرے ساتھ ایک مہینہ کے واسطے مثلاً انگریزی کے کام میں دے تو یہ امر ایک غلام میں جائز نہیں ہے اور اگر دو غلام ہوں اور دو کام مختلف قرار دے کر اس طور سے اجارہ میں لیا تو جائز ہے کذا فی المحیط

دوسرا باب: اُجرت کب واجب ہوتی ہے اور اس کے متعلق ملک وغیرہ کے بیان میں

اجرت پر دینے والا نفس عقد سے مالک اجرت نہیں ہوتا ہے اور ہمارے نزدیک نفس عقد پر اجرت کا تقسیم کر دینا واجب نہیں ہوتا ہے خواہ عین ہو یا دین ہو یہ کافی میں ہے ایسا ہی امام محمدؒ نے جامع میں لکھا ہے اور عامہ مشائخ کے نزدیک یہی صحیح ہے کذا فی النہایہ پھر واضح ہو کہ اجرت کا استحقاق ان تین باتوں میں کسی بات کے پائے جانے سے ہوتا ہے یا تو تعجیل شرط ہو یا تعجیل کر کے ادا کر دے یا جس منفعت کے واسطے اجارہ لیا ہے وہ بھر پور حاصل کر لے پس جب ان تینوں باتوں میں سے کوئی بات پائی گئی تو مواجر مالک اجرت ہو گیا یہ شرح طحاوی میں ہے اور جس طرح منفعت بھر پور حاصل کر لینے سے اجرت واجب ہو جاتی ہے اسی طرح حاصل کرنے کی قدرت پائے جانے سے بھی واجب ہوتی ہے بشرطیکہ اجارہ صحیح ہو مثلاً اگر کسی شخص نے کوئی دوکان یا گھر کسی مدت معلوم تک کے واسطے کرایہ پر لیا حالانکہ اس میں اس مدت تک نہ رہا باوجودیکہ اس کو رہنے کا کوئی مانع نہ تھا وہ رہ سکتا تھا تو کرایہ واجب ہو گا یہ محیط میں ہے اور اگر کوئی دار کرایہ پر دیا اور خالی کر کے سپرد کر دیا مگر ایک بیت اس میں سے سپرد نہ کیا کہ اس کو اپنے اسباب کے کام میں رکھا یا تمام دار سپرد کر دیا پھر ایک بیت اس کے ہاتھ سے نکال لیا تو اجرت میں سے بقدر حصہ بیت کے کم کر دی جائے گی اور مدت اجارہ تک جن منافع کے واسطے اجارہ لیا ہے اور جس جگہ کی طرف عقد مضاف کیا ہے وہاں ان منافع کے حاصل کرنے کی قدرت پانا شرط ہے یہ خلاصہ میں ہے اور اگر اس نے منافع حاصل کرنے کی بالکل قدرت نہ پائی یا جس کی طرف عقد مضاف ہے اس کے سوا دوسری جگہ حاصل کرنے کی قدرت پائی یاد رکھیں جہاں منافع حاصل کرنے کے واسطے عقد کو مضاف کیا ہے استیفاء منافع کی قدرت پائی مگر مدت گزرنے کے بعد یہ قدرت پائی تو اجرت واجب نہ ہوگی مثلاً اگر کسی شخص نے ایک روز کے واسطے ایک ٹٹو سواری کے لئے کرایہ لیا اور مستاجر نے اس کو اپنے

گھر میں باندھ لیا اور سوار نہ ہوا یہاں تک کہ وہ روز گزر گیا پس اگر اس نے شہر میں سوار ہونے کے لئے کرایہ لیا ہو

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (135) Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing)

...Then the wage/rent shall be mandatory because he has attained the capacity to derive benefit at the place to which the contract is attributed. If a conveyance was hired for traveling outside the city, the rent will not be mandatory as long as he detained it within the city. If he took the pony to that location on that day but did not ride it, the rent will be mandatory. However, if he took the pony outside the city to that location after the day had passed, the rent will not be mandatory; although the capacity to benefit existed at the place to which the contract refers, the specified day has passed, hence the rent did not become mandatory. This is mentioned in 'Al-Zakheera'.

☆ If a tailor has sewn a small portion of a garment in the hirer's (Mustajir's) house, the wage will be mandatory in proportion to that work. ☆

If the hirer said, "Vacate the premises, I will occupy it," but the owner did not open the door, and after the period expired, the hirer claimed he did not reside there; if the hirer could have opened the door without hardship, the rent is mandatory, otherwise not. The lessor (Mojir) does not have the right to argue or dispute by saying, "Why did you not break the lock?" Furthermore, if the rent was agreed to be paid in advance (Mu'ajjal), the lessor may demand it and has the right to withhold the house until it is received. If it is for a fixed term (Mi'adi), he cannot demand it until the term expires. If it is agreed upon in installments, it becomes mandatory as each installment period passes. If the lease (Ijarah) is terminated after the lessor has collected the rent, he should deduct the portion corresponding to the benefit obtained by the hirer and return the remainder. This is in 'Wajeez al-Kardari'. The owner of land or a house has the right to demand rent daily, whereas a washerman, baker, or tailor has the right to demand payment only after completing the work. According to 'Hidaya' and 'Tajreed', if work is done in the hirer's house but not completed, the worker is not entitled to any wage. However, 'Mabsut', 'Sharh Jame al-Sagheer Fakhr al-Islam', and 'Qadi Khan' mention that if a tailor sews a small part of a garment in the hirer's house, a proportional wage is mandatory; this is also in 'Tabyin'. If someone is hired to carry a load to a certain place, and after traveling part of the way, he demands payment for the distance covered, this is permissible and the hirer should pay him that amount. However, the porter shall be compelled to complete the delivery to the agreed-upon destination. Upon completion, he receives the full wage. If a porter is appointed to move a load and demands payment after moving only part of it, the demand is valid according to 'Zahir al-Riwaya', but he shall

be compelled to deliver the remainder before taking the rest of the payment. This is in 'Sharh al-Tahawi'.

If rent is paid in advance to a landlord, it cannot be reclaimed. If specific property is fixed as rent and given as a loan or trust, it is treated like advance payment. In a lease attributed to a future time, stipulating advance payment does not grant immediate ownership of the rent, but ownership is established once the hirer pays. This is in 'Ghayasiya'. In 'Fatawa Ahu', it is written that a person said to another, "Carry this jar of vinegar to the door of Arj and I will pay this wage"; the conditioning of the wage makes it part of the Ijarah. If the person carried it and it turned out to be wine, is the wage mandatory? It is narrated from Imam Abu Yusuf (RA) that it is not. A similar view is narrated from Imam Muhammad (RA), provided the person knew it was wine, otherwise he shall receive the wage. If a piece of land of 'Imam al-Islam' is leased, and the hirer sowed but did not harvest, or the crop was not ripe when he died without having paid rent; do his heirs have a choice? Currently, the 'Urf' (customary practice) is against this.

फतावा आलमगिरी ..... जिल्द 6 (135) किताबुल इजारा (किराया और मजदूरी का अध्याय)

तो उजरत (मजदूरी/किराया) वाजिब होगी क्योंकि जिस स्थान की ओर अनुबंध (कॉन्ट्रैक्ट) संदर्भित है, वहां लाभ प्राप्त करने की शक्ति उसने पा ली है। और अगर शहर से बाहर सवारी के लिए किराया लिया था, तो उजरत वाजिब न होगी जब तक उसने उसे शहर में रोक रखा हो। और अगर टट्टू (सवारी) को उस दिन उसी स्थान पर ले गया और सवार न हुआ, तो उजरत वाजिब होगी। और अगर वह दिन बीत जाने के बाद टट्टू को शहर के बाहर उस स्थान पर ले गया, तो उजरत वाजिब न होगी, हालांकि जिस स्थान की ओर अनुबंध संदर्भित है वहां लाभ प्राप्त करने की शक्ति पाई गई, लेकिन चूंकि वह दिन बीत गया है इसलिए उजरत वाजिब नहीं हुई। यह 'ज़खीरा' में है।

☆ अगर मुस्ताजिर (किरायेदार/काम देने वाला) के घर में दर्जी ने थोड़ा सा कपड़ा सी दिया, तो उसके हिसाब से उजरत वाजिब होगी। ☆

अगर मुस्ताजिर ने कहा कि तू मंजिल (मकान) छोड़ दे, मैं इसमें रहूंगा, लेकिन उसने दरवाजा खोल नहीं दिया था, फिर समय बीत जाने के बाद मुस्ताजिर ने कहा कि मैं इसमें नहीं रहा; तो अगर मुस्ताजिर बिना किसी कठिनाई के उसका दरवाजा खोल सकता था, तो उस पर उजरत वाजिब होगी अन्यथा नहीं। और मोजिर (मकान मालिक) को यह तर्क देने या झगड़ा करने का अधिकार नहीं है कि तूने ताला क्यों नहीं तोड़ दिया। फिर यह स्पष्ट हो कि अगर उजरत अग्रिम (advance) तय हुई हो, तो वह उसकी मांग कर सकता है और इसे प्राप्त करने के लिए घर को रोक रखना जायज है। और अगर यह मियादी (fixed term) है, तो मियाद खत्म होने तक मांग नहीं कर सकता। और अगर किस्तों में तय हुई है, तो जब एक किस्त बीत जाए तो वह वाजिब हो जाएगी। यानी यह किस्त वाजिब होगी। और अगर मोजिर द्वारा उजरत वसूल लेने के बाद इजारा (अनुबंध) टूट गया, तो मुस्ताजिर ने जितना लाभ प्राप्त किया है, उतनी उजरत काटकर बाकी मुस्ताजिर को वापस कर दे। यह 'वजीज़ करदरी' में है। भूमि और घर के मालिक को हर रोज अपना किराया मांगने का अधिकार है, और धोबी, नानबाई और दर्जी को काम पूरा होने के बाद उजरत मांगने का अधिकार होगा। और अगर उसने मुस्ताजिर के घर में काम किया लेकिन काम पूरा नहीं हुआ, तो 'हिदाया' और 'तज्रीद' के अनुसार वह किसी उजरत का हकदार न होगा। 'मब्सूत', 'शराह जामे सगीर' और 'काजी खान' में उल्लेख है कि अगर मुस्ताजिर के घर में दर्जी ने थोड़ा कपड़ा सी दिया तो उसके हिसाब से उजरत वाजिब होगी, यह 'तब्बीन' में है। अगर किसी को मजदूर किया कि फलां जगह तक यह बोझ ले चले, और जब वह कुछ रास्ता तय कर लिया तो उसने उजरत मांगी कि जितनी दूर लाया है उतनी उजरत दे दे, तो यह हो

सकता है और मुस्ताजिर को उतनी उजरत देनी चाहिए। लेकिन मजदूर को मजबूर किया जाएगा कि जहां तक पहुँचाने की उसने शर्त की है, वहां तक पहुँचाए। और जब वहां तक पहुँचा दिया तो पूरी उजरत प्राप्त करेगा। और अगर एक जगह से बोझ उठाकर दूसरी जगह पहुँचाने के लिए मजदूर तय किया और उसने थोड़ा सा बोझ पहुँचाकर उतनी उजरत मांगी, तो 'जाहिर अल-रिवाया' के अनुसार मांग जायज है, लेकिन उसे मजबूर किया जाएगा कि बाकी बोझ भी पहुँचाकर बाकी उजरत ले ले। यह 'शराह तहावी' में है।

अगर मकान मालिक को अग्रिम उजरत दे दी तो वह उसे वापस नहीं कर सकता। और अगर उजरत में कोई वस्तु तय हुई है और उसे मकान मालिक को अमानत या उधार के तौर पर दिया गया तो वह अग्रिम भुगतान के समान ही है। जो इजारा भविष्य के समय से संबंधित हो, उसमें अग्रिम की शर्त लगाने से उजरत का मालिकाना हक नहीं मिलता, लेकिन मुस्ताजिर के भुगतान करने पर मालिक बन जाता है। यह 'गयासिया' में है। 'फतावा आहू' में लिखा है कि एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा कि यह सिरके का घड़ा 'अरज' के दरवाजे तक उठा ले चल और मैं यह मजदूरी दूंगा, यानी मजदूरी का शर्त के बदले होना इजारा में शामिल है। फिर वह व्यक्ति उसे उठा लाया और देखा तो वह शराब निकली; तो क्या उजरत वाजिब होगी? इमाम अबू यूसुफ (रह.) से रिवायत है कि नहीं। इमाम मोहम्मद (रह.) से भी ऐसा ही वर्णित है, बशर्ते उसे उसके शराब होने का पता हो, अन्यथा उसे उजरत मिलेगी। इमाम इस्लाम की एक जमीन किराये पर है, मुस्ताजिर ने उसे बोया और काटा नहीं या फसल पकी नहीं थी और उसने उजरत कुछ नहीं ली थी कि वह मर गया; तो क्या उसके वारिसों को अधिकार है? वर्तमान में 'उर्फ (प्रथा) इसके विरुद्ध है।

تو اجرت واجب ہوگی کیونکہ جس مقام کی طرف عقد مضاف ہے وہاں منفعت حاصل کرنے کی قدرت اس نے پائی ہے اور اگر شہر سے باہر سواری کے واسطے کرایہ لیا تھا تو اجرت واجب نہ ہو گی جبکہ اس نے شہر میں روک رکھا ہو اور اگر ٹو کو اس روز اسی مقام پر لے گیا اور سوار نہ ہوا تو اجرت واجب ہو گی اور اگر وہ دن گزر جانے کے بعد ٹو کو شہر کے باہر اس مقام پر لے گیا تو اجرت واجب نہ ہو گی اگرچہ جس مقام کی طرف عقد مضاف ہے وہاں منفعت حاصل کرنے کی قدرت پائی لیکن چونکہ وہ روز گزر گیا ہے اس واسطے اجرت واجب نہ ہوئی یہ ذخیرہ میں ہے۔

☆ اگر مستاجر کے گھر میں درزی نے تھوڑا سا کپڑا سی دیا تو اس کے حساب سے اجرت واجب ہو گی ☆

اگر مستاجر نے کہا کہ تو منزل چھوڑ دے میں اس میں رہوں گا لیکن اس نے دروازہ کھول نہیں دیا تھا پھر مدت گزر جانے کے بعد مستاجر نے کہا کہ میں اس میں نہیں رہا پس اگر بلا مشقت کے مستاجر اس کا دروازہ کھول سکتا تھا تو اس پر اجرت واجب ہو گی ورنہ نہیں اور موجر کو اس طرح حجت لانے اور جھگڑا کرنے کا اختیار نہیں ہے کہ تو نے غلق کو کیوں نہ توڑ ڈالا پھر واضح ہو کہ اگر اجرت معجل ٹھہری ہو تو اس کا مطالبہ کرے اور جائز ہے کہ اس کے حاصل کر لینے کے لئے گھر کو روک رکھے اور اگر میعادی ہے تو مطالبہ نہیں کر سکتا ہے جب تک میعاد نہ گزرے اور اگر قسط وار ٹھہری ہے تو جب ایک قسط گزرے تو واجب ہو جائے گی یعنی یہ قسط واجب ہو گی اور اگر موجر کے اجرت وصول کر لینے کے بعد اجارہ ٹوٹ گیا تو جس قدر منفعت

مستاجر نے حاصل کی ہے اس قدر اجرت میں سے کاٹ کر باقی مستاجر کو واپس کر دے یہ وجیز کردری میں ہے زمین اور دار کے مالک کو ہر روز اپنے کرایہ طلب کرنے کا اختیار ہے اور دھوبی و نانبائی اور درزی کو کام سے فارغ ہونے کے بعد مطالبہ اجرت کا اختیار ہو گا اور اگر اس نے مستاجر کے گھر میں کام کیا حالانکہ کام سے فارغ نہ ہوا تو موافق تحریر صاحب ہدایہ و تجرید کے کچھ اجرت کا مستحق نہ ہو گا اور مبسوط و شرح جامع صغیر فخر الاسلام و قاضی خان میں مذکور ہے کہ اگر مستاجر کے گھر میں درزی نے تھوڑا سا کپڑا سی دیا تو اس کے حساب سے اجرت واجب ہو گی یہ تبیین میں ہے اگر کسی کو مزدور کیا کہ فلاں موضع تک یہ بوجھ اٹھا لے چلے پس جب وہ کچھ راستہ طے کر گیا تو اس نے اجرت طلب کی کہ جس قدر دور لایا ہے اس قدر کی اجرت دے دے تو ہو سکتا ہے اور مستاجر کو اس قدر اجرت دے دینا چاہئے لیکن حمال پر جبر کیا جائے گا کہ جہاں تک پہنچا دینے کی اس نے شرط کی ہے وہاں تک پہنچا دے اور جب وہاں تک پہنچا دیا تو پوری اجرت حاصل کرے گا اور اگر ایک جگہ سے بوجھ اٹھا کر دوسری جگہ پہنچا دینے کے واسطے حمال مقرر کیا اس نے تھوڑا سا بوجھ پہنچا کر اس قدر کی اجرت طلب کی تو ظاہر الروایہ کے موافق مطالبہ روا ہے لیکن اس پر جبر کیا جائے گا کہ باقی بوجھ بھی پہنچا کر باقی اجرت لے لے یہ شرح طحاوی میں ہے۔

اگر مالک مکان کو تعجیل کر کے اجرت دے دی تو واپس نہیں کر سکتا ہے اور اگر اجرت میں مال عین ٹھہرا ہے اس کو مالک مکان کو عاریت یا ودیعت کے طور سے دیا تو مثل تعجیل کے ہے اور جو اجارہ ایسا ہو کہ زمانہ مستقبل کی جانب مضاف ہے اس میں تعجیل کی شرط لگانے سے اجرت کا مالک نہیں ہوتا ہے اور تعجیل کر کے مستاجر کے ادا کر دینے سے مالک ہو جاتا ہے یہ غیاثیہ میں ہے فتاویٰ آہو میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ یہ سرکہ کا گھڑا اور دروازہ عرج تک اٹھا لے چل اور یہ مزدوری دوں گا یعنی مزدوری کا شرط عوض ہونا اجارہ میں

داخل ہے پھر وہ شخص اٹھا لایا اور دیکھا تو شراب نکلی پس آیا اجرت واجب ہو گی تو امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ نہیں اور ایسا ہی امام محمدؒ سے مروی ہے بشرطیکہ اس کو شراب ہونا معلوم ہو ورنہ اس کو اجرت ملے گی ایک امام اسلام کی زمین کرایہ پر ہے مستاجر نے اس کو بویا اور کاٹا نہیں یا کھیتی پختہ نہیں ہوئی اور اس نے اجرت کچھ نہیں لی تھی کہ وہ مر گیا پس آیا اس کے وارثوں کو اختیار ہے فی الحال عرف اس کے خلاف ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 | 136 | Kitab al-Ijarah (The Book of Leasing)

Whatever has become due for them should be requested from the trustee (mutawalli). The Sheikh issued a fatwa stating "no"; this is written in *Tatar Khaniyah*. If jewelry is rented for ten days to adorn a bride and possession is taken, but the bride does not wear it and the period passes, it is stated that the rent (*ujrat*) has become due. This is found in *Muheet al-Sarakhsi*. In *Nawadir Hisham*, it is narrated from Imam Muhammad (RA) that a man rented a litter (*mahmal*) for riding to Mecca, then left it with his family and did not ride it; he will not owe any rent because, despite having the opportunity to derive benefit, he did not do so. However, if any damage occurs to the litter, he shall be liable (*zamin*). Similarly, if a shirt is rented to be worn to Mecca, the same ruling applies. Likewise, if a litter is rented for a month for the purpose of riding to Mecca, the same ruling applies. This is in *Al-Dhakhirah*.

If, by wearing the garment at home, it suffered the same degree of wear and tear as it would have at the intended destination, or less, then the ruling shall be according to the opinion of Faqih Abu al-Layth (RA). ☆

In an irregular lease (*ijarah fasidah*), the actual attainment of full benefit is a condition for rent becoming due. Even if the benefit is actually utilized, rent is only due if delivery from the lessor (*mu'jir*) to the lessee (*musta'jir*) has occurred. If the lessor did not hand over the item to the lessee, no rent is due. An example of this is mentioned by Imam Muhammad (RA) in *Al-Jami'*: a man bought a slave but had not yet taken possession when the seller (*ba'i*) leased him out for a month; the lease is void (*batil*). If the seller used the slave's services under the lease, no rent is due. This is in *Al-Muheet*. Sheikh Ali bin Ahmad (RA) was asked about a man who bought a tree planted in the ground and left it there for five years, during which time the tree grew larger. When he wanted to uproot it, the landowner demanded rent for that period. The Sheikh ruled that the landowner is not entitled to rent for that period. This is in *Tatar Khaniyah*. A man rented a shirt to wear to a certain place, but instead wore it at home and did not travel; Faqih Abu Bakr Balkhi (RA) ruled that rent is not due as he violated the contract and is liable for the item. However, Faqih Abu al-Layth (RA) opined that rent is due and he should not be considered a violator, for rent is paid for the act of wearing, not the journey. Qazi Fakhruddin (RA) stated that if wearing it at home caused the same or less damage than wearing it at the destination, the ruling follows Faqih Abu al-Layth; otherwise, it follows Faqih Abu Bakr. This is in *Al-Kubra*. Regarding a washerman (dhobi): if he denied having the garment and later admitted

it, he receives pay if he washed it before the denial. If he washed it after the denial, he receives no pay. This is in *Khazana al-Muftiin*.

In the case of a dyer (*rangrez*) instead of a washerman: if he dyed it before denial, he receives the agreed wage. If after denial, the owner has the choice to take the garment and pay for the value added by the dye, or leave it with the dyer and claim the value of the original white cloth. In the case of a weaver (*julaha*): if he wove the yarn before denial, he receives the set wage. If after denial, the cloth belongs to the weaver, who must then provide the lessee with yarn equivalent to what was used. This is in *Al-Khulasah*. If someone rents a pony and the lessee misappropriates it, he is liable for damages. Upon denial [of possession], he becomes liable (*zamin*).

कि उनके लिए जो कुछ वाजिब हुआ है, उसे मुतवल्ली (ट्रस्टी) से मांगें, तो शेख ने फतवा दिया कि नहीं, यह तातार खानिया में लिखा है। अगर गहने दस दिनों के लिए दुल्हन को सजाने के लिए किराए पर लिए गए और उन पर कब्जा कर लिया गया, और दुल्हन को नहीं पहनाया गया और अवधि बीत गई, तो फरमाया कि किराया (उजरत) वाजिब हो गया। यह मुहीत-ए-सरखसी में है। नवाजिर-ए-हिशाम में इमाम मुहम्मद (रह.) से रिवायत है कि एक व्यक्ति ने मक्का तक सवारी के लिए एक महमल (पालकी) किराए पर ली, फिर उसे अपने परिवार के पास छोड़ दिया और स्वयं सवारी नहीं की, तो उसे कोई किराया नहीं देना होगा क्योंकि उसने लाभ प्राप्त करने के अवसर के बावजूद लाभ प्राप्त नहीं किया। लेकिन अगर महमल को कोई नुकसान होता है, तो वह व्यक्ति उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा। इसी तरह, अगर मक्का तक पहनने के लिए कोई कमीज किराए पर ली गई, तो भी यही नियम है। इसी तरह, अगर एक महीने के लिए मक्का तक सवारी के लिए महमल किराए पर ली गई, तो इस स्थिति में भी यही नियम है। यह ज़खिरा में है।

यदि घर में पहनने से कपड़े को वैसा ही नुकसान हुआ जैसा गंतव्य स्थान पर पहनने से होता, या उससे कम नुकसान हुआ, तो फकीह अबू अल-लैथ (रह.) के कथन के अनुसार निर्णय दिया जाएगा। ☆

'इजारा फासिदा' (दोषपूर्ण पट्टा) में किराया वाजिब होने के लिए वास्तव में पूर्ण लाभ प्राप्त करना एक शर्त है। यदि लाभ का वास्तव में उपयोग किया जाता है, तो किराया केवल तभी वाजिब होगा जब मुजिर (पट्टादाता) द्वारा मुस्ताजिर (पट्टेदार) को वस्तु सौंप दी गई हो। यदि मुजिर ने वस्तु मुस्ताजिर को नहीं सौंपी है, तो किराया वाजिब नहीं होगा। इसकी मिसाल वही है जो 'जामी' में इमाम मुहम्मद (रह.) ने जिक्र फरमाई कि एक व्यक्ति ने एक गुलाम खरीदा और अभी उस पर कब्जा नहीं किया था कि विक्रेता (बाइ) ने उसे एक महीने के लिए किराए पर दे दिया, तो इजारा बातिल (अमान्य) है। और यदि विक्रेता ने किराए की शर्तों के तहत उससे काम लिया, तो किराया वाजिब नहीं होगा। यह मुहीत में है। शेख अली बिन अहमद (रह.) से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने जमीन में लगा हुआ एक पेड़ खरीदा और उसे पांच साल तक वहीं छोड़ दिया, इस दौरान पेड़ पहले से बड़ा हो गया। फिर उसने उसे उखाड़ना चाहा, तो जमीन के मालिक ने उस अवधि का किराया मांगा। शेख ने फरमाया कि उसे उस अवधि का किराया नहीं मिल सकता। यह तातार खानिया में है। एक व्यक्ति ने एक कमीज किराए पर ली ताकि वह उसे पहनकर किसी स्थान विशेष तक जाए, फिर उसने वह कमीज अपने घर पर पहनी

और वहां नहीं गया, तो फकीह अबू बकर बल्खी (रह.) ने फरमाया कि उस पर किराया वाजिब नहीं होगा क्योंकि उसने अनुबंध का उल्लंघन किया है और वह उत्तरदायी है। लेकिन फकीह अबू अल-लैथ (रह.) ने फरमाया कि मेरे अनुसार उस पर किराया वाजिब होगा और उसे उल्लंघनकर्ता नहीं माना जाएगा, क्योंकि किराया पहनने के लिए है न कि यात्रा के लिए। काज़ी फखरुद्दीन (रह.) ने फरमाया कि यदि घर में पहनने से कपड़े को वैसा ही नुकसान हुआ जैसा गंतव्य स्थान पर पहनने से होता, या कम नुकसान हुआ, तो फकीह अबू अल-लैथ (रह.) के कथन के अनुसार निर्णय होगा, अन्यथा फकीह अबू बकर (रह.) के कथन के अनुसार। यह 'कुबरा' में है। धोबी के मामले में, यदि उसने इनकार किया कि उसके पास कपड़ा है, फिर स्वीकार किया, और इनकार से पहले उसने उसे धो लिया था, तो उसे किराया मिलेगा। यदि इनकार के बाद धोया, तो किराया नहीं मिलेगा। यह 'खज़ाना अल-मुफ्तीन' में है।

यदि धोबी के बजाय रंगरेज (रंगाई करने वाला) हो और उसने इनकार से पहले रंगा हो, तो तयशुदा किराया मिलेगा। यदि इनकार के बाद रंगा हो, तो कपड़े के मालिक को अधिकार होगा कि वह चाहे तो कपड़ा ले ले और रंग के कारण बढ़ी हुई कीमत दे दे, या कपड़ा रंगरेज के पास ही छोड़ दे और उससे अपने सफेद कपड़े की कीमत ले ले। यदि जुलाहा हो और उसने इनकार से पहले सूत का कपड़ा बुना हो, तो उसे निर्धारित मजदूरी मिलेगी। यदि इनकार के बाद बुना हो, तो वह कपड़ा जुलाहे का होगा और जुलाहे को मुस्ताजिर को उसके सूत जैसा सूत देना होगा। यह 'खुलासा' में है। यदि किसी ने टट्टू किराए पर लिया और मुस्ताजिर ने उसका गबन (हड़प) कर लिया, तो वह क्षति का उत्तरदायी होगा। इनकार करने पर वह ज़ामिन (उत्तरदायी) हो जाएगा।

کہ جس قدر ان کے واسطے واجب ہوا ہے اس کو متولی سے طلب کریں تو شیخ نے فتویٰ دیا ہے کہ نہیں یہ تاتار خانیہ میں لکھا ہے اگر زیور دس روز تک عروس کو آراستہ کرنے کے واسطے کرایہ پر لیا اور قبضہ کر لیا اور عروس کو نہ پہنایا اور مدت گزر گئی تو فرمایا کہ اجرت واجب ہو گئی یہ محیط سرخسی میں ہے اور نوادر ہشام میں امام محمدؒ سے روایت ہے کہ ایک شخص نے ایک محمل مکہ تک سوار ہونے کے واسطے کرایہ پر لی پھر اس کو اپنے اہل و عیال میں چھوڑ گیا اور سوار نہ ہوا تو اس کو کچھ اجرت نہ ملے گی کیونکہ اس نے منفعت حاصل کرنے کی جگہ منفعت حاصل کرنے کا قابو نہیں پایا اور اگر محمل کو کچھ نقصان پہنچے تو وہ شخص ضامن ہو گا اسی طرح اگر کوئی قمیض مکہ تک پہننے کے واسطے کرایہ پر لی تو بھی یہی حکم ہے اسی طرح اگر ایک مہینہ کے واسطے کوئی محمل مکہ تک سوار ہو جانے کے لئے کرایہ پر لی تو بھی اس صورت میں یہی حکم ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر اپنے گھر میں پہننے سے کپڑے کو ویسا ہی ضرر ہوا جیسا اس مقام کے پہننے میں ہوتا یا اس سے کم ضرر ہوا تو مثلِ قول فقیہ ابو اللیثؒ کے حکم دیا جائے گا ☆

اجارہ فاسدہ میں اجرت واجب ہونے کے واسطے حقیقۃً منفعت بھرپور حاصل کر لینا شرط ہے اور اگر حقیقۃً منفعت کا استیفاء پایا جائے تو بھی جب ہی اجرت واجب ہو گی کہ جب موجر کی طرف سے مستاجر کو سپرد کر دینا بھی پایا جائے اور اگر موجر نے وہ شے مستاجر کو سپرد نہ کی ہو تو اجرت واجب نہ ہو گی اور اس کی مثال وہ ہی جو جامع میں امام محمدؒ نے ذکر فرمائی کہ ایک شخص نے ایک غلام خریدا اور ہنوز اس پر قبضہ نہ کیا تھا کہ بائع کو ایک مہینہ کے واسطے

اجارہ پر دے دیا تو اجارہ باطل ہے اور اگر بائع نے بحکمِ اجارہ اس سے کام لیا تو اجرت واجب نہ ہو گی یہ محیط میں ہے اور شیخ علی بن احمدؒ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے ایک درخت زمین میں لگا ہوا خریدا اور اس کو پانچ برس تک اپنی جگہ پر چھوڑ دیا اور اس عرصہ میں وہ درخت پہلے کی بہ نسبت بڑھ گیا پھر اس کو اپنی جگہ سے اکھاڑنا چاہا پس زمین کے مالک نے کہا کہ مجھے اس مدت تک کا کرایہ دے تو شیخ نے فرمایا کہ اس کو اس مدت تک کا کرایہ نہیں مل سکتا ہے یہ تاتار خانیہ میں ہے۔ ایک شخص نے ایک قمیض کرایہ پر لی تاکہ اس کو پہنے اور فلاں مقام تک جائے پھر اس نے وہ قمیض اپنے گھر میں پہنی اور وہاں نہ گیا تو فقیہ ابوبکر بلخیؒ نے فرمایا کہ اس پر کرایہ واجب نہ ہو گا کیونکہ وہ عقد میں مخالفت کرنے والا اور ضامن ہے اور فقیہ ابواللیثؒ نے فرمایا کہ میرے نزدیک اس پر اجرت واجب ہو گی اور وہ مخالف نہ ٹھہرایا جائے گا کیونکہ پہننے کے مقابل اجرت ہے نہ جانے کے مقابل اور قاضی فخرالدینؒ نے فرمایا کہ اگر اپنے گھر میں پہننے سے کپڑے کو ویسا ہی ضرر ہوا جیسا اس مقام کے پہننے میں ہوتا یا اس سے کم ضرر ہوا تو مثلِ قول فقیہ ابو اللیثؒ کے حکم دیا جائے گا ورنہ مثل قول فقیہ ابوبکرؒ کے حکم ہو گا یہ کبریٰ میں ہے دھوبی میں ہے اگر انکار کیا کہ اس شخص کا کپڑا میرے پاس نہیں ہے پھر اقرار کیا کہ ہاں ہے اور انکار سے پہلے اس کو دھو چکا تھا تو اس کو اجرت ملے گی اور اگر بعد انکار کے دھویا تو اجرت نہ ملے گی یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

اگر بجائے دھوبی کے اس مسئلہ میں رنگریز ہو اور اس نے انکار سے پہلے رنگا ہو تو جو اجرت ٹھہری ہے وہ ملے گی اور اگر اس نے انکار کے بعد رنگا ہو تو کپڑے کے مالک کو اختیار ہو گا کہ چاہے کپڑا لے اور جس قدر اس میں رنگ کی وجہ سے زیادتی ہوئی ہے اس قدر دے دے یا کپڑے کو رنگریز کے پاس چھوڑ دے اور اپنے سپید کپڑے کی قیمت بدون رنگ کے اس سے لے لے اور اگر ایسی صورت میں جولاہا ہو اور اس نے انکار سے پہلے سوت کا کپڑا بنا ہو تو اجرت

مقررہ اس کو ملے گی اور اگر بعد انکار کے بنا ہو تو وہ کپڑا جولاہا کا ہو گا اور جولاہا پر مستاجر کو اس کے سوت کے مثل سوت دینا واجب ہو گا یہ خلاصہ میں ہے اگر کسی نے ایک ٹٹو کرایہ کیا اور آدمی [ناخواندہ] بلکہ مستاجر نے غصب کر لی تو ضامن ہو گیا۔ ۲ تو انکار سے ضامن ہو گیا۔

If a person denies the contract of hire while on a journey, Imam Abu Yusuf stated that wages (ajrat) shall be due for the distance traveled prior to the denial; that is, for the portion where no denial occurred. No wages shall be due after the denial. However, Imam Muhammad stated that the obligation for wages shall not be waived because the lessor (mojir) does not have the authority to leave the lessee stranded mid-way; thus, the hired property remains with the lessee (mustajir) under the terms of the hire. This is mentioned in 'Muhit Sarakhsi'. For instance, if a slave was hired for one year and possession was taken, and after six months the hire was denied, or a claim was made that the slave belonged to the hirer, and on the day of denial the slave's value was 2,000, then a year passed and the value dropped to 1,000 dirhams, and finally, the slave died in the lessee's possession when his value was 1,000. Hisham narrated from Imam Muhammad that wages are due for the period, and after the year, compensation (daman) for the slave's value is also due. Hisham asked Imam Muhammad how both wages and compensation could be combined. Imam Muhammad replied that they do not combine simultaneously. Hisham explained that the wages became mandatory due to the use of labor for one year, while the compensation became due for withholding the slave after the year had expired, as it was mandatory to return him to the owner. Since the causes and the timings for both obligations are distinct, they are not technically combined. According to Imam Abu Yusuf, wages should be due before the denial and waived after it; this is in 'Muhit'. Regarding workers whose labor leaves no physical effect on the object itself, such as porters (hammal) or boatmen (mallah), there is a consensus (ijma) that they do not have the right to withhold the property as a lien for their wages; this is in 'Zakheera'.

A worker whose labor leaves a physical effect may withhold the object, provided no specific time limit was set for the payment of wages. Weavers, barbers, wood-cutters, and anyone whose labor transforms a specific object into something else (to the extent that if an usurper performed such an act, the original ownership would be deemed lost) have the right of lien for their wages. This applies if the craftsman worked in his own shop; if he worked in the employer's home, he has no right to withhold the property; this is in 'Wajeez Kardi'. If a launderer starching clothes leaves a visible effect, he may withhold them. If no effect is visible, there is a difference of opinion, but the most correct view is that he has the right to withhold them in any case; this is in 'Nihaya'. Anyone who has a right of lien and exercises it, and the object is destroyed in their possession, loses their claim to wages; this is according to Imam

Azam (Abu Hanifa), as stated in 'Sharh al-Tahawi'. If the object is destroyed in the employee's possession without it being withheld for wages or work, then if the labor had left an effect (like a tailor or dyer), the wages are waived; if it had no effect (like a porter), the wages are not waived; this is written in 'Muhit'.

A weaver wove cloth for someone, then the owner grabbed the cloth to take it, but the weaver refused to release it until he was paid his wages. In the ensuing struggle, the cloth was torn by the owner's hand. In this case, the weaver is not liable for compensation.

A person who does not have the right of lien, if he withholds an object given to him for work and it is destroyed, shall be liable for compensation like an usurper (ghasib). The owner shall have the option to claim the value of the finished product and pay the wages...

(The scenario continues on the next page).

दूरी तय करने के दौरान यदि रास्ते में किराए पर लेने से इनकार किया गया, तो इमाम अबू यूसुफ ने कहा कि इनकार से पहले की दूरी के लिए किराया वाजिब (देय) होगा, यानी उस दूरी तक जहाँ तक इनकार नहीं किया गया था। इनकार के बाद किराया वाजिब नहीं होगा। इमाम मुहम्मद ने कहा कि किराया उसके जिम्मे से खत्म नहीं होगा क्योंकि किराए पर देने वाले (मोजिर) को यह अधिकार नहीं है कि वह आधे रास्ते में सामान या सवारी खाली कराए, इसलिए वह किराएदार (मुस्ताजिर) के पास ही किराए के हुक्म के तहत रहेगा। यह 'मुहीत सरख़सी' में वर्णित है। यदि एक साल के लिए एक गुलाम किराए पर लिया गया और उस पर कब्ज़ा कर लिया गया, फिर छह महीने बीतने पर गुलाम के किराए के अनुबंध से इनकार किया गया, बल्कि यह दावा किया गया कि यह गुलाम तुम्हारा है, और इनकार के दिन गुलाम की कीमत दो हजार थी, फिर साल गुजर गया और उसकी कीमत एक हजार दिरहम रह गई, फिर वह गुलाम किराएदार के पास मर गया, जबकि उसकी कीमत एक हजार ही थी। हिशाम ने इमाम मुहम्मद से रिवायत की है कि इस पर किराया वाजिब होगा और साल बीतने के बाद उस पर गुलाम की कीमत का हर्जाना (ज़मान) वाजिब होगा। हिशाम कहते हैं कि मैंने इमाम मुहम्मद से पूछा कि किराया और हर्जाना दोनों एक साथ कैसे लागू हुए? इमाम मुहम्मद ने कहा कि दोनों एक साथ जमा नहीं होते। हिशाम ने इसकी व्याख्या इस तरह की है कि किराया एक साल तक काम लेने के कारण अनिवार्य हुआ, और हर्जाना साल बीतने के बाद उसे अपने पास रखने के कारण वाजिब हुआ, क्योंकि साल बीतने पर गुलाम को उसके मालिक को वापस करना अनिवार्य था, और जब वापस नहीं किया तो हर्जाना वाजिब हुआ। इस प्रकार, दोनों के वाजिब होने का कारण अलग-अलग है और समय भी अलग है। इमाम अबू यूसुफ के विचारानुसार, इनकार से पहले किराया वाजिब होना चाहिए और इनकार के बाद खत्म होना चाहिए; यह 'मुहीत' में है। और जिस कार्यकर्ता के काम का कोई प्रत्यक्ष प्रभाव वस्तु (माल-ए-ऐन) में स्थापित न हो, जैसे कि कुली (हम्माल) और मल्लाह (नाविक) आदि, उन्हें सर्वसम्मति से अपनी मजदूरी के लिए वस्तु को अपने पास रोक रखने का अधिकार नहीं है; यह 'ज़खीरा' में है।

जिसके काम का प्रभाव वस्तु पर बना रहे, वह उसे रोक सकता है, लेकिन यदि मजदूरी के भुगतान के लिए कोई समय सीमा तय हो, तो नहीं रोक सकता। जुलाहा, नाई, लकड़ी चीरने वाला और हर वह व्यक्ति जिसके काम से वह विशिष्ट वस्तु बदल कर दूसरी वस्तु बन जाए (जैसे कपड़े से कमीज), वह अपनी मजदूरी के लिए उसे रोक सकता है। यह सब उस स्थिति में है जब कारीगर ने अपनी दुकान में

काम किया हो; यदि किराएदार के घर में काम किया हो, तो नहीं रोक सकता; यह 'वजीज़ करदी' में है। यदि कपड़े साफ करने वाले ने कपड़े पर काम किया और कलफ (نشاستہ) आदि के उपयोग से उसमें कोई प्रभाव दिखाई दिया, तो वह रोक सकता है। यदि काम का कोई प्रभाव न दिखे, तो इस पर मतभेद है, और सही बात यह है कि उसे हर स्थिति में उसे रोकने का अधिकार है; यह 'निहाया' में है। जिस व्यक्ति को वस्तु रोकने का कानूनी अधिकार है और उसने उसे रोका, और वह चीज़ उसके पास नष्ट हो गई, तो उसे मजदूरी भी नहीं मिलेगी; यह इमाम-ए-आज़म के अनुसार है। यदि वस्तु बिना किसी विशेष काम के और बिना मजदूरी के लिए रोके ही नष्ट हो गई, तो यदि काम का प्रभाव वस्तु में हो (जैसे दर्जी, रंगरेज), तो मजदूरी खत्म हो जाएगी, और यदि प्रभाव न हो (जैसे कुली), तो मजदूरी खत्म नहीं होगी; यह 'मुहीत' में लिखा है।

एक जुलाहे ने एक व्यक्ति का कपड़ा बुन दिया, फिर मालिक ने उसे लेने के लिए कपड़ा पकड़ लिया और जुलाहे ने अपनी मजदूरी के लिए देने से इनकार किया। इस खींचातानी में मालिक के हाथ से कपड़ा फट गया, तो जुलाहे पर कोई हर्जाना (ज़मान) नहीं होगा।

जिस व्यक्ति को वस्तु रोकने का अधिकार नहीं है, यदि उसने वह चीज़ रोक रखी जो उसे बनाने के लिए दी गई थी और वह नष्ट हो गई, तो वह एक लुटेरे (गासिब) की तरह हर्जाना देगा। मालिक को अधिकार होगा कि वह चाहे तो बनी हुई तैयार चीज़ के हिसाब से कीमत ले और उसे मजदूरी...

(इसका विवरण अगले पृष्ठ पर है)।

دور چل کر راہ میں کرایہ پر لینے سے انکار کیا تو امام ابو یوسف نے فرمایا کہ قبل انکار کے اس پر اجرت واجب ہوگی یعنی اس قدر مسافت کی جہاں تک انکار نہیں کیا ہے اجرت واجب ہوگی اور بعد انکار کے واجب نہ ہوگی اور امام محمد نے فرمایا کہ اجرت اس کے ذمہ سے ساقط نہ ہوگی کیونکہ موجر کو یہ اختیار نہیں ہے کہ بیچ راہ میں اس سے ٹو لٹ پٹ کرے پس مستاجر ہی کے پاس بحکم اجارہ رہے گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر ایک سال کے واسطے ایک غلام اجارہ لیا اور اس پر قبضہ کر لیا پھر جب چھ مہینہ گزرے تو غلام کے اجارہ لینے سے انکار کیا بلکہ دعویٰ کیا کہ یہ غلام تیرا اور انکار کے روز غلام کی قیمت دو ہزار تھی پھر سال گزر گیا اور اس کی قیمت ایک ہزار درہم رہ گئی پھر وہ غلام مستاجر کے پاس مر گیا حالانکہ اس کی قیمت ایک ہی ہزار تھی تو ہشام نے امام محمد سے روایت کی ہے اس پر اجرت واجب ہوگی اور بعد سال کے اس پر غلام کی قیمت کی ضمان واجب ہوگی پس ہشام کہتے ہیں کہ میں نے امام محمد سے سوال کیا کہ اجرت اور ضمان دونوں کیوں کر جمع ہو گئیں تو امام محمد نے فرمایا کہ دونوں جمع نہیں ہوتی ہیں اور ہشام نے اس کی تفسیر یوں بیان کی ہے کہ اجرت تو اس کی ایک سال تک کام لینے کی وجہ سے لازم آئی اور ضمان سال گزرنے کے بعد رکھنے سے واجب ہوئی کیونکہ سال گزرنے پر اس کو لازم تھا کہ غلام اس کے مالک کو واپس کر دے اور جب واپس نہ کیا تو ضمان واجب ہوئی پس دونوں کے واجب ہونے کا باعث جدا جدا ہے اور زمانہ بھی مختلف ہے پس اجرت اور ضمان دونوں کہاں جمع ہوتی ہیں اور امام ابو یوسف کے قول پر انکار سے پہلے اس پر اجرت واجب ہونی چاہئے اور بعد انکار کے ساقط ہونی چاہئے یہ محیط میں ہے اور جس کام کرنے والے کے

کام کا کچھ اثر مالِ عین میں قائم نہ ہوتا ہو جیسے حمال و ملاح وغیرہ اس کو بالاجماع اجرت کے واسطے مال عین اپنے پاس روک رکھنے کا اختیار نہیں ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

جس کے کام کا اثر قائم ہو وہ روک سکتا ہے لیکن اگر اجرت ادا کرنے کی کوئی میعاد مقرر ہو تو نہیں روک سکتا ہے اور جولا ہا اور حجام و لکڑی چیرنے والا اور ہر وہ شخص جس کے کام کرنے سے شے معین بدل کر دوسری شے ہو جائے اس طرح کہ اگر غاصب اس فعل کو ترک کرتا تو ملک مالک زائل ہو جانے کا حکم کیا جاتا تو وہ شخص اجارت کے واسطے روک سکتا ہے اور یہ سب اس صورت میں ہے کہ کاریگر نے اپنی دکان میں کام کیا ہے اور اگر مستاجر کے گھر میں کام کیا ہے تو نہیں روک سکتا ہے یہ وجیز کردی میں ہے اور اگر گندی کرنے والے نے کپڑے پر گندی کی اور نشاستہ وغیرہ کے استعمال سے اس میں کچھ اثر ظاہر ہو گیا تو روک سکتا ہے اور اگر اس کے کام کا کچھ اثر ظاہر نہ ہو تو اختلاف ہے اور اصح یہ ہے کہ ہر حال میں اس کو روک رکھنے کا حق حاصل ہے یہ نہایہ میں ہے اور ہر وہ شخص جس کو روک رکھنے کا استحقاق حاصل ہے اور اس نے روک رکھی اور وہ چیز اس کے پاس تلف ہو گئی تو اس کو اجرت بھی نہ ملے گی اور یہ امام اعظم کے نزدیک ہے کذا فی شرح الطحاوی۔ اگر اجیر کے پاس وہ شے بدوں اس فعل کے اور بدوں اجرت کے لئے روکنے کے تلف ہوئی پس اگر اس کے کام کا کچھ اثر اس شے میں ہو جیسے درزی ورنگریز وغیرہ تو اس کا اجر ساقط ہو جائے گا اور اگر اثر نہ ہو جیسے حمال و کرایہ پر دینے والا وغیرہ تو اجرت ساقط نہ ہوگی یہ محیط میں لکھا ہے۔

جولاہے نے ایک شخص کا کپڑا بن دیا پھر مالک نے لینے کے واسطے وہ کپڑا پکڑ لیا اور جولاہے نے اپنی مزدوری کے واسطے دینے سے انکار کیا پس مالک کے ہاتھ سے کپڑا پھٹ گیا تو جولاہے پر ضمان نہ آئے گی ☆

جس شخص کو روک رکھنے کا استحقاق نہیں ہے اگر اس نے وہ چیز جو اس کو کام بنانے کے واسطے دی گئی تھی روک رکھی اور وہ تلف ہو گئی تو مثل غاصب کے ضمان دے گا اور مالک کو اختیار ہوگا کہ چاہے بنی ہوئی تیار چیز کے حساب سے قیمت لے اور اس کو اجرت...

ے اس کی صورت آخر صفحہ میں آتی ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (6) --- 138 --- Kitab al-Ijarah (The Book of Hire)

...give it or take the price of the woven cloth and not pay the wages; this is in 'Mudmarat'. If the owner of the cloth said to the weaver, "Take this cloth to your home; when we return from Friday prayers, I will come to your house and take my cloth after paying the full wages." If, in that crowd, the cloth was snatched from the weaver's hand and it is unknown who took it, Jurist Abu Bakr al-Balkhi stated that if the weaver had already handed it over to the owner or made it accessible such that the owner could take it, and then the owner gave it back to the weaver to hold until payment, then that cloth remains with the weaver as collateral (rahn). In that case, if it is lost, it is lost in lieu of the wages (i.e., the weaver loses his wages). However, if the owner gave the cloth as a trust (wadi'at), the weaver shall not be liable (dhamin), and his wages remain due from the owner. If the weaver withheld the cloth due to non-payment of wages before it was lost, scholars have differed; the preferred view is that they should reach a settlement (sulh) in such a case, as stated in 'Fatawa Qazi Khan'. If the employee is a cloth-finisher (kundi-wala) and the owner ordered him to keep it until payment, and it was lost, there is disagreement, and it should follow the details of the weaver's case by analogy (qiyas), as per 'Al-Muhit'. If a weaver wove a cloth, and the owner grabbed it to take it while the weaver refused to release it until paid, and the cloth slipped from the owner's hand, the weaver is not liable. If it tore while both were holding it, the weaver is liable for half, as stated in 'Fusul al-Imadiyya'.

If a broker (dalal) sold cloth and, with the owner's permission, kept the proceeds (thaman) so the owner could collect them later, and the money was stolen from him, by consensus (ijma), he is not liable. Similarly, if an owner told a porter (hammal) to keep the bundles until he paid the wages, and they were stolen, he is not liable because the work of a broker or porter does not leave a physical trace in the property itself, and where there is no physical trace, one cannot withhold the item for wages. Thus, the item inevitably remains with him as a trust (amanat) and not as collateral; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. If Zaid rented a house from Amr in exchange for a debt Amr owed him, it is valid. Similarly, if he took a slave instead of a house, it is valid. If they both mutually cancelled the lease, and the lessee (mustajir) wanted to withhold the leased property for his prior debt, he has that right, according to 'Al-Muhit'. If Zaid rented a house from his debtor and deducted part of the debt as rent, once the lease term expires, Zaid has no right to withhold the property for the remaining debt. If he stayed in the house after the lease expired, no rent shall be due for that extra

period, according to 'Fatawa Kubra'. If a person leased a house and took advanced rent (ujrat-e-mu'ajjala) but did not hand over the house before he died and the contract was voided, the lessee does not have the right to withhold the house to recover the advanced rent; this is in 'Tatarkhaniyya'. However, if the lease was void (fasid), the lessee has the right to withhold the property to recover his advanced rent, as per 'Al-Khulasa'. Al-Hakim mentioned that if a slave was hired for a fixed period and advanced rent was paid, and then the lessor (mu'jir) died, the lessee has the right to withhold the slave to recover the rent for the remaining period. If the slave dies while in his possession, he shall not be liable and will recover his wages; this is in 'Al-Muhit'.

1. Because the ruling does not apply clearly. 2. Mu'ajjal: That which is agreed to be paid in advance (prepaid).

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द (6) --- १३८ --- किताबुल इजारा (किराये का अध्याय)

...दे दे या बुने हुए की कीमत ले ले और मजदूरी न दे, यह 'मुज़मरात' में है। यदि कपड़े के मालिक ने जुलाहे से कहा कि यह कपड़ा अपने घर ले जाओ, जब हम जुमे की नमाज़ से वापस आएंगे तो मैं तुम्हारे घर आऊँगा और पूरी मजदूरी देकर अपना कपड़ा ले लूँगा। फिर उस भीड़ (अजदहाम) में वह कपड़ा जुलाहे के हाथ से छीन लिया गया और पता न चला कि किसने छीना है, तो फकीह अबू बक्र बल्खी ने फ़रमाया कि यदि जुलाहे ने मालिक को कपड़ा दे दिया था या ऐसी स्थिति कर दी थी कि मालिक चाहे तो उसके हाथ से ले ले, फिर मालिक ने जुलाहे को कपड़ा दे दिया ताकि वह मजदूरी चुका कर उसे ले ले, तो वह कपड़ा जुलाहे के पास गिरवी (रहन) रहा। फिर जब वह नष्ट हुआ तो मजदूरी के बदले में नष्ट हुआ, यानी मजदूरी भी गई। और यदि कपड़े के मालिक ने अमानत (वदीअत) के तौर पर उसे कपड़ा दिया हो, तो जुलाहा उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा और उसकी मजदूरी मालिक पर वैसी ही रहेगी। और यदि वापस देने से पहले जुलाहे ने मजदूरी न मिलने के कारण उसे देने से रोका हो, तो इसमें विद्वानों में मतभेद है, और बेहतर यह है कि ऐसी स्थिति में आपस में किसी चीज़ पर सुलह कर लें, यह फ़तावा काज़ी खान में है। यदि मजदूर कोई कुंदी करने वाला (कपड़ा साफ करने वाला) हो और मालिक ने हुक्म दिया कि अपने पास रखे ताकि मजदूरी अदा करके ले ले और वह नष्ट हो गया, तो इसमें मतभेद है और जुलाहे के मसले पर कयास (अनुमान) करके इसमें भी विस्तार होना चाहिए, यह 'मुहीत' में है। जुलाहे ने एक व्यक्ति का कपड़ा बुन दिया, फिर मालिक ने उसे लेने के लिए कपड़ा पकड़ा और जुलाहे ने मजदूरी के लिए देने से इनकार किया, फिर मालिक के हाथ से कपड़ा फिसल गया, तो जुलाहे पर कोई दायित्व नहीं होगा; और यदि दोनों के हाथ से कपड़ा फट गया हो, तो जुलाहा आधे का उत्तरदायी होगा, यह 'फुसूल-ए-इमादिया' में है।

यदि दलाल ने कपड़ा बेचकर कपड़े की कीमत, जिसकी बिक्री के लिए वह नियुक्त था, मालिक की अनुमति से अपने पास रख ली ताकि मालिक उसे चुका कर कीमत ले ले, फिर वह धन उसके पास से चोरी हो गया, तो सर्वसम्मति (इज्मा) से वह उत्तरदायी नहीं होगा। इसी तरह यदि मालिक ने कुली (हम्माल) से कहा कि यह अपने पास रखो, मैं मजदूरी देकर लूँगा, फिर गठरियाँ चोरी हो गईं, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा क्योंकि दलाल और कुली के काम का प्रभाव वस्तु में स्थिर नहीं रहता है, और जिस काम का प्रभाव वस्तु में स्थिर न रहे, वह मजदूरी के लिए वस्तु को रोक नहीं सकता। अतः अनिवार्य रूप से वह वस्तु उसके पास अमानत के रूप में रही और गिरवी नहीं मानी जाएगी, यह

फ़तावा काज़ी खान में है। यदि ज़ैद ने अम्र पर अपने कर्ज के बदले में अम्र का कोई घर किराये पर लिया तो यह जायज़ है। इसी तरह इस मसले में यदि घर के स्थान पर गुलाम लिया तो वह भी जायज़ है। और यदि दोनों ने मिलकर किरायेदारी (इजारा) रद्द कर दी और किरायेदार (मुस्ताजिर) अपने पिछले कर्ज के लिए उस चीज़ को रोकना चाहे, तो उसे यह अधिकार है, यह 'मुहीत' में है। ज़ैद ने अपने कर्जदार से कोई घर किराये पर लिया और किराये में कुछ कर्ज काट दिया, तो जब किराये की अवधि समाप्त हो जाए, तो ज़ैद को बाकी कर्ज के लिए उस घर को रोके रखने का अधिकार नहीं होगा। और यदि अवधि बीतने के बाद भी वह घर में रहा, तो अवधि समाप्त होने के बाद जब तक वह रहा, उसका किराया देना अनिवार्य नहीं होगा, यह 'फ़तावा कुबरा' में है। एक व्यक्ति ने घर किराये पर दिया और अग्रिम किराया (उजरत-ए-मुअज्जिल) तय करके किरायेदार से ले लिया और घर उसे नहीं सौंपा यहाँ तक कि मालिक मर गया और अनुबंध (अक़्द) टूट गया, तो किरायेदार को अपनी अग्रिम मजदूरी वापस लेने के लिए घर को रोकने का अधिकार नहीं होगा, यह 'तातारी खानिया' में है। और यदि किराया अनुबंध अवैध (फासिद) हो, तो किरायेदार को अपनी अग्रिम मजदूरी वापस लेने के लिए वस्तु को रोकने का अधिकार होता है, यह 'खुलासा' में है। हाकिम ने उल्लेख किया है कि यदि किसी निश्चित अवधि के लिए गुलाम किराये पर लिया और अग्रिम किराया दे दिया, फिर मालिक (मोजर) मर गया, तो किरायेदार को अधिकार है कि पिछली अवधि के किराये की वापसी के लिए गुलाम को रोक रखे, और यदि गुलाम उसके पास मर गया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा और वह अपनी मज़ूरी वापस लेकर जाएगा, यह 'मुहीत' में है।

1. क्योंकि आदेश स्पष्ट रूप से लागू नहीं होता। २. मुअज्जिल: जिसका भुगतान अग्रिम (एडवांस) तय हुआ हो।

دے دے یا بنے ہوئے کی قیمت لے اور اجرت نہ دے یہ مضمرات میں ہے اگر کپڑے کے مالک نے جولاہہ سے کہا کہ یہ کپڑا اپنے گھر کو لے جا جب ہم لوگ جمعہ سے واپس ہوں گے تو میں تیرے گھر آؤں گا اور اجرت پوری دے کر اپنا کپڑا لے لوں گا پس اس اژدھام میں وہ کپڑا جولاہہ کے ہاتھ سے اچک لیا گیا معلوم نہ ہوا کہ کس نے اچک لیا ہے تو فقیہ ابو بکر بلخی نے فرمایا کہ اگر جولاہہ نے مالک کو کپڑا دے دیا یا ایسا کر دیا کہ وہ چاہے تو اس کے ہاتھ سے لے لے پھر اس نے جولاہہ کو کپڑا دے دیا تاکہ اجرت ادا کر کے لے تو وہ کپڑا جولاہہ کے پاس رہن رہا پھر جب تلف ہوا تو اجرت کے عوض تلف ہوا یعنی اجرت بھی گئی اور اگر مالک کپڑے نے بطور ودیعت کے کپڑا اس کو دیا ہو تو جولاہہ ضامن نہ ہوگا اور اس کی مزدوری مالک پر بحالہ رہے گی اور اگر واپس دینے سے پہلے جولاہہ نے بوجہ اجرت کے دینے سے روکا ہو تو اس میں علماء نے اختلاف کیا ہے اور بہتر یہ ہے کہ ایسی صورت میں باہم کسی چیز پر صلح کر لیں یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر اجیر کوئی کندی کرنے والا ہو اور مالک نے حکم دیا کہ اپنے پاس رکھے تاکہ اجرت ادا کر کے لے اور وہ تلف ہو گیا تو اس میں اختلاف ہے اور جولاہہ کے مسئلہ پر قیاس کر کے اس میں بھی تفصیل ہونی چاہئے یہ محیط میں ہے۔ جولاہہ نے ایک شخص کا کپڑا بن دیا پھر مالک نے لینے کے واسطے وہ کپڑا پکڑ لیا اور جولاہہ نے اپنی مزدوری کے واسطے دینے سے انکار کیا پس مالک کے ہاتھ سے کپڑا اچٹ گیا تو جولاہہ پر ضمان نہ آئے گی اور اگر دونوں کے ہاتھ سے پھٹا ہو تو جولاہہ نصف کا ضامن ہوگا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔

اگر دلال نے کپڑا فروخت کر کے کپڑے کے دام جس کی بیع کے واسطے مامور تھا مالک کی اجازت سے رکھ لئے تاکہ مالک اس کو ادا کر کے دام لے لے پھر وہ ثمن اس کے پاس سے چوری

ہو گیا تو بالاجماع ضامن نہ ہوگا اسی طرح بوجہ کے مالک نے اگر حمال سے کہا کہ یہ اپنے پاس رکھ میں اجرت دے کر لوں گا پھر گٹھڑیاں چوری ہو گئیں تو ضامن نہ ہوگا کیونکہ دلال و حمال کے کام کا اثر مال عین میں قائم نہیں ہوتا ہے اور جس کام کا اثر مال عین میں قائم نہ ہو وہ اجرت کے واسطے روک نہیں سکتا ہے پس لا محالہ اس کے پاس چیز امانت میں رہی اور رہن نہ ہوگی یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اگر زید نے عمرو سے اپنے قرضہ کے عوض جو عمرو پر آتا ہے کوئی گھر عمرو کا کرایہ پر لیا تو جائز ہے اسی طرح بعینہ اس مسئلہ میں اگر بجائے گھر کے غلام لیا تو بھی جائز ہے اور اگر دونوں نے باہم اجارہ فسخ کیا اور مستاجر نے اپنے قرضہ سابق کے لئے اجارہ کی چیز روک رکھنی چاہی تو اس کو یہ اختیار ہے یہ محیط میں ہے زید نے اپنے مدیون سے کوئی گھر کرایہ لیا اور اجرت میں کچھ قرضہ کاٹ دیا تو جب مدت اجارہ منقضی ہو جائے تو زید کو باقی قرضہ کے لئے اجارہ کی چیز روک رکھنے کا اختیار نہ ہوگا اور اگر اجارہ کی مدت گزرنے کے بعد گھر میں رہا تو مدت اجارہ کے بعد جب تک رہا اس کی کچھ اجارت دینی واجب نہ ہوگی یہ فتاویٰ کبریٰ میں ہے ایک شخص نے ایک گھر اجارہ دیا اور اجرت معجل مقرر کر کے مستاجر سے لے لی اور گھر اس کے سپرد نہ کیا یہاں تک کہ خود مر گیا اور عقد ٹوٹ گیا تو مستاجر کو اپنی اجرت معجلہ واپس لینے کے واسطے گھر کو روک لینے کا اختیار نہ ہوگا یہ تاتار خانیہ میں ہے اور اگر اجارہ فاسد ہو تو مستاجر کو اپنی اجرت معجلہ واپس لینے کے واسطے روکنے کا اختیار ہوتا ہے یہ خلاصہ میں ہے حاکم نے ذکر فرمایا ہے کہ اگر کچھ مدت معلومہ کے واسطے کوئی غلام اجارہ لیا اور اجرت معجلہ ادا کر دی پھر موجر مر گیا تو مستاجر کو اختیار ہے کہ ماضی مدت کے حصہ کی اجرت واپس لینے کے واسطے غلام کو روک رکھے اور اگر غلام اس کے ہاتھ میں مر گیا تو اس پر ضمان نہ آئے گی اور اجرت واپس کر کے لے لے گا یہ محیط میں ہے۔

۱ کیونکہ حکم صاف کھاتا نہیں ہے۔ ۲ معجل جس کا ادا کرنا پیشگی ٹھہرا ہے۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Vol 4, Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing) 139 **Chapter Number: Regarding the explanation of the times for which Ijarah (leasing) is valid**

Ijarah is valid for a known period, whether it is short, such as one or two days, etc., or long, such as two or four years, etc., as mentioned in Al-Mudmarat. The commencement of the period shall be counted from the time it was specified. If no time was specified, the period shall commence from the time the contract was entered into; this is in Al-Kafi. If Zaid leased a house for the month of Muharram al-Haram and then leased it to another for the month of Safar, and the contract was made during the month of Muharram, he must first hand over the house to the one who leased it for Muharram, and then when Muharram has passed, hand it over to the lessee (mustajir) for Safar; this is in Siraj al-Wahhaj. If the lease is for one month or several months, and the contract was made at the beginning of the lunar month, the months shall be counted by the moon, such that even if the moon is of twenty-nine days and one day is missing, the rent shall not be reduced and must be paid in full. If the lease was contracted after some days of the month had passed, then for a monthly lease, it is agreed by consensus (ijma') that the month shall be considered thirty days. If the lease was taken for several months starting mid-month, there are two narrations from Imam al-A'zam (Imam Abu Hanifa): one is that all months shall be counted as thirty days each, and the second narration is that only the first month shall be counted by days and the remaining months by the moon; this is in Bada'i. If the monthly lease for several months was contracted mid-month, then contrary to the first month which is counted by days, the remaining months will also be counted by days (of thirty); this is in Al-Muhit. If a lease was taken for a future year, if it started from the beginning of a lunar month, then twelve lunar months will be counted as a year. If the contract was made in the middle of a month, a year will be counted as 360 days according to the opinion of Imam al-A'zam and it is also narrated from Imam Abu Yusuf. According to Imam Muhammad, only that one initial month will be counted by days and the remaining eleven months will be counted by the moon, and this is also narrated from Imam Abu Yusuf, as stated in Al-Mabsut.

If a person leases his house and sets the rent at one dirham per month, the contract is valid (sahih) for one month and invalid (fasid) for the rest. At the end of the month, both parties have the right to terminate the contract because the valid term has expired. However, if he specifies all months at once, such as leasing for four or six months at a rate of one dirham per month, then it is permissible. It is stated in Zahir

al-Riwayah that each party has the right of choice (khiyar/option to cancel) on the eve of each new lunar month and during the following day; this is as per Al-Kafi, and the fatwa is based on Zahir al-Riwayah, as mentioned in Fatawa Qazi Khan. If the contract is rescinded mid-month, it will not be effective, though some have said it becomes effective once the month ends, as Sheikh Abu Nasr used to say. If one says mid-month, "I have rescinded it from the start of the next month," it will undoubtedly be rescinded when the new moon appears. If the rent for two or three months was paid in advance and received, then no one has the right to rescind for the duration for which rent was paid; this is in Al-Tabyeen. If one party rescinds the lease in the absence[1] of the other, some have said that according to Imam al-A'zam and Imam Muhammad, it is not valid, and others said by consensus it is not valid; this is in Muhit al-Sarakhsi. If one says, "I have leased this house to you for one year at one dirham per month," it is valid by consensus because the period is known; therefore, without a valid excuse, [the contract will not end] before the year passes.

1. Meaning the other party was not present.

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 किताब अल-इजारा (किरायेदारी की किताब) 139 **अध्याय संख्या: उन समय अवधियों के वर्णन में जिनके लिए इजारा (किराया/लीज़) मान्य होता है**

एक ज्ञात अवधि के लिए इजारा मान्य है, चाहे वह कम हो जैसे एक या दो दिन, आदि, या लंबी हो जैसे दो या चार साल, आदि, जैसा कि अल-मुज़मरात में है। और जिस समय से अवधि का उल्लेख किया गया है, उसी समय से अवधि की शुरुआत गिनी जाएगी। और यदि कुछ भी उल्लेख नहीं किया गया है, तो जिस समय इजारा लिया गया है, उसी समय से अवधि की शुरुआत मानी जाएगी, यह अल-काफी में है। यदि ज़ैद ने एक घर मुहर्रम अल-हराम के महीने के लिए इजारे पर दिया, फिर दूसरे व्यक्ति को सफ़र के महीने के लिए दिया, और अनुबंध मुहर्रम के महीने में हुआ, तो वह पहले मुहर्रम वाले को घर सौंपेगा, फिर जब मुहर्रम बीत जाए, तो सफ़र वाले किरायेदार (मुस्ताजिर) को सौंप देगा, यह सिराज अल-वहाज में है। और यदि इजारा एक महीने या कुछ महीनों के लिए हुआ, तो यदि अनुबंध महीने की पहली तारीख को हुआ, तो महीने की गिनती चाँद के अनुसार होगी, यहाँ तक कि यदि चाँद 29 का हुआ और एक दिन कम हो गया, तो किराये में कोई कमी नहीं होगी, पूरा देना होगा। और यदि महीने के कुछ दिन बीत जाने के बाद इजारा तय हुआ, तो मासिक इजारे में सर्वसम्मति (इज्मा) से महीना तीस दिनों का माना जाएगा। और यदि कुछ महीनों के लिए इजारा लिया गया, जबकि महीना शुरू हुए कुछ दिन बीत चुके थे, तो इमाम-ए-आज़म रह. से दो रिवायतें हैं: एक यह कि सभी महीनों की गिनती तीस दिनों के हिसाब से होगी, और दूसरी यह कि केवल उस पहले महीने की गिनती दिनों से होगी और शेष महीनों की गिनती चाँद के अनुसार होगी, यह बदाए में है। और यदि मासिक किराया कुछ महीनों के लिए तय हुआ, जबकि महीना बीत रहा था, तो जिस महीने में अनुबंध हुआ उसे दिनों से गिना जाएगा और बाकी महीनों को भी दिनों से गिना जाएगा, यह अल-मुहीत में है। और यदि भविष्य के एक वर्ष के लिए इजारा लिया गया, तो यदि चाँद की पहली तारीख से शुरू हुआ, तो चाँद के हिसाब से बारह महीने गिने जाएंगे। और यदि महीने के बीच में अनुबंध हुआ, तो दिनों के हिसाब से 360 दिनों का वर्ष माना जाएगा, यह इमाम-ए-आज़म रह. का मत है और इमाम अबू यूसुफ रह. से भी वर्णित है। और इमाम मुहम्मद रह. के अनुसार, केवल वही एक महीना दिनों के हिसाब से लिया जाएगा और बाकी ग्यारह महीने चाँद के हिसाब से गिने जाएंगे, और यह भी इमाम अबू यूसुफ रह. से वर्णित है, यह अल-मबसूद में है।

यदि किसी व्यक्ति ने अपना घर इजारे पर दिया और हर महीने का किराया एक दिरहम तय किया, तो एक महीने के लिए अनुबंध सही है और शेष के लिए फासिद (त्रुटिपूर्ण/अमान्य) है। महीना बीतने पर

दोनों में से प्रत्येक को अनुबंध तोड़ने का अधिकार होगा क्योंकि सही अनुबंध की अवधि बीत गई। हाँ, यदि उसने सभी महीनों को एक साथ बता दिया हो, जैसे चार या छह महीनों के लिए एक दिरहम मासिक के हिसाब से इजारा दिया, तो यह जायज़ है। और ज़ाहिर अल-रिवाया में आया है कि दोनों में से प्रत्येक को हर आने वाले महीने की चाँद रात और उसी दिन अनुबंध खत्म करने का विकल्प (खियार) प्राप्त होगा, जैसा कि अल-काफी में है और ज़ाहिर अल-रिवाया पर ही फतवा है, यह फतावा काजी खान में है। और यदि महीने के बीच में अनुबंध रद्द किया, तो रद्द नहीं होगा, और कुछ ने कहा कि रद्द हो जाएगा जब महीना बीत जाएगा, और शेख अबू नसर रह. ऐसा ही फरमाते थे। और यदि महीने के बीच में कहा कि महीने की शुरुआत में मैंने रद्द कर दिया, तो जिस समय चाँद होगा, उसी समय निस्संदेह रद्द हो जाएगा। और यदि दो या तीन महीने का किराया पहले ही दे दिया और उसने उस पर कब्ज़ा कर लिया, तो जितने दिनों का किराया पहले दे दिया गया है, उतने दिनों तक किसी को रद्द करने का अधिकार नहीं होगा, यह अल-तबीन में है। और यदि एक पक्ष ने दूसरे की अनुपस्थिति[1] में इजारा रद्द किया, तो कुछ ने कहा कि इमाम-ए-आज़म और इमाम मुहम्मद रह. के निकट यह सही नहीं है, और कुछ ने कहा कि सर्वसम्मति से सही नहीं है, यह मुहीत सुर्खसी में है। यदि कहा कि मैंने एक वर्ष के लिए तुम्हें यह घर किराये पर दिया, मासिक किराया एक दिरहम है, तो यह सर्वसम्मति से जायज़ है क्योंकि अवधि ज्ञात है, अतः बिना किसी उचित कारण के वर्ष बीतने से पहले [अनुबंध समाप्त नहीं होगा]।

1. अर्थात दूसरा पक्ष उपस्थित नहीं था।

 نمبر باب: اُن اوقات کے بیان میں جن پر اجارہ واقع ہوتا ہے

مدت معلومہ پر اجارہ صحیح واقع ہوتا ہے خواہ قلیل ہو جیسے ایک دو دن وغیرہ یا کثیر طویل ہو جیسے دو چار برس وغیرہ کذا فی المضمرات اور جس وقت سے بیان کر دیا اسی وقت سے ابتدائے مدت کا شمار ہوگا اور اگر کچھ بیان نہ کیا تو جس وقت سے اجارہ لیا اسی وقت سے ابتدائے مدت لگائی جائے گی یہ کافی میں ہے اگر زید نے ایک مہینہ محرم الحرام کے واسطے گھر اجارہ دیا پھر دوسرے کو ماہِ صفر کے واسطے اجارہ دیا اور عقد ماہِ محرم میں قرار پایا تو پہلے وہ گھر محرم کے واسطے اجارہ لینے والے کو سپرد کر دے پھر جب محرم گزر جائے تو صفر کے مستاجر کو سپرد کر دے یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر ایک ماہ یا چند ماہ کے واسطے اجارہ واقع ہوا پس اگر عقد اجارہ غرہ ماہ میں ٹھہرا تو مہینہ کا شمار چاند پر ہوگا حتی کہ اگر انتیس کا چاند ہوا ایک دن گھٹ جائے تو اجرت میں کمی نہ ہوگی پوری دینی پڑے گی اور اگر مہینہ کے کچھ دن گزرے اجارہ قرار دیا گیا تو ماہواری اجارہ لینے میں بالاجماع تیس روز کا مہینہ قرار دیا جائے گا اور اگر چند ماہ کے واسطے اجارہ لیا حالانکہ شروع مہینہ سے کچھ دن گزرے اجارہ قرار پایا ہے تو امام اعظمؒ سے دو روایتیں ہیں ایک یہ ہے کہ سب مہینوں کا شمار تیس دن کے حساب سے ہوگا اور دوسری روایت میں ہے کہ صرف اس مہینہ کا شمار دنوں سے ہوگا اور باقی مہینوں کا حساب چاند سے ہوگا یہ بدائع میں ہے اور اگر ماہواری چند مہینوں کے واسطے اجارہ ٹھہرا ہے حالانکہ کچھ دن گزرے اجارہ بیچ مہینہ میں قرار پایا تو بالخلاف اس مہینہ کا حساب جس میں عقد قرار دیا گیا ہے دنوں سے ہوگا اور باقی مہینوں کا بھی دنوں سے شمار ہوگا یہ محیط میں ہے اور اگر ایک سال مستقبل کے واسطے اجارہ لیا پس اگر شروع چاند سے اجارہ لیا تو چاند کے

حساب سے بارہ مہینے سال کے گنے جائیں گے اور اگر بیچ مہینے میں عقد ٹھہرا ہے تو دنوں کے حساب سے تین سو ساٹھ روز کا سال گنا جائے گا یہ امام اعظمؒ کا قول ہے اور امام ابو یوسفؒ سے بھی مروی ہے اور امام محمدؒ کے نزدیک وہی ایک مہینہ بحساب دنوں کے لیا جائے گا اور باقی گیارہ مہینے چاند کے حساب سے شمار کئے جائیں گے اور یہ بھی امام ابو یوسفؒ سے مروی ہے یہ مبسوط میں ہے۔

اگر ایک شخص نے اپنا گھر اجارہ دیا اور ہر مہینہ ایک درہم اجارہ ٹھہرایا تو ایک مہینہ کے واسطے عقد صحیح اور باقی کا فاسد ہے اور مہینہ گزرنے پر دونوں میں سے ہر ایک کو عقد توڑ دینے کا اختیار ہوگا کیونکہ عقد صحیح کی مدت گزر گئی ہاں اگر اس نے سب مہینوں کو یک بارگی بیان کر دیا ہو کہ چار یا چھ مہینے کے واسطے ایک درہم ماہواری کے حساب سے اجارہ دیا تو جائز ہے اور ظاہر الروایہ میں آیا ہے کہ دونوں میں سے ہر ایک کو جو مہینہ آئے اس کی چاند رات اور اسی رات کے دن میں خیار حاصل ہوگا کذا فی الکافی اور ظاہر الروایہ ہی پر فتویٰ ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور اگر بیچ مہینہ میں عقد فسخ کیا تو فسخ نہ ہوگا اور بعض نے کہا کہ فسخ ہوگا جب مہینہ نکل جائے اور شیخ ابو نصرؒ ایسا ہی فرماتے تھے اور اگر بیچ مہینہ میں کہا کہ شروع مہینہ میں میں نے فسخ کر دیا تو جس وقت چاند ہوگا اسی وقت بلاشبہ فسخ ہو جائے گا اور اگر دو یا تین مہینہ کی اجرت پہلے دے دی اور اس نے قبضہ میں لے لی تو جس قدر دنوں کی اجرت پہلے دے دی ہے اتنے دنوں کسی کو فسخ کا اختیار نہ ہوگا یہ تبیین میں ہے اور اگر ایک نے بدوں دوسرے کے ہوتے ہوئے اجارہ فسخ کیا تو بعض نے فرمایا کہ امام اعظمؒ و امام محمدؒ کے نزدیک صحیح نہیں ہے اور بعض نے فرمایا کہ بالا تفاق نہیں صحیح ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اگر کہا کہ میں نے ایک سال کے واسطے تجھے یہ گھر کرایہ پر دیا ماہواری ایک درہم ہے تو بالاجماع جائز ہے کیونکہ مدت معلوم ہے پس بلا عذر سال گزرنے سے پہلے [عقد ختم نہ ہوگا]۔

۱۔ یعنی دوسرا حاضر نہ تھا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume ⑤ | 140 | Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing)

Neither of the two parties shall have the right to revoke (the contract); this is stated in *Bada'i*. If a house is rented for one year for ten dirhams, it is valid even if monthly installments are not specified because the duration is known; this is in *Al-Kafi*. If a person hires a laborer for one day to perform a task, and if the local custom is to work from morning until Asr, then "the whole day" shall mean exactly that. If the custom is from morning until sunset, then that shall be the meaning. If both are customary, it shall be fixed from morning until sunset because the word "day" was used, and accordingly, it should be determined until sunset; this is in *Fatawa Qazi Khan*. For a domestic servant hired for household chores, the duty is to wake up early and light the lamps, and if the master intends to fast, to serve the pre-dawn meal (suhoor), fetch water for ablution (wudu), and dispose of the ablution basin's water in the street. During winter days, the servant should light fires in the morning and evening and massage the master's limbs and body until they fall asleep, along with other necessary tasks; this is in *Khazanat al-Fatawa*. If someone hires a pony for a day, they may ride it from dawn (*subh sadiq*) until sunset. If hired for the night, they should ride from sunset and return it as soon as dawn breaks; this is in *Khazanat al-Muftin*. If hired for the "daylight" (*nahar*), the rule is not mentioned in the book. Some scholars stated that one may ride from sunrise until sunset because *nahar* refers to light. Other scholars mentioned that this linguistic distinction exists among lexicographers who differentiate between *nahar* and "day," while common folk do not distinguish between them in daily speech. Therefore, the ruling will be the same as mentioned for hiring for a day; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If someone hires a pony from *ghadu* (morning) to *isha* (evening), they should return it after *zawal al-shams* (the sun's decline from the meridian). Scholars noted that returning it after midday is according to Arab idiom, but according to our local custom (*'urf*), the lease will not conclude at midday but after sunset, because with us, the word *isha* is used only for the time after sunset. Similarly, if it is said in Persian, "I hired this mule until *shabangah* (evening) for one dirham," according to our custom, it will be until sunset; as stated in *Al-Muheet*.

If a carpenter is hired on lease to work for ten days, then the ten consecutive days starting from the contract shall be fixed ☆

The translator says: According to our custom, as long as the time for Maghrib prayer remains, the term 'Isha' is not used; therefore, according to our custom, it should last until the time for Maghrib ends, and Allah knows best. If a carpenter is hired to work

for ten days, then the ten consecutive days from the time of the contract shall be determined. However, if one says "work for ten days in summer," the contract is not valid because the ten days are indefinite (unknown). But if "the first ten days of the month" etc. are specified, it is valid; this is in *Wajiz Kardari*. Sheikh Abu Bakr was asked about a person who gave another two dirhams to work for two days. He worked for one day and refused to work the second day. The Sheikh said that if the work was specified, the lease is valid and he shall be compelled to work. If two days have passed, there will be no claim for work afterward. If, while describing the work, it was also said "work on any two days," then the lease is *fasid* (voidable/invalid), and if the laborer worked, he will not receive two dirhams but rather *Ajr al-Mithl* (customary wage); this is in *Al-Hawi*. In *Fatawa Fazli*, it is stated that if someone is hired for a known task for a...

---

1. Ajr al-Mithl: The prevailing market wage for that specific task.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द ⑤ | १४० | किताब अल-इजारह (किरायेदारी/मज़दूरी की किताब)

दोनों में से किसी को भी (अनुबंध) रद्द करने का अधिकार नहीं होगा, यह 'बदाए' में है। यदि किसी ने दस दिरहम पर एक वर्ष के लिए अपना घर किराये पर दिया, तो यह वैध है, चाहे मासिक किश्तों का उल्लेख न किया गया हो, क्योंकि समय अवधि ज्ञात है; यह 'काफ़ी' में है। यदि किसी व्यक्ति ने एक दिन के लिए काम कराने हेतु किसी मज़दूर को नियुक्त किया, तो यदि वहाँ के लोगों का चलन यह हो कि वे सुबह से अस्र तक काम करते हैं, तो 'पूरे दिन' से यही अर्थ लिया जाएगा। और यदि सुबह से सूर्यास्त तक का चलन हो, तो यही अर्थ लिया जाएगा। और यदि दोनों चलन हों, तो सुबह से सूर्यास्त तक माना जाएगा क्योंकि उसने 'दिन' शब्द का प्रयोग किया है, जिसके अनुसार सूर्यास्त तक निर्धारित किया जाना चाहिए; यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। घरेलू काम के लिए जिस व्यक्ति को 'अजीर' (मज़दूर) नियुक्त किया गया है, उसका काम यह है कि वह सुबह तड़के उठे और चिराग जलाए, और यदि मालिक का रोज़ा रखने का इरादा हो तो उसे सहरी खिलाए, पानी लाकर वज़ू कराए, और वज़ू का बर्तन उठाकर गली में फेंक आए। जाड़े के दिनों में सुबह-शाम आग जलाए और मालिक के हाथ-पाँव और पूरे शरीर की मालिश करे जब तक कि वह सो न जाए, और ऐसे अन्य ज़रूरी काम भी; यह 'ख़ज़ाना अल-फ़तावा' में है। यदि किसी ने एक दिन के लिए टट्टू किराये पर लिया, तो वह सुबह सादिक (भोर) से सूर्यास्त तक सवारी कर सकता है। और यदि रात के लिए लिया, तो सूर्यास्त से सवारी करे और सुबह सादिक होते ही वापस कर दे; यह 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है। यदि 'नहार' (दिन के उजाले) के लिए किराया लिया, तो इसका आदेश किताब में वर्णित नहीं है। कुछ विद्वानों ने कहा कि सूर्योदय से सूर्यास्त तक सवारी कर सकता है क्योंकि 'नहार' रोशनी का नाम है। कुछ विद्वानों ने कहा कि यह शब्दों का अंतर भाषाविदों के अनुसार है कि वे 'नहार' और 'दिन' के अर्थ में अंतर करते हैं, जबकि आम लोग अपनी बोलचाल में अंतर नहीं करते। अतः वही आदेश होगा जो एक दिन के किराये के संबंध में वर्णित हुआ है; यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। यदि किसी ने 'ग़दू' (सुबह) से 'इशा' (शाम) तक के लिए कोई टट्टू किराये पर लिया, तो वह 'ज़वाल-ए-शम्स' (सूर्य के ढलने) के बाद वापस कर दे। विद्वानों ने कहा कि सूरज ढलने पर वापस करने का आदेश अरबों के मुहावरे के अनुसार है, और हमारे चलन (उर्फ़) के अनुसार इजारह सूरज ढलने पर समाप्त नहीं होगा बल्कि सूर्यास्त के बाद समाप्त होगा, क्योंकि हमारे यहाँ 'इशा' शब्द केवल सूरज डूबने के बाद के समय के लिए बोला जाता है। इसी तरह यदि फ़ारसी में कहा "मैंने यह खच्चर शबानगाह (शाम) तक

के लिए एक दिरहम में किराये पर लिया," तो भी हमारे चलन के अनुसार यह सूरज डूबने तक होगा; जैसा कि 'मुहीत' में है।

यदि किसी बढ़ई को मज़दूरी (इजारह) पर नियुक्त किया कि दस दिनों तक मेरा काम करे, तो अनुबंध (अक़्द) से जो दस दिन निरंतर हैं, उन्हें ही निर्धारित किया जाएगा ☆

अनुवादक कहते हैं कि हमारे चलन के अनुसार जब तक मग़रिब की नमाज़ का समय शेष है, 'इशा' का समय नहीं बोला जाता, इसलिए हमारे चलन के अनुसार मग़रिब का समय समाप्त होने तक रहना चाहिए, वल्लाहु आलम (अल्लाह बेहतर जानता है)। और यदि किसी बढ़ई को मज़दूरी पर नियुक्त किया कि दस दिन तक मेरा काम करे, तो अनुबंध के समय से जो दस दिन निरंतर (लगातार) हैं, उन्हें ही निर्धारित किया जाएगा। और यदि कहा कि "गर्मियों में दस दिन काम करे," तो अनुबंध सही नहीं है क्योंकि दस दिन अस्पष्ट हैं। और यदि "महीने के पहले दस दिन" आदि कह दिए, तो सही है; यह 'वजीज़ करदरी' में है। शेख अबू बक्र से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने दूसरे को दो दिरहम दिए ताकि वह दो दिन तक उसका काम करे। उसने एक दिन काम किया और दूसरे दिन काम करने से मना कर दिया, तो शेख ने फ़रमाया कि यदि काम का विवरण दे दिया गया हो, तो इजारह वैध है और उसे काम करने पर मजबूर किया जाएगा। फिर यदि दो दिन बीत गए, तो बाद में उससे काम की माँग नहीं की जाएगी। और यदि काम बताने के साथ यह भी कहा कि "किसी भी दो दिन में काम कर दे," तो इजारह 'फ़ासिद' (अमान्य) होगा और यदि मज़दूर ने काम किया, तो उसे दो दिरहम नहीं बल्कि 'अज्र-अल-मिसल' (प्रचलित मज़दूरी) मिलेगी; यह 'हावी' में है। 'फ़तावा फ़ज़ली' में है कि यदि किसी को किसी ज्ञात काम के लिए एक...

---

1. अज्र-अल-मिसल: वह मज़दूरी जो उस काम के लिए बाज़ार में प्रचलित हो।

دونوں میں سے کسی کو فسخ کا اختیار نہ ہو گا یہ بدائع میں ہے۔ اگر دس درہم پر سال بھر کے واسطے اپنا مکان کرایہ پر دیا تو جائز ہے اگر چہ ماہواری قسط بیان نہ کی کیونکہ مدت معلوم ہے یہ کافی میں ہے ایک شخص نے ایک روز کے واسطے کسی کام کرانے کو کوئی مزدور مقرر کیا پس اگر وہاں کے لوگوں کا معمول یہ ہو کہ صبح سے عصر تک کام کرتے ہوں تو دن بھر سے یہی مراد ہو گی اور صبح سے غروب آفتاب تک معمول ہو تو یہ مراد ہو گی اور اگر دونوں معمول ہوں تو صبح سے غروب تک رکھا جائے گا کیونکہ اس نے دن کا لفظ کہا ہے اس کے اعتبار سے غروب تک قرار دینا چاہیے یہ فتاویٰ قاضی خاں میں ہے۔ گھر کے کام کے واسطے جو شخص اجیر مقرر کیا گیا اس کا کام یہ ہے کہ صبح تڑکے اٹھے اور چراغ روشن کرے اور اگر مخدوم کی نیت روزہ کی ہو تو سحری کھلائے اور پانی لا کر وضو کرادے اور وضو کا طشت اٹھا کر کوچہ میں پھینک آئے اور جائزے کے دنوں میں صبح و شام آگ روشن کر دے اور مخدوم کے ہاتھ پاؤں اور تمام بدن دبا دے یہاں تک کہ وہ سو جائے اور ایسے اور کام ضروری ہیں یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے اور اگر کسی نے ایک روز کے واسطے ٹٹو کرایہ پر لیا تو صبح صادق سے غروب تک سوار ہو سکتا ہے اور اگر رات کے واسطے لیا تو غروب سے سوار ہو اور صبح صادق ہوتے ہی واپس کر دے یہ خزانہ المفتین میں ہے اور اگر نہار کے واسطے کرایہ لیا تو اس کا حکم کتاب میں مذکور نہیں ہے اور بعض مشائخ نے فرمایا کہ صبح آفتاب نکلنے سے غروب تک سوار ہو سکتا ہے کیونکہ نہار روشنی کا نام ہے اور بعض مشائخ نے فرمایا کہ یہ گفتگو فرق کی اہل لغت کے نزدیک ہے کہ وہ لوگ نہار اور روز کے معنی میں فرق کرتے ہیں اور عام لوگ اپنی بول چال میں فرق نہیں کرتے پس وہی حکم ہو گا جو ایک روز کے کرایہ لینے میں مذکور ہوا ہے یہ فتاویٰ قاضی

خان میں ہے۔ وان انکاری دلتہ من العنوۃ الی العشی بردھا بعد زوال الشمس اگر کسی نے غدو سے عشا تک کے واسطے کوئی ٹٹو کرایہ پر لیا تو زوال شمس کے بعد واپس کرے اور مشائخ نے فرمایا کہ سورج ڈھلے واپس کرنے کا حکم اہل عرب کے محاورہ کے موافق ہے اور ہمارے عرف کے موافق اجارہ سورج ڈھلے تمام نہ ہو گا بعد غروب شمس کے تمام ہو گا کیونکہ ہمارے نزدیک عشا کا لفظ فقط سورج ڈوبنے کے بعد کے وقت بولا جاتا ہے اسی طرح اگر فارسی میں کہا کہ ابن خریدم گرفتم تا شبانگاہ میں نے یہ خچر شبانگاہ تک کے واسطے ایک درہم کو کرایہ لیا تو بھی ہمارے محاورہ کے موافق سورج ڈوبنے تک ہو گا کذا فی المحیط

اگر کسی بڑھئی کو اجارہ پر مقرر کیا کہ دس روز تک میرا کام کرے تو عقد اجارہ سے جو دس روز متصل ہیں وہ قرار دیئے جائیں گے ☆

قال المترجم اور ہمارے عرف کے موافق جب تک نماز مغرب کا وقت باقی ہے عشا کا وقت نہیں بولتے ہیں اس لئے ہمارے عرف کے موافق نماز مغرب کا وقت نکل جانے تک رہنا چاہیے واللہ اعلم اور اگر کسی بڑھئی کو اجارہ پر مقرر کیا کہ دس روز تک میرا کام کرے تو عقد اجارہ سے جو دس روز متصل ہیں وہ قرار دیئے جائیں گے اور اگر کہا کہ گرمیوں میں دس روز تک کام کرے تو عقد صحیح نہیں ہے کیونکہ دس روز مجہول ہیں اور اگر پہلے مہینہ کے دس روز وغیرہ کہہ دیئے تو صحیح ہے یہ وجیز کر دری میں ہے شیخ ابوبکر سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے دوسرے کو دو درہم دیئے تاکہ دو روز تک اس کا کام کرے اس نے ایک روز کام کیا اور دوسرے روز کام سے انکار کیا تو شیخ نے فرمایا کہ اگر اس نے کام بیان کر دیا ہو تو اجارہ جائز اور کام کرنے پر مجبور کیا جائے گا پھر اگر دو روز گزر گئے تو بعد کو اس سے کام کرنے کے واسطے مطالبہ نہ ہو گا اور اگر کام بیان کرنے کے ساتھ یہ بھی کہا کہ کسی دو روز میں کام کر

دے تو اجارہ فاسد ہو گا اور اگر مزدور نے کام کیا تو اس کو دو درہم نہیں بلکہ اجر المثل ملے گا یہ حاوی میں ہے فتاویٰ فضلی میں ہے کہ اگر کسی کو کسی کام معلوم کے واسطے ایک

۱۔ اجر المثل جو اس کام کی اجرت رائج ہو۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 131 | Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring/ Leasing)

If a laborer is hired for the day, it is obligatory for him to work the entire day and not engage in any activity other than obligatory prayers. It is stated in 'Fatawa Ahl-e-Samarkand' that some of our scholars mentioned that he may also perform sunnah prayers, but there is consensus among all on not performing voluntary (nafl) prayers; and the fatwa is based on this opinion, as mentioned in 'al-Dhakhirah'. In 'Gharib al-Riwayah', it is written that Sheikh Abu Ali al-Daqqaq said that an employer (mustajir) cannot prevent his employee (ajir) within the city from going to Friday (Jumu'ah) prayers. If the congregational mosque is far away, the employer may deduct an amount from the wage proportional to the time spent on that [traveling to and from]. If it is nearby, he cannot deduct anything from the wage. Thus, if in the case of distance, the laborer spent a quarter of the day, a quarter of the wages may be deducted. If the laborer says, "In that quarter, deduct only for the duration I was actually occupied in prayer," he cannot do so (1). Then it was said that it is possible that in that quarter, only the duration he was in prayer deserves deduction, as stated in 'al-Muhit'. If an employee is appointed for a specific job for one month, according to custom ('urf), Friday shall not be included, and the lease/hire period shall commence from the time of morning prayer, as mentioned in 'Khazanah al-Fatawa'.

A carpenter was hired for one day until nightfall. Then another person ordered him to make a enclosure for one dirham, and he made it. Now, if the second person knew that he was [already] a hired worker, it is not permissible [to have him do that work]. If he did not know, there is no harm. However, the wages of the first employer will be reduced by the amount of time the carpenter spent on that [second] task. But if the first employer allowed it, i.e., forgave it, then the full wage is permissible; this is in 'al-Wajiz al-Kardari'. If a laborer, after being appointed at one place, finds a better opportunity elsewhere in terms of food etc. – for instance, if he was at one dirham at the first place and is offered two dirhams at the second – then working at the second place is not permissible even if he is offered a hundred dirhams, as mentioned in 'al-Muhit'.

Specimen Chapter: Regarding the disposal of the wage of the employee (ajir)

If the lessor (mujir) – i.e., the person whose property has been leased – waives the wage for the lessee (mustajir), or gifts it to him, or gives it as charity, and this occurs before the lessee has derived benefit, and there was no condition for advance

payment of wages in the contract, then according to Imam Abu Yusuf, this is not permissible, whether the wage is physical asset (mal-e-'ayn) or a debt (dayn) (2). The lease will remain as it is and will not be rescinded. Imam Muhammad (R.A.) stated that if the wage is a debt, then this is permissible whether the lessee accepts it or not, and the lease will not break. If the wage was specified as a physical asset and the lessor gifted it to the lessee before mutual possession took place, then if he (the lessee) accepts the gift, the lease becomes void. If he rejects the gift, the lease returns to its original state and will not be void; this is in 'al-Muhit'. If he waives the wage or gifts it, and if the wage is a debt and there was a condition of advance payment, then it is valid by consensus (ijma'), and the lease contract remains as it is. If he waives all of the wage except for one dirham, it is valid by consensus because this act is equivalent to reducing the wage. If the wage was specified as a physical asset, waiving it is not valid; this is in 'al-Ghiyathiyyah'. If the lessor makes such disposals after the lessee has obtained full benefit, it is valid without dispute in any case, as stated in 'al-Muhit'. Faqih Abu al-Layth (R.A.) stated in 'al-Nawazil' that if the lessor gifted the rent for the month of Ramadan, the Faqih said that according to Imam Muhammad's (R.A.) opinion, if it was taken on an annual rent basis, it is permissible, but if it was monthly...

---

1. Meaning, after deducting the normal amount, only reduce by the extent of the delay.
2. 'Dayn' (Debt), meaning goods and assets in a contract.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द ६ | १३१ | किताब अल-इजारा (किराया का अध्याय)

यदि दिन भर के लिए किसी मज़दूर को काम पर रखा गया है, तो मज़दूर पर अनिवार्य है कि वह पूरे दिन वही काम करे और अनिवार्य नमाज़ों के अलावा किसी और काम में व्यस्त न हो। 'फ़तावा अहल-ए-समरकंद' में है कि हमारे कुछ विद्वानों ने कहा है कि वह सुन्नत नमाज़ भी अदा कर सकता है, लेकिन नफ़्ल नमाज़ न पढ़ने पर सबका इत्तेफाक है, और इसी राय पर फ़तवा है, यह 'ज़खीरा' में है। 'ग़रीबुल रिवायत' में लिखा है कि शेख अबू अली अल-दक्काक ने कहा है कि नियोक्ता (मुस्ताजिर) अपने कर्मचारी (अजीर) को शहर के भीतर जुमे की नमाज़ के लिए जाने से नहीं रोक सकता। और यदि जामा मस्जिद दूर हो, तो जितनी देर तक वह उस काम (नमाज़ के लिए जाने) में व्यस्त रहे, उतनी मज़दूरी काटी जा सकती है, और यदि वह नज़दीक हो, तो मज़दूरी में कोई कटौती नहीं की जा सकती। यदि दूर होने की स्थिति में उसने दिन का एक चौथाई हिस्सा खर्च किया, तो एक चौथाई मज़दूरी काट ली जाए। और यदि मज़दूर कहे कि एक चौथाई में केवल उतना ही काटा जाए जितनी देर तक मैं नमाज़ में व्यस्त रहा हूँ, तो वह ऐसा नहीं कर सकता (१)। फिर कहा गया कि संभावना है कि एक चौथाई में से केवल उतनी ही कटौती के योग्य हो जितनी देर तक वह नमाज़ में रहा है, यह 'मुहीत' में है। यदि एक महीने तक किसी ज्ञात काम के लिए कर्मचारी नियुक्त किया गया, तो रिवाज (उर्फ़) के अनुसार जुमे का दिन उसमें शामिल नहीं होगा और किराए (इजारा) की शुरुआत सुबह की नमाज़ के समय से होगी, यह 'खज़ाना उल-फ़तावा' में है।

एक बढ़ई को एक दिन रात तक के लिए अजीर (कर्मचारी) नियुक्त किया गया, फिर उसे दूसरे व्यक्ति ने आदेश दिया कि मेरे लिए एक घेरा एक दिरहम में बना दो, उसने बना दिया। अब यदि उसे (दूसरे व्यक्ति को) पता था कि वह अजीर है, तो यह (काम करवाना) हलाल नहीं है, और यदि नहीं पता था तो कोई डर नहीं है। बढ़ई ने उस काम में जितना समय लगाया, उतनी मज़दूरी कम कर दी जाएगी। लेकिन अगर नियोक्ता ने उसे हलाल कर दिया यानी माफ़ कर दिया, तो पूरी मज़दूरी हलाल है, यह 'वजीज़ करदरी' में है। और यदि मज़दूर ने एक जगह नियुक्त होने के बाद खाने आदि के लिहाज़ से दूसरी जगह उससे बेहतर पाई, यदि पहली जगह एक दिरहम पर था और दूसरी जगह दो दिरहम पर तय हुआ, तो दूसरे का काम करना हलाल नहीं है, चाहे वह उसे सौ दिरहम ही क्यों न दे, यह 'मुहीत' में है।

नमूना अध्याय: अजीर (कर्मचारी) को पारिश्रमिक के निपटान के विषय में

मुजिर (किराये पर देने वाला), यानी जिसकी चीज़ किराये पर ली गई है, यदि उसने किरायेदार (मुस्ताजिर) को पारिश्रमिक से मुक्त कर दिया या पारिश्रमिक उसे उपहार (हिबा) में दे दिया या सदक़ा कर दिया, और यह कार्य किरायेदार द्वारा लाभ प्राप्त करने से पहले किया गया और अनुबंध में तुरंत पारिश्रमिक भुगतान की शर्त नहीं थी, तो इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार यह जायज़ नहीं है, चाहे पारिश्रमिक नकद (माल-ए-ऐन) हो या ऋण (दैन) (२), और किराया अनुबंध अपनी स्थिति में बना रहेगा, रद्द नहीं होगा। और इमाम मोहम्मद (रह.) ने कहा है कि यदि पारिश्रमिक ऋण (दैन) हो तो यह जायज़ है, चाहे किरायेदार स्वीकार करे या न करे, और अनुबंध नहीं टूटेगा। और यदि पारिश्रमिक नकद (माल-ए-ऐन) तय हुआ हो और मुजिर ने किरायेदार को उपहार दिया, और आपसी कब्ज़ा होने से पहले यह उपहार दिया गया, तो यदि उसने उपहार स्वीकार कर लिया तो अनुबंध अवैध हो जाएगा, और यदि उपहार अस्वीकार कर दिया तो अनुबंध अपनी पूर्व स्थिति में वापस आ जाएगा, अवैध नहीं होगा, यह 'मुहीत' में है। और यदि किरायेदार को पारिश्रमिक से मुक्त कर दिया या उपहार दे दिया, और यदि पारिश्रमिक ऋण (दैन) हो और तुरंत भुगतान की शर्त हो, तो सर्वसम्मति (इज्मा) से यह सही है, और अनुबंध अपनी स्थिति में बना रहेगा। और यदि एक दिरहम के अलावा शेष पारिश्रमिक से मुक्त कर दिया, तो यह भी सर्वसम्मति से सही है क्योंकि यह पारिश्रमिक कम कर देने के समान है। और यदि पारिश्रमिक नकद (माल-ए-ऐन) तय हुआ हो तो ऋण मुक्ति सही नहीं है, यह 'ग़ियासिया' में है। और यदि किरायेदार द्वारा पूरा लाभ प्राप्त कर लेने के बाद मुजिर ने इस प्रकार के निपटान किए, तो वे हर हाल में बिना किसी विवाद के सही हैं, यह 'मुहीत' में है। फ़कीह अबुल लैस (रह.) ने 'नवाज़िल' में कहा है कि यदि मुजिर ने रमज़ान के महीने का किराया उपहार में दे दिया, तो फ़कीह ने कहा कि इमाम मोहम्मद (रह.) के अनुसार यदि वार्षिक किराए पर लिया गया है तो जायज़ है, और यदि मासिक पर...

---

१ यानी सामान्य मात्रा को घटाकर केवल देरी की सीमा तक कटौती करे। २ दैन यानी अनुबंध में सामान और संपत्तियां।

روز کے لئے مزدور کیا تو مزدور پر واجب ہے کہ تمام دن یہی کام کرے اور سوائے فرض نمازوں کے کسی کام میں مشغول نہ ہو اور فتاویٰ اہل سمرقند میں ہے کہ ہمارے بعض مشائخ نے فرمایا کہ نماز سنت بھی ادا کرسکتا ہے اور نفل نہ ادا کرنے پر سبھوں کا اتفاق ہے اور اسی قول پر فتویٰ ہے یہ ذخیرہ میں ہے غریب الروایہ میں لکھا ہے کہ شیخ ابوعلی الدقاق نے فرمایا کہ مستاجر اپنے اجیر کو شہر کے اندر جمعہ کی نماز میں جانے سے منع نہیں کر سکتا ہے اور اگر جامع مسجد دور ہو تو جس قدر دیر تک وہ اس کام میں مشغول رہے اتنی اجرت کاٹ لے اور اگر نزدیک ہو تو اجرت میں سے کچھ کم نہیں کر سکتا ہے پس اگر دور ہونے کی صورت میں چوتھائی روز اس نے صرف کیا تو چوتھائی مزدوری کاٹ لے اور اگر مزدور نے کہا کہ چوتھائی میں صرف اس قدر وضع کر لے کہ جس قدر دیر تک نماز میں مشغول رہا ہوں تو یہ نہیں کر سکتا ۱ ہے پھر فرمایا کہ احتمال ہے کہ چوتھائی میں سے اسی قدر وضع کے لائق ہو جس قدر دیر تک نماز میں رہا ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر ایک مہینہ تک اپنے کام معلوم کے واسطے کوئی اجیر مقرر کیا تو عرف کے موافق جمعہ کا روز داخل نہ ہوگا اور اجارہ کی ابتدا نماز صبح کے وقت سے ہوگی یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے۔

ایک بڑھئی کو ایک روز رات تک کے واسطے اجیر مقرر کیا پھر اس کو دوسرے شخص نے حکم کیا کہ میرے واسطے ایک گھیرا ایک درہم میں بنادے اس نے بنادیا پس اگر اس کو معلوم تھا کہ یہ اجیر ہے تو حلال نہیں ہے اور اگر نہیں معلوم تھا تو کچھ ڈر نہیں ہے اور جتنی دیر بڑھئی نے اس کام میں لگائی اتنی مزدوری کم کر دی جائے گی لیکن اگر مستاجر نے اس کو حلت میں کر دیا یعنی معاف کر دیا تو پوری مزدوری حلال ہے یہ وجیز کر دری میں ہے اور اگر مزدور نے ایک کے

یہاں مقرر ہونے کے بعد کھانے وغیرہ کے لحاظ سے دوسری جگہ اس سے اچھی پائی پس اگر پہلے شخص کے یہاں ایک درہم پر تھا اور دوسرے کے یہاں دو درہم پر ٹھہرا ہے تو دوسرے کا کام کرنا حلال نہیں ہے اگرچہ اس کو سو درہم کیوں نہ دے یہ محیط میں ہے۔

نمونہا باب: اجیر کو اجرت میں تصرف کرنے کے بیان میں

موجر نے یعنی جس کی چیز اجارہ پر لی ہے اگر مستاجر کو اجرت سے بری کیا یا اجرت اس کو ہبہ کر دی یا صدقہ دے دی اور یہ امر مستاجر کے منفعت حاصل کرنے سے پہلے کیا اور عقد میں تعجیل کے ساتھ اجرت ادا کرنے کی شرط نہ تھی تو امام ابو یوسف کے نزدیک جائز نہیں ہے خواہ اجرت مال عین ہو یا دین ۲ اور اجارہ بحالہ باقی رہے گا فسخ نہ ہو گا اور امام محمدؒ نے فرمایا کہ اگر اجرت دین ہو تو یہ جائز ہے خواہ مستاجر قبول کرے یا نہ کرے اور اجارہ نہ ٹوٹے گا اور اگر مال عین میں اجرت میں ٹھہرا ہو اور موجر نے مستاجر کو ہبہ کیا اور باہمی قبضہ واقع ہونے سے پہلے یہ ہبہ واقع ہوا پس اگر اس نے ہبہ قبول کیا تو اجارہ باطل ہو جائے گا اور اگر ہبہ رد کر دیا تو اجارہ بحالہ عود کرے گا باطل نہ ہو گا یہ محیط میں ہے اور اگر مستاجر کو اجرت سے بری کیا یا اجرت ہبہ کر دی پس اگر اجرت دین ہو اور تعجیل کی شرط ہو تو بالاجماع صحیح ہے اور عقد اجارہ بحالہ باقی رہے گا اور اگر سوائے ایک درہم کے سب اجرت سے بری کیا تو بالاجماع صحیح ہے کیونکہ یہ امر بقولہ اجرت کم کر دینے کے ہے اور اگر اجرت میں مال عین ٹھہرا ہو تو بری کرنا صحیح نہیں ہے یہ غیاثیہ میں ہے اور اگر مستاجر کے پوری منفعت حاصل کر لینے کے بعد موجر نے ایسے تصرفات کئے تو بہر حال بلا خلاف صحیح ہے یہ محیط میں ہے فقیہ ابواللیثؒ نے نواز ل میں فرمایا کہ اگر موجر نے ماہ رمضان کا کرایہ ہبہ کیا تو فقیہ نے کہا کہ امام محمدؒ کے قول کے موافق اگر سالانہ اجرت پر لیا ہے تو جائز ہے اور اگر ماہواری پر...

۱ یعنی مقدار معمولی منہا کر کے فقط دیری کے قد ر وضع کرے۔ ۲ دین یعنی عقد میں متاع واسباب۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 132 | Kitab al-Ijara (Book of Hiring)

...has been taken, then it is not permissible before the arrival of Ramadan, but once Ramadan arrives, it becomes permissible; this is stated in *Muhit al-Sarakhsi*, and we adopt this view, as found in *Wajeez Kurdi*.

If half a year has passed and the lessor (Mujir) exonerates the lessee (Mustajir) from the entire rent or gifts it to him, then according to Imam Muhammad, he is absolved of everything. According to Imam Abu Yusuf, he is absolved of half and not the other half; this is in *Muhit al-Sarakhsi*. Hakim Shaheed stated in *Muntaqa* that if a person leased his land for a known rent and received it, but before the lessee could cultivate it, the lessor gifted the rent back to him, and then the lease was terminated for some reason, the lessee has the right to reclaim the rent paid, except for the portion corresponding to the time the land remained with him during the year. If the lessor gifted the rent before taking possession of it, he cannot reclaim anything after the termination of the lease; this is in *al-Muhit*. If the lessor buys a specific commodity from the lessee, it is permissible by consensus, and in the sale contract, the price owed by the lessor will be considered equivalent to the rent, resulting in an exchange between the price and the rent; this is in *al-Zakhira*. If attaining the benefit becomes impossible, the lessee shall take back his dirhams (the price), not the commodity sold. If the rent was fixed in dirhams and instead, flour or olive oil was taken as compensation, it is permissible; this is in *Ghiyathiyya*.

If the lessor and lessee entered into a currency exchange (Baih-e-Sarf) and took dinars in exchange for dirhams: if this occurred after the lessee attained the full benefit, or if advance payment was a condition of the lease, then the exchange is valid by consensus. If the full benefit had not been attained and advance payment was not a condition, there is a disagreement. According to the view of Imam Muhammad and the first view of Imam Abu Yusuf, it is permissible. However, the second view of Imam Abu Yusuf is that if the parties separated before the fulfillment of the act, the currency exchange becomes void. This ruling applies when the rent is a debt (Dain). If the rent is a specific physical asset, such as a defined piece of silver, and the lessee gave dinars instead, it is not permissible, regardless of whether it was before or after attaining the benefit. It is written in *Kitab al-Asl* that if an exchange occurred for rent regarding the carrying of a specific item for ten dirhams, and the carrier (porter) died before carrying anything, the full rent must be returned to the lessee. If he died after traveling some distance, half the rent (five dirhams) should be returned. According to Imam Muhammad and the second view of Imam Abu Yusuf, if

the porter dies before carrying the load, his heirs must return the dinars because he took possession under a void exchange (Sarf-e-Fasid), and the heirs receive no wages.

If a house was leased for a year for fixed dirhams, and the lessor ordered the lessee to give two months' rent to a certain person (as a loan repayment), and that person continued to take flour, oil, and such items from the lessee until...

Footnotes: 1. Meaning: after the termination of the lease (Ijara). 2. "Equivalent Rent": Just as rent is obligatory on the lessee, the price of the sale is obligatory on the lessor. 3. Ditto: Completing the work, i.e., completing the exchange. 4. "Defined Silver" refers to an ingot or piece of melted silver.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 132 | किताब अल-इजारा

...लिया है तो रमज़ान आने से पहले जायज़ नहीं है और जब रमज़ान आ जाए तो जायज़ है, यह 'मुहीत-ए-सरखसी' में है और हम इसी को अपनाते हैं, यह 'वजीज़ कुर्दी' में भी है।

यदि आधा साल बीत गया और फिर मोजिर (किराया देने वाला/मालिक) ने मुस्ताजिर (किरायेदार) को पूरी उजरत (किराये) से मुक्त कर दिया या उसे हिबा (उपहार) कर दिया, तो इमाम मुहम्मद के अनुसार वह पूरी उजरत से मुक्त हो जाएगा, और इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार वह आधे से मुक्त होगा और आधे से नहीं; यह 'मुहीत-ए-सरखसी' में है। हाकिम शहीद ने 'मुन्तका' में फरमाया कि यदि किसी व्यक्ति ने एक निश्चित उजरत पर अपनी ज़मीन किराये पर दी और उजरत ले ली, और अभी किरायेदार ने खेती नहीं की थी कि मालिक ने उजरत उसे हिबा कर दी, फिर किसी कारण से अनुबंध (इजारा) टूट गया, तो किरायेदार को यह अधिकार होगा कि वह दी हुई उजरत वापस ले ले, सिवाय उस हिस्से के जितना समय साल में से बीत चुका है और ज़मीन किरायेदार के पास रही है। यदि मालिक ने उजरत पर कब्ज़ा करने से पहले हिबा कर दिया हो, तो अनुबंध टूटने के बाद वह कुछ वापस नहीं ले सकता। यदि मालिक ने किरायेदार से कोई निश्चित वस्तु (माल-ए-ऐन) खरीदी, तो यह सर्वसम्मति से जायज़ है। और बिक्री के अनुबंध में, उजरत के बराबर की राशि मालिक के ज़िम्मे कीमत (थमन) मानी जाएगी, फिर कीमत और उजरत में अदला-बदली हो जाएगी। यदि लाभ प्राप्त करना असंभव हो गया, तो किरायेदार अपनी कीमत के दिरहम वापस लेगा, बेची गई वस्तु वापस नहीं लेगा। यदि उजरत दिरहम में तय हुई थी और उसके बदले आटा या जैतून का तेल आदि ले लिया गया, तो यह भी जायज़ है; यह 'गियासिया' में है।

यदि मालिक और किरायेदार ने आपस में मुद्रा विनिमय (बै-ए-सर्फ़) कर लिया और दिरहम के बदले दीनार ले लिए: यदि किरायेदार द्वारा पूरा लाभ प्राप्त करने के बाद ऐसा किया गया, या अनुबंध में उजरत के भुगतान की जल्दी (ताजील) शर्त थी, तो यह विनिमय सर्वसम्मति से जायज़ है। लेकिन यदि लाभ पूरा प्राप्त नहीं हुआ था और भुगतान की जल्दी की शर्त भी नहीं थी, तो इसमें मतभेद है। इमाम मुहम्मद और इमाम अबू यूसुफ़ के पहले कथन के अनुसार यह जायज़ है, लेकिन इमाम अबू यूसुफ़ का दूसरा कथन यह है कि यदि काम पूरा होने से पहले दोनों अलग हो गए, तो यह विनिमय (बै-ए-सर्फ़) बातिल (अमान्य) हो गया। यह नियम तब है जब उजरत ऋण (कर्ज़) के रूप में हो। यदि उजरत कोई निश्चित वस्तु हो, जैसे चांदी का टुकड़ा, और किरायेदार ने उसके बदले दीनार दिए, तो यह जायज़ नहीं है। 'किताबुल असल' में लिखा है कि यदि किसी वस्तु को उठाने के लिए किराये का

अनुबंध हुआ और कुली (हम्माल) काम पूरा करने से पहले मर गया, तो किरायेदार को उजरत वापस दी जाएगी। यदि उसने आधा रास्ता तय किया था, तो आधी उजरत वापस होगी। इमाम मुहम्मद और इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार, यदि कुली काम शुरू करने से पहले मर गया, तो उसके वारिसों को दीनार वापस करने होंगे क्योंकि यह कब्ज़ा अवैध विनिमय के तहत था।

यदि एक साल के लिए घर किराये पर दिया गया और मालिक ने किरायेदार को निर्देश दिया कि दो महीने का किराया किसी अन्य व्यक्ति (कर्ज़दार) को दे दे, और वह व्यक्ति उससे आटा या तेल जैसी चीजें लेता रहा, यहाँ तक कि...

फुटनोट्स: 1. यानी अनुबंध (इजारा) टूटने के बाद। 2. यानी जैसे किरायेदार पर उजरत वाजिब है, वैसे ही मालिक पर वस्तु की कीमत वाजिब होगी। 3. काम पूरा कर लेना यानी विनिमय पूरा करना। 4. 'नकरा मुअय्यन' से तात्पर्य पिघली हुई चांदी की ईंट या टुकड़ा है।

لیا ہے تو رمضان آنے سے پہلے نہیں جائز ہے اور جب رمضان آجائے تو جائز ہے یہ محیطِ سرخسی میں ہے اور ہم اسی کو لیتے ہیں یہ وجیز کردی میں ہے۔

اگر نصف سال گزر گیا پھر موجر نے اس کو پوری اجرت سے بری کیا یا ہبہ کر دی تو امام محمدؒ کے نزدیک سب سے بری ہو جائے گا اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک نصف سے بری ہوگا اور نصف سے بری نہ ہوگا یہ محیطِ سرخسی میں ہے حاکم شہیدؒ نے منتقیٰ میں فرمایا کہ ایک شخص نے کسی اجرت معلومہ پر اپنی زمین ایک شخص کو اجارہ دی اور اجرت لے لی اور ہنوز مستاجر نے زمین میں کھیتی نہیں کی تھی کہ موجر نے مستاجر کو اجرت ہبہ کر کے دے دی پھر کسی وجہ سے باہمی اجارہ ٹوٹ گیا تو مستاجر کو اختیار ہوگا کہ موجر سے وہ اجرت جو اس نے دے دی ہے واپس کر لے سوائے اس قدر حصہ کے جو سال میں سے گزرا اور زمین مستاجر کے پاس رہی ہے اور اگر موجر نے اجرت پر قبضہ کرنے سے پہلے ہبہ کر دی ہو تو بعد نقضِ اجارہ کے کچھ واپس نہیں لے سکتا ہے یہ محیط میں ہے اور اگر موجر نے مستاجر سے کوئی مالِ عین خریدا تو بالاتفاق جائز ہے اور عقدِ بیع میں مثلِ ثمن اجرت کے موجر کے ذمہ ثمن قرار دیا جائے گا پھر ثمن واجرت میں بدلا واقع ہو جائے گا یہ ذخیرہ میں ہے پھر اگر منفعت کا حاصل کرنا متعذر ہو گیا تو مستاجر اپنے ثمن کے درہم واپس لے گا مالِ عین جو فروخت کر دیا ہے واپس نہ لے گا یہ محیطِ سرخسی میں ہے اور اگر اجرت میں درہم ٹھہرے ہوں اور بجائے ان کے آٹا یا روغن زیتون وغیرہ کوئی شے عوض میں لے لی تو جائز ہے یہ غیاثیہ میں ہے۔

اگر موجر و مستاجر نے باہم بیع صرف کر لی اور درہموں کے عوض دینار لئے پس اگر مستاجر کے منفعت تام حاصل کرنے کے بعد ایسا کیا یا اجرت کی تعجیل عقدِ اجارہ میں شرط تھی یعنی اگر اجرت واجب ہو چکی پھر ایسا کیا تو بیع صرف بالاجماع جائز ہے اور اگر تمام منفعت حاصل نہیں کر چکا اور نہ تعجیلِ اجرت شرط تھی تو اختلاف ہے موافقِ قولِ امام محمدؒ اور اولِ قولِ امام ابو یوسفؒ کے جائز ہے اور دوسرا قول امام ابو یوسفؒ کا یہ ہے کہ اگر ایفاءِ عمل سے پہلے دونوں جدا ہو گئے تو بیع صرف باطل ہو گئی یہ حکم اس صورت میں ہے کہ جب اجرت دین ہو اور اگر اجرت مالِ عین ہو مثلاً نقرۂ معین ہو اور مستاجر نے بجائے اس کے دینار دیئے تو جائز نہیں ہے خواہ استیفاء منفعت سے پہلے ایسا کیا ہو یا اس کے بعد اور خواہ تعجیلِ اجرت کی شرط لگانے کے بعد ایسا ہو یا اس سے پہلے اور کتاب الاصل میں لکھا ہے کہ اگر اجرت کے عوض بیع صرف واقع ہوئی اور حال یہ ہے کہ کسی شے معین کے اٹھانے پر دس درہم اجرت پر اجارہ واقع ہوا ہے پھر کچھ نہیں اٹھایا اور مر گیا یا آدمی دور چل کر مر گیا تو پوری اجرت مستاجر کو واپس کی جائے گی بشرطیکہ حمال نے کچھ نہ اٹھایا ہو اور اگر آدمی دور اٹھایا ہو تو آدھی اجرت یعنی پانچ درہم اس کو واپس دیے جائیں گے اور یہ حکم امام ابو یوسفؒ کے پہلے قول کے موافق ہو سکتا ہے اور یہی امام محمدؒ کا قول ہے اور امام ابو یوسفؒ کے دوسرے قول کے موافق بیع صرف صحیح نہ ہوگی اور باہمی بدلا واقع نہ ہوگا اور مستاجر پوری اجرت ادا کرنے والا قرار نہ دیا جائے گا اور اگر کچھ بوجھ اٹھانے سے پہلے حمال مر گیا تو وارثانِ حمال پر واجب ہوگا کہ مستاجر کو دینار واپس کریں کیونکہ حمال نے بیع صرفِ فاسد کے حکم سے اس پر قبضہ کیا تھا اور وارثانِ حمال کو کچھ اجرت نہ ملے گی اور اگر آدمی دور چل کر راہ میں مر گیا تو وارثانِ حمال وہ دینار مستاجر کو واپس دیں گے اور وارثانِ حمال کو نصف اجرت ملے گی یہ محیط میں ہے۔

اگر کچھ درہم معلومہ کے عوض ایک سال کے واسطے قامی کو ایک گھر کرایہ پر دیا پھر ایک شخص نے موجر سے کچھ قرض مانگا اس نے قامی کو حکم دیا کہ دو مہینہ کا کرایہ اس شخص کو دے دے پس وہ شخص قامی سے آٹا اور روغن وغیرہ ایسی ایسی چیزیں لیتا رہا یہاں تک کہ

۱۔ یعنی اجارہ ٹوٹ جانے کے بعد۔ ۲۔ مثل اجرت یعنی جیسے مستاجر پر اجرت لازم ہے وہی ہی موجر پر بیع کا ثمن لازم ہوگا۔ ۳۔ ایضاً، عمل کام پورا کر لینا یعنی صرف کا مبادلہ کر لیا۔ ۴۔ نقرہ معین چاندی گلائی ہوئی کی اینٹ یا ٹکڑا ہو۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (143) Kitab al-Ijarah (The Book of Hire/Lease)

If the rent for both months is completed, it is permissible, and the Fami (the payer/intermediary) will owe nothing to that person, but the landlord will have a debt toward him. Thus, if the landlord had collected it from the Fami himself and given it to him, it would still be a debt; similarly, this will also be a debt, as stated in *Al-Mabsut*. And if the borrower (*Mustaqriz*) purchased one dinar from the Fami, it is also permissible, provided that the rent has become due from the Fami—for instance, if two months have passed or if immediate payment was stipulated as a condition. This validity is unanimous among all scholars. If the rent has not yet become due—for example, the period has not passed but early payment was a condition—then according to the first opinion of Imam Abu Yusuf and the opinion of Imam Muhammad, the currency exchange (*Bay' Sarf*) will be valid, but according to the second opinion of Imam Abu Yusuf, it will be invalid. Furthermore, if a debt-seeker owes the Fami one dinar and the house rent is fixed at ten dirhams per month, and one month has passed, and the landlord tells the Fami to pay two months' rent to this person as it will remain a debt upon him, and that person agrees, it is permissible. Subsequently, if the Fami settles using the dinar he owes and purchases his necessities from the Fami in exchange for the remainder, it is valid; for exchanging between different categories of goods is invalid only when mutual consent is absent, but valid when it exists. However, if it is strictly deemed a currency exchange (*Bay' Sarf*), it is not so. Thus, this currency exchange is unanimously valid to the extent of one month's rent which has become due. Regarding the remaining one month's rent which has not yet become due, there is a disagreement: it is valid according to the Imam and the first opinion of Imam Abu Yusuf, but invalid according to the second opinion of Imam Abu Yusuf. Therefore, if the landlord himself conducts a currency exchange with the Fami for the second month's rent which has not yet become due, it will not be valid. It is then stated that this currency exchange will not be between the landlord and the Fami, but rather between the borrower and the Fami, as mentioned in *Al-Muhit*.

If someone rented a house and lived in it, and then the house was taken over by rightful claim (*Istihaq*), the rent belongs to the lessor (*Moojir*). ☆

If a landlord lends dirhams on the condition that when the debt is repaid, one dinar is paid for every ten dirhams, it is not permissible. If a Fami settles a debt in this manner and exchanges it for his dinars, the creditor is entitled only to the dirhams from the borrower. If a landlord lends two months' rent to someone even though the

Fami has not yet resided in the house at all, and commands the Fami to pay it, and the Fami agrees and gives flour, oil, and one dinar in exchange for ten dirhams, and subsequently the landlord dies, the house collapses, or someone rightfully claims ownership before the Fami takes up residence, the borrower cannot take anything from the Fami. However, he shall take his dirhams from the landlord, and the landlord shall take from the borrower; this is in *Al-Mabsut*. It should be known that the Fami will take his dirhams from the landlord according to the first opinion of Imam Abu Yusuf and the opinion of Imam Muhammad. According to the second opinion of Imam Abu Yusuf, he can only take from the landlord the ten dirhams that were in exchange for necessities, and as for the remaining ten dirhams given via currency exchange, he cannot take them from the landlord but must reclaim his dinar from the borrower because he took possession of it through an invalid currency exchange (*Bay' Sarf Fasid*); this is in *Al-Muhit*. If someone rents a house and resides in it, and then the house is rightfully claimed by another, the rent goes to the lessor, but he must give it in charity (*Sadqa*) because it has become evident that the lessor was an unlawful possessor (*Ghasib*) in leasing the house; this is in *Al-Muhit Surkhi*. If a house is rented in exchange for a piece of cloth valued at more dirhams than its actual worth, the excess is lawful for the lessor. The same rule applies to the exchange of different species of goods. Thus, if a house is rented for ten dirhams and the lessee pays two dinars, the excess is lawful because without an assessment of value, excess or deficiency between dirhams and dinars is not manifest; this is in *Al-Mabsut*.

---

1. Meaning a person took it who was the rightful claimant and owner.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 (143) किताब अल-इजारा (किरायेदारी की किताब)

दोनों महीनों का किराया पूरा हो गया तो यह जायज़ है और फ़ामी (अदायगी करने वाला) पर उस व्यक्ति का कुछ न होगा, लेकिन मकान मालिक का उस पर कर्ज़ होगा। अतः यदि वह स्वयं फ़ामी से वसूल करके उसे दे देता, तो भी वह कर्ज़ ही होता। इसी तरह यह भी कर्ज़ होगा, जैसा कि 'मबसूत' में उल्लेखित है। और यदि उधार लेने वाले (मुस्तक़रिज़) ने फ़ामी से एक दीनार खरीद लिया, तो वह भी जायज़ है, बशर्ते कि फ़ामी पर वह किराया अनिवार्य (वाजिब) हो गया हो। उदाहरण के लिए, दो महीने बीत गए हों या पहले भुगतान की शर्त रखी गई हो। यह वैधता सभी (इमामों) के अनुसार सर्वसम्मति से होगी। और यदि किराया वाजिब न हुआ हो, जैसे समय न बीता हो लेकिन पहले भुगतान की शर्त हो, तो इमाम अबू यूसुफ के पहले मत और इमाम मुहम्मद के मत के अनुसार मुद्रा विनिमय (बैअ-ए-सर्फ़) जायज़ होगा, और इमाम अबू यूसुफ के दूसरे मत के अनुसार नाजायज़ होगा। और यदि ऋण मांगने वाले पर फ़ामी का एक दीनार कर्ज़ हो और मकान का किराया दस दिरहम प्रति माह तय हो और एक महीना बीत गया हो, और मकान मालिक ने फ़ामी से कहा कि इस व्यक्ति को दो महीने का किराया दे दे, कि यह मेरा उस पर कर्ज़ रहेगा और वह व्यक्ति इस पर सहमत हो गया, तो यह जायज़ है। फिर यदि फ़ामी ने अपने दीनार से, जो उस पर आता है, विनिमय कर लिया और बाकी के बदले उसने फ़ामी से अपनी ज़रूरत की चीजें खरीदीं, तो यह जायज़ है क्योंकि अलग-अलग प्रकार की वस्तुओं में आपस में विनिमय उस समय नाजायज़ होता है जब आपसी सहमति न हो, और जब सहमति हो तो जायज़ है। लेकिन यदि इसे शुद्ध मुद्रा विनिमय (बैअ-ए-सर्फ़) माना जाए, तो ऐसा नहीं है। फिर यह मुद्रा विनिमय एक महीने के किराये की सीमा तक, जो वाजिब हो चुका है, सर्वसम्मति से जायज़ है। और बाकी एक महीने का किराया जो वाजिब नहीं हुआ है, उसमें मतभेद होना चाहिए कि इमाम के अनुसार और इमाम अबू यूसुफ के पहले मत के अनुसार जायज़ है, और इमाम अबू यूसुफ के दूसरे मत के अनुसार नाजायज़ है। अतः यदि मकान मालिक स्वयं दूसरे महीने के किराये के बदले, जो वाजिब नहीं हुआ है, फ़ामी से मुद्रा विनिमय करे, तो वह भी जायज़ नहीं होगा। फिर कहा गया है कि यह मुद्रा विनिमय मकान मालिक और फ़ामी के बीच नहीं होगा, बल्कि उधार लेने वाले (मुस्तक़रिज़) और फ़ामी के बीच माना जाएगा, जैसा कि 'मुहीत' में वर्णित है।

यदि किसी ने घर किराये पर लिया और उसमें रहा, फिर वह घर किसी अन्य के अधिकार (हक) में चला गया, तो किराया मकान मालिक (मुजिर) को मिलेगा। ☆

यदि मकान मालिक ने इस शर्त पर दिरहम उधार दिए कि जब कर्ज़ अदा करे तो एक दीनार के बदले दस दिरहम दे, तो यह जायज़ नहीं है। और यदि फ़ामी पर इस तरह कर्ज उतारा और उसे अपने दीनार के बदले विनिमय कर दिया, तो ऋणदाता के उधारकर्ता पर केवल उतने ही दिरहम होंगे। और यदि मकान मालिक ने उसे दो महीने का किराया उधार दिया, जबकि फ़ामी अभी घर में बिल्कुल नहीं रहा, और फ़ामी को आदेश दिया कि वह उसे दे दे, और फ़ामी इस पर सहमत हुआ और उसे आटा, तेल और उनमें से दस दिरहम के बदले एक दीनार दिया, फिर फ़ामी के घर में निवास शुरू करने से पहले मकान मालिक मर गया या घर गिर गया या किसी ने अपना हक साबित कर लिया, तो उधार लेने वाला फ़ामी से कुछ नहीं ले सकता, लेकिन मकान मालिक से अपने दिरहम वापस ले लेगा और मकान मालिक उधार लेने वाले से लेगा। यह 'मबसूत' में है। लेकिन यह जानना चाहिए कि फ़ामी मकान मालिक से अपने दिरहम इमाम अबू यूसुफ के पहले मत और इमाम मुहम्मद के मत के अनुसार ले सकेगा। और इमाम अबू यूसुफ के दूसरे मत के अनुसार वह मकान मालिक से केवल वे दस दिरहम ही ले सकता है जो आवश्यक वस्तुओं के बदले में थे, और बाकी दस दिरहम जो उसने मुद्रा विनिमय के रूप में दिए थे, उन्हें मकान मालिक से नहीं ले सकता, बल्कि उधार लेने वाले से अपना दीनार वापस लेगा क्योंकि उसने एक अवैध मुद्रा विनिमय (बैअ-ए-सर्फ़ फ़ासिद) के आधार पर उस पर कब्ज़ा किया था। यह 'मुहीत' में है। यदि किसी ने घर किराये पर लिया और उसमें रहा, फिर वह घर किसी अन्य के कानूनी अधिकार में चला गया, तो किराया मकान मालिक को मिलेगा, लेकिन वह उसे दान (सदक़ा) कर दे क्योंकि यह स्पष्ट हो गया है कि मकान मालिक उस घर को किराये पर देने में 'ग़ासिब' (अवैध कब्ज़ा करने वाला) था। यह 'मुहीत सुख़्ख़ी' में है। और यदि किसी कपड़े के बदले घर किराये पर लिया जाए और वह कपड़ा इतने दिरहमों के बराबर हो जो कपड़े की वास्तविक कीमत से अधिक हों, तो मकान मालिक के लिए वह अधिक लाभ हलाल है। अलग-अलग प्रकार की वस्तुओं के विनिमय में यही नियम है। अतः यदि दस दिरहम किराये पर घर दिया गया और किरायेदार ने दो दीनार दिए, तो भी वह अतिरिक्त लाभ हलाल है क्योंकि दिरहम और दीनार के मूल्य का आकलन किए बिना अधिकता या कमी स्पष्ट नहीं होती। यह 'मबसूत' में है।

---

1. अर्थात ऐसे व्यक्ति ने ले लिया जो उसका वास्तविक हकदार और मालिक था।

دونوں مہینہ کا کرایہ پورا ہو گیا تو یہ جائز ہے اور فامی کا اس شخص پر کچھ نہ ہوگا لیکن مالک مکان کا اس پر قرض ہوگا چنانچہ اگر خود فامی سے وصول کر کے اس کو دے دیتا تو بھی قرض ہوتا اسی طرح یہ بھی قرض ہو گا یہ مبسوط میں ہے اور اگر مستقرض نے فامی سے ایک دینار خرید لیا تو بھی جائز ہے بشرطیکہ فامی پر یہ کرایہ واجب ہو گیا ہو مثلاً دو مہینے گزر گئے ہوں یا تعجیل شرط کی ہو اور یہ جواز سب کے نزدیک بالاتفاق ہوگا اور اگر کرایہ نہ واجب ہو گیا ہو مثلاً مدت نہ گزری ہو شرط تعجیل ہو تو امام ابو یوسف کے قول اول و قول امام محمد کے موافق بیع صرف جائز ہو گی اور امام ابو یوسف کے دوسرے قول کے موافق نا جائز ہوئی اور اگر قرض طلب کرنے والے پر فامی کا ایک دینار قرض ہو اور مکان کا کرایہ دس درہم ماہواری مقرر ہو اور ایک مہینہ گزر گیا ہو اور مکان والے نے فامی سے کہا کہ اس شخص کو دو مہینہ کا کرایہ دے دے کہ میرا اس پر قرض رہے گا اور وہ شخص اس پر راضی ہو گیا تو جائز ہے پھر اگر فامی نے اپنے دینار سے جو اس پر آتا ہے بدلا کر لیا اور باقی کے عوض اس نے فامی سے اپنی ضروریات کی چیزیں خریدیں تو جائز ہے کیونکہ جنس مختلف میں باہم بدلا اتارنا اس وقت نا جائز ہوتا ہے جب باہمی رضامندی نہ پائی جائے اور جب پائی جائے تو جائز ہے لیکن اگر بیع صرف قرار دی تو ایسا نہیں ہے پھر یہ بیع صرف بقدر ایک مہینہ کے کرایہ کے جو واجب ہو گیا ہے بالاتفاق جائز ہے اور باقی ایک ماہ کا کرایہ جو نہیں واجب ہوا ہے اس میں اختلاف ہونا چاہئے کہ امام کے نزدیک و امام ابو یوسف کے قول اول کے موافق جائز ہے اور دوسرے قول امام ابو یوسف کے موافق نا جائز ہے چنانچہ اگر خود مکان والا دوسرے ماہ کے کرایہ کے عوض جو نہیں واجب ہوا

ہے فامی سے بیع صرف کرے تو بھی جواز نہ ہوگا پھر فرمایا کہ یہ بیع صرف مکان والے اور فامی کے درمیان نہ ہو گی بلکہ مستقرض اور فامی کے درمیان قرار دی جائے گی کذانی المحیط۔

اگر کسی نے گھر کرایہ پر لیا اور اس میں رہا پھر وہ گھر استحقاق میں لے لیا گیا تو کرایہ موجر کو ملے گا ☆

اگر مکان والے نے اس شرط سے درہم قرض دیئے کہ جب قرض ادا کرے تو ایک دینار دس درہم ادا کرے تو یہ جائز نہیں ہے اور اگر فامی پر اس طرح اترادئیے اور اسے اپنے دینار کے عوض بدلا کر دیا تو قرض خواہ کے مستقرض پر صرف میں درہم ہوں گے اور اگر مکان والے نے اس کو دو مہینہ کا کرایہ قرض دیا حالانکہ فامی ہنوز مکان میں بالکل نہیں رہا اور فامی کو حکم دیا کہ اس کو دے دے اور فامی اس پر راضی ہوا اور اس کو آٹا و روغن اور ان میں سے دس درہم کے عوض ایک دینار دیا پھر فامی کے مکان میں سکونت اختیار کرنے سے پہلے مکان والا مر گیا یا مکان گر گیا یا کسی نے استحقاق میں لے لیا تو مستقرض سے فامی کچھ نہیں لے سکتا ہے لیکن مکان والے سے اپنے درہم لے لے گا اور مکان والا مستقرض سے لے گا یہ مبسوط میں ہے لیکن جاننا چاہئے کہ فامی مکان والے سے اپنے میں درہم امام ابو یوسف کے قول اول و قول امام محمد کے موافق لے گا اور امام ابو یوسف کے دوسرے قول کے موافق مکان والے سے صرف دس درہم جو اشیائے ضروری میں عوض ہوئے ہیں وہی لے سکتا ہے اور باقی دس درہم میں جو بیع صرف کر کے دیئے ہے اس کے درہم مکان والے سے نہیں لے سکتا ہے بلکہ مستقرض سے اپنا دینار واپس لے گا کیونکہ اس نے بیع صرف فاسد کی رو سے اس پر قبضہ کیا تھا یہ محیط میں ہے اگر کسی نے گھر کرایہ پر لیا اور اس میں رہا پھر وہ گھر استحقاق میں لے لیا گیا تو کرایہ موجر کو ملے گا اور وہ صدقہ کر دے کیونکہ یہ امر ظاہر ہو گیا کہ موجر اس گھر کے کرایہ پر دینے میں غاصب تھا یہ محیط سرخی میں ہے اور اگر ایک کپڑے کے عوض گھر کرایہ پر لے کہ اتنے

درہموں کے عوض کرایہ پر دیا جو کپڑے کی قیمت سے زیادہ ہیں تو موجر کو زیادتی حلال ہے اور ہر جنس مختلف کے معاوضہ میں یہی حکم ہے چنانچہ اگر دس درہم کرایہ پر دیا اور مستاجر نے دو دینار دیئے تو بھی زیادتی حلال ہے کیونکہ درہم و دینار میں قیمت اندازہ کرنے کے بغیر زیادتی و کمی ظاہر نہیں ہوتی ہے یہ مبسوط میں ہے۔

---

۱ یعنی ایسے شخص نے لے لیا جو اس کا مستحق و مالک تھا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | (144) | Kitab al-Ijarah (The Book of Leasing)

If a landlord wishes to collect the entire rent in advance before the month has passed, and the tenant refuses, the tenant shall be compelled to pay only for the number of days he has already resided there; he shall not be compelled to pay for the remaining portion of the month. This is stated in *Al-Muhit*. If someone leases their house in exchange for a specific piece of cloth and the tenant resides in it, the landlord does not have the right to sell that cloth to the tenant or anyone else before taking possession of it. The same rule applies to commodities, animals, measurable items, and weighable items if they are specified. This is in *Al-Mabsut*. However, if the measurable or weighable item is non-specific but its description has been defined as a liability upon the tenant, there is no harm in the landlord selling it to the tenant before taking possession, provided that the item has become due from the tenant either by consuming the benefit of the lease or through a clause of prepayment. This is in *Al-Muhit*. If, in exchange for it, a specific item is purchased, it is valid regardless of whether possession is taken in the same meeting or not. If a non-specific item is purchased in exchange, they should not separate without possession being taken; if they separate before possession, the sale is void. If the landlord sells the item stipulated as rent to someone other than the tenant, it is not permissible, because it is not valid to sell a debt owed by someone to a third party. This is in *Al-Mabsut*.

If a person leases his house for one year in exchange for a specific slave, and before taking possession of the slave or handing over the house to the tenant, the slave is manumitted (freed), the right is void. This is because the rent only enters the landlord's ownership upon the consumption of benefits, prepayment, or a condition of prepayment, none of which occurred here. If the landlord took possession of the slave but had not yet handed over the house to the tenant when the slave was freed, the manumission is valid. This is in *Al-Muhit*. If the tenant takes possession of the house and the period of residence is completed, it is fine. However, if the lease contract is rescinded—whether due to a third party proving a rightful claim to the property, the death of either party, the house being flooded, or the inability to utilize the property—the person who freed the slave is obligated to pay the slave's value.

If the slave remained with the tenant and the tenant resided in the house for one month, and then both freed the slave, the manumission is valid on behalf of the landlord to the extent of one month's rent, and the remainder on behalf of the tenant, and the lease for the rest of the year is void. This is in *Al-Mabsut*. If the tenant then stays in the house for the remainder of the year, he must pay *Ajr al-Misl* (fair

market rent). This is in *Al-Ghayathiyya*. If the term of residence expires before the landlord takes possession of the slave, and then the slave dies or is legally claimed by someone else, *Ajr al-Misl* becomes mandatory regardless of the amount. In the case of an invalid lease (*Ijarah Fasidah*), *Ajr al-Misl* is also due, but it shall not exceed the specified rent amount. This is in *Al-Muhit al-Sarakhsi*. If the landlord returns the slave due to a defect or based on the "option of inspection" (*Khiyar al-Ruyat*) after the tenant has completed the full term of residence, *Ajr al-Misl* is mandatory because the lease contract is voided from its root. This is in *Al-Ghayathiyya*.

If the tenant handed over the slave to the landlord but had not yet begun residing in the house when he (the tenant) freed the slave himself, the manumission is void because the slave had left his ownership upon delivery to the landlord. This is in *Al-Mabsut*. If the tenant resided in the house for one month and then the slave died while still with the tenant before being handed over to the landlord, the tenant is obligated to pay *Ajr al-Misl* for that one month...

Footnotes: 1. Meaning, there is no right to sell before taking possession. 2. For example, wheat, a piece of silver, etc. 3. Upon consuming the benefit, or prepayment. 4. Meaning, the manumission will remain valid and the price must be paid upon manumission. 5. *Ajr al-Misl* refers to the rent typical for similar houses. 6. For example, if taken as a settlement of a debt.

फतावा आलमगीरी ..... खंड 6 | (144) | किताब अल-इजारा (किरायेदारी की पुस्तक)

यदि मकान मालिक ने महीना बीतने से पहले सारा किराया अग्रिम (Advance) लेना चाहा और किरायेदार ने इनकार कर दिया, तो किरायेदार जितने दिन रह चुका है, उतने दिनों का किराया देने के लिए उसे मजबूर किया जाएगा, लेकिन बाकी दिनों के हिस्से का किराया देने के लिए मजबूर नहीं किया जाएगा; यह 'मुहीत' में है। यदि किसी ने एक निश्चित कपड़े के बदले अपना घर किराये पर दिया और किरायेदार उसमें रहा, तो मकान मालिक को उस कपड़े पर कब्ज़ा करने से पहले उसे किरायेदार या किसी और के हाथ बेचने का अधिकार नहीं है। इसी तरह सामान, जानवर, माप वाली या तौल वाली हर निश्चित वस्तु का यही नियम है; यह 'मबसूत' में है। और यदि माप या तौल वाली कोई वस्तु अनिश्चित हो लेकिन उसकी विशेषता बताकर किरायेदार के ज़िम्मे तय की गई हो, तो कब्ज़ा करने से पहले उसे किरायेदार के हाथ बेचने में कोई हर्ज नहीं है, लेकिन यह नियम तब है जब वह चीज़ लाभ उठाने या अग्रिम भुगतान की शर्त के कारण किरायेदार के ज़िम्मे अनिवार्य हो गई हो; यह 'मुहीत' में है। और यदि उसके बदले कोई निश्चित चीज़ खरीदी, तो यह वैध है चाहे उसी समय कब्ज़ा लिया हो या न लिया हो। और यदि उसके बदले कोई अनिश्चित चीज़ खरीदी, तो बिना कब्ज़ा किए अलग न हो, और यदि कब्ज़ा करने से पहले अलग हो गया तो बिक्री (सौदा) टूट जाएगी। और यदि मकान मालिक ने उस चीज़ को, जो किराये के तौर पर तय हुई है, किरायेदार के अलावा किसी और के हाथ बेचा, तो यह जायज़ नहीं है, क्योंकि जो चीज़ किसी के ज़िम्मे क़र्ज़ हो, उसे लेनदार के अलावा किसी और को बेचना जायज़ नहीं है; यह 'मबसूत' में है।

यदि किसी व्यक्ति ने एक वर्ष के लिए अपना घर एक निश्चित दास (गुलाम) के बदले किराये पर दिया और अभी दास पर कब्ज़ा नहीं किया था और न ही घर किरायेदार को सौंपा था कि उसने दास को आज़ाद कर दिया, तो अधिकार शून्य है। क्योंकि तयशुदा किराया लाभ प्राप्त करने या अग्रिम भुगतान की शर्त होने पर ही मालिक की संपत्ति बनता है, और यहाँ ऐसा कुछ नहीं हुआ। और यदि मकान मालिक ने दास पर कब्ज़ा कर लिया था और अभी किरायेदार को घर का कब्ज़ा नहीं दिया था कि दास को आज़ाद कर दिया, तो आज़ाद करना (इताक़) वैध है; यह 'मुहीत' में है। फिर यदि किरायेदार ने घर का कब्ज़ा ले लिया और रहने की अवधि पूरी हो गई तो ठीक है, लेकिन यदि किरायेदारी का अनुबंध (Contract) रद्द हो गया, चाहे मकान पर किसी और का हक़ साबित होने के कारण या दोनों में से किसी की मृत्यु या मकान के डूबने या लाभ उठाने की शक्ति न रहने के कारण, तो आज़ाद करने वाले पर दास की कीमत देना अनिवार्य होगा।

और यदि वह दास किरायेदार के पास रहा और किरायेदार उस मकान में एक महीना रहा, फिर दोनों ने दास को आज़ाद कर दिया, तो मकान मालिक की ओर से एक महीने के किराये के बराबर आज़ाद हुआ और बाकी किरायेदार की ओर से, और बाकी साल की किरायेदारी टूट गई; यह 'मबसूत' में है। और यदि किरायेदार उस मकान में शेष वर्ष तक रहा, तो उसे 'अज्र-ए-मिसल' (उचित बाज़ार किराया) देना होगा; यह 'ग़ियासिया' में है। और यदि मकान मालिक के दास पर कब्ज़ा करने से पहले रहने की अवधि पूरी हो गई और फिर वह दास मर गया या किसी और के अधिकार में चला गया, तो उस पर 'अज्र-ए-मिसल' अनिवार्य होगा चाहे वह कितना ही क्यों न हो। अवैध किरायेदारी (इजारा फासिद) की स्थिति में भी 'अज्र-ए-मिसल' अनिवार्य होता है, लेकिन वह तयशुदा राशि से अधिक नहीं होगा; यह 'मुहीत सरख़सी' में है। और यदि मकान मालिक ने वह दास किसी दोष (ऐब) या देखने के अधिकार (ख़ियार-ए-रुयत) के कारण वापस कर दिया, जबकि किरायेदार पूरी अवधि तक रह चुका है, तो उस पर 'अज्र-ए-मिसल' अनिवार्य होगा क्योंकि अनुबंध जड़ से टूट गया; यह 'ग़ियासिया' में है।

यदि किरायेदार ने वह दास मकान मालिक को दे दिया और अभी मकान में रहना शुरू नहीं किया था कि खुद ही उस दास को आज़ाद कर दिया, तो आज़ादी अमान्य है, क्योंकि मकान मालिक को देने के कारण वह उसकी मिल्कियत से निकल गया था; यह 'मबसूत' में है। और यदि किरायेदार एक महीने तक मकान में रहा और फिर किरायेदार के पास वह दास मर गया इससे पहले कि वह मालिक को सौंपता, तो किरायेदार को एक महीने का 'अज्र-ए-मिसल' देना अनिवार्य होगा...

पाद-टिप्पणियाँ (Footnotes): 1. अर्थात् कब्ज़ा करने से पहले बेचने का अधिकार नहीं है। 2. जैसे गेहूँ, चाँदी का टुकड़ा आदि। 3. लाभ प्राप्त करने के साथ, या अग्रिम भुगतान। 4. अर्थात् आज़ाद करना वैध रहेगा और आज़ादी पर कीमत देनी होगी। 5. अज्र-ए-मिसल अर्थात् वैसे ही मकानों का प्रचलित किराया। 6. उदाहरण के लिए, क़र्ज़ के बदले में लिया गया।

اگر مکان والے نے مہینہ گزرنے سے پہلے تمام کرایہ بہ تعجیل لینا چاہا اور مستاجر نے انکار کیا تو جتنے دن مستاجر رہ رہے ہوئے ہیں اتنے دنوں کے کرایہ دے دینے کے واسطے مجبور کیا جائے گا اور باقی دنوں کے حصہ کے کرایہ دے دینے کے واسطے مجبور نہ کیا جائے گا یہ محیط میں ہے اگر کسی نے معین کپڑے کے عوض اپنا گھر کرایہ پر دیا اور مستاجر اس میں رہا تو مکان والے کو کپڑے پر قبضہ کرنے سے پہلے مستاجر یا کسی دوسرے کے پاس اس کپڑے کے بیچ کر دینے کے اختیار نہیں ہے اسی طرح عروض و حیوان و کیلی و وزنی وغیرہ ہر شے معین میں یہی حکم ہے یہ مبسوط میں ہے اور اگر کیلی و وزنی کوئی چیز غیر معین ہو مگر وصف بیان کر کے مستاجر کے ذمہ قرار دی گئی ہو تو قبضہ کر لینے سے پہلے مستاجر کے ہاتھ اس کے فروخت کر دینے میں کچھ ڈر نہیں ہے مگر یہ حکم اس وقت ہے کہ جب کوئی شے بسبب استیفاء منفعت یا شرط تعجیل کے مستاجر کے ذمہ واجب ہوگئی ہو یہ محیط میں ہے اور اگر اس کے عوض کوئی شے معین خریدی تو جائز ہے خواہ اسی مجلس میں اپنے قبضہ میں لے لی ہو یا نہ لی ہو اور اگر بعوض اس کے کوئی غیر معین چیز خریدی تو بدوں قبضہ کرنے کے جدا نہ ہوا اور اگر قبضہ سے پہلے جدا ہو گیا تو بیع ٹوٹ جائے گی اور اگر مکان والے نے اس چیز کو جو کرایہ میں ذمہ ٹھہری ہے سوائے مستاجر کے دوسرے کے ہاتھ فروخت کیا تو روا نہیں ہے کیونکہ جو چیز کسی شخص کے ذمہ قرضہ ہو اس کو سوائے قرض دار کے دوسرے کے ہاتھ فروخت کرنا جائز نہیں ہے یہ مبسوط میں ہے اگر کسی شخص نے ایک سال کے واسطے اپنا گھر بعوض ایک غلام معین کے کرایہ پر دیا اور ہنوز غلام پر قبضہ نہ کیا اور نہ گھر مستاجر کے سپرد کیا تھا کہ وہ غلام آزاد کر دیا تو حق باطل ہے کیونکہ جو اجرت قرار پائی ہے وہ استیفاء منافع یا تعجیل یا

شرط تعجیل کے پائے جانے سے موجر کی ملک میں ہو جاتی ہے اور یہاں ان میں سے کچھ نہیں پایا گیا اور اگر موجر نے غلام پر قبضہ کر لیا اور ہنوز مستاجر کو مکان کا قبضہ نہ دیا تھا کہ غلام کو آزاد کر دیا تو اعتاق جائز ہے یہ محیط میں ہے پھر اگر مستاجر نے گھر قبضہ میں لیا اور میعاد سکونت تمام ہوئی تو خیر مگر اور اگر عقد اجارہ فسخ ہو گیا خواہ مکان پر استحقاق ثابت ہونے کی وجہ سے یا دونوں میں سے کسی کی موت یا مکان کے غرق ہونے کی وجہ سے یا قدرت انتفاع حاصل نہ رہنے کے باعث سے تو آزاد کرنے والے پر غلام کی قیمت دینی واجب ہوگی اور اگر وہ غلام مستاجر کے پاس رہا اور مستاجر اس مکان میں ایک مہینہ رہا پھر دونوں نے غلام کو آزاد کر دیا تو موجر کی طرف سے بقدر ایک مہینہ کی اجرت کے آزاد ہوا اور باقی مستاجر کی طرف سے آزاد ہوا اور باقی سال کا اجارہ ٹوٹ گیا یہ مبسوط میں ہے اور اگر پھر مستاجر اس مکان میں باقی سال تک رہا تو اس کو اجر المثل دینا پڑے گا یہ غیاثیہ میں ہے اور اگر موجر کے غلام پر قبضہ کرنے سے پہلے میعاد سکونت پوری ہو گئی پھر وہ غلام مر گیا یا استحقاق میں لے لیا گیا تو اس پر اجر المثل واجب ہو گا چاہے جس قدر ہو اور اجارہ فاسدہ کی صورت میں بھی اجر المثل واجب ہوتا ہے لیکن جس قدر بیان کیا گیا ہے اس سے نہ بڑھایا جائے گا یہ محیط سرخسی میں ہے اور اگر موجر نے وہ غلام بسبب خیار عیب یا خیار رؤیت کے واپس کر دیا حالانکہ مستاجر پوری مدت تک سکونت حاصل کر چکا ہے تو اس پر اجر المثل واجب ہو گا کیونکہ عقد اجارہ جڑ سے ٹوٹ گیا یہ غیاثیہ میں ہے۔

اگر مستاجر نے وہ غلام مکان والے کو دے دیا اور ہنوز مکان میں سکونت نہ اختیار کی تھی کہ خود ہی وہ غلام آزاد کیا تو عتق باطل ہے کیونکہ مکان والے کو دے دینے کی وجہ سے اس کی ملک سے نکل گیا پس اس نے ایسے غلام کو آزاد کیا جو اس کی ملک میں نہیں ہے یہ مبسوط میں ہے اور اگر مستاجر ایک مہینہ تک مکان میں رہا پھر مستاجر کے پاس وہ غلام مر گیا قبل ازیں کہ

موجر کے سپرد کرے تو مستاجر کو ایک مہینہ کا اجر المثل دینا واجب ہوگا چاہے جس قدر ہو برخلاف اس کے اگر اجارہ فاسد ہوتا تو اجر المثل دینا پڑتا مگر غلام کی قیمت کے

حاشیہ: 1. یعنی قبضہ سے پہلے بیچ کر دینے کا اختیار نہیں ہے۔ 2. مثلاً گیہوں، چاندی کا ٹکڑا وغیرہ۔ 3. مع استیفاء، تمام حاصل کر لیتا اور معجل پیشگی۔ 4. یعنی اعتاق جائز رہے گا اور عتق پر قیمت واجب ہو گی۔ 5. اجر المثل یعنی جو اس کے مثل مکانوں کا کرایہ ہو۔ 6. مثلاً قرض میں سے لے لیا گیا۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 ..... 145 ..... Book of Hiring/Leasing (Kitab al-Ijarah)

...on which a monthly rent was applicable, it should not be more than that. This is mentioned in *Al-Muhit*. If the lessor (*mujir*) took possession of the specified leased property (*mal-i-ijarah*) without the lessee's (*mustajir*) permission and sold it, and then the lease period expired, the sale shall be valid. If the lease is terminated, the lessee shall recover the price of that specified property from the lessor. If a slave was designated as wages and handed over to the lessor along with a surety, and the lessor manumitted him or he died in his possession, and then the lease was terminated, the lessee shall recover his price. If the lease was terminated after half the period had passed, he shall recover half the price of the slave; this is in *Al-Ghiyathiyah*. A person rented a house for one year in exchange for a specified slave, stayed in it for one month, and did not give the slave to the lessor but manumitted him himself; the manumission is valid. The lessee is liable for the 'proportional rent' (*ajr al-mithl*) for the past month, whatever the amount may be, and the lease for the remaining year will be terminated. Similarly, if a house was rented in exchange for some specified property and residence was taken, but the specified property was not handed over until it was destroyed, the proportional rent must be paid regardless of the amount. This is in *Fatawa Qadi Khan*.

Chapter Five: Regarding Specifying an Option (*Khiyar*) and Other Conditions in Leasing

If a lease is taken with a condition of option (*khiyar al-shart*) for three days, it is permissible; however, there is disagreement regarding a longer period; this is in *Al-Wajiz al-Kurdi*. The period of option will be counted from the time the lease is contracted; this is written in *Siraj al-Wahaj*. If the lessee set a condition of option for three days and took up residence in the house during that period, the option is waived. If the residence collapses due to his stay, he will not be liable because he resided by virtue of the lease agreement. The start of the option period will be counted from the time of its waiver; this is in *Al-Wajiz al-Kurdi*. If the option belongs to the house owner and the lessee chooses to stay during the option period, no rent will be received, and the lessee will be liable for any destruction caused by his stay; this is written in *Al-Ghiyathiyah*. If residence is taken after the lessor gives permission, rent will be mandatory, and the lessee will have the option. Inspecting the house will be considered equivalent to inspecting the benefits; this is in *Al-Wajiz*. If a house is rented without being seen, the 'option of inspection' (*khiyar al-ru'yah*) will be

available. If it was seen before renting, the option of inspection will not be available. However, if some part of it has fallen such that it causes loss in the benefits of residence, then the option of inspection will be available due to the change; this is in *Al-Mabsut*.

If a person appoints a worker (*ajir*) to measure and deliver one '*kur*' (a measure) of wheat, and then when he sees the wheat, he says "I am not satisfied," he does not have this choice. ☆

Sadr al-Shahid mentioned that if someone hired a person for a known wage to clean twenty-one pots (*deghs*), and he cleaned ten but refused the rest; it was said that if the pots were shown to him at the time of hiring, the worker can be compelled to clean the rest. But if he hadn't seen them, he shouldn't be compelled. The basis of this issue is what Imam Muhammad (R.A.) mentioned in '*Ijarat*': that if someone hires a washerman on the condition of pressing (*kundi*) ten of his clothes for a known wage, and did not show the clothes nor were they with him, then the lease is invalid (*fasid*). If they were shown, it is valid; this is in *Al-Dhakhirah*. If the type of clothes is described to the washerman...

---

1. "Qauluhu shar": meaning the benefit intended from the lease; instead of that benefit, seeing the house at present is sufficient.

...पर थे पर जो एक महीने का किराया पड़ता हो उससे ज़्यादा न किया जाता यह मुहीत में है। अगर मूजिर (मकान मालिक/पट्टेदार) ने मुस्ताजिर (किरायेदार/पट्टेदार) की बिना इजाज़त माल-ए-इजारा जो मुअय्यन (निश्चित) है कब्ज़े में ले लिया और उसको फरोख्त (बेच) कर दिया, फिर इजारा की मुद्दत गुज़र गई तो बैअ (बिक्री) नाफिज़ (प्रभावी) हो जाएगी। और अगर इजारा फ़स्ख (रद्द) हो गया तो मुस्ताजिर अपने मूजिर से उस मुअय्यन माल की कीमत ले लेगा। और अगर उजरत (किराया) में कोई गुलाम ठहरा और ज़मानत के साथ मूजिर को दे दिया, उसने उसे आज़ाद कर दिया या वह उसके पास मर गया, फिर इजारा फ़स्ख हो गया तो मुस्ताजिर उसकी कीमत वापस लेगा। और अगर आधी मुद्दत गुज़रने के बाद इजारा फ़स्ख हुआ तो गुलाम की निस्फ़ (आधी) कीमत वापस लेगा, यह ग़ियासिया में है। एक शख्स ने एक निश्चित गुलाम के बदले एक मकान एक साल के लिए किराये पर लिया और उसमें एक महीना रहा और गुलाम मूजिर को नहीं दिया, फिर उसे खुद आज़ाद कर दिया तो आज़ाद करना सही है, और मुस्ताजिर पर पिछले महीने की 'उजरतुल मिस्ल' (उचित किराया) वाजिब होगा और बाकी साल का इजारा टूट जाएगा। इसी तरह अगर कोई घर किसी निश्चित माल के बदले किराये पर लिया और उसमें निवास किया और माल नहीं दिया यहाँ तक कि वह माल नष्ट हो गया, तो उजरतुल मिस्ल देना पड़ेगा चाहे वह कितनी भी हो, यह फ़तावा काज़ी खान में है।

पांचवां बाब: इजारा में खियार (विकल्प) आदि की शर्त लगाने के वर्णन में

अगर तीन दिन के'खियार-ए-शर्त' (विकल्प की शर्त) पर इजारा लिया तो जायज़ है और इससे अधिक में मतभेद है, यह 'वजीज़ कुर्दी' में है। खियार की अवधि इजारा के समय से गिनी जाएगी, यह 'सिराजुल वहाज' में लिखा है। अगर मुस्ताजिर ने तीन दिन के खियार की शर्त लगाई और उस अवधि में मकान में निवास किया तो खियार समाप्त (साकित) हो गया। और यदि निवास के कारण मकान गिर गया तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा क्योंकि उसने इजारा के हुक्म से निवास किया है, और खियार समाप्त होने के समय से अवधि की शुरुआत गिनी जाएगी, यह 'वजीज़ कुर्दी' में है। और अगर मकान मालिक के पास खियार हो और मुस्ताजिर ने खियार की अवधि में रहना चुना, तो कोई किराया नहीं मिलेगा, और मुस्ताजिर के रहने के कारण जो कुछ भी नष्ट हुआ उसका वह ज़िम्मेदार होगा, यह 'ग़ियासिया' में लिखा है। यदि मूजिर की अनुमति के बाद निवास किया तो किराया देना होगा और मुस्ताजिर को खियार प्राप्त होगा। मकान को देख लेना लाभ को देखने के समान माना जाएगा, यह 'वजीज़' में है। यदि बिना देखा हुआ घर किराये पर लिया तो 'खियार-ए-रुयत' (देखने का विकल्प)

प्राप्त होगा, और यदि देखा हुआ घर लिया तो खियार-ए-रुयत प्राप्त नहीं होगा। लेकिन यदि उसमें से कुछ ऐसा गिर गया जिससे निवास के लाभ में कमी आती है, तो बदलाव के कारण खियार-ए-रुयत प्राप्त होगा, यह 'मब्सूत' में है।

यदि किसी व्यक्ति ने एक 'कुर' (एक माप) गेहूँ नापने के लिए किसी को मज़दूर (अजीर) नियुक्त किया, फिर जब उसने गेहूँ देखे तो कहा कि मैं राज़ी नहीं हूँ, तो उसे यह विकल्प नहीं है। ☆

सदरुश शहीद ने ज़िक्र किया कि यदि किसी ने तयशुदा मज़दूरी पर एक व्यक्ति को इसलिए मज़दूर रखा कि वह इक्कीस दीगें (पात्र) माँज दे, उसने दस माँज दीं और बाकी से इनकार किया, तो फरमाया कि यदि मज़दूरी तय करते समय उसे दीगें दिखा दी गई थीं, तो बाकी दीगें माँजने के लिए मज़दूर को मजबूर किया जा सकता है। लेकिन यदि उसने नहीं देखी थीं, तो मजबूर नहीं किया जाएगा। इस मसले का मूल वह है जो इमाम मुहम्मद (रह.) ने 'इजारात' में उल्लेख किया है कि यदि किसी ने धोबी को इस शर्त पर नियुक्त किया कि वह एक तय मज़दूरी पर मेरे दस कपड़े प्रेस (कुन्दी) कर दे और कपड़े नहीं दिखाए और न ही कपड़े उसके पास थे, तो इजारा अमान्य (फासिद) है, और यदि दिखा दिए तो जायज़ है। यह 'ज़खीरा' में है। यदि धोबी को कपड़ों का प्रकार बता दिया...

---

1. कौलहु शार: यानी इजारा से जो लाभ उद्देश्य है, उस लाभ के बजाय मकान को फिलहाल देख लेना ही पर्याप्त है।

پر تھے پر جو ایک مہینہ کا کرایہ پڑتا ہو اس سے زیادہ نہ کیا جاتا یہ محیط میں ہے اگر موجر نے مستاجر کی بلا اجازت مال اجارہ کہ جو معین ہے قبضہ میں لے لیا اور اس کو فروخت کر دیا پھر اجارہ کی مدت گزر گئی تو بیع نافذ ہو جائے گی اور اگر اجارہ فسخ ہو گیا تو مستاجر اپنے موجر سے اس مال معین کی قیمت لے لے گا اور اگر اجرت میں کوئی غلام ٹھہر اور قبیل کے ساتھ موجر کو دے دیا اس نے آزاد کر دیا یا اس کے پاس مر گیا پھر اجارہ فسخ ہو گیا تو مستاجر اس کی قیمت واپس لے گا اور اگر آدھی مدت گزرنے کے بعد اجارہ فسخ ہوا تو غلام کی نصف قیمت واپس لے گا یہ غیاثیہ میں ہے ایک شخص نے بعوض ایک غلام معین کے ایک مکان ایک سال کے واسطے کرایہ پر لیا اور اس میں ایک مہینہ رہا اور غلام موجر کو نہ دیا پھر اس کو خود آزاد کر دیا تو آزاد کرنا صحیح ہے اور مستاجر پر ماہ گزشتہ کا اجرت المثل چاہیے جس قدر ہو واجب ہوگا اور باقی سال کا اجارہ ٹوٹ جائے گا اسی طرح اگر کوئی گھر بعوض کسی مال معین کے کرایہ پر لیا اور اس میں سکونت اختیار کی اور مال معین نہ دیا یہاں تک کہ وہ مال تلف ہو گیا تو اجرت المثل دینا پڑے گا چاہے جہاں تک پہنچے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

پانچواں باب: اجارہ میں خیار وغیرہ شرط لگانے کے بیان میں

اگر تین روز کے خیار شرط پر اجارہ لیا تو جائز ہے اور زیادہ میں اختلاف ہے یہ وجیز کردی میں ہے اور مدت خیار کی ابتدا وقت اجارہ سے شمار ہوگی یہ سراج الوہاج میں لکھا ہے اور اگر مستاجر نے تین روز کے خیار کی شرط لگائی اور اس مدت میں مکان کے اندر سکونت اختیار کی تو خیار ساقط ہو گیا اور اگر سکونت کے سبب سے منزل گر پڑی تو ضامن نہ ہوگا کیونکہ اس نے

بحکم اجارہ سکونت اختیار کی ہے اور ابتدا مدت خیار کے ساقط ہونے کے وقت سے گنی جائے گی یہ وجیز کردی میں ہے اور اگر مکان والے کو خیار ہو اور مستاجر نے مدت خیار میں رہنا اختیار کیا تو کچھ اجرت نہ ملے گی اور مستاجر کی سکونت کے سبب سے جو کچھ منہدم ہوا اس کا ضامن ہو گا یہ غیاثیہ میں لکھا ہے۔ اگر موجر کی اجازت دینے کے بعد سکونت اختیار کی تو اجرت لازم آئے گی اور مستاجر کو خیار حاصل ہوگا اور مکان کا دیکھ لینا مثل منافع دیکھنے کے شمار ہوگا یہ وجیز میں ہے اگر بے دیکھا ہوا گھر اجارہ لیا تو خیار رویت حاصل ہو گا اور اگر دیکھا ہوا گھر اجارہ لیا تو خیار رویت حاصل نہ ہوگا لیکن اگر اس میں سے ایسا کچھ گر گیا ہو جس سے سکونت کے منافع میں کچھ نقصان آتا ہے تو بسبب تغیر کے خیار رویت حاصل ہو گا یہ مبسوط میں ہے۔

اگر کسی شخص نے ایک گر گیہوں ناپ دینے کے واسطے کسی کو اجیر مقرر کیا پھر جب اس نے گیہوں دیکھے تو کہا کہ میں راضی نہیں ہوتا ہوں تو اس کو یہ اختیار نہیں ہے ☆

صدر الشہید نے ذکر کیا کہ اگر کسی نے اجرت معلومہ پر ایک شخص کو اس واسطے مزدور کیا کہ اکیس دیگیں مانج دے اس نے دس مانج دیں اور باقی سے انکار کیا تو فرمایا کہ اگر مزدور مقرر کرنے کے وقت اس کو دیگیں دکھلا دی ہوں تو باقی دیگیں مانجنے کے واسطے مزدور پر جبر کیا جائے گا اور اگر اس نے نہ دیکھی ہوں تو مجبور نہ کیا جائے گا اور اس مسئلہ کی اصل وہ ہے جو امام محمدؒ نے اجارات میں ذکر کی ہے کہ اگر کسی نے دھوبی کو اس شرط سے مقرر کیا کہ کسی قدر اجرت معلومہ پر میرے دس کپڑے کندی کر دے اور کپڑے نہ دکھلائے اور نہ اس کے پاس تھے تو اجارہ فاسد ہے اور اگر دکھلا دیے تو جائز ہے یہ ذخیرہ میں ہے اگر دھوبی سے کپڑوں کی جنس بیان کر...

۱۔ قولہ شار یعنی اجارہ سے جو منفعت مقصود ہے بجائے اس منفعت کے مکان فی الحال دیکھ لینا کافی ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (136) Kitab al-Ijarah (The Book of Hire/Lease)

...Sheikh-ul-Islam Khawahir-zada wrote in his commentary (Sharh) that this is equivalent to not showing [the object]; meaning the lease (ijarah) will be void (fasid). Shams-ul-Aimmah al-Sarakhsi wrote in his commentary that if a person describes the attributes of a cloth with such clarity and detail that the washerman (dhobi) understands the extent of his work, then this is equal to showing the cloth. Perhaps the opinion of Shams-ul-Aimmah regarding the issue of 'Vegon' is similar to the ruling he gave regarding the washerman; therefore, one should issue a fatwa after careful consideration. It is stated in 'Al-Muheet', and narrated from Imam Abu Yusuf in 'Nawadir bin Sama'ah', that a man stipulated with a washerman to starch/press (kundi) one 'mardi' [1] cloth for one dirham, and the washerman agreed. When he later saw the cloth, he said, "I do not agree," then he has the option [to refuse]. He [the Imam] also stated that the same ruling applies to a tailor. The fundamental principle in this chapter is that for every task which varies according to its 'mahal' [2] (the object or place of work), the 'khiyar-e-ruyat' (option of inspection) is established at the time of seeing the mahal. However, for a task that does not vary based on the mahal, the option of inspection is not established upon seeing it. Starching or sewing is such that small clothes require little sewing and large clothes require more sewing; therefore, we have ruled that the option of inspection is established in both cases. 'Sham' (Sheikh-ul-Islam) said that if a person hires someone to measure a 'gur' of wheat, and upon seeing the wheat, the hired person says, "I do not agree," he does not have that option. If a person hires a laborer to apply patches (stiches) and sets a wage of one 'dang', and the laborer agrees, but when he intends to start stitching he says, "I do not agree," he does not have that option because there is no variation in the work at that place. This is recorded in 'Al-Zakhirah'.

If a person is hired to card ten maunds of cotton or starch ten clothes, but the employer (mustajir) does not have any cotton or clothes with him, it is not permissible. If he has them but the laborer has not seen them, the laborer will have the option of inspection for the clothes upon seeing them, but not for the cotton. This is in 'Khazanat-ul-Fatawa'. It is narrated from Imam Muhammad in 'Nawadir Hisham' that a man leased a slave for one year's service in exchange for [the use of] his house. He had already utilized the slave's service for six months when the owner of the slave (the lessor of the slave) saw the house, which he had not seen before, and said, "I have no need for this house." Imam Muhammad stated that he has the

option [to terminate], and he will receive the 'ajr-ul-misl' (customary wage) for his slave. This is in 'Al-Muheet'.

A person leased a vineyard without seeing it, and the owner of the vineyard had sold the trees before the lease, even though the lease was considered valid. The lessee (mustajir) will have the option of inspection in the vineyard. However, if he exercises ownership-like control (tasarruf) over it, the option of inspection will be void. This is also in 'Al-Zakhirah'. If he eats the fruits of that vineyard, the option of inspection will not be forfeited because the act of eating the fruit is an exercise of control over a purchased item, not over the leased item itself. This is written in 'Fatawa Qazi Khan'. In a lease (ijarah), the 'khiyar-e-aib' (option to rescind due to a defect) is established just as in a sale (bai'). However, the difference is that in a lease, the lessee alone can return the item due to a defect both before and after taking possession. In contrast, in a sale, the buyer (mushtari) has the authority to return it alone only before taking possession; after taking possession, a judge's (qazi) order or the seller's consent is required. This is in 'Al-Muheet'. If someone rents a house and, after taking possession, discovers a defect affecting residency—for example, broken rafters or a leaning wall—he has the option to reject it. If a defect arises after the lease agreement but before taking possession, he can return it because the lease agreement is based on the benefit (manfa'at). Therefore, any defect that arises before the full benefit is obtained will be considered as if at the time...

[1] A type of cloth. [2] The word 'mahal' refers to the place or object where the work is performed. [3] Meaning land which, besides being cultivated, also contains grapevines.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 (136) किताब-अल-इजारा

...दी तो शेख-उल-इस्लाम ख़्वाहरज़ादा ने अपनी शरह (व्याख्या) में लिखा है कि यह न दिखाने के समान है यानी इजारा फासिद (अवैध) होगा और शम्स-उल-आइम्मा सरख़सी ने अपनी शरह में लिखा है कि अगर उसने कपड़े की विशेषता बयान करने में यहाँ तक स्पष्टता और अतिशयोक्ति की कि धोबी को अपने काम की मात्रा ज्ञात हो गई तो यह और कपड़ों का दिखा देना एक समान है और शायद शम्स-उल-आइम्मा का कथन वेगां के मसले में भी ऐसा ही हो जैसा कि उन्होंने धोबी के मसले में हुक्म दिया है, अतः सोच-विचार कर फ़तवा देना चाहिए। मुहीत में है, नवादिर बिन समाअह में इमाम अबू यूसुफ (रह.) से रिवायत है कि एक व्यक्ति ने एक धोबी से शर्त की कि एक दिरहम में मेरा एक 'मर्दी' (कपड़े की एक किस्म) कपड़ा कुंदी (प्रेस या धुलाई की एक प्रक्रिया) कर दे और धोबी सहमत हो गया। फिर जब उसने कपड़ा देखा तो कहा कि मैं सहमत नहीं होता हूँ, तो उसे यह अधिकार (विकल्प) है। और फरमाया कि दर्जी का भी यही हुक्म है और इस अध्याय में मूल सिद्धांत यह है कि हर वह काम जो अपने स्थान (महल) के अनुसार भिन्न होता है, उसमें उस स्थान को देखने के समय 'खियार-ए-रुयत' (देखने का विकल्प) प्राप्त होता है। और जो काम ऐसा हो कि उसमें स्थान के आधार पर कोई अंतर नहीं होता, उसमें देखने के समय खियार-ए-रुयत प्राप्त नहीं होता। और कुंदी करना या सिलाई ऐसी है कि छोटे कपड़े में थोड़ी सिलाई और बड़े कपड़े में बड़ी सिलाई करनी पड़ती है, इसलिए हमने दोनों में खियार-ए-रुयत प्राप्त होने का हुक्म दिया है। कहा (शम) यानी शेख-उल-इस्लाम ने फरमाया कि अगर किसी व्यक्ति ने एक 'गुर' गेहूँ मापने के लिए किसी को किराएदार (मज़दूर) नियुक्त किया, फिर जब उसने गेहूँ देखे तो कहा कि मैं सहमत नहीं हूँ, तो उसे यह अधिकार नहीं है। यदि किसी व्यक्ति को पैबंद में टांके लगाने के लिए मज़दूर नियुक्त किया और एक 'दांग' मज़दूरी तय की और वह सहमत हो गया, फिर जब टांका लगाने का इरादा किया तो कहा कि मैं सहमत नहीं हूँ, तो उसे यह अधिकार नहीं है क्योंकि इस स्थान पर काम में कोई अंतर नहीं है। यह 'ज़खीरा' में है।

यदि किसी को मज़दूर नियुक्त किया कि मेरी दस मन रुई धुन दे या दस कपड़े कुंदी कर दे और मुस्ताजिर (किरायेदार/नियोक्ता) के पास कुछ रुई या कपड़े नहीं हैं तो यह जायज़ नहीं है। और यदि हों और मज़दूर ने न देखे हों तो देखने के समय मज़दूर को कपड़ों में खियार-ए-रुयत प्राप्त होगा और रुई में प्राप्त नहीं होगा। यह 'खज़ानत-उल-फ़तावा' में है। नवादिर हिशाम में इमाम मुहम्मद (रह.) से रिवायत है कि एक व्यक्ति ने अपने घर के बदले एक गुलाम एक साल तक सेवा के लिए इजारे

(किराये) पर लिया और छह महीने उससे काम ले चुका था कि गुलाम के मालिक (मोजिर) ने घर को देखा, हालांकि उससे पहले वह घर नहीं देखा था, और कहा कि मुझे इस घर की कोई आवश्यकता नहीं है, तो इमाम मुहम्मद (रह.) ने फरमाया कि उसे अधिकार है और उसे अपने गुलाम का 'अज्र-उल-मिसल' (उचित पारिश्रमिक) मिलेगा। यह 'मुहीत' में है।

एक व्यक्ति ने अंगूर का एक बाग इजारे पर लिया हालांकि उसे देखा नहीं था, और बाग के मालिक ने इजारे से पहले ही पेड़ों को बेच दिया था यहाँ तक कि इजारा सही ठहरा, तो मुस्ताजिर को बाग में खियार-ए-रुयत प्राप्त होगा। और यदि उसने उसमें मालिकाना हस्तक्षेप किया तो खियार-ए-रुयत रद्द हो जाएगा। ऐसा ही 'ज़खीरा' में है। और यदि उसने उस बाग के फल खाए तो खियार-ए-रुयत समाप्त नहीं होगा क्योंकि फल खाने का जो हस्तक्षेप किया है वह खरीदी हुई चीज़ में हस्तक्षेप है, इजारे की चीज़ में नहीं। यह 'फ़तावा क़ाज़ी खान' में लिखा है। और इजारे में भी बिक्री (बैअ) की तरह 'खियार-ए-ऐब' (दोष होने पर रद्द करने का विकल्प) प्रमाणित होता है, लेकिन अंतर इतना है कि इजारे में कब्ज़े से पहले और कब्ज़े के बाद स्वयं मुस्ताजिर अकेले खियार-ए-ऐब के कारण वापस कर सकता है, जबकि बिक्री की स्थिति में कब्ज़े से पहले केवल खरीदार (मुश्तरी) को वापस करने का अधिकार है और कब्ज़े के बाद काज़ी के आदेश या विक्रेता की सहमति की आवश्यकता होती है। यह 'मुहीत' में है। और यदि कोई मकान किराये पर लिया और कब्ज़े के बाद उसमें रहने के अधिकार के संबंध में कोई दोष देखा, उदाहरण के तौर पर उसमें कड़ियाँ टूटी हुई हैं या दीवार झुकी हुई है, तो उसे रद्द करने का अधिकार है। और यदि अनुबंध (अक्द-ए-इजारा) के बाद कब्ज़ा करने से पहले उसमें कोई दोष उत्पन्न हो गया तो वह वापस कर सकता है क्योंकि इजारा का अनुबंध लाभ (मनफ़अत) पर आधारित होता है, अतः पूर्ण लाभ प्राप्त करने से पहले जो दोष उसमें उत्पन्न हो गया, उसे ऐसा माना जाएगा जैसे वह समय...

१ कपड़े की एक किस्म। २ उनके शब्द 'महल' का अर्थ है वह स्थान जहाँ यह कार्य किया जाएगा। ३ यानी ऐसी भूमि जिसमें कृषि के अलावा अंगूर के पेड़ भी लगाए गए हैं।

دی تو شیخ الاسلام خواہر زادہ نے اپنی شرح میں لکھا ہے کہ یہ نہ دکھلانے کے مثل ہے یعنی اجارہ فاسد ہو گا اور شمس الائمہ سرخسی نے اپنی شرح میں لکھا ہے کہ اگر اس نے کپڑے کی صفت بیان کرنے میں یہاں تک وضاحت اور مبالغہ کیا کہ دھوبی کو اپنے کام کی مقدار معلوم ہو گئی تو یہ اور کپڑوں کا دکھلا دینا یکساں ہے اور شاید شمس الائمہ کا قول ویگوں کے مسئلہ میں بھی ایسا ہی ہو جیسا کہ انہوں نے دھوبی کے مسئلہ میں حکم دیا ہے پس تامل کر کے فتویٰ دینا چاہئے محیط میں ہے نوادر بن سماعہ میں امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ ایک دھوبی سے ایک شخص نے شرط کی کہ ایک درہم میں میرا ایک مردی ۲ کپڑا گندی کر دے اور دھوبی راضی ہو گیا پھر جب اس نے کپڑا دیکھا تو کہا کہ میں نہیں راضی ہوتا ہوں تو اس کو یہ اختیار ہے اور فرمایا کہ درزی کا بھی یہی حکم ہے اور اصل اس باب میں یہ ہے کہ ہر کام جو باعتبار اپنے محل ۱ کے مختلف ہوتا ہے اس میں محل کے دیکھنے کے وقت خیار رویت حاصل ہوتا ہے اور جو کام ایسا ہو کہ اس میں محل کے اعتبار سے اختلاف نہیں ہوتا ہے اس میں وقت دیکھنے کے خیار رویت حاصل نہیں ہوتا اور کُندی کرنا یا سلائی ایسی ہے کہ تھوڑے کپڑے میں تھوڑی سلائی اور بڑے کپڑے میں بڑی سلائی کرنی پڑتی ہے اس واسطے ہم نے دونوں میں خیار رویت حاصل ہونے کا حکم دیا ہے قال (شم) یعنی شیخ الاسلام نے فرمایا کہ اگر کسی شخص نے ایک گرجیہوں ناپ دینے کے واسطے کسی کو اجیر مقرر کیا پھر جب اس نے گیہوں دیکھے تو کہا کہ میں راضی نہیں ہوتا ہوں تو اس کو یہ اختیار نہیں ہے اگر کسی شخص کو پیوند میں پھپنے لگانے کے واسطے مزدور مقرر کیا اور ایک دانگ اجرت ٹھہرائی اور وہ راضی ہوا پھر جب پینہ کھول کر پھپنے

لگانے کا قصد کیا تو کہا کہ میں راضی نہیں ہوتا ہوں تو اس کو یہ اختیار نہیں ہے کیونکہ اس مقام پر کام میں کچھ اختلاف نہیں ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر کسی کو مزدور مقرر کیا کہ میری دس من روئی دھن دے یا دس کپڑے گندی کر دے اور مستاجر کے پاس کچھ روئی یا کپڑے نہیں ہیں تو جائز نہیں ہے اور اگر ہوں اور مزدور نے نہ دیکھے تو دیکھنے کے وقت مزدور کو کپڑوں میں خیار رویت حاصل ہوگا اور روئی میں حاصل نہ ہو گا یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے نوادر ہشام میں امام محمدؒ سے روایت ہے کہ ایک شخص نے اپنے گھر کے عوض ایک غلام ایک سال تک خدمت کے واسطے اجارہ لیا اور چھ مہینہ اس سے کام لے چکا تھا کہ موجر غلام نے گھر کو دیکھا حالانکہ اس سے پہلے وہ گھر نہ دیکھا تھا اور کہا کہ مجھے اس گھر کی کچھ حاجت نہیں تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ اس کو اختیار ہے اور اس کو اپنے غلام کا اجر المثل ملے گا یہ محیط میں ہے۔

ایک شخص نے ایک انگور کا باغ اجارہ لیا حالانکہ اس کو دیکھا نہ تھا اور باغ والے نے درختوں کو اجارہ سے پہلے فروخت کر دیا تھا حتیٰ کہ اجارہ صحیح ٹھہرا تو مستاجر کو باغ میں خیار رویت حاصل ہو گا اور اگر اس نے اس میں مالکانہ تصرف کیا تو خیار رویت حاصل باطل ہو جائے گا کذا فی الذخیرہ اور اگر اس باغ کے پھل کھائے تو خیار رویت ساقط نہ ہو گا کیونکہ یہ تصرف جو اس پھل کھانے کا کیا ہے یہ خریدی ہوئی چیز میں تصرف ہے اجارہ کی چیز میں نہیں ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے اور اجارہ میں بھی مثل بیع کے خیار عیب ثابت ہوتا ہے لیکن فرق اس قدر ہے کہ اجارہ میں قبضہ سے پہلے اور قبضہ کے بعد خود ہی مستاجر تنہا بسبب خیار عیب کے واپس کر سکتا ہے اور بیع کی صورت میں قبضہ سے پہلے تنہا مشتری کو واپس کرنے کا اختیار ہے اور قبضہ کے بعد حکم قاضی یا رضائے بائع کی ضرورت ہے یہ محیط میں ہے اور اگر کوئی مکان کرایہ پر لیا اور قبضہ کے بعد اس میں سکونت کے حق میں کوئی عیب دیکھا مثلاً

اس میں دھنیاں شکستہ ہیں یا دیوار دہلی ہوئی ہے تو اس کو رد کر دینے کا اختیار ہے اور اگر عقد اجارہ کے بعد اس میں کوئی عیب قبضہ کرنے سے پہلے پیدا ہو گیا تو واپس کر سکتا ہے کیونکہ عقد اجارہ منفعت پر واقع ہوتا ہے پس پوری منفعت حاصل کرنے سے پہلے جو عیب اس میں پیدا ہو گیا وہ ایسا گنا جائے گا کہ گویا وقت

۱ قسم کپڑے کی۔ ۲ قولہ محل یعنی جس جگہ میں یہ کام جاری کیا جائے گا۔ ۳ یعنی ایسی زمین جس میں علاوہ زراعت کے انگور کے درخت بھی فرد کئے ہیں۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 147 | Kitab al-Ijarah (The Book of Hire/Leasing)

The contract was existing as mentioned in "Wajizah Kurdi."

Ibrahim narrated from Imam Muhammad (RA) that a person hired another for a day to move a pile of earth from one place to another, even though this task could not be completed in one or two days but required several days. Imam Muhammad (RA) ruled that this hire (ijarah) is based on time (days) rather than the specific task itself. The fundamental rule established is that when the hirer (mustajir) combines a specific task and a specific time in the contract, and the task is such that the worker cannot complete it within that time, the contract will be valid for the duration of the time only, not the completion of the task. The worker becomes entitled to wages for making themselves available for work during that period. This is mentioned in "Al-Zakhiroh." Zaid said to Amr, "I lease this house to you for one dirham per month on the condition that the rent for Ramadan is gifted to you (waived), or there is no rent in Ramadan." Such a contract is fasid (void/invalid); this is in "Muhit Sarakhsi." If someone leases a public bath (hammam) for a year on the condition that the rent for two months will be reduced due to closure, it is invalid. However, if they say that the rent will be reduced proportionally for as long as it remains closed, it is permissible. If a specific duration of inactivity is mentioned for which no rent will be charged, it is also permissible; this is recorded in "Khazanat al-Fatawa." If a bath is leased on the condition that if the tenant suffers an accident, no rent will be due, the contract is invalid, as stated in "Al-Khulasah."

A shop was burnt down, and someone leased it for five dirhams per month on the condition that they would rebuild it and deduct the expenses from the rent. This ijarah is invalid. If the tenant remains in the shop despite this, they must pay the customary rent (ujrat-al-mithl). The tenant shall be reimbursed for the construction expenses and receive a customary wage for their supervision of the work. This is in "Al-Zakhiroh." A caravanserai had fallen into ruin, but some shops remained intact. A person leased the intact shops for fifteen dirhams per month and the ruined ones for five dirhams on the condition that they rebuild the ruined ones at their own expense and deduct it from the total rent. Leasing ruined structures with the intent to rebuild and profit from them under such conditions is invalid. If this condition is made, the building belongs to the owner (mujir), the expenses fall upon the owner, and the tenant is entitled to a customary wage for the construction. The owner has the right to take back the shops built, but the lease for the originally intact shops remains valid as no invalidating condition was attached to them. As stated in "Al-Muhit," if a

condition is imposed on the hirer to return the item, and it involves transport costs, it is impermissible. If there is no cost, it is permissible. This is in "Al-Ghiyathiyah." It is written in "Al-Fatawa" that if someone hires a large cauldron for a month to boil grape juice and the owner conditions its return by the hirer, the contract is invalid. If no such condition is made, the full month's rent is due even if the work is finished earlier. According to "Al-Ghiyathiyah," once the month passes, no further rent accrues even if the item remains with the hirer. If the hire is per day, rent ceases upon completion of the task, regardless of whether the item was returned. However, if the work is finished in half a day, a full day's rent must be paid.

If someone hires jars and pots and the owner says, "Until you return them to me safe and sound, one dirham per day..."

1. Meaning, returning the item upon the conclusion of the lease is the responsibility of the hirer (tenant).
2. Large jars and drinking vessels.

अनुबंध मौजूद था, यह 'वजीज़ा कुर्दी' में दर्ज है।

इब्राहिम ने इमाम मुहम्मद (रह.) से रिवायत की है कि एक व्यक्ति ने दूसरे को आज के दिन इस काम के लिए मज़दूर बनाया कि वह मिट्टी का यह ढेर यहाँ से वहाँ ले जाए, जबकि यह काम एक-दो दिन का नहीं बल्कि कई दिनों का था। तो इमाम मुहम्मद (रह.) ने फरमाया कि यह इजारा (अनुबंध) काम पर नहीं बल्कि समय (दिन) पर आधारित है। अतः नियम यह बना कि जब मुस्ताजिर (किरायेदार/नियोक्ता) ने अनुबंध में काम और समय दोनों को जोड़ दिया, और काम ऐसा हो जिसे मज़दूर निर्धारित समय में पूरा न कर सके, तो वह अनुबंध केवल समय के लिए माना जाएगा, काम के पूरा होने के लिए नहीं। मज़दूर को निर्धारित समय तक स्वयं को उस काम के लिए समर्पित करने पर मज़दूरी का अधिकार मिल जाएगा। यह 'ज़खीरा' में है। ज़ैद ने अम्र से कहा कि मैंने तुम्हें यह घर एक दिरहम मासिक किराए पर इस शर्त के साथ दिया कि रमज़ान महीने का किराया माफ (हिबा) है, या रमज़ान में कोई किराया नहीं लगेगा, तो ऐसा अनुबंध फासिद (त्रुटिपूर्ण/अवैध) है; यह 'मुहीत सरख़सी' में वर्णित है। यदि किसी ने एक स्नानघर (हम्माम) एक वर्ष के लिए इस शर्त पर किराए पर लिया कि दो महीने की छुट्टी के कारण किराया कम कर दिया जाएगा, तो यह फासिद है। लेकिन यदि कहा कि जितने समय वह बंद रहेगा उतना किराया कम होगा, तो यह जायज़ है। और यदि समय बता दिया गया कि इतने समय बेकार रहने पर किराया नहीं होगा, तो भी जायज़ है; यह 'खज़ाना अल-फ़तावा' में लिखा है। यदि हम्माम को इस शर्त पर किराए पर लिया कि अगर मुस्ताजिर को कोई दुर्घटना पेश आई तो कोई किराया नहीं होगा, तो यह अनुबंध फासिद है; जैसा कि 'अल-खुलासा' में है।

एक दुकान जल गई, जिसे किसी ने पाँच दिरहम मासिक पर इस शर्त पर लिया कि वह उसकी मरम्मत कराएगा और खर्च किराए से काट लेगा; यह इजारा फासिद है। यदि मुस्ताजिर फिर भी दुकान में रहा, तो उसे उचित किराया (अज्र-अल-मिस्ल) देना होगा। मुस्ताजिर को निर्माण पर किया गया खर्च मिलेगा और उसकी निगरानी आदि के लिए भी उचित पारिश्रमिक मिलेगा। एक कारवां-सराय खंडहर हो गई थी लेकिन कुछ दुकानें ठीक थीं। एक व्यक्ति ने ठीक दुकानों को 15 दिरहम और टूटी दुकानों को 5 दिरहम मासिक पर इस शर्त पर लिया कि वह टूटी दुकानों को अपने खर्च से बनवाएगा और खर्च किराए से काट लेगा। टूटी दुकानों को मुनाफे के लिए बनवाकर किराए पर लेना फासिद है। इस स्थिति में इमारत मालिक (मौज़िर) की होगी, निर्माण का खर्च मालिक पर होगा और मुस्ताजिर को उसके काम का उचित पारिश्रमिक मिलेगा। मालिक को अधिकार होगा कि वह बनवाई

गई दुकानें वापस ले ले, लेकिन जो दुकानें पहले से ठीक थीं उनका अनुबंध जायज़ रहेगा क्योंकि उनमें कोई गलत शर्त नहीं थी। यदि मुस्ताजिर पर वस्तु वापस लाने की शर्त लगाई जाए और उसमें परिवहन खर्च लगता हो, तो यह शर्त जायज़ नहीं है। यदि खर्च न लगता हो, तो जायज़ है। यह 'ग़ियासिया' में है। 'फ़तावा' में लिखा है कि किसी ने एक बड़ा बर्तन अंगूर का रस पकाने के लिए एक महीने के लिए किराए पर लिया और मालिक ने वापस पहुँचाने की शर्त लगाई, तो अनुबंध फासिद है। यदि शर्त न हो, तो एक महीने का किराया वाजिब होगा चाहे काम जल्दी पूरा हो जाए। 'ग़ियासिया' के अनुसार समय बीतने के बाद किराया नहीं लगेगा चाहे वस्तु मुस्ताजिर के पास ही रहे। यदि किराया प्रतिदिन के हिसाब से हो, तो काम खत्म होते ही किराया रुक जाएगा, भले ही वस्तु वापस न दी गई हो। लेकिन यदि आधे दिन में काम खत्म हुआ, तो पूरे दिन का किराया देना होगा।

यदि किसी ने मटके और बर्तन किराए पर लिए और मालिक ने कहा कि जब तक तुम मुझे ये सही-सलामत वापस नहीं करते, तब तक प्रतिदिन का एक दिरहम...

1. अर्थात अनुबंध समाप्त होने पर वस्तु वापस पहुँचाना मुस्ताजिर की ज़िम्मेदारी है।
2. मटके और पीने के बर्तन।

عقد کے موجود تھا یہ وجیزہ کردی میں ہے۔

ابراہیم نے امام محمدؒ سے روایت کی ہے کہ ایک شخص نے دوسرے کو آج کے روز اس واسطے مزدور کیا کہ یہ مٹی کا تودہ یہاں سے وہاں منتقل کر دے حالانکہ یہ تو دو ایک روز کا کام نہیں ہے چند روز میں اٹھ سکتا ہے تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ یہ اجارہ کام پر نہیں ہے دن پر ہے پس اصل یہ ٹھہری کہ جب مستاجر نے عقد اجارہ میں کام اور زمانہ کو جمع کیا اور یہ کام ایسا ہے کہ مزدور اس کو اتنے زمانہ میں پورا نہیں کر سکتا ہے تو یہ عقد اجارہ صرف اتنے زمانہ کا ہوگا کام کا نہ ہوگا اور مزدور کو اپنی جان اتنے زمانہ تک اس کام میں سپرد کرنے سے مزدوری کا استحقاق حاصل ہو جائے گا یہ ذخیرہ میں ہے زید نے عمرو سے کہا کہ میں نے تجھے یہ گھر ایک درہم ماہواری پر اس شرط سے کرایہ پر دیا کہ ماہ رمضان کا کرایہ تجھے ہبہ کیا یا ماہ رمضان میں تجھ پر کرایہ نہیں ہے تو اجارہ فاسد ہے یہ محیط سرخسی میں ہے ایک شخص نے ایک حمام ایک سال تک کے واسطے اس شرط سے اجارہ دیا کہ مستاجر سے دو مہینہ کا کرایہ بسبب تعطیل کے کم کر دے گا تو فاسد ہے اور اگر کہا کہ جس قدر وہ معطل رہے گا اتنا کرایہ کم کر دے گا تو جائز ہے اور اگر کہا کہ بعد اس کے بیکار رہنے کے تجھ پر کرایہ نہیں ہے اور مدت بیان کر دی تو جائز ہے یہ خزانہ الفتاویٰ میں لکھا ہے۔ ایک حمام کو اس شرط سے اجارہ لیا کہ اگر مستاجر کو کوئی حادثہ پیش آیا تو تیرے لئے کچھ اجرت نہیں ہے تو یہ اجارہ فاسد ہے کذا فی الخلاصة۔

ایک دوکان جل گئی اس کو ایک شخص نے پانچ درہم ماہواری پر اس شرط سے کرایہ لیا کہ اس کی تعمیر کرا دے گا بشرطیکہ اس کا خرچ سب کرایہ میں سے کاٹ لے گا تو یہ اجارہ فاسد ہے

اور اگر مستاجر باوجود اس کے اس دوکان میں رہا تو اس کو اجرالمثل جہاں تک ہو دینا پڑے گا اور مستاجر کو وہ خرچہ ملے گا جو اس نے عمارت میں خرچ کیا اور بنوائی کے کام میں جو خود مستعد رہا ہے اس کی نگرانی وغیرہ کا اجرالمثل ملے گا یہ ذخیرہ میں ہے ایک کاروانسرائے خراب کھنڈر ہو گئی مگر اس میں بعض دوکانیں ثابت ہیں پس ایک شخص نے ثابت دوکانوں کو بحساب پندرہ درہم ماہواری کے اور خراب دوکانوں کو پانچ درہم ماہواری پر اس شرط سے لیا کہ خراب کو اپنے مال سے تیار کرا دے اور تمام کرایہ سے اس کا خرچ محسوب کر لے پس شکستہ کا اجارہ لینا تاکہ بنوا کر پھر اس سے نفع اٹھائے فاسد ہے اگر یہ شرط کی تو عمارت موجر کی ہوگی اور مستاجر کا خرچہ موجر پر ہوگا اور مستاجر کو اس عمارت بنوائی کا اجر المثل بھی ملے گا اور موجر کو اختیار ہوگا کہ جو دوکانیں اس نے بنوائی ہیں ان کو واپس لے لے لیکن جو دوکانیں ثابت تھیں ان کا اجارہ جائز رہا کہ اس میں کوئی شرط مفسد نہیں ہے ہکذا فی المحیط اگر مستاجر پر وہ چیز واپس لانے کی شرط لگائی تو جائز نہیں ہے جبکہ اس شے کی باربرداری و خرچہ پڑتا ہو اور اگر اس کی باربرداری و خرچہ نہ ہو تو جائز ہے یہ غیاثیہ میں ہے فتاویٰ میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے بڑی دیگ ایک ماہ کے لئے شیرہ انگور پکانے کے واسطے اجارہ لی اور موجر نے مستاجر پر واپسی کی شرط لگائی تو عقد فاسد ہے اور اگر یہ شرط نہ لگائی تو مستاجر پر ایک ماہ کا کرایہ واجب ہوگا خواہ وہ آدھے ماہ میں فارغ ہو جائے یا پورے مہینہ میں کذا فی الحاوی۔

قلت ہمارے یہاں کڑھاؤ کھنڈ سال کی بھی امید ہے کہ اسی حکم میں ہوں اور غیاثیہ میں لکھا ہے کہ پھر جب مہینہ گزر جائے تو اس پر کرایہ نہ چڑھے گا اگر چہ مدت تک اس کے پاس رہے یہ تاتارخانیہ میں ہے اور اگر کہا کہ ایک درہم روزانہ کرایہ پر لے تو جب کام سے فارغ ہو جائے تو پھر اس پر کرایہ نہ چڑھے گا خواہ مالک کو واپس دی ہو یا نہ دی ہو اور اگر آدھے روز میں کام

سے فارغ ہوا تو پورے دن کا کرایہ دینا پڑے گا چنانچہ ماہواری کی صورت میں آدھے مہینہ میں فارغ ہونے کا یہی حکم تھا یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے۔

اگر جناب ٹور اور کوزے اجارہ لئے اور موجر نے کہا کہ جب تک تو مجھے صحیح و سالم واپس نہ کر دے تب تک میرا ایک درہم روز...

۱۔ یعنی اجارہ تمام ہونے پر واپس پہنچانا مستاجر پر ہے۔ ۲۔ مٹکے و آبخورے۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume (4) - 128 - Kitab al-Ijarah (Book of Hire/Lease)

...it will fall upon you, and the lessee (Mustajir) took possession and they broke, then the lease (Ijarah) of the 'Jiyab' (goods) is invalid (fasid) while that of the 'Kuzahs' (earthen pots) is valid. This means if the rent for the pots was specified and similarly for the Jiyab, then until the time of breaking, the portion of rent for the pots is due, and for the Jiyab, 'Ajr al-Mithl' (fair market rent) is due. This is recorded in 'Fatawa Kubra'. Qazi Fakhruddin stated that the fatwa is that the lease of the pots shall not be invalid, provided it is established that it involves transportation costs and expenses. Similarly, if the rent for Jiyab and pots is not specified, the contract is invalid. This is written in 'Tatarskhaniya'. It is originally stated that if a person rents a house for a year on the condition that they have an 'option' (khiyar) for three days—such that if satisfied, they take it for one hundred dirhams (1), and if not, for fifty dirhams—such a lease is invalid. If they reside there, for the three days and after, Ajr al-Mithl is due. They will not be liable for any collapse of the house during or after the option period. Conversely, if the option is for the landlord, the lessee is liable for collapse caused by their stay during the option period. If one says, "I have a three-day option; if satisfied, I will rent for one hundred dirhams," this is valid. If they reside, the option is void, the lease becomes binding, and rent for the duration of the stay is due. This is in 'Al-Muhit'.

In case of a change in condition (intentional or unintentional), the lessee will have the option ✩

If someone leases land on the condition that it is one hundred 'jaribs' (a unit of measure), whereas it turns out to be more or less, the fixed rent applies to the actual area. However, if it is less, the lessee has the option (khiyar) to rescind (faskh) the lease. If a per-jarib rate was fixed, the rent is calculated accordingly; this is in 'Fatawa Ghiyathiya'. If a house is leased for fixed months and the lessor (Mujir) fails to deliver possession until some time has passed, then wishes to deliver it for the remainder, the lessor has the option while the lessee cannot refuse. Similarly, if the lessee requests possession and the lessor refuses but later wishes to deliver, the lessor has the option. If two houses are rented and one collapses or develops a defect, there is an option to abandon both; this is in 'Bada'i'. If one collapses after possession, there is no right to return the other; if before possession, there is an option; this is in 'Al-Mabsut'. In 'Fatawa Nasafi', it is noted that a watermill leased on the condition of rent being due only when water flows is contrary to Shariah, rendering the contract invalid. If an ox is rented on the condition that it produces ten 'faqirs' of oil daily and

it produces less, the lessee has an option to accept or return. If accepted, full daily rent is due. If returned, rent for days worked must be paid. Rent does not decrease due to less work as it is time-based. This is in 'Al-Dhakheera'. If up to Baghdad...

...वह तुम पर चढ़ेगा और मुस्तजिर (किरायेदार) ने कब्जा कर लिया और वे टूट गए, तो 'जयाब' (एक प्रकार का सामान) का इजारा (किराया अनुबंध) फ़ासिद (अमान्य) है और 'कूज़ों' (मिट्टी के घड़ों) का जायज़ है। यानी अगर कूज़ों की उजरत (किराया) बयान कर दी और वैसी ही जयाब की भी बयान की, तो टूटने के वक्त तक कूज़ों का हिस्सा उजरत वाजिब होगा और जयाब में 'अज्र अल-मिस्ल' (उचित किराया) वाजिब होगा। यह 'फ़तावा कुबरा' में है। काजी फ़खरुद्दीन ने फ़रमाया कि फ़तवा इस पर है कि कूज़ों का इजारा फ़ासिद न होगा, बशर्ते कि यह साबित हो कि उसकी भी बार-बरदारी और खर्च पड़ता है। इसी तरह अगर जयाब और कूज़ों की उजरत अलग-अलग बयान न करे तो अनुबंध फ़ासिद होगा। यह 'तातार्खानिआ' में लिखा है। असल में लिखा है कि एक व्यक्ति ने एक साल के लिए मकान इस शर्त पर किराये पर लिया कि उसे तीन दिन तक 'खियार' (विकल्प) है, फिर अगर वह राजी हुआ तो सौ दरहम (1) में ले लेगा और पसंद न आया तो पचास दरहम में, तो ऐसा इजारा फ़ासिद है। यदि वह रहने लगा, तो तीन दिन तक और उसके बाद भी उस पर अज्र अल-मिस्ल वाजिब होगा। वह मकान के गिरने का ज़िम्मेदार न होगा, चाहे वह खियार की अवधि में गिरे या बाद में। इसके विपरीत, यदि खियार की शर्त मकान मालिक के लिए हो, तो रहने के दौरान मकान को होने वाले नुकसान की भरपाई मुस्तजिर पर वाजिब होगी। यदि उसने कहा कि "तीन दिन तक मुझे खियार है, फिर अगर मैं राजी हुआ तो सौ दरहम पर किराया ले लूँगा", तो यह जायज़ है। फिर यदि वह रहने लगा तो खियार खत्म और इजारा लागू हो गया, और रहने की अवधि का किराया वाजिब होगा। यह 'मुहीत' में है।

शर्त में परिवर्तन (जानबूझकर या अनजाने में) की स्थिति में मुस्तजिर (किरायेदार) को विकल्प होगा ☆

यदि किसी ने ज़मीन इस शर्त पर किराये (इजारे) पर ली कि वह ज़मीन सौ जरीब है, जबकि वह कम या ज़्यादा निकली, तो जितनी वह थी उस पूरी के बदले तयशुदा किराया दिया जाएगा। मगर कम होने की स्थिति में मुस्तजिर को इजारा रद्द (फ़स्ख़) करने का विकल्प होगा। और यदि अनुबंध में प्रति जरीब किराया तय था, तो उसी हिसाब से किराया मिलेगा; यह 'फ़तावा ग्यासिया' में है। यदि मकान निश्चित महीनों के लिए किराये पर लिया और मालिक (मौजिर) ने समय पर कब्जा नहीं दिया, फिर बाकी समय के लिए देना चाहा, तो मालिक को विकल्प है और मुस्तजिर को इनकार का हक नहीं है। इसी तरह यदि मुस्तजिर ने कब्जे की मांग की और मालिक ने इनकार किया, फिर देना चाहा, तो

मालिक को विकल्प है। यदि किसी ने दो घर किराये पर लिए और एक गिर गया या उसमें कोई दोष आ गया, तो दोनों को छोड़ने का विकल्प है; यह 'बदाइ' में है। यदि कब्जे के बाद एक गिरा, तो बाकी वापस करने का हक न होगा, लेकिन कब्जे से पहले ऐसा हो तो विकल्प है; यह 'मबसूत' में है। 'फ़तावा न सफ़ी' में उल्लेख है कि एक शैख़ से पूछा गया कि यदि किसी ने पनचक्की इस शर्त पर किराये पर दी कि किराया केवल पानी चलने के दिनों का होगा, तो शैख़ ने इसे शरीयत के खिलाफ बताया और अनुबंध फ़ासिद करार दिया। यदि एक बैल इस शर्त पर किराये पर लिया कि वह प्रतिदिन दस 'फ़क़ीर' तेल निकालेगा और वह कम निकला, तो मुस्तजिर को खियार होगा। यदि वह राजी हुआ तो पूरा तयशुदा किराया देना होगा। यदि वापस किया तो काम के दिनों का किराया देना होगा। किराया समय पर आधारित होने के कारण कम काम से कम नहीं होगा। यह 'ज़खीरा' में है। यदि बगदाद तक...

تجھ پر چڑھے گا اور مستاجر نے قبضہ کر لیا اور وہ ٹوٹ گئے تو جیاب کا اجارہ فاسد اور کوزوں کا جائز ہے یعنی اگر کوزوں کی اجرت بیان کر دی اور ایسی ہی جیاب کی بیان کی تو ٹوٹنے کے وقت تک کوزوں کا حصہ اجرت واجب ہوگا اور جیاب میں اجر المثل واجب ہوگا یہ فتاویٰ کبریٰ میں ہے قاضی فخر الدین نے فرمایا کہ فتویٰ اس پر ہے کہ کوزوں کا اجارہ فاسد نہ ہوگا لیکن جب کہ یہ ثابت ہو کہ اس کی بھی باربرداری و خرچہ پڑتا ہے اور کس بل جاری ہوتا ہے اسی طرح اگر جیاب کی اجرت اور کوزوں کی اجرت بیان نہ کرے تو بھی عقد فاسد ہوگا اگر چہ کوزوں کی باربرداری وخرچہ کچھ نہ ہو تو یہ تاتاخانہ میں لکھا ہے اصل میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے ایک سال کے واسطے ایک مکان اس شرط سے کرایہ پر لیا کہ مجھے تین روز تک خیار ہے پس اگر میں راضی ہوا تو سو درہم کو (1) لے لوں گا اور اگر مجھے پسند نہ آیا تو پچاس درہم کو لے لوں گا تو ایسا اجارہ فاسد ہے اور اگر اس نے سکونت اختیار کی تو تین روز تک اور بعد تین روز کے بھی اس پر اجر المثل واجب ہوگا اور اس کی سکونت باعث ہے جس قدر مکان منہدم ہو جائے اس کا ضامن نہ ہوگا خواہ مدت خیار میں منہدم ہو یا اس کے بعد اور بخلاف اس کے اگر مکان والے کے واسطے خیار کی شرط ہو تو مدت خیار کے اندر مستاجر کی سکونت کے باعث جو کچھ مکان منہدم ہوا ہو اس کی ضمان مستاجر پر واجب ہوگی اور اگر یوں کہا کہ تین روز تک مجھے خیار ہے پس اگر میں راضی ہوا تو سو درہم کو اجارہ لے لوں گا تو یہ جائز ہے پھر اگر اس نے سکونت اختیار کی تو خیار باطل اور اجارہ لازم ہو گیا اور جس قدر مدت رہا ہے اس کا کرایہ دینا واجب ہوگا اور جو کچھ اس کے رہنے سے منہدم ہوا اس کا ضامن نہ ہوگا یہ محیط میں ہے۔

شرط میں تغیر (دانستہ یا نادانستہ) کی صورت میں مستاجر کو اختیار ہوگا ☆

اگر کوئی زمین اجارہ لی اس شرط سے کہ وہ زمین سو جریب ہے حالانکہ وہ کم یا زیادہ تھی تو جس قدر تھی وہ سب پوری اجرت کے عوض قرار دی جائے گی مگر کم ہونے کی صورت میں مستاجر کو اجارہ فسخ کر دینے کا خیار ہوگا اور اگر عقد میں یہ بھی کہہ دیا ہو کہ ہر جریب اس قدر درہم کو ہے تو اسی حساب سے اس کو کرایہ ملے گا یہ فتاویٰ غیاثیہ میں ہے۔ اگر چند ماہ معلوم کے واسطے کوئی مکان اجارہ لیا اور موجر نے سپرد نہ کیا حتیٰ کہ کچھ مدت گزر گئی پھر مابقی مدت کے واسطے سپرد کرنا چاہا تو اس کو اختیار ہے اور مستاجر کو کچھ انکار کا اختیار نہیں ہے اسی طرح اگر مستاجر نے موجر سے قبضہ کرا دینے کی درخواست کی اور اس نے انکار کیا پھر سپرد کرنا چاہا تو اس کو اختیار ہے اور مستاجر کو انکار کا اختیار نہیں ہے اور اگر کسی نے دو گھر کرایہ لئے پھر ایک گر گیا یا اس کو لینے سے کوئی مانع پیش آیا یا ایک میں کچھ عیب پیدا ہو گیا تو دونوں کو ترک کر دینے کا اختیار ہے یہ بدائع میں ہے اگر دو بیت کرایہ پر لئے اور قبضہ کے بعد ایک گر گیا تو باقی میں اس کو رد کرنے کا اختیار نہ ہوگا بخلاف اس کے اگر قبضہ سے پہلے ایسا واقع ہو تو اختیار ہے یہ مبسوط میں لکھا ہے فتاویٰ نسفی میں لکھا ہے کہ شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے پن چکی اجارہ دی بشرطیکہ جو اجرت مقرر کی ہے وہ پانی جاری ہونے کے روز ہوگی ورنہ جاری ہونے کے روز بھی ہوگی تو شیخ نے فرمایا کہ یہ شرط مقتضائے شرع کے خلاف ہے پس عقد فاسد ہے کیونکہ پانی نہ جاری ہونے کے روز اجرت شرعاً نہ چاہئے کذا فی الحاوی۔ ایک بیل کرایہ پر لیا اس شرط پر کہ میں فقیر روز تیل چکی میں چلا کر اس سے پیسے پھر مستاجر نے چلا کر دیکھا تو صرف دس فقیر روز ہیں سکتا ہے تو مستاجر کو خیار ہوگا چاہے راضی ہو یا واپس کر دے اور اگر راضی ہوا تو جو اجرت روزانہ مقرر ہوئی ہے وہی پوری دینی پڑے گی کم نہ ہوگی اور اگر واپس لیا تو جس روز کام لیا ہے اس کی پوری اجرت دینی پڑے گی اور کمی کام سے اجرت میں کمی نہ ہو گی کیونکہ اجارہ وقت پر

واقع ہوا ہے اسی واسطے اگر کچھ بھی نہ پیسا ہو تو بھی اجرت کا مستحق ہوگا یہ ذخیرہ میں ہے اگر بغداد تک

قولہ کس یعنی ایسے خرچ کی وجہ سے اجارہ دینے میں تشویش ہوتی ہے مثلاً ایک پیسے کے مانند بہت قلیل نہ ہو۔ مراد یہ کہ کوئی سبب فسخ اجارہ کا بھی ظاہر نہ ہو۔ (1) قولہ لے لوں گا بنا بر طرف کے ہے اور مراد یہ کہ میں نے لیا بصغہ ماضی۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Vol 5 | 149 | Kitab al-Ijarah (Book of Hire)

...hired a pony for [the journey], then the lessee discovered that this pony suffers from night blindness, or is found to be extremely slow, or stumbles, or has a thorn in its hoof. If the pony that was agreed upon in the hire is specifically this one, then the lessee has an option (the right to rescind), because the condition has changed; therefore, he shall pay the rent according to the distance traveled, as he has obtained that much benefit. However, if an unspecified pony was agreed upon, then the pony owner has the choice to deliver him to Baghdad on another pony, because he has made the contract of hire obligatory upon himself. This ruling applies when witnesses to the pony's defect are established; this is mentioned in *Al-Mabsut*. It is stated in *Al-Khulasah* that making a contract of hire contingent upon the cancellation of another contract of hire is not permissible. For example, [if one] hires a pony from a person and then says to another pony owner, "If the hire between us [the first party] is cancelled, then I have hired from you," then this hire is not valid; meaning even if it is cancelled, the second hire will not be concluded. It is written in *Jami' al-Fatawa* that if a laborer is appointed to make a thousand bricks daily from this soil, or from the pile of soil at a certain place, using a specific mold, or if a well-known mold was described, it is permissible; this is in *Al-Tatarkhaniyah*. If it is stipulated with a builder of a wall or house that he should place the beams on the walls, install the ceilings, clean up, and put tiles on the roof, it is permissible. If he is appointed to build a wall of unbaked bricks, then bringing the black clay and providing it will be the responsibility of the mason, but if the location is far, then after it becomes known, the laborer has an option. If the location was shown beforehand, there is no option. If a laborer is appointed to build a sloped wall with openings and the length and width are stated and the height is also mentioned, it is permissible, because through this description the work becomes so clear to the craftsmen that there remains no discrepancy; this is in *Al-Mabsut*. But if a laborer is appointed to build a sloped wall with openings and only the length or width is stated, the hire is not valid because the state of the work is not fully known to him, as stated in *Al-Muhit*.

Guidance Chapter: **Regarding a statement on a contract of hire (Ijarah) occurring based on one of two conditions, or two or more conditions** The fundamental principle is that if a contract of hire is made for one of two things, while the rent for each has been clearly stated—for instance, if one said: "I have leased this house for five dirhams monthly or that house for ten dirhams monthly," or similar words regarding two shops or two slaves, or in the case of travel fare regarding two

different distances, for example, saying: "The fare to Mecca is two thousand dirhams or to Medina is three thousand dirhams"—then according to our scholars, all of this is permissible. Similarly, if given a choice among three items, it is also permissible. But if four items are mentioned, it is not permissible. Likewise, regarding types of dyes and styles of sewing, if three types of dyes or sewing were described, it is permissible; if more than that, then based on the evidence regarding sales, it is not permissible. However, the difference is that a hire becomes valid without an 'option of condition' (khiyar al-shart), while a sale (bai') is not valid until an option is given; this is in *Al-Dhakhirah*. If a tailor is given a cloth and told, "If you sew it in the Persian style, you will get one dirham for sewing, and if you sew it in the Roman style, you will get two dirhams," or a dyer is told, "If you dye it with safflower, you will get one dirham, and if you dye it with saffron, you will get two dirhams," this is permissible. And if a tailor is told, "If you sew it yourself, I will give one dirham, and if your apprentice sews it, I will give half a dirham," then this situation and the case of Persian and Roman sewing are the same, as stated in *Al-Bada'i'*. If someone says to a person who captures a runaway slave, "If you...

Footnotes: 1. Or the choice is in replacing the pony, and delivering is not mandatory. 2. The phrase "well-known mold" is because if it is unspecified, the contract is defective (fasid).

...के लिए कोई टट्टू किराये पर लिया, फिर पट्टेदार (किरायेदार) को पता चला कि इस टट्टू को रात में दिखाई नहीं देता, या वह बहुत सुस्त है, या ठोकरें खाता है, या उसके खुर में कांटा चुभा है। यदि किराये पर लिया गया टट्टू वही विशिष्ट जानवर है, तो किरायेदार को विकल्प (समझौता रद्द करने का अधिकार) होगा, क्योंकि शर्तों में बदलाव आ गया है। अतः वह जितनी राह चला है, उस हिसाब से किराया अदा कर दे क्योंकि उसने उतनी ही उपयोगिता प्राप्त की है। और यदि कोई अनिश्चित (सामान्य) टट्टू तय हुआ था, तो मालिक को अधिकार है कि वह किसी दूसरे टट्टू पर उसे बगदाद तक पहुँचा दे, क्योंकि उसने इजारा का अनुबंध अपने ज़िम्मे लिया है। और यह हुक्म उस समय है जब उस टट्टू में दोष होने के गवाह मौजूद हों, यह 'मबसूत' में है। 'खुलासा' में है कि किसी इजारा (अनुबंध) को दूसरे इजारा के निरस्त होने पर निर्भर करना जायज़ नहीं है। उदाहरण के लिए, किसी से एक टट्टू किराये पर लिया, फिर दूसरे टट्टू वाले से कहा कि यदि हमारे बीच इजारा निरस्त हुआ तो मैं तुझसे इजारा करूँगा, तो यह इजारा जायज़ नहीं है, यानी यदि निरस्त भी हो जाए तो दूसरा इजारा प्रभावी नहीं होगा। 'जामे-उल-फतावा' में लिखा है कि यदि किसी मजदूर को नियुक्त किया कि वह इस मिट्टी से, या जो फलां स्थान पर मेरी मिट्टी का ढेर है, उससे प्रतिदिन एक हज़ार ईंटें इस सांचे से तैयार करे, या किसी प्रसिद्ध सांचे का विवरण दिया, तो यह जायज़ है; यह 'तातारखानिया' में है। और यदि दीवार या मकान बनाने वाले से यह शर्त रखी कि वह दीवारों पर कड़ियां रखे, छतरियां डाले, सफाई करे और छत पर खपरैल लगाए, तो जायज़ है। और यदि उसे कच्ची ईंटों की दीवार बनाने के लिए नियुक्त किया, तो काली मिट्टी लाना और उसका इंतज़ाम करना राजमिस्त्री की ज़िम्मेदारी होगी, लेकिन यदि स्थान दूर हो तो ज्ञात होने के बाद मजदूर को विकल्प (छोड़ने का अधिकार) होगा, और यदि स्थान पहले ही दिखा दिया गया था तो विकल्प नहीं रहेगा। और यदि खिड़कियों वाली ढालू दीवार बनाने के लिए मजदूर तय किया और लंबाई-चौड़ाई व ऊँचाई बता दी, तो जायज़ है क्योंकि इस विवरण से कारीगरों के लिए काम इतना स्पष्ट हो जाता है कि फिर उसमें फर्क नहीं रहता, यह 'मबसूत' में है। और यदि खिड़की वाली ढालू दीवार के लिए मजदूर तय किया और केवल लंबाई या चौड़ाई बताई, तो इजारा जायज़ नहीं है क्योंकि उसे काम की प्रकृति पूरी तरह ज्ञात नहीं होती, जैसा कि 'मुहीत' में है।

मार्गदर्शक अध्याय: **एक पर दो शर्तों में से या दो या अधिक शर्तों पर इजारा होने के विवरण में**
मूल सिद्धांत यह है कि यदि दो चीज़ों में से एक पर इजारा हुआ, जबकि दोनों का किराया स्पष्ट रूप

से बता दिया गया था, उदाहरण के लिए कहा: "मैंने यह मकान पांच दिरहम मासिक पर या वह मकान दस दिरहम मासिक पर किराये पर दिया", या दो दुकानों या दो गुलामों के संबंध में ऐसा कहा, या यात्रा के किराये के मामले में दो अलग-अलग दूरियों के लिए, जैसे कहा: "मक्का तक दो हज़ार दिरहम या मदीना तक तीन हज़ार दिरहम किराया होगा", तो हमारे विद्वानों के अनुसार यह सब जायज़ है। इसी प्रकार यदि तीन चीज़ों में पसंद का विकल्प दिया, तो भी जायज़ है। और यदि चार चीज़ों का उल्लेख किया, तो जायज़ नहीं है। इसी तरह रंगों के प्रकार और सिलाई के प्रकारों में, यदि तीन तरह के रंग या सिलाई का विवरण दिया, तो जायज़ है, और यदि इससे अधिक किया, तो बिक्री के प्रमाण के आधार पर यह भी जायज़ नहीं है। लेकिन अंतर यह है कि इजारा विकल्प की शर्त के बिना भी सही हो जाता है, जबकि बिक्री (बैय) में जब तक विकल्प न दिया जाए तब तक वह सही नहीं होती, यह 'ज़खीरा' में है। यदि किसी दर्जी को कपड़ा दिया और कहा कि "यदि तूने फारसी तरीके से सिया तो तुझे एक दिरहम सिलाई मिलेगी, और यदि तूने रूमी (रोमन) तरीके से सिया तो दो दिरहम मिलेंगे", या रंगसाज़ से कहा कि "यदि तूने कुसुंभ से रंगा तो एक दिरहम, और यदि केसर से रंगा तो दो दिरहम मिलेंगे", तो यह जायज़ है। और यदि दर्जी से कहा कि "यदि तूने स्वयं सिया तो एक दिरहम और यदि तेरे शागिर्द (चेले) ने सिया तो आधा दिरहम दूँगा", तो यह स्थिति और फारसी व रूमी सिलाई की स्थिति एक समान है, जैसा कि 'बदाए' में है। यदि भागे हुए गुलाम को पकड़कर लाने वाले से कहा कि "यदि तूने...

पाद-टिप्पणियाँ: १ या विकल्प दूसरे टट्टू को बदलने में है और पहुँचाना अनिवार्य नहीं है। २ "प्रसिद्ध सांचा" कहने का कारण यह है कि यदि वह अनिश्चित हो तो अनुबंध दोषपूर्ण (फासिद) होगा।

کے واسطے کوئی ٹٹو کرایہ کر کے لے چکا پھر مستاجر کو معلوم ہوا کہ اس ٹٹو کو رات میں نہیں سوجھتا ہے یا ازیل ٹٹو پایا یا ٹھوکر کھاتا ہے یا موزہ کانٹا ہے پس اگر وہ ٹٹو جو کرایہ میں ٹھہرا ہے یہی بعینہ ہو تو مستاجر کو خیار ہوگا کیونکہ شرط میں تغیر ہوا پس جس قدر راہ چلا ہے اس کے حساب سے اجرت دے دے کیونکہ اسی قدر منفعت اس نے حاصل کی ہے اور اگر غیر معین کوئی ٹٹو ٹھہرا ہو تو ٹٹو والے کو اختیار ہے کہ کسی دوسرے ٹٹو پر اس کو بغداد تک پہنچائے کیونکہ اس نے اجارہ کا عقد اپنے ذمہ لازم کر لیا ہے اور یہ حکم اس وقت ہے کہ جب اس ٹٹو میں عیب ہونے کے گواہ قائم ہوں یہ مبسوط میں ہے۔ خلاصہ میں ہے کہ کسی اجارہ کے عقد کو دوسرے اجارہ کے فسخ ہونے پر معلق کرنا جائز نہیں ہے مثلاً کسی شخص سے ایک ٹٹو کرایہ لیا پھر دوسرے ٹٹو والے سے کہا کہ اگر ہم دونوں میں اجارہ فسخ ہوا تو میں نے تجھ سے اجارہ لیا تو یہ اجارہ جائز نہیں ہے یعنی اگر فسخ بھی ہو جائے تو دوسرا اجارہ منعقد نہ ہوگا اور جامع الفتاویٰ میں لکھا ہے کہ اگر ایک شخص کو مزدور مقرر کیا کہ اس مٹی سے یا جو فلاں مقام پر میری مٹی ڈھیر ہے اس سے ہزار اینٹیں روز اس سانچے سے تیار کر دے یا کوئی سانچہ معروف بیان کیا تو جائز ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے اور اگر دیوار و مکان بنانے والے سے یہ شرط ٹھہرائی کہ دیواروں پر دھنیاں رکھ دے اور پر چھتیاں ڈال دے اور صاف کر کے چھت پر کھپریل لگائے تو جائز ہے اور اگر اس واسطے مقرر کیا کہ کچی اینٹوں سے دیوار بنائے تو سیاہ مٹی اور اس کا لانا معمار کے ذمہ ہوگا لیکن اگر جگہ دور ہو تو بعد معلوم ہونے کے مزدور کو خیار ہوگا اور اگر جگہ دکھلا دی تو خیار نہ رہے گا اور اگر اس واسطے مزدور مقرر کیا کہ روزن سے پشتہ وار دیوار بنائے اور طول و عرض بیان کر دیا اور اونچائی بھی ذکر کر دی تو جائز ہے کیونکہ اس بیان سے

کاریگروں کے نزدیک کام ایسا صاف معلوم ہو جاتا ہے کہ پھر اس میں فرق نہیں رہتا ہے یہ مبسوط میں ہے اور اگر روزن کی پشتہ وار دیوار بنانے کے لئے مزدور مقرر کیا اور فقط طول یا عرض بیان کیا تو اجارہ جائز نہیں ہے کیونکہ اسے کام کا حال معلوم نہیں ہوتا کذا فی المحیط۔

رھنما باب: **ایک پر دو شرطوں میں سے یا دو شرطوں یا زیادہ پر اجارہ واقع ہونے کے بیان میں**

اصل یہ ہے کہ اگر دو چیزوں میں سے ایک چیز پر اجارہ واقع ہوا حالانکہ دونوں میں سے ہر ایک کا کرایہ معلوم بیان کر دیا مثلاً کہا کہ میں نے یہ مکان پانچ درہم ماہواری کو یا وہ مکان دس درہم ماہواری کو کرایہ دیا یا ایسا کلام دو دکانوں یا دو غلاموں کے حق میں یا بھاڑے کی صورت میں دو مسافتوں مختلفہ کے حق میں واقع ہوا مثلاً کہا کہ مکہ تک دو ہزار درہم یا مدینہ تک تین ہزار درہم کرایہ دیا تو ہمارے علماء کے نزدیک یہ سب جائز ہے اسی طرح اگر تین چیزوں میں اس کو پسند کا اختیار دیا تو بھی جائز ہے اور اگر چار چیزیں ذکر کیں تو جائز نہیں ہے اسی طرح رنگ کے انواع اور سلائی کے اقسام میں اگر تین طرح کے رنگ یا سلائی بیان کی تو جائز ہے اور اگر زائد کیا تو بدلیل بیع کے یہ بھی جائز نہیں ہے لیکن فرق یہ ہے کہ اجارہ بدون شرط خیار کے صحیح ہو جاتا ہے اور بیع میں جب تک خیار نہ دے تب تک صحیح نہیں ہوتی ہے یہ ذخیرہ میں ہے اگر کسی درزی کو ایک کپڑا دیا اور کہا کہ اگر تو نے فارس کے طور سے سیا تو تجھے ایک درہم سلائی ملے گا اور اگر تو نے رومی سلائی سی تو دو درہم ملیں گے یا رنگریز سے کہا کہ اگر تو نے عصفر سے رنگا تو ایک درہم اگر زعفران سے رنگا تو دو درہم ملیں گے تو یہ جائز ہے اور اگر درزی سے کہا کہ اگر تو نے خود سیا تو ایک درہم اور اگر تیرے شاگرد نے سیا تو نصف درہم دوں گا تو یہ صورت اور فارسی و رومی سلائی کی صورت یکساں ہے کذا فی البدائع۔

اگر بھاگے ہوئے غلام پکڑ لانے والے سے کہا کہ اگر تو نے...

حواشی: ۱ یا اختیار دوسرے ﷺ کے بدلنے میں ہے اور نہ پہنچانا واجب ہے۔ ۲ قول سانچہ معروف اس واسطے کہ اگر غیر معین ہو تو فاسد ہے۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 4 ..... 150 ..... Kitab al-Ijara (The Book of Hire/ Leasing)

If [it is said to a person], "If you bring [it] from Bareilly, you will receive ten dirhams, and if you bring [it] from Delhi, you will receive twenty dirhams," then this is permissible; this is stated in Fatawa Qadi Khan. If it is said, "If you sew this cloth, you will receive one dirham, and if you sew that cloth, you will receive two dirhams," this is also permissible; this is [also] in Fatawa Qadi Khan.

If a pony is hired up to Hirah with the condition that if the hirer loads ten maunds of wheat on it, the fare is one dirham. [Symbol indicating continuation]

If it is said, "If you house a perfumer (attar) in this house, the rent is one dirham, and if you house a blacksmith, it is two dirhams," or if he said, "If he houses a tailor, it is one dirham, and if he houses a blacksmith, it is two dirhams," then according to Imam Azam (Abu Hanifa), the hire (ijara) is permissible, but according to the Sahibayn (Abu Yusuf and Muhammad), it is void (fasid). If a pony is hired and he says, "If it goes to Hirah, the fare is one dirham, and if it goes further taking the path to Qadisiyah, it is two dirhams," then this is also permissible. Imam Muhammad has mentioned this issue without stating any difference of opinion, which suggests that perhaps it is the consensus of all, or it is possible that it is the opinion of Imam Azam and might not be permissible according to the Sahibayn. If a pony is hired up to Hirah on the condition that if the hirer loads ten maunds of wheat, the fare is one dirham, but if he loads ten maunds of barley, the fare is half a dirham, then it is permissible according to Imam Azam and impermissible according to the Sahibayn; this is in al-Kafi. If a pony is hired on the condition that if the hirer loads this weight on it, the fare is ten dirhams, but if he rides it himself, the fare is five dirhams, then it is permissible according to the second opinion of Imam Azam and impermissible according to the Sahibayn. In the case of the pony and the house, if the lessor (mujir) handed over the pony or the house, but the hirer (mustajir) did not reside in the house or did not load any weight or ride the pony, then according to the school of Imam Azam, the scholars (mashaikh) have differed in determining the ruling. Some have said that whatever is the lower of the two specified amounts of rent will be obligatory upon the hirer, as stated in al-Muhit, and this is the correct view according to al-Tabyin. Sheikh Karkhi mentioned that if a person hired a pony from Baghdad to Qasr Nu'man for five dirhams, and if he goes further to Kufa, the fare is ten dirhams, then if Qasr Nu'man is located exactly halfway between Baghdad and Kufa—meaning the distance is half—the contract (aqd) is valid. If it is less or more, the contract is void

(fasid). This ruling is based on the principles of Imam Muhammad, while according to Imam Azam, the contract is valid in both cases. Hakim Shahid mentioned in al-Muntaqa that if a person hired a pony from another with the condition, "If I ride it to Kufa, ten dirhams; and if I go to Qasr Nu'man, which is halfway, five dirhams," this is permissible. He also wrote that if the condition was, "If I go to Qasr Nu'man, six dirhams," it is not permissible because when the person reaches Qasr Nu'man, it would not be clear whether five dirhams became due or six dirhams, as mentioned in al-Muhit. Ibn Sama'ah narrated from Imam Muhammad that a person hired a laborer to carry a bundle of Zati clothes and a bundle of Haravi clothes and said, "Carry whichever of these two bundles you wish to my house, on the condition that if you carry the Zati clothes, you get one dirham, and if you carry the Haravi bundle, you get two dirhams." He carried both bundles one after the other to his house. In this case, the hire (ijara) is valid; it pertains to whichever bundle was carried first, and for the second bundle, he is a volunteer (mutatavva)—meaning he carried it as a favor. If it is lost, he will be liable (damin), and this is by consensus according to everyone. If he carried both simultaneously, then according to Imam Azam, he will receive half the wage for each, and he will be liable for half of each bundle if both are lost. According to the Sahibayn, if both are lost, he is liable for both. Similarly, it is narrated from Imam Muhammad in Nawadir Hisham that if he says to a laborer, "If you deliver this wood to such-and-such place, I will give you one dirham, and if you deliver that wood to the same place, I will give you two dirhams," and he [carried] both...

- I say (Translator's/Author's note): The scholarly reason is that with respect to the fare to Kufa, upon reaching halfway, five dirhams become due by the requirements of the contract of hire (ijara), but with respect to the specific fare to Hirah (only up to Qasr Nu'man), six dirhams were specified as due. Thus, it remains unknown whether five or six became due, and the conclusion of both being due is invalid (batil).

फ़तवा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 ..... 150 ..... किताब अल-इजा़रा

बरेली से पकड़ लाया तो तुझे दस दिरहम और अगर दिल्ली से लाया तो बीस दिरहम मिलेंगे तो यह जायज़ है, यह फ़तवा क़ाज़ी ख़ान में है। अगर कहा कि अगर तूने यह कपड़ा सिया तो तुझे एक दिरहम और अगर वह कपड़ा सिया तो दो दिरहम मिलेंगे तो भी जायज़ है, यह फ़तवा क़ाज़ी ख़ान में है।

अगर कोई टट्टू हीराह तक इस शर्त से किराए पर लिया कि अगर मुस्ताजर (किरायेदार) इस पर दस मन गेहूँ लादे तो किराया एक दिरहम है।

अगर कहा कि अगर तूने इस घर में अत्तार (इत्र बेचने वाला) बसाया तो एक दिरहम और अगर लोहार बसाया तो दो दिरहम या कहा कि अगर उसने दर्ज़ी बसाया तो एक दिरहम और अगर लोहार बसाया तो दो दिरहम किराया है तो इमाम आज़म रह. के नज़दीक इजा़रा (किराया) जायज़ है और साहिबैन रह. के नज़दीक फा़सिद (अवैध) है। और अगर टट्टू किराए पर किया और उसने कहा कि अगर हीराह तक गया तो एक दिरहम है और बढ़कर का़दसिया की राह ली तो दो दिरहम हैं तो यह भी जायज़ है और इमाम मुहम्मद रह. ने इस मसले को ज़िक्र करके कुछ इख्तिलाफ (विवाद) बयान नहीं किया इससे एहतमाल (संभावना) होता है कि शायद सबका क़ौल (कथन) है और यह भी एहतमाल है कि यह इमाम आज़म रह. का क़ौल हो और साहिबैन रह. के नज़दीक जायज़ न हो। और अगर कोई टट्टू हीराह तक इस शर्त से किराए पर लिया कि अगर मुस्ताजर इस पर दस मन गेहूँ लादे तो किराया एक दिरहम है और अगर दस मन जौ लादे तो किराया निस्फ़ (आधा) दिरहम है तो इमाम आज़म रह. के नज़दीक जायज़ है और साहिबैन रह. के नज़दीक नहीं जायज़ है यह का़फी में है। और अगर कोई टट्टू किराए पर लिया बशर्ते कि अगर मुस्ताजर ने यह बोझ उस पर लाद दिया तो दस दिरहम किराया है और अगर खुद सवार हुआ तो किराया पाँच दिरहम है तो इमाम आज़म रह. के दूसरे क़ौल के मुवाफिक़ (अनुसार) जायज़ है और साहिबैन रह. के नज़दीक नहीं जायज़ है। और अगर टट्टू व मकान के मसले में यह सूरत वाक़े हुई कि मौजिर (किराये पर देने वाला) ने टट्टू या मकान सुपुर्द कर दिया हालाँकि मुस्ताजर ने मकान में सकूनत (निवास) इख्तियार न की या टट्टू पर कुछ बोझ न लादा और न खुद सवार हुआ तो इमाम आज़म रह. के मज़हब के मुवाफिक़ मशाइख रह. ने इस सूरत के हुक्म निकालने में बाहम इख्तिलाफ किया है, कुछ ने कहा है कि मौजिर ने जो दो मिक़दार किराये की बयान की हैं उनमें से जो कम है वह मुस्ताजर के ज़िम्मे वाजिब होगी, कज़ा फ़िल मुहीत और यही सही है यह तबीईन में है। और शैख़ करखी रह. ने ज़िक्र फ़रमाया कि अगर किसी

शख़्स ने एक टट्टू बग़दाद से क़स्र-ए-नोमान तक पाँच दिरहम में किराये पर किया और अगर कूफा तक जाए तो दस दिरहम किराया है, पस अगर बग़दाद और कूफा के ठीक दरमियान में क़स्र-ए-नोमान वाक़े हो यानी मसाफत (दूरी) निस्फ़ हो तो अक़्द (अनुबंध) जायज़ है और अगर कम या ज़्यादा हो तो अक़्द फ़ासिद है और यह हुक्म इमाम मुहम्मद रह. की अस्ल (सिद्धांत) पर है और इमाम आज़म रह. के नज़दीक दोनों सूरतों में अक़्द जायज़ है। हाकिम शहीद रह. ने मुन्तक़ी में ज़िक्र किया है कि अगर एक शख़्स ने दूसरे से एक टट्टू इस शर्त से किराये पर लिया कि अगर सवार होकर कूफा तक जाऊँ तो दस दिरहम और अगर क़स्र-ए-नोमान तक जाऊँ वह आधी दूर है तो पाँच दिरहम किराया है तो यह जायज़ है और लिखा कि अगर उसने यह शर्त की कि अगर क़स्र-ए-नोमान तक जाऊँ तो छह दिरहम किराया है तो जायज़ नहीं है क्योंकि जब वह शख़्स क़स्र-ए-नोमान तक पहुँचा तो यह मालूम न होगा कि आया उस पर पाँच दिरहम वाजिब हुए या छह दिरहम वाजिब हुए, यह मुहीत में है। इब्न समाअ़ रह. ने इमाम मुहम्मद रह. से रिवायत की है कि एक शख़्स ने ज़ती कपड़ों की गठरी और हरवी कपड़ों की गठरी उठाने पर एक मज़दूर मुक़र्रर किया और कहा कि इन दोनों गठरियों में जो गठरी तेरा जी चाहे मेरे मकान पर पहुँचा दे बशर्ते कि अगर तूने ज़ती कपड़ों की उठाई तो तुझे एक दिरहम मिलेगा और अगर हरवी की गठरी उठाई तो दो दिरहम मिलेंगे। उसने दोनों गठरियाँ पीछे आगे उठाईं और उसके मकान को ले चला तो इजा़रा जायज़ है और जो भी अव्वल (पहली) मर्तबा उठाई है उसी से इजा़रा मुतअ़ल्लिक़ हुआ और दूसरी के उठाने में वह मुततव्वा (स्वयंसेवक) है यानी बतौर एहसान के उठाई है अगर ज़ाया (नष्ट) हो जाए तो ज़ामिन (ज़िम्मेदार) होगा और यह बिल इज्मा (सर्वसम्मति से) सबके नज़दीक है। अगर उसने दोनों को एक साथ ही उठाया तो इमाम आज़म रह. के नज़दीक दोनों में से हर एक की निस्फ़ उजरत (मजदूरी) उसको मिलेगी और हर एक गठरी की निस्फ़ का ज़ामिन होगा जबकि दोनों ज़ाया हो जाएँ और साहिबैन रह. के नज़दीक अगर दोनों ज़ाया हों तो दोनों का ज़ामिन होगा। और नवादिर-ए-हिशाम में इमाम मुहम्मद रह. से इसी तरह मरवी है कि अगर मज़दूर से कहा कि अगर तू यह लकड़ी फ़लाँ जगह पहुँचा दे तो तुझे एक दिरहम और अगर वह लकड़ी उसी जगह पहुँचा दे तो तुझे दो दिरहम दूँगा उसने दोनों...

- मैंने कहा (लेखक का नोट): इल्मी वजह यह है कि कूफा तक के किराये के लिहाज़ से आधी दूर पहुँचते ही अक़्द-ए-इजा़रा की मांग के अनुसार पाँच दिरहम वाजिब हुए और खैराह में मुतअ़य्यन यानी सिर्फ क़स्र-ए-नोमान तक के किराये के लिहाज़ से छह दिरहम वाजिब हुए, पस

मालूम न हुआ कि उस पर पाँच वाजिब हुए या छह और दोनों का मफाद (निष्कर्ष) वाजिब होना बातिल है।

بریلی سے پکڑا لایا تو تجھے دس درہم اور اگر دہلی سے لایا تو بیس درہم ملیں گے تو یہ جائز ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر کہا کہ اگر تو نے یہ کپڑا سیا تو تجھے ایک درہم اور اگر وہ کپڑا سیا تو دو درہم ملیں گے تو بھی جائز ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر کوئی ٹٹو حیرہ تک اس شرط سے کرایہ کیا کہ اگر مستاجر اس پر دس من گیہوں لادے تو کرایہ ایک درہم ہے ستارہ

اگر کہا کہ اگر تو نے اس گھر میں عطار بسایا تو ایک درہم اور اگر لوہار بسایا تو دو درہم یا کہا کہ اگر اس نے درزی بسایا تو ایک درہم اور اگر لوہار بسایا تو دو درہم کرایہ ہے تو امام اعظمؒ کے نزدیک اجارہ جائز ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک فاسد ہے اور اگر ٹٹو کرایہ کیا اور اس نے کہا کہ اگر حیرہ تک گیا تو ایک درہم ہے اور بڑھ کر قادسیہ کی راہ لی تو دو درہم ہیں تو یہ بھی جائز ہے اور امام محمدؒ نے اس مسئلہ کو ذکر کر کے کچھ اختلاف بیان نہیں کیا اس سے احتمال ہوتا ہے کہ شاید سب کا قول ہے اور یہ بھی احتمال ہے کہ یہ امام اعظمؒ کا قول ہو اور صاحبینؒ کے نزدیک جائز نہ ہو اور اگر کوئی ٹٹو حیرہ تک اس شرط سے کرایہ کیا کہ اگر مستاجر اس پر دس من گیہوں لادے تو کرایہ ایک درہم ہے اور اگر دس من جولا دے تو کرایہ نصف درہم ہے تو امام اعظمؒ کے نزدیک جائز ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک نہیں جائز ہے یہ کافی میں ہے اور اگر کوئی ٹٹو کرایہ کیا بشرطیکہ اگر مستاجر نے یہ بوجھ اس پر لاد دیا تو دس درہم کرایہ ہے اور اگر خود سوار ہوا تو کرایہ پانچ درہم ہے تو امام اعظمؒ کے دوسرے قول کے موافق جائز ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک نہیں جائز ہے اور اگر ٹٹو و مکان کے مسئلہ میں یہ صورت واقع ہوئی کہ موجر نے ٹٹو یا

مکان سپرد کر دیا حالانکہ مستاجر نے مکان میں سکونت اختیار نہ کی یا ٹٹو پر کچھ بوجھ نہ لادا اور نہ خود سوار ہوا تو امام اعظمؒ کے مذہب کے موافق مشائخؒ نے اس صورت کے حکم نکالنے میں باہم اختلاف کیا ہے بعضوں نے کہا ہے کہ موجر نے جو دو مقدار کرایہ کی بیان کی ہیں ان میں سے جو کم ہے وہ مستاجر کے ذمہ واجب ہوگی کذا فی المحیط اور یہی صحیح ہے یہ تبیین میں ہے اور شیخ کرخیؒ نے ذکر فرمایا کہ اگر کسی شخص نے ایک ٹٹو بغداد سے قصر نعمان تک پانچ درہم میں کرایہ کیا اور اگر کوفہ تک جائے تو دس درہم کرایہ ہے پس اگر بغداد اور کوفہ کے ٹھیک درمیان میں قصر نعمان واقع ہو یعنی مسافت نصف ہو تو عقد جائز ہے اور اگر کم یا زیادہ ہو تو عقد فاسد ہے اور یہ حکم امام محمدؒ کی اصل پر ہے اور امام اعظمؒ کے نزدیک دونوں صورتوں میں عقد جائز ہے حاکم شہیدؒ نے منتقیٰ میں ذکر کیا ہے کہ اگر ایک شخص نے دوسرے سے ایک ٹٹو اس شرط سے کرایہ پر لیا کہ اگر سوار ہو کر کوفہ تک جاؤں تو دس درہم اور اگر قصر نعمان تک جاؤں وہ آدھی دور ہے تو پانچ درہم کرایہ ہے تو یہ جائز ہے اور لکھا کہ اگر اس نے یہ شرط کی کہ اگر قصر نعمان تک جاؤں تو چھ درہم کرایہ ہے تو جائز نہیں ہے کیونکہ جب وہ شخص قصر نعمان تک پہنچا تو یہ معلوم نہ ہوگا کہ آیا اس پر پانچ درہم واجب ہوئے یا چھ درہم واجب ہوئے یہ محیط میں ہے ابن سماعہؒ نے امام محمدؒ سے روایت کی ہے کہ ایک شخص نے زطی کپڑوں کی گٹھری اور ہروی کپڑوں کی گٹھری اٹھانے پر ایک مزدور مقرر کیا اور کہا کہ ان دونوں گٹھریوں میں جو گٹھری تیرا جی چاہے میرے مکان پر پہنچا دے بشرطیکہ اگر تو نے زطی کپڑوں کی اٹھائی تو تجھے ایک درہم ملے گا اور اگر ہروی کی گٹھری اٹھائی تو دو درہم ملیں گے اس نے دونوں گٹھریاں پیچھے آگے اٹھائیں اور اس کے مکان کو لے چلا تو اجارہ جائز ہے اور جو بھی اول مرتبہ اٹھائی ہے اسی سے اجارہ متعلق ہوا اور دوسری کے اٹھانے میں وہ متطوع ہے یعنی بطور احسان کے اٹھائی ہے اگر ضائع ہو جائے تو ضامن ہوگا اور یہ بالاجماع سب کے

نزدیک ہے اگر اس نے دونوں کو ایک ساتھ ہی اٹھایا تو امام اعظمؒ کے نزدیک دونوں میں سے ہر ایک کی نصف اجرت اس کو ملے گی اور ہر ایک گٹھری کی نصف کا ضامن ہو گا جبکہ دونوں ضائع ہو جائیں اور صاحبینؒ کے نزدیک اگر دونوں ضائع ہوں تو دونوں کا ضامن ہوگا اور نوادر ہشام میں امام محمدؒ سے اسی طرح مروی ہے کہ اگر مزدور سے کہا کہ اگر تو یہ لکڑی فلاں جگہ پہنچا دے تو تجھے ایک درہم اور اگر وہ لکڑی اسی جگہ پہنچا دے تو تجھے دو درہم دوں گا اس نے دونوں

- قلت وجہ اعلمی یہ ہے کہ بلحاظ کوفہ تک کے کرایہ کی نصف دور تک پہنچتے ہی بمقتضائے عقد اجارہ پانچ درہم واجب ہوئے اور بلحاظ خیرہ میں متعین یعنی صرف قصر نعمان تک کے کرایہ کے چھ درہم واجب ہوئے پس معلوم نہ ہوا کہ اس پر پانچ واجب ہوئے یا چھ اور دونوں کا مفاد واجب ہونا باطل ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 [151] Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring/ Leasing)

If the wood is delivered to the designated location all at once, he shall receive two dirhams. In this specific matter, Imam Muhammad (RA) ruled that the higher of the two wages stated by the employer is the full amount obligatory upon the employer. This ruling contradicts the report concerning bundles narrated through Ibn Sama'ah, as recorded in *Al-Dhakhirah*.

If a tailor is told, "If you sew this today, you shall receive one dirham, and if you sew it tomorrow, you shall receive half a dirham," Imam al-A'zam [Abu Hanifa] (RA) stated that the first condition is valid while the second is not. The *Sahibayn* [his two companions, Imams Abu Yusuf and Muhammad] (RA) stated that both conditions are valid. Therefore, if he sews it on the same day, he shall receive the specified wage. If he sews it the next day, 'Ajr al-Mithl' (fair market wage) becomes obligatory, which shall not exceed one dirham nor be less than half a dirham. In *Al-Fatawa*, it is mentioned that the fair market wage will be given, not exceeding half a dirham. Al-Quduri noted that the narration in *Al-Nawadir* is correct; this is mentioned in *Fatawa Qazi Khan*. If he sews it on the third day, by consensus, he will receive the fair market wage. Regarding this fair market wage, there are differing reports from Imam al-A'zam (RA): one report says it should not exceed one dirham and not be less than half, and another says it should not exceed half and could be less than half if the market rate is half a dirham. This latter report from Imam al-A'zam is also considered correct by the Sahibayn, as stated in *Fatawa al-Kubra*. This ruling applies when both today and tomorrow are combined in the initial contract. If he only specified today in the contract, saying, for instance, "If you sew it today, I will give you one dirham," and then he sews it tomorrow, what is the ruling according to Imam al-A'zam? Some jurists said he receives no wage, while others said he does; this is recorded in *Muhit al-Sarakhsi*. If he sews half today and half tomorrow, he receives half of today's specified wage and the fair market wage for the portion done tomorrow, which shall not be less than a quarter dirham and not more than half. According to the Sahibayn, he receives three-quarters of a dirham; this is in *Tartashi*. If the employer mentioned tomorrow first and then today in the condition, then according to Imam al-A'zam, the first mentioned condition is valid by consensus; this is in *Fatawa 'Attabiya*. If it is said, "If you sew today, one dirham; if you sew tomorrow, you receive no wage," then if he sews today, he gets one dirham, and if he sews tomorrow, he receives the fair market wage, which by consensus will not exceed one dirham; this is in *Muhit al-Sarakhsi*.

Explanation of Cases Combining Time and Work in an Ijarah (Hiring) Contract ☆

If it is said, "Whatever amount you grind today, the wage is at the rate of one dirham, and whatever amount you grind tomorrow is at the rate of half a dirham," then this contract is invalid (*fasid*) because the extent of work is indefinite (*majhul*). Similarly, if it is said, "For however much you do Persian-style stitching on these clothes, the wage is this much, and for Roman-style, it is that much," this is also invalid due to the indefiniteness of the work. If it is said, "At the time of stitching, I have appointed you as a worker at the rate of one dirham," and he sews on that very day, he receives no wage because the assignment to a specific time is considered valid; this is in *Ghiyathiya*. If it is said, "I have hired a worker for today for one dirham, then if I choose, I will hire him for one dirham every day," then the entire contract is invalid but permissible by juristic preference (*Istihsan*), as stated in *Muhit al-Sarakhsi*. [Note: The subsequent Arabic text provides the legal reasoning regarding the overlap of certain and uncertain conditions]. The following issues are also related to this section: what is the ruling and what are the scenarios when time and work are combined in an Ijarah contract? If a person is hired until tonight for one dirham to perform any task, whether dyeing or baking bread, such a contract is invalid according to Imam al-A’zam, but permissible by juristic preference (*Istihsan*) according to the Sahibayn.

यदि लकड़ियाँ एक ही बार में उस स्थान पर पहुँचा दी जाएँ तो उसे दो दिरहम मिलेंगे। इस मसले में इमाम मुहम्मद (रह.) ने नियोक्ता (किराये पर लेने वाले) के बयान से, जो दोनों में से अधिक मज़दूरी थी, वह पूरी नियोक्ता पर अनिवार्य ठहराई। यह आदेश 'गठरियों' की रिवायत के आदेश के विपरीत है, जो इब्न समाआ के माध्यम से वर्णित है; यह 'अल-ज़खीरा' में दर्ज है।

यदि दर्जी से कहा जाए, "यदि तूने इसे आज के दिन सिया, तो तुझे एक दिरहम मिलेगा और यदि कल सिया, तो आधा दिरहम मिलेगा," तो इमाम आज़म (रह.) ने फ़रमाया कि पहली शर्त सही है और दूसरी शर्त सही नहीं है। साहिबैन (रह.) [इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद] ने फ़रमाया कि दोनों शर्तें सही हैं। अतः यदि उसने उसी दिन सिया, तो वही मज़दूरी मिलेगी जो बयान की गई है। और यदि दूसरे दिन सिया, तो 'अज्र-ए-मिसल' (बाज़ार दर के अनुसार मज़दूरी) अनिवार्य होगी, जो एक दिरहम से अधिक नहीं होगी और आधा दिरहम से कम नहीं होगी। 'फ़तावा' में है कि अज्र-ए-मिसल दी जाएगी जो आधा दिरहम से अधिक नहीं होगी। कुदूरी ने उल्लेख किया है कि 'नवादिर' की रिवायत सही है; यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। यदि उसने तीसरे दिन सिया, तो सर्वसम्मति (इज्मा) से अज्र-ए-मिसल मिलेगी। फिर इस अज्र-ए-मिसल के बारे में भी इमाम आज़म (रह.) से विभिन्न रिवायतें हैं: एक यह कि एक दिरहम से अधिक नहीं और आधा से कम नहीं होगी, और एक यह भी कि आधा से अधिक नहीं होगी और आधा से कम होगी जबकि अज्र-ए-मिसल आधा दिरहम हो। यही रिवायत इमाम आज़म (रह.) और साहिबैन (रह.) से भी सही मानी गई है; यह 'फ़तावा कुबरा' में है। यह हुक्म उस सूरत में है जब उसने आज और कल को अनुबंध (इजारा) में एक साथ जमा किया हो। यदि उसने केवल आज के दिन का अनुबंध में उल्लेख किया, जैसे कहा कि "यदि तू आज इसे सी दे तो तुझे एक दिरहम मिलेगा," फिर उसने कल सिया, तो इमाम आज़म (रह.) के अनुसार क्या हुक्म है? कुछ ने कहा कि उसे कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी और कुछ ने कहा कि मिलेगी; यह 'मुहीत सरख़सी' में है। यदि उसने आधा आज सिया और आधा कल सिया, तो उसे आज का आधा मिलेगा और कल के लिए अज्र-ए-मिसल मिलेगी जो चौथाई दिरहम से कम नहीं और आधा से अधिक नहीं होगी। साहिबैन (रह.) के अनुसार पौन (तीन-चौथाई) दिरहम मिलेगा; यह 'तमरताशी' में है। यदि नियोक्ता ने पहले कल का ज़िक्र किया फिर आज का ज़िक्र किया (शर्त में), तो इमाम आज़म (रह.) के अनुसार पहली शर्त सर्वसम्मति से सही है; यह 'फ़तावा अताबिया' में है। यदि यूँ कहा, "यदि तूने आज सिया तो एक दिरहम और यदि कल सिया तो कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी," तो यदि उसने आज के दिन सिया तो उसे

एक दिरहम मिलेगा और यदि कल सिया तो अज्र-ए-मिसल मिलेगी जो सर्वसम्मति से एक दिरहम से अधिक नहीं होगी; यह 'मुहीत सरख़सी' में है।

अनुबंध-ए-इजारा में समय और कार्य को सम्मिलित करने की स्थितियों का विवरण ☆

यदि यूँ कहा कि "जितना तू आज पीसे उसकी मज़दूरी एक दिरहम के हिसाब से और जितना कल पीसे उसकी आधा दिरहम के हिसाब से मिलेगी," तो यह अनुबंध 'फ़ासिद' (अवैध) है क्योंकि कार्य अज्ञात (मजहूल) है। इसी तरह यदि यूँ कहा कि "इन कपड़ों में से जितना तू फ़ारसी सिलाई सियेगा उसकी इतनी मज़दूरी और जितना रूमी सिलाई सियेगा उसकी उस हिसाब से मिलेगी," तो यह भी काम अज्ञात होने के कारण फ़ासिद है। यदि कहा, "सिलाई के समय मैंने तुझे एक दिरहम के हिसाब से मज़दूर नियुक्त किया," और उसने उसी दिन सिया, तो उसे कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी क्योंकि अनुबंध का समय से जुड़ाव सही है; यह 'ग़ियासिया' में है। यदि कहा, "मैंने आज के दिन के लिए एक दिरहम पर मज़दूर नियुक्त किया, फिर यदि मेरी राय होगी तो हर दिन एक दिरहम के हिसाब से मज़दूर रख लूँगा," तो यह पूरा इजारा फ़ासिद है, पर 'इस्तेहसानन' (विशेष परिस्थितियों में) जायज़ है, जैसा कि 'मुहीत सरख़सी' में है। [अरबी इबारत का अनुवाद: न्यायशास्त्र के आधार पर इसमें जटिलताएँ हैं...] इसी अध्याय से ये मसले भी संबंधित हैं कि जब अनुबंध में समय और काम को जमा किया जाए तो क्या हुक्म है। यदि एक व्यक्ति को मज़दूर नियुक्त किया गया कि "आज रात तक एक दिरहम में मेरा काम करे, चाहे रंगसाज़ी (डाइंग) हो या रोटी पकाना," तो ऐसा इजारा इमाम आज़म (रह.) के अनुसार फ़ासिद है, और साहिबैन (रह.) के अनुसार इस्तेहसानन जायज़ है।

لکڑیاں یکبارگی اسی جگہ پہنچا دیں تو اس کو دو درہم ملیں گے اور اس مسئلے میں امام محمدؒ نے مستاجر کے بیان سے جو دونوں میں سے زیادہ اجرت تھی وہ پوری مستاجر کے اوپر واجب ٹھہرائی اور یہ حکم گٹھریوں کی روایت کے حکم سے جو بواسطہ ابن سماعہ مروی ہے مخالف ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر درزی سے کہا کہ اگر اس کو تو نے آج کے روز سیا تو تجھے ایک درہم اور اگر کل کے روز سیا تو نصف درہم ملے گا تو امام اعظمؒ نے فرمایا کہ اول صحیح ہے اور شرط ثانی صحیح نہیں ہے اور صاحبینؒ نے فرمایا کہ دونوں شرطیں صحیح ہیں پس اگر اس نے اسی روز سیا تو وہی اجرت جو بیان کر دی ہے اس کو ملے گی اور اگر دوسرے روز سیا تو اجر المثل واجب ہو گا کہ ایک درہم سے زیادہ نہ ہوگا اور نصف درہم سے کم نہ ہوگا اور فتاویٰ میں ہے کہ اجر المثل دیا جائے گا کہ جو نصف درہم سے زیادہ نہ ہوگا اور قدوری نے ذکر کیا کہ نوادر کی روایت صحیح ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر اس نے تیسرے روز اس کو سیا تو بالاتفاق اجر المثل ملے گا پھر اس اجر المثل میں بھی امام اعظمؒ سے روایات مختلفہ ہیں ایک یہ روایت ہے کہ ایک درہم سے زائد نہیں اور نصف سے کم نہ ہوگی اور یہ بھی روایت ہے کہ نصف سے زائد نہ ہوگی اور نصف سے کم ہوگی جبکہ اجر المثل نصف درہم ہو اور یہی روایت امام اعظمؒ سے اور صاحبینؒ سے بھی صحیح ہے یہ فتاویٰ کبریٰ میں ہے اور یہ حکم اس صورت میں ہے کہ جب اس نے آج اور کل کو عقد اجارہ میں جمع کیا ہو اور اگر فقط اس نے آج کے روز کو عقد میں ٹھہرایا مثلاً کہا کہ اگر آج کے روز تو اس کو سی دے تو تجھے ایک درہم ملے گا پھر اس نے کل کے روز اس کو سیا تو امام اعظمؒ کے نزدیک کیا حکم ہے پس بعض نے کہا کہ اس کو کچھ مزدوری نہ ملے گی اور بعض نے

کہا کہ ملے گی یہ محیط سرخسی میں ہے اور اگر اس نے آدھا آج سیا اور آدھا کل سیا تو اس کا نصف آج کا ملے گا اور کل کا اجر المثل ملے گا جو چوتھائی درہم سے کم نہیں اور نصف سے زائد نہ ہوگا اور صاحبینؒ کے نزدیک تین چوتھائی درہم ملے گا یہ تمرتاشی میں ہے اور اگر مستاجر نے پہلے کل کا ذکر کیا پھر آج کا ذکر کیا یعنی شرط میں تو امام اعظمؒ کے نزدیک پہلے شرط بالاتفاق صحیح ہے یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے۔ اگر یوں کہا کہ اگر تو نے آج سیا تو ایک درہم اور اگر کل کے روز سیا تو کچھ مزدوری نہ ملے گی پس اگر اس نے آج کے روز سیا تو اس کو ایک درہم ملے گا اور کل کے روز سیا تو اجر المثل ملے گا کہ بالاجماع ایک درہم سے زائد نہ ہوگا یہ محیط سرخسی میں ہے۔

عقد اجارہ میں وقت اور کام کو جمع کرنے کی صورتوں کا بیان ☆

اگر یوں کہا کہ جس قدر تو آج پیئے اس کی اجرت بحساب ایک درہم کے اور جس قدر کل سیئے اس کی نصف درہم کے حساب سے ملے گی تو یہ فاسد ہے کیونکہ مجہول ہے اسی طرح اگر یوں کہا کہ اتنے کپڑوں میں سے جس قدر تو فارسی سلائی سیئے گا اس کی اتنی اجرت کے حساب سے مزدوری اور جس قدر رومی سلائی سیئے گا اس کی اس حساب سے ملے گی تو یہ بھی بسبب کام مجہول ہونے کے فاسد ہے اور اگر کہا کہ سلانے کے وقت میں نے تجھے ایک درہم کے حساب سے مزدور مقرر کیا اور اس نے اسی روز ہی سیا تو اس کو کچھ مزدوری نہ ملے گی کیونکہ اضافت صحیح ہے یہ غیاثیہ میں ہے اور اگر کہا کہ میں نے آج کے روز ایک درہم پر مزدور کیا پھر اگر رائے میں آئے گا تو ہر روز ایک درہم کے حساب سے مزدور کر لوں گا تو یہ سارا اجارہ فاسد ہے اور استحساناً جائز ہے کذا فی محیط السرخسی قلت الحکم بننے علی قطع الیوم و تعلیقہ بالبدوء والخطر فاذا اشتمل العقد علیهما سری الفساد فیهما هذا هو القیاس والاستحسان کانہ علی ما قصار فوہ من عدم التعلیق علی الخطر هذا ولیس فی البحث عنہ کثیر طائل فلنترك اولیٰ متصلات اسی

فصل سے یہ مسائل بھی متصل ہیں کہ جب عقد اجارہ میں وقت اور کام کو جمع کیا تو کیا حکم اور کیا صورتیں ہیں اگر ایک شخص کو مزدور مقرر کیا کہ آج رات تک ایک درہم میں میرا کام کرے خواہ رنگریزی یا روٹی پکانا اور کوئی کام تو ایسا اجارہ فاسد ہے یہ امام اعظمؒ کا قول ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک استحساناً جائز۔

...and this contract (uqud) shall be predicated upon the completion of the task, not on the duration of the day. Thus, if the worker completes the task in half a day, he shall receive the full agreed-upon wage. If he does not finish it within the current day, the hirer has the option to have him complete the same work the following day. Similarly, if someone hires transportation from Kufa to Baghdad for a known wage for a period of three days, specifying the duration, distance, and the task, there is a similar difference of opinion regarding its validity. Likewise, if a laborer is hired until tonight to move grain from one location to another, there is a similar difference of opinion, as we explained yesterday regarding the hiring for work; this is documented in 'Al-Mabsut'.

If a person is hired as a laborer with the instruction, "Sew this shirt for me today for one dirham," this is not permissible according to Imam al-Azam (Imam Abu Hanifa). However, if one says, "Sew this shirt" or "Bake bread from one qafiz of flour," without specifying a time limit, it is permissible by consensus. Furthermore, if he says, "Have this shirt ready today," it is permissible; this is stated in 'Fatawa Itabiyya'. It is written in 'Ijarat al-Asl' that if a person hires an ox to grind ten qafiz of wheat in a mill daily, such an ijarah (lease/hire) is permissible, and no disagreement has been noted therein. Some scholars remarked that this ruling should align with the view of the 'Sahibayn' (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), whereas according to Imam al-Azam’s view, it should be considered fasid (irregular/invalid) by analogy (qiyas) to the ruling on baking bread. Others argued that such an ijarah is permissible by consensus. It is also recorded in 'Kitab al-Asl' that if a condition is set for a baker to bake ten heaps of flour and finish them today, it is permissible by consensus, even though both the time and the work are mentioned; this is found in 'Al-Dhakirah'. If a person gives cloth to a tailor to cut and sew a shirt on the condition that he finishes it today, or if someone hires camels to reach Mecca within twenty days for twenty dinars per camel and specifies nothing further, Imam Muhammad relates from Imam al-Azam that such an ijarah is permissible. Therefore, if the condition is fulfilled, the specified wage is due; if not, then 'Ajr al-Mithl' (a fair market wage) is due, provided it does not exceed the specified amount. This is also the view of the Sahibayn. It is narrated from Imam Abu Yusuf that if someone hires something for specified days without further detail, it is not permissible according to Imam al-Azam, but permissible according to the Sahibayn. If one tells a tailor, "I have hired you for today so that you sew this shirt for one dirham," or tells a baker, "I have hired you for today

so that you bake one qafiz of flour for one dirham," it is not permissible according to Imam al-Azam but permissible according to the Sahibayn. Al-Karkhi stated that regarding this matter, there are two narrations from Imam al-Azam, and the correct position of the Imam's school is that the ijarah is fasid (invalid), whether the task was mentioned first or last, provided the wage was mentioned after the time and the work. However, if he mentioned the time first, then stated the wage, and then the task, or mentioned the task first and then the wage, the contract will not be fasid; this is mentioned in 'Fatawa Qazi Khan'.

The commentator (Al-Muharham) noted that according to the principle as translated, it would be permissible according to Imam al-Azam. The impermissible scenario is structured as: "I hired [you] so that [you] sew, then this shirt for one dirham," or "so that [you] bake, then this qafiz of flour for one dirham." The translator argued that this linguistic distinction might not significantly change the ruling in our language as the specific nuance is absent, so reflect upon this. And Allah knows best the truth. When an ijarah is deemed fasid, if the invalidity is due to the specified wage (ujrat al-musamma) being unknown or unstated, then 'Ajr al-Mithl' (a fair equivalent wage) becomes mandatory, regardless of the amount. For instance, if a house or shop is rented for one year for a hundred dirhams on the condition that the tenant...

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 | 154 | किताब अल-इजारा (किराये और मज़दूरी का अध्याय)

और यह अनुबंध (Contract) काम पर आधारित माना जाएगा न कि दिन पर, यहाँ तक कि यदि कर्मचारी आधे दिन में इस काम से फारिग (मुक्त) हो जाए, तो उसे पूरी मज़दूरी मिलेगी। और यदि वह आज के दिन काम पूरा न कर सके, तो नियोक्ता (काम देने वाले) को अधिकार है कि वह दूसरे दिन उससे वही काम ले। और यदि किसी ने कूफ़ा से बग़दाद तक किसी ज्ञात किराए पर तीन दिनों के लिए सवारी किराए पर ली और समय, दूरी तथा काम का उल्लेख कर दिया, तो इसमें भी वैसा ही मतभेद है। इसी प्रकार, यदि कुछ अनाज एक स्थान से दूसरे स्थान पर ले जाने के लिए आज रात तक के लिए मज़दूर रखा गया, तो इसमें भी वैसा ही मतभेद है जैसा हमने कल काम लेने के संदर्भ में बताया था; यह किताब 'मबसूत' में लिखा है।

यदि किसी व्यक्ति को इस काम के लिए मज़दूर नियुक्त किया गया कि वह मेरे लिए आज के दिन इस कपड़े की कमीज़ एक दिरहम में सिल दे, तो इमाम-ए-आज़म (रह.) के निकट यह जायज़ (वैध) नहीं है। और यदि उसने इस तरह कहा कि 'कमीज़ सिल दे' या 'एक क़फ़ीज़ आटे की रोटी पका दे' और समय निर्धारित नहीं किया, तो सर्वसम्मति से जायज़ है। और यदि कहा कि 'इस कपड़े की कमीज़ आज तैयार कर दे', तो यह जायज़ है; यह 'फ़तावा इताबिया' में है। 'इजारात अल-अस्ल' में लिखा है कि यदि एक व्यक्ति ने एक बैल इस शर्त पर किराए पर लिया कि वह प्रतिदिन चक्की चलाकर दस क़फ़ीज़ गेहूँ पीस दे, तो ऐसा इजारा जायज़ है और इसमें कोई मतभेद वर्णित नहीं है। अतः कुछ उलेमा ने कहा कि यह निर्णय 'साहबैन' (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के मत पर आधारित होना चाहिए, और इमाम-ए-आज़म के मत के अनुसार रोटी के मसले पर तुलना (क़यास) करते हुए इसे फ़ासिद (अमान्य) होना चाहिए। कुछ का कहना है कि यह इजारा सर्वसम्मति से जायज़ है। 'किताब अल-अस्ल' में यह भी लिखा है कि यदि नानबाई (रोटी बनाने वाले) पर यह शर्त लगाई गई कि वह आटे की ये दस ढेरियाँ पका दे और आज ही फ़ारिग हो जाए, तो यह सर्वसम्मति से जायज़ है, भले ही समय और काम दोनों का उल्लेख हो; यह 'ज़ख़ीरा' में दर्ज है। यदि किसी ने दर्जी को कपड़ा दिया कि इसकी कमीज़ काट कर सिल दे, बशर्ते कि आज ही पूरा हो जाए, या किसी ने मक्का तक के लिए कुछ ऊँट किराए पर लिए कि बीस दिनों में मक्का पहुँच जाए और प्रति ऊँट बीस दीनार की मज़दूरी तय की और इससे अधिक कुछ नहीं कहा, तो इमाम मुहम्मद (रह.) ने इमाम-ए-आज़म (रह.) से रिवायत (वर्णन) की है कि ऐसा इजारा जायज़ है। अतः यदि उसने शर्त पूरी कर दी तो तयशुदा

मज़दूरी मिलेगी, और यदि शर्त पूरी नहीं की तो 'अज्र-ए-मिसल' (उचित बाज़ार मज़दूरी) मिलेगी जो तयशुदा राशि से अधिक नहीं होगी; यही साहबैन का मत है। इमाम अबू यूसुफ (रह.) से रिवायत है कि यदि किसी व्यक्ति से ज्ञात दिनों के लिए कुछ किराए पर लिया और कुछ अन्य विवरण नहीं दिया, तो इमाम-ए-आज़म के निकट यह जायज़ नहीं है, जबकि साहबैन के निकट जायज़ है। और यदि दर्जी से कहा, 'मैंने तुझे आज के दिन के लिए मज़दूर किया ताकि तू यह कमीज़ एक दिरहम में सिल दे' या नानबाई से कहा, 'मैंने तुझे आज के लिए मज़दूर किया ताकि तू एक क़फ़ीज़ आटा एक दिरहम में पका दे', तो इमाम-ए-आज़म के निकट यह जायज़ नहीं है और साहबैन के निकट जायज़ है। इमाम कर्ख़ी ने कहा कि इस मसले में इमाम-ए-आज़म से दो रिवायतें नहीं हैं, बल्कि सही बात यह है कि इमाम से दो रिवायतें हैं और इमाम का सही मत यह है कि ऐसा इजारा फ़ासिद (अमान्य) है, चाहे उसने काम का उल्लेख पहले किया हो या बाद में, बशर्ते कि मज़दूरी का उल्लेख समय और काम के बाद किया गया हो। और यदि उसने पहले समय का उल्लेख किया, फिर मज़दूरी बताई और उसके बाद काम का ज़िक्र किया, या पहले काम बताया और फिर मज़दूरी बताई, तो अनुबंध अमान्य नहीं होगा; यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

व्याख्याकार (المحرحم) ने कहा कि जिस आधार पर अनुवादक ने अनुवाद किया है, उसी के अनुसार इमाम-ए-आज़म के निकट यह जायज़ होगा। अतः जो स्थिति नाजायज़ होने की है वह इस प्रकार है: 'मैंने मज़दूर किया ताकि तू सिल दे, तो यह कमीज़ एक दिरहम में' या 'ताकि पका दे, तो यह क़फ़ीज़ आटा एक दिरहम में'। अनुवादक का मानना है कि हमारी भाषा में इस सूक्ष्म अंतर से हुक्म (आदेश) में कोई अंतर नहीं आना चाहिए, लेकिन यहाँ वह विशेष शैली या विमर्श उपलब्ध नहीं है, अतः इस पर विचार करें। और अल्लाह ही सत्य को बेहतर जानता है। और जब इजारा फ़ासिद (अमान्य) ठहरता है, तो यदि वह अमान्यता तयशुदा मज़दूरी (उजरत-ए-मुसम्मा) के अज्ञात होने या मज़दूरी का विवरण न होने के कारण हो, तो 'अज्र-ए-मिसल' (उचित किराया/मज़दूरी) अनिवार्य होगा, चाहे वह कितनी ही हो। उदाहरण के लिए, यदि कोई घर या दुकान एक साल के लिए सौ दिरहम पर किराए पर ली गई, बशर्ते कि किराएदार उसकी...

ہے اور یہ عقد کام پر قرار دیا جائے گا نہ دن پر حتیٰ کہ اگر آدھے دن میں اس کام سے فارغ ہوا تو اس کو پوری اجرت ملے گی اور اگر آج کے روز فارغ نہ ہوا تو مستاجر کو اختیار ہے کہ اس سے دوسرے روز وہی کام لے اور اگر کوئی کوفہ سے بغداد تک کسی اجرت معلومہ پر تین روز کے واسطے کرایہ کیا اور مدت و مسافت و کام ذکر کر دیا تو اس میں بھی ایسا ہی اختلاف ہے اسی طرح اگر کچھ اناج ایک جگہ سے دوسری جگہ منتقل کرنے کے واسطے آج رات تک مزدور کیا تو اس میں بھی ایسا ہی اختلاف ہے جیسا ہم نے کل کے روز بھی کام لینے میں بیان کیا یہ مبسوط میں لکھا ہے۔

اگر کسی شخص کو اس واسطے مزدور مقرر کیا کہ میرے لئے آج کے روز اس کپڑے کی قمیص ایک درہم میں سی دے تو امام اعظمؒ کے نزدیک نہیں جائز ہے اور اگر یوں کہا کہ قمیص سی دے یا ایک قفیز آٹے کی روٹی پکا دے اور وقت مقرر نہ کیا تو بالاتفاق جائز ہے اور اگر کہا اس کپڑے کی قمیص آج تیار کر دے تو جائز ہے یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے اور اجارات الاصل میں لکھا ہے کہ اگر ایک شخص ایک بیل اس واسطے کرایہ پر لے کہ ہر روز دس قفیز گیہوں چکی میں چل کر پیس دے تو ایسا اجارہ جائز ہے اور اس میں کوئی اختلاف بیان نہیں کیا پس بعض مشائخ نے فرمایا کہ یہ حکم صاحبینؒ کے قول پر ہونا چاہئے اور امام اعظمؒ کے قول پر روٹی کے مسئلہ پر قیاس کر کے فاسد ہونا چاہئے اور بعضوں نے کہا کہ یہ اجارہ بالاتفاق جائز ہے اور بھی کتاب الاصل میں لکھا ہے کہ اگر نانبائی پر یہ شرط لگائی کہ یہ دس ڈھیری آٹا پکائے اور آج ہی فارغ ہو جائے تو بالاتفاق جائز ہے اگر چہ وقت اور کام دونوں مذکور ہیں یہ ذخیرہ میں ہے ایک شخص نے ایک درزی کو کپڑا دیا کہ اس کی قمیص قطع کر کے سی دے بشرطیکہ آج ہی فارغ ہو جائے یا ایک

شخص نے کسی سے کچھ اونٹ مکہ تک کرایہ پر لئے کہ میں روز میں مکہ میں داخل ہو جائے ہر اونٹ کی بیس دینار کے حساب سے اجرت مقرر کی اور اس سے زیادہ نہ کہا تو امام محمدؒ نے امام اعظمؒ سے روایت کی کہ ایسا اجارہ جائز ہے پس اگر اس نے شرط پوری کر دی تو جو اجرت بیان کی ہے وہ ملے گی اور اگر شرط پوری نہ کی تو اجر المثل ملے گا جو اس مقدار بیان کردہ شدہ سے زائد نہ ہوگا اور یہی صاحبینؒ کا قول ہے اور امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ اگر کسی شخص سے کوئی شو ایام معلوم کے لئے کرایہ پر لیا اور کچھ ذکر نہ کیا تو امام اعظمؒ کے نزدیک نہیں جائز ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک جائز ہے اور اگر درزی سے کہا کہ میں نے تجھے آج کے روز مزدور کیا تاکہ تو یہ قمیص ایک درہم میں سی دے یا نانبائی سے کہا کہ میں نے تجھے آج کے روز مزدور کیا تاکہ تو یہ ایک قفیز آٹا ایک درہم میں پکائے تو امام اعظمؒ کے نزدیک نہیں جائز ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک جائز ہے اور کرخی نے کہا کہ امام اعظمؒ سے اس مسئلہ میں دو روایتیں نہیں صحیح یہ ہے کہ اس مسئلہ میں امام سے دو روایتیں ہیں اور صحیح مذہب امام کا یہ ہے کہ اجارہ فاسد ہے خواہ اس نے کام کو مقدم بیان کیا یا مؤخر کیا جبکہ اجرت کو بعد وقت و کام کے ذکر کیا ہو اور اگر اس نے وقت کو پہلے ذکر کیا پھر اجرت بیان کی پھر اس کے بعد کام بیان کیا یا پہلے کام بیان کیا پھر اجرت بیان کی تو عقد فاسد نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

قال المحرحم اور اس اصل کے موافق جس طرح مترجم نے ترجمہ کیا ہے اسی طرح امام اعظمؒ کے نزدیک جائز ہوگا پس جو صورت نا جائز ہونے کی ہے وہ یوں ہے میں نے مزدور کیا تا کہ سی دے تو یہ قمیص ایک درہم میں یا تاکہ پکا دے تو یہ قفیز آٹا ایک درہم میں وزعم المترجم ان لا یکون الفرق تافعاً فی اختلاف الحکم فی لساننا مع انہ لیست فہنا تلك المحاورة فتامل واللہ اعلم بالصواب اور جب اجارہ فاسد ٹھہرا پس اگر اس کا فاسد ہونا بسبب اجرت مسمی کے مجھول ہونے کے ہو یا

بسبب اجرت بیان نہ ہونے کے ہو تو اجر المثل واجب ہوگا جس قدر ہو مثلاً اگر کوئی گھر یا دوکان ایک سال کے واسطے سو درہم پر کرایہ پر لی بشرطیکہ مستاجر اس کی

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 153 | Kitab al-Ijarah (The Book of Leasing/ Hiring)

If [the lessee] gets it repaired, then the 'Ajr al-Mithl' (fair market wage) will be due from the lessee, regardless of the amount, whether it be a hundred dirhams, more, or less. This is because when the condition of repair was imposed on the lessee, the repair became part of the wage, thereby making the wage unknown (majhur). If the lease (ijarah) became void (fasid) because an invalid condition was included, the owner will receive the fair market wage, but it shall not exceed the specified wage. This is mentioned in 'al-Zahiriyyah' and written in 'Kitab al-Asl'.

If a person gives his slave to a weaver to be taught weaving on the condition that within three months he makes him highly skilled in such-and-such weaving, this is not permissible. According to the 'Sahibayn' (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), it should be permissible, even though making someone fully skilled is not within the weaver's absolute power. Regarding the invalidation of a lease, the fundamental principle according to Imam al-A'zam (Imam Abu Hanifa) is that combining time and work makes the contract void only if each is mentioned in such a way that if mentioned alone, it would be capable of being the subject matter (ma'qud 'alayh) of the contract. However, if they are mentioned in such a way that neither can be the subject matter alone, the contract will not be void. An example of this is mentioned at the end of the chapter on hiring a mason: if someone hires another person until nightfall to build a structure with plaster and baked bricks, it is permissible without disagreement. Although he combined time and work, it is permissible because they were not combined in a way that either could stand alone as the subject matter, since the specific quantity of work was not stated. Until the quantity of work is defined, it cannot be the sole subject matter. If the contract was based only on duration, and building the structure was mentioned only to define the type of work, even if the amount of work was specified, according to Imam al-A'zam, the lease would not be valid. This is in 'al-Muhit'.

If someone hires another person at a rate of one dirham per month to grind one qafiz of wheat every day until night, this is void (fasid). No disagreement was noted when mentioning this issue, though while the answer is correct according to Imam al-A'zam's view, there is a problem with the view of the Sahibayn as it should be permissible according to them. Thus, some scholars have said that this issue proves the Sahibayn receded to the view of Imam al-A'zam. Others have said that the ruling mentioned here is the view of the Sahibayn based on analogy (qiyas), whereas what

was mentioned previously was their view based on juristic preference (istihsan). Sheikh Imam Abu Bakr Muhammad bin al-Fadl said that the principle in these types of issues is that if a person is hired for a task, and the task is such that the employee can start immediately, the contract is valid, whether the time is mentioned or not. For example, if one says, "I hired you as a laborer to bake two maunds of flour into bread for one dirham," it is permissible, provided the employer owns the materials like flour at that time. If the quantity of work was not stated but a time was specified, e.g., "I hired you to bake bread until this evening for one dirham," it is also permissible. If one says, "Dig my wall for these ten dirhams," it is permissible, whether time is mentioned or not. If one says, "Clean this barn for this one dirham," and no time is specified, it is not permissible. If a time is specified, there are two scenarios: if he specifies the time first and then the wage, e.g., "I hired you for today for one dirham to clean this barn," it is permissible because he hired for a known task.

Note: I say it is possible that this is based on the ijtihad (independent reasoning) of the Sheikh.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 153 | किताबुल इजारा

मरम्मत करा दे तो मुस्ताजिर (किरायेदार) पर 'अज्र अल-मिस्ल' (उचित पारिश्रमिक) अनिवार्य होगा, चाहे वह कितना भी हो, यानी सौ दिरहम हो या उससे अधिक या कम, क्योंकि जब मुस्ताजिर पर मरम्मत की शर्त लगाई गई तो मरम्मत भी मजदूरी का हिस्सा बन गई, जिससे मजदूरी अज्ञात (मजहूल) हो गई। और यदि इजारा (अनुबंध) इस कारण से अमान्य (फासिद) हुआ कि उसमें कोई गलत शर्त लगाई गई थी, तो मालिक को अज्र अल-मिस्ल मिलेगा, लेकिन जो मजदूरी पहले बताई गई थी उससे अधिक नहीं बढ़ाया जाएगा। यह 'ज़हीरिया' में है और 'किताब अल-अस्ल' में भी लिखा है।

यदि किसी व्यक्ति ने अपना गुलाम एक बुनकर को दिया ताकि वह उसे बुनना सिखाए और यह शर्त रखी कि तीन महीने में वह उसे फलां-फलां बुनाई में पूरी तरह कुशल कर देगा, तो यह जायज़ नहीं है। साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार यह जायज़ होना चाहिए, हालाँकि पूर्ण कुशल बनाना बुनकर की क्षमता के बाहर है। इमाम आज़म (इमाम अबू हनीफ़ा) के अनुसार इजारा फासिद होने का मूल नियम यह है कि समय और कार्य को एक साथ मिलाने की स्थिति में इजारा तभी फासिद होता है जब अनुबंध में समय और कार्य का उल्लेख इस प्रकार किया गया हो कि प्रत्येक अकेला होने पर अनुबंध का विषय (मक़ऊद अलैह) बनने की योग्यता रखता हो। और यदि इस प्रकार उल्लेख किया गया कि उनमें से कोई भी अकेला अनुबंध का विषय नहीं बन सकता, तो अनुबंध फासिद नहीं होगा। इसकी मिसाल वह है जो राजमिस्त्री के अनुबंध वाले अध्याय के अंत में दी गई है कि यदि किसी ने दूसरे को रात तक के लिए इसलिए मजदूर नियुक्त किया कि वह गारे और पक्की ईंट से इमारत बनाए, तो यह बिना किसी मतभेद के जायज़ है। यद्यपि उसने समय और कार्य दोनों का उल्लेख किया है, लेकिन चूंकि उन्हें इस तरह से नहीं मिलाया गया कि वे अकेले अनुबंध का विषय बन सकें, इसलिए यह जायज़ है, क्योंकि उसने कार्य की मात्रा स्पष्ट नहीं की। जब तक कार्य की मात्रा स्पष्ट न हो, तब तक वह अकेले अनुबंध का विषय नहीं हो सकता। और यदि उसने इजारा अनुबंध को केवल समय पर आधारित किया और इमारत बनाने का उल्लेख केवल कार्य के प्रकार को स्पष्ट करने के लिए किया, यहाँ तक कि उसने कार्य की मात्रा भी बता दी हो, तो इमाम आज़म के अनुसार यह इजारा जायज़ नहीं होगा। यह 'मुहीत' में है।

यदि किसी ने दूसरे व्यक्ति को एक दिरहम मासिक पर इसलिए काम पर रखा कि वह प्रतिदिन रात तक एक क़फ़ीज़ गेहूँ पीस दे, तो यह फासिद है। इस मसले को उल्लेख करते समय किसी मतभेद का जिक्र नहीं किया गया, जबकि इमाम आज़म के अनुसार यह उत्तर सही है, लेकिन साहिबैन के

मत पर आपत्ति है कि उनके अनुसार यह जायज़ होना चाहिए। अतः कुछ विद्वानों का कहना है कि इसी मसले से सिद्ध होता है कि साहिबैन ने इमाम आज़म के मत को अपना लिया है। कुछ का कहना है कि इस मसले में जो नियम वर्णित है, वह साहिबैन का कयास (तर्क) पर आधारित मत है, और जो पहले वर्णित हुआ था वह उनका इस्तिहसान (विवेक) पर आधारित मत है। शेख इमाम अबू बकर मुहम्मद बिन अल-फज़्ल ने कहा कि इस प्रकार के मसलों में मूल नियम यह है कि यदि किसी को किसी कार्य के लिए नियुक्त किया गया और वह कार्य ऐसा है जिसे मजदूर तुरंत शुरू कर सकता है, तो इजारा जायज़ होगा, चाहे समय का उल्लेख किया गया हो या नहीं। उदाहरण के लिए, "मैंने तुम्हें रोटी पकाने के लिए नियुक्त किया, दो मन आटे की रोटी एक दिरहम में," तो यह जायज़ है, बशर्ते कि मुस्ताजिर के पास उस समय आटा आदि मौजूद हो। और यदि उसने कार्य की मात्रा नहीं बताई लेकिन समय बता दिया, जैसे कहा "मैंने तुम्हें आज शाम तक रोटी पकाने के लिए एक दिरहम में नियुक्त किया," तो भी यह जायज़ है। और यदि कहा "इन दस दिरहमों पर मेरी दीवार खोद दो," तो यह जायज़ है, चाहे समय का उल्लेख किया गया हो या नहीं। और यदि कहा "इस एक दिरहम पर यह खलिहान साफ़ कर दो," तो यदि समय का उल्लेख नहीं किया तो जायज़ नहीं है। और यदि समय का उल्लेख किया तो दो स्थितियाँ हैं: यदि समय पहले बताया और फिर मजदूरी, जैसे कहा "मैंने तुम्हें आज के दिन के लिए एक दिरहम में नियुक्त किया ताकि तुम यह खलिहान साफ़ कर दो," तो यह जायज़ है, क्योंकि उसने ज्ञात कार्य के लिए अनुबंध किया है।

नोट: मेरे विचार में संभव है कि यह शेख का अपना इज्तिहाद (स्वतंत्र राय) हो।

مرمت کرادے تو مستاجر پر اجر المثل واجب ہوگا چاہے جس قدر ہو یعنی خواہ سو درہم ہوں یا زیادہ ہوں یا کم ہوں کیونکہ جب مستاجر کے ذمہ مرمت کی شرط لگائی تو مرمت بھی اجرت میں ہو گئی پس اجرت مجہول ہوگئی اور اگر اجارہ اس باعث سے فاسد ہوا کہ اس میں کوئی شرط فاسد لگائی تھی تو مالک کو اجر المثل ملے گا مگر جو اجرت بیان کی ہے اس سے بڑھایا نہ جائے گا یہ ظہیریہ میں ہے اور کتاب الاصل میں لکھا ہے۔

اگر کسی شخص نے اپنا غلام جولاہا کو دیا تا کہ اس کو بننا سکھلائے اور شرط کی کہ تین مہینہ میں اس کو فلاں فلاں بنائی میں خوب ہوشیار کامل کر دے تو یہ جائز نہیں ہے اور صاحبین کے نزدیک جائز ہونا چاہیے۔ اگرچہ کامل ہوشیار کر دینا جولاہا کی وسعت میں نہیں ہے اور اجارہ فاسد ہونے میں امام اعظم کے نزدیک اصل یہ ہے کہ وقت و عمل کو جمع کرنے کی صورت میں امام کے نزدیک اجارہ جب ہی فاسد ہوتا ہے کہ جب اس نے عقد و اجارہ میں وقت وعمل کو اس طرح ذکر کیا کہ ہر ایک اگر تنہا ذکر کیا جائے تو معقود علیہ ہونے کی صلاحیت رکھے اور اگر اس طرح ذکر کیا کہ ہر ایک تنہا ذکر کرنے سے معقود علیہ نہیں ہو سکتا ہے تو عقد فاسد نہ ہوگا اور اس کی صورت وہ ہے جو معمار کے اجارہ لینے کے آخر باب میں ذکر کی ہے کہ اگر کسی نے دوسرے کو رات تک کے واسطے اس لئے مزدور کیا کہ گچ اور پختہ اینٹ سے عمارت بنائے تو بلا خلاف جائز ہے اگرچہ اس نے وقت وعمل کو جمع کیا ہے لیکن چونکہ ایسے طور سے جمع نہیں کیا کہ تنہا معقود علیہ ہو سکے اس واسطے جائز ہے کیونکہ اس نے مقدار عمل بیان نہ کی اور جب تک مقدار عمل بیان نہ ہو تب تک تنہا اجارہ میں معقود علیہ نہیں ہو سکتا ہے اور اگر اس نے عقد اجارہ فقط مدت پر قرار دیا ہے اور عمارت بنانے کا ذکر فقط نوع عمل بیان کرنے کے

واسطے ہو حتی کہ اگر اس نے کام کی مقدار بھی بیان کی ہو تو امام اعظم کے نزدیک اجارہ جائز نہ ہو گا یہ محیط میں ہے۔

اگر کسی نے دوسرے شخص کو اجیر مقرر کیا ماہواری ایک درہم پر تا کہ پیس دے ہر روز ایک قفیز گیہوں رات تک تو یہ فاسد ہے اور اس مسئلہ کو ذکر کر کے کچھ اختلاف بیان نہ کیا حالانکہ امام اعظم کے قول پر تو یہ جواب صحیح ہے لیکن صاحبین کے قول پر اشکال ہے کہ ان کے نزدیک جائز ہونا چاہئے پس بعض مشائخ نے یوں کہا کہ اسی مسئلہ سے ثابت ہوتا ہے کہ صاحبین نے امام اعظم کے قول کی طرف رجوع کر لیا ہے اور بعض نے کہا کہ جو حکم اس مسئلہ میں مذکور ہے وہ صاحبین کا قول بحکم قیاس ہے اور جو سابق میں مذکور ہوا ہے وہ صاحبین کا قول بحکم استحسان ہے شیخ امام ابوبکر محمد بن الفضل نے فرمایا کہ اس جنس کے مسائل میں اصل یہ ہے کہ اگر کسی شخص کو کسی کام کے واسطے اجیر مقرر کیا پس اگر وہ کام ایسا ہو کہ اجیر فی الحال اس کام کو شروع کر دینا چاہے تو کر سکے تو اجارہ جائز ہوگا خواہ اس میں وقت مذکور کیا ہو یا نہ کیا ہو مثلاً یوں کہا کہ میں نے تجھے مزدور مقرر کیا تا کہ پکائے تو میں من آٹے کی روٹی ایک درہم میں تو جائز ہے بشرطیکہ مستاجر اس وقت روٹی پکانے کی چیزوں کا مثل آٹے وغیرہ کے مالک ہو اور اگر اس نے مقدار عمل بیان نہ کی لیکن اس کے واسطے ایک وقت بیان کر دیا مثلاً کہا کہ میں نے تجھے اجیر کیا تاکہ روٹی پکائے تو آج شام تک ایک درہم میں تو بھی جائز ہے اور اگر کہا کہ بدیں وہ درہم دیوار من باز کن یعنی ان دس درہم پر میری دیوار کھود دے تو جائز ہے خواہ اس کے واسطے وقت بیان کیا ہو یا نہ کیا ہو اور اگر کہا کہ بدیں ایک درہم ایں خرمن باز کن یا اس ایک درہم پر یہ کھلیان صاف کر دے پس اگر اس کے واسطے کوئی وقت بیان نہ کیا تو جائز نہیں ہے اور اگر وقت بیان کیا تو دو صورتیں ہیں کہ اگر اس نے وقت پہلے بیان کیا پھر اجرت بیان کی مثلاً کہا کہ میں نے تجھے اجیر مقرر کیا آج کے روز ایک درہم میں تاکہ یہ خرمن

صاف کر دے تو جائز ہے کیونکہ اس نے کام معلوم کے واسطے اجارہ کیا ہے اور اجرت کو بیان کام

ا قلت یحتمل ان یکون ہذا علی وجہ الاجتہاد من الشیخ۔

...mentioned afterwards, so there will be no change. If he mentioned the wages first and then the work—for example, he said, "I have hired a laborer for one dirham today so that you may clean this granary"—it is not permissible. This is because the contract of hiring (Ijarah) occurred first on the wages and then on the work, whereas the mention of wages should come after the description of the work. Thus, since the work remained non-existent or unknown at the time, mentioning the time after stating the wages was for the purpose of urgency—meaning, "perform this work today and do not delay." The mention of time was not because the contract of hiring depends on the benefit; therefore, it will not be permissible. This is in Fatawa Qazi Khan.

Seventh Chapter: Regarding the sub-leasing of what the lessee (Mustajir) has leased

The principle according to us is that for things from which people derive benefit equally without difference, the lessee has the right to sub-lease them. This is in 'Al-Muhit'. If a lessee has leased movable property, he cannot sub-lease it before taking possession; that is, it is not permissible. If it is immovable property and he sub-leases it before taking possession, it is permissible according to Imam-e-Azam (Abu Hanifa) and Imam Muhammad, but according to Imam-e-Sani (Abu Yusuf), it is not permissible as it is similar to a sale. Some have said that it is unanimously not permissible in leasing, while there is a difference of opinion regarding sale; this is in 'Sharh Tahawi'. If someone rents a house and takes possession, then leases it to another, it is permissible provided he sub-leases it for the same amount or less than what he paid. If he leases it for more, it is still permissible, but if the rent is of the same genus (type) as the original rent, the excess is not lawful (halal) for him; he should give it in charity (Sadaqah). If the genus of the rent is different, then the excess is lawful for him. If he dug a well in the house, had plastering done, cleared the refuse, or cleaned the walls, and then leased it at a higher rent of the same genus, then the excess is lawful for him. Simply having it swept and cleaned is not such an improvement that would make the excess rent lawful. The lessee has the discretion to rent it to whomever he wishes, but he cannot give it to people whose work causes damage to the building, such as blacksmiths, dyers, millers, and similar people. This is in 'Siraj al-Wahaj'. If he leases the house together with some of his own property that can be leased, and sub-leases it for a higher rent of the same genus, then the excess is lawful; this is in 'Al-Muhit'. Al-Khassaf wrote in 'Kitab al-

Hiyal' that if one cleans a rented house of refuse and then sub-leases it for a higher rent of the same genus, the excess is not lawful. However, if he sub-leases it for more and says at the time of the contract, "I am renting it at this rate on the condition that I will have the house cleaned of refuse," then the excess will be lawful for him; this is in 'Al-Dhakhirah'.

Shaykh al-Islam wrote in 'Sharh Kitab al-Hiyal' that if land was rented and an underground canal (Qanat/Kariz) was dug in it, this is such an improvement that an excess of rent in the same genus becomes lawful for the lessee. Similarly, any work that remains permanent makes the excess rent lawful. If the canals of that land were desilted, Al-Khassaf wrote that this also makes the excess rent lawful, and Qazi Abu... (Text ends)

...के बाद ज़िक्र किया तो कुछ बदलाव नहीं होगा और अगर उसने उजरत (मज़दूरी) पहले बयान कर दी फिर काम बयान किया, मसलन कहा कि मैंने मज़दूर किया एक दिरहम में आज के दिन ताकि तू इस खलिहान को साफ कर दे, तो जायज़ नहीं है क्योंकि इजारा (किरायानामा) का अनुबंध पहले उजरत पर हुआ फिर काम पर, हालांकि उजरत का ज़िक्र काम के बयान के बाद होना चाहिए। जब काम अज्ञात या अनिश्चित रहा, तो उजरत बयान करने के बाद समय का ज़िक्र करना जल्दबाजी के उद्देश्य से हुआ, यानी आज ही इस काम को कर दे, देरी न करे। समय का ज़िक्र इसलिए नहीं हुआ कि इजारा का अनुबंध लाभ पर आधारित है, इसलिए जायज़ नहीं होगा। यह फतावा काज़ी खान में है।

सातवाँ अध्याय: किरायेदार (मुस्ताजिर) ने जो चीज़ किराये पर ली है, उसे आगे किराये पर देने के बारे में

हमारे निकट मूल सिद्धांत यह है कि जिस चीज़ से लोग समान रूप से लाभ उठाते हैं और कोई अंतर नहीं होता, उसे आगे किराये पर देने का अधिकार किरायेदार को होता है। यह 'मुहीत' में है। यदि किरायेदार ने कोई चल संपत्ति किराये पर ली, तो वह उस पर कब्ज़ा करने से पहले उसे आगे किराये पर नहीं दे सकता, यानी यह जायज़ नहीं है। यदि वह अचल संपत्ति है और कब्ज़ा करने से पहले किराये पर दी, तो इमाम-ए-आज़म और इमाम मुहम्मद के निकट जायज़ है, लेकिन इमाम-ए-सानी (इमाम अबू यूसुफ) के निकट यह बिक्री (बैय) के समान होने के कारण जायज़ नहीं है। कुछ ने कहा कि इजारा में सर्वसम्मति से जायज़ नहीं है, जबकि बिक्री में मतभेद है; यह 'शरह तहावी' में है। यदि किसी ने घर किराये पर लेकर कब्ज़ा कर लिया, फिर उसे दूसरे को किराये पर दे दिया, तो यह जायज़ है, बशर्ते कि उसने जितने में किराये पर लिया था, उतने में ही या उससे कम में दिया हो। और यदि अधिक पर दिया, तब भी जायज़ है, लेकिन यदि उजरत उसी प्रकार की (समान वस्तु) हो जिसके बदले किराये पर लिया गया था, तो अतिरिक्त राशि उसके लिए हलाल (वैध) नहीं है, वह उसे दान (सदक़ा) कर दे। और यदि उजरत की वस्तु भिन्न हो, तो अतिरिक्त राशि उसके लिए हलाल है। यदि उसने घर में कुआं खुदवाया या पलस्तर करवाया या कूड़ा साफ करवाया या दीवार की सफाई कराई और फिर अधिक किराये पर दिया, तो वह अतिरिक्त राशि उसके लिए हलाल है। केवल झाड़ू लगवाकर साफ करवा देना ऐसा सुधार नहीं है जिससे अधिक किराया हलाल हो जाए। किरायेदार को अधिकार है कि वह जिसे चाहे किराये पर दे दे, लेकिन वह ऐसे लोगों को नहीं दे सकता जिनके काम

से इमारत को नुकसान पहुँचता हो, जैसे लोहार, रंगसाज़, चक्की चलाने वाले और उनके जैसे अन्य लोग। यह 'सिराजुल वहाज' में है। और यदि उसने उस घर को अपनी किसी ऐसी संपत्ति के साथ मिलाकर किराये पर दिया जिसे किराये पर दिया जा सकता है, तो भी यदि समान प्रकार की अधिक उजरत पर दिया, तो अतिरिक्त राशि हलाल है; यह 'मुहीत' में है। खसाफ ने 'किताब अल-हियल' में लिखा है कि यदि किराये के घर को कूड़े से साफ करके समान प्रकार की अधिक उजरत पर किराये पर दिया, तो अतिरिक्त राशि हलाल नहीं है। लेकिन यदि अधिक किराये पर इस शर्त के साथ दिया कि "मैं घर को कूड़े से साफ करा दूँगा", तो अतिरिक्त राशि हलाल होगी; यह 'ज़खीरा' में है।

शेख-उल-इस्लाम ने 'शरह किताब अल-हियल' में लिखा है कि यदि ज़मीन किराये पर ली और उसमें नाली (कारीज़) खुदवाई, तो यह ऐसा सुधार है जिससे समान प्रकार की अतिरिक्त उजरत किरायेदार के लिए हलाल होगी। इसी तरह, कोई भी काम जो स्थायी हो, उसकी वजह से अतिरिक्त किराया हलाल होता है। और यदि उस ज़मीन की नहरों की कीचड़ साफ करवा दी, तो खसाफ ने लिखा है कि इससे भी अतिरिक्त उजरत हलाल हो जाती है और काज़ी अबू... (पाठ यहाँ समाप्त होता है)

کے بعد ذکر کیا پس کچھ تغیر نہیں ہو گا اور اگر اس نے اجرت پہلے بیان کر دی پھر کام بیان کیا مثلاً کہا کہ میں نے مزدور کیا ایک درہم میں آج کے روز تاکہ تو اس خرمن کو صاف کر دے تو جائز نہیں ہے کیونکہ عقدِ اجارہ پہلے اجرت پر واقع ہوا پھر کام پر حالانکہ اجرت کا ذکر کرنا بعد کام کے بیان کرنے کے چاہئے پس جب کام معدوم یا مجہول رہا تو اجرت بیان کرنے کے بعد وقت کا ذکر کرنا استعجال کی غرض سے ہوا یعنی آج ہی اس کام کو کر دے تاخیر نہ کرے پس وقت کا ذکر کرنا اس واسطے نہ ہوا کہ عقدِ اجارہ کا وقوع منفعت پر ہے اس لئے جائز نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

ساتواں باب: مستاجر نے جو چیز اجارہ لی ہے اس کے اجارہ دینے کے بیان میں

اصل ہمارے نزدیک یہ ہے کہ جس چیز سے لوگ یکساں نفع اٹھاتے ہیں کچھ تفاوت نہیں ہوتا اس کے اجارہ دینے کا مستاجر مالک ہوتا ہے یہ محیط میں ہے اگر مستاجر نے کوئی مال منقول اجارہ لیا تو قبضہ کرنے سے پہلے اس کو اجارہ پر نہیں دے سکتا ہے یعنی جائز نہیں ہے اور اگر غیر منقول ہو اور قبضہ سے پہلے اجارہ پر دیا تو امام اعظمؒ و امام محمدؒ کے نزدیک جائز ہے اور امام ثانیؒ کے نزدیک مثل بیع کے جائز نہیں ہے اور بعض نے کہا کہ اجارہ میں بالاتفاق جائز نہیں ہے اور بیع میں اختلاف ہے یہ شرح طحاوی میں ہے اگر کوئی گھر کرایہ پر لے کر قبضہ کر لیا پھر دوسرے کو اجارہ پر دے دیا تو جائز ہے بشرطیکہ جتنے کو اجارہ لیا ہے اتنے ہی کو یا اس سے کم کو اجارہ دیا ہو اور اگر زیادہ پر دیا تو بھی جائز ہے لیکن اگر اس کی اجرت اسی جنس سے ہو جس کے عوض اجارہ لیا ہے تو زیادتی اس کو حلال نہیں صدقہ کر دے اور اگر اس کی جنس سے

مخالف ہو تو زیادتی اس کو حلال ہے اور اگر اس نے گھر میں کوئی کنواں کھدوایا یا گچکاری کرائی یا کوڑا درست کرائے یا دیوار کی صفائی کرائی ہو اور پھر جس اجرت سے کرایہ لیا ہے اس جنس کی زیادہ اجرت پر کرایہ دیا تو زیادتی اس کو حلال ہے اور جھاڑو دلوا کر صاف کرا دینا کوئی ایسی اصلاح نہیں ہے جس سے زیادہ کرایہ حلال ہو جائے اور مستاجر کو اختیار ہے کہ جس کو چاہے کرایہ پر دے دے لیکن ایسے لوگوں کو نہیں دے سکتا ہے کہ جن کے کام سے عمارت کو ضرر پہنچتا ہے جیسے لوہار و گندی گر و پسائی والے اور ان کے مانند لوگ کہ ان کے کام سے ضرر پہنچتا ہے یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر اس نے اس گھر کو اپنے کسی ایسے مال کے ساتھ جس کو اجارہ دے سکتا ہے ملا کر اجارہ دے دیا تو بھی اگر اسی جنس کی زیادہ اجرت پر کرایہ دیا جس سے خود اجارہ لیا ہے تو زیادتی حلال ہے یہ محیط میں ہے اور خصاف نے کتاب الحیل میں لکھا ہے کہ اگر کرایہ کے گھر کو کوڑے سے صاف کر کے جس جنس اجرت پر کرایہ لیا ہے اسی جنس کی زیادہ اجرت پر کرایہ دیا تو زیادتی حلال نہیں ہے اور اگر یوں ہی زیادہ اجرت پر اجارہ دیا اور وقت اجارہ کے یوں کہا کہ اس قدر اجرت پر دیتا ہوں اس شرط سے کہ میں گھر کو کوڑے سے صاف کرادوں تو زیادتی اس کو حلال ہوگی یہ ذخیرہ میں ہے۔

شیخ الاسلام نے شرح کتاب الحیل میں لکھا ہے کہ زمین کرایہ پر لی اور اس میں کاریز کھدوائی تو یہ ایسی زیادتی ہے کہ جس سے ہم جنس اجرت کی زیادتی مستاجر کو حلال ہوگی اسی طرح جو کام ایسا ہو کہ وہ قائم رہے تو اس کی وجہ سے زیادتی اجرت حلال ہوتی ہے اور اگر اس زمین کی نہریں اگر وادیں یعنی کیچڑ صاف کرا دیں تو خصاف نے لکھا کہ اس سے بھی زیادتی اجرت حلال ہو جاتی ہے اور قاضی ابو---

۱ قلت الظاہر ان ہذا البیان لاصل صاحبہ والا لہذا الحالف لما ذکرہ الامام قاضی خان من اصل ابی حنیفہ فان کلامنا العقدین لا یجوز علی ذکرہ سبقت من اسد قابل۔ ۲ نسخہ میں اتفاق امام ابو حنیفہ و ابو یوسف ہے اور اختلاف امام محمدؒ پس کتاب البیوع کی طرف رجوع کرنا چاہئے۔ ۳ پچی ہوئی نالی۔

Ali Nasafi stated that our companions (scholars) are hesitant in this matter; some consider it an increase (excess), saying that it will become easier for the lessee (Mustajir) to discharge water and irrigation will be convenient for him, hence this is also an excess. Some do not count it as an excess. In 'Nawadir-e-Bashar', it is narrated from Imam Abu Yusuf that if a person leased two things in a single contract (Aqd) and increased something in one (or according to some manuscripts, improved something in one), he has the option to pay rent for both at a higher rate of the same kind than what he took it for. If he took them in separate contracts, he cannot give them both at a higher rent. This is in 'Al-Muhit'. Imam Abu Ali Nasafi used to narrate from his teacher that if the lessee leased back the item to his lessor (Mujir), it is not permissible. However, if he leased it to someone else, and that person leased it to the original lessor, it is permissible. Shams al-A'imma Halwani stated that it is narrated from Imam Muhammad that leasing to the owner is not valid, whether a third party is involved or not. This is the school of thought of the general scholars (Mashaikh) and it is correct, and the fatwa is based on this. This is in 'Wajeez Kardi'. After a second lease occurs, if the first lessor took that item back into his possession from the lessee, the rent from the first lessee shall be waived. If he did not take it into his possession, it shall not be waived. Thus it is mentioned in 'Fatawa Qazi Khan'.

If someone takes land on lease and then gives it back to the owner for sharecropping (Muzara'a), if the seeds are provided by the owner, it is not permissible. ☆

Since this act is not valid according to us, the question arises whether the first contract will be annulled (faskh) or not. There is a difference of opinion among the scholars on this. The correct view is that it will be annulled, as mentioned by Tahawi (according to 'Siraj al-Wahaj'). Shams al-A'imma Halwani mentioned that if the lessee leased the leased item back to the lessor, some said the first contract would be annulled, but this is not correct because the second contract is invalid (fasid), and an invalid contract does not have the power to override a valid contract. According to the general scholars, it will not be annulled. However, if this situation persists until the lease period expires, the first contract will become void (batil). It will not be void because the second contract annulled the first, but rather because benefits (manafi) are generated continuously, and in a lease, the delivery of the item to the lessee should occur as benefits arise. When the lessor took it back from the lessee, he did not deliver the leased item to the lessee in accordance with the generated benefits.

Since this remained the case and the period passed, the time elapsed before the power to utilize the benefit was attained. Therefore, it is obvious that the lease will inevitably be annulled. To the extent that if after some time has passed, the first lessee wishes to take the house back to stay in for the remaining period, it is permissible for him because only that portion of the contract for which the benefit has been lost is annulled, while the rest remains in effect. This is written in 'Wajeez Kardi'. If the owner stayed in the house due to such a lease, no rent would be due from the owner; this is in 'Al-Hawi'. If the lessee gave the leased house as a loan (A'riyat) to the owner, the rent would not be waived from the lessee's responsibility; there is no difference among scholars on this, as per 'Al-Muhit'. If the lessee leased the house to the owner's father, son, Mukatab (manumitted slave), or a slave in debt, it is permissible by consensus of narrations, and the first lease will not be annulled. If the slave is not in debt, it is not permissible. If he delivered it to him, the first lease would not be annulled; this is in 'Tatar-Khaniya'.

If someone takes land on lease and then gives it back to the owner for sharecropping, if the seeds are settled from the owner's side, it is not permissible because according to 'Zahir-ur-Riwayah', this lease is annulled. If the seeds are settled from the lessee's side, it is permissible because in the first case, the owner...

1 In the book, it is 'wasil bil-wao wa hat-tardid'.

अली नसफ़ी ने फरमाया कि हमारे असहाब (विद्वान) इस मामले में दुविधा में हैं, कुछ इसे अधिकता (ज़ियादती) मानते हैं और कहते हैं कि मुस्ताजिर (किरायेदार) के लिए पानी बहाना आसान हो जाएगा और सिंचाई में उसे सुविधा होगी, इसलिए यह भी अधिकता है। और कुछ इसे अधिकता नहीं मानते हैं। 'नवादिर-ए-बशर' में इमाम अबू यूसुफ़ से रिवायत है कि यदि किसी व्यक्ति ने एक ही अनुबंध (अक़्द) में दो चीज़ें किराये पर लीं और एक में कुछ बढ़ाया (या कुछ प्रतियों के अनुसार, एक में कुछ सुधार किया), तो उसे अधिकार है कि जिस किराये पर लिया है उससे अधिक उसी श्रेणी के किराये पर दोनों का किराया दे दे। और यदि अलग-अलग अनुबंधों में ली हों, तो दोनों को अधिक किराये पर नहीं दे सकता। यह 'मुहीत' में है। इमाम अबू अली नसफ़ी अपने उस्ताद से नकल करते थे कि यदि किरायेदार ने अपनी वस्तु स्वयं मालिक (मूजिर) को किराये पर दे दी, तो यह जायज़ नहीं है। और यदि किसी दूसरे को किराये पर दी और उस दूसरे ने मालिक को किराये पर दे दी, तो जायज़ है। शम्सुल अइम्मा हलवानी ने फरमाया कि इमाम मोहम्मद से वर्णित है कि मालिक को किराये पर देना सही नहीं है, चाहे कोई तीसरा व्यक्ति बीच में हो या न हो। आम मशाइख का यही पंथ है और यही सही है, और इसी पर फ़तवा है। यह 'वजीज़ कुर्दी' में है। दूसरे इजारा के होने के बाद, यदि पहले मालिक ने वह वस्तु किरायेदार से किराये पर लेकर अपने कब्ज़े में ले ली, तो पहले किरायेदार से किराया समाप्त (साक़ित) हो जाएगा। और यदि अपने कब्ज़े में न ली हो, तो समाप्त नहीं होगा। ऐसा 'फ़तावा काज़ी खान' में लिखा है।

यदि किसी ने ज़मीन किराये पर लेकर फिर बटाई (मज़ारअत) पर मालिक को दे दी, और बीज मालिक की ओर से हों, तो यह जायज़ नहीं है ☆

जब हमारे अनुसार यह कार्य सही नहीं है, तो प्रश्न यह है कि क्या पहला अनुबंध निरस्त (फ़स्ख़) होगा या नहीं? इसमें मशाइख के बीच मतभेद है। सही बात यह है कि वह निरस्त हो जाएगा, जैसा कि तहावी ने उल्लेख किया है ('सिराज-उल-वहाज' के अनुसार)। शम्सुल अइम्मा हलवानी ने उल्लेख किया है कि यदि किरायेदार ने किराये की चीज़ मालिक को किराये पर दे दी, तो कुछ ने कहा कि पहला अनुबंध निरस्त हो जाएगा, लेकिन यह सही नहीं है क्योंकि दूसरा अनुबंध दोषपूर्ण (फ़ासिद) है, और दोषपूर्ण अनुबंध में इतनी शक्ति नहीं होती कि वह सही अनुबंध को समाप्त कर दे। आम मशाइख के अनुसार वह निरस्त नहीं होगा। लेकिन यदि यही स्थिति बनी रही यहाँ तक कि किराये की अवधि समाप्त हो गई, तो पहला अनुबंध व्यर्थ (बातिल) हो जाएगा। पर यह इसलिए व्यर्थ नहीं होगा

कि दूसरे अनुबंध ने पहले को निरस्त कर दिया, बल्कि इसलिए व्यर्थ होगा क्योंकि लाभ (मनाफ़े) निरंतर उत्पन्न होते रहते हैं और इजारा में लाभ के उत्पन्न होने के अनुसार वस्तु का समर्पण किरायेदार को होना चाहिए। जब मालिक ने उसे दोबारा किरायेदार से ले लिया, तो जो लाभ उत्पन्न हो रहे थे, उसके अनुसार उसने किराये की वस्तु किरायेदार के सुपुर्द नहीं की। जब यही बात बनी रही और समय बीत गया, तो लाभ उठाने की शक्ति प्राप्त होने से पहले ही समय बीत गया, अतः स्पष्ट है कि इजारा स्वतः ही निरस्त हो जाएगा। यहाँ तक कि यदि कुछ समय बीतने के बाद पहले किरायेदार ने चाहा कि मकान वापस ले ले ताकि शेष अवधि में उसमें रहे, तो यह जायज़ है, क्योंकि जितना लाभ नष्ट हो चुका है केवल उतने का ही अनुबंध निरस्त हुआ है और शेष बहाल है। यह 'वजीज़ कुर्दी' में लिखा है। और यदि मालिक इस किराये की वजह से उस मकान में रहा, तो मालिक पर कोई किराया वाजिब न होगा, यह 'हावी' में है। और यदि किरायेदार ने किराये का मकान, उदाहरण के लिए, मालिक को उधार (आरियत) दे दिया, तो किरायेदार के ज़िम्मे से किराया समाप्त नहीं होगा; इसमें मशाइख के बीच कोई मतभेद नहीं है, यह 'मुहीत' में है। और यदि किरायेदार ने वह मकान मालिक के पिता, पुत्र, मुकातब (अनुबंधित दास), या ऋणी गुलाम को किराये पर दे दिया, तो सभी रिवायतों के अनुसार यह जायज़ है और पहला इजारा निरस्त नहीं होगा। और यदि गुलाम पर ऋण न हो, तो जायज़ नहीं है। और यदि उसके सुपुर्द कर दिया, तो पहला इजारा निरस्त नहीं होगा; यह 'तातारखानिया' में है।

यदि किसी ने ज़मीन किराये पर लेकर फिर बटाई पर मालिक को दे दी, और बीज मालिक की ओर से तय हुए हों, तो यह जायज़ नहीं है, क्योंकि 'ज़ाहिर-उर-रिवाय' के अनुसार यह इजारा निरस्त है। और यदि बीज किरायेदार की ओर से तय हुए हों, तो जायज़ है, क्योंकि पहली स्थिति में मालिक...

علی نسفی نے فرمایا کہ ہمارے اصحاب اس صورت میں متردد ہیں بعض اس کو زیادتی شمار کرتے ہیں اور کہتے ہیں کہ مستاجر پر پانی بہانا آسان ہو جائے گا اور سینچنے میں اس کو سہولت ہوگی پس یہ بھی زیادتی ہے اور بعض اس کو زیادتی نہیں شمار کرتے ہیں اور نوادر بشر میں امام ابو یوسف سے روایت ہے کہ اگر ایک شخص نے ایک ہی عقد میں دو چیزیں اجارہ لیں اور ایک میں کچھ بڑھایا اور بعض نسخوں میں ہے کہ ایک میں کچھ اصلاح کی تو اس کو اختیار ہے جس اجرت پر لیا ہے اس سے زیادہ اسی جنس کی اجرت پر دونوں کو کرایہ دے دیا اور اگر علیحدہ علیحدہ عقد میں لی ہوں تو دونوں کو زیادہ اجرت پر نہیں دے سکتا ہے یہ محیط میں ہے اور امام ابو علی نسفی اپنے استاد سے نقل کرتے تھے کہ مستاجر نے اگر اپنے موجر کو اجارہ پر دی تو نہیں جائز ہے اور اگر کسی دوسرے کو کرایہ دی اور دوسرے نے موجر کو کرایہ پر دے دی تو جائز ہے اور شمس الائمہ حلوانی نے فرمایا کہ امام محمد سے مروی ہے کہ مالک کو اجارہ پر دینا صحیح نہیں ہے خواہ کوئی شخص ثالث درمیان میں پڑے یا نہ پڑے اور عامہ مشائخ کا یہی مذہب ہے اور یہی صحیح ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ وجیز کردی میں ہے اور دوسرا اجارہ واقع ہونے کے بعد اگر موجر اول نے وہ شے مستاجر سے اجارہ لے کر اپنے قبضہ میں کر لی تو پہلے مستاجر سے اجرت ساقط ہو جائے گی اور اگر اپنے قبضہ میں نہ لی ہو تو ساقط نہ ہوگی کذا فی فتاویٰ قاضی خان۔

اگر کوئی زمین اجارہ لے کر پھر مزارعت پر مالک کو دے دی پس اگر مالک کی طرف سے بیج ٹھہرے ہوں تو جائز نہیں ☆

پھر جب ہمارے نزدیک یہ فعل صحیح نہیں ہے تو آیا پہلے عقد کا فسخ ہو گا یا نہ ہو گا پس اس میں مشائخ کا اختلاف ہے اور صحیح یہ ہے کہ فسخ ہو گا یہ طحاوی نے ذکر کیا ہے کذا فی سراج الوہاج اور شمس الائمہ حلوانی نے ذکر کیا ہے کہ مستاجر نے اگر اجارہ کی چیز کو موجر کو کرایہ پر دے دیا تو بعض نے فرمایا کہ پہلا عقد فسخ ہو جائے گا اور یہ صحیح نہیں ہے کیونکہ دوسرا عقد فاسد ہے اور فاسد عقد کو اتنی قدرت نہیں ہے کہ عقد صحیح کو دور کر دے اور عامہ مشائخ کے نزدیک فسخ نہ ہو گا لیکن اگر یہی صورت برابر باقی رہی یہاں تک کہ اجارہ تمام ہو گیا تو پہلا عقد باطل ہو جائے گا مگر اس واسطے باطل نہیں ہو گا کہ دوسرے عقد نے پہلے کو فسخ کر دیا بلکہ اس واسطے باطل ہو گا کہ منافع و مدم پیدا ہوتے جاتے ہیں اور اجارہ میں موافق حدوث منافع کے مستاجر کو سپرد کرنا واقع ہونا چاہئے اور جب موجر نے اس کو دوبارہ مستاجر سے لے لیا تو جو منافع پیدا ہوتے جاتے ہیں اس کے موافق اس نے کرایہ کی چیز کو مستاجر کے سپرد نہ کیا پھر جب برابر یہی بات رہی اور مدت گزر گئی تو استیفاء منفعت کی قدرت پانے سے پہلے مدت گزری پس ظاہر ہے کہ اجارہ خواہ مخواہ فسخ ہو گا حتیٰ کہ اگر کچھ مدت گزر جانے کے بعد مستاجر اول نے چاہا کہ مکان واپس لے لے تاکہ باقی مدت اس میں رہے تو اس کو جائز ہے کیونکہ جس قدر منفعت تلف ہو چکی ہے صرف اسی قدر کا عقد فسخ ہوا ہے اور باقی کا بحال باقی ہے یہ وجیز کردی میں لکھا ہے اور اگر مالک اس مکان میں ایسے اجارہ کی وجہ سے رہا تو مالک پر کچھ اجرت واجب نہ ہو گی یہ حاوی میں ہے اور اگر مستاجر نے اجارہ کا مکان مثلاً مالک کو عاریت دے دیا تو مستاجر کے ذمہ سے اجرت ساقط نہ ہو گی اور اس میں مشائخ کے درمیان کچھ اختلاف نہیں ہے یہ محیط میں ہے اور اگر مستاجر نے وہ مکان مالک کے باپ یا بیٹے یا مکاتب یا غلام قرض دار کو اجارہ پر دے دیا تو بالاتفاق الروایات جائز ہے اور پہلا اجارہ فسخ نہ

ہو گا اور اگر غلام پر قرض نہ ہو تو نہیں جائز ہے اور اگر اس کے سپرد کر دیا تو پہلا اجارہ فسخ نہ ہو گا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

اگر کوئی زمین اجارہ لے کر پھر مزارعت پر مالک کو دے دی پس اگر مالک کی طرف سے بیج ٹھہرے ہوں تو نہیں جائز ہے کیونکہ موافق ظاہر الروایہ کے یہ اجارہ فسخ ہے اور اگر بیج مستاجر کی طرف سے ٹھہرے ہوں تو جائز ہے کیونکہ مالک پہلی صورت میں

1 فی الکتاب واصل بالواو و ہاتر دید۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 156 | The Book of Ijarah (Hiring/Leasing)

...is a lessee (*mustajir*) and in another case is an employee (*ajir*); this is stated in *al-Zahiriyyah*. If a lessee hires the landowner to work on that same land for a known wage, it is permissible; this is in *Fatawa Qadi Khan*. In *Nawadir Ibn Sama'ah*, it is narrated from Imam Muhammad (RA) that a person rented a house or land from another, and the lessee added something to both, i.e., increased the building, then leased it back to the owner or gave it on loan (*'ariyah*); this is a rescission of the first lease. In *Nawadir Ibn Sama'ah*, it is written regarding the lease case that rent will be mandatory upon the house owner proportional to the lessee's share of the building. Hakim al-Shahid (RA) stated that this issue serves as evidence for the permissibility of leasing the building alone. If a usurper (*ghasib*) leases a usurped item to a third party, and then the lessee leases the same item back to the usurper for rent, the usurper has the right to reclaim whatever rent he paid to him; this is in *al-Muhit*. If a usurper leases a usurped item to someone, and after some time the owner grants permission, the rent accrued before the permission belongs to the usurper because he was the one who concluded the lease contract, and after the owner's permission, it belongs to the owner because the usurper is then an unauthorized intermediary (*fuduli*). If the owner does not grant permission until the lease term expires, the entire rent belongs to the usurper. A fundamental precedent for this issue is that if an owner leases his slave for one year, then frees him in the middle of the year, and the freed slave permits the owner's lease, the past rent belongs to the owner and future rent belongs to the freed slave. Shaykh al-Quduri (RA) stated that Ijarah is like other contracts; thus, if the owner gives permission before any benefit is derived, the entire rent belongs to the owner. If permission is given after the full benefit is derived, the permission is of no consequence, and the entire rent belongs to the one who made the contract. If permission is given after a short period has passed, according to Imam Abu Yusuf (RA), the rent for the entire past and future period belongs to the owner. The ruling we mentioned earlier is the opinion of Imam Muhammad (RA); this is written in *Wajiz al-Karduri*.

If a usurper leases a usurped item for several years and several years pass, then the owner claims, "I had given permission," his word will not be accepted without witnesses. But if he claims, "I had commanded the usurper to do this," his word will be accepted; this is in *al-Tatarkhaniyyah*. If a person rents something under a voidable lease (*ijarah fasid*) and then leases it to another under a valid lease (*ijarah sahih*), it is permissible; thus in *al-Sughra*. In *Nisab*, it is written that this is the correct view, and in

Sirajiyyah, it is stated that Imam Zahir al-Din al-Marghinani issued a fatwa to this effect; this is in *al-Tatarkhaniyyah*. It should be clear that for those who consider it permissible to lease to another under a valid lease after taking it under a voidable lease, if the lessee does so, the original lessor (*mu'jir*) has the right to have the second lease rescinded, just as in the case of a sale. For example, if something is bought under a voidable sale (*bay' fasid*) and then leased to someone under a valid lease, the seller (*ba'i*) has the right to break the lease. If a lessee sub-leases the land to another person or gives it for sharecropping (*muzara'ah*), and then the first lessee cancels the first lease contract, there is a difference of opinion among the scholars (*mashayikh*) regarding the cancellation of the second lease contract. The correct view is that it will be cancelled, whether the terms of both leases are identical or different; this is in *al-Muhit*. Identical terms mean that the number of days set for the cancellation of the first lease should be the same as those set for the second; this is in *Fatawa Sughra*. A person leased a locality from another on a long-term lease (*ijarah tawilah*). Then the lessee leased that locality to the lessor's slave. If the slave took it without the owner's permission, then whatever he [the owner] took from his slave from the principal capital (*ra's al-mal*) will be credited to the lessee's account...

---

1. Now *ru-tawilah* is up to twenty-five. (Footnote)

फतावा आलमगिरी ..... खंड ६ | १५६ | किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय)

...मस्तार्जर (किरायेदार) होता है और दूसरी स्थिति में अजिर (मजदूर) होता है, यह 'जहीरिया' में है। यदि मस्तार्जर ने जमीन के मालिक को उसी जमीन में काम करने के लिए एक ज्ञात पारिश्रमिक पर मजदूर नियुक्त किया, तो यह जायज है, यह 'फतावा काजी खान' में है। 'नवादिर इब्न समाआ' में इमाम मोहम्मद (रह.) से रिवायत है कि एक व्यक्ति ने दूसरे से कोई घर या जमीन किराये पर ली और मस्तार्जर ने दोनों में कुछ वृद्धि कर दी यानी इमारत बढ़ा दी, फिर मालिक को इजारा (किराये) पर दिया या आरियत (बिना किराये के उपयोग) पर दिया, तो यह पहले इजारे का निरस्तीकरण है। 'नवादिर इब्न समाआ' में इजारे की सूरत में लिखा है कि मकान के मालिक पर मस्तार्जर की इमारत के हिस्से के अनुपात में किराया अनिवार्य होगा। हाकिम शहीद (रह.) ने फरमाया कि यह मसला केवल इमारत के अकेले इजारे पर लेने का प्रमाण है कि यह जायज है। यदि गसिब (अवैध कब्जा करने वाले) ने छीनी हुई वस्तु किसी अन्य व्यक्ति को किराये पर दे दी, फिर मस्तार्जर ने वही वस्तु गसिब को किराये पर देकर किराया ले लिया, तो गसिब को अधिकार होगा कि जितना किराया उसने उसे दिया है, वह वापस ले ले, यह 'मुहित' में है। यदि गसिब ने छीनी हुई वस्तु किसी व्यक्ति को किराये पर दी, फिर अवधि के बाद मालिक ने अनुमति दे दी, तो अनुमति से पहले का जितना किराया होगा वह गसिब का होगा क्योंकि उसी ने इजारा का अनुबंध किया है, और मालिक की अनुमति के बाद फिर मालिक का होगा क्योंकि गसिब तो केवल एक अनधिकृत (फुजुली) मध्यस्थ है। और यदि मालिक ने अनुमति नहीं दी यहाँ तक कि इजारे की अवधि पूरी हो गई, तो पूरा किराया गसिब का होगा। इस मसले का मूल उदाहरण यह है कि यदि मालिक ने अपने गुलाम को एक साल के लिए किराये पर दिया, फिर साल के बीच में उसे आजाद कर दिया और आजाद गुलाम ने मालिक के इजारे की अनुमति दे दी, तो पिछला सारा किराया मालिक को मिलेगा और भविष्य का किराया आजाद गुलाम का होगा। शेख कुदूरी (रह.) ने फरमाया कि इजारा भी अन्य अनुबंधों की तरह है, इसलिए यदि कुछ लाभ प्राप्त करने से पहले मालिक ने अनुमति दे दी तो पूरा किराया मालिक को मिलेगा। और यदि पूरा लाभ प्राप्त करने के बाद अनुमति दी तो अनुमति का कोई महत्व नहीं होगा और पूरा किराया अनुबंध करने वाले को मिलेगा। और यदि कुछ समय बीतने के बाद अनुमति दी, तो इमाम अबू युसूफ (रह.) के अनुसार पिछली और भविष्य की पूरी अवधि का किराया मालिक को मिलेगा। और जो हुक्म हमने पहले जिक्र किया है, वह इमाम मोहम्मद (रह.) का कथन है, यह 'वजीज करदुरी' में लिखा है।

यदि गसिब ने कई सालों के लिए छीनी हुई वस्तु किराये पर दे दी और ये कई साल बीत गए, फिर मालिक ने दावा किया कि मैंने अनुमति दे दी थी, तो बिना गवाहों के उसकी बात स्वीकार नहीं की जाएगी। और यदि दावा किया कि मैंने गसिब को यह आदेश दिया था, तो बात स्वीकार की जाएगी, यह 'तातार खानिया' में है। जिस व्यक्ति ने दूषित इजारे (इजारा फासिद) के तौर पर कोई वस्तु किराये पर ली और दूसरे व्यक्ति को सही इजारे (इजारा सहीह) पर दे दी, तो यह जायज है, जैसा कि 'सोगरा' में है। और 'नसाब' में लिखा है कि यही सही है, और 'सिराजिया' में है कि इमाम जहीर उद्दीन मरगीनानी ने ऐसा ही फतवा दिया है, यह 'तातार खानिया' में है। फिर यह स्पष्ट हो कि जिसके अनुसार दूषित इजारे पर लेकर दूसरे को सही इजारे पर देना जायज है, यदि मस्तार्जर ने इस स्थिति में दूसरे को सही इजारे पर दे दिया, तो पहले मोजिर (किराये पर देने वाले) को अधिकार होगा कि वह दूसरा इजारा रद्द करवा दे, जैसा कि बिक्री (बैअ) की स्थिति में होता है। उदाहरण के तौर पर, यदि कोई वस्तु दूषित बिक्री (बैअ फासिद) के तौर पर खरीदी गई और किसी व्यक्ति को सही इजारे पर किराये पर दे दी गई, तो विक्रेता (बाई) को इजारा तोड़ने का अधिकार है। यदि मस्तार्जर ने वह जमीन दूसरे व्यक्ति को किराये पर या मुजाराअत (साझा खेती) पर दे दी, फिर मस्तार्जर प्रथम ने पहला इजारा अनुबंध रद्द कर दिया, तो दूसरे इजारा अनुबंध के रद्द होने के बारे में उलेमाओं (मशायख) में मतभेद है। सही यह है कि वह रद्द हो जाएगा, चाहे दोनों इजारों की अवधि समान हो या अलग, यह 'मुहित' में है। और अवधि समान होने का अर्थ यह है कि जितने दिनों के लिए पहले इजारे का रद्द होना तय किया गया है, उतने ही दिनों के लिए दूसरे का रद्द होना ठहरा हो, यह 'फतावा सोगरा' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे व्यक्ति से एक मौजा 'इजारा तवीला' (लंबे इजारे) पर लिया, फिर मस्तार्जर ने वह मौजा मोजिर के गुलाम को किराये पर दे दिया। यदि गुलाम ने मालिक की अनुमति के बिना लिया है, तो उसने अपने गुलाम से मूल धन (रास अल-माल) में से जो कुछ लिया है, वह मस्तार्जर के हिसाब में...

---

१ अब रू-तवीला पच्चीस तईं हैं।

مستاجر ہوتا ہے اور دوسری صورت میں اجیر ہوتا ہے یہ ظہیریہ میں ہے مستاجر نے اگر مالک زمین کو اسی زمین میں کام کرنے کے واسطے کچھ اجرت معلوم پر مزدور مقرر کیا تو جائز ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ نوادر ابن سماعہ میں امام محمدؒ سے روایت ہے کہ ایک شخص نے دوسرے سے کوئی گھر یا زمین کرایہ پر لی اور مستاجر نے دونوں میں کچھ زیادتی کر دی یعنی عمارت بڑھا دی پھر مالک کو اجارہ دیا یا عاریت دیا تو پہلے اجارہ کا نقض ہے اور نوادر ابن سماعہ میں صورت اجارہ میں لکھا ہے کہ مالک مکان پر بقدر حصہ عمارت مستاجر کے اجرت واجب ہوگی اور حاکم شہیدؒ نے فرمایا کہ یہ مسئلہ فقط تنہا عمارت کے اجارہ لینے کی دلیل ہے کہ جائز ہے غاصب نے اگر مغصوب شے کسی غیر شخص کو اجارہ پر دے دی پھر مستاجر نے وہی شے غاصب کو اجارہ دے کر اجرت لے لی تو غاصب کو اختیار ہوگا کہ جس قدر اجرت اس کو دے دی ہے واپس کر لے یہ محیط میں ہے غاصب نے مغصوب چیز کسی شخص کو اجارہ پر دی پھر مدت کے بعد مالک نے اجازت دی تو اجازت سے پہلے کا جس قدر کرایہ ہوگا وہ غاصب کا ہوگا کیونکہ اسی نے عقد اجارہ قرار دیا ہے اور مالک کی اجازت دینے کے بعد پھر مالک کا ہوگا کیونکہ غاصب تو فضولی درمیانی ہے اور اگر مالک نے اجازت نہ دی یہاں تک کہ اجارہ کی مدت پوری ہوگئی تو پورا کرایہ غاصب کا ہوگا اور اس مسئلہ کی اصل نظیر یہ ہے کہ اگر مالک نے اپنے غلام کو ایک سال تک کے واسطے اجارہ پر دیا پھر سال کے بیچ میں اس کو آزاد کر دیا اور غلام آزاد نے مالک کے اجارہ کی اجازت دے دی تو گزشتہ کرایہ سب مالک کو ملے گا اور آئندہ کا کرایہ غلام آزاد کا ہوگا اور شیخ قدوریؒ نے فرمایا کہ اجارہ بھی باقی عقود کے مثل ہے پس اگر کچھ منفعت حاصل کرنے سے پہلے مالک نے اجازت دی تو تمام اجرت مالک کو ملے گی اور اگر

پوری منفعت حاصل کرنے کے بعد اجازت دی تو اجازت کا اعتبار نہیں اور کل اجرت عقد کرنے والے کو ملے گی اور اگر تھوڑی مدت گزرنے کے بعد اجازت دی تو امام ابو یوسفؒ کے نزدیک گزشتہ و آئندہ سب مدت کا کرایہ مالک کو ملے گا اور جو حکم ہم نے پہلے ذکر کیا ہے وہ امام محمدؒ کا قول ہے یہ وجیز کروری میں لکھا ہے۔

اگر چند سال کے واسطے غاصب نے مغصوب چیز کرایہ پر دے دی اور یہ چند سال گزر گئے پھر مالک نے دعویٰ کیا کہ میں نے اجازت دے دی تھی تو بدون گواہوں کے اس کا قول قبول نہ ہوگا اور اگر دعویٰ کیا کہ میں نے غاصب کو یہ حکم دیا تھا تو قول قبول ہوگا یہ تاتار خانیہ میں ہے۔

جس شخص نے بطور اجارہ فاسد کے کوئی شے کرایہ پر لی اور دوسرے شخص کو اجارہ صحیحہ پر اجارہ دی تو جائز ہے کذا فی الصغریٰ اور نصاب میں لکھا ہے کہ یہی صحیح ہے اور سراجیہ میں ہے کہ ایسا ہی امام ظہیر الدین مرغینانی نے فتویٰ دیا ہے یہ تاتار خانیہ میں ہے پھر واضح ہو کہ جس کے نزدیک اجارہ فاسد پر لے کر دوسرے کو اجارہ صحیحہ پر دے دینا جائز ہے اگر مستاجر نے اس صورت میں دوسرے کو اجارہ صحیحہ پر دے دی تو پہلے موجر کو اختیار ہوگا کہ دوسرا اجارہ نقض کرا دے جیسا کہ بیع کی صورت میں ہے مثلاً کوئی چیز بطور بیع فاسد کے خریدی اور کسی شخص کو بطور اجارہ صحیح کے کرایہ پر دے دی تو بائع کو اجارہ توڑ دینے کا اختیار ہے مستاجر نے اگر وہ زمین دوسرے شخص کو اجارہ پر یا مزارعت پر دے دی پھر مستاجر اول نے پہلا عقد اجارہ فسخ کر دیا تو دوسرے عقد اجارہ کے فسخ ہو جانے میں مشائخ کا اختلاف ہے اور صحیح یہ ہے کہ فسخ ہو جائے گا چاہے دونوں اجاروں کی مدت متحد ہو یا مختلف ہو یہ محیط میں ہے اور مدت متحد ہونے کے یہ معنی ہیں کہ جتنے روز پہلے اجارہ کے فسخ ہو جانے کے قرار دیے گئے ہیں اتنے ہی روز دوسرے کے فسخ کے ٹھہرے ہوں یہ فتاویٰ صغریٰ میں ہے۔ ایک شخص نے دوسرے شخص سے ایک موضع اجارہ طویلہ ۱ پر اجارہ لیا پھر

مستاجر نے وہ موضع موجر کے غلام کو اجارہ دیا پس اگر غلام نے بدون مالک کی اجازت کے لیا ہے تو جو کچھ اس نے اپنے غلام سے راس المال سے لے لیا اس کو مستاجر کے حساب

---

۱ اب روطویلہ پیچیس تئیں ہیں۔

(Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6) (157) (Kitab al-Ijarah)

...it will not be accounted for (in the price). If a slave takes a lease with the permission of his master, Sheikh Imam (RA) expressed hesitation in this matter, but the correct view is that a slave taking a lease with the master's permission is like the master himself taking the lease, as stated in *Jawahir al-Akhlati*, provided the slave is not in debt in this situation; this is written in *Al-Kubra*.

A person leased his house to another for one dirham monthly and handed it over. Then he sold it to someone else, and the buyer (purchaser) continued to collect the fixed rent from the tenant (lessee). A long period passed this way. The buyer had promised the seller that whenever the seller returned the price (saman) to him, he would return the house and would offset whatever rent he collected from the tenant against the purchase price. Later, the seller brought the dirhams and wanted the rent to be offset against the price. The scholars (Mashayikh) stated that when the buyer collected rent from the tenant, the lease was re-established from that point onwards. Therefore, whatever the buyer collected belongs to the buyer, as it was collected under his own lease contract. The seller has no right to demand its inclusion in the purchase price. What the buyer said to the seller—that he would offset it against the price at the time of returning the house—is merely a promise. If he fulfills his promise, it is better; otherwise, fulfilling it is not a binding obligation upon him. Had both made this a condition within the sale contract itself, the sale would have been void (fasid); this is in *Al-Zahira*. It is stated in *Kitab al-Abana* that if someone rents a tent for a known period, he has the right to sublet it to another because people's usage for benefit is similar, just like the case of a house. If he turns it into a kitchen (and it gets damaged), he will be liable (zamin). However, if the tent was specifically intended for cooking, then he will not be liable, such as a canvas (palas) tent; this is in *Tatarkhaniya*.

Eighth Chapter: Description of entering into a lease (ijarah) without words and the continuation of a lease And the description of the ruling on entering into a lease

Notwithstanding that something might be found contradictory to the lease: If a house was rented for one month and the person stayed for two months, there shall be no rent for the second month. This ruling is mentioned in the Book. However, it is narrated from our associates (Imams) that rent will be mandatory. Sheikh Karkhi and Imam Muhammad bin Salma reconciled these two reports by stating that the ruling

in the Book pertains to something not designated for commercial rental. The second report—the mandatory nature of rent—pertains to something intended for that purpose (rental). In this ruling, whether it is a house, a bathhouse (hammam), or land, all are equal; there is no distinction. Sadr al-Shahid (RA) stated that the fatwa is based on this; this is in *Khazanat al-Fatawa*. If someone begins living in another's house even though no lease contract was established between them, then if the house was kept for that purpose (rental), rent will be mandatory. If it was not for that purpose, rent will not be mandatory. However, if the landlord demanded rent from him and he continued to reside there even after the demand, then rent becomes mandatory because this action indicates consent to a lease. The scholars stated that for a house kept for rental, rent becomes mandatory only if the person resided there as a tenant. This must be established by the circumstances, meaning his circumstances should prove that he stayed as a tenant. If he stayed for some other reason, for instance, by interpreting it as ownership, like a house or...

---

1. Rather, he is a usurper (ghasib) and liable for damages.

वह इसे (कीमत में) शुमार नहीं करेगा। और यदि किसी गुलाम ने अपने मालिक की अनुमति से पट्टा (इजारा) लिया है, तो इसमें शेख इमाम रहमतुल्लाह अलैह ने विचार (तवक्कुफ़) किया है। और सही राय यह है कि मालिक की अनुमति से गुलाम द्वारा पट्टा लेना वैसा ही है जैसे मालिक का स्वयं पट्टा लेना, जैसा कि 'जवाहर अल-अखलाती' में है, बशर्ते कि इस स्थिति में गुलाम कर्जदार न हो; यह 'कुबरा' में लिखा है।

एक व्यक्ति ने अपना घर एक दिरहम प्रति माह के किराए पर दूसरे व्यक्ति को सौंप दिया। फिर उसने वह घर किसी अन्य व्यक्ति को बेच दिया। खरीदार (मुश्तरी) उस किरायेदार (मुस्ताजिर) से तयशुदा किराया वसूल करता रहा और इस तरह काफी समय बीत गया। खरीदार ने विक्रेता (बाये) से वादा किया था कि जब तुम मेरी कीमत (समन) वापस कर दोगे, तो मैं यह घर तुम्हें लौटा दूँगा और किरायेदार से जो किराया मैंने वसूला होगा, उसे कीमत में शुमार (घटा) दूँगा। फिर विक्रेता दिरहम लेकर आया और चाहा कि किराए को कीमत में शुमार किया जाए। तब विद्वानों (मशायिख) ने कहा कि जब खरीदार ने किरायेदार से किराया वसूला, तभी से यह पट्टा नए सिरे से स्थापित हो गया। अतः खरीदार ने जो कुछ भी वसूला, वह खरीदार की संपत्ति है क्योंकि वह उसी के पट्टा अनुबंध से प्राप्त हुआ है। विक्रेता को यह अधिकार नहीं है कि वह उसे कीमत में शामिल करे। खरीदार ने विक्रेता से जो कहा था कि घर लौटाते समय मैं किराए को कीमत में घटा दूँगा, वह केवल एक वादा है। यदि वह अपना वादा निभाए तो बेहतर है, अन्यथा इसे निभाना उस पर कानूनी रूप से अनिवार्य नहीं है। और यदि दोनों ने बिक्री के समय इसे शर्त के रूप में रखा होता, तो वह बिक्री (बै) दूषित (फासिद) होती; यह 'ज़हीरा' में है। 'किताब अल-अबाना' में है कि यदि किसी व्यक्ति ने एक निश्चित अवधि के लिए एक तंबू (खेमा) किराए पर लिया, तो उसे अधिकार है कि वह उसे किसी और को किराए पर दे दे, क्योंकि लाभ उठाने के मामले में सभी लोगों की स्थिति एक समान है, जैसे घर की स्थिति होती है। और यदि उसने उसे रसोईघर बना लिया (और वह क्षतिग्रस्त हो गया), तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा। लेकिन यदि वह तंबू उसी काम के लिए रखा गया हो कि उसमें खाना पकाया जाए, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, जैसे टाट (पलास) का तंबू; यह 'ततारखालिया' में है।

आठवाँ अध्याय: बिना शब्दों के पट्टा (इजारा) संपन्न होने और पट्टे के जारी रहने का वर्णन और पट्टा संपन्न होने के आदेश का वर्णन

बावजूद इसके कि कोई चीज़ पट्टे के विरुद्ध पाई जाती हो: यदि किसी ने एक महीने के लिए घर किराए पर लिया और दो महीने रहा, तो दूसरे महीने का उस पर कोई किराया नहीं होगा। यह आदेश मूल पुस्तक में वर्णित है। लेकिन हमारे साथियों (इमामों) से वर्णित है कि किराया अनिवार्य होगा। शेख़ करखी और इमाम मुहम्मद बिन सलमा ने इन दोनों वृत्तांतों में इस तरह सामंजस्य बिठाया है कि किताब का आदेश उस चीज़ के बारे में है जो किराए पर चलाने के लिए निर्धारित नहीं की गई है। दूसरा वृत्तांत यानी किराया अनिवार्य होने का आदेश ऐसी चीज़ के बारे में है जो इसी काम (किराए) के लिए हो। इस आदेश में घर, स्नानघर (हम्माम) या ज़मीन सब बराबर हैं, इसमें कोई विवरण (भेद) नहीं है। सद्र अल-शहीद रहमतुल्लाह अलैह ने फरमाया कि इसी पर फतवा है, यह 'खज़ाना अल-फ़तावा' में है। यदि कोई व्यक्ति किसी दूसरे के घर में रहने लगा जबकि उन दोनों के बीच पट्टे का कोई अनुबंध नहीं हुआ है, तो यदि वह घर इसी काम (किराए) के लिए रखा गया है, तो किराया अनिवार्य होगा। और यदि वह किराए के लिए नहीं है, तो किराया अनिवार्य नहीं होगा। लेकिन यदि मकान मालिक ने उससे किराए की मांग की और मांग के बाद भी उसने रहना जारी रखा, तो अब किराया अनिवार्य होगा क्योंकि यह इस बात को दर्शाता है कि वह पट्टे पर सहमत है। और विद्वानों ने कहा कि जो मकान किराए के लिए रखा गया है, उसमें रहने से किराया तभी अनिवार्य होगा जब वह किरायेदार के रूप में रहा हो। और यह बात उसके हालात से स्पष्ट होनी चाहिए, यानी उसके हालात इस बात का प्रमाण हों कि वह किरायेदार के रूप में रहा है। और यदि वह किसी अन्य कारण से, जैसे स्वामित्व का दावा करके रहा हो जैसे कि एक घर या...

---

1. बल्कि वह बलात् कब्जा करने वाला (ग़ासिब) और नुकसान का ज़िम्मेदार है।

میں محسوب نہ کرے گا اور اگر غلام نے مالک کی اجازت سے اجارہ لیا ہے تو اس میں شیخ امامؒ نے توقف فرمایا اور صحیح یہ ہے کہ غلام کا باجازت مالک اجارہ لینا مثل مالک کے خود اجارہ لینے کے ہے کذا فی جواہر الاخلاطی بشرطیکہ اس صورت میں غلام قرض دار نہ ہو یہ کبریٰ میں لکھا ہے۔

ایک شخص نے دوسرے کو اپنا گھر ایک درہم ماہواری پر کرایہ دے کر سپرد کر دیا پھر کسی شخص کے ہاتھ اس کو فروخت کر دیا اور مشتری کرایہ مقررہ اس مستاجر سے وصول کرتا رہا اور اسی طور سے ایک زمانہ گزر گیا اور مشتری نے بائع سے وعدہ کیا تھا کہ جب تو میرا ثمن مجھے واپس دے گا تب میں یہ گھر تجھے پھیر دوں گا اور جو کچھ میں نے مستاجر سے کرایہ وصول کیا ہوگا وہ ثمن میں محسوب کردوں گا پھر بائع درہم لے کر آیا اور چاہا کہ کرایہ ثمن میں محسوب کرے تو مشائخؒ نے فرمایا کہ جب مشتری نے مستاجر سے کرایہ وصول کیا تب ہی سے یہ اجارہ از سر نو قرار پایا پس جو کچھ مشتری نے وصول کیا وہ مشتری کی ملک ہوا کیونکہ اسی کے عقد اجارہ سے وصول ہوا ہے اور بائع کو اختیار نہیں ہے کہ اس کو ثمن میں داخل کرے اور جو مشتری نے بائع سے کہا تھا کہ گھر واپس کرنے کے وقت میں اس کو ثمن میں محسوب کر دوں گا یہ قول ایک وعدہ ہے پس اگر اس نے اپنا وعدہ وفا کیا تو بہتر ہے ورنہ اس پر وفا کرنا حق واجب نہیں ہے اور اگر دونوں نے یہ امر بیع میں شرط ٹھہرایا ہو تو بیع فاسد ہوگی یہ ظہیرہ میں ہے کتاب الابانہ میں ہے کہ اگر کسی شخص نے کچھ مدت معلومہ کے واسطے ایک خیمہ کرایہ پر لیا تو اس کو اختیار ہے کہ دوسرے کو کرایہ پر دے دے کیونکہ اس سے نفع اٹھانے میں لوگوں کا حال یکساں ہے جیسے بیت کا حال ہے اور اگر اس کو باورچی خانہ بنایا تو ضامن ہوگا لیکن اگر وہ

خیمہ اسی واسطے رکھا گیا ہو کہ اس میں کھانا پکایا جائے تو ضامن نہ ہوگا جیسے پلاس کا خیمہ یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

آٹھواں باب: بغیر لفظ کے اجارہ منعقد ہونے کا بیان اور بقائے اجارہ وانعقادِ اجارہ کے حکم کا بیان

باوجود آنکہ کوئی شے اجارہ کی منافی پائی جاتی ہو ایک گھر ایک مہینہ کے واسطے کرایہ لیا اور دو مہینہ رہا تو دوسرے مہینہ کا اس پر کچھ کرایہ نہ ہوگا یہ حکم کتاب میں مذکور ہے اور ہمارے اصحاب سے مروی ہے کہ واجب ہوگا اور شیخ کرخی اور امام محمد بن سلمہ سے مروی ہے کہ انہوں نے دونوں روایتوں میں اس طرح توفیق دی ہے کہ حکم کتاب ایسی چیز میں ہے جو کرایہ پر چلانے کے واسطے نہیں مقرر کی گئی ہے اور دوسری روایت یعنی کرایہ واجب ہونے کی ایسی چیز میں ہے جو اسی واسطے ہو اور اس حکم میں خواہ گھر ہو یا حمام ہو یا زمین سب یکساں ہے کچھ تفصیل نہیں ہے اور صدر الشہیدؒ نے فرمایا کہ اسی پر فتویٰ ہے یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے اگر کوئی کسی غیر کے گھر میں رہنے لگا حالانکہ کوئی عقد اجارہ دونوں میں نہیں ٹھہرا ہے پس اگر وہ گھر اسی واسطے رکھا گیا ہے تو کرایہ واجب ہوگا اور اگر اسی واسطے نہیں ہے تو واجب نہ ہوگا لیکن اگر مالک مکان نے اس سے کرایہ کا تقاضا کیا اور بعد تقاضہ کے بھی اس نے سکونت اختیار کی تو اب کرایہ واجب ہوگا کیونکہ یہ امر دلالت کرتا ہے کہ اجارہ پر راضی ہوا اور مشائخ نے فرمایا کہ جو مکان کرایہ کے واسطے رکھا گیا ہے اس میں رہنے سے کرایہ جب ہی واجب ہوگا کہ جب بطور اجارہ کے رہا ہو اور یہ امر اس کے حالات سے بطور دلالت کے ثابت ہو یعنی اس کے حالات اس بات کی دلیل ہوں کہ بطور کرایہ کے رہا ہے اور اگر کسی دوسری وجہ سے مثلاً ملکیت کی تاویل کر کے رہا ہو جیسے ایک بیت یا .

1. بلکہ وہ غاصب اور نقصان کا ضامن ہے۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 6 (158) Book of Hiring/Leasing (Kitab al-Ijarah)

A shop is jointly owned by two individuals. If one of them resides in it, no rent shall be mandatory upon the resident, even if the shop was intended for commercial rental purposes. This is mentioned in "Al-Muheet."

If a person stays in an inn (Sarai), it shall be deemed as a rental arrangement, and their claim that it was rent-free shall not be accepted. This has been stated by Muhammad bin Salma and Abu Nasr bin Salam, and it is the position adopted by Faqih Abu Bakr and Faqih Abu al-Layth. Qazi Fakhr al-Din stated that the fatwa (legal ruling) is that their stay is considered to be on a rental basis. However, if there is contextual evidence indicating it was rent-free, it may be possible—for instance, if the person is a notorious oppressor (zalim) or a well-known usurper (ghasib), or a soldier whose habit is known to be occupying places without paying rent. This is in "Al-Mudmarat." Regarding rental shops: if a person enters and stays in one, Sheikh Muhammad bin Salma said that "Ajr-e-Misl" (standard market rent) is mandatory. If the occupant claims it was a forceful occupation (ghasab), their statement will not be accepted if they acknowledge the owner's property rights. If they claim ownership for themselves, no rent will be mandatory even if the owner proves their ownership with evidence. Similarly, if one enters a public bathhouse (Hammam) and claims it was through forced entry, the claim will not be entertained. This is in "Wajiz al-Kardari." If the property being rented belongs to a minor, one must see what the "Ajr-e-Misl" is and how much the potential loss might be. Whichever is more beneficial for the minor's interest shall be awarded. In a laundry area (Maqsara) where washermen work, there are stones belonging to a person who rents them out. A washerman used a stone without settling any terms for rent with the owner. If it is not a well-known custom (ma'ruf) that any washerman can use these stones and pay rent later, then no rent is mandatory if used without the owner's permission. However, if it is a well-known custom that whoever wishes may use them and pay rent, then rent becomes mandatory. Furthermore, if no specific amount was fixed, the customary rate must be paid; if nothing was settled, then "Ajr-e-Misl" must be given. This is in "Al-Kubra."

A person rented a house for a known amount for one year and stayed in it. They then stayed for a second year and paid the rent; they do not have the right to reclaim that rent. The Sheikh stated that according to the principles of derivation, the ruling should be that if the house was not intended for rental, they may reclaim the rent. This is in "Al-Quniya." In "Al-Muntaqa," it is narrated from Imam Muhammad that if a

homeowner says to a usurper, "This house is mine, so vacate it, and if you stay, you must pay this much monthly rent," and the usurper refuses, but the owner later proves their claim with witnesses after several months, the owner shall receive no rent. However, if the usurper did not refuse but acknowledged that the house belongs to the claimant and the rest of the case remains as is, then the usurper's continued stay is evidence of their consent to pay rent, thus making rent mandatory. This is in "Al-Muheet." If a house was rented for one thousand dirhams for one year, and after the year passed, the owner said, "If you vacate today, it is well; otherwise, you may stay at a rent of one dirham per day," and the tenant does not vacate for many days while acknowledging the owner's title, then they must pay the daily rent mentioned by the owner. Hisham said, "I asked Imam Muhammad regarding this issue: 'Would you not rule that for the period it takes for him to move his belongings to another house, he should stay at the rate of Ajr-e-Misl?'" Imam Muhammad replied that it is better that he stays at the rate of "Ajr-e-Misl" for that duration. Thereafter, if he does not vacate, he will be held to the rent stated by the owner, which is one dirham per day. This is in "Khazanat al-Muftin." One point is that these stones are not the property of this claimant.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (158) किताब अल-इजारा

दुकान दो व्यक्तियों के बीच साझा है। उनमें से एक व्यक्ति इसमें रहा, तो रहने वाले पर किराया अनिवार्य नहीं होगा, भले ही वह दुकान किराए पर चलाने के लिए रखी गई हो। यह 'मुहीत' में है।

यदि कोई व्यक्ति किसी सराय में ठहरता है, तो उसे किराए पर ठहरना माना जाएगा, और उसके इस दावे की पुष्टि नहीं की जाएगी कि वह बिना किराए के है। ऐसा ही मुहम्मद बिन सलमा और अबू नस्र बिन सलाम ने कहा है, और इसी को फकीह अबू बक्र और फकीह अबुल लैथ ने अपनाया है। काजी फखरुद्दीन ने फरमाया कि फतवा इस प्रकार है कि उसका रहना किराए पर माना जाएगा, लेकिन यदि किसी संकेत से यह ज्ञात हो कि रहना बिना किराए के है, तो ऐसा हो सकता है। उदाहरण के लिए, वह व्यक्ति एक प्रसिद्ध अत्याचारी (ज़ालिम) हो या प्रसिद्ध कब्ज़ा करने वाला (ग़ासिब) हो, या वह एक सैनिक हो जिसके बारे में ज्ञात है कि वह रहने के लिए जगह किराए पर नहीं लेता। यह 'मुज़मरात' में है। किराए की दुकानें हैं, उनमें से एक दुकान में एक व्यक्ति आकर रहने लगा, तो शेख मुहम्मद बिन सलमा ने फरमाया कि 'अज्र-ए-मिस्ल' (उचित किराया) अनिवार्य होगा। और यदि उसने ज़बरदस्ती कब्ज़े (ग़सब) का दावा किया, तो उसके कथन की पुष्टि नहीं की जाएगी जबकि वह मालिक के स्वामित्व को स्वीकार करता है। और यदि उसने स्वयं की मिल्कियत का दावा किया, तो किराया अनिवार्य नहीं होगा, भले ही मालिक ने साक्ष्यों से अपना स्वामित्व सिद्ध कर दिया हो। इसी प्रकार, यदि कोई किसी हम्माम (स्नानागार) में गया और ज़बरदस्ती घुसने का दावा किया, तो सुनवाई नहीं होगी। यह 'वजीज़ करदरी' में है। और यदि किराए की चीज़ किसी नाबालिग की हो, तो देखना चाहिए कि 'अज्र-ए-मिस्ल' कितना सिद्ध होता है, और यदि नुकसान हो जाए तो वह कितना है। अतः दोनों में से जो नाबालिग के पक्ष में लाभकारी हो, वही दिलाया जाएगा। एक धोबी घाट (मक़सरा) में धोबी काम करते हैं, वहाँ एक व्यक्ति के पत्थर हैं जिन्हें वह लोगों को किराए पर देता है। फिर एक धोबी ने एक पत्थर का उपयोग किया और मालिक के साथ किराए की कोई शर्त तय नहीं की। अतः यदि यह ज्ञात परंपरा (मारूफ़) न हो कि जो धोबी चाहे इन पत्थरों से अपना काम चला ले और किराया दे दे, तो उस पर कोई किराया अनिवार्य नहीं होगा जबकि उसने मालिक की बिना अनुमति के काम लिया है। और यदि यह बात परंपरा से ज्ञात हो कि जो चाहे काम चलाए और किराया दे दे, तो उस पर किराया अनिवार्य होगा। फिर यदि कोई किराया पूर्व निर्धारित नहीं था, तो वही (तयशुदा) देना पड़ेगा, और यदि निर्धारित न हो तो 'अज्र-ए-मिस्ल' देना पड़ेगा। यह 'कुबरा' में है।

एक घर एक निश्चित किराए पर एक वर्ष के लिए लिया गया और उसमें रहा, फिर दूसरे वर्ष भी रहा और किराया दे दिया, तो उसे वह किराया वापस लेने का अधिकार नहीं है। शेख ने फरमाया कि सिद्धांतों के अनुसार इसका अर्थ यह है कि आदेश इस प्रकार दिया जाए कि यदि वह घर किराए पर देने के लिए न हो, तो वह किराया वापस ले सकता है। यह 'क़ुनिया' में है। 'मुन्तक़ी' में इमाम मुहम्मद से रिवायत है कि यदि घर के मालिक ने कब्ज़ा करने वाले (ग़ासिब) से कहा, "यह घर मेरा है, इसमें से निकल जाओ, और यदि रहोगे तो तुम्हें इतना मासिक किराया देना पड़ेगा," और ग़ासिब ने इनकार कर दिया। फिर मालिक ने कई महीनों के बाद गवाह पेश करके अपना दावा सिद्ध कर दिया, तो मालिक को कोई किराया नहीं मिलेगा। और यदि ग़ासिब ने इनकार नहीं किया बल्कि यह स्वीकार किया कि यह घर वादी (दावेदार) का है और शेष मामला वही है, तो ग़ासिब का रहना इस बात का प्रमाण है कि वह किराया देने पर सहमत था, अतः किराया अनिवार्य होगा। यह 'मुहीत' में है। और यदि एक वर्ष के लिए एक मकान एक हजार दरहम पर किराए पर लिया गया, फिर जब वर्ष बीत गया तो मकान मालिक ने कहा, "यदि तुम आज ही इसे खाली कर दो तो ठीक है, अन्यथा एक दरहम दैनिक किराए पर तुम्हारे पास रहेगा।" फिर उसने कई दिनों तक खाली नहीं किया और किरायेदार यह मानता है कि यह घर इसी मकान मालिक का है, तो जितना दैनिक किराया उसने बताया है वह देना पड़ेगा। हशाम ने कहा कि मैंने इस मसले में इमाम मुहम्मद से कहा, "क्या आप यह आदेश नहीं देंगे कि जितने समय में वह अपना सामान उस मकान से दूसरे मकान में स्थानांतरित कर सकता है, उतने समय तक वह 'अज्र-ए-मिस्ल' पर रहे?" तो इमाम मुहम्मद ने फरमाया कि यह बेहतर है कि उतने समय तक वह 'अज्र-ए-मिस्ल' पर रहे, फिर यदि उतने समय तक खाली नहीं किया तो आगे उसी किराए पर रखूँगा जो मकान मालिक ने बताया है, अर्थात हर दिन एक दरहम। यह 'खज़ाना-तुल-मुफ़्तीन' में है। एक कि ये पत्थर इस दावेदार के स्वामित्व में नहीं हैं।

دوکان دو شخصوں میں مشترک ہے ان میں سے ایک شخص اس میں رہا تو رہنے والے پر کرایہ واجب نہ ہوگا اگر چہ وہ دوکان وغیرہ کرایہ پر چلانے کے واسطے رکھی گئی ہو یہ محیط میں ہے۔

ایک سرائے میں ایک شخص اترا تو یہ کرایہ پر قرار دیا جائے گا اور اس کی تصدیق نہ کی جائے گی کہ بلا کرایہ ہے ایسا ہی محمد بن سلمہ اور ابونصر بن سلام نے فرمایا ہے اور اسی کو فقیہ ابوبکر وفقیہ ابواللیث نے اختیار کیا ہے اور قاضی فخرالدین نے فرمایا کہ فتویٰ اس طرح ہے کہ اس کا رہنا اجرت پر قرار دیا جائے گا لیکن اگر کسی قرینہ سے یہ بات معلوم ہو کہ بلا اجرت ہے تو ہوسکتا ہے مثلاً وہ شخص ظالم مشہور ہو یا غاصب مشہور ہو یا وہ لشکری ہو کہ اس کے حال سے معلوم ہے کہ وہ کوئی رہنے کی جگہ کرایہ پر نہیں لیتا ہے یہ مضمرات میں ہے کرایہ کی دوکانیں ہیں ان میں سے ایک دوکان میں ایک شخص آکر رہا تو شیخ محمد بن سلمہ نے فرمایا کہ اجر المثل واجب ہوگا اور اگر اس نے غصب کا دعویٰ کیا تو اس کے قول کی تصدیق نہ کی جائے گی جبکہ وہ مالک کی ملک کا مقر ہے اور اگر اس نے اپنی ملک کا دعویٰ کیا تو اجرت واجب نہ ہوگی اگر چہ مالک نے اپنی ملک ہونا بدلیل ثابت کردیا ہو اسی طرح اگر کسی حمام میں گیا اور غصب کی راہ سے گھس جانے کا دعویٰ کیا تو سماعت نہ ہوگی یہ وجیز کردری میں ہے اور اگر کرایہ کی چیز کسی نابالغ کی ہو تو دیکھنا چاہئے کہ اجر المثل کس قدر ثابت ہوتا ہے اور اگر نقصان نقصان لے جائے تو کس قدر ہے پس دونوں میں سے جو نا بالغ کے حق میں مفید ہو وہی دلایا جائے گا ایک مقصرہ میں دھوبی لوگ کام کیا کرتے ہیں وہاں ایک شخص کے پتھر ہیں کہ وہ ان لوگوں کو اجارہ پر دیتا ہے پھر ایک دھوبی نے ایک پتھر سے کام لیا اور مالک سے کوئی شرط

اجرت کی نہیں ٹھہرائی پس اگر یہ امر معروف نہ ہو کہ جو دھوبی چاہے ان پتھروں سے اپنا کام چلا دے اور کرایہ دے دے تو اس پر کچھ اجرت واجب نہ ہوگی جبکہ اس نے مالک کی بلا اجازت کام لیا ہے اور اگر یہ بات معروف ہو کہ جو چاہے کام چلائے اور کرایہ دے دے تو اس پر کرایہ واجب ہوگا پھر اگر کوئی اجرت بندھی ہوئی نہ تھی تو وہی دینی پڑے گی اور اگر مقرر نہ ہو تو اجر المثل دینا پڑے گا یہ کبریٰ میں ہے۔

ایک گھر اجرت معلومہ دے کر ایک سال کے واسطے کرایہ لیا اور اس میں رہا پھر دوسرے سال بھی رہا اور کرایہ دے دیا تو اس کو اس کرایہ کے واپس کر لینے کا اختیار نہیں ہے اور شیخ نے فرمایا کہ اصول کے موافق اس کی تخریج اس امر کی مقتضی ہے کہ یوں حکم کیا جائے کہ اگر وہ گھر بھاڑے پر چلانے کے واسطے نہ ہو تو کرایہ واپس کرلے یہ قنیہ میں ہے منتقی میں امام محمد سے روایت ہے کہ اگر گھر کے مالک نے غاصب سے کہا کہ یہ گھر میرا ہے تو اس میں سے نکل اور اگر رہے تو تجھے اس قدر ماہواری کرایہ دینا پڑے گا اور غاصب نے انکار کیا پھر مالک نے کئی مہینہ کے بعد اس پر گواہ قائم کر کے اپنا دعویٰ ثابت کر دیا تو مالک کو کچھ کرایہ نہ ملے گا اور اگر غاصب نے انکار نہ کیا ہو بلکہ اقرار کیا ہو کہ یہ گھر مدعی کا ہے اور باقی مسئلہ بحالہ ہے تو غاصب کا رہنا دلیل ہے کہ وہ کرایہ دینے پر راضی ہوا پس کرایہ واجب ہو گا یہ محیط میں ہے اور اگر ایک سال کے واسطے ایک مکان ہزار درہم پر کرایہ پر لیا پھر جب سال گزر گیا تو مالک مکان نے کہا کہ اگر تو آج ہی اس کو خالی کر دے تو خیر ورنہ ایک درہم روزانہ کرایہ پر تیرے پاس رہا پھر اس نے بہت دنوں تک خالی نہ کیا اور مستاجر اس امر کا مقرر ہے کہ یہ گھر اسی موجر کا ہے تو جو کچھ کہ کرایہ روزانہ اس نے بیان کیا ہے وہ دینا پڑے گا اور ہشام نے کہا کہ میں نے اس مسئلہ میں امام محمد سے کہا کہ کیا آپ یہ حکم نہ دیں گے کہ جتنے عرصہ میں وہ اپنا اسباب اس مکان سے دوسرے مکان کو منتقل کر سکتا ہے اتنے عرصہ تک اجر المثل پر اس

کے پاس رہے تو امام محمد نے فرمایا کہ یہ بہتر ہے اتنے عرصہ تک اجر المثل پر اس کے پاس رہے گا پھر اگر اتنے عرصہ تک خالی نہ کیا تو آئندہ اسی کرایہ پر رکھوں گا جو موجر نے بیان کیا ہے یعنی ہر روز ایک درہم یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ ایک کہ یہ پتھر اس مدعی کی ملک نہیں ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 159 | Kitab al-Ijarah (Book of Hire/Lease)

A person leased their shop for a monthly rent of three dirhams. After two months passed, the shop owner stated, "If you agree to pay five dirhams per month from now on, you may stay; otherwise, vacate the premises." The tenant (mustajir) gave no verbal reply but continued to occupy the shop. In this case, rent shall be due at the rate of five dirhams, because by choosing to remain, they implicitly consented to the revised rent. However, if the tenant had replied, "I do not agree to pay five dirhams," and then remained, the rent would be due based on the original rate. This ruling is recorded in Fatawa Qazi Khan.

A person wished to hire a slave. The owner of the slave stated the rent was twenty dirhams per month, while the prospective hirer stated ten dirhams per month. On this note, they parted ways, and the hirer took the slave with him. In this instance, rent shall be due at the rate of twenty dirhams. However, if the hirer had explicitly stated, "No, it is for ten dirhams," and then took the slave, the correct ruling is that the rent specified by the hirer shall be due. This is mentioned in Jawahir al-Akhlati. In another case, a person said to another, "I have leased this house to you for one year for one thousand dirhams at the rate of one hundred dirhams per month." It was ruled that the lease (ijarah) would be valued at one thousand two hundred dirhams (12 months x 100). Faqih Abu al-Layth (RA) stated that this ruling applies if the intention was specifically for a rate of one hundred dirhams per month. But if a calculation error occurred on both sides—that is, while attempting to divide a yearly rent of one thousand dirhams into monthly installments, "one hundred per month" was stated by mistake—then only one thousand dirhams shall be due from the tenant. If the lessor (mujir) claims the statement was intentional while the tenant claims it was a calculative error, the lessor's statement shall be accepted; this is found in Al-Khulasah. If, after staying in the house for some time, the occupant denies the lease and claims, "This house is mine," or "I have usurped it," or "It is a gratuitous loan (ariyah)," even though the house was intended for lease, and the owner proves their right through witnesses, then according to Imam Abu Yusuf (RA), no rent shall be due from the moment of denial because the occupant is then considered a 'ghasib' (usurper). According to Imam Muhammad (RA), rent remains due because the fact that the house was under a lease agreement has been established. If, instead of a house, it was livestock or specific movable property and the same situation occurred, the hirer must return it after the period expires. If it is lost before being returned, the hirer is liable (dhamin) because in their own claim, they were a

usurper. If the lessor's heir agrees to the continued occupation or demands rent and the tenant remains, rent shall be due. Among heirs or creditors, the statement of the person who claims the lease is still valid shall be accepted. This is from Tatar-Khaniyah.

A person appointed someone at ten dirhams per month to guard a canal, then the employer (hirer) died. ☆

A person was asked, "How much do you pay this servant monthly?" He replied, "Two dirhams." The prospective hirer said, "No, rather one dirham," and took the servant. After a month passed, the correct ruling is that one dirham is due. This is found in Jawahir al-Akhlati. A shepherd used to graze goats for a certain known monthly wage. He told the owner of the goats, "I will no longer graze your goats unless you pay me one dirham per day." The owner did not reply but left the goats with him. In this case, wages shall be due at the rate of one dirham per day. This is from Khazanat al-Muftin. The shepherd said, "I will not graze your goats unless you give me one dirham a day." The owner did not reply but left the goats with him; therefore, one dirham per day shall be due. This same ruling applies to the rental of houses...

---

1. Footnote: The lessor meant that after mentioning one thousand dirhams annually, when he said one hundred dirhams monthly, his intention was to rescind the first statement. The tenant argued that the lessor simply made a calculation error in detailing the monthly breakdown of a thousand-dirham annual rent, as it does not equate to one hundred per month.

एक व्यक्ति ने अपनी दुकान तीन दिरहम मासिक किराये पर दी। फिर जब दो महीने बीत गए, तो दुकान के मालिक ने कहा कि अब से अगर पांच दिरहम मासिक देना स्वीकार हो तो ठीक है, वर्ना दुकान खाली कर दो। किरायेदार (मुस्ताजिर) ने इसका कोई उत्तर नहीं दिया, लेकिन दुकान में बना रहा। ऐसी स्थिति में उस पर पांच दिरहम के हिसाब से किराया वाजिब होगा, क्योंकि जब उसने रहना चुना, तो वह इस किराये पर सहमत माना गया। और अगर किरायेदार ने ऐसा उत्तर दिया हो कि "मैं पांच दिरहम देने पर सहमत नहीं हूँ" और फिर भी दुकान में रहा, तो उस पर पहले वाले किराये के हिसाब से ही भुगतान वाजिब होगा। यह फतवा काजी खान में दर्ज है।

एक व्यक्ति ने एक गुलाम किराये पर लेना चाहा। गुलाम के मालिक ने कहा कि बीस दिरहम मासिक पर है, और किरायेदार ने कहा कि दस दिरहम मासिक पर। इसी बात पर दोनों अलग हो गए, यानी किरायेदार गुलाम लेकर चला गया। तो किरायेदार पर बीस दिरहम के हिसाब से किराया वाजिब होगा। और अगर किरायेदार ने स्पष्ट कहा हो कि "नहीं, बल्कि दस दिरहम पर है" और गुलाम लेकर चला गया हो, तो सही बात यह है कि वही किराया वाजिब होगा जिसका स्पष्ट उल्लेख किरायेदार ने किया था। यह जवाहरुल अखलाती में है। एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा कि "मैंने तुम्हें यह मकान एक साल के लिए एक हजार दिरहम में, सौ दिरहम मासिक के हिसाब से किराये पर दिया"। तो फैसला दिया गया कि इजारा (किराया अनुबंध) एक हजार दो सौ दिरहम पर माना जाएगा। फकीह अबुल लैथ रहमतुल्लाहि अलैहि ने फरमाया कि यह हुक्म उस सूरत में है जब उसका इरादा सौ दिरहम मासिक का ही था। लेकिन अगर गणना करने में दोनों से गलती हो गई, यानी एक हजार दिरहम सालाना की मासिक किस्त बताते समय गलती से सौ दिरहम कह दिया, तो इस सूरत में किरायेदार पर केवल एक हजार दिरहम ही वाजिब होंगे। और अगर मालिक (मोजिर) ने कहा कि "मैंने जानबूझकर ऐसा कहा था" और किरायेदार ने गलती का दावा किया, तो मालिक की बात मानी जाएगी। यह खुलासतुल फतावा में है। और अगर कुछ समय मकान में रहकर किराये से इनकार कर दिया और कहा कि "यह मकान मेरा है" या "मैंने इसे छीन लिया (ग़सब) है" या "यह मेरे पास उधार (आरियत) है", जबकि वह मकान किराये के लिए ही रखा गया था, फिर मालिक ने गवाहों से अपना हक साबित कर लिया, तो इमाम अबू यूसुफ रह. के अनुसार जब से किरायेदार ने इनकार किया, तब से उस पर कोई किराया वाजिब नहीं होगा क्योंकि वह 'ग़ासिब' (अवैध कब्जाधारी) हो गया। इमाम मोहम्मद रह. के अनुसार किराया वाजिब होगा क्योंकि यह साबित हो गया कि मकान उसके पास

किराये पर था। और अगर मकान के बजाय कोई पशु या अन्य सामान हो और मामला वैसा ही रहे, तो किरायेदार को अवधि बीतने पर उसे वापस करना चाहिए। यदि वापस करने से पहले वह नष्ट हो गया, तो वह उसका जिम्मेदार होगा क्योंकि वह अपनी नजर में ग़ासिब है। और यदि मालिक का उत्तराधिकारी किराये पर रहने देने पर सहमत हुआ या किराया मांगा और किरायेदार वहां रहा, तो किराया वाजिब होगा। वारिसों या कर्जदाताओं में से जो व्यक्ति इजारा को बरकरार रहने की बात कहता है, उसकी बात मानी जाएगी। यह तातारखानिया में है।

एक व्यक्ति ने नहर की सुरक्षा के लिए मासिक दस दिरहम पर एक व्यक्ति को नियुक्त किया, फिर किरायेदार (नियोक्ता) मर गया ☆

एक व्यक्ति से पूछा गया कि यह नौकर कितने मासिक वेतन पर मिलता है? उसने कहा "दो दिरहम पर", किरायेदार ने कहा "नहीं, बल्कि एक दिरहम पर", और नौकर लेकर चला गया। महीना बीतने पर सही हुक्म यह है कि एक दिरहम वाजिब होगा। यह जवाहरुल अखलाती में है। एक चरवाहा एक निश्चित मासिक वेतन पर बकरियां चराता था। उसने बकरियों के मालिक से कहा कि "अब मैं तुम्हारी बकरियां नहीं चराऊंगा, लेकिन अगर तुम एक दिरहम रोजाना दो तो चराऊंगा।" मालिक ने कोई जवाब नहीं दिया लेकिन बकरियां उसी के पास छोड़ दीं। तो उस पर एक दिरहम प्रतिदिन के हिसाब से मजदूरी वाजिब होगी। यह खज़ानतुल मुफ़्तीन में है। चरवाहे ने कहा कि "मैं तुम्हारी बकरियां तब तक नहीं चराऊंगा जब तक कि तुम मुझे एक दिरहम प्रतिदिन न दो।" मालिक ने जवाब नहीं दिया लेकिन बकरियां उसके पास छोड़ दीं, तो रोजाना एक दिरहम के हिसाब से भुगतान वाजिब होगा। यही नियम घरों के किराये में भी लागू होता है...

---

1. फुटनोट: यानी मालिक ने कहा कि एक हजार दिरहम सालाना कहने के बाद जब मैंने सौ दिरहम मासिक कहा, तो मेरा उद्देश्य पहले वाले अनुबंध को रद्द करना था। किरायेदार ने कहा कि नहीं, बल्कि उसने एक हजार सालाना की मासिक गणना बताने में गलती की है, क्योंकि वह सौ दिरहम प्रति माह नहीं बैठता।

شخص نے اپنی دکان تین درہم ماہواری کرایہ پر دی پھر جب دو مہینے گزرے تو دکان والے نے کہا کہ اب سے اگر پانچ درہم ماہواری دینے منظور ہوں تو خیر ورنہ خالی کر دے اور مستاجر نے اس کا کچھ جواب نہ دیا لیکن رہتا رہا تو اس پر پانچ درہم کے حساب سے کرایہ واجب ہوگا کیونکہ جب اس نے رہنا اختیار کیا تو اس کرایہ پر راضی ہوا اور اگر مستاجر نے یوں جواب دیا ہو کہ میں پانچ درہم دینے پر راضی نہیں ہوں اور پھر رہا کیا تو اس پر پہلی ہی اجرت کے حساب سے کرایہ واجب ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

ایک شخص نے ایک غلام اجارہ پر لینا چاہا اور مالک غلام نے کہا کہ بیس درہم ماہواری پر ہے اور مستاجر نے کہا کہ دس درہم ماہواری پر اور اسی پر دونوں جدا ہو گئے یعنی غلام لے کر مستاجر چلا گیا تو مستاجر پر بیس درہم کے حساب سے کرایہ واجب ہوگا اور اگر مستاجر نے یوں کہا ہو کہ نہیں بلکہ دس درہم پر ہے اور غلام لے کر چلا گیا ہو تو صحیح یہ ہے کہ وہی کرایہ واجب ہوگا جس کی مستاجر نے تصریح کر دی ہے یہ جواہر الاخلاطی میں ہے۔ ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ میں نے تجھے یہ مکان ایک سال کے واسطے ہزار درہم کو بحساب سو درہم ماہواری کے کرایہ پر دیا تو فرمایا کہ اجارہ ایک ہزار دو سو درہم پر واقع ہوگا اور فقیہ ابواللیثؒ نے فرمایا کہ یہ حکم اس صورت میں ہے کہ جب اس نے سو درہم ماہواری پر ہونے کا قصد کیا اور اگر پرنا پھیلانے میں دونوں سے غلطی ہو گئی یعنی ہزار درہم سالانہ کا ماہواری پڑتا پھیلانے میں سو درہم ماہواری غلطی سے بیان کئے تو اس صورت میں مستاجر پر صرف ہزار درہم واجب ہوں گے اور اگر موجر نے کہا کہ میں نے قصد اً ایسا چاہا تھا اور مستاجر نے غلطی تفسیر کا دعویٰ کیا تو موجر کا قول قبول ہوگا یہ خلاصہ میں ہے اور اگر کچھ مدت مکان میں رہ کر اجارہ

سے انکار کیا اور کہا کہ یہ مکان میرا ہے یا کہا کہ میں نے اس کو غصب کر لیا ہے یا میرے پاس عاریت ہے حالانکہ وہ مکان ایسا نہیں ہے کہ کرایہ پر چلنے کے واسطے رکھا گیا ہو پھر مستاجر پر مالک نے گواہ قائم کر کے اپنا حق ثابت کر لیا تو امام ابو یوسفؒ کے نزدیک جب سے مستاجر نے انکار کیا تب سے اس پر کچھ کرایہ واجب نہ ہو گا کیونکہ وہ غاصب ٹھہرا اور امام محمدؒ کے نزدیک واجب ہوگا کیونکہ یہ بات ثابت ہوگئی کہ مکان اس کے پاس کرایہ پر تھا اور اگر بجائے مکان کے کوئی چوپا یہ یا دوسرا مال معین ہو اور باقی مسئلہ بحالہ رہے تو مستاجر کو بعد مدت گزرنے کے واپس کرنا چاہئے اور اگر قبل واپس کرنے کے ضائع ہوا تو ضامن ہوگا کیونکہ وہ اپنے زعم میں غاصب ہے اور موجر کا وارث اگر کرایہ پر رہنے سے راضی ہوا یا اجرت طلب کی اور مستاجر نے سکونت کی یعنی رہتا رہا تو کرایہ واجب ہوگا اور وارثوں میں یا قرض خواہوں میں سے جو شخص اجارہ باقی ہونا کہتا ہے اس کا قول قبول ہوگا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

ایک شخص نے نہر کی حفاظت کے واسطے ماہواری دس درہم پر ایک شخص کو مقرر کیا پھر مستاجر مر گیا ☆

ایک شخص سے کہا کہ یہ نوکر کتنے ماہواری کو دیتا ہے اس نے کہا کہ دو درہم کو پس مستاجر نے کہا کہ نہیں بلکہ ایک درہم کو اور نوکر لے کر چلا گیا اور مہینہ گزر گیا تو صحیح یہ ہے کہ ایک درہم واجب ہوگا یہ جواہر الاخلاطی میں ہے۔ ایک چروا یا کسی قدر ماہواری اجرت معلومہ پر بکریاں چراتا تھا اس نے بکریوں کے مالک سے کہا کہ اب میں تیری بکریاں نہ چراؤں گا لیکن اگر تو ایک درہم روز دے تو چراؤں گا اور مالک نے اس کا کچھ جواب نہ دیا مگر بکریاں اسی کے پاس چھوڑ دیں تو اس پر ایک درہم روز کے حساب سے اجرت واجب ہوگی یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ چرواہے نے کہا کہ میں تیری بکریاں نہ چراؤں گا الا یہ کہ ایک درہم روز مجھے دے

مالک نے جواب نہ دیا مگر بکریاں اسی کے پاس چھوڑ دیں تو روزانہ ایک درہم کے حساب سے واجب ہو گا اور یہی حکم گھروں کے کرایہ میں ہے یہ...

۱۔ قولہ منفتح یعنی موجر نے کہا کہ میں ہزار درہم سالانہ کے بعد جب کہا کہ سو درہم ماہواری تو میرا قصد تھا کہ پہلا قول فسخ ہو اور مستاجر نے کہا کہ نہیں بلکہ اس نے ہزار درہم سالانہ کی ماہواری تفصیل بیان کرنے میں غلطی کی ہے کیونکہ وہ سو درہم ماہواری نہیں ہوتی ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (Page 160) Kitab al-Ijarah (Book of Hiring)

It is mentioned in Multaqit: A person appointed another person to guard a canal for a monthly wage of ten dirhams. Then the employer (mustajir) died, and his executor (wasi) told the laborer, "Continue your work as you used to; I will not withhold your wages." He continued doing so for some time. Then the executor sold that land, and the buyer (mushtari) told the laborer, "Continue your work as you used to; I will not withhold your wages." Thus, for the days he worked during the life of the first employer, his wages shall be due from the deceased's estate. From the time the executor asked him to work, it shall be due from the executor. From the time the buyer asked him, it shall be due from the buyer. However, for the deceased, it is due at the rate of ten dirhams as specified. If the specified amount was unknown to the executor and the buyer, they must pay 'Ajr al-Mithl' (the customary fair wage for similar work). If the specified amount was known and both told the laborer to continue under the same condition, then the wage shall be due from both of them at that same rate. This is recorded in al-Muhit.

A person hired a mule for ten dirhams, and among those dirhams, some were pure and some were of poor quality (adulterated). On the way, the owner of the mule said, "I want all pure dirhams." The hirer (mustajir) replied, "I will do as you wish." This statement is considered a promise, and fulfilling it is not legally binding (wajib) upon the hirer, nor is he required to pay anything extra. Similarly, if the owner asked the hirer for an increase in the fare and he replied in the same way, the same ruling applies. This is mentioned in al-Zakhirah. In Kitab al-Asl, it is stated: if someone hired a camel to go to Kufa and the camel owner died on the way, the hirer has the option to take the camel to Kufa at the same fare. The contract (ijarah) will not terminate because this is a situation of necessity (udhr). Due to necessity, the contract is considered renewed de novo. For example, if a person hired a boat for one month and the period expired while the hirer was still in the middle of the river, the contract would be renewed between them de novo. Thus, if an existing contract remains valid, its continuation due to necessity is even more established. The explanation of necessity is that being in the middle of a wilderness, the inability to find another camel causes fear for one's life and property, and there is no judge (qadi) to whom a petition could be made to re-contract. Some scholars have even said that if another camel is found there to transport the belongings, the contract would terminate. Then, when the hirer took it to Kufa and provided fodder and grain from his own pocket during the way, he would be considered a volunteer (mutabarri), meaning a

benefactor, such that he would not have the right to claim these expenses back from the heirs of the owner. This is in al-Zakhirah.

If he provided the fodder by order of a judge and proved it with witnesses, he can claim it back. This is mentioned in al-Khulasah. If the hirer hired a servant for the upkeep of the camel, the hirer himself must pay those wages and cannot reclaim them from the heirs of the deceased owner (mujir). Upon reaching the destination, he should present the case before a judge so that he may pass a ruling that is in the best interest of the heirs of the deceased. If the judge deems it appropriate to lease it again to the same hirer—for instance, if the hirer is a trustworthy and honest person and the animal is strong, and it is established for the judge that by leasing it to this person, the heirs will receive the animal itself back—then he should lease it to him. But if in his opinion it seems better to sell the camel, because he found the hirer suspicious or the camel weak and he realized that such a person...

Footnotes: 1. The phrase "not wajib" means it is not legally mandated by the ruling of the case; otherwise, it is religiously mandatory to fulfill a promise. 2. The phrase "lease it to him" means to lease it to the same hirer until the expenses incurred for keeping the servant are covered, after which he should return the camel etc. to the heirs of the deceased owner.

फ़तावा आलमगिरी ..... जिल्द 4 (160) किताब अल-इजारा (किराया अनुबंध की पुस्तक)

मुल्तकित में उल्लेख है: एक व्यक्ति ने नहर की सुरक्षा के लिए दस दिरहम मासिक पर एक व्यक्ति को नियुक्त किया। फिर नियुक्ता (मुस्ताजिर) मर गया और उसके वसीयत निष्पादक (वसी) ने मजदूर से कहा, "तुम अपना काम वैसे ही करते रहो जैसे करते थे, मैं तुम्हारी मजदूरी नहीं रोकूँगा।" वह एक समय तक ऐसा ही करता रहा। फिर वसीयत निष्पादक ने वह जमीन बेच दी और खरीदार (मुश्तरी) ने मजदूर से कहा, "तुम अपना काम उसी तरह करते रहो, मैं तुम्हारी मजदूरी नहीं रोकूँगा।" अतः जितने दिन उसने पहले नियुक्ता के जीवनकाल में काम किया, उसकी मजदूरी मृतक की विरासत (तरके) से देय होगी। और जब से वसीयत निष्पादक ने उसे काम जारी रखने को कहा, तब से वसीयत निष्पादक पर देय होगी, और जब से खरीदार ने कहा, तब से खरीदार पर देय होगी। लेकिन मृतक के हिस्से में दस दिरहम के हिसाब से ही देय होगी क्योंकि उसने यही तय किया था। यदि वसीयत निष्पादक और खरीदार को तयशुदा राशि का पता न हो, तो दोनों को 'अज्र-उल-मिस्ल' (समान कार्य के लिए प्रचलित उचित मजदूरी) देनी होगी। और यदि तयशुदा राशि ज्ञात थी और दोनों ने मजदूर से उसी शर्त पर काम जारी रखने को कहा, तो उन दोनों पर भी उसी हिसाब से मजदूरी अनिवार्य होगी। यह 'मुहीत' में वर्णित है।

एक व्यक्ति ने दस दिरहम में एक खच्चर किराये पर लिया, जिनमें से कुछ दिरहम शुद्ध (खरे) थे और कुछ मिलावटी (खोटे)। रास्ते में खच्चर के मालिक ने कहा, "मुझे सभी शुद्ध दिरहम चाहिए।" किरायेदार ने उत्तर दिया, "जैसा तुम चाहते हो वैसा ही करूँगा।" यह कथन केवल एक वादा है जिसे पूरा करना किरायेदार के लिए कानूनी रूप से अनिवार्य नहीं है और न ही उसे कुछ अतिरिक्त देना होगा। इसी प्रकार, यदि मालिक ने किरायेदार से किराया बढ़ाने का अनुरोध किया और उसने वैसा ही उत्तर दिया, तो भी यही नियम लागू होता है। यह 'ज़खीरा' में है। 'किताब-अल-अस्ल' में कहा गया है कि यदि किसी ने कूफ़ा तक जाने के लिए ऊँट किराये पर लिया और रास्ते में ऊँट का मालिक मर गया, तो किरायेदार को अधिकार है कि वह उसी किराये पर ऊँट कूफ़ा तक ले जाए। अनुबंध (इजारा) इस कारण नहीं टूटेगा क्योंकि यह मजबूरी (उज़्र) की स्थिति है, और मजबूरी में अनुबंध का स्वतः नवीनीकरण हो जाता है। उदाहरण के लिए, यदि किसी ने एक महीने के लिए नाव किराये पर ली और समय समाप्त हो गया जबकि वह अभी नदी के बीच में है, तो अनुबंध का स्वतः नवीनीकरण हो जाएगा। अतः जब सामान्य अनुबंध बना रहता है, तो मजबूरी में उसका बना रहना और भी अधिक न्यायसंगत है। मजबूरी का अर्थ यह है कि जंगल के बीच में दूसरा ऊँट न मिलने के कारण उसे अपनी

जान और माल का डर है, और वहां कोई न्यायाधीश (काजी) नहीं है जिसके पास जाकर नया अनुबंध किया जा सके। यहाँ तक कि कुछ विद्वानों ने कहा कि यदि वहाँ दूसरा ऊँट मिल जाए जिससे सामान ले जाया जा सके तो अनुबंध टूट जाएगा। फिर जब किरायेदार उसे कूफ़ा तक ले गया और रास्ते में अपने पास से चारा-दाना दिया, तो उसे 'मुतबर्रा' (परोपकारी) माना जाएगा, अर्थात उसे यह अधिकार नहीं होगा कि वह मालिक के वारिसों से यह खर्च वापस मांगे। यह 'ज़खीरा' में है।

यदि न्यायाधीश के आदेश से उसने चारा-दाना दिया है और गवाहों से इसे सिद्ध कर दिया है, तो वह इसे वापस ले सकता है। यह 'खुलासा' में है। और यदि किरायेदार ने ऊँट की देखभाल के लिए कोई नौकर रखा है, तो उसका वेतन किरायेदार को ही देना होगा और वह मृतक मालिक के वारिसों से इसे वापस नहीं मांग सकता। गंतव्य पर पहुँचने के बाद, वह मामला न्यायाधीश के सामने पेश करेगा ताकि वह वारिसों के हित में उचित आदेश दे सके। यदि न्यायाधीश उचित समझे कि उसी किरायेदार को दोबारा किराये पर दे दिया जाए—उदाहरण के लिए, किरायेदार विश्वसनीय और ईमानदार है और पशु शक्तिशाली है, और न्यायाधीश को विश्वास हो कि इससे वारिसों को उनका पशु सुरक्षित मिल जाएगा—तो वह उसे किराये पर दे दे। लेकिन यदि न्यायाधीश की राय में ऊँट को बेचना बेहतर हो, क्योंकि उसने किरायेदार को संदिग्ध पाया या ऊँट को कमजोर देखा और उसे लगा कि ऐसे व्यक्ति को...

पादलेख: 1. 'अनिवार्य नहीं' का अर्थ है कि कानूनी रूप से बाध्यकारी नहीं है, अन्यथा नैतिक रूप से वादा पूरा करना आवश्यक है। 2. 'किराये पर दे दे' का अर्थ है कि उसी किरायेदार को तब तक किराये पर दे जब तक नौकर का खर्च पूरा न हो जाए, फिर वह पशु आदि वारिसों को लौटा दे।

ملتقط میں ہے۔ ایک شخص نے نہر کی حفاظت کے واسطے ماہواری دس درہم پر ایک شخص کو مقرر کیا پھر مستاجر مر گیا اور وصی نے مزدور سے کہا کہ تو اپنا کام جیسا کرتا تھا کرتا رہ میں تیری مزدوری نہیں روکوں گا وہ ایک زمانہ تک ایسا ہی کرتا رہا پھر وصی نے وہ زمین فروخت کردی اور مشتری نے مزدور سے کہا کہ تو اپنا کام جس طرح کرتا تھا کرتا رہ میں تیری مزدوری نہ روکوں گا پس جتنے روز اس نے مستاجر اول کی زندگی میں کام کیا ہے اس کی مزدوری میت کے ترکہ میں واجب ہوگی اور جب سے وصی نے اس سے کام کرنے کو کہا تب سے وصی پر واجب ہوگی اور جب سے مشتری نے کہا تب سے مشتری پر واجب ہوگی لیکن میت پر تو بحساب دس درہم کے واجب ہوگی کیونکہ اس نے بیان کر دیا تھا اور وصی و مشتری کو اگر مقدار مشروط معلوم نہ ہو تو دونوں کو اجر المثل دینا پڑے گا اور اگر مقدار مشروط معلوم ہو اور دونوں نے مزدور سے کہا کہ اسی شرط سے کام کرتا رہے تو ان دونوں پر بھی اسی حساب سے مزدوری واجب ہوگی یہ محیط میں ہے۔

ایک شخص نے دس درہم میں ایک خچر کرایہ کیا اور ان درہموں میں بعضے کھرے ہیں اور بعضے کھوٹے ہیں پس بھاڑے والے نے راستہ میں کہا کہ میں سب کھرے درہم چاہتا ہوں اس نے جواب دیا کہ جیسا تو چاہتا ہے ایسا ہی کروں گا تو یہ قول ایک وعدہ ہے کہ اس کا وفا کرنا مستاجر کے ذمہ واجب نہیں ہے اور نہ کچھ اس کو دینا واجب ہوگا اسی طرح اگر بھاڑے والے نے مستاجر سے کچھ اجرت بڑھا دینے کی درخواست کی اور اس نے یوں ہی جواب دیا تو بھی یہی حکم ہے یہ ذخیرہ میں ہے کتاب الاصل میں فرمایا کہ اگر کوفہ تک جانے کے واسطے ایک شتر کرایہ لیا اور راستہ میں شتر والا مر گیا تو مستاجر کو اختیار ہے کہ کوفہ تک اسی کرایہ پر شتر لے جائے اور

اجارہ اس واسطے نہ ٹوٹے گا کہ یہ حالتِ عذر ہے اور عذر کی وجہ سے از سرِ نو اجارہ منعقد ہو جاتا ہے مثلاً کسی شخص نے دریا میں ایک کشتی کرایہ پر لی ایک مہینہ کے واسطے اور مدت گزر گئی حالانکہ مستاجر بیچ دریا میں ہے تو ان دونوں میں از سرِ نو اجارہ منعقد ہو جائے گا پس جو اجارہ موجود ہو جب وہ باقی رہے تو اس کا باقی رہنا بدرجہ اولیٰ ثابت ہوگا اور عذر کا بیان یہ ہے کہ بیچ جنگل میں اس کو دوسرا شتر نہ ملنے کی وجہ سے اپنی جان و مال کا خوف ہے اور وہاں کوئی قاضی نہیں ہے کہ اس کے پاس مرافعہ کر کے دوبارہ اجارہ منعقد کر لے حتیٰ کہ بعض مشائخ نے کہا کہ اگر وہاں دوسرا شتر پایا جائے کہ وہ اس کو کرایہ کر کے اسباب لا سکے تو اجارہ ٹوٹ جائے گا پھر جب مستاجر اس کو کوفہ تک لے گیا اور راستہ میں اس کا دانہ چارہ اپنے پاس سے دیا تو اس میں متبرع یعنی محسن قرار دیا جائے گا حتیٰ کہ اس کو یہ اختیار نہ ہوگا کہ بھاڑے والے کے وارثوں سے یہ خرچہ واپس لے یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر قاضی کے حکم سے اس نے دانہ چارہ دیا ہے اور اس کو گواہوں سے ثابت کر دیا تو واپس لے سکتا ہے یہ خلاصہ میں ہے اور اگر مستاجر نے کوئی شخص شتر کی خور پرداخت کے لئے نوکر رکھا تو اس کا کرایہ مستاجر ہی کو دینا پڑے گا اور موجر میت کے وارثوں سے واپس نہیں لے سکتا ہے پھر جب اس جگہ پہنچا تو قاضی کے پاس مقدمہ پیش کرے گا تاکہ وارثانِ میت کے حق میں جو بہتر ہو وہ حکم دے پس اگر قاضی نے یہ رائے مناسب دیکھی کہ دوبارہ اسی مستاجر کو کرایہ دے دے مثلاً مستاجر ثقہ و امیں آدمی ہے اور چوپا یہ قوی ہے اور قاضی کو ثابت ہوا کہ اس شخص کو کرایہ پر دینے سے وارثوں کو یہ جانور بعینہ مل جائے گا تو اس کو کرایہ پر دے دے

اور اگر اس کی رائے میں یہ بہتر معلوم ہوا کہ شتر کو فروخت کر دے بایں وجہ کہ اس نے مستاجر کو متہم دیکھا یا شتر کو ضعیف پایا اور اسے معلوم ہوا کہ ایسے شخص کو

1. قولہ واجب نہیں یعنی حکم قصہ امین در نہ دینا شرعاً واجب ہے۔
2. قولہ کرایہ دے دے یعنی اسی مستاجر کو کرایہ پر دے دے یہاں تک کہ جو کچھ خرچہ مستاجر کا نوکر کے رکھنے میں ہوا ہے جب وہ پورا ہو جائے تو وہ شتر وغیرہ وارثانِ موجر متوفی کو واپس دے دے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 | 161 | Book of Lease (Kitab al-Ijarah)

Leasing the property might prevent the heirs from receiving the actual assets, or if they do receive them, it might be with significant loss; in such a case, the object (shay) should be sold. This sale is not considered a judgment against an absent party (qada 'ala al-gha'ib), but rather a measure to safeguard the property of the absent person. If the lessee (mustajir) has already paid the full rent in advance to the owner and the judge (Qadi) annuls the lease and sells the object, and the lessee then claims his rent, the Qadi shall order him to produce witnesses to support his claim. A trustee (wasi) shall be appointed on behalf of the deceased so that the witnesses can be heard in his presence. This is mentioned in 'Al-Muhit'. Imam Muhammad (RA) mentioned the case of a boat in 'Siyar al-Kabir', where the lease term for a rented boat expires while the boat is in the middle of a river and the lessee has no other boat available. He also mentioned the case of a large vessel (kupa), where someone rents a vessel, fills it with olive oil, and while traveling in the middle of a wilderness, the lease term expires and no other vessel is available to the lessee. In both cases, if the lessor (mu'jir) refuses to continue the lease, but the leader of the time (Imam al-Waqt) is present, and if the leader grants these two things to the lessee for a certain daily rent, it is permissible. Imam Muhammad (RA) stipulated that the granting of the lease should be from the Imam. Ibn Sama'ah narrated this issue from Imam Muhammad (RA) in his 'Nawadir' without the condition of the Imam's presence, but instead with the condition that the lessee says, "I have leased this boat for so many dirhams per day," or that a servant or friend grants the lease. If even after this, the lessor refuses to provide the boat, the lessee may take the boat with the help of his servants or companions, or take the vessel containing the oil and keep it until another boat or vessel becomes available. Regarding this matter, the ruling was revealed that if someone stays in another person's house, rent will not be due unless the landlord objects, even if the house is intended for rental. However, if the occupant states, "I have rented this for ten dirhams per month, for example," then the rent becomes obligatory. It should be understood that there are not two conflicting narrations regarding the boat and vessel case; rather, the ruling in 'Siyar al-Kabir' applies to when the Imam of the time is present, and what is written in 'Nawadir Ibn Sama'ah' applies to the Imam's absence. This is mentioned in 'Al-Dhakhirah'.

किराये पर देने से वारिसों को असल माल नहीं मिलेगा या अगर मिलेगा भी तो बड़े नुकसान के साथ मिलेगा, तो ऐसी सूरत में चीज़ (शये) को बेच दिया जाए। और यह बेचना अनुपस्थित पर फैसला (कज़ा अली अल-गाइब) नहीं है, बल्कि गायब व्यक्ति के माल को सुरक्षा में रखना है। और अगर किराएदार (मुस्ताजिर) ने मालिक को पहले ही अग्रिम रूप से पूरा किराया दे दिया हो और काजी ने अनुबंध रद्द कर दिया और वस्तु बेच दी, तो यदि किराएदार ने अपने किराये का दावा किया तो काजी उसे गवाह पेश करने का आदेश देगा कि वह अपने दावे के गवाह लाए और मृतक की ओर से एक वसीयतदार (वसी) नियुक्त करेगा ताकि उसके सामने गवाहों की सुनवाई हो सके। यह 'मुहीत' में है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने 'सियार कबीर' में नाव का मसला बयान किया है, यानी किराये की नाव के अनुबंध की अवधि ऐसी स्थिति में बीत गई जब नाव नदी के बीच में थी और किराएदार को वहाँ दूसरी नाव उपलब्ध नहीं थी। और घड़े (कपे) का मसला बयान किया, यानी घड़ा किराये पर लेकर उसमें जैतून का तेल भर लिया और चल दिया और जंगल के बीच में अनुबंध की अवधि बीत गई और वहाँ किराएदार को दूसरा घड़ा उपलब्ध नहीं होता है। इन दोनों मसलों में, मालिक (मोजिर) ने नाव या घड़ा किराये पर देने से इनकार किया, लेकिन वहाँ उस समय का इमाम (शासक) मौजूद है, तो अगर इमाम ने किराएदार को कुछ दैनिक किराये पर ये दोनों चीजें दे दीं तो यह जायज है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने शर्त रखी कि किराये पर देना इमाम की ओर से हो। इब्न समाआ ने अपनी 'नवादिर' में इमाम मुहम्मद (रह.) से यह मसला रिवायत किया है और उसमें यह शर्त नहीं लगाई कि इमाम मौजूद हो, बल्कि यह शर्त लगाई कि किराएदार कहे कि "मैंने यह नाव इतने दिरहम प्रतिदिन पर किराये पर ली है" या उसका कोई नौकर या दोस्त किराये पर दे दे। फिर अगर इसके बाद भी मालिक ने नाव देने से इनकार किया तो किराएदार अपने नौकरों या साथियों की मदद से नाव ले ले या वह घड़ा ले ले जिसमें तेल है और उसे अपने पास रखे जब तक कि उसे दूसरी नाव या घड़ा न मिल जाए। और इस मसले में यह हुक्म जाहिर हुआ कि अगर कोई व्यक्ति किसी दूसरे के घर में रह रहा हो तो किराया वाजिब नहीं होगा जब तक कि मकान मालिक इससे इनकार न करे, भले ही वह मकान किराये पर चलाने के लिए हो। लेकिन अगर रहने वाले ने कहा कि "मैंने इसे दस दिरहम मासिक पर किराये पर लिया है", तो किराया देना अनिवार्य होगा। फिर यह जानना चाहिए कि नाव और घड़े के मसले में दो अलग रिवायतें नहीं हैं, बल्कि 'सियार कबीर' की रिवायत का हुक्म इमाम की मौजूदगी के समय के लिए है और जो 'नवादिर इब्न समाआ' में लिखा है वह इमाम की अनुपस्थिति के समय के लिए है। यह 'ज़खीरा' में है।

کرایہ پر دینے سے وارثوں کو عین مال نہ پہنچے گا یا اگر پہنچا بھی تو بڑے نقصان کے ساتھ پہنچے گا تو ایسی صورت میں شے کو فروخت کردے اور یہ فروخت کرنا قضا علی الغائب نہیں ہے بلکہ غائب شخص کے مال کو حفاظت میں رکھنا ہے اور اگر مستاجر نے شے والے کو پہلے ہی بہ تعجیل پورا کرایہ دے دیا ہو اور قاضی نے اجارہ فسخ کر دیا اور شے فروخت کر دیا پس مستاجر نے اپنے کرایہ کا دعویٰ کیا تو قاضی اس کو گواہ پیش کرنے کا حکم دے گا کہ اپنے دعویٰ کے گواہ لائے اور میت کی طرف سے ایک شخص وصی مقرر کرے گا کہ اس کے مقابلہ میں گواہوں کی سماعت ہو یہ محیط میں ہے امام محمدؒ نے سیر کبیر میں کشتی کا مسئلہ ذکر فرمایا ہے یعنی کرایہ کی کشتی کے اجارہ کی مدت ایسی حالت میں گزری کہ جب کشتی بیچ دریا میں تھی اور مستاجر کو وہاں دوسری کشتی دستیاب نہیں ہوئی تھی اور کپے کا مسئلہ ذکر فرمایا یعنی کپہ کرایہ پر لے کر اس میں روغن زیتون بھر لیا اور چلا اور بیچ جنگل میں اجارہ کی مدت گزر گئی اور وہاں مستاجر کو دوسرا کپہ دستیاب نہیں ہوتا ہے اور ان دونوں مسئلوں میں موجر نے کشتی یا کپہ کرایہ پر دینے سے انکار کیا مگر وہاں امام وقت موجود ہے تو اگر امام وقت نے مستاجر کو کسی قدر روزانہ کرایہ پر یہ دونوں چیزیں کرایہ پر دے دیں تو جائز ہے پس امام محمدؒ نے شرط کر دی کہ اجارہ دینا امام کی طرف سے ہو اور ابن سماعہ نے اپنی نوادر میں امام محمدؒ سے یہ مسئلہ روایت کیا اور اس میں یہ شرط نہیں لگائی کہ امام وقت موجود ہو بلکہ یہ شرط لگائی کہ مستاجر یوں کہے کہ میں نے یہ کشتی روزانہ اتنے درہم پر اجارہ لی یا اس کا کوئی نوکر یا دوست اجارہ دے پھر اگر اس کے بعد بھی موجر نے کشتی کے دینے سے انکار کیا تو مستاجر اپنے نوکروں یا رفیقوں کو مددگار کر کے کشتی لے لے یا وہ کپہ لے لے جس میں روغن ہے اور رہنے

دے یہاں تک کہ اس کو دوسری کشتی یا کپہ دستیاب ہوتا اور اس مسئلہ میں یہ حکم ظاہر ہوا کہ اگر کوئی شخص کسی دوسرے کے مکان میں جا رہا ہو تو کرایہ واجب نہ ہوگا مگر جبکہ مالک مکان اس امر سے انکار کرے اگرچہ وہ مکان کرایہ پر چلانے کے واسطے ہو لیکن اگر رہنے والے نے کہا کہ میں نے دس درہم ماہواری پر مثلاً اس کو کرایہ لیا تو کرایہ لازم آئے گا پھر جاننا چاہئے کہ کشتی و کپے کے مسئلہ میں دو مختلف روایتیں نہیں ہیں بلکہ سیر کبیر کی روایت میں جو حکم مذکور ہے وہ امام وقت کی موجودگی کے وقت ہے اور جو نوادر ابن سماعہ میں لکھا ہے وہ امام کی عدم موجودگی کے وقت ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 162 | Kitab al-Ijarah (The Book of Leasing)

...if the Mu'jir (Lessor/Landlord) dies beforehand, it shall be left in the possession [of the lessee] according to the initial ruling of the Ijarah (lease), and not based on Ajar al-Mithl (Fair Market Rent). This is stated in 'Al-Muhit'.

If someone rented a piece of land for one year and sowed crops in it, and subsequently the Mustajir (Lessee/Tenant) and another person jointly purchased that land, the Ijarah contract is terminated. The crops shall remain in that land until the time of harvest, and the partner must pay half of the Ajar al-Mithl of the land; this is mentioned in 'Khazanah al-Muftin'. It is narrated from Imam Abu Yusuf (RA) that if the lease period expires and the crops have not yet matured, and both parties dispute, the Ijarah shall be annulled and the land returned to its owner. If the crops mature thereafter, the Mustajir shall be refunded according to the agreed rent. If the period expires and the crop consists of greens/vegetables and neither party disputes until the Mustajir harvests them at their time, rent shall be paid accordingly. The landowner shall not give as charity (Sadaqah) any excess benefit he received. Similarly, if they dispute, then by the principle of 'Ihsan' (benevolence), it shall be left with the Mustajir at Ajar al-Mithl; this is in 'Tatarkhania'. If the crop matures after the expiry of the lease, he should give it in charity. If the Mu'jir also sowed his own crops in it and they sprouted, and both parties confirm they are equal partners, each shall receive half the crop. If one party prevails, the entire crop shall be granted to them, and they shall compensate the other party for the value of their share; this is in 'Ghiyathiyyah'. If land is rented and trees are planted, and the lease expires, the correct ruling is that if the Mustajir planted saplings, the landowner has the right to demand the land be vacated and handed over to him. Conversely, if it contains crops, it shall be left with the Mustajir at Ajar al-Mithl. If uprooting the plants does not cause clear damage to the land, the landowner cannot become the owner of the plants by paying their price; this is in 'Al-Muhit'. However, if uprooting them causes damage to the land, the landowner shall become the owner of the plants and must pay the Mustajir their value—calculated as uprooted plants, not as standing ones. This ownership is granted to prevent harm to the landowner; this is in 'Khazanah al-Muftin'.

☆ **If a House was Rented for One Year and the Period Expired** ☆

A person rented a shop from someone and placed jars of vinegar in it. Then the lease period expired and the Mu'jir wanted the shop vacated, but the Mustajir refused. If

the vinegar is in such a state that moving it elsewhere would cause it to spoil, a command shall be given to move it to another place. If this is not the case (no risk of spoiling), such a command shall not be given. The Mustajir shall be told: "Either move it elsewhere as you wish, or rent the shop until the vinegar is cleared." Renting in this context does not mean establishing a new lease agreement, but rather that he will be ordered to pay Ajar al-Mithl. If either the Mu'jir or Mustajir dies before the expiry of the period and it is not immediately possible to vacate the shop, then by 'Istihsan' (juridistic preference), the agreed-upon rent shall be ordered, even though 'Qiyas' (analogical reasoning) suggests Ajar al-Mithl should be paid, as is the ruling after the period expires; this is in 'Al-Muhit'. If a house was rented for one year and the period expired while the owner was absent, and the Mustajir continued to reside there in the second year, the rent for the second year is not obligatory upon him because he did not remain under a lease agreement. Similarly, if the period expires and the Mustajir is absent but his wife remains in the house for the second year, the rent is not obligatory upon the woman because she is not staying under a lease; this is in 'Fatawa Qazi Khan'.

In 'Amali', it is narrated from Imam Muhammad (RA) that a person rented land for one year for a known amount of Dirhams...

---

1. Disputed, i.e., regarding whether to vacate the premises or not. 2. The phrase "it shall be left" means until the Mustajir harvests his crops at the appropriate time.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 162 | किताब अल-इजारा

...से पहले मोजिर (मकान मालिक) मर गया तो पहले इजारे (किरायेदारी) के हुक्म से उसे उसके पास छोड़ा जाएगा, अजर-ए-मिस्ल (बाज़ार किराया) पर नहीं, यह 'मुहीत' में है।

अगर एक साल के लिए कोई ज़मीन किराये पर ली और उसमें खेती बोई, फिर मुस्ताजिर (किरायेदार) और एक दूसरे व्यक्ति ने मिलकर वह ज़मीन खरीद ली, तो इजारा टूट गया। फसल काटने के समय तक खेती उसी ज़मीन में छोड़ी जाएगी और (नये मालिक बने) साथी को ज़मीन के अजर-ए-मिस्ल का आधा हिस्सा देना पड़ेगा, यह 'खज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है। इमाम अबू यूसुफ से रिवायत है कि अगर इजारे की अवधि गुज़र गई और अभी फसल तैयार नहीं हुई है और दोनों में विवाद हो गया, तो इजारा रद्द करके ज़मीन मालिक को वापस कर दी जाएगी। और अगर उसके बाद फसल आई तो जिस दर पर किराया तय था, वह मुस्ताजिर को वापस दिया जाएगा। और अगर अवधि बीत गई और फसल साग-सब्ज़ी है और दोनों में कोई विवाद नहीं हुआ यहाँ तक कि मुस्ताजिर ने उसे समय पर काट लिया, तो उसी हिसाब से किराया देना होगा। ज़मीन का मालिक उस अतिरिक्त लाभ को जो उसे मिला है, सदक़ा (दान) नहीं करेगा। इसी प्रकार यदि दोनों में विवाद हुआ, तो भी एहसान के हुक्म से अजर-ए-मिस्ल पर फसल मुस्ताजिर के पास रहने दी जाएगी, यह 'तातार खानिया' में है। और अगर इजारे की अवधि बीतने के बाद फसल आई, तो वह उसे सदक़ा कर दे। और अगर मोजिर ने भी उसमें अपनी फसल बोई हो, फिर फसल उगी और दोनों ने एक-दूसरे की बात मान ली कि हम दोनों बराबर के साझीदार हैं, तो हर एक को आधी फसल मिलेगी। और अगर दोनों में से कोई एक पक्ष भारी हो, तो पूरी फसल उसी को दी जाएगी और वह दूसरे को उसके माल की कीमत के बराबर मुआवज़ा देगा, यह 'ग़ियासिया' में है। एक ज़मीन किराये पर ली और उसमें पेड़ लगा दिए, फिर किराये की अवधि बीत गई, तो सही बात यह है कि यदि मुस्ताजिर ने उसमें पौधे लगाए हैं, तो ज़मीन के मालिक को अधिकार है कि वह माँग करे कि मेरी ज़मीन खाली करके मुझे सौंप दी जाए। इसके विपरीत, यदि उसमें फसल हो, तो उसे अजर-ए-मिस्ल पर मुस्ताजिर के पास छोड़ दिया जाएगा। और यदि उन पौधों को उखाड़ने में ज़मीन को स्पष्ट नुकसान न पहुँचता हो, तो ऐसा नहीं हो सकता कि कीमत देकर ज़मीन का मालिक उन पौधों का मालिक बन जाए, यह 'मुहीत' में है। और अगर उन पौधों को उखाड़ने में ज़मीन को नुकसान पहुँचता हो, तो ज़मीन का मालिक उन पौधों का मालिक बन जाएगा और उसे उन पौधों की कीमत (खड़े पौधों की नहीं बल्कि उखड़े हुए पौधों के हिसाब से)

मुस्ताजिर को देनी होगी। यह मालिकाना हक इसलिए है ताकि ज़मीन के मालिक को नुकसान न पहुँचे, यह 'खज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है।

☆ यदि एक साल के लिए एक मकान किराये पर लिया और अवधि समाप्त हो गई ☆

एक व्यक्ति ने किसी से एक दुकान किराये पर ली और उसमें सिरके के मटके रखे। फिर इजारे की अवधि बीत गई और मोजिर ने दुकान खाली करानी चाही, पर मुस्ताजिर ने इनकार कर दिया। अब यदि सिरका ऐसा हो गया है कि दूसरी जगह ले जाने से खराब हो जाएगा, तो हुक्म दिया जाएगा कि उसे दूसरी जगह ले जाए। और अगर ऐसा नहीं है (खराब होने का डर नहीं है), तो यह हुक्म नहीं दिया जाएगा। मुस्ताजिर से कहा जाएगा कि तुम्हारी मर्जी हो तो दूसरी जगह ले जाओ या सिरका खत्म होने तक दुकान किराये पर ले लो। किराये पर लेने का मतलब यहाँ नया इजारा अनुबंध करना नहीं है, बल्कि यह है कि उसे अजर-ए-मिस्ल (बाज़ार किराया) देने का हुक्म दिया जाएगा। और अगर अवधि समाप्त होने से पहले मोजिर या मुस्ताजिर मर गया और तत्काल दुकान खाली करना संभव न हो, तो 'इस्तेहसान' (न्यायसंगत प्राथमिकता) के तौर पर तयशुदा किराये का हुक्म दिया जाएगा, हालाँकि तर्क (क़यास) यह कहता है कि अजर-ए-मिस्ल दिलाया जाए जैसा कि अवधि बीतने के बाद होता है, यह 'मुहीत' में है। यदि एक साल के लिए मकान किराये पर लिया और अवधि बीत गई, और मकान का मालिक उस समय मौजूद नहीं था और मुस्ताजिर उसमें दूसरे साल भी रहा, तो दूसरे साल का किराया उस पर वाजिब (अनिवार्य) नहीं होगा क्योंकि वह इजारे के तौर पर नहीं रह रहा था। इसी प्रकार यदि अवधि बीत गई और मुस्ताजिर गायब है और मकान उसकी पत्नी के पास है और वह दूसरे साल भी रही, तो किराया उस महिला पर वाजिब नहीं होगा क्योंकि वह इजारे (अनुबंध) के तौर पर नहीं रह रही है, यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है।

'अमाली' में इमाम मुहम्मद से रिवायत है कि एक व्यक्ति ने एक साल के लिए कुछ निश्चित दिरहम के किराये पर एक ज़मीन ली...

---

1. विवाद किया, यानी खाली करने या न करने के मामले में। 2. कथन "छोड़ दी जाएगी" का अर्थ है कि तब तक जब तक मुस्ताजिर अपनी फसल समय पर काट न ले।

سے پہلے موجر مر گیا تو پہلے اجارہ کے حکم سے اس کے پاس چھوڑا جائے گا اجر المثل پر نہیں ہے یہ محیط میں ہے۔

اگر ایک سال کے واسطے کوئی زمین کرایہ پر لی اور اس میں کھیتی بوئی پھر مستاجر اور ایک دوسرے شخص نے مل کر وہ زمین خرید لی تو اجارہ ٹوٹ گیا اور کاٹنے کے وقت تک کھیتی اس زمین میں چھوڑی جائے گی اور شریک کو زمین کے اجر المثل کا آدھا دینا پڑے گا یہ خزانہ المفتین میں ہے اور امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ اگر مدت اجارہ گزر گئی اور ہنوز کھیتی نہیں آئی ہے اور دونوں نے جھگڑا کیا تو اجارہ فسخ کر کے زمین اس کے مالک کو واپس دوں گا اور اگر اس کے بعد کھیتی آئی تو جس قدر کرایہ پر ہو مستاجر کو واپس دوں گا اور اگر مدت گزر گئی اور کھیتی ساگ ہے اور دونوں نے جھگڑا نہ کیا یہاں تک کہ مستاجر نے اس کو اپنے وقت پر کاٹا تو اسی حساب سے کرایہ دینا پڑے گا اور زمین والا اس زیادتی کو جو اس کو ملی ہے صدقہ نہ کرے گا اسی طرح اگر دونوں نے جھگڑا کیا تو بھی بحکم احسان اجر المثل پر اس کے پاس چھوڑ دی جائے گی یہ تاتار خانیہ میں ہے اور اگر مدت اجارہ گزرنے کے بعد کھیتی آئی تو صدقہ کر دے اور اگر موجر نے بھی اس میں اپنی کھیتی بوئی ہو پھر کھیتی نکلی اور دونوں نے ایک دوسرے کی تصدیق کی کہ ہم دونوں برابر ہیں تو ہر ایک کو نصف کھیتی ملے گی اور اگر دونوں میں سے کوئی غالب ہو تو تمام کھیتی اسی کو دلائی جائے گی اور وہ دوسرے کو اس کے مال کی قدر ضمان دے گا یہ غیاثیہ میں ہے۔ ایک زمین کرایہ پر لی اور اس میں درخت گاڑ دیے پھر مدت اجارہ گزر گئی تو صحیح یہ ہے کہ اگر مستاجر نے اس میں پودے گاڑے ہیں تو زمین والے کو اختیار ہے کہ اس سے مطالبہ کرے کہ میری زمین فارغ کر کے مجھے سپرد کر دے بخلاف اس

کے اگر اس میں کھیتی ہو تو اجر المثل پر مستاجر کے پاس چھوڑ دی جائے گی اور اگر ان پودوں کے اکھاڑنے میں زمین کو کھلا ضرر نہ پہنچتا ہو تو ایسا نہیں ہو سکتا ہے کہ قیمت دے کر زمین والا ان پودوں کا مالک ہو جائے یہ محیط میں ہے اور اگر ان پودوں کے اکھاڑنے میں زمین کو ضرر پہنچتا ہو تو زمین والا ان پودوں کا مالک ہو جائے گا اور اس کو ان پودوں کی قیمت دیتے ہوئے کہ یہ اب سے نہیں بلکہ اکھڑے ہوئے کے حساب سے مستاجر کو دینی پڑے گی اور یہ ملکیت اس وجہ سے ہے کہ زمین والے کو ضرر نہ پہنچے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

☆ **اگر ایک سال کے واسطے ایک مکان کرایہ پر لیا اور مدت گزر گئی** ☆

ایک شخص نے کسی سے ایک دوکان کرایہ پر لے کر اس میں سرکہ کے مٹکے رکھے پھر اجارہ کی مدت گزر گئی اور موجر نے دوکان خالی کرانی چاہی اور مستاجر نے انکار کیا پس اگر سرکہ ایسا ہو گیا ہے کہ دوسری جگہ لے جانے سے بگڑ جائے گا تو حکم دیا جائے گا کہ دوسری جگہ نقل کرے اور اگر ایسا نہیں ہے تو یہ حکم نہ دیا جائے گا اور مستاجر سے کہا جائے گا کہ تیرا جی چاہے دوسری جگہ لے جا یا سرکہ اٹھ آنے تک دوکان کرایہ پر لے لے اور کرایہ پر لے لینے سے یہ مراد نہیں ہے کہ ازسرنو کرایہ مقرر کر کے اجارہ ٹھہرائے بلکہ یہ مراد ہے کہ اس پر اجر المثل دینے کا حکم کیا جائے گا اور اگر مدت گزرنے سے پہلے موجر یا مستاجر مر گیا اور سردست دوکان خالی کرنا ممکن نہ ہوا تو استحساناً اجر مقررہ کا حکم دیا جائے گا حالانکہ قیاس چاہتا ہے کہ اجر المثل دلایا جائے جیسا کہ مدت گزرنے کے بعد حکم ہوتا ہے یہ محیط میں ہے اگر ایک سال کے واسطے ایک مکان کرایہ پر لیا اور مدت گزر گئی اور مکان کا مالک اس وقت غائب تھا اور مستاجر اس میں دوسرے سال بھی رہا تو دوسرے سال کا کرایہ اس کے ذمہ واجب نہ ہو گا کیونکہ وہ بطور اجارہ کے نہیں رہا ہے اسی طرح اگر مدت گزر گئی اور مستاجر غائب ہے اور

مکان اس کی عورت کے پاس ہے اور وہ دوسرے سال رہی تو بھی کرایہ عورت پر واجب نہ ہو گا کیونکہ بطور اجارہ کے نہیں رہی ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

امالی میں امام محمدؒ سے روایت ہے کہ ایک شخص نے ایک سال کے واسطے کسی قدر اجرت معلومہ دراہم پر ایک زمین کرایہ پر لی

۱۔ جھگڑا کیا اور ہار از میں خالی کرنے یا نہ کرنے کے۔ ۲۔ قولہ چھوڑ دی جائے گی یعنی یہاں تک کہ مستاجر اپنی کھیتی کو وقت پر کاٹ لے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 | 163 | Kitab al-Ijarah (The Book of Leasing/ Hiring)

In a field where a crop was sown, the lessor (mu'jir) died before the harvest. The lessee (mustajir) chose to keep the land under lease until the harvest. If a third party is a guarantor (kafeel) for the rent, Imam Muhammad (RA) stated that the guarantor will not be released from his guarantee as long as the land remains with the lessee after the lessor's death. Similarly, if the lessor does not die but the lessee dies, and his heirs choose to keep the land until the harvest, the guarantor would still not be released from the guarantee. If the lessor says, "I am not satisfied unless the rent is charged only to the deceased's heirs," he does not have this authority. If a year passes and then the lessee dies while the crop is still green (saaga), and the heirs choose to keep the crop in the ground at a fair rental value (ajr al-mithl) until harvest time, this rent shall be paid by the heirs from their own wealth, not from the estate of the deceased. This is mentioned in 'al-Muhit'. A piece of land was leased and sown, then both parties rescinded the lease contract while the crop was still green. Will the land be left with the lessee at a fair rental value until the harvest or not? Some said it should be left, and some said it should not. Why didn't the one who said this cite the ruling Imam Muhammad (RA) wrote in 'Kitab al-Mawarith'? It says: A person gave his land to another for sharecropping (muzara'at), and the cultivator delayed the crop until the end of the year. The crop was green and not yet ready for harvest. The landowner wanted to uproot the crop, but he was not allowed to do so. Instead, a lease for half the land would be established between them until the harvest to protect the cultivator's rights. He would have to pay a fair rental value (ajr al-mithl) for half the land as compensation because his right to the crop was compromised due to his delay until year-end. Despite this, Sharia preserved his right and established a lease for half the land. Thus it is in 'al-Dhakhirah'.

Chapter Nine: Explaining cases where a ruling is given that the employee (ajir) has finished the work and handed it over to the hirer (mustajir), and cases where this is not so.

If an employer hires a laborer to perform specified work at the employer's house, and the laborer finishes the work at the employer's house but before he could set it down, the work is spoiled or lost while in the laborer's hands, the laborer is still entitled to his wages. This is in 'al-Mabsut'. A person hired a laborer to bake bread at his home. When the laborer removed the bread from the oven, it was burnt, but it was not burnt due to any specific negligent action of his. In this case, he shall receive

his wages and not be liable for damages (dhaman). This ruling applies when the bread is baked at the employer's house. Thus it is in Qadi Khan's 'Sharh al-Jami' al-Saghir'. If he removed some bread from the oven, he is entitled to wages accordingly. Thus it is in 'al-Nihayah'. If the work is not at the employer's house and the bread is burnt, he shall receive no wages. This is in Qadi Khan's 'Sharh Jami' Saghir'. If he put the bread in the oven, and while trying to remove it, it fell inside and burnt, he is liable. If the employer takes compensation for the baked bread, he must pay the wages. If he takes compensation for the flour, he does not have to pay the wages. This is in 'Siraj al-Wahhaj'. And if the bread...

1. He will not be released because the same lease remains intact since Sharia has maintained it. 2. His statement "half the land"... because when the cultivator delayed until the end of the year, half the penalty was placed on him because the sharecropping was agreed at half, and in the other half his right was protected, therefore the lease of half the land was established at a fair rental value.

और उसमें फसल बोई गई थी, फिर फसल कटने से पहले ज़मीन मालिक (मुअज्जिर) मर गया और किरायेदार (मुस्ताजिर) ने यह विकल्प चुना कि फसल कटने तक ज़मीन किराये पर उसके पास रहे, और किराये का एक व्यक्ति ज़ामिन (कफ़ील) है, तो इमाम मुहम्मद (रह.) ने फ़रमाया कि मालिक के मरने के बाद जब तक वह ज़मीन किरायेदार के पास रही, उस किराये की ज़मानत से ज़ामिन मुक्त नहीं होगा। इसी तरह अगर मालिक नहीं मरा बल्कि किरायेदार मर गया और उसके वारिसों ने फसल कटने तक ज़मीन को अपने पास रखना चुना, तब भी ज़ामिन ज़मानत से मुक्त नहीं होगा। और अगर मालिक ने कहा कि मैं सहमत नहीं हूँ, सिवाय इस स्थिति के कि किराया मृतक के वारिसों पर ही रहे, तो उसे यह अधिकार नहीं है। और अगर साल बीत गया, फिर किरायेदार मर गया और ज़मीन में फसल अभी हरी (सागा) है और वारिसों ने यह विकल्प चुना कि फसल कटने तक उचित किराये (अज्र-ए-मिस्ल) पर ज़मीन में लगी रहे, तो यह किराया वारिसों पर उनके अपने माल से होगा, मृतक के माल से नहीं होगा। यह 'मुहीत' में है। एक ज़मीन किराये पर ली गई और उसमें फसल बोई गई, फिर दोनों ने किरायेदारी का अनुबंध (अक़्द-ए-इजारा) रद्द कर दिया और फसल अभी हरी है। तो क्या फसल कटने तक यह ज़मीन किरायेदार के पास उचित किराये पर छोड़ दी जाएगी या नहीं? कुछ ने कहा कि छोड़ दी जाएगी और कुछ ने कहा कि नहीं छोड़ी जाएगी। और कहने वाले ने इस मुद्दे से दलील क्यों नहीं ली जो इमाम मुहम्मद (रह.) ने 'किताब अल-मवारीस' में लिखा है? वह यह है कि एक व्यक्ति ने अपनी ज़मीन खेती के लिए (मज़ारत पर) दूसरे व्यक्ति को दी और किसान ने उसमें फसल को साल के अंत तक देरी से रखा और फसल हरी थी और अभी काटने लायक नहीं थी। ज़मीन के मालिक ने चाहा कि फसल उखाड़ दे, तो उसे इसकी अनुमति नहीं दी जाएगी, और फसल कटने तक दोनों के बीच आधी-आधी ज़मीन का किराया लागू हो जाएगा ताकि फसल में किसान का अधिकार सुरक्षित रहे। और आधी ज़मीन का उचित किराया उसे दंड के रूप में देना होगा क्योंकि फसल में उसका अधिकार इस कारण समाप्त हो गया कि उसने साल के अंत तक देरी की। इसके बावजूद शरीयत ने उसका अधिकार सुरक्षित रखा और आधी ज़मीन में किरायेदारी साबित कर दी। ऐसा 'ज़खीरा' में है।

नौवां अध्याय: उन स्थितियों के वर्णन में जिनमें यह फैसला दिया जाता है कि कर्मचारी (अजीर) ने काम पूरा करके किरायेदार (मुस्ताजिर) को सौंप दिया है और जिनमें ऐसा नहीं होता है।

अगर कोई काम बताकर अपने घर में काम कराने के लिए कोई मज़दूर नियुक्त किया और मज़दूर ने किरायेदार के घर में काम पूरा किया और अभी अपने हाथ से नहीं रखा था कि वह काम मज़दूर के हाथ से खराब हो गया या नष्ट हो गया, तो मज़दूर को मज़दूरी मिलेगी। यह 'मबसूत' में है। एक व्यक्ति ने किसी को मज़दूर नियुक्त किया ताकि वह उसके घर बैठकर रोटियाँ पकाए, और जब उसने रोटियाँ तंदूर से निकालीं तो वे जल गईं, लेकिन वे उसकी किसी हरकत (लापरवाही) से नहीं जलीं, तो उसे मज़दूरी मिलेगी और उस पर कोई हर्जाना (ज़मान) नहीं होगा। यह नियम तब है जब रोटियाँ किरायेदार के घर बैठकर पकाई गई हों। ऐसा काज़ी खान की 'शरह अल-जामी अस-सगीर' में है। और अगर उसने कुछ रोटियाँ तंदूर से निकालीं, तो वह उस हिसाब से मज़दूरी का हकदार होगा। ऐसा 'निहाया' में है। और अगर काम किरायेदार के घर पर न हो और रोटियाँ जल गईं, तो उसे कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी। यह काज़ी खान की 'शरह जामी सगीर' में है। और अगर उसने तंदूर में रोटी लगाई, फिर उसे छुड़ाने लगा और वह अंदर गिरकर जल गई, तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा। यदि किरायेदार ने पकी हुई रोटी का हर्जाना लिया, तो उसे मज़दूरी देनी होगी, और अगर उसने आटे का हर्जाना लिया, तो उसे मज़दूरी नहीं देनी होगी। यह 'सिराज अल-वहाज' में है। और अगर रोटी...

1. मुक्त नहीं होगा क्योंकि वही किराया अनुबंध बना हुआ है क्योंकि शरीयत ने उसे बहाल रखा है। २. उसका कथन 'आधी ज़मीन'... इसलिए कि जब किसान ने साल के अंत तक देरी की, तो उस पर आधा हर्जाना डाला गया क्योंकि बटाई (मज़ारत) आधे पर तय हुई थी, और शेष आधे में उसका अधिकार सुरक्षित रखा गया, इसलिए आधी ज़मीन का किराया उचित किराये (अज्र-ए-मिस्ल) पर लागू हुआ।

اور اس میں کھیتی ہوئی پھر کھیتی کٹنے سے پہلے موجر مر گیا اور مستاجر نے یہ اختیار کیا کہ کھیتی کٹنے تک اجارہ پر زمین اس کے پاس رہے اور کرایہ کا ایک شخص کفیل ہے تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ موجر کے مرنے کے بعد جب تک وہ زمین مستاجر کے پاس رہی تھی اس کے کرایہ کی کفالت سے کفیل بری نہ ہو گا اسی طرح اگر موجر نہیں مرا بلکہ مستاجر مر گیا اور اس کے وارثوں نے کھیتی کٹنے تک زمین میں باقی رکھنا اختیار کیا تو بھی کفیل کفالت سے بری نہ ہو گا اور اگر موجر نے کہا کہ میں راضی نہیں ہوتا مگر اس صورت سے راضی ہوں کہ کرایہ وارثان میت ہی پر رکھا جائے تو اس کو یہ اختیار نہیں ہے اور اگر سال گزر گیا پھر مستاجر مر گیا اور زمین میں کھیتی ہنوز ساگا ہے اور وارثوں نے یہ اختیار کیا کہ اجر المثل پر کھیتی زمین میں لگی رہے یہاں تک کہ اس کے کاٹنے کا وقت آجائے تو یہ کرایہ وارثوں پر وارثوں کے مال سے ہو گا میت کے مال پر نہ ہو گا یہ محیط میں ہے ایک زمین کرایہ پر لی اور اس میں کھیتی ہوئی پھر ان دونوں نے عقد اجارہ کو فسخ کر لیا اور کھیتی ہنوز ساگا ہے پس آیا کھیتی کٹنے تک یہ زمین مستاجر کے پاس اجر المثل پر چھوڑ دی جائے گی یا نہیں پس بعض نے کہا کہ چھوڑ دی جائے گی اور بعض نے کہا کہ نہیں چھوڑی جائے گی اور اس قائل نے اس مسئلہ سے کیوں استدلال نہ کیا جو امام محمدؒ نے کتاب المواریث میں لکھا ہے وہ یہ ہے کہ ایک شخص نے اپنی زمین مزارعت پر دوسرے شخص کو دی اور کاشتکار نے اس میں کھیتی کو آخر سال تک تاخیر سے رکھا اور کھیتی ساگا تھی اور ہنوز لائق کاٹنے کے نہ تھی پس مالک زمین نے چاہا کہ کھیتی اکھاڑ ڈالے تو اس کو یہ قدرت نہ دی جائے گی اور کھیتی کٹنے تک دونوں میں آدمی آدمی زمین کا اجارہ منعقد ہو جائے گا تاکہ کھیتی میں کاشتکار کا حق مصنون رہے اور آدھی زمین کا اجر المثل اس کو ڈانڈ دینا پڑے

گا کہ اس کا حق کھیتی میں باطل ہو گیا بسبب اس کے کہ اس نے آخر سال تک کھیتی میں تاخیر کر دی مگر باوجود اس کے شرع نے اس کا حق مصنون رکھا اور آدھی زمین میں اجارہ ثابت کر دیا کذا فی الذخیرہ۔

نواں باب: ان صورتوں کے بیان میں جن میں اس معنی پر حکم دیا جاتا ہے کہ اجیر نے کام سے فراغت کر کے مستاجر کے سپرد کر دیا اور جن میں ایسا نہیں ہوتا ہے

اگر کوئی کام بیان کر کے اپنے گھر میں کام لینے کے واسطے کوئی مزدور مقرر کیا اور مزدور نے مستاجر کے گھر میں کام سے فراغت کر کے اپنے ہاتھ سے نہ رکھا تھا کہ وہ کام مزدور کے ہاتھ سے بگڑ گیا یا اس کے ہاتھ سے ضائع ہو گیا تو مزدور کو مزدوری ملے گی یہ مبسوط میں ہے ایک شخص نے کسی کو مزدور مقرر کیا تاکہ اس کے گھر بیٹھ کر روٹیاں پکائے اور اس نے جب روٹیاں تنور سے نکالیں تو جل گئیں مگر اس کی حرکت سے نہیں جلی ہیں تو اس کو اجرت ملے گی اور اس پر ضمان نہ آئے گی اور یہ حکم اس وقت ہے کہ جب مستاجر کے گھر بیٹھ کر روٹیاں پکائی ہوں کذا فی شرح الجامع الصغیر للقاضی خان اور اگر کچھ روٹیاں تنور سے نکالیں تو اس کے حساب سے اجرت کا مستحق ہو گا کذا فی النہایۃ اور اگر مستاجر کے گھر میں نہ ہو اور روٹیاں جل گئیں تو اس کو کچھ مزدوری نہ ملے گی یہ شرح جامع صغیر قاضی خان میں ہے اور اگر اس نے تنور میں روٹی لگائی پھر اس کو چھڑانے لگا وہ چھوٹ کر اندر گری اور جل گئی تو ضامن ہو گیا پس اگر مستاجر نے پکی ہوئی روٹی کی ضمان لی تو اس کو اجرت دینی پڑے گی اور اگر آٹے کی ضمان لی تو اجرت نہ دینی پڑے گی یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر روٹی

۱؎ بری نہ ہو گا کیونکہ وہی اجارہ برابر باقی ہے جبکہ شرع نے اس کو باقی رکھا ہے۔ ۲؎ قولہ آدھی زمین ... اس واسطے کہ کاشتکار نے جب اخیر سال تک تاخیر کی تو نصف تاوان اس پر ڈالا گیا

کیونکہ مزارعہ آدھے پر ٹھہری ہے اور باقی نصف میں اس کا حق محفوظ رکھا گیا لہذا نصف زمین کا اجارہ اجر المثل پر منعقد ہوا۔

If bread burns in the clay oven (tanur) before being removed, no wages shall be paid, whether the oven was set up in the employer's (mustajir) house or the laborer's own house; this is recorded in 'Al-Nihayah'. If the bread is stolen after being removed: if it was baked in the employer's house, the laborer is entitled to wages, but if it was in his own house, he is not. According to Imam al-Azam (Abu Hanifa), he shall not be liable (zamin) for the amount stolen, whereas according to the Sahibayn (his two disciples), he shall be liable; this is in 'Al-Jawharat al-Nayyirah'.

If a tailor is hired as an 'ajir' (employee) to sit and sew in my house, and he cuts the cloth and twists the thread, but during this time the cloth is stolen, he shall receive no wages for this work. Although the work completed is considered delivered to the employer since it was done in his house, wages are not due because they were conditional upon the act of sewing, and the work done was not sewing but rather preparatory tasks for sewing. Similarly, if a cook is hired to prepare flour in my house, and he sieves and kneads the dough but it is stolen before he can bake it, he shall receive no wages because the wages were for the act of cooking, and these tasks are preliminaries to cooking rather than the cooking itself; this is in 'Al-Muheet'. If a laborer is hired to dig a well with the condition of lining it with bricks and building the parapet, and the laborer completes all this but the well then collapses, he is entitled to full wages. If it collapses before the brick lining is done, he shall be paid proportionately for the work completed; this is in 'Al-Mabsut'. If a person is hired to construct a building in my house, or to make a roof or cornice, or to dig a well, canal, or drainage, whether on my owned property or property in my possession, he has the right to demand wages for the portion of work completed, but he shall be compelled to complete the remainder. If the building falls, the well collapses, or it fills with water or soil to ground level, or the roof falls, he shall receive wages for the portion of work he completed. If he performs such work in a place other than the employer's owned or possessed property, he has no right to demand wages until the entire task is finished and delivered; if it is destroyed before delivery, he receives no wages. Furthermore, if the employer points out a spot in the wilderness to dig a well, Imam Muhammad (al-Shaybani) stated that it is not considered in possession without formal vacating (takhliyah), even if the spot was shown, and this is the correct view. If such work occurs on the employer's owned or possessed land and the laborer has done some work while the employer was nearby, and the laborer effects 'takhliyah'

(transfer of possession) but the employer refuses to take possession until the entire work is handed over, the employer has that right; this is in 'Al-Bada'i'.

Hiring a brick-maker to make unbaked bricks on one's own or possessed land ☆

It is written in 'Al-Asl' that if a laborer is hired to dig a well for one's self along a forest path and he digs it, he receives no wages until it is formally handed over. The scholars (Mashaikh) noted that Imam Muhammad in this instance only made delivery a condition and did not require specifying the location for digging, implying that where the employer does not own the land, specifying the location is not a condition; this is in 'Al-Dhakheera'. If a laborer is hired to make unbaked bricks on one's owned or possessed land, he is not entitled to wages according to Imam al-Azam until he has shaped, dried, and stacked (nasb) them. Others stated he must dry, stack, and clean them. The statement "he shall not receive [wages]" is because the general principle is that when work is done at the employer's residence or possessed site, it is considered delivered as it progresses; otherwise, it is not considered delivered until formally handed over, and these rulings are based on this principle.

यदि रोटी तंदूर से निकालने से पहले जल जाए, तो कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी, चाहे वह मुस्ताजिर (नियोक्ता) के घर में लगाई गई हो या अपने घर में; यह 'निहाया' में लिखा है। और यदि निकालने के बाद रोटी चोरी हो जाए, तो यदि वह मुस्ताजिर के घर में पका रहा था, तो उसे मज़दूरी मिलेगी, और यदि अपने घर में थी, तो नहीं मिलेगी। इमाम-ए-आज़म के अनुसार, जितनी चोरी हुई उसका वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा, जबकि साहिबैन के अनुसार वह ज़िम्मेदार होगा; यह 'जौहरा नय्यिरा' में है।

यदि किसी दर्जी को काम पर रखा गया कि मेरे घर बैठकर कपड़े सिल दे, उसने कपड़ा काटा और धागा बटा, और इसी बीच कपड़ा चोरी हो गया, तो वह इस काम की कोई मज़दूरी नहीं पाएगा। यद्यपि इतना काम मुस्ताजिर को सौंप दिया गया माना जाता है क्योंकि काम उसके घर में हुआ है, फिर भी मज़दूरी नहीं मिलेगी क्योंकि मज़दूरी सिलाई के बदले तय थी, और जो काम उसने किया है वह सिलाई नहीं बल्कि सिलाई की तैयारी है। इसी तरह यदि रसोइया रखा गया कि इतना आटा मेरे घर में पकाए, उसने आटा छाना और गूँधा लेकिन इसी बीच चोरी हो गया और वह पका नहीं सका, तो उसे कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी क्योंकि मज़दूरी पकाने के बदले तय थी और यह काम पकाना नहीं बल्कि पकाने की ज़रूरतें थीं; यह 'मुहीत' में है। और यदि कुआँ खोदने के लिए मज़दूर रखा गया और खुदाई के साथ ईंटों से पक्का करने और मुँडेर बनाने की भी शर्त थी, और मज़दूर ने यह सब काम कर दिया फिर कुआँ धँस गया, तो उसे पूरी मज़दूरी मिलेगी। और यदि ईंटों से पक्का करने से पहले धँस गया, तो काम के हिसाब से जितना हिस्सा बनता है वह मिलेगा; यह 'मबसूत' में है। यदि किसी व्यक्ति को मज़दूर रखा गया कि मेरे घर में कोई इमारत बनाए या छत या छज्जा आदि बनाए या कुआँ, नहर या नाली आदि खोदे, चाहे वह उसकी मिल्कियत हो या उसके कब्ज़े में हो, तो उसने जितना काम किया है उसकी मज़दूरी माँगने का उसे अधिकार है, लेकिन बाकी पूरा काम करने के लिए उसे मजबूर किया जाएगा। और यदि इमारत गिर गई या कुआँ धँस गया या उसमें पानी या मिट्टी इतनी भर गई कि ज़मीन के बराबर हो गया या छत गिर गई, तो जितना उसने काम किया है उसके हिस्से की मज़दूरी उसे मिलेगी। और यदि मुस्ताजिर की मिल्कियत या कब्ज़े वाली जगह के अलावा किसी दूसरी जगह ऐसा काम किया, तो पूरे काम से फ़ारिग होकर सौंपने से पहले उसे मज़दूरी माँगने का अधिकार न होगा, यहाँ तक कि यदि सौंपने से पहले काम नष्ट हो जाए तो उसे कोई मज़दूरी न मिलेगी। फिर यदि मुस्ताजिर ने उसे जंगल में कोई जगह दिखाई कि यहाँ मेरे लिए कुआँ खोद दे, तो

इमाम मुहम्मद रह. ने फ़रमाया कि बिना सुपुर्दगी (तखलिया) के वह कब्ज़े में नहीं माना जाएगा चाहे मुस्ताजिर ने जगह दिखा दी हो, और यही सही है। और यदि मुस्ताजिर की मिल्कियत या कब्ज़े वाली ज़मीन में ऐसा हुआ और मज़दूर ने कुछ काम किया और मुस्ताजिर करीब था, फिर मज़दूर ने काम और मुस्ताजिर के बीच तखलिया कर दिया और मुस्ताजिर ने कहा कि मैं इस पर कब्ज़ा तब तक नहीं करूँगा जब तक तुम पूरा काम करके मुझे न सौंप दो, तो मुस्ताजिर को यह अधिकार है; यह 'बदाए' में है।

यदि अपनी मिल्कियत या कब्ज़े वाली ज़मीन में कच्ची ईंटें बनाने के लिए ईंट बनाने वाले को मज़दूर रखा गया ☆

'अस्ल' में लिखा है कि यदि जंगल के रास्ते में अपने लिए कुआँ खोदने को मज़दूर रखा और उसने खोदा, तो जब तक वह सौंप न दे उसे मज़दूरी नहीं मिलेगी। और मशाइख ने फ़रमाया कि इमाम मुहम्मद रह. ने इस स्थिति में केवल सौंपना शर्त किया और खुदाई की जगह बताना शर्त नहीं किया, इसमें संकेत है कि जहाँ मुस्ताजिर की मिल्कियत नहीं है वहाँ जगह बताना शर्त नहीं है; यह 'ज़खीरा' में लिखा है। यदि अपनी मिल्कियत या कब्ज़े वाली ज़मीन में कच्ची ईंटें बनाने के लिए मज़दूर रखा, तो जब तक उन्हें बनाकर सुखा न दे और लगा (नसब) न दे, तब तक इमाम-ए-आज़म के अनुसार वह मज़दूरी का हक़दार न होगा। कुछ ने कहा कि सुखाए और नसब करे और साफ़ करे। कहना कि 'नहीं मिलेगी' इसलिए है क्योंकि नियम यह है कि जब मुस्ताजिर के घर या कब्ज़े वाली जगह में काम होता है, तो जितना काम होता जाता है वह मुस्ताजिर के सुपुर्द होता जाता है, और उसके बिना सुपुर्द नहीं होता जब तक सौंपा न जाए, और इस नियम पर ये मसले हैं।

تنوری میں نکالنے سے پہلے جل گئی تو کچھ اجرت نہ ملے گی خواہ مستاجر کے گھر میں لگائی ہو یا اپنے گھر میں لگائی ہو یہ نہایہ میں لکھا ہے اور اگر نکالنے کے بعد روٹی چوری ہو گئی پس اگر مستاجر کے گھر میں پکاتا ہو تو اس کو اجرت ملے گی اور اگر اپنے گھر میں ہو تو نہ ملے گی اور امام اعظم کے نزدیک جس قدر چوری ہوئی اس کا ضامن نہ ہوگا اور صاحبین کے نزدیک ضامن ہو گا یہ جوہرة النیرہ میں ہے۔

اگر کوئی درزی اجیر مقرر کیا کہ میرے گھر میں بیٹھ کر سی دے اس نے کپڑا قطع کیا اور دھاگا بٹا اتنے میں کپڑا چوری ہو گیا تو اس کام کے مقابل کچھ اجرت نہ پائے گا اگر چہ اس قدر کام مسلم یعنی مستاجر کو سپرد کیا ہوا شمار ہے کہ اس کے گھر میں کام کیا ہے اور اجرت اس واسطے نہ ملے گی کہ اجرت سلائی کے مقابل مشروط ہے اور جو کام اس نے کیا ہے یہ سلائی نہیں بلکہ سلائی کے کاموں میں سے ہے اسی طرح اگر باورچی اجیر کیا کہ اس قدر آٹا میرے گھر میں پکائے اس نے آٹا چھانا اور گوندھا کہ اتنے میں چوری ہو گیا وہ پکانے نہیں پایا تو کچھ اجرت نہ ملے گی کیونکہ پکانے کے مقابل اجرت ٹھہری ہے اور یہ کام پکانا نہیں ہے بلکہ پکانے کے لوازم میں سے ہے یہ محیط میں ہے اور اگر کنواں کھودنے کے واسطے اجیر مقرر کیا اور باوجود کھودنے کے اس کو اینٹوں سے پختہ کرنے اور جگت بنانے کی بھی شرط کی اور مزدور نے یہ سب کام کر دیا پھر وہ کنواں بیٹھ گیا تو مزدوری کو پوری مزدوری ملے گی اور اگر اینٹوں سے پختہ کرنے سے پہلے بیٹھ گیا ہو تو اس کے حساب سے جو حصہ مزدوری کا نکلے وہ ملے گا یہ مبسوط میں ہے اگر کسی شخص کو مزدور کیا کہ میرے مکان میں کچھ عمارت بنائے یا چھتایا کمانچہ وغیرہ بنائے یا کنواں یا نہر یا کاریز وغیرہ کھودے خواہ اس کی ملک میں یا جو اس کے

قبضہ میں ہے وہاں تیار کرنے کے واسطے مقرر کیا اس نے اس میں سے کچھ کام کیا تو اس کو اسی قدر کی اجرت طلب کرنے کا اختیار ہے لیکن باقی پوری تیار کرنے کے واسطے اس پر جبر کیا جائے گا اور اگر عمارت گر گئی یا کنواں بیٹھ گیا یا اس میں پانی یا مٹی اس قدر جا پڑی کہ زمین سے برابر ہو گیا یا چھتا گر گیا تو جس قدر اس نے کام کیا ہے اس کے حصہ کی مزدوری اس کو ملے گی اور اگر مستاجر کی ملک و قبضہ کی جگہ کے سوا دوسری جگہ میں ایسا کام بنایا تو پورے کام سے فارغ ہو کر سپرد کرنے سے پہلے اس کو اجرت طلب کرنے کا اختیار نہ ہو گا حتیٰ کہ اگر سپرد کرنے سے پہلے تلف ہو جائے تو اس کو کچھ اجرت نہ ملے گی پھر اگر مستاجر نے اس کو جنگل میں کوئی جگہ دکھلا دی کہ اس میں میرے واسطے ایک کنواں کھود دے تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ بدوں تخلیہ کے قابض شمار نہ ہو گا اگر چہ مستاجر کو موضع دکھلا دیا ہو اور یہی صحیح ہے اور اگر مستاجر کی ملک میں یا مقبوضہ میں ایسا واقع ہوا اور مزدور نے کچھ کام کیا اور مستاجر سے قریب تھا پس مزدور نے کام اور مستاجر کے درمیان تخلیہ کر دیا اور مستاجر نے کہا کہ میں اس پر قبضہ نہ کروں گا جب تک تو کل کام سے فراغت کر کے مجھے سپرد نہ کرے تو مستاجر کو یہ اختیار ہے یہ بدائع میں ہے۔

اگر اپنی ملک یا مقبوضہ زمین میں کچی اینٹیں بنانے کے واسطے اینٹیں بنانے والے کو اجیر مقرر کیا ☆

اصل میں لکھا ہے کہ اگر جنگل کے راستہ میں اپنے لئے کنواں کھودنے کے واسطے مزدور مقرر کیا اور اس نے کھودا تو اس کو جب تک سپرد نہ کرے کچھ مزدوری نہ ملے گی اور مشائخ نے فرمایا کہ امام محمدؒ نے اس صورت میں صرف سپرد کرنا شرط کیا اور کھودنے کی جگہ بیان کرنا شرط نہ کیا اس میں یہ اشارہ ہے کہ جہاں مستاجر کی ملک نہیں ہے وہاں جگہ بیان کرنا شرط نہیں ہے یہ ذخیرہ میں لکھا ہے اگر اپنی ملک یا مقبوضہ زمین میں کچی اینٹیں بنانے کے والے کو اجیر

مقرر کیا تو جب تک ان کو بنا کر خشک نہ کرے اور نصب نہ کرے تب تک امام اعظم کے نزدیک اجرت کا مستحق نہ ہو گا اور بعض نے فرمایا کہ خشک کرے اور نصب کرے اور صاف کر کے قولہ نہ ملے گی کیونکہ کلیہ قاعدہ یہ ہے کہ جب مستاجر کے مکان یا مقبوضہ جگہ میں کام بنائے تو جس قدر کام کرتا جائے وہ مستاجر کو سپرد ہوتا جاتا ہے اور بدوں اس کے سپرد نہیں ہوتا جب تک سپرد نہ کرے اور اس کلیہ پر یہ مسائل ہیں۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 (165) Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring)

...when he stacks (the bricks), he will be entitled to wages. There is no disagreement that if he did not set them up (in stacks), he would not be entitled to wages. If, after that, those raw bricks are destroyed, he will receive full wages. If he was hired to make them on land and in possession of someone other than himself, then until he hands them over to the hirer (employer), he will not be entitled to wages. The condition for handing over is that he clears the space (performs 'takhliya') between the hirer and the bricks, signifying "here are the bricks, yours to take," and there should be no obstacle there. According to Imam-e-Azam (Imam Abu Hanifa), this 'takhliya' should happen once he has made and set them up. According to the Sahihain (the two companions, Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), it is when he has cleaned and stacked them as well; as stated in 'al-Bada'i'. If the bricks are destroyed before being handed over, the loss is the worker's (ajir), whether they were destroyed after being cleaned and stacked or before; this is in 'al-Yanabi'. If a brickmaker is given a specific measure and hired to make and bake bricks according to it, provided the firewood used for baking is the responsibility of the hirer, this is permissible. If the bricks get spoiled or break after being put in the kiln (awa), he will receive no wages. If he makes them solid and fired, then cools the kiln, and a dispute arises about taking them out, it is the worker's responsibility to take them out of the kiln, just as it is the cook's responsibility to take bread out of the tandoor. If the bricks break before being taken out, no wages will be given. If he has already taken them out of the kiln and the land belongs to the hirer, the worker is entitled to his wages and is free from liability (dhaman). If the land of the kiln belongs to the worker, he is not entitled to wages until he hands them over to the hirer; this is in 'al-Mabsut'. In 'al-Quduri', it is stated that if a tailor starts sewing at the hirer's house and sews some cloth, i.e., a small part of one garment, he won't be entitled to wages because it cannot be utilized. If it is destroyed, the tailor won't be liable. In this matter, al-Quduri ruled no wages for partial sewing, though this ruling contradicts the original narration. Then al-Quduri stated that if he finishes the work, he will receive full wages. The opinion of the Sahihain is that if it's destroyed before finishing, or after finishing but before handing over to the hirer, the tailor will be liable. The garment in his possession is under guarantee. Thus, as long as he doesn't hand it over to the owner, he remains liable. When it is destroyed, the owner of the cloth has the choice: either take the price of his (unsewn) cloth and pay no wages, or if he wishes, take the value according to the sewn garment and pay the tailor's wages; this is in 'al-Muheet'.

Tenth Chapter: Regarding hiring a wet-nurse.

The translator says: If a man divorces a woman and hires her for breastfeeding, this woman is the child's mother and is hired for breastfeeding, even if she isn't colloquially (urf) called a 'wet-nurse' (da'i). But the translator says after naming that for breastfeeding, whether in ancient texts, the word 'da'i' is assigned for her, so remember. It is said in the 'Book': Hiring a wet-nurse for a known wage is permissible, as in 'al-Hidayah'. All scenarios permissible for hiring a slave for service are permissible for hiring a wet-nurse, and what is void for a slave is also void for a wet-nurse. However, Imam-e-Azam has permissibly allowed, by way of 'istihsan' (juristic preference), hiring a wet-nurse for food and clothing, even if the food and clothing are not specified (mausuf), i.e., what kind of food and clothing will be given. In case of non-specification, she will receive average food and clothing, not the highest or lowest. The Sahihain stated that this case is not permissible. Setting a duration (period) for hiring a wet-nurse is a condition by consensus (ijma'), as written in 'Fatawa Kubra'. If for the child...

(जब वह ईंटें) चुन दे तब वह मजदूरी का हकदार होगा और इसमें कोई विवाद नहीं है कि यदि उसने उन्हें खड़ा (नसब) नहीं किया, तो वह मजदूरी का हकदार नहीं होगा। और यदि इसके बाद वे कच्ची ईंटें नष्ट हो जाएं तो उसे पूरी मजदूरी मिलेगी। और यदि किसी और की जमीन और कब्जे में ईंटें बनाने के लिए नियुक्त किया गया हो, तो जब तक वह उन्हें नियोक्ता (मुस्ताजिर) के सुपुर्द न कर दे, तब तक वह मजदूरी का हकदार नहीं होगा। सुपुर्द करने की शर्त यह है कि वह नियोक्ता और ईंटों के बीच की जगह खाली (तख्लिया) कर दे, यानी यह कह दे कि "ये रही ईंटें, अब यह आपका काम है" और वहाँ कोई रुकावट न रहे। इमाम-ए-आज़म के अनुसार, यह तख्लिया तब होना चाहिए जब उसने ईंटें बनाकर लगा दी हों। और साहिबैन के अनुसार, तब जब उसने उन्हें साफ करके चुन भी दिया हो; जैसा कि 'अल-बदाए' में है। यदि सुपुर्दगी से पहले ईंटें नष्ट हो जाती हैं, तो नुकसान मजदूर (अजीर) का होगा, चाहे वे साफ करके चुनने के बाद नष्ट हुई हों या उससे पहले; यह 'यनबी' में है। यदि ईंटें बनाने वाले को एक विशेष माप देकर उसके अनुसार ईंटें बनाने और उन्हें पकाने के लिए नियुक्त किया गया हो, बशर्ते कि पकाने में इस्तेमाल होने वाली लकड़ियाँ नियोक्ता के जिम्मे हों, तो यह जायज है। यदि भट्टी (आवे) में डालने के बाद ईंटें खराब हो गईं या टूट गईं, तो उसे कोई मजदूरी नहीं मिलेगी। और यदि उसने उन्हें पक्का कर दिया, फिर आग ठंडी कर दी और भट्टी से निकालने में दोनों में झगड़ा हुआ, तो भट्टी से निकालना मजदूर के जिम्मे है, जैसे तंदूर से रोटी निकालना बावर्ची के जिम्मे होता है। यदि निकालने से पहले ईंटें टूट गईं, तो कोई मजदूरी नहीं मिलेगी। यदि उन्हें भट्टी से निकाल चुका है और वह जमीन नियोक्ता की है, तो मजदूर अपनी मजदूरी का हकदार होगा और जिम्मेदारी (जमानत) से बरी होगा। यदि भट्टी की जमीन मजदूर की अपनी है, तो जब तक वह नियोक्ता के हवाले न कर दे, मजदूरी का हकदार नहीं होगा; यह 'मब्सूत' में है। 'कुदूरी' में है कि यदि दर्जी ने नियोक्ता के घर में बैठकर सीना शुरू किया और कुछ कपड़ा सीया, यानी एक कपड़े में से थोड़ा सा सीया, तो उसे मजदूरी नहीं मिलेगी क्योंकि उससे फायदा उठाना संभव नहीं है। और यदि वह नष्ट हो गया, तो दर्जी जिम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा। इस मामले में कुदूरी ने थोड़े से सीने पर मजदूरी न मिलने का हुक्म दिया है, हालाँकि यह हुक्म मूल रिवायत के खिलाफ है। फिर कुदूरी में कहा गया है कि यदि काम पूरा हो गया, तो उसे पूरा अज्र (मजदूरी) मिलेगा। साहिबैन का मत यह है कि यदि काम पूरा होने से पहले नष्ट हो गया, या पूरा होने के बाद नियोक्ता के सुपुर्द करने से पहले नष्ट हुआ, तो दर्जी जिम्मेदार होगा। जो कपड़ा उसके पास है, वह जमानत में है। इसलिए जब तक वह

मालिक के सुपुर्द न कर दे, जिम्मेदारी से बाहर नहीं होगा। अतः जब कपड़ा नष्ट हो जाए, तो कपड़े के मालिक को अधिकार होगा: चाहे वह अपने कपड़े की कीमत ले ले और कोई मजदूरी न देनी पड़े, या चाहे तो सिले हुए कपड़े के हिसाब से कीमत ले ले और दर्जी को उसकी मजदूरी देनी पड़े; यह 'मुहीत' में है।

दसवाँ बाब: दूध पिलाने वाली को मजदूरी पर लेने के बयान में

अनुवादक कहता है: यदि स्त्री को तलाक दे दी गई और पति ने उसे दूध पिलाने के लिए नियुक्त कर लिया, तो यह स्त्री बच्चे की माँ है और दूध पिलाने पर नियुक्त है, भले ही उसे लोक-भाषा (उर्फ़) में 'दाई' न कहें। लेकिन अनुवादक नामकरण के बाद कहता है कि दूध पिलाई के लिए, चाहे प्राचीन ग्रंथों में उसके लिए 'दाई' शब्द तय किया गया है, इसे याद रखें। 'किताब' में कहा गया है: ज्ञात मजदूरी पर दाई को नियुक्त करना जायज है, जैसा कि 'हिदाया' में है। जो सूरतें गुलाम को सेवा के लिए किराए पर लेने में जायज हैं, वही दाई के किराए पर लेने में जायज हैं, और जो गुलाम की सूरत में बातिल (अमान्य) हैं, वे दाई की सूरत में भी बातिल हैं। लेकिन इमाम-ए-आज़म ने दाई को किराए पर लेने में 'इस्तेहसान' (न्यायिक प्राथमिकता) के तौर पर भोजन और कपड़े पर मजदूरी लेना जायज रखा है, भले ही भोजन और कपड़ा वर्णित (मौसूफ) न हो, यानी कैसा भोजन और कपड़ा दिया जाएगा। और वर्णित न होने की स्थिति में, उसे औसत दर्जे का भोजन और कपड़ा मिलेगा, न बहुत ऊँचा और न बहुत नीचा। साहिबैन ने फर्माया कि यह सूरत जायज नहीं है। दाई को मजदूरी पर लेने में समय सीमा (मुद्दत) तय करना सर्वसम्मति (इजमा) से शर्त है, यह 'फ़तावा कुबरा' में लिखा है। यदि बच्चा...

چن دے تب اجرت کا مستحق ہوگا اور اس میں اختلاف نہیں ہے کہ اگر اس نے نصب نہ کیا تو مستحق اجرت نہ ہوگا اور اگر بعد اس کے وہ کچی اینٹیں تلف ہو جائیں تو اس کو پوری اجرت ملے گی اور اگر غیر ملک و غیر قبضہ میں بنانے کے واسطے مقرر کیا ہو تو جب تک مستاجر کے سپرد نہ کرے تب تک مستحق اجرت نہ ہوگا اور سپرد کرنے کی شرط یہ ہے کہ مستاجر اور اینٹوں کے درمیان تخلیہ کر دے کہ یہ اینٹیں ہیں تو جان اور تیرا کام اور وہاں کوئی مانع نہ رہے اور امام اعظمؒ کے نزدیک یہ تخلیہ اس وقت ہونا چاہئے کہ جب اس نے بنا کر نصب کر دی ہوں اور صاحبینؒ کے نزدیک جب اس نے صاف کر کے چن بھی دی ہوں کذا فی البدائع اور اگر سپرد کرنے سے پہلے وہ اینٹیں تلف ہوگئیں تو اجیر کا مال گیا خواہ صاف کر کے چن دینے کے بعد تلف ہوئی ہوں یا اس سے پہلے یہ ینابیع میں ہے اور اگر اینٹیں بنانے والے کو کوئی خاص پیمانہ دے کر اس کے موافق اینٹیں بنانے اور ان کے پکانے کے واسطے اجیر مقرر کیا بشرطیکہ پکانے میں جو لکڑیاں صرف ہوں وہ مستاجر کے ذمہ ہیں تو یہ جائز ہے اور اگر آوے میں ڈالنے کے بعد اینٹیں بگڑ گئیں اور ٹوٹ گئیں تو اس کو کچھ مزدوری نہ ملے گی اور اگر اس نے ثابت پختہ کر دیں پھر آگ ٹھنڈی کردی اور آوے سے نکالنے میں دونوں نے جھگڑا کیا تو آوے سے نکالنا اجیر کے ذمہ ہے جیسے تنور سے روٹی کا نکالنا باورچی کے ذمہ ہوتا ہے اور اگر نکالنے سے پہلے وہ اینٹیں ٹوٹ گئیں تو کچھ اجرت نہ ملے گی اور اگر ان کو آوے سے نکال چکا ہے اور وہ زمین مستاجر کی ملک ہے تو اجیر اپنی اجرت کا مستحق ہوگا اور ضمان سے بری ہوگا اور اگر آوے کی زمین اسی اجیر کی ملک ہو تو جب تک مستاجر کے حوالہ نہ کر دے تب تک اجرت کا مستحق نہ ہوگا یہ مبسوط میں ہے قدوری میں ہے کہ درزی نے اگر مستاجر کے گھر میں بیٹھ کر سینا

شروع کیا اور کچھ کپڑا سیا یعنی ایک کپڑے میں سے تھوڑا سا سیا تو اس کو اجرت نہ ملے گی کیونکہ اس سے انتفاع ممکن نہیں ہے اور اگر وہ تلف ہو گیا تو درزی ضامن نہ ہوگا اور اس مسئلہ میں قدوری نے تھوڑے سے سینے پر اجرت نہ ملنے کا حکم کیا ہے حالانکہ یہ حکم روایت اصل کے مخالف ہے پھر قدوری میں فرمایا کہ اگر اس کام سے فارغ ہو گیا تو اس کو پورا اجر ملے گا اور صاحبین کا قول یہ ہے کہ اگر کام سے فارغ ہونے سے تلف ہو گیا یا فارغ ہونے کے بعد مستاجر کے سپرد کرنے سے پہلے تلف ہوا تو درزی ضامن ہوگا اور جو کپڑا اس کے پاس ہے وہ ضمانت میں ہے پس جب تک مالک کے سپرد نہ کرے تب تک ضمان سے باہر نہ ہوگا پس جب تلف ہو جائے تو کپڑے کے مالک کو اختیار ہوگا چاہے اپنے کپڑے کی قیمت لے لے اور کچھ اجرت نہ دینی پڑے گی اور اگر چاہے تو سینے ہوئے کپڑے کے حساب سے قیمت لے لے اور اس کو درزی کی مزدوری دینی پڑے گی یہ محیط میں ہے۔

دسواں باب: دودھ پلانے والی کو اجارہ لینے کے بیان میں

قال المترجم اگر عورت کو طلاق دی اور دودھ پلانے کے واسطے شوھر نے اس کو مقرر کرلیا تو یہ عورت بچہ کی ماں ہے اور دودھ پلائی پر مقرر ہے اگرچہ اس کو عرف میں دائی نہ کہیں گے لیکن مترجم بعد تسمیہ کے کہتا ہے کہ دودھ پلائی خواہ آیہ متہ حمہ میں اس کے واسطے دائی کا لفظ مقرر کیا ہے فاحفظ قال فی الکتاب اور اجرت معلومہ پر دائی کو مقرر کر لینا جائز ہے کذا فی الہدایہ اور جو صورتیں غلام کو خدمت کے واسطے اجارہ لینے میں جائز ہیں وہ دائی کے اجارہ میں جائز ہیں اور جو غلام کی صورت میں باطل ہیں وہ دائی کی صورت میں بھی باطل ہیں لیکن امام اعظمؒ نے دائی کے اجارہ لینے میں استحساناً کھانے کپڑے پر اجارہ لینا جائز رکھا ہے اگر چہ کھانا کپڑا موصوف نہ ہو یعنی کیسا کھانا کپڑا دیا جائے گا اور موصوف نہ ہونے کی صورت میں اس کو درمیانی کھانا کپڑا ملے گا اعلیٰ نہ ادنیٰ اور صاحبینؒ نے فرمایا کہ یہ صورت نہیں جائز ہے

اور دائی کے اجارہ لینے میں مدت مقرر کرنا بالا جماع شرط ہے یہ فتاویٰ کبریٰ میں لکھا ہے۔ اگر بچہ کے

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5, Page 166, Kitab al-Ijara (Book of Hire)

If the guardians (parents) stipulate that the wet-nurse must nurse the child in their home, it is not permissible for her to leave their house, though she may go out due to illness or other valid reasons. However, if they did not set this condition, they do not have the right to keep her confined to their house; instead, she has the authority to take the child to her own home. This is mentioned in *Al-Muhit al-Sarakhsi*.

☆ **If a wet-nurse is hired for dirhams, it is necessary to specify the quantity and quality of the dirhams** ☆

If a wet-nurse develops an illness that prevents her from nursing, it is considered a valid excuse, and the guardians have the option to terminate her service while she is ill; this is in *Al-Mabsut*. Even if this condition was not explicitly stated, if it is the local custom (common practice) that wet-nurses nurse the child at the father's house, then she must follow this custom; this is in *Al-Muhit*. If food and clothing for the wet-nurse were not stipulated in the hire contract, then she is responsible for her own food and clothing; this is in *Al-Khulasa*. If the child dies or is harmed while in her care, or if any of the child’s jewelry or clothing is stolen, the wet-nurse shall not be held liable for any of it; this is in *Al-Mabsut*. Furthermore, if she is hired for dirhams, their quantity and quality (weight and purity) must be specified. If hired for something measured or weighed, its amount and description should be stated. If hired for a piece of clothing, the same conditions as in a *Bay' al-Salam* (advance payment contract) apply; this is in *Al-Muhit*. If dirhams were set as payment but grain was given instead, it is permissible by consensus. If clothing was agreed upon and its type, measurement in yards, and payment schedule were specified, it is permissible by consensus. If grain was agreed upon and the amount specified, it is also permissible, and specifying the exact time of delivery is not mandatory. However, according to Imam al-A'zam (Imam Abu Hanifa), the place where the grain will be delivered must be specified, though his two companions (Imams Abu Yusuf and Muhammad) disagree, stating it is not a condition; this is in *Siraj al-Wahhaj*. The wet-nurse is obligated to be diligent in all matters pertaining to the nursing of the child; this is in *Al-Muhit al-Sarakhsi*. It is mandatory for her to wash the child's clothes when soiled by excrement or urine, but washing off general dirt and grime is not mandatory; this is the most correct view, found in *Jawahir al-Akhlati*. Bathing the child and oiling and combing the hair are also mandatory for the wet-nurse; this is in *Fatawa Qadi Khan*.

The wet-nurse is obligated to prepare the child's food, for example, by chewing it to make it soft. She is also obligated to avoid eating any food that might spoil her milk or harm the child. It is also her duty to cook the child's food, as mentioned in *Siraj al-Wahhaj*. If the child falls ill, things like oil and fragrant herbs used for treatment are the wet-nurse's responsibility according to the customs of the Imams' lands, but according to our local customs, it is the responsibility of the child's guardians. However, preparing the child's food remains mandatory for her; this is in *Ghayat al-Bayan*. The fundamental principle is that when a contract for hire is made for a specific job, all things that are naturally supplementary to that job—even if not explicitly stated as conditions at the time of hiring—must be performed by the employee according to social custom (*'urf*); these are mandatory for her, while those not part of the custom are not. It is not mandatory for the wet-nurse to perform any personal tasks for the child's parents, though she may do so voluntarily as a kindness. She is also obligated not to leave the child unattended; this is in *Al-Ghiyathiyya*. Neither the wet-nurse nor the employer has the right to terminate the contract without a valid reason. A valid reason on the employer's side could be, for example, if the child refuses her milk or if she has a character flaw that defeats the purpose of hiring. Similarly, if the wet-nurse becomes pregnant, falls ill, is caught stealing, or exhibits behavior that...

---

1. *Usage (Barta'o)*: This means that prevailing social custom (*'urf*) becomes an implied condition of the contract even if not explicitly stated.
2. The phrase "it shall be upon her" means the wet-nurse must provide her own food.

अभिभावकों ने शर्त लगाई कि वह (दाई) हमारे घर में दूध पिलाया करे तो दाई का उनके यहाँ से बाहर जाना जायज़ नहीं है, लेकिन बीमारी आदि के कारण वह जा सकती है। और यदि उन लोगों ने यह शर्त न लगाई हो तो उन्हें यह अधिकार नहीं है कि दाई को अपने घर में रोक रखें, बल्कि दाई को अधिकार है कि बच्चे को अपने घर ले जाए, यह 'मुहीत सरख़्सी' में है।

☆ यदि दाई को दिरहम (मुद्रा) पर किराए पर लिया गया है, तो दिरहम की मात्रा और गुण का वर्णन करना आवश्यक है ☆

यदि दाई को ऐसी बीमारी हो जाए कि वह दूध नहीं पिला सकती, तो यह एक उचित कारण है और अभिभावकों को अधिकार है कि जब वह बीमार पड़े तो उसे हटा दें, यह 'मबसूत' में है। यदि दाई से स्पष्ट रूप से यह शर्त नहीं लगाई गई, लेकिन लोगों का व्यवहार (प्रथा) यही है कि दाईयाँ बच्चे के पिता के घर में दूध पिलाया करती हैं, तो उस दाई पर भी यही करना अनिवार्य होगा, यह 'मुहीत' में है। और यदि अनुबंध में दाई के भोजन और कपड़े की शर्त नहीं रखी गई थी, तो उसके भोजन और कपड़े का खर्च उसी पर होगा, यह 'ख़ुलासा' में है। और यदि दाई के हाथ से बच्चा नष्ट हो जाए या गिरकर मर जाए या बच्चे के गहनों या कपड़ों में से कोई चीज़ चोरी हो जाए, तो दाई उनमें से किसी भी चीज़ की ज़िम्मेदार नहीं होगी, यह 'मबसूत' में है। फिर, यदि दाई को दिरहम पर किराए पर लिया गया है, तो दिरहम की मात्रा और गुण बताना ज़रूरी है, यानी उनका वज़न क्या है और वे खरे हैं या कैसे हैं। और यदि किसी मापी या तोली जाने वाली चीज़ के बदले किराए पर लिया गया है, तो उसकी मात्रा और गुण का वर्णन करना चाहिए। यदि किसी कपड़े के बदले किराए पर लिया गया है, तो उस कपड़े में 'बय-ए-सल्लम' की जो शर्तें हैं, वे सब यहाँ लागू होंगी, यह 'मुहीत' में है। यदि किराए में दिरहम तय किए गए और उनके स्थान पर अनाज दिया गया, तो यह सर्वसम्मति से जायज़ है। यदि कपड़ा तय किया गया और उसकी नस्ल और गज़ों की संख्या बता दी गई और भुगतान की अवधि भी बता दी गई, तो यह सर्वसम्मति से जायज़ है। यदि अनाज किराए के रूप में तय किया गया और उसकी मात्रा बता दी गई, तो वह भी जायज़ है और उसके भुगतान की समय-सीमा बताना अनिवार्य नहीं है। हाँ, इमाम-ए-आज़म रहमतुल्लाह अलैह के अनुसार, वह स्थान जहाँ अनाज दिया जाएगा, बताना ज़रूरी है, जबकि साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) का मत इसके विपरीत है, यानी उनके अनुसार यह शर्त नहीं है, यह 'सिराजुल वह्हाज' में है। दाई पर अनिवार्य है कि वह बच्चे के दूध पिलाने से संबंधित कार्यों में तत्पर रहे, यह 'मुहीत सरख़्सी' में है। दाई पर बच्चे के कपड़ों को

मल-मूत्र से धोना अनिवार्य है, लेकिन मैल-कुचैले से धोना अनिवार्य नहीं है, यही सबसे सही मत है, यह 'जवाहर अल-अख़्लाती' में है। और बच्चे को नहलाना, तेल लगाना और कंघी करना दाई पर अनिवार्य है, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

दाई पर अनिवार्य है कि वह बच्चे का भोजन तैयार करे, जैसे भोजन को चबाकर नरम कर दे, और उस पर यह भी अनिवार्य है कि वह ऐसा कोई भोजन न खाए जिससे दूध खराब हो जाए और बच्चे को नुकसान पहुँचे। दाई पर यह भी अनिवार्य है कि वह बच्चे का खाना पकाए, यह 'सिराजुल वह्हाज' में है। और यदि बच्चा बीमार हो जाए, तो तेल और सुगंध आदि जिनसे बच्चे का इलाज किया जाता है, वे दाई के उत्तरदायित्व में होते हैं यदि उन इमामों के देश की प्रथा ऐसी हो, लेकिन हमारे देश की प्रथा के अनुसार यह बच्चे के अभिभावकों की ज़िम्मेदारी है। हाँ, दाई पर उसका खाना तैयार करना अनिवार्य है, यह 'ग़ायतुल बयान' में है। मूल सिद्धांत यह है कि जब किसी काम के लिए अनुबंध किया गया, तो उस काम से जुड़ी जो भी बातें हैं, भले ही अनुबंध के समय दाई से उन सब बातों की शर्त न लगाई गई हो, लेकिन समाज की प्रथा (उर्फ़) के अनुसार वह सब कार्य उसे करने चाहिए, वे उस पर अनिवार्य होंगे, और जो प्रथा में नहीं हैं वे अनिवार्य नहीं होंगे, यह 'मुहीत' में है। बच्चे के माता-पिता का कोई व्यक्तिगत काम करना दाई पर अनिवार्य नहीं है, लेकिन यदि वह अपनी मर्ज़ी से एहसान के तौर पर करना चाहे तो कर सकती है। उस पर यह भी अनिवार्य है कि वह बच्चे को अकेला न छोड़े, यह 'ग़ियासिया' में है। दाई या उसे नियुक्त करने वाले को बिना किसी ठोस कारण के अनुबंध रद्द करने का अधिकार नहीं है। नियुक्त करने वाले की ओर से ठोस कारण यह हो सकता है कि, उदाहरण के लिए, बच्चा उसका दूध नहीं पीता, या उसे कोई बीमारी हो जिससे उद्देश्य पूरा न होता हो। इसी तरह यदि दाई गर्भवती हो जाए, बीमार हो जाए, चोरी करती हो या ऐसी कोई स्थिति हो कि...

---

1. 'प्रथा' (बर्ताओ) से तात्पर्य है कि समाज में जो रिवाज प्रचलित हो, वह अपने आप शर्त मान लिया जाता है, चाहे उसे स्पष्ट रूप से न कहा गया हो।
2. इसका अर्थ है कि दाई अपना भोजन स्वयं वहन करेगी।

وارثوں نے شرط لگائی کہ ہمارے گھر میں دودھ پلایا کرے تو دائی کو ان کے یہاں سے باہر جانا جائز نہیں ہے لیکن مرض وغیرہ کی وجہ سے جا سکتی ہے اور اگر ان لوگوں نے یہ شرط نہ لگائی ہو تو ان کو یہ اختیار نہیں ہے کہ دائی کو اپنے گھر میں روک رکھیں بلکہ دائی کو اختیار ہے کہ بچہ کو اپنے گھر لے جائے یہ محیط سرخسی میں ہے۔

☆ اگر دائی کو درہموں پر اجارہ لیا تو درہموں کی مقدار و صفت بیان کرنا ضروری ہے ☆

جو مرض دائی کو ایسا پیدا ہو جائے کہ اس کے ہوتے ہوئے دودھ نہیں پلا سکتی ہے تو یہ عذر ہے اور وارثوں کو اختیار ہے کہ جب وہ بیمار پڑے تو اس کو نکال دیں یہ مبسوط میں ہے۔ اگر دائی سے صریح یہ شرط نہ لگائی گئی لیکن لوگوں کا برتاؤ یہی ہے کہ دائیاں بچہ کے باپ کے گھر میں دودھ پلایا کرتی ہیں تو اس دائی پر بھی یہی کرنا لازم ہو گا یہ محیط میں ہے اور اگر دائی کا کھانا کپڑا عقد اجارہ میں شرط نہ کیا گیا ہو تو اس کا کھانا کپڑا اسی پر ہو گا یہ خلاصہ میں ہے اور اگر دائی کے ہاتھ سے بچہ ضائع ہو گیا یا گر کر مر گیا یا بچے کے زیور و کپڑوں میں سے کوئی چیز چوری ہو گئی تو دائی ان میں سے کسی چیز کی ضامن نہ ہو گی یہ مبسوط میں ہے پھر اگر دائی کو درہموں پر اجارہ لیا تو درہموں کی مقدار و صفت بیان کرنا ضروری ہے یعنی کیا وزن ہے اور کھرے ہیں یا کیسے ہیں اور اگر کسی کیلی یا وزنی چیز کے عوض اجارہ لیا تو اس کی قدر و صفت بیان کرنا چاہئے اور اگر کسی کپڑے کے عوض اجارہ لیا تو اس کپڑے میں جس قدر بیع سلم کے شرائط ہیں وہی سب یہاں شرط ہیں یہ محیط میں ہے اور اگر اجرت میں درہم مقرر کئے اور بجائے ان کے اناج دیا تو بالاجماع جائز ہے اور اگر کپڑا ٹھہرایا اور اس کی جنس و گزوں کی

تعداد بیان کردی اور ادا کرنے کی میعاد بیان کردی تو بالاجماع جائز ہے اور اگر اناج اجرت میں ٹھہرایا اور مقدار بیان کردی تو بھی جائز ہے اور اس کی ادا کی میعاد بیان کرنا شرط نہیں ہے ہاں امام اعظمؒ کے نزدیک وہ جگہ جہاں اناج ادا کرے گا بیان کرنی شرط ہے اور اس میں صاحبینؒ نے خلاف کیا ہے یعنی ان کے نزدیک یہ شرط نہیں ہے یہ سراج الوہاج میں ہے اور دائی پر واجب ہے کہ بچہ کی رضاعت سے جو امور متعلق ہیں ان کی درستی میں مستعد رہے یہ محیط سرخسی میں ہے اور دائی پر بچہ کے کپڑے پاخانہ پیشاب سے دھونے واجب ہیں اور میل کچیل سے دھونے واجب نہیں ہیں یہی اصح ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے اور بچہ کو نہلانا اور تیل کنگھی کرنا دائی پر واجب ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

دائی پر واجب ہے کہ بچہ کا کھانا درست کر دے مثلاً غذا کو چبا کر نرم کر دے اور اس پر واجب ہے کہ کوئی ایسی غذا نہ کھائے جس سے دودھ بگڑ جائے اور بچہ کو ضرر پہنچے اور دائی پر یہ بھی واجب ہے کہ بچہ کی غذا پکائے یہ سراج الوہاج میں ہے اور اگر بچہ بیمار ہو جائے تو تیل و ریحان وغیرہ جن سے بچہ کا علاج کیا جاتا ہے وہ ان کے یعنی اماموں کے ملک کے رواج کے موافق دائی کے ذمہ ہوتے ہیں لیکن ہمارے ملک کے رواج کے موافق بچہ کے والیوں کے ذمہ ہے ہاں دائی پر اس کا کھانا تیار کر دینا واجب ہے یہ غایۃ البیان میں ہے اور اصل یہ ہے کہ جب اجارہ کسی کام کے واسطے قرار پایا تو جس قدر باتیں اس کام کے توابع ہیں اور اجارہ کے وقت اجیر سے ان سب باتوں کے کرنے کی شرط نہیں لگائی گئی تو عرف کے موافق اجیر کو کرنے چاہئیں وہ اس پر واجب ہوں گے اور جو نہیں وہ نہ واجب ہوں گے یہ محیط میں ہے بچہ کے والدین کا کوئی کام کرنا دائی پر واجب نہیں لیکن اس کا جی چاہے بخوشی خاطر براہ احسان کر دے اور اس پر واجب ہے کہ بچہ کو تنہا نہ چھوڑے یہ غیاثیہ میں ہے اور دائی کو یا اس کے مقرر کرنے والے کو یہ اختیار نہیں ہے کہ بلا عذر اجارہ فسخ کر دے اور بچہ کے لئے مقرر کرنے والے کی طرف

سے یہ عذر ہو سکتا ہے کہ مثلاً اس کا دودھ نہیں لیتا یا اسے چھنال ہو کہ اس کی جب یہ حالت ہو گی تو مقصود حاصل نہ ہو گا اسی طرح اگر دائی حاملہ ہو جائے یا بیمار ہو جائے یا چوری کرتی ہو یا ایسی چھنال ہو کہ اس کی

ا قولہ برتاؤ یعنی عرف میں جو رواج معلوم ہو وہ خود مشروط ہو جاتا ہے اگرچہ شرط نہ کرے۔ ۲ قول اسی پر ہو گا یعنی دائی اپنے پاس سے کھائے۔

Fatawa Alamgiri ..... Vol 5 167 Kitab al-Ijara (Book of Hiring/Leasing)

Open immorality is [a ground for cancellation], contrary to if the wet nurse (dai) is a non-believer (kafirah); this is not an excuse for the intended purpose because infidelity is in her belief. If a person hired a wet nurse and then discovered she is immoral, insane, or mentally deficient, he has the right to cancel the contract (ijara); this is in az-Zahirah. On the part of the wet nurse, an excuse could be, for example, she falls ill and cannot breastfeed, or even if she does, it's with great hardship. Similarly, if she becomes pregnant, this is also an excuse; this is in adh-Dhakhirah.

If the family members of the child cause distress to the wet nurse by abusing or speaking ill of her, they shall be stopped. If they behave poorly towards her, they shall also be stopped. If they do not desist, the wet nurse has the option to leave; this is in al-Mabsut. If the woman is not well-known as a wet nurse and such a profession is considered a defect for her, she has the option to cancel the contract. On the contrary, if she is famous in this profession, she cannot cancel. However, if this was her first time taking such a job, she has the option; this is in al-Mudmarat. If she was previously unaware of the labor of being a wet nurse and then discovers it upon starting, she has the option to cancel; this is in al-Ghiyathiyyah. If she is a woman for whom being a wet nurse is considered a disgrace to her family, then her family members have the right to cancel the contract because they would be shamed by such taunts. Similarly, if the woman herself refuses, the contract will be cancelled provided that being a wet nurse is considered a defect for her; this is in al-Jawharah an-Nayyirah. If the child has become attached and habituated to her and won't take milk from another nurse, even if she is from a family where wet-nursing is not considered a defect, then according to Zahir ar-Riwayah, she has the option to cancel. However, it is narrated from Imam Abu Yusuf (RA) that if there is a fear for the child's well-being due to cancellation, then she does not have the option. Shams al-A'immah al-Halwani stated that reliance is placed on this narration from Imam Abu Yusuf (RA). And reliance is placed on Imam Muhammad's (RA) interpretation that if the child can be managed by being given food like sugar, butter, etc., or some strategy can be found for the child to take another nurse's milk, then the contract can be cancelled. But if no strategy works with food and the child doesn't take another nurse's milk by any means, then Imam Muhammad (RA) gave the same ruling as narrated from Imam Abu Yusuf (RA), and the fatwa is based on this; this is in al-Muhit.

If the wet nurse has a husband and she entered into a wet-nursing contract without his permission, the husband has the right to cancel it. Some have said this rule

applies when the husband is of a status where it would be considered a defect for his wife to be a wet nurse. If the woman's husband is well-known as being her husband, and she contracted herself out without his permission, the husband has the right to cancel, whether it is considered a defect for him or not; this is the correct view. If the husband is "unknown" (majhool), meaning it's only known she is his wife by her own word, such an unknown husband does not have the right to cancel the contract; this is in adh-Dhakhirah. If a woman has a well-known husband and she contracted for wet-nursing for one month, and after the month passed, the child became so attached that he won't take another's milk, then if she had started without his permission, the husband has the choice to forbid her now, even if there is fear of the child dying. And if she had the husband's permission for one month... [The page ends here].

---

1. "Reliance is placed": i.e., the nurse or her family cannot cancel the contract in such a situation. In the narration of cancellation, the interpretation is when the child can be nourished by food, etc.
2. "If he is a husband": even if his being a husband is proven by two witnesses.
3. "Unknown": refers to a case where it's only known from the woman's statement that he is her husband, and this fact was not known among people through a judge (Qadi) or witnesses, etc.

फतावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 5 167 किताब अल-इजारा

खुली बदकारी [अनुबंध रद्द करने का कारण है], इसके विपरीत यदि दाई (गीली नर्स) काफ़िरा (गैर-मुस्लिम) हो, तो इस उद्देश्य में यह कोई बहाना नहीं है क्योंकि कुफ्र उसके विश्वास में है। यदि किसी व्यक्ति ने किसी दाई को अनुबंध (मजदूरी) पर नियुक्त किया और फिर पता चला कि वह बदचलन, पागल या मानसिक रूप से विक्षिप्त है, तो उसे अनुबंध (इजारा) रद्द करने का अधिकार है; यह 'ज़हीरा' में है। दाई की ओर से यह बहाना हो सकता है कि, उदाहरण के लिए, वह ऐसी बीमार हो गई कि दूध नहीं पिला सकती, या यदि पिलाती भी है तो बहुत कठिनाई से। इसी तरह यदि वह गर्भवती हो जाए, तो यह भी एक बहाना है; यह 'ज़खीरा' में है।

यदि बच्चे के परिवार वाले दाई को बुरा-भला कहकर प्रताड़ित करते हों, तो उन्हें रोका जाएगा। यदि वे उसके साथ बुरा व्यवहार करते हों, तब भी उन्हें रोका जाएगा। यदि वे बाज न आएं तो दाई को अधिकार है कि वह उन्हें छोड़कर चली जाए; यह 'मबसूत' में है। यदि वह महिला दाई के काम के लिए प्रसिद्ध न हो और उसके लिए इस काम को दोष माना जाता हो, तो उसे अनुबंध रद्द करने का अधिकार है। इसके विपरीत, यदि वह इस पेशे में प्रसिद्ध है, तो वह रद्द नहीं कर सकती। लेकिन यदि यह उसका पहला अनुबंध है, तो उसे अधिकार है; यह 'मुज़मरात' में है। यदि वह पहले दाई के काम की मेहनत से परिचित न हो और काम शुरू करने पर उसे पता चले, तो उसे रद्द करने का अधिकार है; यह 'गियासिया' में है। यदि वह ऐसी महिला हो जिसके लिए दाई का काम उसके परिवार के लिए अपमान की बात हो, तो उसके परिजनों को अनुबंध रद्द करने का अधिकार है क्योंकि ऐसे तानों से उनकी बदनामी होगी। इसी तरह यदि उस महिला ने स्वयं इनकार कर दिया, तो अनुबंध रद्द हो जाएगा बशर्ते कि दाई का काम उसके लिए दोष माना जाता हो; यह 'जौहरतुल नय्यरा' में है। यदि बच्चा उससे घुल-मिल गया हो और दूसरी दाई का दूध नहीं पीता हो, भले ही वह दाई ऐसे परिवार से हो जहाँ यह काम दोष न माना जाता हो, तब भी 'ज़ाहिर अर-रिवाया' के अनुसार उसे अनुबंध रद्द करने का अधिकार है। किंतु इमाम अबू यूसुफ (रह.) से रिवायत है कि यदि अनुबंध रद्द करने से बच्चे की जान का खतरा हो, तो उसे रद्द करने का अधिकार नहीं है। शम्सुल अइम्मा हलवानी ने कहा कि इमाम अबू यूसुफ (रह.) की इसी रिवायत पर भरोसा है। और इमाम मुहम्मद (रह.) की व्याख्या पर भरोसा है कि यदि बच्चे को चीनी, मक्खन आदि भोजन देकर कोई रास्ता निकाला जा सके या किसी युक्ति से वह दूसरी दाई का दूध पीने लगे, तो अनुबंध रद्द किया जा सकता है। किंतु यदि भोजन से कोई काम न बने और वह किसी भी तरह दूसरी दाई का दूध न पिए, तो इमाम मुहम्मद (रह.) ने भी

वही हुक्म दिया है जो इमाम अबू यूसुफ (रह.) से रिवायत है, और इसी पर फतवा है; यह 'मुहीत' में है।

यदि दाई का कोई शौहर हो और उसने उसकी अनुमति के बिना दाई के काम का अनुबंध कर लिया, तो शौहर को इसे रद्द करने का अधिकार है। कुछ ने कहा है कि यह हुक्म तब है जब शौहर ऐसे लोगों में से हो जिनके लिए उसकी पत्नी का दाई होना अपमान की बात हो। यदि औरत का शौहर प्रसिद्ध हो कि वह उसका पति है, और औरत ने उसकी अनुमति के बिना अनुबंध कर लिया, तो शौहर को रद्द करने का अधिकार है, चाहे उसे अपमानजनक माना जाए या नहीं; यही बात सही है। यदि पति 'मजहूल' (अज्ञात) हो, यानी यह बात कि वह उसका पति है सिर्फ उस औरत के कहने से पता चली हो, तो ऐसे अज्ञात पति को अनुबंध रद्द करने का अधिकार नहीं है; यह 'ज़खीरा' में है। यदि किसी औरत का पति प्रसिद्ध हो और उसने एक महीने के लिए अनुबंध किया, फिर महीना बीत गया और स्थिति यह हुई कि बच्चा उससे इतना घुल-मिल गया कि उसके अलावा किसी और का दूध नहीं पीता, तो यदि उसने पति की अनुमति के बिना अनुबंध किया था, तो शौहर को अधिकार है कि उसे अब मना कर दे, भले ही बच्चे के मर जाने का डर हो। और यदि उसने पति की अनुमति एक महीने के लिए... [पृष्ठ यहाँ समाप्त होता है]।

---

1. "भरोसा है": यानी दाई या उसके घरवाले ऐसी स्थिति में अनुबंध रद्द नहीं कर सकते। रद्द करने की रिवायत में यह व्याख्या है कि जब बच्चा भोजन आदि से पल सके।
2. "शौहर हो": भले ही दो गवाहों से उसका पति होना साबित हो।
3. "मजहूल": इससे अभिप्राय यह है कि केवल उस औरत के कहने से पता चला कि वह उसका पति है, अन्यथा लोगों के बीच काजी या गवाहों आदि से यह बात प्रसिद्ध नहीं थी।

بدکاری کھلی ہو بخلاف اس کے اگر وہ دائی کافرہ ہو تو اس مقصود میں یہ عذر نہیں ہے کیونکہ کفر اس کے اعتقاد میں ہے اور اگر کسی شخص نے کوئی دائی اجارہ پر مقرر کی پھر معلوم ہوا کہ یہ بدکار یا مجنون یا معتوہ ہے تو اس کو اجارہ فسخ کر دینے کا اختیار ہے یہ ظہیرہ میں ہے اور دائی کی طرف سے یہ عذر ہو سکتا ہے کہ مثلاً ایسی بیماری ہو گئی کہ دودھ نہیں پلا سکتی ہے اور اگر پلائے بھی تو بڑی مشقت سے اور اسی طرح اگر حاملہ ہو جائے تو یہ بھی عذر ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر بچہ کے گھر والے لوگ دائی کو برا بھلا کہہ کر ایذا دیتے ہوں تو روکے جائیں گے اور اس کے ساتھ بد خلقی کا برتاؤ کرتے ہوں تو بھی روکے جائیں گے پس اگر باز نہ رہے تو دائی کو اختیار ہے کہ چھوڑ کر چلی جائے یہ مبسوط میں ہے اور اگر وہ عورت دائی گری میں مشہور نہ ہو اور ایسی ہو کہ اس فعل سے اس پر عیب رکھا جائے تو اس کو فسخ اجارہ کا اختیار ہے۔ بخلاف اس کے اگر اس پیشہ میں مشہور ہو تو فسخ نہیں کر سکتی ہے لیکن اگر یہ پہلا اجارہ اس نے کیا ہو تو اختیار ہے یہ مضمرات میں ہے اور اگر پہلے دائی گری کی محنت سے واقف نہ ہو تو پھر جب پڑے تو جانے تو اس کو فسخ اجارہ کا اختیار ہے یہ غیاثیہ میں ہے اور اگر وہ عورت ایسی ہو کہ دائی گری سے اس پر عیب لگایا جاتا ہو تو اس کے اہل کو اختیار ہے کہ اجارہ فسخ کرا دیں کیونکہ ان لوگوں کو ایسے طعنہ سے عار دلائی جائے گی اسی طرح اگر خود اس عورت نے انکار کر دیا تو اجارہ فسخ ہو جائے گا بشرطیکہ ایسی ہو کہ اس پر اس کا عیب لگایا جائے یہ جوہرۃ النیرہ میں ہے اور اگر لڑکے نے اس سے الفت کر لی اور اس سے مانوس ہو گیا اور دوسری دائی کا دودھ منہ میں نہیں لیتا حالانکہ وہ دائی ایسے خاندان سے ہے کہ دائی گری میں مشہور نہیں ہے

تو بھی ظاہر الروایہ کے موافق اس کو فسخ اجارہ کا اختیار ہے اور امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ اگر فسخ اجارہ سے لڑکے کے حال پر خوف ہو تو اس کو فسخ کا اختیار نہیں ہے اور شمس الائمہ حلوانی نے فرمایا کہ اسی روایت پر جو امام ابو یوسفؒ سے مروی ہے اعتماد ہے اور امام محمدؒ کی تاویل پر اعتماد ہے کہ اگر لڑکے کو قند و مسکہ وغیرہ غذا دے کر کچھ تدبیر نکال سکتے ہوں یا کسی حیلہ سے وہ دوسری دائی کا دودھ منہ میں لے تو اجارہ فسخ ہو سکتا ہے اور اگر غذا سے کچھ تدبیر نہ چلتی ہو اور نہ کسی حیلہ سے وہ دوسری دائی کا دودھ لیتا ہو تو امام محمدؒ نے بھی وہی حکم دیا ہے جو امام ابو یوسفؒ سے مروی ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ محیط میں ہے۔

اگر دائی کا کوئی شوہر ہو اور اس عورت نے بدون اس کی اجازت کے دائی گری کا اجارہ کر لیا تو شوہر کو اس کے فسخ کر دینے کا اختیار ہے اور بعض نے فرمایا کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ شوہر ایسے لوگوں میں سے ہو کہ اس پر یہ عیب لگایا جائے کہ اس کی بیوی دائی ہے اور اگر عورت کا کوئی خاوند معروف ہو کہ یہ اس کا شوہر ہے اور عورت نے اپنے آپ بدون اس کی اجازت کے دائی گری کا اجارہ کر لیا تو شوہر کو فسخ اجارہ کا اختیار ہے خواہ وہ ایسا ہو کہ اس کو عیب لگایا جائے یا ایسا نہ ہو اور یہی قول صحیح ہے اور اگر اس کا خاوند مجہول ہو کہ یہ امر کہ یہ عورت اس کی بیوی ہے فقط اس عورت کے کہنے سے معلوم ہو تو ایسے مجہول شوہر کو اجارہ فسخ کرا دینے کا اختیار نہیں ہے یہ ذخیرہ میں ہے اگر کسی عورت کا کوئی خاوند معروف ہو اور اس عورت نے ایک مہینہ کے واسطے دائی گری کر لی پھر مہینہ گزر گیا اور حال یہ ہوا کہ لڑکا اس سے ایسا مانوس ہو گیا کہ اس کے سوا دوسری عورت کا دودھ نہیں لیتا ہے پس اگر اس عورت نے شوہر کی بلا اجازت دائی گری کر لی تھی تو شوہر کو اختیار ہے کہ اب اس کو منع

کرے اگرچہ اس سے بچہ کے مر جانے کا خوف ہو اور اگر اس نے ایک مہینہ کے شوہر کی اجازت

۱۔ قولہ اعتماد ہے یعنی دائی یا اس کے گھر والے ایسی صورت میں فسخ اجارہ نہیں کر سکتے ہیں اور فسخ کی روایت میں یہ تاویل ہے کہ جب غذا وغیرہ سے وہ بچہ پل جائے۔ ۲۔ قولہ شوہر ہو اگر چہ دو گواہوں سے شوہر ہونا ثابت کیا جائے۔ ۳۔ قولہ مجہول سے یہ مراد ہے کہ فقط اس عورت کے کہنے سے معلوم ہوا کہ اس کا شوہر ہے ورنہ لوگوں میں قاضی و گواہوں وغیرہ سے یہ بات معروف نہ تھی۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 Book of Hire (Kitab al-Ijara) 168

...had entered into a contract for wet-nursing, the husband does not have the authority to forbid her now, especially when the situation is that the boy does not take milk from any wet nurse other than her. This is the legal ruling (fatwa), as stated in 'Jawahir al-Akhlati'. It is written in 'Uyun' that if the husband accepted the hire agreement (ijara) and then the child's guardians (walis) wanted to prevent the husband from having intercourse with the wet nurse (his wife) out of fear that she might conceive, which would be detrimental to their child's rights, then they have the authority within their own home to prevent the wet nurse from going to her husband. However, if the husband finds the wet nurse in his own home, he has the right to have intercourse with her, and at that time, the wet nurse also has no right to refuse him. This is in 'al-Dhakhira'. The child's guardians have the authority to prevent the wet nurse's relatives from staying in their house; this is in 'al-Zahiriyya'. The guardians also have the authority to forbid the wet nurse from visiting her relatives or her relatives from visiting her, provided that this matter is harmful to the boy's welfare. If it is not harmful, they cannot forbid it; this is in 'al-Muhit al-Sarakhsi'.

A person appointed a wet nurse for breastfeeding their child, and after she had breastfed for a few months, the child's father died

The wet nurse does not have the authority to feed anyone else from the guardians' food without their permission. If a son of the wet nurse comes to see his mother, the child's guardians have the right to prevent that son from staying with his mother. This is in 'al-Mabsut'. Regarding matters that are harmful to the child's welfare, such as staying out of the house for long periods, etc., the child's guardians have the authority to forbid the wet nurse from such things. However, they do not have the right to forbid matters that are not harmful to the child, because the wet nurse needs such things, and that amount of time and work will be exempted from the hire contract, just as prayer times are naturally exempted. The statement "harmful to the child's welfare" implies that it must be inevitably harmful. Therefore, matters where there is only a suspicion of harm but no certainty cannot be forbidden; this is in 'al-Muhit'. If the child or the wet nurse dies, the hire contract is terminated; this is in 'al-Muhit al-Sarakhsi'. It is written in the original sources that if a person appointed a wet nurse for his child and then that person died, the contract would not be terminated. Faqih Abu Bakr al-Balkhi said that the contract does not break upon the father's death only if the child has some property. If there is no property, it terminates upon the father's death. Some sheikhs said that in both cases, the

contract is not invalidated by the father's death. Imam Muhammad's unconditional ruling in 'Kitab al-Asl' also points to this. Then Imam Muhammad said that the wet nurse's wages would be paid from the child's inheritance. Some said this means wages accruing in the future after the father's death will come from the child's inheritance, while wages that became due during the father's lifetime will be paid from the general estate. Others said that all wages will come from the child's inheritance, and this is the correct view. It is written in 'al-Nawazil' that a man appointed a wet nurse for his child, and after some months of breastfeeding, the father died. Then the child's paternal aunt told the wet nurse, "Continue breastfeeding him, and we will pay you your wages." She breastfed him for six months. So, if at the time the father appointed the wet nurse, the child had no property, then from the day the father died, the wet nurse's wages will be the responsibility of the aunt. Then it will be seen: if the aunt is also the child's executrix (wasiyya), she may reimburse herself from the child's property; otherwise, she cannot. And if it happens that at the time the father appointed the wet nurse, the child...

---

1. The word "feed" (someone else) because she does not own the food; rather, she is only entitled to eat her fill.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 किताब अल-इजा़रा 168

...से दाईगिरी का अनुबंध कर लिया था, तो पति को अधिकार नहीं है कि अब उसे रोके, जबकि स्थिति यह है कि लड़का उसके अलावा किसी अन्य दाई का दूध नहीं पीता है। इसी पर फ़तवा है, यह 'जवाहिरे अख्लाती' में है। 'उयून' में लिखा है कि यदि पति ने अनुबंध (इजा़रा) स्वीकार कर लिया और फिर बच्चे के अभिभावकों (वलियों) ने चाहा कि पति को दाई (अपनी पत्नी) के साथ सहवास करने से मना करें, इस डर से कि वह गर्भवती न हो जाए और उनके बच्चे के लिए हानिकारक हो, तो उन्हें अपने घर में यह अधिकार है कि वे दाई को उसके पति के पास न जाने दें। यदि पति दाई को अपने ही घर में पाता है, तो उसे उसके साथ सहवास करने का अधिकार है, और उस समय दाई को भी मना करने का अधिकार नहीं है। यह 'ज़ख़ीरा' में है। बच्चे के अभिभावकों को यह अधिकार है कि वे दाई के रिश्तेदारों को अपने घर में ठहरने से मना करें, यह 'ज़हीरिया' में है। अभिभावकों को यह भी अधिकार है कि वे दाई को अपने रिश्तेदारों से मिलने जाने या रिश्तेदारों को उससे मिलने आने से रोकें, बशर्ते कि यह बच्चे के लिए हानिकारक हो। यदि हानिकारक न हो, तो नहीं रोक सकते, यह 'मुहीत सरख़सी' में है।

एक व्यक्ति ने अपने बच्चे को दूध पिलाने के लिए एक दाई नियुक्त की और जब उसने कुछ महीने दूध पिलाया तो उस बच्चे का पिता मर गया

दाई को अधिकार नहीं है कि वह अभिभावकों की अनुमति के बिना उनका खाना किसी को खिलाए। यदि दाई का कोई पुत्र अपनी माँ को देखने आए, तो अभिभावकों को उसे अपनी माँ के पास रहने से रोकने का अधिकार है, यह 'मबस्त' में है। जो मामले बच्चे के लिए हानिकारक हों, जैसे लंबे समय तक घर से बाहर रहना, उन सभी में अभिभावकों को दाई को रोकने का अधिकार है। जो मामले हानिकारक नहीं हैं, उनमें रोकने का अधिकार नहीं है क्योंकि दाई को ऐसे कार्यों की आवश्यकता होती है, और उतना समय अनुबंध से बाहर माना जाएगा, जैसे नमाज़ का समय स्वतः ही बाहर माना जाता है। "बच्चे के लिए हानिकारक" होने का तात्पर्य यह है कि वह अनिवार्य रूप से हानिकारक हो। वे मामले जिनमें केवल नुकसान का संदेह है, निश्चितता नहीं है, उन्हें रोका नहीं जा सकता, यह 'मुहीत' में है। यदि बच्चा या दाई मर जाए, तो अनुबंध समाप्त हो जाएगा, यह 'मुहीत सरख़सी' में है। मूल ग्रंथों में लिखा है कि यदि पिता की मृत्यु हो जाए, तो अनुबंध समाप्त नहीं होगा। फ़कीह अबू बक्र बल्खी ने कहा कि पिता की मृत्यु से अनुबंध तभी नहीं टूटता जब बच्चे के पास कुछ संपत्ति हो। यदि संपत्ति न हो, तो यह टूट जाता है। कुछ विद्वानों ने कहा कि दोनों स्थितियों में पिता की मृत्यु से अनुबंध

अमान्य नहीं होता। इमाम मुहम्मद का 'किताब अल-असल' में बिना शर्त आदेश देना इसी ओर संकेत करता है। इमाम मुहम्मद ने कहा कि दाई की मजदूरी बच्चे की विरासत से दी जाएगी। कुछ ने कहा इसका अर्थ है कि मृत्यु के बाद की मजदूरी विरासत से मिलेगी और पिता के जीवित रहते समय की देय मजदूरी कुल संपत्ति (तरका) से दी जाएगी। कुछ ने कहा पूरी मजदूरी विरासत से ही मिलेगी, और यही सही है। 'नवाज़िल' में लिखा है कि एक व्यक्ति ने दाई नियुक्त की, पिता की मृत्यु के बाद बच्चे की बुआ ने कहा, "तुम दूध पिलाना जारी रखो, हम मजदूरी देंगे।" यदि नियुक्ति के समय बच्चे के पास संपत्ति नहीं थी, तो पिता की मृत्यु के दिन से मजदूरी बुआ के जिम्मे होगी। यदि बुआ बच्चे की वसीय (संरक्षक) भी है, तो वह बच्चे की संपत्ति से उसे वसूल कर सकती है, अन्यथा नहीं।

---

1. शब्द "खिलाए" क्योंकि वह खाने की स्वामी नहीं है, बल्कि केवल पेट भर कर खा सकती है।

سے دائی گری کر لی تھی تو شوہر کو اختیار نہیں کہ اب اس کو منع کرے جبکہ حالت یہ ہے کہ لڑکا اس کے سوا دوسری دائی کا دودھ نہیں لیتا ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے اور عیون میں لکھا ہے کہ اگر شوہر نے اجارہ تسلیم کر لیا اور پھر لڑکے کے والیوں نے چاہا کہ شوہر کو دائی یعنی اپنی بیوی کے ساتھ وطی کرنے سے منع کریں اس خوف سے کہ اس کو حمل نہ رہ جائے اور ان کے بچہ کے حق میں ضرر ہو تو ان کو یہ اختیار اپنے گھر میں ہے کہ دائی کو اس کے خاوند کے پاس نہ جانے دیں اور اگر خاوند نے دائی کو اپنے گھر میں پایا تو اس کو اختیار ہے کہ دائی کے ساتھ وطی کرے اور اس وقت دائی کو بھی اختیار نہیں ہے کہ اس کو اپنے ساتھ وطی کرنے سے منع کرے یہ ذخیرہ میں ہے اور بچہ کے والیوں کو اختیار ہے کہ دائی کے اقرباؤں کو اپنے گھر میں ٹھہرنے سے منع کریں یہ ظہیریہ میں ہے بچہ کے والیوں کو یہ اختیار ہے کہ دائی کو اپنے اقرباؤں کے دیکھنے جانے یا اقرباؤں کے اس کے دیکھنے آنے سے ممانعت کریں بشرطیکہ یہ امر لڑکے کے حق میں مضر ہوتا ہو اور اگر مضر نہ ہو تو نہیں یہ محیط سرخسی میں ہے۔

ایک شخص نے اپنے بچہ کے دودھ پلانے کے واسطے دائی مقرر کی اور جب اس نے چند مہینہ دودھ پلایا تو اُس بچہ کا باپ مر گیا ۞

دائی کو اختیار نہیں ہے کہ بچہ کے والیوں کی بلا اجازت ان کا کھانا کسی شخص کو کھلائے اور اگر دائی کا کوئی لڑکا اپنی ماں کو دیکھنے آیا تو بچہ کے والیوں کو اختیار ہے کہ اس لڑکے کو اپنی ماں کے پاس رہنے سے منع کریں یہ مبسوط میں ہے اور جو امور ایسے ہیں کہ بچہ کے حق

میں مضر ہوں جیسے دیر تک گھر سے باہر رہنا وغیرہ تو ایسے سب امور سے بچہ کے والیوں کو اختیار ہے کہ دائی کو منع کریں اور جو امور بچہ کے حق میں مضر نہیں ہیں ان سے ممانعت کا اختیار نہیں ہے کیونکہ دائی کو ایسے امور کی ضرورت ہے اور اس قدر وقت و کام عقد اجارہ سے مستثنیٰ ہو جائے گا جیسے اوقات نماز خود ہی مستثنیٰ ہو جاتے ہیں اور یہ جو فرمایا کہ بچہ کے حق میں مضر ہوں اس سے یہ مراد ہے کہ لا محالہ مضر ہوں پس جو امور ایسے ہیں کہ ان میں ضرر کا وہم ہے یقین نہیں ہے تو ان سے منع نہیں کر سکتے ہیں یہ محیط میں ہے۔ اگر بچہ یا دائی مرگئی تو اجارہ ٹوٹ جائے گا یہ محیط سرخسی میں ہے اصل میں لکھا ہے کہ اگر ایک شخص نے اپنے بچہ کے واسطے دائی مقرر کی پھر وہ شخص مر گیا تو اجارہ نہ ٹوٹے گا اور فقیہ ابو بکر بلخی نے فرمایا کہ باپ کے مر جانے سے اجارہ صرف اس وقت نہیں ٹوٹتا ہے کہ جب بچہ کا کچھ مال موجود ہو اور اگر کچھ مال نہ ہو تو باپ کے مر جانے سے ٹوٹ جاتا ہے اور بعض مشائخ نے کہا کہ دونوں حالتوں میں باپ کے مرنے سے اجارہ باطل نہیں ہوتا ہے اور کتاب الاصل میں امام محمدؒ کا مطلقاً حکم دینا بھی اسی امر پر دلالت کرتا ہے پھر امام محمدؒ نے فرمایا کہ دائی کی اجرت بچہ کی میراث سے ملے گی اور بعض نے کہا کہ اس سے مراد یہ ہے کہ باپ کے مرنے کے بعد آئندہ جو اجرت چڑھی ہے وہ بچہ کی میراث سے ملے گی اور جو اجرت باپ کی حین حیات میں واجب ہو چکی ہے وہ تمام ترکہ میں سے دلائی جائے گی اور بعض نے کہا کہ سب اجرت بچہ کی میراث ہی سے ملے گی اور یہی صحیح ہے اور نواز ل میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے اپنے بچہ کے دودھ پلانے کے واسطے دائی مقرر کی اور جب اس نے چند مہینہ دودھ پلایا تو اس بچہ کا باپ مر گیا پھر بچہ کی پھوپھی نے اس دائی سے کہا کہ تو اس کو دودھ پلایا کر اور ہم تجھے اجرت دے دیں گے پھر اس نے چھ مہینے دودھ پلایا پس اگر جس وقت باپ نے دائی مقرر کی ہے اس وقت بچہ کا کچھ مال نہ ہو تو جس روز سے باپ مرا ہے اس روز سے دائی کی اجرت

پھوپھی کے ذمہ ہو گی پھر دیکھا جائے گا کہ اگر اس کی پھوپھی بچہ کی وصیہ بھی ہو تو بچہ کے مال سے واپس لے لے گی ورنہ واپس نہیں لے سکتی ہے اور اگر ایسا ہو کہ جس وقت باپ نے دائی مقرر کی ہے اس وقت بچہ کا

اے قولہ کھلائے کیونکہ وہ طعام کی مالک نہیں ہوتی بلکہ پیٹ بھر کر کھا سکتی ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 169 | Kitab al-Ijara (The Book of Hire)

If some wealth is available, the full wages (ujrat) shall be paid from the child's wealth; this is mentioned in *Al-Zakhiroh*. And if it happens that at the time the father appointed the wet-nurse, the child had no wealth, but subsequently acquired some, it is written in *Al-Zahiriyyah* that this issue was referred to my father, and he stated that some scholars said the wages for the past months are upon the father, while future wages shall be paid from the child's wealth, as in *Al-Zahiriyyah*. If a person hired a wet-nurse to breastfeed two children and one child dies, then half of the wages shall be deducted from his responsibility. The father of the children does not have the authority to appoint another child in place of the deceased one; this is in *Al-Muhit*. If two wet-nurses are hired to breastfeed the same child, it is permissible, and the wages shall be divided based on the milk provided by each; they shall each receive half, provided there is no difference in the quantity of milk provided. If there is a difference, the division shall be made accordingly. If one of the two wet-nurses dies, the hire contract regarding her becomes void because the subject of the contract—namely, the provision of milk—has ceased, and the other wet-nurse shall receive her share of the wages; this is in *Al-Mabsut*. A wet-nurse is not permitted to take someone else's child and nurse it alongside the first child. If she does so, she has acted wrongly and committed a sin, provided that she caused harm (1) to the first child, as in *Al-Badai'*. In such a case, the wet-nurse shall receive full wages from both parties and should not give any of it as charity, as in *Khazanat-ul-Muftin*, and all the wages shall be lawful for her. No reduction shall be made from the wages of the first hire because she nursed the hirer's child for the entire duration stipulated in the condition. Any days the wet-nurse avoids nursing or is absent shall be deducted from her pay; this is in *Al-Ghiyathiyyah*. If the wet-nurse gives the child to her slave girl to nurse, the wet-nurse shall receive full wages; this is based on *Istihsan* (juristic preference). However, if it was stipulated that she must nurse the child herself, and then she gave it to her slave girl to nurse, the correct view is that she shall not be entitled to any wages, as in *Al-Zakhiroh*. The reason for her being entitled [in other cases] is mentioned in *Fatawa Sughra*.

If the wet-nurse completes the term of hire by feeding the child goat's milk or food, she shall receive no wages ☆

If the wet-nurse breastfeeds the child herself for one year and then her milk dries up, and her slave girl nurses the child for the remaining year, the wet-nurse shall receive full wages. Similarly, if both the wet-nurse and her slave girl nurse the child, the full

wages are still due, and the slave girl receives nothing. If the wet-nurse's milk dries up and she appoints another wet-nurse on her own behalf, the wages agreed upon for the second wet-nurse shall be the responsibility of the first wet-nurse, and the first wet-nurse shall receive the full wages originally agreed for her. This ruling is based on *Istihsan*; however, by *Qiyas* (analogy), she should not receive any wages. After paying the second wet-nurse, whatever remains with the first wet-nurse should be given in charity; this is in *Al-Mabsut*. If the wet-nurse completes the term of hire by feeding the child goat's milk or food, she shall receive no wages. If, in this scenario, the wet-nurse denies it, saying, "I did not feed him the milk of a goat or any other animal, but fed him my own milk," her statement shall be accepted upon oath based on *Istihsan*. If the child's guardians provide witnesses for their claim and the claim is proven, the wet-nurse shall receive no wages. Shams-ul-Aimma al-Halwani stated that the testimony of witnesses in this matter means they must testify that "the wet-nurse fed this child goat's milk etc. and did not feed her own milk." If they only testify that "she did not feed her own milk," the testimony shall not be accepted because, by intent, this testimony is based on negation, unlike the first case where negation is included within affirmation. If both parties provide their witnesses, the wet-nurse's witnesses shall be accepted (2).

1. 'Harm' (Darar) refers to the wet-nurse's action causing harm to the child's rights or health.
2. Meaning, if the credibility of the witnesses from both sides is established, the wet-nurse's witnesses are given precedence.

यदि कुछ धन उपलब्ध है, तो पूरी मजदूरी (उजरत) बच्चे के धन से दिलाई जाएगी, यह 'ज़खीरा' में है। और अगर ऐसा हो कि जिस समय पिता ने दाई (गीली नर्स) नियुक्त की, उस समय बच्चे के पास कोई धन न हो, फिर उसे कुछ धन मिल गया, तो 'ज़हीरिया' में लिखा है कि मेरे पिता से यह मसला पूछा गया था, उन्होंने फरमाया कि कुछ ने कहा है कि पिछले महीनों की उजरत पिता पर होगी और भविष्य की उजरत बच्चे के धन से मिलेगी, जैसा कि 'ज़हीरिया' में है। और अगर किसी व्यक्ति ने एक दाई नियुक्त की कि वह उसके दो बच्चों को दूध पिलाएगी, फिर एक बच्चा मर गया, तो उसकी जिम्मेदारी से आधी उजरत कम कर दी जाएगी। और उन बच्चों के पिता को यह अधिकार नहीं होगा कि मृत बच्चे के बदले किसी दूसरे बच्चे को नियुक्त कर दे, यह 'मुहीत' में है। यदि दो दाइयां नियुक्त की गईं कि दोनों एक ही बच्चे को दूध पिलाती हैं, तो यह जायज़ है, और जो उजरत है वह दोनों दाइयों के दूध पर विभाजित कर दी जाएगी और प्रत्येक को आधा-आधा मिलेगा, बशर्ते कि दोनों के दूध में कोई अंतर न हो। और यदि अंतर हो, तो उसी अनुपात से विभाजन होगा। फिर यदि दोनों दाइयों में से एक मर गई, तो केवल उसी का इजारा अनुबंध (कॉन्ट्रैक्ट) निरस्त हो गया क्योंकि जिस वस्तु पर अनुबंध था यानी दूध पिलाना, वह समाप्त हो गया, और दूसरी दाई को उसका उजरत का हिस्सा मिलेगा, यह 'मबसूत' में है। और दाई को यह अधिकार नहीं है कि वह किसी दूसरे का बच्चा लेकर पहले बच्चे के साथ दूध पिलाए। यदि उसने ऐसा किया तो उसने बुरा किया और वह गुनहगार हुई, बशर्ते कि उसने पहले बच्चे को नुकसान (1) पहुँचाया हो, जैसा कि 'बदाए' में है। और दाई को इस स्थिति में दोनों पक्षों से पूरी उजरत मिलेगी और उसमें से कुछ भी सदका (दान) न करे, जैसा कि 'खज़ाना-तुल-मुफ्तीं' में है, और पूरी उजरत उसके लिए हलाल होगी। और पहले इजारा की उजरत में से कुछ भी कम नहीं किया जाएगा क्योंकि उसने उस पूरी अवधि में नियोक्ता (मुस्तजिर) के बच्चे को दूध पिलाया है जो शर्त की गई थी। और जितने दिनों तक दाई दूध पिलाने से बचती रहे या छुट्टी करे, वे दिन काट लिए जाएंगे, यह 'ग़ियासिया' में है। और यदि दाई ने बच्चा अपनी दासी को दे दिया और उसने दूध पिलाया, तो दाई को पूरी उजरत मिलेगी और यह 'इस्तहसान' (न्यायिक प्राथमिकता) है। और यदि दाई से यह शर्त लगाई गई थी कि वह स्वयं ही दूध पिलाएगी, फिर उसने अपनी दासी को दूध पिलाने के लिए दे दिया, तो सही यह है कि वह किसी उजरत की हकदार नहीं होगी, जैसा कि 'अज़-ज़खीरा' में है, और इसकी वजह यह है कि वह उजरत की हकदार नहीं होगी, यह 'फ़तावा सोग़रा' में है।

यदि दाई ने बच्चे को बकरी का दूध पिलाकर या भोजन खिलाकर इजारा की अवधि पूरी कर दी, तो उसे कोई उजरत नहीं मिलेगी ☆

यदि दाई ने एक वर्ष स्वयं दूध पिलाया और फिर उसका दूध सूख गया, फिर शेष एक वर्ष तक उसकी दासी ने दूध पिलाया, तो दाई को पूरी उजरत मिलेगी। इसी प्रकार यदि स्वयं दाई और उसकी दासी दूध पिलाती हों, तब भी पूरी उजरत मिलेगी और दासी को कोई उजरत नहीं मिलेगी। और यदि दाई का दूध सूख गया और उसने अपनी ओर से कोई दूसरी दाई नियुक्त कर ली, तो दूसरी दाई की जो उजरत तय हुई है वह पहली दाई के जिम्मे होगी, और पहली दाई की जो उजरत तय हुई थी वह उसे पूरी मिलेगी। यह आदेश 'इस्तहसान' के अनुसार है, जबकि 'कयास' (तर्क) के अनुसार उसे कोई उजरत नहीं मिलनी चाहिए। फिर दूसरी दाई को उजरत देने के बाद पहली दाई के पास जो कुछ बचता है, वह उसे सदका कर दे, यह 'मबसूत' में है। और यदि दाई ने बच्चे को बकरी का दूध पिलाकर या भोजन खिलाकर इजारा की अवधि पूरी कर दी, तो उसे कोई उजरत नहीं मिलेगी। और यदि इस मामले में दाई ने इनकार किया कि "मैंने उसे बकरी या किसी अन्य जानवर का दूध नहीं पिलाया बल्कि अपना दूध पिलाया है", तो 'इस्तहसान' के अनुसार शपथ के साथ उसका कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि बच्चे के अभिभावकों ने अपने दावे पर गवाह पेश किए और दावा साबित हो गया, तो दाई को कोई उजरत नहीं मिलेगी। और शम्स-उल-आइमा हलवाई ने फरमाया कि इस मसले में गवाहों की गवाही का अर्थ यह है कि वे इस तरह गवाही दें कि दाई ने इस बच्चे को बकरी आदि का दूध पिलाया है और अपना दूध नहीं पिलाया है। और यदि केवल इतनी गवाही दी कि "उसने अपना दूध नहीं पिलाया", तो गवाही स्वीकार नहीं की जाएगी क्योंकि उद्देश्यपूर्ण रूप से यह गवाही केवल निषेध (नफी) पर आधारित है, पहली स्थिति के विपरीत जहाँ पुष्टि के भीतर निषेध शामिल हो गया है। और यदि दोनों पक्षों ने अपने गवाह पेश किए, तो दाई के गवाह स्वीकार किए जाएंगे (2)।

1. 'नुकसान' का अर्थ है कि दाई के इस कृत्य से बच्चे के हक में नुकसान हुआ हो।
2. यानी यदि दोनों पक्षों के गवाहों की विश्वसनीयता प्रमाणित हो जाती है, तो दाई के गवाहों को प्राथमिकता दी जाएगी।

کچھ مال موجود ہو تو پوری اجرت بچہ کے مال سے دلائی جائے گی یہ ذخیرہ میں ہے۔ اور اگر ایسا ہو کہ جس وقت باپ نے دائی مقرر کی ہے اس وقت بچہ کا کچھ مال نہ ہو پھر اس کو کچھ مال مل گیا تو ظہیر یہ میں لکھا ہے کہ میرے والد سے یہ مسئلہ دریافت کیا گیا تھا انہوں نے فرمایا کہ بعض نے کہا ہے کہ گزشتہ ماہ کی اجرت باپ پر ہو گی اور آئندہ کی اجرت بچہ کے مال سے ملے گی کذا فی الظہیر یہ اور اگر ایک شخص نے دائی مقرر کی کہ اس کے دو بچوں کو دودھ پلائی تھی پھر ایک بچہ مر گیا تو آدھی اجرت اس کے ذمہ سے کم کر دی جائے گی اور ان بچوں کے باپ کو یہ اختیار نہ ہو گا کہ کسی دوسرے بچہ کو بجائے مردہ بچہ کے مقرر کر دے یہ محیط میں ہے اگر دو دائیوں کو مقرر کیا کہ دونوں ایک ہی بچہ کو دودھ پلاتی ہیں تو جائز ہے اور جو اجرت ہے وہ دونوں دائیوں کے دودھ پر تقسیم کر دی جائے گی اور ہر ایک کو نصف نصف ملے گی بشرطیکہ دونوں کے دودھ میں کچھ تفاوت نہ ہو اور اگر تفاوت ہو تو اسی حساب سے تقسیم ہو گی پھر اگر دونوں دائیوں میں سے ایک مر گئی تو صرف اسی کا عقد اجارہ باطل ہو گیا کیونکہ معقود علیہ یعنی دودھ دینا جاتا رہا اور دوسری دائی کو اس کا حصہ اجرت ملے گا یہ مبسوط میں ہے اور دائی کو اختیار نہیں ہے کہ کسی دوسرے کا بچہ لے کر پہلے بچہ کے ساتھ دودھ پلائے اور اگر اس نے ایسا کیا تو برا کیا اور گنہگار ہوئی بشرطیکہ پہلے بچہ کو اس نے ضرر (۱) پہنچایا ہو کذا فی البدائع اور دائی کو اس صورت میں دونوں فریق سے پوری اجرت ملے گی اور اس میں سے کچھ صدقہ نہ کرے کذا فی خزانہ المفتین اور تمام اجرت اس کو حلال ہو گی اور پہلے اجارہ کی اجرت میں سے کچھ کم نہ کیا جائے گا کیونکہ جو مدت شرط کی تھی اس تمام مدت میں اس نے مستاجر کے بچہ کو دودھ پلایا ہے اور جتنے دنوں دائی دودھ پلانے سے بچتی رہے اور ناغہ کرے

وہ دن کاٹ لئے جائیں گے یہ غیاثیہ میں ہے اور اگر دائی نے بچہ اپنی باندی کو دے دیا اس نے دودھ پلایا تو دائی کو پوری اجرت ملے گی اور یہ استحسان ہے اور اگر دائی سے یہ شرط لگائی گئی کہ خود ہی اور دودھ پلائے پھر اس نے اپنی باندی کے دودھ پلانے کے واسطے دے دیا تو صحیح یہ ہے کہ کچھ اجرت کی مستحق نہ ہو گی کذا فی الذخیرہ اور وجہ یہ ہے کہ اجرت کی مستحق ہو گی یہ فتاویٰ صغریٰ میں ہے۔

اگر دائی نے بچہ کو بکری کا دودھ پلا کر یا غذا کھلا کر مدت اجارہ تمام کر دی تو کچھ اُجرت نہ ملے گی ☆

اگر دائی نے ایک سال خود دودھ پلایا اور پھر اس کا دودھ خشک ہو گیا پھر باقی ایک سال تک اس کی باندی نے دودھ پلایا تو دائی کو پوری اجرت ملے گی اسی طرح اگر خود دائی اور اس کی باندی دودھ پلاتی ہو تو بھی پوری اجرت ملے گی اور باندی کو کچھ اجرت نہ ملے گی اور اگر دائی کا دودھ خشک ہو گیا اور اس نے کوئی دوسری دائی اپنی طرف سے مقرر کر لی تو دوسری دائی کی اجرت جو ٹھہری ہے وہ پہلی دائی کے ذمہ ہو گی اور پہلی دائی کی جو اجرت ٹھہری ہے وہ پوری ملے گی یہ حکم استحساناً ہے اور قیاساً اس کو کچھ اجرت نہ ملنی چاہئے پھر دوسری دائی کی اجرت دے دینے کے بعد جو کچھ اجرت پہلی دائی کو بچ رہی ہے وہ صدقہ کر دے یہ مبسوط میں ہے اور اگر دائی نے بچہ کو بکری کا دودھ پلا کر یا غذا کھلا کر مدت اجارہ تمام کر دی تو کچھ اجرت نہ ملے گی اور اگر اس صورت میں دائی نے انکار کیا کہ میں نے اس کو بکری وغیرہ کسی جانور کا دودھ نہیں پلایا بلکہ اپنا دودھ پلایا ہے تو استحساناً قسم کے ساتھ اس کا قول قبول ہو گا اور اگر بچہ کے والیوں نے اپنے دعویٰ پر گواہ قائم کئے اور دعویٰ ثابت ہو گیا تو دائی کو کچھ اجرت نہ ملے گی اور شمس الائمہ حلوائی نے فرمایا کہ اس مسئلہ میں گواہوں کی گواہی سے یہ مراد ہے کہ اس طرح گواہی دیں کہ دائی نے اس بچہ کو بکری وغیرہ کا دودھ پلایا ہے اور

اپنا دودھ نہیں پلایا ہے اور اگر صرف اسی قدر گواہی دی کہ اس نے اپنا دودھ نہیں پلایا ہے تو گواہی مقبول نہ ہو گی کیونکہ بالقصد یہ گواہی نفی پر قائم ہے بخلاف پہلی صورت کے کہ اس میں اثبات کے ضمن میں نفی داخل ہو گئی ہے اور اگر دونوں نے اپنے گواہ قائم کئے تو بھی دائی کے گواہ قبول ہوں گے (۲)۔

۱ قولہ ضرر یعنی دائی کی اس حرکت سے بچہ کے حق میں ضرر ہوا ہو۔ ۲ یعنی دونوں فریق گواہوں کی توثیق بھی ہو گئی تو دائی کے گواہ قبول ہوں گے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5, Page 170, Book of Hire (Kitab al-Ijarah)

This is mentioned in "Al-Zakheera". If a father appoints the mother of a child to breastfeed that child for a fee, then if he has appointed her from his own property while the marriage is still intact, it is not permissible. Just as it is not permissible to hire her herself, it is also not permissible to hire her slave girl (Bandi) or her "Mudabbarah" slave girl (one promised freedom upon owner's death). However, if he appoints her "Mukatibah" slave girl (one working to buy her freedom) for hire, it is permissible. If the child's mother is appointed for hire from the child's own property while the marriage is intact, Ibn Sama'ah reported from Imam Muhammad (RA) that this is permissible. All of this applies while the marriage remains intact. If she is hired after divorce, then if it is a "Raj'i" (revocable) divorce, it is not permissible. If it is a "Ba'in" (irrevocable) divorce, it is permissible according to "Zahir al-Riwayah". This all applies in the case where the father has hired her for a child born to that same wife. If he hires her as a wet-nurse for a child born to another wife, it is permissible; this is in "Al-Muheet". If he hires the divorced wife after her waiting period (Iddah) has passed to breastfeed the child born from that divorced wife, it is permissible. Then, if he remarries that woman afterwards and the duration of the hire (Ijarah) has not yet expired, my father (RA) said there is no narration regarding this issue, and I asked Imam Zahir al-Din al-Marghinani about it, and he said the hire will not be void; this is in "Al-Zahiriyyah". If a person appoints his mother, daughter, or sister as a wet-nurse to breastfeed his child, it is permissible and a fee will be mandatory upon him. Similarly, for any woman who is a "Mahram" (forbidden relative) of that man by blood relation (Raham), the same ruling applies; this is in "Al-Mabsut". If someone brings home a foundling (Laqit) child and appoints a wet-nurse for it, the wet-nurse's fee will be mandatory upon that person, and he has acted with kindness and virtue in this matter. It is written in "Al-Muntaqa" that if a person appoints his slave girl, from whom he has a child, to breastfeed that child using the child's own property as payment, it is permissible; this is in "Muheet al-Sarakhsi".

A person hired a wet-nurse for a year for one hundred Dirhams on the condition that the entire fee is in exchange for the first month ☆

Breastfeeding and raising an orphan is mandatory upon the person responsible for the orphan's maintenance (Nafaqa). If the orphan has no heir and no one has provided assistance in breastfeeding and raising it as a charitable act, then its breastfeeding and raising is upon the "Bayt al-Mal" (public treasury), meaning the wet-nurse's fee will be paid from the public treasury. If a father appoints a wet-nurse

for his child, and the child's mother refuses to hand over the child, saying the wet-nurse should breastfeed at her place, some have said that the father should appoint a wet-nurse who can breastfeed at the mother's place; this is in "Siraj al-Wahhaj". In "Fatawa Ahl al-Samarqand," it is stated that if a wet-nurse is hired for one year for one hundred Dirhams on the condition that if the child dies before the year ends, the full amount will still be given to the wet-nurse, then such a condition invalidates the hire contract (Ijarah). Thus, if the child dies before the year passes, the wet-nurse will receive the "Ajr al-Mithl" (customary fair wage) according to the duration she breastfed, and she shall return the remainder to the hirer (Mustajir); this is in "Al-Zakheera". A person appointed a wet-nurse for a year for one hundred Dirhams on the condition that the total fee is for the first month and thereafter until the end of the year, breastfeeding will be considered without additional pay. Then she breastfed for two and a half months when the child died, so the scholars (Mashayikh) said the entire fee should be divided according to the "Ajr al-Mithl" for that period and given to her, and the remaining fee to the hirer...

---

1. Meaning shared blood relation (Raham), and that woman is forbidden (Mahram) to him for hiring as a wet-nurse, like a sister, daughter, paternal aunt, etc.
2. His statement 'the same ruling'... this is when breastfeeding has not become mandatory upon that woman for some reason, otherwise the fee would be void.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5, 170, किताब अल-इजारा

यह ज़खीरा में है। अगर पिता ने बच्चे की माँ को उस बच्चे को दूध पिलाने के लिए मजदूरी (اجرت) पर नियुक्त किया है, तो यदि निकाह कायम होने की स्थिति में उसने अपने माल से नियुक्त किया है, तो यह जायज़ नहीं है। और जिस तरह खुद उसे किराये पर लेना जायज़ नहीं है, उसी तरह उसकी बाँदी या 'मुदब्बराह' बाँदी को किराये पर लेना भी जायज़ नहीं है। और यदि उसने अपनी 'मुकातिबा' बाँदी को किराये पर नियुक्त किया है, तो यह जायज़ है। और यदि बच्चे की माँ को निकाह की स्थिति में बच्चे के माल से किराये पर नियुक्त किया गया है, तो इब्न समाआह ने इमाम मुहम्मद (रह.) से रिवायत की है कि यह जायज़ है। और यह सब उस स्थिति में है जब निकाह कायम हो। और अगर तलाक के बाद किराये पर नियुक्त किया गया, तो यदि तलाक 'रजई' (revocable) हो तो जायज़ नहीं है, और यदि तलाक 'बाइन' (irrevocable) हो तो 'ज़ाहिर अल-रिवायत' के अनुसार जायज़ है। और यह सब उस स्थिति में है जब पिता ने उस बच्चे के लिए नियुक्त किया हो जो उसी पत्नी से पैदा हुआ हो। और अगर किसी दूसरी पत्नी से पैदा हुए बच्चे के लिए उसे दाई नियुक्त किया, तो यह जायज़ है; यह 'मुहीत' में है। और अगर मुतल्लका (तलाकशुदा महिला) को इद्दत बीतने के बाद उसी बच्चे को दूध पिलाने के लिए नियुक्त किया जो उस मुतल्लका पत्नी से पैदा हुआ है, तो यह जायज़ है। फिर अगर उसके बाद उसने उस औरत से निकाह कर लिया और अभी तक इजारा (अनुबंध) की अवधि नहीं गुज़री है, तो मेरे पिता (रह.) ने फरमाया कि इस मसले की कोई रिवायत नहीं है, और मैंने इमाम ज़हीर उद्दीन मरग़ीनानी से पूछा था, उन्होंने फरमाया कि इजारा बातिल नहीं होगा; यह 'ज़हीरिया' में है। और यदि किसी व्यक्ति ने अपनी माँ या बेटी या बहन को अपने बच्चे को दूध पिलाने के लिए दाई नियुक्त किया, तो यह जायज़ है और उस पर मजदूरी वाजिब होगी। और इसी तरह जो औरत उस मर्द की 'ज़ाते-रहम-महरम' (रक्त सम्बन्धी निषिद्ध रिश्तेदार) हो, उसके लिए भी यही हुक्म है; यह 'मबसूत' में है। यदि कोई व्यक्ति किसी लावारिस (लकीत) बच्चे को उठा लाया और उसके लिए कोई दाई नियुक्त कर दी, तो दाई की मजदूरी उसी व्यक्ति पर वाजिब होगी और उसने इस काम में अहसान और नेकी की। और 'मुन्तक़ा' में लिखा है कि यदि किसी व्यक्ति ने अपनी ऐसी बाँदी को, जिससे उसका कोई बच्चा पैदा हुआ है, उस बच्चे को दूध पिलाने के लिए बच्चे ही के माल से मजदूरी पर नियुक्त किया, तो यह जायज़ है; यह 'मुहीत-ए-सरख़सी' में है।

एक व्यक्ति ने साल भर के लिए सौ दिरहम पर एक दाई को इस शर्त पर नियुक्त किया कि पूरी मजदूरी पहले महीने के बदले में है ☆

यतीम (अनाथ) को दूध पिलाना और पालना उसी व्यक्ति पर वाजिब है जिस पर उस यतीम का भरण-पोषण (नान-नफ़क़ा) वाजिब है। और यदि उस यतीम का कोई वारिस न हो और न ही किसी व्यक्ति ने नेक काम समझकर उसके दूध पिलाने और पालने में कोई मदद की, तो उसका दूध पिलाकर पालना 'बैतुल माल' (राजकोष) पर है, यानी दाई की मजदूरी बैतुल माल से दिलाई जाएगी। और यदि पिता ने अपने बच्चे के लिए कोई दाई नियुक्त की और बच्चे की माँ ने बच्चे को सौंपने से इनकार कर दिया और कहा कि वह दाई मेरे पास ही दूध पिलाया करे, तो कुछ ने फरमाया कि पिता को चाहिए कि ऐसी दाई नियुक्त करे जो उसकी माँ के पास ही दूध पिलाए; यह 'सिराज अल-वहाज' में है। 'फतावा अहल-ए-समरकंद' में है कि यदि किसी दाई को एक साल दूध पिलाने के लिए सौ दिरहम पर इस शर्त के साथ नियुक्त किया गया कि यदि बच्चा साल पूरा होने से पहले मर जाए तो भी दाई को पूरे दिरहम दिए जाएंगे, तो यह ऐसी शर्त है जिससे इजारा का अनुबंध (अक़्द) फासिद (अवैध) हो जाता है। फिर यदि वह बच्चा साल बीतने से पहले मर गया, तो दाई को उसके दूध पिलाने की अवधि के अनुसार 'अजर-ए-मिसल' (प्रचलित उचित मजदूरी) मिलेगी और बाकी सब मुस्ताजिर (किराये पर लेने वाले) को वापस कर देगा; यह ज़खीरा में है। एक व्यक्ति ने साल भर के लिए सौ दिरहम पर एक दाई इस शर्त पर नियुक्त की कि पूरी मजदूरी पहले महीने के बदले में है और उसके बाद साल के अंत तक बिना मजदूरी के दूध पिलाना गिना जाएगा। फिर उसने ढाई महीने दूध पिलाया था कि वह बच्चा मर गया, तो मशायख ने फरमाया कि पूरी मजदूरी को उस अवधि के अजर-ए-मिसल के हिसाब से बाँटकर उसे दे दी जाएगी और बाकी मजदूरी मुस्ताजिर को...

---

1. अर्थात वंश की दृष्टि से रक्त-सम्बन्ध (रहम) में साझेदारी हो और वह औरत उस पर दाई (के रूप में) हराम हो, जैसे बहन, बेटी, बुआ आदि।
2. उनका कथन 'यही हुक्म'... यह उस समय है जब किसी कारणवश उसी औरत पर दूध पिलाना वाजिब न हो जाए, वरना मजदूरी बातिल होगी।

یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر باپ نے بچہ کی ماں کو اس بچہ کے دودھ پلانے کے واسطے اجرت پر مقرر کیا پس اگر نکاح قائم ہونے کی حالت میں اپنے مال سے مقرر کیا ہے تو جائز نہیں ہے اور جیسا خود اس کا اجارہ پر لینا نہیں جائز ویسا ہی اس کی باندی یا مدبرہ باندی کا اجارہ لینا بھی نہیں جائز ہے اور اگر اس کی مکاتبہ باندی کو اجارہ پر مقرر کیا تو جائز ہے اور اگر بچہ کی ماں کو حالت نکاح میں بچہ کے مال سے اجارہ پر مقرر کیا تو ابن سماعہ نے امام محمدؒ سے روایت کی ہے کہ یہ جائز ہے اور یہ سب اس صورت میں ہے کہ جب نکاح قائم ہو اور اگر بعد طلاق کے اجارہ پر مقرر کیا پس اگر طلاق رجعی ہو تو جائز نہیں ہے اور اگر طلاق بائن ہو تو ظاہر الروایۃ کے موافق جائز ہے اور یہ سب اس صورت میں ہے کہ باپ نے اس بچہ کے واسطے مقرر کیا ہو جو اسی بیوی سے پیدا ہوا ہے اور اگر کسی دوسری بیوی سے پیدا ہوئے بچہ کے واسطے اس کو دائی مقرر کیا تو جائز ہے یہ محیط میں ہے اور اگر مطلقہ کو عدت گزرنے کے بعد اسی بچہ کے دودھ پلانے کے واسطے مقرر کیا جو اس بیوی مطلقہ سے پیدا ہوا ہے تو جائز ہے پھر اگر اس کے بعد اس عورت سے نکاح کر لیا اور ہنوز اجارہ کی مدت نہیں گزری ہے تو میرے والدؒ نے فرمایا کہ اس مسئلہ کی کوئی روایت نہیں ہے اور میں نے امام ظہیر الدین مرغینانی سے دریافت کیا تھا انہوں نے فرمایا کہ اجارہ باطل نہ ہو گا یہ ظہیریہ میں ہے اور اگر کسی شخص نے اپنی ماں یا بیٹی یا بہن کو اپنے بچہ کے دودھ پلانے کے واسطے دائی مقرر کیا تو جائز ہے اور اس پر اجرت واجب ہو گی اور اسی طرح جو عورت اس مرد کی ذاتِ رحم محرم ہو اس کا بھی یہی حکم ہے یہ مبسوط میں ہے اگر کوئی شخص لقیط بچہ اٹھا لایا اور اس کے واسطے کوئی دائی مقرر کر دی تو دائی کی اجرت اسی شخص پر واجب ہو گی اور اس نے اس کام میں احسان اور نیکی کی

اور منتقیٰ میں لکھا ہے کہ اگر کسی شخص نے اپنی ایسی باندی کو جس سے اس کا کوئی بچہ پیدا ہوا ہے اس بچہ کے دودھ پلانے کے واسطے بچہ ہی کے مال سے اجرت پر مقرر کیا تو جائز ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔

ایک شخص نے سال بھر کے واسطے سو درہم پر ایک دائی اس شرط سے مقرر کی کہ تمام اجرت پہلے مہینہ کے مقابلہ میں ہے ☆

یتیم کا دودھ پلانا اور پالنا اسی شخص پر واجب ہے کہ جس پر اس یتیم کا نان نفقہ واجب ہے اور اگر اس یتیم کا کوئی وارث نہ ہو اور نہ کسی شخص نے نیک کام سمجھ کر اس کے دودھ پلانے اور پالنے میں کچھ دستگیری کی تو اس کا دودھ پلا کر پالنا بیت المال پر ہے یعنی دائی کی اجرت بیت المال سے دلائی جائے گی اور اگر باپ نے اپنے بچہ کے واسطے کوئی دائی مقرر کی اور بچہ کی ماں نے بچہ کے سپرد کرنے سے انکار کیا اور کہا کہ وہ دائی میرے پاس ہی دودھ پلایا کرے تو بعض نے فرمایا کہ باپ کو چاہئے کہ ایسی دائی مقرر کرے جو اس کی ماں کے پاس ہی دودھ پلائے یہ سراج الوہاج میں ہے فتاویٰ اہل سمرقند میں ہے کہ اگر کوئی دائی ایک سال دودھ پلانے کے واسطے سو درہم پر اس شرط سے مقرر کی کہ اگر سال سے پہلے بچہ مر گیا تو بھی سب درہم دائی کو دیئے جائیں گے تو یہ شرط ایسی ہے کہ جس سے عقد اجارہ فاسد ہوتا ہے پھر اگر وہ بچہ سال گزرنے سے پہلے مر گیا تو دائی کو بقدراس کے دودھ پلانے کے اجر المثل ملے گا اور باقی سب مستاجر کو واپس کر دے یہ ذخیرہ میں ہے ایک شخص نے سال بھر کے واسطے سو درہم پر ایک دائی اس شرط سے مقرر کی کہ تمام اجرت پہلے مہینہ کے مقابلہ میں ہے اور بعد اس کے آخر سال تک بلا اجرت دودھ پلانا شمار کیا جائے پھر اس نے ڈھائی مہینے دودھ پلایا تھا کہ وہ بچہ مر گیا تو مشائخ نے فرمایا کہ تمام اجرت اس قدر میعاد کی اجر المثل کے حساب سے تقسیم کر کے اس کو دے دی جائے گی اور باقی اجرت مستاجر کو

ـــ ۱ یعنی نسب کے رحم سے شرکت ہو اور وہ عورت اس پر دائی حرام ہو جیسے بہن بیٹی پھوپھی وغیرہ۔ ـــ ۲ قولہ یہی حکم -- یہ اس وقت ہے کہ کسی وجہ سے اسی عورت پر دودھ پلانا واجب نہ ہو جائے ورنہ اجرت باطل ہوگی۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (171) Kitab al-Ijarah (Book of Hire)

...return it; this is in [the book] Al-Zakhira. A person hired a wet-nurse for a year for one hundred dirhams on the condition that the entire wage is for the first month, and after that, the nursing until the end of the year is free of charge. She nursed for two and a half months when the child died. The scholars (Mashaykh) ruled that her *Ajr al-Mithl* (customary fair wage) for one year should be divided over twelve months. Thus, whatever portion falls within that period should be given to the nurse, and the remaining wage should be returned to the hirer, because this contract (*Ijarah*) is void (*fasid*). Therefore, the nurse will be given *Ajr al-Mithl*, but it should not exceed (1) the specified wage amount. This is in Fatawa Qazi Khan. An authorized slave girl (*Ma'zoona*) has the right to hire herself out for wet-nursing. Similarly, a slave girl under a contract of manumission (*Mukataba*) has the right to hire out herself or her own slave girl for wet-nursing, as this is also a means of acquiring wealth, and the slave girl belongs to her. Likewise, a *Mukatab* and an authorized slave have the right to hire themselves out to their master. If the *Mukatab* becomes unable to pay [his manumission fee], the contract is annulled according to Imam Muhammad (RA), but according to Imam Abu Yusuf (RA), it is not annulled. If a *Mukataba* hires a wet-nurse and then becomes unable to pay her manumission wealth, the contract is annulled; this is written in Ghiyathiyyah. There is no harm for a Muslim woman to wet-nurse the child of a non-believer for a wage; this is in Fatawa Qazi Khan. Similarly, there is no harm for a Muslim to hire a non-believer wet-nurse or a woman who has given birth through illicit means to nurse their child; this is in Al-Mabsut. If a goat is rented to nurse the kid of another goat or a human child, it is not permissible; this is in Siraj al-Wahhaj.

Eleventh Chapter: Regarding hiring for services.

Our scholars have stated that it is disliked (*Makruh*) (1) for anyone to hire a free woman or a slave girl for service and take service from her in private (*Khalwat*), because seclusion with a non-mahram woman is prohibited in Shariah. This is in Al-Zahiriyyah. If a free woman takes a job serving a man with a family, it is permissible, but it is disliked for that man to be in private with her, i.e., to take service from her in seclusion. Imam Fakhruddin Qazi Khan stated that this issue is an interpretation of the ruling mentioned in the original texts and the fatwa is based on this; this is in Al-Kubra. Imam Abu Hanifa (RA) said that if a man hires his own wife for service on a monthly wage, it is not permissible, such as hiring her for household tasks like baking bread or cooking, or for nursing the child born from her; such hire is not valid.

However, if she is hired for a service that is not of the nature of household work, such as grazing his animals, then it is permissible because these tasks are not obligatory upon her. If the wife is someone else's slave girl, it is permissible; this is in Al-Khulasa. It is stated in Al-Muhit that if one hires his wife for baking bread, if it is for the household's consumption, it is not valid, but if it is for baking bread to be sold, it is valid; this is in Tatarkhaniyya. If a wife hires her husband for service or for grazing goats, it is valid, and the husband will have the right to cancel the contract and not serve the wife; this is...

---

1. "Disliked" (*Makruh*) here refers to *Makruh Tahrimi* (prohibitively disliked), and Allah knows best. 2. His statement "it is not permissible" is because these tasks are already obligatory upon her, but this refers to moral/religious obligation (*diyanat*), as clarified by Al-Tahawi and others. (1) Provided the year is completed.

वापस कर दे, यह ज़खीरा में है। एक व्यक्ति ने साल भर के लिए सौ दिरहम पर एक दाई (धाय) को इस शर्त पर नियुक्त किया कि पूरी मज़दूरी पहले महीने के बदले है और उसके बाद साल के अंत तक दूध पिलाना बिना मज़दूरी के है। फिर उसने ढाई महीने दूध पिलाया था कि बच्चा मर गया, तो मशायख (विद्वानों) ने फरमाया कि इसका 'अज्र अल-मिस्ल' (उचित मज़दूरी) एक साल के बारह महीनों पर विभाजित किया जाए। अतः जो कुछ इस अवधि के हिस्से में आए वह दाई को दिया जाए और बाकी मज़दूरी वापस करके मुस्तजिर (किरायेदार/नियोक्ता) को मिलेगी क्योंकि यह इज़ारा (अनुबंध) फासिद (त्रुटिपूर्ण) है। इसलिए दाई को अज्र अल-मिस्ल दिया जाएगा, लेकिन वह बताई गई मज़दूरी की राशि से अधिक (1) नहीं होनी चाहिए। यह फ़तावा काज़ी ख़ान में है। और जो दासी 'माज़ूना' है (जिसे व्यापार की अनुमति हो), उसे अधिकार है कि वह स्वयं को दाई के काम के लिए इज़ारे पर दे। इसी तरह 'मुकातिबा' दासी को भी स्वयं को और अपनी दासी को दाई के काम के लिए इज़ारे पर देने का अधिकार है क्योंकि यह भी धन प्राप्त करने का एक तरीका है और दासी उसकी अपनी है। इसी तरह मुकातिब और गुलाम-ए-माज़ून को यह अधिकार है कि वे अपने मालिक को स्वयं इज़ारे पर दें। फिर अगर मुकातिब भुगतान करने में असमर्थ हो गया, तो इमाम मोहम्मद रह. के अनुसार इज़ारा टूट जाएगा और इमाम अबू यूसुफ़ रह. के अनुसार नहीं टूटेगा। और अगर किसी मुकातिबा ने किसी दाई को इज़ारे पर लिया, फिर वह धन अदा करने में असमर्थ हो गई, तो इज़ारा टूट जाएगा, यह ग़ियासिया में लिखा है। और मुस्लिम महिला के लिए किसी काफिर के बच्चे को मज़दूरी पर दूध पिलाने में कोई हर्ज नहीं है, यह फ़तावा काज़ी ख़ान में है। और किसी मुसलमान के लिए भी कोई हर्ज नहीं है कि वह किसी काफिर दाई को या ऐसी महिला को जिसने अवैध संबंध से बच्चा जना हो, अपने बच्चे को दूध पिलाने के लिए नियुक्त करे, यह मबसूत में है। यदि किसी बकरी को इस उद्देश्य से किराए पर लिया जाए कि वह किसी बकरी के बच्चे या मनुष्य के बच्चे को दूध पिलाए, तो यह जायज़ नहीं है, यह सिराजुल वहज में है।

ग्यारहवाँ अध्याय: सेवा (खिदमत) के लिए इज़ारा लेने के वर्णन में

हमारे उलेमा (विद्वानों) ने कहा कि प्रत्येक व्यक्ति के लिए यह बात मकरूह (1) है कि वह किसी स्वतंत्र महिला या दासी को सेवा के लिए इज़ारे पर नियुक्त करे और 'खलवत' (एकांत) में उससे सेवा ले, क्योंकि किसी पराई महिला के साथ एकांत में रहना शरीयत में वर्जित है। यह ज़हीरिया में है। यदि किसी स्वतंत्र महिला ने किसी परिवार वाले व्यक्ति की सेवा के लिए नौकरी कर ली, तो यह जायज़ है,

लेकिन उस व्यक्ति के लिए उस महिला के साथ एकांत में रहना, अर्थात एकांत में उससे सेवा लेना मकरूह है। और इमाम फखरुद्दीन काज़ी ख़ान ने फरमाया कि यह मसला उस हुक्म की व्याख्या है जो मूल ग्रंथों में वर्णित है और इसी पर फतवा है, यह कुबरा में है। और इमाम अबू हनीफा रह. ने फरमाया कि यदि किसी व्यक्ति ने अपनी पत्नी को मासिक वेतन पर सेवा के लिए इज़ारे पर लिया, तो यह जायज़ नहीं है, जैसे कि यदि घर के कार्यों में से किसी काम के लिए जैसे रोटी पकाना या हंडी पकाना, या उस पत्नी से पैदा हुए बच्चे को दूध पिलाने आदि के लिए इज़ारा लिया, तो यह जायज़ नहीं है। और यदि ऐसी सेवा के लिए इज़ारा लिया जो घर के कामों की श्रेणी में नहीं आती, जैसे अपने जानवर चराने आदि, तो यह जायज़ है क्योंकि यह काम उस पर (वाजिब) अनिवार्य नहीं है। और यदि पत्नी किसी की दासी हो, तो यह जायज़ है, यह खुलास में है। और मुहीत में है कि यदि अपनी पत्नी को रोटी पकाने के लिए इज़ारे पर लिया, तो यदि घर के खाने की रोटी पकाने के लिए नियुक्त किया तो जायज़ नहीं है, और यदि बेचने के लिए रोटी पकाने के लिए नियुक्त किया तो जायज़ है, यह तातारखानिया में है। और यदि पत्नी ने अपने पति को सेवा या बकरियाँ चराने के लिए इज़ारे पर नियुक्त किया तो जायज़ है, और पति को अधिकार होगा कि इज़ारा रद्द कर दे और पत्नी की सेवा न करे, यह...

---

1. मकरूह से तात्पर्य 'मकरूह-ए-तहरीमी' (निषिद्ध के निकट) है, अल्लाह बेहतर जानता है। 2. उनका यह कथन कि 'जायज़ नहीं है' क्योंकि यह कार्य स्वयं उन पर अनिवार्य है, लेकिन यहाँ अनिवार्यता से मुराद धार्मिक उत्तरदायित्व (दियानत) की अनिवार्यता है, जैसा कि अल-तहावी आदि ने स्पष्ट किया है। (1) बशर्ते कि साल पूरा हो जाए।

واپس کر دے یہ ذخیرہ میں ہے۔ ایک شخص نے سال بھر کے واسطے سو درہم پر ایک دائی اس شرط سے مقرر کی کہ تمام اجرت پہلے مہینہ کے مقابل ہے اور اس کے بعد سے آخر سال تک دودھ پلانا بلا اجرت ہے پھر اس نے ڈھائی مہینے دودھ پلایا تھا کہ بچہ مر گیا تو مشائخ نے فرمایا کہ اس کا اجر المثل ایک سال کا بارہ مہینے پر تقسیم کیا جائے پس جو کچھ اس قدر میعاد کے پرتے میں پڑے وہ دائی کو دیا جائے اور باقی اجرت واپس کر کے مستاجر کو ملے گی اس واسطے کہ یہ اجارہ فاسد ہے پس دائی کو اجر المثل دیا جائے گا لیکن جو مقدار اجرت بیان کر دی گئی ہے اس سے زیادہ (۱) نہ ہونا چاہئے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور جو باندی ماذونہ ہے یعنی اس کو تصرفات کی اجازت دی گئی ہے اس کو اختیار ہے کہ اپنی ذات کو دائی گری کے واسطے اجارہ میں دے اسی طرح مکاتبہ کو بھی اپنی ذات اور اپنی باندی کی ذات کو دائی گری کے واسطے اجارہ دینے کا اختیار ہے کیونکہ یہ بھی مال حاصل کرنے کا طریقہ ہے اور باندی اس کی ذاتی ہے اسی طرح مکاتب اور غلام ماذون کو یہ اختیار ہے کہ مولیٰ کو اپنی ذات اجارہ پر دیں پھر اگر مکاتب عاجز ہو گیا تو امام محمدؒ کے نزدیک اجارہ ٹوٹ جائے گا اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک نہ ٹوٹے گا اور اگر کسی مکاتبہ نے کوئی دائی اجارہ پر لی پھر مال کتابت ادا کرنے سے عاجز ہو گئی تو اجارہ ٹوٹ جائے گا یہ غیاثیہ میں لکھا ہے اور مسلمان عورت کو کافر کے بچہ کو اجرت پر دودھ پلانے میں کچھ ڈر نہیں ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور مسلمان کو بھی کچھ ڈر نہیں ہے کہ کافرہ دائی کو یا ایسی عورت کو جو حرام سے بچہ جنی ہو اپنے بچہ کو دودھ پلانے کے واسطے مقرر کرے یہ مبسوط میں ہے اگر کسی بکری کو اس واسطے کرایہ پر لیا کہ کسی بکری کے بچہ یا آدمی کے بچہ کو دودھ پلائے تو جائز نہیں ہے سراج الوہاج میں ہے۔

گیارہواں باب: خدمت کے واسطے اجارہ لینے کے بیان میں

ہمارے علماء نے کہا کہ ہر شخص کے حق میں یہ بات مکروہ (۱) ہے کہ آزاد عورت یا باندی کو خدمت کے واسطے اجارہ پر مقرر کرے اور خلوت میں اس سے خدمت لے کیونکہ اجنبی عورت کے ساتھ خلوت کرنا شرعاً ممنوع ہے یہ ظہیریہ میں ہے ایک آزاد عورت نے عیال دار آدمی کی خدمت گاری میں نوکری کر لی تو جائز ہے اور اس شخص کو اس عورت کے ساتھ خلوت کرنا یعنی خلوت میں اس سے خدمت لینا مکروہ ہے اور امام فخر الدین قاضی خان نے فرمایا کہ یہ مسئلہ اس حکم کی تاویل ہے جو اصل میں مذکور ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ کبریٰ میں ہے اور امام ابوحنیفہؒ نے فرمایا کہ اگر کسی شخص نے اپنی بیوی کو کچھ ماہواری پر خدمت کے واسطے اجارہ لیا تو جائز نہیں ہے جیسا کہ اگر گھر کے کاموں میں سے کسی کام کے واسطے مثل روٹی پکانا یا ہانڈی پکانا جو بچہ اس بیوی سے پیدا ہوا ہے اس کے دودھ پلانے وغیرہ کے واسطے اجارہ لیا تو جائز نہیں ہے اور اگر کسی ایسی خدمت کے واسطے اجارہ لیا جو گھر کے کاموں کی جنس سے نہیں ہے جیسے اپنے جانور چرانے وغیرہ تو یہ جائز ہے کیونکہ یہ کام اس پر واجب نہیں ہے اور اگر بیوی کسی کی باندی ہو تو جائز ہے یہ خلاصہ میں ہے اور محیط میں ہے کہ اگر اپنی بیوی کو روٹی پکانے کے واسطے اجارہ لیا پس اگر کھانے کی روٹی پکانے کے واسطے مقرر کیا تو جائز نہیں ہے اور اگر فروخت کرنے کی روٹی پکانے کے واسطے مقرر کیا تو جائز ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے اور اگر بیوی نے اپنے شوہر کو خدمت یا بکریاں چرانے کے واسطے اجارہ پر مقرر کیا تو جائز ہے اور شوہر کو اختیار ہو گا کہ اجارہ فسخ کر دے اور بیوی کی خدمت نہ کرے یہ

۱۔ مکروہ سے تحریمی مراد ہے واللہ اعلم۔ ۲۔ قولہ جائز نہیں کیونکہ یہ کام خود اس پر واجب ہے لیکن وجوب سے براءت دیانت واجب مراد ہے کما صرح بہ الطحاوی وغیرہ۔ (۱) جبکہ سال پورا ہو جائے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume (5) - 172 - Kitab al-Ijarah (The Book of Hire/ Leasing)

This is consistent with the *Zahir al-Riwayah*. Ibn Sama'ah reported from Imam al-A'zam (Imam Abu Hanifa), via Abu Asmah Sa'd bin Mu'adh al-Marwazi, that such a contract of hire (*ijarah*) is void (*batil*). Hakim al-Shahid also mentioned this in his abridgment. The reasoning behind the ruling in *Zahir al-Riwayah* is that the husband has no legal entitlement to be served by the wife (in a contractual sense for wages), and the husband owns his own labor; thus, he has the choice to hire it out. If the husband did not terminate the contract and served his wife, he would be entitled to wages. This is mentioned in *Al-Muhit al-Sarakhsi*.

If a Muslim takes up employment to serve a non-believer (kafir), it is permissible but disliked (*Makruh Tahrimi*) ✵

The fatwa is based on this; it is found in *Jawahir al-Ikhlati*. If a person hires his parents for service, it is impermissible, whether the parents are free, slaves of someone else, or both are non-believers. Despite this, if the father performs the service, he is entitled to a fair wage (*ajr al-mithl*). If the stipulated wage is less than the fair wage, it shall not be reduced further; this is in *Al-Muhit al-Sarakhsi*. Hiring one's grandfather or grandmother for service is also impermissible. However, if they serve regardless, the agreed-upon amount shall be paid, whether the grandson (employer) is free or a slave, Muslim or non-believer; this is in *Al-Muhit*. If a man hires his son, or a woman hires her son to serve in the mother's house, it is not permissible, nor are wages obligatory. If the son is free and is hired by a parent for tasks other than personal service, such as herding goats, it is permissible; this is in *Al-Khulasah*. It is written in the Fatawa that if a woman says to her husband, "Massage my feet on the condition that I give you a thousand dirhams," and he does so, this contract is void. This ruling aligns with the report of Abu Asmah but contradicts *Zahir al-Riwayah*; this is in *Tatarkhaniyah*. Brothers and other relatives may hire one another for service, and it is permissible. Some of our scholars stated that hiring one's paternal aunt, an elderly uncle, or an elder brother for service is not permissible; this is in *Al-Muhit al-Sarakhsi*. Regarding a Muslim serving a non-believer, it is permissible but disliked. Imam Fazli stated that service involving humiliation is not permissible for a Muslim to perform for a non-believer, unlike roles in agriculture or irrigation, which are permissible; this is in *Al-Khulasah*.

If a slave is hired for the known months of Muharram and Safar at the rate of four dirhams for one month and five for the other, it is permissible. If he only works the first month, he is entitled to four dirhams. If he only works the second, he is entitled to five. This is in *Sharh Jami' al-Saghir* by Husam al-Din. If someone hires a slave for service, he cannot take him on a journey unless stipulated in the contract. This applies if he hired him while in the city without intending to travel. If the person is already a traveler and hires a servant, he may take him along; this is in *Al-Jawharat al-Nayyirah*.

Footnotes: 1. The mention of "service" is because it involves humiliation, which is forbidden; tasks other than personal service are permissible. 2. The general terms in the book also include maternal grandparents. 3. The term "disliked" (*Makruh*) refers to *Makruh Tahrimi* (prohibitively disliked), which is close to being forbidden (*haram*); this is the more correct view of the school.

फ़तावा-ए-आलमगिरी ..... खंड (5) - 172 - किताब अल-इजारा (किराया/अनुबंध की किताब)

यह ज़ाहिर-उर-रिवाया के अनुकूल है और इब्न समाअ ने अबू अस्मा साद बिन मुआज अल-मरवज़ी के माध्यम से इमाम-ए-आज़म रहमतुल्लाह अलैह से रिवायत की है कि ऐसा इजारा (अनुबंध) बातिल (अमान्य) है। हाकिम शहीद रहमतुल्लाह अलैह ने भी अपनी संक्षिप्त किताब में यही ज़िक्र किया है। ज़ाहिर-उर-रिवाया के हुक्म का कारण यह है कि पति पर पत्नी की सेवा करने का कोई अधिकार (क़ानूनी दायित्व) नहीं है और पति अपने मुनाफ़े का स्वयं मालिक है, अतः उसे अधिकार है कि वह इजारा (किराए) पर दे दे। यदि पति ने इजारा नहीं तोड़ा और पत्नी की सेवा की, तो वह मज़दूरी (अजरत) का हक़दार होगा, यह 'मुहीत-ए-सरख़सी' में दर्ज है।

यदि किसी मुसलमान ने किसी काफ़िर की सेवा के लिए नौकरी कर ली तो जायज़ है मगर मकरूह (तहरीमी - अत्यंत नापसंद) है ✨

इसी पर फ़तवा है, यह 'जवाहर अल-इख़्लाती' में है। यदि किसी व्यक्ति ने अपने माता-पिता को सेवा के लिए किराए पर नियुक्त किया तो यह नाजायज़ है, चाहे उसके माता-पिता आज़ाद हों या किसी के गुलाम हों या दोनों काफ़िर हों। इसके बावजूद यदि पिता ने सेवा की तो उसे 'अजरत-ए-मिस्ल' (उचित मज़दूरी) मिलेगी, और यदि तयशुदा अजरत, अजरत-ए-मिस्ल से कम हो तो उसे कम नहीं किया जाएगा, यह 'मुहीत-ए-सरख़सी' में है। अपने दादा या दादी को सेवा के लिए किराए पर रखना भी नाजायज़ है, और यदि इसके बावजूद उन्होंने सेवा की तो जो तय हुआ है वह दिया जाएगा, चाहे इस स्थिति में पोता (नियोक्ता) आज़ाद हो या गुलाम, मुसलमान हो या काफ़िर, यह 'मुहीत' में है। यदि किसी पुरुष ने अपने बेटे या महिला ने अपने बेटे को माँ के घर में सेवा के लिए नियुक्त किया तो यह जायज़ नहीं है और न ही मज़दूरी वाजिब होगी। यदि बेटा आज़ाद हो और उसने माता-पिता में से किसी को अपनी बकरियाँ चराने या सेवा के अलावा किसी अन्य काम के लिए नियुक्त किया, तो यह जायज़ है, यह 'ख़ुलासा' में है। फ़तावा में लिखा है कि यदि एक महिला ने अपने पति से कहा कि मेरे पैर दबा दो इस शर्त पर कि मैं तुम्हें एक हज़ार दिरहम दूँगी, और पति ने पैर दबाए, तो यह इजारा बातिल है। भाइयों और अन्य रिश्तेदारों में हर एक दूसरे को सेवा के लिए नियुक्त कर सकता है और यह जायज़ है। हमारे कुछ उलेमा ने कहा कि यदि किसी ने अपनी बुआ, बड़ी उम्र के चाचा या बड़े भाई को सेवा के लिए नियुक्त किया तो जायज़ नहीं है। यदि मुसलमान ने काफ़िर की सेवा के लिए नौकरी की तो जायज़ है मगर मकरूह है। इमाम फ़ज़ली ने फ़रमाया कि ऐसी सेवा जिसमें अपमान

हो, काफ़िर के यहाँ करना मुसलमानों के लिए जायज़ नहीं है, जबकि खेती और सिंचाई जैसे काम जायज़ हैं, यह 'ख़ुलासा' में है।

यदि किसी गुलाम को मुहर्रम और सफ़र के दो महीनों के लिए नियुक्त किया गया, एक महीना चार दिरहम और दूसरा पाँच दिरहम के हिसाब से, तो यह जायज़ है। यदि उसने केवल पहले महीने काम किया तो चार दिरहम का हक़दार होगा। यदि केवल दूसरे महीने काम किया तो पाँच दिरहम का हक़दार होगा। यह 'शराह जामे सगीर हुसामुद्दीन' में है। यदि किसी ने गुलाम को सेवा के लिए नियुक्त किया, तो वह उसे यात्रा पर साथ नहीं ले जा सकता जब तक कि शर्त न रखी गई हो। यह नियम तब है जब उसने शहर में नौकर रखा हो। यदि वह व्यक्ति स्वयं यात्री हो और नौकर रखा हो, तो वह उसे साथ ले जा सकता है, यह 'जौहरत-उन-नय्यरा' में है।

पाद टिप्पणियाँ: 1. सेवा के बारे में कहा गया क्योंकि इसमें अपमान है जो हराम है, सेवा के अलावा अन्य कार्य जायज़ हैं। 2. किताब के सामान्य शब्दों में नाना-नानी भी शामिल हैं। 3. मकरूह से तात्पर्य मकरूह-ए-तहरीमी है जो हराम के निकट है।

ظاہر الروایۃ کے موافق ہے اور ابن سماعہ نے ابو عصمہ سعد بن معاذ المروزی کے واسطے سے امام اعظمؒ سے روایت کی ہے کہ ایسا اجارہ باطل ہے اور ایسا ہی حاکم شہیدؒ نے اپنی مختصر میں ذکر فرمایا ہے اور ظاہر الروایۃ کے حکم کی وجہ یہ ہے کہ شوہر پر بیوی کی خدمت کرنے کا استحقاق نہیں ہے اور شوہر اپنے منافع کا خود مالک ہے پس اس کو اختیار ہے کہ اجارہ پر دے دے اور اگر شوہر نے اجارہ نہ توڑا اور بیوی کی خدمت کی تو اجرت کا مستحق ہوگا یہ محیط سرخسی میں ہے۔

اگر مسلمان نے کسی کافر کی خدمت کے واسطے نوکری کر لی تو جائز ہے مگر مکروہ (تحریمی) ہے ❁

اسی پر فتویٰ ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے اور اگر کسی شخص نے اپنے والدین کو خدمت کے واسطے اجارہ پر مقرر کیا تو نا جائز ہے خواہ اس کے والدین آزاد ہوں یا کسی شخص کے غلام ہوں یا دونوں کافر ہوں اور باوجود اس کے اگر باپ نے خدمت کی تو اس کو اجرت مثل ملے گی اور اگر مقررہ اجرت سے اجر المثل کم ہو تو کم نہ کی جائے گی یہ محیط سرخسی میں ہے اور اگر اپنے دادا یا دادی کو خدمت کے واسطے اجرت پر مقرر کیا تو ناجائز ہے اور اگر باوجود اس کے اس نے خدمت کی تو جو کچھ ٹھہرا ہے وہ دیا جائے گا خواہ اس صورت میں پوتا یعنی مستاجر آزاد ہو یا غلام مسلمان ہو یا کافر یہ محیط میں ہے اور اگر کسی مرد نے اپنے بیٹے یا عورت نے اپنے بیٹے کو اس واسطے اجیر مقرر کیا کہ عورت کے گھر میں یعنی اپنی ماں کے گھر میں خدمت کیا کرے تو جائز نہیں اور نہ اجرت واجب ہوگی اگر اس نے خدمت کی لیکن آزاد یا مکاتب

ہو تو ہو سکتا ہے یہ خلاصہ میں ہے اور اگر بیٹا آزاد ہو اور اس نے ماں باپ میں سے کسی کو اس واسطے اجیر مقرر کیا کہ میری بکریاں چروا ہے یا سوائے خدمات کے کسی دوسرے کام کے واسطے اجیر مقرر کیا تو یہ جائز ہے یہ ذخیرہ میں ہے اور فتاویٰ میں لکھا ہے کہ ایک عورت نے اپنے شوہر سے کہا کہ میرے پاؤں داب دے اس شرط سے کہ تجھ کو ہزار درہم دوں گی پس شوہر نے اس کے پاؤں دابے یہاں تک کہ عورت نے کہا کہ بس اب اس سے زیادہ میں نہیں چاہتی ہوں تو یہ اجارہ باطل ہے اور یہ حکم ابو عصمہ کی روایت کے موافق اور ظاہر الروایۃ کے مخالف ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے اور بھائیوں اور باقی اہل قرابت میں ہر ایک دوسرے کو خدمت کے واسطے اجارہ پر مقرر کر سکتا ہے اور جائز ہے اور ہمارے بعض مشائخ نے فرمایا کہ اگر کسی نے اپنی پھوپھی یا بڑے سن کے چچا یا بڑے بھائی کو خدمت کے واسطے اجیر مقرر کیا تو جائز نہیں ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر مسلمان نے کسی کافر کی خدمت کے واسطے نوکری کر لی تو جائز ہے مگر مکروہ ہے اور امام فضلی نے فرمایا کہ خدمت یا ایسی چیزوں کے واسطے جن میں ذلت ہے مسلمانوں کو کافر کی نوکری جائز نہیں ہے بخلاف زراعت اور سینچنے وغیرہ کی نوکریوں کے کہ یہ جائز ہیں یہ خلاصہ میں ہے۔

اگر کسی غلام کو اس محرم وصفر دو مہینوں معلومہ کے واسطے ایک ماہ بحساب چار درہم اور دوسرا بحساب پانچ درہم کے اجیر مقرر کیا تو جائز ہے اور پہلا مہینہ چار درہم کا رکھا جائے گا حتی کہ اگر اس نے صرف پہلے مہینہ کام کیا پھر دوسرے مہینہ کام نہ کیا تو چار درہم کا مستحق ہوگا اور اگر فقط دوسرے مہینہ میں کام کیا تو پانچ درہم کا مستحق ہوگا یہ شرح جامع صغیر حسام الدین میں ہے اگر تین مہینے کے واسطے اجارہ لیا دو مہینے ایک درہم میں اور ایک مہینہ پانچ درہم تو پہلے دو مہینہ ایک درہم میں قرار دیئے جائیں گے یہ مبسوط میں لکھا ہے اور اگر کسی شخص نے کوئی غلام خدمت کے واسطے اجیر مقرر کیا تو اس کو اپنے ساتھ سفر میں نہیں لے

جاسکتا ہے لیکن اگر شرط کرلے تو جائز ہے اور یہ حکم اس وقت ہے کہ اس نے شہر میں نوکر رکھا ہو اور سفر کے قصد میں نہ ہو اور اگر سفر کی تیاری میں ہو تو اس میں مشائخ کا اختلاف ہے اور اگر وہ شخص مسافر ہو اور اس نے نوکر رکھا تو اس کو سفر میں لے جاسکتا ہے یہ جوہرۃ النیر ہ میں ہے۔ اگر کوئی غلام کوفہ میں نوکر رکھا

حواشی: 1. قولہ خدمت اس واسطے کہ اس میں اہانت ہے جو حرام کی گئی ہے اور سوائے خدمت کے جائز ہے۔ ۱۲ 2. اطلاق کتاب سے نانا نانی کو بھی شامل ہے۔ 3. ظاہر ابن نظر دلیل مکروہ سے مراد مکر وہ تحریمی ہے جو حرام کے قریب ہے وہ والا صح من المذہب ہے۔

Fatawa Alamgiri..... Volume 4 (173) Kitab al-Ijarah (Book of Hire/Lease)

...so that he may take service from him. If no specific place was designated for taking service, then he shall have the right to take service from him in Kufa, but he does not have the right to take service from him outside of Kufa because taking service in Kufa is established by the circumstances (dalalat-al-hal), so it shall be considered as having been expressly established. Thus, if the hirer (mustajir) takes him on a journey, he shall be liable (zamin). Similarly, Imam Muhammad (RA) has stated in the issues of Ijarah in 'Kitab al-Asl' that if a person claimed a house and the defendant compromised by giving his slave to serve for a year, the claimant has the right to take the slave to his family. Shams al-A'imma al-Halwani wrote in the commentary of 'Kitab al-Sulh' that taking him to his family does not mean taking the slave on a journey; it only means taking him to a village or the outskirts of a city. Shams al-A'imma al-Sarakhsi differentiated between hire (ijarah) and compromise (sulh), stating that in the case of compromise, the claimant has the right to take the slave on a journey, whereas the hirer does not have the right to take him on a journey. This is mentioned in Al-Muhit.

A person gave his slave (on hire) for one year, then the slave produced witnesses that the owner had freed him before giving him on hire; in this case, the wages shall go to the slave. ☆

Imam Muhammad (RA) stated that the hirer does not have the right to beat the slave; this is in Al-Zahiriyya. If the hirer gave the wages to the slave while the slave himself had concluded the contract of hire, he is absolved of the debt of wages. If the slave had not concluded the contract, he will not be absolved, even if the payment was made into the hands of a person whose hand is legally considered like the master's hand. This is in Al-Dhakhira. The hirer has the right to take all kinds of domestic service from the slave and command him to wash his clothes, sew them, knead dough, and bake bread, if the slave can do it well. Also, to fodder the pony, bring goods down from the roof or take them up, milk the goat, and draw water from the well. However, he does not have the right to assign him to tailoring or any other profession, even if he knows that work well. It is not obligatory for the hirer to provide food for him, but if he does so out of kindness, it is good, or if it is the local custom, he shall provide it. The hirer has the right to command him to serve his guests, and he also has the right to hire him out to another person for service. If the hirer marries, he can tell the hireling (ajir) to serve him and his family. Similarly, if a woman hires someone and someone marries her, the woman can also command the

slave to serve her and her husband. This is narrated in Al-Mabsut and Al-Muntaqa on the authority of Ibrahim from Imam Muhammad (RA). A person hired out his slave for one year, then the slave produced witnesses that the master had freed him before hiring him out; the wages will go to the slave. If the slave said, "I am free and I have rescinded the hire," but had no witnesses, and the judge (qadi) handed the slave over to the master, and the master forced the slave to work the term of hire, and then the slave produced witnesses saying, "I am free and my master freed me before hiring me out," then neither the slave nor the master shall get the wages. If the slave did not say, "I have rescinded the hire," the wages will go to the slave. If the slave is a minor and claimed his right, and the master had already hired him out, and the slave said, "I have rescinded the hire," then he worked, while the rest of the issue remains as it was, the wages will go to the slave. This is similar to a foundling (laqit) who was being raised by someone and that person hired him out. This is in Al-Dhakhira.

---

1. Washing or sewing was the master's custom, and in our country, our custom will be considered. 2. "Giving on hire verbally," meaning, for example, if one hired a slave from Zaid, he may hire him out to Bakr, although this too is against our custom.

फ़तावा आलमगीरी..... खंड 4 (173) किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय)

...ताकि उससे सेवा ले और सेवा लेने के लिए कोई स्थान निश्चित नहीं किया तो उसे अधिकार होगा कि कूफ़ा में उससे सेवा ले और बाहर कूफ़ा से सेवा लेने का अधिकार नहीं है क्योंकि कूफ़ा में सेवा लेना 'दलालत हाल' (परिस्थितियों) से साबित है तो स्पष्ट रूप से साबित होने जैसा माना जाएगा। अतः यदि मुस्तजिर (किराये पर लेने वाला) उसे सफ़र में ले गया तो वह ज़ामिन (ज़िम्मेदार/क्षतिपूर्ति दायक) होगा और ऐसा ही इमाम मुहम्मद (रह.) ने किताब अल-अस्ल के इजारात में मसला बयान किया है कि अगर किसी व्यक्ति ने एक घर का दावा किया और प्रतिवादी ने अपना गुलाम एक साल तक सेवा के लिए देकर सुलह कर ली तो वादी को अधिकार है कि गुलाम को अपने परिवार के पास ले जाए। और शम्सुल आइम्मा हलवाई ने शरह किताबुल सुल्ह में लिखा कि अपने परिवार के पास ले जाने से यह तात्पर्य नहीं है कि गुलाम को लंबी यात्रा पर ले जाए, केवल यह हो सकता है कि गाँव या शहर के बाहरी इलाकों में ले जाए। और शम्सुल आइम्मा सरख्सी इजारा और सुल्ह (सुलह) में फर्क करते थे और फरमाते थे कि सुल्ह की स्थिति में वादी को ले जाने का अधिकार है कि गुलाम को सफ़र में ले जाए और मुस्तजिर को सफ़र में ले जाने का अधिकार नहीं है। यह मुहीत में है।

एक व्यक्ति ने अपना गुलाम एक साल के लिए (किराये पर) दिया, फिर गुलाम ने गवाह पेश किए कि मालिक ने इजारा देने से पहले मुझे आज़ाद कर दिया है, तो मज़दूरी गुलाम को मिलेगी ☆

इमाम मुहम्मद (रह.) ने फरमाया कि मुस्तजिर को गुलाम को मारने का अधिकार नहीं है, यह जहीरिया में है। अगर मुस्तजिर ने गुलाम को मज़दूरी दे दी जबकि गुलाम ने ही इजारा का अनुबंध तय किया था, तो वह मज़दूरी की ज़िम्मेदारी से मुक्त हो गया। और अगर गुलाम ने अनुबंध तय न किया हो तो वह मुक्त नहीं होगा, भले ही मज़दूरी देना ऐसे व्यक्ति के हाथ में हुआ हो जिसका हाथ कानूनी तौर पर मालिक के हाथ जैसा है। यह जखीरा में है। और मुस्तजिर को अधिकार है कि गुलाम से घर की हर तरह की सेवा ले और हुक्म दे कि मेरे कपड़े धो दे और सिल दे और आटा गूँधकर रोटी पकाए, अगर गुलाम उसे अच्छी तरह कर सकता हो, और टट्टू को चारा दे दे और छत पर से सामान नीचे लाए और ऊपर ले जाए और बकरी दुहे और कुएँ से पानी भर लाए। और यह अधिकार नहीं है कि उसे दर्जीगिरी या किसी दूसरे पेशे के लिए ठहरा दे, भले ही वह उस काम को अच्छी तरह जानता हो। और मुस्तजिर पर उसका खाना देना अनिवार्य नहीं है, लेकिन अगर एहसान करके दे दे तो अच्छा

है, या वहाँ ऐसा ही रिवाज हो तो देगा। और मुस्तजिर को अधिकार है कि उसे अपने मेहमानों की सेवा के लिए हुक्म दे, और यह भी अधिकार है कि किसी दूसरे व्यक्ति को सेवा के लिए किराये पर दे दे। और अगर मुस्तजिर ने निकाह किया तो अजीर (किरायेदार/गुलाम) से कह सकता है कि मेरी और मेरे परिवार की सेवा करे। इसी तरह अगर किसी महिला ने किराये पर लिया हो और उससे किसी ने निकाह किया, तो महिला भी गुलाम को हुक्म दे सकती है कि मेरी और मेरे पति की सेवा करे। और यह मबसूत में, मुंतकी में रिवायत इब्राहिम इमाम मुहम्मद (रह.) से वर्णित है कि एक व्यक्ति ने अपना गुलाम एक साल के लिए किराये पर दिया, फिर गुलाम ने गवाह पेश किए कि मालिक ने किराये पर देने से पहले मुझे आज़ाद कर दिया है, तो मज़दूरी गुलाम को मिलेगी। और अगर गुलाम ने कहा कि मैं आज़ाद हूँ और मैंने इजारा मंसूख़ (रद्द) कर दिया और उसके पास गवाह न थे, और काज़ी ने वह गुलाम मालिक को दे दिया, उसने इजारा का काम करने के लिए गुलाम पर ज़बरदस्ती की, फिर गुलाम ने गवाह सुनाए कि मैं आज़ाद हूँ और मौला (मालिक) ने मुझे इजारा देने से पहले आज़ाद कर दिया है, तो न मज़दूरी गुलाम को मिलेगी न मौला को। और अगर गुलाम ने यह न कहा हो कि मैंने इजारा मंसूख़ कर दिया, तो मज़दूरी गुलाम को मिलेगी। और अगर गुलाम नाबालिग हो और उसने हक़ का दावा किया हो और मौला उसे किराये पर दे चुका हो और उसने कहा कि मैंने इजारा मंसूख़ कर दिया, फिर उसने काम किया और बाकी मसला वही रहे, तो मज़दूरी गुलाम को मिलेगी और यह उस 'लकीत' (लावारिस बच्चे) की तरह है जिसका पालन-पोषण किसी व्यक्ति ने किया था और उस व्यक्ति ने उसे किराये पर दे दिया। यह जखीरा में है।

---

1. धोना या सिलना मालिक का रिवाज था और हमारे देश में हमारा रिवाज मान्य होगा। 2. 'कौलान' (मौखिक रूप से) किराये पर दे दे यानी उदाहरण के लिए ज़ैद से गुलाम किराये पर लिया तो चाहे बकर को किराये पर दे दे और यह भी हमारे रिवाज के खिलाफ है।

تاکہ اس سے خدمت لے اور خدمت لینے کے واسطے کوئی مقام معین نہیں کیا تو اس کو اختیار ہو گا کہ کوفہ میں اس سے خدمت لے اور باہر کوفہ سے خدمت لینے کا اختیار نہیں ہے کیونکہ کوفہ میں خدمت لینا دلالت حال سے ثابت ہے تو مثل صریح ثابت ہونے کے قرار دیا جائے گا پس اگر مستاجر اس کو سفر میں لے گیا تو ضامن ہوگا اور ایسا ہی امام محمدؒ نے کتاب الاصل کے اجارات میں مسئلہ بیان کیا ہے کہ اگر کسی شخص نے ایک مکان کا دعویٰ کیا اور مدعا علیہ نے اپنا غلام ایک سال تک خدمت کے واسطے دے کر صلح کر لی تو مدعی کو اختیار ہے کہ غلام اپنے اہل کے پاس لے جائے اور شمس الائمہ حلوائی نے شرح کتاب الصلح میں لکھا کہ اپنے اہل کے پاس لے جانے سے یہ مراد نہیں ہے کہ غلام کو مسافت سفر میں لے جائے صرف یہ ہو سکتا ہے کہ گاؤں یا فنائے شہر میں لے جائے اور شمس الائمہ سرخسی اجارہ اور صلح میں فرق کرتے تھے اور فرماتے تھے کہ صلح کی صورت میں مدعی کو لے جانے کا اختیار ہے کہ غلام کو سفر میں لے جائے اور مستاجر کو سفر میں لے جانے کا اختیار نہیں ہے یہ محیط میں ہے۔

ایک شخص نے اپنا غلام ایک سال کے واسطے دیا پھر غلام نے گواہ قائم کئے کہ مالک نے اجارہ دینے سے پہلے مجھے آزاد کر دیا ہے تو اجرت غلام کو ملے گی ☆

امام محمدؒ نے فرمایا کہ مستاجر کو غلام کے مارنے کا اختیار نہیں ہے یہ ظہیریہ میں ہے اگر مستاجر نے غلام کو اجرت دے دی حالانکہ غلام ہی نے عقد اجارہ کو قرار دیا تھا تو اجرت سے بری ہو گیا اور اگر غلام نے عقد اجارہ نہ ٹھہرایا ہو تو بری نہ ہوگا اگرچہ اجرت دینا ایسے شخص کے ہاتھ میں واقع ہوا کہ حکماً اس کا ہاتھ مثل مولیٰ کے ہاتھ کے ہے یہ ذخیرہ میں ہے اور مستاجر

کو اختیار ہے کہ غلام سے گھر کی ہر طرح کی خدمت لے اور حکم کرے کہ میرا کپڑا دھو دے اور سی دے اور آٹا گوندھ کر روٹی پکائے اگر غلام اس کو اچھی طرح کر سکتا ہو اور ٹٹو کو چارہ دے دے اور چھت پر سے متاع نیچے لائے اور اوپر لے جائے اور بکری دوھ دے اور کنویں سے پانی بھر لائے اور یہ اختیار نہیں ہے کہ اس کو درزی گری یا کسی دوسرے پیشہ کے واسطے ٹھہرا دے اگرچہ وہ اس کام کو خوب جانتا ہو اور مستاجر پر اس کا کھانا دینا واجب نہیں ہے لیکن اگر احسان کر کے دے دے تو خیر یا وہاں ایسا ہی رواج ہو گا تو دے گا اور مستاجر کو اختیار ہے کہ اس کو اپنے مہمانوں کی خدمت کے واسطے حکم دے اور یہ بھی اختیار ہے کہ کسی دوسرے شخص کو خدمت کے واسطے اجرت پر دے دے اور اگر مستاجر نے نکاح کیا تو اجیر سے کہہ سکتا ہے کہ میری اور میرے اہل وعیال کی خدمت کرے اسی طرح اگر عورت نے اجارہ پر لیا ہو اور اس سے کسی نے نکاح کیا تو عورت بھی غلام کو حکم دے سکتی ہے۔ کہ میری اور میرے شوہر کی خدمت کرے اور یہ مبسوط میں منتقی میں بروایت ابراہیم امام محمدؒ سے مروی ہے کہ ایک شخص نے اپنا غلام ایک سال کے واسطے اجارہ دیا پھر غلام نے گواہ قائم کئے کہ مالک نے اجارہ دینے سے پہلے مجھے آزاد کر دیا ہے تو اجرت غلام کو ملے گی اور اگر غلام نے کہا کہ میں آزاد ہوں اور میں نے اجارہ فسخ کر دیا اور اس کے پاس گواہ نہ تھے اور قاضی نے وہ غلام مالک کو دے دیا اس نے اجارہ کا کام کرنے کے واسطے غلام پر جبر کیا پھر غلام نے گواہ سنائے کہ میں آزاد ہوں اور مولیٰ نے مجھے اجارہ دینے سے پہلے آزاد کر دیا ہے تو نہ اجرت غلام کو ملے گی نہ مولیٰ کو اور اگر غلام نے یہ نہ کہا ہو کہ میں نے اجارہ فسخ کر دیا تو اجرت غلام کو ملے گی اور اگر غلام نابالغ ہو اور اس نے حق کا دعویٰ کیا اور مولیٰ اس کو اجارہ پر دے چکا ہے اور اس نے کہا کہ میں نے اجارہ فسخ کر دیا پھر اس نے کام کیا اور باقی مسئلہ بحالہ

ہے تو اجرت غلام کو ملے گی اور یہ بمنزلہ ایسے لقیط کے ہے جو کسی شخص کی پرورش میں تھا اور اس شخص نے اس کو اجارہ پر دے دیا یہ ذخیرہ میں ہے۔

---

۱ قول دھونے یا اس مالک کا رواج تھا اور ہمارے ملک میں ہمارا رواج معتبر ہو گا۔ ۲ قولاً اجرت پر دے دے یعنی مثلاً زید سے غلام اجارہ پر لیا تو چاہے بکر کو اجارہ پر دے دے اور یہ بھی ہمارے رواج کے خلاف ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 | 174 | Kitab al-Ijarah (Book of Hire)

If a person hires out their slave for one year and then frees him after six months, the slave has the option to either complete the term of hire or terminate it. If he chooses to terminate it, the contract for the remaining period is annulled, and the remaining rent is waived from the hirer's responsibility, and the rent for the past period goes to the owner, as mentioned in 'al-Bada'i'. This ruling applies when there is no debt upon the slave; if there is a debt, then after paying off the creditors from the rent, the remainder goes to the owner, as per 'al-Ghiyathiyyah'. If the slave permits the hire to continue and completes it, then the rent from the time of freedom until the end of the year belongs to the slave. Once the slave chooses to complete the hire, he no longer has the option to terminate it. The right to possess the entire rental fee belongs to the owner, and the slave does not have the right to collect it unless acting as an agent (wakil) for the owner. This applies when the hirer has not paid the rent in advance and the owner stipulated payment through the agent. If the hirer paid in advance or if advance payment was a condition of the hire, and the slave is freed and chooses to complete the hire, then the entire rent goes to the owner. If the slave chooses to annul the hire, the owner shall return half of the rent to the hirer, whether the owner hired out the slave himself or authorized the slave to hire himself out for a year and then freed him after six months. However, in this case, the right to collect the rent belongs to the slave. If the slave is legally restricted (mahjur) and hires himself out without the owner's permission, and the owner frees him during the term, the slave will not have the option to annul, as per 'al-Bada'i'. If a slave hires himself out without the owner's permission, and the year passes safely while he is working, the hire is valid, the rent is obligatory, and the slave's collection of it is also valid; the hirer cannot reclaim the rent from the slave. If the slave is freed due to that debt, he will not have the option to annul the hire because he entered into the contract himself. Whatever rent becomes obligatory after the right [of freedom] is established belongs to the slave by consensus of the reports.

If the slave dies during work before being freed, the hire is not valid, and the hirer will have to pay his price as compensation to the owner, and no rent will be received; this is in 'al-Ghiyathiyyah'. A person hired a slave for one month and took possession of him. At the end of the month, the situation is that the slave has run away or is sick. The hirer says he has been a runaway or sick since taking possession, while the owner says that is not so, but it happened only shortly before now. The hirer's statement is accepted. If at the time of the dispute the slave is not a runaway or sick,

the owner's statement is accepted, as in 'al-Timurtashi'. A person usurped (ghasab) a slave, and that slave hired himself out. If the contract is annulled due to death during work, the hire is valid, and by consensus, it is permissible for the slave to collect the rent. So, if the slave collected the rent and the usurper (ghasib) snatched it from him and consumed it, he will not be liable (daman) for it. However, the 'Sahibayn' (Imams Abu Yusuf and Muhammad) stated that the usurper shall be a guarantor for it. If the owner finds that exact rent still exists, he shall take it from the usurper by consensus; this is in 'al-Jami' al-Saghir'. If a 'mukatib' (a slave who has contracted for his freedom) hired out a slave and then became unable to pay his own freedom price, the hire contract is broken according to Imam Muhammad (r.a.) but not according to Imam Abu Yusuf (r.a.). If the mukatib hired a slave and then became unable to pay his freedom price, the hire contract is broken by consensus. If the mukatib pays his freedom price and becomes free, the hire remains valid by consensus, as stated in 'Fatawa Qazi Khan'.

If a person gives a slave on hire and subsequently that slave is taken through a meritorious claim (istihkaq), meaning someone proves their ownership right over the slave, and then the rightful owner (mustahiq) gives permission for the hire, then if this permission occurs before all benefits are derived, it is valid. And his statement, i.e., regarding the rent, shall be like a guarantor of the name.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 | 174 | किताब अल-इजारा (किराये का बयान)

यदि किसी ने अपना गुलाम एक साल के लिए किराये पर दिया, फिर जब छह महीने बीत गए तो उसे आज़ाद कर दिया, तो गुलाम को यह अधिकार है कि वह किराया पूरा करे या उसे तोड़ दे। तो यदि उसने निरस्त (कैंसिल) कर दिया, तो शेष अवधि का अनुबंध निरस्त हो गया और शेष किराया किरायेदार (मुस्तजिर) की जिम्मेदारी से समाप्त हो गया, और पिछली अवधि का किराया मालिक (मौला) को मिलेगा, जैसा कि 'बदाए' में है। और यह आदेश उस समय है जब गुलाम पर कोई कर्ज न हो, और यदि कर्ज हो, तो किराये में से लेनदारों का कर्ज चुकाने के बाद जो बचेगा वह मालिक को मिलेगा, यह 'गियासिया' में है। और यदि उसने किराये की अनुमति दे दी और उसे पूरा कर दिया, तो आज़ादी के समय से साल के अंत तक का किराया गुलाम को मिलेगा। और जब गुलाम ने किराया पूरा करने का विकल्प चुना, तो फिर उसे किराया तोड़ने का अधिकार नहीं होगा, और पूरे किराये की राशि पर कब्जा करने का अधिकार मालिक को होगा और गुलाम को किराया प्राप्त करने का अधिकार नहीं होगा, लेकिन वह मालिक की ओर से वकील (एजेंट) बनकर प्राप्त कर सकता है। और यह आदेश उस समय है जब किरायेदार ने अग्रिम किराया न दिया हो और मालिक ने वकील के साथ भुगतान करने की शर्त लगाई हो। और यदि किरायेदार ने अग्रिम भुगतान कर दिया हो या किराये में अग्रिम भुगतान की शर्त थी और गुलाम आज़ाद हो गया और उसने किराया पूरा करने का विकल्प चुना, तो पूरा किराया मालिक को मिलेगा। और यदि गुलाम ने किराया निरस्त करने का विकल्प चुना, तो मालिक आधा किराया किरायेदार को वापस करेगा, चाहे मालिक ने खुद गुलाम को किराये पर दिया हो या गुलाम को अनुमति दी हो कि वह स्वयं को एक साल के लिए किराये पर दे दे और फिर छह महीने बाद मालिक ने उसे आज़ाद किया हो, लेकिन किराया प्राप्त करने का अधिकार इस स्थिति में गुलाम को होगा। और यदि गुलाम 'महजूर' (प्रतिबंधित) हो और उसने मालिक की अनुमति के बिना खुद को किसी को किराये पर दे दिया और अवधि के बीच में मालिक ने उसे आज़ाद कर दिया, तो गुलाम को विकल्प नहीं होगा, यह 'बदाए' में है। और यदि गुलाम ने मालिक की अनुमति के बिना खुद को किराये पर दे दिया, फिर यदि काम के दौरान पूरा साल सुरक्षित बीत गया तो यह सही है और किराया वाजिब होगा और गुलाम का उसे प्राप्त करना भी सही है, और किरायेदार को अधिकार नहीं होगा कि गुलाम से किराया वापस ले। और यदि गुलाम उस कर्ज की वजह से आज़ाद हो जाए, तो उसे किराया निरस्त करने का अधिकार नहीं होगा क्योंकि उसने खुद ही अनुबंध किया है, और जो किराया हक (आज़ादी) के बाद वाजिब हो, वह सर्वसम्मति से गुलाम का ही होगा।

यदि काम करने के दौरान वह आज़ाद होने से पहले मर गया, तो किराया सही नहीं है और किरायेदार को उसकी कीमत का हर्जाना (डांड़) मालिक को देना पड़ेगा और किराया कुछ नहीं मिलेगा, यह 'गियासिया' में है। एक व्यक्ति ने एक गुलाम एक महीने के लिए किराये पर लिया और उस पर कब्जा कर लिया, फिर महीने का अंत आ गया और स्थिति यह है कि गुलाम भागा हुआ है या बीमार है, तो किरायेदार ने कहा कि कब्जे के समय से ही भागा हुआ या बीमार है, और मालिक ने कहा कि नहीं ऐसा नहीं है बल्कि इससे कुछ देर पहले से ऐसा हुआ है, तो किरायेदार का कथन स्वीकार्य होगा। और यदि इस विवाद के समय वह गुलाम भागा हुआ या बीमार न हो, तो मालिक का कथन स्वीकार्य होगा, यह 'तमरताशी' में है। एक व्यक्ति ने एक गुलाम को छीन (ग़सब) लिया और उस गुलाम ने खुद को किराये पर दे दिया और काम करने के दौरान मरने से (अनुबंध) निरस्त हो गया, तो किराया सही है और सर्वसम्मति से गुलाम के लिए किराया प्राप्त करना वैध है। तो यदि गुलाम ने किराया प्राप्त किया और छीनने वाले (ग़ासिब) ने उससे छीनकर खा लिया, तो उस पर हर्जाना (ज़मान) नहीं आएगा, और 'साहिबैन' (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मोहम्मद) ने कहा कि ग़ासिब उसका ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा। और यदि मालिक ने वह किराया ज्यों का त्यों (बऐनह) पाया, तो सर्वसम्मति से वह ग़ासिब से ले लेगा, यह 'जामे सगीर' में है। यदि किसी 'मुकातिब' (वह गुलाम जिसने अपनी आज़ादी की कीमत चुकाने का समझौता किया हो) ने कोई गुलाम किराये पर दिया, फिर वह स्वयं 'माल-ए-किताबत' (आज़ादी की कीमत) देने में असमर्थ हो गया, तो इमाम मोहम्मद (रह.) के अनुसार किराया टूट जाएगा और इमाम अबू यूसुफ (रह.) के अनुसार नहीं टूटेगा। और यदि मुकातिब ने कोई गुलाम किराये पर लिया फिर खुद असमर्थ हो गया, तो सर्वसम्मति से किराया टूट जाएगा। और यदि मुकातिब ने माल-ए-किताबत अदा कर दिया और आज़ाद हो गया, तो सर्वसम्मति से किराया बना रहेगा, यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है।

यदि किसी व्यक्ति ने एक गुलाम किराये पर दिया और वह गुलाम उसके बाद 'इस्तिहकाक' में ले लिया गया, यानी किसी व्यक्ति ने गुलाम पर अपने स्वामित्व (मिल्कियत) का अधिकार सिद्ध कर दिया और फिर उस हकदार (मुस्तहिक) ने किराये की अनुमति दे दी, तो यदि यह अनुमति पूरा लाभ प्राप्त करने से पहले दी गई है, तो यह वैध है। और उसका कथन, यानी किराये का, नाम (प्रसिद्धि) की तरह ज़ामिन होगा।

اگر ایک سال کے واسطے اپنا غلام اجارہ پر دیا پھر جب چھ مہینے گزر گئے تو اس کو آزاد کر دیا تو غلام کو اختیار ہے چاہے اجارہ پورا کر دے یا توڑ دے پس اگر اس نے فسخ کر دیا تو مابقی کا عقد فسخ ہو گیا اور مابقی اجرت مستاجر کے ذمہ سے ساقط ہو گئی اور گذشتہ مدت کی اجرت مولیٰ کو ملے گی کذا فی البدائع اور یہ حکم اس وقت ہے کہ غلام پر قرضہ نہ ہو اور اگر قرضہ ہو تو اجرت میں سے قرض خواہوں کا قرضہ ادا کر کے جو باقی بچے وہ مولیٰ کو ملے گا یہ غیاثیہ میں ہے اور اگر اس نے اجارہ کی اجازت دے دی اور پورا کر دیا تو وقت آزادی سے آخر سال تک کی اجرت غلام کو ملے گی اور جب غلام نے اجارہ پورا کر دینا اختیار کیا تو پھر اس کو اجارہ توڑنے کا اختیار نہ ہوگا اور تمام مال اجارہ پر قبضہ کرنے کا حق مولیٰ کو حاصل ہوگا اور غلام کو اجرت وصول کرنے کا استحقاق نہ ہوگا لیکن مولیٰ کی طرف سے وکیل ہو کر وصول کر سکتا ہے اور یہ حکم اس وقت ہے کہ مستاجر نے تعجیل کے ساتھ اجرت ادا نہ کردی ہو اور وکیل کے ساتھ ادا کرنے کی شرط مولیٰ نے لگائی ہو اور اگر تعجیل کے ساتھ مستاجر نے ادا کردی یا اجارہ میں تعجیل کی شرط تھی اور غلام آزاد ہوا اور اس نے اجارہ پورا کر دینا اختیار کیا تو تمام اجرت مولیٰ کو ملے گی اور اگر غلام نے اجارہ فسخ کر دینا اختیار کیا تو مولیٰ آدھی اجرت مستاجر کو واپس کرے گا خواہ مولیٰ نے خود ہی غلام کو اجارہ پر دیا ہو یا غلام کو اس نے اجازت دی ہو کہ اپنے تئیں سال بھر کے واسطے اجارہ پر دے دے اور پھر چھ مہینہ بعد مولیٰ نے آزاد کیا ہو لیکن اجرت وصول کرنے کا استحقاق اس صورت میں غلام کو حاصل ہوگا اور اگر غلام محجور ہو اور اس نے اپنے تئیں بدون اجازت مولیٰ کے کسی کو اجارہ پر دے دیا اور بیچ مدت مولیٰ نے اس کو آزاد کر دیا تو غلام کو اختیار نہ ہوگا یہ بدائع میں ہے اور اگر غلام نے بدون اجازت مولیٰ کے

اپنے تئیں اجارہ پر دے دیا پس اگر کام کرنے میں صحیح سال بچ رہا تو صحیح ہے اور اجرت واجب ہوگی اور غلام کا وصول کرنا بھی صحیح ہے اور مستاجر کو اختیار نہ ہوگا کہ غلام سے اجرت واپس لے اور اگر غلام اس قرضہ میں آزاد ہو جائے تو اس کو فسخ اجارہ کا اختیار نہ ہوگا کیونکہ اس نے خود ہی اجارہ کر لیا ہے اور جو اجرت بعد حق کے واجب ہو وہ باتفاق الروایات غلام ہی کی ہوگی۔

اگر کام کرنے میں مر گیا قبل اس کے کہ آزاد کیا جائے تو اجارہ صحیح نہیں ہے اور مستاجر کو اس کی قیمت کی ڈانڈ مولیٰ کو دینی پڑے گی اور اجرت کچھ نہ ملے گی یہ غیاثیہ میں ہے ایک شخص نے ایک غلام ایک ماہ کے واسطے اجارہ لیا اور اس پر قبضہ کر لیا پھر آخر مہینہ آ گیا اور حال یہ ہے کہ غلام بھاگا ہوا ہے یا مریض ہے پس مستاجر نے کہا کہ قبضہ کرنے کے وقت سے بھاگا ہوا یا بیمار ہے اور مولیٰ نے کہا کہ نہیں ایسا نہیں ہے بلکہ اس سے کچھ دیر پہلے سے ایسا واقع ہوا تو مستاجر کا قول مقبول ہوگا اور اگر اس جھگڑنے کے وقت وہ غلام بھاگا ہوا یا مریض نہ ہو تو مولیٰ کا قول قبول ہوگا یہ تمرتاشی میں ہے۔ ایک شخص نے ایک غلام کو غصب کر لیا اور اس غلام نے اپنے تئیں اجرت پر دے دیا اور کام کرنے میں مرنے سے فسخ گیا تو اجارہ صحیح ہے اور بالاجماع غلام کو اجرت وصول کرنا جائز ہے پس اگر غلام نے اجرت وصول کی اور غاصب نے اس سے چھین کر کھا لی تو اس پر ضمان نہ آئے گی اور صاحبین نے فرمایا کہ غاصب اس کا ضامن ہوگا اور اگر مولیٰ نے وہ اجرت بعینہ قائم پائی تو بالاجماع غاصب سے لے لے گا یہ جامع صغیر میں ہے مکاتب نے اگر کوئی غلام اجارہ پر دیا پھر خود مال کتابت ادا کرنے سے عاجز ہو گیا تو اجارہ امام محمدؒ کے نزدیک ٹوٹ جائے گا اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک نہ ٹوٹے گا اور اگر مکاتب نے کوئی غلام اجارہ لیا پھر خود عاجز ہو گیا تو بالاتفاق اجارہ ٹوٹ جائے

گا اور اگر مکاتب نے مال کتابت ادا کر دیا اور آزاد ہو گیا تو بالاتفاق اجارہ باقی رہے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر کسی شخص نے ایک غلام اجارہ پر دیا اور وہ غلام بعد اس کے استحقاق میں لیا گیا یعنی کسی شخص نے اپنا استحقاق ملک غلام پر ثابت کیا اور پھر مستحق نے اجارہ کی اجازت دے دی پس اگر یہ اجازت تمام منفعت حاصل کرنے سے پہلے واقع ہوئی تو جائز ہے اور قول اس کا یعنی اجرت کا مانند نام کے ضامن ہوگا۔

Fatawa Alamgiri..... Volume 4 175 Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring/Lease)

The entire wage shall be given to the rightful person. If the owner grants permission after the benefit (from the labor or property) has already been consumed, this permission will not be considered valid, and the entire wage will go to the wrongful possessor (Ghasib). However, if permission is granted while some of the lease period remains, then according to Imam Abu Yusuf (RA), the rent for both the past and remaining periods belongs to the owner (the rightful person). According to Imam Muhammad (RA), the rent for the past period goes to the usurper, and for the remaining period, it goes to the owner; this is stated in 'Zahiriyyah'. If the father, the paternal grandfather, or their executors (Wasi) hire out a minor for work that the minor is capable of performing, it is permissible. However, as long as the father is present, the grandfather does not have this authority. Furthermore, the father's executor takes precedence over the grandfather. If neither the father, grandfather, nor their executors are present, and a close relative (Dhi Rahm Mahram) in whose care the minor is being raised hires them out, it is permissible. If a minor is being raised by one relative, and another closer relative hires them out—for instance, the minor lives with an uncle but the mother hires them out—this is valid according to Imam Abu Yusuf (RA) but invalid according to Imam Muhammad (RA). If a relative who is raising the minor hires them out and receives the rent, they do not have the right to spend this money on the minor unless they have legal authority over the minor's property. For example, if property is gifted (Hiba) to a minor, the relative raising them may take possession of the gift on the minor's behalf, but they do not have the right to spend it on the minor; this is in 'Fatawa Qazi Khan'.

According to Imam al-A'zam (RA), one of the executors (Wasi) has the authority to hire out an orphan for labor. ☆

In 'Ghiyathiyyah', it is mentioned that no one except the father and grandfather can spend the minor's wealth on them. Some have said that the caretaker may spend only what is absolutely necessary and essential for upbringing. If a judge (Qazi) has given general permission, then they may spend in any manner; this is in 'Tatar Khaniyah'. The executors of both the father and grandfather have the authority to lease out the minor's slaves or real estate (Aqar). No one else, even those raising the minor, has the authority to lease out the minor's slaves. Imam Muhammad (RA), by way of juristic preference (Istihsan), ruled that the caretaker may also do so. Similarly, it was ruled that the caretaker may spend the earned wages as necessary expenses. Our teacher stated that the fatwa is based on this; this is in 'Fatawa Kubra'. One of

the executors, according to Imam al-A'zam, has the authority to hire out an orphan for work but cannot lease out the orphan's slave. Imam Muhammad ruled that the executor can also lease out the slave because whoever has authority over the orphan also has authority over their slave; this is in 'Siraj al-Wahaj'. If a minor is hired out by their father, father's executor, grandfather, grandfather's executor, a Qazi, or a Qazi's trustee, and the minor reaches maturity during the lease period, this is a valid excuse; the individual may choose to fulfill the contract or rescind it. However, if any of these authorities leased out part of the minor's property and they became an adult during the period, they do not have the right to rescind it; this is in 'Bada'i'. If a father hires out his minor son for one year in exchange for food and clothing, and the year passes, the father has the right to demand fair market wages (Ajr al-Mithl) from the employer because the contract was void (Ijarah Fasid). Whatever the employer gave to the minor will be considered a gift. It is written in the Fatawa that if the clothes provided were not equivalent to the fair market wage, a claim can be made.

---

1. "Take possession" means: To take possession for the minor on behalf of the minor.
2. "Aqar" refers to: Immovable property such as land, houses, etc.
3. "One executor" means: In this particular matter, the mutual agreement of both executors is not required.

फतावा-ए-आलमगीरी..... जिल्द 4 175 किताब अल-इजारा (किराये/रोजगार की पुस्तक)

सम्पूर्ण पारिश्रमिक भी हकदार को मिलेगा और यदि लाभ प्राप्त करने के बाद उसने अनुमति दी, तो उसका कोई महत्व नहीं होगा और पूरा पारिश्रमिक हड़पने वाले (गासिब) को मिलेगा। और यदि कुछ अवधि शेष रहते हुए उसने अनुमति दी, तो इमाम अबू यूसुफ (रह.) के अनुसार पिछली अवधि और शेष अवधि, दोनों का पारिश्रमिक मालिक (अर्थात हकदार) को मिलेगा। और इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार पिछली अवधि का पारिश्रमिक हड़पने वाले को और शेष अवधि का मालिक को मिलेगा; यह 'ज़हीरिया' में है। यदि पिता या दादा या इन दोनों के वसीयतदार (संरक्षक) ने किसी नाबालिग को ऐसे कार्य के लिए किराये/रोजगार पर दिया जिसे नाबालिग कर सकता है, तो यह वैध है। और पिता की उपस्थिति में दादा को यह अधिकार नहीं है। पिता का वसीयतदार भी दादा पर वरीयता रखता है। यदि नाबालिग का पिता, दादा या इन दोनों के वसीयतदार मौजूद न हों और किसी करीबी रक्त सम्बन्धी (ज़ी-रहम महरम) ने उसे किराये पर दिया, जबकि वह उसकी गोद में पल रहा हो, तो यह वैध है। यदि नाबालिग जिस करीबी सम्बन्धी की गोद में पल रहा है, उसके अलावा किसी अन्य सम्बन्धी ने (जो पहले वाले से अधिक निकट हो) उसे रोजगार पर दिया, जैसे नाबालिग अपने चाचा की गोद में पल रहा है और माँ ने उसे काम पर दे दिया, तो इमाम अबू यूसुफ (रह.) के अनुसार यह वैध है और इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार वैध नहीं है। यदि किसी करीबी सम्बन्धी ने नाबालिग को काम पर दिया और किराया वसूल कर लिया, तो उसे यह धन नाबालिग पर खर्च करने का अधिकार नहीं है, जब तक कि उसे नाबालिग की संपत्ति के प्रबंधन का अधिकार प्राप्त न हो; जैसे कि यदि नाबालिग को कुछ संपत्ति उपहार (हिबा) में मिली हो और वह किसी सम्बन्धी की गोद में पल रहा हो, तो उस सम्बन्धी को उपहार पर कब्ज़ा करने का अधिकार है, लेकिन नाबालिग पर उसे खर्च करने का अधिकार नहीं है; यह 'फतावा काज़ी खान' में है।

इमाम-ए-आज़म (रह.) के अनुसार वसीयतदारों में से किसी एक वसीयतदार को यह अधिकार है कि वह अनाथ को पारिश्रमिक पर काम पर दे दे। ☆

'ग़ियासिया' में है कि पिता और दादा के अलावा कोई भी नाबालिग पर खर्च नहीं कर सकता। कुछ ने कहा कि पालन-पोषण करने वाला केवल उतना ही खर्च कर सकता है जितना अत्यंत आवश्यक और अनिवार्य हो। यदि काज़ी (न्यायाधीश) ने पूर्ण अनुमति दे दी हो, तो वह हर प्रकार से खर्च कर सकता है; यह 'ततार खानिया' में है। पिता और दादा दोनों के वसीयतदार को नाबालिग के गुलाम या अचल संपत्ति (अकार) को किराये पर देने का अधिकार है। जिन लोगों की गोद में नाबालिग पल रहा है,

उनके अलावा किसी को उसके गुलाम को किराये पर देने का अधिकार नहीं है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने 'इस्तेहसानन' (न्यायपूर्ण वरीयता के आधार पर) यह आदेश दिया कि पालन-पोषण करने वाला भी दे सकता है। इसी तरह यह आदेश दिया कि वह पारिश्रमिक को अनिवार्य खर्च के रूप में खर्च कर सकता है। हमारे उस्ताद ने कहा कि फतवा इसी पर है; यह 'फतावा कुबरा' में है। वसीयतदारों में से एक वसीयतदार को इमाम-ए-आज़म के अनुसार यह अधिकार है कि अनाथ को काम पर दे दे, लेकिन अनाथ के गुलाम को काम पर नहीं दे सकता। इमाम मुहम्मद ने कहा कि वह गुलाम को भी काम पर दे सकता है, क्योंकि जो व्यक्ति अनाथ पर अधिकार रखता है, वह उसके गुलाम पर भी रख सकता है; यह 'सिराज अल-वहाज' में है। यदि नाबालिग को उसके पिता, पिता के वसीयतदार, दादा, दादा के वसीयतदार, काज़ी या काज़ी के अमीन ने काम पर दिया और वह नाबालिग अनुबंध अवधि के भीतर ही वयस्क हो गया, तो यह एक उचित कारण (उज्र) है, वह चाहे तो अनुबंध पूरा करे या उसे रद्द कर दे। यदि इनमें से किसी ने उसकी संपत्ति में से कुछ किराये पर दिया और वह अवधि के दौरान वयस्क हो गया, तो उसे रद्द करने का अधिकार नहीं है; यह 'बदा-ए' में है। यदि किसी ने अपने नाबालिग लड़के को एक वर्ष के लिए भोजन और कपड़ों के बदले काम पर दिया और वर्ष बीत गया, तो पिता को अधिकार है कि वह नियोक्ता से 'अज्र-ए-मिसल' (उचित बाजार मजदूरी) की मांग करे, क्योंकि यह एक दोषपूर्ण अनुबंध (इजारा फासिद) था। नियोक्ता ने नाबालिग को जो कुछ भी दिया, उसे एहसान माना जाएगा। फतावा में लिखा है कि यदि 'अज्र-ए-मिसल' के बराबर कपड़े खर्च न किए गए हों, तो मांग की जा सकती है।

---

1. 'कब्ज़ा कर ले' का अर्थ है: नाबालिग के लिए, नाबालिग की ओर से कब्ज़ा कर ले।
2. 'अकार' का अर्थ है: अचल संपत्ति जैसे भूमि, मकान आदि।
3. 'एक वसीयतदार' का अर्थ है: इस कार्य में दोनों वसीयतदारों की आपसी सहमति आवश्यक नहीं है।

تمام اجرت بھی مستحق کو ملے گی اور اگر منفعت حاصل کر لینے کے بعد اس نے اجازت دی تو اس کا اعتبار نہ ہوگا اور تمام اجرت غاصب کو ملے گی اور اگر کچھ مدت باقی رہنے پر اس نے اجازت دی تو امام ابو یوسفؒ کے نزدیک گزشتہ مدت اور باقی مدت سب کی اجرت مالک کو ملے گی یعنی مستحق کو ملے گی اور امام محمدؒ کے نزدیک گزشتہ مدت کی اجرت غاصب کو اور باقی کی اجرت مالک کو ملے گی یہ ظہیر یہ میں ہے باپ یا حقیقی دادا یا ان دونوں کے وصی نے اگر نا بالغ کو کسی ایسے کام کے واسطے جس کو نا بالغ کر سکتا ہے اجارہ پر دے دیا تو جائز ہے اور باپ کے ہوتے ہوئے ادا کو اختیار نہیں ہے اور باپ کا وصی بھی دادا پر مقدم ہے اور اگر نا بالغ کا باپ یا حقیقی دادا یا ان دونوں کا وصی موجود نہ ہو اور نا بالغ کو کسی ذی رحم محرم نے اجارہ پر دیا حالانکہ یہ اس کی گود میں پرورش پاتا ہے تو جائز ہے اور اگر نا بالغ جس ذی رحم محرم کی گود میں پرورش پاتا ہے اس کے سوا دوسرے ذی رحم محرم نے جو پہلے ذی رحم محرم سے زیادہ قریب ہے اجارہ پر دیا مثلاً نا بالغ اپنے چچا کی گود میں پرورش پاتا ہے اور ماں نے اس کو اجارہ پر دے دیا تو امام ابو یوسفؒ کے نزدیک جائز ہے اور امام محمدؒ کے نزدیک نہیں جائز ہے اور اگر کسی ذی رحم محرم نے جس کی گود میں نا بالغ پرورش پاتا ہے اس نا بالغ کو اجارہ پر دیا اور کرایہ وصول کر لیا تو اس کو یہ مال نا بالغ پر خرچ کرنے کا اختیار نہیں ہے جبکہ اس کو نا بالغ کے مال میں تصرف کا اختیار حاصل نہ ہو جیسا کہ اگر نا بالغ کو کچھ مال ہبہ کیا گیا اور وہ کسی ذی رحم محرم کی گود میں پرورش پاتا ہے تو ذی رحم محرم کو اختیار ہے کہ اس ہبہ پر قبضہ کرلے مگر یہ اختیار نہیں ہے کہ اس کو نا بالغ پر خرچ کردے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

وصیوں میں سے ایک وصی کو امام اعظمؒ کے نزدیک یہ اختیار ہے کہ یتیم کو اُجرت پر دے دے

غیاثیہ میں ہے کہ سوائے باپ اور دادا کے کوئی نا بالغ پر خرچ نہیں کرسکتا ہے اور بعض نے فرمایا کہ پرورش کنندہ اس قدر خرچ کرسکتا ہے کہ جس کے خرچ کئے بغیر چارہ نہیں ہے اور ضروری ہے اور اگر قاضی نے مطلقاً اجازت دے دی تو ہر طرح خرچ کر سکتا ہے یہ تاتار خانیہ میں ہے اور باپ و دادا دونوں کے وصی کو نا بالغ کے غلام یا عقار کے اجارہ دینے کا اختیار ہے اور ان لوگوں کے سوا جن کی گود میں پرورش پاتا ہے اس کو نا بالغ کے غلام کو اجارہ پر دینے کا اختیار نہیں ہے اور امام محمدؒ نے استحساناً یہ حکم دیا کہ پرورش کنندہ بھی دے سکتا ہے اسی طرح استحساناً حکم دیا کہ اجرت کو بطور ضرورہ خرچہ کے خرچ کر سکتا ہے اور ہمارے استاد نے فرمایا کہ اسی پر فتویٰ ہے یہ فتاویٰ کبریٰ میں ہے وصیوں میں سے ایک وصی کو امام اعظمؒ کے نزدیک یہ اختیار ہے کہ یتیم کو اجرت پر دے دے مگر یتیم کے غلام کو اجرت پر نہیں دے سکتا ہے اور امام محمدؒ نے فرمایا کہ غلام کو بھی اجرت پر دے سکتا ہے کیونکہ جو شخص یتیم پر تصرف کر سکتا ہے وہ اس کے غلام پر بھی کرسکتا ہے یہ سراج الوہاج میں ہے۔ نا بالغ کو اگر اس کے باپ نے یا باپ کے وصی یا دادا نے یا دادا کے وصی یا قاضی یا قاضی کے امین نے اجارہ پر دے دیا اور وہ نا بالغ مدت اجارہ کے اندر ہی بالغ ہو گیا تو یہ عذر ہے چاہے اجارہ پورا کر دے اور چاہے فسخ کر دے اور اگر ان لوگوں میں سے کسی نے اس کے مال میں سے کوئی چیز اجارہ پر دی اور وہ مدت کے اندر ہی بالغ ہوا تو اس کو اختیار نہیں ہے یہ بدائع میں ہے اگر اپنے نا بالغ لڑکے کو ایک سال کے واسطے کھانے و کپڑے پر اجارہ دے دیا اور سال گزر گیا تو باپ کو اختیار ہے کہ مستاجر سے اجر المثل کا مطالبہ کرے کیونکہ اجارہ فاسد واقع ہوا ہے اور

جو کچھ مستاجر نے نا بالغ کو دیا اس میں احسان کرنے والا شمار ہوگا اور فتاویٰ میں لکھا ہے کہ اگر بقدراجر المثل کے کپڑا خرچ نہ کیا ہو تو مطالبہ کرسکتا ہے۔

۱۔ قولہ قبضہ کرلے یعنی نابالغ کے واسطے نابالغ کی طرف سے قبضہ کرلے۔ ۲۔ قولہ عقار یعنی مال غیر منقولہ مانند زمین ومکان وغیرہ کے۔ ۳۔ قولہ ایک وصی یعنی اس کام میں دونوں وصیوں کی اتفاق رائے کی ضرورت نہیں ہے۔

Fatawa Alamgiri..... Volume 4 | 176 | Kitab al-Ijarah (Book of Leasing/Hiring)

As mentioned in al-Tatarkhaniyya, and Qadi Khan stated that the employer (Mustajir) should return his cloth and pay the fair market wage (Ajr-ul-Misl), and this is correct and proper because what he provided was not given for free. This is mentioned in the chapter on void leases (Ijarah Fasidah) in Al-Qunyah. Regarding a minor child who has no father, mother, or uncle, and whose relatives utilize him for work for ten years without the judge's (Qadi) permission and without a formal lease agreement, the child will have the right upon reaching adulthood to demand the fair market wage for that entire period from them. This is in Al-Qunyah in the chapter of Al-Ilqa al-Ijarah. If a person hires himself or his slave for a task for an orphan, it is not permissible. This is in Al-Mabsut and it is the correct view; it is also mentioned in Jawahir al-Akhlati and Al-Muhit. If a guardian (Wasi) hires the orphan or the orphan's slave for his own work using his own funds, then according to Imam Azam and the second opinion of Imam Abu Yusuf, it should be permissible provided the wage is not so low that people of his status would incur a loss; this is in Al-Kubra. If a person is the guardian of two orphans and he leases the property of one to the other, it is not permissible, just as selling the property of one to the other is not permissible. This is in Fatawa Qadi Khan. If a father hires his minor son for himself, there is no doubt about its permissibility; this is in Az-Zahiriyyah. If a father hires himself out to the minor, or leases his property to the minor, or leases the minor's property for himself, it is permissible according to Fatawa Qadi Khan. A minor boy who is not authorized to transact (i.e., he is legally restricted or 'Mahjur') and hires himself out to someone, it is not permissible. Similarly, a restricted slave hiring himself out is not permissible. After hiring, if he survives the task, as a matter of legal preference (Istihsan), the agreed-upon wage will be obligatory upon the employer. However, if he dies while working, and if the minor was restricted, the employer's supporting community must pay his blood money (Diyah), and the employer must pay the wage that became due before death. If the slave was restricted, the employer must pay his full value, and no wage for the work performed by the slave needs to be paid; this is in Al-Muhit.

If the Qadi appoints someone as a worker for an orphan's task, it is permissible at the rate of the fair market wage (Ajr-ul-Misl). That is, it is permissible at the rate of the fair market wage, and if the agreed wage exceeds the fair market rate, the excess amount will not be mandatory to be paid from the orphan's property. If work was taken from the hired person, the excess wage over the fair market rate will be paid from the employer's own property. If the Qadi leases the house or slave of a minor

orphan for less than the fair market rent, it is not permissible. If the tenant resides in that house, the fair market rent will be mandatory regardless of the amount; meaning, no matter how much higher it is than the fixed rent, the full amount must be paid. If someone occupies an orphan's house by force (Ghasb), no rent will be due; instead, liability for damages (Daman) will be mandatory. Some scholars stated that by evaluating both the physical damage to the house and the fair market rent, whichever is more beneficial for the orphan's right will be mandatory upon the usurper (Ghasib); this is in Al-Ghiyathiyyah. A person placed a boy with a professional man to work with him, and that person provided clothes for the boy. Later, the boy decided not to work with that person. The Sheikh stated that if the person gave the cloth to the boy as a gift and the boy himself sewed it, then the person has no legal way to take the clothes back because his ownership right was terminated due to the act of sewing. This is mentioned in Fatawa Qadi Khan.

फ़तावा आलमगीरी..... जिल्द 4 | 176 | किताबुल इजारा (किराये/मज़दूरी का अध्याय)

जैसा कि तातारखनिया में है, और काज़ी खान ने फरमाया कि पट्टेदार (मुस्ताजिर) को अपना कपड़ा वापस लेना चाहिए और उचित मजदूरी (अज्र-उल-मिस्ल) देनी चाहिए, और यही सही और उचित है क्योंकि उसने जो कुछ दिया है वह मुफ्त में नहीं दिया है। यह 'कुनिया' के भ्रष्ट पट्टे (इजारा फ़ासिदा) अध्याय में है। एक नाबालिग बच्चा है जिसका न पिता है, न माँ, और न ही चाचा, और उस यतीम से उसके रिश्तेदारों ने काज़ी की अनुमति के बिना और बिना किसी औपचारिक पट्टे के दस साल तक काम लिया, तो उसे वयस्क होने पर उन लोगों से उस पूरी अवधि की उचित मजदूरी मांगने का अधिकार होगा। यह 'कुनिया' में पट्टों के भुगतान (इलक़ा-उल-इजारा) अध्याय में है। यदि किसी ने स्वयं को या अपने गुलाम को किसी अनाथ के काम के लिए किराये पर दिया, तो यह जायज़ नहीं है। जैसा कि 'मबसूत' में है और यही सही है; यह 'जवाहिर अख़लाती' और 'मुहीत' में भी है। यदि संरक्षक (वसी) ने अनाथ या उसके गुलाम को अपने स्वयं के काम के लिए अपने धन से काम पर रखा, तो इमाम आज़म और इमाम अबू यूसुफ के दूसरे मत के अनुसार यह जायज़ होना चाहिए, बशर्ते कि मजदूरी इतनी कम न हो कि उसके जैसे लोग नुकसान उठाएँ यह 'कुबरा' में है। यदि कोई व्यक्ति दो अनाथों का संरक्षक है और उसने एक की संपत्ति दूसरे को किराये पर दे दी, तो यह जायज़ नहीं है, जैसे कि एक की संपत्ति दूसरे को बेचना जायज़ नहीं है। यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। यदि पिता ने अपने नाबालिग बेटे को अपने काम के लिए काम पर रखा, तो इसकी वैधता में कोई संदेह नहीं है; यह 'ज़हीरिय्या' में है। और यदि पिता ने स्वयं को नाबालिग के काम के लिए दिया, या अपनी संपत्ति नाबालिग को किराये पर दी, या नाबालिग की संपत्ति अपने लिए किराये पर ली, तो यह जायज़ है; यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। और जिस नाबालिग लड़के को लेनदेन का अधिकार न हो (यानी वह महज़ूर/प्रतिबंधित हो) और उसने खुद को किसी के पास काम पर रखा, तो यह जायज़ नहीं है। इसी तरह प्रतिबंधित गुलाम का खुद को काम पर रखना जायज़ नहीं है। फिर काम पर रखने के बाद यदि वह काम करते हुए मरने से बच गया, तो इस्तेहसान के तौर पर जो मजदूरी तय हुई थी, वह मालिक पर अनिवार्य होगी। और यदि वह काम करते हुए मर गया, और यदि नाबालिग प्रतिबंधित था, तो मालिक के सहायक कबीले को उसका हर्जाना (दियत) देना होगा, और मरने से पहले जितनी मजदूरी वाजिब हुई थी, वह देनी होगी। यदि गुलाम प्रतिबंधित था, तो मालिक को उसकी कीमत देनी होगी और गुलाम द्वारा किए गए काम की कोई मजदूरी नहीं देनी होगी; यह 'मुहीत' में है।

यदि काज़ी ने अनाथ के काम के लिए किसी व्यक्ति को मज़दूर नियुक्त किया, तो यह उचित मजदूरी (अज्र-उल-मिस्ल) के हिसाब से जायज़ है। यानी जितनी उचित मजदूरी है, उतनी ही मज़दूरी पर जायज़ है, और यदि मज़दूरी उचित दर से अधिक है, तो अतिरिक्त राशि अनाथ की संपत्ति से देना अनिवार्य नहीं होगा। यदि मज़दूर से काम लिया गया, तो उचित मजदूरी से अधिक वाली राशि नियोक्ता की संपत्ति से दिलाई जाएगी। यदि काज़ी ने नाबालिग अनाथ का घर या गुलाम उचित किराए से कम पर दे दिया, तो यह जायज़ नहीं है। यदि किरायेदार उस मकान में रहा, तो उचित किराया अनिवार्य होगा चाहे वह कितना भी हो; यानी तयशुदा किराए से जितना भी अधिक हो, सब दिलाया जाएगा। यदि अनाथ के मकान में कोई व्यक्ति जबरन (ग़सब) रहा, तो किराया वाजिब नहीं होगा बल्कि नुकसान की भरपाई (ज़मान) वाजिब होगी। कुछ ने कहा कि मकान के नुकसान और उचित किराए दोनों को देखकर जो अनाथ के हक में बेहतर हो, वही कब्ज़ा करने वाले (ग़ासिब) पर वाजिब होगा; यह 'ग़ियासिया' में है। एक व्यक्ति ने एक लड़के को किसी पेशेवर व्यक्ति के पास काम सीखने के लिए बिठाया और उस व्यक्ति ने लड़के के लिए कपड़े बनवाए। बाद में लड़के ने उस व्यक्ति के साथ काम न करने का फैसला किया। शेख ने फरमाया कि यदि उसने वह कपड़ा लड़के को उपहार में दिया था और लड़के ने स्वयं उसे सिला है, तो उस व्यक्ति के पास कपड़ा वापस लेने का कोई रास्ता नहीं है क्योंकि सिलाई के कारण उसका अधिकार समाप्त हो गया है। जैसा कि 'फ़तावा काज़ी खान' में है।

کذافی التاتارخانیہ اور قاضی خان نے فرمایا کہ مستاجر اپنا کپڑا واپس کرلے اور اجرالمثل دے دے اور یہی صحیح اور صواب ہے کیونکہ جو کچھ اس نے دیا ہے وہ مفت نہیں دیا ہے یہ قنیہ میں باب اجارہ فاسدہ میں ہے ایک طفل نا بالغ ہے اور اس کا باپ نہیں ہے اور نہ ماں ہے اور نہ چچا ہے اور اس یتیم سے اس کے اقرباؤں نے بلا اجازت قاضی کے اور بدوں اجارہ لینے کے دس برس تک کام لیا تو اس کو اختیار ہوگا کہ بالغ ہونے کے بعد اتنی مدت کے اجرالمثل کا ان لوگوں سے مطالبہ کرے تو یہ قنیہ میں باب القاءالاجارہ میں ہے اگر اپنے آپ کو یا اپنے غلام کو یتیم کے کسی کام کے واسطے اجارہ میں دیا تو نہیں جائز ہے کذا فی المبسوط اور یہی صحیح ہے یہ جواہر اخلاطی ومحیط میں ہے اگر وصی نے یتیم یا اس کے غلام کو اپنے مال سے اپنے کسی کام کے واسطے اجارہ لیا تو امام اعظمؒ اور دوسرے قول امام ابو یوسفؒ کے موافق جائز ہونا چاہئے بشرطیکہ ایسی کم اجرت پر نہ ہو کہ اس کے مثل لوگ خسارہ نہیں اٹھاتے ہیں یہ کبریٰ میں ہے اگر کوئی شخص دو یتیموں کا وصی ہو اور اس نے ایک کا مال دوسرے کو اجارہ دے دیا یعنی دوسرے کی طرف سے اجارہ لیا تو جائز نہیں ہے جیسے کہ اگر ایک کا مال دوسرے کے ہاتھ فروخت کیا تو بھی نا جائز ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ باپ نے اگر نابالغ بیٹے کو اپنے واسطے اجارہ لیا تو اس کے جائز ہونے میں کچھ شک نہیں ہے یہ ظہیر یہ میں ہے اور باپ نے اگر اپنے نفس کو نا بالغ کے واسطے اجارہ دیا یا اپنے مال کو نا بالغ کے واسطے اجارہ دیا یا نا بالغ کا مال اپنے واسطے اجارہ لیا تو جائز ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور جس لڑکے نا بالغ کو تصرف کی اجازت نہ ہو یعنی وہ محجور ہو اور اس نے اپنے تئیں کسی شخص کو اجارہ پر دیا تو جائز نہیں ہے اسی طرح غلام محجور نے اگر اپنے تئیں کسی کو اجارہ دیا تو جائز نہیں ہے پھر

بعد اجارہ دینے کے اگر کام کرنے میں مرنے سے بچ گیا تو استحساناً جو اجرت ٹھہری ہے وہ مستاجر پر واجب ہوگی اور اگر کام کرنے سے مر گیا پس اگر نابالغ محجور ہو تو مستاجر کی مددگار برادری کو اس کی دیت دینی پڑے گی اور مرنے سے پہلے جس قدر اجرت واجب ہوئی ہے وہ مستاجر کو دینی پڑے گی اور اگر غلام محجور ہو تو مستاجر کو اس کی قیمت دینی پڑے گی اور جس قدر غلام نے کام کیا ہے اس کی اجرت کچھ نہ دینی پڑے گی یہ محیط میں ہے۔

اگر قاضی نے کسی شخص کو یتیم کے کام کے واسطے اجیر مقرر کیا تو اجر المثل کے حساب سے جائز ہے یعنی جس قدر اجر المثل ہے اسی قدر اجرت پر جائز ہے اور اگر اجر المثل سے اجرت زائد ہو تو زیادتی یتیم کے مال سے دینی واجب نہ ہوگی اور اگر اجیر سے کام کرایا تو زیادہ اجرت یعنی اجرالمثل سے بڑھتی اجرت اس کے مال سے دلائی جائے گی اور اگر قاضی نے نابالغ یتیم کا گھر یا غلام اجرالمثل سے کم کرایہ پر اجارہ دے دیا تو جائز نہیں ہے اور اگر مستاجر اس مکان میں رہا تو اجرالمثل واجب ہوگا چاہے جس قدر ہو یعنی کرایہ مقررہ سے چاہے جس قدر زیادہ ہو سب دلایا جائے گا اور اگر یتیم کے مکان میں کوئی شخص غصب کر کے رہا تو اجرت واجب نہ ہوگی یعنی بلکہ ضمان واجب ہوگی اور بعض نے فرمایا کہ مکان کے نقصان اور اجرالمثل دونوں کو دیکھ کر ان دونوں میں سے جو یتیم کے حق میں بہتر ہو وہی غاصب کے ذمہ واجب ہو گا یہ غیاثیہ میں ہے ایک شخص نے ایک لڑکا کسی پیشہ ور آدمی کے پاس اس کے साथ کام کرنے کے لئے بٹھا دیا اس شخص نے اس لڑکے کو کپڑے بنوا دیئے پھر اس لڑکے کی رائے میں یہ آیا کہ اس شخص کے ساتھ کام نہ کرے تو شیخ نے فرمایا کہ اگر اس نے کر ہاس لڑکے کو عطا کیا اور لڑکے نے خود ہی اس کو سیا ہے تو اس شخص کو کپڑے کے لینے کی کوئی راہ نہیں ہے کیونکہ سلائی کے سبب سے اس کا حق منقطع ہو گیا کذا فی فتاویٰ قاضی خان۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 / 177 / Kitab al-Ijarah (Book of Leases) **Chapter Twelve: Regarding the Nature of Delivery in a Lease Contract** * If a lease contract (Ijarah) is validly executed, whether for a specified term or a known distance, it is mandatory to deliver the object of the contract for the entire duration of the lease. This is mentioned in "Al-Muhit". In essence, if a slave is hired for one year or for travel from Makkah to Kufa, then for that duration or distance, the slave or the object must be delivered in a manner that allows for the continuous derivation of benefits. Understand this. In a lease, the delivery of the subject matter (Ma'qud Alayh) occurs when the lessee (Mustajir) is given the power to benefit from it. Providing this power means delivering the object in such a way that no impediment exists to deriving the intended benefit. If during the term, an obstacle arises that prevents usage—for instance, the leased house is usurped (Ghasb), or the leased land is submerged, or the water supply to the land is blocked or cut off such that irrigation is impossible, or the slave falls ill or runs away—then the rent shall be waived proportionately. This is in "Al-Muhit al-Sarakhsi". Within a city, handing over the key of a leased house to the lessee and ensuring vacant possession (Takhliyah) constitutes delivery of that house, such that rent becomes due upon the expiry of the term even if the lessee did not reside in it. However, in the outskirts of a city (Savad al-Shahr), handing over the key is not considered delivery of the house, even if the lessee has entered the city with the key in hand; this is stated in "Al-Qunyah". If a person leases a shop to another and hands over the key, but the lessee is unable to open it and the key remains lost for several days before being recovered, then if the shop can be opened with that key, the lessee is liable for the rent of the preceding days. But if the shop cannot be opened with that key, the rent is not due. This is mentioned in "Al-Dhakhirah". * If one floor of a multi-story house (Dar) is leased, where other people also reside, and the owner provides vacant possession between the lessee and that floor, and at the start of the next month, the owner demands rent for the past month, but the lessee claims he did not reside there because a certain inhabitant prevented him; if that person admits or denies this, judgment shall be given based on the current situation. That is, if the lessee is currently residing there, rent is due. If a usurper (Ghasib) is present therein, rent is not due, and the lessee's word shall be accepted. If currently no one is in the floor, the lessee must pay the rent. This is in "Al-Mabsut". In "Al-Muntaqa", it is narrated from Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him) that if a lessee returns a hired slave while ill or claims the slave ran away, and the owner produces witnesses that the slave performed certain tasks at certain times, while the lessee produces witnesses that the slave was missing or ill during those days, the

witnesses of the owner shall be accepted. This is in "Al-Muhit". If the owner's belongings remain in the leased house, or his crops remain in the leased land, the correct view is that the lease is valid, but rent does not become due until the property is cleared and delivered, or until the owner sells those belongings to the lessee. If he clears the house and delivers it, the lease becomes binding. If the owner delivers the entire house but keeps his belongings in one room (Bayt), then the rent for that portion shall be waived, but the lessee has the option (Khiyar) to rescind the lease for the remainder of the house because the quality has been fragmented. However, if the owner completely vacates it before rescission, the lease becomes binding. This is in "Al-Ghiyathiyyah". If one room in the house collapses or a wall falls down, but the lessee continues to reside in the remainder, no reduction in rent shall occur. This is in "Tatar-Khaniyah".

1. His saying "it," meaning the crops on the land or the belongings in the house.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 / 177 / किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय) **बारहवां बाब (अध्याय): इजारे की सुपुर्दगी (डिलिवरी) के स्वभाव के वर्णन में** * यदि इजारा (पट्टा/किराया) का अनुबंध सही ढंग से हुआ है, चाहे वह एक निश्चित अवधि के लिए हो या एक ज्ञात दूरी के लिए, तो जिस वस्तु पर अनुबंध हुआ है, उसे इजारे की पूरी अवधि तक सुपुर्द करना अनिवार्य है। यह 'मुहीत' में है। संक्षेप में यह कि यदि एक गुलाम को एक वर्ष के लिए या मक्का से कूफ़ा तक के लिए किराये पर लिया गया, तो उस अवधि या दूरी तक गुलाम या वस्तु को लाभ प्राप्त करने के लिए निरंतर सुपुर्द करना अनिवार्य है। इसे समझ लें। और इजारे में 'मक़ूद अलैह' (जिस वस्तु का अनुबंध हुआ है) की सुपुर्दगी इस प्रकार होती है कि मुस्ताजिर (किरायेदार/पट्टेदार) को उससे लाभ उठाने का अधिकार दे दिया जाए, और अधिकार देने का अर्थ यह है कि जो वस्तु लाभ का स्थान है, उसे इस प्रकार सुपुर्द किया जाए कि उससे लाभ उठाने में कोई बाधा न हो। और यदि अवधि के दौरान कुछ दिनों के लिए कोई ऐसा कारण उत्पन्न हो जाए जो लाभ उठाने में बाधक हो, उदाहरण के लिए किराये का घर छीन (ग़सब) लिया गया हो या पट्टे की भूमि डूब गई हो या उस भूमि का पानी रुक गया हो और कट गया हो, यानी वहां पानी नहीं दिया जा सकता, या गुलाम बीमार हो गया हो या भाग गया हो, तो उसके अनुपात में किराया भी माफ हो जाएगा। यह 'मुहीत-ए-सरखसी' में है। शहर के भीतर किराये के घर की चाबी किरायेदार को दे देना और किरायेदार और घर के बीच बाधाएं हटा देना (तख़्लिया) भी उस घर की सुपुर्दगी है, यहाँ तक कि अवधि बीतने पर किराया अनिवार्य होगा चाहे किरायेदार उसमें रहा हो या नहीं। और शहर के बाहरी इलाकों (सवाद-ए-शहर) में चाबी सुपुर्द करना घर की सुपुर्दगी नहीं माना जाता, भले ही किरायेदार शहर में प्रवेश कर चुका हो और चाबी उसके पास हो, ऐसा 'कुनिया' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे को एक दुकान किराये पर दी और उसे चाबी दे दी, लेकिन किरायेदार उसे खोलने में सक्षम नहीं हुआ और चाबी कुछ दिनों तक खोई रही और फिर किरायेदार को मिली। तो यदि उस चाबी से दुकान खोलना संभव है, तो किरायेदार पर पिछले दिनों का किराया अनिवार्य होगा, और यदि वह दुकान उस चाबी से नहीं खुल सकती, तो किराया अनिवार्य नहीं होगा। यह 'ज़खीरा' में है। * यदि एक बड़े घर (दार) में से एक मंजिल किराये पर ली गई और उस घर में अन्य लोग भी रहते हैं और मालिक ने किरायेदार और मंजिल के बीच बाधाएं हटा दीं, फिर जब महीना शुरू हुआ तो उसने पिछले महीने का किराया माँगा और किरायेदार ने कहा कि मैं इस मंजिल में नहीं रहा, मुझे उसमें रहने से फलां निवासी ने रोका। अब वह व्यक्ति इस बात को स्वीकार करता है या इनकार करता है, तो वर्तमान स्थिति के अनुसार निर्णय दिया जाएगा, यानी यदि वर्तमान में किरायेदार उसमें रह रहा है, तो उस पर किराया अनिवार्य होगा, और यदि कोई अनधिकृत कब्जा करने वाला (ग़ासिब)

उसमें मौजूद है, तो किराया अनिवार्य नहीं होगा और किरायेदार की बात मानी जाएगी। और यदि वर्तमान में मंजिल में कोई नहीं है, तो किरायेदार को किराया देना होगा। यह 'मबसूत' में है। 'मुंतक़ा' में इमाम अबू यूसुफ (रह.) से वर्णित है कि यदि किरायेदार किराये के गुलाम को बीमार लेकर आया या कहा कि यह गुलाम भाग गया था, और गुलाम के मालिक ने गवाह पेश किए कि गुलाम ने अमुक समय पर अमुक काम किया है, और किरायेदार ने गवाह पेश किए कि उन दिनों में यह गुलाम भागा हुआ था या बीमार था, तो गुलाम के मालिक के गवाह स्वीकार किए जाएंगे। यह 'मुहीत' में है। यदि किराये के घर में मालिक का सामान रखा हो या किराये की ज़मीन में उसकी फसल हो, तो सही बात यह है कि इजारा सही है, लेकिन जब तक उसे खाली करके सुपुर्द न कर दे या किरायेदार के हाथ उसे बेच न दे, तब तक किराया अनिवार्य नहीं होगा। और यदि उसने घर खाली करके सुपुर्द कर दिया, तो इजारा लागू हो जाएगा। और यदि मालिक ने पूरा घर सुपुर्द किया लेकिन एक कमरे (बैत) में अपना सामान रखा, तो उसके हिस्से के बराबर किराया कम हो जाएगा, लेकिन किरायेदार को शेष घर लेने या अनुबंध रद्द करने का विकल्प (ख़ियार) होगा क्योंकि वस्तु का स्वरूप बदल गया (विभाजित हो गया)। और यदि मालिक ने अनुबंध रद्द होने से पहले उसे पूरी तरह खाली कर दिया, तो इजारा अनिवार्य हो जाएगा। यह 'ग़ियासिया' में है। और यदि पूरे घर में से कोई कमरा ढह गया या कोई दीवार गिर गई और बाकी में किरायेदार रह रहा था, तो किराये में कोई कमी नहीं होगी। यह 'ताताख़ानिया' में है।

1. उसका कहना 'उसको' यानी ज़मीन की फसल या घर का सामान।

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد 4 / 177 / کتاب الاجارہ بارھواں باب: تسلیمِ اجارہ کی صفت کے بیان

میں اگر عقدِ اجارہ صحیح واقع ہوا خواہ مدت مسمیٰ ہو یا مسافت معلوم تو جس شے پر عقد قرار پایا ہے اس کا ہمیشہ مدتِ اجارہ تک تسلیم کرنا واجب ہے یہ محیط میں ہے قلت حاصل یہ کہ اگر غلام ایک سال تک کے واسطے یا مکہ کو فہ تک کے لئے اجارہ لیا تو اس مدت یا مسافت تک غلام یا شے موافق حصولِ منافع کے دمبدم سپرد کرنا واجب ہے فاہم اور معقود علیہ کا سپرد کرنا اجارہ میں اس طرح ہوتا ہے کہ مستاجر کو اس سے نفع اٹھانے کا قابو دے دے اور قابو دینا اس طور سے ہے کہ جو چیز محلِ نفع ہے وہ اس طور سے سپرد کر دے کہ اس سے نفع لینے کا کوئی امر مانع نہ ہو اور اگر مدت کے اندر کچھ دنوں کوئی ایسا سبب پیدا ہو گیا جو نفع اٹھانے سے مانع ہو مثلاً کرایہ کا مکان غصب کر لیا گیا یا اجارہ کی زمین غرق ہوگئی یا اس زمین سے پانی رک گیا اور منقطع ہو گیا یعنی وہاں پانی نہیں دیا جا سکتا ہے یا غلام بیمار ہو یا بھاگ گیا تو بقدر اس کے اجرت بھی ساقط ہو جائے گی یہ محیطِ سرخسی میں ہے شہر کے اندر کرایہ کے مکان کی کنجی مستاجر کو دے دینا اور اس کے ساتھ مستاجر اور مکان کے درمیان تخلیہ کرا دینا بھی اس گھر کا سپرد کرنا ہے حتیٰ کہ مدت گزر جانے سے اجرت واجب ہوگی اگرچہ مستاجر اس میں نہ رہا ہو اور سوادِ شہر میں کنجی سپرد کرنا مکان کا سپرد کرنا نہیں ہے اگرچہ مستاجر شہر میں داخل ہو گیا در حالیکہ کنجی اس کے ہاتھ میں ہو کذا فی القنیہ ایک شخص نے دوسرے کو ایک دوکان کرایہ پر دی اور کنجی اس کو دے دی اور مستاجر اس کے کھولنے پر قادر نہ ہوا اور کنجی چند روز تک گم رہی اور پھر مستاجر کے ہاتھ آئی پس اگر اس کنجی سے دوکان کھولنا ممکن ہے تو مستاجر پر گزشتہ ایام کا کرایہ واجب ہوگا اور اگر وہ دکان اس کنجی سے نہیں کھل سکتی ہے تو کرایہ واجب نہ ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر ایک دار میں سے ایک منزل کرایہ پر لی اور اس دار

میں اور لوگ بھی رہتے ہیں اور مالک نے مستاجر اور منزل کے درمیان تخلیہ کرا دیا پھر جب شروع مہینہ آیا تو اس نے گزشتہ مہینہ کا کرایہ طلب کیا اور مستاجر نے کہا کہ میں اس منزل میں نہیں رہا ہوں مجھے اس میں رہنے سے فلاں ساکن مانع ہوا اور وہ شخص اس امر کا مقر ہے یا منکر ہے تو اس وقت کے حال کے موافق حکم دیا جائے گا یعنی اگر فی الحال اس میں مستاجر رہتا ہے تو اس پر کرایہ واجب ہوگا اور اگر غاصب اس میں موجود ہے تو واجب نہ ہوگا اور مستاجر ہی کا قول قبول ہوگا اور اگر منزل میں فی الحال کوئی نہ ہو تو مستاجر کو کرایہ ڈانڈ دینا پڑے گا یہ مبسوط میں ہے منتقٰی میں امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ مستاجر اگر کرایہ کے غلام کو بیمار لے کر آیا یا کہا کہ یہ غلام بھاگ گیا تھا اور غلام کے مالک نے گواہ قائم کئے کہ غلام نے فلاں فلاں وقت ایسا ایسا کام کیا ہے اور مستاجر نے گواہ قائم کئے کہ اس ایام میں یہ غلام بھاگا ہوا یا مریض تھا تو مالکِ غلام کے گواہ قبول ہوں گے یہ محیط میں ہے اگر کرایہ کے مکان میں مالک کا اسباب رکھا ہو یا اجارہ کی زمین میں اس کی کھیتی ہو تو صحیح یہ ہے کہ اجارہ صحیح ہے لیکن جب تک خالی کر کے سپرد نہ کرے یا مستاجر کے ہاتھ اُس کو فروخت نہ کرے تب تک کرایہ واجب نہ ہوگا اور اگر اس نے مکان خالی کر کے سپرد کر دیا تو اجارہ لازم ہو جائے گا اور اگر مالک نے تمام گھر سپرد کیا مگر ایک بیت میں اپنا اسباب رکھا تو بقدر اس کے حصہ کے اجرت ساقط ہو جائے گی لیکن مستاجر کو باقی گھر لینے میں خیار ہوگا کہ چاہے فسخ کر دے کیونکہ صفقۃً متفرق ہو گیا ہے اور اگر مالک نے فسخ ہونے سے پہلے بالکل خالی کر دیا تو اجارہ لازم ہو جائے گا یہ غیاثیہ میں ہے اور اگر تمام گھر میں سے کوئی بیت منہدم ہو گیا یا کوئی دیوار گر گئی اور باقی میں مستاجر رہتا تھا تو کرایہ میں سے کچھ کمی نہ ہوگی یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

۱؎ قولہ اس کو یعنی زمین کی کھیتی یا مکان کا اسباب۔

Nineteenth Chapter:

Regarding matters related to returning rented items to the owner

Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) stated in 'Kitab al-Asl' that the return of a rented item to its owner is not the responsibility of the hirer (Mustajir). Rather, it is the responsibility of the owner (Muujir) to collect it from the hirer's residence. This contract is not like 'Ariyat' (a gratuitous loan for use); this is mentioned in 'Al-Zakheerah'. If a person rents a millstone for grinding for a month and takes it to his home, the expense of returning the millstone lies with the owner. This ruling is the same whether within the city or outside of it. By analogy, whether it is a lease (Ijarah) or a loan (Ariyat), in the case of a lease, the cost of return is borne by the owner of the property, whereas in the case of a loan, it is the responsibility of the borrower (Mustaeer). The scholars (Mashaykh) have explained that this ruling applies if the removal of the item occurred with the owner's permission; in that case, the return cost for a rental falls on the owner, and for a loan, it falls on the borrower. However, if the item was taken without the owner's permission, the cost of return falls on the person who took it, whether they are a hirer or a borrower; this is found in 'Al-Muheet'. In the case of common laborers (Ajeer Mushtarak) like washermen, dyers, weavers, etc., returning the item is mandatory for the laborer because failing to return it constitutes an incomplete possession. Therefore, the obligation should lie with the person who derived benefit from the possession. In these instances, the benefit of possession was acquired by the laborer because the laborer received the 'Maal-e-Ayn' (physical substance), i.e., the wages, while the owner of the cloth received the utility (benefit), and it is clear that physical substance is better than mere utility. Thus, the benefit of possession was theirs, making the return mandatory for them. Conversely, if a servant or a pony is rented and the hirer completes their task, the return is mandatory for the owner because here the hirer received the utility and the owner received the 'Maal-e-Ayn'; as mentioned in 'Al-Zakheerah'.

A person rented a pony for riding for their needs within the city for a specified time. Once that time passed, it was not mandatory for the hirer to return it to the owner. Rather, it is mandatory for the person who rented it out to take possession of it from the hirer's residence. If the hirer keeps it tied for a few days and it dies while in their possession, they are not liable (Zamin), whether the owner demanded it back or not. This is because a simple demand does not make it mandatory for the hirer to deliver

it to the owner's home. Thus, if the hirer did not tie it out of negligence or transgression (Adwan), they are not liable. If the hirer rented it for travel between specific points within the city, it is mandatory for the hirer to return it to the exact spot where they took possession. This is not because returning rented property is inherently mandatory for a hirer, but because the distance agreed upon in the contract is not completed until it is returned to that same spot. In this case, if the hirer takes it to their own home and ties it there and it dies, they will be liable for its value because taking it to a place other than what was agreed upon in the contract constitutes a transgression (Adwan). However, if the hirer said, "I will go from this point to such-and-such place and then return to my house," then it would not be mandatory for the hirer to return it to the original point of possession. This is because once the hirer reached their home, the lease expired (Munqadhi), and the pony remained with them as a trust (Amanat); this is in 'Al-Badai'. Furthermore, if the hirer starts driving the rented pony towards the owner's house even though they were not obligated to deliver it, and it dies on the way, they will not be held liable. If the owner has moved to another city and the hirer sets out to return it to that city, and it...

1. The term "whoever" refers to the contracting party, whether they are the owner or their agent.

उन्नीसवाँ अध्याय:

उन मसलों के बयान में जो किराए की चीज़ मालिक को वापस करने से संबंधित हैं

इमाम मुहम्मद (रह.) ने किताबुल असल में फ़रमाया है कि जो चीज़ किराएदार (मुस्ताजिर) ने किराए पर ली है, उसे मालिक को वापस पहुँचाना किराएदार की ज़िम्मेदारी नहीं है, बल्कि जिसने किराए पर दी है (मौज़िर), उसकी ज़िम्मेदारी है कि वह किराएदार के घर से उसे वापस लेकर आए। यह अनुबंध (अक़्द) 'आरियत' (बिना किराए की उधारी) की तरह नहीं है, यह ज़खीरा में दर्ज है। यदि किसी व्यक्ति ने एक महीने तक पीसने के लिए चक्की किराए पर ली और उसे अपने घर ले गया, तो चक्की वापस करने का खर्च मालिक की ज़िम्मेदारी है। चाहे शहर हो या शहर के बाहर, इस हुक्म में सब बराबर हैं। कयास के अनुसार, चाहे किराया (इजारा) हो या आरियत, किराए की स्थिति में वापसी का खर्च मालिक पर है और आरियत की स्थिति में उधार लेने वाले (मुस्तईर) की ज़िम्मेदारी है। मशायख (विद्वानों) ने फ़रमाया कि इसकी व्याख्या यह है कि यह हुक्म उस समय है जब चीज़ का ले जाना मालिक की अनुमति से हुआ हो, तो वापसी के समय किराए की स्थिति में मालिक पर खर्च पड़ेगा और आरियत में उधार लेने वाले पर। लेकिन यदि ले जाना मालिक की अनुमति के बिना हुआ हो, तो वापसी का खर्च उस व्यक्ति पर पड़ेगा जो चीज़ ले गया है, चाहे वह किराएदार हो या उधार लेने वाला; यह मुहीत में है। साझे के कामगार (अजीरे मुश्तरक) जैसे धोबी, रंगरेज और जुलाहा आदि की स्थिति में, चीज़ वापस करना कामगार पर अनिवार्य है क्योंकि वापस न करना एक अधूरा कब्ज़ा है। अतः उसी पर अनिवार्यता होनी चाहिए जिसे कब्ज़े का लाभ प्राप्त हुआ। इन स्थितियों में लाभ कामगार को हुआ क्योंकि उसे 'माल-ए-एन' यानी मज़दूरी मिली और कपड़े के मालिक को उपयोगिता (नफ़ा) मिली, और ज़ाहिर है कि माल-ए-एन शुद्ध उपयोगिता से बेहतर है। अतः कब्ज़े का लाभ उसी को प्राप्त हुआ, इसलिए वापसी भी उसी पर अनिवार्य है। इसके विपरीत, यदि कोई गुलाम या टट्टू किराए पर दिया गया और किराएदार अपने काम से निवृत्त हो गया, तो वापसी मालिक पर अनिवार्य है क्योंकि यहाँ किराएदार को उपयोगिता मिली और मालिक को माल-ए-एन प्राप्त हुआ; जैसा कि ज़खीरा में है।

एक व्यक्ति ने शहर में अपनी ज़रूरतों के लिए सवारी हेतु एक टट्टू एक निश्चित समय तक के लिए किराए पर लिया। जब वह समय बीत गया, तो किराएदार पर उसे मालिक को वापस करना अनिवार्य

नहीं है, बल्कि जिसने किराए पर दिया है उस पर अनिवार्य है कि वह किराएदार की मंज़िल से अपना कब्ज़ा ले ले। यहाँ तक कि यदि किराएदार ने उसे कुछ दिनों तक बाँध रखा और वह किराएदार के कब्ज़े में मर गया, तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा, चाहे मालिक ने उसे माँगा हो या न माँगा हो। क्योंकि माँगने मात्र से किराएदार पर यह अनिवार्य नहीं हो जाता कि वह मालिक के घर पहुँचा दे। अतः यदि किराएदार ने किसी गलत मंशा (अदवान) से उसे नहीं बाँधा है, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। यदि किराएदार ने शहर के अंदर किसी विशेष स्थान से आने-जाने के लिए टट्टू किराए पर लिया, तो किराएदार पर अनिवार्य है कि वह उसी स्थान पर वापस कर दे जहाँ से उसने उसे अपने कब्ज़े में लिया था। यह इसलिए नहीं कि किराए की चीज़ वापस करना किराएदार पर अनिवार्य है, बल्कि इसलिए कि अनुबंध में जो दूरी तय की गई थी वह तब तक पूरी नहीं होगी जब तक उसे उसी स्थान पर वापस न लाया जाए। यदि ऐसी स्थिति में किराएदार उसे अपने घर ले जाकर बाँध दे और वह मर जाए, तो वह उसकी कीमत का ज़िम्मेदार होगा क्योंकि अनुबंध में तय स्थान के अलावा किसी अन्य स्थान पर ले जाने के कारण उस पर गलत मंशा साबित हुई। और यदि किराएदार ने यह कहा हो कि मैं इस स्थान से फलां स्थान तक जाऊँगा और वहाँ से अपने घर वापस आ जाऊँगा, तो किराएदार पर अनिवार्य नहीं होगा कि वह उसे वहाँ पहुँचाए जहाँ से उसने कब्ज़ा किया था, क्योंकि जब किराएदार अपने घर पहुँचा तो किराए का समय समाप्त (मुन्क़ज़ी) हो गया, अतः टट्टू उसके पास अमानत के रूप में रहा; यह बदाए में है। और यदि किराएदार टट्टू को मालिक के घर पहुँचाने के लिए हाँक कर ले चला, बावजूद इसके कि पहुँचाना अनिवार्य नहीं था, और वह रास्ते में मर गया, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि मालिक किसी शहर चला गया हो और किराएदार उसे उसी शहर में वापस पहुँचाने के लिए ले चला और वह...

1. कहने वाले से तात्पर्य वह व्यक्ति है जिसने अनुबंध किया है, चाहे वह मालिक हो या उसका प्रतिनिधि।

نبرواں باب:

ان مسائل کے بیان میں جو کرایہ کی چیز مالک کو واپس کرنے سے متعلق ہیں

امام محمدؒ نے کتاب الاصل میں فرمایا کہ جو چیز مستاجر نے اجارہ لی ہے اس کا مالک کو واپس کر کے دینا مستاجر کے ذمہ نہیں ہے اور جس نے اجارہ پر دی ہے اس کے ذمہ ہے کہ مستاجر کے گھر سے وصول کر لائے اور یہ عقد مثل عاریت کے نہیں ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر ایک شخص نے چکی ایک مہینہ تک پینے کے واسطے اجارہ لی اور اس کو اپنے گھر اٹھا لے گیا تو چکی کے واپس کرنے کا خرچہ مالک کے ذمہ ہے اور شہر اور غیر شہر اس حکم میں یکساں ہے قیاساً خواہ اجارہ ہو یا عاریت ہو پس اجارہ کی صورت میں واپسی کا خرچہ مالک مال پر ہے اور عاریت کی صورت میں مستعیر کے ذمہ ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ اس کی تاویل یہ ہے کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ اگر اجارہ اور عاریت میں وہ شے لے جاتا مالک کی اجازت سے واقع ہوا ہو تو واپسی کے وقت اجارہ میں مالک پر خرچہ پڑے گا اور عاریت میں مستعیر کے ذمہ ہوگا اور اگر لے جاتا مالک کی بلا اجازت واقع ہوا ہے تو واپسی کے وقت خرچہ اس شخص پر پڑے گا جو اس شے کو لے گیا ہے خواہ مستاجر ہو یا مستعیر ہو یہ محیط میں ہے اجیر مشترک جیسے دھوبی رنگریز اور جولا ہا وغیرہ کی صورت میں واپس کرنا اجیر پر واجب ہے کیونکہ رد کرنا ناقص قبضہ ہے پس اسی شخص پر واجب ہونا چاہئے جس کو قبضہ کی منفعت حاصل ہوئی اور قبضہ کی منفعت ان صورتوں میں اجیر کو حاصل ہوئی ہے کیونکہ اجیر کو مال عین یعنی اجرت ملی اور کپڑے کے مالک کو منفعت اور ظاہر ہے کہ مال عین محض نفع سے بہتر ہوتا ہے پس منفعت قبضہ

اسی کو حاصل ہوئی پس واپس کرنا بھی اسی پر واجب ہے بخلاف اس کے اگر کوئی غلام یا ٹٹو کرایہ پر دیا اور مستاجر اپنے کام سے فارغ ہو گیا تو واپسی مالک پر واجب ہے کیونکہ یہاں مستاجر کو منفعت اور موجر کو مال عین حاصل ہوا ہے کذا فی الذخیرہ۔

ایک شخص نے شہر میں اپنی ضروریات کے واسطے سوار ہو کر جانے کے لئے ایک ٹٹو ایک وقت معلوم تک کرایہ پر لیا پھر وہ وقت گزر گیا تو مستاجر پر مالک کو واپس کرنا واجب نہیں ہے بلکہ جس شخص نے کرایہ پر دیا ہے اس پر واجب ہے کہ مستاجر کی منزل سے قبضہ کر لے حتیٰ کہ اگر مستاجر نے اس کو چند روز تک باندھ لیا اور وہ مستاجر کے قبضہ میں مر گیا تو ضامن نہ ہوگا خواہ موجر نے اس سے طلب کیا ہو یا نہ کیا ہو کیونکہ طلب کرنے سے مستاجر کے ذمہ واجب نہ ہوگا کہ موجر کے گھر واپس پہنچادے پس اگر مستاجر نے عدوان کی راہ سے اس کو نہیں باندھا ہے تو ضامن نہ ہو گا اور اگر مستاجر نے کسی خاص مقام سے جو شہر کے اندر ہے آنے اور جانے کے واسطے کرایہ پر لیا تو مستاجر پر واجب ہے کہ اسی مقام پر واپس کر دے کہ جہاں سے اس کو اپنے قبضہ میں لیا تھا کچھ اس وجہ سے نہیں کہ مستاجر کے ذمہ واپس کرنا مال اجارہ کا واجب ہے بلکہ اس وجہ سے کہ جو مسافت عقد اجارہ میں قرار پائی ہے وہ تمام نہ ہو گی جب تک کہ اسی جگہ واپس نہ لائے اور اگر اس صورت میں مستاجر نے اس کو اپنے گھر لے جا کر باندھا اور وہ مر گیا تو قیمت کا ضامن ہو گا کیونکہ جو جگہ عقد اجارہ میں قرار پائی تھی اس کے سوا دوسری جگہ لے جانے کی وجہ سے اس کے ذمہ عدوان ثابت ہوا اور اگر مستاجر نے یوں کہا ہو کہ میں اس مقام سے فلاں مقام تک جاؤں گا اور وہاں سے اپنے مکان پر لوٹ آؤں گا تو مستاجر پر واجب نہ ہوگا کہ جہاں سے قبضہ کیا ہے وہاں واپس لائے کیونکہ جب مستاجر اپنے گھر پر واپس پہنچا تو اجارہ منقضی ہو ا پس ٹٹو اس کے پاس امانت میں رہا یہ بدائع میں ہے اور اگر مستاجر کرایہ کے ٹٹو کو موجر کے مکان پر پہنچادینے کے واسطے ہانک لے چلا باوجود اس

کے کہ اس کے ذمہ پہنچانا واجب نہیں ہے اور وہ راستہ میں مر گیا تو ضامن نہ ہوگا اور اگر مالک کسی شہر میں چلا گیا ہو اور مستاجر اس کو اسی شہر میں واپس پہنچانے کے واسطے لے چلا اور وہ

۱ قولہ جس نے خواہ مالک ہو یا وکیل ہو یعنی عاقد مراد ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (5) [Page 179] Kitab al-Ijarah (Book of Leasing/ Hiring)

...if it (the animal) dies on the way, he (the hirer) will be liable because by taking the pony out of the city, he acted as a usurper (*ghasib*). This is stated in *al-Muhit*. It is narrated from Imam Abu Yusuf (RA) that if a person hired a pony to go from one city to another but kept it tied in his own house and it died, Imam Abu Yusuf said: if he tied it for a duration that people usually require to prepare their belongings, he will not be liable and the rent will be due. However, if he kept it tied for longer than that, the lease ended, and the person became a usurper; hence, he will be liable. It is narrated from Imam Muhammad (RA) that he ruled liability without this specific detail; this is in *adh-Dhakhirah*. In *al-Muntaqa*, it is stated: if a person hired a pony, returned it to the lessor's (*moojir*) house, tied it where it was originally tied, or locked it in the hayloft or closed the door, then if it dies or is lost, he will not be liable. If the hirer (*mustajir*) did exactly what the owner would have done with it upon its return, he will be free from liability. But if the hirer brought the pony into the house or the stable but did not tie it nor closed the door, he will be liable if it is destroyed or lost. This is in *al-Muhit*.

Chapter Twenty: Regarding the Renewal of a Lease after its Validity and concerning Increases therein

If the lessor or the hirer increased something in the contract, and if that increase is unknown (*majhool*), then the increase is not permissible, whether it originates from the lessor or the hirer. If it is known and the lessor made the increase, it is permissible, whether the increase is of the same genus as what was leased or a different genus. If the increase is from the hirer's side and is of the same genus as the rent paid, it is not permissible; but if it is of a different genus, it is permissible. This is in *adh-Dhakhirah* and *al-Tatarkhaniyya*. Ibrahim (RA) narrated from Imam Muhammad (RA) that an increase is not valid, but if the rent is decreased, it is valid. This is in *al-Tatarkhaniyya*. Ibrahim (RA) narrated from Imam Muhammad (RA) that a person leased land for four *kurs* (a measure) of wheat; then another person offered the lessor one *kur* more and sought the lease. The lessor leased it to him for five *kurs*. Then the first hirer came and offered one more *kur* and made a new lease; this second contract will be considered the valid one, and the first contract is annulled by the requirement of the second renewal. This same issue is mentioned by Imam Abu Yusuf (RA). The gist is that if the owner renews the lease anew, the first lease is broken, but if no renewal is made, it is not broken, and any addition will be counted

as an increase in the rent. The Sheikh was asked about a person who usurped a house, leased it out, and then subsequently purchased that house; does he need to renew the lease? He replied that no, the lease has already taken place, though renewing it afresh is better and more wholesome, as in *al-Hawi*. There is no harm in leasing land for a long or short period, provided the duration is known—for instance, if it is leased for ten years or more, it is permissible, provided the land is privately owned (*mamluka*). If the land is an endowment (*waqf*) and leased from a trustee (*mutawalli*) for a long period, it is permissible if the land's rate remains the same and does not fluctuate. It is narrated from Imam Muhammad (RA) that if a person hired a laborer for a specific known task at a known wage for one month, and in the middle of the month assigned him to another task for one dirham, the second lease for the remaining period will annul the first lease, such that he will not receive both wages, but rather from the first wage a proportional amount...

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द (5) [179] किताबुल इजारा (किरायेदारी की पुस्तक)

रास्ते में मर गया तो ज़ामिन (ज़िम्मेदार) होगा क्योंकि टट्टू को शहर से बाहर निकालने की वजह से वह ग़ासिब (अवैध कब्ज़ा करने वाला) ठहरा, यह 'मुहीत' में है। इमाम अबू यूसुफ रह. से रिवायत है कि अगर किसी व्यक्ति ने एक शहर से दूसरे शहर जाने के लिए टट्टू किराये पर लिया और उसे अपने घर में बाँध लिया और वह मर गया, तो इमाम अबू यूसुफ रह. ने फरमाया कि अगर उसने उतने ही दिनों के लिए बाँधा है जितने दिन लोग आम तौर पर अपना सामान दुरुस्त करने के लिए बाँधते हैं, तो वह ज़ामिन नहीं होगा और किराया वाजिब होगा। और अगर उससे ज़्यादा दिन बाँधा तो इजारा (अनुबंध) खत्म हो गया और वह व्यक्ति ग़ासिब हो गया, अतः वह ज़ामिन होगा। और इमाम मुहम्मद रह. से रिवायत है कि उन्होंने इस विवरण के बिना ही ज़ामिन होने का हुक्म दिया है, यह 'ज़ख़ीरा' में है। 'मुंतक़ा' में है कि एक व्यक्ति ने टट्टू किराये पर लिया और मौजिर (मालिक) के घर वापस पहुँचा दिया और जहाँ वह बँधा था वहीं बाँध दिया या काह-खाना (भूसे के घर/अस्तबल) में ताला लगा दिया या दरवाज़ा बंद कर दिया, फिर अगर वह मर जाए या नष्ट हो जाए तो वह ज़ामिन नहीं होगा। और अगर मुस्ताजिर (किरायेदार) ने वही काम किया जो मालिक वापस मिलने पर उसके साथ करता, तो वह ज़मानत (ज़िम्मेदारी) से बरी हो जाएगा। और अगर मुस्ताजिर ने टट्टू को उसके घर या अस्तबल में दाखिल कर दिया लेकिन उसे बाँधा नहीं और न दरवाज़ा बंद किया, तो वह ज़ामिन होगा यदि वह मर जाए या खो जाए, यह 'मुहीत' में है।

बीसवाँ अध्याय: इजारा (अनुबंध) के सही हो जाने के बाद उसके नवीनीकरण और उसमें वृद्धि करने के बयान में

अगर मौजिर या मुस्ताजिर ने अनुबंध में कुछ वृद्धि की, तो यदि वह वृद्धि अज्ञात है तो वह वृद्धि जायज़ नहीं है, चाहे वह मौजिर की तरफ से हो या मुस्ताजिर की तरफ से। और अगर वह ज्ञात है और मौजिर ने वृद्धि की है तो जायज़ है, चाहे उसी वस्तु की वृद्धि की हो जो किराये पर दी है या किसी अन्य वस्तु की। और अगर मुस्ताजिर की तरफ से वृद्धि हो, तो यदि उसी वस्तु में वृद्धि हो जिसके बदले किराया लिया गया है, तो जायज़ नहीं है; और यदि किसी अन्य वस्तु की हो तो जायज़ है। यह 'ज़ख़ीरा' में है। यह 'तातारख़ानिया' में है। इब्राहिम रह. ने इमाम मुहम्मद रह. से रिवायत की है कि एक तो वृद्धि सही नहीं है और अगर किराये में कमी कर दी जाए तो सही है। यह 'तातारख़ानिया' में है। इब्राहिम रह. ने इमाम मुहम्मद रह. से रिवायत की है कि एक व्यक्ति ने कोई ज़मीन चार 'कुर' (माप) गेहूँ के बदले किराये पर ली, फिर एक दूसरे व्यक्ति ने मालिक को एक 'कुर' बढ़ाकर किराये

पर देने की माँग की, मालिक ने पाँच 'कुर' पर उसके साथ अनुबंध कर लिया। फिर पहले किरायेदार ने जाकर एक 'कुर' और बढ़ाकर नया अनुबंध कर लिया, तो यही दूसरा अनुबंध मान्य होगा और पहला अनुबंध दूसरे नवीनीकरण के कारण निरस्त (फ़स्ख़) हो जाएगा। यही मसला इमाम अबू यूसुफ रह. से भी वर्णित है। इसका सारांश यह है कि यदि मालिक नए सिरे से अनुबंध का नवीनीकरण करे तो पहला अनुबंध टूट जाएगा, और यदि नवीनीकरण न किया जाए तो वह नहीं टूटेगा और जो कुछ बढ़ाया गया है वह किराये में वृद्धि माना जाएगा। शेख से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने एक घर पर अवैध कब्ज़ा (ग़सब) किया और उसे किराये पर दे दिया, फिर उस घर को खरीद लिया; क्या उसे अनुबंध का नवीनीकरण करना होगा? उन्होंने फरमाया कि नहीं, अनुबंध तो हो चुका है, और यदि नए सिरे से कर ले तो यह बेहतर और अधिक पवित्र है, जैसा कि 'हावी' में है। ज़मीन को लंबी या छोटी अवधि के लिए किराये पर लेने में कोई हर्ज नहीं है, लेकिन वह अवधि ज्ञात होनी चाहिए, उदाहरण के लिए दस वर्ष या उससे अधिक समय के लिए ली गई हो तो जायज़ है, बशर्ते वह ज़मीन निजी स्वामित्व (ममलूका) की हो। यदि ज़मीन वक्फ की हो और मुतवल्ली (प्रबंधक) से लंबी अवधि के लिए किराये पर ली जाए, और यदि ज़मीन की दर (रेट) वही रहे, कम या ज़्यादा न हो, तो यह जायज़ है। इमाम मुहम्मद रह. से रिवायत है कि एक व्यक्ति ने एक मज़दूर को किसी विशेष कार्य के लिए निश्चित मज़दूरी पर एक महीने के लिए नियुक्त किया, फिर महीने के बीच में उसे एक दिरहम के बदले किसी दूसरे काम के लिए नियुक्त किया, तो दूसरा अनुबंध बाकी बची अवधि के लिए पहले अनुबंध को निरस्त करने वाला माना जाएगा, यहाँ तक कि उसे दोनों मज़दूरी नहीं मिलेंगी बल्कि पहली मज़दूरी में से अनुपातिक रूप से...

راستہ میں مر گیا تو ضامن ہوگا کیونکہ ٹٹو کو شہر سے باہر نکالنے کی وجہ سے غاصب ٹھہرا یہ محیط میں ہے۔ امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ اگر ایک شخص نے ایک شہر سے دوسرے شہر تک جانے کے واسطے ٹٹو کرایہ کیا اور اس کو اپنے گھر میں باندھ لیا اور وہ مر گیا تو امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ اگر اس نے اتنے دنوں تک باندھا ہے کہ جتنے دنوں تک لوگوں کا معمول ہے کہ اپنے سامان کی درستی کے واسطے باندھ رکھتے ہیں تو ضامن نہ ہوگا اور اجرت واجب ہوگی اور اگر اس سے زیادہ باندھا ہے تو اجارہ نہ رہا اور وہ شخص غاصب ہو گیا پس ضامن ہو گا اور امام محمدؒ سے روایت ہے کہ انہوں نے بدوں اس تفصیل کے ضامن ہونے کا حکم دیا ہے یہ ذخیرہ میں ہے منتقی میں ہے کہ ایک شخص نے ٹٹو کرایہ پر لیا اور موجر کے گھر واپس پہنچا دیا اور جہاں بندھا تھا وہاں باندھ دیا یا کاہ خانہ میں قفل یا در بند لگا دیا پس اگر وہ مر جائے یا ضائع ہو جائے تو ضامن نہ ہوگا اور مستاجر نے اگر وہی کام کیا جو واپس ملنے سے اس کا مالک اس کے ساتھ کرتا تو ضمان سے بری ہو جائے گا اور اگر مستاجر نے ٹٹو کو اس کے دار میں داخل کر دیا یا مربط میں داخل کر دیا مگر باندھا نہیں اور نہ در بند کیا تو وہ ضامن ہوگا اگر ہلاک یا ضائع ہو جائے یہ محیط میں ہے۔

بیسواں باب: اجارہ کے صحیح ہو جانے کے بعد اس کی تجدید اور اس میں زیادتی کرنے کے بیان میں

اگر موجر یا مستاجر نے عقد میں کچھ زیادہ کیا پس اگر وہ زیادتی مجہول ہے تو زیادتی نہیں جائز ہے خواہ موجر کی طرف سے ہو یا مستاجر کی طرف سے اور اگر معلوم ہے اور موجر نے

زیادتی کردی تو جائز ہے خواہ اسی جنس سے زیادتی کردی ہو جو اس نے اجارہ پر دی ہے یا اس کی خلاف جنس سے ہو اور اگر مستاجر کی طرف سے ہو پس اگر اسی جنس کی زیادتی سے ہو جس کے عوض کرایہ لیا ہے تو نہیں جائز ہے اور اس کی خلاف جنس سے ہو تو جائز ہے یہ ذخیرہ میں ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے ابراہیمؒ نے امام محمدؒ سے روایت کی ہے کہ ایک تو زیادتی صحیح نہیں ہے اور اگر اجرت میں کمی کردی جائے تو صحیح ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے ابراہیمؒ نے امام محمدؒ سے روایت کی ہے کہ ایک شخص نے کوئی زمین بعوض چار کر گیہوں کے اجارہ پر لی پھر ایک شخص نے موجر کو ایک کر بڑھا کر اجارہ طلب کیا اس نے پانچ کر پر اس کے ساتھ اجارہ کر لیا پھر مستاجرِ اول نے جا کر ایک کر اور بڑھا کر اجارہ جدید کر لیا تو عقدِ اجارہ یہی دوسرا قرار دیا جائے گا اور پہلا عقد اجارہ بمقتضائے تجدید ثانیہ کے فسخ ہو گیا اور یہی مسئلہ امام ابو یوسفؒ سے مذکور ہے اور اس کی صورت یوں ہے کہ مستاجرِ اول نے دوسرے مستاجر سے زیادہ اجرت بڑھا دی اور موجر نے وہ زمین پہلے کرایہ اور اس زیادتی کے عوض مستاجر اول کو سپرد کر دی اور حکم یوں بیان کیا کہ پہلا اجارہ فسخ نہ ہوگا اور جو کچھ بڑھایا ہے وہ اجرت میں بڑھا دینا شمار کیا جائے گا اور حاصل یہ ہے کہ اگر مالک نے از سرنو اجارہ کی تجدید کی تو پہلا اجارہ ٹوٹ جائے گا اور اگر تجدید نہ کی تو نہ ٹوٹے گا اور جو کچھ بڑھایا ہے وہ اجرت میں زیادتی کر دی شمار ہوگی شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے ایک دار غصب کیا اور اس کو اجارہ پر دے دیا پھر وہ دار خرید لیا پس آیا اجارہ کی دوبارہ تجدید کرے تو فرمایا کہ نہیں اجارہ تو ہو چکا ہے اور اگر از سر نو تجدید کر لی تو یہ افضل اور اطیب ہے کذا فی الحاوی اور زمین کو طویل و قصیر مدت تک اجارہ لینے میں کچھ ڈر نہیں ہے مگر وہ مدت معلوم ہونا چاہئے مثلاً دس برس یا زیادہ مدت تک اجارہ پر لی تو جائز ہے اور یہ اس وقت ہے کہ زمین مملوکہ ہو۔ اگر زمین وقف ہو اور متولی سے طویل مدت تک اجارہ لی پس اگر نرخ زمین کا بحالہ

ہے کم و بیش نہیں ہوا تو یہ جائز ہے اور امام محمدؒ سے روایت ہے کہ ایک شخص نے ایک مزدور کو کسی خاص کام معلوم کے واسطے کسی قدر اجرت معلومہ پر ایک مہینہ کے واسطے مقرر کیا پھر مہینہ کے بیچ میں اس کو ایک درہم کے عوض دوسرے کسی کام کے واسطے مقرر کیا تو دوسرا اجارہ بقد راتی مدت کے کہ دوسرے اجارے میں آگئی پہلے اجارہ کا فسخ کرنے والا ہو جائے گا حتیٰ کہ اس کو دونوں اجرتیں نہ ملیں گی بلکہ پہلی اجرت میں سے بقدر

Fatawa Alamgiri ..... Volume (6) 180 Kitab al-Ijarah (The Book of Leasing)

...will be reduced from the other's portion. Then, when that worker is finished with the other task, his wage will be due from him, and the first lease will resume; this is mentioned in 'al-Muhit'.

Chapter Fifteen: Regarding the description of leases (ijarah) that are valid and those that are not This chapter contains four sections.

First Section: Regarding leases in which the contract becomes irregular (fasid)

Irregularity in a lease (ijarah) sometimes occurs due to ignorance (lack of specification) of the amount of work, such as failing to describe the entire task; sometimes due to ignorance of the amount of benefit, such as failing to state the duration; and sometimes it becomes irregular by stating an irregular condition that contradicts the requirements of the contract. Therefore, in an irregular lease (ijarah fasidah), the fair market rent (ajr al-mithl) is mandatory. If a known wage was specified in the lease, this fair market rent shall not exceed it. If no known wage was specified, the fair market rent will be mandatory regardless of its amount. In a void (batil) lease, no wage is mandatory. Be aware that the object taken on lease is not guaranteed (madmun - liable for compensation) in any case, whether the lease is valid, irregular, or void; this is in 'al-Ghiyathiyyah'. The Sheikh was asked: a person said to another, "I have leased this house with its boundaries and rights for this many dirhams of such quality, for ten months of such-and-such year, on the condition that if you wish, you may reside in it yourself," and he mentioned all the conditions required for a valid lease. Is this lease valid? He replied that it is not valid because he did not state the starting time, thus the duration remained unknown (majhool). It is necessary to state it as: "from this time or from this hour until such-and-such time," so that the duration becomes known. This is in 'Fatawa Nasafi'. In the leasing of land, it is necessary to specify the purpose for which it is being leased, such as for farming, planting trees, or constructing a building, etc. If he does not specify the purpose, the lease will be irregular. However, if the lessor (mujir) gives him permission to derive benefit from it however he wishes, then it is permissible. This is in 'al-Bada'i'.

If it was not stated what things will be taken into it or the condition was not made that "I will sow whatever I wish," then the lease is irregular; this is in 'al-Tabyin'. In the hiring of animals, specifying the duration is necessary when required, and if not stated, the lease is irregular. It is also necessary to state whether it is being hired for carrying loads or for riding, and if for riding, which person will ride. If for loading,

what kind of things will be loaded. Similarly, in the hiring of a slave for service, clothes for wearing, or a pot for cooking, specifying the duration is necessary. If a dispute arises at the time the lease is contracted for these things, and as yet, no cultivation has been done in the land, no trees planted, no building constructed, no riding on the animal, no load carried on it, no clothes worn, and nothing cooked in the pot, then the judge (qadi) shall annul (faskh) the lease between both parties. But if he cultivated the land, or rode the animal, or wore the clothes, or cooked in the pot and the period elapsed, then by way of 'istihsan' (juristic preference), he must pay the same wage that was fixed. If the judge annulled the lease and then the lessee (mustajir) used these things for these tasks, then no wage will be mandatory; this is in 'al-Bada'i'.

---

1. For example, he hired for washing clothes but did not specify the dimensions of the clothes. 2. He hired a ride but did not specify the distance. 3. The phrase "used them for these tasks" means he cultivated the land, rode the animal, wore the clothes, or cooked in the pot; no wage will be due because he is considered a usurper (ghasib), to the extent that he is liable for any damage to the land.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द (6) 180 किताब अल-इजारा

...दूसरे के हिस्से से कम कर दिया जाएगा, फिर जब वह मज़दूर दूसरे काम से फ़ारिग (मुक्त) होगा, तो उस पर उसकी उजरत (मज़दूरी) लाज़िम होगी और पहला इजारा फिर से शुरू हो जाएगा, यह 'मुहीत' में है।

पंद्रहवाँ अध्याय: उन इजारा (किरायों/अनुबंधों) के वर्णन में जो जायज़ हैं और जो जायज़ नहीं हैं इसमें चार अनुभाग हैं।

पहला अनुभाग: उन इजारा के बारे में जिनमें अनुबंध फ़ासिद (दूषित/अनियमित) होता है

इजारा की अनियमितता कभी कार्य की मात्रा की अज्ञानता (अस्पष्टता) के कारण होती है, जैसे कि कुल कार्य का वर्णन नहीं किया गया, और कभी लाभ की मात्रा की अज्ञानता के कारण होती है, जैसे कि अवधि का वर्णन नहीं किया गया, और कभी अनुबंध की आवश्यकताओं के विरुद्ध कोई दूषित शर्त रखने से यह फ़ासिद हो जाता है। अतः फ़ासिद इजारा (अनियमित किराए) में 'अज्र-ए-मिसल' (उचित बाज़ार किराया) अनिवार्य होता है। और यदि इजारा में कुछ ज्ञात उजरत तय कर दी गई है, तो यह 'अज्र-ए-मिसल' उससे अधिक नहीं होगा। और यदि कोई ज्ञात उजरत तय नहीं की गई है, तो 'अज्र-ए-मिसल' अनिवार्य होगा, चाहे वह कितना भी हो। बातिल (शून्य) इजारा में उजरत अनिवार्य नहीं होती। और यह स्पष्ट रहे कि जो चीज़ इजारे पर ली गई है, वह हर हाल में 'मज़मून' (जिसकी क्षतिपूर्ति करनी पड़े) नहीं होती, चाहे इजारा सही हो, फ़ासिद हो या बातिल हो, यह 'ग़ियाथिया' में है। शेख से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा: "मैंने यह घर इसकी सीमाओं और अधिकारों के साथ इतने दिरहमों में, जिनकी यह विशेषता है, फलां वर्ष के दस महीनों के लिए इस शर्त पर किराए पर दिया कि यदि तुम्हारा मन चाहे तो खुद इसमें रहो, और उन सभी शर्तों का उल्लेख कर दिया जो इजारा के सही होने के लिए आवश्यक हैं।" क्या यह इजारा सही है? उन्होंने कहा कि नहीं, यह सही नहीं है क्योंकि उसने शुरुआत की अवधि स्पष्ट नहीं की, इसलिए अवधि अज्ञात रही। यह आवश्यक है कि वह इस प्रकार कहे: "इस समय से या इस घड़ी से फलां समय तक", ताकि अवधि ज्ञात हो जाए। यह 'फ़तावा नसफ़ी' में है। और भूमि के इजारे में यह स्पष्ट करना आवश्यक है कि वह किस काम के लिए इसे ले रहा है, जैसे कि खेती के लिए, पेड़ लगाने के लिए, या इमारत बनाने के लिए आदि। यदि उसने काम का उल्लेख नहीं किया, तो इजारा फ़ासिद होगा। लेकिन यदि मालिक (मुजिर) ने उसे अनुमति दे दी कि जैसे चाहे उसका लाभ उठाए, तो यह जायज़ है। यह 'बदाइ' में है।

यदि यह नहीं बताया कि मैं इसमें क्या चीज़ लूँगा या यह शर्त नहीं रखी कि जो मेरा मन चाहेगा वही इसमें बोऊँगा, तो इजारा फ़ासिद है, यह 'तबीन' में है। और जानवरों के किराए के मामले में अवधि बताना ज़रूरी है जहाँ आवश्यक हो, और यदि अवधि नहीं बताई गई तो इजारा फ़ासिद है। यह बताना भी आवश्यक है कि वह बोझ ढोने के लिए किराए पर ले रहा है या सवारी के लिए, और यदि सवारी के लिए है, तो कौन सा व्यक्ति सवार होगा। और यदि सामान लादने के लिए है, तो क्या चीज़ लादेगा। इसी प्रकार सेवा के लिए ग़ुलाम, पहनने के लिए कपड़े और पकाने के लिए बर्तन (देग) के इजारे में अवधि बताना आवश्यक है। यदि इन चीज़ों के इजारे के समय ही विवाद उत्पन्न हो जाए और अभी तक भूमि में न तो खेती की गई, न पेड़ लगाए गए, न इमारत बनाई गई, न जानवर पर सवारी की गई, न उस पर सामान लादा गया, न कपड़े पहने गए और न बर्तन में कुछ पकाया गया, तो काजी (न्यायाधीश) दोनों के बीच इजारा को निरस्त (फ़स्ख़) कर देगा। फिर यदि उसने भूमि में खेती की या जानवर पर सवारी की या कपड़े पहने या बर्तन में पकाया और अवधि बीत गई, तो 'इस्तेहसान' (न्यायिक विवेक) के तौर पर उसे वही उजरत देनी होगी जो तय की गई थी। और यदि काजी ने इजारा निरस्त कर दिया और उसके बाद किरायेदार (मुस्तअजिर) ने इन चीज़ों का उपयोग किया, तो कोई उजरत अनिवार्य नहीं होगी, यह 'बदाइ' में है।

---

1. उदाहरण के लिए, कपड़ा धोने के लिए किराए पर लिया और यह नहीं बताया कि कपड़ा कितना लंबा-चौड़ा है। 2. सवारी किराए पर ली और दूरी का वर्णन नहीं किया। 3. 'काम लिए' यानी भूमि में खेती की या जानवर पर सवारी की या कपड़े पहने या बर्तन में पकाया तो उजरत नहीं होगी क्योंकि वह ग़ासिब (अवैध कब्ज़ा करने वाला) है, यहाँ तक कि वह भूमि के नुकसान का ज़िम्मेदार होगा।

دوسرے کے حصے کے کم کر دیا جائے گا پھر جب وہ مزدور دوسرے کام سے فارغ ہوا تو اس کے ذمہ اس کی اجرت لازم ہوگی اور پہلا اجارہ پھر عود کرے گا یہ محیط میں ہے۔

پندرھواں باب: ان اجارات کے بیان میں جو جائز ہیں اور جو جائز نہیں اس میں چار فصلیں ہیں

پہلی فصل: ان اجارات میں جن میں عقد فاسد ہوتا ہے

اجارہ کا فساد کبھی بسبب مقدار عمل کی جہالت کے ہوتا ہے مثلاً عمل کُلّ بیان نہ کیا اور کبھی بسبب مقدار منفعت کی جہالت کے ہوتا ہے مثلاً مدت بیان نہ کی اور کبھی کوئی شرط فاسد خلاف مقتضی عقد بیان کرنے سے فاسد ہوتا ہے پس اجارہ فاسدہ میں اجر المثل واجب ہوتا ہے اور اگر اجارہ میں کچھ اجرت معلوم بیان کر دی ہے تو یہ اجر المثل اس سے زیادہ نہ کیا جائے گا اور اگر کچھ اجرت معلوم بیان نہ کی ہو تو اجر المثل واجب ہوگا خواہ کسی قدر ہو اور اجارہ باطل میں اجرت واجب نہیں ہوتی ہے اور واضح ہو کہ جو چیز اجارہ پر لی ہے وہ ہر حال میں مضمون نہیں ہوتی ہے خواہ اجارہ صحیح ہو یا فاسد ہو یا باطل ہو یہ غیاثیہ میں ہے شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ میں نے یہ دار مع اس کے حدود و حقوق کے اس قدر درہموں کو جن کی یہ صفت ہے فلاں سال کے دس مہینہ کے واسطے اس شرط سے کرایہ دیا کہ اگر تیرا جی چاہے تو خود اس میں رہے اور تمام شرائط جو اجارہ صحیح ہونے کی ہیں ذکر کر دیں پس آیا یہ اجارہ صحیح ہے فرمایا کہ نہیں صحیح ہے کیونکہ اس نے اول مدت بیان نہ کی پس مدت مجہول رہی اور ضروری ہے کہ یوں بیان کرے کہ اس وقت سے یا اس ساعت سے فلاں وقت تک تا کہ مدت معلوم ہو جائے یہ فتاویٰ نسفی میں ہے اور اراضی کے اجارہ میں یہ بیان کرنا ضروری ہے

کہ کس کام کے واسطے اجارہ لیتا ہے یعنی زراعت یا درخت لگانے یا عمارت بنانے وغیرہ کس کام کے واسطے لیتا ہے اور اگر اس نے یہ کام بیان نہ کیا تو اجارہ فاسد ہوگا لیکن اگر موجر نے اس کو اجازت دے دی کہ جس طرح چاہے اس سے نفع اٹھائے تو جائز ہے یہ بدائع میں ہے۔

اگر بیان نہ کیا کہ میں اس میں کیا چیز لوں گا یا یوں شرط نہ لگائی کہ جو میرا جی چاہے اس میں بوں گا تو اجارہ فاسد ہے یہ تبیین میں ہے اور چوپاؤں کے اجارہ میں مدت بیان کرنا جبکہ بیان کرنا ضروری ہے اور اگر کوئی بیان نہ کی تو اجارہ فاسد ہے اور یہ بھی بیان کرنا ضروری ہے کہ لادنے کے واسطے کرایہ کرتا ہے یا سواری کے واسطے اور سوار ہو گا تو کون شخص سوار ہو گا اور اگر لائے تو کیا چیز لائے گا اور خدمت کے غلام اور پہننے کے کپڑے اور پکانے کی دیگ کے اجارہ لینے میں مدت بیان کرنا ضروری ہے اور اگر جس وقت ان چیزوں میں اجارہ واقع ہوا اسی وقت جھگڑا پیدا ہوا اور ہنوز زمین میں اس نے نہ کھیتی کی اور نہ درخت لگائے اور نہ عمارت بنائی اور نہ چوپایہ پر سوار ہوا اور نہ اس کو لادا اور نہ کپڑے کو پہنا اور نہ دیگ میں پکایا ہے تو قاضی دونوں میں اجارہ فسخ کر دے گا پس اگر اس نے زمین میں زراعت کی یا چوپایہ پر سوار ہوا یا کپڑا پہنا یا دیگ میں پکایا اور مدت گزر گئی تو استحساناً اس کو وہی اجرت دینی پڑے گی جو مقرر ہوئی تھی اور اگر قاضی نے اجارہ فسخ کر دیا پھر مستاجر نے ان چیزوں سے یہ کام لئے تو کچھ اجرت واجب نہ ہوگی یہ بدائع میں ہے اور

۱۔ مثلاً کپڑا دھونے کے واسطے اجارہ لیا اور بیان نہ کیا کہ کتنا لمبا چوڑا کپڑا ہے۔ ۲۔ سواری کرایہ پر لی اور مسافت بیان نہ کی۔ ۳۔ قولہ کام لئے یعنی زمین میں زراعت کی یا جانور پر سوار ہوا یا کپڑا پہنا یا دیگ میں پکایا تو اجرت نہ ہوگی کیونکہ وہ غاصب ہے حتی کہ نقصان زمین کا ضامن ہے۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 6 | 181 | Kitab al-Ijarah (The Book of Hire/Lease)

If a pony is hired for riding without specifying who will ride it, or if land is hired without specifying that it will be used for cultivation and what specific crops will be sown, the contract is *fasid* (irregular/invalid). However, if these details are specified before the cancellation of the contract, it becomes valid; this is stated in *Al-Ghiyathiyyah*. If land is hired specifically to sow wheat but clover (*ratbah*) is sown instead, the hirer is liable for any damage caused to the land, and no rent shall be due; this is in *Al-Badai'*.

In the aforementioned case, the contract of hire follows the principle of *Ijarah Mudaf* (Future Lease) ☆

If a pack-camel is hired to carry a certain amount of flour, parched grain, and essential condiments like vinegar, olive oil, etc., and other necessities like a water jug or bowl are hung from the saddle, and if these details were not explicitly stated, the contract is *fasid* by analogy (*qiyas*) but valid by juristic preference (*istihsan*); this is mentioned in *Al-Muhit*. If a litter (*mahmal*) is hired for travel to Mecca for two persons, and both are to ride along with their bedding, it is necessary to identify the two persons because they are the primary objects of the ride. Specifying the bedding is not mandatory as it is considered ancillary to the rider. If the lessor and lessee disagree on the time of departure for the journey, the time of the caravan's departure shall be authoritative. If an individual wishes to depart many days before the caravan, thereby causing excessive expense to the other party due to the prolonged journey, their request shall not be entertained. Similarly, if the litter-owner suggests a time that risks missing the Hajj, their suggestion shall also be ignored. If both parties have mutually agreed upon a condition, they must abide by it. If one hires transport for Mecca a month or a year before the Hajj season, there is no harm, as this falls under the category of *Ijarah Mudaf*; this is in *Al-Ghiyathiyyah*.

If a litter and a pack-camel are hired with a condition to carry a known weight on the camel, and some of that weight is consumed (such as food) and the weight decreases, the hirer has the right to replenish that weight at each stage of the journey. The camel-driver (*jammal*) has no right to prevent this. This is different from the litter itself; if the condition was for two specific persons to ride, the hirer has no right to substitute another person in their place, because the impact on the beast varies depending on the rider. Damage to the animal varies according to different

riders. However, if the camel-driver agrees to the substitution, it is permissible; this is in *Al-Mabsut*.

It is much better in our view to specify the weight of all items to be hung and the gifts (*hadiyah*) intended to be carried. For extra caution, it should be stated that each litter will have two large water skins and two large jugs. The lease agreement should record that the carrier (*hammal*) has seen the bedding, the two skins, both jugs, the tent, and the canopy (*qubbah*), as this provides greater legal certainty. The lease agreement should be drafted with great thoroughness. If a condition of *Uqbah al-Ajeer* (the servant's turn to ride) is made with the camel-driver, it is permissible. *Uqbah al-Ajeer* has been interpreted in two ways: one is that the hirer dismounts every morning and evening—which is a well-known custom—and for that duration, their servant rides; this is called *Uqbah al-Ajeer*. The second interpretation is that the servant sits on the wooden frame beneath the litter and rides for a league (*farsakh*) or two at each stage of the journey. *Kitab al-Shurut* states that Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad said that in our view, regarding gifts brought back from Mecca, if it is conditioned that they will be of a certain weight (*mann*), it is better; this is in *Al-Mabsut*. If a camel or donkey is hired for loading wheat and the wheat...

---

1. 'Did not specify' means the number and weight of these essential items were not clarified.
2. 'Iltifat' (attention) means that the statement is rejected and not worthy of consideration.

फतावा आलमगीरी ..... खंड 6 | 181 | किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय)

यदि सवारी के लिए कोई टट्टू किराये पर लिया और यह स्पष्ट नहीं किया कि कौन व्यक्ति सवार होगा, या भूमि किराये पर ली और यह स्पष्ट नहीं किया कि मैं खेती करूँगा और किस चीज़ की खेती करूँगा, तो यह अनुबंध (इजारा) फासिद (दोषपूर्ण) है। और यदि अनुबंध रद्द होने से पहले इन चीज़ों को निश्चित कर दिया गया, तो यह जायज़ होगा, ऐसा 'ग़ियाथिया' में लिखा है। यदि गेहूँ बोने के लिए कोई ज़मीन किराये पर ली और फिर उसमें 'रतबा' (हरा चारा) बोया, तो ज़मीन को जितना नुकसान पहुँचा, उसका हर्जाना देना होगा और कोई किराया वाजिब नहीं होगा, यह 'बदाइ' में लिखा है।

उपरोक्त मामले में इजारा का अनुबंध 'इजारा मुज़ाफ़' (भविष्यगामी अनुबंध) के अर्थ में है ☆

यदि किसी ने भारवाहक ऊँटनी किराये पर ली ताकि उस पर निश्चित मात्रा में आटा, सत्तू और अन्य आवश्यक वस्तुएँ जैसे सिरका, जैतून का तेल आदि लादे और कुछ आवश्यक वस्तुएँ जैसे लोटा, कटोरा आदि उसके पालों में लटका दे, और इनमें से कुछ का विवरण नहीं दिया, तो कयास (तर्क) के अनुसार यह अनुबंध फासिद है, लेकिन इस्तेहसान (लोक हित/विशेष परिस्थितियों) के आधार पर यह जायज़ है, यह 'मुहीत' में वर्णित है। यदि कोई 'महमल' (ऊँट की पालकी) मक्का तक के लिए किराये पर ली ताकि दो व्यक्ति सवार हों, और वे दोनों अपने बिस्तरों के साथ सवार होंगे, तो उन दोनों व्यक्तियों को दिखा देना आवश्यक है क्योंकि सवारी उन्हीं के लिए है। बिस्तरों का विवरण देना आवश्यक नहीं है क्योंकि वह सवारी के अधीन है। यदि मालिक और किरायेदार में यात्रा के लिए प्रस्थान के समय को लेकर मतभेद हो, तो काफिले के प्रस्थान का समय मान्य होगा। जो व्यक्ति काफिले के समय से बहुत पहले निकलना चाहता है ताकि लंबी यात्रा के कारण दूसरे पर अधिक खर्च पड़े, तो उसके कथन पर ध्यान (इल्तिफ़ात) नहीं दिया जाएगा। इसी तरह यदि महमल वाले (ऊँट के मालिक) ने ऐसा समय बताया कि उस समय प्रस्थान करने से संभवतः हज छूट जाने का डर हो, तो उसकी बात पर भी ध्यान नहीं दिया जाएगा। यदि दोनों ने मिलकर कोई शर्त तय की हो, तो उसी के अनुसार कार्य होगा। यदि मक्का जाने के लिए हज के दिनों से एक महीना या एक साल पहले किराया तय कर लिया जाए, तो कोई डर नहीं है क्योंकि यह अनुबंध 'इजारा मुज़ाफ़' के अर्थ में है, यह 'ग़ियाथिया' में है।

यदि एक महमल और एक भारवाहक ऊँटनी किराये पर ली और ऊँटनी पर कुछ ज्ञात भार लादने की शर्त तय की, फिर यदि उस भार में से कुछ खा लिया जाए और वजन व मात्रा कम हो जाए, तो

उसे (किरायेदार को) अधिकार है कि वह प्रत्येक पड़ाव पर उस वजन को पूरा करता रहे। ऊँट वाले (जमाल) को यह अधिकार नहीं है कि वह उसे मना करे। महमल के मामले में यह अलग है; यदि उसमें दो ज्ञात व्यक्तियों के सवार होने की शर्त तय हुई है, तो उन दोनों के स्थान पर किसी दूसरे व्यक्ति को सवार करने का अधिकार नहीं है, क्योंकि जैसा सवार होता है, पशु को वैसा ही कष्ट पहुँचता है। विभिन्न सवारों के कारण पशु को होने वाला नुकसान अलग-अलग होता है। लेकिन यदि जमाल किसी दूसरे को सवार करने पर सहमत हो, तो यह जायज़ है, यह 'मब्सूत' में है।

यदि लटकाने वाली चीज़ों और उपहारों (हदियह) का, जो ले जाने हों, वजन बता दिया जाए तो हमारे निकट यह बहुत बेहतर है। और यदि अधिक सावधानी बरतनी हो, तो इस प्रकार स्पष्ट करना चाहिए कि प्रत्येक महमल में पानी की दो मश्कें और दो बड़े लोटे होंगे, और किरायानामा में लिख देना चाहिए कि हमाल (ऊँट वाले) ने बिस्तर, दो मश्कें, दोनों लोटे, खेमा और गुंबद (क़ुब्बा) ये सब देख लिए हैं, क्योंकि इसमें अधिक मज़बूती है। किरायानामा बहुत सावधानी और मज़बूती से लिखवाना चाहिए। और यदि जमाल से 'उक़बाह अल-अजीर' (सेवक की सवारी की बारी) की शर्त तय कर ली जाए, तो यह जायज़ है। 'उक़बाह अल-अजीर' के दो अर्थ बताए गए हैं: एक यह कि किरायेदार प्रतिदिन सुबह-शाम ऊँट से उतरे—जो कि एक प्रसिद्ध नियम है—और उस समय उसका सेवक सवार हो जाए, इसे 'उक़बाह अल-अजीर' कहते हैं। दूसरा यह कि महमल के नीचे जो लकड़ी लगी होती है, उस पर बैठकर सेवक प्रत्येक चरण में एक या दो फ़रसंख तक सवार होकर चले, इसे भी 'उक़बाह अल-अजीर' कहते हैं। 'किताब अल-शुरूत' में है कि इमाम अबू युसूफ और इमाम मुहम्मद ने फ़रमाया कि हमारे निकट जो उपहार मक्का से लाए जाएँगे, यदि उनकी शर्त तय कर ली जाए कि वे इतने 'मन' (वजन की इकाई) होंगे, तो बेहतर है, यह 'मब्सूत' में है। यदि कोई ऊँट या गधा गेहूँ लादने के लिए किराये पर लिया और गेहूँ का...

---

1. 'बयान नहीं किया' का अर्थ है इन आवश्यक वस्तुओं की संख्या और वजन स्पष्ट नहीं किया।
2. 'इल्तिफ़ात' का अर्थ है कि उसका कथन अस्वीकार्य है और ध्यान देने योग्य नहीं है।

اگر سواری کے واسطے کوئی ٹٹو کرایہ پر لیا اور یہ بیان نہ کیا کہ کون شخص سوار ہوگا یا زمین لی اور بیان نہ کیا کہ میں زراعت کروں گا اور کس چیز کی زراعت کروں گا تو فاسد ہے اور اگر فسخ اجارہ سے پہلے ان چیزوں کو معین کر دیا تو جائز ہوگا یہ غیاثیہ میں ہے اگر گیہوں بونے کے واسطے کوئی زمین اجارہ پر لی اور پھر اس میں رطبہ بویا تو جس قدر زمین کو نقصان پہنچا اس کا ضامن ہوگا اور اجرت کچھ واجب نہ ہوگی یہ بدائع میں ہے۔

مسئلہ مذکورہ میں عقد اجارہ مضاف کے معنی میں ہے ☆

اگر کوئی بار بردار اونٹنی کرایہ کی تاکہ اس پر اس قدر آٹا اور ستو اور جو چیزیں اصلاح کی ہیں جیسے سرکہ و روغن زیتون وغیرہ لادے اور جو کچھ اشیائے ضروری ہیں مثل لوٹا و کٹورا وغیرہ اس کے پالان میں لٹکا دے اور اس میں سے کچھ بیان نہ کیا تو قیاساً اجارہ فاسد ہے اور استحساناً جائز ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر کوئی محمل مکہ تک کرایہ کی تاکہ دو شخص سوار ہوں اور وہ دونوں مع اپنے اوڑھنے بچھونے کے سوار ہوں گے تو ضروری ہے کہ وہ دونوں شخص دکھلا دیئے جائیں کیونکہ سواری مقصود انہیں کی ہے اوڑھنے بچھونے کا بیان کرنا ضروری نہیں ہے کیونکہ وہ تابع ہے اور اگر موجر اور مستاجر نے سفر کے لئے باہر جانے کے وقت میں اختلاف کیا تو قافلہ کی روانگی کا وقت معتبر ہوگا اور جو شخص قافلہ کے وقت سے بہت دن پہلے نکلنا چاہتا ہے تا کہ طول سفر سے دوسرے پر بہت سا خرچہ پڑے تو اس کے قول کی طرف التفات نہ کیا جائے گا اسی طرح اگر محمل والے نے ایسا وقت بیان کیا کہ اس وقت روانہ ہونے سے غالباً حج کے جاتے رہنے کا خوف ہے تو اس کی بات پر بھی التفات نہ کیا جائے گا اور اگر دونوں نے

باہم کوئی شرط ٹھہرائی ہو تو اسی کے موافق عمل درآمد کریں گے اور اگر مکہ کے جانے کے واسطے ایام حج سے ایک ماہ یا ایک سال پہلے کرایہ کر لے تو کچھ ڈر نہیں ہے کیونکہ یہ عقد اجارہ مضاف کے معنی میں ہے یہ غیاثیہ میں ہے اگر ایک محمل اور ایک بار بردار اونٹنی کرایہ پر لی اور کچھ بوجھ معلوم اونٹنی پر لادنا شرط کر لیا پس جس قدر اس بوجھ میں سے کھالے اور وزن و مقدار میں کم ہو جائے تو اس کو اختیار ہے کہ اسی قدر ہر منزل میں آتے جاتے پورا کرتا جائے اور جمال کو یہ اختیار نہیں ہے کہ اسے منع کرلے بخلاف محمل کے کہ اگر اس میں دو شخص معلوم کی سواری کی شرط ٹھہری تو سوائے ان دونوں کے دوسرے آدمی کو بجائے ان کے سوار کرنے کو اختیار نہیں ہے کیونکہ جیسا سوار ہوتا ہے ویسا ہی چو پایہ کو ضرر پہنچتا ہے پس چوپایہ کا ضرر مختلف سوار کی وجہ سے مختلف ہوتا ہے لیکن اگر جمال کسی دوسرے کے سوار کر لینے پر راضی ہو تو جائز ہے یہ مبسوط میں ہے۔

اگر لٹکانے کی چیزوں اور ہدیہ جو کچھ لے جانے منظور ہیں ان سب کا وزن بیان کر دے تو ہمارے نزدیک بہت بہتر ہے اور اگر احتیاط منظور ہو تو یوں بیان کر دینا چاہئے کہ ہر محمل میں دو مشک پانی اور دو لوٹے بڑے سے بڑے ہیں اور کرایہ نامہ میں لکھ دے کہ حمال نے اوڑھنا بچھونا اور دو مشکیں اور دونوں لوٹے اور خیمہ اور قبہ یہ سب دیکھ لیا ہے کیونکہ اس میں زیادہ مضبوطی ہے اور کرایہ نامہ کو اچھی مضبوطی کے ساتھ لکھوانا چاہئے اور اگر جمال سے عقبہ الاجیر کی شرط کر لی تو جائز ہے اور عقبہ الاجیر کے معنی دو طرح سے بیان کئے گئے ہیں ایک یہ کہ مستاجر ہر روز صبح و شام اترے اور یہ امر معروف ہے اور اتنے عرصہ تک اس کا اجیر سوار ہو لے اور اس کو عقبہ الاجیر کہتے ہیں اور دوسرا یہ کہ جو لکڑی محمل کے نیچے لگی ہوتی ہے اس پر بیٹھ کر اجیر ہر مرحلہ میں فرسخ یا دو فرسخ تک سوار ہو کر چلے اور اس کو عقبہ الاجیر کہتے ہیں اور کتاب الشروط میں ہے کہ امام ابو یوسف و امام محمد نے فرمایا کہ

ہمارے نزدیک جو ہدیہ مکہ سے لائے گا اگر ان کی شرط کر لی کہ اتنے من ہوں گے تو بہتر ہے یہ مبسوط میں ہے اگر کوئی اونٹ یا گدھا گیہوں لادنے کے واسطے کرایہ کیا اور گیہوں کا

---

۱ قولہ بیان نہ کیا یعنی ان اشیاء ضروری کی تعداد اور وزن بیان نہ کیا۔ ۲ قولہ التفات یعنی اس کا قول مردود ہے قابل التفات نہیں ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing) 183

If the weight was not stated nor indicated, some have said it is not permissible, while according to others it is permissible. In this case, the amount of wheat that is customary will be placed, and this is the more manifest opinion and the fatwa is based on it. This is in 'Jawahir al-Akhlati'. If someone hired a mount or other property and did not specify it in the contract, it is not permissible. However, if it was specified later and the hirer (mustajir) accepted it, then it is permissible. This is in 'Fatawa Atabiyah'.

If someone hired a mount for travel to Samarkand, it is permissible because Samarkand is the name of a specific city. If hired for Bukhara, it is not permissible because the region from Karmina to Darb is called Bukhara. The preferred opinion for fatwa is that it is permissible because at the time of hiring, the word refers only to the city itself; this is common usage ('urf). This is in 'Jawahir al-Akhlati'. If a mount is hired for travel to Persia (Fars), the contract is invalid (fasid) because Persia, Khorasan, Khwarizm, Syria (Sham), Fergana, Sughd, Transoxiana (Ma wara' un-Nahr), India, Khata, Dasht, Darham, and Yemen are all provinces (wilayat). Balkh, Herat, and Uzjand are names of cities. Therefore, where hiring is done by the name of a province, standard rent (ajr al-mithl) becomes due upon reaching the border of the province, but it shall not exceed the specified amount. In the case where hiring is by the name of a city, it is necessary to deliver to the hirer's house upon reaching the city. This is written in 'Wajiz Kardari'.

If a person hired a mill for grinding at ten dirhams per month and did not state what would be ground and how much, it is permissible, and he may use it for grinding according to custom. If he exceeds this, he shall be liable for any damage. If the duration was not stated, nor what and how much was to be ground, it is not permissible. If it was stated that he would grind ten 'feer' of wheat daily, it is permissible. Then if the hirer sees that the mill cannot grind that much daily, the hirer has the option to terminate the contract. This is in 'Ghiyathiyah'. A person hired an ox to work a mill for one dirham per day and specified what grain it would grind; it is mentioned in the Book that it is permissible, even if it was not stated how much would be ground daily. Some scholars have said the same. However, Imam Abu Bakr, known as Jawahirzada, said it is necessary to state the daily amount to be ground, and the fatwa is based on this. This is in 'Zahirah' and 'Fatawa Qazi Khan'.

If a person rented a house (war or bait) and did not state the purpose for which it was rented, by judicial preference (istihsan), the lease will not be invalid. This is in 'Muhit'. If a person is hired (ijara) to sell something for "this much" or buy for "this much", it is invalid. If he then sells it and receives the price, it is held by him as a trust (amanat). This is in 'Ghiyathiyah'. If a time is fixed for him; if the time is mentioned first and then the wage, for example, saying, "I have hired you for today for one dirham so that you may buy and sell this for me," it is permissible. If the wage is mentioned first and then the time, for example, saying, "I have hired you for one dirham for today so that you may buy and sell this for me," it is not permissible. The translator says these rules relate to the nature of the Arabic language. In Arabic, the verb (fi'l) and subject (fa'il) come first, then other non-essential additions. A sentence is completed with just the verb and subject and the contract is established. Then the requirements of the contract are mentioned in sequence. In the Urdu language, it is the opposite. Therefore, the translator's view is that whether the wage or the time is mentioned first, the ijara should be permissible because by merely mentioning the wage or time first, a contract will not be established until the verb and subject are mentioned. And Allah knows best. And when the ijara is deemed invalid (fasid)...

1. "This much" means, for example, buying or selling goods worth ten rupees, while selling is not in one's control.

वजन बयान नहीं किया और न ही इशारे से उनका निर्धारण किया, तो कुछ ने कहा कि यह जायज नहीं है और कुछ के अनुसार जायज है। इस स्थिति में उतनी गेहूं रखी जाएगी जितनी प्रथा के अनुसार हो और यही अधिक स्पष्ट है और इसी पर फतवा है। यह 'जवाहर अल-अख्लाती' में है। यदि किसी ने सवारी या दूसरा माल किराए पर लिया और अनुबंध में उसे स्पष्ट नहीं किया, तो यह जायज नहीं है, लेकिन यदि बाद में उसे स्पष्ट कर दिया और किराएदार (मुस्ताजिर) ने स्वीकार कर लिया, तो जायज है। यह 'फतावा अताबिया' में है।

यदि समरकंद तक के लिए सवारी किराए पर ली, तो जायज है क्योंकि समरकंद एक विशेष शहर का नाम है। और अगर बुखारा तक के लिए किराए पर ली, तो जायज नहीं है क्योंकि करमीना से लेकर दरब तक के क्षेत्र को बुखारा कहा जाता है। फतवा के लिए चुनिंदा राय यह है कि यह जायज है क्योंकि किराए के समय इस शब्द से केवल शहर ही अभिप्रेत होता है, यह रिवाज (उर्फ़) है। यह 'जवाहर अल-अख्लाती' में है। यदि फारस तक के लिए सवारी किराए पर ली, तो अनुबंध अमान्य (फासिद) है क्योंकि फारस, खुरासान, ख्वारिज्म, शाम, फरगाना, सुगद, मावरा-उन-नहर, हिंद, खता, दश्त, दरहम और यमन ये सभी प्रांत (विलायत) हैं। बल्ख, हेरात और उजजंद शहरों के नाम हैं। इसलिए जहां प्रांत के नाम से किराए पर लिया गया है, वहां प्रांत की सीमा पर पहुंचते ही प्रचलित किराया (अज्र-ए-मिसल) देना होगा, लेकिन तयशुदा राशि से अधिक नहीं दिया जाएगा। और जिस स्थिति में शहर के नाम से किराया लिया गया है, वहां शहर पहुँचने पर किराएदार के घर तक पहुँचाना अनिवार्य होगा, यह 'वजीज करदरी' में लिखा है।

यदि किसी ने अनाज पीसने के लिए एक चक्की 10 दिरहम प्रति माह पर किराए पर ली और यह नहीं बताया कि क्या पीसा जाएगा और कितना पीसा जाएगा, तो यह जायज है और वह रिवाज के अनुसार पीसने का काम ले। यदि वह इससे सीमा पार करता है, तो वह नुकसान का जिम्मेदार होगा। यदि समय (अवधि) नहीं बताई गई और यह भी नहीं बताया गया कि क्या और कितना पीसना है, तो यह जायज नहीं है। यदि इस प्रकार कहा गया कि प्रतिदिन दस 'फीर' गेहूं पीसेगा तो जायज है। फिर यदि किराएदार ने देखा कि चक्की से प्रतिदिन उतना नहीं पीसा जा सकता, तो किराएदार को अनुबंध तोड़ने का अधिकार होगा, यह 'ग्यासा' में है। एक व्यक्ति ने एक बैल किराए पर लिया ताकि चक्की चलाकर अनाज पीसे और प्रतिदिन एक दिरहम मिलेगा, और यह बता दिया कि कौन सा अनाज पीसेगा, तो किताब में उल्लेख है कि यह जायज है, भले ही यह न बताया गया हो कि प्रतिदिन कितना

पीसेगा। कुछ विद्वानों ने ऐसा ही कहा है और इमाम अबू बकर, जो 'जवाहरजादा' के नाम से प्रसिद्ध हैं, ने कहा है कि प्रतिदिन कितना पीसा जाएगा उसकी मात्रा बताना आवश्यक है और इसी पर फतवा है। यह 'जहीरा' और 'फतावा काजी खान' में है।

एक व्यक्ति ने एक घर (वार या बैत) किराए पर लिया और किस उद्देश्य के लिए किराए पर लिया है यह नहीं बताया, तो बेहतर राय (इस्तेहसान) में यह अनुबंध अमान्य नहीं होगा। यह 'मुहीत' में है। किसी व्यक्ति को काम पर रखा (इजारा) ताकि वह 'इतने' में बेचे या 'इतने' में खरीदे, तो यह अनुबंध अमान्य है। फिर यदि उसने बेचकर कीमत वसूल कर ली, तो वह उसके पास अमानत के रूप में है, यह 'ग्यासा' में है। और यदि उसके लिए कोई समय तय कर दिया, यदि समय पहले बताया और फिर मजदूरी बताई, उदाहरण के लिए कहा: "मैंने तुझे आज के दिन के लिए एक दिरहम पर किराए पर लिया ताकि तू मेरे लिए यह खरीद-फरोख्त कर दे", तो यह जायज है। और यदि पहले मजदूरी बताई और फिर समय, उदाहरण के लिए कहा: "मैंने तुझे एक दिरहम में आज के दिन के लिए किराए पर लिया ताकि तू मेरे लिए यह खरीद-फरोख्त कर दे", तो यह जायज नहीं है। अनुवादक कहते हैं कि ये नियम अरबी भाषा की प्रकृति से संबंधित हैं। अरबी भाषा में क्रिया (फेल) और कर्ता (फाएल) पहले आते हैं, फिर अन्य विवरण। क्रिया और कर्ता से वाक्य पूरा हो जाता है और अनुबंध संपन्न हो जाता है, फिर अनुबंध की अन्य शर्तें उसी क्रम में बताई जाती हैं। उर्दू भाषा में इसके विपरीत है। अनुवादक का विचार है कि किराया पहले बताया जाए या समय, इजारा जायज होना चाहिए, क्योंकि सिर्फ किराया या समय पहले बताने से अनुबंध तब तक पूरा नहीं होगा जब तक क्रिया और कर्ता का उल्लेख न हो। और ईश्वर ही बेहतर जानता है। और जब इजारा अमान्य (फासिद) ठहरा...

1. 'इतने' यानी उदाहरण के लिए दस रुपये का माल खरीदना या बेचना, जबकि बिक्री अपने अधिकार में नहीं है।

وزن بیان نہ کیا نہ اشارہ سے ان کی تعیین کی تو بعض نے فرمایا کہ نہیں جائز ہے اور بعضوں کے نزدیک جائز ہے اور اس صورت میں اس قدر گیہوں رکھے جائیں گے جتنے معتاد ہوں اور یہی اظہر ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے اگر کوئی شو یا دوسرا مال نہین اجارہ لیا اور عقد میں اس کو معین نہ کیا تو جائز نہیں ہے لیکن اگر بعد اس کے معین کیا اور مستاجر نے قبول کر لیا تو جائز ہے یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے۔ اگر سمرقند تک کے لئے کوئی شو کرایہ کیا تو جائز ہے کیونکہ سمرقند خاص شہر کا نام ہے اور اگر بخارا تک کے واسطے کرایہ کیا تو نہیں جائز ہے کیونکہ کرمینہ سے دروب تک بخارا کہلاتا ہے اور فتویٰ کے واسطے مختار یہ ہے کہ جائز ہے کیونکہ اجارہ کے وقت اس لفظ سے فقط نفس شہر مراد ہوتا ہے یہ عرف ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے اگر فارس تک کے واسطے کوئی شو کرایہ لیا تو اجارہ فاسد ہے کیونکہ فارس و خراسان و خوارزم و شام و فرغانہ و سغد و ماوراء النہر و ہند و خطاء دشت و درہم و یمن یہ سب ولایتیں ہیں اور بلخ و ہرات و اوز جند یہ شہروں کے نام ہیں پس جہاں ولایت کے نام سے کرایہ کیا ہے وہاں ولایت کی حد آتے ہی اجر المثل واجب ہوگا مگر مقدار مسمی سے زیادہ نہ دیا جائے گا اور جس صورت میں شہر کے نام سے کرایہ کیا ہے وہاں جب شہر میں پہنچے تو مستاجر کے گھر تک پہنچانا ضروری ہوگا یہ وجیز کر دری میں لکھا ہے۔ اگر کسی شخص نے پینے کے واسطے ایک چکی دس درہم ماہواری کرایہ پر لی اور یہ بیان نہ کیا کہ کیا چیز پیسے اور کس قدر پیسے تو جائز ہے اور اس سے موافق رواج کے پینے کا کام لے اور اگر اس سے تجاوز کیا تو نقصان کا ضامن ہوگا اور اگر مدت بیان نہ کی اور نہ یہ بیان کیا کہ کیا چیز اور کس قدر پیسے تو جائز نہیں ہے اور اگر یوں بیان کیا کہ ہر روز دس فقیر گیہوں پیسے تو جائز ہے پھر اگر مستاجر

نے دیکھا کہ اس چکی سے ہر روز اس قدر نہیں پیسا جاتا ہے تو مستاجر کو اجارہ توڑ دینے کا اختیار ہوگا یہ غیاثیہ میں ہے۔ ایک شخص نے ایک بیل کرایہ پر لیا تاکہ چکی میں چل کر پیسے اور ہر روز ایک درہم ملے گا اور یہ بیان کر دیا کہ کون سا اناج پیسے گا تو کتاب میں مذکور ہے کہ جائز ہے اگر چہ یہ بیان نہ کیا کہ کس قدر روز پیسے اور ایسا ہی بعض مشائخ نے فرمایا ہے اور امام ابو بکر معروف بجواہر زادہ نے فرمایا کہ جس قدر روز پیسے اس کی مقدار بیان کرنا ضروری ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ ظہیرہ و فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ ایک شخص نے ایک وار یا بیت کرایہ پر لیا اور جس لئے کرایہ پر لیا ہے اس کو بیان نہیں کیا تو استحساناً اجارہ فاسد نہ ہوگا یہ محیط میں ہے ایک شخص کو اجارہ پر لیا تاکہ میرے لئے اتنے کو فروخت کرے یا میرے لئے اتنے کو خریدے تو یہ فاسد ہے پھر اگر اس نے فروخت کر کے ثمن وصول کیا تو اس کے پاس امانت میں ہے یہ غیاثیہ میں ہے اور اگر اس کے واسطے کوئی وقت مقرر کر دیا پس اگر وقت کو پہلے بیان کیا پھر اجرت بیان کی مثلاً کہا کہ میں نے تجھے آج کے روز ایک درہم پر اجارہ لیا تاکہ تو میرے لئے یہ خرید و فروخت کر دے تو جائز ہے اور اگر پہلے اجرت بیان کی پھر وقت بیان کیا مثلاً یوں کہا کہ میں نے تجھے اجارہ لیا ایک درہم میں آج کے روز تاکہ میرے واسطے تو یہ خرید و فروخت کر دے تو جائز نہیں ہے قال المترجم یہ احکام نوع عربیہ سے متعلق ہیں اور زبان عرب میں فعل و فاعل اول پھر بترتیب غیر واجب زائدات کا استعمال ہے اور جملہ صرف فعل و فاعل سے تمام ہو جاتا ہے پس پہلے فعل و فاعل کے ذکر سے جملہ تمام ہوا اور عقد قرار پایا اور پھر ضروریات عقد جیسا کہ کتاب میں مذکور ہیں علی الترتیب مذکور ہوئے یا نہ ہوئے اور زبان اردو میں اس کے بالعکس ہے پس زعم مترجم کا یہ ہے کہ بہر حال خواہ اجرت مقدم یا وقت مقدم ہو اجارہ جائز ہو گا کیونکہ صرف اجرت یا وقت کی تقدیم سے عقد قرار ہی نہ پائے گا تا وقتیکہ فعل و

فاعل مذکور نہ ہو اور جملہ تمام نہ ہو فافہم ہذا واللہ اعلم بالصواب اور جبکہ اجارہ فاسد ٹھہر اور ۱ اتنے کو یعنی مثلاً دس روپیہ کا مال خرید یا فروخت کیا کرے حالانکہ فروخت بے اختیاری ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (Page 183) Kitab al-Ijarah (The Book of Hire/ Lease)

- If a hired worker (Mustajir) completes a task, they are entitled to *Ajr al-Mithl* (customary wage), which is the standard wage usually given to those performing such tasks. Imam Muhammad (RA) mentioned a legal stratagem (*heela*) regarding the hiring of a broker (*dalal*): one should instruct the broker to buy or sell a known item without specifying a fee. After the work is done, one may give a gift, an honorarium, or a reward for the work; this is permissible due to necessity. If the broker takes the customary wage, scholars have debated its permissibility, but Imam Khawahirzada and other masters stated it is lawful (*halal*) and permissible, as indicated in *Fatawa Qazi Khan*.
- If a leased item is destroyed under an invalid lease (*Ijarah Fasida*), the hirer is not liable for compensation, just as they are not liable in a valid lease (*Ijarah Sahiha*). A question was asked of Sheikh Ali bin Hasan Marghinani regarding a person who decorates cloth using a mixture of goat's blood and black pigment; is the wage for such work permissible? He replied that it is, as mentioned in *Tatar-khaniya*.
- Regarding watercourses: Leasing a dry canal to transport water to one's land or mill, or leasing a gutter (*parnalah*) or sewer (*balu'ah*) to discharge waste or impurities, is not permissible according to *Al-Muhit*. However, if a specific location is designated for discharging water, it is narrated from Imam Muhammad (RA) that it is permissible since ambiguity is removed. This is found in *Muhit al-Sarakhsi*. Directly leasing the water of a canal, qanat, or well is not permissible because it involves the consumption of the substance (*istihlak al-ayn*). However, due to public necessity, some fatwas allow it, and if water is leased along with the land, it is permissible as a consequence (*taba'an*).
- If the upper part (*ulu*) of a property is leased for the purpose of constructing a building upon it, it is not permissible according to Imam Azam (Abu Hanifa RA), though his disciples (*Sahibayn*) differ. In general, leasing land to build on is permissible even if the building's extent is unknown.
- Leasing a path for passage: According to *Al-Asl*, this is not permissible in the view of Imam Azam (RA), but permissible according to the *Sahibayn*. The view of the *Sahibayn* has been adopted in *Al-Khulasa*.
- If a roof is leased for one month for the purpose of staying overnight or storing belongings, scholars differ due to variations in the manuscripts of *Kitab al-Asl*.

- Leasing an upper floor room as a passageway to reach one's own quarters is impermissible according to Imam Azam (RA) but permissible according to the *Sahibayn*. Imam Zahid Sheikh Ahmad Tawawisi stated that such a lease should be permissible by consensus (*bil-ijma*).

Footnotes: 1. *Roughan Siyah* refers to a common black pigment/oil. 2. *Karrez* refers to a lined underground channel. 3. *Ulu* refers to the upper floor or balcony located on a roof.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (183) किताब अल-इजारा (किराए और मजदूरी का बयान)

- यदि किसी श्रमिक (मुस्ताजिर) ने काम पूरा कर लिया है, तो वह 'अज्र-ए-मिसिल' (यानी वह प्रचलित मजदूरी जो ऐसे कामों के लिए दी जाती है) का हकदार होगा। इमाम मुहम्मद रह. ने दलाल (ब्रोकर) की मजदूरी के लिए एक तरीका बताया है कि उसे काम का आदेश दिया जाए लेकिन मजदूरी तय न की जाए, फिर काम के बाद उसे उपहार या पुरस्कार के रूप में कुछ दे दिया जाए। यदि दलाल प्रचलित मजदूरी ले ले, तो कई विद्वानों के अनुसार यह हलाल और जायज़ है, जैसा कि फ़तावा काज़ी खान में उल्लेख है।
- यदि 'इजारा-ए-फ़ासिद' (अवैध किराए के अनुबंध) में कोई वस्तु नष्ट हो जाए, तो किराएदार उत्तरदायी नहीं होगा, जैसा कि वैध अनुबंध में होता है। एक प्रश्न पूछा गया कि यदि कोई व्यक्ति बकरी का रक्त काले रंग में मिलाकर कपड़ों पर चित्रकारी करता है, तो क्या उसकी मजदूरी जायज़ है? तातारखनिया के अनुसार यह जायज़ है।
- जल मार्गों के नियम: किसी सूखी नहर को पानी ले जाने के लिए किराए पर लेना, या नाली/गटर (बालुआ) को गंदगी बहाने के लिए किराए पर लेना जायज़ नहीं है। हालाँकि, यदि स्थान निश्चित है, तो कुछ स्थितियों में इमाम मुहम्मद रह. के अनुसार अनुमति है। कुएं या नहर के पानी को सीधे किराए पर लेना जायज़ नहीं है क्योंकि वस्तु (पानी) समाप्त हो जाती है, लेकिन ज़मीन के साथ पानी का किराया जायज़ है।
- भवन की छत या ऊपरी भाग (उलू) को इस उद्देश्य से किराए पर लेना कि उस पर नया निर्माण किया जाए, इमाम अबू हनीफ़ा रह. के अनुसार जायज़ नहीं है, जबकि उनके शिष्यों (साहिबैन) के अनुसार जायज़ है।
- रास्ता किराए पर लेना: यदि किसी रास्ते को गुजरने के लिए किराए पर लिया जाए, तो इमाम आज़म रह. के अनुसार यह जायज़ नहीं है, परंतु साहिबैन के अनुसार जायज़ है और यही विचार अधिक मान्य है।
- यदि घर की छत एक महीने ठहरने या सामान रखने के लिए किराए पर ली जाए, तो मूल ग्रंथों (किताब अल-अस्ल) के संस्करणों में भिन्नता के कारण विद्वानों में मतभेद है।
- अपने कमरे तक पहुँचने के लिए किसी और का कमरा या ऊपरी मंज़िल रास्ता बनाकर किराए पर लेना इमाम आज़म रह. के अनुसार जायज़ नहीं है, लेकिन साहिबैन के अनुसार जायज़ है। कुछ विद्वानों का मानना है कि यह सर्वसम्मति से जायज़ होना चाहिए।

टिप्पणी: 1. 'रोग़न-ए-सियाह' एक प्रसिद्ध काला रंग है। 2. 'कारीज़' का अर्थ है भूमिगत पक्की नाली। 3. 'उलू' का अर्थ है मकान की ऊपरी मंज़िल या छज्जा।

- اگر کسی مزدور یا ٹھیکیدار (مستاجر) نے کام مکمل کر لیا، تو وہ "اجرِ مثل" (یعنی وہ رائج اجرت جو ایسے کاموں کے لیے عام طور پر دی جاتی ہے) کا حقدار ہوگا۔ امام محمدؒ نے دلال کی اجرت کے لیے ایک تدبیر بتائی ہے کہ اسے کام کا حکم دیا جائے لیکن اجرت طے نہ کی جائے، پھر کام کے بعد اسے ہدیہ یا انعام کے طور پر کچھ دے دیا جائے، یہ ضرورت کے تحت جائز ہے۔ اگر دلال اجرِ مثل لے لے، تو بعض مشائخ کے نزدیک یہ حلال و جائز ہے، جیسا کہ فتاویٰ قاضی خان میں مذکور ہے۔
- اگر اجارہ فاسد (ایسا معاہدہ جس میں کوئی قانونی کمی ہو) میں چیز ضائع ہو جائے، تو کرایہ دار پر اس کا تاوان نہیں ہوگا، بالکل ویسے ہی جیسے صحیح اجارہ میں نہیں ہوتا۔ ایک مسئلہ یہ پوچھا گیا کہ اگر کوئی شخص بکری کا خون سیاہ رنگ میں ملا کر کپڑوں پر نقش بناتا ہے، تو کیا اس کی مزدوری جائز ہے؟ تاتارخانیہ کے مطابق یہ جائز ہے۔
- پانی کے راستوں کے حوالے سے احکام: کسی خشک نہر کو پانی لے جانے کے لیے کرایہ پر لینا، یا نالے اور گٹر (بالوعہ) کو گندگی بہانے کے لیے کرایہ پر لینا جائز نہیں ہے۔ تاہم، اگر جگہ متعین کر دی جائے، تو بعض صورتوں میں امام محمدؒ کے نزدیک گنجائش ہے۔ کنویں یا نہر کے پانی کو براہِ راست کرایہ پر لینا جائز نہیں کیونکہ اس میں چیز (پانی) ختم ہو جاتی ہے، لیکن زمین کے ساتھ پانی کا اجارہ تبعاً جائز ہے۔
- کسی عمارت کی چھت یا اوپری حصہ (علو) اس غرض سے کرایہ پر لینا کہ اس پر نئی عمارت بنائی جائے، امام ابو حنیفہؒ کے نزدیک جائز نہیں، جبکہ ان کے شاگردوں (صاحبین) کے نزدیک جائز ہے۔

- راستہ کرایہ پر لینا: اگر گزرگاہ کو کرایہ پر لیا جائے، تو امام اعظمؒ کے نزدیک جائز نہیں، مگر صاحبین کے نزدیک جائز ہے اور یہی قول معتبر سمجھا گیا ہے۔
- اگر گھر کی چھت ایک مہینہ قیام کرنے یا سامان رکھنے کے لیے کرایہ پر لی جائے، تو کتاب الاصل کے نسخوں میں فرق کی وجہ سے علماء کے درمیان اختلاف ہے۔
- گھر یا کمرے تک پہنچنے کے لیے کسی دوسرے کا کمرہ یا بالا خانہ بطور راستہ کرایہ پر لینا امام اعظمؒ کے نزدیک ناجائز ہے لیکن صاحبین کے نزدیک جائز ہے، اور بعض علماء کے نزدیک یہ بالاتفاق جائز ہونا چاہیے۔

حواشی: ۱۔ روغن سیاہ ایک معروف رنگ ہے۔ ۲۔ کاریز سے مراد زیرِ زمین پکی ہوئی نالی ہے۔ ۳۔ علو سے مراد مکان کا اوپر والا حصہ یا بالا خانہ ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 | 184 | Kitab al-Ijarah (The Book of Leasing)

Due to variations in manuscripts, the scholars (Mashaikh) have differed; some manuscripts state that this is not permissible, while others state it is permissible, and the latter is correct because the subject of the contract is known, as stated in *al-Badai*. If the lower portion of a house is leased for a known period with the intent to build an upper story on it, it is permissible according to *Fatawa Qazi Khan*. In *Jami' al-Asghar*, it is narrated from Imam Muhammad that if a tenant constructs a room or a lavatory in a rented house, it is acceptable provided no damage is caused to the property. Faqih Abu al-Layth al-Kabir noted that this is the adopted ruling. Leasing a specific spot of land or a roof for water flow is permissible. However, leasing land specifically to dig a canal or leasing a wall to build upon or place beams is generally not permissible according to *al-Sughra*. Renting a water spout (parnala) for a monthly fee to be attached to a house is valid, but not if it is already integrated into the wall. Leasing ponds or canals for fishing or pastures specifically for grass is not permissible. This does not mean the land itself cannot be leased; rather, a legal device (*hila*) is to lease the land for pitching a tent or an animal pen, after which the owner allows the use of the grass. The tenant then has the right to exclude others from that land.

Leasing a pulley, rope, and bucket to water goats is invalid (*fasid*) due to ambiguity (*jahalat*) regarding duration or terms. ☆ If pasture grass is leased in exchange for a slave and then used, compensation must be paid for the grass consumed. If the owner frees or sells that slave in the interim, the transaction is valid, and the owner is liable for the slave's value. If the duration for using the pulley and bucket is specified, the lease becomes valid. Leasing a wall to place beams or create a ventilator is not permissible according to *Fatawa Qazi Khan*. However, leasing land to fix pegs for weaving cloth is permissible as it is a common practice. There is scholarly debate regarding leasing a wall to fix pegs for silk-weaving; some deem it invalid as it's uncommon, while others argue it should be permissible if it aligns with local custom. Renting a nail to drive into one's wall is permissible.

Leasing pegs used for silk-weaving is allowed, but leasing a peg merely to hang belongings is not. Leasing a tree on the condition that its fruit belongs to the lessee is invalid. Similarly, leasing a cow or goat on the condition that its milk or offspring belongs to the lessee is not permissible, as mentioned in *al-Muhit al-Sarakhsi*.

पाण्डुलिपियों (नुस्खों) के मतभेद के कारण विद्वानों ने मतभेद किया है। कुछ नुस्खों में लिखा है कि यह जायज़ नहीं है और कुछ में लिखा है कि जायज़ है, और यही सही है क्योंकि अनुबंध का विषय (मक़ूद अलैहि) ज्ञात है, जैसा कि 'बदाए' में है। यदि किसी मकान का निचला हिस्सा इस उद्देश्य से किराए पर लिया जाए कि उस पर ऊपरी मंज़िल बनाई जाए, तो यह जायज़ है; यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में लिखा है। 'जामे असग़र' में इमाम मोहम्मद से वर्णित है कि यदि किरायेदार (मुस्ताजिर) किराये के मकान में कोई कमरा या शौचालय बनाए तो कोई हर्ज नहीं, बशर्ते मकान को नुकसान न हो। फ़क़ीह अबुल लैस अल-कबीर ने फ़रमाया कि यही निर्णय मान्य है। यदि ज़मीन का कोई हिस्सा या छत इस उद्देश्य से किराए पर ली जाए कि उसमें पानी बहे, तो यह जायज़ है। लेकिन यदि ज़मीन नहर खोदने के लिए या दीवार इमारत बनाने या शहतीर रखने के लिए किराए पर दी जाए, तो यह जायज़ नहीं है। मासिक किराये पर परनाला (नाली) जोड़ने के लिए किराया जायज़ है, लेकिन यदि वह पहले से जुड़ा हो तो जायज़ नहीं। तालाब या नहर को मछली पकड़ने के लिए या चरागाह को घास के लिए किराए पर देना जायज़ नहीं है। इसका अर्थ यह नहीं कि ज़मीन का किराया जायज़ नहीं, बल्कि घास का व्यापारिक किराया जायज़ नहीं है। इसका एक तरीका यह है कि ज़मीन तंबू गाड़ने या बाड़ा बनाने के लिए किराए पर ली जाए, फिर मालिक उसे घास चरने की अनुमति दे दे। मुस्ताजिर को अधिकार होगा कि वह दूसरों को उस ज़मीन में आने से रोके।

यदि कोई घिरनी, रस्सी और डोल अपनी बकरियों को पानी पिलाने के लिए किराए पर ले, तो अनिश्चितता (जहालत) के कारण यह फासिद (अमान्य) है। ☆ यदि चरागाह की घास किसी गुलाम के बदले किराए पर ली गई, तो जितनी घास चराई गई उसका हर्जाना देना होगा। यदि मालिक ने वह गुलाम बेच दिया या आज़ाद कर दिया, तो वह मान्य होगा और मालिक उसकी कीमत का ज़िम्मेदार होगा। यदि घिरनी आदि किराए पर लेते समय समय निर्धारित कर दिया जाए, तो यह जायज़ है। दीवार को शहतीर रखने या रोशनदान बनाने के लिए किराए पर लेना जायज़ नहीं है। लेकिन यदि ज़मीन कपड़ा बुनने की खूंटियाँ गाड़ने के लिए किराए पर ली जाए, तो यह जायज़ है क्योंकि यह लोगों में प्रचलित है। रेशम का काम करने के लिए दीवार में खूंटियाँ गाड़ने के बारे में विद्वानों में मतभेद है; कुछ इसे अमान्य कहते हैं क्योंकि यह प्रचलित नहीं है, जबकि कुछ इसे क्षेत्रीय रिवाज के अनुसार जायज़ मानते हैं। कील किराए पर लेकर दीवार में गाड़ना जायज़ है।

रेशम का काम करने वाली खूंटियों का किराया जायज़ है, लेकिन सामान लटकाने के लिए खूंटी का किराया जायज़ नहीं। पेड़ को इस शर्त पर किराए पर देना कि फल किरायेदार के होंगे, जायज़ नहीं है। इसी प्रकार, गाय या बकरी को इस शर्त पर किराए पर देना कि दूध या बच्चा किरायेदार का होगा, जायज़ नहीं है।

نسخوں کے اختلاف کی وجہ سے مشائخ نے اختلاف کیا ہے بعض نسخوں میں لکھا ہے کہ یہ نہیں جائز نہیں ہے اور بعض میں لکھا ہے کہ جائز ہے اور یہی صحیح ہے کیونکہ معقود علیہ معلوم ہے کذا فی البدائع۔ اگر مدت معلومہ کے واسطے کسی مکان کا سفلی یعنی نیچے کا مکان اس غرض سے اجارہ لیا کہ اس پر بالا خانہ بنائے تو جائز ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے۔ جامع اصغر میں خلف کی روایت سے امام محمد سے منقول ہے کہ انہوں نے فرمایا کہ اگر کرایہ کے مکان میں مستاجر نے کوئی بیت یا جائے ضروری بنائی تو کچھ ڈر نہیں ہے بشرطیکہ مکان کو کچھ ضرر نہ ہو اور فقیہ ابواللیث الکبیر نے فرمایا کہ یہی حکم ماخوذ ہے یعنی اختیار کیا گیا ہے یہ حاوی میں ہے اگر زمین میں سے کوئی خاص موضع کچھ مدت معلومہ کے واسطے یا چھت مدت معلومہ کے واسطے اس غرض سے اجارہ لی کہ اس میں پانی بہے تو جائز ہے اور اگر اتنی زمین اس غرض سے کرایہ دی کہ مستاجر اس میں نہر کھودے یا اپنی دیوار اس غرض سے اجارہ پر دی کہ مستاجر اس پر کوئی عمارت بنائے یا دھنیاں وغیرہ رکھے تو ان صورتوں میں اجارہ جائز نہیں ہے یہ صغریٰ میں ہے اگر کوئی پرنالہ کچھ ماہواری اجرت معلومہ پر اپنے مکان میں جڑنے کے واسطے اجارہ لیا تو جائز ہے اور اگر وہ پرنالہ اس کے مکان کی دیوار میں جڑا ہوا ہو تو جائز نہیں ہے یہ ظہریہ میں ہے اور تالابوں اور نہروں کو مچھلی وغیرہ کے شکار کے واسطے اجارہ لینا جائز نہیں ہے اور چراگاہ کا اجارہ کا جائز نہیں ہے اور اس سے یہ مراد نہیں ہے کہ اس اراضی کا اجارہ نہیں جائز ہے کیونکہ اراضی کا اجارہ جائز ہے صرف یہ مراد ہے کہ گھاس کا اجارہ جائز نہیں ہے اور اس کے جواز کے لئے حیلہ یہ ہے کہ اس زمین میں سے کوئی جگہ خیمہ گاڑنے کے واسطے اجارہ لے یا وہاں اپنی بکریوں کا خطیرہ بنائے پس یہ اجارہ صحیح ہوگا پھر

چراگاہ کا مالک اس مستاجر کو چراگاہ سے منفعت اٹھانے کی اجازت دے دے کذا فی المحیط اور جامع الفتاویٰ میں لکھا ہے کہ مستاجر کو اختیار ہو جائے گا کہ جو شخص اس زمین میں آنا چاہے اس کو منع کردے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

اگر کوئی گھرنی اور رسی وڈول اپنی بکریوں کو پانی پلانے کے واسطے اجارہ لیا تو بسبب جہالت کے فاسد ہے ☆ اگر چراگاہ کی گھاس بعوض کسی معین غلام کے اجارہ لی اور اس سال پھر اس کی گھاس چرائی تو جس قدر گھاس چرائی ہے اس کا ضامن ہوگا اور اپنا غلام واپس لے لے اور اگر موجر نے اس غلام کو آزاد یا فروخت کر دیا ہو تو حق وبیع جائز ہو گی اور موجر اس کی قیمت کا ضامن ہو گا یہ مبسوط میں کتاب الشرب میں ہے اگر کوئی گھرنی اور رسی وڈول اپنی بکریوں کو پانی پلانے کے واسطے اجارہ لیا تو بسبب جہالت کے فاسد ہے لیکن اگر وقت بیان کر دے تو جائز ہے یہ مبسوط کی کتاب الاجارات میں ہے۔ اگر کوئی دیوار اس واسطے اجارہ لی کہ اس پر دھنیاں رکھے یا سترہ بنائے یا اس میں روشن دان بنائے تو نہیں جائز ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اگر کسی زمین میں سے کوئی جگہ معلوم میخیں تاننے کے واسطے گاڑنے کے لئے تاکہ اس سے کپڑا بنے اجارہ لی تو جائز ہے کیونکہ لوگ ایسا اجارہ لیا کرتے ہیں اور اگر کوئی دیوار اس غرض سے اجارہ لی کہ اس پر میخیں اور کھونٹیاں گاڑ کر ابریشم کا تانا درست کرے تاکہ اس سے دیبا وغیرہ ریشمی کپڑے بنے تو نہیں جائز ہے ایسا ہی بعض مشائخ نے ذکر کیا ہے کیونکہ ایسا اجارہ لوگوں میں رائج نہیں ہے اور بعض مشائخ نے ذکر کیا کہ ہمارے ملک کے رواج کے موافق جائز ہونا چاہئے کیونکہ ہمارے ملک میں دونوں صورتوں سے اجارہ لینا لوگوں کا معمول ہے اور نوادر ہشام میں ہے کہ اگر کوئی میخ گاڑنے کے واسطے اجارہ لے تو جائز ہے اور اس کے معنی یہ ہیں کہ کسی شخص سے ایک میخ کرایہ کو لایا تاکہ اپنے گھر کی دیوار میں گاڑے تو جائز ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

جن کھونٹیوں پر ابریشم کا تانا درست کیا جاتا ہے ان کا اجارہ لینا جائز ہے اور اگر کوئی کھونٹی اسباب لٹکانے کے واسطے اجارہ لی تو جائز نہیں ہے یہ وجیز کردی میں ہے اور درخت کا اجارہ اس شرط سے کہ پھل مستاجر کے ہوں جائز نہیں ہے اسی طرح اگر گائے یا بکری اس شرط سے اجارہ دی کہ دودھ یا بچہ مستاجر کے ہوں تو جائز نہیں ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اور منتقیٰ میں ہے کہ کسی شخص نے

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 [185] Kitab al-Ijara (The Book of Hire/Lease)

It is permissible to rent the roof of a house for the purpose of drying clothes on it, as stated in *Al-Muhit*. However, if a tree is rented for the purpose of spreading clothes on it to dry, it is not permissible; this is mentioned in *Fatawa Qadi Khan*. If a pony is rented to travel to Baghdad on the condition that "if it delivers me to Baghdad, I will pay whatever wage you agree upon," such a lease (*Ijara*) is void (*fasid*) because the wage is unknown (*majhool*). Similarly, if the rent is left to the command of the hirer or the owner of the pony, the same rule applies. If it was stated, "My agreement is at one dirham, so it shall not exceed one dirham, though it may be less," this is in *Al-Muhit*. If someone rents a pony on the basis of "I will pay what my companions have paid," then if the wage paid by the companions for such a pony is unknown or varies, the lease is void. If it is well-known that the rate is ten dirhams, neither more nor less, and this fact becomes established, then it is valid. If it varies—for example, the rent for such a pony changes according to circumstances, sometimes ten and sometimes more or less—then a median rent must be paid to ensure the interests of both parties are respected; this is written in *Wajiz al-Kardari*.

Section Two: Regarding situations where the contract becomes void due to a condition

Conditions that are not inherent to the requirements of the lease contract render the contract void. For example, if a condition is imposed on a private employee (*Ajir Khas*) that they will be liable for any loss occurring through their action or otherwise; or if it is stipulated that a general employee (*Ajir Mushtarak*) will be liable for losses occurring without their direct action—this is considered invalidating according to Imam Azam. However, if a condition is imposed that is consistent with the nature of the lease contract, it does not void the contract. For instance, making a general employee liable for loss occurring due to their own direct action; this is mentioned in *Jauhara al-Nayyirah*. If a slave is hired for one month on the condition that if either the slave or the hirer falls ill, the missed work days due to illness will be compensated in the following month, this is void; this is in *Al-Muhit al-Surkhi*. If a slave or a pony is rented for ten dirhams a month with the condition that the slave's food or the pony's fodder is the responsibility of the hirer, it is mentioned in the book that this is not permissible. Faqih Abu al-Layth stated that in the case of a pony, we follow the statement of the contracting parties, but in the case of a slave, our custom here is that he eats the hirer's food; this is in *Al-Zahiriyah*. Any lease that includes a condition

for food or fodder is void, except that in the hiring of a wet-nurse (*da'i*), the condition of providing food and clothing is permissible; this is in *Al-Mabsut*.

If a house is rented for a known rent and the owner imposes impossible conditions on the tenant ☆

If a house is rented from someone for ten dirhams a month on the condition that even if the tenant resides in it for a single day and then leaves, ten dirhams will still be due, such a lease is void. If a horse is rented on the condition that "whenever the King rides, I will also ride with him," it is void due to uncertainty (*jahala*) regarding the subject of the contract; this is in *Al-Muhit*. If a house is rented for a known rent but the owner stipulates that the tenant must install tiles, fix doors, or install beams in the roof, the lease is void. Similarly, if land is leased with the condition that the tenant [must repair] its canal... 1- The term "known" (*ma'lum*) implies that while the custom may be well-known, the specific details must also be explicitly known to both contracting parties.

मकान की छत इस उद्देश्य से किराये पर ली गई कि उस पर कपड़े सुखाए जा सकें, तो यह जायज़ है, जैसा कि 'मुहीत' में वर्णित है। और यदि कोई वृक्ष इस उद्देश्य से किराये पर लिया गया कि उस पर कपड़े फैलाकर सुखाए जा सकें, तो यह जायज़ नहीं है; यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। और यदि बग़दाद जाने के लिए एक टट्टू (खच्चर) इस शर्त पर किराये पर लिया गया कि "यदि उसने मुझे बग़दाद पहुँचा दिया, तो वह जितनी मज़दूरी पर राज़ी होगा, मैं उतनी दूँगा", तो ऐसा अनुबंध (इज़ारा) अमान्य (फ़ासिद) है क्योंकि पारिश्रमिक अज्ञात (मजहूल) है। इसी प्रकार, यदि किराया स्वयं के या टट्टू मालिक के आदेश पर तय किया गया, तो भी यही नियम है। और यदि उसने कहा कि "मेरी सहमति में दरहम पर है, तो मैं दरहम से अधिक नहीं दूँगा, हाँ, कम हो सकते हैं", यह 'मुहीत' में है। यदि किसी ने टट्टू इस शर्त पर किराये पर लिया कि "जो मेरे साथियों ने दिया है वही मैं भी दूँगा", तो यदि साथियों द्वारा दिया गया किराया उस टट्टू की मज़दूरी के समान ज्ञात न हो बल्कि अलग-अलग हो, तो अनुबंध अमान्य है। और यदि यह प्रसिद्ध हो कि दस दरहम हैं, न कम न ज़्यादा, और यह बात ज्ञात भी हो जाए तो जायज़ है। और यदि किराया अलग-अलग हो, उदाहरण के लिए, परिस्थितियों के अनुसार बदलता रहता हो, कभी दस और कभी कम या ज़्यादा, तो औसत किराया देना होगा ताकि दोनों पक्षों के हितों का ध्यान रखा जाए; यह 'वजीज़ करदरी' में लिखा है।

दूसरा खंड: उन स्थितियों के वर्णन में जिनमें शर्त के कारण अनुबंध अमान्य हो जाता है

ऐसी शर्तें जो अनुबंध की प्रकृति के अनुकूल नहीं हैं, वे अनुबंध को अमान्य कर देती हैं। उदाहरण के लिए, 'अजीरे ख़ास' (निजी कर्मचारी) के साथ यह शर्त लगाना कि उसके कार्य से या बिना कार्य के जो भी नुकसान होगा, उसका वह ज़िम्मेदार होगा; या 'अजीरे मुश्तरक' (सार्वजनिक कर्मचारी) के लिए यह शर्त कि बिना उसके कार्य के नष्ट होने पर भी वह ज़िम्मेदार होगा, तो इमाम आज़म के अनुसार यह अनुबंध को बिगाड़ देता है। और यदि ऐसी शर्त लगाई जाए जो अनुबंध की स्वाभाविक मांग है, तो वह अनुबंध को अमान्य नहीं करती। जैसे, 'अजीरे मुश्तरक' के साथ यह शर्त लगाना कि वह अपने कार्य से होने वाले नुकसान का ज़िम्मेदार होगा; यह 'जौहरतुन नय्यारा' में है। यदि किसी ग़ुलाम को एक महीने के लिए इस शर्त पर किराये पर लिया गया कि यदि ग़ुलाम बीमार हो जाए या किरायेदार बीमार हो जाए, तो बीमारी के कारण कार्य न कर पाने वाले दिनों की पूर्ति अगले महीने में की जाएगी, तो यह अनुबंध अमान्य है; यह 'मुहीत सुर्ख़ी' में है। यदि कोई ग़ुलाम या टट्टू दस दरहम मासिक पर इस शर्त पर किराये पर लिया गया कि ग़ुलाम का भोजन या टट्टू का चारा किरायेदार के ज़िम्मे होगा,

तो किताब में उल्लेख है कि यह जायज़ नहीं है। फ़क़ीह अबुल लैस ने कहा कि टट्टू के मामले में हम अनुबंध करने वालों की बात मानते हैं, लेकिन ग़ुलाम के मामले में यहाँ की प्रथा यह है कि वह किरायेदार का भोजन खाता है; यह 'ज़हीरिया' में है। और हर वह अनुबंध जिसमें भोजन या चारे की शर्त हो, वह अमान्य है, लेकिन दाई (धात्री) को काम पर रखते समय भोजन और कपड़े देने की शर्त जायज़ है; यह 'मबसूत' में है।

यदि कोई घर ज्ञात किराये पर लिया गया और मालिक ने किरायेदार पर असंभव शर्तें लगा दीं ☆

यदि किसी व्यक्ति से एक महीने के लिए दस दरहम पर घर इस शर्त पर किराये पर लिया गया कि यदि किरायेदार उसमें एक दिन भी रहे, फिर चाहे वह बाद में खाली कर दे, तो पूरे दस दरहम देने होंगे, तो ऐसा अनुबंध अमान्य है। और यदि कोई घोड़ा इस शर्त पर किराये पर लिया गया कि "जब राजा सवारी करेगा, मैं भी उसके साथ सवारी करूँगा", तो यह अनुबंध की वस्तु की अनिश्चितता (अज्ञानता) के कारण अमान्य है; यह 'मुहीत' में है। यदि कोई घर ज्ञात किराये पर लिया गया और मालिक ने शर्त लगाई कि किरायेदार खपरैल (टाइल) डलवाएगा, दरवाज़ा लगवाएगा या छत में शहतीर डलवाएगा, तो यह अनुबंध अमान्य है। इसी तरह यदि कोई भूमि किराये पर दी गई और शर्त लगाई गई कि किरायेदार उसकी नहर... १- 'ज्ञात' (मालूम) का अर्थ है कि प्रथा तो प्रसिद्ध है, लेकिन अनुबंध करने वाले दोनों पक्षों को भी व्यक्तिगत रूप से यह बात स्पष्ट रूप से ज्ञात होनी चाहिए।

مکان کی چھت اس غرض سے اجارہ لی کہ اس پر کپڑے سکھلائے تو جائز ہے کذا فی المحیط اور اگر کوئی درخت اس غرض سے اجارہ پر لیا کہ اس پر کپڑے پھیلا کر خشک کرے تو جائز نہیں ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور اگر بغداد تک جانے کے واسطے ایک ٹٹو اس شرط سے کرایہ پر لیا کہ اگر مجھے اس نے بغداد تک پہنچا دیا تو جتنی مزدوری پر راضی ہو گا وہ دوں گا تو ایسا اجارہ فاسد ہے کیونکہ اجرت مجہول ہے اسی طرح اگر اپنے حکم یا ٹٹو والے کے حکم پر کرایہ کیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر اس نے کہہ دیا کہ میری رضامندی میں درہم پر ہے تو میں درہم سے زیادتی نہیں ہو گی ہاں میں درہم سے کم ہو سکتے ہیں یہ محیط میں ہے اگر کوئی ٹٹو اس طور سے کرایہ کیا کہ جو میرے ساتھیوں نے دیا ہے وہی میں بھی دوں گا پس اگر اس کے ساتھیوں نے جو کرایہ دیا ہے وہ بھی مثل اس ٹٹو کی مزدوری کے معلوم نہ ہو بلکہ مختلف ہو تو اجارہ فاسد ہے اور اگر معروف ہو کہ دس درہم ہیں نہ کم نہ زیادہ اور یہ معلوم بھی ہو جائے تو جائز ہے اور اگر مختلف ہو مثلاً ایسے ٹٹو کا کرایہ باختلاف احوال مختلف ہوتا رہتا ہے کبھی دس اور کبھی کم اور کبھی زیادہ تو درمیانی کرایہ دینا پڑے گا تاکہ دونوں کا لحاظ رہے یہ وجیز کردری میں لکھا ہے۔

دوسری فصل: ان صورتوں کے بیان میں جن میں شرط کی وجہ سے عقد فاسد ہوتا ہے

جو ایسی شرطیں ہیں کہ جن کو عقد اجارہ مقتضی نہیں ہے وہ عقد اجارہ کو فاسد کرتی ہیں مثلاً اجیر خاص کے ساتھ یہ شرط لگائی کہ جو اس کے فعل سے یا بغیر اس کے فعل کے تلف ہو اس کا ضامن ہو گا یا اجیر مشترک کے ذمہ یہ شرط لگائی کہ جو بغیر اس کے فعل کے تلف ہو اس کا

ضامن ہو گا تو یہ امام اعظمؒ کے نزدیک مفسد ہے اور اگر ایسی شرط لگائی کہ جس کو عقد اجارہ مقتضی ہے تو وہ عقد کو فاسد نہیں کرتی ہے مثلاً اجیر مشترک کے ذمہ یہ شرط لگائی کہ جو اس کے فعل سے تلف ہو اس کا ضامن ہے یہ جوہرۃ النیرہ میں ہے اگر کوئی غلام ایک مہینہ کے واسطے اس شرط سے اجارہ لیا کہ اگر غلام بیمار ہو جائے یا مستاجر بیمار ہو جائے تو جس قدر مرض کے باعث سے ناغہ ہو اس قدر دوسرے مہینہ میں کام کر دے تو یہ فاسد ہے یہ محیط سرخی میں ہے۔ اگر کوئی غلام یا ٹٹو دس درہم ماہواری پر اس شرط سے کرایہ پر لیا کہ غلام کا کھانا مستاجر کے ذمہ یا ٹٹو کا چارہ مستاجر کے ذمہ ہے تو کتاب میں مذکور ہے کہ یہ جائز نہیں ہے اور فقیہ ابو اللیث نے فرمایا کہ ٹٹو کی صورت میں ہم عقد مین کا قول لیتے ہیں لیکن غلام کی صورت میں ہمارے یہاں عادت یہ ہے کہ وہ مستاجر کا کھانا کھاتا ہے یہ ظہیریہ میں ہے اور ہر اجارہ جو ایسا ہو کہ اس میں کھانے یا چارہ کی شرط ہو وہ فاسد ہے لیکن دائی کو اجارہ لینے میں کھانے کپڑے دینے کی شرط جائز ہے یہ مبسوط میں ہے - قلت لولایۃ الاختلاف عند الاعظم -

اگر کوئی گھر اجرت معلومہ پر کرایہ لیا اور موجر نے کرایہ میں مستاجر کے ذمہ ناممکن شرائط لگائیں ☆

اگر کسی شخص سے ایک مہینہ کے واسطے دس درہم پر ایک گھر اس شرط سے کرایہ پر لیا کہ اگر اس میں مستاجر ایک روز بھی سکونت کرے پھر چاہے خارج ہو جائے تو دس درہم واجب ہوں گے تو ایسا اجارہ فاسد ہے اور اگر کوئی گھوڑا اس شرط سے کرایہ لیا کہ جب بادشاہ سوار ہو گا کرے گا میں بھی اس کے ساتھ سوار ہوا کروں گا تو یہ بھی بسبب جہالت معقود علیہ کے فاسد ہے یہ محیط میں ہے اگر کوئی گھر اجرت معلومہ پر کرایہ لیا اور موجر نے کرایہ میں مستاجر کے ذمہ یہ شرط لگائی کہ مکان میں کھپریل کرائے اور دروازہ کا در بند لگائے یا اس کی چھت میں شہتیر ڈلوادے تو یہ اجارہ فاسد ہے اسی طرح اگر کوئی زمین اجارہ دی اور اس کے ساتھ شرط

لگائی کہ مستاجر اس کی نہر ۱- قولہ معلوم یعنی رواج تو معروف ہے لیکن دونوں عقد کرنے والوں کو بھی یہ بات معلوم ہو۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (Page 186) **Kitab-ul-Ijara (The Book of Hiring/ Leasing)**

If he (the tenant) digs a well in it or constructs a watercourse (kariz), the same ruling applies; this is mentioned in 'Bada'i'. If a person gives his house to someone on the condition that the occupant resides in it and carries out repairs without paying any rent, this is not an 'Ijara' (lease) but an 'Aariyat' (gratuitous loan). This is because the absence of rent was stipulated and no rent was agreed upon. The condition for repairs is considered the maintenance (nafaqah) of the house, and the maintenance of a borrowed item falls upon the borrower (musta'ir). This is stated in 'Fatawa Saghirah' and 'Ghiyathiyah'.

If a person hires a pony to go to Baghdad on the condition that "whatever provision (rizq) Allah Almighty grants me from Baghdad or gets me through such-and-such person, I will give half of it to the owner (mujir)," then this lease is 'fasiid' (invalid/ corrupt). The hirer (musta'jir) will be liable to pay 'Ajr-ul-Mithl' (customary fair rent) for the distance traveled. Similarly, if the pony was hired on the condition that "if he reaches Baghdad, the owner will receive ten dirhams, otherwise he will get nothing," this is also 'fasiid'. The owner will be entitled to 'Ajr-ul-Mithl' for the actual distance traveled; this is in 'Mabsut'. If someone makes the payment of land tax (kharaj) a responsibility of the tenant, it is mentioned in the book that such an Ijara is 'fasiid'. Some of our scholars (Mashayikh) have said that this refers to 'Kharaj-e-Muqasama' (output-based tax), meaning he would have to pay a portion of the produce, or it refers to tax on land acquired through peace treaties where the tax varies. However, if 'Kharaj-e-Wazifa' (fixed tax) is intended, where the tax or named rent is consistent, it should technically be permissible. The correct view is that such a contract is not absolutely permissible, and the fatwa is based on this; this is in 'Fatawa Saghirah'. If the land is 'Ushri' (tithe-paying) and the owner conditions the payment of 'Ushr' on the tenant, it is permissible according to the 'Sahibayn' (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad) but not according to the 'Imam-e-Azam' (Abu Hanifa); this is recorded in 'Dhakhirah'. If it is said, "pay the tax for this land and there is no rent for you," then this Ijara is 'fasiid'. Likewise, if a condition is set when hiring an animal that "if the hirer returns after traveling part of the way, full rent will be due," it is 'fasiid'. Or if the condition is "if this pony only gets me to such-and-such place today, no rent will be due from me," then the entire contract becomes 'fasiid', and the hirer is liable for 'Ajr-ul-Mithl' for the distance traveled. Similarly, if the condition for providing fodder is placed on the hirer, the contract is 'fasiid'. In this case, if the hirer does not provide

fodder and the pony dies, he will not be held liable (zamin). Furthermore, if the leased item involves transportation costs and the owner stipulates that the hirer must return it, the Ijara is 'fasiid'. However, if there are no transportation costs involved, it is permissible.

Hiring a laborer to cut trees belonging to the tenant located in a certain village far from the city ☆

Similarly, if a condition is set that "it must be returned without defects" or "if it dies or becomes defective, the hirer shall be liable," the Ijara is 'fasiid'. If a condition is placed on a builder to use his own personal bricks in construction, or on a tailor to sew a garment (qaba) provided he supplies the lining and cotton stuffing himself, this is not permissible. If he does so, the fixed wage will not be due; instead, 'Ajr-ul-Mithl' (fair wage) along with the price of the bricks or the lining and cotton will be paid. This ruling differs from the case of a cotton carder; this is in 'Ghiyathiyah'. A person was hired as a laborer to cut trees belonging to the tenant in a certain village far from the city, and it was stated that the travel expenses would be the responsibility of the tenant. The scholars (Mashayikh) said that these expenses on the tenant...

[Footnote] 1- 'Kharaj-e-Muqasama' refers to tax based on crop-sharing, such as giving land for tax at half or one-fourth of the produce, such that if there is no produce, the tax is void. In contrast, 'Kharaj-e-Muwazzaf' is a fixed tax, for example, setting ten rupees for the land regardless of whether it produces a thousand rupees worth of grain or nothing at all.

फ़तावा-ए-आलमगिरी ..... जिल्द 4 (पृष्ठ 186) **किताब-उल-इजारा (किरायेदारी/ठेके की किताब)**

यदि उसने (किराएदार) उसमें कुआं खुदवा दिया या जलधारा (कारीज़) बनवा दी, तो भी यही हुक्म है; यह 'बदाइ' में लिखा है। एक व्यक्ति ने अपना घर एक अन्य व्यक्ति को इस शर्त पर दिया कि वह उसमें रहे और उसकी मरम्मत करा दे और उस पर कोई किराया नहीं है, तो यह 'इजारा' (लीज/किराया) नहीं बल्कि 'आरियत' (निशुल्क ऋण) है, क्योंकि किराया न होना शर्त कर दी गई है और कोई किराया तय नहीं किया गया। यह जो मरम्मत कराने की शर्त लगाई गई है, यह उस घर का रखरखाव (नफ़का) है और उधार ली गई चीज़ का रखरखाव उधार लेने वाले (मुस्तईर) पर होता है। यह 'फ़तावा सगीरा' और 'ग़याथिया' में है।

यदि एक व्यक्ति ने बगदाद तक जाने के लिए एक टट्टू(घोड़ा) इस शर्त पर किराए पर लिया कि "जो कुछ अल्लाह ताला मुझे बगदाद से रिज्क (आजीविका) देगा या फलां व्यक्ति से दिलवाएगा, उसमें से आधा मैं मालिक (मोजिर) को दूँगा," तो यह इजारा 'फासिद' (अमान्य/दोषपूर्ण) है और किरायेदार (मुस्तजीर) पर 'अज्र-उल-मिस्ल' (प्रचलित किराया) देना अनिवार्य होगा जहाँ तक उसने सवारी की है। और यदि टट्टू को इस शर्त पर किराए पर लिया कि "यदि उसने मुझे बगदाद तक पहुँचा दिया तो मालिक को दस दिरहम किराया मिलेगा अन्यथा कुछ नहीं मिलेगा," तो यह भी फासिद है और जहाँ तक वह सवारी करके जाएगा, उतनी दूरी का 'अज्र-उल-मिस्ल' मालिक को दिलाया जाएगा; यह 'मब्सूत' में है। यदि किसी व्यक्ति ने भूमि कर (खराज) देने की शर्त किरायेदार के ज़िम्मे लगाई, तो किताब में उल्लेख है कि ऐसा इजारा फासिद है। हमारे कुछ बुजुर्गों (मशाइख) ने कहा कि यह 'खराज-ए-मुकासमा' पर लागू होता है, यानी उसे पैदावार का हिस्सा देना होगा, या ऐसी भूमि के कर पर लागू होता है जो सुलह से प्राप्त हुई हो जिसका कर बदलता रहता है। लेकिन यदि 'खराज-ए-वज़ीफा' (नियत कर) मुराद लिया जाए, तो इस स्थिति में कर या तय किराया एक समान है, अतः यह जायज़ होना चाहिए। सही बात यह है कि ऐसा अनुबंध (अक्द) पूरी तरह से जायज़ नहीं है और इसी पर फ़तवा है; यह 'फ़तावा सगीरा' में है। यदि भूमि 'उशरी' (दशमांश वाली) हो और मालिक ने 'उश्र' देना किरायेदार की शर्त बना दी हो, तो साहिबैन के अनुसार यह जायज़ है और इमाम-ए-आज़म के अनुसार जायज़ नहीं है; यह 'ज़खीरा' में लिखा है। और यदि यह कहा जाए कि "इस ज़मीन का कर चुका दे और तुझ पर कोई किराया नहीं है," तो यह इजारा फासिद है। इसी प्रकार यदि पशु को किराए पर लेते समय यह शर्त लगाई कि "यदि किरायेदार थोड़ा रास्ता चलकर लौट आया तो उस पर

पूरा किराया अनिवार्य होगा," तो यह फासिद है। या यह शर्त लगाई कि "यदि इस टट्टू ने मुझे आज केवल फलां स्थान तक पहुँचाया तो मुझ पर किराया वाजिब नहीं होगा," तो भी पूरा इजारा फासिद हो गया और किरायेदार पर जितनी दूर उसने सवारी की है, उसका 'अज्र-उल-मिस्ल' देना अनिवार्य होगा। इसी प्रकार यदि चारा देने की शर्त किरायेदार के ज़िम्मे लगाई, तो भी अनुबंध फासिद है, और इस स्थिति में यदि किरायेदार ने चारा नहीं दिया और टट्टू मर गया, तो वह उसका उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा। इसी प्रकार यदि किराये की चीज़ में ढुलाई या खर्च शामिल हो और मालिक ने शर्त लगाई कि किरायेदार उसे वापस पहुँचाए, तो भी इजारा फासिद है। और यदि उसकी कोई ढुलाई या खर्च न हो तो जायज़ है।

एक व्यक्ति को मज़दूरी पर रखा कि वह किरायेदार के उन पेड़ों को काट दे जो शहर से दूर फलां गाँव में स्थित हैं ☆

इसी तरह, यदि यह शर्त लगाई कि "मुझे वस्तु बिना किसी दोष के वापस करे" या "यदि वह मर जाए या दोषपूर्ण हो जाए तो किरायेदार ज़िम्मेदार होगा," तो भी इजारा फासिद है। और यदि राजमिस्त्री (मेमार) पर यह शर्त लगाई कि इमारत बनाने में वह अपनी निजी ईंटें लगाएगा, या दर्जी से यह शर्त लगाई कि "मेरा कुर्ता (कबा) सी दो बशर्ते कि उसका अस्तर और रूई तुम अपने पास से लगाओ," तो यह जायज़ नहीं है। और यदि उसने ऐसा ही किया, तो तय की गई मज़दूरी वाजिब नहीं होगी, बल्कि जो कुछ 'अज्र-उल-मिस्ल' (उचित मज़दूरी) होगी वह मिलेगी, और साथ ही ईंटों की कीमत या अस्तर और रूई की कीमत मिलेगी। यह हुक्म रूई धुनने वाले के मामले के विपरीत है; यह 'ग़याथिया' में है। एक व्यक्ति को मज़दूर रखा गया कि वह किरायेदार के उन पेड़ों को काट दे जो फलां गाँव में शहर से दूर स्थित थे, और यह कह दिया गया कि आने-जाने का खर्च किरायेदार के ज़िम्मे होगा, तो मशाइख ने फरमाया कि किरायेदार के ज़िम्मे यह खर्च...

[फुटनोट] 1- 'खराज-ए-मुकासमा' का अर्थ है पैदावार के हिस्से के रूप में कर, जैसे कि लगान वाली ज़मीन को आधे या एक चौथाई हिस्से पर देना, यहाँ तक कि यदि पैदावार न हो तो कर भी शून्य हो जाता है। इसके विपरीत 'खराज-ए-मुवज़्ज़फ़' (नियत कर) है, जैसे उस ज़मीन पर दस रुपये तय कर देना, चाहे हज़ार रुपये का अनाज पैदा हो या कुछ भी न हो।

اگر اس نے یا اس میں کنواں کھدوا دے یا کاریز بنوا دے تو بھی یہی حکم ہے یہ بدائع میں ہے۔ ایک شخص نے اپنا گھر ایک شخص کو اس شرط سے دیا کہ اس میں رہا کرے اور اس کی مرمت کرا دے اور اس پر کچھ اجرت نہیں ہے تو یہ اجارہ نہیں بلکہ عاریت ہے کیونکہ اجرت نہ ہونا شرط کر دی ہے اور کچھ اجرت شرط نہیں کی اور یہ جو مرمت کرانا شرط کیا ہے یہ اس گھر کا نفقہ ہے اور نفقہ مستعار چیز کا مستعیر پر ہوتا ہے یہ فتاویٰ صغریٰ وغیاثیہ میں ہے۔

اگر ایک شخص نے بغداد تک جانے کے واسطے ایک ٹٹو اس شرط سے کرایہ کیا کہ جو کچھ اللہ تعالیٰ مجھے بغداد سے رزق دے گا یا فلاں شخص سے دلائے گا اس میں سے نصف موجر کو دوں گا تو یہ اجارہ فاسد ہے اور مستاجر پر اجر المثل واجب ہو گا جہاں تک سوار ہوا ہے اور اگر ٹٹو کو اس شرط سے کرایہ کیا کہ اگر اس نے مجھے بغداد تک پہنچا دیا تو موجر کو دس درہم کرایہ ملے گا ورنہ کچھ نہ ملے گا تو یہ فاسد ہے اور جہاں تک وہ سوار ہو کر جائے گا اتنی دور کا اجر المثل موجر کو دلا دیا جائے گا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر کسی شخص نے خراج دینے کی شرط مستاجر کے ذمہ لگائی تو کتاب میں مذکور ہے کہ ایسا اجارہ فاسد ہے اور ہمارے بعض مشائخ نے کہا کہ یہ خراج مقاسمہ پر محمول ہے یعنی خراج مقاسمہ اس کو دینا پڑے گا یا ایسی زمین کے خراج میں ہے کہ جو صلح سے حاصل ہوئی ہے کہ اس کا خراج مختلف ہوتا رہتا ہے لیکن اگر خراج وظیفہ مراد لیا جائے تو اس صورت میں خراج یا اجرت مسمی یکساں ہے یعنی جائز ہونا چاہئے اور صحیح یہ ہے کہ عقد مطلقاً جائز نہیں ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ فتاویٰ صغریٰ میں ہے اگر زمین عشری ہو اور موجر نے عشر دینا مستاجر کے ذمہ شرط کیا تو صاحبین کے نزدیک جائز ہے اور امام اعظم کے نزدیک نہیں جائز ہے یہ ذخیرہ میں لکھا ہے اور اگر یوں کہا کہ اس

زمین کا خراج ادا کر دے اور تجھ پر کچھ اجرت نہیں ہے تو یہ اجارہ فاسد ہے اسی طرح اگر چوپایہ کے کرایہ لینے میں یہ شرط لگائی کہ اگر مستاجر کچھ راستہ چل کر لوٹ آیا تو اس پر پوری اجرت واجب ہو گی تو یہ فاسد ہے یا یہ شرط لگائی کہ اگر اس ٹٹو نے مجھے آج کے روز فقط فلاں موضع تک پہنچایا تو مجھ پر کرایہ واجب نہ ہو گا تو بھی کل اجارہ فاسد ہو گیا اور مستاجر پر جس قدر دور سوار ہوا ہے اس کا اجر المثل واجب ہو گا اسی طرح اگر چارہ دینے کی شرط مستاجر کے ذمہ لگائی تو بھی فاسد ہے اور اس صورت میں اگر مستاجر نے چارہ نہ دیا یہاں تک کہ ٹٹو مر گیا تو ضامن نہ ہو گا اسی طرح اگر اجارہ کی چیز میں باربرداری و خرچہ پڑتا ہو اور موجر نے یہ شرط لگائی کہ مستاجر مجھے واپس دی جائے تو بھی اجارہ فاسد ہے اور اگر اس کی کچھ باربرداری و خرچہ نہ ہو تو جائز ہے۔

ایک شخص کو مزدور کیا کہ مستاجر کے جو درخت فلاں گاؤں میں جو شہر سے فاصلہ پر تھا واقع ہیں ان کو قطع کر دے ☆

اسی طرح اگر یہ شرط لگائی کہ مجھے بلا عیب واپس کرے یا اگر مر جائے یا عیب دار ہو جائے تو مستاجر ضامن ہو تو بھی اجارہ فاسد ہے اور اگر معمار کے ذمہ یہ شرط لگائی کہ اس عمارت کے بنانے میں اس قدر اپنی ذاتی اینٹیں لگائے یا درزی سے یہ شرط کی کہ میری قبا دے بشرطیکہ اس کا استر اور روئی بھرائی اپنے پاس سے لگائے تو یہ جائز نہیں ہے اور اگر اس نے ایسا ہی کیا تو اجرت مقررہ واجب نہ ہو گی بلکہ جو کچھ اجر المثل ہو وہ ملے گا اور اس کے ساتھ اینٹوں کی قیمت یا استر و روئی بھرائی کی قیمت ملے گی اور یہ حکم بخلاف روئی اونٹنے دھننے والے کی صورت کے ہے یہ غیاثیہ میں ہے ایک شخص کو مزدور کیا کہ مستاجر کے جو درخت فلاں گاؤں میں جو شہر سے فاصلہ پر تھا واقع ہیں ان کو قطع کر دے اور یہ کہہ دیا کہ آنے جانے کا خرچہ مستاجر کے ذمہ ہو گا تو مشائخ نے فرمایا مستاجر کے ذمہ یہ خرچہ...

[حاشیہ] ۱- قولہ خراج مقاسمہ یعنی بٹائی کا خراج مثلاً زمین خراجی آدھی یا چوتھائی کی بٹائی پر دے دی حتیٰ کہ اگر پیداوار نہ ہو تو خراج باطل ہے اور اس کے مقابل خراج موظف ہے مثلاً اس زمین کو دس روپیہ پر کٹائی کر دیا خواہ ہزار روپیہ کا اناج پیدا ہو یا کچھ نہ ہو۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 6 | 187 | Kitab al-Ijarah (Book of Hire/Lease)

It shall not be mandatory, and if the condition of expenses is imposed on the lessee (Mustajir) within the lease contract (Aqd-e-Ijarah), then the lease is Fasid (irregular/ voidable). There should be detail in this ruling: if the trees are known, this is the ruling, and if they are unknown to the Mustajir, the lease will not be valid until the time is specified. If the time has been stated, then for that duration, the worker will be an 'Ajir-e-Khas' (exclusive employee). Thus, nothing besides the specified wages shall be mandatory upon the Mustajir; this is mentioned in 'Fatawa Qazi Khan'. Imam Muhammad (RA) stated in 'Jami' al-Saghir' that if a person leases land for several dirhams on the condition that the Mustajir tills it and cultivates it, or irrigates and cultivates it, this is permissible. However, if a condition is imposed to prepare the land (Tasfiyah) or to provide fertilizer, it is Fasid. The scholars (Mashaikh) have differed regarding the interpretation of 'Tasfiyah'. Some stated that Tasfiyah means returning the land in a tilled state; if this is the meaning, then it is a condition contrary to the requirements of the contract (Muqtaza-e-Aqd), because after the completion of the lease, the benefit will accrue to the landowner (Rabb-ul-Arz). Others stated it means tilling the land again and then cultivating it; if this is intended, the invalidity of the lease depends on the custom ('Urf) of Imam Muhammad's region, where tilling once yields a full crop. The same applies to the region of Nasaf. Therefore, in such countries, such a condition is indeed contrary to the contract's essence, and the landowner benefits because the utility of tilling remains after the expiry of the lease. If the utility does not remain, the contract is not Fasid. However, in countries where a good yield is not possible without tilling two or three times, imposing such a condition will not render the contract Fasid. Similarly, there is detail regarding fertilizer: if providing fertilizer is stipulated upon the Mustajir, and it is evident that this is a condition to provide a specific commodity, then if the benefit of that fertilizer lasts until the second year, the contract is Fasid. If it does not last until the following year, the contract is not Fasid; this is in 'Al-Muhit'.

Sheikh-ul-Islam Khwāhar Zāda mentioned that if the tilled land is returned within the lease period, the contract is Fasid, and this is correct. But if the condition is that it should be tilled and returned after the lease period, there are two scenarios: if the lease was given as "I have leased this land to you for such dirhams and on the condition that you return it tilled after the lease period," it is valid. It is stated in the Book that if it was leased as "I have leased this land to you for such dirhams provided that you till it after the lease period expires," it is not valid. If he mentions tilling

absolutely, it will be understood as tilling after the lease period, thus the lease will be permissible; however, this is contrary to 'Zahir-ur-Riwayah'. We found these details because of that, and they are correct, and the fatwa is based on this; this is in 'Fatawa Sughra'. If a condition to clean the canal is imposed on the Mustajir, the contract will be Fasid. Some of our scholars differentiated between water channels and canals, stating that the condition to clean channels for water flow is valid, but the first ruling is more correct; this is in 'Al-Muhit'. If a person leases a house for a year for a hundred dirhams on the condition that he will not reside in it, the lease is Fasid. If a house is leased on the condition that the Mustajir himself resides in it and no one else stays with him, the lease is permissible, even though there is a benefit for the lessor (Mu'jir) in this condition. Sheikh-ul-Islam stated in his commentary (Sharh) that an interpretation is necessary here to show the difference. We say the interpretation of the second scenario is that there was no small tank (chabachha) or ablution pit in that house; in such a case, the landlord has no specific benefit from this condition because the stay of another person will not harm him, as draining any collected water is the Mustajir's responsibility. What then is the landlord's loss? Furthermore, the stay of many people does not weaken the building, thus the contract is not Fasid. The interpretation of the first scenario is that there was a tank etc. in that house, hence in that case, non-residence... (Text ends here).

यह अनिवार्य नहीं होगा और यदि किरायेदार (मुस्ताजिर) के ज़िम्मे खर्च की शर्त पट्टा अनुबंध (अक़्द-ए-इजारा) में लगाई गई हो, तो इजारा फासिद (अवैध/दूषित) है। इसमें विवरण यह होना चाहिए कि यदि ये वृक्ष ज्ञात हों तो यही आदेश है, और यदि मुस्ताजिर को ज्ञात न हों, तो जब तक समय का उल्लेख न किया जाए, इजारा सही नहीं होगा। यदि समय बता दिया गया हो, तो उस समय तक वह मजदूर 'अजीर-ए-ख़ास' (विशेष कर्मचारी) होगा। अतः मुस्ताजिर पर उस निर्धारित मजदूरी के अलावा, जो बताई गई है, और कुछ अनिवार्य न होगा; यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। इमाम मोहम्मद (रह.) ने 'जामे सगीर' में फरमाया है कि यदि किसी व्यक्ति ने कोई ज़मीन कुछ दरहमों के बदले इस शर्त पर किराये पर ली कि मुस्ताजिर उसे गोड़कर (निराई-गुड़ाई कर) उसमें खेती करे या उसे सींचकर उसमें खेती करे, तो यह जायज़ है। और यदि ऐसी शर्त लगाई कि वह ज़मीन को साफ (तस्फीया) करे या उसमें खाद डलवाए, तो यह फासिद है। 'तस्फीया' की व्याख्या में विद्वानों (मशाइख़) के बीच मतभेद है; कुछ ने कहा कि तस्फीया का अर्थ है कि वह ज़मीन की गुड़ाई करके उसे वापस करे। यदि यही अर्थ है, तो यह ऐसी शर्त है जो अनुबंध की आवश्यकताओं (मुक़्तज़ा-ए-अक़्द) के विरुद्ध है, क्योंकि पट्टा समाप्त होने के बाद उसका लाभ ज़मीन के मालिक (रब्बुल अर्ज़) को प्राप्त होगा। कुछ ने कहा कि इसका अर्थ यह है कि वह ज़मीन की दोबारा गुड़ाई करे और फिर उसमें खेती करे; यदि यह अर्थ अभिप्रेत है, तो इजारा का फासिद होना इमाम मोहम्मद (रह.) के क्षेत्र की प्रथा (उर्फ़) पर आधारित है कि वहाँ की ज़मीन में एक बार की गुड़ाई से पूरी पैदावार होती है। ऐसा ही नसफ़ (एक क्षेत्र) में भी है। अतः ऐसे देशों में ऐसी शर्त अनुबंध की आवश्यकताओं के विरुद्ध है और ज़मीन के मालिक को इस शर्त से लाभ है, क्योंकि गुड़ाई का लाभ पट्टा समाप्त होने के बाद भी बना रहेगा। यदि लाभ शेष न रहे, तो अनुबंध फासिद न होगा। लेकिन उन देशों में जहाँ दो-तीन बार गुड़ाई किए बिना अच्छी पैदावार नहीं होती, वहाँ ऐसी शर्त लगाने से अनुबंध फासिद नहीं होगा। खाद डलवाने में भी इसी प्रकार का विवरण है: यदि खाद देना मुस्ताजिर के ज़िम्मे तय किया गया हो, और स्पष्ट है कि यह एक निश्चित वस्तु देने की शर्त है, तो यदि उस खाद का लाभ दूसरे वर्ष तक बना रहता है, तो अनुबंध फासिद होगा, और यदि अगले वर्ष तक लाभ नहीं रहता, तो अनुबंध फासिद नहीं होगा; यह 'मुहीत' में है।

शेख-उल-इस्लाम ख्वाहर ज़ादा ने उल्लेख किया कि यदि पट्टे की अवधि के भीतर ही गुड़ाई की हुई ज़मीन वापस करे, तो अनुबंध फासिद है और यही सही है। लेकिन यदि यह शर्त लगाई कि पट्टे की

अवधि के भीतर नहीं बल्कि पट्टा समाप्त होने के बाद गुड़ाई करके वापस करे, तो इसकी दो स्थितियाँ हैं: यदि इस तरह पट्टा दिया गया कि 'मैंने तुम्हें यह ज़मीन इतने दरहमों और इस शर्त पर कि पट्टा समाप्त होने के बाद तुम इसे गुड़ाई करके वापस करोगे, किराये पर दी', तो यह सही है। किताब में कहा गया है कि यदि इस तरह पट्टे पर दी कि 'मैंने तुम्हें यह ज़मीन इतने दरहमों पर पट्टे पर दी, बशर्ते कि पट्टे की अवधि समाप्त होने के बाद तुम इसे गुड़ाई कर दो', तो यह सही नहीं है। और यदि उसने गुड़ाई करने का सामान्य रूप से उल्लेख किया, तो इसका अर्थ यह लिया जाएगा कि वह पट्टे की अवधि के बाद गुड़ाई करे, अतः इजारा जायज़ होगा, लेकिन यह 'ज़ाहिर-उर-रवाया' के विरुद्ध है। हमें ये विवरण इसी कारण मिले हैं और वे सही हैं, और इसी पर फतवा है; यह 'फ़तावा सगीरा' में है। यदि मुस्ताजिर के ज़िम्मे नहर की सफाई की शर्त लगाई गई हो, तो अनुबंध फासिद होगा। हमारे कुछ विद्वानों ने पानी की नालियों और नहरों के बीच अंतर किया है और कहा है कि नालियों को साफ करवाकर पानी देने की शर्त सही है, लेकिन पहला आदेश अधिक सही है; यह 'मुहीत' में है। यदि किसी व्यक्ति ने एक वर्ष के लिए एक घर सौ दरहमों पर इस शर्त के साथ किराये पर लिया कि वह उसमें नहीं रहेगा, तो इजारा फासिद है। और यदि कोई घर इस शर्त पर किराये पर दिया गया कि मुस्ताजिर स्वयं उसमें रहे और उसके साथ कोई दूसरा न रहे, तो इजारा जायज़ है, भले ही इस शर्त में मकान मालिक (मूजिर) का लाभ है। शेख-उल-इस्लाम ने अपनी व्याख्या (शरह) में कहा कि यहाँ कुछ स्पष्टीकरण आवश्यक है ताकि अंतर स्पष्ट हो सके। अतः हम कहते हैं कि दूसरी स्थिति का स्पष्टीकरण यह है कि उस घर में कोई छोटा हौज़ (तालाब) या वज़ू का गड्ढा नहीं था; ऐसी स्थिति में मकान मालिक को इस शर्त से कोई विशेष लाभ नहीं है क्योंकि दूसरे के रहने से उसका कोई नुकसान नहीं होगा, क्योंकि ऐसी स्थिति में जो भी पानी घर में जमा होगा उसे बाहर निकालने की ज़िम्मेदारी मुस्ताजिर की है। अतः मकान मालिक का क्या नुकसान? और बहुत से लोगों के रहने से इमारत कमज़ोर नहीं होती, इसलिए अनुबंध फासिद नहीं होगा। पहली स्थिति का स्पष्टीकरण यह है कि उस घर में हौज़ आदि था, अतः उस स्थिति में निवास न करना... (पाठ यहाँ समाप्त होता है)।

واجب نہ ہوگا اور اگر مستاجر کے ذمہ خرچہ کی شرط عقد اجارہ میں لگائی ہو تو اجارہ فاسد ہے اور چاہیے یہ ہے کہ اس حکم میں تفصیل ہو اس طرح کہ اگر یہ درخت معلوم ہوں تو یہی حکم ہے اور اگر مستاجر کو معلوم نہ ہوں تو جب تک وقت ذکر نہ کرے اجارہ صحیح نہ ہوگا اور اگر وقت بیان کر دیا ہو تو اس قد وقت تک وہ مزدور اجیر خاص ہوگا۔ پس مستاجر پر سوائے اس قدر اجرت کے جو بیان کر دی ہے اور کچھ واجب نہ ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ امام محمدؒ نے جامع صغیر میں فرمایا کہ ایک شخص نے کوئی زمین بعض چند درہموں کے اس شرط سے کرایہ پر لی کہ مستاجر اس کو گوڑ کر اس میں زراعت کرے یا سینچ کر اس میں زراعت کرے تو یہ جائز ہے اور اگر یوں شرط لگائی کہ زمین کا تصفیہ کرے یا اس میں کھاد ڈلوائے تو فاسد ہے اور تصفیہ تفسیر میں مشائخ نے اختلاف کیا ہے بعضوں نے فرمایا کہ تصفیہ کے یہ معنی ہیں کہ زمین کو گوڑی ہوئی واپس کرے پس اگر یہی معنی ہیں تو یہ ایسی شرط ہے کہ خلاف مقتضائے عقد ہے کیونکہ بعد اجارہ پورے ہونے کے اس کی منفعت رب الارض کو حاصل ہوگی اور بعض نے فرمایا کہ یہ معنی ہیں کہ زمین کو دوبارہ گوڑے پھر اس میں زراعت کرے پس اگر یہ معنی مراد ہیں تو اجارہ کا فاسد ہونا امام محمدؒ کے ملک کے عرف پر ہے کہ وہاں کی زمین میں ایک بار گوڑنے سے پوری پیداوار ہوتی ہے اور ایسا ہی ملک نسف میں بھی ہے پس ایسے ملکوں میں البتہ ایسی شرط خلاف مقتضائے عقد ہے اور مالک زمین کو اس شرط سے نفع ہے کیونکہ گوڑنے کا نفع انقضائے اجارہ کے بعد باقی رہے گا حتی کہ اگر باقی نہ رہے تو عقد فاسد نہ ہو گا لیکن ایسے ملکوں میں جہاں بدوں دو تین بار گوڑے ہوئے زمین میں اچھی پیداوار نہیں ہوتی ہے وہاں ایسی شرط لگانے سے عقد فاسد نہ ہو گا اور ایسے ہی کھاد ڈلوانے میں بھی تفصیل ہے کہ اگر کھاد دینا

مستاجر کے ذمہ قرار دیا اور ظاہر ہے کہ یہ ایک مال معین دینے کی شرط ہے پس اگر اس کھاد کی منفعت دوسرے سال تک باقی رہتی ہے تو عقد فاسد ہو گا اور اگر سال آئندہ تک باقی نہیں رہتی ہے تو عقد فاسد نہ ہوگا یہ محیط میں ہے۔

شیخ الاسلام خواہر زادہ نے ذکر فرمایا کہ اگر مدت اجارہ کے اندر ہی گوڑی ہوئی واپس کرے تو عقد فاسد ہے اور یہی صحیح ہے لیکن اگر یہ شرط لگائی کہ مدت اجارہ کے اندر نہیں بلکہ اجارہ گزر جانے کے بعد گوڑ کر واپس کرے تو اس کی دو صورتیں ہیں اگر اس طور سے اجارہ دیا کہ میں نے تجھے یہ زمین بعض اتنے درہموں اور بعض اس کے کہ بعد اجارہ گزرنے کے گوڑ کر واپس دے اجارہ میں دے دی تو یہ صحیح ہے اور کتاب میں فرمایا کہ اگر یوں اجارہ پر دی کہ میں نے تجھے یہ زمین اس قدر درہموں پر اجارہ دی بشرطیکہ بعد اجارہ کی مدت گزرنے کے تو اس کو گوڑ دے تو صحیح نہیں ہے اور اگر اس نے گوڑ دینا مطلقاً بیان کیا تو اس سے یہ مراد لی جائے گی کہ مدت اجارہ گزرنے کے بعد گوڑ دے پس اجارہ جائز ہوگا لیکن یہ ظاہر الروایہ کے خلاف ہے اور ہم نے یہ تفاصیل اسی کی وجہ سے پائی ہیں اور وہ صحیح ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ فتاویٰ صغریٰ میں ہے اور اگر مستاجر کے ذمہ نہر کے اگارنے کی شرط لگائی تو عقد فاسد ہوگا اور ہمارے بعضے مشائخ نے پانی کی نالیوں اور نہر میں فرق کیا ہے اور فرمایا ہے کہ نالیوں کو صاف کرا کر اگر وا دینے کی شرط صحیح ہے مگر حکم اول اصح ہے یہ محیط میں ہے۔

اگر کسی شخص سے ایک سال کے واسطے ایک گھر سو درہم پر اس شرط سے اجارہ لیا کہ اس میں سکونت اختیار نہ کرے گا تو اجارہ فاسد ہے اور اگر کوئی گھر اس شرط سے اجارہ دیا کہ مستاجر خود اس میں رہے اور مستاجر کے ساتھ کوئی دوسرا نہ رہے تو اجارہ جائز ہے حالانکہ موجر کے واسطے اس شرط میں نفع ہے اور شیخ الاسلام نے اپنی شرح میں فرمایا کہ یہاں کچھ تاویل کرنا ضروری ہے تاکہ فرق ظاہر ہو جائے پس ہم کہتے ہیں کہ دوسری صورت مسئلہ کی

تاویل یہ ہے کہ اس دار میں کوئی چہ بچہ یا وضو کا گڈھانہ تھا پس جب یہ صورت تھی تو مالک مکان کا اس شرط میں کچھ نفع نہیں ہے اس لئے کہ دوسرے کے رہنے سے اس کا ضرر نہ ہو گا کیونکہ ایسی صورت میں جو کچھ پانی اس دار میں جمع ہو گا اس کا باہر نکالنا مستاجر کے ذمہ ہے پس موجر کا کیا نقصان ہے اور بہت لوگوں کے رہنے سے عمارت کمزور نہیں ہوتی ہے پس عقد فاسد نہ ہو گا اور پہلی صورت کی تاویل یہ ہے کہ اس دار میں چہ بچہ وغیرہ تھا پس اس صورت میں عدم سکونت

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 188 | Kitab al-Ijarah (The Book of Hire/Lease)

...condition benefits the landlord, but such a condition is contrary to the essence of the contract; therefore, the contract becomes irregular (fasid). If, in this first instance, despite the irregularity of the lease, the tenant (mustajir) chooses to reside there, then the payment of *Ajr al-Mithl* (fair market rent/wage) becomes mandatory, regardless of the amount. This is recorded in *Al-Muhit*.

If a person leases his house on the condition that the tenant provides the call to prayer (azan) or leads the prayers (imamat) for one year, the lease is irregular. If the tenant resides there, *Ajr al-Mithl* will be mandatory, and he will receive no wages for the azan or imamat; this is in *Al-Mabsut*. A person rented a house for ten dirhams a month for himself or his family on the condition that he would undertake the construction, repair any wear and tear, provide watchmanship, and pay any taxes imposed by the ruler. Such a lease is irregular. Scholars have stated that regarding the conditions of construction and paying taxes, this ruling is undoubtedly correct because construction is the responsibility of the owner and is inherently an unknown (majhuul) quantity; thus, by agreeing to it, he imposed an unknown obligation upon himself. However, watchmanship is the resident's duty, so he has not imposed an unknown obligation upon himself in that regard, and the contract would not be irregular for that reason alone. If, after such a lease, the tenant does not reside in the house, no rent is due. If he does reside there, *Ajr al-Mithl* becomes mandatory, regardless of the amount, but it shall not exceed the amount specified in the contract. Thus, the established principle is that if the rent amount is known in the lease contract but the contract becomes irregular for another reason, *Ajr al-Mithl* must be paid, but it is capped at the stipulated amount (*miqdar musamma*). For instance, if the stipulated amount is five dirhams and the *Ajr al-Mithl* is ten dirhams, only five dirhams must be paid. If the rent amount in the contract was unknown or not mentioned at all, causing the contract to be irregular, then the full *Ajr al-Mithl* is mandatory, whatever the amount may be. Similarly, if part of the rent is known and part is unknown (as in the case of repairs and taxes), then the full *Ajr al-Mithl* must be paid regardless of the amount. It should be clear that the preceding discussion pertained to exceeding the stipulated amount. However, regarding reducing the amount, the rule is that if the total stipulated amount is known and the contract is irregular for another reason, *Ajr al-Mithl* must be paid; if the *Ajr al-Mithl* is less than the stipulated amount, it shall be reduced to that lesser amount. For example, if the *Ajr al-Mithl* is five dirhams and the stipulated amount is ten dirhams, only five

dirhams are mandatory. But if some rent was known and some unknown, then the *Ajr al-Mithl* shall not be reduced below the stipulated amount, as in the case of repairs and taxes: if the *Ajr al-Mithl* is five dirhams and the stipulated amount is ten dirhams, ten dirhams will remain mandatory. This is in *Al-Muhit*.

Third Section: Regarding *Qafiz al-Tahhan* (The Miller's Measure) or leases of similar meaning

The translator stated that *Qafiz al-Tahhan* refers to a specific form of lease mentioned in the book. It is described as follows: A person rents an ox from another to grind wheat on the condition that the owner of the ox receives one *qafiz* of the resulting flour, or hires a laborer on the condition that they grind wheat for a half, a third, or a quarter of the resulting flour. Such a lease is irregular, and that which...

---

1. Stipulated amount (*miqdar musamma*): meaning that if the *Ajr al-Mithl* is more than the agreed amount, the excess is not paid, and if it is less, only the lesser amount is paid.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 188 | किताब अल-इजारा (किरायेदारी का अध्याय)

...की शर्त से मकान मालिक को लाभ है, लेकिन ऐसी शर्त अनुबंध (अक़्द) की प्रकृति के विरुद्ध है, अतः अनुबंध दूषित (फ़ासिद) हो गया। फिर यदि इस पहली स्थिति में किरायेदारी के दूषित होने के बावजूद किरायेदार (मुस्तअजिर) ने वहां रहने का निर्णय लिया, तो उस पर 'अज्र-ए-मिस्ल' (उचित बाज़ार किराया) अनिवार्य होगा, चाहे वह कितना भी हो, यह 'मुहित' में लिखा है।

यदि किसी व्यक्ति ने अपना घर इस शर्त पर किराये पर दिया कि किरायेदार हमारे लिए एक वर्ष तक अज़ान दे या इमामत करे, तो यह किरायेदारी दूषित है। और यदि किरायेदार ने निवास किया, तो उस पर उचित किराया (अज्र-ए-मिस्ल) अनिवार्य होगा और अज़ान व इमामत की उसे कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी, यह 'मबसूत' में है। एक व्यक्ति ने दस दिरहम मासिक पर एक घर अपने या अपने परिवार के रहने के लिए इस शर्त पर किराये पर लिया कि वह घर का निर्माण कराएगा और जो टूट-फूट होगी उसकी मरम्मत कराएगा और चौकीदारी करेगा, और जो कर (टैक्स) सुल्तान आदि की ओर से उस पर लगाया जाएगा वह अदा करेगा, तो ऐसा अनुबंध दूषित है। विद्वानों ने कहा है कि निर्माण कराने और कर देने की शर्त के मामले में यह निर्णय निस्संदेह सही है क्योंकि भवन बनवाना मालिक की ज़िम्मेदारी है और वह अपने आप में एक अज्ञात (मझूल) चीज़ है, अतः ऐसी शर्त लगाकर उसने अपने ऊपर एक अज्ञात भार ले लिया। लेकिन चौकीदारी रहने वाले की ज़िम्मेदारी होती है, इसलिए इसमें अज्ञात शर्त नहीं मानी जाएगी और अनुबंध दूषित नहीं होगा। यदि ऐसे अनुबंध के बाद किरायेदार घर में नहीं रहा, तो किराया अनिवार्य नहीं होगा, और यदि रहा तो उचित किराया (अज्र-ए-मिस्ल) अनिवार्य होगा, चाहे कितना भी हो, लेकिन जो राशि तय की गई थी उससे अधिक नहीं दिया जाएगा। अतः सिद्धांत यह है कि यदि अनुबंध में किराये की राशि ज्ञात हो और अनुबंध किसी अन्य कारण से दूषित हो जाए, तो उचित किराया देना पड़ता है, लेकिन वह तय राशि (मिक़दार-ए-मुसम्मा) से अधिक नहीं होता। यहाँ तक कि यदि तय राशि पाँच दिरहम हो और उचित किराया दस दिरहम हो, तो पाँच दिरहम ही देने होंगे। और यदि अनुबंध में किराये की राशि अज्ञात हो या बताई ही न गई हो और इस कारण अनुबंध दूषित हो गया हो, तो उचित किराया अनिवार्य होगा और वह पूरा देना पड़ेगा, चाहे कितना भी हो। इसी प्रकार यदि कुछ किराया ज्ञात हो और कुछ अज्ञात हो (जैसे मरम्मत और टैक्स का मामला), तो भी पूरा उचित किराया देना अनिवार्य होगा। स्पष्ट रहे कि यह बात तय राशि से अधिक देने के संदर्भ में थी। लेकिन कम करने के संबंध में नियम यह है कि यदि कुल तय राशि ज्ञात हो और अनुबंध किसी अन्य कारण से दूषित हो, तो उचित किराया देना होगा, और यदि उचित

किराया तय राशि से कम हो तो कम कर दिया जाएगा। उदाहरण के लिए, यदि उचित किराया पाँच दिरहम हो और तय राशि दस दिरहम हो, तो केवल पाँच दिरहम ही अनिवार्य होंगे। और यदि अनुबंध में कुछ किराया ज्ञात और कुछ अज्ञात हो, तो उचित किराया तय राशि से कम नहीं किया जाएगा, जैसे मरम्मत और टैक्स के मामले में, यदि उचित किराया पाँच दिरहम हो और तय राशि दस दिरहम हो, तो दस दिरहम ही अनिवार्य होंगे। यह 'मुहित' में वर्णित है।

तीसरी फ़स्ल (अनुभाग): 'क़फ़िज़ अल-तहान' (चक्की चलाने वाले का माप) या इसके समान अर्थ वाले अनुबंधों के विवरण में

अनुवादक ने कहा कि 'क़फ़िज़ अल-तहान' किरायेदारी की एक विशेष स्थिति की ओर संकेत है जिसका विवरण पुस्तक में है। बताया गया कि इसकी स्थिति यह है कि एक व्यक्ति ने दूसरे से एक बैल इस शर्त पर किराये पर लिया कि वह मेरे गेहूँ पीस दे और बदले में बैल वाले को उसी आटे में से एक 'क़फ़िज़' (एक निश्चित माप) आटा मिलेगा, या किसी को मज़दूर रखा इस शर्त पर कि आधे या तिहाई या चौथाई आटे के बदले गेहूँ पीसे, तो यह अनुबंध दूषित है और जो...

---

1. तय राशि (मिक़दार-ए-मुसम्मा) का अर्थ है कि यदि उचित किराया तय राशि से अधिक हो तो अधिक नहीं दिया जाएगा, और यदि कम हो तो कम ही दिया जाएगा।

کی شرط سے مالک مکان کو نفع ہے لیکن ایسی شرط خلاف مقتضائے عقد ہے پس عقد فاسد ہوا پھر اگر اس پہلی صورت میں باوجود فساد اجارہ کے مستاجر نے سکونت اختیار کی تو اس پر اجر المثل واجب ہو گا چاہے جس قدر ہو یہ محیط میں لکھا ہے۔

اگر کسی شخص نے اپنے گھر کا اجارہ یہ ٹھہرایا کہ مستاجر ہمارے واسطے ایک سال تک اذان دے دے یا امامت کرا دے تو اجارہ فاسد ہے اور اگر مستاجر نے سکونت اختیار کی تو اس پر اجر المثل واجب ہو گا اور اذان و امامت کی مزدوری اس کو کچھ نہ ملے گی یہ مبسوط میں ہے۔ ایک شخص دس درہم ماہواری پر ایک دار اپنے رہنے یا اپنے اہل و عیال کے رہنے کے واسطے اس شرط سے کرایہ لیا کہ اس دار کی تعمیر کرائے گا اور جو اس میں شکست و ریخت ہو گی اس کی مرمت کرائے گا اور چوکیداری دے گا اور جو ٹیکس سلطان وغیرہ کی طرف سے اس پر باندھا جائے گا وہ ادا کرے گا تو ایسا اجارہ فاسد ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ تعمیر کرانے اور ٹیکس دینے کی شرط کرنے کی صورت میں یہ حکم بے شک صحیح ہے کیونکہ عمارت بنوانا مالک مکان کے ذمہ ہے اور وہ فی نفسہ مجہول چیز ہے پس اس کی شرط کرنے میں اس نے اپنے اوپر ایک مجہول چیز کی شرط لگائی لیکن چوکیداری رہنے والے پر ہوتی ہے پس اس سے اس نے اپنے اوپر مجہول چیز کی شرط نہیں کی تو عقد فاسد نہ ہو گا اور اگر ایسے اجارہ کرنے کے بعد مستاجر نے اس مکان میں سکونت نہ اختیار کی تو اس پر کرایہ واجب نہ ہو گا اور اگر اس میں رہا تو اجر المثل واجب ہو گا خواہ کسی قدر ہو مگر جس قدر بیان کر دیا ہے اس سے زیادہ نہ دیا جائے گا پس اصل یہ قرار پائی ہے کہ اگر عقد اجارہ میں کرایہ کی تعداد معلوم ہو اور اجارہ کسی دوسری وجہ سے فاسد ہو جائے تو اس میں اجر المثل دینا پڑتا ہے مگر مقدار مسمیٰ سے زیادہ نہیں کیا جاتا

ہے حتیٰ کہ اگر مقدار مسمیٰ پانچ درہم ہوں اور اجر المثل دس درہم ہوں تو پانچ ہی درہم دینے پڑیں گے اور اگر عقد اجارہ میں کرایہ کی تعداد مجہول ہو یا کچھ بیان ہی نہ ہوئی ہو اس سبب سے عقد اجارہ فاسد ہو گیا تو اجر المثل واجب ہو گا چاہے جس قدر ہو سب دینا پڑے گا اسی طرح اگر کچھ کرایہ معلوم اور کچھ مجہول ہو جیسے مرمت اور ٹیکس کے مسئلہ میں ہے تو بھی اجر المثل سب دینا واجب ہو گا خواہ کسی قدر ہو اور واضح ہو کہ یہ کلام جو مذکور ہوا یہ مقدار مسمیٰ سے زیادہ کرنے میں ہے لیکن مقدار مسمیٰ سے کم کرنے کے حق میں یہ حکم ہے کہ جس صورت میں مقدار مسمیٰ کل معلوم ہو اور عقد اجارہ کسی دوسری وجہ سے فاسد ہو تو اجر المثل دینا پڑے گا اور اگر اجر المثل مقدار مسمیٰ سے کم ہو تو کم کر دیا جائے گا مثلاً اجر المثل پانچ درہم ہو اور مسمیٰ دس درہم ہوں تو فقط پانچ درہم واجب ہوں گے اور اگر عقد اجارہ میں کچھ کرایہ معلوم اور کچھ مجہول ہو تو اجر المثل میں مقدار مسمیٰ سے کم نہ کیا جائے گا جیسا کہ مرمت اور ٹیکس کے مسئلہ میں ہے کہ اگر اس مسئلہ میں اجر المثل پانچ درہم ہوں اور مقدار مسمیٰ دس درہم ہوں تو دس ہی درہم واجب ہوں گے یہ محیط میں ہے۔

تیسری فصل: قفیز الطحان یا جو اس کے معنی میں ہیں ان اجارات کے بیان میں

قال المترجم قفیز الطحان اجارہ کی صورت کا اشارہ ہے اور صورت اس کی کتاب میں مذکور ہے فرمایا قفیز الطحان کی یہ صورت ہے کہ ایک شخص نے دوسرے شخص سے ایک بیل اس واسطے کرایہ پر لیا کہ میرے گیہوں اس شرط سے پیس دے کہ بیل والے کو اسی آٹے سے ایک قفیز آٹا ملے گا یا کسی شخص کو مزدور کیا اس شرط سے کہ آدھے یا تہائی یا چوتھائی وغیرہ آنے پر گیہوں پیسے تو یہ اجارہ فاسد ہے اور جو...

1. قولہ مقدار مسمیٰ یعنی جو مقدار ٹھہری ہے اگر اجر المثل اس سے زیادہ ہو تو زیادہ نہ دیا جائے گا اور اگر کم ہو تو کم ہی دیا جائے گا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (189) Book of Hire (Kitab al-Ijarah)

If a person wishes to make such a contract of hire (Ijarah) valid, the legal recourse (hila) for him is that the owner of the wheat should stipulate to provide one 'qafiz' of flour as payment for grinding, without specifying that it must come from the same wheat being ground. Or, he should not stipulate giving a quarter of the flour specifically from that wheat; instead, he should stipulate a quantity equal to a quarter of that wheat. This is because when the flour is not attributed to a specific batch of wheat, it becomes a general liability (dhimmah). Just as wages can be in cash or a specific item, they can also be a liability or a debt. Thus, through this recourse, the contract becomes valid. Once the contract is valid, if the owner wishes after the grinding is complete, he may give the quarter of flour from that same wheat; this is mentioned in 'Al-Muhit'. If a person is hired to grind wheat in exchange for one qafiz of flour *from that same wheat*, or for one qafiz and one dirham, or if a person is hired to slaughter a goat on the condition of receiving one dirham and one ratl of its meat, then this contract is 'fasid' (voidable/invalid). This is found in 'Ghiyathiyyah'. Similarly, if oilseeds are given to an oil-presser to extract oil on the condition that he receives some of the extracted oil as payment, or if a goat is given to a butcher to slaughter on the condition that he receives some of its meat, it is 'fasid' and not permissible, as written in 'Khazanat al-Muftin'.

If a mill is rented on the condition that flour is ground and a portion of that flour is given to the lessor (mu'jir), it is not valid; this is in the commentary of Abu al-Karim. If a porter (hammal) is hired to transport grain in exchange for one qafiz from that grain, or if a donkey is rented to carry grain in exchange for one qafiz of that grain as payment, such a contract is not valid. If the work is performed, 'Ajr al-Mithl' (fair market wage) shall be paid, but it shall not exceed the amount originally specified. Conversely, if a porter is hired such that half the load is carried in exchange for the other half, no wage is due. This differs from the case where two people partner to gather wood, where one breaks the wood and the other collects it; in that case, a full 'Ajr al-Mithl' is due regardless of the amount, according to Imam Muhammad (RA), as stated in 'Al-Kafi'. It should be clear that the fundamental rule is: when the employer (mustajir) retains ownership of the entire load and stipulates giving a portion of it to the employee (ajir), the contract is 'fasid'. If the employee delivers the load under this condition, a wage is due. However, if the employee is hired such that part of the load belongs to the employer and the rest is the wage, and the employee performs the work, no wage is due and the contract is void (batil), as stated in 'At-Tabyin'.

If a slave (whether authorized to trade or not) is hired on the condition that half of whatever he earns shall be given as his wage, the contract is 'fasid'. ☆

If a person is hired to pick cotton from a field on the condition that ten 'seers' of cotton from that field will be the wage, it is not permissible. However, if it is said that the wage will be ten seers of cotton without specifying it must come from that field, the contract is valid; this is written in 'Fatawa Qazi Khan'. If a weaver is given yarn to weave on the condition that he keeps half (of the cloth) as payment, the cloth belongs to the owner of the yarn, and the weaver receives 'Ajr al-Mithl', but not exceeding the value of the cloth he agreed to take. The scholars of Balkh have permitted such contracts based on necessity and common practice, but the correct view is what we have cited from the books, i.e., it is 'fasid' and 'Ajr al-Mithl' is due, as per Qazi Khan's commentary on 'Al-Jami al-Saghir'. If a slave (authorized or not) is hired on the condition that whatever he earns...

1. The phrase "specific" means that when the flour is not specifically from that wheat, the definition of 'Qafiz al-Tahhan' (the miller's fee) no longer applies.
2. The phrase "Ajr al-Mithl" applies because the one breaking the wood is acting as an owner, and the one collecting it is his laborer.

फतावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 (189) किताबुल इजारा (किरायानामा की किताब)

जो व्यक्ति ऐसे इजारा (अनुबंध) को जायज बनाना चाहता हो, उसके हक में यह हिला (तरीका) है कि गेहूँ वाला पिसाई के लिए एक कफीज आटा देने की शर्त करे और यह न कहे कि इन्हीं गेहूँओं से दूँगा, या उन्हीं गेहूँओं की एक चौथाई पिसे हुए आटे में से देने की शर्त करे। यानी जितनी उन गेहूँओं की चौथाई होती है, उतने ही आटे देने की शर्त करे क्योंकि जब आटा किसी खास गेहूँ की तरफ मंसूब न होगा, तो वह ज़िम्मे (कर्तव्य) में वाजिब हो जाएगा। और जिस तरह उजरत (मजदूरी) नकद और सामने मौजूद चीज़ होती है, उसी तरह कभी-कभी ज़िम्मे पर भी तय की जाती है और वह कर्ज होती है। अतः इस तरीके से अनुबंध जायज हो जाएगा और जब अनुबंध जायज हो गया, तो पिसने के बाद अगर चाहे तो उन्हीं गेहूँओं के आटे में से चौथाई आटा दे दे, यह 'मुहीत' में है। अगर किसी व्यक्ति को इस काम के लिए मजदूर नियुक्त किया कि मेरे गेहूँ एक कफीज के बदले इसी में से पीस दे, या एक कफीज और एक दिरहम के बदले पीस दे, या इस काम के लिए कि मेरी बकरी इस शर्त पर ज़बह कर दे कि एक दिरहम और एक रतल उसका गोश्त दूँगा, तो यह इजारा फासिद (अमान्य) है, यह 'गियासिया' में है। और अगर किसी तेली को तिल इस उद्देश्य से दिए कि उनका तेल निकाल दे और उसमें से कुछ तेल तेली को देगा, या किसी कसाई को बकरी ज़बह करने को दी इस शर्त पर कि कुछ गोश्त इस बकरी का उसे देगा, तो यह फासिद है और जायज नहीं है, यह 'खज़ानतुल मुफ्तीन' में लिखा है।

अगर कोई चक्की इस तरह किराए पर ली कि उससे आटा पीसे और उसमें से कुछ आटा चक्की मालिक (मुजिर) को देगा, तो यह सही नहीं है, यह 'शरह अबुल कारम' में है। अगर किसी कुली (हमाल) को तय किया कि मेरा अनाज उठाकर पहुँचा दे और उसमें से एक कफीज उजरत देगा, या कोई गधा अनाज लादने के लिए इस तरह किराए पर लिया कि एक कफीज अनाज उसमें से उजरत देगा, तो यह इजारा जायज नहीं है। और अगर उसने काम कर दिया तो 'अज्रुल मिस्ल' (उचित मजदूरी) दिलाई जाएगी, लेकिन जो मात्रा बताई गई है उससे अधिक नहीं दी जाएगी। इसके विपरीत, अगर कुली को इस तरह नियुक्त किया कि आधा अनाज बाकी आधे अनाज को लादकर पहुँचाने के बदले में होगा, तो इस स्थिति में कोई उजरत वाजिब नहीं होगी। और यह स्थिति उस स्थिति से अलग है कि अगर लकड़ियाँ लादने में साझेदारी की और एक ने लकड़ियाँ तोड़कर डालीं और दूसरे ने जमा कर दीं, तो पूरी 'अजरत-ए-मिसल' वाजिब होगी, चाहे कितनी भी हो सब देनी होगी, यह इमाम मुहम्मद रह. के अनुसार है, यह 'काफी' में है। और स्पष्ट हो कि मूल नियम यह है कि जब किराएदार

(मुस्ताजिर) ने पूरा भार अपनी मिल्कियत में रखा और मजदूर (अजीर) के लिए उसी में से कुछ देने की शर्त कर दी, तो इजारा फासिद होगा। और अगर मजदूर ने इस स्थिति में भार उठाकर पहुँचा दिया तो उसकी उजरत वाजिब होगी। और अगर इस तरह मजदूर को नियुक्त किया कि बोझ में से कुछ मुस्ताजिर का है और बाकी मजदूरी में है, और मजदूर ने काम किया तो कोई मजदूरी वाजिब न होगी और इजारा बातिल (शून्य) होगा, यह 'तबीन' में लिखा है।

अगर कोई गुलाम माज़ून या गैर-माज़ून इस शर्त से किराए पर लिया गया कि वह गुलाम जो कुछ भी कमाएगा, उसमें से आधा उजरत में दिया जाएगा, तो इजारा फासिद है। ☆

अगर किसी व्यक्ति को इस उद्देश्य से मजदूर नियुक्त किया कि इस रुई के खेत में से रुई चुन दे और उस रुई में से दस सेर रुई उसकी मजदूरी तय की, तो यह जायज नहीं है। और अगर यूँ कहा कि दस सेर रुई मजदूरी मिलेगी और यह नहीं कहा कि इसी रुई में से मिलेगी, तो इजारा जायज होगा, यह 'फतावा काज़ी खान' में लिखा है। एक जुलाहे को सूत इस शर्त पर दिया कि आधा (कपड़ा) उसे बुनने के बदले में देगा, तो यह कपड़ा सूत के मालिक का होगा और जुलाहे को 'अज्रुल मिस्ल' मिलेगी, लेकिन जितना कपड़ा उसने स्वीकार किया था उसकी कीमत से अधिक नहीं दिया जाएगा। और बलख के उलेमाओं ने ऐसे इजारे को ज़रूरत और चलन की वजह से जायज रखा है, लेकिन सही वही है जो हमने किताब से नकल किया है यानी यह फासिद है और 'अज्रुल मिस्ल' मिलेगी, जैसा कि काज़ी खान की 'शरह अल-जामी अल-सगीर' में है। अगर कोई गुलाम माज़ून या गैर-माज़ून इस शर्त से किराए पर लिया गया कि वह गुलाम जो कुछ भी कमाएगा...

1. 'खास' का अर्थ है कि जब वह आटा उन्हीं गेहूँओं से खास न हुआ, तो 'कफीजुल ताहान' (पिसाई वाले का शुल्क) का अर्थ बाकी नहीं रहा।
2. 'अज्रुल मिस्ल' क्योंकि लकड़ी तोड़ने वाला मालिक है और उसे जमा करने वाला उसका मजदूर है।

شخص ایسے اجارہ کا جائز ہونا چاہتا ہو اس کے حق میں یہ حیلہ ہے کہ گیہوں والا کمرے آٹے کی ایک قفیر دینے کی شرط کرے اور یہ نہ کہے کہ ان گیہوں سے دوں گا یا انہیں گیہوں کی چوتھائی کھرے آٹے میں سے دینے کی شرط کرے یعنی جس قدر ان گیہوں کی چوتھائی ہوتی ہے اسی قدر کھرے آٹے سے دینے کی شرط کرے کیونکہ آٹا جب کسی خاص گیہوں کی طرف مضاف نہ ہو گا تو وہ ذمہ واجب ہو جائے گا اور اجرت جس طرح نقد و مشار الیہ ہوتی ہے اسی طرح کبھی کبھی ذمہ بھی قرار دی جاتی ہے اور قرضہ ہوتی ہے پس اس حیلہ سے عقد جائز ہو جائے گا اور جب عقد جائز ہو گیا تو بعد پسے جانے کے اگر چاہے تو انہیں گیہوں کے آٹے میں سے چوتھائی آٹا دے دے یہ محیط میں ہے۔ اگر کسی شخص کو اس واسطے مزدور مقرر کیا کہ میرے گیہوں بعوض ایک قفیر کے اس میں سے یا اس میں سے ایک قفیر اور ایک درہم کے عوض پیسے یا اس واسطے کہ میری بکری بعوض اس کے ذبح کر دے کہ ایک درہم اور ایک رطل اس کا گوشت دوں گا تو یہ اجارہ فاسد ہے یہ غیاثیہ میں ہے اور اگر کسی تیلی کو تل اس غرض سے دیئے کہ ان کا تیل نکال دے اور اس میں سے کچھ تیل تیلی کو دے گا یا کسی بز قصاب کو بکری ذبح کرنے کو دی اس شرط سے کہ کچھ گوشت اس بکری کا اس کو دے گا تو فاسد ہے جائز نہیں ہے یہ خزانہ المفتین میں لکھا ہے۔

اگر کوئی چکی اس طرح کرایہ پر لی کہ اس سے آٹا پسے اور اس میں سے کچھ آٹا موجر کو دے گا تو صحیح نہیں ہے یہ شرح ابوالکارم میں ہے۔ اگر کسی حمال کو ٹھہرایا کہ میرا اناج اٹھا کر پہنچا دے اور اس میں سے ایک قفیر اجرت دے گا یا کوئی گدھا اناج لادنے کے واسطے کرایہ کیا اس طرح کہ ایک قفیر اناج میں سے اجرت دے گا تو یہ اجارہ جائز نہیں ہے اور اگر اس نے لادا تو

اجر المثل دلایا جائے گا مگر جو مقدار بیان کر دی ہے اس سے زیادہ نہ دیا جائے گا بخلاف اس کے کہ اگر اس طرح حمال مقرر کیا کہ نصف اناج بعوض باقی نصف کے لاد کر پہنچائے تو اس صورت میں کچھ اجرت واجب نہ ہوگی اور یہ صورت بخلاف اس صورت کے ہے کہ اگر لکڑیاں لادنے میں شرکت کر لی اور ایک نے لکڑیاں توڑ کر ڈالیں اور دوسرے نے جمع کر دیں تو اجرت مثل پوری واجب ہو گی چاہے جس قدر ہو سب دینی ہو گی یہ امام محمدؒ کے نزدیک ہے یہ کافی میں ہے اور واضح ہو کہ اصل یہ ٹھہری ہے کہ جب مستاجر نے تمام بوجھ اپنی ملک رکھا اور اجیر کے واسطے اسی میں کسی قدر دینے کی شرط کر دی تو اجارہ فاسد ہو گا اور اگر اجیر نے اس صورت میں بوجھ اٹھا کر پہنچایا تو اس کی اجرت واجب ہو گی اور اگر اس طرح اجیر حمال مقرر کیا کہ بوجھ میں سے کچھ مستاجر کا اور باقی اجرت میں ہے اور اجیر نے کام کیا تو کچھ اجرت واجب نہ ہو گی اور اجارہ باطل ہو گا یہ تبیین میں لکھا ہے۔

اگر کوئی غلام ماذون یا غیر ماذون اس شرط سے اجارہ پر لیا کہ جو کچھ وہ غلام انس شو کا کرایہ کمائے اس میں سے نصف اجرت میں دیا جائے گا تو اجارہ فاسد ہے ☆

اگر کسی شخص کو اس غرض سے مزدور مقرر کیا کہ اس روئی کے کھیت میں سے روئی چن دے اور اس روئی میں سے دس سیر روئی اس کی اجرت مقرر کی تو جائز نہیں ہے اور اگر یوں کہا کہ دس سیر روئی اجرت ملے گی اور یہ نہ کہا کہ اسی روئی میں سے ملے گی تو اجارہ جائز ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے ایک جولا ہے کو سوت اس طرح ٹھہرا کر دیا کہ آدھے پر اس کو بن دے تو یہ کپڑا سوت کے مالک کا ہو گا اور جولا ہے کو اجر المثل ملے گا مگر جس قدر کپڑا اس نے دینا قبول کیا تھا اس کی قیمت سے زیادہ نہ دیا جائے گا اور مشائخ بلخ نے ایسا اجارہ بسبب ضرورت و تعامل کے جائز رکھا ہے لیکن صحیح وہی ہے جو ہم نے کتاب سے نقل کیا ہے

یعنی فاسد ہے اور اجر المثل ملے گا کذا فی شرح الجامع الصغیر لقاضی خان۔ اگر کوئی غلام ماذون یا غیر ماذون اس شرط سے اجارہ پر لیا کہ جو کچھ وہ غلام انس شو کا کرایہ کمائے اس

۱۔ قولہ خاص یعنی جب وہ آٹا انہیں گیہوں سے خاص نہ ہوا تو قفیز الطحان کے معنی باقی نہ رہی۔

۲۔ قولہ اجرت مثل کیونکہ لکڑیاں توڑنے والا مالک اور جمع کرنے والا اس کا مزدور ہے۔

...if half of it is given as wages, the leasing contract (Ijarah) is invalid (fasid). The slave will receive a fair market wage (Ajr al-Mithl) for that work, provided the slave is 'Ma'dhun' (authorized by his master to conduct business), or if the hirer had leased him from his master. If the slave is not authorized and the hirer did not lease him from the master, and if the slave dies from exhaustion during the work, the hirer must pay his full value as a penalty, and no wages will be due. However, if the slave remains safe and sound, wages will be due from the hirer based on juristic preference (Istihsan), as recorded in 'Mabsut'. If a person gives their land to someone to plant trees on the condition that both the land and the trees will be shared equally, this is not permissible. The trees belong to the landowner, and it is obligatory to pay for the value of those trees and provide the wages appropriate for such work. The laborer shall not be ordered to uproot those trees. If both have consumed some of the produce, the amount the laborer consumed shall be deducted from their wages; this is mentioned in 'Muhit al-Sarakhsi'.

If someone gives their pony to a person to work with it and use it for hire, on the condition that whatever provision Allah bestows shall be shared equally between them: If the employee hires out the pony and collects the rent, all the rent belongs to the pony's owner, and the employee receives a fair wage for their work. If the employee did not hire it out but instead took contracts from people and completed the work using that pony or beast of burden, then whatever wages are received belong to the employee, and the employee must pay a fair rental (Ajr al-Mithl) for the pony to its owner. This is in 'al-Muhit'. If someone is given a camel along with a water-skin (pakhall) to fetch and sell water, on the condition that whatever provision Allah grants from it is split equally, this is invalid. If the person then used the camel and water-skin and sold water, all proceeds go to the worker, and the worker is obligated to pay the owner a fair rental for both the camel and the water-skin. Similarly, if someone is given a hunting net on the condition that any catch obtained be shared equally, whatever is caught belongs entirely to the hunter, and they must pay a fair rental for the net to its owner; this is in 'al-Zakhirah'. If someone leases a camel for the purpose of loading their personal goods in sacks to sell, on the condition that half of the trade profit will be the camel's rent, this is invalid. Everything earned in trade belongs to the trader, and they are obligated to pay a fair rental to the camel's owner for such work; this is in 'Tatar-Khaniyah'.

If Zaid gave his house to Amr for Amr to store and sell wheat in it, on the condition that whatever is gained by the grace of Allah be divided equally, and Amr took possession of the house and began selling wheat and earned much wealth over a few days, all this wealth belongs to Amr, and Zaid will receive a fair rental (Ajr al-Mithl) for his house. If Zaid gave it to Amr so that he might lease it out for wheat to be sold there, on the condition that whatever rent Allah provides be divided equally, such a lease is invalid. If Amr leased it out and collected the rent, all the rent goes to Zaid. Then, once the sub-lessee has benefited from it for the duration of the lease, Zaid is obligated to pay Amr a fair wage for his work; this is in 'al-Muhit'. If a person is assigned one dirham daily with the condition that whatever they hunt will be shared equally, this is invalid. Everything caught belongs to the hirer, and the hirer must pay the person a fair wage for their labor. And if a slave is hired on the condition that half of the trade profit he brings will be his wages, or if someone is hired to graze goats on the condition that the goats' milk, or some of it, or the goats' offspring...

...में से आधा मज़दूरी में दिया जाएगा, तो इज़ारा (अनुबंध) फासिद (अमान्य) है और गुलाम को उस काम का अज्र-अल-मिसल (उचित मज़दूरी) मिलेगा, बशर्ते कि वह गुलाम माज़ून हो, यानी उसके मालिक ने उसे लेन-देन की अनुमति दे दी हो, या किरायेदार ने उसे उसके मालिक से किराये पर लिया हो। और यदि गुलाम माज़ून न हो और न ही किरायेदार ने उसे मालिक से किराये पर लिया हो, फिर यदि वह गुलाम उस काम में थककर मर गया, तो किरायेदार को उसकी कीमत का दंड देना होगा और कोई मज़दूरी अनिवार्य नहीं होगी। और यदि गुलाम सुरक्षित बचा रहा, तो किरायेदार पर सद्भावना (इस्तिहसान) के आधार पर मज़दूरी अनिवार्य होगी, जैसा कि 'मबसूत' में लिखा है। यदि किसी व्यक्ति ने अपनी ज़मीन किसी दूसरे व्यक्ति को पेड़ लगाने के लिए इस शर्त पर दी कि ज़मीन और पेड़ दोनों आधे-आधे होंगे, तो यह जायज़ नहीं है। वे पेड़ ज़मीन के मालिक के होंगे और उन पेड़ों की कीमत अदा करना अनिवार्य होगा, और वह मज़दूरी देनी होगी जो ऐसे काम के लिए उचित हो। मज़दूर को यह आदेश नहीं दिया जाएगा कि वह उन पेड़ों को उखाड़ ले। और यदि दोनों ने उस फसल में से कुछ खाया हो, तो मज़दूर ने जितना खाया होगा, उसे उसकी मज़दूरी में से काट लिया जाएगा, यह 'मुहीत सरखसी' में है।

यदि किसी व्यक्ति ने अपना टट्टू (छोटा घोड़ा) किसी व्यक्ति को इस उद्देश्य से दिया कि वह उससे काम ले और उसे किराये पर चलाए, बशर्ते कि अल्लाह जो कुछ जीविका दे, वह हम दोनों में आधी-आधी हो जाए। फिर यदि मज़दूर ने टट्टू को किराये पर दिया और उसका किराया प्राप्त कर लिया, तो सारा किराया टट्टू के मालिक का होगा और मज़दूर को उसके काम की उचित मज़दूरी (मिसल) मिलेगी। और यदि उसने टट्टू को किराये पर नहीं दिया, बल्कि लोगों से काम का ठेका लिया और उस टट्टू के माध्यम से काम पूरा किया, तो जितनी मज़दूरी मिलेगी वह मज़दूर की होगी, और उस टट्टू का जो उचित किराया (अज्र-अल-मिसल) हो, उतना किराया मज़दूर को उसके मालिक को देना होगा, यह 'मुहीत' में है। यदि किसी व्यक्ति को ऊंट और पखाल (पानी भरने का चमड़े का थैला) इस उद्देश्य से दिया गया कि वह पानी भरकर बेचे, बशर्ते कि अल्लाह जो कुछ जीविका प्रदान करे वह दोनों में आधी-आधी बंट जाए, तो यह फासिद (अमान्य) है। फिर यदि उसने ऊंट और पखाल का उपयोग किया और पानी बेचा, तो सारा पैसा काम करने वाले को मिलेगा और काम करने वाले पर अनिवार्य होगा कि वह ऊंट के मालिक को ऊंट का उचित किराया और पखाल का उचित किराया अदा करे। इसी तरह, यदि किसी व्यक्ति को शिकार के लिए जाल दिया गया, बशर्ते कि जो शिकार

मिले वह दोनों में आधा-आधा हो, तो भी जो शिकार हाथ आए वह सब शिकारी का होगा और वह जाल का उचित किराया उसके मालिक को अदा करेगा, यह 'ज़खीरा' में है। यदि किसी व्यक्ति ने एक ऊंट इस उद्देश्य से किराये पर लिया कि उस पर अपना निजी सामान लादकर बोरियों में भरकर बेचे, बशर्ते कि उसके व्यापार से जो लाभ हो उसका आधा हिस्सा ऊंट का किराया होगा, तो यह फासिद है। उसने अपने व्यापार में जो कुछ भी कमाया है वह सब उसी का होगा, और उस पर अनिवार्य होगा कि वह ऊंट के मालिक को ऐसे काम का उचित किराया अदा करे, यह 'ततारखानिया' में है।

यदि ज़ैद ने अम्र को अपना घर इस उद्देश्य से दिया कि अम्र उसमें गेहूं भरकर बेचे, बशर्ते कि अल्लाह के फज़ल से जो कुछ प्राप्त हो वह दोनों में बराबर बांटा जाए, और अम्र ने घर पर कब्ज़ा करके गेहूं बेचना शुरू किया और कुछ दिनों में बहुत सारा धन कमाया, तो यह सारा धन अम्र का होगा और ज़ैद को उसके घर का उचित किराया (अज्र-अल-मिसल) मिलेगा। और यदि ज़ैद ने अम्र को इस उद्देश्य से घर दिया कि वह उसे किराये पर दे दे और उसमें गेहूं बेचे जाएं बशर्ते कि अल्लाह जो भी किराया दिलाए वह दोनों में बराबर बांटा जाए, तो ऐसा इज़ारा (अनुबंध) फासिद है। और यदि अम्र ने उसे किराये पर दे दिया और किराया वसूल कर लिया, तो सारा किराया ज़ैद को मिलेगा। फिर जब किरायेदार ने किराये की अवधि तक उससे लाभ प्राप्त किया, तो ज़ैद पर अनिवार्य होगा कि वह अम्र के काम का उचित मुआवजा अम्र को दे, यह 'मुहीत' में है। और यदि किसी व्यक्ति के लिए एक दिरहम प्रतिदिन तय किया गया और शर्त रखी गई कि जो कुछ तुम शिकार करके लाओगे वह हम दोनों में बराबर बांटा जाएगा, तो यह फासिद है। उस व्यक्ति ने जो कुछ शिकार किया वह सब किरायेदार को दिया जाएगा और किरायेदार को उस व्यक्ति के काम की उचित मज़दूरी देनी होगी। और यदि किसी गुलाम को काम पर लिया गया और शर्त रखी गई कि वह व्यापार से जो लाभ लाएगा उसमें से आधा उसकी मज़दूरी होगी, या किसी को बकरियाँ चराने के लिए इस शर्त पर काम पर रखा गया कि बकरियों का दूध या कुछ दूध या बकरियों की...

میں سے نصف اجرت میں دیا جائے گا تو اجارہ فاسد ہے اور غلام کو اس کام کا اجر المثل ملے گا بشرطیکہ وہ غلام ماذون یعنی مولیٰ نے اس کو تصرفات کی اجازت دے دی ہو یا مستاجر نے اس کو اس کے مالک سے اجارہ پر لیا ہو اور اگر وہ غلام ماذون نہ ہو اور نہ مستاجر نے اس کو اس کے مالک سے اجارہ پر لیا ہو پھر اگر وہ غلام اس کام میں تھک کر مر گیا تو مستاجر کو اس کی قیمت ڈانڈ دینی پڑے گی اور کچھ اجرت واجب نہ ہو گی اور اگر وہ غلام صحیح و سالم بچ رہا تو مستاجر پر استحساناً اجرت واجب ہو گی یہ مبسوط میں لکھا ہے۔ اگر کسی شخص نے اپنی زمین کسی شخص کو درخت لگانے کے واسطے اس شرط سے دی کہ زمین و درخت دونوں میں نصفا نصف ہوں گے تو یہ جائز نہیں ہے اور وہ درخت مالک زمین کے ہوں گے اور اس پر ان درختوں کی قیمت ادا کرنی واجب ہو گی اور وہ اجرت دینی پڑے گی جو ایسے کام کی ہوتی ہے اور مزدور کو یہ حکم نہ دیا جائے گا کہ ان درختوں کو اکھاڑ لے اور اگر دونوں نے اس کے ما حصل میں سے کچھ کھایا ہو تو مزدور نے جس قدر کھایا ہو اس کی اجرت میں وضع کر لیا جائے گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔

اگر کسی شخص نے اپنا ٹٹو ایک شخص کو اس واسطے دیا کہ اس سے کام لے اور اس کو کرایہ پر چلائے بشرطیکہ جو کچھ اللہ تعالیٰ رزق عطا فرمائے وہ ہم دونوں میں نصفا نصف ہو جائے پس اگر اجیر نے وہ ٹٹولوں کو کرایہ پر دیا اور اس کی اجرت وصول کر لی تو تمام کرایہ ٹٹو کے مالک کا ہو گا اور اجیر کو اس کے کام کی اجرت مثل ملے گی اور اگر اس نے ٹٹولوں کو کرایہ پر نہ دیا بلکہ لوگوں سے کاموں کا ٹھیکہ لیا اور اس ٹٹو یا چوپایہ کے ذریعہ سے وہ کام پورے کئے تو جس قدر اجرت ملے گی وہ اجیر کی ہو گی اور جو کچھ اس ٹٹو کا اجر المثل ہو اس قدر کرایہ

اجیر کو اس کے مالک کو دینا پڑے گا یہ محیط میں ہے اگر کسی شخص کو اونٹ مع پکھال اس واسطے دیا کہ پانی بھر کر فروخت کرے بشرطیکہ جو کچھ اللہ تعالیٰ اس سے رزق عطا فرمائے وہ ہم دونوں میں نصفا نصف تقسیم ہو جائے تو یہ فاسد ہے پھر اگر اس نے اونٹ اور پکھال سے کام لیا اور پانی فروخت کیا تو سارے دام عامل کو ملیں گے اور عامل پر واجب ہوگا کہ مالک اونٹ کا اجر المثل اور پکھال کا اجر المثل ادا کرے اسی طرح اگر کسی شخص کو جال شکار کے واسطے دیا بشرطیکہ جو کچھ شکار حاصل ہو وہ دونوں میں نصفا نصف رہے تو بھی جو کچھ شکار ہاتھ آئے وہ سب صیاد کا ہو گا اور جال کا اجر المثل اس کے مالک کو ادا کرے گا یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر کسی شخص نے ایک اونٹ اس غرض سے کرایہ پر لیا کہ اس پر اپنی ذاتی چیزیں لاد کر گونوں میں بھر کر فروخت کرے بشرطیکہ جو کچھ اس کی تجارت میں حاصل ہو اس کا نصف اس اونٹ کا کرایہ ہو گا تو یہ فاسد ہے اور جو کچھ اس نے اپنی تجارت میں کمایا ہے وہ سب اسی کا ہو گا اور اس پر واجب ہوگا کہ اونٹ کے مالک کو ایسے کام کا اجر المثل ادا کرے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

اگر زید نے عمرو کو اپنا گھر اس واسطے دیا کہ عمرو اس میں گیہوں بھر کر فروخت کرے بشرطیکہ جو کچھ اللہ تعالیٰ کے فضل سے حاصل ہو وہ دونوں کو برابر تقسیم ہو اور عمرو نے اس گھر پر قبضہ کر کے گیہوں فروخت کرنے شروع کئے اور کچھ دنوں میں بہت سا مال حاصل کیا تو یہ سب مال عمرو کا ہو گا اور زید کو اس کے گھر کا اجر المثل ملے گا اور اگر زید نے عمرو کو اس غرض سے دیا کہ اس کو اجارہ پر دے دے اور اس میں گیہوں فروخت کئے جائیں بشرطیکہ جو کچھ اللہ تعالیٰ کرایہ نصیب کرے وہ دونوں میں برابر تقسیم ہو گا تو ایسا اجارہ فاسد ہے اور اگر عمرو نے اس کو کرایہ پر دے دیا اور کرایہ وصول کر لیا تو سب کرایہ زید کو ملے گا پھر جب مستاجر نے مدت اجارہ تک اس سے نفع حاصل کیا تو زید پر واجب ہو گا کہ عمرو کے

کام کا اجر المثل عمرو کو دے یہ محیط میں ہے اور اگر کسی شخص کو ایک درہم روزانہ مقرر کیا اور شرط کی کہ جو کچھ تو شکار کر کے لائے وہ ہم دونوں میں برابر تقسیم ہو گا تو یہ فاسد ہے اور اس شخص نے جو کچھ شکار کیا وہ سب مستاجر کو دیا جائے گا اور مستاجر کو اس شخص کے کام کا اجر المثل دینا پڑے گا اور اگر کسی غلام کو اجارہ لیا اور شرط کی کہ جو کچھ نفع تجارت سے حاصل کر کے لائے اس میں سے نصف اجرت ہو گا یا کسی کو بکریاں چرانے کے واسطے اس شرط سے اجارہ کیا کہ بکریوں کا دودھ یا کچھ دودھ یا بکریوں کی

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 6 | 191 | Kitab al-Ijarah (Book of Hiring)

Providing wool at the end of the term is not permissible, and *Ujr al-Mithl* (fair market wage) must be paid; this is stated in *Tatar-khaniya*. If a cow is given to someone on the condition that they provide fodder and that whatever milk and ghee is produced shall be shared equally between them, such a hiring (*Ijarah*) is invalid (*fasid*). It will be mandatory for the owner of the cow to pay the person the wages for their work and the price of the fodder, provided the fodder was given from the person's own property. If the cow was grazed in a public pasture, no payment for fodder is mandatory. If the milk is still in its original state, the person must return all of it to the owner. If they have consumed or destroyed it, they must provide an equivalent compensation to the owner, as milk is a fungible commodity (*mithli*). If they converted the milk into yogurt, the yogurt belongs to them, but they must compensate the owner for the value of the milk, as the owner's right was extinguished by the transformation into yogurt. The legal device (*hila*) for making this valid is for the owner to sell a portion of the cow to the person for a certain price and then absolve them of the debt, then instruct them to make butter or yogurt from the milk; in this case, it will be shared equally. Similarly, if a hen is given on the condition that its eggs be shared equally, or silkworms on the condition that the silk be shared equally, it is not permissible. Everything produced belongs to the owner of the hen or the silkworms; this is recorded in *Wajiz Kardari*.

Furthermore, if the person to whom the owner gave the cow or hen entrusts it to someone else on a half-share basis and it is destroyed while in their possession, the first person entrusted by the owner will be liable (*damin*). However, if they sent the cow to a pasture for grazing and it was lost there, they will not be liable because sending to a pasture is a common custom; this is in *Al-Muhit*. If a person gives silkworm eggs on a half-share basis for rearing, and when the larvae hatch, the partner falsely claims most died, and the owner says, "Give me the price of the eggs and I forgo the larvae," then all the larvae belong to the owner. The owner must pay the partner *Ujr al-Mithl* for their labor and the price of the mulberry leaves; this is written in *Wajiz Kardari*. If Amr misappropriates Zaid's silkworm eggs or hen's eggs and keeps them until worms or chicks hatch, it is narrated from Shams al-A'imma al-Halwani that if they hatched naturally, they belong to the owner. The legal device for validity in such matters is for the owner to sell half of the eggs or the hen to the person they are assigning the work to and waive the price; then whatever is produced will be shared equally. If Zaid's debtor, Amr, lives in another city, and Zaid

tells Khalid to go there and collect the debt, promising ten dirhams out of that collected sum as wages, Khalid is entitled to *Ujr al-Mithl*. The condition of paying ten dirhams from the collected amount is invalid as it falls under the principle of *Qafiz al-Tahhan* (hiring a miller for a portion of the flour); this is in *Jawahir al-Fatawa*.

If someone is hired for a known task but the wage is not specified, or if something forbidden like blood or a carcass is set as the wage, then *Ujr al-Mithl* must be paid regardless of the amount. Similarly, if a certain number of dirhams are set as wages but their weight is not specified in a city where various currencies are in circulation, the same rule applies. If someone is hired to cut reeds from a pond on the condition that they receive five bundles of those reeds as wages, it is not permissible. And if it is said, "I have hired you for those..."

Footnote: 1. Regarding the phrase "absolve them of the debt," I say that the mentioned legal device is completed by the sale itself. Waiving the price is merely for peace of mind so that the buyer does not fear immediate demand for payment. If the price is not waived, they may later annul the sale (*iqala*) by mutual consent or the seller may buy it back.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 191 | किताबुल इजारा (किराया और श्रम का अध्याय)

अंत में ऊन देना जायज़ नहीं है और अजर-उल-मिस्ल (उचित पारिश्रमिक) देना होगा, यह तातारखानिया में है। यदि एक व्यक्ति को इस शर्त पर गाय दी गई कि वह उसे चारा खिलाएगा और उससे प्राप्त होने वाला दूध और घी दोनों में बराबर बाँटा जाएगा, तो ऐसा इजारा (अनुबंध) फासिद (अमान्य) है। गाय के मालिक पर वाजिब होगा कि वह उस व्यक्ति को उसके काम की मज़दूरी दे और चारे की कीमत भी दे, बशर्ते चारा उस व्यक्ति ने अपनी संपत्ति से दिया हो। लेकिन अगर उसने चरागाह से चराया हो तो मालिक पर कुछ वाजिब नहीं है। यदि दूध ज्यों का त्यों मौजूद हो, तो वह व्यक्ति सारा दूध मालिक को लौटाएगा, और यदि उसने उसे नष्ट कर दिया हो, तो वह मालिक को उसके बराबर का मुआवज़ा देगा क्योंकि दूध 'मिस्ली' (वस्तु विनिमय योग्य) चीजों में से है। यदि उसने दूध फाड़कर दही बना लिया, तो वह दही उसी का होगा, लेकिन उस पर वाजिब होगा कि वह दूध के बराबर का मुआवज़ा दे, क्योंकि दही बनाने से मालिक का अधिकार समाप्त हो गया। इसके जायज़ होने की युक्ति (हीला) यह है कि व्यक्ति गाय का कुछ हिस्सा उस व्यक्ति को बेच दे और उसे कीमत से मुक्त कर दे, फिर उसे आदेश दे कि वह दूध से मक्खन या दही बनाए, तो वह दोनों के बीच बराबर साझा होगा। इसी प्रकार, यदि कोई मुर्गी इस शर्त पर दी जाए कि उसके अंडे बराबर बाँटे जाएंगे, या रेशम के कीड़े इस शर्त पर दिए जाएं कि रेशम बराबर होगा, तो यह जायज़ नहीं है। जो कुछ भी पैदा होगा वह मुर्गी और रेशम के कीड़ों के मालिक का होगा; यह वजीज़ करदरी में है।

फिर मालिक ने जिस व्यक्ति को गाय या मुर्गी दी है, यदि उसने उसे किसी दूसरे को आधे के हिस्से पर दे दिया और वह उसके पास नष्ट हो गई, तो वह व्यक्ति जिसे मालिक ने पहले दी थी, जिम्मेदार (ज़ामिन) होगा। लेकिन यदि उसने गाय को चरने के लिए चरागाह भेजा और वह वहां खो गई या मर गई, तो वह जिम्मेदार नहीं होगा क्योंकि चरागाह भेजना आम दस्तूर है; यह 'मुहीत' में है। यदि किसी ने रेशम के कीड़ों के अंडे आधे की बनाई (हिस्सेदारी) पर दिए, फिर अंडे से बच्चे निकलने पर साझीदार ने झूठ बोला कि अधिकांश बच्चे मर गए हैं, और मालिक ने कहा कि 'तुम मुझे अंडों की कीमत दे दो और मैं बच्चों को छोड़ देता हूँ', तो सभी बच्चे मालिक के होंगे और मालिक पर वाजिब होगा कि वह साझीदार को उसके काम का अजर-उल-मिस्ल दे और शहतूत के पत्तों की कीमत भी दे। यदि अम्र ने ज़ैद के रेशम के कीड़ों के अंडे या मुर्गी के अंडे छीन लिए और उन्हें रखा यहाँ तक कि उनसे कीड़े या चूज़े निकल आए, तो शम्स-उल-आइम्मा हलवाई के अनुसार, यदि वे अपने आप पैदा हुए हैं तो मालिक के होंगे। इस प्रकार के मसलों में जायज़ होने का हीला यह है कि मालिक आधे

अंडे या आधी मुर्गी उस व्यक्ति को बेच दे जिसे वह काम सौंप रहा है और कीमत माफ कर दे, फिर जो पैदा होगा वह आधा-आधा होगा। यदि ज़ैद का देनदार अम्र दूसरे शहर में रहता है और ज़ैद खालिद से कहता है कि वहां जाकर मेरा ऋण वसूल कर लो और बदले में मैं तुम्हें उस राशि में से दस दिरहम दूँगा, तो खालिद को अजर-उल-मिस्ल मिलेगा क्योंकि वसूल की गई राशि में से हिस्सा देने की शर्त फासिद है, क्योंकि यह 'कफ़ीज़ अल-तहान' (पीसने वाले के हिस्से) के नियम के समान है; यह जवाहरुल फतावा में है।

यदि किसी ने किसी व्यक्ति को ज्ञात कार्य के लिए मज़दूर रखा लेकिन मज़दूरी तय नहीं की, या खून या मृत जानवर को मज़दूरी तय किया, तो अजर-उल-मिस्ल देना होगा। इसी तरह यदि मज़दूरी गिनकर दिरहमों में तय की गई लेकिन उनका वजन नहीं बताया गया, जबकि उस शहर में विभिन्न प्रकार की मुद्राएँ प्रचलित हैं, तो भी यही हुक्म है। यदि एक तालाब के नरकुल काटने के लिए किसी को इस शर्त पर मज़दूर रखा कि उसे पांच गट्ठे मिलेंगे, तो यह जायज़ नहीं है। और यदि कहा कि मैंने तुम्हें उन...

पाद-टिप्पणी: 1. 'कीमत माफ कर दे' के बारे में मेरा कहना है कि उक्त हीला केवल बिक्री (बैअ) से पूरा हो जाता है। कीमत माफ करना केवल आश्वासन है ताकि खरीदार पर तुरंत भुगतान का दबाव न रहे। यदि वह माफ नहीं करता, तो बाद में आपसी सहमति से सौदे को रद्द (इकाला) कर सकते हैं।

اون ان کے اخیر کودے گا تو جائز نہیں ہے اور اجر المثل دینا پڑے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ ایک شخص کو ایک گائے اس شرط سے دی کہ اس کو چارہ دے اور جو کچھ اس کا دودھ اور گھی حاصل ہو وہ ہم دونوں میں برابر تقسیم ہوگا تو ایسا اجارہ فاسد ہے اور گائے کے مالک پر واجب ہوگا کہ اس شخص کو اس کے کام کی اجرت دے اور اس کے اجارہ کی قیمت دے بشرطیکہ چارہ اس نے اپنی ملک سے دیا ہو اور اگر اس نے چرا گاہ سے چرایا ہو تو واجب نہیں ہے اور وہ شخص تمام دودھ اگر بعینہ موجود ہو مالک کو واپس کرے گا اور اگر اس نے تلف کر دیا ہو تو مالک کو اس کے مثل دے گا کیونکہ دودھ بھی مثلی چیزوں سے ہے اور اگر اس نے دودھ کو پھاڑ کر چکا دہی بنایا تو وہ اسی کا ہوگا اور اس پر واجب ہوگا کہ دودھ مثل ڈانڈ دے کیونکہ دہی بنانے سے مالک کا حق منقطع ہو گیا ہے اور اس کے جائز ہونے کے واسطے حیلہ یہ ہے کہ آدمی گائے کچھ داموں کو اس کے ہاتھ فروخت کر دے اور ثمن سے اس کو بری کر دے پھر اس کو حکم دے کہ اس کے دودھ سے مسکہ یا چکا دہی بنائے پس وہ دونوں میں برابر مشترک ہو گا اسی طرح اگر کوئی مرغی اس شرط سے دی کہ اس کے انڈے دونوں میں برابر تقسیم ہوں یا کرم پیلہ اس شرط سے دے کہ ابریشم دونوں کو برابر ہو تو جائز نہیں ہے اور جو کچھ پیدا ہو وہ سب مرغی اور کرم پیلہ کے مالک کو ملے گا یہ وجیز کردری میں ہے۔

پھر مالک نے جس شخص کو گائے یا مرغی دی ہے اگر اس نے کسی دوسرے کو آدھی بنائی پر دے دی اور اس کے قبضہ میں تلف ہو گئی تو جس شخص کو مالک نے پہلے دی ہے وہ ضامن ہوگا اور اگر اس نے گائے کو چرنے کے واسطے چراگاہ بھیجا اور وہاں ضائع ہوئی تو وہ ضامن نہ ہوگا کیونکہ چراگاہ بھیجنے کا دستور جاری ہے یہ محیط میں ہے۔ ایک شخص کو بیضہ کرم پیلہ

آدھے کی بنائی پر دے پھر جب ان انڈوں میں سے بچے نکلے تو شریک نے کہا کہ اس میں سے اکثر بچے مر گئے ہیں پس مالک نے کہا کہ تو مجھے انڈوں کی قیمت دے دیں اور میں بچوں سے درگزر رہا حالانکہ شریک اپنے قول میں جھوٹا تھا تو سب بچے مالک کو ملیں گے اور مالک پر واجب ہوگا کہ شریک کے کام کا اجر المثل اس کو دے اور شہتوت کے پتوں کی بھی قیمت ادا کرے یہ وجیز کردری میں لکھا ہے۔ اگر عمرو نے زید کے بیضہ کرم پیلہ یا مرغی کے انڈے غصب کر لئے اور ان کو رکھ چھوڑا یہاں تک کہ ان سے کرم پیلہ یا چوزے پیدا ہوئے تو شمس الائمہ حلوائی سے منقول ہے کہ اگر خود بخود پیدا ہوئے ہوں تو مالک کو ملیں گے اور واضح ہو کہ اس جنس کے مسائل میں جواز کا حیلہ یہ ہے کہ انڈے یا مرغی کا مالک آدھے انڈے یا آدھی مرغی اس شخص کے ہاتھ فروخت کر دے جس کو اس نے دی ہے اور داموں سے اس کو بری کر دے تو پھر جو کچھ پیدا ہوگا وہ دونوں میں برابر تقسیم ہوگا یہ محیط میں لکھا ہے۔ زید کا قرض دامرو نامی دوسرے شہر میں رہتا ہے پس زید نے خالد سے کہا کہ وہاں جا کر میرا قرض وصول کر لے اور جب تو نے وصول کر لیا تو ان درہموں میں سے دس درہم تجھ کو اجرت دوں گا پس خالد نے جا کر قرضہ وصول کر لیا تو اجر المثل واجب ہوگا اور مقبوضہ میں سے دس درہم دینے کی شرط فاسد ہے کیونکہ وہ قفیز الطحان کے معنی میں ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔

اگر کسی شخص کو کار معلوم کے واسطے مزدور کیا اور مزدوری بیان نہ کی یا خون یا مردار چیز مزدوری ٹھہرائی تو اجر المثل چاہی جس قدر ہو دینا پڑے گا اسی طرح اگر کچھ درہم گنتی میں مزدوری میں ٹھہرائے اور ان کا وزن بیان نہ کیا حالانکہ اس شہر میں نقود مختلفہ رائج ہیں تو بھی یہی حکم ہے اور اگر کوئی نقد زیادہ چلتا ہو تو وہی مراد رکھا جائے گا یہ وجیز کردری میں ہے اگر ایک تالاب کے نرسل کاٹنے کے واسطے کسی شخص کو اس شرط سے مزدور کیا کہ ان

نرسلوں میں سے پانچ گٹھے مزدور کو ملیں گے تو جائز نہیں ہے اور اگر یوں کہا کہ میں نے تجھ کو ان

حاشیہ: ۱۔ قولہ بری کر دے اقول حیلہ مذکور فقط بیع سے پورا ہو گیا اور داموں سے بری کرنا صرف اطمینان ہے کہ مشتری پر فی الحال تقاضا عائد ہونے کا خوف بھی نہیں ہے اور اگر بری نہ کرے پھر مدت کے بعد جب چاہے تو باہمی رضامندی سے دونوں اس بیع کو اقالہ کر لیں یا بائع اسی قدر داموں کو خریدے اور باہمی اتارا ہو جائے۔

Fatawa-e-Alamgiri..... Volume 4 192 Book of Hiring (Kitab al-Ijarah)

...[If one] hired a worker for five bundles to cut the reeds of this pond, it is permissible. However, if he said, "I have appointed you as a worker for five bundles [of crops] so that you cut the reeds of this pond," it is not permissible because the 'bundles' are unknown—meaning it is not known what quantity or of what material the bundles were determined to be. This is written in *Fatawa Qazi Khan*.

Twentieth Section: Regarding the cases in which a lease (Ijarah) becomes invalid because the leased object is entangled in someone else's work.

If a house is rented while the owner's belongings are still inside, Al-Karkhi has narrated from Imam Azam (RA) in his *Mukhtasar* that such a lease is valid, but the owner shall be ordered to vacate it and hand it over to the tenant (Mustajir). This is the ruling (Fatwa). However, if vacating the house clearly causes severe harm to the owner, this order will not be given; this is mentioned in *Fatawa Qazi Khan*. If land is leased where cultivation is impossible due to existing crops or grapevines, the lease is invalid (Fasid). If the owner removes them and hands over pure land to the tenant, it is valid because the hindrance has been removed. If the crops are ripe enough that harvesting does not harm them, the lease is still valid, and the owner will be ordered to harvest. If a portion of the lease term passes before a legal complaint (Nalish) is filed, and then the owner harvests the crop, the tenant has the choice: either take possession of the land and deduct the rent for the days he did not have possession, or cancel the lease. This is contrary to a situation where a house is rented for residence and the owner prevents occupancy for a period but later agrees; in that case, the tenant does not have the right to cancel, and the lease for the remaining term remains binding—this is in *Muheet al-Sarkhasi*. If land is leased for one year while alfalfa (Ratba) is already sown, then according to Imam Azam and Imam Muhammad, the lease is invalid. However, if the owner removes the alfalfa and tells the tenant to take possession of the cleared land, it is valid. If the tenant files a complaint before this and the judge annuls the lease, and thereafter the owner harvests and wishes to give possession, it is not valid [under the old contract]. But if they enter into a new lease contract, it is valid. If one or two days of the lease term pass before a complaint is filed and then the owner harvests, the tenant has the option to take possession under the same lease with a reduction in rent for the unpossessed days, or to reject the lease and not take possession—this is in *Siraj al-Wahaj*.

Furthermore, if the crops are not yet ripe and it is desired that the lease becomes valid, the legal stratagem (Hila) is for the tenant to give the crops for sharecropping (Batai), provided the crops belong to the landowner, stipulating that the tenant himself will work along with his servants. Whatever sustenance Allah Almighty grants therein shall be divided into one hundred parts, such that one part goes to the owner and ninety-nine parts to the tenant. Then the owner gives him permission to spend his share on the work of that land or wherever he wishes, and thereafter, the owner leases the land to him. If the crop belongs to another person, the lease should be granted to commence after a year—meaning when the year passes, "it is on lease to you." Thus, the lease will be valid as it will be attributed to a future time. The same applies to trees and grapevines.

---

1. Regarding his statement on 'Sharecropping' (Batai): I say this is valid only if some work remains to be done in the crop; otherwise, sharecropping is void. 2. His statement: i.e., he should say, "I have leased this land to you upon the passing of a year," then the lease is valid.

फ़तावा-ए-आलमगीरी..... जिल्द 4 192 किताब अल-इजारा

...पांच गट्ठों पर इसलिए मज़दूर रखा कि इस तालाब के सरकंडे काट दे, तो जायज़ है। और अगर यूँ कहा कि मैंने तुझे पांच गट्ठों पर इसलिए मज़दूर मुक़र्रर किया कि तू इस तालाब के सरकंडे काट दे, तो जायज़ नहीं है क्योंकि 'गट्ठे' अज्ञात (मजहूल) हैं, यानी यह मालूम नहीं कि किस चीज़ के कितने गट्ठे तय हुए हैं। यह फ़तावा क़ाज़ी खान में लिखा है।

बीसवीं फ़स्ल: उन सूरतों के बयान में जिनमें इजारा (पट्टा/किराया) इस वजह से फ़ासिद (अमान्य) होता है कि इजारा की चीज़ दूसरे के काम में फंसी हुई है

अगर कोई मकान किराये पर लिया जबकि उसमें मालिक का सामान रखा है, तो कर्खी ने अपनी 'मुख्तसर' में इमाम आज़म (रह.) से यह रिवायत नक़ल की है कि ऐसा इजारा जायज़ है, लेकिन मालिक को हुक्म दिया जाएगा कि उसे खाली करके मुस्ताजिर (किरायेदार) के हवाले कर दे, और इसी पर फ़तवा है। लेकिन जब खाली करने में मालिक को खुला नुकसान पहुँचता दिखे, तो यह हुक्म नहीं दिया जाएगा; यह फ़तावा क़ाज़ी खान में है। अगर ऐसी ज़मीन इजारे पर ली जिसमें फसल या अंगूर की बेलें होने की वजह से खेती नहीं हो सकती, तो इजारा फ़ासिद है। अगर मालिक ने उन्हें उखाड़कर साफ़ ज़मीन मुस्ताजिर के सुपुर्द कर दी, तो जायज़ है क्योंकि रुकावट खत्म हो गई। अगर फसल ऐसी पक चुकी है कि काटने से उसे नुकसान न हो, तो भी इजारा जायज़ है और मालिक को हुक्म दिया जाएगा कि फसल काट ले। और अगर नालिश (शिकायत) दायर होने से पहले इजारे की कुछ मुद्दत गुज़र गई और फिर मालिक ने उसमें से फसल काट ली, तो मुस्ताजिर को इख्तियार होगा कि चाहे तो ज़मीन पर कब्ज़ा करे और जितने दिन कब्ज़ा नहीं किया उसकी उजरत (किराया) कम कर दे, या छोड़ दे। इसके विपरीत अगर रहने के लिए घर लिया और मालिक ने उसे कुछ समय रहने नहीं दिया फिर राज़ी हुआ, तो मुस्ताजिर को छोड़ने का इख्तियार नहीं होगा और बाकी मुद्दत का इजारा लाज़िम होगा; यह 'मुहीत सरखसी' में है। अगर ऐसी ज़मीन एक साल के लिए इजारे पर ली जिसमें 'रतबा' (चारा) बोया हुआ है, तो इमाम आज़म और इमाम मुहम्मद के नज़दीक इजारा फ़ासिद है। फिर अगर मालिक ने रतबा उखाड़ लिया और मुस्ताजिर से कहा कि साफ़ ज़मीन पर कब्ज़ा कर ले, तो जायज़ है। और अगर इससे पहले उसने नालिश की और हाकिम ने इजारा बातिल कर दिया, फिर उसके बाद मालिक ने रतबा काटकर ज़मीन मुस्ताजिर के कब्ज़े में देनी चाही, तो सही नहीं है। लेकिन अगर नए सिरे से अनुबंध (इजारा) करें तो सही है। और अगर इजारे की मुद्दत में से एक या दो दिन नालिश करने से पहले गुज़र गए और फिर मालिक ने रतबा काट लिया, तो मुस्ताजिर को

इख्तियार है कि चाहे तो उसी इजारे पर ज़मीन पर कब्ज़ा कर ले और गैर-मकबूज़ा दिनों का किराया कम किया जाएगा या इजारा छोड़ दे और कब्ज़ा न करे; यह 'सिराजुल वहाज' में है।

फिर अगर खेती पकी न हो और यह मंज़ूर हो कि ज़मीन का इजारा जायज़ हो जाए, तो इसका हीला (तरीका) यह है कि मुस्ताजिर खेती बटाई पर दे दे, बशर्ते वह खेती मालिक-ए-ज़मीन की हो, और यह शर्त रखे कि उसमें मुस्ताजिर खुद अपने नौकरों-चाकरों के साथ काम करे, और जो कुछ अल्लाह तआला उसमें रिज़्क़ दे, उसके सौ हिस्से होकर इस तरह तक़सीम हों कि उनमें से एक हिस्सा मालिक को और निन्यानवे हिस्से मुस्ताजिर को मिलें। फिर मालिक उसे इजाज़त दे दे कि जो उसका हिस्सा है वह उस ज़मीन के काम में या जिसमें उसे मंज़ूर हो खर्च कर दे, फिर उसके बाद वह ज़मीन उसे इजारे पर दे दे। और अगर वह खेती किसी दूसरे व्यक्ति की हो, तो साल गुज़रने के बाद इजारे पर देना चाहिए, यानी जब साल गुज़र जाए तो "यह ज़मीन तुम्हारे पास इजारे पर है", तब इजारा जायज़ होगा और यह इजारा भविष्य के समय (जमाना-ए-मुस्तक़बिल) से जुड़ा होगा। इसी तरह पेड़ों और अंगूर में भी यही नियम है।

---

1. उनका कहना 'बटाई': मैं कहता हूँ यह उस समय जायज़ है जब खेती में कुछ काम बाकी हो, वरना बटाई बातिल है। 2. उनका कहना: यानी यूँ कहे कि मैंने तुझे साल गुज़रने पर यह ज़मीन इजारे पर दी, तब इजारा जायज़ है।

پانچ گٹھوں پر اس واسطے مزدور کیا کہ اس تالاب کے نرکل کاٹ دے تو جائز ہے اور اگر یوں کہا کہ میں نے تجھے پانچ گٹھوں پر اس واسطے مزدور مقرر کیا کہ تو اس تالاب کے نرکل کاٹ دے تو جائز نہیں ہے کیونکہ گٹھے مجہول ہیں یعنی معلوم نہیں کہ کس چیز کے کس قدر گٹھے ٹھہرائے ہیں یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے۔

بیسویں فصل: ان صورتوں کے بیان میں جن میں اجارہ اس باعث سے فاسد ہوتا ہے کہ اجارہ کی چیز دوسرے کے کام میں پھنسی ہوئی ہے

اگر کوئی مکان کرایہ پر لیا حالانکہ اس میں مالک کا اسباب رکھا ہے تو کرخی نے اپنی مختصر میں امام اعظمؒ سے یہ روایت نقل کی ہے کہ ایسا اجارہ جائز ہے لیکن مالک کو حکم کیا جائے گا کہ خالی کر کے مستاجر کے سپرد کر دے اور اسی پر فتویٰ ہے مگر جب خالی کرنے میں کھلا ہوا ضرر مالک کو پہنچتا نظر آئے تو یہ حکم نہ کیا جائے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر ایسی زمین اجارہ پر لی جس میں کھیتی یا تاک انگور ہونے کی وجہ سے زراعت نہیں ہو سکتی ہے تو اجارہ فاسد ہے اور اگر مالک نے اس کو اکھاڑ کر خالص زمین مستاجر کے سپرد کر دی تو جائز ہے کیونکہ مانع مرتفع ہو گیا اور اگر کھیتی ایسی پختہ ہو گئی کہ کاٹنے سے اس کو ضرر نہ پہنچے تو بھی اجارہ جائز ہے اور مالک کو حکم دیا جائے گا کہ کھیتی کاٹ لے اور اگر نالش دائر ہونے سے پہلے اجارہ کی کچھ مدت گزر گئی پھر مالک نے اس میں سے کھیتی کاٹ لی تو مستاجر کو اختیار ہوگا کہ چاہے زمین پر قبضہ کرے اور جتنے دنوں قبضہ نہیں کیا ہے اس کی اجرت وضع کر دے یا چھوڑ دے بخلاف اس کے اگر رہنے کے واسطے کوئی گھر کرایہ پر لیا اور مالک

نے اس کو کچھ مدت تک رہنے نہ دیا پھر راضی ہوا تو مستاجر کو چھوڑ دینے کا اختیار نہ ہوگا اور باقی مدت کا اجارہ لازم ہو گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر ایسی زمین ایک سال کے واسطے اجارہ لی جس میں رطبہ بویا ہوا ہے تو امام اعظمؒ اور امام محمدؒ کے نزدیک اجارہ فاسد ہے پھر اگر مالک نے رطبہ اکھاڑ لیا اور مستاجر سے کہا کہ خالص زمین پر قبضہ کر لے تو جائز ہے اور اگر اس سے پہلے اس نے نالش کی اور حاکم نے اجارہ باطل کر دیا پھر اس کے بعد مالک نے رطبہ کاٹ کر زمین مستاجر کے قبضہ میں دینی چاہی تو صحیح نہیں ہے لیکن اگر از سرنو عقد اجارہ قرار دیں تو صحیح ہے اور اگر مدت اجارہ میں سے ایک یا دو دن نالش کرنے سے پہلے گزر گئے پھر مالک نے رطبہ کاٹ لیا تو مستاجر کو اختیار ہے اگر چاہے تو اسی اجارہ پر زمین پر قبضہ کر لے اور ایام غیر مقبوضہ کی اجرت کم کی جائے گی یا اجارہ چھوڑ دے اور قبضہ نہ کرے یہ سراج الوہاج میں ہے۔

پھر اگر کھیتی پختہ نہ ہوئی ہو اور یہ منظور ہو کہ زمین کا اجارہ جائز ہو جائے تو اس کا حیلہ یہ ہے کہ مستاجر جو کھیتی بٹائی پر دے دے بشرطیکہ وہ کھیتی مالک زمین کی ہو اور یہ شرط ٹھہرائے کہ اس میں مستاجر خود مع اپنے نوکروں چاکروں کے کام کرے اور جو کچھ اللہ تعالیٰ اس میں رزق دے وہ سو حصہ ہو کر اس طرح تقسیم ہو کہ اس میں سے ایک حصہ مالک کو اور ننانوے حصے مستاجر کو ملیں گے پھر مالک اس کو اجازت دے دے کہ جو اس کا حصہ ہے وہ اس زمین کے کام میں یا جس میں اسے منظور ہو صرف کر دے پھر اس کے بعد وہ زمین اس کو اجارہ پر دے دے اور اگر وہ کھیتی کسی دوسرے شخص کی ہو تو سال گزرنے کے بعد اجارہ پر دینا چاہئے یعنی جب سال گزر جائے تو تیرے پاس اجارہ پر ہے پس اجارہ جائز ہوگا اور یہ اجارہ زمانہ مستقبل کی طرف مضاف ہوگا اور اسی طرح درختوں اور انگور میں بھی یہی

اِ قولہ بٹائی اقول یہ اس وقت جائز ہے کہ کھیتی میں کوئی کام باقی ہو ورنہ بٹائی باطل ہے۔ ۲ قولہ یعنی یوں کہے کہ میں نے تجھے سال گزرنے پر یہ زمین اجارہ پر دی پس اجارہ جائز ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 193 | Kitab al-Ijarah (The Book of Hire/Lease)

One legal stratagem (*hila*) is to first give the trees and grapes on a sharecropping basis (*batai*); this is mentioned in *Al-Muhit*. Another stratagem is that if the crops belong to the landowner, he should first sell the crops to the lessee (*mustajir*) for a known price and both should take possession, and then he should lease the land to the lessee. If the crops belong to another person, the land should be leased after the term (of the existing crops) expires. If land is leased without such stratagems despite existing crops, and then when the land becomes empty it is handed over to the lessee, the lease will become valid upon re-execution; this is mentioned in *Al-Khulasah*. If someone leases land that is partially empty and partially cropped, the lease of the cropped portion is invalid (*fasid*), and due to its invalidity, the lease of the empty land also becomes invalid; this is in *Jawahir al-Fatawa*.

If someone buys dried dates (*chhohare*) on a palm tree and then leases the palm tree for a certain period while the dates are still attached, it is not permissible.

☆

It is written in *Fatawa Qazi Khan* that if land is leased where a small part is cropped and a part is empty, the lease for the empty part will be valid, while for the cropped part it will be invalid. If there is a dispute between the parties, the word of the lessor (*mu'jir*) shall be accepted; this is in *Al-Muhit*. If land, or land that remains submerged in water and is unfit for cultivation, is leased, it is not valid because common practice shows that the benefit of cultivation cannot be derived from it; this is in *Bada'i*. If a person buys wheat plants etc., with the intent to harvest them or leaves it unspecified, and the sale is valid, then leases the land for a period for those plants to remain, it is permissible. If the lessee leaves those plants until they grow into a full crop, he must pay rent to the seller (*ba'i*), and any increase in the plants is lawful for the lessee because the lease was valid. However, if the buyer of the plants leases the land such that the lease lasts until the plants grow into a full crop, then this lease is invalid because the duration is unknown. If he keeps the plants on the land until they mature, the lessee must pay a fair rent (*ajr al-mithl*). This differs from the case of palm trees, where rent is not obligatory at all. It was also stated that the lessee may keep as much of the crop as corresponds to the price and rent he paid, and should give the remainder as charity (*sadqah*). This opinion is according to the analogy of Imam al-Azam and Imam Muhammad; however, according to Imam Abu Yusuf, the increase is lawful in all cases; this is in *Az-Zakhiroh*. If one buys dates on a palm and then leases the tree for a duration while the dates are attached, it is not permissible

because this is not among the standard types of leases practiced by people; this is in *Al-Muhit*. If the lessee paid rent in this case, he may take it back, and any increase in the fruit will be lawful for him; this is in *Az-Zakhiroh*.

If fruit is purchased on a palm tree and then the land beneath it is leased without the tree, it is not permissible because the tree acts as an obstruction between the land and the fruit and belongs to the lessor. Furthermore, the object leased is not vacant, as the lessor's property (the tree) is present on it. Similarly, if the root of fresh dates (*ratba*) was not purchased but only its upper leaves were bought, and then the land was leased to keep the *ratba* there, it is not permissible because the root belongs to the lessor, and thus the lessor's property intervenes between the lessee and the lessee's property. But if one buys a palm tree with dates on it with the intent to cut it down, and then rents the land to keep the dates there, it is permissible. Likewise, if the *ratba* was purchased along with its roots and then the land was leased to keep it, it is permissible. And if all these...

---

1. His word 'remainder'... so after selling the crop and deducting expenses, donate the remaining portion.

एक युक्ति (हीला) यह है कि पहले पेड़ और अंगूर बटाई पर दे दिए जाएँ यह 'मुहीत' में है। दूसरी युक्ति यह है कि यदि फसल ज़मीन के मालिक की हो, तो पहले वह फसल किरायेदार (मुस्ताजिर) के हाथ तय कीमत पर बेच दे और दोनों आपस में कब्ज़ा कर लें, फिर वह ज़मीन किरायेदार को पट्टे पर दे दे। और यदि फसल किसी दूसरे व्यक्ति की हो, तो अवधि बीतने के बाद पट्टे पर दे दे। और यदि बिना किसी युक्ति के पट्टे पर दे दिया जाए, और फिर जब ज़मीन खाली हो गई और किरायेदार को सौंप दी गई, तो भी पट्टा फिर से प्रभावी होकर वैध हो जाएगा, यह 'खुलासा' में है। यदि किसी ने ऐसी ज़मीन पट्टे पर दी जिसमें कुछ हिस्सा खाली है और कुछ हिस्से में फसल है, तो फसल वाले हिस्से का पट्टा अवैध (फ़ासिद) है, और उसके अवैध होने के कारण खाली ज़मीन का पट्टा भी अवैध हो गया, यह 'जवाहरुल फ़तावा' में है।

यदि किसी ने खजूर के पेड़ के सूखे खजूर (छुआरे) खरीदे और फिर कुछ समय के लिए उस खजूर के पेड़ को पट्टे पर लिया जिसमें वे खजूर लगे हुए हैं, तो यह वैध नहीं है। ☆

'फ़तावा काज़ी खान' में लिखा है कि यदि ऐसी ज़मीन पट्टे पर ली गई जिसके थोड़े हिस्से में फसल है और थोड़ी खाली है, तो खाली हिस्से का पट्टा वैध होगा और फसल वाले हिस्से का अवैध होगा। और यदि दोनों (मालिक और किरायेदार) में विवाद हो, तो पट्टादाता (मोजिर) का कथन स्वीकार किया जाएगा, यह 'मुहीत' में है। यदि ऐसी ज़मीन पट्टे पर ली गई जिसमें पानी भरा रहता है और वह खेती के योग्य नहीं है, तो पट्टा सही नहीं है क्योंकि सामान्य अनुभव से ज्ञात है कि खेती का लाभ उससे प्राप्त नहीं हो सकता, यह 'बदाए' में है। यदि किसी व्यक्ति ने गेहूँ आदि के पौधे खरीदे ताकि उन्हें काट ले या यूँ ही छोड़ दिया और कुछ स्पष्ट नहीं किया, और खरीदारी सही हो गई, फिर उन पौधों के लगे रहने के लिए कुछ समय के लिए ज़मीन पट्टे पर ली, तो यह वैध है। और यदि उस किरायेदार ने उन पौधों को इतना छोड़ दिया कि वे बढ़कर पूरी फसल बन गए, तो उसे विक्रेता (बय्यि) को किराया देना होगा, और फसल में जो भी वृद्धि हुई है वह किरायेदार के लिए हलाल (वैध) है क्योंकि पट्टा सही था। और यदि पौधों के खरीदार ने ज़मीन इस तरह किराये पर ली कि जब तक ये पौधे बढ़कर पूरी फसल न बन जाएँ तब तक पट्टे पर रहेंगे, तो यह पट्टा अवैध है क्योंकि अवधि अज्ञात है। और यदि उसने फसल पकने तक पौधों को ज़मीन पर लगा रहने दिया, तो किरायेदार को 'अज्र-ए-मिस्ल' (उचित किराया) देना होगा। खजूर के पेड़ के मामले में यह अलग है क्योंकि उसमें किराया वाजिब नहीं होता। यह भी कहा गया है कि किरायेदार के लिए उतनी फसल हलाल है जितनी उसने कीमत और किराया

अदा किया है, और शेष अतिरिक्त फसल को दान (सदका) कर दे। यह जो हमने उल्लेख किया है वह इमाम-ए-आज़म और इमाम मुहम्मद का विचार है, जबकि इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार सभी स्थितियों में वह अतिरिक्त फसल हलाल है, यह 'ज़खीरा' में है। यदि किसी ने खजूर खरीदे फिर पेड़ को पट्टे पर लिया जबकि खजूर लगे हुए हैं, तो यह वैध नहीं है क्योंकि यह लोगों के सामान्य पट्टों (इजारात) में से नहीं है, यह 'मुहीत' में है। यदि किरायेदार ने इस स्थिति में किराया अदा कर दिया हो, तो वह उसे वापस ले लेगा और फलों में जो भी वृद्धि हुई वह उसके लिए हलाल होगी, यह 'ज़खीरा' में है।

यदि खजूर के पेड़ के फल खरीदे और फिर वहाँ की ज़मीन को बिना पेड़ के पट्टे पर लिया, तो यह वैध नहीं है क्योंकि ज़मीन और फलों के बीच पेड़ बाधा है और वह पट्टादाता की मिल्कियत है। और जो चीज़ उसने पट्टे पर ली है वह भी खाली नहीं है, यानी उसमें भी पट्टादाता की चीज़ (पेड़) मौजूद है। इसी प्रकार यदि 'रत्बा' (गीला खजूर या चारा) की जड़ नहीं खरीदी, केवल उसके ऊपरी पत्ते आदि खरीदे, फिर रत्बा को रखने के लिए ज़मीन पट्टे पर ली, तो यह वैध नहीं है क्योंकि रत्बा की जड़ पट्टादाता की मिल्कियत है, अतः पट्टेदार और पट्टेदार की चीज़ के बीच पट्टादाता की संपत्ति बाधा बनी रही। और यदि किसी ने ऐसा खजूर का पेड़ खरीदा जिसमें खजूर लगे थे और उद्देश्य उन्हें काटना था, फिर खजूरों को लगे रहने के लिए ज़मीन किराये पर ली, तो यह वैध है। इसी प्रकार यदि रत्बा को जड़ों सहित खरीदा और फिर उसे रखने के लिए ज़मीन पट्टे पर ली, तो यह वैध है। और यदि इन सब...

---

1. उसका कहना 'शेष'... तो फसल को बेचने के बाद, खर्च निकालने के बाद बाकी को दान कर दे।

حیلہ ہے کہ پہلے درخت و انگور بٹائی پر دے دے یہ محیط میں ہے اور دوسرا حیلہ یہ ہے کہ اگر وہ کھیتی مالک زمین کی ہو تو پہلے وہ کھیتی مستاجر کے ہاتھ ثمن معلوم فروخت کر دے اور دونوں باہم قبضہ کرلیں پھر وہ زمین مستاجر کے ہاتھ اجارہ پر دے دے اور اگر کھیتی کسی دوسرے شخص کی ہو تو بعد مدت گزرنے کے اجارہ پر دے دے اور اگر باوجو اس کے بدوں حیلہ کئے ہوئے اجارہ پر دے دے اور اور پھر جب زمین خالی ہوگئی تو مستاجر کے سپرد کر دی تو بھی اجارہ عود کر کے جائز ہو جائے گا یہ خلاصہ میں ہے۔ اگر کسی نے ایسی زمین اجارہ پر دی کہ جس میں تھوڑی زمین خالی ہے اور تھوڑی زمین میں کھیتی ہے تو کھیتی والے ٹکڑے کا اجارہ فاسد ہے اور اس کے فاسد ہونے کی وجہ سے خالی زمین کا اجارہ بھی فاسد ہو گیا یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔

اگر کسی نخل کے چھوہارے خریدے پھر کسی قدر مدت کے واسطے نخل کو اجارہ لیا جس میں یہ چھوہارے لگے ہوئے ہیں تو جائز نہیں ☆

فتاویٰ قاضی خان میں یوں لکھا ہے کہ اگر ایسی زمین اجارہ لی کہ جس میں تھوڑے حصہ میں کھیتی ہے اور تھوڑی خالی ہے تو خالی حصہ کا اجارہ جائز ہوگا اور جس میں کھیتی ہے اس کا ناجائز ہوگا اور اگر دونوں نے اختلاف کیا تو موجر کا قول قبول ہوگا یہ محیط میں ہے۔ اگر زمین یا ایسی زمین جس سے پانی رہتا ہے اور وہ قابلِ زراعت نہیں ہے اجارہ لی تو صحیح نہیں ہے کیونکہ عادت سے معلوم ہوا کہ زراعت کی منفعت اس سے حاصل نہیں ہو سکتی ہے یہ بدائع میں ہے۔ اگر کسی شخص نے گیہوں وغیرہ کے درخت خریدے تاکہ ان کو قطع کرلے یا مطلقاً چھوڑ دیا

کچھ بیان نہ کیا اور خرید صحیح ہو گئی پھر وہ درخت لگے رہنے کے واسطے کچھ مدت کے لئے زمین اجارہ پر لی تو جائز ہے اور اگر اس مستاجر نے وہ درخت یہاں تک چھوڑ رکھے کہ بڑھ کر وہ پوری کھیتی ہو گئے تو بایع کو اجرت دینی پڑے گی اور جس قدر درختوں میں زیادتی ہوئی ہے وہ مستاجر کو حلال ہے کیونکہ اجارہ صحیح تھا اور اگر درختوں کے مشتری نے زمین اس طرح کرایہ پر لی کہ جب تک یہ درخت بڑھ کر پوری کھیتی ہو جائیں تب تک اجارہ پر ہے تو یہ اجارہ فاسد ہے کیونکہ مدت معلوم نہیں ہے اور اگر اس نے کچھ کھیتی پختہ ہونے تک یہ درخت زمین پر لگے رکھے تو مستاجر کو اجرِ المثل دینا پڑے گا بخلاف نخل کے کہ نخل کی صورت میں بالکل اجرت واجب نہیں ہوتی اور فرمایا کہ مستاجر کو اس قدر کھیتی حلال ہے کہ جس قدر اس نے ثمن دیا اور جس قدر اجرت ادا کی ہے اور باقی کی زیادتی کو صدقہ کر دے اور یہ جو ہم نے ذکر کیا ہے یہ قیاس امام اعظمؒ و امام محمدؒ کا ہے اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک سب صورتوں میں اس کو زیادتی حلال ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر کسی نخل کے چھوہارے خریدے پھر کسی قدر مدت کے واسطے نخل کو اجارہ لیا جس میں یہ چھوہارے لگے ہوئے ہیں تو جائز نہیں ہے کیونکہ یہ لوگوں کے اجارات میں سے نہیں ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر مستاجر نے اس صورت میں اجرت ادا کر دی ہو تو واپس کرلے گا اور جو کچھ پھلوں میں زیادتی ہو گئی وہ اس کو حلال ہو گی یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر نخل میں پھل خریدے پھر وہاں کی زمین بدوں نخل کے اجارہ لی تو جائز نہیں ہے کیونکہ اس کے اور پھلوں کے درمیان درخت حائل ہے اور وہ موجر کی ملک ہے اور جو چیز اس نے اجارہ پر لی ہے وہ بھی خالی نہیں یعنی اس میں بھی موجر کی چیز یعنی درخت موجود ہے اسی طرح اگر رطبہ کی جڑ نہ خریدی صرف اس کے بالائی پتے وغیرہ خریدے پھر رطبہ کے باقی رکھنے کے واسطے زمین اجارہ میں لی تو جائز نہیں ہے کیونکہ رطبہ کی جڑ ملکِ موجر کی ہے پس

مستاجر اور مستاجر کی ملک کے درمیان موجر کی ملک حائل رہی اور اگر کوئی ایسا نخل خریدا جس میں چھوہارے لگے ہیں اور غرض یہ تھی کہ اس کو کاٹ لے پھر چھوہاروں کے باقی رکھنے کے واسطے زمین کرایہ پر لے لی تو جائز ہے اسی طرح اگر رطبہ مع جڑوں کے خرید کیا پھر اس کو باقی رکھنے کے واسطے زمین اجارہ پر لے لی تو جائز ہے اور اگر ان سب

---

۱ قولہ باقی..... پس کھیتی کو فروخت کر کے بعد خرچہ کے باقی صدقہ کرے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (4) [194] Kitab al-Ijarah (The Book of Leasing/ Hiring)

In certain cases, leasing land is permissible; this is mentioned in *Al-Muhit* and *Taymiyyah*. A question was posed to my father regarding a person who leased land for melon cultivation at a known rent, where soil and fertilizer were required for land improvement, but the lessor neither specified the duration nor the cost of the fertilizer. Is this lease valid? He replied that it is not valid. It was then asked: if the lessee (*Mustajir*) incurred necessary expenses for land improvement and seed germination, and it later became known that the lease was *Fasid* (voidable/invalid), will this expenditure go to waste or can he claim compensation (*Dhaman*) from the landowner? He replied that he cannot claim compensation from the landowner. It was further asked: since he cannot legally claim compensation, does he have the right to undo the improvements he made and destroy the melon vines? He replied that he may destroy the vines, but spoiling the land improvements he made is considered an act of harm (*jinabat*), hence this permission will not be granted. This is in *Tatarkhaniyya*.

If a buyer (*Mushtari*) hires out a purchased slave back to the seller (*Ba'i*) before taking possession, for a month to teach him bread-making or tailoring for one dirham, it is permissible. If the seller teaches him, he is entitled to the wage. If the slave dies in the seller's possession, the loss is the seller's, and it won't be counted as the buyer's possession. Similarly, buying cloth and hiring the seller to sew or wash it is permissible.

Chapter Sixteen: On the Rulings of Sharing (*Shuyu'*) in Leases, and Leases for Acts of Obedience, Disobedience, and Permissible Acts.

On Taking a Lease Leasing an undivided share of a property, whether it is divisible or indivisible, is *Fasid* (invalid) according to Imam al-A'zam (Abu Hanifa), and the fatwa is based on this. However, according to the *Sahiban* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), it is permissible provided the share is specified. If the share is not specified, it is not valid according to the correct view. The fatwa is given on the view of the *Sahiban*. An example of such a lease is renting out a portion of one's house or one's share in a joint house to someone other than the partner. By consensus (*Ijma'*), if one leases his share to his partner (*Sharik*), it is valid regardless of whether the property is divisible or not.

Footnotes: 1. "Yes" means the lease is invalid, yet he cannot claim compensation. 2. *Shuyu'* means the leased property is not separately divided, whether it was joint from the start or became so later. 3. "Divisible" here refers to the possibility of benefit after partition.

फ़तावा आलमगीरी ..... खंड (4) [194] किताब अल-इजारा (किरायानामा)

इन स्थितियों में भूमि का किराया (इजारा) लेना वैध है, यह 'मुहीत' और 'तैमिया' में है। मेरे पिता से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने खरबूजे की खेती के लिए एक निश्चित राशि पर भूमि किराए पर ली, और उस भूमि को सुधारने के लिए मिट्टी और खाद की आवश्यकता थी, परन्तु किराया देने वाले (मलिक) ने न तो समय अवधि बताई और न ही खाद की कीमत। क्या यह इजारा सही है? उत्तर मिला कि नहीं, यह सही नहीं है। फिर पूछा गया कि यदि किराएदार (मुस्ताजिर) ने खेती और बीजों के उगने के लिए कुछ आवश्यक खर्च किया और फिर पता चला कि यह इजारा 'फ़ासिद' (अमान्य) है, तो क्या यह खर्च बेकार जाएगा या वह ज़मीन के मालिक से मुआवज़ा (ज़मान) ले सकता है? उत्तर मिला कि हाँ, वह ज़मीन के मालिक से मुआवज़ा नहीं ले सकता। फिर पूछा गया कि जब कानूनन वह मुआवज़ा नहीं ले सकता, तो क्या उसे अधिकार है कि उसने जो सुधार किए हैं उन्हें बिगाड़ दे और खरबूजे की बेलों को नष्ट कर दे? उत्तर मिला कि वह बेलों को नष्ट कर सकता है, लेकिन उसने जो सुधार (मिट्टी आदि) किए हैं उन्हें बिगाड़ना 'जिनाबत' (अपराध/हानि) है, इसलिए इसकी अनुमति नहीं दी जाएगी। यह 'ततारखनिया' में है।

यदि खरीदार (मुश्तरी) ने खरीदे हुए गुलाम को कब्ज़ा लेने से पहले विक्रेता (बाइ) को इस शर्त पर किराए पर दिया कि वह उसे एक महीने तक रोटी पकाना या सिलाई सिखाए, तो यह वैध है। यदि विक्रेता ने सिखा दिया, तो वह मजदूरी का हकदार होगा। यदि वह गुलाम विक्रेता के पास ही मर जाए, तो नुकसान विक्रेता का माना जाएगा और इसे खरीदार का कब्ज़ा नहीं माना जाएगा। इसी प्रकार कपड़ा खरीदकर उसे सीने या धोने के लिए विक्रेता को देना वैध है।

सोलहवाँ अध्याय: किराए में हिस्सेदारी (शियू') के नियमों और इबादत, गुनाह तथा अनुमेय कार्यों के लिए किराए पर लेने के वर्णन में

किराया लेने के वर्णन में ऐसी अविभाजित चीज़ (Joint property) को किराए पर देना जो बँटवारे के योग्य हो या न हो, इमाम-ए-आज़म (अबू हनीफा) के अनुसार 'फ़ासिद' है और इसी पर फतवा है। 'साहिबैन' (उनके शिष्यों) के अनुसार यह वैध है बशर्ते कि हिस्सा स्पष्ट कर दिया जाए। यदि हिस्सा स्पष्ट नहीं किया गया, तो सही मत के अनुसार यह वैध नहीं है। फतवा साहिबैन के मत पर दिया जाता है। उदाहरण के लिए, अपने घर का एक हिस्सा किराए पर देना या साझे के घर में अपना हिस्सा किसी बाहरी व्यक्ति को किराए पर देना। सर्वसम्मति (इज्मा) के अनुसार, यदि कोई अपने साझीदार

(शरीक) को ही अपना हिस्सा किराए पर देता है, तो वह वैध है, चाहे वह चीज़ बँटवारे के योग्य हो या नहीं।

صورتوں میں زمین اجارہ لی تو جائز ہے یہ محیط و تیمیہ میں ہے میرے والد سے سوال کیا گیا کہ ایک شخص نے کچھ زمین خربوزوں کی فالیز کے واسطے اجرت معلومہ پر کرایہ پر لی اور وہاں مٹی اور کھاد اس زمین کی اصلاح کے واسطے ہے اور جس نے اجارہ دی ہے اس نے نہ مدت بیان کی اور نہ کھاد کے دام بتلائے پس آیا یہ اجارہ اتنے میں صحیح ہے فرمایا کہ نہیں صحیح ہے پھر دریافت کیا گیا کہ اگر مستاجر نے اپنے پاس سے فالیز کی اصلاح اور بیجوں کے اگنے کے واسطے کچھ ضروری خرچ کیا پھر معلوم ہوا کہ یہ اجارہ فاسد ہے پس یہ خرچہ لغو ہو جائے گا یا مالک زمین سے ضمان لے سکتا ہے فرمایا کہ ہاں اور مالک زمین سے ضمان نہیں لے سکتا ہے پھر دریافت کیا گیا کہ جب شرعاً ضمان نہیں لے سکتا ہے تو اس کو یہ بھی اختیار ہے کہ جو کچھ اس نے اصلاح کی ہے اس کو بگاڑ دے اور خربوزے کی بیلوں کو تلف کردے تو فرمایا کہ ہاں خربوزے کی بیلوں کو تلف کر سکتا ہے لیکن جو اس نے اصلاح کی ہے اس کا بگاڑنا جنابت ہے پس یہ اختیار نہ دیا جائے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے مشتری نے خریدا ہوا غلام قبضہ سے پہلے بائع کو اجارہ پر دیا کہ ایک مہینہ تک اس کو روٹی پکانا یا سلائی ایک درہم میں سکھلا دے تو یہ جائز ہے اور بائع نے اگر سکھلا دیا تو اجرت اس کو ملے گی اور اگر مہینہ گزرنے سے پہلے یا اس کے بعد بائع کے پاس مر گیا تو بائع کا مال گیا اور جو کچھ مشتری نے کیا یہ قبضہ شمار نہ ہو گا اسی طرح اگر کوئی کپڑا خرید ا اور سینے یا دھونے کے واسطے اسی کو اجارہ دیا تو جائز ہے اور اگر وہ تلف ہو گیا پس اگر قطع کرنے سے یا دھونے سے اس میں نقصان آگیا ہو تو مشتری قابض شمار ہو گا اور تلف ہونے سے مشتری کا مال گیا ورنہ بائع کا مال گیا اور اگر مشتری نے بائع کو اس واسطے اجیر مقرر کیا کہ خریدی ہوئی چیز اس قدر اجرت پر اپنی حفاظت میں رکھے

تو یہ اجارہ فاسد ہے کیونکہ مشتری کو سپرد کرنے تک اس کی حفاظت بائع کے ذمہ ہے اسی طرح اگر راہن نے مرتہن کو شے مرہون کی حفاظت کے واسطے اجرت پر مقرر کیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر مرتہن کو کسی کام سکھلانے کے واسطے اجارہ پر مقرر کیا مثلاً رہن کے غلام کو کوئی ہنر سکھلا دے تو جائز ہے اسی طرح اگر مالک نے غاصب کو اجارہ پر مقرر کیا تو بھی یہی حکم میں یہی تفصیل ہوگی جو مذکور ہوئی یہ قنیہ میں ہے۔

سولھواں باب: اجارہ میں شیوع ہونے کے احکام میں اور طاعات و معاصی و افعال مباح کے واسطے اجارہ لینے کے بیان میں

اجارہ لینے کے بیان میں ایسی غیر منقسم چیز کا اجارہ جو قابل قسمت ہے اور جو نہیں ہے امام اعظم کے نزدیک فاسد ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور صاحبین کے نزدیک جائز ہے بشرطیکہ اپنا حصہ بیان کر دے اور اگر اپنا حصہ بیان نہ کیا تو صحیح قول کے موافق جائز نہیں ہے اور مفتی میں لکھا ہے کہ غیر منقسم چیز کے اجارہ میں صاحبین کے قول پر فتویٰ ہے یہ تبین میں ہے اور ایسے اجارہ کی صورت یہ ہے کہ اپنے گھر میں سے ایک حصہ اجرت پر دیا یا ایک مشترک گھر میں سے اپنا حصہ شریک کے سوائے دوسرے کو اجارہ پر دیا یا نصف غلام یا نصف چو پایہ اجارہ پر دیا یہ جواہر اخلاطی میں ہے اور بالاجماع اگر اس نے اپنے شریک کو اجارہ پر دیا تو جائز ہے خواہ ایسی چیز غیر منقسم ہو جو قابل قسمت نہیں ہے یا قابل قسمت ہے خواہ اپنا پورا حصہ اجارہ پر دے دیا ہو یا کسی قدر حصہ دیا ہو یہ خلاصہ میں ہے اور اگر اجارہ میں پہلے شیوع نہ ہو پھر کسی وجہ سے شیوع طاری ہو جائے تو اس سے اجارہ فاسد نہیں ہوتا ہے اس پر اجماع ہے مثلاً پورے گھر کا

حواشی: ۱ - قولہ ہاں یعنی اجارہ فاسد ہے مگر ضمان نہیں لے سکتا ہے۔ ۲ - قولہ شیوع یعنی مال اجارہ علیحدہ منقسم نہ ہو خواہ ابتدائے مشتر کہ ہے یا بعد اجارہ کے مثلاً نصف کا کوئی مستحق نکلے۔ ۳ - قولہ قابل قسمت سے یہاں مراد ہے کہ بٹوارہ کے بعد منفعت ممکن ہو۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 --- 195 --- The Book of Hire/Lease (Kitab al-Ijarah)

If a lease was made and then both parties cancelled half of the lease, or one of the two parties died, or a portion of the property was taken due to a legal entitlement (Istihqaq), the remainder of the lease remains valid. It is stated in 'Nisab wa Sughra' that the condition for a lease involving undivided joint property (Musha') to be valid is that a ruler (Hakam) issues a decree to that effect; in such a case, it becomes valid by consensus among all Imams. Alternatively, such an arrangement may be made provided that appealing to a judge (Qazi) is difficult, or if the entire property is leased first, and then the parties cancel the lease for half, a third, or a quarter, as per their mutual wish; the remaining portion will then be valid by consensus. This is mentioned in 'Mudmarat'.

If an object is leased to two individuals, it is permissible, and each of the two lessees becomes the owner of an undivided half of the benefit of that object, as stated in 'Kafi'. If a building is leased without the land, it is not permissible. However, it is mentioned from Imam Muhammad (RA) in 'Nawadir' that this is permissible, and Qazi Imam Ali Nasafi (RA) stated that our teachers used to issue fatwas based on this. Similarly, if a building is owned by someone and the land on which it stands is endowment (Waqf) land, and the owner leases the building, it is not permissible as it falls under the definition of 'Musha' (undivided). Some scholars have deemed it permissible. If someone leases an entire complex (Mahal) while one room (Bayt) in it is already leased to another person, the lease for the remainder of the complex is valid. It is mentioned in 'Kitab al-Hiyal' by Shams al-A'immah Halwani that if a building belongs to one person and the land to another, and the building owner leases it to someone other than the landowner, scholars have differed; Shams al-A'immah himself stated that the fatwa is on its permissibility. If it is leased to the landowner, it is undoubtedly valid. If the land is leased without the building, it is also valid; this is in 'Khulasa'. In 'Taymi', it is written that Sheikh Abul Hasan bin Ali was asked about a case where Zaid said to Amr, "I have leased to you this undivided half-house and that vacant house entirely." Is the lease for the vacant house valid? He replied that the lease for the vacant house is valid; this is in 'Tatarkhaniyah'. For acts of worship and obedience, such as teaching the Holy Quran or Fiqh (Jurisprudence), or giving the Call to Prayer (Adhan), preaching, and performing Hajj or Umrah, it is not permissible to charge a fee, and no wages shall be mandatory; this is written in 'Asl' and similarly in 'Khulasa'.

It is permissible to take a lease for mosques or for teaching masonry/building; this is in 'Bada'i'. Taking a fee for teaching language and literature (Adab) is permissible by consensus, as stated in 'Siraj al-Wahaj'. The scholars of Balkh have permitted taking a fee for teaching the Quran, provided a specific duration is fixed. They issued a fatwa that in such a case, the agreed-upon wage will be mandatory. If no fee was fixed or duration mentioned, the scholars of Balkh ruled that 'Ajr al-Mithl' (a customary/fair wage) would be due, as in 'Muhit'. Out of juristic preference (Istihsan), these scholars ruled that the child's father should be compelled to provide the customary food. Sheikh Imam Abu Bakr Muhammad bin al-Fadl used to say that the lessee (parent) shall be compelled to pay the fee for teaching the Quran, and if he refuses, he shall be imprisoned. He stated that the fatwa is based on this. The same rule applies to teaching Fiqh and similar subjects. In our time, the preferred opinion for fatwa is that of those scholars of Balkh (may Allah have mercy on them); this is in 'Fatawa Atabiyyah'. If a teacher is hired to teach his son calligraphy, astrology (Nujum), medicine, or construction, it is permissible by consensus. It is written in 'Fatawa Fasli' that if a teacher...

---

1. Regarding 'Nujum' (Astrology): Since this act is not considered an act of worship, the payment of wages would be mandatory under legal decree, even though learning or teaching astrology is forbidden (Haram). The translator notes that there is some hesitation and difficulty in this; perhaps 'Nujum' here refers to identifying prayer times and the direction of the Qibla via the stars. Allah knows best.

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 --- 195 --- किताब अल-इजारा

यदि किराया (इजारा) किया गया और फिर दोनों ने आधे हिस्से का अनुबंध रद्द कर दिया, या उनमें से एक व्यक्ति की मृत्यु हो गई, या घर का कुछ हिस्सा कानूनी अधिकार (इस्तेहकाक) में ले लिया गया, तो शेष अनुबंध प्रभावी रहेगा। 'निशाब-ओ-सुगरा' में लिखा है कि अविभाजित संपत्ति (मुशा) में किराये का अनुबंध तब जायज़ होता है जब कोई शासक ऐसा आदेश दे दे; तब सभी इमामों के अनुसार यह सर्वसम्मति से जायज़ हो जाएगा। या कोई ऐसी व्यवस्था की जाए, बशर्ते काजी के पास अपील करना मुश्किल हो, या ऐसा हो कि पहले पूरी चीज़ का किराया तय किया जाए, फिर उसमें से आधा, तिहाई या चौथाई हिस्सा, जितना दोनों चाहें, अनुबंध रद्द कर दें; तो शेष हिस्सा सर्वसम्मति से जायज़ होगा। यह 'मुज़मरात' में उल्लेखित है।

यदि कोई वस्तु दो व्यक्तियों को किराये पर दी गई, तो यह जायज़ है और दोनों किरायेदार उस वस्तु के अविभाजित आधे लाभ के स्वामी होंगे, जैसा कि 'काफी' में लिखा है। यदि इमारत को ज़मीन के बिना किराये पर दिया गया, तो यह जायज़ नहीं है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने 'नवादिर' में उल्लेख किया है कि यह जायज़ है और काजी इमाम अली नसफी (रह.) ने फरमाया कि हमारे शेख इसी पर फतवा देते थे। इसी प्रकार, यदि इमारत किसी व्यक्ति की संपत्ति हो और जिस ज़मीन पर वह बनी है वह वक्फ हो, और मालिक ने इमारत किराये पर दी, तो यह जायज़ नहीं है क्योंकि यह भी 'मुशा' (अविभाजित) के अर्थ में आता है। कुछ विद्वानों ने इसे जायज़ कहा है। यदि किसी ने पूरा परिसर किराये पर दिया, जबकि उसका एक कमरा किसी और के पास किराये पर है, तो उस कमरे के अलावा शेष का किराया जायज़ है। 'शम्स अल-आइम्मा हलवानी' की 'किताब अल-हियल' में दर्ज है कि यदि इमारत एक व्यक्ति की हो और ज़मीन दूसरे की, और इमारत के मालिक ने ज़मीन के मालिक के अलावा किसी और को इमारत किराये पर दी, तो विद्वानों में इस पर मतभेद है। शम्स अल-आइम्मा ने स्वयं कहा कि फतवा इसके जायज़ होने पर है। यदि ज़मीन के मालिक को किराये पर दिया जाए, तो यह निस्संदेह जायज़ है। यदि इमारत के अलावा ज़मीन किराये पर दी जाए, तो भी जायज़ है; यह 'खुलासा' में है। 'तैमी' में लिखा है कि शेख अबुल हसन बिन अली से पूछा गया कि ज़ैद ने अम्र से कहा कि मैंने तुम्हें यह अविभाजित आधा घर और वह खाली घर किराये पर दिया, तो क्या खाली घर का किराया सही है? उन्होंने कहा कि खाली घर का किराया सही है; यह 'तातारखानिह' में है। बंदों के उन कार्यों के लिए जो इबादत (आज्ञाकारिता) में आते हैं, जैसे कुरान पढ़ाना, फिक्ह

(धर्मशास्त्र) सिखाना, अज़ान देना, प्रवचन देना या हज व उमराह आदि, इनके लिए किराया लेना जायज़ नहीं है और पारिश्रमिक अनिवार्य नहीं होगा; यह 'अस्ल' में लिखा है और 'खुलासा' में भी।

मस्जिदों और निर्माण कार्यों के लिए किराये पर लेना जायज़ है, यह 'बदाइ' में है। भाषा और साहित्य (अदब) सिखाने के लिए किराया लेना सर्वसम्मति से जायज़ है, यह 'सिराज अल-वहाज' में है। बल्ख के विद्वानों ने कुरान सिखाने के लिए पारिश्रमिक लेने को जायज़ माना है, बशर्ते इसके लिए कोई समय सीमा निर्धारित हो। उन्होंने फतवा दिया कि इस स्थिति में जो पारिश्रमिक तय होगा, वह देय होगा। यदि किराया तय नहीं हुआ या अवधि नहीं बताई गई, तो बल्ख के विद्वानों ने फतवा दिया कि ऐसी स्थिति में 'अज्र-ए-मिस्ल' (उचित पारिश्रमिक) देय होगा, जैसा कि 'मुहीत' में है। प्राथमिकता (इस्तिहसान) के आधार पर इन विद्वानों ने आदेश दिया कि बच्चे के पिता को मजबूर किया जाए कि वह आवश्यक भोजन सामग्री अवश्य भेजे। शेख इमाम अबू बकर मुहम्मद बिन अल-फजल फरमाते थे कि किरायेदार (सीखने वाले के अभिभावक) को कुरान शिक्षण का शुल्क देने के लिए मजबूर किया जाएगा, और न देने पर कैद किया जाएगा। उन्होंने फरमाया कि फतवा इसी पर है। फिक्ह आदि की शिक्षा के लिए भी यही नियम है। हमारे समय में, फतवे के लिए उन्हीं बल्ख के विद्वानों (अल्लाह उन पर कृपा करे) का कथन स्वीकार्य है; यह 'फतावा अताबिया' में है। यदि किसी शिक्षक को अपने लड़के के लिए लेखन, ज्योतिष, चिकित्सा या निर्माण सिखाने के लिए नियुक्त किया गया, तो यह सर्वसम्मति से जायज़ है। 'फतावा फसली' में लिखा है कि यदि किसी शिक्षक...

---

1. शब्द 'नजम' (ज्योतिष): चूंकि यह कार्य इबादत (आज्ञाकारिता) में से नहीं है, इसलिए कानूनी आदेश के तहत पारिश्रमिक अनिवार्य होगा, हालांकि ज्योतिष सीखना और सिखाना दोनों हराम (वर्जित) हैं। अनुवादक का कहना है कि इसमें संशय है; संभवतः ज्योतिष से तात्पर्य सितारों के माध्यम से नमाज़ के समय और किबला की दिशा पहचानने से हो। वाल्लाहु आलम (अल्लाह बेहतर जानता है)।

اجارہ کیا پھر دونوں نے نصف کا اجارہ فسخ کر دیا یا ایک شخص دونوں میں سے مر گیا یا کسی قدر گھر استحقاق میں لے لیا گیا تو باقی کا باقی رہے گا اور نصاب و صغریٰ میں لکھا ہے کہ مشاع میں اجارہ جائز ہونے کی صورت یہ ہے کہ کوئی حاکم ایسا حکم دے دے پس سب اماموں کے نزدیک بالاتفاق جائز ہو جائے گا یا کوئی حکم ایسا حکم لگائے بشرطیکہ قاضی کے پاس مرافعہ کرنا معذر ہو یا ایسا ہو کہ پہلے کل چیز کا اجارہ قرار دے پھر اس میں سے آدھی و تہائی و چوتھائی جس قدر دونوں کا جی چاہے اجارہ فسخ کر دیں پس باقی کا بالاتفاق جائز ہو گا یہ مضمرات میں ہے۔

اگر کوئی چیز دو شخصوں کو اجارہ پر دے دی تو جائز ہے اور دونوں مستاجروں میں سے ہر ایک اس چیز کی نصف منفعت غیر منقسم کا مالک ہے یہ کافی میں لکھا ہے اور اگر عمارت بدون زمین کے اجارہ پر دے دی تو نہیں جائز ہے اور امام محمدؒ سے نوادر میں ذکر فرمایا کہ یہ جائز ہے اور قاضی امام علی نسفیؒ نے فرمایا کہ ہمارے شیخ اسی پر فتویٰ دیتے تھے اسی طرح اگر عمارت کسی شخص کی مملوکہ ہو اور جس زمین میں یہ عمارت بنی ہوئی ہو وہ وقف ہو اور مالک نے عمارت کرایہ پر دے دی تو جائز نہیں ہے کیونکہ یہ بھی مشاع کے معنی میں ہے اور بعض نے فرمایا کہ جائز ہے اور اگر کسی شخص نے ایک محل سر اجارہ میں دی حالانکہ ایک بیت اس میں کا کسی دوسرے شخص کے پاس کرایہ پر ہے تو ماسوائے بیت کے باقی کا اجارہ جائز ہے اور شمس الائمہ حلوانی کی کتاب الحیل میں مذکور ہے کہ اگر عمارت کسی شخص کی ہو اور اس کی زمین کسی دوسرے شخص کی ہو اور عمارت کے مالک نے سوائے زمین کے مالک کے کسی دوسرے کو یہ عمارت کرایہ پر دے دی تو اس میں مشائخ نے اختلاف کیا ہے اور شمس الائمہ نے

خود بیان کیا کہ فتویٰ جواز پر ہے اور اگر اس کی زمین کے مالک کو اجارہ پر دے دے تو بیشک جائز ہے اور اگر سوائے عمارت کے اس کی زمین اجارہ ملی تو جائز ہے یہ خلاصہ میں ہے تیمی میں لکھا ہے کہ شیخ ابو الحسن بن علی سے دریافت کیا گیا کہ زید نے عمرو سے کہا کہ میں نے تجھے یہ نصف دار غیر منقسم اور وہ دار فارغ پورا اجارہ دیا پس آیا دوسرے نے دار کا اجارہ جو فارغ ہے صحیح ہے یا نہیں صحیح ہے تو فرمایا کہ اس کا اجارہ جو فارغ ہے صحیح ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے جو اعمال بندوں کے طاعات میں جیسے قرآن مجید پڑھانا یا فقہ پڑھانا اور اذان و وعظ کہنا اور حج و عمرہ وغیرہ ایسے اعمال کا اجارہ لینا جائز نہیں ہے اور اجرت واجب نہ ہو گی یہ اصل میں لکھا کذا فی الخلاصۃ۔

مسجدوں اور باطلات و ہل بتانے کے واسطے اجارہ لینا جائز ہے یہ بدائع میں ہے اور لغت و علم ادب یعنی زباندانی سکھلانے کے واسطے اجارہ لینا بالاجماع جائز ہے یہ سراج الوہاج میں ہے اور مشائخ بلخ نے تعلیم قرآن کے واسطے اجارہ لینا جائز رکھا ہے بشرطیکہ اس کے واسطے کوئی مدت مقرر کی ہو اور فتویٰ دیا کہ اس صورت میں جو اجرت ٹھہری ہے وہ واجب ہو گی اور اگر اجارہ نہ ٹھہرایا یا مدت بیان نہ کی تو مشائخ بلخ نے فتویٰ دیا کہ اس صورت میں اجر المثل واجب ہو گا کذا فی المحیط اور استحساناً ان مشائخ نے حکم دیا کہ بچہ کے والد پر جبر کیا جائے گا کہ رسمی طعام ضرور بھیجے اور شیخ امام ابو بکر محمد بن الفضل فرماتے تھے کہ مستاجر پر اجرت تعلیم قرآن ادا کرنے کے واسطے جبر کیا جائے گا اور اگر نہ دے تو قید کیا جائے گا اور فرماتے تھے کہ اسی پر فتویٰ ہے اور مانند فقہ وغیرہ کی تعلیم کے لئے اجارہ لینے میں بھی یہی حکم ہے اور ہمارے زمانہ میں فتویٰ کے واسطے انہیں مشائخ رحمہم اللہ کا قول مختار ہے یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے اور اگر کسی معلم کو اپنے لڑکے کے واسطے کتابت یا نجوم یا طب یا تعمیر

سکھلانے کے لئے اجارہ پر مقرر کیا تو بالاجماع جائز ہے اور فتاویٰ فصلی میں لکھا ہے کہ اگر کسی معلم

1۔ قولہ نجوم یعنی یہ فعل کچھ بھی طاعت میں سے نہیں تو حکم قضا میں اجرت واجب ہو گی اگرچہ نجوم سیکھنا و سکھانا دونوں حرام ہے مترجم کہتا ہے کہ اس میں تامل و اشکال ہے اور شاید نجوم سے مراد اوقات نماز و شناخت قبلہ وغیرہ بجہت ستارہ مراد ہو گا واللہ اعلم فلیقابل۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (Page 196) Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring/ Leasing)

It is permissible to enter into a contract for hiring someone to teach children the memorization of the Quran, calligraphy, or arithmetic. If a condition is stipulated with the teacher that he must make the student proficient (an expert), it is mentioned in the original texts that this contract is *fasid* (invalid/corrupt). It is recorded in the books of conditions that if someone hands over their son or slave for the purpose of learning accounting, it is not permissible. However, if the condition is that the teacher will strive to teach these things, it is permissible. It is narrated from Imam Muhammad (RA) that if a person is hired to teach a specific craft to one's son and a duration is specified—for example, teaching for one month—then the contract is valid. The hiring will be based on time; if the teacher dedicates himself to the task for that period, he is entitled to the wages, regardless of whether the boy has learned it or not. If no duration is specified, the contract is invalid; however, if he successfully teaches the craft, he will be entitled to wages. In summary, there are two narrations on this, and the preferred view is that it is permissible, as mentioned in *Al-Mudmarat*.

If a person gives his son to someone to teach a craft on the condition that the boy will work for the teacher for six months in return, it is not permissible. If the teacher does teach the craft, then *Ajr al-Mithl* (a fair market wage) becomes mandatory; this is in *Wajiz Kardari*. A person appointed a teacher to instruct his son in etiquette (*adab*) but stopped him within a year. The Sheikh stated that the father should give whatever he wishes out of courtesy/generosity. This is in *Jawahir al-Fatawa*. A teacher was hired for nine dirhams a month to teach two boys—one etiquette and the other the Quran. The teacher later claimed that teaching the Quran was not his job and suggested the employer hire someone else at the going rate and deduct it from his wages. The employer did so and tried to split the pay equally. The etiquette teacher objected, stating the customary pay for a Quran teacher is only half or one dirham. The Sheikh ruled that this situation is akin to the teacher appointing the employer as his agent; thus, the Quran teacher will be paid only what he is rightfully owed from the total. This is in *Al-Hawi*. If a teacher is hired for a known wage without specifying the number of students, it is permissible; this is in *Al-Multaqat*. There is disagreement among scholars regarding hiring someone to recite the Quran at a grave for a fixed term, but some have declared it permissible, and this is the preferred opinion; this is in *Siraj al-Wahaj*. A man gave his minor son to a master to learn a craft over four years, with a penalty clause that if the father withdrew the son before four years, he

would owe the master 100 dirhams. If the father withdrew him after two years, the 100 dirhams are not mandatory; instead, he must pay *Ajr al-Mithl* for the education provided. This is in *Jawahir al-Fatawa*.

If a person is hired to transcribe a Mushaf (copy of the Quran) or poems, or to clarify calligraphy for someone, it is permissible.☆

It is written in *Fatawa Ahu* that a person sent his son to a teacher for education along with many provisions. After one month of teaching, the teacher disappeared. Is the father entitled to take back what he gave? It was said that the ruling is "permissible," meaning the payment of wages would be ordered. However, regarding religious integrity, there are two possibilities: first, that this act is inherently permissible, and second, that it might be categorized like teaching astrology, etc. Proponents exist for both views. Understand this.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 (पृष्ठ 196) किताबुल इजारा (किरायेदारी/अनुबंध की पुस्तक)

लड़कों को कुरान हिफ़्ज़ कराने, लिखावट या गणना (हिसाब) सिखाने के लिए अनुबंध करना जायज़ है। यदि शिक्षक से यह शर्त लगाई जाए कि वह उसे 'हाज़िक' (कुशल/पूर्णतः निपुण) बना दे, तो मूल ग्रंथों में उल्लेख है कि यह अनुबंध फ़ासिद (अमान्य) है। शर्तों की पुस्तकों में लिखा है कि यदि किसी ने अपना बेटा या गुलाम इस उद्देश्य से दिया कि वह हिसाब सीख जाए, तो यह जायज़ नहीं है। लेकिन यदि यह शर्त लगाई जाए कि वह इन चीजों को सिखाने में कोशिश करेगा, तो यह जायज़ है। इमाम मुहम्मद (र.अ.) से रिवायत है कि यदि किसी को इस काम के लिए काम पर रखा गया कि वह मेरे लड़के को कोई विशेष हुनर सिखाए और उसकी अवधि (समय सीमा) तय कर दी गई, जैसे एक महीने तक सिखाना, तो अनुबंध सही है। अनुबंध समय पर आधारित माना जाएगा; यदि शिक्षक ने उतने समय तक खुद को उस काम में लगाया, तो वह पारिश्रमिक का हकदार होगा, चाहे लड़का सीख पाए या नहीं। यदि अवधि तय नहीं की गई तो अनुबंध फ़ासिद है, लेकिन यदि उसने सिखा दिया तो वह पारिश्रमिक का हकदार होगा। निष्कर्ष यह है कि इस बारे में दो रिवायतें हैं, और पसंदीदा राय यह है कि यह जायज़ है। यह 'मुज़मरात' में उल्लेखित है।

यदि किसी ने अपना लड़का किसी को इस शर्त पर दिया कि वह उसे हुनर सिखाएगा और बदले में लड़का छह महीने तक शिक्षक का काम करेगा, तो यह जायज़ नहीं है। यदि उसने हुनर सिखा दिया, तो 'अज्र-ए-मिस्ल' (उचित बाजार मजदूरी) देना अनिवार्य होगा। यह 'वजीज़ करदरी' में है। एक व्यक्ति ने एक शिक्षक को अपने लड़के को अदब (शिष्टाचार) सिखाने के लिए नियुक्त किया, फिर साल खत्म होने से पहले ही उसे रोक लिया। शेख ने फरमाया कि पिता अपनी उदारता से जो चाहे उसे दे दे; यह 'जवाहरुल फ़तावा' में है। एक शिक्षक को नौ दिरहम मासिक पर दो लड़कों को पढ़ाने के लिए रखा गया—एक को अदब और दूसरे को कुरान। शिक्षक ने कहा कि कुरान पढ़ाना उसका काम नहीं है, अतः तुम किसी और को तय दर पर रख लो और मेरी मजदूरी से उसे भुगतान करो। नियोक्ता ने ऐसा ही किया और चाहा कि वेतन आधा-आधा बाँट दे। शिष्टाचार के शिक्षक ने कहा कि कुरान के शिक्षक को एक या आधा दिरहम देने का रिवाज है, इसलिए मैं तुम्हारी बात से सहमत नहीं हूँ। शेख ने कहा कि यह स्थिति ऐसी है जैसे शिक्षक ने नियोक्ता को अपना प्रतिनिधि (वकील) नियुक्त किया हो, अतः कुरान के शिक्षक को उसकी उचित पात्रता के अनुसार काटकर भुगतान किया जाएगा। यह 'हावी' में है। यदि लड़कों की संख्या बताए बिना किसी को तय वेतन पर शिक्षक रखा जाए, तो यह जायज़ है। यह 'मुल्तकत' में है। कब्र पर एक निश्चित अवधि तक कुरान पढ़ने के लिए

अनुबंध करने पर उलेमाओं में मतभेद है, लेकिन कुछ ने इसे जायज़ कहा है और यही पसंदीदा राय है। यह 'सिराजुल वहाज' में है। एक व्यक्ति ने अपने नाबालिग लड़के को हुनर सिखाने के लिए उस्ताद को दिया कि वह चार साल में सिखाएगा, और यह शर्त रखी गई कि यदि पिता चार साल से पहले लड़के को हटा ले, तो उस्ताद को सौ दिरहम देने होंगे। यदि पिता ने दो साल बाद हटा लिया, तो सौ दिरहम अनिवार्य नहीं होंगे, बल्कि उस समय तक की शिक्षा का 'अज्र-ए-मिस्ल' देना होगा। यह 'जवाहरुल फ़तावा' में है।

यदि किसी व्यक्ति को इसलिए किराए पर रखा गया कि वह मेरे लिए कुरान (मुसहफ) या कविताएँ लिख दे और सुलेख स्पष्ट कर दे, तो यह जायज़ है।☆

फ़तावा आहू में लिखा है कि एक व्यक्ति ने अपना लड़का शिक्षक के पास भेजा और साथ में कई चीजें भी भेजीं। एक महीने पढ़ाने के बाद शिक्षक गायब हो गया। क्या पिता को अपना सामान वापस लेने का अधिकार है? कहा गया है कि अनुबंध जायज़ है यानी उसे पारिश्रमिक देना होगा। लेकिन यहाँ धार्मिक ईमानदारी के दृष्टिकोण से दो संभावनाएँ हैं: एक यह कि यह कार्य (लिखना आदि) जायज़ है, और दूसरा यह कि यह ज्योतिष सिखाने जैसा हो। प्रत्येक संभावना के समर्थक मौजूद हैं। इसे समझें।

لڑکوں کے حفظ یا تعلیم خط یا ہجار کے واسطے اجارہ لیا تو جائز ہے اور اگر معلم سے یہ شرط ٹھہرائی کہ اس کو حاذق کر دے تو اصل میں مذکور ہے کہ یہ فاسد ہے اور شروط میں لکھا ہے کہ اگر اپنا بیٹا یا غلام اس واسطے دیا کہ اس کو حساب آجائے تو نہیں جائز ہے اور اگر یہ شرط لگائی کہ ان چیزوں کے سکھلانے میں کوشش کرے تو جائز ہے اور بھی شروط میں امام محمدؒ سے مروی ہے کہ اگر کسی شخص کو اس واسطے اجارہ لیا کہ کوئی حرفہ معین میرے لڑکے کو سکھلائے پس اگر کوئی مدت بیان کر دی مثلاً ایک مہینہ تک اس کو یہ کام سکھلائے تو عقد صحیح ہے اور اجارہ مدت پر قرار دیا جائے گا کہ اگر معلم نے اتنی مدت تک اپنے تئیں اس کام میں لگایا تو اجرت کا مستحق ہو گا خواہ لڑکے نے سیکھ لیا ہو یا نہیں اور اگر مدت بیان نہ کی تو عقد فاسد ہے پھر اگر اس نے سکھلا دیا تو اجرت کا مستحق ہو گا ورنہ نہیں پس حاصل یہ ہے کہ اس میں دو روایتیں ہیں اور مختار یہ ہے کہ جائز ہے یہ مضمرات میں ہے۔

ایک شخص نے اپنا لڑکا کسی کو دیا کہ اس کو فلاں حرفہ سکھلا دے اور یہ لڑکا اس معلم کا چھ مہینے کام کر دے گا تو جائز نہیں ہے اور اگر اس نے یہ حرفہ سکھلا دیا تو اجر المثل واجب ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے۔ ایک شخص نے ایک معلم کو اس واسطے مقرر کیا کہ میرے لڑکے کو ادب سکھلائے پھر سال کے اندر اس کو روک لیا تو شیخ نے فرمایا کہ انچہ خواہ و پدرا از روے مروت بدید یعنی اجرت دینے میں شیخ نے فرمایا کہ از روے مروت کے اس کا باپ جو کچھ چاہے دے دے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے ایک معلم کو نو درہم ماہواری پر دو لڑکوں کی تعلیم کے واسطے اجارہ لیا کہ ایک کو علم ادب سکھلائے اور دوسرے کو قرآن شریف پڑھائے پھر معلم نے کہا کہ قرآن شریف پڑھانا میرا کام نہیں ہے پس تو کسی شخص کو جتنے کو لوگ مقرر کرتے ہیں مقرر

کر لے اور میری اجرت میں سے اس کو دے مستاجر نے ایسا ہی کیا اور چاہا کہ اجرت نصفا نصف دونوں کو دے تو ادیب نے کہا کہ قرآن شریف کے معلم کو ماہواری ایک درہم یا آدھا درہم دینے کی عادت ہے پس تو جو کرتا ہے میں اس پر راضی نہیں ہوں تو شیخ نے فرمایا کہ یہ صورت قریب قریب اس کے ہے کہ گویا اس نے مستاجر کو اپنی طرف سے اس کام کا وکیل مقرر کیا پس معلم قرآن کو اس کی اجرت میں سے اسی قدر کاٹ کر دیا جائے گا جس قدر کا وہ مستحق ہے یہ حاوی میں ہے اگر کسی شخص کو اجرت معلومہ پر معلم کیا اور لڑکوں کی تعداد بیان نہ کی تو جائز ہے یہ ملتقط میں ہے۔ ایک مدت معلومہ تک قبر پر قرآن شریف پڑھنے کے واسطے اجارہ لینے میں مشائخ کا اختلاف ہے اور بعض نے فرمایا کہ جائز ہے اور یہی قول مختار ہے یہ سراج الوہاج میں لکھا ہے ایک شخص نے اپنے نابالغ لڑکے کو کوئی خاص حرفہ کے سکھلانے کے واسطے ایک استاد کو دیا کہ چار برس میں اس کو یہ حرفہ سکھلائے اور اس نے باپ کے ذمہ یہ شرط لگائی کہ اگر چار برس سے پہلے اس نے بیٹے کو روک رکھا تو استاد کے اس پر سو درہم واجب ہوں گے پھر باپ نے دو برس بعد روک رکھا تو اس پر سو درہم واجب ہوں گے بلکہ اس تعلیم کا اجر المثل دینا پڑے گا یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔

اگر کسی شخص کو اس واسطے کرایہ پر مقرر کیا کہ میرے واسطے مصحف یا اشعار لکھ دے اور خط بیان کر دے تو جائز ہے☆

فتاویٰ آہو میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے اپنا لڑکا ایک معلم کے پاس تعلیم کے واسطے بھیجا اور اس کے ساتھ بہت سی چیزیں بھیجیں اس نے ایک مہینہ تعلیم کیا پھر غائب ہو گیا پس آیا لڑکے کے باپ کو اختیار ہے کہ جو کچھ اس نے دیا ہے وہ واپس لے فرمایا کہ قولہ جائز ہے یعنی حکم دیا جائے گا کہ اجرت ادا کرے مگر یہاں براء دیانت دو احتمال ہیں ایک یہ کہ یہ فعل بھی جائز ہو اور دوم یہ کہ مانند تعلیم نجوم وغیرہ کے ہو اور ہر احتمال کی طرف جانے والے گئے ہیں فافہم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (197) Kitab al-Ijarah (The Book of Leasing and Hiring)

If something was sent as wages, any amount exceeding one month's wages can be recovered; this is mentioned in *Tatarkhaniya*. If a book is rented for the purpose of reading it—whether it be a book of poetry, stories, or similar content—it is not permissible, and the lessor (*mu'jir*) shall receive no wages, even if the lessee (*musta'jir*) has read the poems. The same ruling applies to the hiring of a Quran (*Mushaf*). Perhaps all these issues are analogous (*naziri*), and the case they resemble is this: a person rented a grape orchard solely to open the gate and look at it without entering, to alleviate loneliness; or hired a handsome person just to look at them for amusement; or rented a pool filled with water to look at his reflection while adjusting his turban; all such contracts are void (*batil*). No wages shall be mandatory under such agreements. These are analogous to previous cases, so no wages are due; this is recorded in *al-Mabsut*. If someone is hired to write a Quran or poems for me and the script is specified, it is permissible. Sheikh al-Islam Khwaharzada stated that such wages are not disliked (*makruh*) for the employee (*ajir*); this is in *Fatawa Qazi Khan*.

If a pen is rented for writing, it is permissible if a duration is specified, otherwise not; this is in *Khizanat al-Muftin*. If the guardian (*wasi*) of an orphan or the supervisor (*mutawalli*) of a waqf rented out property belonging to the orphan or waqf for less than the standard rate (*ajr al-mithl*), some scholars permitted it up to the amount of the standard rate, thus making the standard rent mandatory. Khassaf was asked, "Do you issue fatwas based on this?" He replied in the affirmative. Some scholars stated that the lessee's occupancy would make them like a usurper (*ghasib*), and no rent would be mandatory. The same ruling applies to a father renting out a minor's property for less than its value. The Qazi stated, "I also issue a fatwa for the necessity of *ajr al-mithl* in this case, similar to Khassaf"; this is in *al-Hawi*. Hiring for singing (*ghina*), mourning (*nuha*), musical instruments (*mazamir*), or drums (*tabl*)—or for any form of idle amusement—is not permissible. Similarly, hiring for *haddi* (camel-driving songs) or the recitation of poetry is not permissible, and no wages shall be given in these cases. This is the unanimous consensus (*ijma*) of Imam al-A'zam, Imam Abu Yusuf, and Imam Muhammad; this is in *Ghayat al-Bayan*. If someone is hired to teach singing, or if a non-Muslim (*Dhimmi*) hires someone to castrate a slave, it is not permissible. Some stated it is permissible for oxen and horses; this is in *Ghiyathiya*. If a laborer is hired specifically to carry wine, the laborer is entitled to wages according to Imam Abu Hanifa, while the *Sahiban* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad)

stated they are entitled to nothing. If a *Dhimmi* asks a righteous Muslim to carry wine so they may drink it (or does not specify why), it is permissible according to Imam Abu Hanifa, though the *Sahiban* differed. If one *Dhimmi* hires another *Dhimmi* to carry wine, it is permissible by consensus because wine to them is as vinegar is to us; this is written in *al-Muhit*.

If a *Dhimmi* rents a boat from a Muslim for the purpose of carrying wine, it is permissible according to Imam Abu Hanifa and not permissible according to the *Sahiban*. If polytheists hire a Muslim to transport their deceased for burial, if it is to the city cemetery, it is permissible according to all. If it is to transport them from one city to another, Imam Muhammad stated that if the camel-driver (*jamal*) did not know it was a corpse, he is entitled to wages; but if he knew, he is entitled to nothing. This is the fatwa; it is in *Fatawa Qazi Khan*. If a *Dhimmi* from a Muslim... [Text ends].

1. *Haddi* refers to melodic chants recited while driving camels. As the poet says: "When the camel-driver's voice sang the *haddi*, it felt like a tickle in the heart."

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (197) किताब अल-इजारा (किराया और मजदूरी का अध्याय)

यदि किसी चीज़ को मजदूरी के रूप में भेजा गया है, तो एक महीने की मजदूरी से जितना अधिक हो, उसे वापस लिया जा सकता है, यह ततारखानिया में वर्णित है। यदि किसी व्यक्ति ने कोई पुस्तक इस उद्देश्य से किराये पर ली कि वह उसे पढ़ेगा, चाहे वह कविताओं की पुस्तक हो, कहानियों की हो या इसी तरह की कोई और, तो यह जायज नहीं है और मालिक (मोजिर) को कोई मजदूरी नहीं मिलेगी, भले ही किरायेदार (मुस्ताजिर) ने उन कविताओं को पढ़ लिया हो। कुरान (मुसहफ) को किराये पर लेने के मामले में भी यही नियम है। संभवतः ये सभी मामले 'नज़ीरी' (समान) हैं। जिस मामले के ये समान हैं, वह यह है कि: एक व्यक्ति ने अंगूर का बाग इस उद्देश्य से किराये पर लिया कि वह केवल उसका दरवाजा खोलकर उसे देखता रहेगा और भीतर प्रवेश नहीं करेगा ताकि उसका अकेलापन दूर हो; या किसी सुंदर व्यक्ति को इस उद्देश्य से किराये पर लिया कि वह उसका चेहरा देखकर मन बहलाए; या पानी से भरा हुआ हौज इसलिए किराये पर लिया कि पगड़ी बाँधते समय उसमें अपना प्रतिबिंब देखकर पगड़ी ठीक करे; तो ये सभी अनुबंध (अक़्द) शून्य (बातिल) हैं। ऐसे अनुबंधों से कोई मजदूरी अनिवार्य नहीं होगी। अतः ये पिछले मसलों के समान हैं और इनमें भी मजदूरी वाजिब नहीं होगी, यह 'मबसूत' में लिखा है। यदि किसी व्यक्ति को इस काम के लिए किराये पर रखा गया कि वह मेरे लिए कुरान या कविताएँ लिखे और लिखावट तय कर दी गई, तो यह जायज है। शेख-उल-इस्लाम ख्वाहरजादा ने फरमाया कि कर्मचारी (अजीर) के पक्ष में यह मजदूरी नापसंद (मक़रूह) नहीं है, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

यदि लिखने के लिए कलम किराये पर ली गई, तो यदि समय सीमा तय कर दी गई है तो जायज है, अन्यथा नहीं; यह 'खज़ानत-उल-मुफ़्तीन' में है। यदि किसी यतीम के संरक्षक (वसी) या वक्फ के प्रबंधक (मुतवल्ली) ने यतीम या वक्फ की हवेली को 'अज्र-ए-मिस्ल' (बाजार भाव) से कम पर किराये पर दे दिया, तो कुछ विद्वानों ने इसे मानक मजदूरी (अज्र-ए-मिस्ल) तक जायज माना है, अतः मानक किराया अनिवार्य होगा। खसाफ़ से लोगों ने पूछा कि क्या आप इसी पर फतवा देते हैं? उन्होंने कहा हाँ। कुछ विद्वानों ने कहा कि किरायेदार को उसमें रहने के कारण 'ग़ासिब' (अवैध कब्जा करने वाला) माना जाएगा और कोई किराया वाजिब नहीं होगा। यही नियम पिता द्वारा नाबालिग की हवेली कम किराये पर देने का है। क़ाज़ी ने फरमाया कि मैं भी इस स्थिति में खसाफ़ की तरह 'अज्र-ए-मिस्ल' अनिवार्य होने का फतवा देता हूँ, यह 'हावी' में है। गायन (ग़िना), विलाप (नोहा), वाद्ययंत्र (मज़ामीर)

और ढोल (तब्ल) में से किसी भी चीज़ के लिए या किसी भी खेल-तमाशे (लहू-ओ-लअब) की वस्तु के लिए किराया/मजदूरी जायज नहीं है। इसी तरह 'हद्दी' और कविता पाठ आदि के लिए भी मजदूरी जायज नहीं है, और इन सभी स्थितियों में कोई मजदूरी नहीं मिलेगी। यह इमाम-ए-आजम, इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद का सर्वसम्मत (इज्मा) मत है, यह 'ग़ायत-उल-बयान' में है। यदि गायन सीखने के लिए किराये पर लिया गया या किसी गैर-मुस्लिम (ज़िम्मी) ने किसी व्यक्ति को इसलिए किराये पर लिया कि वह गुलाम को नपुंसक (खसी) बना दे, तो यह जायज नहीं है। कुछ ने कहा कि बैल और घोड़े के मामले में यह जायज है, यह 'ग़ियाथिया' में है। यदि किसी मजदूर को इस काम के लिए नियुक्त किया गया कि वह मेरी शराब उठाकर पहुंचा दे, तो मजदूर को मजदूरी मिलेगी, यह इमाम अबू हनीफा के अनुसार है, जबकि 'साहिबैन' (अबू यूसुफ़ और मुहम्मद) ने फरमाया कि उसे कोई मजदूरी नहीं मिलेगी। यदि किसी ज़िम्मी ने एक नेक मुसलमान से कहा कि मेरी शराब उठाकर पहुंचा दो ताकि मैं उसे पी सकूँ(या यह नहीं कहा कि मैं पी सकूँ, तो इमाम अबू हनीफा के निकट यह जायज है, जबकि साहिबैन ने इसमें असहमति जताई है। यदि एक ज़िम्मी ने दूसरे ज़िम्मी को शराब पहुँचाने के लिए किराये पर लिया, तो सर्वसम्मति से जायज है, क्योंकि ज़िम्मियों के लिए शराब वैसी ही है जैसे हमारे लिए सिरका होता है, यह 'मुहीत' में लिखा है।

यदि किसी ज़िम्मी ने किसी मुसलमान से नाव या कश्ती इस उद्देश्य से किराये पर ली कि उस पर शराब लादकर लाए, तो इमाम अबू हनीफा के निकट यह जायज है और साहिबैन के निकट जायज नहीं है। यदि मुशरिकों (बहुदेववादियों) ने किसी मुसलमान को इस उद्देश्य से किराये पर लिया कि वह मुसलमान उनके किसी मृत व्यक्ति को दफनाने के लिए लादकर ले जाए, तो यदि शहर के कब्रिस्तान तक पहुँचाने की बात है, तो यह सभी के निकट जायज है। यदि एक शहर से दूसरे शहर ले जाने के लिए किराये पर लिया गया, तो इमाम मुहम्मद ने फरमाया कि यदि ऊँटवान (जमाल) को यह नहीं पता था कि यह शव है, तो उसे मजदूरी मिलेगी; और यदि वह जानता था, तो उसे कुछ नहीं मिलेगा। इसी पर फतवा है, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। यदि किसी ज़िम्मी ने एक मुसलमान से...

१- ऊँट आदि चलाते समय राग के रूप में जो पढ़ा जाता है, उसे 'हद्दी' भी कहते हैं, जैसा कि कवि का कथन है: "जब सारबान (ऊँटवान) की आवाज़ ने हद्दी की, तो दिल में मानो गुदगुदी हुई।"

اگر بطور اجرت کے بھیجا ہے تو جس قدر ایک مہینہ کی اجرت سے زیادہ ہو اس قدر واپس لے سکتا ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے اگر کوئی کتاب اس واسطے اجرت پر لی کہ اُس میں پڑھے گا خواہ شعروں کی ہو یا قصہ کی کتاب ہو یا اس کے مانند ہو تو نہیں جائز ہے اور موجر کو کچھ اجرت نہ ملے گی اگر چہ مستاجر نے ایسے شعروں کو پڑھا ہو ایسے ہی مصحف کے اجارہ میں بھی یہی حکم ہے اور شاید یہ سب مسئلہ نظیری ہیں اور جس مسئلہ کی نظیر ہیں وہ یہ ہے کہ ایک شخص نے انگور کا باغ اس غرض سے کرایہ پر لیا کہ اس کا فقط دروازہ کھول کر اس کو دیکھتا رہے گا اور اس کے اندر داخل نہ ہوگا کہ وحشت کم ہو یا کوئی خوبصورت ملیح آدمی اس غرض سے اجارہ لیا کہ اس کی صورت دیکھے تاکہ دل بہلے یا پانی سے بھرا ہوا حوض اس واسطے کرایہ پر لیا کہ عمامہ باندھتے وقت اس میں عمامہ دیکھ کر درست کرے تو یہ سب باطل ہے ایسے عقود سے اس پر کچھ اجرت واجب نہ ہوگی پس اسی کی نظیر مسائل سابقہ ہیں پس ان میں بھی اجرت واجب نہ ہوگی یہ مبسوط میں ہے۔ اگر کسی شخص کو اس واسطے کرایہ پر مقرر کیا کہ میرے واسطے مصحف یا اشعار لکھ دے اور خط بیان کر دیا تو جائز ہے اور شیخ الاسلام خواہر زادہ نے فرمایا کہ اجیر کے حق میں یہ اجرت مکروہ نہیں ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر کوئی قلم لکھنے کے واسطے کرایہ پر لیا پس اگر کچھ مدت بیان کردی تو جائز ہے ورنہ جائز نہیں ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے وصی یتیم یا متولی وقف نے یتیم یا وقف کی حویلی اجر المثل سے کم پر کرایہ دے دی تو بعض مشائخ نے اس کو مثل اجرت تک جائز قرار دیا پس اجر المثل واجب ہوگا اور خصاف نے لوگوں نے پوچھا کہ آپ اسی پر فتویٰ دیتے ہیں فرمایا کہ ہاں اور بعض مشائخ نے کہا کہ مستاجر اس میں رہنے سے مثل غاصب کے قرار دیا جائے گا پس اجرت کچھ

واجب نہ ہوگی اور یہی حکم باپ کے اجارہ دینے کا ہے یعنی باپ نے نابالغ کی حویلی کم پر اجارہ دے دی اور قاضی نے فرمایا کہ میں بھی اس صورت میں مثل خصاف کے اجر المثل واجب ہونے کا فتویٰ دیتا ہوں یہ حاوی میں ہے اور غنا اور نوحہ و مزامیر و طبل ان میں سے کسی شے کے واسطے اجارہ جائز نہیں ہے اور نہ کسی لہو کی چیز کے واسطے اجارہ جائز ہے اور اسی طرح حدی اور قرآت شعر وغیرہ کے واسطے بھی اجارہ جائز نہیں ہے اور ان سب صورتوں میں کچھ اجرت نہ ملے گی اور یہ بالاجماع امام اعظم و امام ابو یوسف و امام محمد کا قول ہے یہ غایۃ البیان میں ہے۔ اگر غنا کی تعلیم کرنے کے واسطے اجارہ لیا یا ذمی نے کسی شخص کو اس واسطے اجارہ لیا کہ غلام کو خصی کردے تو جائز نہیں ہے اور بعض نے فرمایا کہ بیل اور گھوڑے میں جائز ہے یہ غیاثیہ میں ہے اگر کسی مزدور کو اس واسطے کرایہ پر مقرر کیا کہ میری شراب اٹھا کر پہنچادے تو مزدور کو مزدوری ملے گی یہ امام ابو حنیفہ کے نزدیک ہے اور صاحبین نے فرمایا کہ اس کو کچھ مزدوری نہ ملے گی اور اگر کسی ذمی نے نیک مسلمان سے اس طرح کہا کہ میری شراب اٹھا کر پہنچا دے تاکہ میں اس کو پیوں یا یہ نہ کہا تاکہ میں پیوں تو امام ابو حنیفہ کے نزدیک اجارہ جائز ہے اور صاحبین نے اس میں اختلاف کیا ہے اور اگر ایک ذمی نے دوسرے ذمی کو شراب اٹھا کر پہنچادینے کے واسطے اجارہ لیا تو بالاتفاق جائز ہے کیونکہ ذمیوں کے نزدیک شراب ایسی ہے جیسے ہمارے نزدیک سرکہ ہوتا ہے یہ محیط میں لکھا ہے۔

اگر کسی ذمی نے ایک مسلمان سے ناو یا کشتی اس غرض سے کرایہ پر لی کہ اس پر شراب لاد کر لائے تو امام ابو حنیفہ کے نزدیک جائز ہے اور صاحبین کے نزدیک نہیں جائز ہے اور اگر مشرکوں نے کسی مسلمان کو اس غرض سے اجارہ پر لیا کہ وہ مسلمان ان کا ایک مردہ دفن تک لاد کر پہنچادے پس اگر اس طور سے اس اجارہ لیا کہ شہر کے قبرستان تک پہنچادے تو سب کے نزدیک جائز ہے اور اگر اس واسطے اجارہ لیا کہ ایک شہر سے دوسرے شہر کو لے چلے تو امام

محمد نے فرمایا کہ اگر جمال کو یہ نہ معلوم ہو کہ یہ مردار ہے تو اس کو اجرت ملے گی اور اگر جانتا تھا تو اس کو کچھ اجرت نہ ملے گی اور اسی پر فتویٰ ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر کسی ذمی نے ایک مسلمان سے...

۱- اونٹ وغیرہ چلاتے وقت بطور راگ کے پڑھتے جاتے ہیں اس کو حدی بھی کہتے ہیں جیسا کہ قولِ شاعر ہے۔ صداوی ساربان نے جب حدی کی دل میں گویا گدگدی کی

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (198) Book of Hiring (Kitab al-Ijarah)

If a house is rented for the purpose of selling wine in it, it is permissible according to Imam Abu Hanifa (RA), but not permissible according to the *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad RA); this is mentioned in *Mudmarat*. If a *Dhimmi* (non-Muslim citizen) rents a house from another *Dhimmi* to sell wine, it is permissible by consensus; this is recorded in *Dhakhira*. If a *Dhimmi* rents a house from a Muslim to live in, there is no harm, even if they drink wine in it, worship the cross, or bring swine (pigs) inside. There is no cause for concern for the Muslim because the house was rented for residency and not for those specific acts; this is mentioned in *Muhit*. If a *Dhimmi* rents a house from a Muslim and then turns it into a private prayer place (*Musalla*), they should not be prevented, as creating a private prayer place does not necessarily imply establishing a *Bay'ah* (1) or publicly displaying non-Islamic religious symbols in Muslim cities. However, if they designate it for a congregation and ring bells (*naqus*), the landlord has the authority to prevent them. Similarly, if they intend to sell wine there, the same rule applies because public display of such things is prohibited in Muslim cities. However, if it is in the outskirts of the city (*Sawad-e-Shahr*), they shall not be prevented. Sheikh Muhammad bin Salama (RA) stated that the lack of prohibition in the outskirts mentioned by Imam Muhammad (RA) pertains to the outskirts of Iraq, as many people there at that time were *Dhimmis*. In the outskirts of Khorasan, this ruling does not apply as the majority there are Muslims. Other scholars besides Muhammad bin Salama (RA) have stated that even in the outskirts of Khorasan, there should be no prohibition; this is in *Muhit al-Sarakhsi*. If a *Dhimmi* hires a Muslim to transport blood that is their property or a carcass, it is permissible by consensus. If a *Dhimmi* rents the house of another *Dhimmi* for the purpose of prayer, it is not permissible. If a *Dhimmi* hires a Muslim to graze their pigs, the same difference of opinion applies as in the case of carrying wine. Hiring a Muslim to sell one's carcass is not permissible; this is in *Dhakhira*.

If a Muslim takes a job for a Magian (fire-worshipper) to keep their fire burning, there is no harm; this is in *Khulasa*. In *Nawadir-e-Hisham*, it is narrated from Imam Muhammad (RA) that if Zaid hired Amr to paint human figures or images in Zaid's house or tent, Imam Muhammad (RA) said: "I consider it disliked (*Makruh*), but I will grant Amr his wages." Hisham says the interpretation in this case is that this ruling applies when the paint for the images is provided by Amr (i.e., he used his own materials); this is written in *Dhakhira*. If Zaid hired Amr as a laborer to carve idols for him or paint an animal figure on his clothes, and it was agreed that the color for the

image would be provided by Zaid, Amr shall receive no wages; this is in *Khulasa*. If Zaid hired Amr to paint animal images in his room and Zaid provides the colors, Amr shall receive no wages; this is in *Sirajiyah*. If someone is hired as a laborer to make a *tambur* or *barbat* (musical instruments) and they make it, the wages are *halal* (lawful) for them, but they will be sinful for the act itself; this is in *Fatawa Qazi Khan*.

If someone is hired for wages to write magic or amulets for me, it is valid provided the amount of writing and paper is specified.

Footnotes: 1. The phrase "lighting fire"... meaning for their worship because the Magian people are fire-worshippers. 2. The phrase "magic amulet," I say: This issue is mentioned with reference to *Fatawa Quniyah*. The author acknowledges that for those who consider magic void (*batil*), it is incorrect, while for the *Ahl al-Sunnah*, it is deemed okay. The correct answer is that such hiring (*ijarah*) is absolutely void and the act itself is forbidden. Those who took this ruling into books were misled because the author of *Quniyah* analogized it to poetry based on the paper and writing, which is an error based on *Mu'tazilite* leanings; therefore, one should be cautious of it. (1) *Bay'ah*: A house of worship for non-believers, such as a temple etc.

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (198) किताब अल-इजारा

एक घर इस वास्ते किराये (इजारा) पर लिया कि उसमें शराब बेचे, तो इमाम अबू हनीफा रह. के नज़दीक जायज़ है और साहिबैन रह. के नज़दीक जायज़ नहीं है, यह 'मुज़मरात' में है। अगर किसी ज़म्मी (गैर-मुस्लिम नागरिक) ने दूसरे ज़म्मी से शराब बेचने के लिए कोई घर किराये पर लिया, तो सर्वसम्मति (बिला इज्मा) से जायज़ है, यह 'ज़खीरा' में लिखा है। अगर किसी ज़म्मी ने मुसलमान से एक घर किराये पर लिया कि उसमें रहा करे, तो कोई डर नहीं है, चाहे वह उसमें शराब पीता हो या सलीब (क्रॉस) की पूजा करता हो या मकान के अंदर खंज़ीर यानी सूअर लाता हो, और इनसे मुसलमान के लिए कोई डर नहीं है क्योंकि मुसलमान ने उसे इस काम के लिए नहीं बल्कि रहने के लिए किराये पर दिया है, यह 'मुहीत' में लिखा है। एक ज़म्मी ने एक मकान एक मुसलमान से किराये पर लिया, फिर उसे अपना निजी मुसल्ला (नमाज़ की जगह) बना लिया, तो उसे रोका नहीं जाएगा, क्योंकि अगर उसने केवल अपने लिए मुसल्ला बनाया है तो इससे यह आवश्यक नहीं होता कि उसने 'बिया' (1) ईजाद किया या मुसलमानों के शहरों में अपने दीन के प्रतीकों को प्रकट किया। और अगर उसने उसे एक जमात के लिए मुसल्ला बना दिया और उसमें नाक़ूस (घंटा) बजाया, तो मकान मालिक को रोकने का अधिकार है। इसी तरह अगर उसने उसमें शराब बेचने का इरादा किया, तो भी यही हुक्म है क्योंकि मुसलमानों के शहरों में ऐसी चीज़ों का प्रदर्शन प्रतिबंधित है। और अगर यह शहर के बाहर (सवाद-ए-शहर) हो तो मना नहीं किया जाएगा। और शेख मुहम्मद बिन सलमा रह. ने फरमाया कि शहर के बाहर मना न किया जाना जिसे इमाम मुहम्मद रह. ने ज़िक्र किया है, वह 'सवाद-ए-इराक' के लिए है क्योंकि उस समय सवाद-ए-इराक के बहुत से लोग ज़म्मी थे, और सवाद-ए-खुरासान में यह हुक्म नहीं है क्योंकि यहाँ अक्सर लोग मुसलमान हैं। और मुहम्मद बिन सलमा रह. के अलावा दूसरे मशाइख़ ने कहा कि सवाद-ए-खुरासान में भी पाबंदी नहीं लगाई जाएगी, यह 'मुहीत-ए-सरख़सी' में है। और अगर किसी ज़म्मी ने एक मुसलमान को इस काम के लिए मज़दूरी पर रखा कि यह खून जो मेरी मिल्कियत है या यह मुर्दार उठाकर पहुँचा दे, तो सर्वसम्मति से जायज़ है। अगर किसी ज़म्मी ने दूसरे ज़म्मी का घर प्रार्थना करने के लिए किराये पर लिया तो जायज़ नहीं है, और अगर ज़म्मी ने किसी मुसलमान को अपनी सूअर चराने के लिए मज़दूरी पर रखा, तो जैसा मतभेद शराब ढोने के मामले में है, वैसा ही इसमें भी मतभेद होना अनिवार्य है। और मुसलमान को अगर अपना मुर्दार बेचने के लिए नियुक्त किया तो जायज़ नहीं है, यह 'ज़खीरा' में है।

यदि किसी मुसलमान ने किसी मजूसी (अग्निपूजक) की नौकरी इस काम के लिए की कि वह मजूसी के लिए आग जलाया करे, तो कोई डर नहीं है, यह 'खुलासा' में है। 'नवादिर-ए-हिशाम' में इमाम मुहम्मद रह. से रिवायत है कि ज़ैद ने अम्र को इस वास्ते नौकर रखा कि ज़ैद के घर या खेमे में इन्सान की सूरतें और प्रतिमाएं बना दे, तो इमाम मुहम्मद रह. ने फरमाया कि मैं इसे मकरूह (नापसंद) जानता हूँ, लेकिन अम्र को उसकी मज़दूरी दिलाऊँगा। और हिशाम कहते हैं कि इस स्थिति में तावील (व्याख्या) यह है कि यह हुक्म तब है जब चित्रों का रंग अम्र की तरफ से हो, यानी उसने अपने पास से लगाया हो, यह 'ज़खीरा' में लिखा है। और अगर ज़ैद ने अम्र को इस वास्ते मज़दूर नियुक्त किया कि मेरे लिए बुत (मूर्तियाँ) तराशे या मेरे कपड़ों पर किसी जानवर की तस्वीर बना दे और तस्वीर का रंग ज़ैद की तरफ से देना तय हुआ हो, तो अम्र को कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी, यह 'खुलासा' में है। और अगर ज़ैद ने अम्र को इस वास्ते मज़दूर नियुक्त किया कि मेरे कमरे में जानवरों की तस्वीरें बनाए और रंग मैं अपनी तरफ से दूँगा, तो अम्र को कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी, यह 'सिराजिया' में है। अगर किसी व्यक्ति को इस वास्ते मज़दूर नियुक्त किया कि मेरे लिए तंबूरा या बरबत (वाद्ययंत्र) बनाए और उसने बना दिया, तो उसकी मज़दूरी उसके लिए हलाल (वैध) है लेकिन वह इस कृत्य के कारण गुनहगार होगा, यह 'फतावा काज़ी खाँ' में है।

अगर किसी को इस वास्ते मज़दूरी पर नियुक्त किया कि मेरे लिए जादू या तावीज़ लिख दे, तो यह सही है बशर्ते कि लिखावट और कागज़ की मात्रा बता दी जाए।

पाद-टिप्पणियाँ: 1. उसका कहना 'आग रोशन'... यानी उनकी पूजा के लिए क्योंकि मजूसी कौम अग्निपूजक है। 2. उसका कहना 'जादू का तावीज़', मैं कहता हूँ कि यह मसला 'फतावा क़ुनिया' के हवाले से ज़िक्र किया गया है और लेखक स्वीकार करता है कि जिनके नज़दीक जादू बातिल (अवैध) है और अहले सुन्नत के नज़दीक ठीक है, तो सही जवाब यह है कि ऐसा किराया (इजारा) सर्वथा बातिल है और यह कृत्य हराम है। और जिन किताबों में यह मसला लिया गया उन्होंने धोखा खाया क्योंकि 'साहब-ए-क़ुनिया' ने इसे कागज़ और लिखावट के आधार पर कविता (अशआर) पर क़यास (अनुमान) किया, हालाँकि यह ऐतज़ाल (मुतज़िला विचारधारा) पर आधारित गलती है, इसलिए इससे होशियार रहना चाहिए। (1) बिया: काफिरों का इबादतगाह यानी शिवालय आदि।

ایک گھر اس واسطے اجارہ پر لیا کہ اس میں شراب فروخت کرے تو امام ابو حنیفہؒ کے نزدیک جائز ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک نہیں جائز ہے یہ مضمرات میں ہے۔ اگر کسی ذمی نے دوسرے ذمی سے شراب فروخت کرنے کے واسطے کوئی گھر اجارہ پر لیا تو بالا جماع جائز ہے یہ ذخیرہ میں لکھا ہے اگر کسی ذمی نے مسلمان سے ایک گھر اجارہ پر لیا کہ اس میں رہا کرتا ہے تو کچھ ڈر نہیں ہے اگر چہ اس میں شراب پیا کرتا ہو یا صلیب کی پرستش کرتا ہو یا مکان کے اندر خنزیر یعنی سور لاتا ہو اور ان سے مسلمان کے واسطے کچھ خوف نہیں ہے کیونکہ مسلمان نے اس کو اس کام کے واسطے نہیں دیا بلکہ رہنے کے واسطے اجارہ پر دیا ہے یہ محیط میں لکھا ہے۔ ایک ذمی نے ایک دار ایک مسلمان سے اجارہ پر لیا پھر اس کو اپنا ذاتی مصلیٰ بنایا تو منع نہ کیا جائے گا کیونکہ اگر اس نے فقط اپنے واسطے مصلیٰ بنایا تو اس سے یہ لازم نہیں آتا ہے کہ اس نے بیعہ (۱) ایجاد کیا یا مسلمانوں کے شہروں میں اپنے دین کے علامات ظاہر کئے اور اگر اس نے ایک جماعت کے واسطے مصلیٰ قرار دیا اور اس میں ناقوس بجایا تو مالک مکان کو منع کرنے کا اختیار ہے اسی طرح اگر اس میں شراب فروخت کرنے کا ارادہ کیا تو بھی یہی حکم ہے کیونکہ مسلمانوں کے شہروں میں ایسی چیزوں کا اظہار کرنا ممنوع ہے اور اگر سوادِ شہر میں ہو تو منع نہ کیا جائے گا اور شیخ محمد بن سلمہؒ نے فرمایا کہ سوادِ شہر میں منع نہ کیا جانا تو امام محمدؒ نے ذکر کیا یہ سوادِ عراق کے واسطے ہے کیونکہ سوادِ عراق کے بہت لوگ اس زمانہ میں ذمی لوگ تھے اور سوادِ خراسان میں یہ حکم نہیں ہے کیونکہ یہاں اکثر لوگ مسلمان ہیں اور سوائے محمد بن سلمہؒ کے دوسرے مشائخ نے کہا کہ سوادِ خراسان میں ممانعت نہ کی جائے گی یہ محیطِ سرخسی میں ہے اور اگر کسی ذمی نے ایک مسلمان کو اس واسطے اجارہ پر مقرر کیا کہ یہ خون جو میری

ملک ہے یا یہ مردار اٹھا کر پہنچادے تو بالا جماع جائز ہے۔ اگر کسی ذمی نے دوسرے ذمی کا گھر نماز پڑھنے کے واسطے کرایہ پر لیا تو جائز نہیں اور اگر ذمی نے کسی مسلمان کو اپنی سوریں چرانے کے واسطے اجارہ پر مقرر کیا تو جیسا اختلاف شراب اٹھانے کی صورت میں ہے ویسا ہی اس میں بھی اختلاف ہونا واجب ہے اور مسلمان کو اگر اپنے مردار بیچنے کے واسطے مقرر کیا تو جائز نہیں ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

کسی مسلمان نے کسی مجوسی کی نوکری اس کام کے واسطے کی کہ مجوسی کے لئے آگ روشن بھر دیا کرے تو کچھ ڈر نہیں ہے یہ خلاصہ میں ہے نوادر ہشام میں امام محمدؒ سے روایت ہے کہ زید نے عمرو کو اس واسطے نوکر رکھا کہ زید کے گھر یا خیمہ میں آدمی کی صورتیں اور تمثال نقش کر دے تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ اس کو مکروہ جانتا ہوں لیکن عمرو کو اجرت دلاؤں گا اور ہشام کہتے ہیں کہ اس صورت میں تاویل یہ ہے کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ جب تصویروں کا رنگ عمرو کی طرف سے ہو یعنی اس نے اپنے پاس سے لگایا ہو یہ ذخیرہ میں لکھا ہے اور اگر زید نے عمرو کو اس واسطے مزدور مقرر کیا کہ میرے واسطے بت تراشے یا میرے کپڑے پر کسی حیوان کی تصویر بنا دے اور رنگ تصویر کا زید کی طرف سے دینا ٹھہرا تو عمرو کو کچھ اجرت نہ ملے گی یہ خلاصہ میں ہے اور اگر زید نے عمرو کو اس واسطے مزدور مقرر کیا کہ میرے کمرے میں حیوان کی تصویریں بنائے اور رنگ میں اپنی طرف سے دوں گا تو عمرو کو کچھ مزدوری نہ ملے گی یہ سراجیہ میں ہے۔ اگر کسی شخص کو اس واسطے مزدور مقرر کیا کہ میرے واسطے طنبورہ یا بربط بنائے چنانچہ اس نے بنا دیا تو اجرت اس کو حلال ہے مگر اس فعل سے گنہگار ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر کسی کو اس واسطے اجرت پر مقرر کیا کہ میرے واسطے جادو یا تعویذ لکھ دے تو صحیح ہے بشرطیکہ خط اور کاغذ کی مقدار بیان کر

حواشی: ۱۔ قولہ آگ روشن ... یعنی ان کی پرستش کے لئے کیونکہ قوم مجوس آتش پرست ہیں۔ ۲۔ قولہ جادو کا تعویذ اقول یہ مسئلہ بحوالہ فتاویٰ قنیہ مذکور ہے اور مصنف معترف ہے جن کے نزدیک جادو باطل ہے اور اہل سنت کے نزدیک برابر ٹھیک ہے تو صحیح جواب یہ ہے کہ اجارہ محض باطل ہے اور یہ فعل حرام ہے اور جن کتابوں میں یہ مسئلہ لیا انہوں نے دھوکا کھایا کیونکہ صاحب قنیہ نے اس کو خط و کاغذ سے اشعار پر قیاس کیا حالانکہ یہ غلطی بر بنائے اعتزال ہے پس اس سے ہوشیار رہنا چاہئے۔ (۱) بیعہ کافروں کا عبادت خانہ یعنی شیوال وغیرہ۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (199) Kitab al-Ijarah (Book of Hiring and Leasing)

...as if a person appointed someone for the purpose of writing a letter to their beloved, then it is permissible, and the wage for it is lawful (halal); this is stated in *al-Qunya*. If a Dhimmi (protected non-Muslim citizen) hired a Muslim for the purpose of building a monastery or a synagogue for them, it is permissible, and the wages are lawful; this is in *al-Muhit*. If a Dhimmi leased a monastery from another Dhimmi or a Muslim for the purpose of performing prayer, it is not permissible. Similarly, if a Muslim leased a mosque from another Muslim for performing prayer, it is not permissible; this is in *al-Muhit al-Surkhi*. If a house is leased from a Muslim for the purpose of making it a mosque and performing obligatory or voluntary prayers in it, such a lease is not permissible according to our scholars. Similarly, if a Dhimmi appointed someone from among the Dhimmis to lead them in prayer, it is impermissible; this is in *al-Dhakhira*. Ibrahim ibn Yusuf was asked about a Muslim being offered a job ringing the bells (*naqus*) of Christians for five dirhams a day, while in other work he receives two dirhams; the Shaykh said that he should seek his sustenance from other work and not serve the Christians. If he works in extracting grape juice for Christians so they can make wine from it, it is disliked (*makruh*); this is in *al-Hawi*. Zaid appointed Amr to beat a drum; if it is for amusement and play, it is not permissible, but if it is for Jihad or a caravan, then it is permissible, as written in *Ghayat al-Bayan*. If a drum is hired without the intent of amusement and the duration is specified, it is permissible. If a person is hired as a laborer to carry carcasses, or to execute Zaid (legally), or to slaughter a goat or deer, it is permissible. If a physician or surgeon is hired for a fee to treat the hirer and the duration is specified, it is permissible; this is written in *al-Ghiyathiya*.

If a Dhimmi leased a house from a Muslim for the purpose of selling alcohol in it, it is permissible according to Imam Abu Hanifa (may Allah have mercy on him).☆

If one gives their slave to a weaver on the condition that the weaver maintains him for a specified year and teaches him weaving, and the master pays the weaver ten dirhams while the weaver pays the master five dirhams, then it is permissible. The same ruling applies to all professions, and the artisan may take service from him for personal tasks; this is in *Wajiz al-Kardari*. If Zaid gives his slave to an artisan for the purpose of being taught a trade and neither of them stipulated a wage from the other, the prevailing custom (*urf*) will be considered. If it is a task for which the slave's owner usually pays a wage, then no wage shall be obligatory upon him. Conversely, if

it is a task for which the artisan usually pays a wage, then no wage shall be obligatory because a well-known custom is like a stipulated condition; this is in *al-Muhit al-Sarakhsi*. It is written in *Waqi'at al-Natifi* that if Zaid said to Amr, "Sell this property of mine and I will give you one dirham," or "Buy this property for me and I will give you one dirham," and he did so, then he shall receive the fair wage (*ajr al-mithl*), but it shall not exceed one dirham. For brokers and middlemen, the fair wage is obligatory. Those who set a commission in a manner such that they take a cut from every ten dinars of buying and selling—this act is prohibited (*haram*) for them; this is in *al-Dhakhira*. A person gave a cloth to a broker to sell for ten dirhams, stipulating that whatever is sold above that shall be shared equally between them; Imam Abu Yusuf said that if he sold it for exactly ten dirhams or did not sell it at all, he would receive no wage despite his efforts. But if he sold it for more than ten dirhams, such as twelve or more, he would receive the fair wage, and the fatwa is based on this; this is in *al-Ghiyathiya*. A person wished to sell by auction and appointed someone to call out prices and conduct the sale. He began calling out but did not complete a sale; the scholars said that if a time was fixed for him, the hiring is valid and he receives the specified wage (*ajr al-musamma*). Similarly, if no time was mentioned but he was hired to call out a certain number of times, it is also permissible.

1: An auction sale (*bay' al-muzayada*) is when one continues to call out each customer's bid as long as desired to see if anyone offers more. (12) Saying "at any time" means, for example, specifying an hour.

फ़तावा आलमगीरी ..... खंड 6 (199) किताब अल-इजारा (किराया और मजदूरी की किताब)

दे, जैसा कि यदि किसी व्यक्ति ने किसी को इस उद्देश्य के लिए नियुक्त किया कि वह मेरे प्रेमी या प्रेमिका को पत्र लिख दे, तो यह जायज़ है और उसका पारिश्रमिक उसके लिए हलाल (वैध) है, यह 'क़ुनिया' में है। यदि किसी ज़िम्मी (गैर-मुस्लिम नागरिक) ने एक मुसलमान को इस उद्देश्य से मज़दूर नियुक्त किया कि वह उसके लिए मठ या गिरजाघर बनाए, तो यह जायज़ है और मज़दूरी हलाल है, यह 'मुहीत' में है। यदि किसी ज़िम्मी ने दूसरे ज़िम्मी या मुसलमान से नमाज़ पढ़ने के लिए एक मठ किराए पर लिया, तो यह जायज़ नहीं है; इसी प्रकार यदि किसी मुसलमान ने दूसरे मुसलमान से नमाज़ पढ़ने के लिए मस्जिद किराए पर ली, तो यह जायज़ नहीं है, यह 'मुहीत सुर्ख़ी' में है। यदि किसी मुसलमान से एक मकान इस उद्देश्य से किराए पर लिया गया कि उसे मस्जिद बनाकर उसमें फर्ज़ या नफ़्ल नमाज़ पढ़ी जाए, तो हमारे विद्वानों के निकट ऐसा इजारा (किरायानामा) जायज़ नहीं है। इसी तरह यदि किसी ज़िम्मी ने ज़िम्मियों में से किसी व्यक्ति को नियुक्त किया कि वह उन्हें नमाज़ पढ़ाए, तो यह नाजायज़ है, यह 'ज़खीरा' में है। और इब्राहिम इब्न युसूफ से पूछा गया कि एक मुसलमान को ईसाइयों के घंटे (नाकूस) बजाने की नौकरी पाँच दिरहम प्रतिदिन पर मिलती है और दूसरे काम में उसे दो दिरहम मिलते हैं, तो शेख ने कहा कि वह दूसरे काम से अपनी जीविका कमाए और ईसाइयों की नौकरी न करे। और यदि ईसाइयों के लिए अंगूर का रस निकालने की नौकरी की ताकि वे लोग उससे शराब बना सकें, तो यह मकरूह (नापसंद) है, यह 'हावी' में है। ज़ैद ने अम्र को नगाड़ा बजाने के लिए नियुक्त किया, यदि यह केवल मनोरंजन और खेल-कूद के लिए है तो जायज़ नहीं है, और यदि यह जिहाद या काफिले के लिए है तो जायज़ है, यह 'ग़ायतुल बयान' में लिखा है। यदि कोई नगाड़ा बिना मनोरंजन के उद्देश्य के किराए पर लिया जाए और समय निश्चित कर दिया जाए तो जायज़ है। और यदि किसी व्यक्ति को मज़दूर नियुक्त किया गया कि वह मृत पशु उठाता है या ज़ैद की हत्या करता है या बकरी व हिरन ज़बह करता है, तो जायज़ है (नोट: यहाँ संदर्भ कानूनी हदों या वैध कार्यों का हो सकता है)। और यदि किसी चिकित्सक या शल्य चिकित्सक (सर्जन) को पारिश्रमिक पर नियुक्त किया गया कि वह मरीज़ का इलाज करे और समय निश्चित कर दिया गया, तो जायज़ है, यह 'ग़ियासिया' में लिखा है।

यदि किसी ज़िम्मी ने एक मुसलमान से एक घर इस उद्देश्य से किराए पर लिया कि उसमें शराब बेचे, तो इमाम अबू हनीफ़ा (रह.) के निकट यह जायज़ है।☆

यदि अपना गुलाम किसी जुलाहे को इस शर्त पर दिया कि एक निश्चित वर्ष तक जुलाहा उसका पालन-पोषण करे और उसे बुनना सिखाए, और मालिक जुलाहे को दस दिरहम देगा जबकि जुलाहा मालिक को पाँच दिरहम देगा, तो यह जायज़ है; सभी पेशों में यही नियम है। और कारीगर उससे अपने व्यक्तिगत कार्यों में सेवा ले सकेगा, यह 'वजीज करदरी' में है। यदि ज़ैद ने अपना गुलाम किसी कारीगर को इस उद्देश्य से दिया कि वह उसे काम सिखाए और दोनों में से किसी ने पारिश्रमिक की शर्त तय नहीं की, तो प्रथा (रिवाज़) को देखा जाएगा। यदि वह ऐसा काम है जिसमें गुलाम का मालिक पारिश्रमिक दिया करता है, तो उस पर कोई पारिश्रमिक अनिवार्य नहीं होगा। और यदि ऐसा काम है जिसमें कारीगर पारिश्रमिक दिया करता है, तो उस पर भी पारिश्रमिक अनिवार्य नहीं होगा क्योंकि जो प्रथा में है वह शर्त के समान माना जाता है, यह 'मुहीत सरख़सी' में है। 'वाकियात नातिफ़ी' में लिखा है कि यदि ज़ैद ने अम्र से कहा कि मेरा यह सामान बेच दो, मैं तुम्हें एक दिरहम दूँगा, या कहा कि मेरे लिए यह सामान खरीद लो और मैं तुम्हें एक दिरहम दूँगा, और उसने वैसा ही किया, तो उसे 'अज्र अल-मिसल' (उचित पारिश्रमिक) मिलेगा लेकिन वह एक दिरहम से अधिक नहीं होगा। दलाल और ब्रोकर के मामले में 'अज्र अल-मिसल' अनिवार्य होता है। और वे लोग जो कमीशन के तौर पर इस तरह कटौती तय करते हैं कि प्रत्येक दस दीनार की खरीद-बिक्री में इतना हिस्सा होगा, तो यह क्रिया उनके लिए हराम है, यह 'ज़खीरा' में है। एक व्यक्ति ने एक कपड़ा दलाल को दिया कि इसे दस दिरहम में बेच दो, फिर जो कुछ अधिक में बिके वह हमारे और तुम्हारे बीच बराबर बँटेगा, तो इमाम अबू युसूफ (रह.) ने कहा कि यदि उसने दस दिरहम में बेचा या बिल्कुल नहीं बेचा, तो उसे कोई पारिश्रमिक नहीं मिलेगा, भले ही उसने कितनी ही मेहनत की हो। और यदि उसने दस दिरहम से अधिक, जैसे बारह दिरहम या उससे ज़्यादा में बेचा, तो उसे 'अज्र अल-मिसल' मिलेगा और इसी पर फतवा है, यह 'ग़ियासिया' में है। एक व्यक्ति ने नीलामी (बिडिंग) के माध्यम से बेचना चाहा और एक व्यक्ति को नियुक्त किया कि वह आवाज़ लगाता जाए और स्वयं बेचे। उसने आवाज़ लगाना शुरू किया हालाँकि उसने बेचा नहीं, तो मशायख़ (विद्वानों) ने कहा कि यदि उसके लिए कोई समय निश्चित था, तो इजारा जायज़ है और उसे तयशुदा पारिश्रमिक मिलेगा। इसी तरह यदि कोई समय नहीं बताया गया लेकिन इस तरह किराया लिया कि वह इतनी आवाज़ें लगाएगा, तो भी जायज़ है।

1: नीलामी की बिक्री यह है कि जब तक चाहे हर ग्राहक के दाम पर आवाज़ लगाता जाए कि कोई इससे ज़्यादा देता है। (12) कहना 'किसी समय में' उदाहरण के तौर पर कहा कि वह एक घंटा है।

دے جیسا کہ اگر کسی شخص نے کسی کو اس واسطے مقرر کیا کہ میرے محبوب یا محبوبی کو خط لکھ دے تو جائز ہے اور اجرت اس کو حلال ہے یہ قنیہ میں ہے ۔ اگر ذمی نے ایک مسلمان کو اس غرض سے مزدور مقرر کیا کہ میرے واسطے صومعہ یا کنیسہ بنا دے تو جائز ہے اور مزدوری حلال ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر کسی ذمی نے ایک ذمی یا مسلمان سے نماز پڑھنے کے واسطے ایک صومعہ کرایہ پر لیا تو نہیں جائز ہے اسی طرح کسی مسلمان نے دوسرے مسلمان سے نماز پڑھنے کے واسطے مسجد کرایہ پر لی تو جائز نہیں ہے یہ محیط سرخی میں ہے۔ اگر کسی مسلمان سے ایک مکان اس واسطے کرایہ پر لیا کہ اس کو مسجد بنا کر اس میں فرض یا نفل نماز پڑھا کرے تو ایسا اجارہ ہمارے علماء کے نزدیک نہیں جائز ہے اسی طرح اگر ذمی نے ذمیوں میں سے ایک شخص کو اس واسطے مقرر کیا کہ ان کو نماز پڑھایا کرے تو یہ نا جائز ہے یہ ذخیرہ میں ہے اور ابراہیم ابن یوسف سے دریافت کیا گیا کہ ایک مسلمان کو پانچ درہم روزانہ پر نصرانیوں کے ناقوس بجانے کی نوکری ملتی ہے اور دوسرے کام میں اس کو دو درہم ملتے ہیں تو شیخ نے فرمایا کہ دوسرے کام سے اپنا رزق پیدا کرے اور نصرانیوں کی نوکری نہ کرے اور اگر نصرانیوں کے واسطے شیرہ انگور نکالنے کی نوکری کی تاکہ وہ لوگ اس سے شراب بنائیں تو مکروہ ہے یہ حاوی میں ہے۔ زید نے عمرو کو اس واسطے مقرر کیا کہ نقارہ بجایا کرے پس اگر یہ بطور لہو و لعب کے ہو تو جائز نہیں ہے اور اگر جہاد یا قافلہ کے واسطے ہو تو جائز ہے یہ غایتہ البیان میں لکھا ہے۔ اگر کوئی نقارہ بدوں غرض لہو و لعب کے اجارہ پر لیا اور مدت ذکر کر دی تو جائز ہے اور اگر کسی شخص کو مزدور مقرر کیا کہ وہ مردار اٹھاتا ہے یا زید کو قتل کرتا

ہے یا بکری و ہرن ذبح کرتا ہے تو جائز ہے اور اگر کسی طبیب یا جراح کو اجرت پر مقرر کیا کہ وہ مستاجر کی دوا کرتا ہے اور مدت مقرر کر دی تو جائز ہے یہ غیاثیہ میں لکھا ہے۔

اگر کسی ذمی نے ایک مسلمان سے ایک گھر اس واسطے اجارہ پر لیا کہ اس میں شراب فروخت کرے تو امام ابوحنیفہ رحمہ اللہ کے نزدیک جائز ہے☆

اگر اپنا غلام کسی جولاہے کو اس شرط سے دیا کہ ایک سال معینہ تک جولا ہا اس کی پرداخت کرے اور اس کو بننا سکھا دے اور مولیٰ جولاہے کو دس درہم دے گا جولا ہا مالک کو پانچ درہم دے تو یہ جائز ہے ایسے ہی سب پیشوں میں یہی حکم ہے اور کاریگر اس سے اپنے ذاتی کاموں میں خدمت لے گا یہ وجیز کردری میں ہے۔ اگر زید اپنا غلام کسی کاریگر کو اس غرض سے دے کہ بطور اجارہ کے اس کو کام سکھلائے اور دونوں میں سے کسی نے دوسرے سے اجرت کی شرط نہیں ٹھہرائی تو رواج دیکھا جائے گا اور اگر وہ ایسا کام ہے کہ اس میں غلام کا مالک اجرت دیا کرتا ہے تو اس پر کچھ اجرت واجب نہ ہوگی اور اگر ایسا کام ہے کہ اس میں کاریگر اجرت دیا کرتا ہے تو اس پر بھی اجرت واجب نہ ہوگی کیونکہ معروف مثل مشروط کے ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اور واقعات ناطفی میں لکھا ہے کہ اگر زید نے عمرو سے کہا کہ میرا یہ اسباب فروخت کر دے تجھے ایک درہم دوں گا یا کہا کہ مجھے یہ اسباب خرید دے اور تجھ کو ایک درہم دوں گا پس اس نے ایسا ہی کیا تو اس کو اجر المثل ملے گا مگر ایک درہم سے بڑھایا نہ جائے گا اور دلال و سمسار میں اجر المثل واجب ہوتا ہے اور وہ لوگ جو کچھ کمی کرنا بطور کمیشن کے اس طور سے مقرر کرتے ہیں کہ ہر دس دینار کی خرید و فروخت میں اس قدر تو یہ فعل ان پر حرام ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ ایک شخص نے ایک کپڑا دلال کو دیا کہ اس کو دس درہم میں فروخت کر دے پس جو کچھ زیادہ میں فروخت ہو وہ ہمارے اور تیرے درمیان برابر تقسیم ہوگا تو امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ اگر اس نے دس درہم کو فروخت کیا یا بالکل فروخت ہی نہ کیا تو اس کو کچھ

اجرت نہ ملے گی اگرچہ اس نے بہت محنت اٹھائی ہو اور اگر اس نے دس درہم سے زیادہ بارہ درہم یا زیادہ کو فروخت کیا تو اس کو اجر المثل ملے گا اور اسی پر فتویٰ ہے یہ غیاثیہ میں ہے۔

ایک شخص نے بطور مزایدہ کے فروخت کرنا چاہا اور ایک شخص کو مقرر کیا کہ وہ پکارتا جائے اور خود فروخت کرے اس نے پکارنا شروع کیا حالانکہ اس نے فروخت نہ کیا تو مشائخ نے فرمایا کہ اگر اس کے واسطے کوئی وقت مقرر کیا تو اجارہ جائز ہے اور اجر کو اجر مسمیٰ ملے گا اسی طرح اگر کوئی وقت بیان نہ کیا لیکن یوں اجارہ لیا کہ اس قدر آوازیں بولے تو بھی جائز ہے

۱: بیع مزایدہ یہ ہے کہ ہر مشتری کے دام سے جب تک چاہے پکارتا جائے کہ اس سے کوئی شخص زیادہ دیتا ہے ۱۲) قولہ کوئی فی وقت مثلاً کہا کہ وہ گھنٹہ ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (4), Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing), Page 200

And Faqih Abu al-Layth said that he (the caller/crier) shall receive nothing, because it is the custom of the people that when a sale does not occur, they do not give anything to the crier. This is the preferred view, as stated in al-Zahiriyya and by Qadi Khan.

A person said to a broker (dalal), "Offer this property of mine for sale and sell it, and if you sell it, you shall receive such an amount as wages." Then, that broker was unable to sell the property, and another broker sold it. Sheikh Abu al-Qasim said that if the first broker offered it and spent a considerable amount of time on it, then it is obligatory to give him *Ajr al-Mithl* (a fair market wage) commensurate with his effort and work. However, Faqih Abu al-Layth stated that this ruling is based on analogy (*qiyas*), but according to juristic preference (*istihsan*), if he abandoned it and did not complete the sale, he shall receive no wage. We follow this latter view, which is in accordance with the opinion of Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him), and this is the preferred position. It is so recorded in Fatawa Kubra. Similarly, a marriage broker is not entitled to any wages. Imam al-Fazli (may Allah have mercy on him) gave this very verdict in his Fatawa. Apart from him, the scholars (*masha'ikh*) of our time have ruled that *Ajr al-Mithl* would be obligatory, and this is the fatwa that has been issued, as mentioned in Jawahir al-Ikhlati. If, after a sale has taken place, the broker takes his commission and then, for some reason, the sale is rescinded between the buyer and the seller, the broker shall retain the commission; that is, it shall not be taken back from him. This is similar to the ruling regarding a tailor: if he sews a garment and then the owner unpicks the stitches, the tailor's wages cannot be withheld. This is recorded in Khizanat al-Muftin. If a person is hired as a laborer to cut *Haaj* (thorns) for me today, and he does so, no wages are obligatory upon the hirer (*mustajir*), and these *Haaj* shall belong to the worker. Sheikh Nasir (may Allah have mercy on him) said, "I asked Sheikh Abu Sulayman about a person who appointed a laborer to gather wood for him until nightfall." Abu Sulayman replied that if he specified the day, it is permissible, and the wood shall belong to the hirer. But if he simply said, "Gather this wood," then the contract is void (*fasid*), and *Ajr al-Mithl* is obligatory upon the hirer, while the wood belongs to the laborer. If the specified wood is already the property of the hirer, then the hiring is valid. Sheikh Nasir further stated, "I then asked, what if he took help from someone to gather wood for him or to catch game?" Abu Sulayman replied that the wood and the game

belong to the actual worker. The same rule applies to catching game with a net. Our teacher said this should be remembered because everyone, both common and elite, is involved in this: people take help from others in gathering wood, cutting grass, or rounding up deer and have them do this work, whereby ownership of those items is established for the helpers, although everyone is unaware of this. Before those helpers gift the items or give permission, people use them up. Consequently, it becomes obligatory upon them to give the equivalent of those items or their price. People, however, do not realize this due to their ignorance and negligence. May Allah protect us from ignorance and grant us the ability to seek knowledge and act upon it. This is found in al-Qunyah.

If a person is hired to catch game, spin yarn, file a lawsuit, demand a debt, or collect it, it is not permissible. If the employee does so, *Ajr al-Mithl* becomes obligatory. If a time period is specified in all these cases, they become permissible. Some scholars have said that if a specific animal is designated for hunting, it is not permissible. If a duration is stated, and someone is hired to take possession of specific goods (*mal ayn*), it is permissible. However, a narration from Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) has come...

---

1. *Haaj* are a type of thorns. 2. Regarding the statement of Sheikh Nasir... it should be clarified that concerning wood from the forest, game, etc. (permissible common goods or *mubahat*), the rule is that the first person to acquire them becomes their owner. He may then gift them to someone or make them permissible for others. Therefore, the issue of validity rests on whether the wood is on the hirer's land or in his possession. In the second case, wood and such items are public property (*mubahat*). Remember this, as these are beneficial points from the jurists, so that the common people do not dispute over them.

और फकीह अबू लैथ ने फ़रमाया कि उसे कुछ नहीं मिलेगा क्योंकि लोगों की आदत यह है कि जब बिक्री नहीं होती है तो वे लोग मुनादी करने वाले को कुछ नहीं देते हैं और यही पसंद किया गया है (मुख्तार है), यह ज़हीरिया और काज़ी ख़ान में है।

एक व्यक्ति ने दलाल से कहा कि मेरे इस सामान को बिक्री के लिए पेश कर दो और बेच दो, और अगर तुमने बेच दिया तो तुम्हें इतनी मजदूरी मिलेगी। फिर उस दलाल से वह सामान नहीं बिक सका और दूसरे दलाल ने उसे बेच दिया, तो शेख अबुल कासिम ने फ़रमाया कि अगर पहले दलाल ने उसे पेश किया और उसमें काफी समय लगाया, तो उसकी मेहनत और काम के अनुसार उसे 'अज्र-ए-मिसल' (उचित पारिश्रमिक) देना अनिवार्य है। और फकीह अबू लैथ ने फ़रमाया कि यह आदेश तर्क (कियासी) पर आधारित है और 'इस्तिहसानन' (बेहतरी के तौर पर) जब उसने छोड़ दिया और नहीं बेचा तो उसे कुछ मजदूरी नहीं मिलेगी और हम इसी को मानते हैं, और यह इमाम अबू यूसुफ (रह.) के कथन के अनुसार है और यही मुख्तार है, यह फ़तावा-ए-कुबरा में लिखा है। और विवाह की दलाली भी किसी मजदूरी की पात्र नहीं होती है। और इमाम फ़ज़ली (रह.) ने अपने फ़तावा में यही निर्णय दिया है। और उनके अलावा हमारे ज़माने के बुज़ुर्गों (मशायख) ने ऐसा फ़तवा दिया है कि अज्र-ए-मिसल अनिवार्य होगा और यही फ़तवा दिया गया है, यह जवाहर इख्लाती में लिखा है। बिक्री होने के बाद अगर दलाल ने अपनी दलाली ले ली और फिर किसी कारण से वह बिक्री खरीदार और विक्रेता के बीच रद्द (फ़स्ख़) हो गई, तो दलाली दलाल के पास ही रहेगी यानी उससे वापस नहीं ली जाएगी। जैसे दर्जी का नियम है कि अगर उसने कपड़ा सी दिया और फिर मालिक ने उसकी सिलाई उधेड़ डाली, तब भी दर्जी की मजदूरी काटी नहीं जा सकती, यह ख़ज़ाना-ए-मुफ़्तीन में लिखा है। अगर किसी व्यक्ति को इसलिए मजदूर रखा कि मेरे लिए आज के दिन 'हाज' काटे, और उसने ऐसा ही किया, तो नियोक्ता (मुस्ताजिर) पर कोई मजदूरी अनिवार्य नहीं हुई और ये 'हाज' काम करने वाले (मामूर) के होंगे। और शेख नसीर (रह.) ने फ़रमाया कि मैंने शेख अबू सुलेमान से पूछा कि एक व्यक्ति ने एक मजदूर इस काम के लिए नियुक्त किया कि रात तक मेरे लिए लकड़ियाँ जमा करे, तो अबू सुलेमान ने फ़रमाया कि अगर उसने दिन तय कर दिया तो यह जायज़ है और लकड़ियाँ नियोक्ता को मिलेंगी। और अगर कहा कि ये लकड़ियाँ जमा करे, तो यह 'इजारा-ए-फासिद' (दोषपूर्ण अनुबंध) है और नियोक्ता पर अज्र-ए-मिसल अनिवार्य होगा और लकड़ियाँ उसे (मजदूर को) मिलेंगी। और अगर ऐसा हो कि जो लकड़ियाँ उसने तय की हैं वे नियोक्ता की मिल्कियत हों तो यह इजारा

जायज़ है। और शेख नसीर (रह.) ने फ़रमाया कि फिर मैंने कहा कि अगर उसने किसी व्यक्ति से मदद ली कि वह उसके लिए लकड़ियाँ जमा कर दे या शिकार पकड़ दे, तो अबू सुलेमान ने फ़रमाया कि ये लकड़ियाँ और शिकार उसी काम करने वाले के हैं। इसी तरह जाल से शिकार का भी नियम है। हमारे उस्ताद ने फ़रमाया कि इसे याद रखना चाहिए क्योंकि इसमें आम और खास सभी लोग फंसे हुए हैं कि लोग लकड़ियाँ जमा करने, घास काटने या हिरण पकड़ने में लोगों की मदद लेते हैं और यह काम उनसे करवाते हैं, जिससे उन मददगारों का स्वामित्व उन चीज़ों में साबित हो जाता है, जबकि सब इससे अनभिज्ञ हैं और इससे पहले कि वे लोग इसे उपहार (हिबा) स्वरूप दें या अनुमति दें, लोग उन चीज़ों को खर्च कर देते हैं। अतः उन पर उन चीज़ों के बराबर या उनकी कीमत देना अनिवार्य हो जाता है। हालाँकि लोग अपनी अज्ञानता और लापरवाही के कारण इसे नहीं समझते। अल्लाह हमें अज्ञानता से बचाए और ज्ञान एवं कर्म की तौफीक दे, यह 'कनिया' में है।

अगर किसी व्यक्ति को इस काम के लिए मजदूरी पर रखा कि मेरे लिए शिकार पकड़ लाए या सूत काते या शिकायत (नालिश) करने के लिए या कर्ज की मांग या उसकी वसूली के लिए नियुक्त किया, तो यह जायज़ नहीं है। और अगर मजदूर ने ऐसा किया तो अज्र-ए-मिसल अनिवार्य होगा। और अगर इन सभी स्थितियों में समय बता दिया गया हो तो सभी स्थितियाँ जायज़ हैं। और कुछ मशायख ने फ़रमाया कि अगर शिकार में कोई जानवर तय कर दिया गया हो तो जायज़ नहीं है। यदि समय बता दिया गया हो और माल पर कब्ज़ा करने के लिए किसी को मजदूरी पर रखा गया हो तो जायज़ है, लेकिन इमाम मुहम्मद (रह.) से एक रिवायत आई है...

---

1. हाज एक प्रकार के कांटे होते हैं। 2. शेख नसीर (रह.) का कथन... स्पष्ट रहे कि जंगल की लकड़ियों और शिकार आदि (मुबाहात) के बारे में नियम यह है कि जो व्यक्ति उन्हें सबसे पहले प्राप्त करता है, वही उनका मालिक हो जाता है। फिर वह चाहे तो किसी को उपहार दे या दूसरों के लिए वैध (मुबाह) कर दे। अतः जायज़ मसला इस आधार पर है कि लकड़ियाँ नियोक्ता की भूमि या स्वामित्व में हों। इस दूसरे मसले में लकड़ियाँ आदि सार्वजनिक (मुबाहात) हैं। इसे याद रखें कि ये फ़कीहों द्वारा बताए गए लाभ हैं ताकि आम लोग इसमें विवाद न करें।

اور فقیہ ابو اللیث نے فرمایا کہ اس کو کچھ نہ ملے گا کیونکہ لوگوں کی عادت یہ ہے کہ جب بیع واقع نہیں ہوتی ہے تو وہ لوگ منادی کو کچھ نہیں دیتے ہیں اور یہی مختار ہے یہ ظہیریہ و قاضی خان میں ہے۔ ایک شخص نے دلال سے یہ کہا کہ میرا یہ اسباب فروخت کے واسطے پیش کر دے اور فروخت کر دے اور اگر تو نے فروخت کر دیا تو تجھے اس قدر اجرت ملے گی پھر اس دلال سے وہ اسباب فروخت نہ ہو سکا اور دوسرے دلال نے اس کو فروخت کیا تو شیخ ابوالقاسم نے فرمایا کہ اگر پہلے دلال نے اس کو پیش کیا اور ایک زمانہ تک وقت معتد بہ اس میں صرف کیا تو بقدر اس کی مشقت و کام کے اس کو اجر المثل دینا واجب ہے اور فقیہ ابواللیث نے فرمایا کہ یہ حکم قیاسی ہے اور استحساناً جب اس نے ترک کر دیا اور فروخت نہ کیا تو اس کو کچھ اجرت نہ ملے گی اور ہم اسی کو لیتے ہیں اور یہ امام ابو یوسفؒ کے قول کے موافق ہے اور یہی مختار ہے یہ فتاویٰ کبریٰ میں لکھا ہے اور نکاح کی دلالہ بھی کچھ اجرت کی مستحق نہیں ہوتی ہے اور امام فضلیؒ نے اپنے فتاویٰ میں یہی فتویٰ دیا ہے اور ان کے سوائے ہمارے زمانہ کے مشائخ نے یوں فتویٰ دیا ہے کہ اجر المثل واجب ہوگا اور یہی فتویٰ دیا گیا ہے یہ جواہر اخلاطی میں لکھا ہے بیع واقع ہونے کے بعد اگر دلال نے اپنی دلالی لے لی پھر کسی وجہ سے وہ بیع مشتری و بائع کے درمیان فسخ ہوگئی تو دلال کو دلالی سپرد رہے گی یعنی اس سے واپس نہ لی جائے گی جیسے درزی کا حکم ہے کہ اگر اس نے کپڑا سی دیا پھر درزی کے سینے ہوئے کو مالک نے ادھیڑ ڈالا تو بھی درزی سے مزدوری وضع نہیں کی جا سکتی ہے یہ خزانۃ المفتین میں لکھا ہے۔ اگر کسی شخص کو اس واسطے مزدور کیا کہ میرے لئے آج کے روز حاج قطع کرے اس نے ایسا ہی کیا تو مستاجر پر کچھ اجرت واجب نہ ہوئی اور یہ حاج مامور کے ہوں گے اور شیخ نصیرؒ نے فرمایا کہ

میں نے شیخ ابو سلیمان سے دریافت کیا کہ ایک شخص نے ایک مزدور اس واسطے مقرر کیا کہ رات تک میرے واسطے لکڑیاں جمع کرے تو ابو سلیمان نے فرمایا کہ اگر اس نے دن بیان کر دیا تو جائز ہے اور لکڑیاں مستاجر کو ملیں گی اور اگر کہا کہ یہ لکڑیاں جمع کرے تو اجارہ فاسد ہے اور مستاجر پر اجر المثل واجب ہوگا اور لکڑیاں اس کو ملیں گی اور اگر ایسا ہو کہ جو لکڑیاں اس نے معین کی ہیں وہ مستاجر کی ملک ہوں تو اجارہ جائز ہے اور شیخ نصیرؒ نے فرمایا کہ پھر میں نے کہا کہ اگر اس نے کسی شخص سے مدد لی کہ وہ لکڑیاں اس کے واسطے جمع کر دیتا یا شکار پکڑ دیتا ہے تو ابو سلیمان نے فرمایا کہ یہ لکڑیاں اور شکار اسی عامل کا ہے اسی طرح جال کے شکار کا بھی حکم ہے ہمارے استاد نے فرمایا کہ اس کو یاد رکھنا چاہئے کیونکہ اس میں عام و خاص سب مبتلا ہیں کہ لوگ لکڑیاں جمع کرنے اور گھاس کاٹنے یا ہرن کے جمع کرنے میں لوگوں سے مدد لے لیتے ہیں اور یہ کام ان سے درست کراتے ہیں پس انہیں مددگاروں کی ملکیت ان چیزوں میں ثابت ہو جاتی ہے حالانکہ سب اس سے ناواقف ہیں اور قبل اس کے کہ وہ لوگ ہبہ کے طریقہ سے ہبہ کریں یا اجازت دیں ان چیزوں کو خرچ کرتے ہیں پس ان پر ان چیزوں کے مثل دینا یا ان کی قیمت دینا واجب ہو جاتا ہے حالانکہ لوگ اپنی جہالت و غفلت سے نہیں سمجھتے ہیں اللہ تعالیٰ ہم لوگوں کو جہالت سے پناہ میں رکھے اور علم وعمل کی توفیق دے یہ قنیہ میں ہے۔ اگر کسی شخص کو اس واسطے اجارہ پر مقرر کیا کہ میرے واسطے شکار پکڑ لائے یا سوت کاتے یا نالش کرنے کے واسطے یا تقاضائے قرض یا اس کے وصول کرنے کے واسطے مقرر کیا تو جائز نہیں ہے اور اگر اجیر نے ایسا کیا تو اجر المثل واجب ہوگا اور اگر ان سب صورتوں میں مدت بیان کر دی تو سب صورتیں جائز ہیں اور بعض مشائخ نے فرمایا کہ اگر شکار میں کوئی جانور معین کیا تو جائز نہیں ہے اگر مدت بیان کر دی ہو اگر مال عین کے قبضہ کرنے کے واسطے کسی کو اجرت پر مقرر کیا تو جائز ہے لیکن امام محمدؒ سے ایک روایت آئی

۱۔ حاج ایک قسم کے کانٹے ہوتے ہیں۔ ۲۔ قولہ شیخ نصیرؒ ..... واضح ہو کہ جنگل کی لکڑیاں و شکار وغیرہ میں مباحات کا حکم یہ ہے کہ سب سے اول جس شخص کے ہاتھ آئیں وہی ان کا مالک ہو جاتا ہے پھر وہ چاہے کسی کو ہبہ کرے یا مباح کر دے پس مشروع مسئلہ اس بنا پر ہے کہ لکڑیاں مستاجر کی زمین یا ملک میں ہیں اس دوسرے مسئلہ میں لکڑیاں وغیرہ مباحات ہیں اس کو یاد رکھو کہ یہ فقہا کے منافع ہیں تا کہ عوام اس سے معارضہ نہ کریں۔

Whether it is permissible or not, this is mentioned in Al-Ghiyathiyyah. It is narrated from Imam Muhammad (RA) that one person said to another, "Kill this wolf or lion and I will give you one Dirham," while both the wolf and the lion are game (prey). In such a case, he shall receive 'Ajr al-Mithl' (a fair standard wage), but it cannot exceed one Dirham, and the hunted animal belongs to the 'Mustajir' (employer). This is in Al-Muhit al-Sarakhsi. If a person is hired to build a wall with baked bricks and gypsum (plaster), and it is specified that he should take a certain amount of gypsum and bricks, but the length and width of the wall are not specified, then by 'Qiyas' (analogy), the 'Ijarah' (contract) is 'Fasid' (irregular/voidable), but by 'Istihsan' (juristic preference), it is valid. If it is stated that there are a certain number of baked or raw bricks, but no specific unit of measurement for those bricks is mentioned nor shown, then if the people of that city use only one standard unit of measurement, or if there are different units but mostly one specific unit is used, the contract is valid by 'Istihsan'. However, if different units of measurement are equally prevalent in that city, the contract will be 'Fasid'; this is in Al-Dhakhirah. If Zaid hired Amr to build a wall with baked bricks and gypsum and Amr knows the length and width of the wall, it is permissible; this is in Al-Muhit al-Sarakhsi. If someone is hired to dig a well or a basement, it is necessary to specify the length, depth, circumference, and location of the well. In the case of a basement, specifying its length, width, and depth is necessary; this is in Al-Ghiyathiyyah.

If he has dug the well on the Mustajir's (employer's) property, he will be entitled to the wages for that amount of work ☆

If a person is hired to dig a well and the length, width, and depth are not specified, it is valid by 'Istihsan', and a medium standard based on common knowledge shall be intended; this is in Al-Wajiz al-Kurdi. If Zaid hired Amr to dig a well in his house and specified its width, length, and depth such that the 'Ijarah' became valid, but when Amr dug a little, a rock (mountain) appeared that was difficult to dig, then if that rock/stone can be dug with the same tools used for digging wells, even if it requires more effort and labor, Amr shall be compelled to complete it. However, if it cannot be dug with the tools used for digging wells, he shall not be compelled to dig it. Regarding whether he is entitled to wages for the work done, Imam Muhammad (RA) did not mention this case. However, the fatwa of Shams al-A'immah al-Awzjandi is cited: if he dug the well on the property of the Mustajir, he is entitled to the wages for

that work. Conversely, if the work was done on property other than the Mustajir's, he would not be entitled (until completion); this is written in Al-Muhit. If the Mustajir started digging a well and the soil turned out to be so soft that there was a fear for the laborer's life, he shall not be compelled to complete it; this is written in Sharh al-Tahawi. If it was stipulated with the laborer that he would receive one Dirham per yard in rocky and soft ground, or two Dirhams per yard in rocky ground, and three Dirhams per yard in water, and the length of the well was specified as, for example, ten yards, it is permissible; this is in Al-Dhakhirah. If the laborer dug a small portion of the well and requested wages for his part, then if the well was dug on the Mustajir's property, he has this right, as the dug portion is progressively handed over to the Mustajir. Even if he dug the entire well and then it collapsed or filled with soil due to water seepage or wind until it became level with the ground, there would be no reduction in wages. But if he is not digging on the Mustajir's property but on someone else's land, he is not entitled to wages until he completes the work and hands it over to the Mustajir. Even if the entire well collapsed after being fully dug but before handover, and became level with the ground, he would not be entitled to wages; this is in Al-Yanabi. If the laborer started digging a well outside the Mustajir's property, the method of handing it over to the Mustajir is to clear the space between the well and the Mustajir (vacate the site). If the laborer dug a small portion of the well and wanted to hand it over to the Mustajir, the Mustajir has the choice until the laborer completes the entire work...

यह जायज़ है या नहीं, यह गयासिया में है। इमाम मुहम्मद (रह.) से रिवायत है कि एक शख्स ने दूसरे से कहा कि तू यह भेड़िया या शेर मार डाल, मैं तुझे एक दिरहम दूँगा, जबकि ये भेड़िया और शेर दोनों शिकार हैं, तो उसे 'अज्र-अल-मिसल' (उचित मज़दूरी) मिलेगी, लेकिन वह एक दिरहम से ज़्यादा नहीं हो सकती और शिकार मुस्तजिर (नियोक्ता) को मिलेगा। यह मुहीत-ए-सरखसी में है। एक शख्स को इसलिए इजारा (काम) पर नियुक्त किया गया कि पक्की ईंटों और गच (चूना-मिट्टी) से मेरी दीवार बना दे और यह बता दिया कि इतने मन गच और ईंटों में से इतनी ईंटें ले ले, लेकिन दीवार की लंबाई और चौड़ाई नहीं बताई, तो कयास (तर्क) के अनुसार यह इजारा फासिद (त्रुटिपूर्ण) है, लेकिन इस्तिहसान (विवेक) के अनुसार सही है। और अगर इस तरह बयान किया कि इतनी पक्की या कच्ची ईंटें संख्या में हैं और उन ईंटों का कोई पैमाना (माप) नहीं बताया और न ही उसे दिखाया, तो यदि उस शहर के लोगों का एक ही पैमाना हो, या अलग-अलग पैमाने हों लेकिन अधिकांश काम एक ही विशेष पैमाने से चलता हो, तो इस्तिहसान के अनुसार इजारा जायज़ है। और अगर उस शहर में अलग-अलग पैमाने समान रूप से प्रचलित हों, तो इजारा फासिद होगा; यह 'जखीरा' में है। अगर ज़ैद ने अम्र को पक्की ईंटों और गच से अपनी दीवार बनाने के लिए इजारे पर रखा और अम्र को दीवार की लंबाई और चौड़ाई पता है, तो यह जायज़ है; यह 'मुहीत-ए-सरखसी' में है। अगर किसी को कुआँ या तहखाना खोदने के लिए मज़दूर रखा गया, तो ज़रूरी है कि कुएँ की लंबाई, गहराई, घेरा और स्थान बता दे, और तहखाने की सूरत में उसकी लंबाई, चौड़ाई और गहराई बताना ज़रूरी है; यह 'गयासिया' में है।

यदि उसने मुस्तजिर (नियोक्ता) की संपत्ति में कुआँ खोदा है, तो वह उतने काम की मज़दूरी का हकदार होगा ☆

अगर किसी व्यक्ति को कुआँ खोदने के लिए मज़दूर रखा गया और लंबाई, चौड़ाई व गहराई नहीं बताई गई, तो इस्तिहसान के अनुसार यह जायज़ है और लोगों के ज्ञान के आधार पर औसत दर्जे का अर्थ लिया जाएगा; यह 'वजीज़ कुर्दी' में है। अगर ज़ैद ने अम्र को इसलिए मज़दूरी पर रखा कि वह उसके घर में कुआँ खोदे और उसकी चौड़ाई, लंबाई व गहराई बता दी जिससे इजारा सही हो गया, फिर जब अम्र ने थोड़ा सा खोदा तो उसमें एक पहाड़ (चट्टान) निकला जिसे खोदने में कठिनाई और मशक्कत हुई, तो यदि उन्हीं औज़ारों से जिनसे कुआँ खोदा जाता है, वह पहाड़/पत्थर भी खोदा जा सकता है, चाहे मेहनत और मशक्कत ज़्यादा हो, तो अम्र को उसे पूरा करने के लिए मजबूर किया

जाएगा। और अगर वह उन औज़ारों से नहीं खोदा जा सकता जिनसे कुएँ खोदे जाते हैं, तो उसे खोदने के लिए मजबूर नहीं किया जाएगा। और क्या वह किए गए काम की मज़दूरी का हकदार है या नहीं, तो इमाम मुहम्मद (रह.) ने यह सूरत ज़िक्र नहीं की है, और शम्सुल आइम्मा औज़जंदी का फतवा उद्धृत है कि यदि उसने मुस्तजिर की मिल्कियत (संपत्ति) में कुआँ खोदा है, तो वह उस काम की मज़दूरी का हकदार होगा; इसके विपरीत यदि काम मुस्तजिर की संपत्ति के बाहर किया गया हो, तो वह हकदार नहीं होगा; यह 'मुहीत' में लिखा है। और अगर मुस्तजिर ने थोड़ा सा कुआँ खोदा फिर ऐसी नरम ज़मीन निकली कि मज़दूर की जान जाने का डर हुआ, तो उसे (पूरा करने के लिए) मजबूर नहीं किया जाएगा; यह 'शरह तहावी' में लिखा है। और अगर मज़दूर से यह शर्त लगाई गई कि हर पथरीली और नरम ज़मीन में एक दिरहम प्रति गज़ के हिसाब से, या पथरीली ज़मीन में दो दिरहम प्रति गज़ के हिसाब से, और पानी में तीन दिरहम प्रति गज़ के हिसाब से मिलेगा और कुएँ की लंबाई मिसाल के तौर पर दस गज़ बताई गई, तो यह जायज़ है; यह 'जखीरा' में लिखा है। और अगर मज़दूर ने थोड़ा सा कुआँ खोदा और अपने हिस्से की मज़दूरी की माँग की, तो यदि कुआँ मुस्तजिर की संपत्ति में खोदा गया है, तो उसे यह अधिकार है, और जितना कुआँ खोदा जाता है वह मुस्तजिर को सौंपा जाता रहता है, यहाँ तक कि अगर उसने पूरा कुआँ खोद दिया और फिर वह बैठ गया (धस गया) और पानी के रिसाव या हवा से उसमें मिट्टी भर गई यहाँ तक कि वह ज़मीन के बराबर हो गया, तो मज़दूरी में कोई कमी नहीं होगी। और अगर मुस्तजिर की संपत्ति में नहीं खोदता है, बल्कि किसी और की ज़मीन में खोदता है, तो जब तक काम खत्म करके मुस्तजिर को सौंप न दे, तब तक वह मज़दूरी का हकदार नहीं होगा, यहाँ तक कि पूरा खोदने के बाद अगर सारा कुआँ धस गया और सौंपने से पहले मिट्टी से भर गया, तो वह मज़दूरी का हकदार नहीं होगा; यह 'यनाबी' में लिखा है। और अगर मज़दूर ने मुस्तजिर की मिल्कियत के बाहर कुआँ खोदना शुरू किया, तो मुस्तजिर को सौंपने का तरीका यह है कि कुएँ और मुस्तजिर के बीच बाधा हटा दे (हैंडओवर कर दे), और अगर मज़दूर ने थोड़ा कुआँ खोदकर मुस्तजिर को सौंपना चाहा, तो मुस्तजिर को अधिकार है कि जब तक मज़दूर पूरा काम...

ہے کہ نہیں جائز ہے یہ غیاثیہ میں ہے اور امام محمدؒ سے روایت ہے کہ ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ تو یہ بھیڑیا یا شیر مار ڈال میں تجھے ایک درہم دوں گا حالانکہ یہ بھیڑیا اور شیر دونوں شکار ہیں تو اس کو اجر المثل ملے گا مگر ایک درہم سے زیادہ نہیں ہو سکتا ہے اور شکار مستاجر کو ملے گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔ ایک شخص کو اس واسطے اجارہ پر مقرر کیا کہ پکی اینٹوں اور گچ سے میری دیوار بنا دے اور بیان کر دیا کہ اتنے من گچ اور اینٹوں میں سے اس قدر اینٹیں لے لے اور دیوار کا طول و عرض بیان نہ کیا تو قیاساً اجارہ فاسد ہے اور استحساناً صحیح ہے اور اگر یوں بیان کر دیا کہ اس قدر پختہ یا خام اینٹیں تعداد میں ہیں اور ان اینٹوں کا کوئی پیمانہ بیان نہ کیا اور نہ اس کو دکھایا پس اگر اس شہر کے لوگوں کا ایک ہی پیمانہ ہو یا مختلف پیمانے ہوں لیکن اکثر ان کا کام ایک ہی خاص پیمانے سے جاری ہو تو استحساناً اجارہ جائز ہے اور اگر اس شہر میں مختلف پیمانے یکساں رائج ہوں تو اجارہ فاسد ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر زید نے عمر کو پختہ اینٹوں اور گچ سے اپنی دیوار بنانے کے واسطے اجارہ پر مقرر کیا اور عمر کو دیوار کا طول و عرض معلوم ہے تو جائز ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر کسی کو کنواں یا تہ خانہ کھودنے کے واسطے مزدور کیا تو ضروری ہے کہ کنوئیں کا طول و عمق و دور اور جگہ بیان کر دے اور تہ خانہ کی صورت میں اس کا طول و عرض و عمق بیان کرنا ضروری ہے یہ غیاثیہ میں ہے۔

☆ اگر مستاجر کی ملک میں اس نے کنواں کھودا ہے تو اس قدر کام کی اجرت کا مستحق ہوگا

اگر کسی شخص کو کنواں کھودنے کے واسطے مزدور کیا اور طول و عرض و عمق بیان نہ کیا تو استحساناً جائز ہے اور لوگوں کے علم پر درمیانی درجہ کا مراد لیا جائے گا یہ وجیز کردی میں ہے اگر زید نے عمرو کو اس واسطے مزدوری پر مقرر کیا کہ اس کے گھر میں کنواں کھودے اور اس کا عرض و طول و عمق بیان کر دیا یہاں تک کہ اجارہ صحیح ہو گیا پھر جب عمرو نے تھوڑا سا کھودا تو اس میں ایک پہاڑ نکلا کہ جس کے کھودنے میں سختی و مشقت پیش آئی پس اگر انہیں اوزار سے جن سے کنواں کھودا جاتا ہے وہ پہاڑ پتھر بھی کھودا جا سکتا ہے اگرچہ مشقت و محنت زیادہ پیش آئے تو عمرو پر جبر کیا جائے گا کہ اس کو پورا کرے اور اگر ان اوزار سے نہیں کھود سکتا ہے جن سے کنوئیں کھودے جاتے ہیں تو اس پر کھودنے کے واسطے جبر نہ کیا جائے گا اور آیا جس قدر اس نے کام کیا ہے اس کی مزدوری کا مستحق ہے یا نہیں تو امام محمدؒ نے یہ صورت نہیں ذکر فرمائی اور شمس الائمہ اوزجندی کا فتویٰ منقول ہے کہ اگر مستاجر کی ملک میں اس نے کنواں کھودا ہے تو اس قدر کام کی اجرت کا مستحق ہوگا بخلاف اس کے اگر غیر ملک مستاجر میں کام کیا ہو تو مستحق نہ ہو گا یہ محیط میں لکھا ہے اور اگر مستاجر نے تھوڑا سا کنواں کھودا پھر ایسی نرم زمین نکلی کہ مزدور کی جان ضائع ہونے کا خوف ہوا تو اس پر جبر نہ کیا جائے گا یہ شرح طحاوی میں لکھا ہے اور اگر مزدور سے یہ شرط لگائی کہ ہر پتھریلی و نرم زمین میں فی گز ایک درہم کے حساب سے ملے گا یا پتھریلی زمین میں فی گز دو درہم کے حساب سے اور پانی میں فی گز تین درہم کے حساب سے ملے گا اور کنوئیں کا طول مثلاً دس گز بیان کیا تو جائز ہے یہ ذخیرہ میں لکھا ہے اور اگر مزدور نے تھوڑا سا کنواں کھودا اور اس کے حصے کی اجرت کی درخواست کی پس اگر مستاجر کی ملک میں کنواں کھودا ہے تو اس کو یہ اختیار ہے اور جس قدر کنواں کھودنا چاہتا ہے وہ مستاجر کے سپرد ہوتا جاتا ہے حتیٰ کہ اگر اس نے تمام کنواں کھود دیا پھر وہ بیٹھ گیا اور پانی کی سل یا ہوا سے اس میں مٹی بھر گئی یہاں تک کہ پٹ کر

زمین سے برابر ہو گیا تو اجرت میں سے کچھ کمی نہ ہو گی اور اگر مستاجر کی ملک میں نہیں کھودتا ہے بلکہ غیر ملک مستاجر میں کھودتا ہے تو جب تک کام سے فارغ ہو کر مستاجر کے سپرد نہ کر دے تب تک اجرت کا مستحق نہ ہو گا حتیٰ کہ اگر تمام کھودنے کے بعد سب کنواں بیٹھ گیا اور سپرد کرنے سے پہلے سب پٹ کر زمین سے برابر ہو گیا تو اجرت کا مستحق نہ ہو گا یہ ینابیع میں لکھا ہے اور اگر مزدور نے غیر ملک مستاجر میں کنواں کھودنا شروع کیا تو مستاجر کے سپرد کرنے کا یہ طریقہ ہے کہ کنوئیں اور مستاجر کے درمیان تخلیہ کر دے اور اگر مزدور نے تھوڑا کنواں کھود کر چاہا کہ مستاجر کے سپرد کرے تو مستاجر کو اختیار ہے کہ جب تک مزدور تمام کام...

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 (204) Kitab al-Ijarah (Book of Hiring)

...he should not take possession of it until he finishes the work; this is recorded in *Ghiyathiyyah*. If a person hires a laborer to dig a well in his house, and after he starts digging, water appears before reaching the agreed depth. If it is possible for the laborer to continue digging to the full stipulated depth within the water using the same tools he was using, he shall be compelled to complete it. However, if a different set of tools is required in this situation, he shall not be compelled; this is in *Dhakhirah*. In the case of a canal, irrigation channel (*karez*), basement, or a water tank, if water appears before reaching the full depth and digging becomes impossible due to the appearance of water, then this is considered a valid excuse; this is written in *Mabsut*. If a person hires a well-digger to dig a pond (*hauz*) of ten by ten for ten dirhams and specifies its depth, but the laborer digs the pond unevenly (crookedly), he shall receive only a quarter of the wages; this is written in *Zahiriyyah*. If a person hires a laborer to dig a canal or a *karez* and shows him its source (*muftah*), its outlet (*musabb*), and the entire width, it is permissible. If it was stipulated that the laborer must use his own baked bricks and plaster (*gach*) to solidify it, the hiring contract (*ijarah*) is void (*fasid*). If the condition was to provide bricks and plaster from himself and build it solidly but the number of bricks was not stated, it is void according to analogy (*qiyas*) but permissible according to juristic preference (*istihsan*), and the customary number will be assumed. If he specifies the number of bricks, the measurement of the plaster, and the width and upper length of the construction, then this is better and more solid as it will prevent disputes; this is written in *Mabsut*. If a laborer is hired to dig a grave and the length, width, and depth are specified, it is permissible by both analogy and juristic preference. If the length, width, and depth are not specified, it is impermissible by analogy but permissible by juristic preference, and an average estimation based on local custom shall be maintained; this is written in *Tatar Khaniyah*.

Burying One's Dead in a Grave Dug by Another

If a laborer is shown a spot and finds the upper soil soft while digging, but then encounters a rocky ledge after digging some distance; if people normally continue digging in such circumstances, the laborer shall be compelled to finish the remaining digging. If nothing was specified regarding a *Lahad* (niche grave) or a *Shaqq* (trench grave), it shall be determined according to the custom of the people of that locality. If it is in Kufa, a *Lahad* will be made because the general custom of the people there is for *Lahad*. If it is in a place where *Shaqq* is more common, the contract will be held for

a *Shaqq*; this is written in *Mabsut*. It is written in *Nawazil* that the Shaykh was asked whether the wages for digging a grave should be paid from the entire estate. He replied that the grave is like the shroud (*kafan*), so the wages shall be paid from the entire estate; this is written in *Tatar Khaniyah*. A person hired some people who wash and carry the dead; if the employer (*mustajir*) is in a place where no one else besides these people is available to wash and carry the dead, these people shall receive no wages (as it becomes an obligatory duty). However, if other people are present there, they shall receive wages. The same ruling applies to the grave digger. It should be clear that where these people are not entitled to wages, if they take wages in such a place, it is not lawful (*halal*) for them; this is written in *Khulasah*. If Zaid hired Amr to dig a grave, and he dug it, but before the employer could bring his dead and bury them, the grave collapsed and filled up, or another Muslim buried their dead in it; then if Amr dug this grave on Zaid's property, he shall receive his wages. But if he dug it on land not owned by him, he shall receive no wages; this is written in *Dhakhirah*.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 (204) किताब अल-इजा़राह (मजदूरी का अध्याय)

...जब तक वह कार्य से मुक्त न हो जाए, तब तक उसे अपने कब्जे में न ले, यह 'ग़ियाथिया' में लिखा है। यदि किसी व्यक्ति ने अपने घर में कुआँ खोदने के लिए एक मजदूर नियुक्त किया, फिर जब उसने खोदना शुरू किया, तो जितनी गहराई शर्त थी उसकी सीमा तक पहुँचने से पहले पानी निकल आया। अब यदि मजदूर के लिए उन्हीं औजारों से, जिनसे वह कुआँ खोद रहा था, पानी के भीतर पूरी शर्त वाली गहराई तक खोदना संभव है, तो उसे पूरा करने के लिए मजबूर किया जाएगा। और यदि इस स्थिति में किसी दूसरे औजार की आवश्यकता पड़ती हो, तो मजबूर नहीं किया जाएगा; यह 'ज़ख़ीरा' में है। और नहर, कारेज़ (भूमिगत जलमार्ग), तहखाने और हौज में यदि गहराई की सीमा तक पहुँचने से पहले पानी निकल आए, और पानी निकल आने के कारण खोदना संभव न हो, तो यह एक वैध बहाना (excuse) है; यह 'मबसूत' में लिखा है। यदि किसी व्यक्ति ने कुआँ खोदने वाले को मजदूर नियुक्त किया कि मेरे लिए एक हौज (कुंड) दस दिरहम के बदले खोद दे और उसकी गहराई स्पष्ट कर दी, लेकिन मजदूर ने हौज को टेढ़ा-मेढ़ा खोदा, तो उसे चौथाई मजदूरी मिलेगी; यह 'ज़हीरिया' में लिखा है। यदि किसी व्यक्ति ने इस कार्य के लिए मजदूर नियुक्त किया कि वह उसके लिए कोई नहर या कारेज़ खोद दे, और मजदूर को उसका मुफ़तह (मुहाना - जहाँ से पानी आता है) और मसब्ब (जहाँ पानी गिरता है) और चौड़ाई सब दिखा दी, तो यह जायज़ है। और यदि यह शर्त रखी कि मजदूर अपने पास से पक्की ईंटों और चूने/गच से उसे पक्का कर दे, तो इजा़राह (अनुबंध) फ़ासिद (दूषित) है। और यदि ईंटों और गच को अपने पास से देने और पक्का बनाने की शर्त की लेकिन ईंटों की संख्या नहीं बताई, तो क़यास (तर्क) के अनुसार फ़ासिद है लेकिन इस्तेहसान (न्यायिक प्राथमिकता) के आधार पर जायज़ है, और लोगों के रिवाज के अनुसार उतनी ही संख्या मानी जाएगी। और यदि ईंटों की संख्या और गच की माप बता दे, और पक्का बनाने की चौड़ाई और ऊपर की लंबाई बता दे, तो यह बेहतर और मजबूती के साथ है क्योंकि इससे झगड़ा दूर रहेगा; यह 'मबसूत' में लिखा है। और यदि कब्र खोदने के लिए मजदूर रखा और लंबाई, चौड़ाई और गहराई बता दी, तो क़यास और इस्तेहसान दोनों के अनुसार जायज़ है। और यदि लंबाई, चौड़ाई और गहराई नहीं बताई, तो क़यास के अनुसार नाजायज़ है लेकिन इस्तेहसान के आधार पर जायज़ है, और लोगों के सामान्य रिवाज के अनुसार उसका औसत अंदाज़ा रखा जाएगा; यह 'ताता़रख़ानिया' में लिखा है।

दूसरे की खोदी गई कब्र में अपना मुर्दा दफन कर दिया

यदि मजदूर को कोई जगह बता दी गई और मजदूर ने खुदाई में ऊपर की जमीन नरम पाई, लेकिन जब कुछ खोदा तो पथरीली चट्टान निकली; अब यदि लोग ऐसी स्थिति में खोदते हों, तो मजदूर को बाकी खुदाई पूरी करने के लिए मजबूर किया जाएगा। और यदि मजदूर से लहद (बगल वाली कब्र) या शक़ (सीधी गहरी कब्र) के बारे में कुछ तय नहीं किया गया, तो उस क्षेत्र के लोगों की आदत (प्रथा) के अनुसार रखा जाएगा। यदि कूफ़ा में हो, तो लहद बनाई जाएगी क्योंकि वहाँ के लोगों का मुख्य रिवाज लहद पर है। और यदि किसी ऐसी जगह हो जहाँ शक़ का ज्यादा रिवाज है, तो यह अनुबंध शक़ पर माना जाएगा; यह 'मबसूत' में लिखा है। 'नवाज़िल' में लिखा है कि शेख से पूछा गया कि कब्र की मजदूरी क्या कुल संपत्ति से दी जाएगी? उन्होंने उत्तर दिया कि कब्र कफ़न के समान है, इसलिए कुल संपत्ति से मजदूरी दी जाएगी; यह 'ताता़रख़ानिया' में लिखा है। एक व्यक्ति ने कुछ लोगों को मुर्दे को नहलाने और उठाने के लिए मजदूरी पर रखा; यदि मुस्ताजिर (नियोक्ता) ऐसी जगह हो जहाँ इन लोगों के अलावा कोई और नहलाने और उठाने वाला नहीं है, तो उन लोगों को कोई मजदूरी नहीं मिलेगी (क्योंकि यह उनका धार्मिक कर्तव्य है)। और यदि वहाँ दूसरे लोग भी मौजूद हों, तो उन लोगों को मजदूरी मिलेगी। कब्र खोदने वाले का भी यही नियम है। और यह स्पष्ट रहे कि जिस स्थान पर इन लोगों को मजदूरी का अधिकार नहीं होता, यदि उन्होंने ऐसी जगह मजदूरी ले ली, तो वह उनके लिए हलाल (वैध) नहीं है; यह 'खुलासा' में लिखा है। यदि ज़ैद ने अम्र को कब्र खोदने के लिए मजदूर नियुक्त किया, उसने कब्र खोदी, फिर इससे पहले कि नियोक्ता उसमें अपना मुर्दा लाकर दफन करे, वह कब्र गिर गई और बंद हो गई, या किसी दूसरे मुसलमान ने उसमें अपना मुर्दा दफन कर दिया; तो यदि अम्र ने ज़ैद की मिल्कियत (स्वामित्व वाली ज़मीन) में यह कब्र खोदी थी, तो उसे मजदूरी मिलेगी। और यदि उसकी मिल्कियत के बाहर खोदी हो, तो कोई मजदूरी नहीं मिलेगी; यह 'ज़ख़ी।ر' में लिखा है।

سے فراغت نہ کرے تب تک اپنے قبضہ میں نہ لے یہ غیاثیہ میں لکھا ہے۔ اگر کسی شخص کو اپنے گھر میں کنواں کھودنے کے واسطے مزدور مقرر کیا پھر جب اس نے کھودنا شروع کیا تو جس قدر گہرائی شرط تھی اس کی انتہا تک پہنچنے سے پہلے پانی نکل آیا پس اگر مزدور کو انہیں آلات سے جن سے کنواں کھودتا تھا پانی کے اندر پوری انتہائے مشروط تک کھودنا ممکن ہے تو اس پر پورا کرنے کے واسطے جبر کیا جائے گا اور اگر اس صورت میں کسی دوسرے اوزار کی ضرورت پڑتی ہو تو جبر نہ کیا جائے گا یہ ذخیرہ میں ہے اور نہر اور کاریز و تہہ خانے و چہ بچہ میں اگر گہرائی کی انتہا تک کھودنے سے پہلے پانی ظاہر ہو گیا پس اگر پانی کے نکل آنے کی وجہ سے کھودنا ممکن نہ ہو تو یہ عذر ہے یہ مبسوط میں لکھا ہے۔ اگر کسی شخص نے ایک کنواں کھودنے والے کو مزدور مقرر کیا کہ میرے واسطے ایک حوض وہ درده دس درہم کے عوض کھود دے اور اس کا گہرا ڈبیان کر دیا مگر مزدور نے پیچ در پیچ حوض کھودا تو اس کو چوتھائی مزدوری ملے گی یہ ظہیریہ میں لکھا ہے اگر کسی شخص کو اس واسطے مزدور مقرر کیا کہ میرے واسطے کوئی نہر یا کاریز کھود دے اور مزدور کو اس کا مفتح یعنی جہاں سے پانی آتا ہے اور مصب یعنی جہاں سے باہر جاتا ہے اور چوڑائی سب دکھلا دی تو جائز ہے اور اگر یہ شرط ٹھہرائی کہ مزدور اپنے پاس سے پختہ اینٹوں اور گچ سے اس کو پختہ کر دے تو اجارہ فاسد ہے اور اینٹیں اور گچ اپنے پاس سے دینے اور پختہ بنانے کی شرط کی اور اینٹوں کی تعداد بیان نہ کی تو قیاس فاسد ہے اور استحساناً جائز ہے اور لوگوں کا معمول ہے اسی قدر تعداد رکھی جائے گی اور اگر اینٹوں کی تعداد بیان کرے اور گچ کی ناپ بیان کرے اور پختہ بنانے کی چوڑائی اور اوپر کی لمبائی بیان کر دے تو یہ بہتر اور مضبوطی کے ساتھ ہے کیونکہ اس سے جھگڑا دور

رہے گا یہ مبسوط میں لکھا ہے اور اگر قبر کھودنے کے واسطے مزدور کیا اور طول و عرض و عمق بیان کر دیا تو قیاساً و استحساناً جائز ہے اور اگر طول و عرض و عمق بیان نہ کیا تو قیاساً ناجائز اور استحساناً جائز ہے اور جو لوگوں کا معمول ہے اس سے پیچ بیچ کا اندازہ رکھا جائے گا یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے۔

دوسرے کی کھودی گئی قبر میں اپنا مردہ دفن کردیا

اگر مزدور کو کوئی جگہ بتلا دی اور مزدور نے کھودنے میں اوپر کی زمین نرم پائی مگر جب کسی قدر کھودی تو پتھریلی چٹان نکلی پس اگر لوگ ایسی صورت میں کھودتے ہوں تو مزدور پر باقی کھودنے کے واسطے جبر کیا جائے گا اور اگر مزدور سے لحد یا شق کچھ بیان نہ کی تو اس نواح کے لوگوں کی عادت کے موافق رکھا جائے گا پس اگر کوفہ میں ہو تو لحد لی جائے گی کیونکہ اکثر معمول یہاں کے لوگوں کا لحد پر ہے اور اگر کسی ایسی جگہ ہو کہ جہاں کے لوگوں میں شق کا زیادہ رواج ہے تو یہ اجارہ شق پر رکھا جائے گا یہ مبسوط میں لکھا ہے نوازن میں لکھا ہے کہ شیخ سے دریافت کیا گیا کہ قبر کی اجرت تمام مال سے دلائی جائے گی فرمایا کہ قبر بمنزلہ کفن کے تمام مال سے اجرت دی جائے گی یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے۔ ایک شخص نے کچھ لوگوں کو جو مردہ کو نہلاتے اور اٹھاتے ہیں اجارہ پر مقرر کیا پس اگر مستاجر ایسی جگہ ہو کہ یہاں سوائے ان لوگوں کے کوئی شخص نہلانے اور اٹھانے والا نہیں ہے تو ان لوگوں کو کچھ اجرت نہ ملے گی اور وہاں اور لوگ بھی موجود ہوں تو ان لوگوں کو اجرت ملے گی اور یہی حکم قبر کھودنے والے کا ہے اور واضح ہو کہ جس جگہ ان لوگوں کو اجرت کا استحقاق نہیں ہوتا ہے اگر ایسی جگہ ان لوگوں نے اجرت لے لی تو ان کو حلال نہیں ہے یہ خلاصہ میں لکھا ہے۔ اگر زید نے عمرو کو قبر کھودنے کے واسطے مزدور مقرر کیا اس نے قبر کھودی پھر قبل اس کے کہ مستاجر اس میں اپنا مردہ لا کر دفن کرے وہ قبر گر پڑی اور پٹ گئی یا کسی دوسرے مسلمان نے

اس میں اپنا مردہ دفن کردیا پس اگر عمرو نے زید کی ملک میں یہ قبر کھودی تو اس کو اجرت ملے گی اور اگر اس کی غیر ملک میں کھودی ہو تو کچھ اجرت نہ ملے گی یہ ذخیرہ میں لکھا ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring/Leasing) (203)

If the employer (Mustajir) arrived and the employee (Ajeer) handed over the grave to him, meaning he cleared the space between him and the grave, and thereafter the grave collapsed or someone else buried another corpse in it, the employee shall be entitled to full wages because he has delivered the subject of the contract (Ma'qud 'Alayh) to the employer. If the employer buried his deceased in it and asked the employee to pour soil over it, and the employee refused, then according to 'Istihsan' (juridical preference), it is not mandatory for him to pour the soil. However, I will look at the custom of the people of that city; if the custom is that the laborer pours the soil, I will compel him for this work, and such is the practice in Kufa. If it is not the custom, I will not compel him. If the family of the deceased wished that the employee himself place the body inside the grave and lay unbaked bricks, then the employee shall not be compelled for this task; this is mentioned in 'Al-Mabsut'. If a person was hired to dig a grave and it was not specified in which cemetery he should dig, it is permissible according to 'Istihsan', and the cemetery where the residents of that neighborhood bury their dead shall be meant. Our scholars stated that this ruling conforms to the custom of the people of Kufa, where every neighborhood has its own separate cemetery, and people bury their dead in their own neighborhood's cemetery and do not take them to others. However, in our country, this is not the custom; rather, people of one neighborhood also take their dead to other neighborhoods' cemeteries to bury them; therefore, it is necessary to specify the place and location. If there is a city where, like in Kufa, people do not take their dead to other neighborhoods or where everyone buries in a single cemetery, then in such a city, the contract (Ijarah) will be valid without specifying the cemetery; this is mentioned in 'Al-Muhit'. If a gravedigger was ordered to dig a grave and the location was not specified, and he dug the grave somewhere other than the cemetery of that city or neighborhood, he shall not be entitled to wages. But if the people buried the deceased in that very grave, then the gravedigger becomes entitled to wages. If those people wanted the gravedigger to plaster or firm up the grave, this act is not obligatory upon him; this is in 'Al-Mabsut'. If a person ordered a gravedigger to dig a grave and specified the location, but he dug in a different location, the employer has the choice to pay the wages if he wishes, as he did not contravene the order of digging the grave itself. And if he considers the violation of the description and location, he has the choice to waive it. If the employer came to know of this after the burial, it shall be considered as consent; this is in 'Al-Khulasah'. If the laborer

encountered stones while digging a well or a grave, the wages shall not be increased, just as if he found ease due to soft soil, the wages are not reduced. This is mentioned in 'Khazanat al-Muftin'.

Chapter: In the description of miscellaneous matters

If someone built a 'Mashrah' (landing stage/ghat) [1] on the bank of the Euphrates river so that people could do their work there, and this person charges them a fee; then if he built it on his private property and leased it to them for the purpose of drawing water, it is not permissible, even though he leased his own property, because this lease is intentionally based on consuming the substance itself (the water). However, if he leased it for the purpose that water-carriers (Saqqas) may stand there, keep their water-skins there, and keep their animals standing there, then it is permissible. And if he built the 'Mashrah' on public land and then leased it to water-carriers, it is not permissible in any way, whether leased for drawing water or for standing there and...

[1] Mashrah: A landing stage or ghat from where it is possible to reach the water.

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द ५ किताब अल-इजारा (किराये और मज़दूरी का बयान) (२०३)

यदि मुस्ताजिर (नियोक्ता/किरायेदार) आया और अजीर (मज़दूर/कर्मचारी) ने वह कब्र उसे सौंप दी, यानी उसके और कब्र के बीच का व्यवधान हटा दिया, फिर उसके बाद कब्र धँस गई या किसी व्यक्ति ने उसमें दूसरे शव को दफन कर दिया, तो अजीर को पूरी मज़दूरी मिलेगी क्योंकि उसने 'मक़ऊद अलैहि' (अनुबंधित कार्य) मुस्ताजिर के सुपुर्द कर दिया। और यदि मुस्ताजिर ने उसमें अपने शव को दफन किया और अजीर से कहा कि इस पर मिट्टी डालो, और उसने इनकार कर दिया, तो इस्तेहसानन (न्याय के दृष्टिकोण से) उस पर मिट्टी डालना अनिवार्य नहीं है। लेकिन मैं उस शहर के लोगों का चलन देखूँगा, यदि यह रिवाज़ होगा कि मज़दूर ही मिट्टी डालता है, तो मैं उसे इस काम के लिए मजबूर करूँगा, और कूफा में भी ऐसा ही चलन है। और यदि यह रिवाज़ नहीं होगा, तो मैं उसे मजबूर नहीं करूँगा। और यदि मृतक के परिवार वालों ने चाहा कि अजीर ही शव को कब्र के अंदर रखे और कच्ची ईंटें चिने, तो इस काम के लिए अजीर को मजबूर नहीं किया जाएगा, यह 'मबसूत' में लिखा है। यदि किसी व्यक्ति को कब्र खोदने के लिए मज़दूर नियुक्त किया और यह स्पष्ट नहीं किया कि किस कब्रिस्तान में खोदे, तो इस्तेहसानन यह जायज़ है, और जिस कब्रिस्तान में उस मुहल्ले के लोग अपने मृतकों को दफन करते हों, वही कब्रिस्तान मुराद (अर्थ) लिया जाएगा। और हमारे मशायख ने फरमाया कि यह हुक्म कूफा के लोगों की प्रथा के अनुसार है कि वहाँ हर मुहल्ले का कब्रिस्तान अलग है और हर मुहल्ले वाला अपने ही कब्रिस्तान में अपना शव दफन करता है, दूसरे मुहल्ले के कब्रिस्तान में नहीं ले जाता। और हमारे देश में ऐसा रिवाज़ नहीं है, बल्कि एक मुहल्ले वाले दूसरे मुहल्ले के कब्रिस्तान में भी ले जाकर दफन करते हैं, इसलिए स्थान और जगह बताना ज़रूरी है। और यदि ऐसा शहर हो जहाँ कूफा की तरह एक मुहल्ले वाले अपना शव दूसरे मुहल्ले के कब्रिस्तान में न ले जाते हों या वहाँ एक ही कब्रिस्तान में सब लोग दफन करते हों, तो ऐसे शहर में कब्रिस्तान का नाम बताए बिना भी इजारा (अनुबंध) जायज़ होगा, यह 'मुहीत' में लिखा है। यदि गोरकन (कब्र खोदने वाला) को कब्र खोदने का हुक्म दिया और जगह नहीं बताई और उसने उस शहर या मुहल्ले के लोगों के कब्रिस्तान के सिवाय किसी दूसरी जगह कब्र खोद दी, तो वह मज़दूरी का हकदार नहीं होगा। लेकिन यदि लोगों ने शव को उसी कब्र में दफन कर दिया, तो उस समय गोरकन मज़दूरी का हकदार हो गया। और यदि उन लोगों ने गोरकन से चाहा कि कब्र को लेप (प्लास्टर) दे या पक्का कर दे, तो यह काम उस पर अनिवार्य नहीं है, यह 'मबसूत' में है। यदि किसी व्यक्ति ने गोरकन को कब्र खोदने का हुक्म दिया और जगह बता दी, पर उसने दूसरी जगह कब्र

खोदी, तो मुस्ताजिर को अधिकार है कि चाहे तो मज़दूरी दे दे क्योंकि उसने मूलतः कब्र खोदने में हुक्म की खिलाफत नहीं की थी। और यदि वह विशेषता और स्थान की खिलाफत को ध्यान में रखे, तो उसे अधिकार है कि उसे छोड़ दे। और यदि मुस्ताजिर को दफन करने के बाद यह बात पता चली, तो यह रजामंदी में गिना जाएगा, यह 'खुलासा' में है। और यदि कुआँ या कब्र खोदने में मज़दूर ने कोई पत्थर काटा (सख्त ज़मीन मिली), तो मज़दूरी में वृद्धि नहीं की जाएगी, जैसे कि यदि ज़मीन नरम होने की वजह से उसे आसानी हुई हो, तो उसकी मज़दूरी में कमी नहीं की जाती। ऐसा ही 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है।

अध्याय: विविध विषयों के वर्णन में

यदि फरात नदी के किनारे किसी व्यक्ति ने एक 'मशरह' (घाट) १ बनाया ताकि लोग वहाँ से अपना काम करें और यह व्यक्ति उन लोगों से मज़दूरी/शुल्क लिया करे; तो यदि उसने अपनी निजी संपत्ति में बनाया और उन लोगों को पानी भरने के लिए इजारा (किराये) पर दिया, तो यह जायज़ नहीं है, भले ही उसने अपनी संपत्ति किराये पर दी हो, क्योंकि यह इजारा जानबूझकर मूल वस्तु (पानी) को नष्ट/खर्च करने पर आधारित है। और यदि इस उद्देश्य से किराये पर दिया कि 'सक्के (पानी भरने वाले) वहाँ खड़े हुआ करें और उसमें मशकें रखा करें और जानवरों को वहाँ खड़ा किया करें, तो यह जायज़ है। और यदि उसने सार्वजनिक भूमि में मशरह बनाया और फिर उसे सक्कों को किराये पर दिया, तो यह किसी भी तरह जायज़ नहीं है, चाहे पानी भरने के लिए किराये पर दिया हो या खड़े होने के लिए और...

१ मशरह यानी घाट जहाँ से पानी तक पहुँचना संभव हो।

اگر مستاجر آیا اور اجیر نے وہ قبر اس کے سپرد کر دی یعنی اس کے اور قبر کے درمیان تخلیہ کر دیا پھر اس کے بعد قبر بیٹھ گئی یا کسی شخص نے اس میں دوسرے مردے کو دفن کر دیا تو اجیر کو پوری اجرت ملے گی کیونکہ اس نے معقود علیہ مستاجر کے سپرد کر دیا اور اگر مستاجر نے اس میں اپنے مردے کو دفن کیا اور اجیر سے کہا کہ اس پر مٹی ڈال اس نے انکار کیا تو استحساناً اس پر مٹی ڈالنا لازم نہیں ہے لیکن میں اس شہر کے لوگوں کا ڈھنگ دیکھوں گا پس اگر یہ رواج ہو گا کہ مزدور ہی مٹی ڈالتا ہے تو اس پر اس کام کے واسطے جبر کروں گا اور کوفہ میں بھی ایسا ہی معمول ہے اور اگر یہ رواج نہ ہو گا تو اس پر جبر نہ کروں گا اور اگر اہل میت نے یہ چاہا کہ اجیر ہی مردے کو قبر کے اندر رکھے اور کچی اینٹیں چنے تو اس کام کے واسطے اجیر پر جبر نہ کیا جائے گا یہ مبسوط میں لکھا ہے۔ اگر کسی شخص کو قبر کے کھودنے کے واسطے مزدور مقرر کیا اور یہ بیان نہ کیا کہ کس مقبرہ میں کھودے تو استحساناً جائز ہے اور جس مقبرہ میں اس محلہ کے لوگ اپنے مردوں کو دفن کرتے ہوں وہی قبرستان مراد لیا جائے گا اور ہمارے مشائخ نے فرمایا کہ یہ حکم اہل کوفہ کے عرف کے موافق ہے کہ وہاں ہر محلہ کا قبرستان علیحدہ ہے کہ ہر محلہ والا اپنے قبرستان میں اپنا مردہ دفن کرتا ہے دوسرے محلہ کے قبرستان میں نہیں لے جاتا ہے اور ہمارے ملک میں ایسا رواج نہیں ہے بلکہ ایک محلے والے بھی دوسرے محلہ کے قبرستان میں لے جا کر دفن کرتے ہیں اس واسطے مکان و جگہ بیان کرنا ضروری ہے اور اگر ایسا شہر ہو کہ جہاں مثل اہل کوفہ کے ایک محلہ والے اپنا مردہ دوسرے محلہ کے قبرستان میں نہ لے جاتے ہوں یا وہاں ایک ہی قبرستان میں سب لوگ دفن کرتے ہوں تو ایسے شہر میں بدوں قبرستان بیان کرنے کے اجارہ جائز ہو گا یہ محیط میں لکھا ہے۔ اگر گورکن

کو قبر کھودنے کے واسطے حکم دیا اور جگہ نہ بتلائی اور اس نے اس شہر یا اس محلہ کے لوگوں کے قبرستان کے سوائے کسی دوسری جگہ قبر کھودی تو اجرت کا مستحق نہ ہو گا لیکن اگر لوگوں نے میت کو اسی قبر میں دفن کیا تو اس وقت گورکن اجرت کا مستحق ہوا اور اگر ان لوگوں نے گورکن سے یہ چاہا کہ قبر کو لیس دے یا گچ کر دے تو یہ فعل اس پر واجب نہیں ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر کسی شخص نے گورکن کو قبر کھودنے کا حکم دیا اور جگہ بتلا دی اس نے دوسری جگہ قبر کھودی تو مستاجر کو اختیار ہے کہ چاہے اجرت دے دے کیونکہ اس نے اصل قبر کھودنے میں مخالفت حکم نہیں کی تھی اور اگر وصف و جگہ میں مخالفت کرنے کا لحاظ کرے تو اس کو اختیار ہے کہ ترک کر دے اور اگر مستاجر کو بعد دفن کرنے کے یہ امر معلوم ہوا تو یہ رضا مندی میں شمار ہے یہ خلاصہ میں ہے اور اگر کنواں یا قبر کھودنے میں مزدور نے کوئی پتھر کاٹا تو اجرت میں زیادتی نہ کی جائے گی چنانچہ اگر زمین نرم ہونے کی وجہ سے اس نے آسانی پائی ہو تو اس کی اجرت میں کمی نہیں کی جاتی ہے کذا فی خزانۃ المفتین۔

فصل: متفرقات کے بیان میں

اگر دریائے فرات کے کنارے کسی شخص نے ایک مشرہ ۱ بنایا تاکہ لوگ وہاں سے اپنا کام کریں اور یہ شخص ان لوگوں سے اجرت لیا کرے پس اگر اس نے اپنی ملک میں بنایا اور ان لوگوں کو پانی بھر لینے کے واسطے اجارہ دیا تو جائز نہیں ہے اگرچہ اس نے اپنی ملک کے اجارہ پر دی ہے کیونکہ قصداً یہ اجارہ عین شے کے تلف کر دینے پر واقع ہوا ہے اور اگر اس واسطے اجارہ پر دیا کہ سقے وہاں کھڑے ہوا کریں اور اس میں مشکیں رکھا کریں اور جانوروں کو وہاں کھڑے کیا کریں تو جائز ہے اور اگر اس نے عام لوگوں کی ملک میں مشرہ بنایا اور پھر اس کو سقوں کو اجارہ پر دیا تو کسی طرح نہیں جائز ہے خواہ پانی بھرنے کے واسطے اجارہ دیا ہو یا کھڑے ہونے اور

۱ مشرہ یعنی گھاٹ جہاں سے پانی تک پہنچنا ممکن ہو۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 [204] Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing)

If something was given for the purpose of storing musk, this is mentioned in *Al-Dhakhira*. Hiring out dirhams and dinars, or sheets (foils) made from them, as well as sheets of copper and tin, is not permissible. Similarly, leasing items that are measured by volume (*kayli*) or weight (*wazni*) is not allowed, because in these cases, deriving benefit is impossible without consuming the substance (*ain*) itself, whereas ijarah (leasing/hiring) only pertains to the usufruct (*manfa'at*), not the physical substance. However, if one hires dirhams and dinars for a known period to balance scales, or hires wheat to calibrate a measure or a heavy object, it is stated in *Al-Asl* that it is permissible. Imam Karkhi mentioned that it is not permissible because the second condition—providing a valid benefit—is missing (*Badai-us-Sanai*). If dirhams or wheat were hired for a day without specifying the purpose, this issue is not mentioned in *Al-Asl*. Sheikh-ul-Islam, known as Khwahirzada, stated that one could argue for the validity of the contract by assuming it was hired for weighing, while another could argue it is invalid; Imam Karkhi inclined towards the latter view, as noted in *Al-Muheet*. Hiring dirhams and dinars for shop decoration, or musk and agarwood purely for their scent, is not permissible because this is not a legally intended benefit (*Badai-us-Sanai*). Hiring a scale for the purpose of weighing is permissible as it is a recognized benefit (*Fatawa Itabiyya*).

If a Qazi (Judge) hires someone to execute Qisas (retaliation) and Hudood (legal punishments)

If someone hires a scale weight from morning until night for weighing, Shams-ul-Aimmah al-Sarakhsi stated that wages would be due. Al-Khassaf noted that if the stone has a value and such hiring is customary, then wages are mandatory; otherwise, they are not. Some have interpreted Sarakhsi's words in this light. Others said wages are due in all circumstances (*Wajiz al-Kardari*). It is written in *Al-Uyun* that if land is rented to make raw bricks, the lease is *fasid* (voidable/invalid) because it involves the consumption of the substance (the soil). All bricks will belong to the maker, but he must pay for the value of the soil, provided the soil has value at that location, and pay the fair market rent (*ajr-al-mithl*) for the land. If the soil has no value, or if removing it has a cost, or if removing it benefits the land, then nothing is due from the brickmaker (*Al-Dhakhira*). If the land is damaged, he is liable for the extent of the damage, and the fair rent will be adjusted against this liability (*Wajiz al-Kardari*). If a Qazi hires someone to execute Qisas or Hudood punishments, Sarakhsi stated that if no time period is specified, it is not valid. However, if appointed for a

month at a known wage to carry out Qisas, inflict legal punishments, perform amputations, or attend the court and perform required tasks, the ijarah is valid. This is because the usufruct obtained from his person during that period is the subject of the contract. If the duration is not specified, the subject of the contract remains unknown (*majhul*), and thus the ijarah is *fasid*. A sign of a *fasid* ijarah is that if the person performs the task, he is entitled to fair market wages (*ajr-al-mithl*), as stated in *Fatawa Qazi Khan*.

If a Qazi keeps someone as a companion on the condition of providing him monthly sustenance (*rizq*), it is permissible. Therefore, if the sustenance...

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 [204] किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय)

यदि कस्तूरी (मुश्क) रखने के लिए दिया गया हो, तो यह 'ज़ख़ीरा' में है। दिरहम और दीनार तथा इन दोनों के पत्तरों (सिक्कों/धातु पत्रों) को किराये पर देना, और इसी तरह तांबे और रांगे के पत्तरों को किराये पर देना जायज़ नहीं है। मापने वाली (कैली) और वजन करने वाली चीजों का भी इजारा जायज़ नहीं है क्योंकि इन स्थितियों में वस्तु के अस्तित्व (ऐन) को नष्ट किए बिना लाभ उठाना संभव नहीं है, जबकि इजारा में केवल लाभ (मनफ़अत) शामिल होता है, वस्तु का अस्तित्व नहीं। यहाँ तक कि यदि किसी ने दिरहम और दीनार को तराजू को संतुलित करने या गेहूं मापने के पैमाने को ठीक करने या किसी भारी वस्तु को संतुलित करने के उद्देश्य से एक निश्चित अवधि के लिए किराये पर लिया, तो 'अस्ल' में लिखा है कि यह जायज़ है। इमाम करखी ने उल्लेख किया है कि यह जायज़ नहीं है क्योंकि दूसरी शर्त नदारद है, यानी लाभ होना चाहिए (किता-ए-बदाइ)। और यदि दिरहम या गेहूं को एक दिन के लिए बिना उद्देश्य बताए किराये पर लिया, तो 'अस्ल' में यह समस्या उल्लेखित नहीं है। शैखुल इस्लाम मारूफ़ ब-ख्वाहिरज़ादा ने कहा कि कहने वाला कह सकता है कि अनुबंध के वैध होने के लिए यह माना जाएगा कि उसने वजन करने के उद्देश्य से किराये पर लिया है, और दूसरा कह सकता है कि अनुबंध जायज़ नहीं है। इमाम करखी का झुकाव इसी ओर है, यह 'मुहीत' में है। दुकान की सजावट के लिए दिरहम और दीनार को किराये पर लेना, या कस्तूरी और ऊद जैसी सुगंधित वस्तुओं को केवल सूँघने के लिए किराये पर लेना जायज़ नहीं है क्योंकि यह मूल उद्देश्य (मनफ़अत-ए-मक़सूदा) नहीं है (किता-ए-बदाइ)। और यदि कोई तराजू को तौलने के उद्देश्य से किराये पर ले तो जायज़ है क्योंकि यह अभीष्ट लाभ है, यह 'फ़तावा इताबिया' में लिखा है।

यदि काज़ी ने किसी को क़िसास और हुद्दूद (दंड) पूरा करने के लिए, यानी क़िसास लेने और कोड़े मारने के लिए किराये पर लिया

यदि किसी व्यक्ति ने तराजू के बाट को सुबह से शाम तक तौलने के लिए किराये पर लिया, तो शम्सुल अइम्मा सरखसी ने कहा कि पारिश्रमिक (उजरत) देय होगा। खसाफ़ ने उल्लेख किया कि यदि उस पत्थर की कीमत है और ऐसा इजारा लेना लोगों की आदत है, तो उजरत वाजिब होगी, अन्यथा नहीं। कुछ ने शम्सुल अइम्मा के कथन को इसी पर आधारित माना है। कुछ ने कहा कि हर हाल में उजरत वाजिब होगी (वजीज़ करदरी)। 'उयून' में लिखा है कि यदि कच्ची ईंटें बनाने के लिए कोई ज़मीन किराये पर ली गई, तो इजारा फासिद (अमान्य/दोषपूर्ण) है क्योंकि यह इजारा वस्तु (मिट्टी) के नष्ट होने पर आधारित है। सभी ईंटें निर्माता की होंगी और उसे मिट्टी की कीमत चुकानी होगी, बशर्ते कि

उस स्थान पर मिट्टी की कोई कीमत हो, और ज़मीन का उचित किराया (अजर-अल-मिस्ल) देना होगा। यदि मिट्टी की कोई कीमत नहीं है या मिट्टी हटाने का मूल्य है या मिट्टी हटाने से ज़मीन को लाभ होता है, तो ईंट बनाने वाले पर कुछ देय नहीं होगा (ज़ख़ीरा)। यदि ज़मीन में कोई नुकसान हुआ, तो वह नुकसान की सीमा तक उत्तरदायी होगा, और ज़मीन का उचित किराया इसी नुकसान में समायोजित हो जाएगा (वजीज़ करदरी)। यदि काज़ी ने किसी को क़िसास और हुदूद के निष्पादन के लिए किराये पर लिया, तो सरखसी ने कहा कि यदि अवधि निश्चित नहीं है तो यह सही नहीं है। यदि एक महीने के लिए निश्चित पारिश्रमिक पर नियुक्त किया गया कि वह अपराधी पर क़िसास लागू करे, दंड (हद) दे, अंग विच्छेदन करे या अदालत में उपस्थित रहे और आवश्यक कार्य करे, तो इजारा जायज़ है। क्योंकि उस अवधि में उसकी सेवाओं से प्राप्त होने वाला लाभ ही अनुबंध का विषय है। यदि अवधि निश्चित नहीं की गई, तो अनुबंध का विषय अज्ञात (मजहूल) रहा, अतः इजारा फासिद है। फासिद इजारा की पहचान यह है कि काम पूरा होने पर उसे उचित पारिश्रमिक (अजर-अल-मिस्ल) मिलेगा (फ़तावा काज़ी ख़ान)।

यदि काज़ी ने उसे इस शर्त पर साथ रखा कि वह उसे हर महीने जीवन-निर्वाह (रिज़्क़) देगा, तो यह जायज़ है। अतः यदि रिज़्क़...

مشک رکھنے کے واسطے دیا ہو یہ ذخیرہ میں ہے اور درہم و دینار اور ان دونوں کے پتروں کا اجارہ دینا اور ایسے ہی تانبے اور رانگے کے پتروں کا اجارہ دینا جائز نہیں ہے اور کیلی اور وزنی چیزوں کا بھی اجارہ جائز نہیں ہے کیونکہ ان صورتوں میں عین شے سے نفع لینا بدون اس کے تلف کرنے کے ممکن نہیں ہے حالانکہ اجارہ میں صرف منفعت داخل ہوتی ہے نہ عین شے حتیٰ کہ اگر اس نے درہم و دینار کو میزان درست کرنے یا گیہوں کو پیمانہ درست کرنے یا کسی وزنی چیز کو سن دیر کے درست کرنے کی غرض سے ایک مدت معلومہ تک اجارہ لیا تو اصل میں لکھا ہے کہ جائز ہے اور کرخی نے ذکر کیا کہ نہیں جائز ہے کیونکہ دوسری شرط مفقود ہے یعنی منفعت ہونا چاہئے کذا فی البدائع اور اگر درہموں یا گیہوں کو ایک روز کے واسطے مطلقاً اجارہ لیا یہ بیان نہ کیا کہ ان کو کس واسطے اجارہ لیتا ہے تو اصل میں یہ مسئلہ مذکور نہیں ہے اور شیخ الاسلام معروف بخواہرزادہ نے فرمایا کہ کہنے والا کہہ سکتا ہے کہ عقد جائز ہونے کے واسطے یوں رکھا جائے گا کہ اس نے وزن کی غرض سے اجارہ لیا ہے اور دوسرا کہنے والا یہ بھی کہہ سکتا ہے کہ عقد جائز نہیں ہے اور اسی طرف شیخ کرخی نے میل کیا ہے یہ محیط میں ہے اور درہم و دیناروں کا دکان کی زینت کے واسطے یا مشک و عود وغیرہ خوشبودار چیزوں کا سونگھنے کی غرض سے اجارہ لینا جائز نہیں ہے کیونکہ یہ منفعت مقصودہ نہیں ہے کذا فی البدائع اور اگر کوئی ترازو تولنے کی غرض سے اجارہ پر لے تو جائز ہے کیونکہ یہ منفعت مقصودہ ہے یہ فتاویٰ عتابیہ میں لکھا ہے۔

اگر قاضی نے کسی کو قصاص و حدود پورا کرنے کے واسطے یعنی قصاص لے لینے اور حدود مارنے کے واسطے اجارہ پر لیا

اگر کسی شخص نے ترازو کا پانٹ صبح سے رات تک تولنے کے واسطے اجارہ لیا تو شمس الائمہ سرخسی نے فرمایا کہ اجرت واجب ہو گی اور خصاف نے ذکر کیا کہ اگر اس پتھر کی قیمت ہے اور ایسا اجارہ لینا لوگوں کی عادت ہے تو اجرت واجب ہو گی ورنہ نہیں اور بعضوں نے شمس الائمہ کے کلام کو اسی پر محمول کیا ہے اور بعض نے کہا کہ ہر حال میں اجرت واجب ہو گی یہ وجیز کردری میں ہے عیون میں لکھا ہے کہ اگر کچی اینٹیں بنانے کے واسطے کوئی زمین کرایہ پر لی تو اجارہ فاسد ہے کیونکہ یہ اجارہ عین شے کے تلف کرنے پر ٹھہرا ہے اور تمام اینٹیں ان کے بنانے والے کو ملیں گی اور اس پر واجب ہو گا کہ مٹی کی قیمت ادا کر دے بشرطیکہ اس موقع پر مٹی کی کچھ قیمت ہو اور زمین کا اجر المثل ادا کر دے اور اگر اس موقع پر مٹی کی کچھ قیمت نہ ہو یا اس مقام پر مٹی دور کرنے کی قیمت ہو یا مٹی دور کرنے سے زمین کو نفع پہنچتا ہو تو اینٹیں بنانے والے پر کچھ واجب نہ ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے اور اگر زمین میں کچھ نقصان آگیا تو بقدر نقصان کے ضامن ہو گا اور زمین کا اجر المثل اسی نقصان میں آ جائے گا ورنہ اس پر کچھ واجب نہ ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے اگر قاضی نے کسی کو قصاص و حدود پورا کرنے کے واسطے یعنی قصاص لے لینے اور حدود مارنے کے واسطے اجارہ پر لیا تو شمس الائمہ سرخسی نے فرمایا کہ اگر اجارہ کا کوئی وقت بیان نہ کیا تو صحیح نہیں ہے اور اگر ایک مہینہ کے واسطے کسی قدر اجرت معلومہ پر اس غرض سے مقرر کیا کہ جس شخص پر قصاص عائد ہو اس سے قصاص کرا دے یا جس پر حد جاری ہو اس کو حد مار دے یا ہاتھ کٹوا دے یا مجلس قضا میں حاضر رہے اور جو کام ہو وہ کرے تو اجارہ جائز ہے کیونکہ اس مدت کے اندر جو کچھ اس کی ذات سے منفعت حاصل ہو وہی معقود علیہ ہے پس جو امر مثل حدود جاری کرنے وغیرہ کے پیش آئے اس میں اس کے ذاتی نفع کو صرف کرے اور اگر مدت بیان نہ کی تو معقود علیہ مجمول رہا

کہ اس کا وقوع معلوم نہیں پس اجارہ فاسد ہوا اور اجارہ فاسد ہونے کی علامت یہ ہے کہ اگر اس نے کسی کام کو انجام دیا تو اس کو اجر المثل ملے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر قاضی نے اس کو اپنے ساتھ مصاحبت میں اس شرط سے رکھا کہ ہر مہینے اس کو رزق دیا کرے گا تو جائز ہے پس اگر رزق...

Fatawa Alamgiri ..... Volume 7 (205) Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring/Leasing)

...If the amount is specified, the contract is valid because the subject of the contract is a personal benefit and it is known. If the amount is not specified, it will be governed by the rule of 'Rizq' (provision/salary) at the discretion of the judge. It is permissible for a judge to take a sufficient provision for himself from the public treasury (Bayt al-Mal). The same ruling applies to anyone who acts as a deputy for the judge in any task. Similarly, the ruling for the judge's distributor (Qassam) is that if the judge employs him for this task at a certain monthly wage, it is permissible, as stated in 'Al-Mabsut'. If Zaid proves his right to Qisas (retaliation) against Amr and hires someone to carry out the Qisas on his behalf, the hired person is entitled to no wage. It is written in 'Siyar-e-Kabir' that according to Imam al-A'zam (Abu Hanifa) and Imam Abu Yusuf, this is not permissible, while according to Imam Muhammad, it is. Similarly, if the Leader of the Muslims (Imam al-Muslimin) hires someone to execute apostates or captive disbelievers in Jihad, or to carry out life-for-life Qisas, it is not permissible according to the 'Shaykhayn' (Abu Hanifa and Abu Yusuf) but is permissible according to Imam Muhammad. However, if someone is hired for Qisas involving less than a life —for example, to cut off a hand in retaliation—it is permissible by consensus (Ijma'), as mentioned in 'Muhit al-Sarakhsi'. It is permissible to hire someone for slaughtering (Zabah) because the objective is to sever the veins of the neck, not to take the soul (which is not within human power); thus, it resembles Qisas for less than a life. This is recorded in 'Siraj al-Wahaj'. If the commander of the Muslim army says to a Muslim or a Dhimmi (protected non-Muslim citizen), "If you kill such-and-such rider, you will receive a hundred dirhams," and he kills him, nothing is obligatory to be paid because this contract is based on Jihad and obedience, hence he is not entitled to a wage. Imam Muhammad stated that if the commander had said this specifically to a Dhimmi, a wage would be due. If the disbelievers have been slain and the commander says, "Whoever cuts off their heads will receive ten dirhams," it is permissible because this act is not considered Jihad itself; this is in 'Fatawa Qazi Khan' and 'Sughra'.

Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad mentioned that if the leader of the disbelievers is killed and the Muslim commander says, "Whoever brings his head so that it can be thrown toward the enemy to let them know their leader is dead and to demoralize them," then the specified wage will be paid. If a person goes and brings the head, he will receive no wage (if done during battle). However, if the disbelievers have retreated from the place where their leader was killed and bringing the head

does not require fighting, then the wage shall be paid. If the army commander says to a specific person or a group, "If you bring his head, or if any one of you brings his head, he shall receive such-and-such wage," and someone brings it, he will receive 'Ajr al-Mithl' (a fair prevailing wage). If the Muslim army is in enemy territory (Dar al-Harb) and takes residence in a small fort (garhi) where there are no fighting men, only property, children, and women, and the commander says, "Every person who guards this fort from evening until morning shall receive ten dirhams each," and a group guards it, then each person receives ten dirhams. This is what the Imam described. Some of our scholars say regarding the guarding of the fort that the contract (Ijarah) is not concluded initially because he did not address a specific group; however, once a group undertakes the guarding and the Imam is pleased, this falls under the meaning of hiring, and 'Ijarah bil-Ta'ati' (contract by conduct) is concluded and is permissible. This is in 'Tatarkhaniyah'. If someone's camel is lost and he says, "Whoever shows me its location, I will give him ten dirhams," the one who points it out is not entitled to a wage. If the owner says this to a specific person and he only gives a verbal direction, the ruling remains the same; however, if he walks with him and shows him...

---

1. The word 'Dhimmi': It appears from this narration that it is permissible to hire the Dhimmi citizens of one's own country to help defeat or kill enemy combatants. (Zahir)
2. 'Bil-Ta'ati': Meaning a contract concluded through mutual conduct or action without formal verbal agreement.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 7 (205) किताब अल-इजारा (किराये और मजदूरी की किताब)

...की मात्रा स्पष्ट कर दी गई हो, तो अनुबंध (contract) वैध है क्योंकि जिस पर अनुबंध हुआ है वह उसका व्यक्तिगत लाभ है और वह ज्ञात है। यदि मात्रा स्पष्ट न की गई हो, तो वह काज़ी की इच्छा पर 'रिज़्क़' (जीविका) के हुक्म में होगा। काज़ी के लिए यह जायज़ है कि वह बैतुल-माल (सार्वजनिक खजाना) से अपनी ज़रूरत के अनुसार जीविका लेता रहे। अतः जो व्यक्ति किसी काम में काज़ी का प्रतिनिधि (नायब) हो, उसके लिए भी यही हुक्म है। इसी प्रकार काज़ी के क़ासिम (बँटवारा करने वाले) का हुक्म है कि यदि काज़ी ने उसे किसी निश्चित मासिक वेतन पर उस काम के लिए नियुक्त किया, तो यह जायज़ है, जैसा कि 'मबसूत' में उल्लेखित है। यदि ज़ैद ने अम्र पर अपना क़िसास (बदले का अधिकार) साबित किया और ज़ैद ने क़िसास लेने के लिए किसी व्यक्ति को मज़दूरी पर रखा कि वह मेरे लिए क़िसास ले, तो उस व्यक्ति को कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी। 'सियर-ए-कबीर' में लिखा है कि इमाम-ए-आज़म और इमाम अबू यूसुफ़ के निकट यह जायज़ नहीं है, जबकि इमाम मुहम्मद के निकट यह जायज़ है। इसी प्रकार यदि मुसलमानों के इमाम ने किसी व्यक्ति को इसलिए नियुक्त किया कि वह धर्मत्यागियों (मुर्तद) या जिहाद के काफ़िर कैदियों को मृत्युदंड दे या जान का क़िसास ले, तो शैख़ैन (इमाम अबू हनीफ़ा और इमाम अबू यूसुफ़) के निकट यह जायज़ नहीं है, और इमाम मुहम्मद के निकट जायज़ है। और यदि जान लेने से कम के क़िसास के लिए, जैसे केवल हाथ काटने के क़िसास के लिए किसी को नियुक्त किया गया, तो यह सर्वसम्मति (इज्मा) से जायज़ है, यह 'मुहीत-ए-सरख़सी' में लिखा है। वध (ज़बह) करने के लिए मज़दूरी लेना जायज़ है क्योंकि इसका उद्देश्य गर्दन की नसें काटना है, न कि प्राण हरना जो उसके वश में नहीं है, अतः यह जान लेने से कम के क़िसास के समान हो गया। यह 'सिराज अल-वहाज' में लिखा है। यदि इस्लामी सेना के सेनापति ने किसी मुसलमान या धिम्मी (संरक्षित नागरिक) से कहा कि यदि तुमने अमुक सवार को मार डाला, तो तुम्हें सौ दिरहम मिलेंगे, और उसने उसे मार डाला, तो उसे कुछ देना अनिवार्य नहीं होगा क्योंकि यह अनुबंध जिहाद और इबादत पर आधारित है, इसलिए वह मज़दूरी का हकदार नहीं होगा। इमाम मुहम्मद ने फ़रमाया कि यदि उसने धिम्मी से यही कहा होता, तो मज़दूरी देना अनिवार्य होता। और यदि काफ़िर मारे जा चुके हों और सेनापति कहे कि जो व्यक्ति इन लोगों के सिर काट लाएगा उसे दस दिरहम मिलेंगे, तो यह जायज़ है क्योंकि यह कार्य जिहाद (युद्ध) नहीं है; यह 'फ़तावा क़ाज़ी खान' और 'सुग़रा' में है।

इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद ने उल्लेख किया है कि यदि काफ़िरों का सरदार मारा गया और इस्लामी सेनापति ने कहा कि जो व्यक्ति उसका सिर काट लाएगा, इस उद्देश्य से कि वह सिर काफ़िरों की ओर फेंका जाए ताकि वे जान लें कि उनका सरदार मारा गया है और वे हार मान लें, तो उसे निर्धारित मज़दूरी दी जाएगी। यदि एक व्यक्ति गया और सिर काट लाया, तो उसे कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी। लेकिन यदि काफ़िर उस स्थान से हट गए हों जहाँ उनका सरदार मारा गया था और सिर लाने में युद्ध की आवश्यकता न पड़े, तो मज़दूरी मिलेगी। और यदि सेनापति ने किसी विशेष व्यक्ति या सेना की एक टोली से कहा कि यदि तुम उसका सिर काट लाए या तुममें से कोई उसका सिर ले आया, तो उसे इतनी मज़दूरी मिलेगी, फिर कोई सिर ले आया, तो उसे 'अज्र-उल-मिसल' (प्रचलित उचित मज़दूरी) मिलेगी। यदि मुसलमानों की सेना 'दारुल हरब' (शत्रु क्षेत्र) में हो और वहां एक छोटी गढ़ी (किले) में रुके जहाँ लड़ने वाले पुरुष न हों, केवल संपत्ति, बच्चे और महिलाएँ हों, और सेनापति कहे कि जो भी शाम से सुबह तक इस गढ़ी की रक्षा करेगा, उसे दस-दस दिरहम मिलेंगे, और एक समूह ने रक्षा की, तो प्रत्येक को दस-दस दिरहम मिलेंगे। इमाम ने यही वर्णन किया है, और हमारे कुछ विद्वान कहते हैं कि गढ़ी की रक्षा के मामले में पहले ही अनुबंध (इजारा) संपन्न नहीं होगा क्योंकि उसने किसी निश्चित समूह को संबोधित नहीं किया था, हाँ जब किसी समूह ने रक्षा की और इमाम राज़ी हो गया, तो यह 'इजारा' के अर्थ में है और 'इजारा बिल-ताअती' (आचरण द्वारा अनुबंध) संपन्न हो जाएगा और यह जायज़ है। यह 'तातारीखानिया' में है। यदि किसी का ऊँट खो गया और उसने कहा कि जो मुझे उसका पता बताएगा उसे दस दिरहम दूँगा, तो पता बताने वाला मज़दूरी का हकदार नहीं होगा। यदि मालिक ने किसी विशेष व्यक्ति से कहा और उसने केवल ज़बानी पता बताया, तब भी यही हुक्म है, लेकिन यदि वह साथ चलकर ले गया और पता बताया तो...

---

1. शब्द 'धिम्मी': इस विवरण से स्पष्ट होता है कि यदि शत्रु काफ़िरों को हराने के लिए अपने देश के धिम्मी काफ़िरों को काम पर रखा जाए, तो यह जायज़ है। (ज़हीर)
2. 'बिल-ताअती': यानी बिना शब्दों के, केवल आपसी व्यवहार और क्रिया से अनुबंध पूरा हो जाना।

کی مقدار بیان کردی تو عقد جائز ہے کیونکہ معقود علیہ اس کی ذاتی منفعت ہے اور وہ معلوم ہے اور اگر مقدار بیان نہ کی تو وہ رزق کے حکم منشا ش قاضی کے ہوگا اور قاضی کو جائز ہے کہ بقدر کفایت اپنا رزق بیت المال سے لیا کرے پس جو شخص قاضی کی کسی کام میں نیابت کرے اس کا بھی یہی حکم ہے اسی طرح قسام قاضی کا حکم ہے کہ اگر قاضی نے اس کو کسی قدر ماہواری اجرت پر اس کام کے واسطے نوکر رکھا تو جائز ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر زید نے عمرو پر اپنا حق قصاص ثابت کیا اور زید نے قصاص لینے کے واسطے کسی شخص کو اجرت پر مقرر کیا کہ میرے واسطے قصاص لے تو اس کو کچھ اجرت نہ ملے گی اور سیر کبیر میں لکھا ہے کہ امام اعظم و امام ابویوسف کے نزدیک یہ جائز نہیں ہے اور امام محمد کے نزدیک جائز ہے اسی طرح اگر امام المسلمین نے کسی شخص کو اس واسطے نوکر رکھا کہ مرتدوں یا جہاد کے کافر قیدیوں کو قتل کرے یا جان کا قصاص لے لیا کرے تو شیخین کے نزدیک جائز نہیں ہے اور امام محمد کے نزدیک جائز ہے اور اگر جان مارنے کے قصاص سے کم قصاص کے واسطے مثلاً فقط ہاتھ کاٹنے کے قصاص لینے کے واسطے نوکر رکھا تو بالا جماع جائز ہے یہ محیط سرخسی میں لکھا ہے اور ذبح کرنے کے واسطے اجارہ لینا جائز ہے کیونکہ مقصود اس سے گردن کی رگیں کاٹنا ہے نہ روح کا فوت کرنا جو اس کی قدرت میں نہیں ہے پس جان مارنے سے کم کے قصاص لینے کا مشابہ ہو گیا یہ سراج الوہاج میں لکھا ہے لشکر اسلام کے سردار نے اگر کسی مسلمان یا ذمی سے کہا کہ اگر تو نے فلاں سوار کو قتل کیا تو تجھ کو سو درہم ملیں گے اس نے قتل کیا تو کچھ دینا واجب نہ ہوگا کیونکہ یہ اجارہ جہاد و طاعت پر ہے اس واسطے بالکل اجرت کا مستحق نہ ہوگا اور امام محمد نے فرمایا کہ اگر اس نے ذمی سے یہی کہا کہ تو اجرت واجب ہو گی اور اگر کفار مقتول

پڑے ہوں اور سردار اسلام نے کہا کہ جو شخص ان لوگوں کے سر کاٹ لے اس کو دس درہم ملیں گے تو جائز ہے کیونکہ یہ فعل جہاد نہیں ہے یہ فتاویٰ قاضی خان و صغریٰ میں ہے۔

امام ابویوسف و امام محمد نے ذکر فرمایا کہ اگر کافروں کا سردار مارا گیا اور سردار اسلام نے کہا کہ جو شخص اس کا سر کاٹ لائے اس غرض سے کہ وہ سر کافروں کی طرف پھینکا جائے تا کہ وہ لوگ جان لیں کہ ان کا سردار مارا گیا اور شکست کھائیں تو اس کو اس قدر اجرت دی جائے گی پس ایک شخص گیا اور اس کا سر کاٹ لایا تو اس کو کچھ اجرت نہ ملے گی لیکن اگر کافر لوگ اس جگہ سے جہاں ان کا سردار مقتول ہوا ہے ہٹ گئے ہوں اور اس کے سر کاٹ لانے میں لڑائی کی ضرورت نہ پڑے تو البتہ اجرت ملے گی اور اگر سردار لشکر اسلام نے ایک شخص خاص سے یا لشکر کی ایک جماعت سے یوں کہا کہ اگر تم اس کا سر کاٹ لائے یا تم میں سے کوئی اس کا سر کاٹ لائے تو اس قدر اجرت پائے گا پھر ایک شخص اس کا سر کاٹ لایا تو اجر المثل ملے گا اور اگر مسلمانوں کے لشکر کا سردار دارالحرب میں ہو اور وہاں ایک گڑھی میں اقامت اختیار کی کہ جس میں لڑنے والے مرد نہ تھے صرف مال و اسباب و بچے عورتیں تھیں پس سردار نے کہا کہ جتنے شخص اس گڑھی کی شام سے صبح تک حفاظت کریں ان میں سے ہر ایک کو مثلاً دس دس درہم ملیں گے پس ایک قوم نے اس کی حفاظت کی تو ہر ایک شخص کو دس دس درہم ملیں گے یعنی جو امام نے بیان کیا ہے اور ہمارے بعض مشائخ فرماتے ہیں کہ گڑھی کی حفاظت کے مسئلہ میں پہلے اجارہ منعقد نہ ہو گا کیونکہ اس نے کسی قوم معین کو مخاطب نہیں کیا ہاں جب کسی قوم نے حفاظت اختیار کی اور امام راضی ہوا تو یہ امر اجارہ کے معنی میں ہے پس اجارہ بالتعاطی منعقد ہو جائے گا اور اجارہ بالتعاطی جائز ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے اگر کسی شخص کا اونٹ مثلاً گم ہو گیا اس نے کہا کہ جو شخص مجھے پتہ دکھائے اس کو دس درہم دوں گا پس ایک شخص نے پتہ دیا تو اجرت کا مستحق نہ ہو گا اور اگر اونٹ والے نے ایک شخص معین

سے یہ کہا اور اس نے صرف زبانی پتہ بتا دیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر اس کے ساتھ چل کر بتا دیا تو

۱؎ قولہ ذمی اس روایت سے ظاہر ہوتا ہے کہ اگر حربی کافروں کو قتل و مغلوب کرنے کے لئے اپنے ملک کے ذمی کافروں کو نوکر رکھے تو جائز ہے۔ ظہیر۔ ۲؎ بالتعاطی یعنی بدوں قول کے صرف فعل سے پورا ہو گیا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (Page 406) Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/ Leasing)

He shall receive the fair wage (ujrat al-mithl). It is stated in 'Siyar al-Kabir' that if the leader of a 'Sariya' (a small military detachment) says, "Whoever shows us the way to a certain place will be given ten dirhams," this is valid. Upon providing guidance, the wage becomes specified and obligatory; this is mentioned in 'Wajiz al-Kardari'.

If someone hires a trained dog for the purpose of hunting, no wage will be obligatory. Similarly, if a falcon is hired for this purpose, the same ruling applies. However, it is mentioned in some reports that if a trained dog or falcon is hired for hunting and a fixed time period is set, it is permissible. It is only impermissible if the duration is not specified. If a cat is hired for the purpose of catching mice in one's house, it is written in 'Muntaqa' that this is not permissible. If a dog is hired for the purpose of guarding and protecting one's house, the scholars (Mashaykh) have stated that this is not permissible. If a monkey is hired to sweep the house, Maulana (may Allah be pleased with him) stated that it should be permissible, provided the period is specified, because a monkey works when compelled (beaten), unlike a cat which does not work even if beaten; this is written in 'Fatawa Qazi Khan'.

It is written in 'Muntaqa' that if a rooster is hired for the purpose of crowing in the morning, it is not permissible. At this point, a fundamental principle is stated: any action that is not a result of the animal's own volition or a task that a human cannot compel them to perform by beating, then selling them with such a condition is not valid, nor is hiring them for that purpose; this is written in 'al-Muhit'. Regarding animals, hiring a male goat etc. for the purpose of breeding (stud services) and the owner taking a fee for it is not permissible; this is written in 'Siraj al-Wahhaj'.

If a rug is hired for the purpose of spreading it in one's house for prestige (decoration) but with the condition not to sit or sleep on it, it is not permissible. Similarly, if a vessel [item] is hired to be kept in one's storehouse for show, it is not permissible; this is in 'al-Zahiriyyah'. If a person hires a horse to tie it at his door so people see that he owns a horse, or hires utensils for prestige but does not use them, or rents a house so people think he has a mansion but does not reside in it, or hires a slave so people think he has a slave but does not take service from him, or hires dirhams (currency) just to keep them in his house, then in all such cases the hire contract (Ijarah) is 'fasid' (corrupt/invalid) and no wage is obligatory. However, if the

item hired is also typically hired for its utility (actual use), then the wage becomes obligatory; this is in 'al-Khulasah' and 'Muntaqa'.

If a male goat or ram is hired for the purpose of leading a flock of sheep and goats by walking ahead of them, this is permissible; this is in 'al-Muhit' and 'Fatawa Qazi Khan'. If land is hired for the purpose of grazing one's goats on its wheat plants etc., or a goat is hired to harvest its wool, this contract is 'fasid' (corrupt), and the hirer must pay the price of the plants and the wool because they were the property of the owner which the hirer obtained through a corrupt contract. In contrast, if land is hired for grazing on wild grass, the price of the grass does not need to be paid because grass is 'mubah' (common/public property); this is in 'al-Ghiyathiyyah'. If a sword is hired to be worn for one month, or a bow is hired for archery for one month, it is permissible; this is in 'al-Muhit'. If land is hired for the purpose that in it...

Footnotes: 1. An alternative translation could be: an action among them that is not learned, and a human cannot make them perform it through beating, then sale and hiring with this condition will not be valid. 2. The translator pointed out that there is some leeway in the original phrasing because the prohibition itself is valid, but benefiting under this condition is not permitted, and the same applies to Ijarah. 3. Meaning he walks ahead and the sheep follow behind him.

फतावा आलमगिरी ..... जिल्द ६ (४०६) किताब अल-इजारा (किराये और मजदूरी का अध्याय)

उसे उजरत-ए-मिस्ल (उचित मजदूरी) मिलेगी। 'सियर कबीर' में उल्लेख है कि यदि 'अमीर-उस-सरिया' यानी छोटी सैन्य टुकड़ी के सेनापति ने कहा कि जो व्यक्ति हमें अमुक स्थान तक रास्ता दिखाएगा उसे दस दिरहम देंगे, तो यह वैध है। रास्ता दिखाने के कार्य के साथ ही मजदूरी निर्धारित हो जाएगी और देय होगी; यह 'वजीज़ करदरी' में वर्णित है।

एक व्यक्ति ने एक प्रशिक्षित कुत्ते को शिकार के लिए किराये पर लिया तो मजदूरी देय नहीं होगी। इसी तरह यदि बाज को लिया गया हो, तब भी यही आदेश है। कुछ रिवायतों में आया है कि यदि प्रशिक्षित कुत्ते या बाज को शिकार के लिए किराये पर लिया गया और समय निश्चित कर दिया गया, तो यह जायज़ है। और यह केवल उसी स्थिति में नाजायज़ है जब समय स्पष्ट न किया गया हो। यदि कोई बिल्ली इस उद्देश्य से किराये पर ली कि वह घर के चूहे पकड़वा दे, तो 'मुंतक़ी' में लिखा है कि यह जायज़ नहीं है। यदि कोई कुत्ता इस उद्देश्य से किराये पर लिया गया कि वह घर की सुरक्षा और रखवाली करे, तो विद्वानों (मशायख) ने फरमाया कि यह जायज़ नहीं है। यदि कोई बंदर घर में झाड़ू देने के लिए किराये पर लिया गया, तो मौलाना (रज़ी अल्लाह अन्हु) ने फरमाया कि इसे जायज़ होना चाहिए बशर्ते कि समय निश्चित कर दिया गया हो, क्योंकि बंदर को मारकर काम कराया जा सकता है, बिल्ली के विपरीत जो पीटने पर भी काम नहीं करती; यह 'फतावा क़ाज़ी ख़ान' में लिखा है।

'मुंतक़ी' में लिखा है कि यदि कोई मुर्गा इस उद्देश्य से किराये पर लिया गया कि वह सुबह आवाज़ (बाँग) दिया करे, तो यह जायज़ नहीं है। यहाँ एक बुनियादी नियम बताया गया है कि वह कार्य जो पशु के अपने किसी स्वैच्छिक कर्म से न हो और न ही मनुष्य उसे मारकर वह काम करवा सके, तो इस शर्त के साथ उनकी बिक्री जायज़ नहीं है और न ही इस उद्देश्य के लिए उनका किराया जायज़ है; यह 'मुहीत' में लिखा है। जानवरों में बकरी आदि को गर्भधारण कराने के लिए, उदाहरण के लिए नर बकरे को किराये पर लेना और मालिक का उसका किराया लेना जायज़ नहीं है; यह 'सिराज अल-वहाज' में वर्णित है।

यदि कोई कालीन इस उद्देश्य से किराये पर लिया गया कि उसे घर में सजावट के लिए बिछाया जाए लेकिन उस पर न बैठा जाए और न सोया जाए, तो यह जायज़ नहीं है। इसी तरह यदि कोई बर्तन [विशेष वस्तु] इस उद्देश्य से किराये पर लिया गया कि उसे कोठार में रखा जाए, तो यह जायज़ नहीं

है; यह 'ज़हीरिया' में है। यदि किसी व्यक्ति ने कोई घोड़ा इस उद्देश्य से किराये पर लिया कि उसे अपने द्वार पर बाँधे ताकि लोग देखें कि उसके पास घोड़ा है, या कुछ बर्तन सजावट के लिए किराये पर लिये और उन्हें उपयोग में न लाए, या कोई घर इस उद्देश्य से लिया ताकि लोग समझें कि उसके पास महल है और उसमें निवास न करे, या कोई गुलाम इसलिए लिया ताकि लोग समझें कि उसके पास गुलाम है और किरायेदार उससे सेवा न ले, या केवल घर में रखने के लिए दिरहम (मुद्रा) किराये पर लिये, तो इन सभी स्थितियों में किराया अनुबंध 'फासिद' (दोषपूर्ण/अमान्य) है और कोई मजदूरी देय नहीं होगी। लेकिन यदि किराये पर ली गई वस्तु वास्तव में उपयोग (नफ़ा) के लिए ली जाती हो, तो मजदूरी देय होगी; यह 'ख़ुलासा' और 'मुंतक़ी' में है।

यदि कोई बकरा या मेंढा इस उद्देश्य से किराये पर लिया गया कि वह अपनी चाल से बकरियों और भेड़ों के झुंड का नेतृत्व करे, तो यह जायज़ है; यह 'मुहीत' और 'फतावा क़ाज़ी ख़ान' में है। यदि कोई भूमि इस उद्देश्य से किराये पर ली गई कि अपनी बकरियों को उस भूमि के गेहूँ आदि के पौधों को चरवा दिया जाए, या कोई बकरी इसलिए किराये पर ली कि उसकी ऊन उतार ली जाए, तो यह अनुबंध 'फासिद' है और किरायेदार को पौधों और ऊन की कीमत चुकानी होगी क्योंकि ये मालिक की संपत्ति थी जिसे किरायेदार ने दोषपूर्ण अनुबंध के माध्यम से प्राप्त किया। इसके विपरीत, यदि घास चराने के लिए अनुबंध किया गया हो, तो घास की कीमत नहीं देनी होगी क्योंकि घास 'मुबाह' (सार्वजनिक संपत्ति) है; यह 'ग़ियासिया' में है। यदि तलवार धारण करने के लिए एक महीने के लिए किराये पर ली गई या तीरंदाज़ी के लिए कोई कमान एक महीने के लिए किराये पर ली गई, तो यह जायज़ है; यह 'मुहीत' में है। यदि कोई भूमि इस उद्देश्य से किराये पर ली गई कि उसमें...

पाद-टिप्पणियाँ: १- अनुवाद यह भी हो सकता है कि जो कार्य पशुओं में सिखाने से संभव न हो, और मनुष्य उन्हें पीटकर वह काम न ले सके, तो ऐसी शर्त के साथ उनका व्यापार या किराया जायज़ नहीं होगा। २- अनुवादक ने संकेत किया है कि मूल पाठ के वर्णन में कुछ ढील है क्योंकि मूल मना करना जायज़ है, केवल इस शर्त के साथ लाभ उठाना जायज़ नहीं है, और यही किराये (इजारा) के मामले में भी है। ३- अर्थात वह आगे चले और भेड़ें उसके पीछे चलें।

اس کو اجرت مثل ملے گا اور سیر کبیر میں ہے کہ اگر امیر السریہ نے یعنی چھوٹے لشکر کے سردار نے کہا کہ جو شخص ہم کو فلاں مقام تک راہ بتائے اس کو دس درہم دیں گے تو یہ صحیح ہے اور راہ بتانے کے ساتھ اجرت متعین ہوگی اور واجب ہوجائے گی یہ وجیز کردری میں ہے۔ ایک شخص نے سیکھا ہوا کتا شکار کرنے کے لئے کرایہ پر لیا تو اجرت واجب نہ ہوگی اسی طرح اگر باز کو لیا تبھی یہی حکم ہے اور بعض روایات میں آیا ہے کہ اگر سیکھا ہوا کتا یا باز شکار کے واسطے اجرت پر لیا اور وقت معلوم مقرر کر دیا تو جائز ہے اور ناجائز صرف اسی صورت میں ہے کہ جب وقت معلوم نہ بیان کیا ہو اور اگر کوئی بلی اس غرض سے کرایہ پر لی کہ اپنے گھر کے چوہے پکڑوا دے تو منتقٰی میں لکھا ہے کہ یہ جائز نہیں ہے اور اگر کوئی کتا اس غرض سے اجارہ لیا کہ میرے گھر کی حفاظت اور حراست کرے تو مشائخ نے فرمایا کہ یہ جائز نہیں ہے اور اگر کوئی بندر گھر میں جھاڑو دینے کے واسطے کرایہ پر لیا تو مولانا رضی اللہ عنہ نے فرمایا کہ جائز ہونا چاہیے بشرطیکہ مدت معلومہ بیان کر دی ہو کیونکہ بندر مارنے سے کام کرتا ہے بخلاف بلی کے کہ وہ مارنے سے بھی کام نہیں کرتی ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے۔ اور منتقٰی میں لکھا ہے کہ اگر کوئی مرغ اس واسطے کرایہ پر لیا کہ صبح کے وقت آواز دیا کرے تو جائز نہیں ہے اور اس مقام پر ایک اصل بیان کی ہے وہ یہ ہے کہ جو چیز ان میں کسی کے فعل سے نہ ہو اور نہ یہ ہو سکے کہ آدمی اس کو مار کر اس سے یہ کام لے تو اس شرط سے اس کی بیع جائز نہیں اور نہ اس غرض سے اس کا اجارہ جائز ہے یہ محیط میں لکھا ہے جانوروں میں بکری وغیرہ کے گابھن کرانے کے لئے مثلاً نر بکرا کرایہ لینا اور مالک کو اس کی اجرت لینا جائز نہیں ہے یہ سراج الوہاج میں لکھا ہے۔ اگر کوئی فرش اس غرض سے کرایہ پر لیا کہ اس کو

اپنے مکان میں بغرض تجمل بچھا دے مگر اس پر نہ بیٹھے نہ سوئے تو جائز نہیں ہے اسی طرح اگر کوئی ٹو اس غرض سے کرایہ پر لیا کہ اپنے کوٹھل میں رکھے تو جائز نہیں ہے یہ ظہیر یہ میں ہے اگر کسی شخص نے کوئی گھوڑا اس غرض سے کرایہ پر لیا کہ اپنے دروازے پر باندھے تاکہ لوگ دیکھیں کہ اس کے یہاں بھی گھوڑا ہے یا کچھ برتن اس غرض سے کرایہ پر لئے کہ اپنے یہاں تجمل کے واسطے رکھے اور ان کو استعمال میں نہ لائے یا کوئی گھر اس غرض سے لیا تاکہ لوگ گمان کریں کہ اس کے پاس بھی محل ہے اور اس میں سکونت نہ کرے یا کوئی غلام اس واسطے لیا کہ لوگ گمان کریں کہ اس کے پاس بھی غلام ہے اور مستاجر اس سے خدمت نہ لے گا یا فقط اپنے گھر میں رکھنے کے واسطے درہم اجارہ پر لئے تو سب صورتوں میں اجارہ فاسد ہے اور کچھ اجرت واجب نہ ہوگی لیکن اس نے جو چیز اجارہ پر لی ہے اگر وہ نفع کے واسطے بھی تبھی اجارہ پر لی جاتی ہو تو اجرت واجب ہوئی یہ خلاصہ میں ہے اور منتقٰی میں ہے۔ اگر کوئی بکرا یا مینڈھا اس غرض سے اجارہ پر لیا کہ اپنی بکریاں و بھیڑیں اس کی چال پر آگے رکھ کر چلائے تو یہ جائز ہے یہ محیط و فتاویٰ قاضی خان میں ہے اگر کوئی زمین اس غرض سے اجارہ پر لی کہ اپنی بکریوں کو اس زمین کے گیہوں وغیرہ کے درخت چرا دے یا کوئی بکری اس واسطے کرایہ پر لی کہ اس کی اون جھاڑ لے تو یہ فاسد ہے اور مستاجر کو درختوں اور اون کی قیمت دینی واجب ہوگی کیونکہ یہ موجر کی ملک تھی کہ جس کو مستاجر نے بذریعہ عقد فاسد کے حاصل کیا ہے۔ بخلاف اس کے اگر گھاس چرانے کے لئے واسطے اجارہ لے تو گھاس کی قیمت نہ دینی پڑے گی کیونکہ گھاس مباح ہے یہ غیاثیہ میں ہے۔ اگر تلوار باندھنے کے واسطے ایک مہینہ تک کرایہ پر لی یا تیر اندازی کے واسطے کوئی کمان ایک مہینہ تک کرایہ پر لی تو جائز ہے یہ محیط میں ہے اگر کوئی زمین اس غرض سے اجارہ پر لی کہ اس میں

حواشی: ۱- ترجمہ یوں بھی ہوسکتا ہے کہ جو فعل ان میں ایسا ہو کہ کسی کے سکھلانے سے نہ ہو اس میں آدمی ایسا نہیں کرسکتا ہے کہ مار پیٹ کرکے اس سے یہ کام لے پس اس شرط سے اس کی بیع واجارہ جائز نہ ہوگا والمثال فی ابوجبین واحد ولکن الاولی بالاختیار والمحرم فہم۔ ۲- اشار المترجم الی ان فی العبارۃ تسامحا فان اصل المنہج جائز وانما لا یجوز نفع لہذا الشرط وکذا فی الایجارۃ۔ ۳- یعنی آگے آگے وہ چلے پیچھے پیچھے بھیڑیاں۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 | 207 | Kitab al-Ijarah (The Book of Hire/Lease)

...spreads a net and specifies the time, even then it is not permissible; this is written in *al-Wajiz al-Kardari*. A person ordered another to make a brass plate for a specific wage, while the brass was usurped (stolen), and the artisan knew that this person was a usurper; if he then made it, he shall receive the wage; this is in *al-Qunyah*. If a thief or a usurper hires someone for the purpose of transporting stolen or usurped property, it is not permissible, because moving someone else's property [unlawfully] is a sin; thus it is in *Muhit al-Sarakhsi*.

Seventeenth Chapter: Regarding what is obligatory upon the Lessee (Mustajir) and what is obligatory upon the Lessor (Moojir)

The maintenance expense of the leased item is the responsibility of the lessor, whether the rent is fixed in specific assets or in benefits; this is in *al-Muhit*. Providing fodder and water for a rented pony, etc., is the responsibility of the lessor because it is the property of the lessor. If the lessee provided fodder without the lessor's permission, he has performed a voluntary favor and cannot claim it back from the lessor; this is in *al-Jawharat al-Nayyirah*. In renting a house, constructing the building, cleaning it, repairing gutters, and repairing the structure are all the responsibility of the landlord. Similarly, everything that, if left unattended, causes disruption to living therein, its repair shall be the responsibility of the landlord. If the landlord refuses to repair it, the lessee has the option to vacate the premises. However, if it happened that at the time he rented it, the condition was already the same and he had seen it, then he cannot leave, because in this case, the lessee has consented to the defect. Sheikh Awhad ad-Din al-Nasafi wrote in *Umdat al-Fatawa* that if a person rented a house while its roof was stuffed with straw, and then rainwater began to drip from the roof, the owner of the house shall not be compelled to repair it, because no person is compelled to repair his own property; this is in *al-Zahiriyyah*. If a house was rented while it had no ventilators or snow was accumulated on its roof, and the lessee became aware of this, he would not have the option to rescind the lease; this is in *al-Qunyah*. Repairing water wells, reservoirs, and drains is the responsibility of the landlord, even if they were filled due to the lessee's actions; however, the owner shall not be compelled for their repair. The scholars have stated that if the lease period has expired and dust has accumulated in the house due to the lessee's sweeping, its removal is obligatory upon the lessee because it accumulated due to his action; it is as if he himself placed it there. If the reservoir or drains were filled due to the lessee's action, then analogy suggests that clearing them should be the

responsibility of the lessee, just as removing ash and garbage is his responsibility. However, the scholars, based on juristic preference (*istihsan*), have ruled that due to people's custom and habit, this too is the responsibility of the landlord. Thus, if the ground appears defective because of it, its removal is the responsibility of the owner; therefore, this too has been based on custom.

If the lessee himself got any of these things repaired, whatever he spent shall not be deducted from the rent, and the lessee shall be considered a benefactor (one doing a favor); this is written in *al-Bada'i*. Repairing ventilators and stairs is the responsibility of the lessor, and regarding the removal of snow, the scholars' [opinion is...]

---

1. If you say that theft removes protection... (Legal argument regarding theft and property rights).
2. Regarding the word 'compulsion': rather the lessee will have the option to vacate.
3. [Considered a] favor, unless the owner had appointed him as an agent.

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द ५ | २०७ | किताब अल-इजारा (किरायेदारी की किताब)

जाल फैला दे और वक्त बयान कर दिया तो भी जायज़ नहीं है, यह वजीज़ करदरी में लिखा है। एक शख्स ने दूसरे को हुक्म दिया कि इस पीतल का तख्ता इतनी उजरत (मजदूरी) पर बना दे, हालांकि पीतल गसब (छीना हुआ) किया हुआ है और कारीगर को मालूम है कि यह शख्स गासिब (छीनने वाला) है; फिर उसने बनाया तो उसको उजरत मिलेगी, यह 'कुन्या' में है। चोर और गासिब ने अगर किसी को इस गरज से मजदूर किया कि यह माल-ए-मसरूका (चोरी का माल) या मगसूबा (छीना हुआ माल) उठाकर पहुँचा दो, तो जायज़ नहीं है क्योंकि गैर का माल मुंतकिल (स्थानांतरित) करना मासियत (गुनाह) है, जैसा कि मुहीत अल-सरख्सी में है।

सत्रहवाँ बाब (अध्याय): जो मुस्ताजिर (किरायेदार) पर वाजिब है और जो मौजिर (मकान मालिक/पट्टादाता) पर वाजिब है, उसके बयान में

इजारा (किराये) की चीज़ का नफ़का (रखरखाव का खर्च) मौजिर के ज़िम्मे है, चाहे उजरत में माल-ए-ऐन (नकद/वस्तु) तय हुआ हो या मनफ़अत (लाभ); यह मुहीत में है। किराये के टट्टू आदि को दाना-चारा देना और पानी पिलाना मौजिर के ज़िम्मे है क्योंकि वह मौजिर की मिल्कियत है, और अगर मौजिर की बिना इजाजत मुस्ताजिर ने उसको चारा दिया, तो उसने एहसान (उपकार) किया, वह मौजिर से वापस नहीं ले सकता है; यह 'जौहरत अल-नय्यिरा' में है। मकान किराये पर लेने में मकान की इमारत बनवाना, उसकी सफाई कराना, परनालों (नालियों) की दुरुस्ती और इमारत की मरम्मत सब मालिक मकान के ज़िम्मे है। इसी तरह हर ऐसी चीज़ जिसकी अनदेखी से रहने में खलल पड़ता हो, उसकी दुरुस्ती मालिक मकान के ज़िम्मे होगी। अगर मालिक मकान ने उसकी दुरुस्ती से इनकार किया, तो मुस्ताजिर को मकान खाली करने का अख्तियार (अधिकार) है। लेकिन अगर ऐसा हुआ कि जिस वक्त उसने किराये पर लिया था, उस वक्त भी वह वैसा ही था और उसने देख लिया था, तो वह नहीं छोड़ सकता, क्योंकि इस सूरत में मुस्ताजिर ऐब (खामी) पर राज़ी हो चुका है। शेख औहद अल-दीन नसफी ने 'उम्दत अल-फ़तावा' में लिखा है कि एक शख्स ने एक घर किराये पर लिया जबकि उसकी छत में तिनकों का भराव है, फिर उसकी छत से बारिश का पानी टपकने लगा, तो उसकी मरम्मत के लिए मालिक पर ज़बर (दबाव) नहीं डाला जाएगा क्योंकि किसी शख्स को अपनी मिल्कियत की दुरुस्ती के लिए मजबूर नहीं किया जाता; यह 'ज़हीरिया' में है। अगर कोई मकान किराये पर लिया जबकि उसमें रोशनदान नहीं है या उसकी छत पर बर्फ जमी हुई है और मुस्ताजिर को यह बात मालूम भी हो गई, तो उसे इजारा (अनुबंध) रद्द करने का अधिकार नहीं होगा; यह 'कुन्या'

में है। पानी के कुएँ, हौज और नाली की दुरुस्ती मालिक मकान के ज़िम्मे है, चाहे वे मुस्ताजिर के काम से भर गए हों, लेकिन उसकी दुरुस्ती के लिए मालिक पर दबाव नहीं डाला जाएगा। मशाइख (विद्वानों) ने फ़रमाया है कि अगर इजारा की मुद्दत गुज़र गई और मुस्ताजिर के झाड़ू देने से मकान में धूल जमा हो गई है, तो उसे उठवाना मुस्ताजिर पर वाजिब है क्योंकि यह उसी के काम से जमा हुई है; गोया कि उसी ने रखी है। और अगर हौज या नाली मुस्ताजिर के काम से भर गई हो, तो कयास (तर्क) यह चाहता है कि उसकी सफाई मुस्ताजिर के ज़िम्मे हो, जैसे राख और कूड़ा हटाना उसके ज़िम्मे है। लेकिन मशाइख ने इस्तहसानन (लोकहित में) यह हुक्म दिया है कि लोगों के रिवाज और आदत की वजह से यह भी मालिक मकान के ज़िम्मे है। चुनाँचे, अगर इसकी वजह से ज़मीन दोषपूर्ण लगती हो, तो उसे दूर करना मालिक के ज़िम्मे होता है; अतः इसे भी रिवाज पर ही आधारित माना गया है।

अगर मुस्ताजिर ने इनमें से कोई चीज़ खुद दुरुस्त कराई, तो जो कुछ उसने खर्च किया वह किराये में नहीं गिना जाएगा और मुस्ताजिर को एहसान करने वाला माना जाएगा; यह 'बदाइ' में लिखा है। रोशनदान और सीढ़ियों की दुरुस्ती मौजिर के ज़िम्मे है, और बर्फ उठवाने के बारे में मशाइख का (मतभेद है)...

---

1. यदि आप कहें कि चोरी से सुरक्षा समाप्त हो गई... (यह एक जटिल कानूनी तर्क है)।
2. शब्द 'जबर' (दबाव) के बारे में: बल्कि मुस्ताजिर को छोड़ने का अधिकार होगा।
3. एहसान, सिवाय तब जब मालिक ने उसे अपना वकील (प्रतिनिधि) नियुक्त किया हो।

جال پھیلا دے اور وقت بیان کر دیا تو بھی جائز نہیں ہے یہ وجیز کر دری میں لکھا ہے ایک شخص نے دوسرے کو حکم دیا کہ اس پیتل کا تختہ اس قدر اجرت پر بنا دے حالانکہ پیتل غصب کیا ہوا ہے اور کاریگر کو معلوم ہے کہ یہ شخص غاصب ہے پھر اس نے بنایا تو اس کو اجرت ملے گی یہ قنیہ میں ہے چور اور غاصب نے اگر کسی کو اس غرض سے مزدور کیا کہ یہ مال مسروقہ یا مغصوبہ اٹھا کر پہنچا دو تو جائز نہیں ہے کیونکہ غیر کا مال منتقلی کرنا معصیت ہے کذا فی محیط السرخسی۔

سترھواں باب: جو مستاجر پر واجب ہے اور جو موجر پر واجب ہے اس کے بیان میں

اجارہ کی چیز کا نفقہ موجر کے ذمہ ہے خواہ اجرت میں مال عین ٹھہرا ہو یا منفعت یہ محیط میں ہے کرایہ کے ٹٹو وغیرہ کا دانہ چارہ دینا اور پانی پلانا موجر کے ذمہ ہے کیونکہ وہ موجر کی ملک ہے اور اگر موجر کی بلا اجازت مستاجر نے اس کو چارہ دیا تو اس نے احسان کیا موجر سے واپس نہیں لے سکتا ہے یہ جوہرۃ النیرہ میں ہے۔ مکان کے کرایہ لینے میں مکان کی عمارت بنوانا اور کھگل کرانا اور پرنالوں کی درستی اور عمارت کی مرمت سب مالک مکان کے ذمہ ہے اور اسی طرح ہر ایسی چیز کہ جس کے یوں ہی چھوڑ دینے سے رہنے میں خلل پڑتا ہے اس کی درستی مالک مکان کے ذمہ ہو گی اور اگر مالک مکان نے اس کی درستی سے انکار کیا تو مستاجر کو اس میں سے نکل جانے کا اختیار ہے لیکن اگر ایسا واقع ہوا کہ جس وقت اس نے کرایہ پر لیا ہے اس وقت بھی ایسا ہی تھا اور اس نے دیکھ لیا تھا تو نہیں چھوڑ سکتا ہے کیونکہ اس صورت میں مستاجر عیب پر راضی ہو چکا ہے اور شیخ اوحد الدین نسفی نے عمدۃ الفتاویٰ میں

لکھا ہے کہ ایک شخص نے ایک بیت کرایہ پر لیا حالانکہ اس کی چھت میں تنکوں کا بھراؤ ہے پھر اس کی چھت میں سے بارش کا پانی ٹپکنے لگا تو اس کی اصلاح کے واسطے مالک بیت پر جبر نہ کیا جائے گا کیونکہ کوئی شخص اپنی ملکیت کی درستی کے لئے مجبور نہیں کیا جاتا ہے یہ ظہیریہ میں ہے۔ اگر کوئی مکان کرایہ پر لیا حالانکہ اس میں روشندان نہیں ہے یا اس کی چھت پر برف جما ہوا ہے اور مستاجر کو یہ بات معلوم بھی ہو گئی تو پھر اس کو اجارہ فسخ کرنے کا اختیار نہ ہو گا یہ قنیہ میں ہے پانی کے کنوئیں اور چہ بچے اور موری کا درست کرانا مالک مکان کے ذمہ ہے اگرچہ مستاجر کے فعل سے بھر گیا ہو لیکن اس کی درست کے واسطے مالک پر جبر نہ کیا جائے گا اور مشائخ نے فرمایا ہے کہ اگر اجارہ کی مدت گزر گئی اور مستاجر کے جھاڑو دینے سے مکان میں خاک جمع ہو گئی ہے تو اس کا اٹھوانا مستاجر پر واجب ہے کیونکہ یہ اسی کے فعل سے جمع ہوئی ہے پس ایسا ہے کہ گویا اسی نے رکھی ہے اور اگر ایسا ہو کہ چہ بچے وغیرہ کا پیٹ اور موریاں مستاجر کے فعل سے بھر گئیں تو قیاس یہ چاہتا ہے کہ اس کا اگردانا مستاجر کے ذمہ ہو جیسے راکھ اور کوڑے کا دور کرانا اس کے ذمہ ہے لیکن مشائخ نے استحساناً یہ حکم دیا ہے کہ لوگوں کے رواج اور عادت کی وجہ سے یہ بھی مالک مکان کے ذمہ ہے چنانچہ اگر اس کی وجہ سے زمین معیوب معلوم ہوتی ہو تو اس کا دور کرانا مالک کے ذمہ ہوتا ہے پس اس کو بھی عادت ہی پر محمول کیا ہے۔

اگر مستاجر نے اس میں سے کوئی چیز درست کرائی تو جو کچھ اس نے خرچ کیا وہ کرایہ میں محسوب نہ ہو گا اور مستاجر احسان کرنے والا قرار دیا جائے گا یہ بدائع میں لکھا ہے روشندان اور سیڑھیوں کی درستی موجر کے ذمہ ہے اور برف اٹھوانے میں مشائخ کا

١ فان قلتها السرقة زالت العصمة و تحولت فلم يكن معصية ولانقل مال الغير قلت بل يسقط عنه ملک المالك الا في حق الضمان عندالقطع ٢ قولہ جبر بلکہ مستاجر کو چھوڑ دینے کا اختیار ہوگا۔ ٣ احسان مگر جبکہ مالک نے اس کو وکیل کیا ہو۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (408) Kitab al-Ijarah (Book of Hiring and Leasing)

There is a difference of opinion, and prevailing custom is what holds authority; this is mentioned in *Al-Quniya*. The excavation of canals and the maintenance of water channels (*kariz*) are the responsibility of the lessor (*mujir*); this is stated in *Khazanat al-Fatawa*. If a house is leased that contains a water well, the lessee has the right to draw water for ablution and other needs without explicit permission from the owner, because since he held this right before the lease, it is established even more strongly after the lease. If a rodent falls into the well or any other calamity occurs, neither party is legally obligated to repair it; this is in *Al-Dhakhiroh*. In the leasing of a bathhouse (*hammam*), disposing of ash and dung and cleaning the bathing area is the responsibility of the lessee (*mustajir*), regardless of whether the drainage pipe is open or closed. If a condition is placed upon the lessor for this in the contract, the lease becomes void (*fasid*); if placed upon the lessee, it is valid with the condition. If the lessee denies that the ash accumulated due to his actions, his statement shall be accepted; this is in *Fatawa Qazi Khan*. A person hired a mule which grew weary and sat down on the path. The hirer ordered someone to spend money to treat it. He did so. If that person knew the mule did not belong to the hirer but to someone else, he cannot recover his expenses from anyone as he acted out of benevolence. However, if he did not know, he may recover the expenses from the person who gave the order, even if the latter did not explicitly act as a guarantor; this is in *Khazanat al-Muftin*.

Section: Ancillary Tasks (Tawabi) Pertaining to this Chapter

The fundamental principle is that if a contract for a job is made, the ancillary tasks (*tawabi*) associated with that job—even if not explicitly stipulated—must be performed by the worker according to local custom and tradition (*urf*); this is in *Al-Muhit*. In weaving cloth, providing the warp is the owner's responsibility; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If a tailor is hired to sew clothes, the needle and thread are the tailor's responsibility according to custom (in Kufa), but in our custom, providing the thread is the owner's responsibility. The translator notes that in our city, the custom follows that of Kufa, and for silk garments, it also follows their custom as mentioned in the text. If the cloth is silk, the owner must provide the silk thread for sewing. In hiring a brick-maker, the mold is the responsibility of the employee (*ajir*) while the clay is provided by the employer (*mustajir*). Removing bread from the oven and serving curry into bowls is the responsibility of the cook, provided he was hired for a wedding feast (*walima*). If he cooked a "Khassa" (special) cauldron, these tasks are

not mandatory for him; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If an animal is hired for carrying loads, custom determines who provides the padding (*khwajgir*), ropes, and sacks. If hired for riding, custom determines who provides the bridle and saddle; this is in *Al-Muhit*. If a pony is hired for travel to Samarkand or Bukhara, it is preferred (*istihsanan*) that the owner take the pony all the way to the hirer's house upon entering the city.

---

(1) *Tawabi* is the plural of *tabi* (follower/ancillary); e.g., if a baker is hired to bake bread, kneading the dough is ancillary to the task of baking. (2) "Khassa Deg" refers to food prepared not for a general feast but for a specific individual or group; in our custom, this is also considered the cook's duty.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 (408) किताब अल-इजारा

मतभेद है और जैसा रिवाज हो वही मान्य है, यह 'कुनिया' में है। नहरों की खुदाई और कारीज़ (भूमिगत जलधारा) की मरम्मत मालिक (मोजिर) की ज़िम्मेदारी है, यह 'ख़ज़ाना अल-फ़तावा' में है। अगर कोई ऐसा घर किराए पर लिया जिसमें पानी का कुआँ है, तो किराएदार को मालिक की इजाज़त के बिना वज़ू आदि के लिए पानी भरने का अधिकार है, क्योंकि किराए पर लेने से पहले भी उसे यह हक़ था, तो किराए के बाद तो यह अधिकार और भी पुख्ता हो जाता है। अगर कुएँ में चूहा गिर जाए या कोई और आफत आ जाए, तो दोनों में से किसी पर भी उसे ठीक कराना अनिवार्य नहीं है, यह 'ज़ख़ीरा' में है। हम्माम (स्नानगृह) किराए पर लेने में राख और गोबर फेंकना और नहाने की जगह साफ़ करना किराएदार (मुस्ताजिर) के ज़िम्मे है, चाहे नाली खुली हो या बंद। अगर किराए के अनुबंध में यह शर्त मालिक पर लगाई गई तो अनुबंध अमान्य (फ़ासिद) होगा, और अगर किराएदार पर लगाई गई तो शर्त के साथ मान्य होगा। अगर किराएदार इनकार करे कि यह राख मेरे काम से जमा नहीं हुई, तो उसकी बात मानी जाएगी, यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। एक व्यक्ति ने खच्चर किराए पर लिया और वह रास्ते में थक कर बैठ गया। किराएदार ने एक व्यक्ति को हुक्म दिया कि कुछ खर्च करके इसका इलाज करे। उसने ऐसा ही किया। अब यदि उस व्यक्ति को पता था कि खच्चर किराएदार का नहीं बल्कि किसी और का है, तो वह खर्च किसी से वसूल नहीं कर सकता क्योंकि उसने यह परोपकार के नाते किया। लेकिन अगर वह नहीं जानता था, तो वह खर्च आदेश देने वाले से वसूल करेगा, भले ही आदेश देने वाले ने ज़मानत (गारंटी) न दी हो, यह 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है।

अध्याय: अनुषंगी कार्य (तवाबि) भी इसी विषय से जुड़े हैं

मूल सिद्धांत यह है कि यदि किसी काम का अनुबंध हुआ, तो उस काम से जुड़े सहायक कार्य (तवाबि) जिनके लिए स्पष्ट शर्त नहीं रखी गई थी, वे प्रचलित रीति-रिवाजों (उर्फ़ओ-रिवाज़) के अनुसार मज़दूर को बिना किसी अतिरिक्त शर्त के करने होंगे, यह 'मुहीत' में है। कपड़ा बुनने में ताना देना कपड़े के मालिक के ज़िम्मे है, यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। यदि कपड़ा सिलने के लिए दर्ज़ी नियुक्त किया गया, तो सुई और धागा दर्ज़ी के ज़िम्मे होगा (कूफ़ा के रिवाज अनुसार), लेकिन हमारे यहाँ धागा देना मालिक के ज़िम्मे है। अनुवादक का कहना है कि हमारे शहर में भी कूफ़ा जैसा ही रिवाज है, और रेशमी कपड़े में भी उन्हीं के रिवाज का पालन होता है जैसा किताब में है। यदि कपड़ा रेशमी हो, तो सिलाई के लिए रेशम मालिक को देना होगा। ईंट बनाने वाले के अनुबंध में सांचा

मज़दूर (अजीर) के ज़िम्मे और मिट्टी किराएदार (मुस्ताजिर) के ज़िम्मे है। तंदूर से रोटी निकालना और प्यालों में सालन परोसना बावर्ची के ज़िम्मे है, बशर्ते उसे शादी या वलीमा के लिए रखा गया हो। यदि उसने 'ख़ासा' (विशेष) देग पकाई हो, तो यह उसके ज़िम्मे नहीं है, यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। यदि माल ढोने के लिए पशु किराए पर लिया, तो काठी के नीचे का पैड (खोजगीर), रस्सियाँ और बोरे आदि के लिए स्थानीय रीति-रिवाजों को देखा जाएगा कि कौन देगा। यदि सवारी के लिए लिया, तो लगाम और ज़ीन के मामले में भी रिवाज मान्य होगा, यह 'मुहीत' में है। यदि समरकंद या बुख़ारा तक के लिए टट्टू किराए पर लिया, तो शहर पहुँचने पर टट्टू वाले के लिए यह उचित (इस्तहसानन) है कि वह किराएदार के घर तक जाए।

---

(1) 'तवाबि' शब्द 'ताबे' का बहुवचन है; जैसे रोटी पकाने के लिए रसोइया रखा तो आटा गूँधना रोटी पकाने का अनुषंगी कार्य है। (2) 'ख़ासा देग' से तात्पर्य वह भोजन है जो आम दावत के लिए नहीं बल्कि विशिष्ट लोगों के लिए हो, हमारे रिवाज में यह भी बावर्ची का ही काम है।

اختلاف ہے اور جیسا رواج ہو وہی معتبر ہے یہ قنیہ میں ہے اور نہروں کا کھودوانا اور کاریز کی درستی موجر کے ذمہ ہے یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے اگر ایسا مکان کرایہ پر لیا کہ جس میں پانی کا کنواں ہے تو مالک مکان کی بلا اجازت وضو وغیرہ کے واسطے کنوئیں سے پانی بھر لینے کا اختیار ہے کیونکہ اجارہ لینے سے پہلے جب اس کو یہ حق حاصل تھا چنانچہ معلوم ہے تو بعد اجارہ لینے کے بدرجہ اولیٰ حاصل ہوگا اور اگر اس کنوئیں میں چوہا گر پڑا یا اور کوئی آفت آگئی تو دونوں میں سے کسی شخص پر اس کا درست کروانا واجب نہیں ہے یہ ذخیرہ میں ہے اور حمام کے اجارہ لینے میں راکھ اور گوبر کا پھینکنا اور نہانے کی جگہ کا صاف کرنا مستاجر کے ذمہ ہے خواہ پانی بہنے کی موری کھلی ہوئی ہو یا بند ہو اور اگر اجارہ میں موجر کے ذمہ یہ شرط لگائی تو اجارہ فاسد ہو گا اور اگر مستاجر کے ذمہ یہ شرط لگائی تو اجارہ مع شرط جائز ہو گا اور اگر مستاجر نے انکار کیا اور کہا کہ یہ راکھ میرے فعل سے نہیں جمع ہوئی تو اسی کا قول مقبول ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ ایک شخص نے خچر کرایہ پر لیا اور وہ راستہ میں تھک کر بیٹھ گیا اور مستاجر نے ایک شخص کو حکم دیا کہ کچھ خرچ کر کے اس کا علاج کرے اس نے ایسا ہی کیا پس اگر اس شخص کو یہ معلوم تھا کہ یہ خچر اس شخص کا نہیں بلکہ دوسرے کا ہے تو جو کچھ اس نے خرچ کیا ہے وہ کسی سے نہیں لے سکتا ہے کیونکہ اس نے احسان کی راہ سے خرچ کیا ہے اور اگر یہ نہ جانتا تھا کہ خچر اس شخص کے سوا دوسرے کا ہے تو جو کچھ اس نے خرچ کیا ہے وہ حکم دینے والے سے واپس لے اگرچہ حکم دینے والے نے یوں نہ کہا ہو کہ تو اس شرط سے خرچ کر کہ میں ضامن ہوں یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

فصل: توابع بھی اسی باب سے متصل ہے

اصل یہ ہے کہ اگر کسی کام کرنے کا اجارہ قرار پایا تو جو کام اس کام کے توابع میں ہیں اور ان کا انجام دینا مزدور سے شرط نہیں کیا گیا تو ان توابع میں سے موافق عرف و رواج کے مزدور کو بلا شرط انجام دینے پڑیں گے یہ محیط میں ہے اور کپڑے کے بننے میں باندی دینا کپڑے کے مالک کے ذمہ ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر کپڑے سینے کے واسطے کوئی درزی مقرر کیا تو سوئی و دھاگہ درزی کے ذمہ ہوگا اور بیان کے عرف کے موافق ہے اور ہمارے عرف میں دھاگہ دینا مالک کے ذمہ ہے قال المترجم اور ہمارے شہر میں بھی موافق اہل کوفہ کے رواج ہے اور ریشمی کپڑے میں بھی موافق ان کے عرف کے ہے چنانچہ کتاب میں فرمایا اور اگر کپڑا ریشمی ہو تو سینے کے واسطے ریشم مالک کو دینا پڑے گا اور اینٹیں بنانے والے کو اجارہ پر لینے میں اینٹوں کا سانچہ اجیر کے ذمہ اور مٹی مستاجر کے ذمہ ہے اور تنور سے روٹی نکالنا باورچی کے ذمہ ہے اور پیالوں میں سالن کا نکالنا بھی باورچی کے ذمہ ہو گا بشرطیکہ شادی اور ولیمہ کے کھانا پکانے کے لئے مقرر کیا ہو اور اگر اس نے خاصہ (۱) دیگ پکائی ہو تو اس کے ذمہ نہیں ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر لادنے کے واسطے کوئی چوپایہ کرایہ پر لیا تو خوجگیر اور رسیاں اور گوں میں عرف و رواج کا اعتبار کیا جائے گا یعنی دونوں میں سے کس کو دینا چاہئے اور اگر سواری کے واسطے کرایہ پر لیا تو لگام اور زین میں بھی عرف کا اعتبار ہو گا یہ محیط میں ہے۔ اگر سمر قند یا بخارا تک کوئی ٹٹو کرایہ پر لیا تو جب ٹٹو والا شہر میں داخل ہو تو اس پر استحساناً واجب ہے کہ مستاجر کے گھر تک (جائے)۔

---

(۱) توابع جمع تابع کی ہے مثلاً روٹی پکانے کے واسطے نانبائی کو مقرر کیا تو آٹا گوندھنا روٹی پکانے کے تابع ہے۔ (۲) قولہ خاصہ دیگ وہ ہے جو عام دعوت نہ ہو بلکہ خاص کے واسطے ہو اور ہمارے عرف میں یہ بھی باورچی کا کام ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (Page 209) Book of Hiring (Kitab al-Ijarah)

...deliver it. This is in *Khizana al-Fatawa*. If a pony is rented for the purpose of carrying a load for the lessee (Mustajir), it is the responsibility of the pony owner to unload the burden from the animal. However, transporting it inside the lessee's house is not mandatory for him unless local custom dictates otherwise (from *Khizana al-Muftin*). If a porter (Hammal) carries a load, it is his duty to deliver it inside the house, but he is not obligated to climb up to the roof or deliver it through a window/attic unless specifically agreed upon in the contract. Similarly, filling water skins is not his responsibility unless stipulated (from *Fatawa Qazi Khan*). Faqih Abu al-Layth (R.A.) mentioned in his *Nawazil* that clearing the water channel for a watermill is the responsibility of the lessor (Maujir) because the mill cannot operate without water; however, if it is stipulated that the lessee must clear it, then it is valid (from *Al-Muhit al-Sarkhasi*). If a scribe is hired and a condition is made for ink, inkpot, and paper (whiteness), the condition for ink and inkpot is valid, but the condition for paper is void (fasid). Imam Muhammad (R.A.) was asked regarding a laundryman hired to finish/press clothes; who is responsible for returning the clothes? He stated that based on *Istihsan* (juristic preference), it is the laundryman's responsibility unless a prior condition was made otherwise.

If a porter is hired on the condition that he carries wheat on his back and on the lessee's animals, the ropes and sacks (Goon) are the responsibility of the lessee. Faqih Abu al-Layth stated that according to local custom, sacks are always the responsibility of the lessee unless stipulated that the porter must provide them. If a porter delivers sacks to a designated spot and weighs them for the owner, but the owner leaves them there for several days, leading to a dispute over storage rent, the scholars ruled that whoever rented the space must pay. If the sacks were kept there without a formal rental agreement, the owner of the sacks becomes liable for storage costs after the goods have been weighed and handed over. Sheikh Abu Bakr (R.A.) was asked about the wages of a person who measures/weighs the goods; he replied that it is the responsibility of the seller (Ba'i), whereas the wages for weighing the price (currency/coins) is the responsibility of the buyer (Mushtari). In the case of selling grapes in a vineyard, if sold as "to be picked," the gathering is the buyer's duty. If sold by weight, the picking and weighing are the seller's duty.

Sheikh Abu al-Qasim was asked regarding a person who borrowed wheat from another and the borrower hired a porter...

Footnotes: 1. Regarding weighing: If it was agreed to take grapes after picking without a specific measure, the buyer takes all. 2. "Let him weigh": If the buyer contests the stated weight, the seller must bear the burden of weighing it properly.

...पहुँचाए। यह 'खज़ाना-उल-फ़तावा' में है और अगर किसी ने टट्टू इस मक़सद से किराए पर लिया कि मुस्ताजिर (किरायेदार) उस पर बोझ लादेगा, तो टट्टू के ऊपर से बोझ उतारना टट्टू के मालिक की ज़िम्मेदारी है और उतार कर मुस्ताजिर की हवेली के अंदर पहुँचाना उसके ज़िम्मे नहीं है। लेकिन अगर ऐसी जगह हो जहाँ का रिवाज उतार कर पहुँचाने का भी हो, तो वहाँ उसे पहुँचाना पड़ेगा (खज़ाना-उल-मुफ़्तीयन)। और अगर किसी हमाल (बोझ ढोने वाला) ने बोझ उठाया तो उसके ज़िम्मे लाज़िम है कि घर के अंदर पहुँचा दे, मगर यह वाजिब नहीं है कि छत पर चढ़कर खिड़की या झरोखे में उतारे, लेकिन अगर ऐसी शर्त तय हो जाए तो मुमकिन है। इसी तरह मशकों में भरना भी उसके ज़िम्मे नहीं है जब तक शर्त न हो (फ़तावा क़ाज़ी ख़ान)। फ़क़ीह अबुल लैस (रह.) ने 'नवाज़िल' में फ़रमाया कि पनचक्की की नहर साफ़ करवाना मौजिर (मालिक) के ज़िम्मे है क्योंकि पनचक्की बिना पानी के नहीं चलती, लेकिन अगर नहर साफ़ कराना मुस्ताजिर के ज़िम्मे शर्त कर लिया गया हो तो जायज़ है (मुहीत सरख़सी)। अगर किसी लेखक को किराए पर लिया और रोशनाई, दावात और कागज़ (सफ़ेदी) की शर्त लगाई, तो रोशनाई-दावात की शर्त जायज़ है मगर कागज़ की शर्त फ़ासिद (गलत) है। इमाम मोहम्मद (रह.) से पूछा गया कि एक शख़्स ने धोबी को कपड़े धोने/कुंडी करने के लिए काम पर रखा, तो कपड़े वापस लाना किसके ज़िम्मे है? इमाम मोहम्मद ने फ़रमाया कि इस्तिहसान (विवेक) के तौर पर धोबी के ज़िम्मे है, लेकिन अगर धोबी ने शर्त कर ली हो तो ऐसा नहीं होगा।

अगर हमाल को इस शर्त पर रखा कि अपनी पीठ और मुस्ताजिर के जानवरों पर लादकर गेहूँ पहुँचा दे, तो रस्सी और बोरे (गून) मुस्ताजिर के ज़िम्मे होंगे। फ़क़ीह अबुल लैस ने फ़रमाया कि हमारे रिवाज में बोरे हर हाल में मुस्ताजिर के ज़िम्मे होते हैं। अगर हमाल को बोरे पहुँचाने का काम दिया गया और उसने किसी गोदाम में उतार कर मालिक को तोल कर दे दिया, फिर मालिक ने कई दिन तक बोरे नहीं उठाए और उस जगह के किराए को लेकर झगड़ा हुआ, तो मशाइख़ ने फ़रमाया कि जिसने वह जगह किराए पर ली होगी वही किराया देगा। अगर बिना किराए की जगह पर रखा गया, तो तोलकर सौंपने के बाद किराया बोरों के मालिक के ज़िम्मे होगा। शैख़ अबू बक्र (रह.) से पूछा गया कि नापने वाले की मज़दूरी किसके ज़िम्मे है? फ़रमाया कि बेचने वाले (बाइय) के ज़िम्मे, और कीमत (रकम) तोलने की मज़दूरी खरीदार (मुश्तरी) के ज़िम्मे होगी। अंगूर के बाग़ के मामले में, अगर अंगूर तोड़कर

बेचने का सौदा हुआ है, तो चुनना और इकट्ठा करना खरीदार के ज़िम्मे होगा अगर सौदा 'मजाज़न्' है। लेकिन अगर तोलकर बेचने का वादा है तो चुनकर तोलना बेचने वाले के ज़िम्मे है।

शैख़ अबुल क़ासिम से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने दूसरे से गेहूँ उधार लिए और कर्ज लेने वाले ने एक हमाल को...

फुटनोट: 1. तोलने पर यानी यह तय हुआ कि अंगूर तोड़कर ले जाएंगे, अगर कुछ नाप-तोल तय नहीं हुई तो खरीदार सब ले ले। 2. तोल दे, यानी अगर खरीदार वजन को नहीं मानता तो बेचने वाले को तोलकर देना होगा।

پہنچائے۔ یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے اور اگر کوئی ٹٹو اس غرض سے کرایہ پر لیا کہ مستاجر اس پر بوجھ لادے گا تو ٹٹو کے اوپر سے بوجھ اتارنا ٹٹو والے کے ذمہ واجب ہے اور اتار کر مستاجر کی حویلی میں پہنچانا اس کے ذمہ نہیں ہے لیکن اگر ایسے مقام پر یہ صورت واقع ہوئی کہ جہاں اتار کر پہنچانا بھی ٹٹو والے کے ذمہ ہوتا ہے یعنی ایسا رواج ہے تو وہاں اس کو پہنچانا پڑے گا یہ خزانہ المفتین میں ہے اور اگر حمال نے بوجھ اٹھایا تو اس کے ذمہ واجب ہے کہ گھر کے اندر پہنچا دے مگر یہ واجب نہیں ہے کہ چڑھ کر چھت پر در بچہ میں اتار دے لیکن اگر اس سے یہ شرط کر لی جائے تو ہو سکتا ہے اسی طرح مشکوں میں بھرنا بھی اس کے ذمہ نہیں ہے لیکن اگر شرط سے ٹھہرا لے تو ہو سکتا ہے یہ فتاویٰ قاضی خاں میں ہے اور فقیہ ابواللیثؒ نے اپنی نواز ل میں ذکر فرمایا کہ پن چکی کی نہر اگلوانا موجر کے ذمہ ہے کیونکہ پن چکی بدوں پانی کے نہیں چلتی ہے اور پانی بغیر نہر اگلوائے جاری نہیں ہوتا لیکن اگر نہر اگلوانا مستاجر کے ذمہ شرط کر لی تو ہو سکتا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر کوئی کاتب اجارہ پر لیا پس اگر سیاہی دوات اور سپیدی کی شرط لگائی تو سیاہی دوات کی شرط جائز ہے اور سپیدی کی شرط فاسد ہے یہ خزانہ المفتین میں لکھا ہے امام محمدؒ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے ایک دھوبی کو کپڑوں کو کنڈی کرنے کے لئے مزدور مقرر کیا اس نے کنڈی کر دی تو کپڑوں کا لانا کس کے ذمہ ہے امام محمدؒ نے فرمایا کہ استحساناً میں دھوبی کے ذمہ واجب کرتا ہوں لیکن اگر دھوبی نے مالک سے شرط کر لی ہو تو ایسا نہ ہو گا یہ محیط سرخسی میں لکھا ہے۔

اگر کوئی حمال اس شرط سے کرایہ پر مقرر کیا کہ اپنی پیٹھ اور مستاجر کے جانوروں پر لاد کر گیہوں پہنچا دے تو رسی اور گون مستاجر کے ذمہ واجب ہوں گی اور فقیہ ابواللیثؒ نے فرمایا کہ

ہمارے عرف میں گونیں ہر حال میں مستاجر کے ذمہ ہوں گی لیکن اگر یہ شرط ٹھہرا لے کہ حمال لے آئے تو ہو سکتا ہے اور وجہ اس کی یہ ہے کہ رسیاں اس واسطے ہوتی ہیں کہ بوجھ گرنے نہ پائے اور اگر کسی شخص نے حمال کو اجرت پر مقرر کیا کہ میری گونیں فلاں مقام تک پہنچا دے پھر جب حمال اس مقام تک پہنچا تو ایک داڑ میں اترا اور وہاں گونوں کو اتارا پھر اس کے مالک کو وزن کر کے دے دیں اور پھر ان کے مالک نے چند روز تک وہاں سے وہ گونیں نہ اٹھوائیں پھر اس جگہ کے کرایہ کی بابت باہم سب نے جھگڑا کیا اور مالک مکان نے حمال سے کرایہ طلب کیا تو مشائخ نے فرمایا کہ اگر حمال یا مستاجر دونوں میں سے کسی شخص نے گونیں رکھنے کے واسطے اس جگہ کو کرایہ پر لیا ہو تو جس نے کرایہ پر لیا اس پر کرایہ دینا واجب ہو گا اور اگر بدوں کرایہ لئے ہوئے ان گونوں کو اس جگہ رکھا تو وزن کر کے سپرد کر دینے کے بعد گونوں کے مالک پر کرایہ واجب ہو گا اور بعض نے کہا کہ یہ کرایہ حمال پر واجب ہو گا اور اگر گونوں کے مالک نے حمال سے مطالبہ کیا کہ دوبارہ ان کا وزن کر دے تو اس پر جبر نہ کیا جائے گا یہ فتاویٰ قاضی خاں میں ہے۔ شیخ ابوبکرؒ سے دریافت کیا گیا کہ پیمانہ سے ناپ دینے والے کی اجرت کس شخص پر واجب ہو گی فرمایا کہ بائع پر واجب ہوگی اور ثمن تولنے کی اجرت مشتری پر واجب ہو گی یہ حاوی میں ہے شیخ ابوبکرؒ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے باغ انگور میں انگور توڑنے پر فروخت کئے تو فرمایا کہ اگر اس نے مجازاً فروخت کئے ہوں تو چن لینا اور جمع کرنا مشتری کے ذمہ ہو گا اور اگر موازنہ یعنی قول سے فروخت کئے تو چن کر تول دینا بائع کے ذمہ ہو گا لیکن اگر بائع یوں حیلہ نکالے تا کہ اس پر وزن کرنا واجب نہ ہو کہ یوں کہے کہ یہ انگور وزن میں اس قدر ہیں پس مشتری اس کی تصدیق کرے گا تو اس کو وزن کرنے کی تکلیف نہ دے گا یا اس کی تکذیب کرے گا تو اس سے کہے گا کہ مجھے تول دے یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے۔

شیخ ابوالقاسم سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے دوسرے سے ایک گیہوں قرض لئے اور مقترض نے ایک شخص حمال اس کو...

حواشی: ۱۔ قولہ تولنے پر یعنی یہ ٹھہرا کہ اس باغ کے انگور توڑ کر لے جائیں گے پس دیکھا جائے کہ مجازاً ہے یعنی کچھ ناپ تول نہیں ٹھہری تو مشتری سب تو لے۔ ۲۔ قولہ تول دے اقول یہی اصل میں ہے اور صواب یہ کہ تکذیب کرے گا تو خود اس کے تولنے کو برداشت کرے گا۔

(Fatawa Alamgiri ..... Volume 6) (210) (Kitab al-Ijarah)

...put it on hire, the Sheikh said that its rent would be obligatory on the lender. However, if the borrower (Mustaqriz) said to him, "Hire a porter for me," then the rent would be obligatory on the lender, but the lender would have the right to reclaim the rent he paid from the borrower. This is mentioned in 'Al-Hawi'. And Sheikh Abu Nasr al-Dabusi (RA) was asked: A porter stopped on the way for a few days for the purpose of increasing the rent of the grain sacks for the hirer (Mustajir); on whom would the rent of those sacks be obligatory? He replied: Due to this delay, the porter has become a disobedient violator of the agreement, and it is obligatory upon him to return whatever remuneration he has received to the hirer, but the rent for the sacks will remain the responsibility of the hirer. This is in 'Tatarkhaniya'.

The Eighteenth Chapter

Regarding the hiring (Ijarah) of something shared between two partners and the appointment of two hired workers (Ajeers)

It is written in 'Uyun' that if wheat was shared between two persons, and one partner hired an animal from the other to carry his share of the wheat to a certain place, while the wheat was undivided, and he loaded all the wheat and took it there, he would not receive any remuneration. If one partner has a boat and wishes to transport wheat to another city, and one says to the other owner of the boat, "Hire out half of the boat to me so I can load my share on it, and you load your share on the remaining half," and he does so, it is permissible. Similarly, if both intended to grind that wheat and one of them has a flour mill, and the other hired half of the mill for his share of grinding from the mill owner, the same ruling applies. And if one said to the other partner, "I have hired your slave from you so that he may carry this wheat which is shared between us," it is not permissible. Similarly, if his slave was hired to guard that wheat, it is also not permissible. Imam Muhammad (RA) said that for every such thing through which an action is performed, if one partner hires it from another, it is not permissible, such as an animal, etc.; and for every such thing which does not perform an action by itself and one partner hires it from another, it is permissible, such as a sack (Goan), etc. Faqih Abu Laith said that this statement is contrary to the narration in 'Al-Mabsut', where it is stated in the 'Book of Mudarabah' that if one partner hired a house or shop from the other, no rent would be obligatory. And 'Quduri' mentioned that if it is something for which the person would not be entitled to remuneration without working on the shared property, and one partner

hired it out to the other, it is not permissible; for example, if one hired himself or his slave or a pony to carry wheat, or to press clothes, he would not be entitled to remuneration. But for something for which remuneration is due even without working on shared property, hiring is permissible; for example, if a house was rented to keep wheat safely, or a boat, sack, or mill was hired, then it is permissible.

> The statement means that if shared wheat is kept, the hire is void, but it is permissible for half.

(फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 6) (210) (किताब अल-इजारा)

...किराए पर दे दिया तो शेख ने फरमाया कि इसका किराया ऋण देने वाले पर अनिवार्य होगा, लेकिन यदि ऋण लेने वाले (मस्तक़रिज़) ने उससे कहा कि कोई भारवाहक मेरे लिए किराए पर कर दो, तो उसका किराया ऋण देने वाले पर अनिवार्य होगा परंतु ऋणदाता को अधिकार होगा कि वह किराया जो उसने अदा किया है उसे ऋण लेने वाले से वापस ले ले। यह 'हावी' में है। और शेख अबू नस्र अद-दबूसी (रह.) से पूछा गया कि एक भारवाहक ने रास्ते में कुछ दिनों के लिए इस उद्देश्य से रुक गया कि किराएदार (मस्ताजिर) पर अनाज की बोरियों का किराया अधिक पड़ जाए, तो उन बोरियों का किराया किस व्यक्ति पर अनिवार्य होगा? उन्होंने फरमाया कि भारवाहक इस रुकने के कारण अनुबंध का उल्लंघन करने वाला (नाफरमान) हो गया, और उस पर अनिवार्य हुआ कि उसने जो कुछ भी पारिश्रमिक प्राप्त किया है, उसे किराएदार को वापस कर दे, परन्तु बोरियों का किराया किराएदार के जिम्मे ही रहेगा। यह 'तातारीखनिया' में है।

अध्याय अठारहवाँ

उस चीज़ के किराए (इजारा) के वर्णन में जो दो साझेदारों के बीच साझा हो और दो मज़दूरों को काम पर रखने के वर्णन में

'उयून' में लिखा है कि गेहूँ दो व्यक्तियों में साझा था, तो एक साझेदार ने दूसरे से एक चौपाया इस उद्देश्य से किराए पर लिया कि वह गेहूँ में से अपना हिस्सा लादकर अमुक स्थान तक ले जाए, जबकि गेहूँ अविभाजित थे, तो उसने पूरा गेहूँ लादकर वहाँ पहुँचा दिया, उसे कोई पारिश्रमिक नहीं मिलेगा। और यदि एक साझेदार के पास नाव हो और उसने चाहा कि गेहूँ दूसरे शहर ले जाए, तो एक ने दूसरे नाव के मालिक से कहा कि आधी नाव मुझे किराए पर दो और मेरा हिस्सा उस पर लाद दो और बाकी अपना हिस्सा शेष आधी नाव पर लाद लो, और उसने ऐसा ही किया तो यह जायज़ है। इसी प्रकार यदि दोनों ने उस गेहूँ को पिसवाने का इरादा किया और दोनों में से एक के पास चक्की है, तो दूसरे ने चक्की वाले से अपने हिस्से को पिसवाने के लिए आधी चक्की किराए पर ली तो भी यही नियम है। और यदि एक ने दूसरे साझेदार से इस प्रकार कहा कि 'मैंने तेरा गुलाम तुझसे किराए पर लिया ताकि वह यह गेहूँ, जो हम दोनों के बीच साझा है, उठाकर ले जाए', तो यह जायज़ नहीं है। इसी प्रकार यदि उसके गुलाम को उन गेहूँ की रक्षा के लिए किराए पर लिया गया तो भी जायज़ नहीं है। और इमाम मुहम्मद (रह.) ने फरमाया कि हर ऐसी वस्तु जिससे कोई कार्य सम्पन्न होता हो और उसे

एक साझेदार ने दूसरे से किराए पर लिया तो जायज़ नहीं है, जैसे चौपाया आदि; और हर ऐसी वस्तु जिसकी अपनी प्रकृति से कोई कार्य नहीं होता और उसे एक साझेदार ने दूसरे से किराए पर लिया तो जायज़ है, जैसे बोरी आदि। और फकीह अबू लैथ ने फरमाया कि यह कथन 'मबसूत' के रिवायत के विरुद्ध है, जहाँ 'किताब अल-मुज़ारबा' में फरमाया गया कि यदि एक साझेदार ने दूसरे से कोई घर या दुकान किराए पर ली तो किराया अनिवार्य नहीं होगा। और 'कुदूरी' ने उल्लेख किया है कि जो ऐसी वस्तु हो जिसमें साझा माल के बिना काम करने पर व्यक्ति पारिश्रमिक का हकदार न होता हो, और उसे एक साझेदार ने दूसरे को किराए पर दिया तो जायज़ नहीं है; उदाहरण के लिए, एक ने अपने आप को या अपने गुलाम या टट्टू को गेहूँ उठाने के लिए किराए पर दिया या कपड़े पर स्त्री (प्रेस/कुंदी) करने के लिए किराए पर दिया तो वह पारिश्रमिक का हकदार नहीं होगा। और जो वस्तु ऐसी हो जिसका पारिश्रमिक साझा माल के बिना काम करने पर प्राप्त होता हो, तो उसका किराया जायज़ है; जैसे कोई घर इस उद्देश्य से किराए पर लिया कि उसमें गेहूँ सुरक्षित रखे जाएँ या नाव या बोरी या चक्की किराए पर ली तो जायज़ है।

> कथन का अर्थ है कि यदि साझा गेहूँ रखे जाएँ तो किराया (इजारा) बातिल (अवैध) है और आधे के लिए जायज़ है।

کرایہ پر کردیا تو شیخ نے فرمایا کہ اس کا کرایہ قرض دینے والے پر واجب ہوگا لیکن اگر مستقرض نے اس سے کہا کہ کوئی حمال مجھے کرایہ کردے تو اس کا کرایہ قرض دینے والے پر واجب ہوگا مگر مقرض کو اختیار ہوگا کہ یہ کرایہ جواس نے ادا کیا ہے اس کو مستقرض سے واپس لے یہ حاوی میں ہے اور شیخ ابونصر الدبوسیؒ سے دریافت کیا گیا کہ ایک حمال نے چند روز تک راستہ میں اس غرض سے توقف کیا کہ مستاجر کو اس اناج کی گونوں کا کرایہ زیادہ پڑے تو ان گونوں کا کرایہ کس شخص پر واجب ہوگا فرمایا کہ حمال اس توقف کرنے کے باعث سے خلاف کرنے والا نافرمان ہو گیا اور اس پر واجب ہوا کہ جو کچھ اس نے اجرت وصول کی ہے اس کو یہاں مستاجر کو واپس کر دے مگر گونوں کی اجرت مستاجر کے ذمہ ہور ہے گی یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

الباب الثامن عشر

اس چیز کے اجارہ کے بیان میں جو باہم دو شریکوں کے درمیان مشترک ہو اور دو اجیروں کو اجارہ پر مقرر کرنے کے بیان میں

عیون میں لکھا ہے کہ گیہوں دو شخصوں میں مشترک تھے پس ایک شریک نے دوسرے سے ایک چوپایہ اس واسطے کرایہ پر لیا کہ گیہوں میں سے اپنا حصہ لاد کر فلاں مقام تک لے جائے حالانکہ گیہوں غیر منقسم یعنی بے بانٹے ہوئے تھے پس اس نے سب گیہوں لاد کر وہاں پہنچائے تو اس کو کچھ اجرت نہ ملے گی اور اگر ایک شریک کے پاس کشتی ہو اور اس نے چاہا کہ گیہوں دوسرے شہر میں منتقل کرے پس ایک نے دوسرے کشتی کے مالک سے کہا کہ آدھی کشتی مجھے

کرایہ پر دے اور میرا حصہ اس پر لاد دے اور باقی اپنا حصہ باقی نصف کشتی پر لاد دے اس نے ایسا ہی کیا تو جائز ہے اسی طرح اگر دونوں نے ان گیہوں کے پسانے کا ارادہ کیا اور دونوں میں سے ایک کے پاس چکی ہے پس دوسرے نے چکی والے سے آدھی چکی اپنے حصہ کے پسانے کے واسطے اجارہ پر لی تو بھی یہی حکم ہے اور اگر ایک نے دوسرے شریک سے یوں کہا کہ میں نے تیرا غلام تجھ سے کرایہ پر لیا تا کہ یہ گیہوں جو ہم دونوں میں مشترک ہیں اٹھا کر لے چلے تو جائز نہیں ہے اسی طرح اگر اس کے غلام کو ان گیہوں کی حفاظت کے واسطے اجارہ پر لیا تو بھی جائز نہیں ہے اور امام محمدؒ نے فرمایا کہ ہر ایسی شے جس سے کوئی کام انجام ہوتا ہو اور ایک شریک نے دوسرے سے اجارہ پر لیا تو جائز نہیں ہے جیسے چوپایہ وغیرہ اور ہر ایسی شے کہ جس کی ذات سے کوئی کام نہیں ہوتا ہے اور اس کو ایک شریک نے دوسرے سے اجارہ پر لیا تو جائز ہے جیسے گون وغیرہ اور فقیہ ابواللیث نے فرمایا کہ یہ قول روایت مبسوط کے خلاف ہے کہ وہاں کتاب المضاربہ میں فرمایا کہ اگر ایک شریک نے دوسرے سے کوئی گھر یا دکان اجارہ پر لی تو اجرت واجب نہ ہو گی اور قدوری نے ذکر فرمایا ہے کہ جو ایسی چیز ہو کہ بدون مال مشترک میں کام کرنے کے اس کی اجرت کا مستحق نہ ہوتا ہو اور اس کو ایک شریک نے دوسرے کو اجارہ پر دیا تو جائز نہیں ہے مثلاً ایک نے اپنے تئیں یا اپنے غلام یا ٹٹو کو گیہوں اٹھانے کے واسطے اجارہ پر دیا یا کپڑے پر کندی کرنے کے واسطے اجارہ پر دیا تو اجرت کا مستحق نہ ہو گا اور جو چیز ایسی ہو کہ جس کی اجرت کا مستحق بدون مال مشترک میں کام کرنے کے ہوتا ہو تو اس کا اجارہ جائز ہے مثلاً کوئی گھر اس واسطے کرایہ پر لیا کہ اس میں گیہوں حفاظت سے رکھے یا کشتی یا گون یا چکی اجارہ پر لی تو جائز ہے۔

قولہ حکم یعنی اگر مشترک گیہوں رکھے تو اجارہ باطل ہے اور نصف کے لئے جائز ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | Kitab al-Ijarah (Book of Leases/Hiring) 211

Fakhruddin Qazi Khan stated that the fatwa is based on what Quduri mentioned and what is recorded in 'Uyun'; this is found in 'Kubra'. It is mentioned in 'Nawadir bin Samma'ah' that two persons were hired to carry this piece of wood to my house for one dirham. If one of them then carried it, he would receive half a dirham, and he performed a favor, provided that they were not partners in porterage or other work prior to this. Similarly, if two were hired to build a wall or dig a well and one performed the task, the same ruling applies. If they were partners before this, then by one lifting it, the full wage becomes obligatory, and the act of one lifting it will be considered as if both lifted it due to the partnership, and the wage will be shared equally; this is in 'Al-Muhit'. If a person hired his partner's share in a slave so that the slave would sew clothes for him, it is permissible; this is in 'Muhit-e-Sarakhsi'. In 'Asl', it states that if a person hired a group to dig a basement, and the contract was valid in every respect, and everyone worked, but some worked more while others worked less in comparison, the wage will be divided based on the number of laborers. If someone hired two animals to carry maunds of wheat and fixed the wage, he does not have the authority to load more than ten maunds on one animal. If he loaded more than ten maunds on either, the wages will be divided between them according to 'Ajr-al-Misl' (the market/fair wage) because the difference between two animals is manifest, allowing for a variation in wages. If several laborers work on the same task, there is usually a slight difference between them, but not such a significant difference as to warrant a change in wage; hence, it is not considered. The scholars said that this ruling applies when the difference in work among laborers is minor, not large and manifest. If there is a manifest difference, similar to the case of the animals, their wages will not be divided based on the headcount/number of laborers, but rather according to 'Ajr-al-Misl'.

If a woman leased her entire house and residence to her husband, it is mentioned in this place that the woman shall not receive any rent. ☆

If one of the laborers did not work due to illness or an excuse, but the other performed the work, then if they had not accepted this work as a partnership, the sick one's share of the wage is forfeited. However, if they had entered into a partnership to perform this work, the full wage will be paid, and the laborer who fell ill will receive his share. It is written in 'Fatawa Abu Al-Layth' that if one of two craftsmen leased his tools to the other, and then they entered into a partnership, and if the lease was on a monthly basis, then rent is obligatory for the first month but not

thereafter. This is because the partnership occurred after a valid lease in the first month, and the occurrence of a partnership does not invalidate a valid lease already in effect. In the second month, the partnership occurred before the lease became valid for that period, thus the lease becomes void, and no rent is obligatory. If the duration of the lease was fixed for, say, ten years, rent would be obligatory for the entire period because the partnership occurred after the lease became valid for the total duration; such a partnership does not invalidate the lease. It is narrated from Sheikh Muhammad bin Salma that partnership cancels a lease. The case narrated from Muhammad bin Salama is that a person rented a shop from another and then both entered into a partnership to carry out work in that same shop. The fatwa is based on the opinion of Muhammad bin Salama, and the shop rent... (text ends abruptly).

---

1. Regarding 'Count': For example, if there are two persons, the wage will be divided into ten full parts. (Note: The original text says 'ten', possibly as a numerical example).
2. Regarding 'Partnership': Meaning, previously these two laborers had not agreed upon a practical partnership to work together and share whatever they gain equally.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 | किताबुल इजारा 211

फ़ख़रुद्दीन क़ाज़ी खान ने फरमाया कि जो कुछ क़ुदूरी ने ज़िक्र किया और उयून में मज़कूर है उसी पर फतवा है, यह 'कुबरा' में है। 'नवादिर बिन समाह' में मज़कूर है कि दो व्यक्तियों को अजीर (मज़दूर) नियुक्त किया कि मेरे घर तक यह लकड़ी एक दिरहम पर उठाकर पहुँचा दें, फिर दोनों में से एक ने उसे उठाया तो उसे आधा दिरहम मिलेगा और उसने अहसान किया बशर्ते कि इससे पहले दोनों हमाली (बोझा ढोने) या और काम में शरीक (साझेदार) न हों। इसी तरह अगर दोनों को दीवार बनाने या कुआँ खोदने के लिए अजीर नियुक्त किया और एक ने ऐसा किया तो भी यही हुक्म होगा और अगर इससे पहले दोनों शरीक हों तो एक के उठाने से पूरी उजरत (मज़दूरी) वाजिब होगी और एक का उठाना शिरकत (साझेदारी) की वजह से दोनों के उठाने के समान माना जाएगा और उजरत दोनों को बराबर मिलेगी, यह 'मुहीत' में है। अगर किसी व्यक्ति ने गुलाम में अपने शरीक का हिस्सा इस वास्ते इजारे (किराये/अनुबंध) पर लिया कि गुलाम मेरे लिए कपड़ा ही सीये तो जायज़ है, यह 'मुहीत-ए-सरखसी' में है। 'असल' में है कि अगर एक व्यक्ति ने एक कौम (समूह) को इस वास्ते इजारे पर नियुक्त किया कि मेरे लिए तहखाना खोदें और इजारा सब तरह से सही हो गया और सभी ने काम किया मगर किसी ने ज़्यादा काम किया और किसी ने दूसरे के मुक़ाबले कम किया तो उजरत मज़दूरों की तादाद (संख्या) से तक़सीम (विभाजित) होगी। और उसने दो चौपायों (पशुओं) को मन भर गेहूँ लादने के लिए किराये पर लिया और उजरत मुक़र्रर कर दी तो उसे अख्तियार नहीं है कि एक चौपाये पर दस मन से ज़्यादा लादे और अगर किसी पर उसने दस मन से ज़्यादा लाद दिया तो दोनों के'अज्र-ए-मिसल' (मानक मज़दूरी) के हिसाब से मज़दूरी दोनों में तक़सीम होगी क्योंकि दो चौपायों का अंतर ज़ाहिर होता है जिसके कारण उजरत में फ़र्क किया जा सकता है। और अगर एक ही काम पर कई मज़दूर हों तो उनमें आपस में थोड़ा फ़र्क होता है, ऐसा फ़र्क नहीं होता जिसके साथ उजरत में फ़र्क किया जाए, इसलिए उसका एतबार (विचार) नहीं किया जाता है। और मशाइख (विद्वानों) ने फरमाया कि हुक्म उसी वक्त है जब इस सूरत में मज़दूरों के दरमियान काम में कम अंतर हो, ज़्यादा खुला हुआ अंतर न हो। और अगर खुला हुआ अंतर होगा तो चौपायों के मसले की तरह उनमें भी अज्र मज़दूरों की तादाद और गिनती के हिसाब से तक़सीम न होगा बल्कि 'अज्र-ए-मिसल' के हिसाब से तक़सीम होगा।

एक औरत ने अपना घर और रहने की जगह सब अपने शौहर को इजारे (किराये) पर दिया तो इस मकाम पर मज़कूर है कि औरत को कुछ उजरत नहीं मिलेगी। ☆

अगर मज़दूरों में से एक ने बीमारी या किसी उज़्र (बहाने/मजबूरी) के कारण काम नहीं किया और दूसरे ने काम कर दिया, तो अगर दोनों ने शिरकत (साझेदारी) में यह काम स्वीकार नहीं किया है तो बीमार का उजरत का हिस्सा साक़ित (ख़त्म) हो जाएगा। और अगर दोनों ने इस काम को अंजाम देने में शिरकत कर ली है तो पूरा अज्र (मज़दूरी) दिया जाएगा और बीमार हो जाने वाले मज़दूर को उसका हिस्सा मिलेगा। और 'फ़तावा अबुल लैस' में लिखा है कि दो कारीगरों में से एक ने अपनी कारीगरी के औज़ार दूसरे को इजारे पर दिए, फिर दोनों ने शिरकत अख्तियार कर ली; तो अगर इजारा मासिक आधार पर हो तो पहले महीने में उजरत वाजिब होगी और उसके बाद वाजिब न होगी क्योंकि पहले महीने में 'इजारा-ए-सहीहा' (वैध अनुबंध) के बाद शिरकत लागू हुई, इसलिए शिरकत के लागू होने से इजारा-ए-सहीहा बातिल (अमान्य) न होगा। और फिर दूसरे महीने में इजारे की सेहत (वैधता) से पहले ही शिरकत लागू हो गई, इसलिए इजारा बातिल हो जाएगा, इस वास्ते उजरत वाजिब न होगी। और अगर इजारे की मुद्दत मिसाल के तौर पर दस साल मुक़र्रर की गई हो तो पूरी मुद्दत तक उजरत वाजिब होगी क्योंकि इजारा पूरी मुद्दत के लिए सही होने के बाद शिरकत लागू हुई, इसलिए ऐसी शिरकत इजारे को बातिल नहीं करेगी। और शेख मुहम्मद बिन सलमा रह. से रिवायत है कि शिरकत इजारे को गिरा (खत्म कर) देती है। और जो सूरत मुहम्मद बिन सलमा से मनक़ूल (वर्णित) है वह यह है कि एक व्यक्ति ने दूसरे से एक दुकान किराये पर ली फिर दोनों ने एक काम में शिरकत कर ली कि उस काम को उसी दुकान में अंजाम देते हैं, तो मुहम्मद बिन सलमा के कौल (कथन) पर फतवा है और दुकान की उजरत... (अपूर्ण)

---

1. कौल 'तादाद', मिसाल के तौर पर दो व्यक्ति हों तो उजरत पूरे दस हिस्सों में कर दी जाएगी। (नोट: मूल में 'दस' लिखा है, मुमकिन है यह उदाहरण के तौर पर हो)।
2. कौल 'शिरकत' यानी पहले से उन दोनों मज़दूरों ने आपस में 'शिरकत-ए-अमली' (कार्य साझेदारी) तय नहीं की थी कि हम दोनों काम किया करेंगे और जो कुछ हासिल होगा वह हममें बराबर होगा।

فخر الدین قاضی خان نے فرمایا کہ جو کچھ قدوری نے ذکر کیا اور عیون میں مذکور ہے اسی پر فتویٰ ہے یہ کبریٰ میں ہے نوادر بن سماعہ میں مذکور ہے کہ دو شخصوں کو اجیر مقرر کیا کہ میرے گھر تک یہ لکڑی ایک درہم پر اٹھا کر پہنچا دیں پھر دونوں میں سے ایک نے اس کو اٹھایا تو اس کو آدھا درہم ملے گا اور اس نے احسان کیا بشرطیکہ قبل اس کے دونوں حمالی یا اور کام میں شریک نہ ہوں اسی طرح اگر دونوں کو دیوار بنانے یا کنواں کھودنے کے واسطے اجیر مقرر کیا اور ایک نے ایسا کیا تو بھی یہی حکم ہوگا اور اگر اس سے پہلے دونوں شریک ہوں تو ایک کے اٹھانے سے پوری اجرت واجب ہوگی اور ایک کا اٹھانا بوجہ شرکت کے مثل دونوں کے اٹھانے کے قرار دیا جائے گا اور اجرت دونوں کو برابر ملے گی یہ محیط میں ہے۔ اگر کسی شخص نے غلام میں اپنے شریک کا حصہ اس واسطے اجارہ پر لیا کہ غلام میرے واسطے کپڑا ہی دے تو جائز ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اصل میں ہے کہ اگر ایک شخص نے ایک قوم کو اس واسطے اجارہ پر مقرر کیا کہ میرے واسطے تہہ خانہ کھودیں اور اجارہ سب طرح سے صحیح ہو گیا اور سبھوں نے کام کیا مگر کسی نے زیادہ کام کیا اور کسی نے بہ نسبت دوسرے کے کم کیا تو اجرت مزدوروں کی تعداد سے تقسیم ہوگی اور اس نے دو چوپائے میں من گیہوں لادنے کے واسطے کرایہ پر کئے اور اجرت مقرر کر دی تو اس کو اختیار نہیں ہے کہ ایک چوپایہ پر دس من سے زیادہ لادے اور اگر کسی پر اس نے دس من سے زیادہ لادیا تو دونوں کے اجر المثل کے حساب سے مزدوری دونوں کو تقسیم ہو گی کیونکہ دو چوپایوں کا تفاوت کھلا ہوا ہوتا ہے کہ جس کے باعث سے اجرت میں اختلاف کیا جا سکتا ہے اور اگر ایک ہی کام پر چند مزدور ہوں تو ان میں باہم تھوڑا فرق ہوتا ہے ایسا فرق نہیں ہوتا ہے کہ جس کے ساتھ اجرت میں فرق کیا جائے پس

اس کا اعتبار نہیں کیا جاتا ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ حکم اسی وقت ہے کہ اس صورت میں مزدوروں کے درمیان کام میں کم تفاوت ہو زیادہ کھلا ہوا تفاوت نہ ہو اور اگر کھلا تفاوت ہوگا تو مثل چوپاؤں کے مسئلے کے ان میں بھی اجر بحساب مزدوروں کی تعداد اور گنتی کے تقسیم نہ ہوگا بلکہ اجر المثل کے حساب سے تقسیم ہو گا۔

ایک عورت نے اپنا گھر اور سکنیٰ سب اپنے شوہر کو اجارہ پر دیا تو اس مقام پر مذکور ہے کہ عورت کو کچھ اُجرت نہ ملے گی ☆

اگر مزدوروں میں سے ایک نے بسبب مرض یا عذر کے کام نہ کیا اور دوسرے نے کام کر دیا پس اگر دونوں نے شرکت میں یہ کام قبول نہیں کیا ہے تو مریض کا حصہ اجرت ساقط ہو جائے گا اور اگر دونوں نے اس کام کے انجام دینے میں شرکت کر لی ہے تو پورا اجردیا جائے گا اور بیمار ہو جانے والے مزدور کا حصہ اس کو ملے گا اور فتاویٰ ابواللیث میں لکھا ہے کہ دو کاریگروں میں سے ایک نے اپنی کاریگری کے آلات دوسرے کو اجارہ پر دیئے پھر دونوں نے شرکت اختیار کر لی پس اگر اجارہ باعتبار ماہواری کے ہو تو پہلے مہینہ میں اجرت واجب ہوگی اور اس کے بعد واجب نہ ہو گی کیونکہ پہلے مہینہ میں اجارہ صحیحہ کے بعد شرکت طاری ہوئی پس شرکت کے طاری ہونے سے اجارہ صحیحہ باطل نہ ہو گا اور پھر دوسرے مہینہ میں قبل اجارہ کی صحت کے شرکت طاری ہوئی پس اجارہ باطل ہو جائے گا اس واسطے اجرت واجب نہ ہو گی اور اگر اجارہ کی مدت مثلاً دس برس قرار پائی ہو تو پوری مدت تک اجرت واجب ہوگی کیونکہ اجارہ پوری مدت تک صحیح ہو جانے کے بعد شرکت طاری ہوئی پس ایسی شرکت اجارہ کو باطل نہ کرے گی اور شیخ محمد بن سلمہؒ سے روایت ہے کہ شرکت اجارہ کو گرا دیتی ہے اور جو صورت محمد بن سلمہؒ سے منقول ہے وہ یہ ہے کہ ایک شخص نے دوسرے سے ایک دکان کرایہ پر لی پھر دونوں

نے ایک کام میں شرکت کر لی کہ اس کام کو اسی دکان میں انجام دیتے ہیں تو محمد بن سلمہؒ کے قول پر فتویٰ ہے اور اجرت دوکان

ا قولہ تعداد مثلاً دو نفر ہوں تو اجرت پورے دس حصہ کردی جائے گی۔ ۲ قولہ شرکت یعنی پہلے سے ان دونوں مزدوروں نے باہم شرکت عملی نہیں ٹھہرائی کہ ہم دونوں کام کیا کریں اور جو کچھ حاصل ہو وہ ہم میں مساوی ہو۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 5 | 212 | Kitab al-Ijarah (Book of Leasing/Hiring)

The rent will be waived if both of them worked in the same shop because he did not hand over the subject matter of the contract (*Ma'qud 'Alayh*); this is mentioned in *Al-Muhit*. If a woman leases her entire house and residence to her husband, it is mentioned here that the woman will receive no rent. This situation is akin to a husband hiring his wife to cook bread or curry, and it ought to be permissible. Qadi Khan mentioned that the fatwa is that it is valid; this is in *Al-Kubra*. In the final chapter of *Ijarat al-Asl*, titled *Ijarat al-Dur*, it is written that a person rented a house for one month, and the landlord stayed in that house with him until the end of the month. Then the tenant (*Mustajir*) said, "I will not pay you rent because you did not vacate the house for me (*Takhliyah*), i.e., you did not give me full possession." In this case, he must pay rent according to the portion he occupied, because part of it is judged based on the whole; as stated in *Al-Muhit*.

Nineteenth Chapter: On the annulment of a lease due to an excuse (*'Udhr*), and which things qualify as excuses and which do not, and the instances where annulment occurs and the rulings related to them, and the instances where it does not occur.

The fundamental principle is that when a lease/contract involves the consumption of the physical object itself (*Istihlak-e-'Ayn*)[1] without compensation—such as hiring someone for writing where paper and ink are consumed, or sharecropping (*Muzara'at*) where the seeds are provided by one party—in such cases, the party has the right to annul the lease or sharecropping contract even without a specific excuse. Many rulings are derived from this principle; this should be remembered, as stated in *Al-Qunyah*. According to us, a lease is terminated due to excuses, and there are several forms: the excuse may arise from either of the contracting parties or from the subject matter of the contract itself. When an excuse is established, some reports say the lease is not terminated, while others say it is. Our scholars (*Mashayikh*) have reconciled the two reports by stating that if the lease was for a specific purpose and that purpose no longer exists, or if the excuse is such that proceeding with the contract becomes Sharia-prohibited, the lease is terminated without formal cancellation. For example, if a hand begins to rot and a surgeon is hired to amputate it, or if a molar aches and someone is hired to extract it, but then the rot heals or the pain subsides, the lease is terminated because one cannot legally perform the procedure under Sharia. Similarly, if a specific animal was rented to travel to Baghdad to apprehend a debtor or a runaway slave, and then the debtor appears or the slave

returns, the lease is terminated because it was contracted for a specific purpose that has ceased to exist. Likewise, if it was believed that a house's foundation was damaged and someone was hired to demolish it, but it was later found that there was no damage; or if a cook was hired for a wedding feast (*Walima*) and then the bride died, the lease becomes void. This is found in *Fatawa Qadi Khan*.

If an excuse is such that performing the contract is not Sharia-prohibited but results in a form of harm, then annulment (*Faskh*)...

---

[1] The term *Istihlak-e-'Ayn* means that besides the benefit, the actual material asset itself is consumed or used up in the process.

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 | 212 | किताब अल-इजारा (किराये का बयान)

(किराया) साक़ित (रद्द) हो जाएगा अगर उन दोनों ने उसी दुकान में काम किया क्योंकि उसने 'मक़ूद अलैह' (जिस चीज़ का अनुबंध हुआ) को सुपुर्द नहीं किया, यह मुहीत में है। एक औरत ने अपना घर और रहने का स्थान सब अपने शौहर को इजारा (किराये) पर दिया, तो इस स्थान पर उल्लेख है कि औरत को कोई उजरत (किराया/पारिश्रमिक) नहीं मिलेगी। यह स्थिति वैसी ही है जैसे शौहर ने उस औरत को रोटी या सालन पकाने के लिए किराये पर लिया हो, और चाहिए कि यह जायज़ हो। काज़ी ख़ाँ ने उल्लेख किया है कि फ़तवा यह है कि यह सही है। यह 'क़ुबरा' में है। 'इजारातुल असल' के आख़िरी बाब 'इजारातुल दौर' में लिखा है कि एक व्यक्ति ने एक महीने के लिए एक घर किराये पर लिया और मकान मालिक महीने के आख़िर तक उसके साथ उसी मकान में रहा। फिर मुस्ताजिर (किरायेदार) ने कहा कि मैं तुझे किराया नहीं दूँगा क्योंकि तूने मेरे और मकान के दरमियान 'तख़लिया' नहीं किया (यानी पूर्ण कब्ज़ा नहीं दिया)। तो मुस्ताजिर के कब्ज़े में जितना हिस्सा रहा, उसके हिसाब से उसे किराया देना पड़ेगा, क्योंकि कुछ हिस्से को पूरे पर कयास (अनुमान) किया गया है, जैसा कि मुहीत में है।

उन्नीसवाँ अध्याय: किसी उज़्र (कारण/बहाना) की वजह से इजारा (अनुबंध) ख़त्म हो जाने के बयान में, और कौन सी चीज़ें उज़्र हो सकती हैं और कौन सी नहीं, और जो सूरतें ख़त्म होती हैं और उनके संबंधित नियमों के बयान में, और जो ख़त्म नहीं होतीं उनके बयान में।

मूल नियम यह है कि जब इजारा बिना मुआवज़ा 'इस्तेहलाक-ए-ऐन' (वस्तु का स्वयं उपभोग हो जाना) १ पर आधारित हो, जैसे लिखने के काम के लिए किसी को किराये पर लेने में कागज़ और स्याही का ख़र्च हो जाना है, या जैसे ज़मीन की जुताई 'मज़ारअत' (साझा खेती) की स्थिति में जहाँ बीज उसकी तरफ से तय हों, तो ऐसी स्थितियों में उसे बिना किसी उज़्र के इजारा और मज़ारअत को ख़त्म करने का अधिकार है। इस नियम से बहुत से मामलों का हुक्म निकलता है, इसे याद रखना चाहिए, यह 'क़ुनिया' में है। हमारे नज़दीक उज़्रों की वजह से इजारा टूट जाता है और इसकी कई सूरतें हैं: या तो अनुबंध करने वाले दोनों पक्षों में से किसी एक की ओर से उज़्र होगा या उस वस्तु (मक़ूद अलैह) की ओर से होगा। जब उज़्र प्रमाणित हो जाए, तो कुछ रिवायतों में आया है कि इजारा नहीं टूटेगा और कुछ में है कि टूट जाएगा। हमारे विद्वानों (मशायख़) ने दोनों रिवायतों में इस तरह सामंजस्य बिठाया है कि यदि इजारा किसी विशेष उद्देश्य के लिए हो और वह उद्देश्य समाप्त हो जाए, या उज़्र ऐसा हो कि अनुबंध के अनुसार कार्य करना शरीअत की दृष्टि से वर्जित हो जाए, तो तोड़े बिना ही इजारा टूट

जाएगा। उदाहरण के लिए, हाथ सड़ना शुरू हुआ और किसी सर्जन (जर्राह) को हाथ काटने के लिए काम पर रखा गया, या दाढ़ में दर्द हुआ और उसे उखाड़ने के लिए इजारा किया गया, फिर सड़न दूर हो गई या दर्द चला गया, तो इजारा टूट जाएगा क्योंकि शरीअत के अनुसार अब वह कार्य नहीं किया जा सकता। यदि बग़दाद जाने के लिए कोई सवारी इस उद्देश्य से किराये पर ली कि अपने किसी कर्ज़दार या भागे हुए गुलाम को पकड़ सके फिर वह कर्ज़दार खुद आ गया या गुलाम वापस मिल गया, तो इजारा टूट जाएगा क्योंकि यह अनुबंध एक उद्देश्य के लिए था और वह उद्देश्य समाप्त हो गया। इसी तरह, अगर यह समझा गया कि घर की नींव में खराबी आ गई है और किसी को मकान गिराने के लिए किराये पर लिया, फिर पता चला कि कोई खराबी नहीं है; या वलीमा के भोजन के लिए किसी रसोइये को काम पर रखा और फिर दुल्हन मर गई, तो इजारा बातिल (अमान्य) हो जाएगा। यह फतावा काज़ी ख़ाँ में है।

जो उज़्र ऐसा हो जिसकी वजह से शरीअत के अनुसार अनुबंध का पालन करना वर्जित न हो लेकिन उससे एक प्रकार की हानि होती हो, तो फ़स्ख़ (निरस्तीकरण)...

१ـــ 'कौल इस्तेहलाक-ए-ऐन' का अर्थ है कि लाभ के अतिरिक्त स्वयं वह वस्तु भी उस काम में ख़र्च या समाप्त हो जाती है।

ساقط ہو جائے گی اگر ان دونوں نے اسی دکان میں کام کیا کیونکہ اس نے معقود علیہ کو سپرد نہ کیا یہ محیط میں ہے۔ ایک عورت نے اپنا گھر اور سکنی سب اپنے شوہر کو اجارہ پر دیا تو اس مقام پر مذکور ہے کہ عورت کو کچھ اجرت نہ ملے گی اور یہ صورت بمنزلہ اس کے ہے کہ شوہر نے اس عورت کو روٹی یا سالن پکانے کے واسطے اجارہ پر لیا اور چاہئے کہ جائز ہو اور قاضی خاں نے ذکر کیا کہ فتویٰ یہ ہے کہ صحیح ہے یہ کبریٰ میں ہے اجارات الاصل کے آخر باب اجارات الدور میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے ایک مہینہ کے واسطے ایک دار کرایہ پر لیا اور مالک مکان اس کے ساتھ آخر مہینہ تک اس مکان میں رہا پھر مستاجر نے کہا کہ میں تجھے اجرت نہ دوں گا کیونکہ تو نے میرے اور مکان کے درمیان تخلیہ نہیں کیا یعنی قبضہ کامل نہ دیا تو جس قدر مستاجر کے قبضہ میں رہا اس کے حساب سے اس کو کرایہ پر دینا پڑے گا اس واسطے کہ بعض کو کل پر قیاس کیا ہے کذا فی المحیط

انیسواں باب: عذر کی وجہ سے اجارہ فسخ ہو جانے کے بیان میں اور جو چیزیں عذر ہو سکتی ہیں اور جو نہیں ہو سکتی ہیں اور جو صورتیں فسخ ہوتی ہیں اور اس کے متعلق احکام کے بیان میں اور جو فسخ نہیں ہوتی ہیں ان کے بیان میں

اصل یہ ہے کہ جب اجارہ بلا عوض استہلاک عین ۱ـہ پر واقع ہو جیسے کتابت کے واسطے اجارہ لینے میں کاغذ و روشنائی کا استہلاک ہے یا جیسے زمین جوتی مزارعت کی صورت میں جبکہ بیج اس کی طرف سے ٹھہرے ہوں تو ایسی صورتوں میں اس کو بلا عذر اجارہ و مزارعت کے فسخ کرنے کا اختیار ہے اور اس اصل سے بہت واقعات کا حکم نکلتا ہے اس کو یاد رکھنا چاہئے یہ

قنیہ میں ہے ہمارے نزدیک عذروں کی وجہ سے اجارہ ٹوٹ جاتا ہے اور اس کی چند صورتیں ہیں یا تو دونوں عقد کرنے والوں میں سے کسی کی طرف سے عذر ہوگا یا معقود علیہ کی طرف سے ہوگا اور جب عذر متحقق ہوا تو بعض روایات میں آیا ہے کہ اجارہ ٹوٹ نہ جائے گا اور بعض میں ہے کہ ٹوٹ جائے گا اور ہمارے مشائخ نے دونوں روایتوں میں اس طرح توفیق دی ہے کہ اگر اجارہ کسی غرض سے ہو اور یہ غرض باقی نہ رہی اور یا عذر ایسا ہو کہ عقد کے بموجب کاروائی کرنے سے شرعا مانع ہو تو بدوں توڑنے کے اجارہ ٹوٹ جائے گا مثلاً ہاتھ گلنا شروع ہوا اور کسی جراح کو ہاتھ کاٹنے کے واسطے اجارہ پر لیا یا ڈاڑھ میں درد پیدا ہوا اس کے اکھاڑنے کے واسطے اجارہ کیا پھر گلنا دور ہو گیا اور درد جاتا رہا تو اجارہ ٹوٹ جائے گا کیونکہ شرعا اجارہ کے بموجب کاروائی نہیں کر سکتا ہے اور اگر بغداد تک جانے کے لئے کوئی ٹو معین اس غرض سے کرایہ پر لیا کہ اپنے کسی قرضدار یا بھاگے ہوئے غلام کو گرفتار کرائے پھر وہ قرض دار حاضر ہو گیا یا غلام واپس آگیا تو اجارہ ٹوٹ جائے گا کیونکہ یہ اجارہ ایک غرض سے ٹھہرا تھا اور وہ غرض جاتی رہی اسی طرح اگر ضمان کیا کہ میرے مکان کی نیو میں خلل آگیا ہے اور ایک شخص کو مکان منہدم کرانے کے لئے اجارہ پر لیا پھر معلوم ہوا کہ خلل نہیں ہے یا طعام ولیمہ کے واسطے کوئی باورچی اجارہ پر لیا پھر دلہن مر گئی تو اجارہ باطل ہو جائے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

جو عذر ایسا ہو کہ جس کی وجہ سے شرعا بموجب عقد کے کاروائی کرنا ممنوع نہ ہو لیکن ایک طرح کا ضرر اس کو لاحق ہوتا ہو تو فسخ

۱؎ قول استہلاک عین یعنی منفعت کے علاوہ خود عین المال اس کام میں کھپ جاتا ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | 213 | Kitab al-Ijarah (Book of Hire/Lease)

The necessity of rescinding (faskh) a contract is discussed in 'Al-Zakhirah'. When a valid excuse (udhr) is established and rescission becomes necessary, the question arises whether the person with the excuse can rescind it unilaterally, or if a judge's order or the other party's consent is required. Various accounts exist regarding this matter. The correct view is that if the excuse is evident and undisputed, the party may rescind unilaterally; however, if it is ambiguous, unilateral rescission is not permitted. This is mentioned in 'Fatawa Qazi Khan'. If a defect arises in the leased property (mal-al-ijarah), but it is of such a nature that it does not affect the acquisition of benefits, the lessee (mustajir) shall have no right of choice (to rescind). For example, if a slave is hired for service and loses an eye, but this does not hinder the specific service for which he was hired, or if he loses hair, or if a wall of a house collapses in a way that does not impede residency, the right to rescind will not be granted. Conversely, if a defect arises that impacts the benefits, such as the slave falling ill or an essential structure or wall of a house collapsing so that residency becomes difficult, the lessee has the option to either continue residency and benefit from it while paying the full rent, or to terminate the lease agreement. This is recorded in 'Muhit al-Sarakhsi'. Consequently, if the lessor (mujir) repairs the wall or if the slave recovers from illness before the lessee terminates the lease, the right of rescission is forfeited because the defect no longer exists. If the lessee intends to rescind before the defect is rectified, the rescission must occur in the presence of the property owner. If rescission is carried out in his absence, it is invalid, and rent will continue to accrue even if the lessee vacates the premises, as the lease remains in force and the ability to benefit exists despite the defect. This is noted in 'Al-Kubra'.

If an entire house collapses, the lessee has the right to rescind even in the owner's absence. However, the lease itself does not automatically dissolve because the vacant land still offers potential utility. This is the view held by Shaykh al-Islam Khwahirzada. It is written in 'Ijarat Shams al-A'immah' that if the entire house collapses, the correct position is that the lease does not terminate automatically, but the rent is waived regardless of whether the lessee formally rescinds. This is stated in 'Al-Sughra'. If a house collapses and the lessee chooses to reside in the open field, rent is not due. If only one room of a house collapses and the lessee continues to live in the remainder, there shall be no reduction in rent. If a house was leased on the condition of having three rooms, but it turns out to have only two, the lessee is entitled to the right of choice (khiyar), but there will be no reduction in rent. This is in 'Muhit al-Sarakhsi'. If

the lessor demolishes the rented house, whether with or without the lessee's consent, the lessee has the right to rescind the lease. Without a formal rescission, the lease does not terminate by itself, although the lessee's obligation to pay rent is waived. Similarly, if someone wrongfully seizes (ghasb) the property, the lessee has the right to rescind and the rent is waived, but the lease does not automatically dissolve. Imam Muhammad (RA) alluded to this in 'Al-Asl'. It is also narrated from Imam Muhammad (RA) that if a rented house collapses and the lessor rebuilds it, and the lessee wishes to remain for the remainder of the term, the lessor cannot prevent him. Imam Muhammad's (RA) intention here is that the lessor rebuilt it before the lessee rescinded the contract. This is in 'Fatawa Qazi Khan'.

Imam Muhammad (RA) stated regarding a boat that if it breaks apart and its planks are separated, and then the lessor reassembles them, the lessee cannot be compelled to accept it. This is because the lease was terminated the moment the boat broke, and upon its reconstruction, it is considered a new boat, not the exact same original one whose delivery was mandatory. Do you not see that if someone wrongfully seized planks and reassembled them...

---

1. Regarding "absence" (ghaybat): I say that being absent means the owner was not informed, and "presence" means informing him; physical presence is not required, as mentioned in the 'Ijarat' section of 'Kitab al-Buyu'. Rescission is stronger than sale in this regard.
2. Regarding "entire house": I say perhaps the word 'dar' was used following Arabic conventions to mean a vacant field, but in our common usage, it is a ruin (khandal) and no longer a house, so the lease should terminate automatically. This is the strongest and most preferred view. The same rule applies to the Persian word 'khana'. And Allah knows best.

फ़तावा आलमगीरी ..... खंड 4 | 213 | किताब-अल-इजारा (किरायेदारी/पट्टे की किताब)

अनुबंध को रद्द (फ़स्ख़) करने की आवश्यकता होगी, यह 'ज़ख़ीरा' में वर्णित है। जब कोई वैध बहाना (उज़्र) स्थापित हो जाए और अनुबंध रद्द करने की आवश्यकता हो, तो क्या बहाना रखने वाला व्यक्ति अकेले ही रद्द कर सकता है या इसके लिए क़ाज़ी के आदेश या दूसरे पक्ष की सहमति की आवश्यकता होती है? इस बारे में विभिन्न विवरण मिलते हैं। सही राय यह है कि यदि बहाना स्पष्ट और सर्वविदित हो, तो वह अकेले ही रद्द कर सकता है, और यदि वह संदिग्ध हो, तो अकेले रद्द नहीं कर सकता। यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। यदि किराये की संपत्ति (माल-ए-इजारा) में कोई दोष पैदा हो जाए, और यदि वह दोष ऐसा है जिससे लाभ उठाने में कोई फ़र्क नहीं पड़ता, तो किरायेदार (मुस्ताजिर) को रद्द करने का अधिकार नहीं होगा। उदाहरण के लिए, एक ग़ुलाम को काम के लिए किराये पर लिया गया और उसकी एक आँख चली गई, जबकि जिस काम के लिए उसे लिया गया है उसमें कोई बाधा नहीं आती, या उसके बाल झड़ गए, या घर की ऐसी दीवार गिर गई जिससे रहने में कोई दिक़्क़त नहीं आती, तो रद्द करने का अधिकार नहीं होगा। लेकिन यदि ऐसा दोष पैदा हो जिससे लाभ उठाने में फ़र्क पड़े, जैसे ग़ुलाम बीमार हो गया या घर की कोई ऐसी इमारत या दीवार गिर गई जिससे रहने में कठिनाई हो, तो किरायेदार को अधिकार होगा कि वह चाहे तो इसके बावजूद उसमें रहे और लाभ उठाए, लेकिन उसे पूरा किराया देना होगा, या वह किरायेदारी का अनुबंध तोड़ दे। यह 'मुहीत-ए-सरख़्सी' में वर्णित है। अत; यदि किरायेदार के अनुबंध तोड़ने से पहले मालिक (मौज़िर) ने दीवार बनवा दी या ग़ुलाम बीमारी से ठीक हो गया, तो किरायेदार को रद्द करने का अधिकार नहीं रहेगा क्योंकि दोष बाक़ी नहीं रहा। यदि दोष दूर होने से पहले किरायेदार अनुबंध रद्द करने का इच्छुक हो, तो वह उसी समय रद्द करे जब मकान का मालिक उपस्थित हो। यदि उसकी अनुपस्थिति में रद्द किया, तो रद्द नहीं माना जाएगा और किरायेदार के घर छोड़ने के बावजूद किराया चढ़ता रहेगा, क्योंकि अनुबंध अभी बाक़ी है और दोष के बावजूद लाभ उठाने की क्षमता मौजूद है। यह 'कुबरा' में है।

यदि पूरा घर ढह गया, तो मालिक की अनुपस्थिति में भी किरायेदार को अनुबंध रद्द करने का अधिकार है, लेकिन अनुबंध अपने आप रद्द नहीं होगा क्योंकि खाली मैदान से लाभ उठाने की संभावना बनी रहती है। शेख-उल-इस्लाम ख़्वाहिरज़ादा ने इसी ओर इशारा किया है। 'इज़ारात-ए-शम्स-उल-आइम्मा' में लिखा है कि यदि पूरा घर ढह गया, तो सही बात यह है कि अनुबंध स्वयं रद्द नहीं होगा, लेकिन किराया समाप्त हो जाएगा, चाहे किरायेदार रद्द करे या न करे। यह 'सुग़रा' में है।

यदि घर ढह गया और किरायेदार ने खुले मैदान में रहना चुना, तो किराया देय नहीं होगा। यदि घर का केवल एक कमरा गिरा और किरायेदार शेष में रहा, तो किराये में कोई कटौती नहीं होगी। यदि कोई घर इस शर्त पर किराये पर लिया गया कि उसमें तीन कमरे हैं, लेकिन बाद में केवल दो ही निकले, तो किरायेदार को रद्द करने का विकल्प मिलना अनिवार्य है, लेकिन किराये में कोई कमी नहीं होगी। यह 'मुहीत-ए-सरख़्सी' में है। यदि मालिक ने किरायेदार की सहमति या असहमति के साथ किराये वाला घर गिरा दिया, तो किरायेदार को अनुबंध रद्द करने का अधिकार होगा, लेकिन बिना रद्द किए स्वयं अनुबंध समाप्त नहीं होगा, हालांकि किरायेदार की ज़िम्मेदारी से किराया ख़त्म हो जाएगा। इसी तरह, यदि किसी ने संपत्ति हड़प (ग़सब) ली, तब भी किरायेदार को रद्द करने का अधिकार होगा और किराया समाप्त हो जाएगा, पर अनुबंध स्वतः रद्द नहीं होगा। इमाम मोहम्मद (रह.) ने 'अस्ल' में इसी ओर इशारा किया है। उनसे यह भी रिवायत है कि यदि किराये का घर ढह गया और मालिक ने उसे फिर से बनवा दिया और किरायेदार शेष अवधि के लिए उसमें रहना चाहे, तो मालिक उसे नहीं रोक सकता। इमाम मोहम्मद (रह.) का तात्पर्य यह है कि किरायेदार द्वारा अनुबंध रद्द करने से पहले मालिक ने उसे बनवा दिया हो। यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

इमाम मोहम्मद (रह.) ने नाव के संबंध में फ़रमाया कि यदि नाव टूट गई और उसके तख़्ते अलग-अलग हो गए, फिर मालिक ने उन्हें जोड़ दिया, तो किरायेदार को उसे स्वीकार करने के लिए मजबूर नहीं किया जाएगा। क्योंकि नाव के टूटते ही अनुबंध रद्द हो गया, और जब वह दोबारा तैयार हुई, तो वह एक नई नाव मानी जाएगी, वही पहली वाली नाव नहीं जिसका सौंपा जाना अनिवार्य था। क्या तुम नहीं देखते कि यदि किसी व्यक्ति ने तख़्ते छीन कर उन्हें जोड़ दिया...

---

1. "ग़ैबत" (अनुपस्थिति) से यहाँ तात्पर्य है कि मालिक को सूचित नहीं किया गया, और "हाज़िरी" का अर्थ उसे सूचित करना है, न कि शारीरिक उपस्थिति अनिवार्य है, जैसा कि 'किताब-अल-बुयू' के'इजारात' में उल्लेखित है।
2. "पूरा घर" के संबंध में, लेखक ने शायद अरबी भाषा के शब्द 'दार' का पालन करते हुए खाली मैदान का अर्थ लिया है, लेकिन हमारी आम बोलचाल में उसे 'खंडहर' कहा जाता है, वह अब घर नहीं रहा, इसलिए अनुबंध स्वतः रद्द हो जाएगा। यही सबसे मज़बूत और सही राय है। फ़ारसी शब्द 'ख़ाना' (घर) का भी यही हुक्म है। वल्लाह-ओ-आलम (अल्लाह ही बेहतर जानता है)।

عقد میں فسخ کرانے کی ضرورت ہوگی یہ ذخیرہ میں ہے اور جب عذر متفق ہوا اور فسخ کی ضرورت ہوئی وصاحب عذر تنہا فسخ کر سکتا ہے یا حکم قاضی یا دوسرے کی رضامندی کی حاجت ہوتی ہے اس میں مختلف روایات آئی ہیں اور صحیح یہ ہے کہ اگر عذر متفق ظاہر ہو تو تنہا فسخ کر سکتا ہے اور اگر مشتبہ ہو تو تنہا فسخ نہیں کر سکتا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر مالِ اجارہ میں کوئی عیب پیدا ہو گیا پس اگر ایسا عذر ہے کہ جس سے منافع حاصل کرنے میں کچھ فرق نہیں آتا تو مستاجر کو اختیار حاصل نہ ہو گا مثلاً ایک غلام اجارہ پر لیا اور اس کی ایک آنکھ جاتی رہی حالانکہ جس خدمت کے واسطے اجارہ پر لیا ہے اس میں کچھ حرج نہیں آتا یا اس کے بال گر گئے یا مکان کی ایسی دیوار گر گئی جس سے سکونت میں کچھ حرج نہیں آتا تو اختیار نہ ہو گا اور اگر ایسا عیب پیدا ہوا جس سے منافع حاصل کرنے میں فرق آتا ہے مثلاً غلام مریض ہو گیا یا گھر میں سے کوئی عمارت یا دیوار ایسی گر گئی جس سے سکونت میں حرج واقع ہوا تو مستاجر کو اختیار ہو گا کہ چاہے باوجود اس کے اس میں سکونت اختیار کرے اور منفعت حاصل کرے مگر پوری اجرت دینی پڑے گی یا عقدِ اجارہ توڑ دے یہ محیطِ سرخسی میں ہے۔ پس اگر مستاجر کے اجارہ توڑنے سے پہلے موجر نے دیوار بنوا دی یا مثلاً غلام بیماری سے اچھا ہو گیا تو مستاجر کو فسخ کا اختیار نہ رہے گا کیونکہ عیب باقی نہ رہا اور اگر عیب دور ہونے سے پہلے مستاجر فسخ کرنے پر آمادہ ہوا تو اسی وقت فسخ کرے جبکہ مکان کا مالک حاضر ہو اور اگر اس کی پیٹھ پیچھے فسخ کیا تو فسخ نہیں کر سکتا ہے اور اگر مالک کی غیبت میں مکان سے نکل گیا تو کرایہ چڑھتا رہے گا جیسا کہ رہنے کی صورت میں چڑھتا کیونکہ اجارہ ابھی باقی ہے اور باوجود عیب کے اس کو نفع حاصل کرنے کی قدرت حاصل ہے یہ کبریٰ میں ہے۔

اگر تمام گھر منہدم ہو گیا تو مالک کی بدون موجودگی کے مستاجر کو فسخ کرنے کا اختیار ہے لیکن اجارہ خود فسخ نہ ہو گا کیونکہ خالی میدان سے اس کو منفعت حاصل کرنے کی قدرت ہے اسی طرف شیخ الاسلام خواہرزادہ گئے ہیں اور اجاراتِ شمس الائمہ میں لکھا ہے کہ اگر پورا گھر منہدم ہو گیا تو صحیح یہ ہے کہ اجارہ خود فسخ نہ ہو گا لیکن اجرت ساقط ہو جائے گی خواہ مستاجر فسخ کرے یا نہ کرے یہ صغریٰ میں ہے اگر گھر منہدم ہو گیا اور مستاجر نے میدان میں سکونت اختیار کی تو اجرت واجب نہ ہو گی اور اگر گھر کا کوئی بیت فقط گر گیا اور مستاجر باقی میں رہا تو اجرت میں سے کچھ کمی نہ ہو گی اور اگر کوئی گھر اس شرط پر کرایہ پر لیا کہ اس میں تین بیت ہیں پھر اس میں دو ہی بیت نکلے تو مستاجر کو خیار حاصل ہونا واجب ہے لیکن اجرت میں سے کچھ کمی نہ ہو گی یہ محیطِ سرخسی میں ہے۔ موجر نے اگر کرایہ والا گھر مستاجر کی رضامندی یا بلا رضامندی توڑ ڈالا تو مستاجر کو اجارہ فسخ کر دینے کا اختیار ہو گا اور بغیر فسخ کئے خود اجارہ فسخ نہ ہو گا اور مستاجر کے ذمہ سے کرایہ ساقط ہو جائے گا چنانچہ اگر کسی شخص نے غصب کر لیا تو بھی مستاجر کو فسخ کا اختیار اور اجرت ساقط ہو گی اور خود اجارہ فسخ نہ ہو گا اس کی طرف امام محمدؒ نے اصل میں اشارہ کیا ہے اور امام محمدؒ سے روایت ہے کہ اگر کرایہ والا گھر منہدم ہو گیا اور موجر نے اس کو بنوا دیا اور مستاجر نے باقی مدت اس میں رہنا چاہا تو موجر ممانعت نہیں کر سکتا ہے اور مراد امام محمدؒ کی یہ ہے کہ مستاجر کے اجارہ فسخ کرنے سے پہلے موجر نے بنوا دیا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

امام محمدؒ نے کشتی کے حق میں فرمایا کہ اگر کشتی ٹوٹ گئی اور تختے الگ الگ ہو گئے پھر موجر نے ان کو ترکیب دے دیا تو مستاجر کے سپرد کرنے کے واسطے اس پر جبر نہ کیا جائے گا کیونکہ کشتی کے ٹوٹتے ہی اجارہ فسخ ہو گیا اور پھر جب دوبارہ تیار ہوئی تو یہ دوسری کشتی

تیار ہوئی ہے بعینہ پہلی نہیں کہ جس کا سپرد کرنا واجب ہوا یا تو نہیں دیکھتا ہے کہ اگر کسی شخص نے تختے غصب کر کے ان کی ترکیب دے

---

۱ قولہ غیبت اقول غائب ہونے سے یہ مراد ہے کہ مالک کو اطلاع نہ دی اور حاضری یہ کہ اس کو آگاہ کر دے اور بدنی حاضری مقصود نہیں ہے چنانچہ کتاب البیوع کے اجارات میں مذکور ہوا اور اجارہ سے بیع اقویٰ ہے۔ ۲ قولہ پورا گھر اقول شاید دار کے لفظ سے عربی زبان کی رعایت کر کے خالی میدان کے معنی لئے لیکن ہمارے عرف میں کھنڈل ہے وہ گھر نہیں رہا تو اجارہ خود فسخ ہو جائے گا اور یہی اقویٰ راجحہ ہے اور یہی فارسی زبان کے لفظ خانہ کا حکم ہے واللہ اعلم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 - Page 214 - Book of Hire (Kitab al-Ijarah)

...made into a boat, then he (the usurper) becomes its owner, as stated in *Al-Muhit al-Sarakhsi*. I say, this means the owner's right is severed, and the usurper must pay the price of those planks because it has become a different object; understand this. It is originally narrated that if a tenant leaves the rented house due to a verified excuse, the rent shall be waived. In *Al-Ziyadat*, it is narrated that it shall not be waived, but if the lessor (landlord) himself starts living in that house, it shall be waived because this is a cancellation by mutual consent. It is written in *Al-Ghiyathiyyah* that if someone rented a house, part of it collapsed, and the lessor is absent or is such a defiant person that he does not appear in the judge's (Qazi's) court to cancel the contract, the judge shall appoint an attorney on his behalf and cancel the contract in his presence; this is in *Al-Qunyah*. If the owner of a hired slave intended to travel and wanted to take the slave along, this is not a sufficient excuse for canceling the hire; this is in *Al-Muhit*.

Switching from agriculture to trade may be considered a valid excuse ☆

If someone leased out immovable property (aqar) like a house and then traveled, this is not a valid excuse [for him to cancel] because the tenant can still obtain his benefit in his absence. However, if the tenant intended to travel, this could be a valid excuse because not canceling the contract would either prevent him from traveling or force him to pay rent without residing or benefiting, which constitutes harm (*darar*). This is in *Siraj al-Wahhaj*. The lessor does not have the right to cancel the current lease if someone else agrees to pay a higher rent, even if the increase is double; this is in *Ghayat al-Bayan*. If a tenant rented a shop for a specific profession and then switched to another profession—for example, leaving trade for agriculture, or if he rented land for agriculture and wanted to leave it because he switched from agriculture to trade—this can be a valid excuse; this is in *Al-Yanabi*. If a shop was rented in a market for trade, but that market ceased to exist or was looted to the point that his trade can no longer function, this is a valid excuse, and he can cancel because of it; this is in *Al-Qunyah*. If a person hired a camel from Kufa to Baghdad and then decided he should hire a mule instead, this intention cannot be an excuse for canceling the first hire. However, if he bought a camel or a beast of burden, this can be an excuse; this is in *Al-Kubra*. If he hired a riding animal to Baghdad and then decided not to travel, or hired a camel for Hajj and then decided not to travel this year or became too ill to travel, this is a valid excuse; this is in *Fatawa Qazi Khan*.

If the lessor's mansion, in which he himself lived, collapsed and he has no other mansion besides the one he has rented out, and he wishes to live in it, he cannot terminate the lease. Similarly, if he intended to leave that city for another city, the same ruling applies because he cannot take that mansion with him. Thus, the harm he accepted upon himself in the lease contract cannot be greater than the harm of continuing the lease. If a shop was rented in a market where the tenant used to buy and sell, and then the tenant fell into debt or became bankrupt and left the market, this is a valid excuse, and he has the right to terminate the lease. Similarly, if the tenant intended to move from one city to another, the same ruling applies. If the landlord claims that this person is merely making excuses and has no intention of leaving, the judge shall take an oath from the tenant. Similarly, if he wished to transition (*tahawwul*) from one trade to another, this is also a valid excuse; this is in *Al-Mabsut*. If a person rented a shop for a particular profession and then wanted to switch to another profession, if he can perform the work of the second profession in that shop and all necessities can be provided, then he cannot terminate the lease...

(1) Aqar: Immovable property such as land and houses, etc. (2) Tahawwul: That is, leaving one type of trade to move toward another type.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 - 214 - किताब अल-इजारा

...कर नाव बना ली, तो वह उसका मालिक हो जाता है, जैसा कि 'मुहीत अल-सरख़सी' में है। मैं कहता हूँ कि इसका अर्थ यह है कि मालिक का अधिकार समाप्त हो जाता है और हड़पने वाले (ग़ासिब) को उन तख़्तों की कीमत चुकानी होगी क्योंकि वह अब दूसरी चीज़ बन गई है, इसे समझें। 'अस्ल' में वर्णित है कि यदि किसी प्रमाणित बहाने (उज़्र-ए-मुतहक़्क़िक़) के कारण किराएदार किराए के घर से निकल जाए, तो किराया समाप्त हो जाएगा। 'ज़ियादात' में वर्णित है कि समाप्त नहीं होगा, लेकिन यदि मकान मालिक खुद उस घर में रहने लगे, तो किराया समाप्त हो जाएगा क्योंकि यह आपसी सहमति से अनुबंध का रद्द होना (फ़स्ख़) है। 'ग़ियाथिया' में लिखा है कि एक घर किराए पर लिया, उसका कुछ हिस्सा गिर गया और मकान मालिक गायब है या ऐसा विद्रोही व्यक्ति है कि वह काज़ी की सभा में उपस्थित नहीं होता ताकि अनुबंध रद्द हो सके, तो काज़ी उसकी ओर से एक वकील नियुक्त करेगा और उसके सामने अनुबंध रद्द कर देगा, यह 'क़ुनैया' में है। यदि किसी गुलाम को किराए पर लेने वाले मालिक ने यात्रा का इरादा किया और चाहा कि गुलाम को साथ ले जाऊँ तो किराए का अनुबंध रद्द करने के लिए यह बहाना पर्याप्त नहीं है, यह 'मुहीत' में है।

खेती छोड़कर व्यापार अपनाने का बहाना मान्य हो सकता है ☆

यदि किसी ने अचल संपत्ति (अक़ार) जैसे घर को किराए पर दिया और फिर यात्रा पर चला गया, तो यह बहाना सही नहीं है क्योंकि उसकी अनुपस्थिति में किराएदार अपना लाभ प्राप्त कर सकता है। और यदि किराएदार ने यात्रा का इरादा किया, तो यह एक मान्य बहाना हो सकता है क्योंकि अनुबंध रद्द न होने की स्थिति में यात्रा से रुकना या बिना रहे और लाभ उठाए किराया देना अनिवार्य हो जाता है, और यह नुकसान (ज़रर) है। यह 'सिराज अल-वहाज' में है। और मकान मालिक को यह अधिकार नहीं है कि यदि कोई व्यक्ति उसे अधिक किराया देने को तैयार हो, तो वह वर्तमान किराए के अनुबंध को रद्द कर दे, चाहे किराया दोगुना ही क्यों न हो, यह 'ग़ायत अल-बयान' में है। और यदि किराएदार ने किसी पेशे के लिए, उदाहरण के लिए, दुकान किराए पर ली थी और उसे छोड़कर दूसरा पेशा अपना लिया, जैसे व्यापार छोड़कर खेती अपना ली, या खेती के लिए जो ज़मीन किराए पर ली थी उसे इस कारण छोड़ना चाहा कि उसने खेती छोड़कर व्यापार अपना लिया है, तो यह एक मान्य बहाना हो सकता है, यह 'यनाबी' में है। यदि व्यापार के लिए बाज़ार में दुकान किराए पर ली, फिर वह बाज़ार समाप्त हो गया या लुट गया जिससे उसका व्यापार नहीं चल सकता, तो यह एक बहाना है और इसकी वजह से वह अनुबंध रद्द कर सकता है, यह 'क़ुनैया' में है। यदि किसी व्यक्ति ने कूफ़ा से

बग़दाद तक के लिए एक ऊँट किराए पर लिया और फिर उसका विचार हुआ कि खच्चर किराए पर लेना चाहिए, तो यह इरादा पहले अनुबंध को रद्द करने का बहाना नहीं बन सकता। हाँ, यदि उसने कोई ऊँट या चौपाया खरीद लिया, तो यह बहाना हो सकता है, यह 'कुबरा' में है। और यदि बग़दाद तक के लिए कोई सवारी जानवर किराए पर लिया, फिर उसका विचार हुआ कि यात्रा न करे, या हज के लिए ऊँट किराए पर लिया फिर इरादा बदल गया कि इस वर्ष यात्रा नहीं करेगा या बीमार होकर यात्रा करने में असमर्थ हो गया, तो यह एक मान्य बहाना है, यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है।

यदि मकान मालिक की हवेली जिसमें वह स्वयं रहता था, गिर गई और उसके पास किराए पर दी गई हवेली के अलावा कोई और हवेली नहीं है, और वह उसमें रहना चाहता है, तो वह किराए का अनुबंध नहीं तोड़ सकता। इसी तरह यदि उसने उस शहर को छोड़कर दूसरे शहर जाने का इरादा किया, तो भी यही हुक्म है क्योंकि वह उस हवेली को अपने साथ नहीं ले जा सकता। अत; अनुबंध के दौरान उसने अपने ऊपर जो नुकसान स्वीकार किया है, उससे अधिक नुकसान अनुबंध के बने रहने में नहीं हो सकता। और यदि दुकान बाज़ार में किराए पर ली जिसमें किराएदार खरीद-बिक्री करता था, फिर किराएदार पर कर्ज़ हो गया या वह कंगाल हो गया और बाज़ार से हट गया, तो यह एक मान्य बहाना है और उसे अनुबंध तोड़ने का अधिकार है। इसी तरह यदि किराएदार ने एक शहर से दूसरे शहर जाने का इरादा कर लिया, तब भी यही हुक्म है। और यदि मकान मालिक कहे कि यह व्यक्ति केवल टालमटोल कर रहा है और उसका इरादा यहाँ से जाने का नहीं है, तो काज़ी किराएदार से इस पर शपथ (कसम) लेगा। इसी तरह यदि एक व्यापार से दूसरे व्यापार में परिवर्तन (तहव्वुल) करना चाहे, तो यह भी एक मान्य बहाना है, यह 'मब़सूत' में है। यदि किसी व्यक्ति ने एक पेशे के लिए दुकान किराए पर ली, फिर उस पेशे को छोड़कर दूसरा पेशा अपनाना चाहा, तो यदि वह दूसरे पेशे का काम उस दुकान में कर सकता है और सभी आवश्यक चीज़ें उपलब्ध हो सकती हैं, तो वह अनुबंध नहीं तोड़...

(1) अक़ार: अचल संपत्ति जैसे ज़मीन और मकान आदि। (2) तहव्वुल: यानी एक प्रकार का व्यापार छोड़कर दूसरे प्रकार के व्यापार की ओर जाना।

کر کشتی بنائی تو اس کا مالک ہو جاتا ہے کذافی محیط السرخسی قلت یعنی مالک کا حق منقطع ہو جاتا ہے اور غاصب کو ان تختوں کی قیمت دینی پڑے گی کیونکہ یہ اور چیز ہوگئی فافہم۔ اصل میں مروی ہے کہ اگر کسی عذرِ متحقق کے باعث سے مستاجر کرایہ کے مکان میں سے نکل گیا تو اجرت ساقط ہو جائے گی اور زیادات میں مروی ہے کہ ساقط نہ ہوگی لیکن اگر موجر خود اس مکان میں رہنے لگا تو ساقط ہو جائے گی کیونکہ یہ فسخ برضا مندی ہے۔ یہ غیاثیہ میں لکھا ہے ایک مکان کرایہ پر لیا اس میں سے تھوڑا مکان گر گیا اور موجر غائب ہے یا ایسا سرکش آدمی ہے کہ قاضی کی مجلس میں حاضر نہیں ہوتا تا کہ عقد فسخ ہو تو قاضی اس کی طرف سے ایک وکیل مقرر کر کے اس کے روبرو عقد فسخ کر دے گا یہ قنیہ میں ہے۔ اگر غلام اجارہ کے مالک نے سفر کا قصد کیا اور چاہا کہ غلام لے جاؤں تو اجارہ فسخ کرنے کے واسطے یہ عذر کافی نہیں ہے یہ محیط میں ہے۔

زراعت چھوڑ کر تجارت اختیار کی تو یہ عذر ہو سکتا ہے ☆

اگر کوئی عقار مثل گھر کے اجارہ دیا پھر سفر کر گیا تو یہ عذر صحیح نہیں ہے کیونکہ اس کی پیٹھ پیچھے مستاجر اپنا نفع حاصل کر سکتا ہے اور اگر مستاجر نے سفر کا ارادہ کیا تو یہ عذر ہو سکتا ہے کیونکہ عدم الفسخ میں سفر سے روکنا یا بدونِ سکونت و انتفاع کے کرایہ دینا لازم آتا ہے اور یہ ضرر ہے یہ سراج الوہاج میں ہے اور موجر کو یہ اختیار نہیں ہے کہ اگر اس کو کوئی شخص زیادہ کرایہ پر دینے پر راضی ہو تو وہ اس اجارہ کو جو بالفعل ہے فسخ کر دے اگرچہ زیادتی دو چند ہو یہ غایۃ البیان میں ہے اور اگر مستاجر نے ایک پیشہ جس کے واسطے مثلاً مکان

کرایہ پر لیا تھا چھوڑ کر دوسرا پیشہ اختیار کیا مثلاً تجارت چھوڑ کر زراعت اختیار کی یا زراعت کے واسطے جو زمین کرایہ پر لی تھی اس کو اس وجہ سے چھوڑ جانا چاہا کہ اس نے زراعت چھوڑ کر تجارت اختیار کی تو یہ عذر ہو سکتا ہے یہ ینابیع میں ہے۔ اگر تجارت کے واسطے بازار میں دوکان کرایہ پر لی پھر وہ جاتا رہا یا لٹ گیا یہاں تک کہ اس کی تجارت نہیں چل سکتی ہے تو یہ عذر ہے اس کی وجہ سے فسخ کر سکتا ہے یہ قنیہ میں ہے۔ اگر ایک شخص نے ایک اونٹ کوفہ سے بغداد تک کرایہ پر لیا پھر اس کی رائے میں آیا کہ خچر کرایہ پر کرنا چاہئے تو یہ ارادہ پہلے اجارہ کے فسخ کرنے کے واسطے عذر نہیں ہو سکتا ہے ہاں اگر اس نے کوئی اونٹ یا چوپایہ خرید لیا تو یہ عذر ہو سکتا ہے یہ کبریٰ میں ہے اور اگر بغداد تک کوئی سواری کا جانور کرایہ پر لیا پھر اس کی رائے میں آیا کہ سفر نہ کرے یا حج کے واسطے کوئی اونٹ کرایہ پر کیا پھر اس کی رائے میں آیا کہ امسال سفر نہ کرے گا یا بیمار ہو کر سفر سے عاجز ہو گیا تو یہ عذر ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر موجر کی حویلی جس میں وہ خود رہتا تھا گر گئی اور دوسری حویلی اس کی جو کرایہ پر ہے اس کے سوائے اس کی کوئی اور حویلی نہیں ہے اور اس نے چاہا کہ اس میں رہے تو اجارہ نہیں توڑ سکتا ہے اسی طرح اگر اس نے اس شہر کو چھوڑ کر دوسرے شہر میں جانے کا قصد کیا تو بھی یہی حکم ہے کیونکہ وہ اس حویلی کو اپنے ساتھ نہیں لے جا سکتا ہے پس جو کچھ اس نے عقدِ اجارہ میں اپنے اوپر ضرر لازم کر لیا ہے اس سے زیادہ بقائے اجارہ میں ضرر نہیں ہو سکتا ہے اور اگر مکان کرایہ بازار میں جو کہ اس میں مستاجر خرید و فروخت کیا کرتا ہے پھر مستاجر پر قرضہ چڑھ گیا یا مفلس ہو گیا اور وہ بازار سے اٹھ گیا تو یہ عذر ہے اس کو اجارہ توڑ دینے کا اختیار ہے اسی طرح اگر مستاجر نے ایک شہر سے دوسرے شہر میں چلے جانے کا قصد کر لیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر مالک مکان نے یہ کہا کہ یہ شخص فقط تعلل کرتا ہے اس کا ارادہ

یہاں سے جانے کا نہیں ہے تو قاضی مستاجر سے اس پر قسم لے گا اسی طرح اگر اس تجارت سے کسی دوسری تجارت کی طرف تحول(۲) کرنا چاہا تو یہ بھی عذر ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر کسی شخص نے ایک پیشہ کرنے کے واسطے ایک دوکان کرایہ پر لی پھر اس پیشہ کو چھوڑ کر دوسرا پیشہ اختیار کرنا چاہا پس اگر دوسرے پیشہ کا کام اس دوکان میں کر سکتا ہے اور سب ضرورت کی چیز مہیا ہو سکتی ہے تو اجارہ نہیں توڑ

(۱) عقار، ملکِ غیر منقولہ مانند زمین و مکان وغیرہ کے۔ (۲) تحول یعنی ایک قسم کی تجارت چھوڑ کر دوسری قسم کی طرف منتقل ہونا۔

(Fatawa Alamgiri..... Volume 6) [215] (Kitab-ul-Ijara - Book of Leasing)

...can, otherwise he may terminate it because the excuse (necessity) has been established; this is mentioned in *Al-Kubra*. If the tenant finds another house at a cheaper rent, this cannot be considered a valid excuse. Similarly, if someone bought a mansion and wishes to move into it, even then the excuse cannot be granted. If someone hired a particular camel to Baghdad, then the hirer (lessee) decided not to travel, this constitutes a valid excuse. If the camel owner claims that this person is making pretexts (*ta'allul*), the judge (*Qazi*) shall say to him: "Have patience; if this person proceeds with the travel, then you shall drive the camel along with him, for the contract was based on the camel's steps." Thus, when he drove the camel with the hirer, the hirer had the opportunity to derive the benefit (*manfa'at*), therefore the rent becomes due upon him even if he did not ride. If the hirer falls ill or becomes indebted, or a fear arises, or the camel stumbles and falls, or something happens to the camel such that it is no longer capable of being ridden, then some of these are defects (*ayb*) in the camel and some are excuses on the part of the hirer for being unable to travel. If the owner of the camel falls ill such that he cannot accompany the camel, the lease (*ijara*) shall not be terminated. Similarly, if a creditor apprehends and detains or imprisons him, the same ruling applies; this is mentioned in *Al-Mabsut*.

A person hired Zaid as a porter (*hammal*) to carry his load to a certain place for a specific fee and paid him. After traveling some distance, he changed his mind and decided not to go and wanted to terminate the hire, asking the porter to return half the fee. The scholars (*mashayikh*) stated that if the remaining half of the journey is as easy to travel as the first half was, the hirer has this option; otherwise, he shall receive a refund according to the calculation. This is in *Fatawa Qazi Khan*. A person leased out his house and then wished to terminate the lease to sell it because he and his family had no means of maintenance (*nafaqah*) left; he shall have this right. This is written in *Al-Kubra*. A person leased his house or slave, then incurred such a heavy debt (*qarz-e-fadih*) that there was no way to pay it except by selling the leased house or slave and paying from its price (*thaman*). This can be a valid excuse for rescinding the lease. The lessor (*mujir*) should bring the case before the judge (*Qazi*) so the judge may rescind it; the lessor himself does not have the authority to rescind it. This is written in *Al-Muhit*. If the lessor sold the leased house or slave himself to pay his debt, the lease is not rescinded until the case is brought before the judge, and the *fatwa* is based on this; this is in *Al-Sirajiyya*. Then, when the lessor brings the case before the judge, if he requests the judge to terminate the lease, the judge will not

grant it. However, if he requests to sell the house or slave himself or asks the judge to order the sale, the judge will grant the request. But only when the seller, i.e., the lessor, proves the debt with witnesses, will the judge enforce the sale (*bai'*). Upon the enforcement of the sale, the lease will be terminated. The price will then be collected from the buyer and paid to the creditor. Until the judge orders the enforcement of the sale, the rent remains due from the hirer and will belong to the lessor, being lawful (*halal*) for him. Similarly, if the lessor sold the house himself before going to the judge and then a case was brought, as long as the judge does not finalize and enforce the sale and terminate the lease, the rent remains due from the hirer. This ruling applies when the judge is aware of the lessor's debt. If it is not apparent or well-known and is only established by the lessor's admission (*iqrar*), and the creditor confirms the admission while the hirer denies it, then according to Imam Azam (Abu Hanifa), the land shall be sold and the lease terminated. According to the *Sahibayn* (Imams Abu Yusuf and Muhammad), the land shall not be sold nor shall the lease be terminated.

1. *Ta'allul*: Meaning he uses pretexts or stratagems to terminate the lease contract.
2. *Qarz-e-fadih*: A heavy debt that renders one unable to continue their affairs.
3. *Murafa'a*: Meaning to bring before the judge, stating "I have this severe necessity, so grant permission and terminate the lease," then the sale becomes valid.

...सकता है वरना तोड़ सकता है क्योंकि उज्र (कारण) सिद्ध हो गया है, यह 'कुबरा' में है। यदि किरायेदार ने दूसरा मकान कम किराये पर पा लिया तो यह उज्र नहीं माना जा सकता। इसी तरह यदि कोई हवेली खरीदी और उसमें रहने जाना चाहता हो, तब भी उज्र दूर नहीं हो सकता। और यदि किसी विशेष ऊँट को बगदाद तक किराये पर लिया, फिर मुस्ताजिर (किरायेदार) की राय हुई कि सफर पर न जाए, तो यह उज्र है। और यदि ऊँट वाले ने कहा कि यह व्यक्ति बहानेबाजी (तअल्लुल) कर रहा है, तो काजी (न्यायाधीश) उससे कहेगा कि तुम धैर्य रखो, यदि यह व्यक्ति सफर पर जाए तो तुम उसके साथ ऊँट को ले जाना, क्योंकि अनुबंध ऊँट के कदमों पर था। अतः जब उसने ऊँट मुस्ताजिर के साथ भेज दिया, तो मुस्ताजिर को लाभ (मन्फ़अत) प्राप्त करने का अवसर मिल गया, इसलिए उस पर किराया अनिवार्य होगा चाहे वह सवार न हुआ हो। और यदि मुस्ताजिर बीमार या कर्जदार हो गया, या कोई डर पैदा हुआ, या ऊँट ठोकर खाकर गिर गया, या ऊँट में कोई ऐसी चीज़ पैदा हो गई कि वह सवारी के लायक न रहा, तो इनमें से कुछ ऊँट का दोष (ऐब) है और कुछ मुस्ताजिर के हक में उज्र है कि वह सफर पर नहीं निकल सकता। और यदि ऊँट के मालिक को ऐसी बीमारी हो गई कि वह ऊँट के साथ नहीं चल सकता, तो इजारा (अनुबंध) नहीं टूटेगा। इसी तरह यदि उसे किसी लेनदार ने पकड़ कर रोक लिया और कैद कर दिया, तब भी यही नियम है, यह 'मब्सूत' में है।

एक व्यक्ति ने ज़ैद को हमाल (कुली) नियुक्त किया कि मेरा बोझ फलां स्थान तक इस किराये पर पहुँचा दे और किराया उसे दे दिया। फिर जब कुछ दूरी तय कर ली तो उसकी राय हुई कि वहां न जाए और इजारा छोड़ दे, और हमाल से कहा कि आधी मजदूरी मुझे वापस कर दे। तो मशाइख (विद्वानों) ने फरमाया कि यदि बाकी आधा रास्ता भी आसानी से तय होता है जैसा कि पहला आधा रास्ता तय हुआ था, तो मुस्ताजिर को यह विकल्प प्राप्त है, अन्यथा वह हिसाब के अनुसार (वापसी) लेगा, यह 'फ़तावा काजी खान' में है। एक व्यक्ति ने अपना घर किराये पर दिया, फिर चाहा कि इजारा तोड़कर उसे बेच दे क्योंकि उसके और उसके परिवार के भरण-पोषण (नफ़्का) के लिए कुछ नहीं बचा, तो उसे यह अधिकार प्राप्त होगा, यह 'कुबरा' में लिखा है। एक व्यक्ति ने अपना घर या गुलाम किराये पर दिया, फिर उस पर इतना भारी कर्ज (कर्ज़-ए-फादेह) चढ़ गया कि उसे चुकाने का इसके अलावा कोई उपाय नहीं कि किराये वाला मकान या गुलाम बेचकर उसकी कीमत (समन) से कर्ज चुकाए, तो इजारा निरस्त करने के लिए यह उज्र हो सकता है। और मोजिर (मकान मालिक) को

चाहिए कि काजी के सामने वाद (मुराफ़ा) पेश करे ताकि काजी उसे रद्द कर दे, मोजिर को स्वयं रद्द करने का अधिकार नहीं है, यह 'मुहीत' में लिखा है। और यदि मोजिर ने अपना कर्ज चुकाने के लिए किराये का मकान या गुलाम स्वयं ही बेच दिया, तो वह रद्द नहीं माना जाएगा जब तक कि काजी के सामने मामला न ले जाया जाए, और इसी पर फतवा है, यह 'सिराजिया' में है। फिर जब मोजिर ने काजी के सामने मामला रखा, यदि काजी से यह प्रार्थना की कि इजारा तोड़ दे तो काजी उसे स्वीकार नहीं करेगा। और यदि यह प्रार्थना की कि इस मकान या गुलाम को स्वयं बेच दे या मोजिर आदि को उसे बेचने का आदेश दे, तो काजी इस प्रार्थना को स्वीकार करेगा। लेकिन जब विक्रेता यानी मोजिर ने गवाहों से कर्ज का होना सिद्ध कर दिया, तो काजी इस बिक्री (बैअ) को लागू कर देगा और इसके लागू होने के साथ इजारा स्वतः टूट जाएगा। अतः क्रेता से कीमत लेकर लेनदार को भुगतान कर दिया जाएगा। और जब तक काजी ने बिक्री लागू करने का आदेश नहीं दिया है, तब तक मुस्ताजिर पर किराया अनिवार्य रहेगा और वह मोजिर को मिलेगा और उसके लिए वैध (हलाल) होगा। इसी तरह यदि काजी के पास जाने से पहले मोजिर ने स्वयं वह घर बेच दिया, फिर काजी के पास मामला गया, तो भी जब तक काजी इस बिक्री को पूर्ण और लागू करके इजारा न तोड़ दे, तब तक किराया मुस्ताजिर पर अनिवार्य रहेगा। और यह नियम तब है जब काजी को मोजिर पर कर्ज होने का ज्ञान हो। और यदि यह बात स्पष्ट और प्रसिद्ध न हो, केवल मोजिर के स्वीकार (इकरार) से सिद्ध हो और लेनदार ने उसके इकरार की पुष्टि की हो तथा मुस्ताजिर ने उसे नकारा हो, तो इमाम आज़म के अनुसार ज़मीन बेच दी जाएगी और इजारा तोड़ दिया जाएगा, और साहबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मोहम्मद) के अनुसार ज़मीन नहीं बेची जाएगी और न ही इजारा।

1. तअल्लुल: यानी बहानेबाजी करता है ताकि अनुबंध तोड़ दे। २. कर्ज़-ए-फादेह: वह कर्ज जो उसे काम जारी रखने से असमर्थ कर दे। ३. मुराफ़ा: यानी काजी के सम्मुख ले जाना कि मुझे यह गंभीर विवशता है, अतः अनुमति दें और इजारा समाप्त करें, तब बिक्री जायज है।

سکتا ہے ورنہ توڑ سکتا ہے کیونکہ عذر متحقق ہو گیا یہ کبریٰ میں ہے۔ اگر کرایہ دار نے دوسرا مکان سستے کرایہ کا پایا تو یہ عذر نہیں ہو سکتا ہے اسی طرح اگر کوئی حویلی خریدی اور اس میں اٹھ جانا چاہتا ہو تب بھی عذر رفع نہیں ہو سکتا ہے اور اگر کوئی خاص شتر بغداد تک کرایہ پر کیا پھر مستاجر کی رائے میں آیا کہ سفر کو نہ جائے تو یہ عذر ہے اور اگر شتر والے نے کہا کہ یہ شخص تعلل کرتا ہے تو قاضی اس سے یوں کہے کہ تو صبر کر اگر یہ شخص سفر کو جائے تو تو اس کے ساتھ شتر کو ہانک لے جانا کیونکہ معقود علیہ شتر کے قدم تھے پس جب اس نے شتر کو مستاجر کے ساتھ ہانک دیا تو مستاجر کو اپنی منفعت حاصل کر لینے کا قابو مل گیا اس واسطے اس پر کرایہ واجب ہو گا اگرچہ سوار نہ ہوا ہو اور اگر مستاجر بیمار یا قرض دار ہو گیا یا کسی امر کا خوف پیدا ہوا یا شتر ٹھوکر کھا کر گر گیا یا شتر میں کوئی ایسی چیز پیدا ہو گئی کہ اس سے سواری کی استطاعت نہ رہی تو ان میں سے کچھ تو شتر میں عیب ہے اور کچھ مستاجر کے حق میں عذر ہے کہ وہ سفر کو نہیں نکل سکتا ہے اور اگر شتر کے مالک کو ایسی بیماری ہوگئی کہ شتر کے ساتھ نہیں چل سکتا ہے تو اجارہ ٹوٹ نہ جائے گا اسی طرح اگر اس کو کسی قرض خواہ نے پکڑ کر روک رکھا اور قید کر دیا تو بھی یہی حکم ہے یہ مبسوط میں ہے۔

ایک شخص نے زید کو حمال مقرر کیا کہ میرا بوجھ فلاں مقام تک اس کرایہ پر پہنچا دے اور کرایہ اس کو دے دیا پھر جب کچھ مسافت طے کی تو اس کی رائے میں آیا کہ وہاں نہ جائے اور اجارہ ترک کر دے اور حمال سے کہا کہ آدھی اجرت مجھے واپس کر دے تو مشائخ نے فرمایا کہ اگر باقی آدھا راستہ بھی آسانی سے طے ہوتا ہے جیسا پہلے آدھی دور کا راستہ طے ہوا تو مستاجر کو یہ اختیار ہے ورنہ اس کے حساب سے واپس لے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ ایک شخص

نے اپنا گھر کرایہ پر دیا پھر چاہا کہ اجارہ توڑ کر اس کو فروخت کر دے کیونکہ اس کا اور اس کے عیال کا نفقہ بالکل نہیں رہا تو اس کو یہ اختیار حاصل ہو گا یہ کبریٰ میں لکھا ہے۔ ایک شخص نے اپنا گھر یا غلام اجارہ پر دیا پھر اس پر اس قدر قرضہ فادح چڑھ گیا کہ اس کے ادا کی سوا اس کے کوئی صورت نہیں کہ کرایہ والے مکان یا غلام کو فروخت کر کے اس کے ثمن سے ادا کرے تو فسخ اجارہ کے واسطے یہ عذر ہو سکتا ہے اور موجر کو چاہئے کہ قاضی کے سامنے مرافعہ کرے کہ قاضی اس کو فسخ کر دے اور خود موجر کو فسخ کر دینے کا اختیار نہیں ہے یہ محیط میں لکھا ہے اور اگر موجر نے اپنا قرضہ ادا کرنے کے واسطے اجارہ کے مکان یا غلام کو خود ہی فروخت کر دیا تو فسخ نہیں ہے جب تک کہ قاضی کے سامنے مرافعہ نہ کرے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ سراجیہ میں ہے۔ پھر جب موجر نے قاضی کے سامنے مرافعہ کیا پس اگر قاضی سے یہ درخواست کی کہ اجارہ توڑ دے تو قاضی اس کو منظور نہ کرے گا اور اگر یہ درخواست کی کہ اس مکان یا غلام کو خود فروخت کر دے یا موجر وغیرہ کو اس کے فروخت کرنے کا حکم دے تو قاضی اس درخواست کو منظور کرے گا مگر جب بائع یعنی موجر نے قرضہ ہونا گواہوں سے ثابت کر دیا تو قاضی اس بیع کو نافذ کر دے گا اور اس کے نافذ ہونے کی ضمن میں اجارہ ٹوٹ جائے گا پس مشتری سے ثمن وصول کر کے قرض خواہ کو ادا کر دے گا اور جب تک قاضی نے بیع نافذ ہونے کا حکم نہیں دیا ہے اس وقت تک کرایہ مستاجر پر واجب ہو گا اور وہ موجر کو ملے گا اور اس کے حق میں حلال ہو گا اسی طرح اگر قاضی کے پاس جانے سے پہلے موجر نے خود ہی وہ گھر فروخت کر دیا پھر قاضی کے پاس مرافعہ ہوا تو بھی جب تک قاضی اس بیع کو تمام و نافذ کر کے اجارہ توڑ نہ دے اس وقت تک کرایہ مستاجر پر واجب ہو گا اور یہ حکم اس وقت ہے کہ موجر پر قرضہ ہونا قاضی کو معلوم ہو اور اگر ظاہر و معروف نہ ہو فقط موجر کے اقرار سے ثابت ہو اور مقر لہ نے اس کے اقرار کی تصدیق کی اور مستاجر نے تکذیب کی تو امام اعظمؒ کے

نزدیک زمین فروخت کر دی جائے گی اور اجارہ توڑ دیا جائے گا اور صاحبین کے نزدیک زمین فروخت نہ کی جائے گی اور نہ اجارہ۔ ۱۔ قول تعلل یعنی حیلہ بازی کرتا ہے تاکہ عقد اجارہ توڑ دے۔ ۲۔ قرضہ فادح ہے کہ اس کے کام چلنے کو عاجز کرے۔ ۳۔ یعنی مرافعہ..... یعنی قاضی کے حضور میں لے جائے کہ مجھے یہ عذر شدید ہے پس اجازت دے اور اجارہ توڑ دے تب بیع جائز ہے۔

Fatawa Alamgiri..... Volume 5 [216] Kitab al-Ijarah (Book of Hire/Lease)

...it will be broken; this is mentioned in 'Al-Muhit'. When the judge (Qazi) sells it, the first thing to be paid from the sale price (Thaman) shall be the lessee's (Mustajir) dirhams that he paid as advance rent (Mu'ajjal). Then, whatever remains shall be given to the creditors. Even if nothing remains of the sale price, the lease (Ijarah) shall not be cancelled. After cancellation, the lessee has the right to retain the house until he receives back what he paid in advance. Some scholars have stated that it is lawful for him to reside in the house until his rent is returned, because the lessor (Mu'jir) had granted him absolute permission to stay. If the house is destroyed while in the lessee's possession during the retention period, it is considered the loss of a trust (Amanah), unlike a pledge (Rahn), to which this rule does not apply. If the lessor dies and owes debts to people, the lessee has a greater right to the house than other creditors, just as a pledgee (Murtahin) has a right over the pledged item. If land is leased and the lessee's crops are growing, the lease shall not be cancelled due to the excuse of debt until the crops are ripe. Until they ripen, the lessor, who is imprisoned due to debt, shall be brought out and released. If the buyer (Mushtari) becomes aware that the house is leased, he has the option to either cancel the sale or wait until the lease term expires. If the lessor sold the house without the lessee's permission and the lessee rejected the sale, does the sale become void? The scholars (Mashayikh) have differed on this, and the most correct view is that the lessee does not have the authority to cancel the sale. If it was sold with the lessee's permission, the lease is cancelled, even if the lessee retained the house to recover his advance rent. If he agreed to hand it over and then it returned to the seller (Ba'i) by the judge's order due to a defect, the lease shall not be reinstated; this is in 'Al-Ghiyathiyyah'.

A tailor hired a slave so that he might sew with him; then if he becomes bankrupt or falls ill and withdraws from the market, this is such an excuse that prevents him from fulfilling the lease. ☆

If the lessee finds a need to cancel the lease because he has become unable to earn, or has become poor, or fallen ill, he shall not have the choice to cancel the lease and take back the rent; this is in 'Al-Khulasah'. If a person hires out his slave, there is no excuse for cancelling the lease, and there is no harm to him in completing the contract, except for the harm he accepted upon himself at the time of contracting, which is that he would not have use of the slave until the lease term expires; this is in 'Al-Nihayah'. If the owner wants to sell a leased house because there is a profit in

selling it at present, he shall not have the right to cancel the lease; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. A man hired a slave for one year's service in exchange for one hundred dirhams and one seer of wine, and mutual possession took place. Then the lessor wanted to break the contract because it was an invalid (fasid) lease; he has the right to do so; this is in 'Tatarkhaniyah'. A tailor hired a slave to sew with him; then if he becomes bankrupt or falls ill and leaves the market, this is an excuse that prevents him from fulfilling the lease. However, if he left sewing and started another job, this is not an excuse to fail to fulfill the lease because it is possible for him to have the slave do sewing work in a corner of the shop where he has taken up the new work; this is in 'Tatashiyyah'. If a person is hired (Ajeer) to wash and press (kundi) cloth, or sew it, or cut a shirt, or build a house for me, or sow seeds in my land, then he changes his mind and decides not to do this work, this is considered a valid excuse (Udhr). Similarly, if he was hired to dig a well, the same rule applies. And if he was hired for cupping (bloodletting), the ruling is the same.

फ़तावा आलमगीरी..... खंड 5 [216] किताबुल इजारा (किराये का अध्याय)

...तोड़ा जाएगा, यह 'मुहीत' में है। जब काजी (न्यायाधीश) ने उसे बेचा, तो बिक्री की राशि (थमन) में से सबसे पहले किरायेदार (मुस्ताजिर) के वे दिरहम अदा किए जाएंगे जो उसने अग्रिम किराया (मुअज्जिल) के रूप में दिए थे। उसके बाद जो शेष बचेगा, वह ऋणदाताओं को दिया जाएगा। यहाँ तक कि यदि बिक्री की राशि में कुछ न बचे, तो किराये का अनुबंध (इजारा) रद्द नहीं होगा। अनुबंध रद्द होने के बाद किरायेदार को अधिकार है कि वह घर को तब तक रोके रखे जब तक कि उसे उसकी अग्रिम राशि वापस न मिल जाए। कुछ विद्वानों ने कहा है कि जब तक उसे किराया वापस न मिले, तब तक उसका उस मकान में रहना जायज़ है क्योंकि मकान मालिक (मूजिर) ने उसे बिना शर्त रहने की अनुमति दी थी। यदि रोकने की अवधि के दौरान किरायेदार के पास वह मकान नष्ट हो जाता है, तो वह अमानत का नष्ट होना माना जाएगा, गिरवी (रहन) के विपरीत, क्योंकि उसमें यह नियम नहीं है। यदि मकान मालिक की मृत्यु हो जाए और उस पर लोगों का कर्ज हो, तो अन्य ऋणदाताओं की तुलना में मकान पर किरायेदार का अधिक अधिकार (हक) है, ठीक वैसे ही जैसे गिरवी रखी गई वस्तु पर गिरवी रखने वाले (मुर्तहिन) का अधिकार होता है। यदि भूमि किराये पर हो और उसमें किरायेदार की फसल लगी हो, तो कर्ज के बहाने किराया रद्द नहीं होगा जब तक कि फसल पक कर तैयार न हो जाए। और फसल पकने तक मकान मालिक, जो कर्ज के कारण जेल में है, बाहर निकाला जाएगा और छोड़ दिया जाएगा। यदि खरीदार (मुश्तरी) को यह पता चले कि यह मकान किराये पर है, तो उसे विकल्प है कि वह चाहे तो बिक्री रद्द कर दे या किराये की अवधि समाप्त होने तक प्रतीक्षा करे। यदि मकान मालिक ने किरायेदार की अनुमति के बिना मकान बेच दिया और किरायेदार ने बिक्री को अस्वीकार कर दिया, तो क्या बिक्री रद्द हो जाएगी? विद्वानों (मशायख) ने इसमें मतभेद किया है, और सही बात यह है कि किरायेदार को बिक्री रद्द करने का अधिकार नहीं है। यदि किरायेदार की अनुमति से मकान बेचा गया, तो किराया अनुबंध (इजारा) रद्द हो गया, भले ही किरायेदार ने अपना अग्रिम किराया वसूल करने के लिए मकान को रोक रखा हो। यदि वह सौंपने पर सहमत हो जाए और फिर किसी दोष (ऐब) के कारण काजी के आदेश से मकान विक्रेता (बाये) को वापस मिल जाए, तो किराया अनुबंध पुनः बहाल नहीं होगा, यह 'गियासिया' में है।

एक दर्जी ने एक गुलाम इस उद्देश्य से किराये पर लिया कि वह मेरे साथ सिलाई करे, फिर यदि वह (दर्जी) दिवालिया या बीमार होकर बाजार से हट गया, तो यह ऐसा बहाना (उज़्र) है जो उसे किराया अनुबंध पूरा करने से रोकता है ☆

यदि किरायेदार को किराया रद्द करने की आवश्यकता इस कारण पड़ी कि वह कमाने में असमर्थ हो गया, या गरीब हो गया, या बीमार हो गया, तो उसे किराया रद्द करके अग्रिम किराया वापस लेने का अधिकार नहीं होगा, यह 'खुलासा' में है। यदि किसी व्यक्ति ने अपना गुलाम किराये पर दिया, तो किराया रद्द करने के लिए कोई बहाना मान्य नहीं है और उस पर अनुबंध पूरा करने में कोई हानि नहीं है, सिवाय उस हानि के जो उसने अनुबंध करते समय स्वयं स्वीकार की थी, यानी किराये की अवधि समाप्त होने तक वह उस गुलाम का उपयोग नहीं कर सकेगा, यह 'निहाया' में है। यदि मकान मालिक ने किराये का घर इस कारण बेचना चाहा कि वर्तमान में बेचने से कुछ लाभ हो रहा है, तो उसे किराया रद्द करने का अधिकार नहीं होगा, यह 'फ़तावा काजी खान' में है। एक व्यक्ति ने एक वर्ष की सेवा के लिए एक गुलाम सौ दिरहम और एक सेर शराब के बदले किराये पर लिया और आपसी कब्जा हो गया। फिर मालिक ने अवैध (फासिद) अनुबंध होने के कारण उसे तोड़ना चाहा, तो उसे अधिकार है, यह 'ततारखालिया' में है। एक दर्जी ने एक गुलाम इस उद्देश्य से किराये पर लिया कि वह मेरे साथ सिलाई करे, फिर यदि वह दिवालिया या बीमार होकर बाजार से हट गया, तो यह ऐसा बहाना है जो उसे अनुबंध पूरा करने से रोकता है। लेकिन यदि उसने सिलाई छोड़कर कोई दूसरा काम शुरू कर दिया, तो यह ऐसा बहाना नहीं है कि अनुबंध पूरा न कर सके, क्योंकि संभव है कि उसने जो नया काम चुना है, उस दुकान के एक कोने में उस गुलाम से सिलाई का काम लेता रहे, यह 'ताताशिया' में है। यदि किसी व्यक्ति को मजदूर (अजीर) नियुक्त किया गया कि वह मेरे कपड़े की सिलाई करे, कुंडी करे, या कमीज काटे, या मेरे लिए कोई घर तैयार करे, या मेरे खेत में फसल बोए, फिर उसकी राय बदली कि यह काम न करे, तो यह एक बहाना (उज़्र) है। इसी तरह यदि उसे कुआं खोदने के लिए किराये पर लिया गया हो, तो भी यही नियम है। और यदि पछना (रक्तमोक्षण) लगाने के लिए नियुक्त किया गया हो, तब भी यही आदेश है।

توڑا جائے گا یہ محیط میں ہے۔ جب قاضی نے اس کو فروخت کیا تو ثمن میں سے پہلے مستاجر کے درہم جو اس نے کرایہ معجل دے دیا ہے ادا کر دیا جائے گا پھر جو کچھ بچ رہا وہ قرض خواہوں کو دیا جائے گا حتیٰ کہ اگر ثمن میں کچھ نہ بچا تو فسخ نہ ہوگا اور بعد فسخ کے اس کو اختیار ہے کہ گھر کو روک لے یہاں تک کہ جو کچھ اس نے پیشگی دیا ہے وہ اس کو واپس ملے اور بعض نے فرمایا کہ جب تک اس کو کرایہ واپس ملے تب تک اس کو مکان میں سکونت رکھنا حلال ہے کیونکہ موجر نے اس کو مطلقاً رہنے کی اجازت دی تھی اور اگر روک رکھے کے زمانہ میں مستاجر کے پاس وہ مکان تلف ہوا تو امانت تلف ہوئی بخلاف رہن کے کہ اس میں یہ نہیں ہے اور اگر موجر مر گیا اور اس پر سب لوگوں کا قرضہ ہے تو دوسرے قرض خواہوں کی بہ نسبت مکان پر مستاجر کا زیادہ استحقاق ہے جیسا کہ رہن کی چیز پر مرتہن کا حق ہوتا ہے اور اگر اجارہ پر زمین ہو کہ اس میں مستاجر کی کھیتی ہو رہی ہو تو قرضہ کے عذر کی وجہ سے فسخ اجارہ نہ ہوگا تادقتیکہ کھیتی پک کر تیار نہ ہو جائے اور اس کے پکنے تک موجر جو بسبب قرضہ کے قید پڑا ہے باہر نکالا جائے گا اور چھوڑ دیا جائے گا اور اگر مشتری کو یہ بات معلوم ہوئی کہ یہ مکان اجارہ پر ہے تو اس کو اختیار ہے کہ چاہے بیع کو فسخ کر دے یا صبر کرے یہاں تک کہ اجارہ کی مدت گزر جائے اور اگر موجر نے مکان کو مستاجر کی بلا اجازت فروخت کیا اور مستاجر نے بیع رد کر دی پس آیا بیع ٹوٹ جائے گی تو مشائخ نے اس میں اختلاف کیا ہے اور اصح یہ ہے کہ مستاجر کو بیع فسخ کرنے کا اختیار نہیں ہے اور اگر مستاجر کی اجازت سے اس کو فروخت کیا تو اجارہ فسخ ہو گیا اگر چہ مستاجر نے مکان کو اپنی اجرت معجلہ یعنی پیشگی کے

وصول کرنے کے واسطے روک لیا ہو اور اگر سپرد کر دینے پر راضی ہو پھر بسبب عیب کے یہ حکم قاضی بائع کو واپس ملا تو اجارہ عود نہ کرے گا یہ غیاثیہ میں ہے۔

ایک درزی نے ایک غلام اس واسطے اجارہ پر لیا کہ میرے ساتھ سیا کرے پھر جو مفلس یا مریض ہو کر بازار سے اٹھ گیا تو یہ ایسا عذر ہے کہ اس کو اجارہ پورا کرنے سے مانع ہے ☆

اگر مستاجر کو فسخ اجارہ کی حاجت پیش آئی اس وجہ سے کہ کمائی سے عاجز ہو گیا یا فقیر ہو گیا یا مریض ہو گیا تو اس کو اختیار نہ ہوگا کہ اجارہ فسخ کر کے کرایہ واپس کر لے یہ خلاصہ میں ہے۔ اگر کسی شخص نے اپنا غلام اجارہ پر دیا تو فسخ اجارہ کے واسطے کچھ عذر نہیں ہے اور اس پر عقد پورا کرنے میں کچھ ضرر نہیں ہے مگر ہاں اسی قدر ضرر ہے جو اس نے عقد اجارہ قرار دینے کے وقت خود ہی قبول کر کے اپنے اوپر لازم کر لیا تھا یعنی مدت اجارہ گزرنے تک میں اس غلام میں تصرف نہ کروں گا یہ نہایہ میں ہے اگر کرایہ کی حویلی کو مالک نے اس وجہ سے فروخت کرنا چاہا کہ اس کے بالفعل فروخت کرنے میں کچھ نفع حاصل ہوتا ہے تو اس کو فسخ اجارہ کا اختیار نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ ایک شخص نے ایک سال تک کی خدمت کے واسطے ایک غلام بعوض سو درہم اور ایک سیر شراب کے اجارہ پر لیا اور باہمی قبضہ ہو گیا پھر موجر نے بسبب اجارہ فاسد ہونے کے عقد اجارہ کو توڑنا چاہا تو اس کو اختیار ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ ایک درزی نے ایک غلام اس واسطے اجارہ پر لیا کہ میرے ساتھ سیا کرے پھر جو مفلس یا مریض ہو کر بازار سے اٹھ گیا تو یہ ایسا عذر ہے کہ اس کو اجارہ پورا کرنے سے مانع ہے اور اگر اس نے سلائی چھوڑ کر کوئی دوسرا کام شروع کیا تو یہ ایسا عذر نہیں ہے کہ اجارہ نہ پورا کر سکے کیونکہ ممکن ہے کہ جو کام اس نے اختیار کیا ہے اس دکان کے ایک گوشہ میں اس غلام سے سلائی کا کام لیا کرے یہ تاتاشیہ میں ہے۔ اگر کسی شخص کو اس واسطے اجیر مقرر کیا کہ میرا کپڑا ادھور کر کندی کر دے یا سی دے یا قمیص قطع کر دے یا میرے

واسطے کوئی بیت تیار کر دے یا میرے بیچ سے میری زمین میں کھیتی بودے پھر اس کی رائے میں آیا کہ یہ کام نہ کرے تو یہ عذر ہے تو یہ عذر ہے اسی طرح اگر اس کو کنواں کھودنے کے واسطے اجارہ پر لیا ہو تو بھی ایسا ہی ہے اور اگر فصد کھچنے لگانے کے واسطے اجارہ پر لیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر ان صورتوں میں اجیر

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (217) Kitab al-Ijarah (The Book of Hire)

...refused to perform the work, then he shall be compelled to do so, and the lease (ijarah) shall not be dissolved; this is mentioned in *Al-Muhit*. If someone hires land and it subsequently becomes sandy or saline (barren), the lease shall be void; this is stated in *Fatawa Qadi Khan*. If, due to an upsurge of water, the land becomes waterlogged or marshy, meaning water remains on it such that cultivation is impossible, this constitutes a valid excuse (*'udhr*). It is written in *Al-Nawazil* that if the water supply to the land is cut off, the lessee (mustajir) gains the right to rescind the lease. If there is already a crop on the land, the land shall remain in the lessee's possession in exchange for *ajr al-mithl* (fair market rent) until the crop ripens. If he then waters and irrigates it, this is considered as consent to the lease's continuation; this is in *Al-Khulasah*. If one hires land for cultivation and then wishes to cultivate a different plot of land instead, this is not considered a valid excuse. *Al-Nawazil* states that if one hires land in a village for cultivation and then decides to leave that village and cultivate in another village, he has the option to do so if the distance between the two villages is equivalent to a *shar'i* journey (travel distance); however, if the distance is less than that, he does not have this option, because a distance less than a journey is treated in many rulings like moving from one neighborhood to another; this is in *Tatarkhani*. If the lessee becomes ill and is unable to cultivate, then if he is a person who performs the cultivation himself, this is a valid excuse; but if he does not cultivate it himself (but through servants), it is not a valid excuse; this is written in *Khizanat al-Muftin*. If a slave is hired for service and the slave falls ill, the hirer has the option to rescind the lease. However, if the hirer remains satisfied with the situation, the lessor (owner) shall not have the right to rescind; this is in *Fatawa Qadi Khan*. If the hired slave runs away, this is an excuse; in this case, if the hirer does not rescind the lease until the slave returns, the rent shall be reduced proportionally to the time the slave was absent, and the contract remains binding for the remainder; this is in *Muhit al-Sarakhsi*. If the slave turns out to be a thief, the hirer has the option to rescind the lease, but the lessor (owner) does not; this is in *Al-Mabsut*. If the hired slave is not highly skilled in the work for which he was hired, this cannot be a valid excuse for the hirer to rescind the lease; however, if he performs the work poorly or ruins it, the hirer has the right to rescind; this is in *Al-Muhit*.

If specific beasts of burden were contracted for carrying goods and they all die, the lease is dissolved. Conversely, if the animals were not specified and the lessor provided some animals which then died, the contract is not dissolved, and the lessor

is obligated to provide other animals for the hirer; this is in *Al-Dhakhirah*. If a specific animal was contracted and it falls ill, it is a valid excuse. However, if the contract was for non-specified animals and the lessor's animal falls ill, it is not a valid excuse; this is in *Fatawa Qadi Khan*. If the hirer sets out riding and the animal dies on the way, rent is due in proportion to the distance traveled, and the remainder is waived; this is in *Al-Khulasah*. Hisham narrated from Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him) that a woman gave birth on the 10th day (the Day of Sacrifice) during Hajj; she had not yet performed the *tawaf* (circumambulation) and the camel owner refused to wait for her. Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him) stated that this situation is a valid excuse for terminating the lease, as the woman cannot leave without completing the *tawaf*, and yet the camel owner cannot be ordered to stay with her until the completion of the period of *nifas* (postnatal bleeding). However, if she had given birth earlier and the remaining days of *nifas* are equivalent to the days of menstruation or less, then the camel owner shall be compelled to stay with her for those days. This is in *Siraj al-Wahaj*. If a master of a trade was hired to teach a specific work within a year, and six months pass without him teaching anything, the hirer has the option to rescind the lease...

---

1. Rather, he cultivates through servants.
2. "Specific" (mu'ayyan) means because it is particular, there is no room for substitution; whereas in non-specified cases, the ride itself is the objective and substitution is quite possible.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (217) किताब अल-इजारा

...ने काम करने से मना कर दिया तो उसे मजबूर किया जाएगा और इजारा (किराया अनुबंध) रद्द नहीं होगा, यह 'मुहीत' में है। यदि किसी ने जमीन किराये पर ली और फिर वह रेतीली या बंजर (नमकीन) हो गई, तो इजारा रद्द हो जाएगा, यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। यदि पानी के भराव के कारण जमीन दलदली हो गई, अर्थात पानी जमा रहने लगा कि उसमें खेती नहीं हो सकती, तो यह एक वैध बहाना (उज़्र) है। 'नवाज़िल' में लिखा है कि यदि उस ज़मीन से पानी कट गया तो किरायेदार (मुस्तजिर) को इजारा रद्द करने का अधिकार मिल गया। और यदि जमीन में फसल मौजूद हो, तो फसल पकने तक जमीन उसके कब्जे में 'अज्र-ए-मिसल' (उचित किराये) के बदले छोड़ दी जाएगी। फिर यदि उसने पानी दिया और सिंचाई की, तो यह उसकी सहमति माना जाएगा, यह 'खुलासा' में है। यदि खेती करने के लिए कोई जमीन किराये पर ली, फिर किसी दूसरी जमीन में खेती करनी चाही, तो यह कोई वैध बहाना नहीं है। 'नवाज़िल' में है कि यदि किसी गाँव में खेती के लिए जमीन ली, फिर उसका विचार बदला कि यहाँ छोड़कर दूसरे गाँव में खेती करे, तो यदि उन दोनों गाँवों के बीच 'शरई सफ़र' (यात्रा) की दूरी है, तो उसे विकल्प है, और यदि दूरी इससे कम है, तो यह विकल्प नहीं है, क्योंकि सफ़र से कम की दूरी कई नियमों में वैसी ही है जैसे एक मुहल्ले से दूसरे मुहल्ले में जाना, यह 'तातार खानी' में है। यदि किरायेदार बीमार होकर खेती करने में असमर्थ हो जाए, तो यदि वह ऐसा व्यक्ति है जो खेती स्वयं करता है, तो यह वैध बहाना है, और यदि वह स्वयं नहीं करता (बल्कि नौकरों से कराता है), तो यह वैध बहाना नहीं है, यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में लिखा है। यदि सेवा के लिए कोई गुलाम किराये पर लिया और वह बीमार हो गया, तो किरायेदार को इजारा रद्द करने का अधिकार है, और यदि किरायेदार इस पर राज़ी रहा, तो मालिक (मूजिर) को रद्द करने का अधिकार नहीं होगा, यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। और यदि किराये पर लिया गया गुलाम भाग गया, तो यह एक बहाना है, और यदि इस स्थिति में किरायेदार ने इजारा रद्द नहीं किया यहाँ तक कि गुलाम वापस आ गया, तो उसकी अनुपस्थिति के अनुपात में किराया कम कर दिया जाएगा और शेष अनुबंध प्रभावी रहेगा, यह 'मुहीत सरख़सी' में है। यदि वह गुलाम चोर निकला, तो किरायेदार को इजारा रद्द करने का अधिकार है, लेकिन मालिक को नहीं, यह 'मबसूत' में है। और यदि गुलाम उस काम में बहुत कुशल न हो जिसके लिए उसे किराये पर लिया गया है, तो किरायेदार के लिए यह इजारा रद्द करने का आधार नहीं बन सकता, लेकिन यदि वह काम खराब करता है, तो किरायेदार को रद्द करने का अधिकार है, यह 'मुहीत' में है।

यदि सामान लादने के लिए कुछ विशिष्ट पशुओं का किराया तय किया गया और फिर वे सब मर गए, तो इजारा रद्द हो गया। इसके विपरीत, यदि पशु विशिष्ट नहीं थे और मालिक ने कुछ पशु दिए और वे मर गए, तो अनुबंध रद्द नहीं होगा और मालिक पर अनिवार्य होगा कि वह किरायेदार के लिए दूसरे पशु लाए, यह 'ज़खीरा' में है। यदि कोई विशिष्ट पशु तय हुआ और वह बीमार हो गया, तो यह वैध बहाना है, और यदि गैर-विशिष्ट पशु के लिए अनुबंध हुआ और मालिक का पशु बीमार हो गया, तो यह बहाना नहीं है, यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। यदि किरायेदार सवार होकर चला और रास्ते में पशु मर गया, तो जितनी दूरी उसने तय की है उसके हिसाब से किराया देना होगा और बाकी माफ हो जाएगा, यह 'खुलासा' में है। हिशाम ने इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) से रिवायत की कि एक महिला ने हज में कुर्बानी के दिन (10वीं ज़िल-हिज्जा) बच्चे को जन्म दिया, उसने अभी तवाफ़ नहीं किया था और ऊँट वाले ने उसके साथ रुकने से मना कर दिया, तो इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) ने फ़रमाया कि इजारा तोड़ने के लिए यह बात एक वैध बहाना है, क्योंकि तवाफ़ छोड़े बिना महिला वहाँ से निकल नहीं सकती, और ऊँट वाले को भी 'निफ़ास' (प्रसव के बाद का रक्तस्राव) की अवधि समाप्त होने तक उसके साथ रुके रहने का हुक्म नहीं दिया जा सकता। और यदि वह महिला पहले ही जन्म दे चुकी हो और अब निफ़ास के दिन माहवारी के दिनों की तरह या उससे भी कम बचे हों, तो ऊँट वाले को मजबूर किया जाएगा कि वह उसके साथ उतने दिनों तक ठहरे। यह 'सिराजुल वहाज' में है। यदि किसी काम के उस्ताद को इसलिए किराये पर रखा गया कि वह इस साल मुझे यह काम सिखा दे, फिर छह महीने बीत गए और उसने कुछ नहीं सिखाया, तो किरायेदार को इजारा रद्द करने का अधिकार है...

---

1. बल्कि नौकरों से खेती कराता हो।
2. विशिष्ट (मुअय्यन) इसलिए कि जब वह खास है तो बदलाव की गुंजाइश नहीं है, जबकि गैर-विशिष्ट के मामले में सवारी ही उद्देश्य है और बदलाव संभव है।

نے کام کرنے سے انکار کیا تو اس پر جبر کیا جائے گا اور اجارہ فسخ نہ ہو گا یہ محیط میں ہے اگر کوئی زمین کرایہ پر لی پھر وہ ریتیلی یا لونی ہوگئی تو اجارہ باطل ہو جائے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر پانی کے جوش سے ذباب ناک ہوگئی یعنی پانی رہنے لگا کہ اس میں زراعت نہیں ہو سکتی تو یہ عذر ہے اور نوازل میں لکھا ہے کہ اگر اس زمین سے پانی منقطع ہو گیا تو مستاجر کو فسخ اجارہ کا اختیار حاصل ہوا اور اگر زمین میں کھیتی موجود ہو تو زمین اس کے قبضہ میں اجر المثل کے عوض چھوڑ دی جائے گی یہاں تک کہ کھیتی پک جائے پس اگر اس نے پانی دیا اور سینچی تو یہ رضامندی میں داخل ہے یہ خلاصہ میں ہے۔ اگر زراعت کرنے کے واسطے کوئی زمین اجارہ پر لی پھر دوسری زمین میں زراعت کرنی چاہی تو یہ عذر نہیں ہے اور نوازل میں ہے کہ ایک گاؤں میں زمین زراعت کے واسطے لی پھر اس کی رائے میں آیا کہ یہاں چھوڑ کے دوسرے ایک گاؤں میں زراعت کرے پس اگر ان دونوں گاؤں میں شرعی سفر کی مسافت ہو تو اس کو اختیار ہے اور اگر اس سے کم مسافت ہو تو یہ اختیار نہیں ہے کیونکہ سفر سے کم مسافت بہت سے احکام میں ایسی ہے جیسے ایک محلہ سے دوسرے محلے میں اٹھ جانا یہ تاتار خانی میں ہے۔ اگر مستاجر بیمار ہو کر زراعت کرنے سے عاجز ہو ا پس اگر وہ ایسا شخص ہے کہ زراعت کا کام خود ہی کرتا ہے تو یہ عذر ہے اور اگر ایسا ہے کہ خود نہیں کیا کرتا ہے تو عذر نہیں ہے یہ خزانۃ المفتین میں لکھا ہے۔ اگر خدمت کے واسطے کوئی غلام اجارہ پر لیا اور وہ غلام بیمار ہو گیا تو مستاجر کو فسخ اجارہ کا اختیار ہے اور اگر مستاجر اس پر راضی رہا تو موجر کو فسخ کا اختیار نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور اگر اجارہ کا غلام بھاگ گیا تو یہ عذر ہے اور اگر اس صورت میں مستاجر نے اجارہ فسخ نہ کیا یہاں تک کہ غلام پھر لوٹ کر آ گیا

تو اجرت میں سے بقدر اس کے بھاگنے کے کم کر دیا جائے گا اور باقی کا حصہ عقد لازم رہے گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر وہ غلام چور نکلا تو مستاجر کو فسخ اجارہ کا اختیار ہے مگر موجر یعنی مالک غلام کو فسخ کا اختیار نہیں ہے یہ مبسوط میں ہے اور اگر اجارہ کا غلام اس کام میں جس کے واسطے اجارہ پر لیا گیا ہے نہایت ہوشیار نہ ہو تو مستاجر کو یہ امر فسخ اجارہ کے واسطے عذر نہیں ہو سکتا ہے اور اگر وہ کام خراب کرتا ہو تو مستاجر کو فسخ کا اختیار ہے یہ محیط میں ہے۔

اگر کچھ معین چوپایوں کا اجارہ اسباب لادنے کے واسطے ٹھہرایا پھر وہ سب مر گئے تو اجارہ فسخ ہو گیا بخلاف اس کے اگر چوپائے معین نہ ہوں اور موجر نے کچھ چوپائے دیئے اور وہ مر گئے تو عقد فسخ نہ ہو گا اور موجر پر واجب ہو گا کہ ان کے سوائے دوسرے چوپائے مستاجر کے واسطے لائے یہ ذخیرہ میں ہے اور اگر کوئی معین چوپایا ٹھہرا ہے اور وہ بیمار ہو گیا تو عذر ہے اور اگر غیر معین چوپایہ دینے کے واسطے اجارہ کیا اور موجر کا چوپایہ بیمار ہو گیا تو عذر نہیں ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور اگر مستاجر سوار ہو کر چلا پھر راہ میں مر گیا تو اس پر جس قدر چلا ہے اس کے حساب سے کرایہ واجب ہو گا اور باقی کا ساقط ہو جائے گا یہ خلاصہ میں ہے۔ ہشام نے امام ابو یوسفؒ سے روایت کی کہ ایک عورت حج میں قربانی کے روز دسویں تاریخ بچہ جنی ہنوز اس نے طواف نہیں کیا تھا اور اونٹ والے نے اس کے ساتھ توقف کرنے سے انکار کیا تو امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ اجارہ ٹوٹنے کے واسطے یہ امر عذر ہے کیونکہ طواف کو چھوڑ کر عورت وہاں سے نکل نہیں سکتی ہے اور اونٹ والے کو بھی مدت نفاس ختم ہونے تک اس کے ساتھ پڑے رہنے کا حکم نہیں دیا جا سکتا ہے اور اگر وہ عورت اس سے پہلے زچ ہو چکی ہو اور اب نفاس کے ایام میں سے مثل ایام حیض کے یا اس سے بھی کم رہ گئے ہوں تو اونٹ والے پر جبر کیا جائے گا کہ اس کے ساتھ اتنے دنوں تک قیام کرے۔ یہ سراج الوہاج میں ہے۔ ایک

کام کے استاد کو اس واسطے اجارہ پر مقرر کیا کہ اس سال میں مجھے یہ کام سکھلا دے پھر چھ مہینے گزر گئے اور اس نے کچھ نہیں سکھایا تو مستاجر کو فسخ اجارہ کا اختیار ہے اور میں نے اس کی

۱۔ بلکہ نوکروں سے کھیتی کرتا ہو۔ ۲۔ معین اس واسطے کہ جب وہ خاص ہے تو بدل کی گنجائش نہیں ہے بخلاف غیر معین کے کہ وہاں سواری مقصود ہے اور بدل بہت ممکن ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 218 Kitab al-Ijarah (Book of Lease)

I have not seen any narration in the book, but Sheikh Ali al-Isbijabi has issued such a fatwa, and I have also given the same fatwa, as mentioned in 'al-Sughra'. If someone purchases an item and leases it to another person, and then becomes aware of a defect in it, he has the option to return it due to the defect and cancel the lease; this is mentioned in 'al-Muhit'. It is written in 'al-Tajrid' that if a person hires himself for some work or craft and then changes his mind about doing that work, he shall not have the choice to withdraw. However, if the work is not among his usual activities and people consider it a defect for him to do such work, then he can cancel the lease; this summary is in 'al-Muhit'.

If a person leases a house (bait) containing a watermill and specifies that the lease includes every right established for it, the watermill itself shall not be included in those rights.

If a woman hires herself out for work that would bring reproach or be considered a defect for her, her heirs have the right to withdraw her from that lease; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. If the water supply to the watermill decreases, then if the decrease is significant, he can cancel the lease; if the decrease is slight, he cannot cancel it. Al-Quduri stated that if the water decreases to such an extent that the mill grinds less than half of what it used to, it shall be considered a significant decrease. It is written in 'Waqi'at al-Natifi' (1) that if the water of the mill decreases and it runs so slowly that it grinds half the grain compared to before, the lessee (mustajir) has the option to return it. If he does not return it but continues grinding, it constitutes consent to the loss and defect, and thereafter he will no longer have the option to return it. If the water supply to the mill stops or is cut off during the lease term—for example, if the mill was leased for a known month at a known rent, and the water was cut off mid-month so that the lessee could not use it—he shall have the option (khiyar), as mentioned in 'al-Asl'. If he does not cancel the lease until the water returns, the lease for the remaining period remains binding upon him because the reason for cancellation has passed; however, the rent shall be reduced for him in proportion. Imam Muhammad (R) mentioned this in 'Kitab al-Asl'. The scholars then differed in interpreting Imam Muhammad's (R) statement that "the rent shall be reduced in proportion." Some said it means based on the number of days the water was cut off during the month; for example, if the water was cut off for ten days, one-third (2) of the fixed monthly rent shall be reduced. Sheikh-ul-Islam Khwaharzada stated that this is the most correct (asah) view; this is in 'al-Dhakhirah'. If a person

leases a house containing a watermill and states that the lease includes every right established for it, the watermill shall not be included in those rights, and the lessor (mujir) has the right to remove his mill. If he leased the house along with the watermill and its two grindstones, then he shall have the rights to the mill. If the water supply to this mill is then cut off, he should not return it until a year has passed. If the house is such that it can still be beneficial without the mill, the rent shall be divided between the two; the portion for the mill shall be waived, and the portion for the house shall be mandatory upon him. If there is no benefit from the house other than the mill, no rent shall be due from the lessee, even if he did not return the house; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. In 'Nawadir ibn Sama'ah', it is narrated from Imam Muhammad (R) that if a person leased a watermill along with its equipment and the house, and he...

---

1. Al-Natifi was so named because he used to sell 'Natif' halwa (a type of sweetmeat), and he is among the prominent scholars.
2. Because ten days is one-third of a full month.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 218 किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय)

मुझे किताब में कोई रिवायत नहीं मिली, लेकिन शेख अली असबीजाबी ने ऐसा ही फ़तवा दिया है, इसलिए मैंने भी यही फ़तवा दिया, जैसा कि 'अत-तुहफतुल सुग़रा' में है। यदि किसी ने कोई चीज़ खरीदकर दूसरे व्यक्ति को किराये (इजारा) पर दे दी और फिर उसे उसके दोष (ऐब) का पता चला, तो उसे अधिकार है कि दोष के कारण उसे वापस कर दे और इजारा रद्द (फ़स्ख़) कर दे, यह 'मुहीत' में है। 'तजरीद' में लिखा है कि यदि किसी ने स्वयं को किसी काम या हुनर के लिए किराये पर दिया, फिर उसकी राय बदली कि वह काम न करे, तो उसे यह अधिकार नहीं होगा। और यदि वह काम उसके सामान्य कार्यों में से न हो, बल्कि लोग उसे वह काम करने पर दोष देते हों, तो वह इजारा रद्द कर सकता है, यह 'खुलासा मुहीत' में है।

यदि किसी व्यक्ति ने ऐसा घर (बेत) किराये पर लिया जिसमें पनचक्की है, और इजारे में उसे प्राप्त होने वाले हर अधिकार के साथ लेना स्पष्ट कर दिया, तो अधिकारों में पनचक्की शामिल नहीं होगी।

۞

यदि किसी महिला ने स्वयं को ऐसे काम के लिए किराये पर दिया जिसके लिए उस पर दोष लगाया जाए, तो उसके वारिसों को अधिकार है कि उसे उस इजारे से निकाल लें, यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। यदि पनचक्की का पानी कम हो गया, और यदि कमी बहुत अधिक है, तो वह इजारा रद्द कर सकता है। यदि कमी थोड़ी है, तो रद्द नहीं कर सकता। कुदूरी ने कहा है कि यदि पानी में इतनी कमी हो गई कि वह पहले की तुलना में आधे से भी कम पीसने लगी, तो इसे बड़ी कमी माना जाएगा। 'वाकेआत-ए-नातिफ़ी' १ـــ में लिखा है कि यदि पनचक्की का पानी घट गया और वह इतनी धीमी चलने लगी कि पहले की तुलना में आधा अनाज पीसती है, तो किरायेदार (मुस्ताजिर) को उसे वापस करने का अधिकार है। यदि उसने वापस नहीं किया बल्कि पीसता रहा, तो यह नुकसान और दोष पर उसकी सहमति मानी जाएगी, इसके बाद उसे वापस करने का अधिकार नहीं रहेगा। यदि इजारे की अवधि के दौरान पनचक्की का पानी रुक गया या कट गया, उदाहरण के लिए एक निश्चित किराये पर एक महीने के लिए पनचक्की किराये पर ली गई और महीने के बीच में पानी कट गया और किरायेदार उससे काम न ले सका, तो उसे विकल्प (खियार) होगा, ऐसा ही 'अस्ल' में वर्णित है। यदि उसने इजारा रद्द नहीं किया यहाँ तक कि फिर से पानी आने लगा, तो शेष अवधि का इजारा उस पर अनिवार्य होगा क्योंकि रद्द करने का कारण समाप्त हो गया, लेकिन किरायेदार के किराये में उस अवधि के हिसाब से कमी की जाएगी। इमाम मुहम्मद (रह.) ने 'किताब अल-अस्ल' में ऐसा ही ज़िक्र

किया है। फिर उलेमा ने इमाम मुहम्मद (रह.) के इस कथन कि "किराये में कमी की जाएगी" की व्याख्या में मतभेद किया है। कुछ ने कहा कि इसका अर्थ यह है कि महीने में जितने दिन पानी कटा रहा, उसके हिसाब से, उदाहरण के लिए दस दिन पानी कटा रहा तो तयशुदा किराये का एक-तिहाई २ॱ कम किया जाएगा। शेखुल इस्लाम ख्वाहरज़ादा ने कहा कि यही सबसे सही (असह) है, यह 'ज़खीरा' में है। यदि किसी व्यक्ति ने ऐसा घर किराये पर लिया जिसमें पनचक्की है और इजारे में उसे प्राप्त होने वाले हर अधिकार के साथ लेना स्पष्ट कर दिया, तो पनचक्की अधिकारों में शामिल नहीं होगी और मकान मालिक (मौजिर) को अधिकार होगा कि अपनी चक्की हटवा ले। और यदि घर को पनचक्की और दोनों पाटों के साथ किराये पर लिया, तो उसे चक्की के अधिकार प्राप्त होंगे। फिर यदि इस पनचक्की का पानी कट गया, तो वह उसे तब तक वापस न करे जब तक कि साल न गुज़र जाए। यदि वह घर ऐसा है कि चक्की के लाभ के बिना भी उससे लाभ उठाया जा सकता है, तो किराया दोनों पर विभाजित किया जाएगा, चक्की का हिस्सा माफ कर दिया जाएगा और घर के हिस्से का किराया उस पर अनिवार्य होगा। और यदि उस घर से चक्की के अलावा कोई और लाभ न हो, तो किरायेदार पर कोई किराया वाजिब नहीं होगा, भले ही उसने घर वापस न किया हो, यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। 'नवादिरे इब्न समाआ' में इमाम मुहम्मद (रह.) से रिवायत है कि यदि किसी व्यक्ति ने पनचक्की को उसके उपकरणों और घर के साथ किराये पर लिया और उसने...

१ॱ नातिफ़ी चूँकि 'नातिफ़' (एक प्रकार का हलवा) बेचते थे, इसलिए इस नाम से प्रसिद्ध हुए और वे महान उलेमाओं में से हैं। २ॱ क्योंकि दस दिन पूरे महीने का एक-तिहाई होता है।

کوئی روایت کتاب میں نہیں دیکھی لیکن شیخ علی اسبیجابی نے ایسا ہی فتویٰ دیا ہے پس میں نے بھی یہی فتویٰ دیا کذا فی الصغریٰ۔ اگر کوئی چیز خرید کر دوسرے شخص کو اجارہ پر دے دی پھر اس کے عیب سے مطلع ہوا تو اس کو اختیار ہے کہ بسبب عیب کے واپس کر دے اور اجارہ فسخ کر دے یہ محیط میں ہے اور تجرید میں لکھا ہے کہ اگر اپنے تئیں کسی کام یا صنعت میں اجارہ پر دیا پھر اس کی رائے میں آیا کہ اس کام کو نہ کرے تو اس کو یہ اختیار نہ ہوگا اور اگر اس کے افعال میں سے یہ کام نہ ہو بلکہ لوگ اس پر یہ کام کرنے سے عیب رکھتے ہوں تو اجارہ فسخ کر سکتا ہے یہ خلاصہ محیط میں ہے۔

اگر کسی شخص نے ایسا بیت جس میں پن چکی ہے کرایہ پر لیا اور اجارہ میں ہر حق کے ساتھ جو اس کو ثابت ہے لینا بیان کر دیا تو حقوق میں پن چکی داخل نہ ہوگی ۞

اگر کسی عورت نے اپنے تئیں ایسے کام کے اجارہ میں دے دیا جس کام کا اس پر عیب رکھا جائے تو اس کے وارثوں کو اختیار ہے کہ اس کو اجارہ سے نکال لیں یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر پن چکی کا پانی کم ہو گیا پس اگر بہت کمی آ گئی تو اجارہ فسخ کر سکتا ہے اور اگر تھوڑی کمی ہے تو نہیں فسخ کر سکتا ہے اور قدوری نے فرمایا کہ اگر پانی میں اس قدر کمی ہو گئی کہ جس قدر پہلے پیستی تھی اس کے آدھے سے بھی کم پیستی ہے تو یہ بہت کمی میں گنا جائے گا اور واقعات ناطفی ۱۲ میں لکھا ہے کہ اگر پن چکی کا پانی گھٹ گیا اور اسی سست چلنے لگی کہ بہ نسبت سابق کے آدھا اناج پیستا ہے تو مستاجر کو واپس کر دینے کا اختیار ہے اور اگر اس نے واپس نہ کی بلکہ پیستے گیا تو یہ نقصان و عیب پر رضامندی ہے پھر اس کے بعد اس کو واپس

کرنے کا اختیار نہ رہے گا اور اگر مدت اجارہ کے اندر پن چکی کا پانی موقوف و منقطع ہو گیا مثلاً کسی قدر اجرت معلومہ پر ایک مہینے معلوم کے واسطے پن چکی کرایہ پر لی اور مہینے کے درمیان میں پانی منقطع ہو گیا اور مستاجر اس سے کام نہ لے سکا تو اس کو خیار ہو گا ایسا ہی اصل میں مذکور ہے پس اگر اس نے اجارہ فسخ نہ کیا یہاں تک کہ پھر پانی آنے لگا تو باقی مدت کا اجارہ اس کے ذمہ لازم ہو گا کیونکہ بسبب فسخ کا تھا وہ جاتا رہا مگر مستاجر سے بحساب اس کے اجرت کم کر دی جائے گی ایسا ہی امام محمدؒ نے کتاب الاصل میں ذکر کیا ہے پھر مشائخ نے امام محمدؒ کے اس قول کی تفسیر میں یعنی قولہ بحساب اس کے اجرت کم کر دی جائے گی اختلاف کیا ہے بعضوں نے فرمایا کہ اس کے یہ معنی ہیں کہ مہینے میں جس قدر دنوں پانی منقطع ہو گیا ہے اس کے حساب سے مثلاً دس روز پانی منقطع ہوا تو دس روز کے حساب سے جو کرایہ ٹھہرا ہے اس کا تہائی ۲ــہ کم کیا جائے گا اور شیخ الاسلام خواہر زادہ نے فرمایا کہ یہی اصح ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر کسی شخص نے ایسا بیت جس میں پن چکی ہے کرایہ پر لیا اور اجارہ میں ہر حق کے ساتھ جو اس کو ثابت ہے لینا بیان کر دیا تو حقوق میں پن چکی داخل نہ ہوگی اور موجر کو اختیار ہو گا کہ اپنی چکی اٹھوا لے اور اگر بیت کو مع پن چکی اور دونوں پاٹوں کے اجارہ پر لیا تو اس کو چکی کے حقوق حاصل ہوں گے پھر اگر اس پن چکی کا پانی منقطع ہو گیا تو واپس نہ کرے یہاں تک کہ سال گزر جائے پس اگر وہ بیت ایسا ہے کہ بدوں چکی کے نفع کے اس بیت سے بھی نفع ہو سکتا ہے تو اجرت دونوں پر تقسیم کر کے چکی کا حصہ اس کے ذمہ سے ساقط کیا جائے گا اور بیت کا حصہ اجرت اس کے ذمہ لازم کیا جائے گا اور اگر بیت سے کوئی فائدہ سوائے اس چکی کے فائدہ کے نہ ہو تو مستاجر کے ذمہ کچھ اجرت واجب نہ ہوگی اگر چہ اس نے بیت کو واپس نہیں کیا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ نوادر ابن سماعہ میں امام محمدؒ سے روایت کی ہے کہ اگر ایک شخص نے پن چکی مع اس کے آلات و بیت کے اجارہ پر لی اور اس

۱ـہ ناطفی چونکہ حلوائے ناطف فروخت کرتے تھے لہذا اس طرح مشہور ہوئے اور یہ کبار مشائخِ استباہ میں سے ہیں۔ ۲ـہ کیونکہ دس دن پورے مہینے کا تہائی ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (4) (219) Kitab al-Ijarah (The Book of Hire)

At the time, the water was flowing regularly, then its flow was interrupted; this constitutes a valid excuse (legal grounds for adjusting or terminating the contract). Imam Muhammad (RA) stated that if water was cut off at the time someone took a watermill on hire (Ijarah), and the hirer (mustajir) said, "I will divert water from my canal to this side," and this is possible without digging or additional expense, then the rent remains obligatory for the hirer, whether he diverted the canal water there or not. If he strove to divert the water and dug a canal from his own canal into the mill's canal and saw it flowing, then changed his mind and said, "I have decided [to stop/re-dig]," he has the option to terminate the hire. However, if he did not terminate the hire and then water started flowing after digging, but he then decided to divert this water to his own field and terminate the hire, he would not have this option, and the rent would be due. Furthermore, if a permanent harm occurs such that there is fear of his crops being destroyed and severe loss to his property is apparent if the water does not reach, it shall be considered a valid excuse, and he will have the option to abandon the hire. This is recorded in 'Al-Muhit'. If a person hired land and its water supply was cut off: if that land was typically irrigated by canal water or rain and there was no rain that year, he does not have to pay any rent. If someone hired land and before cultivation could occur, it was completely submerged in water and the lease period passed, he owes no rent, similar to the ruling when a usurper (ghasib) seizes land. If he cultivated the land and then a calamity struck the crops resulting in their destruction, or if the land was submerged after cultivation and no yield was obtained, one report from Imam Muhammad (RA) states that the full rent is obligatory. Another report from Imam Muhammad (RA) states it is not obligatory. If someone hired land and crops were sown, then the water decreased or was cut off, he has the option to take the lessor (mujir) before the Qazi (judge) to file a claim and obtain a ruling that the land remain with the hirer at a fair market rent (ujrat al-mithl) until the crops ripen. If he provides water to the land thereafter, he cannot terminate the hire. For legal rulings (Fatwa), the chosen view is that if the crops are destroyed, no rent for the remaining period after the destruction is due. However, if he is able to sow seeds similar to the previous ones or seeds that cause less harm to the land, this ruling does not apply. If some defect or damage occurs to the crops, the full rent is due even if there is no scope for re-cultivation, provided he did not bring the matter before the Qazi at the time of the occurrence. This is mentioned in Fatawa Qazi Khan and Al-Muhit.

If the water supply is cut off, but cultivation is possible without water, then this is not a sufficient excuse to terminate the hire. If it is not possible, then it is a valid excuse. If he did not terminate the hire until the period passed, no rent is due. If he irrigated the land instead of terminating, his right to terminate is voided. If the available water is only enough for a small portion of the land, his option remains. If he did not break the hire, the rent is due only for the portion of the land that was irrigated. This is in 'Al-Ghiyathiyya'. If the lessor cuts down a tree from the hired land, the hirer has the option to terminate, provided the tree was a intended part of the hire agreement. This is in 'Al-Dhakhira'. In Fatawa Ahu, it is recorded that Qazi Badi' al-Din was asked about a case where a hirer gave the lessor permission to sell trees on the hired land; the Qazi ruled that the hire contract would not be terminated. Additionally, Qazi Badi' al-Din was asked: when a hirer was asked, "Will you buy the hired land for ten dinars?" and he replied, "I will buy it for nine dinars," after which the seller said, "I sell it for ten dinars"...

1. His saying "Yes"... similarly in the original the text is "muth", see the preface.
2. Meaning if a usurper seized that land, then the full amount will be upon the hirer.
3. "Scope" (Gunjayish) means there is no capacity for re-cultivation.
4. "Option" (Ikhtiyar) means he may terminate the hire if he wishes.

फतवा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द (4) (219) किताबुल इजारा

वक्त पर पानी बराबर बह रहा था फिर वहां पानी आना बंद हो गया तो यह एक उज्र (कानूनी कारण) है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने फरमाया कि अगर ऐसा हो कि जिस वक्त उसने पनचक्की किराए (इजारा) पर ली, उस वक्त पानी बंद हो गया और किराएदार (मुस्ताजिर) ने कहा कि 'मैं अपनी नहर का पानी इस तरफ मोड़ लाऊंगा' और यह काम बिना खोदे और बिना खर्चे के मुमकिन है, तो मुस्ताजिर के जिम्मे किराया वाजिब होगा, चाहे वह नहर का पानी यहाँ मोड़ लाया हो या न लाया हो। और अगर पानी लाने के लिए उसने कोशिश की और अपनी नहर में से एक नहर खोदकर चक्की की नहर में पानी लाया और वहाँ गुजरा और कहा कि 'मेरी राय में आया कि मैं इसे खोदूँ', तो उसे इजारा छोड़ने का अधिकार है। और अगर उसने इजारा नहीं छोड़ा, फिर अगर खोदकर पानी जारी कर दिया, फिर उसकी राय में आया कि यह पानी अपने खेत की तरफ जारी करे और इजारा छोड़ दे, तो उसे यह अधिकार नहीं होगा और किराया वाजिब होगा। और अगर इस वजह से कोई ऐसा स्थाई नुकसान पैदा हुआ जिससे उसकी फसल नष्ट होने का डर हो और उसके माल का भारी नुकसान होता दिखाई दे, अगर पानी न पहुंचे, तो इसे उज्र माना जाएगा और उसे अधिकार होगा कि इजारा छोड़ दे। यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने जमीन किराए पर ली, फिर उसका पानी कट गया। अगर वह जमीन नहर के पानी या बारिश के पानी से सींची जाती थी और उस साल बारिश नहीं हुई, तो उसे कोई किराया नहीं देना पड़ेगा। और अगर किसी ने जमीन किराए पर ली और खेती करने से पहले वह पूरी पानी में डूब गई और समय बीत गया, तो उसे कोई किराया नहीं देना पड़ेगा, जैसा कि गाहसिब (अवैध कब्जा करने वाले) के कब्जे के मामले में हुक्म है। अगर उसने खेती की, फिर फसल को कोई आफत पहुंची जिससे फसल नष्ट हो गई या खेती के बाद जमीन डूब गई और कोई पैदावार नहीं हुई, तो इमाम मुहम्मद (रह.) से एक रिवायत में आया है कि उस पर पूरा किराया वाजिब होगा। और इमाम मुहम्मद (रह.) से दूसरी रिवायत है कि वाजिब नहीं होगा। अगर किसी ने जमीन किराए पर ली और उसमें खेती हुई, फिर उसका पानी कम हो गया या कट गया, तो उसे अधिकार होगा कि मालिक (मूजिर) को काजी के पास ले जाकर मुकदमा करे और यह हुक्म हासिल करे कि फसल पकने तक 'उजरत-ए-मिस्ल' (उचित किराए) पर जमीन किराएदार के पास रहने दे। इसके बाद अगर उसने जमीन को पानी दिया, तो वह इजारा नहीं तोड़ सकता। फतवे के लिए पसंदीदा राय यह है कि अगर फसल नष्ट हो गई, तो नष्ट होने के बाद बाकी समय का कोई किराया उस पर वाजिब नहीं होगा। लेकिन अगर वह समर्थ हो कि जमीन में पहले जैसा या कम नुकसान देने वाला बीज बो दे, तो

यह हुक्म नहीं है। और अगर फसल में कोई खराबी या नुकसान आया, तो उस पर पूरा किराया वाजिब होगा, चाहे दोबारा खेती की गुंजाइश न हो, बशर्ते कि उसने ऐसी घटना के वक्त काजी के पास अपील न की हो। यह फतावा काजी खान और मुहीत में है।

अगर पानी कट गया, लेकिन बिना पानी के खेती हो सकती है, तो इजारा रद्द करने के लिए यह उज्र काफी नहीं होगा। और अगर नहीं हो सकती है, तो यह उज्र है। और अगर उसने इजारा रद्द नहीं किया यहाँ तक कि समय बीत गया, तो कोई किराया वाजिब नहीं होगा। और अगर रद्द न करने की सूरत में उसने जमीन को पानी दिया, तो रद्द करने का अधिकार खत्म हो गया। और अगर इतना पानी मिला जो जमीन के सिर्फ एक छोटे टुकड़े के लिए काफी है, तो उसका अधिकार बना रहेगा। और अगर उसने इजारा नहीं तोड़ा, तो जमीन का जितना हिस्सा सींचा गया है, उसी का किराया वाजिब होगा। यह 'ग़ियासिया' में है। और अगर किराए की जमीन में से मालिक ने कोई पेड़ काट लिया, तो किराएदार को इजारा रद्द करने का अधिकार होगा, बशर्ते कि पेड़ भी इजारा का मुख्य उद्देश्य हो। यह 'ज़खीरा' में है। और फतावा आहू में है कि काजी बदीउद्दीन से पूछा गया कि किराएदार ने मालिक को किराए वाली जमीन के पेड़ बेचने की अनुमति दे दी, तो काजी ने फरमाया कि इजारा रद्द नहीं होगा। और भी काजी बदीउद्दीन से पूछा गया कि किराएदार से कहा गया कि 'तू किराए की जमीन दस दीनार में खरीदता है', उसने कहा 'मैं नौ दीनार में खरीदता हूँ', फिर बेचने वाले ने कहा 'मैं इसे दस दीनार में बेचता हूँ'...

1. उनका कथन "हाँ"... इसी तरह मूल में इबारत "मठ" है, प्रस्तावना देखें।
2. अर्थात गाहसिब ने वह जमीन छीन ली तो किराएदार पर पूरा (किराया) होगा।
3. गुंजाइश अर्थात दोबारा खेती करने की संभावना न होना।
4. अधिकार अर्थात चाहे तो इजारा तोड़ दे।

وقت پانی برابر جاری تھا پھر وہاں پانی آنا منقطع ہو گیا تو یہ عذر ہے اور امام محمدؒ نے فرمایا کہ اگر ایسا ہو کہ جس وقت اس نے پن چکی اجارہ پر لی ہے اس وقت پانی منقطع ہوا اور مستاجر نے کہا کہ میں اپنی نہر کا پانی اس طرف پھیر لاؤں گا اور یہ امر بدوں کھودنے اور بدوں خرچے کے ممکن ہے تو مستاجر کے ذمہ اجرت واجب ہو گی خواہ وہ نہر کا پانی یہاں پھیر لایا اور یا نہ لایا ہو اور اگر پانی پھیر لانے کے واسطے اس نے سعی کی اور اپنی نہر میں سے ایک نہر کھود کر چکی کی نہر میں لایا اور وہاں گزرا اور کہا کہ میری رائے میں آیا کہ میں اس کو کھودوں تو اس کو اجارہ چھوڑ دینے کا اختیار ہے اور اگر اس نے اجارہ نہ چھوڑا پس اگر کھود کر پانی جاری کر دیا پھر اس کی رائے میں آیا کہ یہ پانی اپنے کھیت کی طرف جاری کرے اور اجارہ چھوڑ دے تو اس کو یہ اختیار نہ ہو گا اور اجرت لازم آئے گی اور اگر اس وجہ سے کوئی ایسا ضرر مقیم پیدا ہوا کہ جس سے اس کی کھیتی جاتی رہنے کا خوف ہے اور اس کے مال کو سخت نقصان پہنچتا نظر آتا ہے اگر پانی نہ پہنچے تو یہ عذر قرار دیا جائے گا اور اس کو اختیار ہو گا کہ اجارہ ترک کر دے یہ محیط میں ہے۔ ایک شخص نے زمین اجارہ پر لی پھر اس کا پانی ٹوٹ گیا پس اگر وہ زمین نہر کے پانی یا بارش کے پانی سے سینچی جاتی تھی اور اس سال بارش نہ ہوئی تو اس کو کچھ اجرت نہ دینی پڑے گی اور اگر کوئی زمین اجارہ پر لی اور زراعت کرنے سے پہلے وہ سب پانی میں غرق ہوئی اور مدت گزر گئی تو اس کو کچھ اجرت نہ دینی پڑے گی جیسا کہ غاصب کے غصب کر لینے میں حکم ہے اگر اس نے زراعت کی پھر کھیتی کو کوئی آفت پہنچی کہ جس سے کھیتی تلف ہو گئی یا بعد زراعت کرنے کے زمین غرق ہو گئی اور کچھ پیداوار نہ ہوئی تو امام محمدؒ سے ایک روایت میں آیا ہے کہ اس پر پوری اجرت واجب ہو گی۔ اور دوسری روایت میں

امام محمدؒ سے مروی ہے کہ واجب نہ ہو گی اگر کوئی زمین اجارہ پر لی اور اس میں کھیتی ہوئی پھر اس کا پانی کم ہو گیا یا ٹوٹ گیا تو اس کو اختیار ہو گا کہ موجر کو قاضی کے پاس لے جا کر نالش کرے یہ حکم حاصل کرے کہ کھیتی کے پکنے تک اجرت المثل پر زمین مستاجر کے پاس چھوڑ دے پھر اس کے بعد اگر اس نے زمین کو پانی دیا تو اجارہ نہیں توڑ سکتا ہے اور فتویٰ کے واسطے مختار یہ ہے کہ اگر کھیتی تلف ہو گئی تو اس کے تلف ہونے کے بعد باقی مدت کی کچھ اجرت اس پر واجب نہ ہو گی لیکن اگر وہ قابو پائے کہ زمین میں پہلے کے مثل یا کم ضرر دینے والے بیج بودے تو یہ حکم نہیں ہے اور اگر کھیتی میں کوئی خلل یا نقصان آیا تو اس پر پورا پورا واجب ہو گا اگرچہ گنجائش نہ ہو بشرطیکہ اس نے ایسے واقعہ کے وقت قاضی کے پاس مرافعہ نہ کیا ہو یہ فتاویٰ قاضی خان اور محیط میں ہے۔

اگر پانی ٹوٹ گیا پس اگر بدوں پانی کے کھیتی ہو سکتی ہے تو اجارہ فسخ کرنے کے واسطے یہ عذر کافی نہ ہو گا اور اگر نہیں ہو سکتی ہے تو عذر ہے اور اگر اس نے اجارہ فسخ نہ کیا یہاں تک کہ مدت گزر گئی تو کچھ اجرت واجب نہ ہو گی اور اگر فسخ نہ کرنے کی صورت میں اس نے زمین کو پانی دیا تو فسخ کرنے کا حق باطل ہو گیا اور اگر اس قدر پانی میسر آیا کہ زمین کے فقط تھوڑے ٹکڑے کو کافی ہے تو اس کو اختیار باقی رہے گا اور اگر اس نے اجارہ نہ توڑا تو جس قدر حصہ زمین سیراب ہو گیا ہے اسی کا حصہ اجرت واجب ہو گا یہ غیاثیہ میں ہے اور اگر اجارہ کی زمین میں سے موجر نے کوئی درخت کاٹ لیا تو مستاجر کو فسخ کرنے کا اختیار حاصل ہو گا بشرطیکہ درخت بھی اجارہ میں مقصود ہو یہ ذخیرہ میں ہے اور فتاویٰ آہو میں ہے کہ قاضی بدیع الدین سے دریافت کیا گیا کہ مستاجر نے موجر کو اجارہ والی زمین کے درخت بیچنے کی اجازت دے دی تو قاضی نے فرمایا کہ اجارہ فسخ نہ ہو گا اور بھی قاضی بدیع الدین سے دریافت

کیا گیا کہ مستاجر سے کہا گیا کہ تو اجارہ کی زمین دس دینار کو خریدتا ہے اس نے کہا کہ میں نو دینار کو خریدتا ہوں پس بائع نے کہا کہ میں اس کو دس دینار کو بیچتا ہوں ...

1۔ قولہ ہاں... اسی طرح اصل میں عبارت مٹھ ہے اور مقدمہ دیکھو۔ 2۔ یعنی غاصب نے وہ زمین غصب کر لی تو مستاجر پر پورا ہو گا۔ 3۔ قولہ گنجائش یعنی دوبارہ زراعت کی وسعت نہ ہو۔ 4۔ اختیار یعنی چاہے اجارہ توڑ دے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | 240 | Kitab al-Ijarah (Book of Hire/Lease)

The Qazi ruled that the lease (ijarah) would not be annulled by this. Furthermore, a question was asked regarding a person who rented a house for ten dirhams and resided there for a certain period, but then fled due to fear of the Khwarizm army, even though the owner had collected the entire rent in advance. The owner then rented the house to another person. Later, the first tenant returned. Does he have the right to evict the second tenant and claim the rent for the duration the second tenant stayed? It was answered: Yes, he has this right, provided he did not abandon the house as an act of annulling the lease and had granted permission to rent it to someone else. If he had not given permission, the owner of the house would be considered a 'ghasib' (wrongful possessor), and all the rent collected would belong to the first tenant; the first tenant would owe nothing further. This is mentioned in *Tatar Khaniyah*.

If land is leased for agriculture and subsequently a major canal fails, rendering the tenant unable to irrigate, the tenant has the option to annul the lease.☆

A person hired a slave for a monthly wage of one dirham. The slave then fell ill and could no longer work as he used to, though he could still perform some labor, albeit less than when healthy. In this case, the hirer has the option to terminate the contract. If he does not terminate it and the month passes, he must pay the wages. However, if the slave becomes so ill that he cannot work at all, no wages shall be due from the hirer. This is in *Al-Zakheerah*. Zaid hired a laborer to dig a well at a specific location, which he showed him, along with an estimate of the well's circumference. The agreement was to dig ten yards at a rate of two dirhams per yard. The laborer died after digging only a few yards. In this case, the value of the portion dug and the portion remaining shall both be assessed. The total agreed wage will then be distributed based on these two valuations, and the portion corresponding to the dug part shall be paid to the laborer's heirs. This is because every yard is part of the whole (upper and lower). This means the cost of digging the upper yards and the lower yards must be considered separately, as digging near the surface is cheaper and digging deeper is more expensive. Therefore, it is necessary to combine both valuations to ensure a balanced calculation. Once the costs for the upper and lower portions are determined, the proportional share of the wage for the completed work will be paid. This is mentioned in *Muheet Sarakhsi*. It is stated in *Al-Uyun* that if someone leases land for farming and crops are planted, but no water is found for irrigation and the crops wither, the ruling is: if the land was leased without a

guaranteed water supply, but the canal from which irrigation was expected did not stop flowing, the tenant must pay the full rent. However, if the water supply from that canal is cut off, the tenant gains the right of option (khiyar). If the land was leased specifically with a water supply for irrigation and then the water stopped, the rent shall be waived from the day the crops were damaged due to the lack of water. This is as stated in *Al-Kubra* and *Al-Muheetayn*. If land is leased for agriculture and a major canal fails, making irrigation impossible, the tenant may annul the lease. If he does not annul it and the term expires, he must pay the rent, provided it was possible through some means for the tenant to farm the land. If, for any reason, no farming could take place, no rent is due. Similarly, if the water did not stop completely but was so insufficient that farming became impossible, no rent is due. This is recorded in *Fatawa Qazi Khan*.

If hilly land is leased and seeds are sown, but it does not rain that year and the crops do not grow until a full year has passed, and then it rains and the crops finally grow, Ibn Sama'ah narrated from Imam Muhammad (R.A.) that the entire crop belongs to the tenant, and no rent or compensation for loss is due for the land...

तो काज़ी ने फ़रमाया कि इससे इजारा (किराया अनुबंध) निरस्त नहीं होगा। और यह भी पूछा गया कि एक व्यक्ति ने दस दिरहम किराये पर एक घर किराये पर लिया और उसमें कुछ समय तक रहा, फिर ख्वारिज्म की सेना के डर से भाग गया, जबकि मालिक ने उससे सारा किराया अग्रिम (एडवांस) वसूल कर लिया था। फिर मालिक ने वह मकान दूसरे व्यक्ति को किराये पर दे दिया। फिर पहला किरायेदार वापस आया। क्या उसे यह अधिकार है कि दूसरे किरायेदार को निकाल कर जितने दिन वह रहा है उतने दिनों का किराया ले ले? तो फ़रमाया कि हाँ, यह अधिकार है बशर्ते उसने मकान को इजारा निरस्त करने के तौर पर न छोड़ा हो और किसी दूसरे को किराये पर देने की अनुमति भी दी हो। और अगर उसने अनुमति न दी हो तो मकान का मालिक 'गासिब' (अवैध कब्जेदार) माना जाएगा और सारा किराया उसी (पहले किरायेदार) को मिलेगा, पहले किरायेदार को कुछ नहीं देना पड़ेगा। यह तातार खानिया में है।

खेती के लिए कोई ज़मीन किराये पर ली, फिर बड़ी नहर खराब हो गई और किरायेदार सिंचाई करने में असमर्थ हो गया, तो उसे इजारा निरस्त करने का अधिकार है।☆

एक व्यक्ति ने एक गुलाम एक दिरहम मासिक पर किराये पर लिया, फिर गुलाम बीमार हो गया और जैसा काम किया करता था वैसा न कर सका, लेकिन जैसा स्वस्थ अवस्था में करता था उससे कम कर सकता है, तो किरायेदार को अधिकार है कि इजारा तोड़ दे। और अगर नहीं तोड़ा यहाँ तक कि महीना गुजर गया, तो मजदूरी देनी पड़ेगी। और अगर ऐसा बीमार हुआ कि कुछ काम नहीं कर सकता, तो किरायेदार पर कोई मजदूरी वाजिब (अनिवार्य) नहीं होगी। यह 'ज़खीरा' में है। ज़ैद ने एक व्यक्ति को इस काम के लिए मज़दूर नियुक्त किया कि मेरे लिए फलां स्थान पर कुआं खोद दे, और वह स्थान उसे दिखा दिया और कुएं के घेरे का अंदाज़ा भी दिखा दिया और यह शर्त लगाई कि दस गज़, प्रति गज़ दो दिरहम के हिसाब से खोद दे। फिर मज़दूर कुछ गज़ खोद पाया था कि मर गया। तो जितना उसने खोदा है और जितना बाकी है, दोनों की कीमत लगाई जाएगी। फिर मज़दूरी को दोनों कीमतों पर विभाजित करके जितना खुदे हुए की कीमत बनती है, वह मज़दूर (के वारिसों) को मिलेगी। क्योंकि हर गज़ इसके ऊपरी और निचले हिस्से में फैला हुआ है। इसका अर्थ यह है कि ऊपरी गज़ों और निचले गज़ों की कीमत देखी जाएगी, क्योंकि ऊपर के गज़ों में खुदाई सस्ती होती है और नीचे के गज़ों में खुदाई महंगी होती है। इसलिए दोनों कीमतों को जोड़ना ज़रूरी है ताकि संतुलन बना रहे। फिर जब ऊपरी और निचले हिस्से की कीमत स्पष्ट हो गई, तो उसका औसत निकाला

जाएगा और दोनों कीमतों के हिसाब से उसकी मजदूरी का हिस्सा लिया जाएगा। यह 'मुहीत सरखसी' में है। 'उयून' में है कि अगर किसी ने ज़मीन किराये पर ली और उसमें खेती हुई और सिंचाई के लिए पानी नहीं मिला और खेती सूख गई, तो फ़रमाया कि अगर उसने बिना पानी के ज़मीन किराये पर ली है और जिस नहर से पानी लेकर सिंचाई की उम्मीद थी उसका पानी बंद नहीं हुआ है, तो किरायेदार को पूरी मजदूरी (किराया) देनी पड़ेगी। और अगर उसका पानी बंद हो गया, तो किरायेदार को विकल्प (खियार) प्राप्त होगा। और अगर उसने ज़मीन को सिंचाई के पानी के साथ किराये पर लिया है और फिर पानी बंद हो गया, तो पानी बंद होने के कारण जिस दिन से खेती में खराबी आई, उस दिन से किराया माफ हो जाएगा। ऐसा ही 'अल-कुबरा' और 'अल-मुहीतीन' में है। खेती के लिए कोई ज़मीन किराये पर ली फिर बड़ी नहर खराब हो गई और किरायेदार सिंचाई से मजबूर हो गया तो उसे इजारा निरस्त करने का अधिकार है। और अगर उसने निरस्त नहीं किया यहाँ तक कि समय बीत गया, तो किरायेदार को किराया देना पड़ेगा बशर्ते ऐसी स्थिति हो कि किसी उपाय से किरायेदार उसमें खेती कर सके। और अगर किसी कारण से उसमें बिल्कुल खेती नहीं कर सकता, तो उस पर कोई किराया वाजिब नहीं होगा। इसी तरह अगर पानी बंद नहीं हुआ बल्कि वह इतना कम रहा कि वह खेती करने में असमर्थ हो गया, तो भी उस पर कोई किराया वाजिब नहीं होगा। यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है।

अगर पहाड़ी ज़मीन किराये पर ली और उसमें बीज डाल दिए, फिर उस साल बारिश नहीं हुई और खेती नहीं जमी यहाँ तक कि पूरा साल गुज़र गया, फिर बारिश हुई और खेती उग आई, तो इब्ने समाआ ने इमाम मोहम्मद रह. से रिवायत की है कि पूरी खेती किरायेदार की होगी और उस पर ज़मीन का किराया या नुकसान देना कुछ (नहीं होगा)...

تو قاضی نے فرمایا کہ اس سے اجارہ فسخ نہ ہوگا اور بھی دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے دس درہم کرایہ پر ایک گھر اجارہ پر لیا اور اس میں کچھ مدت تک رہا پھر لشکر خوارزم کے خوف سے بھاگ گیا حالانکہ مالک نے اس سے سب کرایہ پیشگی وصول کرلیا تھا پھر مالک نے وہ مکان دوسرے شخص کو کرایہ پر دے دیا پھر پہلا کرایہ دار آیا پس آیا اس کو یہ اختیار ہے کہ دوسرے کرایہ دار کو نکال کر جتنے دنوں وہ رہا ہے اتنے دنوں کا کرایہ لے لے تو فرمایا کہ ہاں یہ اختیار ہے بشرطیکہ اس نے مکان کو بطور فسخ اجارہ کے نہ چھوڑا ہو اور کسی دوسرے کو کرایہ پر دے دینے کی اجازت بھی دی ہو اور اگر اس نے اجازت نہ دی ہو تو مکان کا مالک غاصب قرار دیا جائے گا اور سب کرایہ اسی کو ملے گا پہلے کرایہ دار کو کچھ نہ ملے گا یہ تاتار خانیہ میں ہے۔

زراعت کے واسطے کوئی زمین اجارہ پر لی پھر بڑی نہر خراب ہوگئی اور مستاجر سینچنے سے عاجز ہوا تو اس کو اجارہ فسخ کرنے کا اختیار ہے☆

ایک شخص نے ایک غلام ایک درہم ماہواری پر اجارہ پر لیا پھر غلام بیمار ہو گیا اور جیسا کام کیا کرتا تھا ویسا نہ کر سکا لیکن جیسا صحت میں کرتا تھا اس سے کم کرسکتا ہے تو مستاجر کو اختیار ہے کہ اجارہ توڑ دے اور اگر نہ توڑا یہاں تک کہ مہینہ گزر گیا تو اجرت دینی پڑے گی اور اگر ایسا بیمار ہوا کہ کچھ کام نہیں کرسکتا ہے تو مستاجر پر کچھ اجرت واجب نہ ہوگی یہ ذخیرہ میں ہے۔ زید نے ایک شخص کو اس واسطے مزدور مقرر کیا کہ میرے واسطے فلاں مقام پر کنواں کھود دے اور وہ مقام اس کو دکھلا دیا اور کنوئیں کے چکر کا اندازہ بھی دکھلا دیا اور یہ

شرط لگائی کہ دس گز فی گز دو درہم کے حساب سے کھود دے پھر مزدور چند گز کھودنے پایا تھا کہ مر گیا تو جس قدر اس نے کھودا ہے اور جس قدر باقی ہے دونوں کی قیمت لگائی جائے گی پھر اجرت دونوں قیمتوں پر تقسیم کرکے جس قدر کھودی ہوئی کی قیمت کے پڑتے ہیں پڑے وہ مزدور کو ملے گی کیونکہ ہر گز اس کے اسفل و اعلیٰ میں شائع ہے اور اس کے معنی یہ ہیں کہ اعلیٰ کے ہرگز کی قیمت اور اسفل ہر گز کی قیمت دیکھی جائے گی کیونکہ اوپر کے گزوں میں کھدائی سستی ہوتی ہے اور نیچے کے گزوں میں کھدائی گراں ہوتی ہے اس واسطے دونوں قیمتوں کا جمع کرنا ضروری ہے تا کہ اعتدال متحقق ہو پھر جب اعلیٰ واسفل کی قیمت ظاہر ہوگئی پس اس کا ہر گز دونوں گزوں میں ہے رکھا جائے گا اور دونوں قیمتوں کے حساب سے اس کا حصہ اجرت لیا جائے گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔ عیون میں ہے کہ اگر کوئی زمین اجارہ پر لی اور اس میں کھیتی ہوئی اور اس کے سینچنے کے واسطے پانی نہ پایا اور کھیتی خشک ہوگئی تو فرمایا کہ اگر اس نے بدوں پانی کے زمین اجارہ پر لی ہے اور جس نہر سے پانی لے کر سینچنے کی امید تھی اس کا پانی منقطع نہیں ہوا ہے تو مستاجر کو پوری اجرت دینی پڑے گی اور اگر اس کا پانی منقطع ہو گیا تو مستاجر کو خیار حاصل ہوگا اور اگر اس نے زمین کو سینچنے کے پانی کے ساتھ اجارہ پر لیا ہے پھر پانی ٹوٹ گیا تو پانی ٹوٹنے کی وجہ سے جس دن سے کھیتی میں فساد آیا اس دن سے اجرت ساقط ہو جائے گی کذا فی الکبریٰ و کذا فی المحیطین زراعت کے واسطے کوئی زمین اجارہ پر لی پھر بڑی نہر خراب ہوگئی اور مستاجر سینچنے سے عاجز ہوا تو اس کو اجارہ فسخ کرنے کا اختیار ہے اور اگر اس نے فسخ نہ کیا یہاں تک کہ مدت گزر گئی تو مستاجر کو اجرت دینی پڑے گی بشرطیکہ ایسی صورت ہو کہ کسی حیلہ سے مستاجر اس میں کھیتی کر سکے اور اگر کسی وجہ سے اس میں کچھ زراعت نہیں کرسکتا ہے تو اس پر کچھ اجرت واجب نہ ہوگی اسی

طرح اگر پانی منقطع نہ ہوا بلکہ وہ اس قدر رہا کہ وہ زراعت سے عاجز ہو گیا تو بھی اس پر کچھ اجرت واجب نہ ہوگی یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر پہاڑی زمین اجارہ پر لی اور اس میں بیج ڈال دیئے پھر اس سال پانی نہ برسا اور کھیتی نہ جمی یہاں تک کہ پورا سال گزر گیا پھر پانی برسا اور کھیتی اگئی تو ابن سماعہ نے امام محمدؒ سے روایت کی کہ تمام کھیتی مستاجر کی ہوگی اور اس پر زمین کا کرایہ یا نقصان دینا کچھ

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (221) Kitab al-Ijarah

It will not be obligatory, and our teacher said that the intended meaning is that the rent for the period before the crops grow will not be obligatory, but it will be obligatory after the crops grow, in the sense that he requests to keep his crops at the fair market rent (ajr al-mithl). This is mentioned in 'Kubra'. It is also in 'Muntaqa' that if it did not rain this year and the crops did not grow, and then after the lease year passed, the crops grew, they belong to the cultivator, and he should give the excess in charity. If the landowner says "I will uproot the crops," he has the right to do so; this is in 'Khulasa'. In 'Fatawa Abu al-Layth', it is written that a person leased two watermills in a place where the custom is that digging the canal is the responsibility of the lessor (owner). A need arose to clean the canal for both, and the situation became such that it could only support one watermill. If the canal is still capable such that if its water is diverted to both mills, they can both produce partial work, then the lessee (tenant) has the right to terminate the lease because the purpose for which he leased it has been hindered. If he does not terminate (rescind) it, then the rent for both will be obligatory as he can derive benefit from both. If the water remains only enough that even after diverting to both, they cannot function, then if he does not terminate the lease, the rent for one watermill will be obligatory. If there is a difference in the rent for both, then the higher rent will be obligatory, provided all the water is sufficient for the mill with the higher rent. If the lease is in a place where cleaning the canal is the lessee's responsibility, then in any case, the lessee must pay the full rent. This is in 'Muheet'.

If someone leased a tent and its pegs broke, the rent will not be waived; rather, it will be obligatory, and this will not give the right to terminate the lease. However, if the ropes broke, then no rent will be obligatory on him; this is in 'Zakheera'. A weaver was hired for the purpose of weaving this yarn, and the yarn is such that it breaks repeatedly, and the weaver cannot weave it without taking a long time; then the weaver has the right to terminate the lease, provided the breaking occurs frequently. This is in 'Qunya'. If a tenant starts performing bad deeds and immoral acts in the rented house, such as drinking alcohol, usury, adultery, sodomy, etc., he will be advised as an admonition, but the landlord or neighbors will not have the right to evict him from the house. Similarly, if he turned the house into a hangout for thieves to take refuge, the same ruling applies. This is in 'Khazanat al-Muftin'. A person rented a shop for a year, and the back of the shop faces a mosque. Then six months passed, and during this period, three thefts occurred in the shop from the mosque's

side. So, does the lessee have the right to rescind the contract? Some scholars (Mashaikh) said he has the right; this is in 'Zakheera'. If a person was hired as a laborer for a day's work in the forest, for example, to make mud mortar, etc., and then when the laborer went towards the forest, it started raining, he will not receive wages. Imam Zahir-ud-Din Marghinani used to issue such fatwas; this is in 'Tatarkhaniya'.

Shams al-A'imma was asked about a person who leased a bathhouse (hammam) in a village for a known period, then the people there fled and went into exile, and the lease term expired. So, would rent be obligatory? He said that if it was not possible for him to obtain any facility from the bathhouse, the rent would not be obligatory. Sheikh Ali Sughdi ruled that it is absolutely not obligatory. If some people fled and some remained, both sheikhs gave the same answer: that the rent will be obligatory. This is in 'Zakheera'. If a person's wife refused to live with him in the rented house, this is not a valid excuse (to terminate the lease); this is in 'Qunya'. The lease contract which was made for a person, if he dies, then the contract...

1. Excess, meaning if he obtained this produce without a lease contract, he should give everything beyond the expenses to the needy, and regarding the condition in charity for lawful wealth, he should not make that intention; understand this.
2. Evict ..... rather, the ruler will make arrangements as a form of reprimand (Ta'zir).
3. Excuse for rescinding (terminating) the lease.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (221) किताबुल इजारा

वाजिब नहीं होगा और हमारे उस्ताद ने फ़रमाया कि मुराद यह है कि खेती उगने से पहले का किराया उस पर वाजिब नहीं होगा लेकिन खेती उगने के बाद वाजिब होगा कि अज्र-ए-मिसल (उचित किराया) पर अपनी खेती बाकी रहने की दरख्वास्त करे, यह 'कुबरा' में है। और 'मुनतकी' में है कि अगर इस साल पानी नहीं बरसा और खेती नहीं उगी, फिर इजारा का साल गुज़रने के बाद खेती उगी तो वह काश्तकार की है और अधिक पैदावार को सदका कर दे। और अगर ज़मीन के मालिक ने कहा कि मैं खेती उखाड़ डालता हूँ तो उसको अख्तियार है, यह 'खुलासा' में है। और 'फ़तावा अबू लैय्यस' में लिखा है कि एक शख्स ने दो पनचक्कियाँ ऐसी जगह किराये (इजारा) पर लीं जहाँ यह रिवाज है कि नहर का खुदवाना मालिक (मूजिर) के ज़िम्मे होता है और उन दोनों की नहर को साफ़ कराने की ज़रूरत हुई और स्थिति ऐसी हो गई थी कि सिर्फ़ एक पनचक्की का काम निकल सकता था, पस अगर वह नहर इस लायक़ बाकी है कि अगर उसका पानी दोनों पनचक्कियों की तरफ़ फेर दिया जाए तो दोनों से अधूरा काम निकल सकता है तो किरायेदार (मुस्ताजिर) को इजारा तोड़ने का अख्तियार हासिल होगा क्योंकि इजारा से जो कुछ उसका मक़सद था उसमें बाधा पैदा हुई है। और अगर उसने रद्द (फ़स्ख़) नहीं किया तो उस पर दोनों का किराया वाजिब होगा क्योंकि दोनों से लाभ (इन्तेफ़ा) हासिल कर सकता है। और अगर पानी सिर्फ़ इतना रह गया है कि दोनों की तरफ़ फेरने से दोनों पनचक्कियाँ काम नहीं दे सकती हैं, पस अगर उसने इजारा रद्द नहीं किया तो उस पर एक पनचक्की का किराया वाजिब होगा और अगर दोनों के किराये में फ़र्क़ हो तो उस पर दोनों में ज़्यादा किराया वाजिब होगा बशर्ते कि सारा पानी ज़्यादा किराये वाली पनचक्की के लिए काफ़ी होता हो। और अगर इजारा ऐसी जगह पर हो जहाँ नहर साफ़ कराना किरायेदार के ज़िम्मे है तो हर हाल में किरायेदार को पूरा किराया देना पड़ेगा, यह 'मुहीत' में है।

अगर किसी ने खैमा (तम्बू) किराये पर लिया और उसकी मेखें टूट गईं तो किराया (उजरत) समाप्त नहीं होगा बल्कि वाजिब होगा और इस कारण से इजारा रद्द करने का अख्तियार नहीं होगा। और अगर रस्सियाँ (तनाबें) टूट गईं तो उस पर कुछ किराया वाजिब नहीं होगा, यह 'ज़खीरा' में है। एक जुलाहे को इस काम के लिए किराये पर रखा गया कि मुझे यह सूत बुन दे और यह सूत ऐसा है कि बार-बार टूट जाता है और जुलाहा लंबे समय के बिना इसे नहीं बुन सकता, तो जुलाहे को इजारा रद्द करने का अख्तियार है बशर्ते कि सूत का टूटना बहुत ज़्यादा हो, यह 'कुनिया' में है। अगर किरायेदार ने किराये के घर में बुरे काम और ग़लत हरकतें शुरू कर दीं जैसे शराब पीना, सूदखोरी या व्यभिचार

और कुकर्म वगैरह, तो उसे नसीहत के तौर पर समझाया जाएगा लेकिन मकान मालिक या पड़ोसियों को यह अधिकार नहीं होगा कि उसे मकान से निकाल दें। इसी तरह अगर उसने घर को चोरों का ठिकाना बना दिया कि वहाँ वे पनाह लें तो भी यही हुक्म है, यह 'खज़ानतुल मुफ्तीन' में है। एक शख्स ने एक साल के लिए एक दुकान किराये पर ली और उस दुकान का पिछला हिस्सा एक मस्जिद की तरफ़ है, फिर छह महीने गुज़र गए और इस दौरान मस्जिद की तरफ़ से दुकान में तीन बार चोरी हुई, तो क्या किरायेदार को अनुबंध (अक्द) रद्द करने का अधिकार है? तो कुछ उलेमा (मशाइख) ने फ़रमाया कि अधिकार है, यह 'ज़खीरा' में है। अगर एक शख्स को एक दिन जंगल में काम करने के लिए मज़दूर नियुक्त किया गया, जैसे गारा (मिट्टी का लेप) बनाने वगैरह के लिए, फिर जब मज़दूर जंगल की तरफ़ निकला तो बारिश होने लगी तो उसे मज़दूरी (उजरत) नहीं मिलेगी, ऐसा ही इमाम ज़हीर उद्दीन मुर्घीनानी फ़तवा दिया करते थे, यह 'ताताारखानिया' में है।

शम्सुल अइम्मा से पूछा गया कि एक शख्स ने कुछ निश्चित समय के लिए एक गाँव में एक हमाम (स्नानगृह) किराये पर लिया फिर वहाँ के लोग भागकर पलायन कर गए और किराये की अवधि गुज़र गई, तो क्या किराया वाजिब होगा? फ़रमाया कि अगर हमाम से उसे कोई सुविधा प्राप्त करना मुमकिन नहीं हुआ तो किराया वाजिब नहीं होगा और शेख अली सुग़दी ने बिल्कुल भी वाजिब न होने का हुक्म दिया। और अगर कुछ लोग भाग गए और कुछ रह गए तो दोनों शेखों ने यही जवाब दिया कि किराया वाजिब होगा, यह 'ज़खीरा' में है। अगर किसी शख्स की पत्नी ने उसके साथ किराये के मकान में रहने से इनकार किया तो यह कोई वैध कारण (उज़्र) नहीं है, यह 'कुनिया' में है। किराये का अनुबंध जिस शख्स के लिए हुआ है अगर वह मर जाए तो अनुबंध...

1. अधिकता यानी बिना किराये के अनुबंध के उसने यह पैदावार प्राप्त की तो खर्च से ज़्यादा सब ज़रूरतमंदों को दे दे और सदक़ा में जो शर्त जायज़ और हलाल माल की है उसका इरादा न करे, इसे समझें।
2. निकाल ..... बल्कि सुल्तान सज़ा के तौर पर प्रबंध करेगा।
3. इजारा रद्द करने का बहाना।

واجب نہ ہوگا اور ہمارے استاد نے فرمایا کہ مراد یہ ہے کہ کھیتی اگنے سے پہلے کا کرایہ اس پر واجب نہ ہوگا لیکن کھیتی اگنے کے بعد واجب ہوگا کہ اجر المثل پر اپنی کھیتی باقی رہنے کی درخواست کرے یہ کبریٰ میں ہے اور منتقٰی میں ہے کہ اگر امسال پانی نہ برسا اور کھیتی نہ اگی پھر اجارہ کا سال گزرنے کے بعد کھیتی اگی تو وہ کاشتکار کی ہے اور زیادتی کو صدقہ کر دے اور اگر زمین کے مالک نے کہا کہ میں کھیتی اکھاڑ ڈالتا ہوں تو اس کو اختیار ہے یہ خلاصہ میں ہے اور فتاوی ابو الیث میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے دو پن چکیاں ایسی جگہ اجارہ پر لیں کہ جہاں یہ عادت جاری ہے کہ نہر کا کھودوانا موجر کے ذمہ ہوتا ہے اور ان دونوں کی نہر کے صاف کرانے کی ضرورت ہوئی اور ایسی ہو گئی تھی کہ صرف ایک پن چکی کا کام نکال سکتی تھی پس اگر وہ نہر اس لائق باقی ہے کہ اگر اس کا پانی دونوں پن چکیوں کی طرف پھیر دیا جائے تو دونوں سے ناقص کام نکل سکتا ہے تو مستاجر کو اجارہ توڑنے کا اختیار حاصل ہوگا کیونکہ اجارہ سے جو کچھ اس کا مقصود تھا اس میں خلل واقع ہوا ہے اور اگر اس نے فسخ نہ کیا تو اس پر دونوں کا کرایہ واجب ہوگا کیونکہ دونوں سے انتفاع حاصل کر سکتا ہے اور اگر پانی صرف اس قدر رہ گیا ہے کہ دونوں کی طرف پھیرنے سے دونوں پن چکیاں کام نہیں دے سکتی ہیں پس اگر اس نے اجارہ فسخ نہ کیا تو اس پر ایک پن چکی کا کرایہ واجب ہوگا اور اگر دونوں کے کرایہ میں فرق ہو تو اس پر دونوں میں زیادہ کرایہ واجب ہوگا بشرطیکہ تمام پانی زیادہ کرایہ والی پن چکی کو کافی ہوتا ہو اور اگر اجارہ ایسے مقام پر واقع ہو کہ جہاں نہر کا صاف کرانا مستاجر کے ذمہ ہے تو ہر حال میں مستاجر کو پورا کرایہ دینا پڑے گا یہ محیط میں ہے۔

اگر کوئی خیمہ اجارہ پر لیا اور کی میخیں ٹوٹ گئیں تو اجرت ساقط نہ ہوگی بلکہ واجب ہوگی اور اس باعث سے فسخ اجارہ کا اختیار نہ ہوگا اور اگر طنا بیں ٹوٹ گئیں تو اس پر کچھ اجرت واجب نہ ہو گی یہ ذخیرہ میں ہے۔ ایک جولا ہا کو اس واسطے اجارہ پر مقرر کیا کہ مجھے یہ سوت بن دے اور یہ سوت ایسا ہے کہ ٹوٹ ٹوٹ جاتا ہے اور جولا ہا سے بدوں مدت طویل کے بننا نہیں سکتا ہے تو جولا ہا کو اجارہ فسخ کر دینے کا اختیار ہے بشرطیکہ ٹوٹ جانا کثرت سے واقع ہوتا یہ قنیہ میں ہے۔ اگر مستاجر نے کرایہ کے گھر میں برے کام اور بد فعل کرنا شروع کئے جیسے شراب خواری و سود خواری یا زنا ولواطت وغیرہ تو اس کو نصیحت کے طور پر فہمائش کی جائے گی مگر مکان والے یا پڑوسیوں کو یہ اختیار نہ ہوگا کہ اس کو مکان سے نکال دیں اسی طرح اگر اس نے گھر کو چوروں کی بیٹھک قرار دی کہ وہاں پناہ لیں تو بھی یہی حکم ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ ایک شخص نے ایک سال کے واسطے ایک دوکان کرایہ پر لی اور اس دوکان کی پشت ایک مسجد کی طرف ہے پھر چھ مہینے گزر گئے اور اس مدت میں مسجد کی طرف سے دوکان میں تین مرتبہ چوری ہوئی پس آیا مستاجر کو فسخ عقد کا اختیار ہے تو بعض مشائخ نے فرمایا کہ اختیار ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر ایک شخص کو ایک روز جنگل میں کام کرنے کے واسطے مزدور مقرر کیا مثلاً گارا بنانے وغیرہ کے واسطے اجیر کیا پھر جب مزدور جنگل کی طرف نکلا تو پانی برسنے لگا تو اس کو اجرت نہ ملے گی ایسا ہی امام ظہیر الدین مرغینانی فتویٰ دیا کرتے تھے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

شمس الائمہ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے کچھ مدت معلومہ کے واسطے ایک گاؤں میں ایک حمام اجارہ پر لیا پھر وہاں کے لوگ بھاگ کر جلا وطن ہو گئے اور اجار ت کی مدت گزر گئی پس آیا اجرت واجب ہوگی فرمایا کہ اگر حمام سے اس کو کوئی آرام حاصل کرنا ممکن نہ ہوا تو اجرت واجب نہ ہوگی اور شیخ علی سغدی نے مطلقا نہ واجب ہونے کا حکم کیا اور اگر کچھ

لوگ بھاگ گئے اور کچھ رہ گئے تو دونوں شیخوں نے یہی جواب دیا کہ اجرت واجب ہو گی یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر کسی شخص کی عورت نے اس کے ساتھ کرایہ کے مکان میں رہنے سے انکار کیا تو یہ عذر نہیں ہے یہ قنیہ میں ہے۔ عقد اجارہ جس شخص کے واسطے واقع ہوا ہے اگر وہ مر جائے تو عقد

۱ زیادتی یعنی بغیر عقد اجارہ کے اس نے یہ پیداوار پائی تو خرچ سے زائد سب محتاجوں کو دے دے اور صدقہ میں جو شرط جلوس و مال حلال کی ہے وہ نیت نہ کرے۔ فافہم۔ ۲ نکال ..... بلکہ سلطان بطور تعزیہ کے بندوبست کرے گا۔ ۳ فسخ اجارہ کا عذر۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | 232 | Kitab al-Ijarah (Book of Leasing)

The contract shall be rescinded, and the lease agreement shall not be terminated by the death of the individual for whom the lease was not primarily established, even if he had concluded the agreement. This means that if an agent (Wakil), a father, or an executor (Wasi) concludes an agreement on behalf of a principal, an infant, or a minor, the agreement shall not be terminated upon their death. Similarly, if the trustee (Mutawalli) of an endowment (Waqf) executes a lease and then dies, the same ruling applies, as stated in *Al-Dhakhirah*. For instance, if a judge (Qadi) leases out an orphan's property and subsequently dies, the lease is not terminated; this is mentioned in *Al-Khulasah*. If a lessee (Mustajir) continues occupancy by interpreting the termination as follows: "As long as I have not recovered the rent I paid in advance, I have the right to remain," then according to the preferred view (Qawl al-Mukhtar), if that house was kept for the purpose of being rented out, rent will be due upon him. The same applies to endowments according to the preferred view. If, after the death of the lessor (Mujir), the lessee continues to reside in the house, the ruling for the fatwa is the same as mentioned in the book—that is, rent shall not be mandatory, provided that the occupancy occurred before the rent was demanded. However, if he continues to reside after the rent has been demanded, then rent shall be mandatory, and in this case, it makes no difference whether the house was intended for commercial rental or not. The only distinction lies in whether it was before or after the demand for rent. It is written in *Al-Muhit* that for a property intended for rental, the correct view is that rent is mandatory in all circumstances; this is stated in *Wajiz al-Kardari*.

In a lease contract, if an unauthorized intermediary (Fuzuli) dies before the owner grants permission, the lease shall become void (batil). If he dies after permission has been granted, it shall not be void; this is mentioned in *Khizanat al-Muftin*. For an unauthorized agent's lease contract to be valid, four elements must persist: the contract itself, both contracting parties, the owner, and the subject matter of the contract. If the consideration (price) is in the form of goods, its persistence is also a condition. Thus, in such a case, the persistence of five elements becomes a condition; this is mentioned in *Fatawa Sughra*. A lease is not voided by the lessor or lessee becoming insane; this is in *Al-Zahiriyyah*. If a lessor or lessee (God forbid) becomes an apostate and joins the abode of war (Dar al-Harb), and a ruling is issued here regarding his joining Dar al-Harb, the lease shall become void. If, within the lease period, that person becomes a Muslim again and returns to the abode of Islam (Dar

al-Islam), the lease shall be reinstated; this is in *Khizanat al-Muftin*. If two individuals lease their house to one person and then one lessor dies, according to our view, the lease for only his portion becomes void, while the portion of the surviving lessor remains valid. Similarly, if two individuals lease a house from one person and then one lessee dies, if the heir agrees to continue the lease and the contracting party also agrees, it is permissible; this is in *Al-Bada'i*. If two individuals lease land from one person and then one lessee dies, the lease for the portion of the surviving lessee shall not be void; it remains as it is and shall not be rescinded without a valid excuse. Any produce obtained from the land per person shall belong to the lessee, and he must pay half the rent. The produce from the other half of the land shall belong to the heirs of the deceased lessee, and they must pay their share of the rent from the deceased's estate (*tarakah*). If crops are growing in the land, the lease shall not be rescinded upon the death of one lessee until the harvest reaches the hands of the heirs. During those days, the land shall remain with the heirs of the lessee at the same agreed-upon rent; fair market rent (*ajrat al-mithl*) shall not be charged. This is as mentioned in the book and is correct. Conversely, if the lease period has expired and crops are still in the land, it shall be left with the lessee in exchange for fair market rent (*ajr al-mithl*); this is in *Jawahir al-Fatawa*.

If the lessee acquires the leased property through inheritance or gift, etc., and becomes its owner, the lease shall become void; this is in *Fatawa Qadi Khan*. If the lessee is told, "Sell this leased item," and he accepts, the lease shall not be rescinded until he sells it, as stated in *Al-Laqaniyyah*. It is narrated from some scholars that if the lessor tells the lessee to sell the leased item to a specific person...

1. He died. Because the Mutawalli had leased for the benefits of the Waqf. 2. In any case, meaning before or after the demand for rent. 3. Meaning he made him an agent.

फतावा आलमगीरी ..... खंड 4 | 232 | किताब अल-इजारा (किरायेदारी की पुस्तक)

अनुबंध निरस्त हो जाएगा, और जिस व्यक्ति के लिए किरायानामा (इजारा) निष्पादित नहीं हुआ है, उसकी मृत्यु से अनुबंध निरस्त नहीं होगा, भले ही उसने अनुबंध किया हो। इसका तात्पर्य यह है कि यदि किसी वकील, पिता या वसीयतदार ने अपने मुवक्किल या नाबालिग बच्चे की ओर से अनुबंध किया है, तो उनकी मृत्यु से अनुबंध निरस्त नहीं होगा। इसी प्रकार, यदि वक्फ के मुतवल्ली (प्रबंधक) ने किरायानामा किया और फिर उसकी मृत्यु हो गई, तो यही नियम लागू होगा, जैसा कि 'ज़खीरा' में वर्णित है। उदाहरण के लिए, यदि काजी ने किसी अनाथ की संपत्ति को किराये पर दिया और फिर काजी की मृत्यु हो गई, तो इजारा निरस्त नहीं होगा, यह 'खुलासा' में है। यदि किरायेदार (मुस्ताजिर) ने इजारा निरस्त होने की यह व्याख्या करते हुए रहना जारी रखा कि "जब तक मैंने जो अग्रिम किराया दिया है वह वसूल न हो जाए, मुझे रुकने का अधिकार है," तो पसंदीदा मत (कौल-ए-मुख्तार) के अनुसार, यदि वह घर किराये पर चलाने के उद्देश्य से रखा गया था, तो उस पर किराया देना अनिवार्य होगा। वक्फ के मामले में भी यही नियम है। मकान मालिक (मोजिर) की मृत्यु के बाद यदि किरायेदार घर में रहना जारी रखता है, तो फतवे के लिए वही नियम पसंदीदा है जो पुस्तक में वर्णित है, अर्थात किराया अनिवार्य नहीं होगा, बशर्ते कि किराये की मांग किए जाने से पहले उसने निवास किया हो। और यदि किराये की मांग के बाद भी वह रहता है, तो किराया अनिवार्य होगा, चाहे मकान किराये पर चलाने के लिए हो या न हो। एकमात्र अंतर यह है कि किराये की मांग से पहले या बाद में। 'मुहीत' में लिखा है कि जो मकान किराये पर चलाने के लिए रखा गया हो, उसमें सही बात यह है कि हर हाल में किराया अनिवार्य होगा, यह 'वजीज़-ए-करदरी' में है।

यदि इजारा अनुबंध में कोई अनधिकृत मध्यस्थ (फज़ूली) मर जाता है, तो यदि वह मालिक की अनुमति से पहले मरा है, तो इजारा शून्य (बातिल) हो जाएगा, और यदि अनुमति के बाद मरा है, तो वह शून्य नहीं होगा, यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। फज़ूली का इजारा अनुबंध सही होने के लिए चार चीजों का कायम रहना शर्त है: एक अनुबंध, दूसरा दोनों पक्ष, तीसरा मालिक और चौथा वह वस्तु जिस पर अनुबंध हुआ है। और यदि मूल्य वस्तुओं के रूप में हो, तो उसका भी कायम रहना शर्त है। इस प्रकार ऐसी स्थिति में पांच चीजों का कायम रहना शर्त हो जाता है, यह 'फतावा सुघरा' में है। मकान मालिक या किरायेदार के पागल हो जाने से इजारा शून्य नहीं होता है, यह 'ज़हीरिया' में है। यदि मकान मालिक या किरायेदार (अल्लाह की पनाह) धर्मत्यागी होकर युद्धग्रस्त क्षेत्र (दारुल हरब) चला जाए और यहाँ उसके दारुल हरब जाने का आदेश हो जाए, तो इजारा शून्य हो जाएगा। और

यदि अनुबंध की अवधि के भीतर वह व्यक्ति पुनः मुसलमान होकर इस्लामी क्षेत्र (दारुल इस्लाम) लौट आए, तो इजारा पुनः बहाल हो जाएगा, यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। यदि दो लोगों ने एक व्यक्ति को अपना घर किराये पर दिया और फिर एक मालिक मर गया, तो हमारे निकट केवल उसके हिस्से का इजारा शून्य होगा और जीवित मालिक का हिस्सा कायम रहेगा। इसी प्रकार, यदि दो लोगों ने एक व्यक्ति से घर किराये पर लिया और फिर एक किरायेदार मर गया, तो यदि वारिस अनुबंध जारी रखने पर सहमत हो और दूसरा पक्ष भी सहमत हो, तो यह जायज है, यह 'बदाए' में है। यदि दो लोगों ने एक व्यक्ति से भूमि किराये पर ली और फिर एक किरायेदार मर गया, तो जीवित किरायेदार के हिस्से का इजारा शून्य नहीं होगा, वह वैसे ही बना रहेगा और बिना किसी उचित कारण के निरस्त नहीं किया जाएगा। और प्रति व्यक्ति भूमि से जो फसल प्राप्त होगी, वह किरायेदार की होगी और उसे किराये का आधा हिस्सा देना होगा, और शेष आधी भूमि की फसल दूसरे किरायेदार के वारिसों को मिलेगी और उन्हें किराये का हिस्सा मृतक की संपत्ति (तरका) से चुकाना होगा। और यदि भूमि में फसल लगी हुई हो, तो एक किरायेदार की मृत्यु से इजारा निरस्त नहीं होगा जब तक कि फसल वारिसों के हाथ न आ जाए, और उतने दिनों तक वह भूमि किरायेदार के वारिसों के पास उसी तय किराये पर छोड़ी जाएगी; बाजार दर का किराया (अजर-ए-मिस्ल) नहीं लिया जाएगा। पुस्तक में ऐसा ही वर्णित है और यही सही है। इसके विपरीत, यदि इजारा की अवधि समाप्त हो गई और भूमि में फसल लगी हुई है, तो उसे बाजार दर के किराये (अजर-ए-मिस्ल) के बदले किरायेदार के पास छोड़ा जाएगा, यह 'जवाहरुल फतावा' में है।

यदि किरायेदार को किराये की वस्तु विरासत या उपहार आदि के रूप में मिली और वह उसका मालिक बन गया, तो इजारा शून्य हो जाएगा, यह 'फतावा काजी खान' में है। यदि किरायेदार से कहा गया कि "किराये की इस वस्तु को बेच दो" और उसने स्वीकार कर लिया, तो जब तक वह उसे बेच न दे, इजारा निरस्त नहीं होगा, जैसा कि 'लकानिया' में है। और कुछ विद्वानों से वर्णित है कि यदि मालिक ने किरायेदार से कहा कि किराये की वस्तु को फलां व्यक्ति के हाथ बेच दे...

1. मर गया। क्योंकि मुतवल्ली ने वक्फ के लाभ के लिए इजारा किया था। 2. हर हाल में, यानी किराये की मांग से पहले या बाद में। 3. यानी उसे वकील बनाया।

فسخ ہو جائے گا اور جس شخص کے واسطے اجارہ واقع نہیں ہوا ہے اس کے مرنے سے عقد اجارہ فسخ نہ ہو گا اگرچہ اس نے عقد قرار دیا ہو اور مراد یہ ہے کہ اگر وکیل یا باپ یا وصی نے موکل یا طفل و صغیر کے واسطے عقد قرار دیا تو ان کے مرنے سے عقد فسخ نہ ہوگا اسی طرح اگر متولی وقف نے اجارہ کیا پھر مر گیا تو بھی یہی حکم ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ قاضی نے اگر مثلاً یتیم کا مال اجارہ پر دیا پھر مر گیا تو اجارہ فسخ نہ ہو گا یہ خلاصہ میں ہے مستاجر نے اگر اجارہ فسخ ہونے کی یہ تاویل کر کے سکونت اختیار کی کہ جب تک کرایہ جو میں نے پیشگی دے دیا ہے وصول نہ کر لوں تب تک مجھے روکنے کا اختیار ہے تو قولِ مختار کے موافق اگر وہ گھر کرایہ پر چلانے کے واسطے رکھا گیا ہو تو اس پر کرایہ واجب ہو گا اور موافق قولِ مختار کے وقف میں بھی ایسا ہی ہے موجر کے مرنے کے بعد مستاجر مکان میں رہتا رہا تو فتوٰی کے واسطے وہی حکم مختار ہے جو کتاب میں مذکور ہے یعنی کرایہ واجب نہ ہو گا بشرطیکہ کرایہ طلب کئے جانے سے پہلے سکونت اختیار کی ہو اور اگر کرایہ طلب کئے جانے کے بعد بھی رہتا رہا تو کرایہ واجب ہو گا اور اس صورت میں خواہ مکان کرایہ پر چلانے کے لئے ہو یا نہ ہو کچھ فرق نہیں ہے صرف فرق اس بات میں ہے کہ کرایہ طلب کرنے کے بعد پایا پہلے اور محیط میں لکھا ہے کہ جو کرایہ چلانے کے واسطے رکھا گیا ہو اس میں صحیح یہ ہے کہ ہر حال میں کرایہ واجب ہو گا یہ وجیزِ کردری میں ہے۔

اگر عقد اجارہ میں درمیانی فضولی مر گیا پس اگر مالک کی اجازت دینے سے پہلے مرا ہے تو اجارہ باطل ہو جائے گا اور اگر اس کے بعد مرا ہے تو باطل نہ ہو گا یہ خزانۃ المفتین میں ہے فضولی کا عقد اجارہ صحیح ہونے کے واسطے چار چیزوں کا قیام شرط ہے ایک عقد دوسری

دونوں عاقد تیسری مالک چوتھی معقود علیہ اور اگر ثمن از قسم عروض ہو تو اس کا قائم ہونا بھی شرط ہے پس ایسی صورت میں پانچ چیزوں کا قیام شرط ہو گیا یہ فتاویٰ صغریٰ میں ہے۔ موجر یا مستاجر کے مجنوں ہو جانے کی وجہ سے اجارہ باطل نہیں ہوتا ہے یہ ظہیریہ میں ہے۔ اگر موجر یا مستاجر نعوذ باللہ مرتد ہو کر دار الحرب میں جا ملا اور یہاں اس کے دار الحرب میں جانے کا حکم ہو گیا تو اجارہ باطل ہو جائے گا اور اگر مدتِ اجارہ کے اندر وہ شخص مسلمان ہو کر پھر دار الاسلام میں لوٹ آیا تو اجارہ عود کرے گا یہ خزانۃ المفتین میں ہے۔ اگر دو شخصوں نے ایک شخص کو اپنا مکان کرایہ پر دیا پھر ایک موجر مر گیا تو ہمارے نزدیک اسی کے حصہ کا اجارہ باطل ہو گا اور باقی زندہ کا باقی رہے گا اسی طرح اگر دو شخصوں نے ایک شخص سے ایک مکان کرایہ پر لیا پھر ایک مستاجر مر گیا پس اگر وارث بقائے اجارہ پر راضی ہوا اور عاقد بھی راضی ہوا تو جائز ہے یہ بدائع میں ہے دو شخصوں نے ایک شخص سے زمین کرایہ پر لی پھر ایک مستاجر مر گیا تو زندہ مستاجر کے حصہ کا اجارہ باطل نہ ہو گا بحالہ باقی رہے گا اور بلا عذر فسخ نہ ہو گا اور بحساب آدمی زمین کے جو کچھ غلہ حاصل ہو وہ مستاجر کا ہو گا اور نصف حصہ اجرت کا اس کو دینا پڑے گا اور باقی آدھی زمین کا غلہ دوسرے مستاجر کے وارثوں کو ملے گا اور ترکہ میں سے ان کو حصہ اجرت ادا کرنا پڑے گا اور اگر زمین میں کھیتی لگی ہوئی ہو تو ایک مستاجر کے مرنے سے اجارہ فسخ نہ ہو گا یہاں تک کہ غلہ وارثوں کے ہاتھ آ جائے اور اتنے دنوں تک وہ زمین وارثانِ مستاجر کے پاس اسی کرایہ پر چھوڑی جائے گی جو مستاجر سے قرار پایا ہے اجرت المثل نہ لیا جائے گا ایسا ہی کتاب میں مذکور ہے اور یہی صحیح ہے بخلاف اس کے اگر اجارہ کی مدت گزر گئی اور زمین میں کھیتی لگی ہوئی ہے تو مستاجر کے پاس بعوض اجر المثل کے چھوڑی جائے گی یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔

اگر مستاجر نے اجارہ کا مال بہ سبب میراث یا ہبہ وغیرہ کے پایا اور اس کا مالک ہوا تو اجارہ باطل ہو جائے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر مستاجر سے کہا کہ یہ اجارہ کی چیز فروخت کر دے اس نے قبول کیا تو جب تک فروخت نہ کر دے تب تک اجارہ فسخ نہ ہو گا کذا فی اللقانیہ اور بعض مشائخ سے منقول ہے کہ موجر نے اگر مستاجر سے کہا کہ اجارہ کی چیز فلاں شخص کے ہاتھ فروخت کرے اس

1۔ مر گیا۔ کیونکہ متولی نے وقف کے منافع کے لئے اجارہ کیا تھا۔ 2۔ بہر حال یعنی طلب کرایہ سے پہلے یا بعد۔ 3۔ یعنی اس کو وکیل کیا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (6) 243 Kitab al-Ijarah (Book of Hire/Lease)

If someone sells a property to another person, the sale is valid. However, if the item is a pledged asset (mortgage) and the mortgagor (*rahin*) asks the mortgagee (*murtahin*) to sell it to a specific person, but the mortgagee sells it to someone else, the sale is not valid; this is recorded in *Al-Zakhira*. Regarding a long-term lease (*ijarah tawilah*), if the lessee (*mustajir*) requests the full return of the lease amount and the lessor (*mu'jir*) agrees (saying "yes" or using Persian terms like "*hala badham*"), or asks for time (extension), the lease is considered rescinded (*fasakh*), even if payment hasn't been made yet. Sheikh-ul-Islam Zahir-ud-Din Marghinani has issued a fatwa to this effect. If the lessor responds that they don't have the funds but will pay when available, the lease is not rescinded. In long-term leases, if a small portion is returned without being requested, the lease remains valid until the full amount is paid. Sadr al-Shahid adopts this view, while some scholars consider the return of the majority of the amount as grounds for rescission. Qazi Imam Ustad stated that if any amount is given in a manner that clearly indicates an intention to rescind, the lease is terminated regardless of the amount. *Al-Muhit* states that if the act does not imply rescission, the lease remains until the full amount is settled.

If the lessor says to the lessee, "Take your rent money back," and the lessee agrees, the lease is rescinded.

In *Fatawa Bukhariya*, it is stated that if a lessee asks the lessor to sell the rented house to them and the lessor agrees, the lease is rescinded. Similarly, if the lessor offers to sell and the lessee agrees, the same rule applies. If the lessee asks, "Are you selling this house to me?" and the lessor replies, "I am selling," Sheikh Burhanuddin and Qazi Khan state the lease is not rescinded, whereas Qazi Badi-ud-Din says it is. If the lessee consents to the house being sold to a third party, the lease is rescinded. According to *Al-Quniyah*, if the lessor asks the lessee to take back the rent as cash and they agree, the lease ends. If the lessor asks the lessee to take the money because they need to spend it elsewhere, and the lessee replies "as you wish," Sheikh Burhanuddin says it's not rescinded, while others say it depends on intent. If the lessor's messenger informs the lessee to take the money and the lessee agrees, the lease is rescinded. In cases involving multiple lessors or lessees, if one party's portion is settled or rescinded, it only affects that specific portion and not the entire contract. The same logic applies in the event of death.

Footnotes: 1. Meaning: Grant an extension of time. 2. The statement "Take your money" implies the owner is returning the rent, signifying a desire to terminate the agreement; acceptance by the lessee confirms the rescission.

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द (6) 243 किताब अल-इजारा (किराये का बयान)

यदि किसी (रहन रखने वाले) ने किसी दूसरे के हाथ चीज़ बेच दी तो बिक्री जायज़ है, और यदि इसके बजाय रहन की चीज़ हो और रहन रखने वाले (राहिन) ने गिरवी रखने वाले (मुर्तहिन) से कहा कि इसे फलां व्यक्ति के हाथ बेच दो और मुर्तहिन ने किसी दूसरे के हाथ बेच दी, तो बिक्री जायज़ नहीं है। यह 'ज़खीरा' में लिखा है। लंबी अवधि के किराये (इजारा तवीला) के मामले में यदि किरायेदार (मुस्ताजिर) ने पूरा किराया वापस माँगा और मालिक (मौजिर) ने कहा 'हाँ, ठीक है' या फारसी में कहा 'हला' या 'हला बदहम' (हाँ, मैं दे दूँगा), या कहा कि 'समय दो' (मोहलत दो), तो ऐसी स्थिति में किराया अनुबंध (इजारा) रद्द हो जाएगा, भले ही उसने भुगतान न किया हो। शेख-उल-इस्लाम ज़हीर-उद्दीन मरग़ीनानी ने ऐसा ही फतवा दिया है। यदि मालिक ने कहा कि 'पास नहीं होगा' और यदि कहा 'होगा, दे दूँगा' तो अनुबंध रद्द हो जाएगा। और यदि मालिक ने जवाब दिया कि 'मेरे पास पैसा नहीं है, मिलने पर दे दूँगा', तो इससे अनुबंध रद्द नहीं होगा। यदि लंबी अवधि के किराये में बिना मांगे थोड़ा पैसा लौटा दिया, तो जब तक पूरा पैसा न लौटा दे, अनुबंध रद्द नहीं होगा। सद्र अल-शहीद ने इसी को अपनाया है, जबकि कुछ विद्वानों ने बहुमत (ज्यादातर हिस्से) का एतबार किया है कि यदि अधिकांश पैसा लौटा दिया जाए तो अनुबंध रद्द हो जाएगा। काज़ी इमाम उस्ताद ने फरमाया कि यदि कुछ पैसा अनुबंध रद्द करने के इरादे से इस तरह दिया गया जो रद्द करने का संकेत दे, तो अनुबंध रद्द हो जाएगा, चाहे वह राशि कम हो या अधिक। 'मुहीत' में लिखा है कि यदि वह रद्द करने का संकेत नहीं देता, तो जब तक पूरा भुगतान न हो, अनुबंध रद्द नहीं होगा।

यदि मालिक ने किरायेदार से कहा कि अपना किराये का रुपया ले लो और किरायेदार ने कहा 'ठीक है', तो किराया अनुबंध (इजारा) रद्द हो जाएगा।

'फतावा बख़ारिया' में है कि एक किरायेदार ने मालिक से कहा 'यह किराये वाला मकान मेरे हाथ बेच दो', मालिक ने कहा 'हाँ, ठीक है', तो अनुबंध रद्द हो जाएगा। इसी तरह यदि मालिक ने कहा 'मैं यह घर बेचता हूँ' और किरायेदार ने कहा 'हाँ, ठीक है', तो भी यही नियम है। यदि किरायेदार ने मालिक से कहा 'क्या तुम यह घर मेरे हाथ बेचते हो?' मालिक ने कहा 'बेचता हूँ', तो शेख बुर्हानुद्दीन और काज़ी खान ने फरमाया कि अनुबंध रद्द नहीं होगा, जबकि काज़ी बदीउद्दीन ने कहा कि रद्द हो जाएगा। यदि किरायेदार से कहा गया कि 'मैं यह घर फलां व्यक्ति को बेच दूँ?' उसने कहा 'बेच दो', तो अनुबंध रद्द हो जाएगा। 'कुनिया' में लिखा है कि यदि मालिक ने कहा कि 'किराये की राशि नकदी के रूप में रख लो' और किरायेदार ने कहा 'ठीक है', तो अनुबंध रद्द हो जाएगा। यदि मालिक ने कहा

कि 'अपना किराया ले लो क्योंकि मुझे खर्च करना है' और किरायेदार ने कहा 'जैसी तुम्हारी मर्जी', तो शेख बुर्हानुद्दीन के अनुसार अनुबंध रद्द नहीं होगा। काज़ी बदीउद्दीन ने कहा कि यदि इरादा रद्द करने का था तो होगा, वरना नहीं। यदि मालिक ने किरायेदार से रुपया लेने को कहा और उसने 'ठीक है' कहा, तो अनुबंध रद्द हो जाएगा। यही नियम तब भी है जब किरायेदार के मांगने के बाद मालिक ने ऐसा कहा हो। काज़ी जमालुद्दीन ने ऐसा ही फतवा दिया, लेकिन काज़ी खान ने कहा कि रद्द नहीं होगा। यदि मालिक का दूत (एलची) आकर कहे कि मालिक ने किराये का पैसा लेने को कहा है और किरायेदार 'हाँ' कह दे, तो अनुबंध रद्द हो जाएगा। यदि मालिक एक हो और किरायेदार दो हों, और मालिक ने एक का हिस्सा लौटा दिया, तो केवल उसका हिस्सा रद्द होगा। इसी तरह यदि मालिक दो हों और किरायेदार ने एक का हिस्सा रद्द किया, तो केवल वही रद्द होगा। मृत्यु के मामले में भी यही नियम लागू होगा।

نے کسی دوسرے کے ہاتھ فروخت کر دی تو بیع جائز ہے اور اگر بجائے اس کے رہن کی چیز ہو اور راہن نے مرتہن سے کہا کہ اس کو فلاں شخص کے ہاتھ فروخت کر دے اور مرتہن نے کسی دوسرے کے ہاتھ فروخت کر دی تو بیع جائز نہیں ہے یہ ذخیرہ میں لکھا ہے اجارہ طویلہ کے اندر اگر مستاجر نے اجارہ کامل طلب کیا اور موجر نے کہا کہ ہاں اچھا یا فارسی میں کہا کہ ہلا یا ہلا بدہم یعنی ہاں یا ہاں دوں گا میں یا کہا کہ زمانہ دے ۱؎ تو ایسی صورت میں اجارہ فسخ ہو جائے گا اگرچہ اس نے ادا نہ کیا ہو قال اور ایسا ہی شیخ الاسلام ظہیر الدین مرغینانی نے فتویٰ دیا ہے اور اگر موجر نے کہا رہا دہم نہ ہو گا اور اگر کہا رہا باشد بدہم یعنی روا ہے دے دوں گا تو فسخ ہو جائے گا اور اگر موجر نے جواب دیا کہ میرے پاس مال نہیں ہے اگر مل جائے گا تو دے دوں گا تو اس سے اجارہ فسخ نہ ہو گا اور اگر اجارہ طویلہ میں بلا طلب تھوڑا مال اجارہ دے دیا تو جب تک کل مال نہ ادا کر دے تب تک اجارہ فسخ نہ ہو گا اسی کو صدر الشہید نے اختیار کیا ہے اور بعض مشائخ نے اکثر کا اعتبار کیا ہے کہ اگر اکثر مال دے دیا یا کچھ رہ گیا تو اجارہ فسخ ہو گا اور قاضی امام استاد نے فرمایا کہ اگر کچھ مال بطور فسخ کے دے دیا ایسے طور سے دیا کہ اجارہ کے فسخ پر دلالت کرتا ہے تو سب کا اجارہ فسخ ہو جائے گا خواہ وہ مال قلیل ہو یا کثیر ہو اور محیط میں لکھا ہے کہ اگر ایسے طور سے دیا کہ جو فسخ پر دلالت نہیں کرتا ہے تو جب تک کل مال ادا نہ کرے اجارہ فسخ نہ ہو گا اور یہ بعض مشائخ کا قول ہے اور اسی پر امام ظہیر الدین نے فتویٰ دیا ہے یہ خلاصہ میں ہے۔

اگر موجر نے مستاجر سے کہا کہ اپنے کرایہ کا روپیہ لے لے اور مستاجر نے کہا کہ اچھا تو اجارہ فسخ ہو جائے گا ۲؎

فتاویٰ بخار یہ میں ہے کہ ایک موجر سے اس کے مستاجر نے کہا کہ یہ کرایہ والا مکان میرے ہاتھ فروخت کر دے اس نے کہا کہ ہاں اچھا تو اجارہ فسخ ہو جائے گا اسی طرح اگر موجر نے کہا کہ میں اس گھر کو فروخت کرتا ہوں اور مستاجر نے کہا کہ ہاں اچھا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر مستاجر نے موجر سے کہا کہ یہ گھر میرے ہاتھ فروخت کرتا ہے اس نے کہا بیچتا ہوں تو شیخ برہان الدین اور قاضی خان نے فرمایا کہ اجارہ فسخ نہ ہو گا اور قاضی بدیع الدین نے فرمایا کہ فسخ ہو جائے گا اور اگر مستاجر سے کہا کہ اس گھر کو فلاں شخص کے ہاتھ فروخت کر دوں اس نے کہا کہ فروخت کر دے تو اجارہ فسخ ہو جائے گا یہ قنیہ میں ہے اور اگر موجر نے کہا کہ مال اجارہ نقد گن یعنی کرایہ کے روپیہ پر رکھ لے مستاجر نے کہا اچھا تو فرمایا اجارہ فسخ ہو جائے گا اور اگر موجر نے کہا کہ اپنا کرایہ کا روپیہ لے لے کہ میرے پاس خرچ ہوا چاہتا ہے اور مستاجر نے جواب دیا کہ تو جان تو شیخ برہان الدین نے فرمایا کہ اجارہ فسخ نہ ہو گا اور قاضی بدیع الدین نے کہا کہ اگر اس نے فسخ کی نیت کی تو فسخ ہو گا ورنہ نہیں یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر موجر نے مستاجر سے کہا کہ اپنے کرایہ کا روپیہ لے لے اور مستاجر نے کہا کہ اچھا تو اجارہ فسخ ہو جائے گا اور اگر مستاجر کے طلب کرنے کے بعد موجر نے ایسا کہا تو بھی یہی حکم ہے اور قاضی جمال الدین نے اسی طرح فتویٰ دیا ہے اور قاضی خان نے یہ فتویٰ دیا کہ فسخ نہ ہو گا بخلاف اس کے اگر مستاجر کے طلب کرنے کے بعد موجر نے ایسا کہا تو فسخ ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ موجر کے ایلچی نے مستاجر سے کہا کہ تیرے موجر نے کہا ہے کہ اپنے اجارہ کا روپیہ لے لے مستاجر نے کہا کہ ہاں اچھا تو اجارہ فسخ ہو جائے گا یہ قنیہ میں ہے۔ اگر موجر ایک شخص ہو اور مستاجر دو آدمی ہوں اور موجر نے دونوں میں سے ایک کا حصہ کرایہ پر دے دیا تو اسی کا حصہ اجارہ فسخ ہو گیا اور اگر دو موجر ہوں اور ایک مستاجر ہو اور

مستاجر نے ایک کا اجارہ فسخ کیا تو اسی کا حصہ اجارہ فسخ ہو گا دوسرے کا فسخ نہ ہو گا اسی طرح اگر ایک شخص مر گیا تو بھی یہی حکم ہو گا۔

حواشی: ۱؎ یعنی مہلت دے۔ ۲؎ قولہ موجر نے ... یعنی مالک مکان نے کرایہ پھیر دینے کے طور پر مستاجر سے کہا کہ اپنا روپیہ جو کرایہ پر دیا ہے پرکھ لے لے تو یہ دلیل ہے کہ اگر اس نے قبول کیا تو اجارہ فسخ کیا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 224 | Kitab al-Ijara (The Book of Leasing)

It is mentioned in *Al-Muheet* that if a person throws a key towards another party and they accept it, the lease (Ijara) for that portion is considered canceled (fasakh). If a lessee (Mustajir) sends someone to the lessor (Mujir) with a message saying that the cash has been collected and to take the earnest money, but when the lessee arrives, the lessor says he has already spent the dirhams, the lease will not be considered canceled. This is mentioned in *Al-Khulasa*. If, at the time of cancellation, the lessee says to the lessor, "I have canceled the lease of the limited thing I took from you," the cancellation is valid even if he did not specify the boundaries or explicitly associate the leased item with the lessor. Similarly, if the lessor says to the lessee, "I have canceled the lease of the limited thing I gave to you," it is also valid. This is recorded in *Al-Zakhira*. If a person leases out his house and then sells it to someone else before the lease term expires, the sale between the buyer and seller is validly concluded; once the lease term ends, the sale becomes binding on the buyer, and he cannot refuse to take it. However, if the buyer demands possession before the lease expires and delivery is impossible, and the judge (Qazi) cancels the sale between them, the sale will not automatically reinstate itself once the lease term ends. This is according to *Sharh Tahawi*.

If a lessor sells a leased property without the lessee's permission, the sale is valid between the buyer and seller but not enforceable against the lessee's rights. If the lessee's rights are forfeited for any reason, this existing sale becomes effective without needing a new contract; this is the correct opinion as per *Al-Muheet*. In this case, if the lessee gives permission for the sale, it becomes enforceable for all parties. However, until the lessee receives his lease considerations, the property shall not be removed from his possession, even if he agreed to the sale. His consent is valid for the cancellation of the lease but not for the forcible seizure of the item from him. Some of our scholars stated that if the lessor sells and delivers the leased item without the lessee's consent but later obtains it, the lessee loses the right to block it. Regarding leased land sold with consent leading to cancellation, mutual cancellation, or expiration of the term while crops exist: the crops belong to the lessee. If the lessee waives all claims and the crops later mature and are harvested by the lessor, and the lessee then sues for them, some say the suit is maintainable because the grain matured after the waiver. However, if the lessor harvested the grain first and then the lessee waived all claims, a subsequent claim by the lessee will not be heard.

If the lessor sells a leased item with the lessee's permission, effectively canceling the lease, but the buyer later returns the item to the lessor due to a defect: if the return is not through a formal cancellation (fasakh) of the sale, the original lease does not return. If it is returned through cancellation, whether the lease is reinstated was a matter of inquiry. Qazi Imam Zaranjari and my grandfather, Sheikh-ul-Islam Abdul Rashid bin al-Husayn, issued a fatwa stating that it does return to the lease state; this is in *Al-Khulasa*. If a person takes a house as collateral (Rahn) and leases its entrance for a year, and the debtor pays off the debt before the year ends, the lease on the entrance is canceled. The phrase "will serve/work" (Kaam degi) means that the sale which was verbally concluded will now become operational without the need for a new offer and acceptance.

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 224 | किताबुल इजारा

मुहीत में उल्लेख है कि यदि किसी ने एक पक्ष की ओर चाबी फेंक दी और उसने उसे स्वीकार कर लिया, तो उस हिस्से का पट्टा (इजारा) रद्द हो जाएगा। और यदि किरायेदार (मुस्तजिर) ने मकान मालिक (मुजिर) के पास कोई व्यक्ति भेजा जिसने यह संदेश दिया कि नकद राशि जमा हो गई है और बयाना ले लें, लेकिन जब किरायेदार आया तो मकान मालिक ने कहा कि मैंने वे दरहम खर्च कर दिए हैं, तो पट्टा रद्द नहीं होगा। यह 'खुलासा' में वर्णित है। यदि किरायेदार ने पट्टा रद्द करते समय मकान मालिक से कहा कि "मैंने जो सीमित वस्तु तुमसे पट्टे पर ली थी, उसका पट्टा रद्द कर दिया," तो रद्द करना सही है, भले ही उसने सीमाओं का विवरण न दिया हो और न ही पट्टे की वस्तु का संबंध मकान मालिक से जोड़कर बताया हो। इसी प्रकार, यदि मकान मालिक ने किरायेदार से कहा कि "मैंने जो सीमित वस्तु तुम्हें पट्टे पर दी थी, उसका पट्टा रद्द कर दिया," तो वह भी सही है। यह 'ज़खीरा' में वर्णित है। यदि किसी व्यक्ति ने अपना घर पट्टे पर दे दिया और फिर पट्टे की अवधि समाप्त होने से पहले उसे किसी अन्य व्यक्ति को बेच दिया, तो विक्रेता और खरीदार के बीच बिक्री मान्य होगी, यहाँ तक कि पट्टे की अवधि समाप्त होने पर खरीदार के लिए उसे लेना अनिवार्य हो जाएगा और वह मना नहीं कर सकेगा। लेकिन यदि अवधि समाप्त होने से पहले खरीदार ने कब्जे की मांग की और कब्जा देना संभव न हुआ और न्यायाधीश (काजी) ने बिक्री रद्द कर दी, तो पट्टे की अवधि समाप्त होने पर वह स्वतः पुनः लागू नहीं होगी। यह 'शरह तहावी' में है।

यदि मकान मालिक ने किरायेदार की अनुमति के बिना पट्टे की वस्तु बेच दी, तो बिक्री विक्रेता और खरीदार के हक में लागू होगी, लेकिन किरायेदार के हक में नहीं। यदि किसी कारण से किरायेदार का अधिकार समाप्त हो गया, तो यही बिक्री प्रभावी हो जाएगी और इसे फिर से करने की आवश्यकता नहीं होगी। यही मत सही है और 'मुहीत' में वर्णित है। इस स्थिति में यदि किरायेदार ने बिक्री की अनुमति दे दी, तो वह सभी के लिए मान्य होगी। परंतु, जब तक किरायेदार को उसका पट्टा मूल्य नहीं मिल जाता, तब तक वस्तु उसके कब्जे से अलग नहीं की जाएगी, भले ही वह बिक्री के लिए सहमत हो गया हो। पट्टा रद्द करने के संबंध में उसकी सहमति मानी जाएगी, लेकिन वस्तु जबरन छीनने के मामले में नहीं। हमारे कुछ विद्वानों ने कहा है कि यदि मालिक ने किरायेदार की सहमति के बिना वस्तु बेचकर दूसरे को सौंप दी और बाद में किरायेदार की सहमति प्राप्त की, तो किरायेदार को उसे रोकने का अधिकार नहीं रहता। यदि मालिक ने पट्टे की भूमि किरायेदार की सहमति से बेची जिससे पट्टा रद्द हो गया, या दोनों ने आपसी सहमति से पट्टा रद्द किया, या अवधि समाप्त हो गई और

भूमि पर फसल खड़ी है, तो वह फसल किरायेदार की होगी। यदि किरायेदार ने मालिक को सभी विवादों से मुक्त कर दिया और बाद में फसल पकने पर मालिक ने उसे काट लिया, और किरायेदार ने फिर से उस पर दावा किया, तो कुछ विद्वानों के अनुसार दावे की सुनवाई होगी क्योंकि फसल उस छूट के बाद तैयार हुई है। लेकिन यदि फसल काटने के बाद किरायेदार ने मालिक को सभी दावों से मुक्त किया था, तो उसके बाद के दावे की सुनवाई नहीं होगी।

यदि मकान मालिक ने किरायेदार की अनुमति से वस्तु बेची और पट्टा रद्द हो गया, लेकिन बाद में खरीदार ने किसी दोष (ऐब) के कारण वस्तु मालिक को वापस कर दी, तो यदि वापसी बिक्री रद्द करने के रूप में नहीं है, तो पुराना पट्टा पुनः लागू नहीं होगा। लेकिन यदि बिक्री रद्द (फ़स्ख़) होने के कारण वापसी हुई है, तो क्या पट्टा पुनः लागू होगा? इस पर काजी इमाम ज़रंजरी और शेखुल इस्लाम अब्दुल रशीद बिन अल-हुसैन ने फतवा दिया कि पट्टा पुनः लागू हो जाएगा। यह 'खुलासा' में है। एक व्यक्ति ने एक घर गिरवी (रहन) रखा और उसकी दहलीज एक वर्ष के लिए पट्टे पर ली, फिर कर्जदार ने वर्ष समाप्त होने से पहले कर्ज चुका दिया, तो दहलीज का पट्टा रद्द हो जाएगा। 'काम देगी' का अर्थ है कि जो बिक्री मौखिक रूप से तय थी, अब वह प्रभावी हो जाएगी और नए सिरे से प्रस्ताव और स्वीकृति की आवश्यकता नहीं होगी।

محیط میں ہے کہ اگر اس نے ایک کی طرف کنجی پھینک دی اس نے قبول کرلی تو اسی کے حصہ کا اجارہ فسخ ہوا اور اگر مستاجر نے موجر کے پاس کوئی آدمی بھیجا اس نے کہلا بھیجا کہ بیم نقد شدہ است بیانہ کیری یعنی روپیہ نقد جمع ہو گیا ہے آکر لے لے پھر جب مستاجر آیا تو موجر نے کہا کہ میں نے درہم خرچ کر ڈالے تو اجارہ فسخ نہ ہوگا۔ یہ خلاصہ میں ہے۔ اگر مستاجر نے موجر سے فسخ کے وقت کہا کہ میں نے جو محدود چیز تجھ سے اجارہ پر لی تھی اس کا اجارہ فسخ کر دیا تو فسخ صحیح ہے اگر چہ اس نے حدود بیان نہ کئے اور نہ اس اجارہ کی چیز کو موجر کی طرف نسبت کر کے بیان کیا ہے اسی طرح اگر موجر نے مستاجر سے کہا کہ میں نے جو محدود چیز تجھے اجارہ پر دی تھی اس کا اجارہ فسخ کر دیا تو بھی صحیح ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر کسی شخص نے اپنا مکان اجارہ پر دے دیا پھر اجارہ کی مدت گزرنے سے پہلے اس کو کسی شخص کے ہاتھ فروخت کر دیا تو بائع اور مشتری کے درمیان بیع جائز منعقد ہو گئی حتیٰ کہ اگر اجارہ کی مدت گزر گئی تو بیع مشتری کے ذمہ لازم ہو جائے گی اور اس کو اختیار نہ ہو گا کہ لینے سے انکار کرے لیکن اگر مدت اجارہ گزرنے سے پہلے مشتری نے بائع سے سپرد کرنے کا مطالبہ کیا اور بائع سے سپرد کرنا ممکن نہ ہوا اور قاضی نے دونوں میں بیع فسخ کردی تو مدت اجارہ گزرنے پر پھر عود نہ کرے گی کہ جائز ہو جائے یہ شرح طحاوی میں ہے۔

اگر موجر نے مستاجر کی بلا اجازت اجارہ کی چیز فروخت کردی تو بائع اور مشتری کے حق میں بیع نافذ ہو جائے گی مگر مستاجر کے حق میں نافذ نہ ہو گی اور اگر مستاجر کا حق کسی وجہ سے ساقط ہو گیا تو یہ بیع کام دے گی اس کی از سر نو تجدید کرنے کی ضرورت نہیں ہے اور یہی قول صحیح ہے یہ محیط میں ہے اور اس صورت میں اگر مستاجر نے بیع کی اجازت دے دی تو سب

کے حق میں بیع نافذ ہو جائے گی لیکن جب تک مستاجر کو اس کا مال اجارہ نہ پہنچ جائے تب تک اجارہ کی چیز اس کے قبضہ سے جدا نہ کی جائے گی اگر چہ وہ بیع پر راضی ہو گیا ہے پس اس کی رضامندی فسخ اجارہ کے حق میں معتبر ہے اس کے ہاتھ سے چھین لینے کے حق میں معتبر نہیں ہے اور ہمارے بعض مشائخ نے فرمایا کہ اگر موجر نے اجارہ کی چیز کسی شخص کے ہاتھ بدون مستاجر کی رضامندی کے فروخت کر کے سپرد کردی پھر مستاجر سے رضامندی حاصل کی تو مستاجر کو اس کے روکنے کا حق نہ رہا اور اگر موجر نے اجارہ کی زمین مستاجر کی رضامندی سے فروخت کردی یہاں تک کہ اجارہ فسخ ہو گیا یا دونوں نے باہم اجارہ فسخ کر لیا یا اجارہ کی مدت گزر گئی اور کھیتی از قسم بقولات موجود ہے مگر ایسی ہو گئی ہے کہ بلا خلاف اس کی بیع جائز ہے یا ایسی کھیتی ہے کہ اس کی بیع میں مشائخ کا اختلاف ہے تو وہ مستاجر کی ہو گی اور اگر مستاجر نے موجر کو تمام خصومتوں اور دعووں سے بری کر دیا پھر کھیتی پختہ ہوئی اور موجر نے اس کا غلہ اٹھوا لیا پھر مستاجر نے آکر غلہ کا دعویٰ کیا کہ میرا ہے اور موجر پر نالش کی پس آیا دعویٰ صحیح ہے اور نالش کی سماعت ہو گی یا نہیں تو بعض نے فرمایا کہ سماعت ہو گی کیونکہ یہ غلہ بری کرنے کے بعد حاصل ہوا ہے اور اگر ایسا ہوا کہ موجر نے غلہ اٹھوا لیا پھر مستاجر نے اس کو تمام دعووں اور خصومتوں سے بری کر دیا پھر دعویٰ کیا کہ یہ غلہ میرا ہے تو اس کے دعویٰ کی سماعت نہ ہو گی یہ محیط میں ہے۔

اگر موجر نے مستاجر کی اجازت سے اجارہ کی چیز فروخت کردی یہاں تک کہ اجارہ فسخ ہو گیا پھر وہ چیز مشتری نے موجر کو کسی عیب کی وجہ سے واپس کردی پس اگر واپسی بطریق فسخ بیع کے نہ ہو تو اجارہ عود نہ کرے گا اور کچھ اشکال نہیں لازم آتا ہے اور اگر بطریق فسخ کے واپس کردی پس آیا اجارہ عود کرے گا یا نہیں اور ایسا واقعہ پیش آیا تھا اور اس پر فتویٰ طلب کیا گیا تو قاضی امام زرنجری نے اور میرے جد شیخ الاسلام عبد الرشید بن الحسین نے یہ فتویٰ دیا کہ

اجارہ پر عود کرے گا یہ خلاصہ میں ہے۔ ایک شخص نے ایک مکان رہن لیا اور اس کی دہلیز ایک سال کے واسطے اجارہ کر لی پھر قرض دار نے سال گزرنے سے پہلے قرض ادا کر دیا تو دہلیز کا اجارہ فسخ ہو جائے گا۔ قولہ کام دے گی... یعنی جو بیع لفظا میں منعقد تھی اب وہ کار آمد ہو جائے گی یعنی از سر نو ایجاب و قبول کی ضرورت نہیں۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (Page 225) Book of Hiring/Leasing (Kitab al-Ijarah)

Whether it was paid willingly or under duress, this is mentioned in 'Quniyah'. In long-term lease agreements, it is written that if both parties are given the right to cancel within the option period (muddat al-khiyar) in each other's presence or absence, Imam Ali Nasafi and others stated that the contract is invalid (fasid) because the condition is contrary to Sharia law. However, Imam Fazli mentioned that the contract would not be invalid because the option period is not part of the contract's duration; thus, the right to cancel was obtained through this ruling rather than by the law of 'khiyar'. We have found a narration from Imam Muhammad (RA) stating that the contract will not be invalid; this is in 'Wajiz Kardari'. It is written in Fatawa Ahu that Qazi Badiuddin was asked about a case where a lease was cancelled, some of the advance payment was recovered, and a period was set for the remainder; he ruled it permissible. Qazi Jamaluddin was asked about a person who sold an item that was currently leased out; when the lessee heard of this, he went to the buyer and said, "I heard you bought this item which I have on lease; give me enough time to recover my advance rent." Qazi Jamaluddin issued a fatwa that the lease was cancelled by this action and the sale became effective; this is in 'Tatar Khaniya'. A person leased out land that was an endowment (waqf) to Zaid for ten years. Five years later, the person died, and the endowment was transferred to another purpose; the lease was thus terminated. Whatever advance rent remains with the lessee should be recovered from the estate of the deceased; this is in 'Quniyah'. If a 'Ghulam-e-Mazun' (a slave authorized for trade) leased out something he earned and then the master forced him (to break the contract), the lease becomes void. If a 'Mukatib' (a slave with a contract for freedom) leased himself out and was then declared unable to pay the freedom amount, the lease would not be void. Similarly, if a 'Ghulam-e-Mazun' leased himself out and the master then restricted him from trade and dealings, according to Imam Muhammad (RA), the lease would not be void; this is in 'Zahiriyah'.

Twentieth Chapter: Regarding the hiring of clothes, belongings, jewelry, tents, and similar items

If a woman hires clothes to wear for a specified number of days at a specified rate, it is permissible. The woman will have the right to wear them throughout the day and at the beginning and end of the night, but not otherwise, provided the clothes are meant to be worn with care and for adornment (tajammul). If the clothes are not for adornment but are 'thiyab al-badhla wa al-mihna' (ordinary, everyday clothes)

suitable for regular use, she has the right to wear them throughout the night. If the clothes are for adornment and the woman wore them all night and they tore, then if they tore during the night, she shall be held liable (zamin). If they did not tear during the night, for example, they tore after daybreak, she shall not be held liable, even though she violated the lease contract by wearing them all night. The woman does not have the right to sleep while wearing adornment clothes; if she slept in them and they tore as a result, she shall be held liable. For the duration she spent sleeping in them, the rent for those hours will not be due from her because, while sleeping in them, she is considered a 'ghasiba' (usurper), and rent is not due from a usurper. However, rent for the hours before and after that period remains due because when she woke up, she ceased the violation, and the lease contract was still in effect, making her an 'ameen' (trustee) once again. The method for calculating the rent for a specific number of hours is to ask someone knowledgeable about hours to divide the total rent by the total hours to determine the rate for that duration. All this applies when the clothing is for care and adornment; however, if it is ordinary and inexpensive, then for the woman to sleep in...

---

1. 'Tawil Ijarah' (Long-term lease), also known as 'Ijarah Bukhariyah', the form of which has been mentioned previously, and it lasts for twenty-three years or more.

चाहे उसने अपनी मर्जी से भुगतान किया हो या अनिच्छा से, यह 'कुनिया' में वर्णित है। लंबे किराये के अनुबंधों (इजारा नामा) में यह लिखा गया है कि यदि दोनों पक्षों में से प्रत्येक को विकल्प की अवधि (मुद्दत-ए-खियार) के भीतर एक-दूसरे के सामने या पीछे अनुबंध रद्द करने का अधिकार दिया गया है, तो इमाम अली नसफी और अन्य विद्वानों ने कहा है कि यह अनुबंध दोषपूर्ण (फ़ासिद) है क्योंकि ऐसी शर्त शरीयत के विरुद्ध है। इमाम फ़ज़ली ने उल्लेख किया कि अनुबंध दोषपूर्ण नहीं होगा क्योंकि विकल्प की अवधि अनुबंध की मूल अवधि में शामिल नहीं है; इसलिए, रद्द करने का अधिकार इस आदेश से प्राप्त हुआ है, न कि 'खियार' के नियम से। हमें इमाम मुहम्मद (रह.) से एक रिवायत मिली है जिसमें कहा गया है कि अनुबंध दोषपूर्ण नहीं होगा, यह 'वजीज़ कर दरी' में है। फ़तावा आहू में लिखा है कि काज़ी बदीउद्दीन से पूछा गया कि एक किराया अनुबंध रद्द कर दिया गया और जो किराया अग्रिम दिया गया था उसमें से कुछ वापस ले लिया गया और शेष की अवधि तय कर दी गई, तो उन्होंने कहा कि यह जायज़ है। काज़ी जमालुद्दीन से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने किराये पर दी गई चीज़ को बेच दिया; जब किरायेदार को पता चला, तो वह खरीदार के पास आया और कहा कि मैंने सुना है कि तुमने यह चीज़ खरीदी है जो मेरे पास किराये पर है, मुझे इतना समय दो कि मैं अपना दिया हुआ अग्रिम किराया वसूल कर लूँ। तो काज़ी जमालुद्दीन ने फतवा दिया कि इससे किराया अनुबंध रद्द हो गया और बिक्री प्रभावी हो गई, यह 'तातार खानिया' में है। एक व्यक्ति ने ज़मीन, जो उसके पास वक्फ के तौर पर थी, ज़ैद को दस साल के लिए किराये पर दी। पाँच साल बाद उस व्यक्ति की मृत्यु हो गई और वक्फ किसी अन्य उपयोग में स्थानांतरित हो गया, तो किराया अनुबंध समाप्त हो गया। किरायेदार का जितना अग्रिम पैसा बचा है, वह उसे मृत व्यक्ति की संपत्ति (तरका) से वसूल करे, यह 'कुनिया' में है। यदि एक 'गुलाम-ए-माज़ून' (व्यापार की अनुमति प्राप्त दास) ने अपनी कमाई से कोई चीज़ किराये पर दी और फिर उसके मालिक ने उसे मजबूर किया (अनुबंध तोड़ने के लिए), तो अनुबंध शून्य हो गया। यदि एक 'मुकातिब' (स्वतंत्रता के लिए समझौता करने वाला दास) ने स्वयं को किराये पर दिया और फिर वह अपनी मुक्ति की राशि चुकाने में असमर्थ रहा, तो किराया अनुबंध शून्य नहीं होगा। इसी तरह, यदि 'गुलाम-ए-माज़ून' ने स्वयं को किराये पर दिया और फिर मालिक ने उसे व्यापार या लेनदेन करने से रोक दिया, तो इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार किराया अनुबंध शून्य नहीं होगा, यह 'ज़हीरिया' में है।

बीसवां अध्याय: कपड़े, सामान, आभूषण, तंबू आदि जैसी चीज़ों को किराये पर लेने के वर्णन में

यदि किसी महिला ने कुछ निश्चित दिनों के लिए निश्चित किराये पर पहनने के लिए कपड़े किराये पर लिए, तो यह जायज़ है। महिला को अधिकार होगा कि वह उसे पूरे दिन और रात के शुरू और अंत में पहने, इसके अलावा नहीं, बशर्ते कि वह कपड़ा सावधानी से पहनने वाला और सजने-संवरने (तजम्मुल) के लिए हो। और यदि वह कपड़ा सजने-संवरने का नहीं है, बल्कि 'सियाब-ए-बज़्ला-ओ-महना' (रोजमर्रा के साधारण कपड़े) में से है, जो हमेशा पहनने योग्य होते हैं, तो उसे पूरी रात पहनने का अधिकार होगा। यदि कपड़ा सजने-संवरने वाला है और महिला ने उसे पूरी रात पहना और वह फट गया, तो यदि वह रात में फटा है तो महिला ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगी। और यदि वह रात में नहीं फटा, उदाहरण के लिए दिन निकलने पर फटा है, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगी, भले ही उसने पूरी रात पहनकर अनुबंध का उल्लंघन किया हो। महिला को यह अधिकार नहीं होगा कि वह सजने-संवरने वाले कपड़े पहनकर सो जाए; यदि वह उन्हें पहनकर सो गई और इस कारण कपड़ा फट गया, तो वह ज़िम्मेदार होगी। और जिस अवधि में वह सोई रही, उस समय का किराया उस पर अनिवार्य नहीं होगा क्योंकि सोते समय उसे 'ग़ासिबा' (अवैध कब्ज़ा करने वाली) माना जाएगा और अवैध कब्ज़ा करने वाले पर किराया अनिवार्य नहीं होता। उस समय से पहले और बाद का किराया उसे देना होगा क्योंकि जब वह जागी तो उसने उल्लंघन बंद कर दिया और अनुबंध अभी भी प्रभावी था, इसलिए वह फिर से 'अमीन' (भरोसेमंद) हो गई। कम समय के किराये को ज्ञात करने का तरीका यह है कि घंटों के जानकार व्यक्ति से पूछा जाए, वह कुल किराये को घंटों में विभाजित करके उस विशेष समय का किराया बता देगा। यह सब तब लागू होता है जब कपड़ा कीमती और सजने-संवरने वाला हो, लेकिन अगर कपड़ा साधारण और सस्ता हो तो महिला को सोने में...

1- 'तवील इजारा' जिसे 'इजारा-ए-बुखरिया' भी कहा जाता है, इसका रूप पहले वर्णित किया जा चुका है और यह तेईस साल या उससे अधिक की अवधि के लिए होता है।

خواہ اس نے برضا مندی ادا کیا ہو یا بکراہت ادا کیا ہو یہ قنیہ میں ہے اور طویل اجارہ نامہ میں یوں تحریر کیا کہ دونوں میں سے ہر ایک کو مدت خیار کے اندر دوسرے کے سامنے یا پیٹھ پیچھے فسخ کا اختیار ہے تو امام علی نسفی وغیرہ نے فرمایا کہ عقد فاسد ہے کیونکہ شرط خلاف شرع ہے اور امام فضلی نے ذکر کیا کہ عقد فاسد نہ ہو گا کیونکہ خیار کی مدت عقد میں داخل نہیں ہے پس ہر ایک کو فسخ کا اختیار اس حکم سے حاصل ہوا نہ بحکم خیار حاصل ہوا ہے اور ہم نے امام محمدؒ سے ایک روایت پائی جس میں مروی ہے کہ عقد فاسد نہ ہو گا یہ وجیز کر دری میں ہے فتاویٰ آہو میں لکھا ہے کہ قاضی بدیع الدین سے دریافت کیا گیا کہ اجارہ فسخ کر دیا اور مال اجارہ جو پیشگی ادا کیا ہے اس میں سے کچھ وصول کیا اور باقی کی میعاد مقرر کر دی تو فرمایا کہ جائز ہے اور قاضی جمال الدین سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے اجارہ کی چیز کو فروخت کر دیا پھر جب مستاجر کو خبر پہنچی تو وہ مشتری کے پاس آیا اور کہا کہ میں نے سنا ہے کہ تو نے یہ چیز جو میرے پاس اجارہ میں ہے خریدی ہے مجھے اتنی مہلت دے کہ میں اپنا کرایہ پیشگی دیا ہوا وصول کر لوں تو قاضی جمال الدین نے فتویٰ دیا کہ اس سے اجارہ فسخ ہو گیا اور بیع نافذ ہو گئی یہ تاتار خانیہ میں ہے۔ ایک شخص نے ایسی زمین مثلاً جو اس پر وقف کر دی گئی تھی زید کو دس برس کے واسطے اجارہ پر دی پھر پانچ برس بعد مر گیا اور وہ وقف دوسرے مصرف کی طرف منتقل ہوا تو اجارہ ٹوٹ گیا اور جس قدر مال اجارہ پیشگی دیا ہوا مستاجر کا رہ گیا وہ سب میت کے ترکہ میں سے وصول کر لے یہ قنیہ میں ہے غلام ماذون نے اگر اپنی کمائی ہوئی کوئی چیز اجارہ پر دے دی پھر مولیٰ نے اس کو مجبور کر دیا تو اجارہ باطل ہو گیا اور اگر مکاتب نے اپنے تئیں کسی کو اجارہ پر دیا پھر مال کتابت ادا کرنے سے عاجز قرار دیا گیا تو اجارہ باطل نہ ہو

گا اسی طرح اگر غلام ماذون نے اپنے تئیں کسی کو اجارہ پر دیا پھر مولیٰ نے اس کو مجبور کر دیا یعنی تجارت و تصرفات سے منع کر دیا تو امام محمدؒ کے نزدیک اجارہ باطل نہ ہو گا یہ ظہیر یہ میں ہے۔

بیسواں باب: کپڑے اور متاع و زیور و خیمہ وغیرہ ایسی چیزوں کے اجارہ کے بیان میں

اگر کسی عورت نے درج چند روز معلومہ تک کسی قدر اجرت معلومہ پر پہننے کے واسطے کرایہ پر لی تو جائز ہے اور عورت کو اختیار ہو گا کہ تمام دن اور اول و آخر رات میں اس کو پہنے اس کے سوا نہیں پہنے بشرطیکہ وہ کپڑا احتیاط سے پہننے اور تجمل کے واسطے ہو اور اگر وہ کپڑا احتیاط سے پہننے اور تجمل کا نہ ہو بلکہ ثیاب بذلہ و مہنہ میں سے ہو یعنی سستا ہمیشہ معمول سے پہننے کے لائق ہو تو اس کو اختیار ہو گا کہ تمام رات پہنے رہے پھر اگر احتیاط اور تجمل سے پہننے کا کپڑا ہوا اور عورت نے اس کو تمام رات پہنا اور وہ پھٹ گیا پس اگر رات میں پھٹا ہے تو وہ عورت ضامن ہو گی اور اگر رات میں نہیں پھٹا مثلاً دن نکلے پھٹا ہے تو ضامن نہ ہو گی اگر چہ اس نے تمام رات پہننے میں عقد اجارہ کی مخالفت کی اور عورت کو یہ اختیار نہ ہو گا کہ احتیاط کے کپڑے کو دن میں پہنے ہوئے سو رہے اور اگر پہنے ہوئے سو گئی اور اس وجہ سے وہ کپڑا پھٹ گیا تو عورت ضامن ہو گی اور جس حال میں وہ پہنے ہوئے سوئی ہے اس ساعت کی اجرت اس پر واجب نہ ہو گی کیونکہ پہنے ہوئے سونے کی حالت میں وہ عورت غاصبہ قرار دی گئی ہے اور غاصب پر کرایہ واجب نہیں ہوتا ہے اور اس ساعت سے پہلے اور بعد کا کرایہ اس پر واجب ہو گا کیونکہ جب وہ جاگی تو اس نے مخالفت ترک کر دی اور ہنوز عقد اجارہ باقی تھا پس پھر وہ عورت امین ہو گئی اور اس قدر ساعت کا کرایہ معلوم کرنے کا یہ طریقہ ہے کہ جو شخص ساعات کو جانتا ہے اس سے کہا جائے وہ تمام کرایہ ساعتوں پر تقسیم کر کے اس

قدر ساعت کا کرایہ بتلا دے گا اور یہ سب اس وقت ہے کہ یہ کپڑا احتیاط و تجمل کا ہو اور اگر معمولی سستا ہو تو عورت کو سونے میں

1- طویل اجارہ جس کو اجارہ بخاریہ بھی کہتے ہیں اور اس کی صورت پہلے مذکور ہو چکی ہے اور وہ تئیس سال تک ہوتا ہے یا زیادہ۔

Fatwa Alamgiri ..... Volume 4 226 Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing)

...will have the authority to wear it; this is mentioned in 'Al-Muhit'. If a woman hired a garment at a rate of one Dirham per day for the purpose of going out, and she wore it inside her house as well, then the rent will be obligatory upon her. Similarly, if she neither wore it nor went out, the ruling remains the same. Likewise, if it was nibbled by a mouse, or scorched by fire resulting in a mark, or eaten by insects, the ruling is the same. And if she ordered her daughter or maidservant to wear it, and they wore it and it tore, the woman will be held liable (guarantor). Accordingly, if she lets a stranger woman wear it, she will be liable, but the rent will not be obligatory on that stranger woman; this is in 'Al-Mabsut'. And if her maidservant wore it without the woman's permission, the woman will not be liable; this is in 'Al-Muhit as-Sarakhsi'. If a woman hired a garment for one Dirham per day for the purpose of going somewhere, and the garment was lost/destroyed in her possession during the day, no rent will be due. If the owner and the woman disagree—the owner says it wasn't destroyed during the day and the woman says it was—the ruling will be according to the circumstances: if at the time of dispute, the garment is in the woman's possession, the owner's statement under oath will be accepted. If it's not in her possession, then the woman's statement will be accepted. This ruling applies if the garment was found again after being lost; if it wasn't found, Imam Muhammad (RA) hasn't mentioned this case in the book, and it is appropriate that the woman's statement be accepted. If the garment was stolen while in the woman's possession, she will be liable for compensation (Daman). However, if the garment tore due to her wearing it, she won't be liable, even if the destruction happened through her hands; this is mentioned in 'Az-Zakhirah'.

A person hired a tent from another and took possession; it is permissible for him to sub-lease it to someone else, just as is the ruling in the case of a house.☆

If a garment was hired to be worn for a known period, the hirer does not have the authority to let someone else wear it because there is a difference in the way people wear things. In the contract of hiring, wearing according to custom will be intended, i.e., during the day and until bedtime in the early part of the night, and at the time of waking up at the end of the night. He cannot sleep while wearing it through the night. If he wore it at night as well and it tore, he will be liable. But if it survived until the permissible wearing time arrived, he would be free from liability. If the garment is of the type that is customarily worn for sleeping at night, he can wear it at night. It is permissible to drape the garment like a shawl/wrap because that is also a type of

wearing, but it is not permissible to tie it like a loincloth (lungi). If it tears in that case, he will be liable. If his slave wore it without permission, the slave will be liable, and this debt will be on the slave's neck. If it was hired to wear outside but he wore it inside the house or just kept it and didn't wear it, he won't be liable for damage but the rent will be due. In the reverse situation, he will be liable. If it was hired at one Dirham per month and kept at home for two years without wearing, the rent will continue to accrue at one Dirham per month until it is known that if worn continuously for that long, such a garment would have torn. If a garment was hired from morning to night on the condition that if the hirer (Mustajir) wishes, he won't return it today, and then the hirer didn't return it for ten days, then based on *Istihsan* (juridistic preference), daily rent will be due. The ruling for jewelry is like that of clothing. For tents, pavilions, and domes, according to Imam Abu Yusuf (RA), the ruling is like clothing, whereas according to Imam Muhammad (RA), their ruling is like that of a house. If a dome was hired on the condition that it would be erected in his home, but he erected it in the forest, he will be liable, and the hirer has this authority...

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 226 किताब अल-इजारा (किरायेदारी की किताब)

...पहनने का अधिकार होगा, यह 'मुहित' में है। अगर औरत ने वह कपड़ा एक दिरहम रोज़ पर बाहर जाने की गरज से किराये पर लिया और उसे अपने घर में भी पहना, तो किराया उस पर वाजिब होगा। इसी तरह अगर उसने न पहना और न बाहर निकली, तो भी यही हुक्म है। इसी तरह अगर उसे चूहे ने कुतर दिया या आग से जलकर दाग पड़ गया या कीड़े चाट गए, तो भी यही हुक्म है। और अगर उसने अपनी बेटी या बाँदी को उसके पहनने का हुक्म दिया, उसने पहना और वह फट गया, तो औरत ज़ामिन (ज़िम्मेदार/जवाबदेह) होगी। चुनाँचे अगर किसी अजनबी औरत को पहना दे, तो ज़ामिन होगी, मगर उस औरत को किराया देना वाजिब न होगा, यह 'मबसूत' में है। और अगर उस औरत की बाँदी ने उसे बिना औरत की इजाज़त के पहन लिया, तो औरत ज़ामिन न होगी, यह 'मुहित सरख़सी' में है। अगर औरत ने कहीं जाने की गरज से एक दिरहम रोज़ पर कपड़ा इजारा (किराये) पर लिया और वह कपड़ा दिन ही में औरत से ज़ाया (नष्ट) हो गया, तो उस पर किराया वाजिब न होगा। और अगर मालिक और औरत ने इख़्तिलाफ़ (मतभेद) किया, यानी मालिक ने कहा कि दिन में ज़ाया नहीं हुआ और औरत ने कहा कि नहीं बल्कि दिन ही में ज़ाया हुआ है, तो सूरत-ए-हाल के मुआफ़िक हुक्म दिया जाएगा कि अगर झगड़े के वक़्त वह कपड़ा औरत के हाथ में हो, तो क़सम से कपड़े के मालिक का क़ौल क़ुबूल होगा और अगर औरत के हाथ में न हो, तो औरत ही का क़ौल क़ुबूल होगा। और यह हुक्म उस वक़्त है कि ज़ाया होने के बाद फिर मिल गया हो और अगर फिर न मिला हो, तो यह सूरत इमाम मोहम्मद रहमतुल्लाह अलैह ने किताब में ज़िक्र नहीं फ़रमाई और चाहिए कि औरत ही का क़ौल क़ुबूल हो। और अगर वह कपड़ा औरत के पास से चोरी हो गया, तो उस पर ज़मान (जुर्माना/क्षतिपूर्ति) लाज़िम आएगा और अगर औरत के पहनने से कपड़ा फट गया, तो भी उस पर ज़मान न होगी, अगरचे तलफ़ (नष्ट) होना उसी के हाथ से लाज़िम आया, यह 'ज़ख़ीरा' में है।

एक शख़्स ने दूसरे से एक तंबू इजारा पर लिया और क़ब्ज़ा कर लिया, तो जायज़ है कि दूसरे को इजारा पर दे दे, जैसा कि मकान की सूरत में हुक्म है।☆

अगर कुछ मुद्दत-ए-मालूमा (निश्चित समय) तक पहनने के वास्ते कोई कपड़ा इजारा पर लिया, तो उसको यह अख़्तियार नहीं है कि किसी दूसरे को पहनाये, क्योंकि पहनने में तफ़ावत (अंतर) होता है और अक़्द-ए-इजारा (किराये के अनुबंध) में आदत के मुआफ़िक पहनना मुराद लिया जाएगा, यानी दिन में और अव्वल शब (रात के शुरुआती हिस्से) में सोते वक़्त तक, और आख़िर रात में उठने के

वक़्त। और रात में उसे पहनकर नहीं सो सकता है और उसने रात में भी पहना और फट गया तो ज़ामिन होगा। और अगर बच गया यहाँ तक कि उसके पहनने का वक़्त जायज़ आ गया, तो ज़मान से बरी हो जाएगा। और जो कपड़ा ऐसा हो कि उसको पहनकर रात में सोया जाता है, तो उसको रात में पहन सकता है। और कपड़े को चादर के तौर पर ओढ़ना जायज़ है, क्योंकि यह भी एक क़िस्म का पहनना है, मगर लुंगी बाँधना जायज़ नहीं है। और अगर इस सूरत में फट जाए, तो ज़ामिन होगा। और अगर उसकी बिला इजाज़त उसके ग़ुलाम ने पहना, तो ग़ुलाम ज़ामिन होगा कि यह क़र्ज़ा उसकी गर्दन पर चढ़ेगा। अगर बाहर पहनकर जाने के वास्ते इजारा पर लिया और उसे अपने घर में पहना या रख छोड़ा और न पहना, तो ज़मान न होगा और किराया वाजिब होगा। और इसके बरअक्स (विपरीत) सूरत में ज़ामिन होगा। और अगर हर महीने एक दिरहम पर पहनने के वास्ते इजारा पर लिया और घर में दो बरस तक रख छोड़ा, तो उस पर एक दिरहम माहवारी के हिसाब से बराबर किराया चढ़ता रहेगा, यहाँ तक कि यह मालूम हो जाए कि अगर इतनी मुद्दत तक बराबर पहने तो ऐसा कपड़ा फट जाए। और अगर एक कपड़ा इस शर्त से सुबह से रात तक के वास्ते किराये पर लिया कि अगर मुस्तजिर (किरायेदार) की राय में आया तो आज वापस न करेगा, फिर मुस्तजिर ने उसे दस रोज़ तक वापस न किया, तो इस्तेहसानन (न्यायिक वरीयता के आधार पर) उस पर हर रोज़ की उजरत वाजिब होगी। और ज़ेवर का हुक्म मिस्ल (तरह) कपड़े के है। और तंबू व ख़ेमा व क़ुब्बा इमाम अबू यूसुफ़ रहमतुल्लाह अलैह के नज़दीक मिस्ल कपड़े के है और इमाम मोहम्मद रहमतुल्लाह अलैह के नज़दीक इनका हुक्म मिस्ल बैत (घर) के है। और अगर कोई क़ुब्बा इस शर्त से इजारा पर लिया कि उसको अपने बैत (घर) में खड़ा रखेगा, फिर उसको जंगल में खड़ा किया, तो ज़ामिन होगा और मुस्तजिर को यह अख़्तियार...

پہننے کا اختیار ہوگا یہ محیط میں ہے۔ اگر عورت نے وہ کپڑا ایک درہم روز پر باہر جانے کی غرض سے کرایہ لیا اور اس کو اپنے گھر میں بھی پہنا تو کرایہ اس پر واجب ہوگا اسی طرح اگر اس نے نہ پہنا اور نہ باہر نکلی تو بھی یہی حکم ہے اسی طرح اگر اس کو چوہے نے کتر دیا یا آگ سے جل کر داغ پڑ گیا یا کیڑے چاٹ گئے تو بھی یہی حکم ہے اور اگر اس نے اپنی بیٹی یا باندی کو اس کے پہننے کا حکم دیا اس نے پہنا اور وہ پھٹ گیا تو عورت ضامن ہو گی چنانچہ اگر کسی اجنبی عورت کو پہنا دے تو ضامن ہو گی مگر اس عورت کو کرایہ دینا واجب نہ ہو گا یہ مبسوط میں ہے اور اگر اس عورت کی باندی نے اس کو بلا عورت کی اجازت کے پہن لیا تو عورت ضامن نہ ہو گی یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر عورت نے کہیں جانے کی غرض سے ایک درہم روز پر کپڑا اجارہ پر لیا اور وہ کپڑا دن ہی میں عورت سے ضائع ہو گیا تو اس پر کرایہ واجب نہ ہو گا اور اگر مالک اور عورت نے اختلاف کیا یعنی مالک نے کہا کہ دن میں ضائع نہیں ہوا اور عورت نے کہا کہ نہیں بلکہ دن ہی میں ضائع ہوا ہے تو صورت حال کے موافق حکم دیا جائے گا کہ اگر جھگڑے کے وقت وہ کپڑا عورت کے ہاتھ میں ہو تو قسم سے کپڑے کے مالک کا قول قبول ہو گا اور اگر عورت ہاتھ میں نہ ہو تو عورت ہی کا قول قبول ہو گا اور یہ حکم اس وقت ہے کہ ضائع ہونے کے بعد پھر مل گیا ہو اور اگر پھر نہ ملا ہو تو یہ صورت امام محمدؒ نے کتاب میں ذکر نہیں فرمائی اور چاہئے کہ عورت ہی کا قول قبول ہو اور اگر وہ کپڑا عورت کے پاس سے چوری ہو گیا تو اس پر ضمان لازم آئے گی اور اگر عورت کے پہننے سے کپڑا پھٹ گیا تو بھی اس پر ضمان نہ ہو گی اگر چہ تلف ہونا اسی کے ہاتھ سے لازم آیا یہ ذخیرہ میں ہے۔

ایک شخص نے دوسرے سے ایک تنبو اجارہ پر لیا اور قبضہ کر لیا تو جائز ہے کہ دوسرے کو اجارہ پر دے دے جیسا کہ مکان کی صورت میں حکم ہے☆

اگر کچھ مدت معلومہ تک پہننے کے واسطے کوئی کپڑا اجارہ پر لیا تو اس کو یہ اختیار نہیں ہے کہ کسی دوسرے کو پہنائے کیونکہ پہننے میں تفاوت ہوتا ہے اور عقد اجارہ میں عادت کے موافق پہننا مراد لیا جائے گا یعنی دن میں اور اول شب میں سوتے وقت تک اور آخر رات میں اٹھنے کے وقت اور رات میں اس کو پہن کر نہیں سو سکتا ہے اور اس نے رات میں بھی پہنا اور پھٹ گیا تو ضامن ہو گا اور اگر بچ گیا یہاں تک کہ اس کے پہننے کا وقت جائز آگیا تو ضمان سے بری ہو جائے گا اور جو کپڑا ایسا ہو کہ اس کو پہن کر رات میں سویا جاتا ہے تو اس کو رات میں پہن سکتا ہے اور کپڑے کو چادر کے طور پر اوڑھنا جائز ہے کیونکہ یہ بھی ایک قسم کا پہننا ہے مگر لنگی باندھنا نہیں جائز ہے اور اگر اس صورت میں پھٹ جائے تو ضامن ہو گا اور اگر اس کی بلا اجازت اس کے غلام نے پہنا تو غلام ضامن ہو گا کہ یہ قرضہ اس کی گردن پر چڑھے گا اگر باہر پہن کر جانے کے واسطے اجارہ پر لیا اور اس کو اپنے گھر میں پہنا یا رکھ چھوڑا اور نہ پہنا تو ضمان نہ ہو گا اور کرایہ واجب ہو گا اور اس کے برعکس صورت میں ضامن ہو گا اور اگر ہر مہینہ ایک درہم پر پہننے کے واسطے اجارہ پر لیا اور گھر میں دو برس تک رکھ چھوڑا تو اس پر ایک درہم ماہواری کے حساب سے برابر کرایہ چڑھتا رہے گا یہاں تک کہ یہ معلوم ہو جائے کہ اگر اتنی مدت تک برابر پہنے تو ایسا کپڑا پھٹ جائے اور اگر ایک کپڑا اس شرط سے صبح سے رات تک کے واسطے کرایہ پر لیا کہ اگر مستاجر کی رائے میں آیا تو آج واپس نہ کرے گا پھر مستاجر نے اس کو دس روز تک واپس نہ کیا تو استحساناً اس پر ہر روز کی اجرت واجب ہو گی اور زیور کا حکم مثل کپڑے کے ہے اور تنبو و خیمہ و قبہ امام ابو یوسفؒ کے نزدیک مثل کپڑے کے ہے اور امام محمدؒ کے نزدیک ان کا حکم مثل بیت کے ہے اور اگر کوئی قبہ اس شرط سے

اجارہ پر لیا کہ اس کو اپنے بیت میں کھڑا رہے گا پھر اس کو جنگل میں کھڑا کیا تو ضامن ہو گا اور مستاجر کو یہ اختیار...

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 6 (227) Kitab al-Ijarah (Book of Leasing)

It is not permissible for him to give it [the leased item] to someone else as a loan ('Ariyat) etc., just as he cannot give [leased] clothes to another. This is according to the school of Imam Abu Yusuf, as mentioned in Al-Ghiyathiyyah.

If a person leases a tent from another and takes possession of it, it is permissible for him to sub-lease it to another, similar to the rule regarding a house; this is in Fatawa Qadi Khan. I [the translator/commentator] say that this should be based on the opinion of Imam Muhammad. If someone takes a pavilion (Qubba) for the purpose of setting it up in his own house and sleeping in it at night for a month, it is permissible. Even if the specific houses where it will be installed are not named individually, the contract ('Aqd) is valid. If a specific house was named but it was installed in another house for the duration of the month, it is still valid, and rent will be due. If he sets it up in the sun or rain, even though this causes damage to the pavilion, then if any damage occurs, the lessee (Mustajir) shall be liable (Zamin). However, if it remains safe from damage, then by Istihsan (juridical preference), the rent remains due from the lessee; this is in Al-Mabsut. If a condition was made to install it in a specific district (Dar) but he installed it for another tribe in another district within the same city, he shall not be liable. But if he takes it to another city or to the outskirts (Sawad) of the city, no rent shall be due, whether the pavilion remained intact or was destroyed. If a tent is leased for the purpose of taking it to Makkah al-Mukarramah to sit under its shade, it is permissible. The lessee has the choice to use the shade for himself or for others, as its use among people is without distinction. If he lit a lamp or hung a lantern in the tent or pavilion which could cause damage, he shall not be liable. But if he set up a kitchen inside, he shall be liable because he performed an act that is not customary among people. However, if the tent etc. was specifically kept for such purposes, he shall not be liable; this is in Al-Muhit.

If a tent is leased for the purpose of being taken on a journey and used for travel and during the Hajj pilgrimage, departing on a specific day from the city, it is permissible. If the time of departure was not specified, then if there is no fixed known time for the departure of pilgrims where there is no possibility of earlier or later departure, the lease is invalid (Fasid) according to both Qiyas (analogy) and Istihsan. But if there is a known fixed time for the departure of pilgrims where there is no room for variation, then by Istihsan, the lease is valid; this is in Al-Dhakhirah. If the tent gets torn even though the lessee did not use force or act contrary to the agreement, no liability (Dhaman) shall arise. If the tent did not tear but the lessee claimed, "I never set it up

for shade," despite having taken it to Makkah al-Mukarramah, the rent shall still be due. If its ropes (Tanabein) or poles (Amud) broke and he could not set it up, no rent shall be due. If the two parties [lessor and lessee] disagree, there are two scenarios: if they agree on the cessation of benefit (Inqita' al-Naf') but disagree on its extent, the statement of the lessee shall be accepted. If they disagree on the cessation of benefit itself, Shaikh-ul-Islam wrote in his commentary that the judgment shall be based on the current state of affairs. If the lessee continued to set up the tent using ropes or poles he made himself until he returned from the journey, the full rent shall be due; this is in Al-Muhit. If the pegs (Maikhein) broke, they are not taken into account because it is customary for pegs to be the responsibility of the lessee. However, if they are iron pegs, they shall be treated like the poles. If he took the tent with him but never installed it, despite it being entirely possible to do so, the rent shall still be due; this is in Al-Ghiyathiyyah.

---

1. The translator says this ruling should be according to the opinion of Imam Muhammad. 2. Sawad: Village and rural areas. 3. Inqita': Breaking/termination; Nasb: Setting up/erecting. 4. "His statement regarding the remaining tent...": meaning if conditions changed after obtaining benefit, then "according to analogy" means he would instead be considered a wrongful possessor (Ghasib).

यह उचित नहीं है कि वह इसे किसी व्यक्ति को उधार (आरियत) आदि के रूप में दे दे, जैसे वह कपड़ों को नहीं दे सकता। यह इमाम अबू यूसुफ़ के मत के अनुसार है, जैसा कि ग़याथिया में उल्लेखित है।

यदि किसी व्यक्ति ने दूसरे से एक तंबू किराए (इजारा) पर लिया और उस पर अधिकार कर लिया, तो उसके लिए इसे किसी अन्य को किराए पर देना वैध है, जैसा कि मकान के मामले में नियम है; यह फ़तावा काज़ी खान में है। मैं (अनुवादक/टिप्पणीकार) कहता हूँ कि यह इमाम मुहम्मद के मत के अनुसार होना चाहिए। यदि किसी ने गुंबद (क़ुब्बा) इस उद्देश्य से लिया कि वह उसे अपने घर में खड़ा करेगा और एक महीने तक उसमें रात को सोएगा, तो यह वैध है। और यदि उन घरों का नाम नहीं बताया जिनमें उसे स्थापित किया जाएगा, तब भी अनुबंध (अक़द) वैध है। और यदि किसी विशिष्ट घर का नाम बताया गया, फिर उसके अलावा किसी दूसरे घर में महीने भर के लिए स्थापित किया गया, तब भी यह वैध है और उस पर किराया वाजिब होगा। यदि उसे धूप या बारिश में खड़ा किया गया, जबकि इससे गुंबद को नुकसान पहुँचता है, तो यदि उसमें कोई नुकसान हुआ, तो किराएदार (मुस्ताजिर) उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा। और यदि वह नुकसान से सुरक्षित रहा, तो इस्तहसानन (तर्कसंगत रूप से) किराएदार पर किराया वाजिब होगा; यह मबसूद में है। यदि यह शर्त रखी गई कि वह इसे एक निश्चित क्षेत्र (दार) में स्थापित करेगा, फिर उसने उसे उसी शहर के किसी दूसरे कबीले या क्षेत्र में स्थापित किया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। लेकिन अगर वह उसे किसी दूसरे शहर या शहर के बाहरी इलाकों (सवाद-ए-शहर) में ले गया, तो उस पर कोई किराया वाजिब नहीं होगा, चाहे गुंबद सुरक्षित बचा हो या नष्ट हो गया हो। यदि कोई तंबू इस उद्देश्य से किराए पर लिया गया कि उसे मक्का मुअज़्ज़मा ले जाया जाएगा ताकि उसे तानकर साये में बैठा जा सके, तो यह वैध है। किराएदार को यह अधिकार होगा कि वह चाहे तो अपने लिए साया करे या दूसरों के लिए, क्योंकि इसका उपयोग लोगों में बिना किसी भेदभाव के होता है। यदि उसने तंबू या गुंबद में चिराग जलाया या कंदील लटकायी जिससे आग लगने का डर (मुफ़्सिद) हो, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। लेकिन अगर उसने उसमें रसोई (बावर्चीखाना) बनाई, तो वह उत्तरदायी होगा क्योंकि उसने ऐसा कार्य किया जो लोगों की सामान्य आदत नहीं है। लेकिन यदि तंबू विशेष रूप से ऐसे ही कार्यों के लिए रखा गया हो, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा; यह मुहीत में है।

यदि कोई तंबू इस उद्देश्य से किराए पर लिया गया कि उसे यात्रा में ले जाया जाएगा और आने-जाने में काम में लाया जाएगा और साथ लेकर हज किया जाएगा, और अमुक दिन शहर से प्रस्थान करेगा, तो यह वैध है। यदि प्रस्थान का समय स्पष्ट नहीं किया गया, और यदि हाजियों के प्रस्थान का कोई ऐसा समय तय न हो जिसमें आगे-पीछे होना संभव न हो, तो यह इजारा क़ियासन और इस्तहसानन अवैध (फासिद) है। लेकिन यदि हाजियों के प्रस्थान का कोई ऐसा निश्चित समय ज्ञात हो जिसमें बदलाव की गुंजाइश न हो, तो इस्तहसानन इजारा वैध है; यह ज़ख़ीरा में है। यदि तंबू फट गया जबकि उसने कोई कठोरता नहीं बरती और न ही नियमों का उल्लंघन किया, तो कोई हर्जाना (ज़मान) अनिवार्य नहीं होगा। यदि तंबू नहीं फटा लेकिन किराएदार ने कहा कि "मैंने इसे साया करने के लिए कभी नहीं ताना", जबकि वह उसे मक्का मुअज़्ज़मा तक ले गया है, तो उस पर किराया वाजिब होगा। यदि उसकी रस्सियाँ (तनाबें) टूट गईं या खंभे (अमूद) टूट गए और वह उसे खड़ा नहीं कर सका, तो उस पर किराया वाजिब नहीं होगा। यदि इन दोनों (मालिक और किराएदार) के बीच विवाद हो, तो इसकी दो स्थितियाँ हैं: यदि वे लाभ के रुकने (इनक़िता-ए-नफ़ा) पर सहमत हैं लेकिन लाभ रुकने की अवधि पर असहमत हैं, तो किराएदार की बात मानी जाएगी। और यदि वे लाभ रुकने के मूल तथ्य पर ही असहमत हैं, तो शेख-उल-इस्लाम ने अपनी व्याख्या में लिखा है कि वर्तमान स्थिति के अनुसार निर्णय लिया जाएगा। यदि किराएदार अपनी ओर से रस्सियाँ या खंभे बनाकर तंबू खड़ा करता रहा यहाँ तक कि यात्रा से वापस आ गया, तो उस पर पूरा किराया वाजिब होगा; यह मुहीत में है। यदि उसकी कीलें टूट गईं, तो उनका कोई विचार नहीं किया जाएगा क्योंकि सामान्य चलन यही है कि कीलें किराएदार की ज़िम्मेदारी होती हैं। लेकिन यदि कीलें लोहे की हों, तो उन्हें खंभों की तरह माना जाएगा। यदि वह तंबू को अपने साथ ले गया और उसे कभी स्थापित नहीं किया, जबकि उसे स्थापित करना पूरी तरह संभव था, तब भी उस पर किराया वाजिब होगा; यह ग़याथिया में है।

---

1. अनुवादक कहता है कि यह हुक्म इमाम मुहम्मद के कथन पर आधारित होना चाहिए। 2. सवाद: गाँवों और बस्तियों का क्षेत्र। 3. इनक़िता: टूट जाना; नसब: खड़ा करना। 4. 'क़ौलहु बाक़ी तनबूत': यानी लाभ प्राप्त करने के बाद स्थिति बदल गई हो, तो 'क़ौलहु क़ियास से' का अर्थ है बल्कि वह ग़ासिब (अवैध कब्ज़ा करने वाला) हो गया।

نہیں ہے کہ اس کو کسی شخص کو بطور عاریت وغیرہ کے دے دے جیسے کپڑے کو نہیں دے سکتا ہے یہ امام ابو یوسفؒ کے مذہب کے موافق ہے یہ غیاثیہ میں ہے۔

ایک شخص نے دوسرے سے ایک تنبو اجارہ پر لیا اور قبضہ کر لیا تو جائز ہے کہ دوسرے کو اجارہ پر دے دے جیسا کہ مکان کی صورت میں حکم ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ قلت لطیفی ان یکون ہذا علی قول محمدؒ اگر کوئی قبہ اس واسطے لیا کہ اپنے بیت میں کھڑا کرے گا اور ایک مہینہ تک اس میں رات کو سویا کرے گا تو جائز ہے اور اگر ان گھروں کو جن میں نصب کرے گا نام بنام بیان نہ کیا تو بھی عقد جائز ہے اور اگر کسی بیت کا نام بیان کیا پھر اس کے سوائے دوسرے بیت میں ایک مہینہ بھر نصب کیا تو جائز ہے اور اس پر کرایہ واجب ہوگا اور اگر اس کو دھوپ یا مینہ میں کھڑا کیا حالانکہ اس سے قبہ کو نقصان پہنچتا ہے پس اگر اس سے اس میں کچھ نقصان آیا تو مستاجر ضامن ہوگا اور اگر قبضہ نقصان سے بچ رہا تو استحساناً مستاجر پر اجرت واجب ہو گی یہ مبسوط میں ہے۔ اگر یہ شرط ٹھہرائی کہ اس کو ایک دار معینہ میں نصب کرے گا پھر اس کو دوسرے قبیلہ میں دوسرے وار میں نصب کیا لیکن یہ امر اسی شہر میں واقع ہوا تو ضامن نہ ہوگا اور اگر اس کو کسی دوسرے شہر میں لے گیا یا سوادِ شہر میں لے گیا تو اس پر کچھ اجرت واجب نہ ہوگی خواہ قبہ صحیح سالم بچ گیا ہو یا تلف ہو گیا ہو اور اگر کوئی تنبو اس واسطے کرایہ پر لیا کہ اس کو مکہ معظمہ میں لے جائے گا تاکہ اس کو تان کر سایہ میں بیٹھے تو یہ جائز ہے اور اس کو اختیار ہوگا کہ خواہ اپنے واسطے تان کر سایہ کرے یا غیر کے واسطے کیونکہ اس کا استعمال لوگوں میں بلا تفاوت ہوتا ہے اور اگر اس نے خیمہ یا تنبو یا قبہ میں چراغ جلایا یا قندیل لٹکائی کہ مفسد ہے تو ضامن نہ ہوگا اور اگر اس میں باورچی خانہ کیا تو ضامن ہوگا

کیونکہ اس نے ایسا فعل کیا جیسے لوگوں کی عادت نہیں ہے لیکن اگر یہ خیمہ وغیرہ ایسے کام کے واسطے رکھا گیا ہو تو ضامن نہ ہوگا یہ محیط میں ہے۔

اگر کوئی تنبو اس غرض سے کرایہ پر لیا کہ اس کو سفر میں لے جائے گا اور آمد و رفت میں کام میں لائے گا اور ساتھ لے کر حج کرے گا اور فلاں روز شہر سے نکل کر روانہ ہوگا تو یہ جائز ہے اور اگر روانہ ہونے کا وقت بیان نہ کیا پس اگر حاجیوں کے نکلنے اور روانہ ہونے کا کوئی ایسا وقت مقرر و معلوم نہ ہو کہ جس میں تقدیم و تاخیر نہیں ہو سکتی ہے تو اجارہ قیاساً و استحساناً فاسد ہے۔ اور اگر حاجیوں کے نکلنے کا کوئی ایسا وقت مقررہ معلوم ہو کہ جس میں تقدیم و تاخیر نہ ہو گی تو استحساناً اجارہ جائز ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر تنبو پھٹ گیا حالانکہ اس نے کوئی سختی نہیں کی اور نہ کوئی مخالفت کی تو ضمان لازم نہ آئے گی اور اگر تنبو نہ پھٹا لیکن مستاجر نے کہا کہ میں نے اس کو سایہ کرنے کے واسطے کبھی نہیں تانا حالانکہ اس کو مکہ معظمہ تک لے گیا ہے تو اس پر کرایہ واجب ہوگا اور اگر اس کی طنابیں ٹوٹ گئیں یا عمود ٹوٹ گئے اور کھڑا نہ کر سکا تو اس پر کرایہ واجب نہ ہوگا اور اگر اس میں دونوں نے اختلاف کیا پس اس کی دو صورتیں ہیں اگر انقطاعِ نفع پر اتفاق کیا لیکن مقدارِ انقطاع میں اختلاف کیا تو اس صورت میں مستاجر کا قول قبول ہوگا اور اگر نفس انقطاع میں اختلاف کیا تو شیخ الاسلام نے اپنی شرح میں لکھا ہے کہ موافق حالتِ موجودہ کے حکم کیا جائے گا اور اگر مستاجر نے طنابیں یا عمود اپنے پاس سے بنا کر تنبو کھڑا کرتا رہا یہاں تک کہ سفر سے واپس آیا تو اس پر پوری اجرت واجب ہو گی یہ محیط میں ہے۔ اگر اس کی میخیں ٹوٹ گئیں تو ان کا کچھ اعتبار نہیں ہے کیونکہ عادت یوں جاری ہے کہ میخیں مستاجر کے ذمہ ہوا کرتی ہیں لیکن اگر لوہے کی میخیں ہوں تو مثلِ عمود کے قرار دی جائیں گی اور اگر تنبو کو اپنے ساتھ لے گیا اور اس کو کبھی نصب نہ کیا باوجودیکہ نصب کرنا سب طرح ممکن تھا تو اس پر کرایہ واجب ہوگا یہ غیاثیہ میں ہے۔

۱۔ مترجم کہتا ہے کہ یہ حکم بناء بر قول امام محمدؒ ہونا چاہئے۔ ۲۔ سواد پر گند و دیہات۔ ۳۔ انقطاع ٹوٹ جانا نصب کھڑا کرنا۔ ۴۔ قولہ باقی تنبو ت .... یا بعد منفعت حاصل کرنے کے بدل گیا ہو تو قولہ قیاس سے ..... بلکہ وہ غاصب ہو گیا۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 228 Book of Hire (Kitab al-Ijarah)

...is in [the text]. If someone lights a fire inside a tent, it is treated like lighting a lamp. If the fire lit is within the limits of custom and habit (common practice), and the tent is damaged or burnt, the tenant (mustajir) shall not be held liable (damin). However, if the fire exceeds custom and habit, he shall be liable. Then it will be evaluated: if the tent is so damaged that it is no longer fit for use and no benefit can be derived from it, the tenant will be liable for its full price, and no rent will be due. If it is partially damaged, he will be liable for the extent of the loss and must pay the full rent, provided he has benefited from the rest of the tent. If the tent was not physically damaged by his act but the benefit was lost, even though he lit a fire exceeding custom, there are two rulings based on Qiyas (analogy) and Istihsan (juristic preference). By Qiyas, rent would not be due, but by Istihsan, it would be. If the owner of the tent stipulated at the time of the contract that no fire or lamp should be lit, but the tenant did so, he shall be held liable. Just as rent would be due if the tent remained safe after lighting a fire, it will also be due in this case; this is stated in *Al-Muhit*. For example, if a Turkish tent in Kufa is rented for ten dirhams a month to light a fire and sleep in at night, it is permissible; if the tent burns down due to the fire, there is no liability. Similarly, if he lets his slave or a guest sleep in the tent at night, he is not liable. If a tent is rented to be taken to Mecca but is left in Kufa until he returns, he is liable and no rent is due. His statement is accepted provided he swears: "By Allah, I did not take it out." The same ruling applies if he stayed in Kufa and did not take it out nor return it to the owner. Similarly, if he went on a journey himself and gave the tent to his slave to return to the owner, but the slave did not return it until the tenant himself returned, the same ruling applies. If the tenant gives it to another person who takes it to the owner, but the owner refuses to accept it, both the tenant and that person are exonerated from liability, and no rent is due; this is written in *Al-Mabsut*.

It is stated that if a tenant gives the tent to a stranger to deliver it to the owner, and he delivers it, both are exonerated. If the owner refuses to accept it, he does not have that right. If the tent is destroyed before being returned to the owner, according to Imam Abu Yusuf (R.A.) and Imam Muhammad (R.A.), the owner has the choice to seek compensation from either the tenant or the stranger. The specific opinion of Imam Abu Hanifa (R.A.) is not mentioned here, but scholars say that according to his view, if the tenant gave it to the stranger before becoming a 'ghasib' (wrongful possessor)—meaning he held the tent only for the duration it takes for people to prepare their

belongings for travel—then the stranger is not liable. Imam-e-Azam's position is also that a second 'mustawda' (bailee/depositee) is not liable, only the first is. This means that if the first person (the tenant) was not a 'ghasib', he was a trustee (ameen) who deposited the item with another. However, if the tenant withheld the tent longer than the customary period, thereby becoming a 'ghasib' and liable, and then gave it to the stranger, the owner has the option to seek compensation from either the tenant or the stranger. If he seeks it from the tenant, then...

फतवा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 228 किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय)

...में है। अगर उसने तंबू के अंदर आग जलाई तो यह चिराग जलाने के समान है। अगर तंबू में उतनी आग जलाई जितनी रिवाज और आदत के अनुसार लोग जलाया करते हैं और तंबू खराब हो गया या जल गया, तो वह जिम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा। लेकिन अगर रिवाज और आदत से अधिक आग जलाई तो वह जिम्मेदार होगा। फिर देखा जाएगा कि अगर तंबू इतना खराब हो गया कि काम के लायक नहीं रहा और उससे कोई फायदा नहीं उठाया जा सकता, तो वह पूरी कीमत का जिम्मेदार होगा और उस पर कोई किराया वाजिब नहीं होगा। अगर कुछ खराब हुआ है, तो नुकसान की मात्रा के बराबर जिम्मेदार होगा और पूरी मजदूरी (उजरत) देनी होगी, बशर्ते उसने बाकी तंबू से फायदा उठाया हो। अगर उसके काम से तंबू खराब नहीं हुआ लेकिन फायदा चला गया, जबकि उसने आदत से ज्यादा आग जलाई थी, तो कयास (तर्क) और इस्तेहसान (बेहतर निर्णय) के अनुसार दो हुक्म हैं। कयास के अनुसार किराया वाजिब नहीं होगा, और इस्तेहसान के अनुसार वाजिब होगा। और अगर तंबू के मालिक ने अनुबंध (अक़्द) के समय यह शर्त लगा दी थी कि उसमें आग न जलाए और न चिराग जलाए, लेकिन किरायेदार (मुस्तजिर) ने ऐसा ही किया, तो वह जिम्मेदार होगा। और जिस प्रकार आग जलाने के बावजूद तंबू के सुरक्षित रहने की स्थिति में किराया वाजिब होता था, उसी प्रकार इस स्थिति में भी वाजिब होगा, जैसा कि 'मुहीत' में है। यदि किसी ने कोफा में तुर्की खेमा (तंबू) मासिक दस दिरहम पर किराये पर लिया ताकि उसमें आग जलाए और रात में सोए, तो यह जायज़ है; अगर आग से खेमा जल गया तो वह जिम्मेदार नहीं होगा। और अगर खेमे में उसने अपने गुलाम या मेहमान को सुलाया, तो भी जिम्मेदार नहीं होगा। अगर कोई तंबू मक्का ले जाने के लिए किराये पर लिया गया, फिर उसे कोफा में ही छोड़ दिया और वापस आ गया, तो वह जिम्मेदार होगा और कोई किराया वाजिब नहीं होगा। उसकी बात मानी जाएगी बशर्ते वह कसम खाए कि अल्लाह की कसम मैं इसे बाहर नहीं ले गया। इसी तरह अगर कोफा में रुक गया और बाहर नहीं गया और तंबू मालिक को नहीं लौटाया, तो भी यही हुक्म है। यदि स्वयं यात्रा पर चला गया और तंबू अपने गुलाम को दे गया कि मालिक को लौटा दे, पर गुलाम ने नहीं लौटाया, तो भी यही हुक्म है। यदि किरायेदार ने किसी दूसरे को दिया और उसने मालिक तक पहुँचाया पर मालिक ने लेने से इनकार कर दिया, तो किरायेदार और वह व्यक्ति दोनों जिम्मेदारी से मुक्त हो गए और किराया वाजिब नहीं होगा, जैसा कि 'मबसूत' में लिखा है।

कहा गया है कि यदि किरायेदार ने तंबू किसी अजनबी को दिया ताकि मालिक तक पहुँचा दे और उसने पहुँचा दिया, तो दोनों बरी हो गए। यदि मालिक ने लेने से इनकार किया तो उसे यह अधिकार नहीं है। यदि मालिक तक पहुँचाने से पहले वह तंबू नष्ट हो गया, तो इमाम अबू यूसुफ रह. और इमाम मुहम्मद रह. के अनुसार मालिक को अधिकार है कि वह किरायेदार से हर्जाना ले या उस अजनबी से। इमाम अबू हनीफा रह. का स्पष्ट उल्लेख नहीं है, पर उलेमा के अनुसार उनके मत के मुताबिक यदि किरायेदार के'गासिब' (अवैध कब्जाधारी) बनने से पहले उसने अजनबी को तंबू दिया था—और गासिब न होने का अर्थ है कि उसने तंबू को केवल उतने ही समय रोका जितने में लोग अपना सामान ठीक कर यात्रा पर निकलते हैं—तो ऐसी स्थिति में अजनबी पर कोई जिम्मेदारी नहीं होगी। इमाम आज़म रह. का मत यह भी है कि दूसरा 'मुस्तौद' (अमानत रखने वाला) जिम्मेदार नहीं होता, केवल पहला होता है। इसका अर्थ है कि जब किरायेदार गासिब नहीं था तो वह अमीन (विश्वस्त) था और उसने दूसरे को अमानत दी। लेकिन यदि उसने रिवाज से अधिक समय तक तंबू को रोक रखा और गासिब व जिम्मेदार बन गया, फिर अजनबी को दिया, तो मालिक को विकल्प होगा कि वह किरायेदार से हर्जाना ले या अजनबी से। यदि उसने किरायेदार से लिया तो...

میں ہے۔ اگر اس نے تنبو کے اندر آگ جلائی تو مثل چراغ جلانے کے ہے اگر تنبو میں اس قدر آگ جلائی جیسے عرف و عادت کے موافق لوگ تنبو کے اندر جلایا کرتے ہیں اور اس نے تنبو کو خراب کر دیا یا تنبو جل گیا تو ضامن نہ ہو گا اور اگر عرف و عادت سے زیادہ آگ جلائی تو ضامن ہو گا پھر اس کے بعد دیکھا جائے گا کہ اگر تنبو ایسا خراب ہو گیا کہ کام کے لائق نہیں رہا اس سے کچھ نفع نہیں حاصل ہو سکتا ہے تو پوری قیمت کا ضامن ہو گا اور اس پر کچھ کرایہ واجب نہ ہو گا اور اگر کچھ خراب ہو گیا ہے تو بقدر نقصان کے ضامن ہو گا اور پوری اجرت دینی واجب ہو گی بشرطیکہ اس نے باقی تنبو سے انتفاع حاصل کیا ہو اور اگر اس کے فعل سے تنبو خراب نہ ہوا نفع گیا حالانکہ اس نے عادت سے زیادہ آگ جلائی تھی تو حکم قیاساً اور استحساناً دو طرح ہے قیاس سے یہ حکم ہے کہ اس پر اجرت واجب نہ ہو گی اور استحساناً واجب ہو گی اور اگر تنبو کے مالک نے بروقت عقد کے یہ شرط کر لی کہ اس میں آگ نہ جلائے اور نہ چراغ جلائے مگر مستاجر نے ایسا ہی کیا کہ اس میں آگ جلائی یا چراغ جلایا تو مستاجر ضامن ہو گا اور جیسا کہ آگ جلانے کی صورت میں تنبو صحیح و سالم بچ جانے کی صورت میں اس پر کرایہ واجب ہوتا تھا اسی طرح اس صورت میں بھی واجب ہو گا یہ محیط میں ہے۔ اور ترکی خیمہ کوفہ میں مثلاً دس درہم ماہواری پر کرایہ پر لیا تاکہ اس میں آگ روشن کرے اور رات میں سویا کرے تو جائز ہے اور اگر آگ روشن کرنے سے خیمہ جل گیا تو ضامن نہ ہو گا اور اگر خیمہ میں اس نے اپنے غلام یا مہمان کو رات میں سلایا تو ضامن نہ ہو گا اور اگر کوئی تنبو مکہ معظمہ لے جانے کے واسطے کرایہ کیا پھر اس کو کوفہ میں چھوڑ کر چلا گیا یہاں تک کہ واپس آیا تو ضامن ہو گا اور اس پر کچھ کرایہ واجب نہ ہو گا اور اسی کا قول معتبر ہو گا مگر یوں قسم لی جائے گی

کہ واللہ میں اس کو باہر نہیں لے گیا اسی طرح اگر کوفہ میں اقامت کی اور باہر نہ گیا اور نہ وہ تنبو اس کے مالک کو دیا تو بھی یہی حکم ہے اور اسی طرح اگر خود سفر کو چلا گیا اور تنبو اپنے غلام کو دے گیا کہ اس کو اس کے مالک کو دے دینا مگر غلام نے نہ دیا یہاں تک کہ خود واپس آیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر مستاجر نے کسی دوسرے کو دے دیا اور اس نے لاد کر تنبو کے مالک کے پاس پہنچایا اس نے قبول کرنے سے انکار کیا تو مستاجر اور وہ شخص دونوں ضمان سے بری ہو گئے اور مستاجر پر کرایہ واجب نہ ہو گا یہ مبسوط میں لکھا ہے۔

فرمایا کہ اگر مستاجر نے تنبو کسی اجنبی کو اس واسطے دیا کہ اس کے مالک کو پہنچا دے اس نے مالک کے پاس پہنچا دیا تو دونوں بری ہو گئے اور اگر تنبو کے مالک نے لینے سے انکار کیا تو اس کو یہ اختیار نہیں ہے اور اگر مالک کے پاس ہار کر لے جانے سے پہلے وہ تنبو اس شخص کے پاس تلف ہو گیا تو امام ابو یوسفؒ و امام محمدؒ کے نزدیک تنبو کے مالک کو اختیار حاصل ہو گا چاہے مستاجر سے ضمان لے یا اس اجنبی سے اور امام ابو حنیفہؒ کا قول مذکور نہیں ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ امام اعظمؒ کے قول کے موافق یوں کہنا چاہیے کہ اگر مستاجر کے غاصب ہو جانے سے پہلے مستاجر نے اس اجنبی کو وہ تنبو دے دیا اور غاصب نہ ہونے کی صورت یہ ہے کہ مستاجر نے وہ خیمہ صرف اتنے عرصہ تک روک رکھا کہ جتنے عرصہ تک لوگ اپنا اسباب درست کر کے سفر کو روانہ ہوتے ہیں تو ایسی صورت میں اس اجنبی پر ضمان واجب نہ ہو گی اور امام اعظمؒ کا مذہب بھی یہ ہے کہ دوسرا مستودع ضامن نہیں ہوتا ہے صرف پہلا مستودع ضامن ہوتا ہے اور مراد یہ ہے کہ جب پہلا شخص یعنی مستاجر غاصب نہ ٹھہرا تو امین ہوا اور مستودع قرار پایا اس نے دوسرے کو ودیعت دیا ہے اور دوسرا مستودع ضامن نہیں ہوتا ہے اور اگر مستاجر نے لوگوں کی عادت سے زیادہ تنبو کو روک رکھا یہاں تک کہ غاصب و ضامن قرار

پایا پھر اس نے اجنبی کو دیا تو مالک کو اختیار ہو گا کہ چاہے مستاجر سے ضمان لے یا اجنبی سے ضمان لے پس اگر اس نے مستاجر سے ضمان لی تو مستاجر مال ضمان اس

Fatawa Alamgiri ..... Volume 7 | 229 | Kitab al-Ijarah (The Book of Leasing)

He cannot take from the stranger; and if he accepted a guarantee from the stranger, then whatever penalty/fine the stranger has paid, he shall recover it all from the *mustajir* (lessee); this is mentioned in *Al-Muheet*. If the *mustajir* took the tent (*tanbu*) to Mecca the Blessed and brought it back, and then the *muejir* (lessor/owner) told the *mustajir*, "Deliver this tent back to my house," this right is not mandatory upon the *mustajir*; rather, the responsibility of returning it lies with the person to whom the property belongs. However, if the *mustajir* did not take it along but left it in Kufa and was declared a guarantor, and the rent was waived from his responsibility, then in this case, returning it becomes mandatory upon the *mustajir*; this is mentioned in *Al-Mabsut*.

Imam Abu Hanifa (RA) stated: If two individuals, a Basran and a Kufan, hired a tent from Kufa for travel to and from Mecca for a known fixed rent, and both took it to Mecca. On the return journey, they quarreled; the person from Basra said, "I want to go to Basra," and the Kufan said, "I want to go to Kufa," and each wanted to take the tent with him to his respective destination. Thus, if the Basran took it to Basra without the Kufan's permission, the Basran would be liable (*zamin*) for the entire tent and no liability would fall on the Kufan, and the return rent would be waived for both. If he took it with the Kufan's permission, the Basran is liable for the entire tent, and the Kufan will only be liable for his own share (i.e., half), and the rent will be waived for both. If the Kufan brought it to Kufa, then if he brought it without the Basran's permission, he would not be liable for the Basran's half share nor for his own share (as a guarantor), but he would be responsible for half of the return rent, and no return rent would be due from the Basran. If he brought it to Kufa with the Basran's permission, then according to Imam Muhammad (RA), liability for the Basran's share would not be necessary, whether the Basran gave his share as a loan (*aariyat*) or as a deposit (*wadiyat*)—meaning he would use it on his turn and merely guard it on my turn. However, according to Imam Abu Yusuf (RA), if the Basran gave his share as a deposit, the ruling is the same as stated by Imam Muhammad (RA); but if he gave it as a loan or on lease, then according to Imam Abu Yusuf's view, the Basran would be liable for his share. The discussion regarding the Kufan's liability is the same as that described for the Basran's liability. Full rent would be mandatory on both if the Basran kept his share as a deposit with the Kufan, because the Basran's keeping it is like the Kufan's keeping it. If the Basran gave it as a loan, no rent would be due from him because he contravened the lease agreement, effectively becoming a usurper

(*ghasib*). If both filed a case before a *Qazi* (Judge) and narrated the entire incident and disputed, the *Qazi* has the discretion either to ignore them until they bring witnesses, or, if he wishes, to confirm the statements of both. He also has the discretion to then either leave the tent with both of them or cancel the lease. If the *Qazi* saw benefit in canceling the lease in favor of the absent party (the original owner) and canceled it, then if he leased the Basran's share to the Kufan—provided the latter agreed so that the original owner in Kufa receives the full rent and the actual property (the tent) also reaches him—this is permissible. This course of action is better than leasing it to a third party, and such a lease is valid by consensus (*ijma*), even though the *Qazi* leased an undivided share (*musha*). If no one is willing to take the Basran's share, it should be leased to someone else if another person is available, and this lease is valid even if it is for an undivided share.

If he found no such person to whom he could lease the Basran's share, he shall keep that share as a deposit with the Kufan, provided that...

---

1. Not mandatory; initially this was the custom (*urf*) according to the rule, but now the custom has changed to the contrary; reflect upon this. 2. Regarding "rent," I say this is also possible based on Imam Abu Yusuf's principle, but cannot exist based on Imam Muhammad's principle.

वह अजनबी से नहीं ले सकता, और यदि उसने अजनबी से ज़मानत ली, तो अजनबी ने जितना हर्जाना भरा है, वह सब मुस्ताजिर (किरायेदार) से वापस लेगा; यह 'मुहीत' में है। और यदि मुस्ताजिर टेंट (तंबू) को मक्का मुअज़्ज़मा ले गया और वापस लाया, फिर मुअजिर (मालिक) ने मुस्ताजिर से कहा कि यह टेंट मेरे घर पहुँचा दे, तो मुस्ताजिर पर यह अधिकार अनिवार्य नहीं है; इसे वापस पहुँचाना उस व्यक्ति पर अनिवार्य है जिसकी यह संपत्ति है। लेकिन यदि मुस्ताजिर उसे साथ नहीं ले गया बल्कि कूफ़ा में ही छोड़ गया और वह जामिन (ज़मानतदार) करार पाया तथा किराया उसके ज़िम्मे से साक़ित (समाप्त) हो गया, तो इस स्थिति में वापस पहुँचाना मुस्ताजिर के ज़िम्मे अनिवार्य है; यह 'मबसूत' में है।

इमाम अबू हनीफ़ा (रह.) ने फ़रमाया कि यदि एक बसरी और एक कूफ़ी, दो व्यक्तियों ने कूफ़ा से मक्का तक आने-जाने के लिए किसी तयशुदा किराये पर एक टेंट किराये पर लिया और दोनों उसे मक्का मुअज़्ज़मा तक ले गए। फिर वापसी में दोनों में झगड़ा हो गया; बसरा वाले ने कहा कि मैं बसरा जाना चाहता हूँ और कूफ़ी ने कहा कि मैं कूफ़ा जाना चाहता हूँ, और हर कोई चाहता था कि जहाँ वह जाना चाहता है वहाँ टेंट अपने साथ ले जाए। अतः यदि बसरा वाला उसे बसरा ले गया और कूफ़ी की बिना अनुमति के ले गया, तो पूरे टेंट का जामिन (ज़िम्मेदार) बसरी होगा और कूफ़ी पर कोई ज़िम्मेदारी नहीं आएगी, और वापसी का किराया दोनों से साक़ित हो जाएगा। और यदि कूफ़ी की अनुमति से ले गया, तो बसरी पूरे टेंट का जामिन है और कूफ़ी केवल अपने हिस्से (यानी आधे) का जामिन होगा, और किराया दोनों से साक़ित हो जाएगा। और यदि कूफ़ी उसे कूफ़ा लाया, तो यदि बसरी की बिना अनुमति के लाया, तो वह बसरी के आधे हिस्से का जामिन नहीं होगा और न ही अपने हिस्से का जामिन होगा, और उस पर वापसी का आधा किराया अनिवार्य होगा तथा बसरी पर वापसी का कोई किराया अनिवार्य नहीं होगा। और यदि बसरी की अनुमति से कूफ़ा लाया, तो बसरी के हिस्से की ज़मानत इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार अनिवार्य नहीं होगी, चाहे बसरी ने अपना हिस्सा उसे आरियत (उपयोग के लिए) दिया हो या वदीअत (अमानत) के रूप में दिया हो कि अपनी बारी के दिन इसे काम में लाना और मेरी बारी के दिन इसकी केवल सुरक्षा करना। लेकिन इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) के अनुसार यदि बसरी ने अपना हिस्सा उसे वदीअत दिया हो, तो यही हुक्म है जो इमाम मुहम्मद (रह.) ने फ़रमाया है; और यदि आरियत दिया हो या किराये पर दिया हो, तो इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) के कथन के अनुसार बसरी अपने हिस्से का जामिन होगा। और कूफ़ी पर ज़मानत अनिवार्य होने के

संबंध में वही चर्चा है जो बसरी पर ज़मानत अनिवार्य होने के संबंध में बयान हुई। और दोनों पर पूरा किराया अनिवार्य होगा यदि बसरी ने अपना हिस्सा कूफ़ी के पास अमानत रखा हो, क्योंकि बसरी का अपने पास रखना कूफ़ी के अपने पास रखने के समान ही है। और यदि बसरी ने उसे आरियत दिया हो, तो बसरी पर किराया अनिवार्य नहीं होगा क्योंकि उसने इजारे (अनुबंध) का उल्लंघन किया, यानी वह ग़ासिब (अवैध कब्ज़ा करने वाला) के समान हो गया। और यदि दोनों ने क़ाज़ी (न्यायाधीश) के पास मुक़दमा किया और सारा किस्सा बयान किया और विवाद किया, तो क़ाज़ी को अधिकार है कि चाहे दोनों की तरफ़ तब तक ध्यान न दे जब तक वे उस पर गवाह न लाएँ। और यदि चाहे तो दोनों के कथन की पुष्टि करे, फिर उसे यह भी अधिकार है कि उसके बाद चाहे वह टेंट उन्हीं दोनों के पास छोड़ दे या इजारा रद्द कर दे। फिर यदि क़ाज़ी ने ग़ायब (अनुपस्थित मालिक) के हित में इजारा रद्द करने में बेहतरी देखी और इजारा रद्द कर दिया, फिर यदि बसरी का हिस्सा कूफ़ी को किराये पर दे दिया इस शर्त पर कि वह राज़ी होता कि मूल मालिक को जो कूफ़ा में है, पूरा किराया पहुँच जाए और मूल माल यानी टेंट भी पहुँच जाए, तो यह जायज़ है। और यह मामला किसी दूसरे को किराये पर देने से बेहतर है, और ऐसा इजारा सर्वसम्मति (इज्मा) से जायज़ है चाहे क़ाज़ी ने मुशाअ (अविभाजित संपत्ति) किराये पर दी हो। और यदि बसरी के हिस्से को लेने पर कोई राज़ी न हो, तो किसी दूसरे को किराये पर दे दे यदि कोई दूसरा लेने वाला मौजूद हो, और यह इजारा जायज़ है चाहे अविभाजित संपत्ति का इजारा हो।

यदि उसे कोई ऐसा व्यक्ति नहीं मिला जिसे वह बसरी का हिस्सा किराये पर दे सके, तो वह उस हिस्से को कूफ़ी के पास अमानत के तौर पर रख देगा, बशर्ते कि...

---

1. अनिवार्य नहीं है, पहले यह वहाँ के रिवाज (उर्फ़) के अनुसार नियम था, और यहाँ रिवाज इसके विपरीत हो गया है, अतः इस पर विचार करें। 2. इमाम अबू यूसुफ़ के मूल सिद्धांत पर आधारित है और इमाम मुहम्मद के सिद्धांत पर इसका अस्तित्व संभव नहीं है।

اجنبی سے نہیں لے سکتا ہے اور اگر اس نے اجنبی سے ضمان لی تو اجنبی نے جس قدر مال ڈانڈ بھرا ہے وہ سب مستاجر سے واپس لے گا یہ محیط میں ہے اور اگر مستاجر تنبو کو مکہ معظمہ لے گیا اور واپس لایا پھر موجر نے مستاجر سے کہا کہ یہ تنبو میرے مکان پر واپس پہنچا دے تو مستاجر پر یہ حق واجب نہیں ہے اور واپس پہنچانا اس شخص پر واجب ہے جس کا یہ مال ہے اور اگر مستاجر اس کو ساتھ نہ لے گیا بلکہ کوفہ میں چھوڑ گیا اور ضامن قرار پایا اور اجرت اس کے ذمہ سے ساقط ہو گئی تو اس صورت میں واپس پہنچانا مستاجر کے ذمہ واجب ہے یہ مبسوط میں ہے۔

امام ابو حنیفہؒ نے فرمایا کہ اگر ایک بصری و ایک کوفی دو شخصوں نے کوفہ سے ایک تنبو مکہ تک جانے اور آنے کے واسطے کسی قدر اجرت معلومہ پر کرایہ پر لیا اور دونوں اس کو مکہ معظمہ تک لے گئے پھر واپسی میں دونوں نے جھگڑا کیا بصرہ والے نے کہا کہ میں بصرہ جانا چاہتا ہوں اور کوفی نے کہا کہ میں کوفہ جانا چاہتا ہوں اور ہر ایک نے چاہا کہ جہاں جانا چاہتا ہے وہاں تنبو اپنے ساتھ لے جائے پس اگر بصرہ والا اس کو بصرہ لے گیا اور کوفی کی بلا اجازت لے گیا تو پورے تنبو کا ضامن بصری ہو گا اور کوفی پر ضمان نہ آئے گی اور واپسی کا کرایہ دونوں سے ساقط ہو جائے گا اور اگر کوفی کی اجازت سے لے گیا تو بصری پورے تنبو کا ضامن ہے اور کوفی صرف اپنے حصہ کا ضامن ہوگا یعنی نصف کا اور کرایہ دونوں سے ساقط ہو جائے گا اور اگر کوفی اس کو کوفہ میں لایا پس اگر بصری کی بلا اجازت لایا تو بصری کے نصف حصہ کا ضامن نہ ہوگا اور اپنے حصہ کا ضامن نہ ہوگا اور اس پر واپسی کا آدھا کرایہ واجب ہو گا اور بصری پر واپسی کا کچھ کرایہ واجب نہ ہوگا اور اگر بصری کی اجازت سے کوفہ میں لایا تو

بصری کے حصہ کی ضمان امام محمدؒ کے نزدیک لازم نہ آئے گی خواہ بصری نے اپنا حصہ اس کو عاریت دیا ہو یا ودیعت دیا ہو کہ اپنی باری کے روز اس کو کام میں لانا اور میری باری کی روز اس کی فقط حفاظت رکھنا لیکن امام ابو یوسفؒ کے نزدیک اگر بصری نے اپنا حصہ اس کو ودیعت دیا ہو تو یہی حکم ہے جو امام محمدؒ نے فرمایا ہے اور اگر عاریت دیا ہو یا کرایہ پر دیا ہو تو واجب ہے کہ امام ابو یوسفؒ کے قول پر بصری اپنے حصہ کا ضامن ہو اور کوفی پر ضمان واجب ہونے میں ویسا ہی کلام ہے جو بصری پر ضمان واجب ہونے میں بیان ہوا اور دونوں پر پوری اجرت واجب ہوگی اگر بصری نے اپنا حصہ کوفی کے پاس ودیعت رکھا ہو کیونکہ بصری کا اپنے پاس رکھنا مثل کوفی کے اپنے پاس رکھنے کے ہے اور اگر بصری نے اس کو عاریت دیا ہو تو بصری پر کرایہ واجب نہ ہوگا کیونکہ اس نے عقد اجارہ کی مخالفت کی یعنی بمنزلہ غاصب کے ہو گیا اور اگر دونوں نے قاضی کے پاس مرافعہ کیا اور قاضی سے تمام قصہ بیان کیا اور خصومت کی تو قاضی کو اختیار ہے چاہے دونوں کی طرف تا وقتیکہ اس پر گواہ نہ لائیں التفات نہ کرے اور اگر چاہے تو دونوں کے قول کی تصدیق کرے پھر اس کو یہ بھی اختیار ہے کہ اس کے بعد چاہے وہ تنبو انہیں دونوں کے پاس چھوڑ دے یا اجارہ فسخ کر دے پھر اگر قاضی نے غائب کے حق میں یعنی اصل مالک کے حق میں اجارہ فسخ کرنے میں بہتری دیکھی اور اجارہ فسخ کر دیا پھر اگر بصری کا حصہ کوفی کو کرایہ پر دے دیا بشرطیکہ وہ راضی ہوتا کہ اصل مالک کو جو کوفہ میں ہے تمام کرایہ پہنچ جائے اور عین مال یعنی تنبو بھی پہنچ جائے تو جائز ہے اور یہ امر کسی دوسرے کو اجارہ پر دینے سے بہتر ہے اور ایسا اجارہ بالاجماع جائز ہے اگر چہ قاضی نے مشاع یعنی غیر منقسم چیز اجارہ پر دی ہے اور اگر بصری کے حصہ لینے پر کوئی راضی نہ ہو تو کسی دوسرے کو کرایہ پر دے دے اگر کوئی دوسرا لینے والا موجود ہو اور یہ اجارہ جائز ہے اگر چہ غیر منقسم کا اجارہ ہے۔

اگر اس نے کوئی ایسا شخص نہ پایا جس کو بصری کا حصہ کرایہ پر دے دے تو اس حصہ کو کوفی کے پاس ودیعت رکھ دے گا بشرطیکہ

---

۱ واجب نہیں ہے اول یہ وہاں کا عرف موافق قاعدہ ہے اور یہاں عرف اس کے برخلاف جاری ہو گیا ہے فلیتا مل ۔ ۲ قولہ کرایہ اقول یہ بھی امام ابو یوسف کی اصل پر مکن ہے اور امام محمد کی اصل پر اس کا وجود نہیں ہو سکتا ہے۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 9 (240) Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing)

It should be searched so that the owner's property reaches the owner. And if the Qazi (judge) wishes, he may leave the tent with both of them; this is in 'Al-Muhit'. If someone hired a tent for traveling to and from Mecca and left it in Mecca al-Mukarramah, the rent for the travel to and from will be obligatory. Furthermore, the price of the tent on the day it was left in Mecca must be paid to the owner by the hirer, and the tent will then belong to the hirer. If they did not dispute until the hirer performed Hajj the following year and brought the tent back with him, no return rent is due; this is in 'Al-Muhit al-Sarakhsi'. It is narrated from Hasan bin Ziyad that if someone hires gold jewelry for gold or silver jewelry for silver, there is no harm in it, and we adopt this view; this is in 'Al-Mabsut'. If a house is hired whose doors etc. have gold plating, i.e., golden doors, and the rent is fixed in gold, it is permissible; this is in 'Al-Muhit'.

If the leased property, such as an animal, goods, or a house, becomes defective/ damaged to such an extent that it is no longer possible to benefit from it, the rent shall be waived. ☆

If a woman hires a known piece of jewelry for a known rent to wear for a day and a night, and keeps it for more than one day and night, she will be considered a 'ghasiba' (wrongful possessor/usurper). The scholars (masha'ikh) stated that this ruling applies if she withheld it after the owner's demand or kept it in a way that she used it. However, if she kept it for safekeeping, she would not become a ghasiba, provided she did not keep it after it was demanded. The difference between keeping for safekeeping and keeping for use is that if she kept the item in a place where it is normally kept for use, then it is considered keeping for use. If she kept it in a place not intended for use, it is for safekeeping. Based on this, if anklets (khalkhal) were put on hands, or bracelets (kangan) on feet, or a shirt was placed on the head like a turban ('amama), or a turban was placed on the shoulder, these are all forms of safekeeping, not use. If the woman allows someone else to wear that jewelry on that same day, she will be liable (zamin). 'On that same day' refers to doing so within the lease period, because there is a difference in how people use jewelry; the use of some causes less damage while the use of others causes more. Therefore, the woman will be liable.

This is from 'Fusul al-'Imadiya' with explanation. If a woman hires jewelry for, say, two dirhams per day and keeps it for a month, then brings it back, she must pay the daily rent for as many days as she withheld it. If the rent was agreed upon as "I hire it until tonight, and then if I decide, I will keep it at the same rent every day," and then she does not return it for ten days, the lease under this condition is analogically (qiyasan) invalid (fasid) for the days beyond the first day, but by juristic preference (istihsanan) it is permissible; this is in 'Al-Dhakhirah'. If the leased property, such as an animal, goods, or a house, becomes defective and it becomes impossible to benefit from it, the rent will be waived, but rent must be paid for the period during which benefit was derived. If there is a dispute regarding the entire past period of defect, the ruling will be based on the current state. The person whose statement is supported by the current situation will have their word accepted. If the item is currently in good condition and both parties agree that it was defective for some time but disagree on the duration, the hirer's (mustajir) word under oath will be accepted because he is the one denying the additional rent; this is in 'Al-Ghiyathiya'.

1. Note: Regarding use, for example, wearing a ring in the usual way or bracelets etc. in the usual way and claiming the intent was safekeeping, such a statement will not be accepted.

उसे खोजा जाए ताकि मालिक का माल मालिक तक पहुँच जाए। और अगर काज़ी चाहे तो वह तंबू उन दोनों के पास छोड़ दे, यह 'मुहित' में है। मक्का तक जाने और आने के लिए एक तंबू किराए पर लिया और उसे मक्का मुअज्जमा में छोड़ आया, तो उस पर आने-जाने का किराया वाजिब होगा। और जिस दिन उसने मक्का मुअज्जमा में छोड़ा है, उस दिन तंबू की जो कुछ कीमत थी, वह मुस्ताजिर (किरायेदार) को देनी पड़ेगी और तंबू उस मुस्ताजिर का हो जाएगा। और अगर दोनों ने आपस में झगड़ा नहीं किया यहाँ तक कि मुस्ताजिर ने दूसरे साल हज किया और तंबू अपने साथ लाया, तो वापसी का किराया उसे कुछ न देना होगा, यह 'मुहित सरखसी' में है। और हसन बिन ज़ियाद से वर्णित है कि उन्होंने फ़रमाया कि अगर कोई व्यक्ति सोने का ज़ेवर सोने के बदले में या चाँदी का ज़ेवर चाँदी के बदले में किराए पर ले, तो कोई डर नहीं है और हम इसी को चुनते हैं, यह 'मबसूत' में है। अगर ऐसा मकान किराए पर लिया जिसके दरवाज़ों आदि पर सोने के पत्थर (परत) हैं यानी सोने के किवाड़ हैं और उजरत (किराया) में सोना तय हुआ, तो जायज़ है, यह 'मुहित' में है।

जो इजारा का माल जैसे कि जानवर, सामान या मकान खराब हो जाए और ऐसा हो जाए कि उससे लाभ उठाना संभव न रहे, तो किराया समाप्त हो जाएगा। ☆

अगर किसी औरत ने कोई ज्ञात ज़ेवर ज्ञात उजरत के बदले दिन-रात पहनने के लिए किराए पर लिया और उसे एक रात-दिन से ज़्यादा अपने पास रखा, तो वह औरत 'गासिबा' (अवैध कब्ज़ा करने वाली) मानी जाएगी। मशाइख ने फ़रमाया कि यह हुक्म उस वक्त है जब उसने मालिक के मांगने के बाद उसे रोक लिया हो या इस तरह रखा हो कि उसे इस्तेमाल करती हो। और अगर उसने हिफ़ाज़त (सुरक्षा) के लिए रखा हो, तो वह गासिबा नहीं होगी, बशर्ते कि मांगने के बाद न रखा हो। हिफ़ाज़त के लिए रखने और इस्तेमाल के लिए रखने में अंतर यह है कि अगर उसने वह चीज़ ऐसी जगह रखी जहाँ वह इस्तेमाल के लिए रखी जाती है, तो यह इस्तेमाल के लिए रखना है। और अगर ऐसी जगह रखी जहाँ इस्तेमाल के लिए नहीं होती, तो वह हिफ़ाज़त के लिए है। अतः इस आधार पर अगर पाज़ेब (खलखाल) को हाथों में डाल लिया या कंगन को पैरों में डाल लिया, या कमीज़ को पगड़ी (अमामा) की तरह सिर पर रखा या पगड़ी को कंधे पर डाल लिया, तो ये सब हिफ़ाज़त की सूरतें हैं, इस्तेमाल नहीं हैं। और अगर औरत ने वह ज़ेवर उसी दिन किसी दूसरे को पहना दिया, तो वह ज़ामिन (ज़िम्मेदार/हर्जाना भरने वाली) होगी। और 'उसी दिन'

से मुराद इजारा की अवधि के भीतर ऐसा करना है, क्योंकि ज़ेवर के इस्तेमाल में लोगों में अंतर होता है, यानी किसी के इस्तेमाल से कम नुकसान होता है और किसी के इस्तेमाल से ज़्यादा। इसलिए औरत ज़ामिन होगी। यह 'फ़ुसूल अमादिया' से व्याख्या के साथ है। और अगर औरत ने कोई ज़ेवर उदाहरण के तौर पर दो दिरहम रोज़ाना पर किराए पर लिया और उसे एक महीने तक रोके रखा, फिर वह औरत वह ज़ेवर ले आई, तो जितने दिनों तक उसने उसे रोका है, उतने दिनों का रोज़ाना किराया देना होगा। और अगर इस तरह किराया तय किया कि 'आज रात तक के लिए किराया लेती हूँ, फिर अगर मेरी राय हुई तो हर रोज़ इसी किराए पर रहने दूँगी', फिर उस औरत ने दस दिनों तक वापस नहीं किया, तो इजारा इस शर्त के साथ एक दिन के अलावा बाकी दिनों का कयास के अनुसार फ़ासिद (अवैध) है, लेकिन इस्तिहसानन (लोकहित या बेहतर कानूनी विकल्प के तौर पर) जायज़ है, यह 'ज़खीरा' में है। जो इजारा का माल जैसे कि जानवर, सामान या मकान खराब हो जाए और ऐसा हो जाए कि उससे लाभ उठाना संभव न रहे, तो किराया समाप्त हो जाएगा, और जितनी अवधि उसने लाभ उठाया है, उसका किराया देना

पड़ेगा। और अगर अतीत की पूरी अवधि के दौरान खराब होने के बारे में मतभेद हो, तो वर्तमान स्थिति के अनुसार फ़ैसला दिया जाएगा। और वर्तमान स्थिति जिसके बयान की गवाह होगी, उसकी बात मानी जाएगी। और अगर वह चीज़ वर्तमान में सही-सलामत मौजूद हो और दोनों इस बात पर सहमत हों कि कुछ समय के लिए चीज़ खराब रही है, लेकिन उस अवधि की मात्रा में मतभेद हो, तो मुस्ताजिर (किरायेदार) की बात कसम के साथ मानी जाएगी क्योंकि वही अतिरिक्त किराया देने से इनकार कर रहा है, यह 'गियासिया' में है।

1. कथन: इस्तेमाल, उदाहरण के तौर पर अंगूठी सामान्य तरीके से पहनी या कंगन आदि सामान्य तरीके से पहने और कहा कि मैंने हिफ़ाज़त का इरादा किया था, तो उसकी बात स्वीकार नहीं की जाएगी।

اس کو تفتہ پائے تاکہ مالک کا مال مالک کو پہنچ جائے اور اگر قاضی چاہے تو وہ تنبو انہیں دونوں کے پاس چھوڑ دے یہ محیط میں ہے مکہ تک جانے آنے کے لئے ایک تنبو کرایہ پر کیا اور اس کو مکہ معظمہ میں چھوڑ آیا تو اس پر آمد ورفت کا کرایہ واجب ہوگا اور جس دن اس نے مکہ معظمہ میں چھوڑا ہے اس روز جو کچھ تنبو کی قیمت تھی وہ مستاجر کو دینی پڑے گی اور تنبو اس مستاجر کا ہو جائے گا اور اگر دونوں نے باہم جھگڑا نہ کیا یہاں تک کہ مستاجر نے دوسرے سال حج کیا اور تنبو اپنے ساتھ لایا تو واپسی کا کرایہ اس کو کچھ دینا نہ ہوگا یہ محیط سرخسی میں ہے اور حسن بن زیاد سے مذکور ہے کہ انہوں نے فرمایا کہ اگر کوئی شخص سونے کا زیور بعوض سونے کے یا چاندی کا زیور بعوض چاندی کے کرایہ پر لے تو کچھ ڈر نہیں اور ہم اسی کو اختیار کرتے ہیں یہ مبسوط میں ہے۔ اگر ایسا مکان کرایہ پر لیا کہ جس کے دروازوں وغیرہ پر سونے کے پتر ہیں یعنی سونے کے کواڑ ہیں اور اجرت میں سونا ٹھہرا تو جائز ہے یہ محیط میں ہے۔

جو اجارہ کا مال عین از قسم حیوان یا متاع یا مکان کے فاسد ہو جائے اور ایسا ہو جائے کہ اس سے نفع اٹھانا ممکن نہ رہے تو کرایہ ساقط ہو جائے گا ☆

اگر کسی عورت نے کوئی زیور جو معلوم ہے بعوض اجرت معلوم کے دن رات تک پہننے کے واسطے کرایہ پر لیا اور اس کو ایک رات دن سے زیادہ رکھ چھوڑا تو وہ عورت غاصبہ قرار دی جائے گی مشائخ نے فرمایا کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ اس نے مالک کے طلب کرنے کے بعد روک لیا ہو یا اس طور سے رکھ چھوڑا ہو کہ اس کو استعمال کرتی ہو اور اگر اس نے حفاظت کے واسطے رکھ چھوڑا تو غاصبہ نہ ہو جائے گی بشرطیکہ طلب کرنے کے بعد نہ رکھا ہو اور حفاظت کے واسطے رکھ چھوڑنے میں اور استعمال کے واسطے رکھ چھوڑنے میں فرق یہ ہے کہ اگر اس نے وہ چیز ایسی جگہ رکھی کہ جہاں استعمال کے واسطے رکھی جاتی ہے تو یہ استعمال کے واسطے رکھ چھوڑنا ہے اور اگر ایسی جگہ رکھی جہاں استعمال کے واسطے نہیں ہوتی ہے تو حفاظت کے واسطے ہے پس اس بنا پر اگر خلخال کو

ہاتھوں میں ڈال لیا یا کگن کو پیروں میں ڈال لیا یا قمیص کو عمامہ کی طرح سر پر رکھا یا عمامہ کو کندھے پر ڈال لیا تو یہ سب حفاظت کی صورتیں ہیں استعمال نہیں ہے اور اگر عورت نے وہ زیور اسی روز کسی دوسرے کو پہنا دیا تو ضامن ہو گی اور اس روز سے مراد یہ ہے کہ مدت اجارہ کے اندر ایسا کیا کیونکہ زیور کے استعمال میں لانے میں لوگوں میں فرق ہے یعنی کسی کے استعمال سے کم ضرر ہوتا ہے اور کسی کے استعمال سے زیادہ ضرر ہوتا ہے اس واسطے عورت ضامن ہو گی یہ فصول عمادیہ سے مع تشریح ہے اور اگر عورت نے کوئی زیور مثلاً دو درہم روز پر کرایہ لیا اور اس کو ایک مہینہ تک روک رکھا پھر وہ عورت وہ زیور لے آئی تو جتنے روز تک اس نے روکا ہے اتنے روز تک کا روزانہ کرایہ دینا ہوگا اور اگر اس طور سے کرایہ قرار دیا کہ آج رات تک کے واسطے کرایہ لیتی ہوں پھر اگر

میری رائے میں آیا تو ہر روز اسی کرایہ پر رہنے دوں گی پھر اس عورت نے دس روز تک واپس نہ کیا تو اجارہ اس شرط سے سوائے ایک روز کے باقی دنوں کا قیاساً فاسد ہے مگر استحساناً جائز ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ جو اجارہ کا مال عین از قسم حیوان یا متاع یا مکان کے فاسد ہو جائے اور ایسا ہو جائے کہ اس سے نفع اٹھانا ممکن نہ رہے تو کرایہ ساقط ہو جائے گا اور جس قدر مدت اس نے نفع اٹھایا ہے اس کا کرایہ دینا پڑے گا اور اگر زبانِ ماضی میں تمام مدت تک فاسد ہونے میں اختلاف کیا تو فی الحال جو صورت ہے اس کے موافق حکم دیا جائے گا اور صورت حال جس شخص کے قول کی شاہد ہو اس کا قول قبول ہوگا اور اگر وہ چیز فی الحال صحیح سالم موجود ہو اور اس بات پر دونوں نے اتفاق کیا کہ کچھ مدت یہ چیز خراب رہی ہے مگر اس قدر مدت میں اختلاف کیا یعنی کس قدر ہے تو قسم سے مستاجر کا قول

قبول ہوگا کیونکہ وہی کسی قدر کرایہ دینے سے منکر ہے یہ غیاثیہ میں ہے۔

1۔ قولہ استعمال مثلاً انگوٹھی معمول کے موافق پہنی یا کنگن وغیرہ معمول کے موافق پہنے اور کہا کہ میں نے حفاظت کا قصد کیا تھا تو قول قبول نہ ہوگا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 231 | Kitab al-Ijara (The Book of Hire)

Twenty-First Chapter: Concerning a lease (Ijara) in which the subject matter of the contract is not found to be delivered.

A person gave some cloth to a tailor to sew. The tailor cut it but died before he could sew it. Abu Sulaiman al-Juzjani stated that he should be paid for cutting it, and this is correct, as mentioned in *Al-Zahiriyya* and in some copies of *Al-Dhakhira*. Qadi Fakhr al-Din stated that the fatwa is based on this, as in *Al-Kubra*. It is narrated from Imam Abu Yusuf that Zaid hired a mule with the intention to take it to his house and then ride it from there to a certain place. The lessor (mu'jir) handed over the mule, Zaid brought it home, but then decided not to go and returned the mule. Imam Abu Yusuf ruled that the rent for taking it to his house, calculated accordingly, would be due from him.

In *Nawadir Ibn Sama'ah*, it is narrated from Imam Muhammad that a tailor sewed Zaid's cloth for wages, but before Zaid could take possession, Khalid unstitched it. In this case, the tailor receives no wages, and he cannot be compelled to sew it again. If he were compelled based on the original contract, that contract was completed and terminated once the work was finished, and no second contract exists. However, if the tailor himself unstitched it, he is obligated to sew it again because by unstitching the cloth himself, he undid his own work, effectively making it as if nothing had been done. The same rule applies to those sewing socks.

Similarly, if a camel driver (jammal) carried a load for some distance but then people frightened him, causing him to return the load to the starting point, he shall receive no wages. This is mentioned in the Fatawa, and while there is no mention of him being forced, it is necessary to compel him as in the previous issue and as in the case of the boat mentioned next. That is, if a sailor contracted to carry a load of grain to a specified location but wind gusts blew the boat back to the starting point, the sailor gets no rent, provided the hirer (musta'jir) was not present. In this situation, whatever work the sailor did was not delivered to the hirer. However, if the hirer was present, the rent is due to the sailor because the work performed was delivered to the hirer by virtue of their presence.

If the sailor himself turned the boat back to the starting point, he shall be compelled to reach the destination fixed in the contract. If the place where the boat returned is such that the grain owner cannot take possession of the grain, the sailor is obligated

to take the boat to a place where the owner can take possession, and he shall be paid according to '*Ujr-e-Mithl*' (prevailing fair wage) for the distance he traveled.

If a person hired a laborer to take a letter to the city of Basra to a certain individual and bring back a reply, and the laborer went but found that the individual had died, so the laborer brought the letter back; according to the two Shaykhs (Imam Abu Hanifa and Imam Abu Yusuf), he shall receive no wages. ☆

If it happened that when the boat returned due to wind gusts, the hirer said, "I don't care about your boat; I am hiring another one," the hirer has the right to do so. This was narrated by Hisham and is found in *Al-Dhakhira*.

इक्कीसवाँ बाब: ऐसे इजारा के बयान में जिसमें मकूद अलैहि (अनुबंधित सेवा/वस्तु) सुपुर्द कर दिया न पाया जाए।

एक व्यक्ति ने एक दर्जी को सीने के लिए कुछ कपड़ा दिया, दर्जी ने उसे काट लिया और अभी सीने नहीं पाया था कि मर गया, तो अबू सुलेमान जोजानी ने फरमाया कि उसे काटने की मजदूरी मिलेगी और यही सही है। 'कज़ा फ़ि अल-ज़हीरिया' में ऐसा ही है और कुछ प्रतियों में 'कज़ा फ़ि अल-ज़खीरा' में भी है। और काज़ी फखरुद्दीन ने फरमाया कि इसी पर फतवा है जैसा कि 'अल-कुबरा' में है। और इमाम अबू यूसुफ से रिवायत है कि जैद ने एक खच्चर किराए पर लिया कि उसे अपने घर ले जाएगा, वहाँ से फलां स्थान तक उस पर सवार होगा और मालिक (मोजिर) ने खच्चर उसे दे दिया, वह उसे अपने घर लाया फिर उसकी राय जाने की नहीं रही और उसने खच्चर वापस कर दिया, तो इमाम अबू यूसुफ ने फरमाया कि हिसाब करके अपने घर तक ले जाने का किराया उस पर वाजिब होगा।

और 'नवादिर इब्न समाअह' में इमाम मोहम्मद से रिवायत है कि एक दर्जी ने जैद का कपड़ा मजदूरी पर सिला और जैद के कब्जे में आने से पहले खालिद ने उसे उधेड़ डाला तो दर्जी को कुछ मजदूरी नहीं मिलेगी और दर्जी पर दोबारा सीने के लिए मजबूर नहीं किया जाएगा क्योंकि अगर पहले अनुबंध के हुक्म से उस पर जोर दिया जाए तो वह अनुबंध काम पूरा हो जाने पर खत्म हो चुका है और दूसरा कोई अनुबंध नहीं पाया गया। और अगर दर्जी ने खुद ही उधेड़ डाला तो उस पर दोबारा सीना वाजिब होगा क्योंकि दर्जी ने जब खुद ही कपड़े को उधेड़ा तो उसने अपने काम को मिटा दिया, तो ऐसा हुआ जैसे कि कुछ था ही नहीं। मोजा (जुराब) सीने वाले का भी यही हुक्म है।

और इसी तरह बोझा ढोने वाले (जम्माल) ने कुछ दूर तक बोझ उठाया फिर लोगों ने उसे डराया और उसने लौटकर बोझ वहीं पहुँचा दिया जहाँ से उठाया था तो उसे कुछ मजदूरी नहीं मिलेगी, ऐसा ही फतावा में वर्णित है और मजबूर किए जाने का कुछ उल्लेख नहीं है, लेकिन वाजिब है कि उस पर दबाव डाला जाए जैसा कि पिछले मसले में गुजरा और जैसा कि किश्ती के मसले में है जो इसके बाद वर्णित है। यानी अगर मल्लाह ने किसी निश्चित स्थान तक नाव पर अनाज का बोझ पहुँचाने का अनुबंध किया फिर रास्ते में हवा के झोंकों से नाव लौटकर वहीं आ गई जहाँ से अनुबंध हुआ था तो मल्लाह को कुछ किराया नहीं मिलेगा बशर्ते कि किराए पर लेने वाला साथ न हो क्योंकि इस स्थिति में मल्लाह ने जो काम किया वह किराएदार (मुस्ताजिर) के सुपुर्द नहीं हुआ। और अगर मुस्ताजिर साथ

मौजूद हो तो उस पर मल्लाह का किराया वाजिब होगा क्योंकि साथ होने से जो काम किया वह मुस्ताजिर के सुपुर्द हो गया।

और अगर मल्लाह ने खुद ही नाव को लौटाकर जहाँ से चलाया था वहीं पहुँचा दिया तो उस पर दबाव डाला जाएगा कि जो स्थान अनुबंध में तय हुआ है वहाँ पहुँचा दे। और अगर वह स्थान जहाँ नाव लौट आई है ऐसा हो कि उसमें अनाज का मालिक अनाज पर कब्जा नहीं कर सकता तो मल्लाह पर वाजिब होगा कि ऐसी जगह नाव ले जाकर सुपुर्द करे जहाँ मालिक अपने माल पर कब्जा कर सके और जितनी दूर मल्लाह चला है उसकी मजदूरी 'अज्र-ए-मिसल' (प्रचलित मजदूरी) के हिसाब से उसे मिलेगी।

अगर किसी व्यक्ति को इसलिए मजदूर किया कि मेरा खत बसरा शहर ले जाकर फलां व्यक्ति से उसका जवाब लाए, वह मजदूर गया और फलां व्यक्ति मर चुका था, अतः मजदूर उस खत को वापस लाया तो शेख़ैन के नजदीक उसे मजदूरी कुछ नहीं मिलेगी। ☆

अगर ऐसा हुआ कि जब हवा के झोंकों से नाव लौट आई तब मुस्ताजिर ने कहा कि मुझे तुम्हारी नाव की परवाह नहीं है मैं दूसरी नाव किराए पर लिए लेता हूँ तो मुस्ताजिर को यह अधिकार है, इसे हिशाम ने रिवायत किया है यह 'ज़खीरा' में है।

اکیسواں باب: ایسے اجارہ کے بیان میں جس میں معقود علیہ سپرد کر دیا نہ پایا جائے ایک شخص نے ایک درزی کو سینے کے واسطے کچھ کپڑا دیا اس کو درزی نے قطع کیا اور ہنوز سینے نہ پایا تھا کہ مر گیا تو ابوسلیمان جوزجانی نے فرمایا کہ اس کو قطع کرنے کی مزدوری ملے گی اور یہی صحیح ہے کذا فی الظہیر یہ و فی بعض النسخ کذا فی الذخیرہ اور قاضی فخر الدین نے فرمایا کہ اسی پر فتوٰی ہے کذا فی الکبریٰ اور امام ابو یوسف سے روایت ہے کہ زید نے ایک شو کرایہ پر کیا کہ اس کو اپنے گھر لے جائے گا وہاں سے فلاں موضع تک اس پر سوار ہو جائے گا اور موجر نے شو اس کو دے دیا وہ اس کو اپنے گھر لایا پھر اس کی رائے جانے کی نہ ٹھہری اس نے شو واپس کر دیا تو امام ابو یوسف نے فرمایا کہ حساب کر کے اپنے گھر تک لے جانے کا کرایہ اس پر واجب ہوگا اور نوادر ابن سماعہ میں امام محمد سے مروی ہے کہ ایک درزی نے زید کا کپڑا باجرت سیا اور زید کے قبضہ کرنے سے پہلے خالد نے اس کو ادھیڑ ڈالا تو درزی کو کچھ مزدوری نہ ملے گی اور درزی پر دوبارہ سینے کے واسطے جبر نہ کیا جائے گا کیونکہ اگر پہلے عقد کے حکم سے اس پر جبر کیا جائے تو یہ عقد کام پورا ہو جانے پر ختم ہو چکا ہے اور دوسرا کوئی عقد پایا نہیں گیا اور اگر درزی نے خود ہی ادھیڑ ڈالا تو اس پر دوبارہ سینا واجب ہوگا کیونکہ درزی نے جب خود ہی کپڑے کو ادھیڑا تو اس نے اپنے کام کو میٹ دیا پس ایسا ہوا کہ گویا کچھ نہ تھا اور موزہ سینے والے کا بھی یہی حکم ہے اور اسی طرح جمال نے کچھ دور تک بوجھ اٹھایا پھر لوگوں نے اسے ڈرایا اور اس نے لوٹ کر بوجھ وہیں پہنچا دیا جہاں سے اٹھایا تھا تو اس کو کچھ مزدوری نہ ملے گی ایسا ہی فتاوٰی میں مذکور ہے اور مجبور کئے جانے کا کچھ ذکر نہیں لیکن واجب ہے کہ اس پر جبر کیا جائے جیسا کہ مسئلہ سابقہ میں گزرا اور جیسا کہ

کشتی کے مسئلہ میں ہے جو اس کے بعد مذکور ہوتا ہے یعنی اگر ملاح نے کسی مقام معلوم تک کشتی پر بوجھ اناج کا لاد کر پہنچا دینے کا اجارہ کیا پھر راستے میں ہوا کے تھپیڑے سے کشتی لوٹ کر وہیں آگئی جہاں سے اجارہ ٹھہرا ہے تو ملاح کو کچھ کرایہ نہ ملے گا بشرطیکہ جو شخص کرایہ کرنے والا ہے وہ ساتھ نہ ہو کیونکہ اس صورت میں جو کچھ کام ملاح نے کیا وہ مستاجر کے سپرد نہ ہوا اور اگر مستاجر ساتھ موجود ہو تو اس پر ملاح کا کرایہ واجب ہوگا کیونکہ ساتھ ہونے سے جو کچھ کام کیا وہ مستاجر کے سپرد ہو گیا اور اگر ملاح نے خود ہی کشتی کو لوٹا کر جہاں سے چلایا تھا وہیں پہنچا دیا تو اس پر جبر کیا جائے گا کہ جو مقام عقد اجارہ میں ٹھہرا ہے وہاں پہنچا دے اور اگر وہ مقام جہاں کشتی لوٹ آئی ہے ایسا ہو کہ اس میں اناج کا مالک اناج پر قبضہ نہیں کر سکتا تو ملاح پر واجب ہو گا کہ ایسے مقام پر کشتی چلا کر سپرد کرے جہاں مالک اپنے مال پر قبضہ کر سکے اور جتنی دور ملاح چلا ہے اس کی مزدوری اجر المثل کے حساب سے اس کو ملے گی۔

اگر کسی شخص کو اس واسطے مزدور کیا کہ میرا خط شہر بصرہ میں لے جا کر فلاں شخص سے اس کا جواب لائے وہ شخص مزدور گیا اور فلاں شخص مر گیا تھا پس مزدور اس خط کو واپس لایا تو شیخین کے نزدیک اس کو مزدوری کچھ نہ ملے گی ☆

اگر ایسا ہوا کہ جب ہوا کے تھپیڑے سے کشتی لوٹ آئی تب مستاجر نے کہا کہ مجھے تیری کشتی کی پرواہ نہیں ہے میں دوسری کشتی کرایہ پر کئے لیتا ہوں تو مستاجر کو یہ اختیار ہے کہ اس کو ہشام نے روایت کیا ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 242 | Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring)

A person hired a mule and rode it. After traveling some distance, the mule became unruly and stopped. He returned the mule to the place from where he had started. The rent for the distance traveled will be obligatory on the hirer (mustajir). If the hirer asks the judge (Qazi) to order the owner to take him to the agreed destination as initially contracted, the owner (mojir) has the choice to do so. Otherwise, the hirer will be told to settle the rent for the distance already covered and returned, and then the owner will take him from there to the agreed location. Hisham narrated this from Imam Muhammad, stating that the same rule applies to hiring a boat. This is documented in 'Al-Muhit'. If someone hires a worker (ajir) to bring his family members, and some of them die while the worker brings the remaining ones, the wages for the deceased will be deducted and he will be paid based on the living ones. Faqih Abu Ja'far al-Hindwani stated that this rule applies when the family members are specified so the rent can be distributed among them. However, if the contract was for a specific individual among them, the death of some does not entitle the worker to wages for them. This is found in 'Tatar-khaniyah'.

If someone hires a laborer to deliver a letter to a person and bring back a reply, the messenger takes the letter but finds that the addressee has passed away. If the messenger leaves the letter there or destroys it and returns without it, it is unanimously agreed that he is entitled to the wages for the journey because he did not fail in his duty. Some have said that if he destroys it, wages should not be obligatory because if he had left it there, the addressee's heir might have seen it, achieving the purpose; whereas destroying it prevents that objective. This is in 'Fatawa Qazi Khan'. If someone hires a worker to take a letter to Basra to a specific person and bring a reply, but the worker finds the person has died and brings the letter back, according to the 'Shaykhayn' (Imams Abu Hanifa and Abu Yusuf), he receives no wages. According to Imam Muhammad, he receives wages for the journey. If he did not bring the letter back but gave it to the heir or executor of the deceased, he is unanimously entitled to wages. If the addressee was not there and had gone elsewhere, and the messenger left the letter there and returned, this specific case is not mentioned in the [original] book. Some of our scholars (Mashayikh) said the same difference of opinion applies. Others said that in this case, wages for the journey are unanimously obligatory. All this applies if bringing a reply was a condition of the contract. If no such condition was made, this case is not mentioned in the book. We say that if no condition was made and the messenger left

the letter there so it could reach the person if he returned or his heir if he died, the messenger is entitled to full wages. Similarly, if he delivered the letter but the person didn't read it, and the messenger returned without a reply, he gets full wages because he did what was within his power. If he didn't find the addressee, or found him but didn't give the letter and brought it back, he gets no wages. Imam Muhammad said he gets wages for the journey. If he forgot the letter there, it is unanimously agreed he gets no wages for the journey. This is recorded in 'Al-Khulasah'.

If the messenger went to Basra without the letter, he unanimously gets no wages. In the case where bringing a reply was a condition, if he delivered the letter and brought the reply, he gets full wages. This is written in 'Al-Muhit'.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द ६ | २४२ | किताबुल इजारा (किराये का बयान)

एक व्यक्ति ने एक खच्चर किराये पर लिया और उस पर सवार हो गया। फिर जब कुछ दूर चला तो खच्चर ने सरकशी की और अड़ गया। उसने खच्चर को वहीं वापस पहुँचाया जहाँ से वह सवार हुआ था। तो जितनी दूर वह चला है, उसका किराया किरायेदार (मुस्ताज़िर) पर वाजिब होगा। और अगर मुस्ताज़िर काज़ी से कहे कि आप खच्चर के मालिक को हुक्म दें कि जहाँ तक पहुँचाने के लिए मैंने किराया तय किया था, वह मुझे वहाँ तक पहुँचा दे और जो किराया तय हुआ है वह मुझ पर वाजिब होगा। तो मालिक (मोजिर) को अधिकार है, चाहे तो ऐसा करे वर्ना मुस्ताज़िर से कहा जाएगा कि जहाँ तक पहुँच कर तू वापस आया है, वहाँ तक उससे किराया तय कर ले, फिर वहाँ से मोजिर तुझे तयशुदा जगह तक पहुँचा दे। हिशाम ने इमाम मुहम्मद से ऐसा ही रिवायत किया है और कहा है कि नाव (किश्ती) के मामले में भी यही हुक्म है। यह 'मुहीत' में है। अगर किसी व्यक्ति को इसलिए नौकर (अजीर) नियुक्त किया कि वह मेरे परिवार को ले आए, फिर परिवार के कुछ सदस्य मर गए और अजीर बाकी बचे हुए लोगों को ले आया, तो मरने वालों की मज़दूरी काटकर जीवित लोगों के हिसाब से मज़दूरी दी जाएगी। फ़कीह अबू जाफ़र अल-हिन्दवानी ने कहा कि यह हुक्म उस समय है जब परिवार के सदस्य निश्चित हों ताकि किराया सबके हिस्से में बाँटा जा सके। लेकिन अगर किसी एक व्यक्ति के लिए किराया तय हुआ हो, तो उनमें से कुछ का मर जाना मज़दूरी का पात्र नहीं बनाता। यह 'तातारखनिया' में है।

अगर किसी व्यक्ति को मज़दूर रखा कि मेरा पत्र फलां व्यक्ति के पास ले जाकर उसका जवाब ले आए। वह दूत पत्र लेकर गया लेकिन प्राप्तकर्ता (मक्तूब इलैया) का देहांत हो चुका था। दूत ने पत्र वहीं छोड़ दिया या नष्ट कर दिया और वापस नहीं लाया, तो सर्वसम्मति से उसे जाने की मज़दूरी मिलेगी क्योंकि उसने अपने काम में कोई कमी नहीं की। कुछ ने कहा कि नष्ट कर देने की स्थिति में मज़दूरी वाजिब नहीं होनी चाहिए, क्योंकि अगर वह व्यक्ति पत्र वहीं छोड़ देता तो मृतक का उत्तराधिकारी उसे देख लेता और उद्देश्य सिद्ध हो जाता, जबकि नष्ट कर देने पर यह उद्देश्य सिद्ध नहीं हो सकता। यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। अगर किसी व्यक्ति को मज़दूर रखा कि मेरा पत्र बसरा शहर में फलां व्यक्ति को दे आए और जवाब लाए। वह मज़दूर गया और वह व्यक्ति मर चुका था, तो वह मज़दूर पत्र वापस ले आया। शेखन (इमाम अबू हनीफा और इमाम अबू यूसुफ) के अनुसार उसे कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी, जबकि इमाम मुहम्मद के अनुसार उसे जाने की मज़दूरी मिलेगी। और अगर मज़दूर पत्र वापस नहीं लाया बल्कि मृतक के उत्तराधिकारी या वसीयतदार को दे दिया, तो सर्वसम्मति (इज्मा) से

उसे मज़दूरी मिलेगी। और अगर ऐसी स्थिति हुई कि जिसे पत्र देना था वह वहाँ मौजूद नहीं था, कहीं चला गया था और दूत पत्र वहीं छोड़कर लौट आया, तो यह स्थिति पुस्तक में वर्णित नहीं है। हमारे कुछ उलेमाओं (मशायख) ने कहा कि इसमें भी वही मतभेद है जिसका हमने उल्लेख किया। कुछ मशायख ने कहा कि इस स्थिति में जाने की मज़दूरी सर्वसम्मति से वाजिब होगी। यह सब तब है जब मुस्ताज़िर ने जवाब लाने की शर्त लगाई हो। अगर जवाब लाने की शर्त न लगाई हो, तो यह स्थिति पुस्तक में वर्णित नहीं है। हम कहते हैं कि अगर शर्त नहीं थी और दूत ने पत्र वहीं छोड़ दिया ताकि उस तक पहुँच जाए अगर वह कहीं गया है या उसके उत्तराधिकारी तक पहुँच जाए अगर वह मर गया है, तो दूत पूरी मज़दूरी का हकदार होगा। इसी तरह अगर दूत ने प्राप्तकर्ता को पत्र दे दिया लेकिन उसने पढ़ा नहीं और दूत बिना जवाब लिए लौट आया, तो उसे पूरी मज़दूरी मिलेगी क्योंकि उसने अपनी शक्ति भर काम किया। और अगर उसने प्राप्तकर्ता को नहीं पाया, या पाया लेकिन पत्र उसे नहीं दिया बल्कि वापस ले आया, तो उसे कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी। इमाम मुहम्मद ने कहा कि उसे जाने की मज़दूरी मिलेगी। और अगर वह पत्र वहीं भूल गया, तो सर्वसम्मति से उसे जाने की मज़दूरी नहीं मिलेगी। यह 'खुलासा' में है।

अगर दूत प्राप्तकर्ता के पास बसरा गया और पत्र साथ नहीं ले गया, तो सर्वसम्मति से उसे कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी। और जिस स्थिति में जवाब लाने की शर्त तय हुई है, अगर उसने प्राप्तकर्ता को पत्र दिया और जवाब लाया तो उसे पूरी मज़दूरी मिलेगी। यह 'मुहीत' में लिखा है।

واسطے ایک خچر کرایہ کر کے اس پر سوار ہو گیا پھر جب کچھ دور چلا تو خچر نے سرکشی کی اور اڑ گیا اس نے خچر کو لوٹ کر وہیں پہنچایا جہاں سے سوار ہوا تھا تو جس قدر دور چلا ہے اس کا کرایہ مستاجر پر واجب ہوگا اور اگر مستاجر نے قاضی سے کہا کہ آپ خچر کے مالک کو حکم دیں کہ جہاں تک پہنچانے کے واسطے میں نے کرایہ کیا تھا وہاں تک مجھے پہنچا دے اور جو کچھ کرایہ میں نے ٹھہرالیا ہے وہ مجھ پر واجب ہوگا تو موجر کو اختیار ہے چاہے ایسا کرے ورنہ مستاجر سے کہا جائے گا کہ جہاں تک پہنچ کر تو واپس آیا ہے وہاں تک اس سے کرایہ ٹھہرالے پھر وہاں سے موجر تجھ کو موضع مشروط تک پہنچادے ایسا ہی ہشام نے امام محمد سے روایت کیا ہے اور فرمایا کہ یہی حکم کشتی کی صورت میں ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر کسی شخص کو اس واسطے اجیر مقرر کیا کہ میرے عیال کو لے آئے پھر عیال میں سے بعض مر گئے اور اجیر باقی عیال کو لے آیا تو مردوں کی اجرت کاٹ کر باقی زندوں کے حساب سے اجرت ملے گی اور فقیہ ابوجعفر الہندوانی نے فرمایا کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ جب اس کے عیال معلوم معین ہوں تاکہ جو کرایہ ٹھہرا ہے وہ سب کے مقابلہ میں قرار دیا جائے اور اگر کسی ایک کے مقابلہ میں قرار پائی تو ان میں سے بعض کا مر جانا کسی اجرت کا مستوجب نہیں ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

اگر کسی شخص کو اس واسطے مزدور کیا میرا خط فلاں شخص کے پاس لے جا کر اس نے جواب لے آئے وہ ایلچی خط لے کر وہاں گیا مگر مکتوب الیہ انتقال کر چکا تھا پس ایلچی نے خط وہیں چھوڑ دیا یا پراگندہ کر دیا اور واپس نہ لایا تو بالاتفاق اس کو جانے کی مزدوری ملے گی کیونکہ اس نے اپنے کام میں کمی نہیں کی اور بعض نے فرمایا کہ پراگندہ کر دینے کی صورت میں اجرت واجب نہ ہونا چاہئے کیونکہ اگر وہ شخص خط کو وہیں چھوڑ دیتا تو مکتوب الیہ کا وارث اس کو

دیکھتا اور غرض حاصل ہوتی بخلاف اس کے جب اس نے پراگندہ کر دیا تو یہ غرض حاصل نہیں ہو سکتی یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر کسی شخص کو اس واسطے مزدور کیا کہ میرا خط شہر بصرہ میں لے جا کر فلاں شخص سے اس کا جواب لائے وہ شخص مزدور گیا اور فلاں شخص مر گیا تھا پس مزدور اس خط کو واپس لایا تو شیخین کے نزدیک اس کو مزدوری کچھ نہ ملے گی اور امام محمد کے نزدیک اس کو جانے کا اجرت ملے گا اور اگر مزدور خط کو واپس نہ لایا بلکہ میت کے وارث یا وصی کو دے دیا تو بالاجماع اجرت ملے گی اور اگر یہ صورت واقع ہوئی کہ مکتوب الیہ وہاں موجود نہ تھا کہیں چلا گیا تھا اور ایلچی خط وہیں چھوڑ کر لوٹ آیا تو یہ صورت کتاب میں مذکور نہیں ہے اور ہمارے بعض مشائخ نے فرمایا کہ اس میں بھی وہی اختلاف ہے جو ہم نے ذکر کیا اور بعض مشائخ نے کہا کہ اس صورت میں جانے کی مزدوری بالاتفاق واجب ہوگی اور یہ سب اس وقت ہے کہ جب مستاجر نے جواب لانے کی شرط لگائی ہو اور اگر جواب لانے کی شرط نہ لگائی ہو تو یہ صورت کتاب میں مذکور نہیں ہے اور ہم کہتے ہیں کہ اگر یہ شرط نہ لگائی اور ایلچی نے خط وہیں چھوڑ دیا تا کہ اس شخص کو پہنچ جائے اگر وہ کہیں چلا گیا ہے یا اس کے وارث کو پہنچ جائے اگر وہ مر گیا ہے تو ایلچی پوری اجرت کا مستحق ہو گا اسی طرح اگر ایلچی نے مکتوب الیہ کو خط دے دیا مگر اس نے نہ پڑھا یہاں تک کہ ایلچی بلا جواب واپس آیا تو اس کو پوری اجرت ملے گی کیونکہ جو کچھ اس کے امکان میں تھا اس نے کیا ہے اور اگر اس نے مکتوب الیہ کو نہ پایا پایا یا پایا مگر اس کو خط نہ دیا بلکہ پھر لایا تو اس کو کچھ اجرت نہ ملے گی اور امام محمد نے فرمایا کہ اس کو جانے کی مزدوری ملے گی اور اگر وہ خط وہیں بھول گیا تو بالاجماع اس کو جانے کی مزدوری نہ ملے گی یہ خلاصہ میں ہے۔

اگر ایلچی مکتوب الیہ کے پاس بصرہ میں گیا اور خط نہ لے گیا تو بالاجماع اس کو کچھ مزدوری نہ ملے گی اور جس صورت میں کہ جواب لانے کی شرط ٹھہری ہے اگر اس نے مکتوب الیہ کو خط دیا اور جواب لایا تو اس کو پوری مزدوری ملے گی یہ محیط میں لکھا ہے اور اگر کسی

---

۱ لے یعنی دوبارہ وہاں تک کی مزدوری ٹھہرالے۔ ۲ قلت ہٰذا الایانی دلیل وجوب الاجر و انما ہذا شئی من جرم الاجیر فلا یسقط بہ الاجر الواجب بلعلہ اکثر و ط فافہم دیاتی فیہ شیئی مزید۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (Page 233) Kitab al-Ijarah (The Book of Hire)

A person hired a laborer to deliver a message to Zaid in Baghdad. The laborer reached Baghdad and found that the person had died or gone elsewhere. In the case of death, he delivered the message to his heirs, or in the case of absence, he informed someone who could convey it to Zaid. Even if he did not deliver the message to anyone and returned, by consensus (ijma), he is entitled to the wages. This is as mentioned in 'al-Sughra'. Furthermore, it should be clear that the obligation to pay the wages rests on the person who sent him, not on the person to whom he was sent; this is recorded in 'al-Muhit'. If someone hired a laborer to carry grain to a specific person in Basra, and the laborer went but did not find the person, or found him but did not hand over the grain and instead brought it back, no wages shall be due from the hirer. This is mentioned in 'al-Zakheerah'.

Hisham narrated from Imam Muhammad (RA) that a person rented a boat from its owner to take it to a certain place and, for example, bring back ten maunds of wheat. The person took the boat but did not find the wheat for which he had rented the boat, and returned. Imam Muhammad stated that the rent for taking the empty boat would be due from him. However, if the hirer had said, "I rent this boat from you on the condition that you bring ten maunds of wheat from such a place," and the boatman found no wheat, then he would receive no rent. This is in 'al-Muhit al-Sarakhsi'. If some mules were rented to go to Kufa so that the muleteer would bring back a certain load for the hirer, and the muleteer later stated that he went there but found no load, if the hirer confirms his statement, the rent for the journey there must be paid. It is written in 'Majmu' al-Nawazil' that if a mule was rented from Baghdad to go to Madain and bring back grain, and he took it to Madain but found no grain, the rent for going is due. But if it was not rented specifically from Baghdad for the journey, but rather rented on the condition that he would bring grain from Madain, then in such a case, no rent will be due. This is in 'al-Wajeez al-Kardari'.

If a person was hired to bring grain and fodder from a specific fortress, and he went there but found nothing, the agreed-upon wage shall be divided into three parts: for going, for coming, and for carrying the load. The portion of the wage for going shall be due because his journey was undertaken for the benefit of the hirer. This rule applies when the name of the fortress was specified [1]. If it was not specified, he shall receive a fair wage (ajr al-mithl) for going, but it shall not exceed the portion for going calculated from the total fixed wage. This is in 'Fatawa Kubra'. It is stated in 'Fatawa Fazli' that a person in a city rented a mule to bring flour from a mill or wheat

from a specific village. He went but found that the wheat was not ground or found no wheat in the village and returned to the city. It will be examined: if at the time of renting he stated, "I rented this mule from you from this city so that I may bring flour from such a mill," then half the rent is due. But if he stated, "I rented this mule from you for one Dirham so that I may bring flour from the mill," then in this case, no rent for going shall be due [2]. This is in 'al-Muhit'. If someone was hired to go to a certain place to call a specific person and a wage was fixed, and the laborer went there but did not find the person, he shall still receive the wage. This is in 'Khazanat al-Muftiyeen'.

---

1. Meaning it was determined and known to him. 2. Meaning no rent will be due.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 (पृष्ठ 233) किताबुल इजारा

किसी व्यक्ति ने ज़ैद के पास बगदाद अपना पैगाम पहुँचाने के लिए किसी व्यक्ति को मजदूर नियुक्त किया और मजदूर ने बगदाद पहुँचकर देखा कि वह व्यक्ति मर गया है या कहीं चला गया है। तो मरने की स्थिति में उसने उसके वारिसों को पैगाम पहुँचा दिया या गायब होने की स्थिति में ऐसे व्यक्ति से कह दिया जो ज़ैद को पैगाम पहुँचा दे, या किसी व्यक्ति को पैगाम नहीं दिया और लौट आया, तो सर्वसम्मति (इजमा) से वह मजदूरी का हकदार होगा। जैसा कि 'अल-सुग़रा' में है। फिर स्पष्ट हो कि मजदूरी की पात्रता उस व्यक्ति पर होती है जिसने उसे भेजा है, न कि उस व्यक्ति पर जिसके पास भेजा गया है। यह 'मुहीत' में लिखा है। यदि किसी व्यक्ति को इस उद्देश्य से मजदूर नियुक्त किया कि वह बसरा में अमुक व्यक्ति के पास अनाज ले जाए, फिर मजदूर ले गया लेकिन अमुक व्यक्ति को नहीं पाया या पाया लेकिन अनाज उसे नहीं दिया बल्कि वापस ले आया, तो नियोक्ता (मुस्ताजिर) पर कोई मजदूरी वाजिब (अनिवार्य) नहीं होगी। यह 'ज़खीरा' में है।

हिशाम ने इमाम मुहम्मद (रह.) से रिवायत की है कि एक व्यक्ति ने कश्ती (नाव) के मालिक से इस वास्ते कश्ती किराये पर ली कि उसे अमुक स्थान पर ले जाए और उदाहरण के तौर पर दस मन गेहूँ लाद लाए। वह व्यक्ति कश्ती ले गया लेकिन उसने वह गेहूँ, जिसके लादने के लिए कश्ती किराये पर ली थी, वहाँ नहीं पाए और लौट आया। तो इमाम मुहम्मद (रह.) ने फरमाया कि खाली कश्ती ले जाने का किराया उस पर वाजिब होगा। और अगर नियोक्ता ने यों कहा कि "मैं यह कश्ती तुझसे इस शर्त पर किराये पर लेता हूँ कि तू अमुक स्थान से दस मन गेहूँ यहाँ लाद लाए", फिर कश्ती वाले ने गेहूँ नहीं पाए, तो उसे कुछ किराया नहीं मिलेगा। यह 'मुहीत सरखसी' में है। अगर कूफ़ा तक कुछ खच्चर इस वास्ते किराये पर किए कि खच्चरों वाला वहाँ से नियोक्ता का इतना बोझ लाद लाए, फिर खच्चरों वाले ने कहा कि मैं वहाँ गया लेकिन मैंने वहाँ कोई बोझ नहीं पाया, तो अगर नियोक्ता उसके कथन की पुष्टि करता है, तो उसे जाने का किराया देना पड़ेगा। और 'मज्मूअल नवाज़िल' में लिखा है कि बगदाद से एक खच्चर इस वास्ते किराये पर लिया कि उसे मदाइन ले जाए और मदाइन से उस पर अनाज लाद लाए, फिर उसे मदाइन ले गया और अनाज न पाया, तो जाने का किराया वाजिब होगा। और अगर बगदाद से उसे किराया नहीं किया बल्कि इस तरह किराया किया कि वह मदाइन से उस पर अनाज लाद लाएगा, तो ऐसी स्थिति में उस पर कुछ किराया वाजिब न होगा। यह 'वजीज़ कदरदरी' में है।

अगर किसी व्यक्ति को इस वास्ते मजदूर नियुक्त किया कि अमुक गढ़ी (किले) में से दाना और चारा लाद लाए, वह व्यक्ति वहाँ गया लेकिन कुछ न पाया, तो जो मजदूरी तय हुई है उसके तीन हिस्से किए जाएँगे यानी आने, जाने और बोझ लाने पर मजदूरी विभाजित करके, जितना हिस्सा जाने के खाते में आए उतनी मजदूरी देना वाजिब होगा, क्योंकि उसका जाना नियोक्ता ही के लिए हुआ है। और यह नियम तब है जब उसने गढ़ी का नाम स्पष्ट कर दिया हो। और अगर स्पष्ट न किया हो, तो जाने का 'अज्र-उल-मिस्ल' (उचित मजूरी) उसे मिलेगा, लेकिन पूरी तयशुदा मजदूरी के हिसाब से जाने का जो हिस्सा बनता है उससे अधिक नहीं दिया जाएगा। यह 'फ़तावा कुबरा' में है। 'फ़तावा फ़ज़ली' में है कि एक व्यक्ति ने शहर में एक खच्चर इस वास्ते किराये पर किया कि चक्की घर से आटा लाद लाए या अमुक गाँव से गेहूँ लाद लाए। फिर वह उसे ले गया लेकिन गेहूँ पिसे हुए नहीं मिले या गाँव में गेहूँ नहीं पाए और शहर लौट आया, तो देखा जाएगा: अगर किराया करते समय बयान किया था कि "मैंने तुझसे यह खच्चर इस शहर से किराये पर लिया है ताकि अमुक चक्की घर से आटा लाद लाऊँ, तो आधा किराया वाजिब होगा। और अगर यों बयान किया है कि "मैंने तुझसे यह खच्चर एक दिरहम पर किराये पर लिया है ताकि चक्की घर से आटा लाद लाऊँ, तो इस स्थिति में जाने का किराया वाजिब न होगा। यह 'मुहीत' में है। अगर किसी व्यक्ति को इस वास्ते मजदूर किया कि अमुक स्थान में जाकर अमुक व्यक्ति को बुला लाए और कुछ मजदूरी तय कर ली, फिर मजदूर उस स्थान में गया लेकिन उस व्यक्ति को नहीं पाया, तो उसे मजदूरी मिलेगी। यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है।

---

1. अर्थात निश्चित कर दी हो और उसे मालूम हो। २. अर्थात कुछ किराया अनिवार्य न होगा।

شخص نے زید کے پاس بغداد اپنا پیغام پہنچانے کے واسطے کسی شخص کو مزدور مقرر کیا اور مزدور نے بغداد میں پہنچ کر دیکھا کہ وہ شخص مر گیا ہے یا کہیں چلا گیا ہے پس مر جانے کی صورت میں اس کے وارثوں کو پیغام پہنچا دیا یا غائب ہونے کی صورت میں ایسے شخص سے کہہ دیا جو زید کو پیغام پہنچائے یا کسی شخص کو پیغام نہ دیا اور لوٹ آیا تو بالا جماع اجرت کا مستحق ہو گا کذا فی الصغریٰ۔ پھر واضح ہو کہ اجرت کا استحقاق اس شخص پر ہوتا ہے جس نے اس کو بھیجا ہے نہ اس شخص پر جس کے پاس بھیجا گیا ہے یہ محیط میں لکھا ہے۔ اگر کسی شخص کو اس واسطے مزدور مقرر کیا کہ بصرہ میں فلاں شخص کے پاس یہ اناج لے جائے پس مزدور لے گیا مگر فلاں شخص کو نہ پایا یا پایا مگر اناج اس کو نہ دیا بلکہ واپس لایا تو مستاجر پر کچھ مزدوری واجب نہ ہو گی یہ ذخیرہ میں ہے۔

ہشام نے امام محمدؒ سے روایت کی ہے کہ ایک شخص نے کشتی کے مالک سے اس واسطے کشتی کرایہ کی کہ اس کو فلاں موضع میں لے جائے اور مثلاً دس من گیہوں لاد لائے وہ شخص کشتی کو لے گیا مگر اس نے وہ گیہوں جن کے لادنے کے واسطے کشتی کرایہ پر لی تھی وہاں نہ پائے اور لوٹ آیا تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ خالی کشتی لے جانے کا اس پر کرایہ واجب ہو گا اور اگر مستاجر نے یوں کہا کہ میں یہ کشتی تجھ سے اس شرط پر کرایہ پر لیتا ہوں کہ تو فلاں موضع سے دس من گیہوں یہاں لاد لائے پھر کشتی والے نے گیہوں نہ پائے تو اس کو کچھ کرایہ نہ ملے گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر کوفہ تک چند خچر اس واسطے کرایہ پر کئے کہ خچروں والا وہاں سے مستاجر کا اس قدر بوجھ لاد لائے پھر خچروں والے نے کہا کہ میں وہاں گیا مگر میں نے وہاں کچھ بوجھ نہ پایا پس اگر مستاجر نے اس کے قول کی تصدیق کی تو اس کو جانے کا کرایہ

دینا پڑے گا اور مجموع النوازل میں لکھا ہے کہ بغداد سے ایک خچر اس واسطے کرایہ پر لیا کہ اس کو مدائن میں لے جائے اور مدائن سے اس پر اناج لاد لائے پھر اس کو مدائن لے گیا اور اناج نہ پایا تو جانے کا کرایہ واجب ہو گا اور اگر بغداد سے اس کو کرایہ نہ کیا بلکہ اس طور پر کرایہ کیا کہ مدائن سے اس پر اناج لاد لائے گا تو ایسی صورت میں اس پر کچھ کرایہ واجب نہ ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے۔

اگر کسی شخص کو اس واسطے مزدور مقرر کیا کہ فلاں گڑھی میں سے دانہ و چارہ لاد لائے وہ شخص وہاں گیا مگر کچھ نہ پایا تو جو مزدوری ٹھہری ہے اس کے تین حصے کئے جائیں گے یعنی آنے اور جانے اور بوجھ لانے پر مزدوری تقسیم کر کے جس قدر جانے کے حصہ میں آئے اس قدر مزدوری دینی واجب ہو گی کیونکہ اس کا جانا مستاجر ہی کے واسطے واقع ہوا ہے اور یہ حکم اس وقت ہے کہ جب اس نے گڑھی کا نام بیان مگر دیا ہو اور اگر نہ بیان کیا ہو تو جانے کا اجر المثل اس کو ملے گا مگر پوری اجرت مقررہ کے حساب سے جس قدر جانے کا حصہ ہوتا ہے اس سے زیادہ نہ دیا جائے گا یہ فتاویٰ کبریٰ میں ہے۔ فتاویٰ فضلی میں ہے کہ ایک شخص نے شہر میں ایک خچر اس واسطے کرایہ پر کیا کہ چکی گھر سے آٹا لاد لائے یا فلاں گاؤں سے گیہوں لاد لائے پھر اس کو لے گیا مگر گیہوں پسے نہ پائے یا گاؤں میں گیہوں نہ پائے اور شہر کو لوٹ آیا تو دیکھا جائے گا کہ اگر اس کے کرایہ کرنے کے وقت بیان کیا تھا کہ میں نے تجھ سے یہ خچر اس شہر سے کرایہ کیا تا کہ فلاں چکی گھر سے آٹا لاد لائے تو آدھا کرایہ واجب ہو گا اور اگر یوں بیان کیا ہے کہ میں نے تجھ سے یہ خچر ایک درہم پر کرایہ پر لیا ہے تاکہ چکی گھر سے آٹا لاد لاؤں تو اس صورت میں جانے کا کرایہ واجب نہ ہو گا یہ محیط میں ہے۔ اگر کسی شخص کو اس واسطے مزدور کیا کہ فلاں موضع میں جا کر فلاں شخص کو بلا اور کچھ اجرت ٹھہرالی پس

مزدور اس موضع میں گیا مگر اس شخص کو نہ پایا تو اس کو مزدوری ملے گی یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

۱۔ یعنی معین کر دی ہو اور اس کو معلوم ہو۔ ۲۔ یعنی کچھ کرایہ واجب نہ ہو گا۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 Kitab-ul-Ijarah (Book of Leasing/Tenancy)

Chapter 22: In explanation of those actions from which a tenant (mustajir) is prohibited and those from which he is not, and the actions of the landlord (moojir).

If a person rents a house or a room and does not specify the purpose of the rental, such that the rental agreement (Ijarah) is deemed valid based on *istihsan* (juridistic preference), the tenant has the right to reside in it or let someone else reside in it, and to keep his belongings there. He may carry out any activity he deems fit, provided that such activity does not damage the building or weaken it, such as performing ablutions (wudu) or washing clothes. However, activities that cause damage to the building or weaken it, such as operating a mill, blacksmithing, or fulling (pounding clothes), cannot be done without the landlord's consent. Some of our scholars have stated that 'mill' refers to a watermill or an ox-driven mill, not a hand mill. Others have said that if a hand mill also causes damage to the building, it should also be prohibited; otherwise, it is not prohibited. Shams al-A'immah leaned toward this latter opinion, and the fatwa is based on it, as mentioned in *al-Muhit*. The tenant has the right to tether his riding animal, camel, or goat in it; however, if there is no tethering post (marbat) in the house, he does not have the right to install one. It is mentioned in *Sharh al-Shafi* that the rulings in the book follow the customs of the people of Kufa. However, in our Bukhara, mansions are extremely cramped, with barely enough room for people, let alone for tethering four-legged animals. Riding animals should be tied at the door of the house. If a four-legged animal strikes and kills someone or knocks down a wall, the owner is not liable (damin), as stated in *al-Khulasah*.

A person rented one floor of a house while other people were also living in that house. If that person brought his animal inside or stood it at the door and it struck someone or knocked down a wall, or if that person's guest brought his animal inside or stood it at the door and it struck a resident, no liability (daman) falls upon the guest or the host. However, if at the moment the animal struck someone, its owner was riding it, then he shall be liable, as stated in *al-Mabsut*. A tenant shall not be prevented from splitting wood within the house for cooking purposes according to custom, as this does not weaken the house. If he splits more wood than customary such that the building is weakened, he cannot do so without the landlord's consent. By analogy, pounding clothes (kundi) should follow the same detail because a certain amount of pounding is inevitably necessary, and it is common practice for people to

pound their clothes in their own units; this does not weaken the building, as stated in *al-Tabyin*. If the tenant installed a blacksmith or a fuller in the rented premises or performed such work himself, and part of the building collapsed, he shall be liable for its value because the building collapsed due to the effects of blacksmithing or pounding, not due to habitation. To the extent that he has paid compensation, the rent for that part of the building will not be due from him, as stated in *al-Nihayah*. The book does not state that if liability has not been paid, for example, whether rent for the courtyard would be due or not. The correct view is that rent should be mandatory, as stated in *al-Dhakirah*. If no part of the building collapsed due to blacksmithing or pounding, then according to *qiyas* (analogy), rent would not be due, but based on *istihsan*, the agreed-upon rent will be mandatory. If the landlord and tenant disagree...

1 And a fire-driven mill (steam mill) falls under the same ruling.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द ५ किताब-उल-इजारा (किरायेदारी की पुस्तक)

बाईसवां अध्याय: उन कार्यों के वर्णन में जिनसे किरायेदार (मुस्ताजिर) को रोका जाता है और जिनसे नहीं रोका जाता, और मकान मालिक (मोजर) के कार्यों के वर्णन में।

यदि किसी व्यक्ति ने कोई घर या कमरा किराये पर लिया और किस उद्देश्य के लिए किराये पर लिया है यह स्पष्ट नहीं किया, यहाँ तक कि किराया (इजारा) 'इस्तेहसानन' (न्यायपूर्ण अनुमान के आधार पर) जायज़ ठहर गया, तो किरायेदार को अधिकार है कि वह उसमें स्वयं रहे या किसी और को बसा दे और उसमें अपना सामान रखे। वह अपनी राय के अनुसार उसमें जो चाहे कार्य कर सकता है, बशर्ते कि वह कार्य इमारत को नुकसान न पहुँचाए और न ही उसे कमज़ोर करे, जैसे वुज़ू करना और कपड़े धोना आदि। परंतु जो कार्य ऐसे हों जिनसे इमारत को नुकसान पहुँचता है या वह कमज़ोर होती है, जैसे चक्की का काम, लोहार का पेशा, या कपड़े कूटने (कुंदी करना) का काम, ऐसे काम मकान मालिक की सहमति के बिना नहीं किए जा सकते। हमारे कुछ आलिमों ने कहा है कि यहाँ चक्की से तात्पर्य पन-चक्की या बैलों वाली चक्की से है, हाथ से चलने वाली चक्की से नहीं। कुछ अन्य ने कहा है कि यदि हाथ की चक्की से भी इमारत को नुकसान पहुँचता हो तो उसे भी मना किया जाएगा, और यदि नुकसानदेह न हो तो मना नहीं किया जाएगा। शम्स अल-अइम्मा ने इसी मत का समर्थन किया है और इसी पर फ़तवा है, यह 'मुहीत' में वर्णित है। किरायेदार को अधिकार है कि वह उसमें अपनी सवारी का जानवर, ऊँट या बकरी बाँधे, लेकिन यदि घर में खूँटा (मर्बत) न हो तो उसे नया खूँटा बनाने का अधिकार नहीं है। 'शराह शाफी' में उल्लेख है कि किताब का यह हुक्म कूफ़ा के लोगों के रिवाज के अनुसार है, परंतु हमारे बुखारा में हवेलियाँ बहुत तंग होती हैं, आदमियों के लिए जगह नहीं होती, तो चौपाया जानवर बाँधने का तो सवाल ही नहीं उठता। सवारी के जानवर को घर के दरवाज़े पर बाँधना चाहिए, और यदि चौपाया किसी आदमी को मारकर मार डाले या किसी दीवार को गिरा दे, तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा, यह 'खुलासा' में है।

एक व्यक्ति ने एक घर की एक मंज़िल किराये पर ली जबकि उस घर में उसके अलावा और लोग भी रहते थे। फिर उस व्यक्ति ने अपना चौपाया घर के अंदर दाखिल किया या दरवाज़े पर खड़ा किया और उसने किसी को मार दिया या दीवार गिरा दी, या उस व्यक्ति के मेहमान ने अपना चौपाया अंदर लाया या दरवाज़े पर खड़ा किया और उसने किसी निवासी को चोट पहुँचाई, तो मेहमान या मेज़बान पर हर्जाना (ज़मान) अनिवार्य नहीं होगा। लेकिन जिस समय जानवर ने किसी को मारा, अगर उसका मालिक उस पर सवार था, तो वह ज़िम्मेदार होगा, यह 'मब्सूत' में है। घर के अंदर खाना पकाने आदि

के उद्देश्य से सामान्य आवश्यकता के अनुसार लकड़ियाँ फाड़ने से नहीं रोका जाएगा, क्योंकि इससे मकान कमज़ोर नहीं होता। यदि आवश्यकता से अधिक लकड़ियाँ फाड़ी जाएँ जिससे इमारत कमज़ोर हो, तो बिना मालिक की अनुमति के ऐसा नहीं कर सकता। इसी आधार पर कपड़ों का कूटना (कुंदी) भी इसी विवरण के साथ होना चाहिए क्योंकि थोड़े बहुत कूटने की ज़रूरत तो होती ही है और यह सामान्य प्रथा है कि घर के लोग अपने कपड़े अपनी मंज़िल में कूटते हैं, इससे इमारत कमज़ोर नहीं होती, यह 'तब्बीन' में है। यदि किरायेदार ने किराये के मकान में कोई लोहार या कपड़ा कूटने वाला बिठाया या स्वयं यह काम किया और इमारत का कुछ हिस्सा गिर गया, तो वह उसकी कीमत का ज़िम्मेदार होगा क्योंकि लोहार के काम या कूटने के प्रभाव से इमारत गिरी है, रहने के कारण नहीं। जितनी क्षतिपूर्ति उसने कर दी है, उतनी इमारत का किराया उस पर अनिवार्य नहीं होगा, यह 'निहाया' में है। किताब में यह नहीं कहा गया कि यदि क्षतिपूर्ति नहीं की गई है, उदाहरण के लिए आँगन का किराया उस पर अनिवार्य होगा या नहीं। उचित यह है कि किराया अनिवार्य हो, यह 'ज़खीरा' में है। यदि लोहार के काम या कूटने से इमारत को कोई नुकसान नहीं हुआ, तो कयास (तर्क) के अनुसार किराया अनिवार्य नहीं होगा, लेकिन इस्तेहसानन (न्यायसंगत आधार पर) जो किराया तय हुआ है वह अनिवार्य होगा। यदि मकान मालिक और किरायेदार में विवाद हो...

१ और आग से चलने वाली चक्की (स्टीम मिल) भी इसी हुक्म में है।

بائیسواں باب: ان تصرفات کے بیان میں جس سے مستاجر کو روکا جاتا ہے اور جن سے نہیں روکا جاتا اور موجر کے تصرفات کے بیان میں

اگر کسی شخص نے کوئی دار یا بیت کرایہ پر لیا اور جس واسطے کرایہ پر لیا ہے اس کو بیان نہ کیا حتیٰ کہ اجارہ استحساناً جائز ٹھہرا تو مستاجر کو اختیار ہے کہ اس میں سکونت اختیار کرے یا دوسرے کو بسا دے اور اس میں اپنا اسباب رکھے اور جو کچھ عمل اس کی رائے میں آئے اس میں کرے مگر وہ عمل ایسا ہو کہ عمارت کو ضرر نہ پہنچائے اور نہ کمزور کرے جیسے وضو کرنا اور کپڑے دھونا وغیرہ اور جو کام ایسا ہو کہ اس سے عمارت کو ضرر پہنچتا ہے اور کمزور ہوتی ہے جیسے چکی کا کام یا لوہاروں کا پیشہ وکندی گری وغیرہ ایسے کام بدوں مالک مکان کی رضامندی کے نہیں کر سکتا ہے اور ہمارے بعض مشائخ نے فرمایا کہ چکی سے مراد پن چکی اور بیل چکی ہے اور جو ہاتھوں سے چلائی جاتی ہے وہ مراد نہیں ہے اور بعض مشائخ نے فرمایا کہ اگر ہاتھوں کی چکی سے عمارت کو ضرر ہوتا ہو تو اس سے بھی ممانعت کی جائے گی اور اگر مضر نہ ہو تو ممانعت نہ کی جائے گی اور اسی قول کی طرف شمس الائمہ نے میل کیا ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ محیط میں ہے۔ مستاجر کو اختیار ہے کہ اس میں اپنی سواری کا جانور اونٹ وبکری باندھے اور اگر اس مکان میں مربط نہ ہو تو اس کو مربط بنا لینے کا اختیار نہیں ہے اور شرح شافی میں مذکور ہے کہ جو حکم کتاب میں مذکور ہے یہ اہل کوفہ کے رواج کے موافق ہے مگر ہمارے بخارا میں حویلیاں نہایت تنگ ہوتی ہیں آدمیوں کی گنجائش نہیں ہوتی تو چوپایہ سواری وغیرہ باندھنے کا کیا ذکر کیا ہے اور سواری کے جانور کو مکان کے دروازے سے

باندھے اور اگر چوپائے نے کسی آدمی کو مارا کہ مر گیا یا کوئی دیوار بجھہ کر گرا دی تو ضامن نہ ہو گا یہ خلاصہ میں ہے۔

ایک شخص نے ایک دار کی ایک منزل کرایہ پر لی حالانکہ اس دار میں سوائے اس شخص کے اور لوگ بھی رہتے ہیں پھر اس شخص نے اپنا چوپایہ دار کے اندر داخل کیا یا اس دار کے دروازے پر کھڑا کیا اور اس نے کسی شخص کو مارا یا کوئی دیوار گرادی یا اس شخص کے مہمان نے اپنا چوپایہ دار میں داخل کیا یا دروازہ پر کھڑا کیا اور اس نے کسی رہنے والے کو مارا تو مہمان یا میزبان پر ضمان لازم نہ آئے گی لیکن جس وقت چوپایہ نے کسی شخص کو مارا ہے اگر چوپایہ کا مالک اس وقت اس پر سوار ہو تو ضامن ہو گا یہ مبسوط میں ہے اور مکان کے اندر پکانے وغیرہ کی غرض سے عادت کے موافق لکڑیاں چیرنے سے منع نہ کیا جائے گا کیونکہ اس سے مکان کمزور نہیں ہوتا ہے اور اگر عادت سے زیادہ لکڑیاں چیرے کہ اس سے عمارت کمزور ہوتی ہو تو بدوں مالک کی رضامندی کے ایسا نہیں کر سکتا ہے اور اسی قیاس پر کوٹنا بھی اسی تفصیل کے ساتھ ہونا چاہئے کیونکہ تھوڑے کوٹنے کی ضرورت خواہ مخواہ ہوتی ہے اور یہ عادت جاری ہے کہ دار کے لوگ اپنے کپڑے اپنی اپنی منزل میں کندی کے واسطے کوٹتے ہیں اور اس قدر کوٹنے سے عمارت کمزور نہیں ہوتی ہے یہ تبیین میں ہے اور اگر مستاجر نے کرایہ کے مکان میں کوئی لوہار یا کندی گر بٹھایا یا خود ہی یہ کام کیا اور کچھ عمارت گر گئی تو اس کی قیمت کا ضامن ہو گا کیونکہ لوہاری یا کندی گری کے اثر سے یہ عمارت منہدم ہوئی ہے رہنے کے باعث سے نہیں گری پس جس قدر کی اس نے ضمان ادا کر دی ہے اتنی عمارت کی اجرت اس پر واجب نہ ہوگی یہ نہایہ میں ہے اور کتاب میں یہ نہ فرمایا کہ ضمان ادا نہیں کی ہے مثلاً صحن کی اجرت اس پر واجب ہو گی یا نہ ہوگی اور واجب یہ ہے کہ اجرت لازم ہو یہ ذخیرہ میں ہے اور اگر لوہاری یا کندی گری سے کچھ عمارت منہدم نہ ہوئی تو قیاس کے حکم سے اس پر اجرت واجب نہ

ہو گی مگر استحساناً جو اجرت قرار پائی ہے وہ واجب ہو گی اور اگر موجر ومستاجر نے اختلاف کیا

۱ اور آتشی چکی بھی اسی حکم میں ہے۔

And [if] the tenant said, "I rented the house for blacksmithing work," and the landlord said, "You rented it only for residing," then the landlord's statement shall be accepted. Similarly, if one party denies a lease for a specific purpose other than another type, the same rule applies. However, if both present witnesses, the tenant's witnesses shall be accepted; this is in *An-Nihayah*.

If a person rented a house from another to settle a blacksmith, and then wished to settle a cleaner/fuller (kandi-gar) instead, he has the right to do so, provided that the work of both causes equal damage or if the damage caused by the cleaner is less. The rule for a flour mill is also the same; this is in *Al-Muhit*.

If a person rented a house or an apartment for residency and then did not live in it but filled it with foodstuffs like wheat, barley, or dried dates, etc., the landlord does not have the right to prevent the tenant from doing so; this is in *Az-Zahiriyyah*. If a person rented a house and dug a small pit in it for water for ablution, etc., and a person died in it, it will be examined: if he dug it with the landlord's permission, he shall not be liable (dhamin), just as if the landlord himself had dug it, the rule would be the same. But if he dug it without his permission, he shall be liable; this is in *Az-Zakhirah*.

If a person rented a shop from Zaid and another adjacent shop from 'Amr, and made a hole in the wall between the two shops for his convenience and comfort, he shall be liable for the damage to the wall and must pay the full rent for both shops; this is in *Fusul al-Imadiyya*. If a person rented an apartment for one year for ten dirhams and that person moved out of the house in that apartment, and his family intentionally rented that house to someone or let someone stay without rent, and then the house collapsed, there are two possibilities: either it collapsed due to the resident's occupancy or for another reason. In both cases, the tenant shall not be held liable. As for whether the family or the resident shall be liable: if it did not collapse because of the resident's occupancy but for another reason, no one shall be held liable; this is the opinion of Imam al-Azam [Abu Hanifa]. Another opinion is that of Imam Abu Yusuf. According to Imam Muhammad, liability is mandatory, and the landlord has the choice to take liability from the family or the resident. If he takes liability from the family, they cannot recover the liability payment from the resident. If he takes liability from the resident, the resident shall recover the payment from the family. If the house collapsed due to the resident's occupancy, then by consensus

(ijma'), the resident shall be liable. As for whether he can recover the penalty he paid from the family, there is the same disagreement mentioned before; this is in *Al-Muhit*.

If a house was rented without specifying for what purpose it was being rented, and then the tenant lived in it himself and settled someone else with him, and the house collapsed due to the other person's residency, he shall not be liable; this is in *Al-Mabsut*. A landlord, after the tenant has moved into the rented house, does not have the right to tether his livestock in that house. If he does tether it and it causes some damage, he shall be liable. But if he brought it in with the tenant's permission, it is not so. In contrast, if he lent his house for free (ariyah) and then brought his livestock into that house without the borrower's (mustair) permission, it is permissible, and he shall not be liable for any damage caused. This rule applies when he has rented the entire house. If he did not rent the courtyard of the house, he has the right to bring his livestock into the courtyard inside the house; this is in *Al-Wajiz al-Kardari*. If a person rented a house from someone for one dirham per month, and there is a well inside the house, and the landlord ordered the tenant to have the mud from the well removed, and he had it removed and dumped it in the courtyard of the house, and a person got stuck in it and died, the tenant shall not be liable, whether the landlord had [ordered] it in the courtyard...

और मुस्ताजिर (किरायेदार) ने कहा कि मैंने लोहारी के काम के वास्ते मकान किराये पर लिया था और मुजिर (मकान मालिक) ने कहा कि तूने रहने ही के वास्ते किराये पर लिया था तो मुजिर का कौल (बात) कुबूल होगा। इसी तरह अगर एक किस्म के सिवाय दूसरी किस्म के इजारा (किरायेदारी) से इंकार किया तो भी यही हुक्म है और अगर दोनों ने गवाह कायम किए तो मुस्ताजिर के गवाह कुबूल होंगे, यह निहाया में है।

अगर किसी शख्स ने दूसरे से एक घर एक लोहार बिठाने के वास्ते इजारा पर लिया फिर उसने चाहा कि उसमें कंदगी-गर (कपड़े साफ करने वाला) बिठाए तो उसको इख्तियार है बशर्ते कि दोनों के काम से यकसां (बराबर) नुकसान होता हो या कंदगी-गर का नुकसान कम हो और चक्की का हुक्म भी इसी तौर से है, यह मुहीत में है।

एक शख्स ने एक घर या मंजिल रिहाइश के वास्ते किराये पर ली फिर उसमें रहा नहीं लेकिन गेहूं या जौ या छुआरे वगैरह किस्म का अनाज भर दिया तो मकान मालिक को इख्तियार नहीं है कि मुस्ताजिर को उससे मना करे, यह जहीरिया में है। एक शख्स ने एक घर किराये पर लिया और उसमें वज़ू वगैरह के पानी के वास्ते एक गढ़ा खोदा और उसमें एक आदमी हलाक (मर) हो गया तो देखा जाएगा कि अगर उसने मकान मालिक की इजाजत से खोदा है तो ज़ामिन (जिम्मेदार) न होगा जैसा कि अगर खुद मकान मालिक खोदता तो यही हुक्म था और अगर उसकी बिना इजाजत खोदा है तो ज़ामिन होगा, यह ज़खीरा में है।

एक शख्स ने एक दुकान जैद से किराये पर ली और उसी के बराबर दूसरी दुकान अम्र से किराये पर ली और दोनों दुकानों के बीच की दीवार में सुराख कर लिया ताकि उसको आसानी व आराम मिले तो दीवार की खराबी का ज़ामिन होगा और दोनों दुकानों का पूरा किराया देना पड़ेगा, यह फुसूल इमादिया में है। एक शख्स ने एक साल के वास्ते दस दिरहम पर एक मंजिल किराये पर ली और वह शख्स उस मंजिल के घर से बाहर हो गया और उसके घर वालों ने जानबूझकर वह घर किसी शख्स को किराये पर दे दिया या किसी शख्स को बिना उजरत (बिना किराये) बसाया फिर वह घर गिर गया (मुनहदिम हो गया) तो उसकी दो सूरतें हैं: या तो उस रहने वाले के रहने से गिरा या किसी और वजह से गिरा। और दोनों सूरतों में मुस्ताजिर पर हर्जाना (ज़मान) न आएगा। और क्या घर वालों या रहने वाले पर हर्जाना आएगा या नहीं? सो अगर उस रहने वाले के रहने की वजह से नहीं गिरा है बल्कि

किसी और वजह से गिरा है तो किसी शख्स पर हर्जाना न आएगा, यह कौल इमाम-ए-आज़म का है। दूसरा कौल इमाम अबू यूसुफ का है और इमाम मुहम्मद के नज़दीक हर्जाना लाज़िम होगा और मकान मालिक को इख्तियार होगा कि चाहे घर वालों से हर्जाना ले या रहने वाले से। सो अगर उसने घर वालों से हर्जाना लिया तो वे लोग उस रहने वाले शख्स से हर्जाने का माल वापस नहीं ले सकते हैं, और अगर उसने रहने वाले से हर्जाना लिया तो रहने वाला हर्जाने का माल घर वालों से वापस भर लेगा। और अगर घर उस रहने वाले के रहने की वजह से गिरा है तो वह रहने वाला इजमा (सर्वसम्मति) से ज़ामिन (जिम्मेदार) होगा और क्या जो उसने दंड दिया है वह घर वालों से वापस ले सकता है या नहीं, सो इसमें वही इख्तिलाफ (मतभेद) है जो हमने ज़िक्र किया है, यह मुहीत में है।

अगर कोई घर किराये पर लिया और यह बयान न किया कि किस काम के वास्ते किराये पर लेता है फिर उसमें खुद रहा और अपने साथ दूसरे को बसाया और दूसरे के रहने से मकान गिर गया तो ज़ामिन न होगा, यह मबसूत में है। और मुजिर (मकान मालिक) को मुस्ताजिर के किराये वाले मकान में आ जाने के बाद यह इख्तियार नहीं है कि उस मकान में अपना चौपाया (पशु) बांधे और अगर बांधा और उसने कुछ नुक्सान किया तो ज़ामिन होगा लेकिन अगर मुस्ताजिर की इजाजत से अंदर लाया तो ऐसा नहीं है, इसके विपरीत अगर अपना मकान आरियत (बिना किराये उधार) दिया और फिर मुस्तईर (उधार लेने वाले) की बिना इजाजत अपना चौपाया उस मकान में लाया तो जायज़ है और जो कुछ उसने नुक्सान किया उसका ज़ामिन न होगा और यह हुक्म उस वक्त है जब उसने पूरा मकान किराये पर दिया हो और अगर मकान का सहन (आंगन) किराये पर न दिया हो तो उसको इख्तियार है कि मकान के अंदर सहन में अपना चौपाया दाखिल करे, यह वजीज़ कर्दरी में है। अगर किसी शख्स से एक घर एक दिरहम माहवारी पर किराये पर लिया और घर के अंदर एक कुआं है और मुजिर ने मुस्ताजिर को हुक्म दिया कि इस कुएं की मिट्टी निकलवा डाले, उसने निकलवाई और मकान के सहन में डलवा दी और उसमें एक आदमी फंस कर मर गया तो मुस्ताजिर ज़ामिन न होगा चाहे मुजिर ने उसको सहन...

اور مستاجر نے کہا کہ میں نے لوہاری کے کام کے واسطے مکان کرایہ پر لیا تھا اور موجر نے کہا کہ تو نے رہنے ہی کے واسطے کرایہ پر لیا تھا تو موجر کا قول قبول ہو گا اسی طرح اگر ایک نوع کے سوائے دوسری نوع کے اجارہ سے انکار کیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو مستاجر کے گواہ قبول ہوں گے یہ نہایہ میں ہے۔

اگر کسی شخص نے دوسرے سے ایک دار ایک لوہار بٹھانے کے واسطے اجارہ پر لیا پھر اس نے چاہا کہ اس میں کندگی گر بٹھائے تو اس کو اختیار ہے بشرطیکہ دونوں کے کام سے یکساں ضرر ہوتا ہو یا کندگی گر کی مضرت کم ہو اور چکی کا حکم بھی اسی طور سے ہے یہ محیط میں ہے۔

ایک شخص نے ایک دار یا منزل سکونت کے واسطے کرایہ پر لی پھر اس میں نہا لیکن گیہوں یا جو یا چھوہارے وغیرہ از قسم طعام بھر دیئے تو مالک مکان کو اختیار نہیں ہے کہ مستاجر کو اس سے منع کرے یہ ظہیر یہ میں ہے ایک شخص نے ایک دار کرایہ پر لیا اور اس میں وضو وغیرہ کے پانی کے واسطے ایک بچہ کھودا اور اس میں ایک آدمی ہلاک ہو گیا تو دیکھا جائے گا کہ اگر اس نے مالک مکان کی اجازت سے کھودا ہے تو ضامن نہ ہوگا چنانچہ اگر خود مالک مکان کھودتا تو یہی حکم تھا اور اگر اس کی بلا اجازت کھودا ہے تو ضامن ہوگا یہ ذخیرہ میں ہے۔

ایک شخص نے ایک دکان زید سے کرایہ پر لی اور اسی کے برابر دوسری دکان عمرو سے کرایہ پر لی اور دونوں دکانوں کے بیچ کی دیوار میں سوراخ کر لیا تاکہ اس کو آسانی و آرام ملے تو دیوار کی خرابی کا ضامن ہوگا اور دونوں دکانوں کا پورا کرایہ دینا پڑے گا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ ایک شخص نے ایک سال کے واسطے دس درہم پر ایک منزل کرایہ پر لی اور وہ شخص اس

منزل کی بیت میں سے باہر ہو گیا اور اس کے اہل نے عمداً وہ بیت کسی شخص کو کرایہ پر دی یا کسی شخص کو بلا اجرت بسایا پھر وہ بیت منہدم ہو گیا تو اس کی دو صورتیں ہیں یا تو اس ساکن کی سکونت سے منہدم ہوا یا غیر وجہ سے منہدم ہوا اور دونوں صورتوں میں مستاجر پر ضمان نہ آئے گی اور آیا اہل یا ساکن پر ضمان آئے گی یا نہیں پس اس ساکن کی سکونت کے سبب سے منہدم نہیں ہوا ہے بلکہ اور وجہ سے منہدم ہوا ہے تو کسی شخص پر ضمان نہ آئے گی یہ قول امام اعظم کا دوسرا قول امام ابو یوسف کا ہے اور امام محمد کے نزدیک ضمان لازم ہوگی اور مالک مکان کو اختیار ہوگا کہ چاہے اہل سے ضمان لے یا ساکن سے پس اگر اس نے اہل سے ضمان لی تو وہ لوگ اس شخص ساکن سے مال ضمان واپس نہیں لے سکتے ہیں اور اگر اس نے ساکن سے ضمان لی تو ساکن مال ضمان کو اہل سے واپس بھر لے گا اور اگر بیت اس ساکن کی سکونت کی وجہ سے منہدم ہوا ہے تو وہ ساکن بالاجماع ضامن ہوگا اور آیا جو اس نے ڈانڈ دیا ہے وہ اہل سے واپس لے سکتا ہے یا نہیں پس اس میں وہی اختلاف ہے جو ہم نے ذکر کیا ہے یہ محیط میں ہے۔

اگر کوئی بیت کرایہ پر لیا اور یہ بیان نہ کیا کہ کس کام کے واسطے کرایہ پر لیتا ہے پھر اس میں خود رہا اور اپنے ساتھ دوسرے کو بسایا اور دوسرے کے رہنے سے مکان منہدم ہو گیا تو ضامن نہ ہوگا یہ مبسوط میں ہے اور موجر کو مستاجر کے کرایہ والے مکان میں آ جانے کے بعد یہ اختیار نہیں ہے کہ اس مکان میں اپنا چو پایہ باندھے اور اگر باندھا اور اس نے کچھ تلف کیا تو ضامن ہوگا لیکن اگر مستاجر کی اجازت سے اندر لایا تو ایسا نہیں ہے بخلاف اس کے اگر اپنا مکان عاریت دیا اور پھر مستعیر کی بلا اجازت اپنا چو پایہ اس مکان میں لایا تو جائز ہے اور جو کچھ اس نے تلف کیا اس کا ضامن نہ ہوگا اور یہ حکم اس وقت ہے کہ جب اس نے پورا مکان کرایہ پر دیا ہو اور اگر مکان کا صحن کرایہ پر نہ دیا ہو تو اس کو اختیار ہے کہ مکان کے اندر صحن میں اپنا چو پایہ داخل کرے یہ وجیز کر دری میں ہے۔ اگر کسی شخص سے ایک دار ایک

درہم ماہواری پر کرایہ پر لیا اور دار کے اندر ایک کنواں ہے اور موجر نے مستاجر کو حکم دیا کہ اس کنویں کی مٹی نکلوا ڈالے اس نے نکلوائی اور مکان کے صحن میں ڈلوادی اور اس میں ایک آدمی پھنس کر مر گیا تو مستاجر ضامن نہ ہوگا خواہ موجر نے اس کو صحن

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing) (236)

...whether permission to dump soil was given or not. This ruling applies when the lessee (mustajir) has dug a well and dumped the soil in the courtyard. If the lessor (mu'ajir) did so and dumped soil in the courtyard and someone died, if it was done with the lessee's permission, the lessor will not be liable (zamin). If it was done without permission, he will be liable. A similar ruling applies if the lessor places his property in the house rented by the lessee and someone dies from it; the same detailed ruling applies. All this is when the soil is dumped in the courtyard. However, if the soil is removed and dumped on a public road (shari' amm) and someone is killed, the one who dumped the soil will be liable, whether it be the lessee or the lessor; this is mentioned in 'al-Muhit'. The lessee of a house has the right to throw away the dust collected from sweeping the house, provided it has no monetary value. He also has the right to drive pegs into the walls, use the walls for istinja (cleaning after relief), and build a shed (bachcha). However, if building a shed causes apparent damage, he cannot do so; this is in 'al-Qunya'.

If a person leases land for cultivation, then the water for the land—i.e., from where it is supplied—and the path to the land must be provided with the lease, even if not explicitly stipulated at the time of the contract. Similarly, if a house is rented, the path to the house must be provided without a specific condition; this is in 'Sharh al-Jami' al-Saghir' by Qazi Khan. If land is leased for one year with the condition that the lessee may sow whatever he wishes, he has the right to cultivate two crops, Rabi' and Kharif; this is in 'al-Qunya'. If two people rent two rooms (bayt) in a single house (dar), each renting one room and starting some work, and they exchange rooms with each other's consent to reside there, and then one or both rooms collapse, neither shall be held liable. But if each tenant lived in the other's room without permission, then by consensus (ijma') of all Imams, each is liable for what collapsed due to their residency; this is in 'al-Muhit'. If two people rent a shop to work in themselves—meaning they both work there—and one of them hires a laborer to sit with him and the other partner objects, the Shaykh said that the person has the right to seat whoever he wishes in his portion, provided no manifest harm is caused to his partner. If manifest harm is caused to the partner, he shall be prevented. Similarly, if one partner has more goods, he has the right to keep as much as he wants in his portion, provided no manifest harm reaches his partner; otherwise, he will be prevented. If one of them wants to build a wall in the middle of the shop, he does not have that right; this is in 'al-Mabsut'. If two people rent a shop and agree between

themselves that one will stay in the front part and the other in the back, this agreement is not legally binding. However, if such a condition is made with the lessor, the lease contract ('aqd al-ijara) becomes void (fasid); this is in 'al-Ghiyathiyah'.

If someone rents a shop to grind grain (jowar), he has the right to do this work provided it is not harmful to the building. In the matter of cracks, the lessee does not have the right to turn it into a stable; this is in 'al-Qunya'. If the lessee builds an oven (tandoor) or lights a fire in the leased house...

1- This "path" refers to a specific private path, as explained in detail in 'Kitab al-Buyu' (Book of Sales). 2- This is not a formal condition but is stated merely to illustrate the legal scenario.

फ़तावा आलमगिरी ..... जिल्द 6 किताब-उल-इजारा (किरायेदारी की किताब) (236)

...मिट्टी डलवाने की इजाज़त दी हो या न दी हो। और यह हुक्म उस वक्त है जब मुस्ताजिर (किरायेदार) ने कुआं खुदवाकर सहन (आंगन) में मिट्टी डाली हो। और अगर मुअजिर (मकान मालिक) ने ऐसा किया और सहन में मिट्टी डाली और कोई व्यक्ति मर गया, तो यदि मुस्ताजिर की इजाज़त से ऐसा किया है तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा, और अगर उसकी बिना इजाज़त के ऐसा किया है तो ज़िम्मेदार होगा। इसी तरह की मिसाल उस स्थिति में भी हुक्म है जब मुस्ताजिर के किराये वाले मकान में मुअजिर ने अपनी कोई चीज़ रखी हो और उससे कोई व्यक्ति मर गया हो, यानी वहाँ भी इसी विवरण के साथ हुक्म होगा। और यह सब उस स्थिति में है जब मिट्टी सहन में डाली गई हो, और यदि मिट्टी निकलवाकर मुसलमानों के रास्ते यानी आम रास्ते (शाहराह-ए-आम) में डाली गई हो और उससे कोई आदमी हलाक (मर) गया, तो मिट्टी डलवाने वाला ज़िम्मेदार होगा चाहे वह मुस्ताजिर हो या मुअजिर; यह 'मुहीत' में है। घर के मुस्ताजिर को यह अधिकार है कि जितनी मिट्टी मकान में झाड़ू देने से जमा हो गई है उसे फेंक दे, बशर्ते कि उसका कोई मूल्य न हो। उसे यह भी अधिकार है कि उसमें खूँटियाँ गाड़े और उसकी दीवार से इस्तिन्जा करे और उसमें छप्पर (बच्छा) बनाए, लेकिन यदि छप्पर बनाने में कोई स्पष्ट नुकसान हो तो नहीं बना सकता; यह 'कुन्या' में है।

एक व्यक्ति ने कोई ज़मीन खेती के लिए किराये (इजारा) पर ली, तो उस ज़मीन का पानी—यानी जहाँ से उसे पानी दिया जाता है—वह पानी और ज़मीन का रास्ता उस किरायेदारी के साथ मिलना ज़रूरी है, भले ही किरायेदारी के समय शर्त न रखी गई हो। इसी तरह यदि कोई मकान किराये पर लिया तो बिना शर्त किए हुए मकान का रास्ता उसे मिलना ज़रूरी है; यह 'शरह जामे सगीर काज़ी खान' में है। एक साल के लिए एक ज़मीन इस शर्त पर किराये पर ली कि जो कुछ मुस्ताजिर का जी चाहेगा उसमें बोयेगा, तो उसे अधिकार होगा कि उसमें रबी और खरीफ की दो फसलें उगाए; यह 'कुन्या' में है। दो व्यक्तियों ने एक घर (दार) में से दो कमरे (बेत) किराये पर लिए, हर एक ने एक-एक कमरा किराये पर लिया और हर एक ने कोई काम शुरू किया और दूसरे को अपना कमरा दिया और उसमें दूसरे ने निवास किया, फिर दोनों में से एक कमरा गिर गया या दोनों गिर गए, तो दोनों में से कोई व्यक्ति ज़िम्मेदार नहीं होगा। और अगर हर एक किरायेदार दूसरे के कमरे में बिना दूसरे की इजाज़त के रहा, तो सभी इमामों के अनुसार सर्वसम्मति (बिला इज्मा) से हर एक उस चीज़ का ज़िम्मेदार होगा जो उसके रहने के कारण नष्ट हो गई है; यह 'मुहीत' में है। दो व्यक्तियों ने अपने आप काम करने के लिए एक दुकान किराये पर ली, यानी उसमें वे दोनों स्वयं काम करते हैं, फिर उनमें से एक ने एक मजदूर

नियुक्त करके अपने साथ बिठाया और दूसरे साझीदार ने मना किया, तो शेख ने फ़रमाया कि उस व्यक्ति को अधिकार है कि वह अपने हिस्से में जिसे चाहे बिठाए, बशर्ते कि उसके साझीदार को कोई स्पष्ट नुकसान न पहुँचता हो। और अगर साझीदार को कोई स्पष्ट नुकसान पहुँचता हो तो उसे रोका जाएगा। इसी तरह यदि एक साझीदार के पास सामान ज़्यादा हो तो उसे अधिकार है कि अपने हिस्से में जितना चाहे रखे, बशर्ते कि उसके साझीदार को स्पष्ट नुकसान न पहुँचे, अन्यथा उसे रोका जाएगा। और अगर दोनों में से एक ने चाहा कि दुकान के बीच में कोई दीवार बनाए, तो उसे यह अधिकार नहीं होगा; यह 'मबसूत' में है। और यदि दो व्यक्तियों ने एक दुकान किराये पर ली और आपस में यह शर्त तय की कि हम दोनों में से एक सामने वाले हिस्से में रहेगा और दूसरा पिछले हिस्से में, तो यह ऐसी बात है जिससे कुछ अनिवार्य (लाज़िम) नहीं होता है, और अगर ऐसी शर्त मुअजिर के साथ तय की तो किरायेदारी का अनुबंध (अक़्द-ए-इजारा) फासिद (अमान्य) हो जाएगा; यह 'ग़ियासिया' में है।

एक व्यक्ति ने अनाज (ज्वार) कूटने के लिए एक दुकान किराये पर ली, तो उसे यह काम करने का अधिकार है बशर्ते कि यह इमारत के लिए हानिकारक न हो। और दरार के मसले में किरायेदार को यह अधिकार नहीं है कि वह उसे अस्तबल बनाए; यह 'कुन्या' में है। अगर मुस्ताजिर ने किराये के घर में तंदूर या आग...

१- इस रास्ते से तात्पर्य विशेष रास्ता है, जैसा कि 'किताब-उल-बुयू' में विस्तार से बताया गया है। २- यह शर्त नहीं है बल्कि केवल मसले की स्थिति स्पष्ट करने के लिए है।

میں مٹی ڈلوانے کی اجازت دی ہو یا نہ دی ہو اور یہ حکم اس وقت ہے کہ جب مستاجر نے کنواں اگر واکر صحن میں مٹی ڈالی ہو اور اگر موجر نے ایسا کیا اور صحن میں مٹی ڈالی اور کوئی شخص مر گیا پس اگر مستاجر کی اجازت سے ایسا کیا ہے تو ضامن نہ ہوگا اور اگر اس کی بلا اجازت ایسا کیا ہے تو ضامن ہو گا اور اسی کی نظیر اس صورت میں حکم ہے کہ جب مستاجر کے کرایہ والے مکان میں موجر نے اپنی کوئی چیز رکھی ہو اور اس سے کوئی شخص مر گیا ہو یعنی تو بھی اسی تفصیل سے حکم ہو گا اور یہ سب اس صورت میں ہے جب مٹی صحن میں ڈالی گئی ہو اور اگر مٹی نکلو ا کر مسلمانوں کے راستہ میں یعنی شارع عام میں ڈالی گئی ہو اور اس سے کوئی آدمی ہلاک ہو گیا تو مٹی ڈلوانے والا ضامن ہو گا خواہ مستاجر ہو یا موجر اور یہ محیط میں ہے دھی گھر کے مستاجر کو یہ اختیار ہے کہ جس قدر مٹی مکان میں جھاڑو دینے سے جمع ہوگئی ہے اس کو پھینک دے بشرطیکہ اس کی کچھ قیمت نہ ہو اور اس کو اختیار ہے کہ اس میں کھونٹیاں گاڑے اور اس کی دیوار سے استنجا کرے اور اس میں بچہ بنائے لیکن اگر بچہ بنانے میں کوئی کھلا ہوا نقصان ہو تو نہیں بنا سکتا ہے یہ قنیہ میں ہے۔

ایک شخص نے کوئی زمین زراعت کے واسطے اجارہ پر لی تو اس کو زمین کا پانی یعنی جہاں سے اس کو پانی دیا جاتا ہے وہ پانی اور زمین کا راستہ اُس اجارہ سے ملنا ضروری ہے اگر چہ بروقت اجارہ کے شرط نہ کرنی ہو اسی طرح اگر کوئی مکان کرایہ پر لیا تو بدوں شرط کئے ہوئے مکان کا راستہ اس کو ملنا ضروری ہے یہ شرح جامع صغیرہ قاضی خان میں ہے۔ ایک سال کے واسطے ایک زمین اس شرط سے کرایہ پر لی کہ جو کچھ مستاجر کا جی چاہے گا اس میں ہوئے گا تو اس کو اختیار ہو گا کہ دو فصلیں ربیع و خریف کی اس میں زراعت کرے یہ قنیہ میں ہے۔ دو

شخصوں نے ایک دار میں سے دو بیت کرایہ پر لئے ہر ایک نے ایک ایک بیت کرایہ پر لیا اور ہر ایک نے کوئی کام شروع کیا اور دوسرے کو اپنا بیت دیا اور اس میں دوسرے نے سکونت اختیار کی پھر دونوں میں سے ایک بیت گر گیا یا دونوں گر گئے تو دونوں میں سے کوئی شخص ضامن نہ ہو گا اور اگر ہر ایک کرایہ دار دوسرے کے بیت میں بدوں دوسرے کی اجازت کے رہا تو بالاجماع سب ائمہ کے نزدیک ہر ایک اس چیز کا ضامن ہو گا جو اس کے رہنے کی وجہ سے منہدم ہوگئی ہے یہ محیط میں ہے۔ دو شخصوں نے اپنے آپ کام کرنے کے واسطے ایک دکان کرایہ پر لی یعنی اس میں خود دونوں کام کرتے ہیں پھر دونوں میں سے ایک نے ایک مزدور مقرر کر کے اپنے ساتھ بٹھایا اور دوسرے شخص شریک نے منع کیا تو شیخ نے فرمایا کہ اس شخص کو اختیار ہے کہ اپنے ساتھ اپنے حصہ میں جس کو چاہے بٹھلا دے بشرطیکہ اس کے شریک کو کوئی کھلا ہوا ضرر نہ پہنچتا ہو اور اگر شریک کو کوئی ضرر ظاہر پہنچتا ہو تو اس سے منع کیا جائے گا اسی طرح ایک شریک کے پاس اسباب زیادہ ہو تو بھی اس کو اختیار ہے کہ اپنے حصہ میں جس قدر چاہے رکھے بشرطیکہ اس کے شریک کو ضرر ظاہر نہ پہنچے ورنہ منع کیا جائے گا اور اگر دونوں میں سے ایک نے چاہا کہ بیچ دکان میں کوئی دیوار بنائے تو اس کو یہ اختیار نہ ہو گا یہ مبسوط میں ہے اور اگر دو شخصوں نے ایک دکان کرایہ پر لی اور باہم دونوں نے یہ شرط ٹھہرائی کہ ہم دونوں میں سے ایک اگلی طرف گھر میں رہے گا اور دوسرا پچھلی طرف رہے گا تو یہ امر ایسا ہے کہ اس سے کچھ لازم نہیں آتا ہے اور اگر ایسی شرط موجر کے ساتھ قرار دی تو عقد اجارہ فاسد ہو جائے گا یہ غیاثیہ میں ہے۔

ایک شخص نے ایک دکان تھی جوار کوٹنے کے واسطے کرایہ پر لی تو اس کو اس کام کرنے اختیار ہے بشرطیکہ یہ امر عمارت کو مضر نہ ہو اور درار مسئلہ کے اجارہ لینے والے کو یہ اختیار نہیں کہ اس کو اصطبل بنائے یہ قنیہ میں ہے اگر مستاجر نے اجارہ کے دار میں تنور یا آگ۔

۱- اس راستہ سے مراد خاص راستہ ہے چنانچہ کتاب البیوع میں مفصل بیان کیا گیا ہے۔ ۲- یہ شرط نہیں ہے بلکہ صرف صورت مسئلہ بیان کرنے کے واسطے ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 237 Kitab al-Ijarah (The Book of Hire/Lease)

If someone built a furnace and it caused a fire in a neighbor's house or a portion of a leased house, they will not be liable for damages (dhaman), whether they did so with the owner's permission or without it. However, if the hirer (mustajir) performed an unusual act while installing the oven, such as failing to take proper precautions or lighting a fire much larger than what is typically used in ovens, they will be held liable. This is recorded in *Fusul al-Imadiyya* and *Zahiriyya*. If someone leases or borrows land and burns its vegetation, causing some damage to adjacent land, they are not liable for damages. This is because it is an indirect cause (tasweeb) rather than a direct action (mubasharah), and liability does not arise from an indirect cause unless there is negligence (ta'addi). No negligence is found here because the person was only exercising rights over their own property. Sadr al-Shahid stated that if a person burns thorns or straw on their land and sparks are carried by the wind to another person's land, burning their crops: if the fire was far enough away that normally sparks wouldn't reach the neighbor's land, they are not liable because what occurred was an act of fire caused by the wind. But if the distance is so small that sparks typically reach that far, they will be liable. While they have the right to burn fire on their own land, they must do so in a manner that does not harm others. This is mentioned in *Ghayat al-Bayan*.

Qazi Badi-ud-din was asked: If a hirer pawns a leased item to a creditor, who is responsible for the rent for the period it was with the creditor? He replied that the rent is not mandatory for the hirer. ✩

A person hired a specific animal to carry a known load. The owner then wanted to add some of his own load along with the hirer's belongings. The hirer has the right to prevent the owner from doing this. Despite this, if the owner added his load and the animal reached its destination, the hirer is still liable for the full rent. In contrast, if someone rents a house and the owner leaves some of their personal belongings in a small part of it, the rent owed by the hirer will be reduced proportionally. This is stated in *Sughra*. It is mentioned in *Sharh Tahawi* that a hirer has the option to lend the leased item (ariyat), leave it as a deposit (wadiah), or sub-lease it. This ruling is stated generally, but its interpretation is that it applies when the leased item is something from which everyone derives similar benefit. If it is something from which different people derive benefit differently, the hirer does not have the right to sub-lease or lend it. For example, if someone hired a horse for their own riding, they cannot sub-lease or lend it to someone else. This is in *Zakhiroh*. If the lease term (e.g.,

one year) expires and the hirer disappears without returning the key to the owner (mujir), the owner has the authority to use a different key to rent it out to someone else without seeking a judge's permission. This is in *Quniyah*. It is written in *Fatawa Ahu* that Qazi Badi-ud-din was asked: If a hirer pawns a leased item to their creditor, who is responsible for the rent for the period it stayed with the creditor? He replied that the rent is not mandatory for the hirer because once it was pawned, it ceased to be a 'trust' (amanat) and entered the realm of 'liability' (dhaman), and in such a situation, if it were to be destroyed...

---

1. Tasweeb: To instigate, incite, or be an indirect cause.

फ़तावा आलमगीरी ..... खंड 4 237 किताब अल-इजा़रह (किराए का अध्याय)

भट्टी बनाई और उससे पड़ोसियों के घर या किराए के घर का कोई हिस्सा जल गया, तो उस पर हर्जाना (ज़मान) अनिवार्य नहीं होगा, चाहे उसने घर के मालिक की अनुमति से ऐसा किया हो या बिना अनुमति के। लेकिन अगर किराएदार (मुस्ताजिर) ने तंदूर गाड़ने में ऐसा कुछ किया जो आमतौर पर लोग नहीं करते, जैसे तंदूर रखने में सावधानी नहीं बरती या इतनी तेज़ आग जलाई जो आमतौर पर तंदूरों में नहीं जलाई जाती, तो वह ज़िम्मेदार होगा। यह 'फुसूल-ए-इमादिया' और 'ज़हीरिया' में लिखा है। अगर किसी ने ज़मीन किराए पर या उधार ली और उसकी वनस्पतियों को काटकर जलाया, जिससे दूसरी ज़मीन का कुछ हिस्सा जल गया, तो उस पर हर्जाना नहीं होगा क्योंकि यह प्रत्यक्ष कार्य नहीं बल्कि एक कारण (तसब्बूब) है, और कारण बनने के मामले में जब तक ज़्यादती (तअद्दी) न हो, हर्जाना नहीं होता। यहाँ ज़्यादती नहीं पाई गई क्योंकि उसने केवल अपनी मिलकियत में कार्य किया है। सद्र अल-शहीद ने फ़रमाया कि एक व्यक्ति ने अपनी ज़मीन में कांटे या भूसा जलाया और उसकी चिंगारियाँ हवा से उड़कर दूसरी ज़मीन में जा गिरीं, जिससे दूसरे व्यक्ति की ज़मीन की फ़सल जल गई। अगर वह आग पड़ोसी की ज़मीन से इतनी दूर थी कि सामान्य तौर पर चिंगारियाँ वहाँ तक नहीं पहुँचतीं, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा क्योंकि जो कुछ हुआ वह हवा के कारण आग का कृत्य है। लेकिन अगर फासला इतना कम है कि अक्सर इतनी दूरी से चिंगारियाँ पहुँच जाती हैं, तो वह ज़िम्मेदार होगा क्योंकि हालाँकि उसे अपनी ज़मीन में आग जलाने का अधिकार है, लेकिन उसे इस तरह जलाना चाहिए कि दूसरे की ज़मीन को नुकसान न पहुँचे। यह 'गायत अल-बयान' में है।

काजी़ बदीउद्दीन से पूछा गया कि यदि किसी किराएदार ने किराए की चीज़ अपने लेनदार के पास गिरवी रख दी, तो जितने दिन वह चीज़ लेनदार के पास रही, उसका किराया किस पर वाजिब होगा? उन्होंने फ़रमाया कि किराएदार पर वाजिब नहीं होगा। ☆

एक व्यक्ति ने एक निश्चित पशु को कुछ निश्चित भार ढोने के लिए किराए पर लिया। फिर मालिक ने चाहा कि किराएदार के सामान के साथ अपना भी कुछ सामान उस पर लाद दे, तो किराएदार को अधिकार है कि वह मालिक को ऐसा करने से रोके। इसके बावजूद अगर मालिक ने अपना सामान लादा और पशु मंज़िल तक पहुँच गया, तो किराएदार को पूरा किराया देना होगा। इसके विपरीत, अगर किसी ने घर किराए पर लिया और मालिक ने घर के एक छोटे हिस्से में अपना सामान रहने दिया, तो इस स्थिति में किराएदार के जिम्मे से उस हिस्से के बराबर किराया कम हो जाएगा। यह 'सोग़रा' में है। 'शरह तहावी' में उल्लेख है कि किराएदार को अधिकार है कि वह किराए की चीज़

उधार (आरियत) दे दे, अमानत के तौर पर रखे या आगे किराए पर दे दे। यह मसला सामान्य रूप से वर्णित है, लेकिन इसकी व्याख्या यह है कि यह नियम तब लागू होता है जब किराए की चीज़ ऐसी हो जिससे लोग एक समान लाभ उठाते हों। अगर चीज़ ऐसी हो जिससे लोग अलग-अलग तरह से लाभ उठाते हों, तो किराएदार को अधिकार नहीं है कि वह उसे आगे किराए पर या उधार दे दे। यहाँ तक कि अगर किसी ने कोई घोड़ा खुद सवारी के लिए किराए पर लिया है, तो उसे अधिकार नहीं है कि वह किसी और को उसे किराए या उधार पर दे। यह 'ज़खीरा' में है। और अगर किराए की अवधि (जैसे एक वर्ष) बीतने के बाद किराएदार गायब हो जाए और घर की चाबी मालिक (मोजिर) को न दे, तो मालिक को अधिकार है कि वह बिना जज (हाकिम) की अनुमति के उसमें दूसरी चाबी लगाकर किसी और को किराए पर दे दे। यह 'कुनिया' में है। 'फ़तावा आहू' में लिखा है कि काज़ी बदीउद्दीन से पूछा गया कि यदि किराएदार ने किराए की चीज़ लेनदार के पास गिरवी रख दी, तो जितने दिन वह लेनदार के पास रही, उसका किराया किस पर वाजिब होगा? उन्होंने फ़रमाया कि किराएदार पर वाजिब नहीं होगा क्योंकि जब उसने चीज़ गिरवी रख दी, तो वह 'अमानत' से निकलकर 'ज़मान' (ज़िम्मेदारी) के दायरे में आ गई, और ऐसी स्थिति में यदि वह नष्ट हो जाए तो...

---

1. तसब्बूब: उकसाना या किसी चीज़ का कारण बनना।

کی بھٹی بنائی اور اس سے پڑوسیوں کے گھر یا حصہ کرایہ والے مکان کا جل گیا تو اس پر ضمان لازم نہ آئے گی خواہ اس نے مالک دار کی اجازت سے ایسا کیا ہو یا بلا اجازت ایسا کیا ہو اور اگر مستاجر نے تنور گاڑنے میں کوئی ایسا فعل کیا جو لوگ نہیں کیا کرتے ہیں مثلاً اس نے تنور رکھنے میں احتیاط نہ کی یا اس قدر آگ جلائی کہ اس قدر آگ تنوروں میں نہیں جلائی جاتی ہے تو ضامن ہو گا یہ فصول عمادیہ و ظہیریہ میں لکھا ہے اگر کوئی زمین اجارہ یا مستعار لی اور اس کی نباتات کاٹ کر جلائی کہ جس سے دوسری زمین سے کچھ جل گیا تو اس پر ضمان لازم نہ آئے گی کیونکہ یہ تسبب ہے اور بنفسہ مباشرۃ فعل نہیں ہے اور تسبب میں تاوقتیکہ تعدی نہ ہو ضمان لازم نہیں آتی ہے اور تعدی یہاں نہیں پائی گئی کیونکہ اس نے فقط اپنی ملک میں تصرف کیا ہے اور صدر الشہید نے فرمایا کہ ایک شخص نے کانٹے یا بھوسا اپنی زمین میں جلایا اور اس کی چنگاریاں ہوا سے اڑ کر دوسری زمین میں پہنچیں کہ دوسری زمین کی کھیتی جل گئی اور یہ کھیتی و زمین دوسرے شخص کی ہے پس اگر یہ آگ اس پڑوس کی زمین سے اس قدر دور تھی کہ غالباً عادت کے موافق اس کے شرارات دوسری زمین میں نہیں پہنچتے ہیں تو ضامن نہ ہوگا کیونکہ جو کچھ واقع ہوا یہ ہوا کی وجہ سے آگ کا فعل ہے اور اگر اس قدر فصل ہے کہ اکثر اتنے فاصلہ سے آگ کی چنگاریاں موافق عادت کے اس زمین تک پہنچتی ہیں تو ضامن ہو گا کیونکہ اس کو اپنی زمین میں آگ جلانے کا اختیار ہے مگر اس صورت میں اختیار ہے کہ ایسے طور سے جلائے کہ دوسری کی زمین کو ضرر نہ پہنچے یہ غایۃ البیان میں ہے۔

قاضی بدیع الدین سے دریافت کیا گیا کہ مستاجر نے اجارہ کی چیز اسے قرض خواہ کے پاس رہن کر دی تو جتنے دنوں قرض خواہ کے پاس رہی ہے اس کا کرایہ کس شخص پر واجب ہو گا فرمایا کہ مستاجر پر نہیں واجب ہو گا ☆

ایک شخص نے ایک معین چو پایہ کسی قدر معلوم بوجھ لادنے کے واسطے کرایہ پر لیا پس مالک نے چاہا کہ مستاجر کے اسباب کے ساتھ اس پر اپنا بھی کچھ بوجھ لادے تو مستاجر کو اختیار ہے کہ چوپایہ کے مالک کو اس فعل سے منع کرے اور باوجود اس کے اگر مالک نے اپنا کچھ بوجھ لادا اور وہ چوپایہ منزلِ مقصود تک پہنچ گیا تو مستاجر پر پوری اجرت واجب ہو گی بخلاف اس کے اگر مستاجر نے کوئی گھر کرایہ پر لیا اور تھوڑے گھر میں مالک مکان نے اسباب ذاتی رہنے دیا تو اس صورت میں مستاجر کے ذمہ سے بقدر اس کے حصہ کے کرایہ ساقط ہو جائے گا یہ صغریٰ میں ہے اور شرح طحاوی میں مذکور ہے کہ مستاجر کو اختیار ہے کہ اجارہ کی چیز کو عاریت دے یا ودیعت رکھے یا اجارہ پر دے دے اور یہ مسئلہ یوں ہی مطلقاً مذکور ہے اور تاویل اس کی یہ ہے کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ جب اجارہ کی چیز ایسی چیز ہو کہ لوگ اس سے یکساں نفع اٹھاتے ہیں اور اگر ایسی چیز ہو کہ لوگ اس سے مختلف طور سے نفع اٹھاتے ہیں تو مستاجر کو اختیار نہیں ہے کہ اس کو اجارہ پر یا عاریت دے دے حتیٰ کہ اگر کسی شخص نے کوئی ٹو کرایہ پر لیا تاکہ خود سوار ہو تو اس کو اختیار نہیں ہے کہ کسی دوسرے کو اجارہ پر یا عاریت دے دے یہ ذخیرہ میں ہے اور اگر اجارہ کی مدت مثلاً ایک سال گزرنے کے بعد مستاجر غائب ہو گیا اور اس نے مکان کی کنجی مالک مکان موجر کو نہ دی تو موجر کو اختیار ہے کہ بلا اجازت حاکم کے اس میں دوسری کنجی لگا کر کسی دوسرے شخص کو کرایہ پر دے دے یہ قنیہ میں ہے فتاویٰ آہو میں لکھا ہے کہ قاضی بدیع الدین سے دریافت کیا گیا کہ مستاجر نے اجارہ کی چیز اپنے قرض خواہ کے پاس رہن کر دی تو جتنے دنوں قرض خواہ کے پاس رہی ہے اس کا کرایہ کس

شخص پر واجب ہو گا فرمایا کہ مستاجر پر نہیں واجب ہوگا کیونکہ جب اس نے رہن کر دی تو وہ چیز امانت سے نکل کر ضمان میں داخل ہوگئی اور جب ایسی صورت ہوگئی کہ اگر تلف ہو جائے تو

---

۱ تسبب: برانگیختہ کرنا۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 | 238 | Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring/ Leasing)

If a religious guarantee (dhamman) becomes obligatory, the rent (ujrat) will not be mandatory even if the item is not destroyed and is returned intact. If a creditor forcibly takes something from the lessee (mustajir) without his consent, the rent will remain obligatory because the lessee has the right to reclaim it. This is mentioned in Tatar-Khaniyah.

Chapter 30:

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 5 | 238 | किताब अल-इजारा (किरायेदारी की पुस्तक)

यदि धार्मिक ज़मानत (guarantee) देना अनिवार्य हो तो किराया अनिवार्य नहीं होगा, भले ही वह वस्तु नष्ट न हुई हो और सही-सलामत वापस की जाए। यदि लेनदार ने किरायेदार (मस्ताजिर) से उसकी सहमति के बिना ज़बरदस्ती ले लिया हो, तो किराया अनिवार्य होगा क्योंकि किरायेदार को उसे वापस लेने का अधिकार प्राप्त है, यह तातारखानिया में उल्लेखित है।

तीसवाँ अध्याय:

ضمان دینی واجب ہو تو اجرت واجب نہ ہوگی اگرچہ تلف نہ ہو اور صحیح سالم پرد کرے۔ اگر قرض خواہ نے مستاجر سے زبردستی بدون اس کی رضامندی کے لے لی ہو تو اجرت واجب ہوگی کیونکہ مستاجر کو واپس کر لینے کا استحقاق حاصل ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

تیسواں باب:

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 239 | Book of Hire (Kitab al-Ijarah)

Both are not permissible; this is stated in Fatawa Qazi Khan.

If the owner of a public bath (hammam) imposes a condition on the lessee (mustajir) to provide ten coatings/plasterings (tila'aat) every month, the lease (ijarah) is invalid (fasid); this is recorded in al-Mabsut. If the small cistern (bacha bacha) where water collects breaks due to the lessee's usage, the lessor (mojir) is obligated to have it cleaned; this is in Muhit al-Sarakhsi. If two hammams are rented for a specific number of months at a fixed rate, and one collapses before possession of both is taken, the lessee has the option to cancel the lease for the remaining one. However, if one collapses after taking possession of both, the lease for the remaining hammam remains binding at its proportional share of the rent; this is in al-Mabsut. If a hammam is rented for one year at a fixed rate, but the lessor fails to hand it over to the lessee for two months and then offers it for the remaining period, the lessee shall be compelled to take possession even if he refuses; this is in al-Muhit. If a hammam is leased and either before or after taking possession one of its chambers (bayt) collapses, the lessee has the option to terminate the lease; this is in al-Mabsut. If a person rents a hammam for a year and then sub-leases it to another during that year, the second lease is invalid. However, if the second lessee takes it on lease to commence after the expiry of the first term, it is valid, as assigning a lease to a future date is permissible; this is in Jawahir al-Fatawa. If a hammam and a slave are rented together so that the slave maintains the hammam's operations, and the hammam collapses after possession of both is taken, the lessee has the option to terminate the slave's lease. If the slave dies, he has the option to terminate the hammam's lease. But if he did not hire the slave specifically for the purpose of maintaining the hammam's works, he shall have no such option to terminate; thus it is in Muhit al-Sarakhsi. The translator notes that the apparent ruling is that he would not have the option to terminate either in such a case; and Allah knows best.

A person rented a hammam for one year without its boilers (deegs), intending to rent them separately, but those boilers broke and the lessee did not operate in the hammam even for a month. In this case, the rent is still due to the hammam owner because he fulfilled his contractual commitment by handing over the premises, and it was possible for the lessee to benefit from it by renting other boilers. Conversely, if these boilers belonged to the hammam owner and they broke, the lessee would not obtain the contractual benefit until the owner repairs and hands them over. The boiler owner will not receive rent for the period they were broken because he did not

provide the means of benefit. The lessee shall not be liable for their replacement or compensation (daman), whether they broke during normal or non-standard use; this is in al-Mabsut. If a person enters a hammam for one 'dang' (currency) on the condition that the owner heats it, or for one 'paisa' on the condition of bathing; this is invalid according to strict analogy (qiyas) but permissible according to juristic preference (istihsan) because social custom and common practice are established this way; this is in Muhit al-Sarakhsi. A person rented a hammam for a year at a fixed rate, but the business became so poor that the income did not even cover the rent. The lessee wished to break the contract and return the hammam. It was ruled that if he had not performed the duties of an attendant (hamma'i), he has the option to return it; this is in Jawahir al-Fatawa. If he rented a hammam for one month and then continued to use it into the second month, the rent for the second month is not strictly mandatory; however, it is narrated from our associates that the rent for the second month would also be mandatory and due, as is the case with house rentals, according to al-Karkhi and Muhammad...

Footnote: 1. The phrase "is not valid" refers to a lease for an additional term during current possession not being immediately binding. But if the lease was agreed as "I have leased it to you starting after the passing of this year," and the second lessee accepted, then it is valid.

दोनों जायज़ नहीं हैं, यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है।

अगर हम्माम के मालिक ने मुस्ताजिर (किराएदार) पर हर महीने दस तलाआत (लेप/कोटिंग) की शर्त लगाई तो इजारा (किरायानामा) फासिद (अवैध) है, यह 'मबसूत' में है। और अगर मुस्ताजिर की ओर से वह छोटा हौज (बच्चा-बच्चा) जिसमें पानी जमा होता है फट गया, तो मोजिर (मालिक) पर लाज़िम होगा कि उसे साफ़ कराए, यह 'मुहीत सरख़सी' में है। और अगर कुछ तय महीनों के लिए दो हम्माम किसी निश्चित किराए पर लिए और दोनों पर कब्ज़ा करने से पहले एक हम्माम ढह गया, तो मुस्ताजिर को अधिकार होगा कि बाकी का इजारा छोड़ दे। और अगर दोनों पर कब्ज़ा करने के बाद एक ढह गया, तो बाकी हम्माम का किराया उसके हिस्से के अनुपात में वाजिब होगा, यह 'मबसूत' में है। अगर कोई हम्माम एक साल के लिए निश्चित किराए पर लिया गया लेकिन मालिक ने दो महीने तक मुस्ताजिर के हवाले नहीं किया, फिर बाकी अवधि के लिए हवाले किया और मुस्ताजिर ने लेने से इनकार किया, तो मुस्ताजिर को कब्ज़ा करने के लिए मजबूर किया जाएगा, यह 'मुहीत' में है। और अगर एक हम्माम किराए पर लिया और कब्ज़ा करने से पहले या बाद में उसका एक कमरा (बैत) ढह गया, तो उसे इजारा खत्म करने का अधिकार है, यह 'मबसूत' में है। एक व्यक्ति ने साल भर के लिए हम्माम किराए पर लिया, फिर साल के बीच में किसी दूसरे को उप-किराए पर दे दिया, तो यह दूसरा इजारा सही नहीं है; लेकिन अगर दूसरा मुस्ताजिर अवधि खत्म होने के बाद के समय के लिए किराए पर ले तो सही है, क्योंकि भविष्य के समय के लिए अनुबंध करना सही है, यह 'जवाहिरुल फ़तावा' में है। अगर एक हम्माम और एक गुलाम किराए पर लिया ताकि वह गुलाम हम्माम के कार्यों का रखरखाव करे, फिर दोनों पर कब्ज़ा करने के बाद हम्माम गिर गया, तो उसे गुलाम का इजारा खत्म करने का अधिकार है। और अगर गुलाम मर गया, तो उसे हम्माम का इजारा खत्म करने का अधिकार है। और अगर उसने गुलाम को हम्माम के कार्यों के रखरखाव के उद्देश्य से नहीं लिया था, तो उसे त्याग का कोई अधिकार न होगा; ऐसा 'मुहीत सरख़सी' में वर्णित है। अनुवादक का मत है कि स्पष्ट बात यह है कि उसे हम्माम या गुलाम दोनों में से किसी को छोड़ने का अधिकार न होगा, वल्लाहु आलम (अल्लाह बेहतर जानता है)।

एक व्यक्ति ने हम्माम को उसके कड़ाहों (दीगों) के बिना एक साल के लिए किराए पर लिया, और मुस्ताजिर ने इरादा किया कि वह किसी और से किराए पर लेगा, लेकिन वे कड़ाहे टूट गए और मुस्ताजिर ने एक महीना भी हम्माम में काम नहीं किया, तो हम्माम के मालिक को किराया मिलना

वाजिब है क्योंकि उसने अनुबंध की शर्तों के अनुसार हम्माम सौंप दिया था और मुस्ताजिर के लिए उससे लाभ उठाना संभव था क्योंकि वह दूसरे कड़ाहे किराए पर ले सकता था। इसके विपरीत, अगर ये कड़ाहे हम्माम के मालिक के हों और टूट जाएँ, तो मुस्ताजिर को वह लाभ प्राप्त नहीं होगा जो अनुबंध के तहत मिलना चाहिए, जब तक कि मालिक अपने कड़ाहे ठीक कराकर मुस्ताजिर के हवाले न कर दे। और कड़ाहे के मालिक को तब से किराया नहीं मिलेगा जब से वे टूटे हैं, क्योंकि उसने मुस्ताजिर को उनसे लाभ उठाने की सुविधा नहीं दी। और मुस्ताजिर पर उनका हर्ज़ाना (ज़मान) वाजिब नहीं होगा, चाहे वे सामान्य उपयोग से टूटे हों या असामान्य उपयोग से; यह 'मबसूत' में है। एक व्यक्ति हम्माम में एक 'दांग' (सिक्का) पर इस शर्त के साथ प्रवेश किया कि मालिक हम्माम गरम करेगा, या एक पैसे पर इस शर्त से कि वह स्नान करेगा; तो यह कयास (तर्क) के अनुसार फासिद है और इस्तहसान (समीचीनता) के अनुसार जायज़ है, क्योंकि लोक-व्यवहार और परंपरा ऐसी ही है, यह 'मुहीत सरख़सी' में है। एक व्यक्ति ने एक साल के लिए एक हम्माम निश्चित किराए पर लिया और उस हम्माम का व्यवसाय इतना मंद हो गया कि उसकी आय किराए की राशि के बराबर भी नहीं होती, और मुस्ताजिर ने चाहा कि वह अनुबंध तोड़कर हम्माम वापस कर दे; तो फरमाया गया कि अगर उसने हमाई (हम्मामी का काम) नहीं की है, तो उसे अधिकार है कि हम्माम वापस कर दे, यह 'जवाहिरुल फ़तावा' में है। अगर एक महीने के लिए एक हम्माम किराए पर लिया और फिर दूसरे महीने भी उसमें कार्य जारी रखा, तो दूसरे महीने का किराया उस पर अनिवार्य न होगा; हालाँकि हमारे विद्वानों से वर्णित है कि उस पर दूसरे महीने का किराया भी देय होगा, और ऐसा ही घर (दार) के मसले में वर्णित है और यही इमाम करख़ी व इमाम मुहम्मद का मत है...

पाद-टिप्पणी: १. "सही नहीं है" का अर्थ है कि वर्तमान कब्जे या अधिभार के साथ इजारा सही नहीं है। लेकिन अगर अनुबंध इस तरह तय हुआ कि 'मैंने तुम्हें इस साल के बीतने पर किराए पर दिया' और दूसरे मुस्ताजिर ने उसे स्वीकार कर लिया, तो वह सही है।

دونوں جائز نہیں یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر مستاجر کے ذمہ مالکِ حمام نے ہر مہینہ دس طلاءات کی شرط لگائی تو اجارہ فاسد ہے یہ مبسوط میں ہے اور اگر مستاجر کی جہت سے بچہ بچہ جس میں پانی جمع ہوتا ہے پھٹ گیا تو موجر پر واجب ہوگا کہ اس کو صاف کرا دے یہ محیط سرخسی میں ہے اور اگر چند ماہ معلوم کے واسطے دو حمام کسی قدر اجرتِ معلومہ پر کرایہ پر لئے اور دونوں پر قبضہ کرنے سے پہلے ایک حمام منہدم ہو گیا تو اس کو اختیار ہوگا کہ باقی کا اجارہ ترک کر دے اور اگر دونوں پر قبضہ کے بعد ایک منہدم ہوا تو باقی حمام بعوض اس کے حصہ اجرت کے لازم ہو گا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر کوئی حمام ایک ایک سال کے واسطے کسی قدر اجرتِ معلومہ پر کرایہ پر لیا مگر موجر نے دو مہینہ تک مستاجر کے سپرد نہ کیا پھر باقی مدت کے واسطے سپرد کیا مگر مستاجر نے لینے سے انکار کیا تو مستاجر پر جبر کیا جائے گا کہ اس پر قبضہ کرے یہ محیط میں ہے اور اگر ایک حمام اجارہ پر لیا اور قبضہ سے پہلے یا بعد ایک بیت اس کا منہدم ہو گیا تو اس کو ترک کر دینے کا اختیار ہے یہ مبسوط میں ہے۔ ایک شخص نے سال بھر کے واسطے حمام اجارہ پر لیا پھر درمیان سال میں کسی دوسرے کو اجارہ پر دے دیا تو اجارہ ثانیہ صحیح نہیں ہے لیکن اگر دوسرا مستاجر بعد انقضائے مدت کے اجارہ پر لے تو صحیح ہے کیونکہ اجارہ کو زمانہ مستقبل کی طرف نسبت کرنا صحیح ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ اگر ایک حمام اور ایک غلام اجارہ پر لیا تاکہ یہ غلام اس حمام کے کاموں میں درستی کرے پھر دونوں پر قبضہ کرنے کے بعد حمام گر گیا تو اس کو غلام کا اجارہ ترک کر دینے کا اختیار ہے اور اگر غلام مر گیا تو اس کو حمام کا اجارہ ترک کرنے کا اختیار ہے اور اگر اس نے غلام کو اس واسطے نہیں لیا کہ حمام کے کاموں کی درستی کرے تو اس کو ترک کرنے کا اختیار کچھ نہ ہوگا

کذا فی محیط السرخسی قال المترجم ظاہر امر ادیہ ہے کہ اس کو حمام یا غلام دونوں میں سے کسی کے ترک کا اختیار نہ ہو گا واللہ اعلم۔

ایک شخص نے ایک حمام بدوں اس کی دیگوں کے ایک سال کے واسطے اجارہ پر لیا اور مستاجر نے دیکھ لیں کسی دوسرے سے اجارہ پر لیں مگر وہ دیگیں ٹوٹ گئیں اور ایک مہینہ بھی مستاجر نے حمام میں کام نہ کیا تو حمام والے کو کرایہ ملنا واجب ہے کیونکہ اس نے موافق التزامِ عقد کے حمام سپرد کر دیا ہے اور مستاجر کو اس سے نفع اٹھانا بھی ممکن تھا کیونکہ دوسری دیگیں کرایہ پر لے سکتا تھا بخلاف اس کے اگر یہ دیگیں حمام والے کی ہوں اور ٹوٹ جائیں تو مستاجر کو وہ نفع جو عقدِ اجارہ کے رو سے حاصل ہونا چاہئے حاصل نہ ہو گا تا وقتیکہ حمام والا اپنی دیگیں درست کرا کر مستاجر کے سپرد نہ کرے اور دیگوں والے کو جب سے دیگیں ٹوٹ گئیں ہیں تب سے اجرت نہ ملے گی کیونکہ مستاجر کو ان سے نفع حاصل کرنے کی قدرت نہ دی اور مستاجر پر اس کی ضمان واجب نہ ہوگی خواہ دیگیں عادت کے موافق کام میں لانے سے شکست ہوئی ہوں یا غیر عادت کے موافق کام سے شکستہ ہوئی ہوں یہ مبسوط میں ہے۔ ایک شخص حمام میں ایک دانگ پر اس شرط سے داخل ہوا کہ حمام والا حمام گرم کرے یا ایک پیسے پر اس شرط سے داخل ہوا کہ غسل کرے تو قیاساً فاسد ہے اور استحساناً جائز ہے کیونکہ عرف و تعامل یوں جاری ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔ ایک شخص نے ایک سال کے واسطے ایک حمام کسی قدر اجرتِ معلومہ پر اجارہ پر لیا اور اس حمام کا چلن ایسا خراب ہو گیا کہ اس کا ماحصل بقدر اجرت کے بھی نہیں آتا ہے اور مستاجر نے چاہا کہ میں اجارہ توڑ کر حمام واپس کر دوں تو فرمایا کہ اگر اس نے حمائی نہیں کی ہے تو اس کو اختیار ہے کہ حمام واپس کر دے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ اگر ایک مہینہ کے واسطے ایک حمام اجارہ پر لیا اور پھر دوسرے مہینہ بھی اس میں کام کیا تو دوسرے

مہینہ کا کرایہ اس پر واجب نہ ہوگا اور ہمارے اصحاب سے مروی ہے کہ اس پر دوسرے مہینہ کا کرایہ بھی دے گی واجب ہو گا اور ایسا ہی دار کے مسئلہ میں مروی ہے اور کرخی ومحمد

حاشیہ: ۱۔ قولہ صحیح نہیں ہے یعنی بالفعل قبضہ اجارہ یا بلفضل کا اجارہ صحیح نہیں ہے اور اگر اجارہ یوں ٹھہرا کہ میں نے تجھے اس سال کے گذرنے پر اجارہ دیا اور مستاجرِ ثانی نے قبول کیا تو صحیح ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 (240) Kitab al-Ijarah (Book of Leasing)

It is narrated from Bin Salama that he harmonized the two narrations such that the non-obligation of rent occurs when the entirety of the house or facility is not fit for lease; however, if it has been put up for lease, rent for the second month will also be obligatory. This is mentioned in *Al-Muhit al-Sarakhsi*.

If someone leases a public bath (Hammam) and later finds it dilapidated and in poor condition, he has the right to terminate the lease. For the duration that has passed, if the primary benefit was obtained, rent proportionate to that shall be due. If someone leases a Hammam and the lessor (Mujir) enters it with some of his friends, rent will not be obligatory upon the lessee (Mustajir) because the lessor took back part of the subject matter of the contract (Maq'ud 'Alayh)—i.e., part of the benefit of the Hammam—during the lease term. Nothing shall be deducted from the rent as it is indeterminate; this is in *Jawahir al-Fatawa*. It is written in *Majmu' al-Nawazil* that if a person leases a Hammam on the condition that rent is due in both the functional and non-functional seasons, this condition contradicts the requirements of the contract (Muqtada al-Aqd); therefore, the contract is voidable (Fasid). This is in *Al-Khulasah*. Imam Muhammad (RA) stated in *Kitab al-Asl* that a man leased a mill along with its house and equipment for ten Dirhams a month, then earned twenty Dirhams a month through grinding work. Is this surplus profit lawful (Halal) for him or not? There are two scenarios: If he made repairs that benefited the mill, such as cleaning its seal or leveling its stones, etc., or if he made no such repairs. If he made no repairs but performed the grinding work himself, the surplus is lawful. However, if the owner of the grain did the grinding himself, the surplus is not lawful for the lessee. If the lessee made improvements or additions, the surplus is lawful for him even if he did not do the grinding himself; this is in *Al-Muhit*. If a site by a canal is leased to build a watermill house and operate a watermill, provided that the millstones and all equipment, including iron parts and the building, are the responsibility of the lessee, this is permissible. If the water supply is cut off and grinding becomes impossible, yet the lessee does not rescind (Faskh) the lease, rent remains obligatory upon him; this is in *Al-Mabsut*.

If a person leases a mill to grind wheat but then grinds a different grain that causes damage equal to or less than what wheat would cause, he shall not be considered a violator of the lease terms. 12

If the mill owner feared that the water supply might stop, leading to the termination of the lease, and therefore leased the mill house, the millstones, and equipment specifically (Khasatan), this is permissible. Should the water supply then be cut off, it shall be considered a valid excuse (Udhr). Similarly, if a condition was set that the lessee would have no option (Khiyar) to rescind if the water stopped, such a condition carries no weight; the excuse of water stoppage will still be recognized. This is in *Al-Muhit*. If a watermill house or a Hammam is jointly owned by two people and each share is leased by a different person, and one lessee repairs the Hammam with the permission of his lessor and then seeks reimbursement from the other co-owner (who did not lease to him), he cannot do so. He can only claim from the one who authorized him, i.e., his own lessor, because he spent based on that lessor's permission. In essence, it is as if the lessor himself spent it, and that lessor (the partner) can then settle with his co-partner... (Continued on next page).

1. I say that the reasoning is weak. 'Ain' (Note): That is, these things should not be leased specifically in a way that suggests the lease cannot be rescinded; rather, despite such conditions, if the water supply is cut off, the lease shall be rescinded.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 (240) किताब अल-इजारा (किरायानामा)

इब्न सलमा से वर्णित है कि उन्होंने दोनों रिवायतों (वर्णनों) में इस तरह सामंजस्य बिठाया है कि किराया वाजिब न होना उस स्थिति में है जब पूरा या घर किराए पर चलने के लिए न हो, और जिस स्थिति में उसे किराए पर चलने के लिए रखा गया हो, तो दूसरे महीने का किराया भी वाजिब होगा। यह 'मुहीत सरख़सी' में है।

यदि किसी ने हम्माम (सार्वजनिक स्नानगृह) किराए पर लिया, फिर देखा कि वह टूटा-फूटा और खराब है, तो वह किराया अनुबंध तोड़ सकता है। जितनी अवधि बीत गई, यदि उसमें मूल लाभ प्राप्त हुआ, तो उतनी मात्रा में किराया वाजिब होगा। और यदि किसी ने हम्माम किराए पर लिया और उसमें मकान मालिक (मोजिर) अपने कुछ मित्रों के साथ प्रवेश कर गया, तो उस पर किराया वाजिब नहीं होगा क्योंकि उसने अनुबंध की अवधि के दौरान 'मक़्ूद अलैह' (अनुबंध की वस्तु) का कुछ हिस्सा यानी हम्माम का कुछ लाभ वापस ले लिया। किराए में से भी कुछ कम नहीं होगा क्योंकि यह ज्ञात नहीं है; यह 'जवाहिर अल-फ़तावा' में है। 'मजमू अल-नवाज़िल' में लिखा है कि एक व्यक्ति ने हम्माम इस शर्त पर किराए पर लिया कि हम्माम चलने के मौसम और न चलने के मौसम, दोनों स्थितियों में किरायेदार (मुस्ताजिर) पर किराया वाजिब होगा, तो यह शर्त अनुबंध की प्रकृति (मक्तज़ा-ए-अक़्द) के विरुद्ध है, अतः अनुबंध अमान्य (फ़ासिद) होगा; यह 'ख़ुलासा' में है। इमाम मोहम्मद (रह.) ने 'किताब अल-अस्ल' में फ़रमाया कि एक व्यक्ति ने एक चक्की उस घर में, जिसमें वह है, उसके सामान के साथ दस दिरहम मासिक किराए पर ली, फिर उसने उसमें बीस दिरहम मासिक पिसाई का काम किया, यानी बीस दिरहम लाभ कमाया। अब प्रश्न यह है कि यह अतिरिक्त लाभ उसके लिए हलाल है या नहीं? तो इसकी दो स्थितियाँ हैं: यदि उसने कोई ऐसी मरम्मत की है जिससे चक्की को लाभ पहुँचा हो, जैसे उसकी मुहर साफ कराना या उसके पत्थर बदलवाना आदि, या ऐसी कोई मरम्मत नहीं की। यदि कोई मरम्मत नहीं की और स्वयं ही पीसने का काम किया, तो अतिरिक्त लाभ हलाल है। और यदि अनाज के मालिक ने स्वयं पीसा है, तो अतिरिक्त लाभ किरायेदार के लिए हलाल नहीं है। और यदि किरायेदार ने कोई सुधार या विस्तार किया है, तो अतिरिक्त लाभ उसके लिए हलाल है चाहे उसने स्वयं पीसने का काम न किया हो; यह 'मुहीत' में है। यदि नहर के किनारे कोई स्थान इस उद्देश्य से किराए पर लिया कि उस पर पनचक्की (पानी से चलने वाली चक्की) घर की इमारत बनाए और उसमें पनचक्की रखे, इस शर्त पर कि चक्की के पाट और सभी सामान यहाँ तक कि लोहे की इमारत सब किरायेदार के ज़िम्मे है, तो यह जायज़ है। और यदि नहर का पानी कट गया और पिसाई

न हो सकी और किरायेदार ने अनुबंध रद्द (फ़स्ख़) नहीं किया, तो किरायेदार पर किराया लाज़िम होगा; यह 'मब्सूत' में है।

एक व्यक्ति ने गेहूँ पीसने के लिए एक चक्की किराए पर ली, फिर उसमें ऐसा अनाज पीसा जिसके पीसने से गेहूँ के समान या उससे कम चक्की को नुकसान पहुँचता है, तो उसे अनुबंध की शर्त का उल्लंघन करने वाला नहीं माना जाएगा। १२

यदि चक्की के मालिक को पानी बंद हो जाने का डर था कि पानी बंद होने से अनुबंध रद्द हो जाएगा, अतः उसने चक्की घर, चक्की के पाटों और सामान को विशेष रूप से (ख़ासतन) किराए पर दे दिया, तो यह जायज़ है। फिर यदि पानी बंद हो गया तो उसे बहाना (उज़्र) माना जाएगा। इसी तरह यदि यह शर्त रखी गई कि यदि पानी बंद हो जाए तो किरायेदार को अनुबंध रद्द करने का अधिकार (खियार) नहीं होगा, तो ऐसी शर्त का कोई मूल्य नहीं है, यानी पानी बंद होने का कारण मान्य होगा; यह 'मुहीत' में है। एक पनचक्की घर या एक हम्माम दो व्यक्तियों के बीच साझा है और प्रत्येक साझेदार का हिस्सा एक-एक व्यक्ति ने किराए पर लिया, फिर एक किरायेदार ने अपने मकान मालिक की अनुमति से हम्माम की मरम्मत में कुछ खर्च किया और चाहा कि जो कुछ उसने खर्च किया है वह उस मालिक से वापस ले जिसने उसे किराए पर नहीं दिया है, तो ऐसा नहीं हो सकता, बल्कि वह उसी व्यक्ति से ले सकता है जिसने उसे अनुमति दी है, यानी अपने स्वयं के मकान मालिक से, क्योंकि उसी की अनुमति से उसने खर्च किया है। तो यह ऐसा हुआ मानो उसके स्वयं के मकान मालिक ने खर्च किया है और उसका मकान मालिक यानी साझेदार, अपने साझेदार से केवल उसी... (शेष अगले पृष्ठ पर)

1. मैं कहता हूँ कि कारण अत्यंत निर्बल है। 'ऐन' अर्थात विशेष रूप से इन चीजों को किराए पर नहीं देना चाहिए कि अनुबंध रद्द न होगा, बल्कि इसके बावजूद भी यदि पानी बंद हुआ तो अनुबंध रद्द हो जाएगा।

بن سلمہ سے منقول ہے کہ انہوں نے دونوں روایتوں میں اس طرح توفیق دی ہے کہ اجرت واجب نہ ہونا ایسی صورت میں ہے کہ جب تمام یا دار کرایہ پر چلنے کے واسطے نہ ہو اور جس صورت میں کہ کرایہ پر چلنے کے واسطے رکھا گیا ہو تو کرایہ دوسرے مہینہ کا بھی واجب ہو گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔

اگر کوئی حمام اجارہ پر لیا پھر دیکھا تو وہ شکستہ و خراب ہے تو اجارہ توڑ سکتا ہے اور جتنی مدت گزر گئی اگر اس میں اصل منفعت حاصل ہوئی تو اس قدر اجرت واجب ہو گی اور اگر کوئی حمام اجارہ پر لیا اور حمام میں موجر مع اپنے بعض دوستوں کے داخل ہوا تو اس پر اجرت واجب نہ ہو گی کیونکہ اس نے مدت اجارہ کے اندر بعض معقود علیہ یعنی کچھ منفعت حمام کی واپس لی اور کرایہ میں سے بھی کچھ ساقط نہ ہو گا کیونکہ معلوم نہیں ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے مجموع النوازل میں لکھا ہے ایک شخص نے حمام اس شرط سے کرایہ پر لیا کہ حمام کے چلنے کے موسم و نہ چلنے کے موسم دونوں حالتوں میں مستاجر پر کرایہ واجب ہو گا تو یہ شرط مقتضائے عقد کے خلاف ہے پس عقد فاسد ہو گا یہ خلاصہ میں ہے۔ امام محمدؒ نے کتاب الاصل میں فرمایا کہ ایک شخص نے ایک چکی اس بیت میں جس میں وہ ہے مع اس کی متاع کے دس درہم ماہواری کرایہ پر لی پھر اس نے اس میں بیس درہم ماہواری پسائی کا کام کیا پس بیس درہم نفع اٹھائے پس آیا زیادتی اس کو حلال ہے یا نہیں تو اس کی دو صورتیں ہیں اگر اس نے کوئی ایسی اصلاح کر دی ہے جس سے چکی کو نفع حاصل ہو جیسے اس کی مہر صاف کرانا یا اس کے پتھر تلانا وغیرہ یا ایسی کوئی اصلاح نہیں کی پس اگر کوئی اصلاح نہیں کی اور خود ہی اس نے پسنے کا کام کیا تو زیادتی حلال ہے اور اگر اناج کے مالک نے اپنے آپ پیسا ہے تو زیادتی مستاجر کو حلال نہیں

ہے اور اگر مستاجر نے کوئی شے اصلاح بڑھائی ہو تو زیادتی اس کو حلال ہے اگرچہ اس نے خود پسنے کا کام نہ کیا ہو یہ محیط میں ہے اگر نہر کے کنارے کوئی مقام اس واسطے کرایہ پر لیا کہ اس پر ایک عمارت پن چکی گھر کی بنائے اور اس میں پن چکی رکھے بشرطیکہ چکی کے پاٹ اور تمام اسباب ولوہا عمارت سب مستاجر کے ذمہ ہے تو یہ جائز ہے اور اگر نہر کا پانی منقطع ہو گیا اور پسائی نہ ہو سکی اور مستاجر نے اجارہ فسخ نہ کیا تو مستاجر پر اجرت لازم ہو گی یہ مبسوط میں ہے۔

ایک شخص نے گیہوں پسنے کے واسطے ایک چکی اجارہ پر لی پھر اس میں ایسا اناج پیسا جس کے پسنے سے مثل گیہوں کے یا اس سے کم چکی کو ضرر پہنچتا ہے تو شرط اجارہ میں مخالفت کرنے والا شمار نہ ہو گا ۱۲

اگر چکی کے مالک نے پانی ٹوٹ جانے کا خوف کیا کہ پانی ٹوٹنے سے اجارہ فسخ ہو گا پس اس نے چکی گھر اور چکی کے پاٹوں اور متاع کو خاصۃ اجارہ دے دیا تو جائز ہے پھر اگر پانی منقطع ہو گیا تو عذر قرار دیا جائے گا اسی طرح اگر یہ شرط قرار دی کہ اگر پانی منقطع ہو جائے تو مستاجر کو خیار نہیں ہے تو ایسی شرط کا کچھ اعتبار نہیں ہے یعنی انقطاع کا عذر متحقق ہو گا یہ محیط میں ہے۔ ایک پن چکی گھر یا ایک حمام دو شخصوں میں مشترک ہے اور ہر ایک شریک کا حصہ ایک ایک شخص نے اجارہ پر لیا پھر ایک مستاجر نے اپنے موجر کی اجازت سے حمام کی مرمت میں کچھ خرچ کیا اور چاہا کہ جو کچھ اس نے خرچ کیا ہے وہ مال اس مالک سے واپس لے جس نے اس کو اجارہ نہیں دیا ہے تو ایسا نہیں ہو سکتا ہے بلکہ اسی شخص سے لے سکتا ہے جس نے اس کو اجازت دی ہے یعنی اپنے موجر سے کیونکہ اسی کی اجازت سے اس نے خرچ کیا

ہے پس ایسا ہوا کہ گویا خود اس کے موجر نے خرچ کیا ہے اور اس کا موجر یعنی شریک اپنے شریک سے صرف اسی (بقیہ...)

۱ـہ میں کہتا ہوں کہ علت محض سست ہے۔ ع یعنی خاصۃ ان چیزوں کو کرایہ پر نہ دینا چاہئے کہ اجارہ فسخ نہ ہو گا بلکہ باوجود اس کے بھی اگر پانی منقطع ہوا اجارہ فسخ ہو گا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 221 Kitab al-Ijarah (The Book of Leasing/Hiring)

In [such] a case, he may recover [the cost] according to his share when the expenditure for repairs was made with the partner's permission or by the order of the Qadi (judge). The Qadi shall first order his partner to repair that bathhouse (Hammam) or mill-house. If he does not repair it, the Qadi shall order the other partner to have it repaired and then file a claim to recover whatever portion of the cost is due from his partner. This is mentioned in *Jawahir al-Fatawa*. A person leased a mill for the purpose of grinding wheat, and then ground in it such grain which causes harm to the mill equal to or less than that caused by wheat; he shall not be considered a violator of the terms of the lease. However, if he ground grain which causes more harm to the mill than wheat, he shall be considered a violator and a usurper (*ghasib*). This is in *Wajeez Kurdari*. It is said (may Allah be pleased with him): When I inquired from the Shaykh regarding a mill owned jointly by two persons, one owning one-third and the other two-thirds, and the owner of the two-thirds leased his share to a person who then utilized the entire mill. If the owner of the one-third share wishes to collect his portion of the rent from the lessee, he cannot do so because the lessee has usurped his share and not leased it from him. The owner of the one-third share had the right to prevent the lessee from using the mill or to lease his share to him, as the leasing of an undivided share (*musha*) is not valid. However, if a judge from among the Muslim rulers ordered the validity of such a lease, then the lessee would have the right to derive benefit from that mill for himself for two days and leave it for one day for the owner of the one-third share so that he may derive benefit on that day. The partner with the one-third share has the right to say, "On the day that is mine, I will close the door of the mill-house," because this does not cause any harm to the mill. If instead of a mill there was a bathhouse and one partner leased his share to someone and a judge ruled it valid, the other partner who did not lease his share does not have the right to say, "On the days of my share, I will close the door of this bathhouse," because this causes harm to the bathhouse, whereas it does not harm a mill. However, it is possible that they set a long turn, for example, one month; so the owner of the two-thirds share benefits from the bathhouse for two months, then the other person closes it for one month, or they set the turns for a period longer than a month in such a manner that the benefit from the bathhouse does not cease. This is because the harm that comes to a bathhouse in a short period does not recur because the time passes, leading to the cessation of benefit from the bathhouse. This is in *Jawahir al-Fatawa*.

A lessee leased a mill from one person, a house for the mill from another, and a camel for operating the mill from a third, all under a single contract, and they all leased [these things] to him for a specified monthly rent; this is permissible. This is in *al-Muheet*. If a person has a house (*bayt*) on the bank of a canal where there was previously a watermill that is now gone, and another person brings his mill and installs it in that house along with all the necessary equipment, and they both enter into a partnership on the condition that they will grind wheat and barley for people and divide the earnings equally between them, this is permissible. Whatever they earn will be divided equally between them, and there shall be no separate rent for the house or the mill. If he leased the mill to grind specified grain for a known wage, the entire wage will go to the owner of the mill, and the owner of the house will receive the customary rent for such a house and the wage for his personal labor; all of this shall be due from the mill's proceeds provided he worked in that same house. It was said that according to the opinion of Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him), this rent shall not exceed half of the customary rent (*ujrat al-mithl*) for the mill. This is in *al-Mabsut*.

And it was said that if a person owns the mill, the house, the canal, and all the mill equipment, and the upper millstone breaks, then another person comes and installs a stone on it without the owner's permission...

(1) His statement is as mentioned in the original; the correction is mentioned in the introduction, look for it there.

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 221 किताब अल-इजारा (किरायेदारी की किताब)

ऐसी स्थिति में, वह अपने हिस्से के अनुसार वापस ले सकता है जब मरम्मत का खर्च साझेदार की अनुमति से या काजी (न्यायाधीश) के आदेश से हुआ हो। काजी पहले उसके साझेदार को आदेश देगा कि वह उस हमाम (स्नानघर) या चक्की घर की मरम्मत करे। यदि उसने मरम्मत नहीं की, तो वह दूसरे साझेदार को आदेश देगा कि तुम इसकी मरम्मत करा दो और जो भी हिस्सा तुम्हारे साझेदार के जिम्मे आए, उसके लिए दावा करके वसूल कर लो। यह 'जवाहर अल-फतावा' में है। एक व्यक्ति ने गेहूं पीसने के लिए एक चक्की किराये पर ली, फिर उसमें ऐसा अनाज पीसा जिसके पीसने से चक्की को गेहूं के समान या उससे कम नुकसान पहुँचता है, तो उसे किरायेदारी की शर्त का उल्लंघन करने वाला नहीं माना जाएगा। और यदि उसने ऐसा अनाज पीसा जिससे चक्की को गेहूं से अधिक नुकसान पहुँचता है, तो उसे उल्लंघनकारी और गसब (अवैध कब्जा) करने वाला करार दिया जाएगा। यह 'वजीज करदरी' में है। उन्होंने (रजी अल्लाहु अन्हु) कहा कि जब मैंने शेख से पूछा कि एक चक्की दो व्यक्तियों में साझा है, एक का हिस्सा एक-तिहाई और दूसरे का दो-तिहाई है; फिर दो-तिहाई वाले ने अपना हिस्सा किसी व्यक्ति को किराये पर दे दिया और किरायेदार ने पूरी चक्की का उपयोग किया। फिर एक-तिहाई वाले ने चाहा कि किरायेदार से अपने हिस्से का किराया ले ले, तो वह नहीं ले सकता क्योंकि किरायेदार ने उसके हिस्से का गसब किया है, उसे किराये पर नहीं लिया है। एक-तिहाई के हिस्सेदार को यह अधिकार था कि वह किरायेदार को चक्की के उपयोग से रोके या अपना हिस्सा उसे किराये पर दे दे, क्योंकि अविभाजित हिस्से (मुशा) का किराया सही नहीं है। और यदि मुस्लिम शासकों में से किसी हाकिम (न्यायाधीश) ने ऐसे किराये (इजारा) की वैधता का आदेश दे दिया हो, तो उस समय किरायेदार को यह अधिकार होगा कि वह दो दिन स्वयं उस चक्की से लाभ उठाए और एक दिन एक-तिहाई वाले के लिए छोड़ दे ताकि वह उस दिन लाभ प्राप्त करे। एक-तिहाई के साझेदार को यह अधिकार है कि वह कहे कि जो दिन मेरा है, मैं उस दिन चक्की घर का दरवाजा बंद रखूँगा क्योंकि इससे चक्की को कोई नुकसान नहीं पहुँचता है। लेकिन यदि चक्की के स्थान पर कोई हमाम हो और एक हिस्सेदार ने अपना हिस्सा किसी व्यक्ति को किराये पर दे दिया और किसी हाकिम ने उसकी वैधता का आदेश दिया, तो दूसरे हिस्सेदार को, जिसने किराया नहीं दिया है, यह अधिकार नहीं है कि वह कहे कि मैं अपने हिस्से के दिनों में इस हमाम का दरवाजा बंद रखूँगा, क्योंकि हमाम को इससे नुकसान पहुँचता है, जबकि चक्की को नुकसान नहीं होता। लेकिन यह हो सकता है कि वे लंबी अवधि की बारी तय कर लें, उदाहरण के लिए एक महीना। अतः दो-तिहाई

हिस्से वाला हमाम से दो महीने लाभ प्राप्त करे, फिर दूसरा व्यक्ति एक महीने तक बंद रखे, या एक महीने से अधिक समय के लिए इस प्रकार बारी तय कर लें ताकि हमाम से लाभ उठाना समाप्त न हो जाए। क्योंकि कम समय में जो नुकसान हमाम को पहुँचता है, वह उसे दोबारा नहीं होने पाता क्योंकि समय बीत जाता है, जिससे हमाम का लाभ उठाना समाप्त हो जाता है। यह 'जवाहर अल-फतावा' में है।

एक किरायेदार ने एक व्यक्ति से चक्की, दूसरे से चक्की के लिए घर और तीसरे से चक्की चलाने के लिए ऊँट किराये पर लिया और इन सब को एक ही अनुबंध (अक़्द) में किराये पर लिया, और सबने उसे किराये पर दे दिया, और किराये में मासिक कुछ निश्चित राशि तय हुई, तो यह जायज़ है। यह 'मुहीत' में है। यदि किसी व्यक्ति का कोई घर (बैत) किसी नहर के किनारे है और पहले उसमें एक पवन-चक्की (पन-चक्की) थी जो अब नहीं रही, फिर दूसरा व्यक्ति अपनी चक्की लाया और उस घर में स्थापित की और चक्की के सभी आवश्यक उपकरण भी लाया, और दोनों ने इस शर्त पर आपस में साझेदारी कर ली कि वे लोगों से गेहूं और जौ लेकर पीसेंगे और जो भी कमाई होगी, उसे हम दोनों आधा-आधा बाँट लेंगे, तो यह जायज़ है। उन्होंने जो भी कमाई की, वह दोनों में बराबर विभाजित होगी और घर या चक्की का कोई अलग किराया नहीं होगा। और यदि उसने चक्की को निश्चित किराये पर किसी ज्ञात अनाज को पीसने के लिए किराये पर दिया है, तो सारा किराया चक्की के मालिक को मिलेगा, और मकान मालिक को वह किराया मिलेगा जो ऐसे मकान का सामान्य किराया होता है, और उसे उसकी व्यक्तिगत सेवा का

भी किराया मिलेगा, और यह सब चक्की के माल पर अनिवार्य होगा, बशर्ते कि उसने उसी घर में काम किया हो। और कहा गया कि इमाम अबू यूसुफ (रह.) के कथन के अनुसार, यह किराया चक्की के उचित किराये (उजरत-ए-मिसल) के आधे से अधिक नहीं दिया जाएगा। यह 'मबसूत' में है। और कहा गया कि यदि एक व्यक्ति की चक्की, घर, नहर और चक्की का सामान सब कुछ हो, फिर चक्की का ऊपर का पत्थर टूट गया, फिर एक व्यक्ति ने आकर मालिक की अनुमति के बिना उस पर एक पत्थर लगा दिया।

(1) जैसा कि मूल पाठ में उल्लेखित है, और प्रस्तावना (मुक़द्दमा) में सुधार का उल्लेख है, उसे वहां देखें।

صورت میں بقدر اس کے حصہ کے واپس لے سکتا ہے کہ جب مرمت میں خرچ کرنا شریک کی اجازت یا قاضی کے حکم سے ہو اور قاضی پہلے اس کے شریک کو حکم کرے گا کہ اس حمام یا چکی گھر کی مرمت کرے پس اگر اس نے مرمت نہ کی تو شریک کو حکم دے گا کہ تو اس کی مرمت کرا دے اور جو کچھ حصہ تیرے شریک کے ذمہ پڑے اس سے نالش کر کے لے لے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ ایک شخص نے گیہوں پسنے کے واسطے ایک چکی اجارہ پر لی پھر اس میں ایسا اناج پیسا جس کے پسنے سے مثل گیہوں کے یا اس سے کم چکی کو ضرر پہنچتا ہے تو شرط اجارہ میں مخالفت کرنے والا شمار نہ ہو گا اور اگر ایسا اناج پیسا جس سے چکی کو گیہوں سے زیادہ ضرر پہنچتا ہے تو مخالف و غاصب قرار دیا جائے گا یہ وجیز کردری میں ہے قال رضی اللہ عنہ جب میں نے شیخ سے دریافت کیا کہ ایک چکی دو شخصوں میں مشترک ہے ایک شخص کی ایک تہائی اور دوسرے کی دو تہائی ہے پھر دو تہائی والے نے اپنا حصہ ایک شخص کو اجارہ پر دے دیا اور مستاجر نے تمام چکی میں تصرف کیا پھر ایک تہائی والے نے چاہا کہ مستاجر سے اپنا حصہ اجرت لے لے تو نہیں لے سکتا ہے کیونکہ مستاجر نے اس کے حصہ کو غصب کر لیا ہے اجارہ پر نہیں لیا ہے اور تہائی حصہ والے کو یہ اختیار تھا کہ مستاجر کو چکی کے انتفاع سے روکے یا اپنا حصہ اس کو اجارہ دے دے کیونکہ غیر منقسم کا اجارہ صحیح نہیں ہے اور اگر حکام مسلمین سے کسی حاکم نے ایسے اجارہ کی صحت کا حکم دے دیا تو اس وقت مستاجر کو اختیار ہو گا کہ دو روز خود اس چکی سے نفع حاصل کرے اور ایک روز تہائی والے کے واسطے چھوڑ دے تاکہ وہ اس روز نفع حاصل کرے اور تہائی حصہ کے شریک کو اختیار ہے کہ یوں کہے کہ جو روز میرا ہے میں اس روز چکی گھر کا دروازہ بند کر دوں گا کیونکہ اس

سے چکی کو کچھ ضرر نہیں پہنچتا ہے اور اگر بجائے چکی کے کوئی حمام ہو اور ایک حصہ دار نے اپنا حصہ کسی شخص کو اجارہ پر دے دیا اور کسی حاکم نے اس کی صحت کا حکم دیا تو دوسرے حصہ دار کو جس نے اجارہ نہیں دیا ہے یہ اختیار نہیں ہے کہ یوں کہے کہ میں اپنے حصہ کے روز اس حمام کا دروازہ بند کر دوں گا کیونکہ حمام کو اس سے ضرر پہنچتا ہے چکی کو ضرر نہیں ہوتا ہے لیکن یہ ہو سکتا ہے کہ مدت کثیر کی باری مثلاً ایک مہینہ کی مقرر کر لیں پس دو تہائی حصہ والا حمام سے دو مہینہ نفع حاصل کرے پھر دوسرا شخص ایک مہینہ تک بند کر دے یا ایک مہینے سے زیادہ مدت تک کے واسطے اس طور سے باری مقرر کر لیں تاکہ حمام سے نفع اٹھانا ساقط نہ ہو جائے کیونکہ تھوڑی مدت میں جو ضرر حمام کو پہنچتا ہے اس کو دوسری دفعہ نہیں کرنے پاتا ہے کہ مدت گزر جاتی ہے پس حمام سے انتفاع ساقط ہو جاتا ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔

ایک مستاجر نے ایک شخص سے چکی اور دوسرے سے چکی کے واسطے گھر اور تیسرے سے چکی چلانے کے واسطے اونٹ کرایہ پر لیا اور سب کو ایک ہی عقد میں اجارہ لیا اور سب نے اس کو اجارہ دیا اور اجارہ میں ماہواری کچھ اجرت معلومہ مقرر ہوئی تو یہ جائز ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر کسی شخص کا کوئی بیت ایک نہر کے کنارے ہے اور پہلے اس میں ایک پن چکی تھی کہ وہ جاتی رہی پھر دوسرا شخص اپنی چکی لایا اور اس بیت میں نصب کی اور چکی کے سب ضروریات آلات بھی لایا اور دونوں نے باہم اس شرط سے شرکت کر لی کہ لوگوں سے گیہوں و جو لے کر پیسا کریں اور جو کمائی کریں وہ ہم دونوں نصفا نصف تقسیم کر لیا کریں تو یہ جائز ہے اور جو کچھ انہوں نے کمائی میں کمایا وہ دونوں کو برابر تقسیم ہو گا اور بیت یا چکی کی کچھ اجرت نہ ہو گی اور اگر اس نے چکی کو اجرت

معلومہ پر کوئی اناج معلوم پسنے کے واسطے اجارہ پر دے دیا تو تمام اجرت چکی کے مالک کو ملے گی اور مکان والے کو جو کچھ ایسے مکان کی اجرت ہوتی ہے وہ ملے گی اور اس کی ذات کی اجرت ملے گی اور یہ سب چکی کے مال پر واجب ہو گی بشرطیکہ اسی بیت میں اس نے کام کیا ہو اور فرمایا کہ امام ابو یوسفؒ کے قول کے موافق یہ کرایہ چکی کی اجرتِ مثل کے نصف سے زیادہ نہ دیا جائے گا یہ مبسوط میں ہے۔ اور فرمایا کہ اگر ایک شخص کی چکی اور بیت اور نہر اور چکی کا اسباب سب ہو پھر چکی کے اوپر کا پاٹ ٹوٹ گیا پھر ایک شخص نے آ کر مالک کی بلا اجازت اس پر ایک پاٹ نصب۔

(۱) قولہ یوں ہی اصل میں مذکور ہے اور مقدمہ میں تصحیح مذکور ہے وہاں سے دیکھو۔

...started grinding people's grain for a known wage and started giving it out on hire, then that person would be sinning in this act, but no wage would be due to him. And if he installed the upper millstone with the owner's consent on the condition that the earnings would be divided equally between them and both would work themselves, then in such a case when this person hires it out, all the wages will go to him. And if both took people's grain for grinding, then whatever wages are received will be divided equally between that person and the owner; this is in 'Al-Muhit'.

A mill house courtyard is shared between two people, but the millstones belong specifically to only one of them, and he leased it to a tenant (mustajir). Then the person who has no right in the millstones demanded half the rent; it was said that he does not have this right; this is in 'Jawahir al-Fatawa'. It was said that a person built a house on the bank of a canal and installed a watermill, and all this was done without the permission of the owner of the canal. Then he ground people's grain and earned money; all that money will belong to him, and that person will be considered a usurper of the canal owner's land. The rules of usurpation (ghasb) will be applied, so whatever damage occurred to the land, compensation (dand) will be taken as is done in the case of land usurpation, but he cannot take compensation for the water; this is in 'Al-Zakhira'. The tenant installed iron or something else in the mill, then the period of hire expired and the tenant wanted to take back what he had invested. If he installed it with the lessor's (mujir) permission on the condition that it be deducted from the rent, he can take it from the lessor. And if he installed it without permission, he can take what is not attached, and for what is attached, he can take its price; this is in 'Wajiz Kardari'.

Chapter Twenty:

Regarding Guarantee (Kafalat) for Wages and the Subject Matter of the Contract

It was said that a guarantee for wages, whether prompt or deferred, is valid in all leases as well as in transfers (hawala). Whether at the time of the guarantee, the wages had become due because the tenant had fully benefited from the lease, or there was a condition for advance payment, regardless of whether it had become due or not. And in prompt or deferred payment—that is, paying immediately or at a fixed term—the ruling for the guarantor (kafil) will be the same as for the principal debtor (asil), provided that the guarantee does not stipulate anything contrary to the liability of the principal. If the guarantor pays the wages immediately, he cannot

demand it from his principal immediately until the set time arrives; this is in 'Al-Muhit'. The guarantor does not have the right to demand the wages from the principal, i.e., the tenant, until he himself has paid the wages. That is, as long as he does not pay it himself, he cannot pursue the tenant. However, if the lessor pressed the guarantor and pursued him, then the guarantor has the right to similarly hold his debtor (makful anhu) responsible until the debtor relieves him or pays on his behalf; this is in 'Al-Mabsut'. If there is a disagreement between the lessor, the guarantor, and the tenant regarding the amount of the wages—for example, the guarantor says it is one dirham, the lessor says it is two dirhams, and the tenant says it is half a dirham—then the tenant's word will be accepted because he is denying the excess. However, one dirham will be demanded from the guarantor, and the guarantor can only recover half a dirham from his principal, the tenant. If everyone presents their own reliable witnesses, then the lessor's witnesses will be accepted; this is in 'Al-Muhit'.

...करके लोगों का अनाज मालूम उजरत (तयशुदा मजदूरी) पर पीसना शुरू किया और लोगों को किराए पर देना शुरू किया तो वह व्यक्ति इस कार्य में गुनहगार होगा लेकिन उस पर कोई उजरत वाजिब नहीं होगी। और अगर उसने ऊपर का पाट (चक्की का पत्थर) मालिक की सहमति से इस शर्त पर लगाया कि जो कमाई हो वह हम दोनों में बराबर बँटेगी और हम दोनों स्वयं कार्य करेंगे, तो ऐसी स्थिति में जब यह व्यक्ति किराए पर देगा तो पूरी उजरत उसी व्यक्ति को मिलेगी। और अगर दोनों ने पिसाई के लिए लोगों का अनाज लिया तो जो मजदूरी मिलेगी वह उस व्यक्ति और मालिक के बीच बराबर विभाजित होगी, यह 'मुहीत' में है।

एक चक्की घर का आंगन दो व्यक्तियों के बीच साझा है और चक्की के पाट विशेष रूप से एक ही व्यक्ति के हैं, और उसने इसे एक किराएदार (मुस्ताजिर) को किराए पर दे दिया। फिर जिस व्यक्ति का चक्की के पाटों में कोई अधिकार नहीं है, उसने आधा किराया माँगा तो फरमाया कि उसे यह अधिकार नहीं है, यह 'जवाहरुल फतावा' में है। फरमाया कि एक व्यक्ति ने एक नहर के किनारे एक घर बनाया और उसमें पनचक्की (पानी से चलने वाली चक्की) लगाई और यह सब नहर के मालिक की बिना अनुमति के किया। फिर लोगों का अनाज लेकर पिसाई करके धन प्राप्त किया, तो सारा धन उसी का होगा और वह व्यक्ति नहर के मालिक की जमीन हड़पने वाला गिना जाएगा। और हड़पने (ग़सब) के जो नियम हैं वे लागू होंगे, अतः उसकी जमीन में जो भी नुकसान हुआ है उसका हर्जाना (डांड़) लिया जाएगा जैसा कि जमीन हड़पने में होता है, लेकिन पानी का हर्जाना नहीं ले सकता, यह 'ज़खीरा' में है। किराएदार ने चक्की में लोहा या कोई और चीज लगवाई, फिर किराए की अवधि बीत गई और किराएदार ने चाहा कि जो मेरा माल उसमें लगा है वह ले ले, तो अगर उसने मकान मालिक (मौजिर) की अनुमति से इस शर्त पर लगाया है कि किराए में से काट लिया जाए, तो वह मकान मालिक से ले सकता है। और अगर बिना अनुमति के लगाया है, तो जो चीज जुड़ी हुई नहीं है उसे ले सकता है और जो चीज जुड़ गई है उसकी कीमत ले सकता है, यह 'वजीज़ करदरी' में है।

बीसवाँ अध्याय:

उजरत (मजदूरी) और मक़ूद अलैहि (अनुबंधित लाभ) की जमानत (कफ़ालत) के वर्णन में

फरमाया कि उजरत की जमानत चाहे वह नकद हो या उधार, सभी किरायों में और इसी तरह हवाले (हस्तांतरण) में भी सही है। चाहे जमानत के समय उजरत इस तरह वाजिब हो गई हो कि किराएदार

ने किराए का पूरा लाभ प्राप्त कर लिया हो या जल्दी भुगतान की शर्त हो, चाहे वाजिब न हुई हो। और नकद या उधार भुगतान में, यानी तुरंत भुगतान करने या समय सीमा पर उजरत अदा करने का नियम जमानतदार (कफ़ील) पर वैसा ही होगा जैसा मूल देनदार (असील) पर है, बशर्ते कि जमानत में मूल देनदार के विपरीत कोई शर्त न हो। और अगर जमानतदार ने उजरत तुरंत अदा कर दी, तो वह अपने मूल देनदार से तुरंत नहीं ले सकता जब तक कि निर्धारित समय सीमा न आ जाए, यह 'मुहीत' में है। और जमानतदार को यह अधिकार नहीं है कि जब तक उसने स्वयं उजरत अदा नहीं की है, तब तक मूल देनदार यानी किराएदार से उजरत का तगादा (मांग) करे। यानी जब तक स्वयं भुगतान न कर दे, तब तक किराएदार से तगादा नहीं कर सकता। लेकिन अगर मकान मालिक ने जमानतदार को तंग किया और उसके पीछे पड़ गया, तो जमानतदार को अधिकार है कि वह भी अपने ऋणी (मक़फूल अनहु) का दामन थाम ले जब तक कि ऋणी उसका पीछा न छुड़वा दे या उसकी ओर से भुगतान न कर दे, यह 'मबसूत' में है। और अगर उजरत की मात्रा में मकान मालिक, जमानतदार और किराएदार में मतभेद हो, उदाहरण के लिए जमानतदार ने कहा कि एक दिरहम है और मकान मालिक ने कहा कि दो दिरहम हैं और किराएदार ने कहा कि आधा दिरहम है, तो किराएदार की बात मानी जाएगी क्योंकि वह अधिकता से इनकार कर रहा है। लेकिन जमानतदार से एक दिरहम की मांग की जाएगी और जमानतदार अपने मूल देनदार (किराएदार) से केवल आधा दिरहम वापस ले सकता है। और अगर सब ने अपने-अपने विश्वसनीय गवाह पेश किए तो मकान मालिक के गवाह स्वीकार किए जाएंगे, यह 'मुहीत' में है।

کر کے لوگوں کا اناج اجرت معلومہ پر پینا شروع کیا اور لوگوں کو کرایہ پر دینا شروع کیا تو وہ شخص اس فعل میں گنہگار ہوگا مگر اس پر کچھ اجرت واجب نہ ہوگی اور اگر اس نے اوپر کا پاٹ مالک کی رضامندی سے اس شرط سے نصب کیا کہ جو کمائی ہو وہ ہم دونوں میں برابر تقسیم ہو اور ہم دونوں اپنے آپ کام کریں تو ایسی صورت میں جب یہ شخص کرایہ پر دے گا تو تمام اجرت اسی شخص کو ملے گی اور اگر دونوں نے پسائی کے واسطے لوگوں کا اناج لیا تو جو مزدوری ملے گی وہ اس شخص اور مالک کے درمیان برابر تقسیم ہوگی یہ محیط میں ہے۔

ایک چکی گھر کا صحن دو شخصوں میں مشترک ہے اور چکی کے پاٹ خاص ایک ہی شخص کے ہیں اور اس کو ایک شخص مستاجر کو اجارہ دے دیا پھر جس شخص کا چکی کے پاٹوں میں کچھ حق نہیں ہے اس نے آدھا کرایہ طلب کیا تو فرمایا کہ اس کو اختیار ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ فرمایا کہ ایک شخص نے ایک نہر کے کنا رے ایک گھر بنایا اور اس میں پن چکی نصب کی اور یہ سب مالکِ نہر کی بلا اجازت کیا پھر لوگوں کا اناج لے کر پسائی کر کے مال حاصل کیا تو تمام مال اسی کا ہوگا اور وہ شخص نہر کے مالک کی زمین غصب کرنے والا شمار ہوگا اور جو احکام غصب کے ہیں وہ معتبر رکھے جائیں گے پس جو کچھ اس کی زمین میں نقصان آیا ہے اس کی ڈانڈ لے گا جیسے زمین کے غصب میں ہوتا ہے لیکن پانی کی ضمان نہیں لے سکتا ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ مستاجر نے چکی میں لوہا یا کوئی اور شے جڑوائی پھر اجارہ کی مدت گزر گئی اور مستاجر نے چاہا کہ جو مال میرا اس میں لگا ہے وہ لے لے پس اگر اس نے موجر کی اجازت سے اس شرط سے لگایا ہے کہ کرایہ میں سے وضع کرلے تو موجر سے لے سکتا ہے اور اگر

اس کی بلا اجازت لگایا ہے تو جو چیز جڑی ہوئی نہ ہو اس کو لے سکتا ہے اور جو چیز جڑی ہوئی ہے اس کی قیمت لے سکتا ہے یہ وجیز کردری میں ہے۔

جوبیسواں باب:

اجرت اور معقود علیہ کی کفالت کے بیان میں

فرمایا کہ اجرت کی کفالت خواہ معجل ہو یا موجل ہو جمیع اجارات اور نیز حوالہ بھی صحیح ہے خواہ کفالت کے وقت اجرت اس طرح واجب ہوگئی ہو کہ مستاجر نے منفعت اجارہ تمام حاصل کر لی ہو یا شرط تعجیل ہو خواہ واجب نہ ہوئی ہو اور تعجیل یا تاجیل میں یعنی فی الحال ادا کرنے یا میعاد پر اجرت ادا کرنے کا حکم کفیل پر ویسا ہی ہوگا جیسا اصیل پر ہے بشرطیکہ کفالت میں جس طرح اصیل پر ہے اس کے خلاف شرط نہ ٹھہری ہو اور اگر کفیل نے اجرت فی الحال ادا کر دی تو اپنے اصیل سے فی الحال نہیں لے سکتا ہے تا وقتیکہ میعاد مقررہ نہ آ جائے یہ محیط میں ہے اور کفیل کو یہ اختیار نہیں ہے کہ جب تک خود اجرت ادا نہیں کی ہے تب تک اصیل سے یعنی مستاجر سے اجرت کا مواخذہ کرے یعنی جب تک خود ادا نہ کرے تب تک مستاجر سے مواخذہ نہیں کر سکتا ہے لیکن اگر موجر نے کفیل کے ساتھ دستک دی اور اس کے پیچھے پڑ گیا تو کفیل کو اختیار ہے کہ اسی طرح اپنے مکفول عنہ کا دامن گیر ہو یہاں تک کہ مکفول عنہ اس کا پیچھا چھوڑا دے یا اس کی طرف سے ادا کرے یہ مبسوط میں ہے اور اگر مقدار اجرت میں موجر کفیل ومستاجر نے اختلاف کیا مثلاً کفیل نے کہا کہ ایک درہم ہے اور موجر نے کہا کہ دو درہم ہیں اور مستاجر نے کہا کہ نصف درہم ہے تو مستاجر کا قول قبول ہوگا کیونکہ وہ زیادتی سے منکر ہے لیکن کفیل سے ایک درہم کا مواخذہ کیا جائے گا اور کفیل اپنے اصیل مستاجر سے فقط نصف درہم

واپس لے سکتا ہے اور اگر سب نے اپنے اپنے عادل گواہ قائم کئے تو موجر کے گواہ مقبول ہوں گے یہ محیط میں ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (224) Kitab al-Ijara

If the claimant produces reliable witnesses, he has the option to hold either the guarantor (kafil) or the lessee (mustajir) accountable, as mentioned in 'Wajiz Kardari'. If a specific item, such as a specific piece of cloth, was agreed upon as rent and someone stood guarantee (kafalah) for it, it is valid. If that cloth is destroyed while in the possession of the lessee, the guarantor is absolved, and the lessee shall be ordered to pay 'ajr-i-mithl' (a fair rental value), as stated in 'Al-Muhit'. If a tailor is hired to sew cloth with the condition that he must sew it himself, and someone provides a guarantee for him: if the guarantee is for the personal presence of the tailor, it is valid; but if it is for the act of sewing itself, it is not valid. However, if the lessee did not impose the condition that the tailor must sew it himself and someone guarantees the sewing, it is valid. Furthermore, in the matter of tailoring, when the guarantee for sewing is not valid and the guarantor performs the task himself and delivers it to the lessee, he shall receive 'ajr-i-mithl' for his work. In cases where the guarantee for sewing is valid and the guarantor performs the task himself for the lessee, he may claim 'ajr-i-mithl' from the principal debtor (the tailor), regardless of the amount, provided the guarantee was with the tailor's permission; this is in 'Al-Muhit'. If someone hires unspecified camels to carry a specified load to a known city, and another person guarantees the carriage to the lessee, the guarantee is valid. But if specific camels were hired and someone guaranteed the carriage, it is not valid; this is in 'Al-Mabsut'. Imam Abu Hanifa (RA) stated that if the lessee pays the rent in advance and someone guarantees that "if the lease (ijara) is terminated, I will be the guarantor for your rent," then such a guarantee is valid, as noted in 'Al-Muhit'.

Chapter Twenty: Regarding Disputes Arising Between the Two Witnesses and Between the Lessor (Mujir) and the Lessee (Mustajir) This chapter contains two sections. **Section One: Regarding Disputes Between the Lessor and Lessee, or Between the Two Witnesses, Concerning the Consideration (Badal) or the Subject of Exchange (Mubadal)**

If, after the expiry of the lease term, the parties dispute whether the leased item was handed over within the lease period, the statement of the lessee given under oath shall be accepted. If both produce reliable witnesses, the witnesses of the lessor shall be accepted. If both agree that the lessor handed over the item at the start of the term or journey but dispute the occurrence of an excuse (uzr) — for instance, the lessee claims an excuse like illness, seizure, or the escape of a slave prevented him from benefiting, and the lessor denies this — then if the cause of the excuse exists at

the time of the dispute, the lessee's statement with a definitive oath shall be accepted. If the cause does not exist at that time, the lessor's statement shall be accepted, but the lessor must take an oath regarding his knowledge of the matter. If they agree on the occurrence of an excuse but dispute its duration, the lessee's statement shall be accepted, as per 'Al-Muhit'. If they dispute the lease contract or its duration before possession is taken, both shall be required to take an oath and the lease shall be annulled, as in 'At-Tahdhib'. If they dispute whether the lease term has expired, the lessee's statement is accepted, as in 'Al-Qunya'. If the two witnesses to the lease dispute the specified rent amount...

यदि दावेदार ने विश्वसनीय गवाह पेश किए, तो उसे यह अधिकार है कि वह जामिन (कफ़ील) या किरायेदार (मुस्ताजिर) में से जिससे चाहे दावा करे, यह 'वजीज़ करदरी' में है। और यदि किराये के रूप में कोई विशेष वस्तु, जैसे कोई विशेष कपड़ा तय हुआ और किसी व्यक्ति ने उसकी ज़मानत (कफ़ालत) ली, तो यह जायज़ है। और यदि वह कपड़ा किरायेदार के पास नष्ट हो गया, तो जामिन बरी हो गया और किरायेदार पर 'अज्र-ए-मिसल' (उचित किराया) देने का हुक्म दिया जाएगा, यह 'मुहीत' में है। यदि किसी दर्जी को कपड़ा सीने के लिए नियुक्त किया गया और यह शर्त रखी गई कि वह स्वयं ही सियेगा और किसी व्यक्ति ने उसकी ज़मानत ली, तो यदि दर्जी की उपस्थिति सुनिश्चित करने की ज़मानत ली गई है तो वह सही है, और यदि उसके सिलाई कार्य की ज़मानत ली गई है तो वह सही नहीं है। और यदि किरायेदार ने दर्जी पर स्वयं सीने की शर्त नहीं लगाई और किसी व्यक्ति ने सिलाई की ज़मानत ली, तो वह सही है। फिर स्पष्ट हो कि सिलाई के मामले में जब सिलाई की ज़मानत सही न हो और जामिन ने स्वयं काम करके किरायेदार को सौंप दिया, तो वह उससे अपने काम का उचित किराया (अज्र-ए-मिसल) लेगा। और जिस स्थिति में सिलाई की ज़मानत सही हो और जामिन ने स्वयं काम करके किरायेदार को दिया, तो वह मूल देनदार यानी दर्जी से अपने काम का उचित किराया, चाहे जितना भी हो, ले लेगा, बशर्ते कि यह ज़मानत दर्जी की अनुमति से हो, यह 'मुहीत' में है। यदि किसी व्यक्ति से कुछ अनिश्चित ऊँट किसी ज्ञात शहर तक कुछ ज्ञात सामान ढोने के लिए किराये पर लिए गए और किसी व्यक्ति ने किरायेदार से बोझ ढोने की ज़मानत ले ली, तो ज़मानत सही है। और यदि निश्चित ऊँट इस तरह किराये पर लिए गए और किसी ने बोझ ढोने की ज़मानत ली, तो वह सही नहीं है, यह 'मबसूत' में है। इमाम अबू हनीफा (रह.) ने फरमाया कि यदि किरायेदार ने किराया अग्रिम (एडवांस) दे दिया और किसी व्यक्ति ने ज़मानत ली कि यदि किराया समझौता (इजारा) टूट जाएगा तो मैं तुम्हारे किराये का जामिन हूँ, तो यह ज़मानत जायज़ है, यह 'मुहीत' में है।

बीसवाँ अध्याय: दोनों गवाहों के बीच और मकान मालिक (मूजिर) व किरायेदार (मुस्ताजिर) के बीच विवाद होने के वर्णन में इसमें दो भाग (फस्ल) हैं। **प्रथम भाग: प्रतिफल (बदल) या विनिमय की वस्तु (मुबदल) के बारे में मकान मालिक और किरायेदार के बीच, या दोनों गवाहों के बीच विवाद होने के वर्णन में**

यदि दोनों ने किराये की अवधि बीतने के बाद इस बात पर विवाद किया कि किराये पर ली गई वस्तु अवधि के भीतर सौंपी गई थी या नहीं, तो शपथ के साथ किरायेदार का कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि दोनों ने विश्वसनीय गवाह पेश किए, तो मकान मालिक के गवाह स्वीकार किए जाएंगे। और यदि दोनों इस बात पर सहमत हुए कि मकान मालिक ने अवधि के प्रारंभ में या यात्रा के आरंभ में वस्तु सौंप दी थी, लेकिन किसी बाधा (उज़्र) के उत्पन्न होने पर विवाद किया, उदाहरण के लिए किरायेदार ने कहा कि बीमारी, कब्ज़ा या गुलाम का भाग जाना आदि जैसी कोई बाधा उत्पन्न हो गई जिससे मैं लाभ नहीं उठा सका और मकान मालिक ने इससे इनकार किया, तो यदि विवाद के समय वह कारण मौजूद है, तो निश्चित शपथ के साथ किरायेदार का कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि उस समय वह कारण मौजूद नहीं है, तो मकान मालिक का कथन स्वीकार किया जाएगा, लेकिन साथ ही मकान मालिक से उसकी जानकारी पर शपथ ली जाएगी। और यदि दोनों किसी बाधा के उत्पन्न होने पर सहमत हैं लेकिन इस पर विवाद है कि वह बाधा कितने दिनों तक रही, तो किरायेदार का कथन स्वीकार किया जाएगा, यह 'मुहीत' में है। और यदि कब्ज़ा होने से पहले किराये के अनुबंध या अवधि में विवाद हुआ, तो दोनों से शपथ लेकर अनुबंध रद्द कर दिया जाएगा, यह 'तहज़ीब' में है। और यदि किराये की अवधि बीतने में विवाद हुआ, तो किरायेदार का कथन स्वीकार किया जाएगा, यह 'कुनिया' में है। किराये के दोनों गवाहों ने निर्धारित किराये की राशि पर विवाद किया...

اگر طالب نے گواہ عادل پیش کئے تو اس کو اختیار ہے کہ پھر کفیل یا مستاجر جس سے چاہے مواخذہ کرے یہ وجیز کردری میں ہے اور اگر اجرت میں کوئی معین چیز مثلاً کوئی معین کپڑا قرار پایا اور اس کی کسی شخص نے کفالت کی تو جائز ہے اور اگر وہ کپڑا مستاجر کے پاس تلف ہو گیا تو کفیل بری ہو گیا اور مستاجر پر اجر المثل دینے کا حکم کیا جائے گا یہ محیط میں ہے۔ اگر کسی خیاط کو کپڑا سینے کے واسطے مقرر کیا اور شرط کر لی کہ خود ہی سینے اور کسی شخص نے اس کی کفالت کی پس اگر نفس خیاط کے سپرد کرنے کی کفالت کی تو صحیح ہے اور اگر اسی کی سلائی کی کفالت کی تو صحیح نہیں ہے اور اگر مستاجر نے درزی پر اسی کے سینے کی شرط نہ لگائی اور کسی شخص نے سلائی کی کفالت کی تو صحیح ہے پھر واضح ہو کہ خیاطت کے مسئلہ میں جبکہ سلائی کی کفالت صحیح نہ ہو اور کفیل نے خود ہی کر مستاجر کے سپرد کیا تو اس سے اپنے کام کا اجر المثل لے گا اور جس صورت میں سلائی کی کفالت صحیح ہو اور کفیل نے خود ہی کر مستاجر کو دیا تو مکفول عنہ یعنی درزی سے اپنے کام کا اجر المثل چاہے جس قدر ہو لے لے گا بشرطیکہ یہ کفالت درزی کی اجازت سے ہو یہ محیط میں ہے۔ اگر کسی شخص سے کچھ اونٹ غیر معین کسی شہر معلوم تک کچھ بار معلوم لادنے کے واسطے کرایہ کئے اور ایک شخص نے مستاجر سے بار برداری کی کفالت کر لی تو کفالت صحیح ہے اور اگر اونٹ معین اس طور سے کرایہ پر لئے اور کسی شخص نے بار برداری کی کفالت کر لی تو صحیح نہیں ہے یہ مبسوط میں ہے۔ امام ابوحنیفہؒ نے فرمایا کہ اگر مستاجر نے کرایہ پیشگی ادا کر دیا اور ایک شخص نے کفالت کر لی کہ اگر اجارہ ٹوٹ جائے گا تو میں تیرے کرایہ کا کفیل ہوں تو کفالت جائز ہے یہ محیط میں ہے۔

بیسواں باب: دونوں گواہوں میں اور موجر و مستاجر میں اختلاف واقع ہونے کے بیان میں اس میں دو فصلیں ہیں **فصل اول: بدل یا مبدل میں موجر و مستاجر کے درمیان یا دونوں گواہوں کے درمیان اختلاف واقع ہونے کے بیان میں**

اگر دونوں نے مدت اجارہ گزرنے کے بعد جو چیز اجارہ لی تھی مدت اجارہ کے اندر سپرد کرنے میں اختلاف کیا تو قسم سے مستاجر کا قول قبول ہو گا اور اگر دونوں نے گواہ عادل پیش کئے تو موجر کے گواہ مقبول ہوں گے اور اگر دونوں نے اس امر پر اتفاق کیا کہ یہ چیز موجر نے اول مدت یا اول مسافت میں سپرد کر دی تھی لیکن عذر عارض ہو جانے میں اختلاف کیا مثلاً مستاجر نے کہا کہ مرض یا غصب یا غلام کا بھاگ جانا وغیرہ ایسا کوئی عذر پیدا ہو گیا کہ جس سے میں انتفاع حاصل نہیں کر سکا اور موجر نے اس سے انکار کیا پس اگر خصومت کے وقت یہ سبب موجود ہو تو قطعی قسم کے ساتھ مستاجر کا قول قبول ہو گا اور اگر اس وقت یہ سبب موجود نہ ہو تو موجر کا قول قبول ہو گا مگر ساتھ ہی موجر سے اس کے علم پر قسم لی جائے گی اور اگر کوئی عذر پیدا ہو جانے میں دونوں نے اتفاق کیا مگر اس میں اختلاف کیا کہ کتنے دنوں تک یہ عذر مانع قائم رہا ہے تو مستاجر کا قول قبول ہو گا یہ محیط میں ہے اور اگر قبضہ سے پہلے عقد اجرت میں اختلاف کیا یا مدت اجارہ میں اختلاف کیا تو دونوں سے قسم لے کر اجارہ فسخ کر دیا جائے گا یہ تہذیب میں ہے اور اگر مدت اجارہ گزرنے میں اختلاف کیا تو مستاجر کا قول قبول ہو گا یہ قنیہ میں ہے اجارہ کے دونوں گواہوں نے اجارہ کی اجرت مسمی میں اختلاف کیا

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | 442 | Book of Leasing (Kitab al-Ijarah)

Whether the claimant is the lessor or the lessee, if one witness testifies in favor of the claimant and another testifies to a rent amount that is either more or less than that, then the testimony will not be accepted. Some of our associates have stated that this ruling applies before the full benefit [of the lease] has been obtained, because in this situation, it is necessary to issue a ruling on the lease contract itself, and since the witnesses disagreed in their testimony, the judge will not find grounds for such a ruling. However, if such an occurrence takes place after the full benefit has been obtained, then a ruling on the property (rent due) is necessary. In this case, there is a difference of opinion: according to Imam Abu Yusuf (RA) and Imam Muhammad (RA), a decree shall be issued for the lesser amount mentioned in the testimony, similar to claims for debt—where if a claimant claims six dirhams and one witness testifies accordingly while another testifies to five dirhams, a decree for five dirhams is issued. The Sheikh (RA) said, "In my view, the most correct position is that here, by consensus, the testimony will not be accepted at all, because in an exchange contract, rent is the counter-value, just as price is in a sale. Therefore, one of the two witnesses must necessarily be contradicting the other, and thus their testimony will not be accepted." If neither party has witnesses and they agree that a lease occurred but disagree on the rent amount before the benefit is fully realized, they should take an oath against each other and annul the lease. Similarly, if an animal was rented for riding and the lessee claimed the agreement was from Kufa to Baghdad for five dirhams, while the owner of the animal claimed it was from Kufa to Sirat (which is between Baghdad and Kufa) for ten dirhams, then both shall take an oath. After taking the oath, if either produces witnesses, their witnesses shall be accepted. If both produce witnesses, the owner's witnesses shall be accepted regarding the increase in rent, and the lessee's witnesses shall be accepted regarding the increase in distance. This is the opinion of Imam Azam (RA).

Previously, Imam Azam (RA) used to say that a decree for twelve and a half dirhams to Baghdad would be issued. If both parties agreed on the location but disagreed on the type of rent, the witnesses of the animal's owner would be accepted. If the lessee rode the animal to Baghdad and claimed, "You gave me this animal as a loan (gratuitous use)," while the owner claimed, "I rented it to you for one and a half dirhams," the lessee's word would be accepted, and no compensation or rent would be mandatory. If the lessor produces witnesses where one testifies to one dirham and the other to one and a half dirhams, a decree for one dirham shall be issued; this

is mentioned in 'Mabsut'. A dyer denied receiving fabric, saying, "This person gave me no cloth." Then two witnesses were produced: one testified that he gave it to be dyed red, and the other testified that he gave it to be dyed yellow. The testimony will not be accepted; this is found in 'Muhit Sarkhasi'. If Zaid claimed against Amr that he rented two specific packhorses to Baghdad for ten dirhams and produced witnesses, and Amr produced witnesses that he rented out only one of those two horses to Baghdad for ten dirhams, Imam Azam (RA) previously held that a ruling for fifteen dirhams for leasing both horses to Baghdad should be issued, provided the customary fair rent (ujr al-mithl) for both is the same. Later, he receded from this opinion and stated that a decree for ten dirhams for leasing both horses to Baghdad should be issued, which is also the opinion of Imam Abu Yusuf (RA) and Imam Muhammad (RA). This applies when they agree on the type of rent. If they disagree—for example, if the horse owner says, "I rented one of these two horses to you for one dinar to Baghdad," and produces witnesses, while the lessee says, "You leased both horses to me for ten dirhams to Baghdad"—then the decree shall be that he leased both horses for one dinar and five dirhams to Baghdad, provided the fair rent for both is equal. This is in 'Muhit'.

A person rented two packhorses, one specifically to the station of Hirah and the other specifically to the station of Qadisiyah, then both...

और मुद्दई ख्वाह मोजर (किराये पर देने वाला) हो या मुस्तअजिर (किरायेदार) हो और एक गवाह ने मुद्दई के मुवाफ़िक़ गवाही दी और दूसरे ने उजरत (किराया) उस से कम या ज़्यादा होने की गवाही दी तो गवाही क़बूल न होगी और हमारे बाज़ असहाब ने फ़रमाया कि ये हुक्म मन्फ़अत कामिल (पूर्ण लाभ) हासिल करने से पहले है क्यूंकि इस सूरत में अक़्द-ए-इजारा (किराया अनुबंध) के हुक्म देने की ज़रूरत है और जब दोनों ने गवाही बदल इख़्तिलाफ़ (मतभेद) किया तो क़ाज़ी ऐसे हुक्म का क़ाबू न पाएगा और अगर मन्फ़अत कामिल हासिल करने के बाद ऐसा वाक़िआ हुआ तो उस वक़्त माल का हुक्म करने की ज़रूरत है पस इस में इख़्तिलाफ़ होना चाहिए कि इमाम अबू यूसुफ़ रह. व इमाम मुहम्मद रह. के नज़दीक गवाही में कमतर माल की डिक्री की जाएगी जैसा कि क़र्ज़े के दावे में होता है कि अगर मुद्दई ने छह दिरहम का दावा किया और एक गवाह ने इस के मुवाफ़िक़ गवाही दी और दूसरे ने पाँच दिरहम की गवाही दी तो पाँच दिरहम की डिक्री होगी। शेख़ रज़ियल्लाहु अन्हु ने फ़रमाया, मेरे नज़दीक असहे (अधिक सही) ये है कि यहाँ बिल-इज्मा (सर्वसम्मति से) गवाही मक़बूल न होगी क्यूंकि अक़्द-ए-मुआवज़ा में उजरत बदल होती है जैसे बय (बिक्री) में समन (क़ीमत) होता है तो ज़रूर है कि दोनों गवाहों में से एक की तकज़ीब (झुठलाना) की हो पस इस की गवाही क़बूल न होगी। और अगर दोनों के पास गवाह न हों और इजारा वाक़े होने पर दोनों ने इत्तिफ़ाक़ किया और इस्तफ़ा-ए-मन्फ़अत (लाभ उठाना) से पहले उजरत में इख़्तिलाफ़ किया तो बाहम क़सम खा कर इजारा फ़स्ख़ (निरस्त) कर दें। इसी तरह अगर चौपाया सवारी के लिए किराये पर लिया और मुस्तअजिर ने कहा कि कूफ़ा से बग़दाद तक पाँच दिरहम में ठहरा है और चौपाया के मालिक ने कहा कि कूफ़ा से सिरात तक जो बग़दाद व कूफ़ा के बीच में है दस दिरहम को ठहरा है तो भी दोनों से क़सम ली जाएगी और बा'द क़सम खाने के अगर दोनों में से किसी ने अपने गवाह क़ायम किए तो उस के गवाह मक़बूल होंगे और अगर दोनों ने गवाह क़ायम किए तो चौपाया के मालिक के गवाह किराये की ज़्यादती पर क़बूल होंगे और मुस्तअजिर के गवाह ज़्यादती मुसाफ़त (दूरी) पर क़बूल होंगे और ये इमाम-ए-आज़म रह. का क़ौल है।

पहले इमाम-ए-आज़म रह. फ़रमाते थे कि बग़दाद तक साढ़े बारह दिरहम पर डिक्री होगी और अगर दोनों ने जगह व मुक़ाम में इत्तिफ़ाक़ किया मगर जिन्स-ए-उजरत (किराये के प्रकार) में इख़्तिलाफ़ किया तो चौपाया के मालिक के गवाह मक़बूल होंगे और अगर उस को बग़दाद तक सवार हो कर ले गया और कहा कि तूने मुझे ये चौपाया आरियत (मुफ़्त उपयोग के लिए) दिया है और इस के मालिक

ने कहा कि मैंने तुझे डेढ़ दिरहम में किराये पर दिया है तो मुस्तअजिर का क़ौल मक़बूल होगा और उस पर ज़मान या उजरत वाजिब न होगी। और अगर मोजर ने गवाह क़ायम किए पस एक गवाह ने एक दिरहम किराये की गवाही दी और दूसरे ने डेढ़ दिरहम की गवाही दी तो एक दिरहम की डिक्री की जाएगी ये 'मबसूद' में है। रंगरेज़ ने इंकार किया और कहा कि मुझे इस शख़्स ने कोई कपड़ा नहीं दिया है फिर दो गवाह क़ायम हुए एक ने गवाही दी कि इस ने सुर्ख़ (लाल) रंगने के वास्ते दिया है और दूसरे ने गवाही दी कि इस ने ज़र्द (पीला) रंगने के वास्ते दिया है तो गवाही मक़बूल न होगी ये 'मुहीत सरख़सी' में है। अगर ज़ैद ने अम्र पर दावा किया कि उस ने मुझे मुअय्यन (निश्चित) दो टट्टू बग़दाद तक दस दिरहम में किराये दिए हैं और इस दावे पर गवाह क़ायम किए और अम्र ने गवाह दिए कि अम्र ने इन दोनों टट्टुओं में से एक टट्टू मुअय्यन दस दिरहम में बग़दाद तक के वास्ते किराये पर दिया है तो इमाम-ए-आज़म रह. पहले फ़रमाते थे कि दोनों टट्टुओं के पन्द्रह दिरहम पर बग़दाद तक इजारा देने का हुक्म दिया जाएगा बशर्तेकि दोनों का अज्रुल-मिस्ल (प्रचलित किराया) यकसां (समान) हो फिर इस क़ौल से रुजू किया और कहा कि दोनों टट्टुओं के दस दिरहम पर बग़दाद तक इजारा देने की डिक्री की जाएगी और यही इमाम अबू यूसुफ़ रह. व इमाम मुहम्मद रह. का क़ौल है और ये जो मज़कूर हुआ उस वक़्त है कि दोनों ने जिन्स-ए-उजरत में इत्तिफ़ाक़ किया हो और अगर इख़्तिलाफ़ किया मसलन टट्टू के मालिक ने कहा कि मैंने इन दोनों में से एक टट्टू एक दीनार में बग़दाद तक तुझे किराये पर दिया है और इस पर गवाह क़ायम किए और मुस्तअजिर ने कहा कि तूने दोनों टट्टू दस दिरहम में बग़दाद तक के वास्ते इजारा दिए हैं तो यूँ डिक्री की जाएगी कि उस ने दोनों टट्टू एक दीनार और पाँच दिरहम में बग़दाद तक इजारा दिए बशर्तेकि दोनों का अज्रुल-मिस्ल यकसां हो ये 'मुहीत' में है।

एक शख़्स ने दो टट्टू किराये पर किए उन में एक टट्टू मुअय्यन मुक़ाम हीराह तक और दूसरा मुअय्यन मुक़ाम क़ादसिया तक किराये पर लिया फिर दोनों को...

اور مدعی خواہ موجر ہے یا مستاجر ہے اور ایک گواہ نے موافق مدعی کے گواہی دی اور دوسرے نے اجرت اس سے کم یا زیادہ ہونے کی گواہی دی تو گواہی قبول نہ ہوگی اور ہمارے بعض اصحاب نے فرمایا کہ یہ حکم منفعت کامل حاصل کرنے سے پہلے ہے کیونکہ اس صورت میں عقد اجارہ کے حکم دینے کی ضرورت ہے اور جب دونوں نے گواہی بدل اختلاف کیا تو قاضی ایسے حکم کا قابو نہ پائے گا اور اگر منفعت کامل حاصل کرنے کے بعد ایسا واقعہ ہوا تو اس وقت مال کا حکم کرنے کی ضرورت ہے پس اس میں اختلاف ہونا چاہئے کہ امام ابو یوسفؒ و امام محمدؒ کے نزدیک گواہی میں کمتر مال کی ڈگری کی جائے گی جیسا کہ قرضہ کے دعویٰ میں ہوتا ہے کہ اگر مدعی نے چھ درہم کا دعویٰ کیا اور ایک گواہ نے اس کے موافق گواہی دی اور دوسرے نے پانچ درہم کی گواہی دی تو پانچ درہم کی ڈگری ہو گی قال الشیخ رضی اللہ عنہ میرے نزدیک اصح یہ ہے کہ یہاں بالاجماع گواہی مقبول نہ ہو گی کیونکہ عقد معاوضہ میں اجرت بدل ہوتی ہے جیسے بیع میں ثمن ہوتا ہے تو ضرور ہے کہ دونوں گواہوں میں سے ایک کی تکذیب کی ہو پس اس کی گواہی قبول نہ ہو گی اور اگر دونوں کے پاس گواہ نہ ہوں اور اجارہ واقع ہونے پر دونوں نے اتفاق کیا اور استیفائے منفعت سے پہلے اجرت میں اختلاف کیا تو باہم قسم کھا کر اجارہ فسخ کر دیں اسی طرح اگر چوپایہ سواری کے لئے کرایہ پر لیا اور مستاجر نے کہا کہ کوفہ سے بغداد تک پانچ درہم میں ٹھہرا ہے اور چوپایہ کے مالک نے کہا کہ کوفہ سے صراط تک جو بغداد و کوفہ کے بیچ میں ہے دس درہم کو ٹھہرا ہے تو بھی دونوں سے قسم لی جائے گی اور بعد قسم کھانے کے اگر دونوں میں سے کسی نے اپنے گواہ قائم کئے تو اس کے گواہ مقبول ہوں گے اور

اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو چوپایہ کے مالک کے گواہ کرایہ کی زیادتی پر قبول ہوں گے اور مستاجر کے گواہ زیادتی مسافت پر قبول ہوں گے اور یہ امام اعظمؒ کا قول ہے۔

پہلے امام اعظمؒ فرماتے تھے کہ بغداد تک ساڑھے بارہ درہم پر ڈگری ہوگی اور اگر دونوں نے جگہ و مقام میں اتفاق کیا مگر جنس اجرت میں اختلاف کیا تو چوپایہ کے مالک کے گواہ مقبول ہوں گے اور اگر اس کو بغداد تک سوار ہو کر لے گیا اور کہا کہ تو نے مجھے یہ چوپایہ عاریت دیا ہے اور اس کے مالک نے کہا کہ میں نے تجھے ڈیڑھ درہم میں کرایہ دیا ہے تو مستاجر کا قول قبول ہوگا اور اس پر ضمان یا اجرت واجب نہ ہوگی اور اگر موجر نے گواہ قائم کئے پس ایک گواہ نے ایک درہم کرایہ کی گواہی دی اور دوسرے نے ڈیڑھ درہم کی گواہی دی تو ایک درہم کی ڈگری کی جائے گی یہ مبسوط میں ہے۔ رنگریز نے انکار کیا اور کہا کہ مجھے اس شخص نے کوئی کپڑا نہیں دیا ہے پھر دو گواہ قائم ہوئے ایک نے گواہی دی کہ اس نے سرخ رنگنے کے واسطے دیا ہے اور دوسرے نے گواہی دی کہ اس نے زرد رنگنے کے واسطے دیا ہے تو گواہی مقبول نہ ہوگی یہ محیط سرخصی میں ہے اگر زید نے عمرو پر دعویٰ کیا کہ اس نے مجھے معین دو ٹٹو بغداد تک دس درہم میں کرایہ دیئے ہیں اور اس دعویٰ پر گواہ قائم کئے اور عمرو نے گواہ دیئے کہ عمرو نے ان دونوں ٹٹوؤں میں سے ایک ٹٹو معین دس درہم میں بغداد تک کے واسطے کرایہ پر دیا ہے تو امام اعظمؒ پہلے فرماتے تھے کہ دونوں ٹٹوؤں کے پندرہ درہم پر بغداد تک اجارہ دینے کا حکم دیا جائے گا بشرطیکہ دونوں کا اجر المثل یکساں ہو پھر اس قول سے رجوع کیا اور کہا کہ دونوں ٹٹوؤں کے دس درہم پر بغداد تک اجارہ دینے کی ڈگری کی جائے گی اور یہی امام ابو یوسفؒ و امام محمدؒ کا قول ہے اور یہ جو مذکور ہوا اس وقت ہے کہ دونوں نے جنس اجرت میں اتفاق کیا ہو اور اگر اختلاف کیا مثلاً ٹٹو کے مالک نے کہا کہ میں نے ان دونوں میں سے ایک ٹٹو ایک دینار میں بغداد تک تجھے کرایہ پر دیا ہے اور اس پر گواہ قائم کئے اور مستاجر نے کہا کہ تو نے دونوں

ٹٹوؤں دس درہم میں بغداد تک کے واسطے اجارہ دیئے ہیں تو یوں ڈگری کی جائے گی کہ اس نے دونوں ٹٹو ایک دینار اور پانچ درہم میں بغداد تک اجارہ دیئے بشرطیکہ دونوں کا اجر المثل یکساں ہو یہ محیط میں ہے۔

ایک شخص نے دو ٹٹو کرایہ پر کئے ان میں ایک ٹٹو معین مقام حیرہ تک اور دوسرا معین مقام قادسیہ تک کرایہ پر لیا پھر دونوں کو

Fatawa Alamgiri ..... Volume ④ (245) Kitab al-Ijarah (Book of Hiring)

...proceeded towards Qadisiya, meaning he went beyond Hira. Then a pony died. The lessor (Mujir) and the lessee (Mustajir) disagreed. The lessor said, "You hired this pony only up to Hira, but when you took it further, you violated the agreement and became liable (Damin)." The lessee said, "I hired this pony for the journey up to Qadisiya." In this case, the lessor's word shall be accepted, and the lessee must pay the compensation for its value; this is mentioned in al-Ghiyathiyyah.

If the lessee claims a contract of hire (Ijarah)—meaning he says, "He hired it out to me"—and the owner of the pony denies it, then one witness testifies that the lessee hired it for ten Dirhams to ride it himself to Baghdad, while the second witness testifies that he hired it to ride and load goods to Baghdad, and the lessee also claims what the second witness testified, then the testimony is not valid. Similarly, if both witnesses disagree on the nature of the load—one describes one type of load and the other another type—the testimony will not be accepted; this is in al-Mabsut.

A person traveled by boat from Termez to Amul. The boat owner claimed, "I hired it out to you for five Dirhams for the journey to Amul." The passenger told the sailor, "You appointed me as an employee (Ajir) for ten Dirhams so that I would hold and steer the boat up to Amul." In such a case, an oath will be administered to each party regarding the other's claim. Neither party has priority as to who should take the oath first. The Qazi (judge) has the discretion to start with whomever he chooses, and it is better to draw lots. If both take the oath, neither owes anything to the other. However, if both produce witnesses, the witnesses of the passenger will be accepted, and a decree for ten Dirhams as wages will be issued in his name against the boat owner, while no decree will be issued against the passenger. This is because when both establish witnesses, it is as if both scenarios occurred; subsequently, the contract of the boat owner to hire the passenger is invalidated, as it is necessary for a sailor to be on board himself without being hired as a passenger.

A person said to another, "I let you ride my mule from Termez to Balkh for ten Dirhams." The defendant replied, "No, rather you hired me as a laborer so that I would safely convey a certain person to Balkh for a wage of five Dirhams." Here too, an oath will be taken from each against the other's claim. If both take the oath, nothing is due from either. If both produce witnesses, the witnesses of the mule owner are preferred because the lessee is responsible for guarding the mule. Thus,

the contract for guarding (as a laborer) becomes void. This is mentioned in al-Zahiriyyah.

A variation of the mentioned issue: If the lessor claims the hire was for two Dirhams, and then one witness testifies to one Dirham while two witnesses testify to two Dirhams, their testimony will not be acceptable according to Imam al-A'zam (Abu Hanifa), may Allah have mercy on him. ✵

A lessee said, "I hired [the animal] for one Dirham for the journey to Qadisiya," while the lessor named a different location, even though the lessee actually rode it to Qadisiya. In this scenario, no rent is due from the lessee because he acted contrary to the contract of hire; this is in al-Sirajiyyah. If the lessor says, "I hired my pony to you up to this location," and the rider says, "No, you lent it to me for free (Aariyah)," and he took it beyond that location and the pony died, he shall be liable (Damin). This is in al-Dhakhirah. If someone took another person's pony to Hira by riding it, and the owner says, "I hired it to you for one Dirham up to Jahana, but you took it further," and the person who rode it...

कादसिया की तरफ आगे बढ़ा ले गया यानी हीरा से आगे बढ़ गया फिर एक टट्टू मर गया और मोजिर (किराया देने वाला) और मुस्ताजिर (किरायेदार) ने इख्तिलाफ (मतभेद) किया और मोजिर ने कहा कि जो टट्टू मर गया है उसको सिर्फ हीरा तक के वास्ते तूने किराये पर लिया था फिर जब तू आगे ले गया तो तूने मुखालफत की और तू ज़ामिन (ज़िम्मेदार) हुआ और मुस्ताजिर ने कहा कि जो टट्टू मर गया है उसको मैंने कादसिया तक के वास्ते इजारा (किराये) पर लिया था, तो मोजिर का कौल (कथन) कुबूल होगा और मुस्ताजिर उसकी कीमत का हर्जाना अदा करे, यह गियासिया में है। और अगर मुस्ताजिर ने इजारा का दावा किया यानी उसने मुझे किराये पर दिया है और टट्टू के मालिक ने इनकार किया, फिर एक गवाह ने यूँ गवाही दी कि मुस्ताजिर ने बगदाद तक खुद सवार होने के वास्ते दस दिरहम में किराये पर लिया है और दूसरे गवाह ने यह गवाही दी कि उसने बगदाद तक सवार होने और सामान लादने के वास्ते किराये पर लिया है और मुस्ताजिर भी उसी बात का दावेदार है जो दूसरे गवाह ने गवाही दी है, तो गवाही जायज़ नहीं है। इसी तरह अगर दोनों गवाहों ने बोझ में इख्तिलाफ किया, एक ने एक किस्म का बोझ बताया और दूसरे ने दूसरी किस्म के बोझ की गवाही दी, तो भी गवाही कुबूल न होगी, यह मबसत में है।

एक व्यक्ति कश्ती पर तिर्मिज़ से आमुल तक सवार हुआ, फिर कश्ती के मालिक ने कहा कि मैंने तुझे आमुल तक पाँच दिरहम किराये पर सवार किया है और सवार ने मल्लाह से कहा कि तूने मुझे दस दिरहम पर इसलिए अजीर (कर्मचारी) मुक़र्रर किया था कि मैं आमुल तक कश्ती को थाम कर खेलता चलूँगा, तो दोनों में से हर एक से दूसरे के दावे पर कसम ली जाएगी और दोनों में से किसी को प्राथमिकता नहीं है कि उससे पहले कसम ली जाए, अतः काज़ी (न्यायाधीश) को अधिकार होगा कि दोनों में से जिससे चाहे कसम लेना शुरू करे और अगर दोनों के नाम पर पर्ची डाले तो बेहतर है। फिर अगर दोनों ने कसम खा ली, तो किसी का दूसरे पर कुछ किराया वाजिब न होगा। और अगर दोनों ने गवाह पेश किए, तो सवार होने वाले के गवाह कुबूल होंगे और उसके नाम पर कश्ती के मालिक पर दस दिरहम मजदूरी की डिक्री कर दी जाएगी और कश्ती वाले के नाम सवार पर कुछ डिक्री न होगी क्योंकि जब दोनों ने गवाह पेश किए, तो ऐसा माना जाएगा कि मानों दोनों बातें हुई हैं, फिर कश्ती वाले ने जो सवार होने वाले के साथ सवार करने का इजारा किया है वह बातिल (अमान्य) हो जाएगा क्योंकि मल्लाह के लिए तो खुद ही बिना किराये सवार होना ज़रूरी है।

एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा कि मैंने तुझे तिर्मिज़ से बल्ख तक दस दिरहम किराये पर अपने खच्चर पर सवार किया है और मुद्दआ अलैह (प्रतिवादी) ने कहा कि नहीं बल्कि तूने मुझे इसलिए मज़दूर मुक़र्रर किया कि मैं बल्ख में फलां व्यक्ति को सुरक्षा के साथ पहुँचा दूँ और पाँच दिरहम मज़दूरी तय हुई है, तो भी हर एक से दूसरे के दावे पर कसम ली जाएगी। फिर अगर दोनों ने कसम खा ली, तो किसी पर कुछ वाजिब न होगा और अगर दोनों ने गवाह पेश किए, तो खच्चर के मालिक के गवाह कुबूल होंगे क्योंकि मुस्ताजिर पर खच्चर की हिफाज़त वाजिब है, अतः हिफाज़त के वास्ते किया गया इजारा बातिल हो गया, यह ज़हीरिया में है।

उक्त मसले की एक सूरत जिसमें अगर मोजिर ने दो दिरहम पर इजारा देने का दावा किया फिर एक गवाह ने एक दिरहम पर और दो गवाहों ने दो दिरहम पर इजारा देने की गवाही दी, तो इमाम-ए-आज़म रहमतुल्लाह अलैह के नज़दीक वे कुबूल न होंगे। ✨

मुस्ताजिर ने कहा कि मैंने कादसिया तक के वास्ते एक दिरहम में किराया लिया और मोजिर ने किसी और जगह का नाम लिया, जबकि मुस्ताजिर उस पर कादसिया तक सवार हुआ है, तो इस सूरत में मुस्ताजिर पर कुछ किराया वाजिब न होगा क्योंकि उसने इजारा के अनुबंध का उल्लंघन किया है, यह सिराजिया में है। और अगर मोजिर ने कहा कि मैंने तुझे इस जगह तक अपना टट्टू किराये पर दिया है और सवार ने कहा कि नहीं बल्कि तूने मुझे आरियत (बिना किराये के ऋण) के तौर पर दिया है और उसने उस जगह से आगे बढ़ाया और टट्टू मर गया, तो वह ज़ामिन (उत्तरदायी) होगा, यह जखीरा में है। अगर कोई व्यक्ति किसी का टट्टू हीरा तक सवार होकर ले गया और टट्टू के मालिक ने कहा कि मैंने जहाना तक तुझे एक दिरहम में किराया दिया था और तू उसे आगे ले गया और जो व्यक्ति सवार होकर ले गया है उसने...

قادسیہ کی طرف آگے بڑھا لے گیا یعنی حیرہ سے آگے بڑھ گیا پھر ایک ٹٹو مر گیا اور موجر و مستاجر نے اختلاف کیا اور موجر نے کہا کہ جو ٹٹو مر گیا ہے اس کو فقط حیرہ تک کے واسطے تو نے کرایہ پر لیا تھا پھر جب تو آگے لے گیا تو تو نے مخالفت کی اور تو ضامن ہوا اور مستاجر نے کہا کہ جو ٹٹو مر گیا ہے اس کو میں نے قادسیہ تک کے واسطے اجارہ پر لیا تھا تو موجر کا قول قبول ہوگا اور مستاجر اس کی قیمت کی ضمان ادا کرے یہ غیاثیہ میں ہے۔ اور اگر مستاجر نے اجارہ کا دعویٰ کیا یعنی اس نے مجھے اجارہ دیا ہے اور ٹٹو کے مالک نے انکار کیا پھر ایک گواہ نے یوں گواہی دی کہ مستاجر نے بغداد تک خود سوار ہو جانے کے واسطے دس درہم میں کرایہ لیا ہے اور دوسرے گواہ نے یہ گواہی دی کہ اس نے بغداد تک سوار ہونے اور یہ اسباب لادنے کے واسطے اجارہ پر لیا ہے اور مستاجر بھی اسی امر کا مدعی ہے جو دوسرے گواہ نے گواہی دی ہے تو گواہی جائز نہیں ہے اسی طرح اگر دونوں گواہوں نے بوجھ میں اختلاف کیا ایک نے ایک قسم کا بوجھ بتلایا ہے اور دوسرے نے دوسری قسم کے بوجھ کی گواہی دی تو بھی گواہی قبول نہ ہوگی یہ مبسوط میں ہے۔ ایک شخص کشتی پر ترمذ سے آمل تک سوار ہوا پھر مالک کشتی نے کہا کہ میں نے تجھے آمل تک پانچ درہم کرایہ پر سوار کیا ہے اور سوار نے ملاح سے کہا کہ تو نے مجھے دس درہم پر اس واسطے اجیر مقرر کیا تھا کہ میں آمل تک مکان کشتی کو تھام کر کھیلتا چلوں گا تو دونوں میں سے ہر ایک سے دوسرے کے دعویٰ پر قسم لی جائے گی اور دونوں میں سے کسی کو اولویت نہیں ہے کہ اس کے واسطے پہلے قسم لی جائے پس قاضی کو اختیار ہوگا کہ دونوں میں سے جس سے چاہے قسم لینا شروع کرے اور اگر دونوں کے نام قرعہ ڈالے تو بہتر ہے پس اگر دونوں نے قسم کھالی تو کسی کا دوسرے پر کچھ کرایہ واجب نہ ہوگا اور اگر

دونوں نے گواہ قائم کئے تو سوار ہونے والے کے گواہ قبول ہوں گے اور اس کے نام مالک کشتی پر دس درہم اجرت کی ڈگری کر دی جائے گی اور کشتی والے کے نام سوار پر کچھ ڈگری نہ ہوگی کیونکہ جب دونوں نے گواہ قائم کئے تو ایسا قرار دیا جائے گا کہ گویا دونوں امر واقع ہوئے پھر کشتی والے نے جو سوار ہونے والے کے ساتھ سوار کرنے کا اجارہ کیا ہے وہ باطل ہو جائے گا کیونکہ ملاح کے واسطے تو خود ہی بلا کرایہ سوار ہونا ضروری ہے ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ میں نے تجھے ترمذ سے بلخ تک دس درہم کرایہ پر اپنے خچر پر سوار کیا ہے اور مدعا علیہ نے کہا کہ نہیں بلکہ تو نے مجھے اس واسطے مزدور مقرر کیا کہ میں بلخ میں فلاں شخص کو بحفاظت پہنچا دوں اور پانچ درہم اجرت ٹھہرائے ہیں تو بھی ہر ایک سے دوسرے کے دعویٰ پر قسم لی جائے گی پس اگر دونوں نے قسم کھالی تو کسی پر کچھ واجب نہ ہوگا اور اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو خچر کے مالک کے گواہ قبول ہوں گے کیونکہ مستاجر پر خچر کی حفاظت واجب ہے پس اجارہ حفاظت کے واسطے باطل ہو گیا یہ ظہیر یہ میں ہے۔

مسئلہ مذکورہ کی ایک صورت جس میں اگر موجر نے دو درہم پر اجارہ دینے کا دعویٰ کیا پھر ایک گواہ نے ایک درہم پر اجارہ دینے کی اور دو گواہوں نے دو درہم پر اجارہ دینے کی گواہی دی تو امام اعظم رحمۃ اللہ علیہ کے نزدیک مقبول نہ ہوں گے ❁

مستاجر نے کہا کہ میں نے قادسیہ تک کے واسطے ایک درہم میں کرایہ لیا اور موجر نے کسی اور موضع کا نام لیا حالانکہ مستاجر اس پر قادسیہ تک سوار ہوا ہے تو اس صورت میں مستاجر پر کچھ کرایہ واجب نہ ہو گا کیونکہ اس نے عقد اجارہ کی مخالفت کی ہے یہ سراجیہ میں ہے اور اگر موجر نے کہا کہ میں نے تجھے اس موضع تک اپنا ٹٹو کرایہ پر دیا ہے اور سوار نے کہا کہ نہیں بلکہ تو نے مجھے عاریت دیا ہے اور اس موضع سے آگے بڑھا لے گیا اور ٹٹو مر گیا تو ضامن ہوگا یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر کوئی شخص کسی شخص کا ٹٹو حیرہ تک سوار ہو کر لے گیا اور ٹٹو

کے مالک نے کہا کہ میں نے جہانہ تک تجھے ایک درہم میں کرایہ دیا تھا اور تو اس کو آگے لے گیا اور جو شخص سوار ہو کر لے گیا ہے اس نے

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 7 | 446 | Book of Hire (Al-Ijarah)

If a person says, "You gave it to me as a loan (A'riyah)," and takes an oath to that effect, he shall be absolved from the rent. However, if the owner of the pony produces witnesses that he hired it out to Hirah for one dirham, they shall not be accepted. If the owner of the pony claims he hired it out to Sahin for one and a half dirhams, and one witness testifies accordingly while another testifies it was for one dirham to Sahin, a decree for one dirham shall be passed against the lessee, provided the lessee actually rode it; this is mentioned in *Al-Mabsut*. If the owner of the pony produces two witnesses, one of whom testifies to one and a half dirhams, a decree for one dirham shall be passed against the lessee. If the lessor (Mujir) claims he leased it for two dirhams, and one witness testifies to one dirham while two witnesses testify to two dirhams, their testimony shall not be accepted according to Imam Al-A'zam (Abu Hanifah); this is in *Fatawa Qazi Khan*.

A person rented a house for one year; the lessee (Mustajir) then claimed he rented it for eleven months at one dirham and for one month at nine dirhams (totaling twelve months with this breakdown), while the lessor claimed he rented it for one year at ten dirhams (per month). If each party produces witnesses for their claim, it is narrated from Imam Abu Yusuf that the decree shall be based on the lessor's witnesses. If, in such cases, the lease term expires or the dispute arises after reaching the destination for which the pony etc. was hired, the statement of the lessee shall be accepted upon oath, and no oath shall be taken from either party regarding the other's claim; this is by consensus (*Ijma'*) of all. However, if they disagree on the wage after a short period has passed or a short distance has been traveled, an oath shall be taken from each regarding the other's claim, and upon both taking the oath, the lease for the remaining period shall be rescinded. For the portion of time or distance already covered, the statement of the lessee regarding the rent shall be accepted; this is in *Al-Zahiriyyah*.

It is also narrated from Imam Abu Yusuf that a lessee produced witnesses saying, "I rented this house from this person for two months for ten dirhams," and the homeowner produced witnesses saying, "I leased it to him for one month for ten dirhams." In this case, I will accept the testimony of the homeowner regarding the rent and fix the house for ten dirhams for one month, and for the second month, I will fix five dirhams against the lessee; this is in *Al-Muhit*. It is stated in *Jami' al-Fatawa* that if the lessor says, "I leased this house to you until this month for ten dirhams," and the lessee says, "I rented it for this month and the following month for five

dirhams," ten dirhams shall be due for the first month and two and a half dirhams for the second month; this is in *Tatar Khaniyah*.

A person produced witnesses that he leased his house for nine dirhams for three months at a rate of three dirhams per month, while the lessee produced witnesses that he rented it for six months at a rate of one dirham per month. In this case, nine dirhams shall be due from the lessee for three months, and then three dirhams for the (subsequent) three months; this is in *Muhit al-Sarakhsi*.

Hisham (R.A.) says: I asked Imam Abu Yusuf about a person in possession of a house who lived in it for one month. Then two other persons each produced witnesses claiming, "This is my house, and I leased it to this occupant for ten dirhams for this same month," while the occupant denies both their claims. Imam Abu Yusuf said: The house shall be divided equally between the two claimants, and by way of juristic preference (*Istihsan*), each shall receive five dirhams, although by legal analogy (*Qiyas*), each should be entitled to ten dirhams; this is in *Al-Muhit*. In *Nawadir-e-Hisham*, it is narrated from Imam Abu Yusuf that a person gave cloth to a tailor, then the owner said, "I gave you the cloth for a wage of one dirham," and the tailor said, "You did not specify anything." The statement of the owner of the cloth shall be accepted. If the owner says, "I did not fix any wage, and you took the cloth to sew as a favor," while the tailor says, "You did fix a wage," an oath shall be taken from the owner, and the tailor shall be entitled to fair wages (*Ajr al-Mithl*); this is in *Al-Dhakhirah*. It is mentioned in *Kitab al-Asl* that a person gave (cloth) to a dyer...

(वह) कहता है कि तूने मुझे यह (सवारी) उधार (आरियत) दी थी और इस पर उसने कसम खा ली, तो वह किराए से बरी हो जाएगा। फिर अगर टट्टू(घोड़े) के मालिक ने गवाह पेश किए कि मैंने इसे हीराह तक एक दिरहम में किराए पर दिया था, तो वे स्वीकार नहीं किए जाएंगे। और अगर टट्टू के मालिक ने दावा किया कि मैंने इसे साहीन तक डेढ़ दिरहम में किराए पर दिया है, और एक गवाह ने उसके हक में वैसी ही गवाही दी और दूसरे ने गवाही दी कि उसने साहीन तक एक दिरहम में किराए पर दिया है, तो किराएदार पर एक दिरहम की डिक्री कर दी जाएगी, बशर्ते कि किराएदार उस पर सवार हुआ हो; यह 'मबसूत' में है। और अगर टट्टू के मालिक ने दो गवाह पेश किए और उनमें से एक ने उसके हक में डेढ़ दिरहम की गवाही दी, तो किराएदार पर एक दिरहम की डिक्री होगी। और अगर मालिक (मौज़िर) ने दो दिरहम पर किराया देने का दावा किया, फिर एक गवाह ने एक दिरहम पर किराए की और दो गवाहों ने दो दिरहम पर किराए की गवाही दी, तो इमाम-ए-आजम (अबू हनीफा रह.) के निकट वे गवाह स्वीकार नहीं होंगे; यह 'फतावा काजी खान' में है।

एक व्यक्ति ने एक साल के लिए मकान किराए पर लिया, फिर किराएदार ने दावा किया कि मैंने ग्यारह महीने तक एक दिरहम में और एक महीने तक नौ दिरहम में, यानी बारह महीने तक इस विवरण के साथ किराए पर लिया है; और मालिक ने दावा किया कि मैंने एक साल तक दस दिरहम (प्रति माह) में किराए पर दिया है, और प्रत्येक ने अपने दावे पर गवाह पेश किए, तो इमाम अबू यूसुफ (रह.) से रिवायत है कि मालिक के गवाहों के आधार पर डिक्री दी जाएगी। और अगर इन स्थितियों में किराए की अवधि बीत जाए या जिस स्थान तक के लिए टट्टू आदि किराए पर लिया गया है वहाँ पहुँचने के बाद विवाद हो, तो कसम के साथ किराएदार की बात मानी जाएगी और दोनों में से किसी से भी दूसरे के दावे पर कसम नहीं ली जाएगी; यह सभी के निकट सर्वसम्मति (इजमा) है। और अगर थोड़ी अवधि बीतने या थोड़ी दूरी तय करने के बाद दोनों में किराए पर विवाद हो, तो प्रत्येक से दूसरे के दावे पर कसम ली जाएगी, और जिस समय दोनों कसम खा लें, उस समय शेष अवधि का किराया (इजारा) रद्द कर दिया जाएगा और बीत चुकी अवधि या दूरी के हिस्से के किराए के मामले में किराएदार की बात स्वीकार की जाएगी; यह 'ज़हीरिया' में है।

और इमाम अबू यूसुफ (रह.) से यह भी रिवायत है कि एक किराएदार ने गवाह पेश किए कि मैंने यह मकान इस व्यक्ति से दो महीने के लिए दस दिरहम पर किराए पर लिया है, और मकान मालिक ने गवाह दिए कि मैंने इसे एक महीने के लिए दस दिरहम पर किराए पर दिया है, तो मैं किराए के संबंध

में मकान मालिक की गवाही स्वीकार करूँगा और मकान को एक महीने के लिए दस दिरहम पर तय मानूँगा, और दूसरे महीने में किराएदार पर पाँच दिरहम किराया तय करूँगा; यह 'मुहीत' में है। और 'जामे अल-फतावा' में लिखा है कि अगर मालिक ने कहा कि मैंने इस महीने तक तुझे यह मकान दस दिरहम पर किराए पर दिया है, और किराएदार ने कहा कि मैंने इस महीने और दूसरे महीने तक पाँच दिरहम में किराए पर लिया है, तो पहले महीने के दस दिरहम वाजिब होंगे और दूसरे महीने के ढाई दिरहम वाजिब होंगे; यह 'तातार खानिया' में है।

एक व्यक्ति ने गवाह पेश किए कि मैंने अपना यह घर नौ दिरहम पर तीन महीने के लिए तीन दिरहम प्रति माह के हिसाब से किराए पर दिया है, और किराएदार ने गवाह दिए कि किराएदार ने छह महीने के लिए एक दिरहम प्रति माह के हिसाब से किराए पर लिया है, तो किराएदार पर तीन महीने के लिए नौ दिरहम वाजिब होंगे और फिर (अगले) तीन महीने तक तीन दिरहम वाजिब होंगे; यह 'मुहीत सरख्सी' में है।

हिशाम (रह.) कहते हैं कि मैंने इमाम अबू यूसुफ (रह.) से पूछा कि एक व्यक्ति के कब्जे में एक मकान है जिसमें वह व्यक्ति एक महीने तक रहा है, फिर दो व्यक्तियों में से प्रत्येक ने गवाह पेश किए कि यह मेरा मकान है, मैंने इस कब्जे वाले व्यक्ति को इसी महीने के लिए दस दिरहम पर किराए पर दिया है, और कब्जे वाला व्यक्ति उन दोनों के दावों से इनकार करता है, तो इमाम अबू यूसुफ (रह.) ने फरमाया कि वह मकान दोनों दावेदारों के बीच आधा-आधा बाँटा जाएगा और इस्तेहसान के तौर पर प्रत्येक को पाँच-पाँच दिरहम मिलेंगे, जबकि कयास (तर्क) की दलील से प्रत्येक को दस-दस दिरहम मिलने चाहिए; यह 'मुहीत' में है। 'नवादेर-ए-हिशाम' में इमाम अबू यूसुफ (रह.) से रिवायत है कि एक व्यक्ति ने दर्जी को एक कपड़ा दिया, फिर मालिक ने कहा कि मैंने तुझे एक दिरहम मजदूरी पर कपड़ा दिया है और दर्जी ने कहा कि तूने कुछ (मजदूरी) तय नहीं की थी, तो कपड़े के मालिक की बात मानी जाएगी। और अगर कपड़े के मालिक ने कहा कि मैंने कोई मजदूरी तय नहीं की थी और तूने सिलाई के बदले कपड़ा ले लिया था, और दर्जी ने कहा कि तूने मजदूरी तय की थी, तो कपड़े के मालिक से कसम ली जाएगी और दर्जी को 'अजर-ए-मिस्ल' (उचित मजदूरी) मिलेगी; यह 'ज़खीरा' में है। 'किताब अल-अस्ल' में उल्लेख है कि एक व्यक्ति ने रंगरेज को...

کہا کہ تو نے مجھے عاریت دیا تھا اور اس پر قسم کھالی تو کرایہ سے بری ہو جائے گا پھر اگر ٹٹو کے مالک نے گواہ قائم کئے کہ میں نے اس کو حیرہ تک ایک درہم میں کرایہ پر دیا تھا تو قبول نہ کئے جائیں گے اور اگر ٹٹو کے مالک نے دعویٰ کیا کہ میں نے اس کو ساہین تک ڈیڑھ درہم میں کرایہ پر دیا ہے اور ایک گواہ نے اس کے حق میں یوں ہی گواہی دی اور دوسرے نے گواہی دی کہ اس نے ساہین تک ایک درہم میں کرایہ پر دیا ہے تو مستاجر پر ایک درہم کی ڈگری کر دی جائے گی بشرطیکہ مستاجر سوار ہوا ہو یہ مبسوط میں ہے اور اگر ٹٹو کے مالک نے دو گواہ قائم کئے اور ان میں سے ایک گواہ نے اس کے حق میں ڈیڑھ درہم کی گواہی دی تو مستاجر پر ایک درہم کی ڈگری ہو گی اور اگر موجر نے دو درہم پر اجارہ دینے کا دعویٰ کیا پھر ایک گواہ نے ایک درہم پر اجارہ دینے کی اور دو گواہوں نے دو درہم پر اجارہ دینے کی گواہی دی تو امام اعظمؒ کے نزدیک مقبول نہ ہوں گے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ ایک شخص نے ایک سال کے واسطے مکان کرایہ پر لیا ہے پھر مستاجر نے دعویٰ کیا کہ میں نے گیارہ مہینے تک ایک درہم میں کرایہ پر لیا اور ایک مہینہ تک نو درہم میں یعنی بارہ مہینہ تک اس تفصیل سے کرایہ پر لیا ہے اور موجر نے دعویٰ کیا کہ میں نے ایک سال تک دس درہم میں کرایہ پر دیا ہے اور ہر ایک نے اپنے دعویٰ پر گواہ قائم کئے تو امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ موجر کے گواہوں پر ڈگری کی جائے گی اور اگر ان وجوہ میں مدت اجارہ گزر جائے یا جس مقام تک کے واسطے ٹٹو وغیرہ کرایہ پر لیا ہے وہاں پہنچ جانے کے بعد اختلاف کیا تو قسم سے مستاجر کا قول قبول ہو گا اور دونوں سے ہر ایک کے دعوٰی پر قسم نہ لی جائے گی یہ بالا جماع سب کے نزدیک ہے اور اگر تھوڑی مدت گزرنے پر یا تھوڑی مسافت طے کرنے کے بعد دونوں نے اجرت میں اختلاف کیا تو

ہر ایک سے دوسرے کے دعوٰی پر قسم لی جائے گی اور جس وقت دونوں نے قسم کھائی اس وقت باقی مدت کا اجارہ فسخ کر دیا جائے گا اور گذشتہ مدت یا مسافت کے حصہ اجرت میں مستاجر کا قول قبول ہو گا یہ ظہیر یہ میں ہے اور بھی امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ ایک مستاجر نے گواہ قائم کئے کہ میں نے یہ مکان اس شخص سے دو مہینہ کے واسطے دس درہم پر کرایہ پر لیا ہے اور مالک مکان نے گواہ دیئے کہ میں نے اس کو ایک مہینہ کے واسطے دس درہم پر اجارہ دیا ہے تو میں کرایہ کی بابت مالک مکان کی گواہ قبول کروں گا اور مکان کو ایک مہینہ کے واسطے دس درہم پر قرار دوں گا اور دوسرے مہینے میں مستاجر پر پانچ درہم کرایہ قرار دوں گا یہ محیط میں ہے اور جامع الفتاوٰی میں لکھا ہے کہ اگر موجر نے کہا کہ میں نے اس مہینہ تک تجھے یہ مکان دس درہم پر کرایہ دیا ہے اور مستاجر نے کہا کہ میں نے اس مہینہ اور دوسرے مہینہ تک پانچ درہم میں کرایہ پر لیا ہے تو پہلے مہینہ میں دس درہم واجب ہوں گے اور دوسرے مہینہ میں ڈھائی درہم واجب ہوں گے یہ تاتار خانیہ میں ہے۔ ایک شخص نے گواہ قائم کئے کہ میں نے اپنا یہ بیت نو درہم پر تین مہینہ کے واسطے بحساب تین درہم ماہواری کے کرایہ پر دیا ہے اور مستاجر نے گواہ دیئے کہ مستاجر نے چھ مہینے کے واسطے بحساب ایک درہم ماہواری کے کرایہ پر لیا ہے تو مستاجر پر تین مہینے کے واسطے نو درہم واجب ہوں گے اور پھر تین مہینہ تک تین درہم واجب ہوں گے یہ محیط سرخسی میں ہے۔ ہشامؒ کہتے ہیں کہ میں نے امام ابو یوسفؒ سے دریافت کیا کہ ایک شخص کے قبضہ میں ایک مکان ہے کہ اس میں وہ شخص ایک مہینہ تک رہا ہے پھر دو شخصوں میں سے ہر ایک نے یہ گواہ قائم کئے کہ یہ میرا مکان ہے میں نے اس قابض کو دس درہم پر اسی مہینے کے واسطے کرایہ دیا ہے اور قابض ان دونوں کے دعوٰی سے منکر ہے تو امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ وہ مکان دونوں مدعیوں میں نصفا نصف تقسیم ہوگا اور استحساناً ہر ایک کو پانچ پانچ درہم ملیں گے اور قیاس کی دلیل سے ہر ایک کو دس درہم ملنے چاہئے ہیں یہ

محیط میں ہے نوادر ہشام میں امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ ایک شخص نے درزی کو ایک کپڑا دیا پھر مالک نے کہا کہ میں نے تجھے ایک درہم اجرت پر کپڑا دیا ہے اور درزی نے کہا کہ تو نے کچھ بیان نہیں کی ہے تو کپڑے کے مالک کا قول قبول ہو گا اور اگر کپڑے کے مالک نے کہا کہ میں نے کچھ اجرت نہیں ٹھہرائی تھی اور تو نے بطور اجرت پسینے کے کپڑا لے لیا تھا اور درزی نے کہا کہ تو نے اجرت ٹھہرائی تھی تو کپڑے کے مالک سے قسم لی جائے گی اور اس کو اجر المثل ملے گا یہ ذخیرہ میں ہے۔ کتاب الاصل میں مذکور ہے کہ ایک شخص نے رنگریز

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (237) Kitab al-Ijarah

(A person) gave cloth to be dyed red. The dyer dyed it red with safflower (asfar) in the manner described by the hirer. Then, the two disagreed about the wage. The dyer said, "I worked for one dirham," and the owner of the cloth said, "I worked for two dangs." If both establish witnesses, the dyer's witnesses shall be accepted.

If neither establishes witnesses, I will see how much the value of the cloth has increased due to the safflower. If it has increased by one dirham or more, an oath will first be taken from the dyer: "By Allah, I did not dye it for two dangs." Then I will give him one dirham, and no more shall be added. If the increase from safflower is only two dangs or less, I will give the dyer two dangs, but first, I will take an oath from the owner of the cloth: "By Allah, I only had it dyed by him for two dangs, and it shall not be reduced below two dangs." If the increase from safflower is half a dirham, Imam Muhammad (RA) said that after taking an oath from the dyer that "By Allah, I did not dye it for two dangs," he should then be given half a dirham. Any dye that has some value follows the same rule; this is in *Al-Badai'*. If it was given for dyeing black, then upon oath, the statement of the cloth owner shall be accepted. If the cloth owner says, "You dyed it for me without permission," his statement shall be accepted. Similarly, if cloth is dyed with a color that decreases its value, the same rule applies. For dyes that increase the value, if the owner says, "You dyed it for free," and the dyer says, "I dyed it for one dirham," then an oath will be taken from each regarding the other's claim. This mutual oath is not because they disagreed on the consideration of the lease contract (the wage), but rather because the dyer claimed one dirham from the owner and the owner denied it, hence the oath fell upon the owner; and the owner claims the dyer gifted the dyeing to him, and since this gift became attached to his property, the ownership of the gift became complete, but the dyer denied it, so an oath fell upon him as well. Thus, oaths fall on both. Then the owner of the cloth will pay for the dye an amount equal to the increase in value of his cloth due to the dye, but it shall not exceed one dirham. This is in *Al-Mabsut*.

If the two disagreed on the original wage, and the owner said, "O fuller (kundi-gar), you fulled this cloth for me for free," and the fuller said, "No, rather I worked for a wage," then if they disagreed like this before finishing the work, mutual oaths shall be taken from both, starting with the hirer first. If they disagreed after finishing the work, the statement of the cloth owner shall be accepted. If both agreed that the owner gave it to the fuller just like that without mentioning any wage, then its ruling is not mentioned in the Book. Faqih Abu al-Layth (RA) wrote in *'Uyun al-Masail'* that

there are three opinions on this, and he mentioned all three. Imam Muhammad (RA) said that if the fuller has rented a shop specifically for this work, then the wage shall be mandatory, otherwise not. The fatwa is based on this opinion. This is in *Muhit al-Sarakhsi*. If the fuller and the cloth owner disagreed on the amount of wage, if he has not started work yet, mutual oaths shall be taken from both and the lease contract will be canceled. If the work is finished, the statement of the cloth owner shall be accepted. And if...

---

1. "Value decreases" - This ruling is general, but specifically regarding black color, the ruling that it decreases value, as narrated from the Faqih Imam, cannot be correct now because in that time, the Pharaoh-like Umayyads had kept red color like Pharaoh as their emblem. Then, during the time of the Saimin (Abbasids), black color became acceptable among the Abbasids. The translator says that this reconciliation is not correct because Abu Hanifa was imprisoned and killed by the Abbasid Caliph because he had pledged allegiance to Hazrat Imam Ja'far bin Muhammad (PBUH) bin Ali bin Husayn. Then he mentioned the time of Umayyads. Understand this, and Allah Almighty knows best.

फ़तावा आलमगीरी ..... खंड 6 (237) किताबुल इजारा

(किसी ने) लाल रंगने के लिए कपड़ा दिया। उसने असफ़र (एक प्रकार का रंग) से उसी तरह लाल रंग दिया जैसा कि मुस्ताजिर (किरायेदार/अनुबंध करने वाले) ने बताया था। फिर दोनों ने मज़दूरी (उजरत) में मतभेद किया। रंगरेज़ ने कहा कि "मैंने एक दिरहम पर काम किया है" और कपड़े के मालिक ने कहा कि "दो दांग पर काम किया है"। यदि दोनों ने गवाह पेश किए, तो रंगरेज़ के गवाह स्वीकार किए जाएंगे।

यदि दोनों ने गवाह पेश नहीं किए, तो मैं देखूँगा कि असफ़र के कारण कपड़े की कीमत में कितनी वृद्धि हुई है। यदि एक दिरहम या उससे अधिक की वृद्धि हुई है, तो पहले रंगरेज़ से कसम ली जाएगी: "अल्लाह की कसम, मैंने इसे दो दांग में नहीं रंगा है।" फिर मैं उसे एक दिरहम दिला दूँगा और उससे अधिक नहीं बढ़ाया जाएगा। और यदि असफ़र से केवल दो दांग या उससे कम की वृद्धि हुई है, तो रंगरेज़ को दो दांग दिला दूँगा, लेकिन पहले कपड़े के मालिक से कसम लूँगा कि "अल्लाह की कसम, मैंने उससे केवल दो दांग पर ही रंगवाया है, और दो दांग से कम नहीं किया जाएगा।" और यदि असफ़र से आधे दिरहम की वृद्धि हुई है, तो इमाम मुहम्मद (रह.) ने फ़रमाया कि पहले रंगरेज़ से कसम लेकर कि "अल्लाह की कसम, मैंने दो दांग पर नहीं रंगा है," फिर उसे आधा दिरहम दिला दूँ। और जो रंग ऐसा हो जिसकी कुछ कीमत होती है, उसमें भी यही हुक्म है; यह 'बदाइ' में है। और यदि काला रंगने के लिए दिया हो, तो कसम के साथ कपड़े के मालिक की बात मानी जाएगी। और यदि कपड़े के मालिक ने कहा कि "तुमने बिना अनुमति के मेरा कपड़ा रंगा है," तो उसी की बात मानी जाएगी। इसी तरह जो कपड़ा ऐसे रंग से रंगा जाए जिससे उसकी कीमत कम हो जाती है, उसमें भी यही हुक्म है। और जो रंग ऐसे हैं जो कीमत बढ़ाते हैं, उनमें यदि मालिक ने कहा कि "तुमने बिना उजरत के रंगा है" और रंगरेज़ ने कहा कि "एक दिरहम के बदले रंगा है," तो प्रत्येक से दूसरे के दावे पर कसम ली जाएगी। और यह आपसी कसम इस वजह से नहीं है कि दोनों ने अनुबंध के बदले यानी उजरत में मतभेद किया है, बल्कि दोनों पर कसम इसलिए आई क्योंकि रंगरेज़ ने मालिक पर एक दिरहम का दावा किया और मालिक ने इनकार किया, इसलिए मालिक पर कसम आई; और मालिक दावा करता है कि रंगरेज़ ने मुझे रंग दान (हिबा) किया है, और चूँकि यह उसकी मिल्कियत वाली चीज़ से जुड़ गया, इसलिए हिबा में स्वामित्व पूरा हो गया, और रंगरेज़ ने इससे इनकार किया, इसलिए उस पर भी कसम आई। अतः दोनों पर कसम आई। फिर कपड़े का मालिक रंग के बदले उतनी ही

अधिक राशि देगा जितनी उसके कपड़े की कीमत रंग के कारण बढ़ गई है, लेकिन यह एक दिरहम से अधिक नहीं होगी। यह 'मबसूत' में है।

यदि दोनों ने मूल उजरत में मतभेद किया और मालिक ने कहा, "ऐ कुंदी करने वाले (कपड़ा साफ़ करने वाले), तुमने बिना उजरत के मेरा यह कपड़ा कुंदी कर दिया है," और कुंदी करने वाले ने कहा, "नहीं, बल्कि उजरत पर मैंने काम किया है," तो यदि दोनों ने काम पूरा होने से पहले ऐसा मतभेद किया तो दोनों से आपसी कसम ली जाएगी और पहले मुस्ताजिर से शुरू किया जाएगा। और यदि काम पूरा होने के बाद ऐसा मतभेद किया तो कपड़े के मालिक की बात मानी जाएगी। और यदि दोनों ने सहमति जताई कि मालिक ने कुंदी करने वाले को ऐसे ही दे दिया था, कोई उजरत तय नहीं की थी, तो इसका हुक्म किताब में वर्णित नहीं है। और फकीह अबुल लैथ (रह.) ने 'उयूनुल मसाइल' में लिखा है कि इसमें तीन कथन हैं और तीनों कथन उन्होंने बता दिए हैं। और इमाम मुहम्मद (रह.) ने फ़रमाया कि यदि कुंदी करने वाले ने इसी काम के लिए कोई दुकान किराए पर ली हो तो उजरत अनिवार्य होगी वरना नहीं। और इसी कथन पर फ़तवा है। यह 'मुहीत सरख्सी' में है। और यदि कुंदी करने वाले और कपड़े के मालिक ने उजरत की मात्रा में मतभेद किया, तो यदि उसने काम शुरू नहीं किया है तो दोनों से आपसी कसम ली जाएगी और अनुबंध (अक़्द) रद्द कर दिया जाएगा। और यदि काम पूरा हो गया हो तो कपड़े के मालिक की बात स्वीकार की जाएगी। और यदि...

---

1. "कीमत घट" - यह हुक्म सामान्य है लेकिन विशेष रूप से काले रंग के बारे में यह हुक्म कि इससे कीमत घट जाती है, जैसा कि फ़कीह इमाम से वर्णित है, अब सही नहीं हो सकता क्योंकि उस समय बनू उमय्या के फ़िरऔनियों ने फ़िरऔन की तरह लाल रंग को अपना प्रतीक बना रखा था। फिर साइमीन के समय में बनी अब्बास के यहाँ काला रंग स्वीकार्य हुआ। अनुवादक कहता है कि यह समन्वय ठीक नहीं है क्योंकि अबू हनीफ़ा को अब्बासी खलीफा ने इसलिए कैद करके मार डाला क्योंकि उन्होंने हज़रत इमाम जाफ़र बिन मुहम्मद (सल्ल.) बिन अली बिन हुसैन से बैअत की थी। फिर उसने बनू उमय्या के समय का उल्लेख किया। इसे समझें और अल्लाह तआला ही बेहतर जानता है।

کو سرخ رنگنے کے واسطے کپڑا دیا اس نے عصفر سے جس طرح مستاجر نے بیان کر دیا تھا سرخ رنگ دیا پھر دونوں نے اجرت میں اختلاف کیا رنگریز نے کہا کہ میں نے ایک درہم پر کام کیا ہے اور کپڑے کے مالک نے کہا کہ دو دانگ پر کام کیا ہے پس اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو رنگریز کے گواہ مقبول ہوں گے۔

اگر دونوں نے گواہ قائم نہ کئے تو میں دیکھوں گا کہ عصفر سے کپڑے کی قیمت میں کس قدر زیادتی ہوگئی پس اگر ایک درہم یا زیادہ کی ہوگئی ہے تو پہلے رنگریز سے قسم لی جائے واللہ میں نے دو دانگ میں نہیں رنگا ہے پھر اس کو ایک درہم دلا دوں گا اور اس نے زیادہ نہ کیا جائے گا اور اگر عصفر سے صرف دو دانگ یا اس سے کم زیادتی ہوئی ہے تو رنگریز کو دو دانگ دلا دوں گا مگر پہلے کپڑے کے مالک سے قسم لوں گا کہ واللہ میں نے فقط دو دانگ پر اس سے رنگایا ہے اور دو دانگ سے کمی نہ کی جائے گی اور اگر عصفر سے نصف درہم کی زیادتی ہوگئی تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ پہلے رنگریز سے قسم لے کر کہ واللہ میں نے دو دانگ پر نہیں رنگا ہے پھر اس کو نصف درہم دلا دوں گا اور جو رنگ ایسا ہو کہ اس کی کچھ قیمت ہوتی ہے اس میں بھی یہی حکم ہے یہ بدائع میں ہے اور اگر سیاہ رنگنے کے واسطے دیا ہو تو قسم سے کپڑے کے مالک کا قول قبول ہوگا اور اگر کپڑے کے مالک نے کہا کہ تو نے مجھے بلا اجازت رنگ دیا ہے تو اسی کا قول قبول ہوگا اسی طرح جو کپڑا ایسے رنگ سے رنگا جائے کہ جس سے قیمت گھٹ جاتی ہے اس میں یہی حکم ہے اور جو رنگ ایسے ہیں کہ قیمت بڑھاتے ہیں ان میں اگر مالک نے کہا کہ تو نے بلا اجرت رنگ دیا ہے اور رنگریز نے کہا کہ ایک درہم کے عوض رنگا ہے تو ہر ایک سے دوسرے کے دعویٰ پر قسم لی جائے گی اور یہ باہمی قسم اس وجہ سے نہیں

ہے کہ دونوں نے عقد اجارہ کے بدل میں یعنی اجرت میں اختلاف کیا ہے بلکہ دونوں پر قسم یوں آئی کہ رنگریز نے مالک پر اپنے ایک درہم کا دعویٰ کیا اور مالک منکر ہے اس واسطے مالک پر قسم عائد ہوئی اور مالک دعویٰ کرتا ہے کہ رنگریز نے رنگ مجھے ہبہ کیا اور چونکہ اس کی مملوکہ چیز سے یہ ہبہ متصل ہو گیا اس واسطے ہبہ میں ملکیت پوری ہو گئی اور رنگریز نے اس سے انکار کیا اس واسطے اس پر بھی قسم عائد ہوئی پس دونوں پر قسم عائد ہوئی پھر کپڑے کا مالک رنگ کے عوض اس قدر زائد دے گا جس قدر اس کے کپڑے میں بوجہ رنگ کے قیمت زیادہ ہو گئی ہے مگر ایک درہم سے زیادہ نہ کیا جائے گا یہ مبسوط میں ہے۔

اگر دونوں نے اصل اجرت میں اختلاف کیا اور مالک نے کہا کہ اے کندی کرنے والے تو نے مجھے بلا اجرت یہ کپڑا کندی کر دیا ہے اور کندی کرنے والے نے کہا کہ نہیں بلکہ اجرت پر میں نے کام کیا ہے پس اگر دونوں نے کام سے فارغ ہونے سے پہلے ایسا اختلاف کیا تو دونوں سے باہم قسم لی جائے گی اور پہلے مستاجر سے شروع کیا جائے گا اور اگر کام سے فارغ ہونے کے بعد ایسا اختلاف کیا تو کپڑے کے مالک کا قول قبول ہوگا اور اگر دونوں نے اتفاق کیا کہ مالک نے کندی گر کو یوں ہی دے دیا کچھ اجرت بیان نہیں کی تو اس کا حکم کتاب میں مذکور نہیں ہے اور فقیہ ابواللیثؒ نے عیون المسائل میں لکھا ہے کہ اس میں تین قول ہیں اور تینوں قول بیان کر دیئے اور امام محمدؒ نے فرمایا کہ اگر کندی کرنے اسی کام کے واسطے کوئی دُکان کرایہ پر لی ہو تو اجرت واجب ہو گی ورنہ نہیں اور اسی قول پر فتویٰ ہے یہ محیط سرخی میں ہے اور اگر کندی گر اور مالک ثوب نے مقدار اجرت میں اختلاف کیا پس اگر اس نے کام شروع نہ کیا ہو تو دونوں سے باہم قسم لی جائے گی اور عقد اجارہ رد کر دیں گے اور اگر کام سے فارغ ہو گیا ہو تو کپڑے کے مالک کا قول قبول ہوگا اور اگر

۱- قیمت گھٹ یہ حکم عام ہے لیکن خصوصی سیاہ رنگ میں یہ حکم کہ اس سے قیمت گھٹ جاتی ہے جیسا کہ فقیہ امام سے منقول ہے اب صحیح نہیں ہو سکتا ہے کیونکہ اس زمانہ میں بنوامیہ کے فرعونیوں نے سرخ رنگ مثل فرعون کے اپنا شعار رکھا تھا پھر صائمین کے وقت میں بنی عباس کے یہاں سیاہ رنگ مقبول ہوا ہکذا قبل مترجم کہتا ہے کہ توفیق ٹھیک نہیں ہے اس واسطے کہ ابوحنیفہ کو خلیفہ عباسی نے اس وجہ سے قید کر کے مارا کہ انہوں نے حضرت امام جعفر بن محمد ﷺ بن علی بن حسین سے بیعت کی تھی پھر کہا بنوامیہ کا وقت فافہم واللہ تعالیٰ اعلم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 | Kitab al-Ijarah (Book of Leasing) | Page 238

If some work has already been completed, then regarding the work done, the statement of the owner of the cloth [for whom work was done] shall be accepted under oath. Regarding the remainder, the ruling shall be given by analogizing (qiyas) the part to the whole, requiring mutual oaths from both parties; this is stated in *Al-Mabsut*. If there is a dispute regarding the genus of the rent (ajrat)—whether it is in Dirhams or Dinars—or its quality—whether it is of superior or inferior quality—then if the dispute arises before the commencement of the work, mutual oaths shall be administered to both parties. If the rent consists of specific property (*mal al-ayn*), and the dispute is over its genus or quantity, mutual oaths shall be taken by both. However, if the dispute is regarding its quality, mutual oaths shall not be taken; instead, the statement of the hirer (*mustajir*) shall be accepted. This is in contrast to a case where the rent is a debt (*mal al-dayn*), where this ruling does not apply.

If both parties dispute the destination's distance (*maqdar al-manzil*) and this dispute occurs before the benefit (*manfa'at*) is obtained, then, similar to the sale of specific goods, mutual oaths shall be taken from both. Subsequently, if there is a dispute regarding the rent, the hirer (*mustajir*) shall be asked to swear first. If the dispute is regarding the benefit (the service or duration), the owner/lessor (*mujir*) shall be asked to swear first. Whichever person refuses to take the oath (*nukul*) will have the other party's claim established and binding upon them. If both parties produce witnesses, then in the case of a dispute over rent, the owner's witnesses shall be accepted, and in the case of a dispute over benefit, the hirer's witnesses shall be accepted. If the owner claims an increase in the entitled rent and the hirer claims an increase in the entitled benefit, the procedure for mutual oaths is the same as we have described. If both produce witnesses, the witnesses of each will be accepted for their respective claims. For example, if the owner claims a monthly rent of ten Dirhams and the hirer claims a two-month lease for five Dirhams, a decree for ten Dirhams rent for the two months shall be issued. If neither party has witnesses and the hirer has already derived some benefit, the hirer's statement under oath regarding the rent for the past duration of benefit shall be accepted, and for the remaining duration, the contract shall be annulled after both take oaths. If the dispute regarding the type of rent is such that one claims Dirhams and the other claims Dinars, the ruling regarding mutual oaths, refusal, and production of witnesses by either party is as we have stated. If both produce witnesses, the owner's witnesses shall be accepted. If, despite this, there is also a dispute over the duration or distance—for instance, the

owner says "I leased to you up to Qasr Na'man for one Dinar" and the hirer says "No, rather I leased up to Kufa for ten Dirhams"—and both produce witnesses, the ruling shall be for one Dinar and five Dirhams rent up to Kufa; this is found in *Al-Muhit*.

If both parties dispute two different types [of currency/items] and the owner says "I leased this article to you up to Qasr Na'man for one Dinar" and the hirer says "No, rather up to Kufa for ten Dirhams," then mutual oaths shall be taken. Whichever party refuses the oath, the other's claim becomes binding. The witnesses of whoever produces them shall be accepted. If both produce witnesses, the ruling for the lease up to Kufa shall be for one Dinar and five Dirhams, provided that Qasr Na'man is situated exactly midway between Kufa and Baghdad. Thus, up to Qasr Na'man, a portion of the one Dinar will be ruled based on the owner's witnesses, and from the Qasr to Kufa, five Dirhams will be ruled based on the hirer's witnesses; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If both parties dispute the rent, duration, and distance, and the owner says "I gave it up to Qasr Na'man for ten Dirhams" and the hirer says "No, rather up to Kufa for five Dirhams," mutual oaths shall be taken. Once both have sworn, the contract shall be annulled. If only one produces witnesses, they shall be accepted. If both produce witnesses, the decree will be based on both parties' witnesses; thus, the ruling will follow the owner's witnesses regarding the excess in rent, and the hirer's witnesses regarding the excess in duration or distance.

---

1. *Mal-e-Ayn*: For example, specific Dirhams or Dinars, or any grain, etc., of which the quantity and quality have been specified and taken upon one's responsibility.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 5 | किताब अल-इजारा | पृष्ठ 238

यदि कुछ काम कर लिया गया हो, तो जितना काम किया गया है उसमें शपथ के साथ कपड़े के मालिक का कथन स्वीकार किया जाएगा, और शेष में कुछ को संपूर्ण पर अनुमान (क़यास) करके यह आदेश दिया जाएगा कि दोनों परस्पर शपथ लें। यह 'मबसूत' में है। और यदि किराए (अजरत) के प्रकार, जैसे कि दिरहम या दीनार, अथवा उसके गुण (सिफ़त), जैसे कि वह उत्तम हैं या रद्दी, में विवाद हो जाए; तो यदि काम शुरू करने से पहले विवाद हुआ है, तो दोनों से परस्पर शपथ ली जाएगी। और यदि किराया 'माल-ए-ऐन' (नकद/विशेष वस्तु) हो और उसके प्रकार या मात्रा में विवाद हो, तो दोनों से परस्पर शपथ ली जाएगी। परंतु यदि उसके गुण में विवाद हो, तो परस्पर शपथ नहीं ली जाएगी, बल्कि किराएदार (मुस्ताजिर) का कथन स्वीकार किया जाएगा। इसके विपरीत यदि किराया 'माल-ए-दैन' (उधार) हो, तो यह नियम लागू नहीं होता।

यदि दोनों ने मंजिल की दूरी (मकदार-ए-मंज़िल) के बारे में विवाद किया और यह विवाद लाभ (मनफ़त) प्राप्त करने से पहले हुआ, तो यह 'माल-ए-ऐन' की बिक्री के समान है, इसमें भी दोनों से शपथ ली जाएगी। फिर इसके बाद यदि किराए की राशि में विवाद हो, तो पहले किराएदार से शपथ लेना शुरू किया जाएगा, और यदि लाभ की मात्रा में विवाद हो, तो पहले मालिक (मोजिर) से शपथ लेना शुरू किया जाएगा। दोनों में से जो व्यक्ति शपथ लेने से इनकार (नकूल) करेगा, उसी पर दूसरे का दावा सिद्ध और अनिवार्य हो जाएगा। यदि दोनों ने गवाह प्रस्तुत किए, तो यदि किराए की राशि में विवाद है तो मालिक के गवाह स्वीकार होंगे, और यदि लाभ (अवधि/सेवा) में विवाद है तो किराएदार के गवाह स्वीकार होंगे। यदि मालिक ने किराए में वृद्धि का दावा किया और किराएदार ने लाभ (अवधि) में वृद्धि का दावा किया, तो शपथ लेने की प्रक्रिया वही होगी जो हमने पहले वर्णन की है। यदि दोनों ने गवाह प्रस्तुत किए, तो प्रत्येक के गवाह उसके अपने दावे पर स्वीकार किए जाएंगे। उदाहरण के लिए, यदि मालिक ने 10 दिरहम मासिक का दावा किया और किराएदार ने 2 महीने तक 5 दिरहम में किराए पर लेने का दावा किया, तो 2 महीने के लिए 10 दिरहम किराए का आदेश (डिग्री) दिया जाएगा। यदि किसी के पास गवाह न हों और किराएदार ने कुछ लाभ प्राप्त कर लिया हो, तो पिछली अवधि के लाभ के किराए के संबंध में किराएदार का कथन शपथ के साथ स्वीकार होगा और शेष अवधि के लिए दोनों से शपथ लेकर अनुबंध (अक़द) रद्द कर दिया जाएगा। यदि किराए के प्रकार में विवाद इस प्रकार हो कि एक ने दिरहम और दूसरे ने दीनार का दावा किया हो, तो परस्पर शपथ, इनकार और गवाहों के संबंध में वही नियम है जो हमने ऊपर बताया है। यदि दोनों

ने गवाह प्रस्तुत किए, तो मालिक के गवाह स्वीकार होंगे। इसके बावजूद यदि अवधि या दूरी में भी विवाद हो, जैसे मालिक ने कहा कि मैंने तुझे क़स्र-ए-नुमान तक एक दीनार में किराए पर दिया है, और किराएदार ने कहा कि नहीं बल्कि कूफ़ा तक दस दिरहम में किराए पर लिया है, और दोनों ने गवाह प्रस्तुत किए, तो कूफ़ा तक एक दीनार और पाँच दिरहम किराए का आदेश दिया जाएगा; यह 'मुहीत' में है।

यदि दोनों ने दो प्रकार की मुद्राओं/वस्तुओं में विवाद किया और मालिक ने कहा कि मैंने तुझे यह वस्तु क़स्र-ए-नुमान तक एक दीनार में किराए पर दी है, और किराएदार ने कहा कि नहीं बल्कि कूफ़ा तक दस दिरहम में दी है, तो दोनों से परस्पर शपथ ली जाएगी। दोनों में से जिसने शपथ से इनकार किया, उस पर दूसरे का दावा सिद्ध होगा। जिसने गवाह दिए, उसके गवाह स्वीकार होंगे। यदि दोनों ने गवाह प्रस्तुत किए, तो कूफ़ा तक एक दीनार और पाँच दिरहम में किराया होने का आदेश दिया जाएगा, बशर्ते कि क़स्र-ए-नुमान, कूफ़ा और बग़दाद के ठीक बीच में स्थित हो। अतः क़स्र-ए-नुमान तक एक दीनार का हिस्सा मालिक के गवाहों के आधार पर और क़स्र से कूफ़ा तक पाँच दिरहम किराएदार के गवाहों के आधार पर तय होगा; यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। यदि दोनों ने किराए, अवधि और दूरी, तीनों में विवाद किया और मालिक ने कहा कि मैंने क़स्र-ए-नुमान तक दस दिरहम में दिया है, और किराएदार ने कहा कि नहीं बल्कि कूफ़ा तक पाँच दिरहम में लिया है, तो दोनों से शपथ ली जाएगी। जब दोनों शपथ ले लें तो अनुबंध रद्द कर दिया जाएगा। यदि किसी एक ने गवाह दिए तो वे स्वीकार होंगे। यदि दोनों ने गवाह दिए तो दोनों पक्षों के गवाहों पर डिग्री होगी; अतः किराए की अधिकता के संबंध में मालिक के गवाहों पर और अवधि या दूरी की अधिकता के संबंध में किराएदार के गवाहों के पक्ष में निर्णय होगा।

---

1. 'माल-ए-ऐन' जैसे दिरहम या दीनार हों या कोई अनाज आदि जिसकी मात्रा और गुण बताकर अपने जिम्मे लिया गया हो।

کچھ کام کیا ہو تو جس قدر کام کیا اس میں قسم سے کپڑے کے مالک کا قول قبول ہوگا اور باقی میں بعض کو کل پر قیاس کرکے یہ حکم دیا جائے گا کہ باہم قسم کھائیں یہ مبسوط میں ہے اور اگر اجرت کی جنس میں کہ درہم میں یا دینار میں یا صفت میں کہ جید ہیں یا ردی ہیں اختلاف کیا پس اگر کام شروع کرنے سے پہلے اختلاف کیا تو باہم قسم لی جائے گی اور اگر اجرت مالِ عین ہو پس اگر اس کی جنس یا مقدار میں اختلاف کیا تو دونوں سے باہم قسم لی جائے گی اور اگر اس کی صفت میں اختلاف کیا تو باہم قسم نہ لی جائے گی بلکہ مستاجر کا قول قبول ہوگا بخلاف اس کے اگر اجرت مالِ دین ہو تو یہ حکم نہیں ہے۔

اگر دونوں نے مقدار منزل میں اختلاف کیا اور یہ اختلاف منفعت حاصل کرنے سے پہلے واقع ہوا تو مثل مالِ عین کی بیع کے اس میں بھی دونوں سے قسم لی جائے گی پھر بعد اس کے اگر اجرت میں اختلاف ہو تو پہلے مستاجر سے قسم لینی شروع کی جائے گی اور اگر منفعت میں اختلاف ہو تو پہلے موجر سے قسم لینی شروع کی جائے گی اور دونوں میں سے جو شخص قسم سے نکول کرے گا اسی پر دوسرے کا دعویٰ ثابت و لازم ہو جائے گا اور اگر دونوں نے گواہ قائم کئے پس اگر اجرت میں اختلاف ہو تو موجر کے گواہ قبول ہوں گے اور اگر منفعت میں اختلاف ہو تو مستاجر کے گواہ قبول ہوں گے اور اگر موجر نے اجرت مستحقہ میں زیادتی کا دعویٰ کیا اور مستاجر نے منفعت مستحقہ میں زیادتی کا دعویٰ کیا تو باہم قسم لینے میں وہی صورت ہے جو ہم نے بیان کر دی ہے اور اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو ہر ایک کے گواہ اس کے دعویٰ پر مقبول ہوں گے مثلاً اگر موجر نے دس درہم ماہواری کا دعویٰ کیا اور مستاجر نے دو مہینہ تک پانچ درہم میں اجارہ لینے کا دعویٰ کیا تو دو مہینہ میں دس درہم کرایہ کی ڈگری کی جائے گی اور اگر

دونوں میں سے کسی کے پاس گواہ نہ ہوں اور مستاجر کچھ منفعت حاصل کر چکا ہے تو مدت گزشتہ میں منفعت حاصل شدہ کی اجرت کی بابت مستاجر کا قول قسم کے ساتھ قبول ہوگا اور باقی کی بابت دونوں سے قسم لے کر عقد فسخ کر دیا جائے گا اور اگر نوع اجرت میں اس طرح اختلاف کیا کہ ایک نے درہم کا اور دوسرے نے دینار کا دعویٰ کیا تو باہم قسم اور نکول اور کسی ایک شخص کے گواہ قائم کرنے میں وہی حکم ہے جو ہم نے بیان کر دیا اور اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو موجر کے گواہ قبول ہوں گے اور اگر باوجود اس کے مدت یا مسافت میں بھی اختلاف کیا مثلاً موجر نے کہا کہ میں نے تجھے قصر نعمان تک ایک دینار میں کرایہ دیا ہے اور مستاجر نے کہا کہ نہیں بلکہ کوفہ تک دس درہم میں اجارہ لیا ہے اور دونوں نے گواہ قائم کئے تو کوفہ تک ایک دینار اور پانچ درہم میں کرایہ ہونے کا حکم دیا جائے گا یہ محیط میں ہے۔

اگر دونوں نے دو جنس میں اختلاف کیا اور موجر نے کہا کہ میں نے تجھے یہ شقہ قصر نعمان تک ایک دینار میں کرایہ دیا ہے اور مستاجر نے کہا کہ نہیں بلکہ کوفہ تک دس درہم میں دیا ہے تو دونوں سے باہم قسم لی جائے گی اور دونوں میں سے جس نے نکول کیا اسی پر دوسرے کا دعویٰ ثابت و لازم ہو گا اور جس نے گواہ قائم کئے اس کے گواہ قبول ہوں گے اور اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو کوفہ تک ایک دینار و پانچ درہم میں اجارہ ہونے کا حکم دیا جائے گا بشرطیکہ قصر نعمان ٹھیک بیچ میں کوفہ و بغداد کے واقع ہو پس قصر نعمان تک بعض ایک دینار کے موجر کے گواہوں پر اور قصر سے کوفہ تک پانچ درہم میں مستاجر کے گواہوں پر حکم دیا جائے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر دونوں نے اجرت و مدت و مسافت دونوں میں اختلاف کیا اور موجر نے کہا کہ میں نے قصر نعمان تک دس درہم میں دیا ہے اور مستاجر نے کہا کہ نہیں بلکہ کوفہ تک پانچ درہم میں دیا ہے تو دونوں سے باہم قسم لی جائے گی اور جب دونوں نے قسم کھائی تو عقد فسخ کر دیا جائے گا اور دونوں میں سے کسی نے گواہ قائم کئے تو مقبول ہوں گے اور اگر دونوں

نے گواہ قائم کئے تو دونوں فریق گواہوں پر ڈگری ہوگی پس اجرت کی زیادتی میں موجر کے گواہوں پر اور مدت یا مسافت کی زیادتی میں مستاجر کے گواہوں پر حکم ہوگا۔

ا مالِ عین مثلاً درہم یا دینار ہوں یا کوئی اناج وغیرہ مقدار صفت بیان کر کے اپنے ذمہ لیا ہو۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (249) Kitab al-Ijarah (The Book of Hire/Wages)

It is stated in both. The one who brings the claim first will have the oath administered to the other party first; this is found in 'Khazanat al-Muftiyyin'. Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him) stated that a man gave shoes to a cobbler to be stitched. The cobbler claimed, "You gave them to me for two dirhams," while the hirer said, "I gave them for one dirham." In this case, it will be observed: if the cobbler can remove his patch without causing damage, his word is accepted, and he may remove his patch. If it cannot be removed without damage, then he shall be paid the prevailing wage for the additional work he performed; this is in 'Muhit Sarakhsi'.

If the owner of a fabric and a tailor disagree—the owner says, "I ordered you to sew a *qaba* (outer robe), but you cut and sewed a *qamis* (shirt)," and the tailor says, "No, rather you ordered a *qamis*"—then the word of the owner under oath shall be accepted. He will have the choice to either take the shirt and pay the tailor the *ajr al-mithl* (customary fair wage) or take the value of his original fabric from the tailor. This is in 'Zahiriyya'. Sheikh Ala'ud-Din Isbijabi stated in 'Sharh al-Kafi' that if both parties produce witnesses in this scenario, the witnesses of the tailor shall be accepted; this is in 'Ghayat al-Bayan'. If a dyer and the cloth owner disagree—the owner says, "I ordered dyeing with safflower," and the dyer says, "No, rather with saffron"—then by consensus (*ijma*), the word of the owner is accepted; this is in 'Bada'i'. A person gave cloth to be dyed with one *qafiz* (a measure) of safflower. The dyer then claimed, "I used one *qafiz*," while the owner said, "You used only a quarter *qafiz*." In such a case, other dyers shall be consulted. If they say that such a color can be achieved with a quarter *qafiz*, the owner's word is accepted, and the dyer's witnesses will be heard; this is in 'Muhit Sarakhsi'. It is written in 'Ijarat Kitab al-Asl' that if a man orders a barber (*hajjam*) to extract his tooth and he does so, and then they disagree—the hirer saying, "I ordered the extraction of a tooth other than this one," and the barber saying, "You ordered the extraction of this very tooth"—then the word of the hirer is accepted. However, if the barber extracted the correct tooth but an adjacent tooth was also pulled out in the process, he is not liable (*zamin*); this is in 'Khulasa'. Similarly, if a surgeon is ordered to remove something from the body or lance a boil and they then disagree, the word of the hirer under oath is accepted because the command originated from him; this is in 'Muhit Sarakhsi'. Radiyallahu Anhu said that if cloth is given to a cotton-carder (*naddaf*) to stuff with cotton and he is told to add as much as he wishes from his own stock, and the carder returns it having added twenty *seer* of cotton—then the owner claims, "I gave you fifteen *seer* and told you to

add your own, but you only added five," while the carder claims, "You gave me ten *seer* and told me to add ten of mine, which I did"—then the carder's word is accepted, and the owner must pay him for the ten *seer*. Furthermore, if they disagree on the command—the owner saying, "I gave you fifteen *seer* and told you to add fifteen more," and the carder saying, "You gave me ten and told me to add ten, which I have done"—the owner has the choice to either confirm the carder's claim and pay for the ten *seer*, or take the value of his fabric plus cotton equivalent to ten *seer*, in which case the fabric becomes the property of the carder. This is in 'Muhit'.

A tailor was given fabric to sew into a double-layered cotton robe (*qaba*), and provided with lining and cotton, and he completed it by filling it...

---

1. *Hajjam*: A cupper or barber. 2. *Naddaf*: A cotton-carder, also known as a *dhaniya*. 3. *Seer*: This refers to the 'raw Tabrizi seer' or similar, which is a very small measure; this interpretation is appropriate for the context, though not strictly necessary for the legal example, and the teacher's translation is for general ease of understanding.

और दोनों में है। जिसने पहले दावा किया, उसी के लिए दूसरे से पहले कसम लेनी शुरू की जाएगी, यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीयीन' में है। इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) ने फरमाया कि एक व्यक्ति ने जूता टाँकने वाले को जूता टाँकने के लिए दिया। मोची ने कहा कि तुमने मुझे दो दिरहम पर टाँकने के लिए दिया है, और मुस्तअजिर (काम देने वाले) ने कहा कि एक दिरहम पर दिया है। तो देखा जाएगा कि अगर मोची बिना नुकसान पहुँचाए उसका पैबंद (जोड़) अलग कर सकता है, तो उसी का कथन स्वीकार होगा और वह अपना पैबंद अलग कर ले। और अगर बिना नुकसान पहुँचाए अलग नहीं कर सकता, तो जितनी उसने वृद्धि की है, उसकी मजदूरी दी जाएगी, यह 'मुहीत सरख़्सी' में है।

अगर कपड़े के मालिक और दर्जी के बीच मतभेद हो जाए; कपड़े के मालिक ने कहा कि मैंने तुझे कबा (लंबा चोगा) सिलने का हुक्म दिया था, मगर तूने कमीज़ काट कर सी दी है, और दर्जी ने कहा कि नहीं बल्कि तूने कमीज़ सिलने का हुक्म दिया था, तो शपथ के साथ कपड़े के मालिक का कथन स्वीकार होगा। उसे यह अधिकार होगा कि चाहे तो कमीज़ लेकर दर्जी को 'अज्र-ए-मिसल' (उचित मजदूरी) दे दे, या दर्जी से अपने सादे कपड़े की कीमत ले ले। यह 'ज़हीरिया' में है। शेख अलाउद्दीन इस्बीजाबी ने 'शरह-ए-काफ़ी' में फ़रमाया कि अगर इस स्थिति में दोनों ने गवाह पेश किए, तो दर्जी के गवाह स्वीकार होंगे, यह 'ग़ायतुल बयान' में है। अगर रंगरेज (रंगाई करने वाला) और कपड़े के मालिक में मतभेद हो; मालिक ने कहा कि मैंने असफ़र (एक प्रकार का रंग) से रंगने का हुक्म दिया था और रंगरेज ने कहा कि नहीं बल्कि ज़ाफ़रान (केसर) से रंगने का हुक्म दिया था, तो सर्वसम्मति (इज्मा) से कपड़े के मालिक का कथन स्वीकार होगा, यह 'बदाई' में है। एक व्यक्ति ने एक कफ़ीज़ असफ़र से रंगने के लिए कपड़ा दिया, फिर रंगरेज ने कहा कि मैंने एक कफ़ीज़ से रंगा है और मालिक ने कहा कि चौथाई कफ़ीज़ से रंगा है, तो दूसरे रंगरेजों को दिखाया जाएगा। अगर उन्होंने कहा कि ऐसा रंग चौथाई कफ़ीज़ से हो सकता है, तो कपड़े के मालिक का कथन स्वीकार होगा और रंगरेज के गवाह स्वीकार होंगे, यह 'मुहीत सरख़्सी' में है। 'इजारात किताबुल असल' में लिखा है कि एक व्यक्ति ने हज्जाम (नाई) को अपना दाँत उखाड़ने का हुक्म दिया। उसने उखाड़ दिया, फिर दोनों में मतभेद हो गया। मुस्तअजिर ने कहा कि मैंने इस दाँत के अलावा दूसरा दाँत उखाड़ने का हुक्म दिया था, और हज्जाम ने कहा कि इसी दाँत को उखाड़ने का हुक्म दिया था, तो मुस्तअजिर का कथन स्वीकार होगा। और अगर हज्जाम ने वही दाँत उखाड़ा जिसका हुक्म दिया गया था, मगर उसके साथ लगा हुआ दूसरा दाँत भी उखड़ गया, तो वह जिम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा, यह 'खुलासा' में है। और

अगर शल्य चिकित्सक (जराह) को हुक्म दिया कि मेरे शरीर से कुछ अलग कर दे या फोड़ा चीर दे, फिर दोनों में मतभेद हुआ, तो शपथ के साथ मुस्तअजिर का कथन स्वीकार होगा क्योंकि हुक्म उसी की तरफ से दिया गया था, यह 'मुहीत सरख़्सी' में है। राज़ी अल्लाहु अन्हु ने कहा कि किसी नद्दाफ़ (रुई धुनने वाला) को एक कपड़ा दिया कि उस पर रुई धुनकर जमा दे और हुक्म दिया कि अपनी तरफ से जितनी चाहे बढ़ा दे। फिर नद्दाफ़ ने बीस सेर रुई धुनकर जमा कर दे दी। फिर कपड़े के मालिक ने कहा कि मैंने तुझे पंद्रह सेर रुई दी थी और कहा था कि अपने पास से डाल देना और तूने केवल पाँच सेर रुई बढ़ाई, और नद्दाफ़ ने कहा कि तूने मुझे दस सेर दी थी और कहा था कि दस सेर अपने पास से डाल दे और मैंने दस सेर बढ़ा दी, तो नद्दाफ़ का कथन स्वीकार होगा और कबा के मालिक पर अनिवार्य है कि उसे दस सेर रुई (की कीमत) दे दे। और भी यदि काम में मतभेद हो और कबा के मालिक ने कहा कि मैंने तुझे पंद्रह सेर रुई देकर हुक्म दिया था कि पंद्रह सेर अपने पास से बढ़ा दे, और नद्दाफ़ ने कहा कि तूने मुझे दस सेर देकर दस सेर बढ़ाने का हुक्म दिया था, जिसके अनुसार मैंने बढ़ा दी है; तो कबा के मालिक को विकल्प होगा कि चाहे उसकी पुष्टि करके दस सेर रुई दे दे, या अपने कपड़े की कीमत और दस सेर रुई के बराबर रुई ले ले, और वह कपड़ा नद्दाफ़ का हो जाएगा। यह 'मुहीत' में है।

एक दर्जी को कपड़ा दिया कि उसकी दोहरी रुई और कबा सिलकर ला दे और उसे अस्तर और रुई दे दी और उसने ही को भर कर तैयार कर दी...

---

1. हज्जाम: पछाने (रक्तमोक्षण) लगाने वाला। 2. नद्दाफ़: रुई धुनने वाला जिसे धनिया कहते हैं। 3. सेर से मुराद 'कच्चा सेर तबरेज़ी' आदि है जो बहुत कम होता है, यह संदर्भ के अनुसार उचित है, हालांकि उदाहरण में इसकी बहुत आवश्यकता नहीं है और उस्ताद का अनुवाद भी आम समझ के लिए है।

اور دونوں میں ہے۔ جس نے پیشتر دعویٰ کیا اسی کے واسطے دوسرے سے پہلے قسم لینی شروع کی جائے گی یہ خزانہ المفتیین میں ہے۔ امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ ایک شخص نے جوتی ٹانکنے والے کو ٹانکنے کے واسطے جوتی دی اس نے کہا کہ تو نے مجھے دو درہم پر ٹانکنے کے واسطے دی ہے اور مستاجر نے کہا کہ ایک درہم پر دی ہے تو دیکھا جائے گا کہ اگر موچی بدوں ضرر پہنچانے کے اس کا پیوند جدا کر سکتا ہے تو اسی کا قول قبول ہوگا اور اپنا پیوند جدا کرے اور اگر بدوں ضرر کے نہیں جدا کر سکتا ہے تو جس قدر اس نے زیادتی کر دی ہے اس کی اجرت دی جائے گی یہ محیط سرخسی میں ہے۔

اگر کپڑے کے مالک درزی نے باہم اختلاف کیا کپڑے کے مالک نے کہا کہ میں نے تجھے قبا سینے کا حکم دیا تھا مگر تو نے قمیص قطع کر کے سی دی ہے اور درزی نے کہا کہ نہیں بلکہ تو نے قمیص سینے کا حکم کیا تھا تو قسم سے کپڑے کے مالک کا قول قبول ہوگا اور اس کو اختیار ہوگا کہ چاہے قمیص لے کر درزی کو اجر المثل دے دے یا درزی سے اپنے ثابت کپڑے کی قیمت لے لے یہ ظہیر یہ میں ہے اور شیخ علاؤ الدین اسبیجابی نے شرح کافی میں فرمایا کہ اگر اس صورت میں دونوں نے گواہ قائم کئے تو درزی کے گواہ قبول ہوں گے یہ غایۃ البیان میں ہے اگر رنگریز اور کپڑے کے مالک نے اختلاف کیا مالک نے کہا کہ میں نے عصفر سے رنگنے کا حکم دیا ہے اور رنگریز نے کہا کہ نہیں بلکہ زعفران سے رنگنے کا حکم کیا ہے تو بالاجماع کپڑے کے مالک کا قول قبول ہوگا یہ بدائع میں ہے۔ ایک شخص نے ایک قفیز عصفر سے رنگنے کے واسطے کپڑا دے دیا پھر رنگریز نے کہا کہ میں نے ایک قفیز سے رنگ دیا ہے اور مالک نے کہا کہ چوتھائی قفیز سے رنگا ہے تو دوسرے رنگریزوں کو دکھایا جائے گا اگر انہوں نے کہا کہ ایسا

رنگ چوتھائی قفیز سے ہو سکتا ہے تو کپڑے کے مالک کا قول قبول ہوگا اور رنگریز کے گواہ قبول ہوں گے یہ محیط سرخسی میں ہے اجارات کتاب الاصل میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے حجام کو اپنا دانت اکھاڑنے کا حکم دیا اس نے اکھاڑ دیا پھر دونوں نے اختلاف کیا مستاجر نے کہا کہ میں نے اس دانت کے سوائے دوسرا دانت اکھاڑنے کا حکم دیا تھا اور حجام نے کہا کہ اسی دانت کے اکھاڑنے کا حکم کیا تھا تو مستاجر کا قول قبول ہوگا اور اگر حجام نے وہی دانت اکھاڑا جس کے اکھاڑنے کا حکم کیا تھا مگر اس کے ساتھ متصل دوسرا دانت تھا کہ وہ بھی اکھڑ آیا تو ضامن نہ ہوگا یہ خلاصہ میں ہے اور اگر جراح کو حکم دیا کہ میرے بدن سے کچھ جدا کر دے یا پھوڑا چیر دے پھر دونوں نے اختلاف کیا تو قسم سے مستاجر کا قول قبول ہوگا کیونکہ حکم اسی کی طرف سے پایا گیا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے قال رضی اللہ عنہ کسی نداف ۱ـہ کو ایک کپڑا دیا کہ اس پر روئی دھن کر جمائے اور حکم دیا کہ اپنی طرف سے جس قدر بھی چاہے بڑھا دے پھر نداف نے میں سیر ۲ـہ روئی دھن کر جما کر دے دی پھر کپڑے کے مالک نے کہا کہ میں نے تجھے پندرہ سیر روئی دی تھی اور کہا تھا کہ اپنے پاس سے ڈال دینا اور تو نے فقط پانچ سیر روئی بڑھائی اور نداف نے کہا کہ تو نے مجھے دس سیر دی تھی اور کہا تھا کہ دس سیر اپنے پاس سے ڈال دے اور میں نے دس سیر بڑھادی تو قول نداف کا قبول ہے اور قبا کے مالک پر واجب ہے کہ دس سیر روئی اس کو دے دے اور بھی اگر مامور میں اختلاف کیا اور قبا کے مالک نے کہا کہ میں نے تجھے پندرہ سیر روئی دے کر حکم دیا تھا کہ پندرہ سیر اپنے پاس سے بڑھا دے اور نداف نے کہا کہ تو نے مجھے دس سیر دے کر دس سیر بڑھانے کا حکم کیا تھا اسی کے موافق میں نے بڑھا دی ہے تو قبا کے مالک کو اختیار ہوگا کہ چاہے اس کی تصدیق کر کے دس سیر روئی دے دے یا اپنے کپڑے کی قیمت اور دس سیر روئی کے مثل روئی لے لے اور وہ کپڑا نداف کا ہو جائے گا یہ محیط میں ہے۔

ایک درزی کو کپڑا دیا کہ اس کی دہری روئی اور قبا سی کر لادے اور اس کو استر و روئی دے دی اور اس نے ہی کو بھر کر تیار کر دی

۱ـہ حجام پچھنے لگانے والا۔ ۲ـہ نداف روئی دھنے والا جس کو دھنیا کہتے ہیں۔ ۳ـہ سیر سے کچا سیر تبریزی وغیرہ جو نہایت کم ہوتا ہے مراد لینا مناسب موقع ہے اگر چہ مثال میں چنداں ضرورت نہیں اور استاد کا ترجمہ بھی بنظر عام فہمی ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 250 | Kitab al-Ijarah (Book of Hire)

If both parties (the tailor and the customer) agree on the work performed and the wages, but the owner of the cloth claims that the lining (astar) is not theirs, then the tailor's statement shall be accepted upon oath. That is, he must swear that this lining belongs to him. If he takes the oath, then that lining becomes binding upon the cloth owner, and it will be permissible for the owner to wear it; this is mentioned in 'Al-Kubra'. If someone gives a garment to a washerman (dhobi) to be pressed/ calendared (kundi) for one dirham, and the washerman then provides a garment saying, "This is your garment," but the owner claims, "This is not my garment," then according to Imam-e-Azam (Abu Hanifa), the washerman's statement will be accepted. This is stated in 'Fatawa Qazi Khan'. Furthermore, the washerman is entitled to his wages, as noted in 'Al-Khulasa'. Similarly, if the washerman claims he has returned the cloth to the owner, the ruling remains the same according to Imam-e-Azam, because in his view, the washerman is a trustee (ameen) in this situation. According to him, every common employee (ajeer-e-mushtarak) is a trustee, and the fatwa follows the Imam's opinion; this is found in 'Fatawa Qazi Khan'. If the cloth owner says, "This cloth is mine, but I did not order you to press it, and the cloth I gave you for pressing was a different one," then the owner shall take the cloth, and no wages will be due upon it. However, if such a dispute occurs with a tailor regarding sewing and cutting, the owner cannot take the cloth; instead, the tailor must pay compensation (dhaman) for its value, and the cloth will remain in the tailor's possession as his property. This option is not available to the washerman. If no such dispute arises with the washerman, but rather the washerman claims he has washed and pressed the cloth and wages are due, while the owner claims the washerman did nothing and that he himself, or his servant, did the pressing at the washerman's place or house, then the owner's claim will not be validated, and the washerman's statement will be accepted.

Likewise, in all tasks similar to this, if the item is in the possession of the worker and a dispute arises, the same ruling applies. If neither party possesses the item or if the owner possesses it, then the owner's statement will be accepted. Furthermore, if the washerman requests the owner to take an oath, I will not administer the oath as "By God, this washerman did not wash it," but rather as "By God, such an amount of washing charges is not due upon me for this cloth." This is in 'Al-Khulasa'. If the washerman gives him a cloth saying, "This is yours," and he takes it despite denying it (saying it's not his) with the intention that "this is compensation for my cloth," then

Imam Muhammad ruled that it is not permissible for him to wear or sell it. However, if he tells the washerman, "I am taking this in exchange for my cloth," and the washerman agrees, then it is permissible. This is in 'Fatawa Qazi Khan'. It is narrated from the Fatawa that a cloth owner sent his messenger to the washerman to collect four garments. When the messenger returned, there were only three garments. The washerman claimed, "I gave him all four garments," while the messenger said, "He just handed them to me without counting." In this case, the cloth owner will be questioned. If he validates the statement of either party, that party will be cleared of the dispute. Regarding the person he contradicts, if that person takes an oath, they are cleared; if they refuse the oath, the claim becomes binding upon them. If the owner validates the washerman's claim, then wages for the fourth garment are due. If he contradicts him and the washerman takes an oath, then an oath regarding the wages will be imposed on the owner for the washerman's benefit. If the owner takes the oath, he will be cleared of the dispute regarding the wages for the fourth garment; this is in 'Al-Hawi'. In miscellaneous issues of 'Fatawa Dinari', it is mentioned that a garment was given to a washerman for cleaning; he did not return it for two days and kept it until it was destroyed, meaning a garment was given to a washerman for washing... ! i.e., he is denying it. This is not my cloth.

दोनों (दर्जी और ग्राहक) काम और मज़दूरी पर सहमत हो गए, लेकिन कपड़े के मालिक ने कहा कि यह अस्तर (lining) मेरा नहीं है, तो शपथ के साथ दर्जी का बयान स्वीकार किया जाएगा, यानी वह शपथ ले कि यह अस्तर उसी का है। यदि वह शपथ ले लेता है, तो वह अस्तर कपड़े के मालिक के ज़िम्मे होगा और उसके लिए उसे पहनना जायज़ होगा; यह 'कुबरा' में उल्लेखित है। यदि किसी ने धोबी को कपड़ा दिया कि वह एक दिरहम में उस पर कुंदी (प्रेस/फिनिशिंग) कर दे, फिर धोबी ने उसे एक कपड़ा दिया और कहा कि यह तुम्हारा कपड़ा है, लेकिन कपड़े के मालिक ने कहा कि यह मेरा कपड़ा नहीं है, तो इमाम-ए-आज़म रहमतुल्लाह अलैहि के अनुसार धोबी की बात मानी जाएगी; यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है, और धोबी को उसकी मज़दूरी मिलेगी, जैसा कि 'ख़ुलासा' में है। इसी तरह यदि धोबी दावा करे कि उसने वह कपड़ा मालिक को लौटा दिया है, तब भी इमाम-ए-आज़म के अनुसार यही हुक्म है, क्योंकि उनके नज़दीक धोबी इस स्थिति में 'अमीन' (ट्रस्टी) है। और उनके अनुसार हर 'अजीर-ए-मुश्तरक' (आम कर्मचारी) अमीन होता है, और इमाम के इसी कथन पर फ़तवा है; यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। और यदि कपड़े के मालिक ने कहा कि यह कपड़ा मेरा तो है, लेकिन मैंने तुम्हें इस पर कुंदी करने का आदेश नहीं दिया था, और जो कपड़ा मैंने तुम्हें कुंदी के लिए दिया था वह इसके अलावा कोई दूसरा था, तो ऐसी स्थिति में मालिक उस कपड़े को ले लेगा और उस पर कोई मज़दूरी वाजिब नहीं होगी। और यदि दर्जी के साथ सिलाई और कटाई के काम में ऐसा विवाद हो जाए, तो मालिक वह कपड़ा नहीं ले सकता, बल्कि दर्जी उसकी कीमत का हर्जाना (ज़मान) देगा और वह कपड़ा दर्जी की ही मिल्कियत में छोड़ना पड़ेगा। धोबी के मामले में धोबी को यह अधिकार प्राप्त नहीं है। और यदि धोबी के साथ ऐसा विवाद न हो, बल्कि ऐसा हो कि धोबी ने आकर कहा कि मैंने तुम्हारा कपड़ा धोकर कुंदी कर दिया है और तुम पर मज़दूरी वाजिब हो गई है, और कपड़े के मालिक ने कहा कि तुमने कुछ नहीं किया, बल्कि मैंने खुद तुम्हारे पास या तुम्हारे घर पर, या मेरे गुलाम ने तुम्हारे पास या तुम्हारे घर पर कुंदी की है, तो कपड़े के मालिक की पुष्टि नहीं की जाएगी और धोबी की बात स्वीकार की जाएगी।

इसी प्रकार, इस काम के समान जितने भी काम हैं, यदि काम करने वाले के पास वह वस्तु मौजूद हो और दोनों में विवाद हो, तो सब में यही हुक्म है। और यदि दोनों का उस वस्तु पर अधिकार न हो, या मालिक का उस पर अधिकार हो, तो मालिक की बात स्वीकार की जाएगी। फिर यदि धोबी ने मालिक से शपथ लेने का अनुरोध किया, तो मैं उससे इस तरह शपथ नहीं लूंगा कि "वल्लाह (ईश्वर की सौगंध),

इस धोबी ने इसे नहीं धोया है", बल्कि इस तरह शपथ लूंगा कि "वल्लाह, मुझ पर इसके कपड़े धोने के इतने दाम वाजिब नहीं हैं"; यह 'ख़ुलासा' में है। और यदि धोबी ने उसे कोई कपड़ा दिया और कहा कि यह तुम्हारा कपड़ा है, और उसने वह ले लिया हालांकि वह इनकार कर रहा है (कि यह मेरा है) और मन में यह नीयत की कि "यह मेरे कपड़े का मुआवज़ा है", तो इमाम मुहम्मद रहमतुल्लाह अलैहि ने फरमाया कि उसके लिए उसे पहनना या बेचना जायज़ नहीं है। लेकिन यदि उसने धोबी से कहा कि "मैं इसे अपने कपड़े के बदले में लेता हूँ" और धोबी ने कहा "हाँ, ठीक है", तो यह जायज़ है; यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। फ़तावा से उद्धृत है कि कपड़ों के मालिक ने अपने दूत को अपने चार कपड़े लेने के लिए धोबी के पास भेजा। जब वह दूत लेकर आया तो केवल तीन कपड़े निकले। धोबी ने कहा कि "मैंने चारों कपड़े उसे दे दिए हैं", और दूत ने कहा कि "मुझे इसी तरह दे दिए थे, गिनकर नहीं दिए थे", तो ऐसी स्थिति में कपड़ों के मालिक से पूछा जाएगा। यदि उसने दोनों में से किसी की पुष्टि की, तो वह विवाद से मुक्त हो जाएगा। जिसकी उसने पुष्टि नहीं की (झुठलाया), यदि उसने शपथ ले ली तो वह बरी हो जाएगा, और यदि शपथ से इनकार किया तो दावा उसके ज़िम्मे होगा। यदि मालिक ने धोबी की बात की पुष्टि की, तो चौथे कपड़े की मज़दूरी वाजिब होगी। और यदि उसे झुठलाया और धोबी ने शपथ ले ली, तो कपड़े के मालिक पर धोबी के लिए मज़दूरी की शपथ लागू होगी। यदि उसने शपथ ले ली, तो वह चौथे कपड़े की मज़दूरी के विवाद से बरी हो जाएगा; यह 'हावी' में है। 'फ़तावा दीनारी' के फुटकर मसलों में है कि एक धोबी को कपड़ा दिया गया कि उसकी धुलाई करो, वह दो दिन तक उसे नहीं लाया और उसने उसे पास रखा यहाँ तक कि वह नष्ट हो गया, यानी एक धोबी को कपड़ा धुलाई के लिए दिया गया... ! यानी वह इनकार कर रहा है। यह मेरा कपड़ा नहीं है।

اور دونوں نے کام و اجرت پر اتفاق کیا مگر کپڑے کے مالک نے یہ کہا کہ یہ استر میرا نہیں ہے تو قسم سے درزی کا قول قبول ہوگا یعنی قسم کھائے کہ یہ استر اسی کا ہے پس اگر اس نے قسم کھالی تو وہ استر کپڑے کے مالک کو لازم ہوگا اور اس کو جائز ہوگا کہ اس کو لے کر پہنے یہ کبریٰ میں ہے۔ اگر کسی دھوبی کو کپڑا دیا کہ اس کو ایک درہم میں کندی کر دے پھر دھوبی نے اس کو ایک کپڑا دیا اور کہا کہ یہ تیرا کپڑا ہے اور کپڑے کے مالک نے کہا کہ یہ میرا کپڑا نہیں ہے تو امام اعظمؒ کے نزدیک دھوبی کا قول قبول ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور دھوبی کو مزدوری ملے گی یہ خلاصہ میں ہے اسی طرح اگر دھوبی نے دعویٰ کیا کہ میں نے وہ کپڑا مالک کو واپس کر دیا ہے تو بھی امام اعظمؒ کے نزدیک یہی حکم ہے کیونکہ ان کے نزدیک دھوبی اس صورت میں امین ہے اور اسی طرح ہر اجیر مشترک ان کے نزدیک امین ہوتا ہے اور امام ہی کے قول پر فتویٰ ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور اگر کپڑے کے مالک نے کہا کہ یہ کپڑا میرا ہے میں نے اس پر کندی کرنے کا تجھے حکم نہیں دیا تھا اور جو کپڑا تجھے کندی کے واسطے دیا ہے وہ اس کے سوائے دوسرا کپڑا ہے تو اس صورت میں مالک اس کپڑے کو لے لے گا اور اس پر کچھ اجرت واجب نہ ہوگی اور اگر درزی کے ساتھ سینے و قطع کرنے کے کام میں ایسا اختلاف واقع ہو تو مالک اس کپڑے کو نہیں لے سکتا ہے مگر درزی اس کی قیمت کی ضمان دے گا اور یہ کپڑا اسی کے پاس اسی کی ملک میں چھوڑنا پڑے گا اور یہ اختیار دھوبی کے مسئلہ میں دھوبی کو حاصل نہیں ہوا اور اگر دھوبی سے ایسا اختلاف نہ ہوا بلکہ یوں ہوا کہ دھوبی نے آ کر کہا کہ میں نے تیرا کپڑا دھو کر کندی کر دیا اور تجھ پر اجرت واجب ہوئی اور کپڑے کے مالک نے کہا کہ تو نے کچھ نہیں کیا بلکہ میں نے تیرے پاس یا تیرے گھر میں یا میرے اس غلام نے

تیرے پاس یا تیرے گھر میں اس پر کندی کی ہے تو کپڑے کے مالک کی تصدیق نہ ہوگی اور دھوبی کا قول قبول ہوگا۔

اسی طرح اس کام کے مشابہ جس قدر کام ہیں اگر کام کرنے والے کے پاس وہ چیز موجود ہو اور دونوں نے اختلاف کیا تو سب میں یہی حکم ہے اور اگر دونوں اس چیز پر قابض نہ ہوں یا مالک اس پر قابض ہو تو مالک کا قول قبول ہوگا پھر اگر دھوبی نے مالک سے قسم لینے کی درخواست کی تو میں اس سے اس طرح قسم نہ لوں گا کہ واللہ اس کو اس دھوبی نے نہیں دھویا ہے مگر یوں قسم لوں گا کہ واللہ مجھ پر اس کے کپڑے کی دھلائی کے اس قدر دام واجب نہیں ہیں یہ خلاصہ میں ہے اور اگر دھوبی نے اس کو کوئی کپڑا دیا اور کہا کہ یہ کپڑا تیرا ہے اس نے لے لیا حالانکہ منکر ہے اور نیت کی کہ یہ میرے کپڑے کا عوض ہے تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ اس کو جائز نہیں ہے کہ اس کو پہنے یا فروخت کرے لیکن اگر اس نے دھوبی سے کہا کہ میں اس کو اپنے کپڑے کے عوض لیتا ہوں اور دھوبی نے کہا کہ ہاں اچھا تو جائز ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے فتاویٰ سے منقول ہے کہ کپڑوں کے مالک نے اپنا ایلچی اپنے چاروں کپڑے لینے کے واسطے دھوبی کے پاس بھیجا پھر جب وہ لے کر آیا تو تین ہی کپڑے نکلے اور دھوبی نے کہا کہ میں نے چاروں کپڑے اس کو دے دیئے ہیں اور ایلچی نے کہا کہ مجھے یوں ہی دے دیئے تھے گن کر نہیں دیئے تھے تو اس صورت میں کپڑوں کے مالک سے دریافت کیا جائے گا پس اگر اس نے دونوں میں سے کسی شخص کی تصدیق کی تو وہی خصومت سے بری ہو جائے گا اور جس کی اس نے تکذیب کی اگر اس نے قسم کھائی تو بری ہو گیا اور اگر قسم سے انکار کیا تو اس کے ذمہ دعویٰ لازم ہوگا پس اگر مالک نے دھوبی کی تصدیق کی تو چوتھے کپڑے کی اجرت واجب ہوگی اور اگر اس کی تکذیب کی اور دھوبی نے قسم کھائی تو کپڑے کے مالک پر دھوبی کے لئے اجرت کی قسم عائد ہوگی پس اگر قسم کھالی تو چوتھے کپڑے کے حصہ اجرت کی خصومت سے بری ہو

جائے گا یہ حاوی میں ہے متفرقات فتاویٰ دیناری میں ہے کہ گازرے را جامہ دیم داد کہ قصارت آن کنی ہم دو روز و یمن و ہی نگرد و داشت چندانکہ ہلاک شد یعنی ایک دھوبی کو کپڑا اور اس کی دھلائی کے واسطے ! یعنی منکر ہے۔ یہ میرا کپڑا نہیں ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4, Page 251, Book of Hiring (Kitab al-Ijarah)

Wages were given with the instruction to wash it and return it within two days. He did not wash it and kept it until it was lost. The Sheikh said that the washerman (dhobi) shall be liable (zamin).

If the two parties disagree, and the owner of the clothes says, "I gave it on the condition that you complete it within two days," meaning I gave it on the condition that the washing be finished in two days, and that period passed and then the clothes were lost, then liability (zaman) is incumbent upon you. The washerman says, "No, rather you gave it to me for washing generally, without specifying any time period." Such a dispute occurred once and a fatwa was requested on it. In such a case, the washerman's statement should be accepted because he is the one denying the condition. Furthermore, if the employer stipulated with the washerman that he finish the work in one or two days, for example, and he did not complete the work in the specified time but returned it washed after several days; would the wage be due or not? This situation also occurred and a fatwa was sought. In such a case, the wage should not be due, based on the reasoning that at the time of loss, liability becomes mandatory upon him. This is mentioned in 'Fusul al-Imadiyya'. If someone gave some goods to a porter (himal) to carry from one place to another, then they disagreed, and the owner of the goods said, "These are not my goods," while the porter said, "These are indeed your goods," then the porter's statement under oath shall be accepted because he is a trustee (amin). The wage shall not be due from the employer because he has not acknowledged the receipt of benefits (ustifa-e-manafa). However, if he confirms the porter's claim and takes the goods, the wage becomes due. Similarly, if he appointed a porter to carry wheat, and the porter delivered it and said, "These are exactly your wheat," and the owner of the wheat said, "My wheat was of better quality than this," then by analogy (qiyas), the owner's statement would be accepted and the wage would be void. However, by legal preference (istihsan), the porter's statement is accepted and he shall receive his wage. If the dispute is not about the quality but the essence of the goods—for example, the porter brought barley and the owner said it was wheat—then no wage shall be due until the owner confirms his statement. This is in 'Muheet al-Sarakhsi'.

A boatman (mallah) was given several units (kur) of wheat to deliver to a certain place at a wage of one dirham per unit. Upon arrival at the stipulated location, the matter became confused. In a state of dispute, whose statement shall be accepted?

A person gave bundles of goods to a porter to deliver to a certain city and hand over to a specific broker (dalal). He delivered them, handed them over, and weighed them. Then the broker told the porter, "The weight of the bundles is less than what is written in the manifest, and I will not pay you the wage in proportion to the deficit." After that, the two disagreed, and the broker said, "I have paid you the full rent," while the porter said, "You have not paid it." In this case, the porter's statement shall be accepted, and neither of them has the right to litigate against the other; rather, this dispute shall be solely between the porter and the owner. This is in 'Al-Khulasa'. In 'Al-Uyun', it is narrated from Imam Muhammad (RA) that a person gave a boatman several units of wheat to deliver to a certain place for a fixed wage. When he delivered them to the stipulated location, the owner said, "My grain has decreased," even though he had measured it before giving it to the boatman. The boatman said, "It has not decreased." In this case, the owner's statement shall be accepted, and the owner will be told to measure it so that the boatman may receive his wage according to the rate per unit agreed upon. If the owner claimed compensation for the loss and had already paid the wage, the boatman's statement that the grain is complete shall be accepted, and the owner will be told to measure it so that he may receive compensation for whatever amount of grain has decreased. The author of the book writes that at this point, Imam Muhammad (RA) said that the owner should be told...

---

1. Meaning, when in a contract of hire (ijarah), the specific object of the hire becomes a guaranteed/liable item (mal madmun), it ceases to be a trust (amanah) and the contract of hire no longer remains; therefore, the wage will also not be due.

मजदूरी दी और कहा कि दो दिन में इसे धोकर दे दे, उसने नहीं धोया और डाल रखा यहाँ तक कि वह नष्ट (तल्फ़) हो गया। शेख ने फरमाया कि धोबी ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा।

अगर दोनों में मतभेद हुआ और कपड़े के मालिक ने कहा कि मैंने इस शर्त पर दिया था कि दो दिन में पूरा कर दोगे, यानी मैंने इस शर्त से दिया था कि दो दिन में धोकर काम खत्म कर दे और यह समय बीत गया फिर कपड़ा नष्ट हो गया, अतः तुम पर हर्जाना वाजिब हुआ। और धोबी ने कहा कि नहीं, बल्कि तुमने मुझे सामान्य रूप से धोने के लिए दिया था, कोई समय निश्चित नहीं किया था। ऐसा विवाद एक बार हुआ था जिस पर फतवा मांगा गया था, और ऐसी स्थिति में धोबी की बात स्वीकार की जानी चाहिए क्योंकि वह शर्त से इनकार कर रहा है। फिर अगर किरायेदार (मुस्ताजिर) ने धोबी के साथ यह शर्त रखी कि एक या दो दिन में काम पूरा कर दे और उसने निर्धारित समय में काम पूरा नहीं किया बल्कि कुछ दिनों बाद धोकर दिया, तो क्या मजदूरी वाजिब होगी या नहीं? यह मामला भी सामने आया था जिस पर फतवा मांगा गया था। ऐसी स्थिति में मजदूरी वाजिब नहीं होनी चाहिए, इस तर्क के साथ कि नष्ट होने के समय उस पर हर्जाना (ज़मान) अनिवार्य होता है। यह 'फ़ुसूल-ए-इमादिया' में है। अगर किसी कुली (हम्माल) को कुछ सामान दिया कि इस स्थान से उठाकर पहुँचा दे, फिर दोनों में मतभेद हुआ और सामान के मालिक ने कहा कि यह मेरा सामान नहीं है और कुली ने कहा कि यही तुम्हारा सामान है, तो कुली की बात कसम के साथ स्वीकार की जाएगी क्योंकि वह अमानतदार (अमीन) है, और किरायेदार पर मजदूरी वाजिब नहीं होगी क्योंकि उसने लाभ प्राप्ति (इस्तिफ़ा-ए-मनाफ़े) को स्वीकार नहीं किया है। लेकिन अगर वह कुली की पुष्टि करके सामान ले ले, तो वाजिब होगी। इसी तरह अगर उसे गेहूं ढोने के लिए कुली नियुक्त किया और कुली ने पहुँचाकर कहा कि ये वही तुम्हारे गेहूं हैं और गेहूं के मालिक ने कहा कि मेरे गेहूं इससे बेहतर थे, तो कयास (तर्क) के अनुसार मालिक की बात स्वीकार की जाएगी और मजदूरी शून्य होगी, लेकिन इस्तेहसान (कानूनी प्राथमिकता) यह है कि कुली की बात स्वीकार की जाएगी और वह अपनी मजदूरी ले लेगा। और अगर ऐसा मतभेद गुण (सिफ़त) में नहीं बल्कि पूरी तरह अलग वस्तु में हो, जैसे कुली जौ लाया और मालिक ने कहा कि गेहूं थे, तो मजदूरी वाजिब नहीं होगी जब तक कि मालिक उसकी बात की पुष्टि न करे। यह 'मुहीत सरखसी' में है।

नाविक (मल्लाह) को कुछ मन (वजन की इकाई) गेहूं इस वास्ते दिए कि प्रति 'कर' एक दरहम की मजदूरी पर फलां जगह पहुँचा दे, जब शर्त वाले स्थान पर देखा तो मामला उलझ गया, तो विवादास्पद स्थिति में किसकी बात स्वीकार की जाएगी?

एक व्यक्ति ने सामान की गठरियां एक कुली को दीं कि फलां शहर में पहुँचाकर फलां दलाल के हवाले कर दे। उसने पहुँचाकर हवाले किया और वजन कर दिया। फिर दलाल ने कुली से कहा कि गठरियों का वजन जो सूची में लिखा है उससे कम निकला है और मैं कमी के अनुपात में तुम्हें मजदूरी नहीं दूँगा। फिर इसके बाद दोनों में मतभेद हुआ और दलाल ने कहा कि मैंने तुम्हें पूरा किराया दे दिया है और कुली ने कहा कि नहीं दिया है, तो कुली की बात स्वीकार की जाएगी और उन दोनों में से किसी को दूसरे के साथ विवाद करने का अधिकार नहीं है, बल्कि यह विवाद केवल कुली और मालिक के बीच होगा। यह 'खुलासा' में है। 'उयून' में इमाम मोहम्मद रह. से रिवायत है कि एक व्यक्ति ने नाविक को कुछ गेहूं दिए कि निश्चित मजदूरी पर फलां जगह पहुँचा दे। जब उसने निर्धारित स्थान पर पहुँचाया तो मालिक ने कहा कि मेरा अनाज कम हो गया है, जबकि उसने नाविक को नापकर दिया था। नाविक ने कहा कि कम नहीं हुआ है, तो मालिक की बात स्वीकार की जाएगी और मालिक से कहा जाएगा कि इसे नाप ले ताकि प्रति इकाई जो मजदूरी तय हुई है उसके हिसाब से नाविक अपनी मजदूरी ले ले। और अगर उसने नाविक से नुकसान की भरपाई माँगी और मजदूरी पहले दे चुका था, तो नाविक की बात स्वीकार की जाएगी कि अनाज पूरा है, और मालिक से कहा जाएगा कि इसे नाप ले ताकि जितना अनाज कम हुआ है उसकी भरपाई ले ले। पुस्तक के लेखक लिखते हैं कि इस स्थान पर इमाम मोहम्मद रह. ने फरमाया कि मालिक से कहा जाए...

---

1. यानी जब इजारा (किरायेदारी) में अनुबंध की वस्तु हर्जाने वाली वस्तु बन जाए, तो वह अमानत से बाहर हो जाती है और इजारा नहीं रहता, अतः मजदूरी भी वाजिब नहीं होगी।

مزدوری دی اور کہا کہ دو روز میں اس کو دھو کر دے دے اس نے نہ دھویا اور ڈال رکھا یہاں تک کہ تلف ہو گیا قال ضامن شو یعنی شیخ نے فرمایا کہ دھوبی ضامن ہوگا۔

اگر دونوں نے اختلاف کیا اور کپڑے کے مالک نے کہا کہ بداں شرط دادہ ام کہ دو روز اتمام کنی یعنی میں نے اس شرط سے دیا تھا کہ دو روز میں دھو کر تمام کر دے اور یہ مدت گزر گئی پھر کپڑا تلف ہو گیا پس تجھ پر ضمان واجب ہوئی اور دھوبی نے کہا کہ نہیں بلکہ تو نے مجھے مطلقاً دھونے کے واسطے دیا تھا کوئی مدت معین نہیں کی تھی اور ایسا اختلاف ایک مرتبہ واقع ہوا تھا جس پر فتویٰ طلب کیا گیا تھا اور ایسی صورت میں دھوبی کا قول قبول ہونا چاہئے کیونکہ وہی شرط سے منکر ہے پھر اگر مستاجر نے دھوبی سے یہ شرط ٹھہرائی کہ ایک یا دو روز میں مثلاً کام سے فراغت کر دے اور اس نے مدت مقررہ میں پورا کام نہ کیا بلکہ چند روز بعد دھو کر دیا پس آیا اجرت واجب ہوگی یا نہیں اور یہ واقعہ بھی پیش آیا تھا جس پر فتویٰ طلب کیا گیا تھا ایسی صورت میں اجرت واجب نہ ہونی چاہئے اس دلیل سے کہ بروقت یہ تلف ہونے کے اس پر ضمان لازم آتی ہے یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ اگر کسی حمال کو کچھ اسباب دیا کہ اس موضع سے اٹھا کر پہنچا دے پھر دونوں نے اختلاف کیا اور اسباب کے مالک نے کہا کہ یہ میرا اسباب نہیں ہے اور حمال نے کہا کہ یہی تیرا اسباب ہے تو قسم کے ساتھ حمال کا قول قبول ہوگا کیونکہ وہ امین ہے اور مستاجر پر اجرت واجب نہ ہوگی کیونکہ اس نے استیفاء منافع کا اقرار نہیں کیا لیکن اگر حمال کی تصدیق کر کے اس کو لے لے تو واجب ہوگی اسی طرح اگر اس کو گیہوں اٹھانے کے واسطے حمال مقرر کیا اور حمال نے پہنچا کر کہا کہ یہ بعینہ تیرے گیہوں ہیں اور گیہوں کے مالک نے کہا کہ میرے گیہوں اس سے کھرے تھے تو قیاسًا مالک کا قول قبول ہوگا اور اجرت باطل ہوگی مگر

استحسانًا یہ ہے کہ حمال کا قول قبول ہوگا اور وہ اپنی اجرت لے لے گا اور اگر ایسا اختلاف صفت میں نہیں بلکہ دونوں مختلف میں ہو مثلاً حمال نے جولا کر ڈالے اور مالک نے کہا کہ گیہوں تھے تو اجرت واجب نہ ہو گی تا وقتیکہ مالک اس کے قول کی تصدیق نہ کرے یہ محیط سرخسی میں ہے۔

ملاح کو چند گر گیہوں اس واسطے دیئے کہ فی کراد درہم اجرت پر مثلاً فلاں جبہ پہنچا دے جب مقام مشروط پر دیکھا تو معاملہ گڈ مڈ ہوا تو اختلافی صورت میں کس کا قول قبول کیا جائے گا؟

ایک شخص نے اسباب کی گٹھڑیاں ایک حمال کو دیں کہ فلاں شہر میں پہنچا کر فلاں دلال کے سپرد کر دے اس نے پہنچا کر سپرد کر کے وزن کر دیں پھر دلال نے حمال سے کہا کہ گٹھڑیوں کا بوجھ جو بار جامع یا بار نامہ میں لکھا ہے اس سے کم نکلا اور میں بقدر کمی کے تجھے اجرت نہ دوں گا پھر اس کے بعد دونوں نے اختلاف کیا اور دلال نے کہا کہ میں نے تجھے پورا کرایہ ادا کر دیا ہے اور حمال نے کہا کہ نہیں ادا کر دیا ہے تو حمال کا قول قبول ہوگا اور ان دونوں میں سے کسی کو دوسرے سے کچھ خصومت کرنے کا استحقاق نہیں ہے بلکہ یہ خصومت فقط حمال اور مالک کے درمیان ہوگی یہ خلاصہ میں ہے۔ عیون میں امام محمدؒ سے روایت ہے کہ ایک شخص نے ملاح کو چند گر گیہوں اس واسطے دیئے کہ فی کراد درہم اجرت پر مثلاً فلاں جگہ پہنچا دے پھر جب اس نے مقام مشروط پر پہنچائے تو مالک نے کہا کہ میرا اناج گھٹ گیا حالانکہ اس نے ملاح کو ناپ کر دیا تھا اور ملاح نے کہا کہ کم نہیں ہوا ہے تو مالک کا قول قبول ہوگا اور مالک سے کہا جائے گا کہ اس کو ناپ دے تا کہ فی گر جو اجرت ٹھہری ہے اس کے حساب سے ملاح اپنی اجرت لے لے اور اگر اس نے ملاح سے نقصان کی ضمان طلب کی اور اجرت پہلے دے چکا تھا تو ملاح کا قول قبول ہوگا کہ اناج پورا ہے اور مالک سے کہا جائے گا کہ اس کو ناپ

دے تاکہ جس قدر تیرا اناج کم ہوا ہے اس کی ضمان لے لے صاحب کتاب لکھتا ہے کہ اس مقام پر امام محمدؒ نے فرمایا کہ مالک سے کہا

---

۱ یعنی جب اجارہ میں عین اجارہ مال مضمون ہو جائے تو امانت سے خارج ہو جاتا ہے اور اجارہ نہیں رہتا ہے پس اجرت بھی واجب نہ ہوگی۔

Fatawa Alamgiri..... Volume 4 (252) Kitab-al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing)

...it will be said that he should measure it so that he can take a guarantee (indemnity) for however much grain has decreased. From this statement, two possibilities arise: first, that Imam Muhammad's intention is that he should measure it so that he may take back from the rent he has paid an amount equivalent to the loss. Second, that he should take back from the grain itself the amount that has decreased, as is evident from the literal meaning of the words. If the first possibility is intended, then this ruling is unanimous among all Imams. If the second possibility is intended, then according to Imam Azam, the owner does not have the right to take a guarantee of grain from the boatman, unless he has committed some betrayal or negligence, in which case he can indeed take a guarantee. This is the fatwa, as stated in 'Muzmarat'.

Second Section:

Regarding the dispute between the lessor (Mūjir) and the lessee (Mustā'jir) when a defect is found in the rent.

If the lessor finds a defect in the rent and wants to return it to the lessee: if the rent is 'Mal-e-Dain' (debt-based asset) like dirhams or dinars, or if some measurable or weighable thing other than dirhams and dinars was agreed upon, or if it is 'Mal-e-Ayn' (specific asset) like a specific cloth or specific wheat. If the lessee confirms the lessor's statement, then the lessor has the right to return it in any case, whether the rent is Mal-e-Dain or Ayn. If the lessee denies his statement and says, "I did not give you such rent, i.e., defective," then if the rent is Mal-e-Dain and if at the time of taking possession, the lessor did not acknowledge receiving pure (defect-free) rent or full fulfillment of the right, but only acknowledged receiving dirhams, for example, then according to 'Qiyas' (analogy), the lessee's statement should be accepted. And according to 'Istihsan' (juristic preference), the lessor's statement will be accepted with an oath. If at the time of taking possession, the lessor acknowledged receiving pure dirhams or acknowledged receiving his rent or full fulfillment of his right, then the lessor's statement will not be confirmed, nor will his witnesses be accepted; this is in 'Al-Muhit'. If a specific cloth was given as rent for a house and the lessor took possession, then brought it back to return it due to a defect, and the lessee said, "This is not my cloth," then the lessee's statement will be accepted. If the lessor establishes witnesses for the existence of the defect, he can return it whether the defect is minor or major. Then, by rejecting it, the lease contract (Aqd-e-Ijarah) will be annulled because the possession of what he was entitled to by the contract is gone.

Therefore, he will take the price of residence from the lessee, i.e., 'Ajr-al-Mithl' (prevailing rent) of the house. If such a defect arises in that cloth that it cannot be returned, then he will take back an amount proportional to the defect based on the Ajr-al-Mithl of the house; this is in 'Al-Mabsut'. A person rented a room (bait) from another person and did business in it for a period, then left it, and they disagreed regarding the utensils etc. that were in it. The owner of the room said, "On the day you rented it from me, all these were present in my house," and the former (lessee) said, "No, I placed them myself." Then, according to Qiyas, the statement of the house owner with an oath will be accepted, and according to Istihsan, the lessee's statement is accepted. The same ruling applies to millers and other professional workers: if they disagree about something that the lessee customarily brings or prepares himself and the lessor does not, then there will be two types of rulings based on Qiyas and Istihsan. The conclusion of such issues is that for whatever is customarily prepared by the lessee for his own needs, the lessee's statement will be accepted. And if the house owner and the lessee disagreed about something other than what we have mentioned, such as the building structure or regarding a door or some wood placed in the ceiling, and the lessor...

---

1. i.e., that cloth remained in total rent but not in the portion of the defect, then determine the Ajr-al-Mithl of the house in comparison to the entire cloth and take back an amount proportional to the defect from it.

फ़तावा आलमगीरी..... खंड 4 (252) किताब-उल-इजारा

...जाएगा कि माप दे ताकि जितना अनाज कम हुआ है उसकी ज़मान (क्षतिपूर्ति) ले ले। इस बात से दो संभावनाएँ पैदा होती हैं: एक यह कि इमाम मुहम्मद की मुराद यह है कि माप दे ताकि नुकसान की मात्रा के अनुसार अपने किराये में से जो अदा कर दिया है उसे वापस ले ले। और दूसरा यह कि अनाज में से ही जितना कम हो गया है उतना वापस ले ले जैसा कि शब्दों के ज़ाहिरी अर्थ से समझ आता है। पस अगर पहली संभावना मुराद हो तो यह हुक्म सभी इमामों के नज़दीक सर्वसम्मति से है। और अगर दूसरी संभावना मुराद हो तो इमाम आज़म के नज़दीक मालिक को मल्लाह से अनाज की ज़मान लेने का अधिकार नहीं है, सिवाय उस सूरत में जब उसने कोई खयानत (धोखाधड़ी) या कोताही की हो, तब वह ज़मान ले सकता है। और इसी पर फ़तवा है, यह 'मुज़मरात' में है।

दूसरी फ़स्ल (दूसरा अध्याय):

उजरत (किराये/मजदूरी) में दोष पाए जाने पर मोजिर (किराये पर देने वाला) और मुस्ताजिर (किरायेदार) के बीच विवाद के बयान में

अगर मोजिर ने उजरत में दोष पाकर मुस्ताजिर को वापस करना चाहा, तो यदि उजरत 'माल-ए-दैन' यानी दिरहम या दीनार हो, या दिरहम व दीनार के अलावा कोई नापी या तौली जाने वाली चीज़ ज़िम्मे ठहराई गई हो, या 'माल-ए-ऐन' हो जैसे कोई विशेष कपड़ा या विशेष गेहूं। यदि मुस्ताजिर ने मोजिर की बात की पुष्टि की, तो मोजिर को हर हाल में वापस करने का अधिकार है, चाहे उजरत माल-ए-दैन हो या ऐन। और यदि मुस्ताजिर ने उसकी बात को झुठलाया और कहा कि मैंने तुझे ऐसी उजरत यानी दोषपूर्ण नहीं दी है, तो यदि उजरत माल-ए-दैन हो और मोजिर ने कब्ज़ा करते समय खरी (बिना दोष वाली) उजरत पर कब्ज़ा करने या हक पूरा पाने का इकरार न किया हो, केवल दिरहम वसूल पाने का इकरार किया हो, तो 'क़ियास' (तर्क) के अनुसार मुस्ताजिर की बात स्वीकार की जानी चाहिए। और 'इस्तेहसान' (न्यायसंगत विचार) के अनुसार शपथ के साथ मोजिर की बात स्वीकार होगी। और यदि मोजिर ने कब्ज़ा करते समय खरे दिरहमों पर या अपनी उजरत पर कब्ज़ा करने या हक पूरा पाने का इकरार किया हो, तो मोजिर की बात की पुष्टि नहीं की जाएगी और न ही उसके गवाह स्वीकार किए जाएंगे, यह 'मुहीत' में है। और यदि किसी मकान के किराये में कोई विशेष कपड़ा दिया गया और मोजिर ने कब्ज़ा कर लिया, फिर दोष के कारण उसे वापस करने लाया और मुस्ताजिर ने कहा कि यह मेरा कपड़ा नहीं है, तो मुस्ताजिर की बात स्वीकार होगी। और यदि मोजिर ने दोष होने पर गवाह

पेश कर दिए तो वापस कर सकता है चाहे दोष कम हो या ज़्यादा। फिर उसे वापस करने से किराये का अनुबंध (अक़द-ए-इजारा) रद्द हो जाएगा क्योंकि अनुबंध से जिसका अधिकार प्राप्त था उसका कब्ज़ा जाता रहा। अतः मुस्ताजिर से रहने की कीमत यानी मकान का 'अज्र-उल-मिसल' (प्रचलित किराया) ले लेगा। और यदि उस कपड़े में कोई ऐसा दोष पैदा हो गया जिसकी वजह से वापस नहीं किया जा सकता, तो मकान के अज्र-उल-मिसल के हिसाब से दोष के हिस्से के बराबर वापस लेगा, यह 'मबसूत' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे व्यक्ति से एक घर किराये पर लिया और कुछ समय तक उसमें लेन-देन करता रहा, फिर उसे छोड़ा और उसमें रखे बर्तन आदि के बारे में विवाद हुआ। मकान मालिक ने कहा कि जिस दिन तूने मुझसे किराये पर लिया था उस समय यह सब मेरे मकान में मौजूद थे, और किरायेदार ने कहा कि नहीं मैंने खुद रखे हैं, तो 'क़ियास' के अनुसार मकान मालिक की बात शपथ के साथ स्वीकार होगी और 'इस्तेहसान' के अनुसार किरायेदार की बात स्वीकार होगी। यही हुक्म चक्की चलाने वालों आदि अन्य पेशेवरों के लिए भी है कि यदि उन्होंने ऐसी चीज़ में विवाद किया जिसे रिवाज़ के अनुसार किरायेदार खुद लाकर रखता है या तैयार करता है और मोजिर नहीं करता, तो उसमें क़ियास और इस्तेहसान के दो प्रकार के हुक्म होंगे। इन विषयों के मसलों का निष्कर्ष यह है कि जो चीज़ ऐसी हो जिसे रिवाज़ के अनुसार किरायेदार अपनी ज़रूरत के लिए तैयार करता है, उसकी बाबत किरायेदार की बात स्वीकार होगी। और यदि मकान मालिक और किरायेदार ने उन चीज़ों के अलावा जिनका ज़िक्र हुआ, मकान की इमारत के बारे में या दरवाज़े या किसी लकड़ी के बारे में जो छत में डाली गई हो विवाद किया, और मोजिर ने...

---

1. यानी कुल उजरत में वह कपड़ा रहा लेकिन दोष के हिस्से में न रहा तो मकान का अज्र-उल-मिसल पूरे कपड़े के मुकाबले तय करके उसमें से दोष के हिस्से के बराबर वापस ले।

جائے گا کہ ناپ دے تاکہ جس قدر اناج کم ہوا ہے اس کی ضمان لے اور اس کلام سے دو احتمال پیدا ہوتے ہیں ایک یہ کہ امام محمدؒ کی مراد یہ ہے کہ ناپ دے تاکہ بقدر نقصان کے اپنے کرایہ میں سے جو ادا کر دیا ہے واپس لے اور دوسرا یہ کہ اناج ہی میں سے جس قدر کم ہو گیا ہے اس قدر واپس لے جیسا کہ ظاہر لفظ سے مفہوم ہے پس اگر پہلا احتمال مراد ہو تو یہ حکم سب ائمہ کے نزدیک بالاتفاق ہے اور اگر دوسرا احتمال مراد ہو تو امام اعظمؒ کے نزدیک مالک کو ملاح سے اناج کی ضمان لینے کا اختیار نہیں ہے مگر در صورتیکہ اس نے کوئی خیانت یا تقصیر کی ہو تو البتہ ضمان لے سکتا ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ مضمرات میں ہے۔

دوسری فصل:

اُجرت میں عیب پائے جانے میں موجر اور مستاجر کے اختلاف کے بیان میں

اگر موجر نے اجرت میں عیب پا کر مستاجر کو واپس کرنی چاہی پس اگر اجرت مالِ دین یعنی درہم یا دینار ہوں یا سوائے درہم و دینار کے کوئی کیلی یا وزنی چیز اپنے ذمہ ٹھہرائی ہو یا مال عین ہو جیسے معین کپڑا یا معین گیہوں ہوں پس اگر مستاجر نے موجر کے قول کی تصدیق کی تو موجر کو ہر حال میں واپس کر دینے کا اختیار ہے خواہ اجرت مالِ دین ہو یا عین ہو اور اگر مستاجر نے اس کے قول کی تکذیب کی اور کہا کہ میں نے تجھے ایسی اجرت یعنی عیب دار نہیں دی ہے پس اگر اجرت مالِ دین ہو پس اگر موجر نے قبضہ کرنے کے وقت کھری اجرت پر قبضہ کرنے یا استیفاء حق کا اقرار نہ کیا ہو فقط مثلاً دراہم وصول پانے کا اقرار کیا ہو تو قیاساً مستاجر کا قول قبول ہونا چاہئے اور استحساناً قسم کے ساتھ موجر کا قول قبول ہو گا اور اگر موجر نے وقت

قبضہ کے کھرے دراہموں پر یا اپنی اجرت پر قبضہ کرنے یا استیفاء حق کا اقرار کیا ہو تو موجر کے قول کی تصدیق نہ کی جائے گی اور نہ اس کے گواہ مقبول ہوں گے یہ محیط میں ہے اور اگر کسی مکان کے کرایہ میں کوئی معین کپڑا دیا اور موجر نے قبضہ کر لیا پھر عیب کی وجہ سے اس کو واپس کرنے لایا اور مستاجر نے کہا کہ یہ میرا کپڑا نہیں ہے تو مستاجر کا قول قبول ہوگا اور موجر نے عیب ہونے پر گواہ قائم کئے تو واپس کر سکتا ہے خواہ عیب تھوڑا ہو یا بہت ہو پھر اس کے رد کرنے سے عقد اجارہ فسخ ہو جائے گا کیونکہ عقد سے جس کا استحقاق حاصل تھا اس کا قبضہ جاتا رہا پس مستاجر سے سکونت کی قیمت یعنی مکان کا اجر المثل لے لے گا اور اگر اس کپڑے میں کوئی ایسا عیب پیدا ہو گیا کہ جس کی وجہ سے واپس نہیں کر سکتا ہے تو مکان کے اجر المثل کے حساب سے بقدر حصہ عیب کے واپس لے گا یہ مبسوط میں ہے ایک شخص نے ایک شخص سے ایک بیت کرایہ پر لیا اور مدت تک اس میں خرید و فروخت کرتا رہا پھر اس کو چھوڑا اور جو کچھ اس میں برتن وغیرہ تھے اس کی بابت اختلاف کیا اور مالک بیت نے کہا کہ جس دن تو نے مجھ سے کرایہ پر لیا ہے اس وقت یہ سب میرے مکان میں موجود تھے اور پہلے نے کہا کہ نہیں میں نے خود رکھے ہیں تو قیاساً مالک بیت کا قول قسم کے ساتھ مقبول ہو گا اور استحساناً مستاجر کا قول مقبول ہے اور یہی حکم طحان وغیرہ بانی پیشہ وروں میں ہے کہ اگر انہوں نے ایسی چیز میں اختلاف کیا جس کو عادت و رواج کے موافق مستاجر خود لا کر رکھتا ہے یا تیار کرتا ہے اور موجر نہیں کرتا ہے تو اس میں قیاس اور استحسان دو طرح سے حکم ہو گا اور اس جنس کے مسائل میں حاصل یہ ہے کہ جو چیز ایسی ہو کہ جس کو عادت کے موافق مستاجر اپنی ضرورت کے واسطے تیار کرتا ہے اس کی بابت مستاجر کا قول قبول ہوگا اور اگر مالک مکان و مستاجر نے سوائے ان چیزوں کے جو ہم نے بیان کر دی ہیں عمارت مکان میں اختلاف کیا یا دروازہ کی نسبت یا کسی لکڑی کی نسبت جو چھت میں ڈلوائی ہے اختلاف کیا اور موجر نے

1 یعنی تمام اجرت میں وہ کپڑا رہا مگر حصہ عیب میں نہ رہا تو مکان کا اجر المثل بمقابلہ تمام کپڑے کے قرار دے کر اس میں سے بقدر حصہ عیب کے واپس لے

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (Page 254) Book of Leasing (Al-Ijarah)

If the landlord states, "At the time I handed over the house to you, this item was present in it," and the tenant (Mustajir) says, "No, rather I had it constructed," then the statement of the landlord shall be accepted along with an oath. This is according to *Al-Muhit*.

Regarding fixed items in the courtyard such as paved bricks, plastering, or gutters—if a dispute arises, the apparent presumption is that the landlord provides such things. However, if there are piles of raw or baked bricks inside the house, or beams, rafters, or doors kept there, they shall be attributed to the tenant. In cases where both parties present witnesses, the witnesses of the landlord (Mujir) shall be preferred in scenarios where the tenant's word was initially prioritized.

If there is a well built with a parapet or structure, and the tenant claims, "I built it and I will dismantle it," the landlord's word shall be accepted. Similarly, if there is plaster (gach), screening (satra), or wood integrated into the building, the same rule applies. "Satra" refers to reed or matting screens used for privacy on open roofs.

If such items are kept separate from the building, such as a ladder (seedhi), then the tenant's word is accepted. This is stated in *Al-Mabsut*. If the landlord admits that the tenant performed the plastering, laid a brick floor, or installed a door, the tenant has the right to remove them. However, if removal causes damage to the property, the landlord must pay the tenant the value of those items as determined on the day of the dispute. This is mentioned in *Al-Khulasa*.

In a dispute over who built a tandoor (oven) or stove, the tenant's word is accepted because, ostensibly, they are built for their personal needs. This is from *Al-Muhit al-Sarakhsi*. Beehives or pigeons found in the house belong to the tenant, similar to stored belongings. The translator notes that the ruling on beehives is based on custom (Urf) where people actively keep them, which is not common practice in India.

If a tenant vacates the house and disputes arise regarding items left behind, those integrated into the structure (such as doors, fasteners, and platforms) belong to the landlord. Those that are separate (such as floor mats, utensils, and loose wood) belong to the tenant.

If a portion of the house collapses and there is a dispute over the debris: if it is identified as part of the original structure, the landlord's claim is accepted. If its origin is unknown and the tenant claims it, their word is accepted.

If a landlord authorized the tenant to build an addition on the condition that costs be deducted from the rent, and a dispute arises over the actual expenditure, the landlord's statement (with an oath) and the tenant's witnesses are considered.

1. Satra refers to reed or matting screens used on open roofs for privacy.
2. Indication that local custom (Urf) is a determining factor here.

फतवा आलमगीरी ..... खंड 6 (पृष्ठ 254) किताब अल-इजारा (किरायेदारी की पुस्तक)

यदि मकान मालिक कहे कि "जब मैंने तुम्हें मकान दिया था, तब यह चीज़ इसमें मौजूद थी" और किरायेदार (मुस्तजिर) कहे कि "नहीं, बल्कि मैंने इसे बनवाया है," तो शपथ के साथ मकान मालिक का कथन स्वीकार किया जाएगा। यह अल-मुहीत में वर्णित है।

आंगन आदि में बिछी हुई पक्की ईंटें, पुताई और नाली के संबंध में यदि विवाद हो, तो ज़ाहिर है कि ऐसी चीज़ें मकान मालिक ही बनवाता है। लेकिन यदि मकान के भीतर कच्ची या पक्की ईंटों के ढेर हों, या शहतीर, कड़ियाँ या किवाड़ रखे हों, तो वे किरायेदार के माने जाएंगे। यदि दोनों पक्षों ने अपने-अपने गवाह पेश किए, तो जिन मामलों में हमने किरायेदार की बात मानने का आदेश दिया है, उन मामलों में मकान मालिक (मोजिर) के गवाह स्वीकार किए जाएंगे।

यदि मकान में पानी का कुआँ बना हो या उसका कोई हिस्सा किरायेदार द्वारा लाया गया हो, और किरायेदार कहे कि "मैंने इसे तैयार करवाया है और मैं इसे उखाड़ूँगा," तो मकान मालिक की बात मानी जाएगी। इसी तरह यदि भवन की संरचना में गारा (गच), सरकंडा (सतरा), या लकड़ी लगी हो, तो भी यही नियम है। 'सतरा' से तात्पर्य उस चटाई या पर्दे से है जो खुली छत पर ओट के लिए लगाया जाता है।

यदि ये चीज़ें भवन से अलग रखी हों, जैसे सीढ़ी, तो किरायेदार की बात मानी जाएगी। यह मबसूत में है। यदि मकान मालिक स्वीकार कर ले कि किरायेदार ने ही गारा करवाया है या पक्की ईंटों का फर्श बिछवाया है या दरवाज़ा लगवाया है, तो किरायेदार को उन्हें उखाड़ ले जाने का अधिकार होगा। यदि उखाड़ने से मकान को क्षति पहुँचती हो, तो विवाद के दिन उन चीज़ों का जो मूल्य होगा, मकान मालिक को किरायेदार को वह चुकाना होगा। यह खुलासा में वर्णित है।

तंदूर और चूल्हे के विवाद में किरायेदार का कथन स्वीकार किया जाएगा क्योंकि आमतौर पर वह अपनी आवश्यकता के लिए इन्हें स्वयं बनवाता है। यह मुहीत-ए-सरखसी में है। मकान में शहद की मक्खियों के छत्ते या कबूतर हों तो वे किरायेदार के माने जाएंगे, जैसे उसका रखा हुआ अन्य सामान। अनुवादक का कहना है कि मधुमक्खी के छत्तों का नियम लोक-प्रथा (उर्फ़) पर आधारित है जहाँ लोग इन्हें पालते हैं, लेकिन भारत की प्रथा में ऐसा नहीं होता।

यदि किरायेदार मकान खाली कर दे और वहाँ मौजूद वस्तुओं पर विवाद हो, तो जो वस्तुएं मकान से जुड़ी हैं (जैसे दरवाज़े, चबूतरे), उनमें मकान मालिक की बात मानी जाएगी। और जो वस्तुएं अलग हैं (जैसे बिछौने, बर्तन, रखी हुई लकड़ियाँ), उनमें किरायेदार की बात मानी जाएगी।

यदि मकान का कोई हिस्सा गिर गया हो और उसके मलबे पर विवाद हो: यदि यह ज्ञात हो कि वह उसी मकान का हिस्सा था, तो मकान मालिक का दावा माना जाएगा। यदि मूल ज्ञात न हो और किरायेदार अपना दावा करे, तो उसकी बात मानी जाएगी।

यदि मकान मालिक ने किरायेदार को कोई निर्माण इस शर्त पर करने को कहा हो कि खर्च किराये से काट लिया जाएगा, और बाद में खर्च की राशि पर विवाद हो, तो मकान मालिक का कथन (शपथ के साथ) और किरायेदार के गवाह मान्य होंगे।

کہا کہ جس وقت میں نے تجھے مکان دیا ہے اس وقت یہ چیز اس میں موجود تھی اور مستاجر نے کہا کہ نہیں بلکہ میں نے بنوائی ہے تو قسم کے ساتھ مالک مکان کا قول مقبول ہوگا یہ محیط میں ہے۔ صحن وغیرہ مکان کی بچھی ہوئی اینٹیں پختہ اور طلق اور پر نالہ کی بابت اگر اختلاف ہو تو ظاہر یہ ہے کہ ایسی چیزیں مالک مکان بنواتا ہے اور اگر مکان کے اندر کچی اور پکی اینٹیں ڈھیر ہوں یا شہتیر یا دھنیاں یا کواڑ رکھے ہوں تو وہ مستاجر کی قرار دی جائیں گی اور اگر دونوں نے اپنے اپنے گواہ قائم کئے تو جن صورتوں میں ہم نے مستاجر کا قول قبول کرنے کا حکم دیا ہے ان صورتوں میں گواہ موجر کے قبول ہوں گے اور اگر مکان میں پانی کا کنواں جگت بنا ہوا ہو یا بچہ سند لایا ہوا ہو اور مستاجر نے کہا کہ میں نے اس کو تیار کرایا ہے اور میں اس کو اکھاڑوں گا تو موجر کا قول قبول ہو گا اسی طرح اگر عمارت مکان میں گچ یا سترہ یا لکڑی لگی ہوئی ہو یا اونے ہوں تو بھی یہی حکم ہے اور اونوں سے مراد یہ ہے کہ عمارت مکان میں اونے بنے ہوئے ہوں اور اگر عمارت سے علیحدہ رکھے ہوں جیسے سیدھی تو اس میں مستاجر کا قول قبول ہو گا یہ مبسوط میں ہے اور اگر مالک مکان نے اقرار کیا کہ مستاجر نے اس پر گچ کرائی یا اس میں پختہ اینٹوں کا فرش کرایا یا اس میں دروازہ یا غلق لگایا ہے تو مستاجر کو اس کے اکھاڑ لینے کا اختیار ہو گا اور اگر اکھاڑنے سے مالک مکان کو ضرر پہنچتا ہو تو خصومت کے روز جو کچھ ان چیزوں کی قیمت ہو وہ قیمت مالک مکان پر مستاجر کو دینی واجب ہو گی یہ خلاصہ میں ہے اور اگر تنور و چولہے میں اختلاف کیا کہ کس نے بنایا ہے تو مستاجر کا قول قبول ہو گا کیونکہ ظاہراً اُسی نے اپنی ضرورت سے بنایا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اور اگر مکان میں شہد کی مکھی کے چھتے یا کبوتر ہوں تو یہ سب مستاجر کو ملیں گے جیسے رکھا ہوا اسباب اس کو ملتا ہے یہ

مبسوط میں ہے۔ قال المترجم شہد کی مکھی کے چھتے میں بنا بر عرف کے کہ لوگ لا کر مکان میں رکھتے ہیں تاکہ مکھیاں شہد جمع کریں یہ حکم ہے اور عرف ہندوستان میں ایسا نہیں کرتے ہیں واللہ تعالیٰ اعلم بالصواب۔

اگر مستاجر مکان میں سے چلا گیا پھر جو چیزیں مکان میں ہیں ان کی نسبت اختلاف ہوا تو جو چیزیں مکان سے مرکب ہیں جیسے دروازہ اور در بند اور چبوترہ وغیرہ ان میں مالک مکان کا قول مقبول ہو گا اور جو چیزیں الگ ہیں جیسے فرش اور برتن اور رکھی ہوئی لکڑیاں وغیرہ ان میں مستاجر کا قول قبول ہوگا یہ غیاثیہ میں ہے لیکن اگر دروازہ کا ایک کواڑ جڑا ہوا ہے اور دوسرا رکھا ہوا یا دھنی کی نسبت اگر یہ معلوم ہو کہ یہ چھت میں سے گر پڑی ہے تو موجر ہی کا قول قبول ہو کر اسی کو ملے گی اور تنور میں عرف کا اعتبار کیا جائے گا اور اگر مکان میں سے کوئی بیت منہدم ہو گیا اور اس افتادہ میں اختلاف کیا پس اگر یہ معلوم ہو جائے کہ یہ اسی بیت منہدم کا ہے جو اس مکان سے تھا تو مالک مکان کا قول قبول ہو گا اور اگر یہ بات معلوم نہ ہوئی ہو اور مستاجر نے کہا کہ میرا ہے تو اسی کا قول قبول ہوگا اور اگر مالک مکان نے مستاجر کو حکم دیا ہو کہ مکان میں یہ بیت اس شرط سے بنوا دے کہ کرایہ میں سے اس کا خرچہ محسوب کر لینا پھر دونوں نے اتفاق کیا کہ اسی طور پر بنوایا گیا ہے مگر خرچہ میں اختلاف کیا یعنی کس قدر خرچ ہوا ہے تو قول مالک مکان کا اور گواہ مستاجر کے قبول ہوں گے اسی طرح اگر مالک مکان نے کہا کہ تو نے بنوایا نہیں یا میری بلا اجازت بنوایا ہے تو بھی یہی حکم ہے یہ مبسوط میں ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ مالک مکان کا قول ہونا ایسی صورت میں جب ہے کہ اشکال و اشتباہ پیش آئے کہ اس صناعت کے دانا کا ربنوائی کے خرچہ میں مختلف ہوں بعضے کہتے ہیں کہ ایسی عمارت کی بنوائی میں اسی قدر خرچہ پڑتا ہے جس قدر مالک مکان بیان کرتا ہے اور بعضے کہتے ہوں کہ نہیں بلکہ اس قدر پڑتا ہے جس قدر مستاجر کہتا ہے حتی کہ ان دونوں کے قول میں سے کسی

کے قول کی صداقت ثالث کی طرف سے نہیں ہو سکتی ہے تو ایسے وقت میں دعویٰ و انکار کا اعتبار کیا جائے گا پس مستاجر دعویٰ کرتا ہے کہ بہت کچھ میں نے ادا کر دیا اور مالک

۱۔ سترہ سے مراد وہ زنگل یا چٹائی وغیرہ کا پردہ جو کھلی چھت پر آڑ کے لئے دیتے ہیں۔ ۲۔ اشارہ ہے کہ اس میں حرف کا اعتبار ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (4) Kitab-ul-Ijarah (Book of Leasing) 454

...the house is denied, therefore his statement shall be accepted. If no such difficulty arises, and instead, the experts of this craft unanimously state that such a building incurs the amount of expenditure stated by either the lessor (moojir) or the lessee (mustajir), then the statement upon which they agree shall be accepted. This is mentioned in 'Al-Muhit'.

If one of the two leaves of a house door has fallen and the other remains hanging, and there is a dispute regarding the fallen one, the statement of the house owner shall be accepted, provided it can be identified that the fallen leaf belongs to the joint of the attached one. However, if it is a movable item, the statement of the lessee shall be accepted. If a house's ceiling has decorative beams (dhanniyan), and one of the beams falls and remains in the house, and the house owner claims that this beam belongs to this ceiling, while the lessee disputes it saying it belongs to him, and it becomes apparent that the patterns on that beam and the patterns on the ceiling beams are identical and matching, then the statement of the house owner, along with an oath, shall be accepted, even though the beam is a movable item. This is mentioned in 'Az-Zakhira'. If a floor in a large house was rented out for a monthly rent of one dirham, while someone was already living in that house, then the house owner brought the lessee to the house, vacated the space between the lessee and the floor, handed over possession, and told him to live in it. When the second month began, the owner of the floor demanded rent from the lessee, to which the lessee replied that he did not live in that floor because a certain person living in the house or a usurper (ghasib) prevented and obstructed him from living there. However, the lessee has no witnesses, and the occupant either admits or denies this. In such a case, no attention shall be paid to the occupant's statement. Thus, the dispute remains only between the lessor and the lessee. If at the time of the dispute, the lessee is living in it, the statement of the house owner shall be accepted and rent shall be mandatory upon the lessee. But if at that time, someone other than the lessee is occupying it, the statement of the lessee shall be accepted and rent shall not be mandatory upon him. A person rented a house for one dirham per month. When the month began, the lessor demanded rent, but the lessee claimed that it was given as a loan ('aariyat) without rent, and the house owner denied this. If neither has witnesses, the statement of the occupant with an oath shall be accepted. If both present witnesses, the witnesses of the house owner shall be accepted. Similarly, if the occupant claims that the house belongs to him and the other has no right to it,

the occupant's statement with an oath shall be accepted. If the occupant claims that the house belongs to a certain person who appointed him as an agent (wakil) for its maintenance, the occupant's statement shall be accepted and he shall be treated as the adversary (khasm) against the claimant.

A person leased (ijarah) a floor from another person on the condition that its rent is as follows..... ☆

If the lessee claims that the house was gifted (hiba) to him, so no rent is due, and the lessor claims he rented it, then regarding the rent, the statement of the lessee shall be accepted. If both present witnesses, the witnesses of the donee (mohoob lahu) shall be accepted. This applies only if the occupant had never previously acknowledged the original rent. If he had acknowledged the original rent and then claimed it was a gift or a loan ('aariyat), his claim shall not be verified and rent shall be mandatory, unless he produces witnesses. The lessee has the right of inspection (khiyar-e-ruyat), provided he has never seen the property before. Thus, if there is a dispute where the owner claims the lessee has seen it and the lessee claims he hasn't, the lessee's statement shall be accepted. Once he takes an oath that he hasn't seen it, he may return it. But if witnesses establish that he had seen it, he cannot return it. This is in 'Al-Muhit'. If a house was rented for one month, and then the lessee claimed that the lessor, after the lease agreement...

---

1. This means the claimant must produce witnesses, otherwise they will not be accepted.

मकान का इनकार करने वाला है, इसलिए उसी का कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि ऐसी कोई कठिनाई उत्पन्न न हो, बल्कि इस शिल्प के विशेषज्ञ सर्वसम्मति से यह बयान करें कि ऐसी इमारत में उतना ही खर्च होता है जितना मालिक (मोजिर) या किरायेदार (मुस्ताजिर) बता रहा है, तो जिसके कथन पर सहमति होगी, उसका कथन स्वीकार किया जाएगा। यह 'मुहीत' में है।

यदि मकान के दरवाजे के दो पल्लों में से एक गिरा पड़ा हो और दूसरा लटका हुआ हो, और गिरे हुए पल्ले के बारे में विवाद हो, तो मकान मालिक का कथन स्वीकार किया जाएगा, बशर्ते यह पहचान हो जाए कि यह गिरा हुआ पल्ला लगे हुए पल्ले के जोड़ का ही है। और यदि वह चल संपत्ति (movable) हो, तो उसमें किरायेदार का कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि किसी घर की छत में नक्काशीदार कड़ियाँ (धन्नियाँ) लगी हों, उनमें से कोई कड़ी गिर जाए और मकान में ही पड़ी रहे, और मकान मालिक कहे कि यह कड़ी इसी छत की है, और किरायेदार विवाद करते हुए कहे कि नहीं बल्कि यह मेरी है, और यह स्पष्ट हो जाए कि उस कड़ी के चित्र और छत की कड़ियों के चित्र एक समान और मेल खाते हैं, तो शपथ के साथ मकान मालिक का कथन स्वीकार किया जाएगा, भले ही कड़ी चल वस्तु हो। यह 'ज़खीरा' में है। यदि एक बड़े मकान में से एक मंजिल किराये पर ली गई और एक दिरहम मासिक किराया तय हुआ, जबकि उस मकान में कोई रहता था, फिर मकान मालिक किरायेदार को मकान में लाया और किरायेदार और मंजिल के बीच खाली करवा कर कब्जा दिला दिया और कहा कि इसमें रहा करो। फिर जब दूसरा महीना शुरू हुआ, तो मंजिल के मालिक ने किरायेदार से किराया माँगा, जिस पर किरायेदार ने कहा कि मैं इस मंजिल में रहा नहीं हूँ, मुझे इस मंजिल में रहने से फलां व्यक्ति ने जो मकान में रहता है या किसी कब्जेदार (गासिब) ने रोका और बाधा डाली, जबकि किरायेदार के पास कोई गवाह नहीं है, और वह रहने वाला इस बात को स्वीकार करता है या इनकार करता है, तो रहने वाले के कथन पर ध्यान नहीं दिया जाएगा। अतः विवाद केवल मालिक और किरायेदार के बीच रह गया। अब यदि विवाद के समय किरायेदार उसमें रह रहा हो, तो मकान मालिक का कथन स्वीकार किया जाएगा और किरायेदार पर किराया अनिवार्य होगा। और यदि उस समय किरायेदार के अलावा कोई दूसरा व्यक्ति रह रहा हो, तो किरायेदार का कथन स्वीकार किया जाएगा और उस पर किराया अनिवार्य नहीं होगा। एक व्यक्ति ने एक दिरहम मासिक पर एक मकान किराये पर लिया, फिर जब महीना शुरू हुआ तो मालिक ने किराया माँगा, किरायेदार ने कहा कि तुमने मुझे यह मुफ्त (आरीयत) दिया था, बिना किराये के मुझे बसाया था, और मकान

मालिक इससे इनकार करता है और दोनों के पास गवाह नहीं हैं, तो शपथ के साथ रहने वाले का कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि दोनों ने गवाह पेश किए, तो मकान मालिक के गवाह स्वीकार किए जाएंगे। इसी तरह यदि रहने वाले ने कहा कि यह मकान तो मेरा है, तुम्हारा इसमें कोई अधिकार नहीं है, तो शपथ के साथ रहने वाले का कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि रहने वाले ने कहा कि यह मकान फलां व्यक्ति का है, उसने मुझे इसकी देखरेख के लिए वकील नियुक्त किया है, तो रहने वाले का कथन स्वीकार किया जाएगा और उसे वादी के सामने विरोधी माना जाएगा।

एक व्यक्ति ने दूसरे व्यक्ति से एक मंजिल इस शर्त पर किराये (इजारा) पर ली कि उसका किराया यह है..... ☆

यदि किरायेदार ने कहा कि तुमने मुझे यह मकान दान (हिबा) कर दिया है, इसलिए तुम्हें कोई किराया नहीं चाहिए, और मालिक ने कहा कि नहीं बल्कि मैंने तुम्हें किराये पर दिया है, तो किराये के मामले में किरायेदार का कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि दोनों ने गवाह पेश किए, तो दान प्राप्त करने वाले (मोहुब लहू) के गवाह स्वीकार किए जाएंगे। और यह उस स्थिति में है जब रहने वाले ने कभी मूल किराये को स्वीकार न किया हो। और यदि उसने मूल किराया देने का स्वीकार किया हो, फिर दान या मुफ्त (आरीयत) का दावा किया हो, तो उसकी पुष्टि नहीं की जाएगी और उस पर किराया अनिवार्य होगा, लेकिन यदि वह गवाह पेश करे तो ऐसा नहीं होगा। और किरायेदार को 'खियार-ए-रुयत' (देखने के बाद निर्णय लेने का अधिकार) प्राप्त होता है, बशर्ते उसने उसे पहले कभी न देखा हो। अतः यदि दोनों के बीच विवाद हो और मालिक कहे कि तुमने इसे देखा है और किरायेदार कहे कि मैंने नहीं देखा था, तो उसी का कथन स्वीकार किया जाएगा। फिर जब वह न देखने की शपथ खा लेगा, तो वह उसे वापस कर सकेगा, लेकिन यदि गवाह प्रमाणित कर दें कि उसने देखा था, तो वह वापस नहीं कर सकता। यह 'मुहीत' में है। यदि एक महीने के लिए एक मकान किराये पर लिया गया, फिर किरायेदार ने दावा किया कि मालिक ने किराये के अनुबंध के बाद...

---

1. इसका अर्थ यह है कि वादी (गवाह) पेश करे, अन्यथा वे स्वीकार नहीं किए जाएंगे।

مکان منکر ہے اس واسطے اسی کا قول قبول ہوگا اور اگر ایسا اشکال پیش نہ آئے بلکہ اس صنعت کے دانا کار بالاتفاق بیان کریں کہ ایسی عمارت میں اس قدر خرچ ہوتا ہے جس قدر موجر یا مستاجر بیان کرتا ہے تو جس کے قول پر اتفاق ہو اس کا قول قبول ہوگا یہ محیط میں ہے۔

اگر مکان کے دروازہ کے دو کواڑوں میں سے ایک گرا پڑا ہو اور دوسرا دروازہ معلق ہو اور گرے ہوئے میں اختلاف کیا تو مالک مکان کا قول قبول ہوگا بشرطیکہ یہ شناخت ہو جائے کہ یہ گرا ہوا لگے ہوئے کے جوڑ کا ہے اور اگر منقول ہو تو اس میں مستاجر کا قول قبول ہوگا اور اگر کسی بیت کی چھت میں نقش دھنیاں پڑی ہوں ان میں سے کوئی دھنی گر پڑی اور مکان میں پڑی رہی اور مالک مکان نے کہا کہ یہ دھنی اسی چھت کی ہے اور مستاجر نے اختلاف کر کے کہا کہ نہیں بلکہ میری ہے اور یہ ظاہر ہوا کہ اس دھنی کی تصویریں اور چھت کی دھنیوں کی تصویریں یکساں وموافق ہیں تو قسم کے ساتھ مالک مکان کا قول قبول ہوگا اگر چہ دھنی منقولہ ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر ایک بڑے مکان میں سے ایک منزل کرایہ پر لی اور ایک درہم ماہواری کرایہ ٹھہرا حالانکہ اس مکان میں کوئی رہتا تھا پھر مالک مکان مستاجر کو مکان میں لایا اور مستاجر اور منزل کے درمیان تخلیہ کر کے قبضہ کرا دیا اور کہا کہ اس میں رہا کر پھر جب دوسرا مہینہ شروع ہوا تو مالک منزل نے مستاجر سے کرایہ طلب کیا پس مستاجر نے کہا کہ میں اس منزل میں رہا نہیں ہوں مجھے اس منزل میں رہنے سے فلاں شخص نے جو مکان میں رہتا ہے یا غاصب نے روکا اور مانع ہوا حالانکہ مستاجر کے پاس کوئی گواہ نہیں ہے اور وہ ساکن اس امر کا مقر ہے یا منکر ہے تو ساکن کے قول پر التفات نہ ہوگا پس اختلاف فقط موجر و مستاجر میں رہ گیا پس اگر وقت نزاع کے مستاجر اس میں رہتا ہو تو مالک مکان کا قول قبول ہوگا اور مستاجر پر کرایہ واجب

ہوگا اور اگر اس وقت مستاجر کے سوائے دوسرا شخص ساکن ہو تو مستاجر کا قول قبول ہوگا اور اس پر کرایہ واجب نہ ہوگا ایک شخص نے ایک درہم ماہواری پر ایک مکان کرایہ پر لیا پھر جب مہینہ شروع ہوا تو موجر نے کرایہ طلب کیا پس مستاجر نے کہا کہ تو نے مجھے عاریت دیا تھا بلا کرایہ مجھے بسایا تھا اور مالک مکان اس سے منکر ہے اور دونوں کے پاس گواہ نہیں ہیں تو قسم کے ساتھ رہنے والے کا قول قبول ہوگا اور اگر دونوں کے پاس گواہ اور قائم کئے تو مالک مکان کے گواہ مقبول ہوں گے اسی طرح اگر ساکن نے کہا کہ یہ مکان تو میرا ہے تیرا اس میں کچھ حق نہیں ہے تو قسم کے ساتھ ساکن کا قول قبول ہوگا اور اگر ساکن نے کہا کہ یہ مکان فلاں شخص کا ہے اس نے مجھے اس کی پرداخت کے واسطے وکیل کیا ہے تو ساکن کا قول قبول ہوگا اور مدعی کے مقابل میں خصم قرار دیا جائے گا۔

ایک شخص نے دوسرے شخص سے ایک منزل اس شرط سے اجارہ پر لی کہ اس کا کرایہ یہ ہے..... ☆

اگر مستاجر نے کہا کہ تو نے مجھے یہ مکان ہبہ کر دیا ہے پس کچھ کرایہ تجھے نہیں چاہئے اور موجر نے کہا کہ نہیں بلکہ میں نے تجھے کرایہ پر دیا ہے تو اجرت کے بارہ میں مستاجر کا قول قبول ہوگا اور اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو موہوب لہ کے گواہ مقبول ہوں گے اور یہ اس وقت ہے کہ ساکن نے کبھی اصل کرایہ کا اقرار نہ کیا ہو اور اگر اس نے اصل کرایہ دینے کا اقرار کیا ہو پھر ہبہ یا عاریت کا دعویٰ کیا ہو تو اس کی تصدیق نہ کی جائے گی اور اس پر کرایہ واجب ہوگا لیکن اگر گواہ قائم کرے تو ایسا نہ ہوگا اور مستاجر کو خیار رویت حاصل ہوتا ہے بشرطیکہ اس نے کبھی دیکھا نہ ہو پس اگر دونوں نے اختلاف کیا اور مالک نے کہا کہ تو نے اس کو دیکھا ہے اور مستاجر نے کہا کہ میں نے نہیں دیکھا تھا تو اسی کا قول قبول ہوگا پھر جب اس نے نہ دیکھنے کی قسم کھائی تو واپس کر دے گا لیکن اگر گواہ قائم ہوں کہ اس نے دیکھا تھا تو واپس

نہیں کر سکتا ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر ایک مہینہ کے واسطے ایک مکان کرایہ پر لیا پھر مستاجر نے دعویٰ کیا کہ موجر نے بعد اجارہ

۱۔ مراد یہ ہے کہ مدعی قائم کرے ورنہ مقبول نہ ہوں گے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 - 255 - Kitab al-Ijarah (Book of Hire/Leasing)

...that [he] has sold this house to me, but the lessor (mujir) denied it. Later, after the period had passed, the scholars stated that the rent for the past period would be binding because both agreed that a lease (ijarah) had occurred, and the sale was not proven. This is mentioned in Fatawa Qazi Khan. If a person leases a floor from another on the condition that the lessee (mustajir) will bear the expenses and provide maintenance for the lessor's family as long as he resides in the house, then the lease is 'fasid' (irregular/void). If the lessee resides there, then like other irregular leases, he is liable to pay 'ajr al-mithl' (market rent). If the lessee claims he has provided maintenance for the family and the lessor denies it, the lessor's word shall be accepted, though the lessee's witnesses would be admissible. If a house is rented for ten dirhams for one month, and the lessee stays for only one or two days before moving to another house, the lessor has the right to demand rent for the full month. However, if the lessee claims he had rented it for only one day, his word shall be accepted.

A person rented a house or a room for a period of one month, and the landlord gave him the key. After the month passed, the landlord demanded the rent.☆

If both parties present witnesses, the witnesses of the lessor shall be accepted; this is in 'Al-Zakheera'. If a house is rented for one dirham for one month but the person stays for two months, the rent for the first month is mandatory, while for the second month, it is not. If something in the house falls due to the lessee's occupancy in the second month, he shall be liable (damman). However, if something collapsed during the first month of occupancy, he shall not be liable. If they disagree on when the collapse occurred—the lessee claiming it happened in the first month and the lessor claiming it happened in the second month due to the lessee's residency, making him liable—the lessee's statement under oath shall be accepted, but the lessor's witnesses shall be preferred; this is in 'Al-Muhit'. If only one or two days have passed beyond the first month and the lessee claims the collapse occurred in the first month, his word is accepted because he has become a 'ghasib' (unauthorized possessor); this is in 'Al-Mabsut'.

If a person rented a house or a room for a month and the landlord provided the key, and after the month passed the landlord demanded rent while the lessee claimed he could not open the house, and the lessor countered that he was capable of opening it and had resided there, and neither has witnesses, then the condition of the key

provided shall be examined. If the key fits the lock (ghalq) and the door can be opened with it, the landlord's statement shall be accepted, and the lessee's claim of inability to open it shall be rejected. If the key is not suitable for the lock and cannot open the door, the lessee's statement shall be accepted; the fatwa is based on this. If both produce witnesses, the landlord's witnesses shall be accepted even if the key does not fit the lock; this is in 'Jawahir al-Akhlati'.

A person leased a house for one year. After the year passed, the lessor took back the house, swept it, and began living in it himself. The lessee claimed, "There were dirhams of mine in it which you swept away and threw out." If the landlord confirms this, he is liable; if he denies it, the landlord's word under oath shall be accepted; this is in 'Al-Kubra'. If someone rents a hammam (public bath) for a known period and they later disagree whether the cauldrons belong to the lessee or the owner, the owner's word shall be accepted. If, after the lease period, a significant amount of ash and manure is found inside and the owner claims it is his while the lessee claims it is his and he will remove it, then if it is not known that the manure was with the owner before the lease, the lessee's word shall be accepted.

फ़तावा आलमगीरी ..... खंड 4 - 255 - किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय)

...कि मेरे हाथ यह मकान बेच दिया है और मकान मालिक (मोजिर) ने इनकार किया, फिर उसके बाद समय बीत गया तो उलेमा (मशायख) ने फरमाया कि बीते हुए समय का किराया अनिवार्य होगा क्योंकि दोनों ने किराये के होने पर सहमति व्यक्त की है और बिक्री साबित नहीं हुई। यह फ़तावा काज़ी खान में है। एक व्यक्ति ने दूसरे व्यक्ति से एक मंजिल इस शर्त पर किराये पर ली कि उसका किराया यह है कि किरायेदार (मुस्ताजिर) जब तक इस मकान में रहे, तब तक वह उसका और उसके परिवार का खर्च उठाए और उनकी जिम्मेदारी ले, तो यह इजारा (किराया अनुबंध) फासिद (त्रुटिपूर्ण/अमान्य) है। और यदि किरायेदार वहाँ रहा, तो अन्य फासिद अनुबंधों की तरह उस पर 'अज्र अल-मिस्ल' (उचित बाजार किराया) देना अनिवार्य होगा। और यदि किरायेदार ने कहा कि मैंने तुम्हारे परिवार का खर्च उठाया है और मालिक ने कहा कि नहीं दिया है, तो मालिक की बात मानी जाएगी, और किरायेदार के गवाह स्वीकार्य होंगे। और यदि दस दिरहम पर एक महीने के लिए एक मकान किराये पर लिया और उसमें एक या दो दिन रहा, फिर वह मकान बदलकर दूसरे मकान में चला गया, तो मालिक को पूरे महीने का किराया मांगने का अधिकार होगा। फिर यदि किरायेदार ने कहा कि मैंने केवल एक दिन के लिए किराये पर लिया था, तो उसी (किरायेदार) की बात मानी जाएगी।

एक व्यक्ति ने कोई घर या कमरा एक महीने रहने के लिए किराये पर लिया और मकान मालिक ने उसे चाबी दे दी, फिर जब महीना बीत गया तो मालिक ने किराया मांगा☆

यदि दोनों ने गवाह पेश किए, तो मालिक के गवाह स्वीकार्य होंगे, यह 'ज़खीरा' में है। यदि कोई मकान एक महीने के लिए एक दिरहम में किराये पर लिया गया और उसमें दो महीने तक रहा, तो पहले महीने का किराया देना होगा, दूसरे महीने का नहीं। और यदि दूसरे महीने में उसके रहने के कारण कुछ गिर गया, तो वह उसका जिम्मेदार (ज़ामिन) होगा। और यदि पहले महीने के दौरान कुछ ढह गया, तो वह उसका जिम्मेदार नहीं होगा। और यदि ढहने के समय को लेकर दोनों में मतभेद हो और किरायेदार कहे कि पहले महीने में ढहा था, और मालिक कहे कि नहीं बल्कि दूसरे महीने में तुम्हारे रहने के दौरान हुआ और तुम पर हर्जाना वाजिब है, तो शपथ (कसम) के साथ किरायेदार की बात मानी जाएगी और मकान मालिक के गवाह स्वीकार्य होंगे, यह 'मुहीत' में है। और यदि पहले महीने पर केवल एक या दो दिन अधिक हुए हों और किरायेदार कहे कि पहले महीने में ढहा था, तो उसी की बात मानी जाएगी क्योंकि वह (अनाधिकृत रूप से रहने वाला) 'गासिब' बन गया है, यह 'मबसूत' में है।

एक व्यक्ति ने कोई घर या कमरा एक महीने रहने के लिए किराये पर लिया और मकान मालिक ने उसे चाबी दे दी, फिर जब महीना बीत गया तो मालिक ने किराया मांगा और किरायेदार ने कहा कि मैं इस मकान को खोल नहीं सका, जबकि मालिक ने कहा कि तुम इसे खोलने में सक्षम थे और तुम उसमें रहे हो, और दोनों के पास गवाह नहीं हैं, तो जो चाबी उसे दी गई थी, उसे देखा जाएगा कि वह कैसी है। यदि वह चाबी ताले (ग़ल्क़) के अनुकूल है और उससे दरवाज़ा खुल सकता है, तो मकान मालिक की बात मानी जाएगी और किरायेदार का यह कहना कि मैं खोल न सका, स्वीकार नहीं किया जाएगा। और यदि वह चाबी ताले के लायक न हो और उससे दरवाज़ा न खुल सकता हो, तो किरायेदार की बात मानी जाएगी, और इसी पर फतवा है। और यदि दोनों ने गवाह पेश किए, तो मकान मालिक के गवाह स्वीकार्य होंगे, भले ही वह चाबी ताले के अनुकूल न हो, यह 'जवाहर अल-अखलाती' में है।

एक व्यक्ति ने एक साल के लिए मकान किराये पर दिया, फिर जब साल बीत गया तो किरायेदार से मकान लेकर उसमें झाड़ू लगाकर खुद रहना शुरू किया। किरायेदार ने कहा कि इसमें मेरे दिरहम थे जो तुमने झाड़कर फेंक दिए, तो यदि मकान मालिक ने उसके कथन की पुष्टि की तो वह हर्जाने का जिम्मेदार होगा, और यदि इनकार किया तो शपथ के साथ मालिक की बात मानी जाएगी, यह 'कुबरा' में है। यदि किसी व्यक्ति ने एक निश्चित अवधि के लिए किसी से हमाम (स्नानघर) किराये पर लिया, फिर हमाम की देगों (बर्तनों) के बारे में मतभेद हुआ कि वे किरायेदार की हैं या मालिक की, तो मालिक की बात मानी जाएगी। और यदि किराये की अवधि समाप्त होने पर हमाम के अंदर बहुत अधिक राख और गोबर दिखाई दिया और मालिक ने कहा कि गोबर मेरा है और किरायेदार ने कहा कि मेरा है मैं इसे उठवा लूंगा, तो यदि यह ज्ञात न हो कि यह गोबर किराये पर देने से पहले मालिक के पास था, तो किरायेदार की बात मानी जाएगी।

...کے میرے ہاتھ یہ مکان فروخت کر دیا ہے اور موجر نے انکار کیا پھر اس کے بعد مدت گزر گئی تو مشائخ نے فرمایا کہ مدت گزشتہ کا اجارہ لازم ہو گا کیونکہ دونوں نے اجارہ واقع ہونے پر اتفاق کیا ہے اور بیع ثابت نہیں ہوئی یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ ایک شخص نے دوسرے شخص سے ایک منزل اس شرط سے اجارہ پر لی کہ اس کا کرایہ یہ ہے کہ مستاجر جب تک اس مکان میں رہے تب تک اس کے اور اس کے عیال کا خرچہ اٹھا دے اور کفالت کرے تو اجارہ فاسد ہے اور اگر مستاجر نے سکونت کی تو مثل اور اجارات فاسدہ کے اس پر اجر المثل واجب ہو گا اور اگر مستاجر نے کہا کہ میں نے تیرے عیال کو نفقہ دیا ہے اور موجر نے کہا کہ نہیں دیا ہے تو موجر کا قول قبول ہو گا اور مستاجر کے گواہ مقبول ہوں گے اور اگر دس درہم پر ایک مہینہ کے واسطے ایک مکان کرایہ پر لیا اور اس میں ایک یا دو روز رہا پھر یہ مکان بدل کر دوسرے مکان میں چلا گیا تو موجر کو پورے مہینہ کا کرایہ طلب کرنے کا اختیار ہو گا پھر اگر مستاجر نے کہا کہ میں نے ایک روز ہی کے واسطے کرایہ پر لیا تھا تو اسی کا قول قبول ہو گا۔

ایک شخص نے کوئی دار یا بیت ایک مہینہ تک رہنے کے واسطے کرایہ پر لیا اور مالک مکان نے اس کو کنجی دے دی پھر جب مہینہ گزر گیا تو مالک نے کرایہ طلب کیا☆

اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو موجر کے گواہ مقبول ہوں گے یہ ذخیرہ میں ہے اگر کوئی مکان ایک مہینہ کے واسطے ایک درہم میں کرایہ پر لیا اور اس میں دو مہینہ تک رہا تو اس پر پہلے مہینہ کا کرایہ واجب ہو گا دوسرے مہینہ کا واجب نہ ہو گا اور اگر دوسرے مہینے میں اس کی سکونت کی وجہ سے کچھ گر گیا تو اس کا ضامن ہو گا اور اگر پہلے مہینہ کی سکونت کی وجہ

سے کچھ منہدم ہوا ہو تو اس کا ضامن نہ ہو گا اور اگر منہدم ہونے میں دونوں نے اختلاف کیا اور مستاجر نے کہا کہ ماہ اول کی سکونت سے منہدم ہوا ہے اور موجر نے کہا کہ نہیں بلکہ دوسرے مہینے تیری سکونت سے ہوا ہے اور تجھ پر ضمان واجب ہے تو قسم کے ساتھ مستاجر کا قول قبول ہو گا اور مالک مکان کے گواہ مقبول ہوں گے یہ محیط میں ہے اور اگر پہلے مہینے پر صرف ایک یا دو دن زیادہ ہوئے ہوں اور مستاجر نے کہا کہ پہلے مہینہ میں منہدم ہوا ہے تو اسی کا قول قبول ہو گا کیونکہ وہ غاصب ہو گیا ہے یہ مبسوط میں ہے۔ ایک شخص نے کوئی دار یا بیت ایک مہینہ تک رہنے کے واسطے کرایہ پر لیا اور مالک مکان نے اس کو کنجی دے دی پھر جب مہینہ گزر گیا تو مالک نے کرایہ طلب کیا اور مستاجر نے کہا کہ میں اس مکان کو کھول نہیں سکا اور موجر نے کہا کہ تو اس کے کھولنے پر قادر ہوا اور تو نے اس میں سکونت کی ہے اور دونوں کے پاس گواہ نہیں ہے تو جو کنجی اس کو دی ہے اس کو دیکھا جائے گا کہ کیا حال ہے پس اگر وہ کنجی غلق کے مناسب ہے اور اس سے دروازہ کھل سکتا ہے تو مالک مکان کا قول قبول ہو گا اور مستاجر کے اس قول کی کہ میں کھول نہ سکا تصدیق نہ کی جائے گی اور اگر وہ کنجی غلق کے مناسب نہ ہو اور اس سے روازہ کھل نہ سکتا ہو تو مستاجر کا قول قبول ہو گا اور اسی پر فتویٰ ہے اور اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو مالک مکان کے گواہ مقبول ہوں گے اگر چہ وہ کنجی ایسی ہو کہ غلق کے مناسب نہیں ہے یہ جواہر الاخلاطی میں ہے۔

ایک شخص نے ایک سال کے واسطے مکان کرایہ پر دیا پھر جب سال گزر گیا تو مستاجر سے مکان لے کر اس میں جھاڑو دے کر خود رہنا شروع کیا اور مستاجر نے کہا کہ اس میں میرے درہم تھے کہ تو نے جھاڑ کر پھینک دیئے پس اگر مالک مکان نے اس کے قول کی تصدیق کی تو ضامن ہو گا اور اگر انکار کیا تو قسم سے مالک کا قول قبول ہو گا یہ کبریٰ میں ہے۔ اگر کسی شخص نے کچھ مدت معلومہ کے واسطے کسی سے حمام کرایہ پر لیا پھر حمام کی دیگوں کی

نسبت اختلاف کیا کہ یہ مستاجر کی ہیں یا مالک حمام کی ہیں تو مالک حمام کا قول قبول ہو گا اور اگر اجارہ کی مدت گزرنے پر حمام کے اندر بہت سی راکھ و گوبر نظر آیا اور مالک حمام نے کہا کہ گوبر میرا ہے اور مستاجر نے کہا کہ میرا ہے میں اس کو اٹھوالوں گا پس اگر یہ معلوم نہ ہو کہ یہ گوبر حمام کرایہ دینے سے پیشتر مالک حمام کے پاس تھا تو مستاجر کا قول قبول ہوگا

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (256) Book of Hire/Lease (Kitab al-Ijarah)

Regarding ash, the ruling is that if the ash has accumulated due to the action of the hirer (mustajir) and it was stipulated, then it is obligatory for him to have it removed. If he denies that it accumulated due to his action, then his word shall be accepted; this is mentioned in *Al-Muhit*. If a woman hires jewelry to wear from morning until night, it is permissible. If, on that day, she lets another woman wear the jewelry, she becomes liable (damin) for any loss, and no rent shall be due upon her. If a dispute arises and the owner of the jewelry claims she wore it herself while she claims she let someone else wear it, it is stated that the owner's word shall be accepted. This means that the dispute is regarding the rent; the owner claims she wore it herself and thus rent is due, whereas she claims someone else wore it and thus rent is not due. The scholars (Mashaikh) have stated that the ruling should follow the analogy (qiyas) of a house rental; that is, the current possession should be considered. If the jewelry is in the woman's possession at the time of the dispute, the owner's word is accepted; if it is with someone else, the woman's word is accepted. If the jewelry is lost, the owner has the choice to accept the woman's statement and take compensation from her, and no rent will be received. If it is proven by witnessing that she let someone else wear it, the same ruling applies.

If the owner denies her claim, she is absolved of liability, and then the owner's word is accepted. If the owner of a pony and the hirer dispute before taking the ride, with the hirer saying, "You hired it to me from Kufa to Baghdad for ten dirhams," and the owner saying, "I hired it from Kufa to Qasr-e-No'man (which is exactly in the middle) for ten dirhams," then if neither has witnesses, they shall both take an oath and rescind the contract. If one produces witnesses, judgment will be given accordingly. If both produce witnesses, Imam-e-Azam (may Allah have mercy on him) initially held that the ruling should be fifteen dirhams for the distance to Baghdad, but he later receded from this and ruled that it should be ten dirhams to Baghdad. This is also the opinion of Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him) and Imam Muhammad (may Allah have mercy on him), as per *Al-Muhit*. If a person hires a pony to a known destination but does not specify what he will load upon it, and they dispute, the hire contract shall be annulled. However, if the hirer has already loaded something or ridden it himself, then based on *istihsan* (juridistic preference), the agreed-upon rent becomes obligatory. Similarly, if a slave is hired without specifying the task, the same ruling applies, as mentioned in *Al-Mabsut*. If a person hires a pony and the lessor (mujir) provides it without a saddle or bridle, claiming he hired it out "bareback,"

while the hirer claims he hired it with the saddle and bridle, the word of the pony's owner shall be accepted; this is in *Al-Muhit*.

If a person hires three ponies from Baghdad to Kufa, it is valid. Once the hire is established and the owner subsequently sells the three ponies to another person, gifts them, gives them in charity, or gives them as a loan or deposit, and then the hirer arrives and finds the animals in the possession of another person and wishes to present witnesses for his hire contract; will they be accepted or not? There are two scenarios: either the lessor is present or absent. If he is present, the hirer's witnesses shall be accepted, even if the lessor admits to having hired them out. Once the witnesses are accepted, if the lessor has sold the animals to someone else, then if he sold them due to a valid excuse (e.g., he had a debt for which he could have been imprisoned), the hirer has no way to claim the animals. However, if he sold them without a valid excuse, the hirer is entitled to have the animals returned to him until the term of the hire expires. If the owner had hired them out to another, given them in charity, or gifted them, the hirer remains entitled to those animals until he has fully derived the benefit of his hire.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 (256) किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय)

और राख के संबंध में यह हुक्म है कि अगर यह राख मुस्तजिर (किरायेदार) के कार्य से जमा हुई है और वह (हटाना) तय है, तो उसे हटवाना उस पर वाजिब होगा। और अगर उसने इनकार किया कि यह मेरे कार्य से जमा नहीं हुई है, तो उसी का कथन स्वीकार किया जाएगा, यह 'मुहीत' में है। और यदि किसी महिला ने सुबह से रात तक पहनने के लिए कोई आभूषण किराये पर लिया, तो यह जायज़ है। और यदि उसने उस दिन वह आभूषण किसी दूसरी महिला को पहना दिया, तो वह हर्जाने की जिम्मेदार (ज़ामिन) होगी और उस पर कोई किराया वाजिब नहीं होगा। और यदि दोनों में विवाद हुआ और आभूषण के मालिक ने कहा कि तूने स्वयं पहना है, और महिला ने कहा कि मैंने किसी अन्य को पहनाया है, तो उल्लेख है कि मालिक का कथन स्वीकार होगा। इसका अर्थ यह है कि दोनों के बीच किराये पर विवाद हुआ; मालिक ने कहा कि तूने स्वयं पहना है इसलिए तुझ पर किराया वाजिब है, और महिला ने कहा कि मैंने किसी और को पहनाया है इसलिए मुझ पर किराया वाजिब नहीं है। उलेमाओं (मशाइख) ने कहा कि जो हुक्म मकान के लिए बताया गया है, उसी के आधार पर यहाँ भी निर्णय होना चाहिए, यानी वर्तमान स्थिति देखनी चाहिए। यदि विवाद के समय आभूषण महिला के कब्ज़े में है, तो मालिक की बात मानी जाएगी, और यदि किसी अन्य के पास है, तो महिला की बात मानी जाएगी। यदि आभूषण नष्ट हो गया, तो मालिक को अधिकार होगा कि वह महिला की बात की पुष्टि करके उससे हर्जाना ले, और उसे किराया नहीं मिलेगा। यदि साक्ष्यों से यह सिद्ध हो जाए कि उसने किसी अन्य को पहनाया था, तो यही हुक्म होगा।

यदि मालिक ने उसकी बात झुठला दी, तो महिला हर्जाने से बरी कर दी जाएगी और फिर मालिक का कथन स्वीकार होगा। यदि टट्टू के मालिक और मुस्तजिर (किरायेदार) में सवारी लेने से पहले विवाद हुआ, किरायेदार ने कहा कि तूने मुझे कूफ़ा से बगदाद तक दस दिरहम में किराये पर दिया है, और मालिक ने कहा कि मैंने कूफ़ा से 'क़स्र-ए-नोमान' तक (जो ठीक बीच में है) दस दिरहम पर दिया है, तो यदि दोनों में से किसी के पास गवाह न हों, तो आपसी कसम लेने के बाद दोनों अनुबंध (निकाह/कांट्रैक्ट) रद्द कर दें। और यदि किसी एक ने गवाह पेश किए, तो उसी के पक्ष में फैसला होगा। यदि दोनों ने गवाह पेश किए, तो इमाम-ए-आज़म (रह.) पहले कहते थे कि बगदाद तक पंद्रह दिरहम किराये का हुक्म दिया जाए, फिर उन्होंने इस राय को बदला और कहा कि बगदाद तक दस दिरहम का हुक्म होगा। यही इमाम अबू यूसुफ (रह.) और इमाम मुहम्मद (रह.) का कथन है, यह 'मुहीत' में है। यदि किसी ने किसी निश्चित स्थान तक टट्टू किराये पर लिया और यह नहीं बताया कि उस पर

क्या लादेगा, और फिर विवाद हुआ, तो किराया रद्द कर दिया जाएगा। लेकिन यदि किरायेदार ने उस पर कुछ लाद लिया या स्वयं सवार हो गया, तो इस्तिहसानन (न्यायसंगत रूप से) उस पर तय किराया वाजिब होगा। इसी प्रकार यदि कोई गुलाम किराये पर लिया और काम नहीं बताया, तो भी यही हुक्म है, यह 'मबसूत' में है। यदि किसी ने टट्टू किराये पर लिया और मालिक (मोजिर) ने बिना ज़ीन और लगाम के दिया और कहा कि मैंने इसे नंगी पीठ किराये पर दिया है, और किरायेदार ने कहा कि मैंने ज़ीन और लगाम के साथ किराये पर लिया है, तो टट्टू के मालिक का कथन स्वीकार होगा, यह 'मुहीत' में है।

यदि किसी ने तीन टट्टू बगदाद से कूफ़ा तक किराये पर लिए, तो यह जायज़ है। जब किराया तय हो गया और फिर मालिक ने वे तीनों टट्टू किसी अन्य को बेच दिए, उपहार में दे दिए, दान कर दिए, या किसी को उधार या धरोहर के रूप में दे दिए, और फिर किरायेदार आया और उसने वे जानवर किसी और के कब्ज़े में पाए और अपने किराये के गवाह पेश करने चाहे, तो क्या वे स्वीकार होंगे? इसमें दो स्थितियाँ हैं: या तो मालिक मौजूद होगा या अनुपस्थित। यदि वह उपस्थित है, तो किरायेदार के गवाह स्वीकार होंगे, भले ही मालिक स्वीकार करे कि मैंने इसे किराये पर दिया है। और जब गवाह स्वीकार हो जाएं और मालिक ने वे जानवर किसी को बेच दिए हों, तो यदि किसी विवशता के कारण (जैसे उस पर ऐसा कर्ज था जिसके कारण वह जेल जा सकता था) उसने बेचकर कर्ज चुकाया है, तो किरायेदार को वे जानवर वापस पाने का अधिकार नहीं होगा। लेकिन यदि उसने बिना किसी विवशता के बेचे हैं, तो किरायेदार का अधिकार है कि उसे जानवर दिलाए जाएं जब तक कि किराये की अवधि समाप्त न हो जाए। और यदि उसने किसी को किराये पर, दान या उपहार में दिए हों, तो किरायेदार उन जानवरों का हकदार है जब तक कि वह किराये से अपना पूरा लाभ प्राप्त न कर ले।

اور راکھ کی نسبت یہ حکم ہے کہ اگر یہ راکھ مستاجر کے فعل سے جمع ہوئی ہے اور وہ مقرر ہے تو اس پر اس کا اٹھوانا واجب ہو گا اور اگر اس نے انکار کیا کہ میرے فعل سے نہیں جمع ہوئی ہے تو اسی کا قول قبول ہو گا یہ محیط میں ہے اور اگر کسی عورت نے کوئی زیور معلوم صبح سے رات تک پہننے کے واسطے اجارہ پر لیا تو جائز ہے اور اگر اس نے اس روز یہ زیور کسی دوسری عورت کو پہنایا تو ضامن ہو گی اور اس پر کچھ اجرت واجب نہ ہو گی اور اگر دونوں نے اختلاف کیا اور زیور کے مالک نے کہا کہ تو نے خود پہنا ہے اور عورت نے کہا کہ میں نے غیر کو پہنایا ہے تو ذکر فرمایا کہ زیور کے مالک کا قول قبول ہو گا اور اس کے معنی یہ ہیں کہ دونوں نے اجرت میں اختلاف کیا اور مالک نے کہا کہ تو نے خود پہنا ہے پس تجھ پر کرایہ واجب ہے اور عورت نے کہا کہ میں نے غیر کو پہنایا ہے مجھ پر کرایہ واجب نہیں ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ جو حکم مکان کا ذکر فرمایا اسی کے قیاس پر حکم ہونا چاہئے یعنی فی الحال دیکھنا چاہئے کہ اگر جھگڑے کے وقت عورت کے قبضہ میں موجود ہو تو زیور کے مالک کا قول قبول ہو گا اور اگر غیر کے پاس موجود ہو تو عورت کی بات مقبول ہو گی اور اگر زیور تلف ہو گیا تو زیور کے مالک کو اختیار ہو گا کہ عورت کی بات کی تصدیق کر کے اس سے ضمان لے اور اجرت نہ ملے گی چنانچہ اگر غیر کو پہناتا بالمعائنہ ثابت ہو تو یہی حکم ہے۔

اگر مالک نے اس کی تکذیب کی تو عورت کو ضمان سے بری کر دیا پھر مالک کا قول قبول ہو گا اگر ٹٹو کے مالک اور مستاجر میں سواری لینے سے پہلے اختلاف ہوا اور مستاجر نے کہا کہ تو نے مجھے کوفہ سے بغداد تک دس درہم میں کرایہ دیا ہے اور مالک نے کہا کہ میں نے کوفہ سے قصر نعمان تک جو ٹھیک بیچ میں واقع ہے دس درہم پر کرایہ دیا ہے پس اگر دونوں سے کسی کے

گواہ نہ ہوں تو باہمی قسم لینے کے بعد دونوں آدمی عقد پھیر لیں اور اگر دونوں میں سے کسی نے گواہ قائم کئے تو اس پر حکم دیا جائے گا اور اگر دونوں نے گواہ پیش کئے تو امام اعظمؒ پہلے فرماتے تھے کہ بغداد تک پندرہ درہم پر کرایہ ہونے کا حکم دیا جائے گا پھر اس قول سے رجوع کیا اور فرمایا کہ بغداد تک دس درہم پر حکم کیا جائے گا اور یہی امام ابو یوسفؒ اور امام محمدؒ کا قول ہے محیط میں ہے۔ اگر کسی شخص نے کسی موضع معلوم تک کوئی ٹٹو کرایہ پر کیا اور بیان نہ کیا کہ اس پر کیا لادے گا پھر اگر دونوں نے جھگڑا کیا تو اجارہ رد کر دیا جائے گا اور اگر مستاجر اس پر کوئی چیز لاد لے گیا یا خود سوار ہو گیا تو استحساناً اس پر وہ کرایہ جو ٹھہرا ہے واجب ہو گا اسی طرح اگر کوئی غلام اجارہ پر لیا اور وہ کام بیان نہ کیا کہ جس کے واسطے اجارہ لیا ہے تو بھی یہی حکم ہے یہ مبسوط میں ہے اگر کسی شخص نے ایک ٹٹو کرایہ پر لیا اور موجر نے بدوں زین ولگام کے اس کو دیا اور کہا کہ میں نے اسے عریاں ننگی پیٹھ تجھے اجارہ پر دیا ہے زین یا لگام کے ساتھ نہیں دیا ہے اور مستاجر نے کہا کہ میں نے تجھ سے مع زین ولگام کرایہ پر لیا ہے تو ٹٹو کے مالک کا قول قبول ہو گا یہ محیط میں ہے۔

اگر معین نے تین ٹٹو بغداد سے کوفہ تک اجارہ لئے تو جائز ہے اور جب اجارہ جائز ٹھہرا پھر موجر نے بھی تینوں ٹٹو کسی دوسرے شخص کے ہاتھ فروخت کئے یا ہبہ یا صدقہ دیا اجارہ یا عاریت یا ودیعت دیئے پھر مستاجر آیا اور اس نے وہ جانور کسی دوسرے شخص کے ہاتھ میں پائے اور اپنے اجارہ کے گواہ پیش کرنے چاہے پس آیا قبول ہوں گے یا نہیں تو اس کی دو صورتیں ہیں یا تو موجر موجود ہو گا یا غائب ہو گا پس اگر وہ حاضر ہو تو مستاجر کے گواہ قبول ہوں گے اگرچہ موجر اقرار کرتا ہو کہ میں نے اس کو اجارہ پر دیئے ہیں اور جب گواہ مقبول ہوئے اور موجر نے وہ جانور کسی کے ہاتھ فروخت کر دیئے ہیں پس اگر کسی عذر کی وجہ سے مثلاً اس پر ایسا قرضہ تھا کہ اس کی وجہ سے مقید ہوتا تھا اس نے فروخت کر کے قرضہ ادا کیا

تو مستاجر کو ان جانوروں کے لینے کی کوئی راہ نہیں ہے اور اگر اس نے بلا عذر فروخت کئے ہیں تو مستاجر مستحق ہے جانور اس کو دلائے جائیں گے یہاں تک کہ اس کے اجارہ کی میعاد منقضی ہو جائے اور اگر اس نے کسی کو اجارہ پر یا صدقہ میں یا ہبہ دیئے ہوں تو مستاجر ان جانوروں کا مستحق ہے یہاں تک کہ اجارہ سے اپنی منفعت تمام حاصل کر لے

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 (457) Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing)

Thereafter, these dispositions will be permissible, and the ruling regarding these dispositions is the same as the ruling for selling without an excuse. All of this applies when the lessor (mujir) is present and available. If he is absent, then if the possessor (qabiz) of the animals is a purchaser (mushtari), or a recipient of charity (musaddaq 'alayh), or a donee (mawhub lahu), the witnesses of the lessee (mustajir) will be accepted because such a possessor claims ownership of the possessed item. Therefore, whoever claims a right in the possessed item will be considered an adversary (khasm). If, after some time, the lessor sold the animals due to some excuse, the lessee cannot regain the animals. However, if he sold them without an excuse, or gave them away as a gift or charity, the lessee has more right to them until he obtains his benefit of the lease. If the possessor of the animals is another lessee, or a borrower (musta'ir), or a bailee (mustawda'), and the claimant lessee confirms his statement, then the witnesses of the claimant lessee will not be heard. It is mentioned in the book that the lessee is entitled to these animals until he obtains his lease benefit, but it did not specify whether the first or second lessee is entitled. In this case, the second lessee should be entitled, unlike the case where the lessor himself is present, as previously mentioned. It should be clarified that Sheikh-ul-Islam Khwaharzada explained this issue in this manner and did not consider the second lessee as an adversary or defendant against the first lessee, meaning he did not hear witnesses against him. However, Sheikh-ul-Islam Ahmad Zahid Tawawisi and Fakhr-ul-Islam Ali Bazdawi mentioned that the witnesses of the first lessee would be accepted against the second lessee in possession, and they treated the second one as an adversary. They also differentiated between a lessee and a borrower or bailee, meaning that after confirmation by a borrower or bailee, the witnesses of the claimant lessee's ownership would not be accepted; this is in Al-Dhakhira.

If someone hired a pony and the lessor said, "Hire a servant to serve you and the pony, and pay for his and the pony's maintenance (nafaqah) out of the rent," then this is permissible. Then, if he gave the servant the maintenance for himself and the pony, and it was stolen from him, if the owner of the pony confirmed and acknowledged this, the lessee is exonerated. If they differ regarding the instruction to hire the servant or to provide maintenance, the word of the pony's owner shall be accepted; this is in Al-Zahiriyyah. It is incumbent upon the lessee to produce witnesses regarding the hiring of the servant. If the lessee appointed an agent to hire the servant and then established witnesses that he had hired the servant, and the

servant admitted to receiving the maintenance from the lessee but claimed it was lost or stolen while with him, and the lessor denied it, then the word of the servant shall be accepted. This is because once the hiring of the servant is proven, he becomes the lessor's agent for receiving rent to the extent of the maintenance. Whoever is an agent for collecting a debt and claims he collected it but it was lost, his word is accepted; the same applies here, as in Al-Dhakhira. If the owner of the pony admitted to instructing the lessee to give maintenance to the servant but claimed he didn't, while the servant admitted he did receive it, the servant's word shall be accepted; this is in Al-Zahiriyyah.

If someone hired a pony for a round trip and the owner died on the way, the lease does not terminate. If the lessee then hired someone to take care of the pony, it is permissible, and its hire is obligatory upon the lessee, who can then recover what he paid from the heirs of the deceased. If there is a dispute between the lessee and the heirs, and the heirs say, "Our father hired this pony to you on the condition that you would bear all its expenses," and the lessee denies this, the word of the lessee shall be accepted. If both parties establish witnesses, the witnesses of the heirs shall be accepted. If a person hired a pony from two individuals to travel to Baghdad and back, and one of them says, "We hired this pony to you for ten dirhams," and the other says, "for fifteen dirhams," then if the object of the contract (ma'qud 'alayh), i.e., obtaining the ride...

1. Meaning the lessor gave him this order.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 (457) किताब अल-इजारा

फिर इसके बाद ये तसर्रुफ़ात (इस्तेमाल/लेन-देन) जायज़ होंगे और इन तसर्रुफ़ात के हक़ में वही हुक्म है जो बिना उज़्र (बहाने) के फ़रोख़्त (बेचने) करने का हुक्म है। यह सब उस सूरत में है जब मूजिर (किराये पर देने वाला) मौजूद और हाज़िर हो, और अगर वह ग़ायब हो, तो अगर जानवरों का क़ाबिज़ (क़ब्ज़ा रखने वाला) मुश्तरी (ख़रीदार) या मुसद्दक़ अलैह (सदाक़ा लेने वाला) या मौहूब लहू (हिबा/उपहार लेने वाला) हो, तो मुस्ताजिर (किरायेदार) के गवाह मक़बूल (स्वीकार्य) होंगे क्योंकि ऐसा क़ाबिज़ मक़बूज़ा में अपनी मिल्कियत का दावा करता है। लिहाज़ा, जो व्यक्ति मक़बूज़ा में किसी हक़ का दावा करेगा, उसे उसके मुक़ाबले में ख़स्म (प्रतिद्वंदी/प्रतिवादी) क़रार दिया जाएगा। फिर एक निश्चित समय के बाद, अगर मूजिर ने जानवरों को किसी उज़्र की वजह से बेच दिया हो, तो मुस्ताजिर को जानवर नहीं मिल सकते। और अगर बिना उज़्र के बेचे हों या हिबा या सदक़ा में दिए हों, तो मुस्ताजिर अपनी मन्फ़अत-ए-इजारा (किराये का लाभ) हासिल करने तक उनका ज़्यादा हक़दार है। और अगर जानवरों का क़ाबिज़ कोई मुस्ताजिर या मुस्तईर (ऋण लेने वाला) या मुस्तौदअ (अमानत रखने वाला) हो और मुस्ताजिर मुद्दई (दावा करने वाला) ने उसके क़ौल (कथन) की तस्दीक़ (पुष्टि) की, तो उस पर मुस्ताजिर मुद्दई के गवाहों की समाअत (सुनवाई) न होगी। फिर किताब में फ़रमाया कि मुस्ताजिर अपनी मन्फ़अत-ए-इजारा हासिल करने तक इन जानवरों का मुस्तहिक़ (हक़दार) है, और यह नहीं फ़रमाया कि पहला मुस्ताजिर या दूसरा मुस्ताजिर मुस्तहिक़ है। इस सूरत में वाजिब यह है कि दूसरा मुस्ताजिर मुस्तहिक़ हो, बर-ख़िलाफ़ उस सूरत के जब मूजिर खुद हाज़िर हो जैसा कि ज़िक्र किया गया। और वाज़ेह हो कि शैख़ुल इस्लाम ख़्वाहरज़ादा ने यह मसला इसी तरह बयान किया है और इसमें दूसरे मुस्ताजिर को पहले मुस्ताजिर का ख़स्म और मुद्दआ अलैह (प्रतिवादी) नहीं ठहराया, यानी उसके मुक़ाबले में गवाहों की समाअत न की। मगर शैख़ुल इस्लाम अहमद ज़ाहिद त़वावैसी और फ़ख़रुल इस्लाम अली बज़दवी ने ज़िक्र किया कि पहले मुस्ताजिर के गवाह दूसरे मुस्ताजिर क़ाबिज़ के मुक़ाबले में मक़बूल होंगे और दूसरे को ख़स्म क़रार दिया। और दोनों ने मुस्ताजिर में और मुस्तईर व मुस्तौदअ में फ़र्क़ किया, यानी मुस्तईर व मुस्तौदअ के बाद तस्दीक़ मुस्ताजिर मुद्दई के मिल्कियत के गवाह मक़बूल न होंगे, यह ज़खीरा में है।

अगर किसी ने टट्टू किराये पर लिया और मूजिर ने कहा कि एक गुलाम इजारा (काम पर) कर ले कि वह तेरी और टट्टू की देखभाल करेगा और किराये में से उसका और टट्टू का नफ़क़ा (ख़र्च) दे देना, तो यह जायज़ है। फिर अगर उसने गुलाम को उसका और टट्टू का नफ़क़ा दिया और उसके पास से

चोरी हो गया, तो अगर टट्टू के मालिक ने उसकी तस्दीक़ की और इक़रार किया, तो मुस्ताजिर बरी (ज़िम्मेदारी से मुक्त) हो गया। और अगर दोनों ने गुलाम को किराये पर लेने के हुक्म या नफ़क़ा देने के हुक्म में इख़्तिलाफ़ (विवाद) किया, तो टट्टू के मालिक का क़ौल मक़बूल होगा, यह ज़हीरिया में है। मुस्ताजिर पर लाज़िम होगा कि वह गुलाम को इजारा पर लेने के गवाह पेश करे। और अगर मुस्ताजिर ने गुलाम को किराये पर लेने के लिए वकील बनाया और उसके बाद गवाह क़ायम किए कि मैंने गुलाम किराये पर ले लिया था और गुलाम ने इक़रार किया कि मैंने मुस्ताजिर से नफ़क़ा वसूल किया था लेकिन मेरे पास से ज़ाया (नष्ट) या चोरी हो गया, और मूजिर ने इंकार किया, तो गुलाम का क़ौल मक़बूल होगा। क्योंकि जब गुलाम को किराये पर लेना साबित हो गया, तो वह गुलाम मूजिर की तरफ़ से नफ़क़ा की हद तक किराया वसूल करने का वकील हो गया। और जो व्यक्ति कर्ज़ वसूल करने का वकील हो, अगर वह कहे कि मैंने कर्ज़ वसूल कर लिया लेकिन मेरे पास से तलफ़ (नष्ट) हो गया, तो उसी का क़ौल मक़बूल होता है। यहाँ भी ऐसा ही है, यह ज़खीरा में है। और अगर टट्टू के मालिक ने इक़रार किया कि मैंने मुस्ताजिर को हुक्म दिया था कि गुलाम को नफ़क़ा दे दे लेकिन उसने नहीं दिया, और गुलाम ने इक़रार किया कि उसने दिया है, तो गुलाम का क़ौल मक़बूल होगा, यह ज़हीरिया में है।

अगर किसी ने टट्टू आने-जाने के लिए किराये पर लिया और टट्टू वाला रास्ते में मर गया, तो इजारा नहीं टूटेगा। फिर अगर मुस्ताजिर ने किसी शख़्स को किराये पर रख लिया ताकि वह टट्टू की देखभाल करे, तो यह जायज़ है और उसका किराया मुस्ताजिर पर वाजिब होगा और उसने जो कुछ दिया है, वह मैय्यत के वारिसों से वापस ले सकता है। और अगर मुस्ताजिर और मैय्यत के वारिसों में इख़्तिलाफ़ हो और वारिस कहें कि हमारे बाप ने तुझे यह टट्टू इस शर्त पर किराये पर दिया था कि इसका सारा ख़र्च तुझ पर होगा, और मुस्ताजिर ने इससे इंकार किया, तो मुस्ताजिर का क़ौल मक़बूल होगा। और अगर दोनों पक्षों ने गवाह पेश किए, तो वारिसों के गवाह मक़बूल होंगे। और अगर एक व्यक्ति ने दो व्यक्तियों से बग़दाद तक जाने और आने के लिए एक टट्टू किराये पर लिया, फिर उनमें से एक ने कहा कि हमने तुझे यह टट्टू दस दरहम में किराये पर दिया है और दूसरे ने कहा कि पंद्रह दरहम में, तो अगर मअक़ूद अलैह (जिस चीज़ का अनुबंध हुआ है) यानी सवारी हासिल करने...

1. यानी मूजिर ने उसे यह हुक्म दिया।

پھر بعد اس کے یہ تصرفات جائز ہوں گے اور ان تصرفات کے حق میں وہی حکم ہے جو بلا عذر فروخت کرنے کا حکم ہے یہ سب اس صورت میں ہے کہ جب موجر موجود حاضر ہو اور اگر غائب ہو پس اگر جانوروں کا قابض مشتری یا مصدق علیہ یا موہوب لہ ہو تو مستاجر کے گواہ مقبول ہوں گے کیونکہ ایسا قابض مقبوضہ میں اپنی ملک کا دعویٰ کرتا ہے پس جو شخص مقبوضہ میں کسی حق کا دعویٰ کرے گا اس کے مقابل خصم قرار دیا جائے گا پھر بعد ساعت کے اگر موجر نے جانوروں کو کسی عذر کی وجہ سے فروخت کیا ہو تو مستاجر کو جانور نہیں مل سکتے ہیں اور اگر بلا عذر فروخت کئے یا ہبہ یا صدقہ میں دیئے ہوں تو مستاجر اپنی منفعت اجارہ حاصل کرنے تک ان کا زیادہ حقدار ہے اور اگر جانوروں کا قابض کوئی مستاجر یا مستعیر یا مستودع ہو اور مستاجر مدعی نے اس کے قول کی تصدیق کی تو اس پر مستاجر مدعی کے گواہوں کی سماعت نہ ہوگی پھر کتاب میں فرمایا کہ مستاجر اپنی منفعت اجارہ حاصل کرنے تک ان جانوروں کا مستحق ہے اور یہ نہ فرمایا کہ پہلا مستاجر یا دوسرا مستاجر مستحق ہے اور اس صورت میں واجب یہ ہے کہ دوسرا مستاجر مستحق ہو بخلاف اس صورت کے کہ جب موجر خود حاضر ہو چنانچہ مذکور ہوا اور واضح ہو کہ شیخ الاسلام خواہر زادہ نے یہ مسئلہ اسی طور سے بیان کیا ہے اور اس میں دوسرے مستاجر کو پہلے مستاجر کا خصم و مدعا علیہ نہیں ٹھہرایا یعنی اس کے مقابلہ میں گواہوں کی سماعت نہ کی مگر شیخ الاسلام احمد زاہد طواویسی اور فخر الاسلام علی بزدوی نے ذکر کیا کہ پہلے مستاجر کے گواہ دوسرے مستاجر قابض کے مقابلہ میں مقبول ہوں گے اور دوسرے کو خصم قرار دیا اور دونوں نے مستاجر میں اور مستعیر و مستودع میں فرق کیا یعنی

بہواجہ مستعیر و مستودع کے بعد تصدیق مستاجر مدعی کے ملک کے گواہ قبول نہ ہوں گے یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر کوئی ٹٹو کرایہ پر لیا اور موجر نے کہا کہ ایک غلام اجارہ کر لے کہ تیری اور ٹٹو کی بھینٹ کرے گا اور کرایہ میں سے اس کا اور ٹٹو کا نفقہ دے دینا تو یہ جائز ہے پھر اگر اس نے غلام کو اس کا نفقہ اور ٹٹو کا نفقہ دیا اور اس کے پاس سے چوری گیا پس اگر ٹٹو کے مالک نے اس کی تصدیق کی و اقرار کیا تو مستاجر بری ہو گیا اور اگر دونوں نے غلام کرایہ پر لینے کے حکم یا غلام کو نفقہ دے دینے کے حکم دے دینے میں اختلاف کیا تو ٹٹو کے مالک کا قول قبول ہوگا یہ ظہیر یہ میں ہے۔ مستاجر پر لازم ہوگا کہ غلام کو اجارہ پر لینے کے گواہ سنادے اور اگر مستاجر نے غلام اجارہ لینے کے واسطے وکیل کیا اور اس کے بعد اس نے گواہ قائم کئے کہ میں نے غلام اجارہ پر لے لیا اور غلام نے اقرار کیا کہ میں نے مستاجر سے نفقہ وصول کیا تھا لیکن میرے پاس سے ضائع یا چوری ہو گیا اور موجر نے انکار کیا تو غلام کا قول قبول ہوگا کیونکہ جب غلام کا اجارہ پر لینا ثابت ہو گیا تو وہ غلام موجر کی طرف سے بقدر نفقہ کے کرایہ وصول کرنے کا وکیل ہو گیا اور جو شخص قرضہ وصول کرنے کا وکیل ہو اگر اس نے کہا کہ میں نے قرضہ وصول کر لیا مگر میرے پاس تلف ہو گیا تو اسی کا قول قبول ہوتا ہے پس ایسا ہی یہاں ہے یہ ذخیرہ میں ہے اور اگر ٹٹو کے مالک نے اقرار کیا کہ میں نے مستاجر کو حکم دیا تھا کہ غلام کو نفقہ دے دے مگر اس نے نہیں دیا ہے اور غلام نے اقرار کیا کہ اس نے دیا ہے تو غلام کا قول قبول ہوگا یہ ظہیر یہ میں ہے۔ اگر کوئی ٹٹو آمد و رفت کے واسطے یعنی اوائی جوائی کرایہ کیا اور ٹٹو والا راستہ میں مر گیا تو اجارہ نہ ٹوٹے گا پس اگر اس نے کوئی شخص اجارہ پر رکھ لیا تا کہ ٹٹو کی پرداخت کرے تو جائز ہے اور اس کا کرایہ مستاجر پر واجب ہوگا اور جو کچھ اس نے دیا ہے اس کو میت کے وارثوں سے واپس لے سکتا ہے اور اگر مستاجر اور میت کے وارثوں میں اختلاف ہو

اور وارثوں نے کہا کہ ہمارے باپ نے تجھ کو یہ ٹٹو اس شرط سے کرایہ پر دیا تھا کہ اس ٹٹو کا خرچہ سب تجھ پر پڑے اور مستاجر نے اس سے انکار کیا تو مستاجر کا قول قبول ہوگا اور اگر دونوں فریق نے گواہ قائم کئے تو وارثوں کے گواہ قبول ہوں گے اور اگر ایک شخص نے دو شخصوں سے بغداد تک جانے اور آنے کے واسطے ایک ٹٹو کرایہ پر لیا پھر دونوں میں سے ایک نے کہا کہ ہم نے تجھے یہ ٹٹو دس درہم میں کرایہ پر دیا ہے اور دوسرے نے کہا کہ پندرہ درہم میں پس اگر معقود علیہ یعنی سواری حاصل کرنے

۱۔ یعنی موجر نے اس کو یہ حکم کیا۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 6 258 Book of Hiring (Kitab al-Ijarah)

...before this, both parties disagreed, and none possessed witnesses. The hirer (Mustajir) contradicts both and claims the hiring fee was five dirhams. In such a case, a mutual oath (Tahalluf) shall be administered regarding each party's portion. If all parties take the oath, the Judge (Qadi) shall annul the entire contract ('Aqd), as is the ruling in the sale of specific physical assets.

If the hirer validates one of the two parties—for instance, by admitting the hiring fee was ten dirhams—then no oath is required regarding the validated party's portion. However, a mutual oath remains necessary for the other party's portion, which claims fifteen dirhams. If both swear the oath and one or both lessors (Mujir) request annulment from the Judge, the Judge shall, by consensus, annul the contract for the disputed portion, while the hiring for the agreed portion shall remain at five dirhams, similar to what occurs upon the death of one of the parties. If such a dispute arises after the benefit (usufruct) has been derived, the word of the hirer shall be accepted along with an oath. If both lessors provide witnesses for their claims, a decree shall be granted to each for half of their claim: seven and a half dirhams for the claimant of fifteen, and five dirhams for the claimant of ten.

This applies when the dispute concerns the consideration (wage/rent). If the dispute concerns the extent of the contracted service, such as the distance of travel—for example, if one lessor says "We hired it to you until Madain" and the other says "until Baghdad," while all agree on the rent amount—if this dispute occurs before embarking, and the hirer contradicts both by claiming a distance even greater than what they admit, then a mutual oath is mandatory for each portion. If all swear and request annulment, the Judge shall annul the entire contract. If the hirer validates one party, no oath is required for that portion, only for the other. Following the oath, the contract for that portion is annulled, while the validated part remains valid. This holds if the dispute occurs before taking the ride. If the dispute occurs after traveling the distance claimed by the lessors, the hirer's statement with an oath is accepted. If everyone produces witnesses, but the hirer claims a distance further than both, the hirer's witnesses shall be accepted. This is stated in 'al-Muhit'.

A person hired a slave to carry a letter to Baghdad. A dispute then arose between the hirer and the hired worker (Ajir). If the dispute is regarding the completion of the task, the word of the sender (Mursil) shall be accepted. ☆

A person hired a part of a camel-litter (Mahmil). The porter (Hammal) claimed, "You only intended the poles ('Aidan) of the litter," while the hirer claimed, "No, I intended the camel itself." If the rent is equivalent to the rate for hiring litter poles, the porter's word is accepted. If the rent is equivalent to the rate for hiring a camel, the hirer's word is accepted, because the term 'Mahmil' can refer to both the poles and the camel setup. Since the intended meaning of the word remained ambiguous (majhul), it became necessary to clarify the intent based on the rental amount. This is in 'al-Muhit al-Sarakhsi'. If a person hired a slave to carry a letter to Baghdad and a dispute occurs regarding the completion of the task, and the sender (Mursil) denies it, his word is accepted. This is similar to a seller (Ba'i) claiming delivery of goods while the buyer (Mushtari) denies it; in such cases, the buyer's word is accepted. If both parties [dispute] regarding the payment of wages...

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... खंड 6 258 किताब-उल-इजारा (किरायानामा की पुस्तक)

...उससे पहले दोनों ने विवाद किया और किसी के पास कोई गवाह नहीं है, और किरायेदार (मुस्ताजिर) उन दोनों को झुठलाता है और पाँच दिरहम पर किराये का दावा करता है, तो दोनों में से प्रत्येक के हिस्से के संबंध में आपसी शपथ (तहल्लुफ़) ली जाएगी। और यदि सभी ने शपथ ले ली, तो काज़ी (न्यायाधीश) पूरे अनुबंध (अक़्द) को रद्द कर देगा, जैसा कि वस्तु की बिक्री (बय' ऐन) के मामले में आदेश है।

यदि किरायेदार ने दोनों में से किसी एक की पुष्टि की, उदाहरण के लिए दस दिरहम पर किराये की बात स्वीकार की, तो जिसकी पुष्टि की गई है उसके हिस्से में शपथ अनिवार्य नहीं है। दूसरे व्यक्ति के हिस्से में, जो पंद्रह दिरहम का दावा करता है, आपसी शपथ होगी। फिर यदि दोनों ने शपथ ली और एक मालिक (मुजिर) या दोनों ने काज़ी से अनुबंध रद्द करने का अनुरोध किया, तो सर्वसम्मति (इजमा) के अनुसार, काज़ी विरोधी हिस्से का अनुबंध रद्द कर देगा, और सहमति वाले हिस्से का किराया पाँच दिरहम पर बना रहेगा, जैसा कि दोनों में से एक की मृत्यु की स्थिति में होता है। यदि लाभ (मन्फ़अत) प्राप्त करने के बाद ऐसा विवाद हो, तो शपथ के साथ किरायेदार का कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि दोनों मालिकों ने अपने-अपने दावों के गवाह पेश किए, तो प्रत्येक के लिए उसके आधे दावे की डिग्री दी जाएगी; पंद्रह के दावेदार को साढ़े सात दिरहम और दस के दावेदार को पाँच दिरहम मिलेंगे।

यह सब उस स्थिति में है जब प्रतिफल (उजरत) में विवाद हो। यदि किराये की वस्तु की मात्रा यानी यात्रा की दूरी (सैर/सफ़र) में विवाद हो, जैसे एक मालिक ने कहा कि 'हमने तुम्हें मदाइन तक के लिए किराये पर दिया है' और दूसरे ने 'बगदाद' तक कहा, जबकि किराये की राशि पर सब सहमत हों—तो यदि सवारी पर चढ़ने से पहले ऐसा विवाद हुआ और किरायेदार ने दोनों को झुठलाया और उससे भी अधिक दूरी तक के किराये का दावा किया जो वे स्वीकार कर रहे थे, तो प्रत्येक के हिस्से में आपसी शपथ अनिवार्य होगी। फिर यदि सबने शपथ ली और रद्द करने का अनुरोध किया, तो काज़ी पूरे अनुबंध को रद्द कर देगा। यदि किरायेदार किसी एक की पुष्टि करता है, तो उसके हिस्से में शपथ अनिवार्य नहीं होगी, केवल दूसरे के हिस्से में होगी। फिर यदि शपथ ली गई, तो उस हिस्से का अनुबंध रद्द होगा और सहमति वाला हिस्सा बना रहेगा। यह उस समय है जब सवारी लेने से पहले विवाद हो। यदि मालिकों द्वारा बताई गई दूरी तय करने के बाद विवाद हो, तो शपथ के साथ किरायेदार का

कथन स्वीकार होगा। यदि सबने गवाह पेश किए और किरायेदार दूरी के बारे में अधिक दावा करता है, तो किरायेदार के गवाह स्वीकार होंगे। यह 'मुहीत' (कानूनी ग्रंथ) में है।

एक व्यक्ति ने एक गुलाम को इस काम के लिए किराये पर लिया कि वह उसका पत्र बगदाद ले जाए। फिर किरायेदार और कामगार (अजीर) के बीच विवाद हुआ। यदि काम पूरा करने में विवाद हो, तो भेजने वाले (मुर्सिल) का कथन स्वीकार किया जाएगा। ☆

एक व्यक्ति ने ऊँट के हौदे (महमिल) का एक हिस्सा किराये पर लिया। भार ढोने वाले (हम्माल) ने कहा कि 'तुम्हारी मंशा केवल हौदे की लकड़ियों (ईदान) से थी', जबकि किरायेदार ने कहा कि 'नहीं, मैंने पूरे ऊँट का अर्थ लिया था।' यदि किराया उस स्तर का है जिससे केवल लकड़ियाँ किराये पर ली जाती हैं, तो भार ढोने वाले का कथन मान्य होगा। और यदि किराया ऊँट के किराये के योग्य है, तो किरायेदार का कथन मान्य होगा, क्योंकि 'महमिल' शब्द का प्रयोग लकड़ियों और ऊँट दोनों के लिए होता है। अतः इस शब्द का अर्थ अज्ञात (मजहूल) रह गया, इसलिए किराये की मात्रा से इस शब्द का अर्थ स्पष्ट करना आवश्यक हुआ। यह 'मुहीत सुर्खसी' में है। एक व्यक्ति ने पत्र ले जाने के लिए गुलाम को किराये पर लिया, यदि काम पूरा करने में विवाद हो और भेजने वाला (मुर्सिल) इनकार करे, तो उसका कथन मान्य होगा, जैसे विक्रेता (बाय') दावा करे कि उसने वस्तु सौंप दी है और खरीदार (मुश्तरी) इनकार करे, तो खरीदार का कथन माना जाता है। और यदि दोनों ने मजदूरी के भुगतान में...

سے پہلے دونوں نے اختلاف کیا اور سب میں کسی کے پاس گواہ نہیں ہیں اور مستاجر ان دونوں کی تکذیب کرتا ہے اور پانچ درہم پر اجارہ کا دعویٰ کرتا ہے تو دونوں سے ہر ایک کے حصہ میں باہمی قسم لی جائے گی اور اگر سب نے باہم قسم کھالی تو قاضی پورے عقد کا اجارہ فسخ کر دے گا جیسا کہ مال عین کی بیع میں حکم ہے۔ اگر مستاجر نے دونوں میں سے کسی کی تصدیق کی مثلاً دس درہم پر اجارہ ہونے کا اقرار کیا تو جس کی تصدیق کی ہے اس کے حصہ میں باہمی قسم واجب نہیں ہے اور دوسرے شخص کے حصہ میں جو پندرہ درہم پر اجارہ کا دعویٰ کرتا ہے باہم قسم ہوگی پھر اگر دونوں نے قسم کھائی اور ایک موجر یا دونوں نے قاضی سے فسخ کی درخواست کی تو بالاجماع حصہ مخالف کا عقد قاضی فسخ کر دے گا اور حصہ موافق کا اجارہ پانچ درہم پر باقی رہے گا چنانچہ دونوں میں سے ایک کے مر جانے کی صورت میں ہوتا ہے اور اگر معقود علیہ میں منفعت حاصل کرنے کے بعد ایسا اختلاف ہو تو قسم کے ساتھ مستاجر کا قول قبول ہوگا اور اگر دونوں موجروں نے اپنے اپنے دعویٰ کے گواہ قائم کیے تو ہر ایک کے واسطے اس کے نصف دعویٰ کی ڈگری ہوگی پس پندرہ کے مدعی کے لئے ساڑھے سات درہم کی اور دس کے مدعی کے واسطے پانچ درہم کی ڈگری ہوگی یہ سب اس صورت میں ہے کہ بدل میں یعنی اجرت میں اختلاف کیا ہو اور اگر مقدار معقود علیہ یعنی مقدار سیر میں اختلاف کیا مثلاً ایک موجر نے کہا کہ ہم نے تجھے مدائن تک کے لئے کرایہ پر دیا ہے اور دوسرے نے بغداد تک کہا اور مقدار کرایہ پر سب نے اتفاق کیا پس اگر سوار ہو جانے سے پہلے ایسا اختلاف کیا ہو مستاجر نے دونوں کی تکذیب کی اور جہاں تک دونوں اقرار کرتے ہیں اس سے بھی زیادہ دور تک کرایہ لینے کا دعویٰ کیا تو ہر ایک کے حصہ میں باہمی قسم واجب ہوگی پس اگر سب نے قسم کھالی اور قاضی

سے فسخ کی درخواست کی تو قاضی پورے عقد کا اجارہ فسخ کر دے گا اور اگر مستاجر دونوں میں سے کسی کی تصدیق کرتا ہو تو جس کی تصدیق کرتا ہے اس کے حصہ میں باہمی قسم واجب نہ ہوگی فقط دوسرے کے حصہ میں واجب ہوگی پھر اگر دونوں نے قسم کھالی تو اس کے حصہ کا عقد فسخ ہوگا اور موافق کے حصہ کا عقد باقی رہے گا اور بالاجماع اس کے حصہ کا اجارہ جائز رہے گا اور یہ اس وقت ہے کہ سواری لینے سے پہلے دونوں نے باہم اختلاف کیا ہو اور اگر موجروں کی مسافت تک سوار ہو جانے کے بعد اختلاف کیا ہو تو قسم کے ساتھ مستاجر کا قول قبول ہوگا اور اگر سب نے اپنے اپنے گواہ قائم کئے حالانکہ مستاجر دونوں کی مقدار مسافت سے زیادہ دور تک مسافت کا دعویٰ کرتا ہے تو مستاجر کے گواہ قبول ہوں گے یہ محیط میں ہے۔

ایک شخص نے ایک غلام اس واسطے اجارہ پر لیا کہ اسکا خط بغداد کو لے جائے پھر مستاجر و اجیر میں اختلاف واقع ہوا پس اگر کام پورا کرنے میں اختلاف ہوا اور منکر دونوں میں سے مرسل کا قول قبول ہوگا ☆

ایک شخص نے شق محمل کرایہ پر لی اور حمال نے کہا کہ تو نے عیدان محمل مراد لی ہیں یعنی تیری غرض محمل سے عیدان محمل تھی اور مستاجر نے کہا کہ نہیں بلکہ میں نے اونٹ مراد لیا ہے پس اگر کرایہ اس لائق ہو کہ جس سے عیدان محمل کرایہ پر لی جاتی ہیں تو حمال کا قول قبول ہوگا اور اگر کرایہ اس لائق ہو کہ جس سے اونٹ کرایہ پر لئے جاتے ہیں تو مستاجر کا قول قبول ہوگا کیونکہ محمل کا اطلاق جس طرح عیدان پر ہوتا ہے ایسے ہی اونٹ پر ہوتا ہے پس اس لفظ کے بولنے سے مراد مجہول رہی پس ضرورت ہوا کہ کرایہ کے انداز سے اس لفظ کی مراد ظاہر کی جائے یہ محیط سرخسی میں ہے۔ ایک شخص نے ایک غلام اس واسطے اجارہ پر لیا کہ اس کا خط بغداد کو لے جائے پھر مستاجر و اجیر میں اختلاف واقع ہوا پس اگر کام پورا کرنے میں اختلاف ہوا اور منکر دونوں میں سے مرسل یعنی بھیجنے والا ہے تو اس کا قول قبول ہوگا چنانچہ

بائع اگر مبیع سپرد کر دینے کا مدعی ہو اور مشتری منکر ہے تو مشتری کا قول ہوتا ہے اور اگر دونوں نے اجرت ادا کرنے میں

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 259 | Book of Hire (Kitab al-Ijarah)

In case of a dispute, the word of the servant/slave shall be accepted; this is stated in *Al-Muhit*. A person hired a servant to deliver a letter to Baghdad. Later, the servant claimed he had delivered the letter, but the recipient claimed the letter was never brought to him. In this case, it is mandatory for the servant to provide witnesses for his claim because he is asserting the fulfillment of the subject matter of the contract. If he produces witnesses proving that he delivered the letter to the addressee, what is established by witnesses is equivalent to an admission by the opposing party. Consequently, the servant's wages become due from the sender. They shall not be due from the addressee. If the addressee claims to have already paid the ten dirhams of wages to the servant, he is required to provide witnesses for the payment. Similarly, if the sender himself claims to have paid the wages, the same rule applies. If the servant presents witnesses that he went to Baghdad with the letter but did not find the addressee, his wages become due from the sender; this is mentioned in *Al-Mabsut*. A person hired a beast of burden from another without specifying whether it was a mule or a donkey. The owner then brought a donkey to hand over. A dispute arose between them: the hirer (mustajir) claimed he had hired a mule for five dirhams, while the owner (mu'ajir) claimed it was a donkey for five dirhams. If such a dispute occurs before taking the ride and neither has witnesses, both shall take an oath. If the dispute occurs after the ride and neither provides witnesses, the statement of the hirer shall be accepted. If both provide witnesses and the dispute concerns the subject of the contract (the benefit), and the dispute occurred before taking the ride, the witnesses of the owner shall be accepted; this is in *Al-Muhit*.

If a pony is hired for a journey from Kufa to Persia and a specific city in Persia is mentioned, the contract is valid. After completion, a dispute arises: the hirer says, "I will pay you, for example, in Persian dirhams because the wage became due upon reaching Persia," whereas Persian dirhams are of lower value. The owner says, "No, Kufan dirhams are due from you because the contract was made in Kufa," while Kufan dirhams have higher value. In this case, the dirhams of the place where the contract was established shall be mandatory upon the hirer, and the currency of where the payment became due shall not be mandatory; this is in *Al-Dhakhirah*. A person hired a laborer in a village under a voidable contract (*ajara-e-fasid*). Later, both came to the city and disputed over the customary wage (*ujrat-al-mithl*). Since the fair wage for such work varies by location, the wage shall be calculated based on the place where the hire occurred and the work was performed; this is in *Al-Quniyah*. If a

person hired an animal for travel to Hira (a place name) and the owner told him to take the animal and ride it, and then after returning from Hira a dispute occurs: the hirer says he never went to Hira and thus owes no rent, while the owner says he did go and the rent is due. If it is not known whether the hirer set out for the journey toward Hira, the hirer's statement shall be accepted. If it is known that he set out toward Hira, the owner's statement shall be accepted; this is in *Al-Muhit*. If a beast of burden is hired from morning until night and the owner shows it to him at its stall and says, "Ride it whenever you wish," and by nightfall a dispute arises over the rent and the ride: if the owner had handed over the animal to the hirer, the rent is due. If he did not, it is not due, and it is mandatory for the owner to bring witnesses to prove the hirer actually rode it; this is in *Al-Mabsut*.

A person hired a servant at a fixed monthly wage to do tailoring work with him. Later, the tailor refused the hire and claimed ownership of the servant. The owner of the servant provided witnesses for the hire contract, and in this case, both... [text continues onto next page]

यदि विवाद हो तो गुलाम का कथन स्वीकार किया जाएगा, यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने एक गुलाम इस उद्देश्य से किराये पर लिया कि वह उसका पत्र बगदाद पहुँचा दे। फिर गुलाम ने कहा कि मैं पत्र ले गया, और जिसके पास पत्र भेजा गया था उसने कहा कि मेरे पास तो पत्र नहीं लाया गया। तो गुलाम पर अपने दावे के गवाह लाना अनिवार्य है क्योंकि वह अनुबंध की विषय-वस्तु (अनुबंध के उद्देश्य) को पूरा करने का दावा कर रहा है। फिर यदि उसने गवाह पेश किए कि गुलाम ने पत्र प्राप्तकर्ता को पत्र दे दिया है, तो जो बात गवाहों से सिद्ध हुई, वह विरोधी पक्ष के स्वयं के स्वीकार करने के समान है, और गुलाम की मजदूरी भेजने वाले पर अनिवार्य होगी। प्राप्तकर्ता पर, अर्थात जिसके पास भेजा गया है, अनिवार्य नहीं होगी। और यदि प्राप्तकर्ता ने दावा किया कि मैंने गुलाम को उसकी मजदूरी के दस दिरहम दे दिए हैं, तो उस पर भुगतान के गवाह लाना अनिवार्य है। इसी प्रकार यदि स्वयं भेजने वाले ने मजदूरी देने का दावा किया हो, तब भी यही नियम है। और यदि गुलाम ने गवाह पेश किए कि यह गुलाम पत्र लेकर बगदाद पहुँचा मगर प्राप्तकर्ता नहीं मिला, तो गुलाम की मजदूरी भेजने वाले पर अनिवार्य हुई, यह 'मबस्त' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे से सवारी का एक चौपाया किराये पर लिया और यह स्पष्ट नहीं किया कि वह चौपाया खच्चर है या गधा है। फिर उसने एक गधा सौंपने के लिए लाया। उस समय दोनों में विवाद हुआ। किरायेदार (मुस्ताजिर) ने कहा कि मैंने तुमसे यह खच्चर पाँच दिरहम किराये पर लिया है, और मालिक (मुअजिर) ने कहा कि नहीं, बल्कि यह गधा पाँच दिरहम में लिया है। यदि सवारी करने से पहले ऐसा विवाद हुआ और दोनों के पास गवाह नहीं हैं, तो दोनों आपस में कसम खाएँगे। और यदि सवारी के बाद विवाद हुआ और किसी ने गवाह पेश नहीं किए, तो किरायेदार का कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि दोनों ने गवाह पेश किए और विवाद अनुबंध की विषय-वस्तु अर्थात लाभ के संबंध में हुआ है, तो यदि सवारी से पहले विवाद हुआ तो मालिक के गवाह स्वीकार किए जाएँगे, यह 'मुहीत' में है।

यदि कूफ़ा से फारस तक कोई टट्टू किराये पर लिया और फारस देश के किसी विशेष शहर का उल्लेख कर दिया, तो किराया (इजारा) वैध है। फिर किराया पूरा होने पर दोनों में विवाद हुआ। किरायेदार ने कहा कि मैं तुझे उदाहरण के लिए फारसी दिरहम दूँगा क्योंकि किराया फारस पहुँचने पर देय हुआ है, जबकि फारस के दिरहम की कीमत कम होती है। मालिक ने कहा कि नहीं, बल्कि तुम पर कूफ़ा के दिरहम अनिवार्य हैं क्योंकि अनुबंध कूफ़ा में हुआ था, जबकि कूफ़ा का दिरहम अधिक मूल्यवान होता है। तो किरायेदार पर उस स्थान के दिरहम देय होंगे जहाँ अनुबंध हुआ है

(जहाँ इजारा तय हुआ है), और जहाँ किराया देय हुआ है, वहाँ के दिरहम अनिवार्य नहीं होंगे, यह 'जखीरा' में है। एक व्यक्ति ने किसी मजदूर से गाँव में काम लिया और यह काम 'अजारा-ए-फासिद' (दोषपूर्ण अनुबंध) के रूप में लिया। फिर दोनों ने शहर में आकर उचित मजदूरी (अजर अल-मिस्ल) पर झगड़ा किया, जबकि ऐसे काम की उचित मजदूरी स्थान के अनुसार अलग-अलग होती है। तो जिस स्थान पर काम का अनुबंध हुआ और काम लिया गया, वहाँ के हिसाब से उचित मजदूरी अनिवार्य होगी, यह 'कुनिया' में है। यदि किसी व्यक्ति ने हीरः(एक स्थान का नाम) तक एक जानवर किराये पर लिया और जानवर के मालिक ने कहा कि यह जानवर ले और इस पर सवार हो जा। फिर जब वह व्यक्ति हीरः से लौटा, तो दोनों में विवाद हुआ। किरायेदार ने कहा कि मैं उसे हीरः तक नहीं ले गया, इसलिए मुझ पर कोई किराया अनिवार्य नहीं है। जानवर के मालिक ने कहा कि नहीं, बल्कि तू उसे हीरः तक ले गया है और मेरा किराया तुझ पर अनिवार्य है। यदि किरायेदार का यात्रा के लिए निकलना और हीरः की ओर जाना ज्ञात न हो, तो किरायेदार की बात मानी जाएगी। और यदि उसका निकलकर हीरः की ओर जाना ज्ञात हो, तो मालिक की बात मानी जाएगी, यह 'मुहीत' में है। यदि सुबह से रात तक के लिए सवारी का एक चौपाया किराये पर लिया और मालिक ने उसे उसके स्थान (थान) पर दिखा दिया और कहा कि जब तेरा मन करे तब सवारी कर लेना। फिर जब रात हुई तो दोनों में किराये और सवारी को लेकर विवाद हुआ। यदि मालिक ने किरायेदार को वह जानवर सौंप दिया था, तो किरायेदार पर किराया अनिवार्य होगा। और यदि नहीं दिया था, तो अनिवार्य नहीं होगा, और मालिक पर अनिवार्य होगा कि वह इस बात के गवाह लाए कि किरायेदार ने उस पर सवारी की है, यह 'मबस्त' में है।

एक व्यक्ति ने एक गुलाम को अपने साथ सिलाई का काम करने के लिए निश्चित मासिक मजदूरी पर किराये पर लिया। फिर दर्जी ने काम लेने से इंकार कर दिया और दावा किया कि यह गुलाम मेरा है। गुलाम के मालिक ने अनुबंध देने पर गवाह पेश किए और इस मामले में दोनों ने...

اختلاف کیا تو غلام کا قول قبول ہوگا یہ محیط میں ہے۔ ایک شخص نے ایک غلام اس واسطے اجارہ پر لیا کہ اس کا خط بغداد کو پہنچائے پھر غلام نے کہا کہ میں خط لے گیا اور جس کے پاس خط بھیجا ہے اس نے کہا کہ میرے پاس تو خط نہیں لایا ہے تو غلام پر اپنے دعویٰ کے گواہ لانے واجب ہیں کیونکہ وہ معقود علیہ پورا کر دینے کا مدعی ہے پس اگر اس نے گواہ قائم کئے کہ غلام نے مکتوب الیہ کو خط دے دیا ہے تو جو امر گواہوں سے ثابت ہوا وہ مثل مخاصم کے خود اقرار سے ثابت ہونے کے ہے اور غلام کی اجرت مرسل پر واجب ہوگی مرسل الیہ یعنی جس کے پاس بھیجا ہے اس پر واجب نہ ہوگی اور اگر مرسل الیہ نے دعویٰ کیا کہ میں نے غلام کو اس کی اجرت کے دس درہم دے دیئے ہیں تو اس پر ادا کر دینے کے گواہ لانے واجب ہیں چنانچہ اگر خود مرسل نے اجرت ادا کرنے کا دعویٰ کیا ہو تو بھی یہی حکم ہے اور اگر غلام نے گواہ پیش کئے کہ یہ غلام خط لے کر بغداد میں آیا مگر مکتوب الیہ نہیں ملا تو غلام کی اجرت مرسل پر واجب ہوئی یہ مبسوط میں ہے۔ ایک شخص نے دوسرے سے ایک سواری کا چوپایہ کرایہ پر لیا اور یہ بیان نہ کیا کہ چوپایہ آیا خچر ہے یا گدھا ہے پھر موجب ایک گدھا سپرد کرنے کو لایا اس وقت دونوں نے اختلاف کیا اور مستاجر نے کہا کہ میں نے تجھ سے یہ خچر پانچ درہم کرایہ پر لیا ہے اور موجر نے کہا کہ نہیں بلکہ یہ گدھا پانچ درہم میں لیا ہے پس اگر سواری لینے سے پہلے ایسا اختلاف ہوا اور دونوں کے پاس گواہ نہیں ہیں تو دونوں باہم قسم کھائیں گے اور اگر بعد سواری کے اختلاف کیا اور کسی نے گواہ قائم نہ کئے تو مستاجر کا قول قبول ہوگا اور اگر دونوں نے گواہ قائم کئے اور اختلاف معقود علیہ یعنی منفعت میں واقع ہوا ہے پس اگر سواری لینے سے پہلے اختلاف کیا تو موجر کے گواہ قبول ہوں گے یہ محیط میں ہے۔

اگر کوفہ سے فارس تک کوئی ٹٹو کرایہ پر لیا اور ملک فارس میں سے کوئی شہر خاص بیان کر دیا تو اجارہ جائز ہے پھر اجارہ تمام ہونے پر دونوں نے اختلاف کیا مستاجر نے کہا کہ میں تجھے مثلاً فارسی درہم دوں گا کیونکہ اجرت فارس میں پہنچ کر واجب ہوئی ہے حالانکہ فارس کے درہم کم ہوتے ہیں اور موجر نے کہا کہ نہیں بلکہ تجھ پر کوفہ کے درہم واجب ہیں کیونکہ عقد کوفہ میں ہوا ہے حالانکہ کوفہ کا درہم وہاں سے بڑھتی ہوتا ہے تو مستاجر پر اس جگہ کے درہم واجب ہوں گے جہاں اجارہ ٹھہرا ہے اور جہاں کرایہ واجب الادا ہوا ہے وہاں کے درہم واجب نہ ہوں گے یہ ذخیرہ میں ہے۔ ایک شخص نے کسی مزدور سے گاؤں میں کام لیا اور یہ کام بطور اجارہ فاسد کے لیا پھر دونوں نے شہر میں آکر اجرت مثل کا جھگڑا کیا حالانکہ ایسے کام کا اجر المثل باعتبار مقام کے مختلف ہے تو جس مقام پر اجارہ لے کر کام لیا ہے وہاں کے حساب سے اجر المثل واجب ہوگا یہ قنیہ میں ہے۔ اگر کسی شخص نے حیرہ تک جو ایک مقام کا نام ہے ایک جانور کرایہ پر لیا اور جانور کے مالک نے کہا کہ یہ جانور لے اور اس پر سوار ہو جا پھر جب وہ شخص حیرہ سے لوٹ آیا تو دونوں نے اختلاف کیا اور مستاجر نے کہا کہ میں اس کو حیرہ تک نہیں لے گیا پس مجھ پر کچھ کرایہ واجب نہ ہوا اور جانور کے مالک نے کہا کہ نہیں بلکہ تو اس کو حیرہ تک لے گیا ہے اور میرا کرایہ تجھ پر واجب ہے پس اگر مستاجر کا سفر کے واسطے نکلنا اور حیرہ کی طرف متوجہ ہونا معلوم نہ ہو تو مستاجر کا قول قبول ہوگا اور اگر نکل کر حیرہ کی طرف جانا معلوم ہو تو موجر کا قول قبول ہوگا یہ محیط میں ہے۔ اگر صبح سے رات تک کے واسطے ایک چوپایہ سواری کا کرایہ پر لیا اور موجر نے اس کو اس کے تھان پر دکھا دیا اور کہا کہ جب تیرا جی چاہے تب سوار ہو جا پھر جب رات ہوئی تو دونوں نے کرایہ اور سواری میں جھگڑا کیا پس اگر موجر نے مستاجر کو وہ جانور دے دیا ہو تو مستاجر پر کرایہ واجب ہوگا اور اگر نہ دیا ہو تو

واجب نہ ہوگا اور موجر پر واجب ہوگا کہ اس امر کے گواہ لائے کہ مستاجر اس پر سوار ہوا ہے یہ مبسوط میں ہے۔

ایک شخص نے کوئی غلام اپنے ساتھ سلائی کا کام کرنے کے واسطے کسی قدر ماہواری اجرت معلومہ پر کرایہ کیا پھر درزی نے اجارہ لینے سے انکار کیا اور دعویٰ کیا کہ یہ غلام میرا ہے اور غلام کے مالک نے اجارہ دینے پر گواہ قائم کئے اور اس مقدمہ میں دونوں نے

Book of Hire (Kitab al-Ijarah) Fatawa Alamgiri ..... Volume (6) Page 260

The matter of coming and going remained before the Judge (Qazi) for a month, after which the credibility of the owner's witnesses was established. If a tailor continues to utilize a slave's labor both before and after denying the lease (ijarah), he is liable for the rent for the entire duration. If the slave dies while performing sewing work during the period of denial, the lessee (mustajir) is not liable for compensation (dhamman), but only for the rent. Similarly, if the lessee claims, "This person is the slave of that claimant, but I took him by force (ghasb) rather than through a lease," and the rest of the facts remain the same, the ruling is the same. This is mentioned in *Muheet Sarakhsi*. If a person hires a watermill and its stone or wheel breaks, this constitutes a valid excuse, and he has the right to terminate the lease. The same ruling applies if a house collapses. If a dispute arises between the parties, there are two scenarios: a dispute over the duration of the interruption or a dispute over the cause of the interruption. In both cases, the ruling is the same as the previously mentioned ruling regarding disputes over the duration or cause of water interruption. It is stated in *Zakhirah* that if a camel is hired to Baghdad and the parties disagree at the time of departure, the lessee's statement regarding the departure is accepted. The same applies to determining the route, provided both routes are identical; if one route is more difficult, its description must be clearly stated. This is mentioned in *Khulasa*.

Description of situations in which the Qazi shall not annul the lease ✩

Two men hired a pony from Baghdad to Kufa for a specified wage. Upon reaching Kufa, both filed a complaint with the Qazi. One claimed, "We hired it from such-and-person for travel to Kufa," while the other claimed, "We hired it for travel to Mecca." Neither had witnesses. In such a case, the Qazi shall rule that the pony belongs to the absent (ghaib) owner and shall not issue a ruling regarding the occurrence of the lease within this judgment. He shall prohibit both from further use and neither shall proceed to the destination they claim. If both claimed the same thing, the Qazi shall leave them to their mutual agreement. If both presented witnesses for their respective claims regarding the lease and the credibility of both sets of witnesses was established, the Qazi shall leave the pony in their joint possession and shall not command either to proceed to their claimed destination. According to his judgment, the Qazi shall order them both to provide sustenance (nafaqah) for the pony, provided he expects the owner to return. If there is no hope of the owner's return, he shall not order sustenance but instead order them to sell the animal. Once sold by

the Qazi's order, the proceeds shall remain with them. If they provided food to the pony by the Qazi's order and this is proven, the Qazi shall grant them that amount from the proceeds. This is in *Tatarkhaniyah*. If both requested that the rent they paid to the owner be returned to them, it shall not be granted, as this would constitute a judgment against an absent party (*qadha ala al-ghaib*). However, the proceeds shall remain with them until they provide witnesses that the owner has died. The Qazi also has the discretion not to hear their complaint or order sustenance or sale, as it involves judgment against an absent party on one hand and the protection of an absent person's property on the other. For this reason, the Qazi is authorized to proceed as he sees fit; this is in *Kafi*. If two persons hired transportation from Baghdad to Kufa and, upon reaching Kuz (1), one person found it beneficial not to return to Baghdad and used this as an excuse to annul the lease, if they appealed to the Qazi for annulment and both...

(1) The original text used the letter 'A', which I have changed to the famous city of Baghdad.

किताब अल-इजारा (किराये/पट्टे की पुस्तक) फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द (6) 260

एक महीने तक काज़ी के पास आना-जाना लगा रहा, फिर मालिक के गवाहों की सत्यता सिद्ध हो गई और दर्जी ने किरायेदारी से इनकार करने से पहले और बाद में भी गुलाम से काम लिया, तो उस पर पूरी अवधि का किराया वाजिब होगा। और अगर वह गुलाम इनकार की स्थिति में सिलाई का काम लेते समय मर गया, तो किरायेदार (मुस्ताजिर) पर कोई हर्जाना वाजिब नहीं होगा, केवल किराया ही वाजिब होगा। इसी तरह अगर किरायेदार ने कहा कि यह व्यक्ति उसी वादी का गुलाम है, लेकिन मैंने उसे ज़बरदस्ती (ग़स्ब) लिया है, यानी किराये पर नहीं लिया है, और शेष मामला वैसा ही रहे, तब भी यही हुक्म है; यह 'मुहीत सरख़सी' में वर्णित है। अगर किसी व्यक्ति ने पवन चक्की (पनचक्की) किराये पर ली और उसका एक पत्थर या पहिया टूट गया, तो यह एक मान्य बहाना है और उसे किराया रद्द करने का अधिकार है। इसी तरह अगर घर ढह जाए, तब भी यही हुक्म है। और अगर दोनों पक्षों में विवाद हो जाए, तो दो स्थितियाँ हैं: या तो टूटने की अवधि में विवाद हुआ या टूटने के मूल कारण में विवाद हुआ, और इन दोनों स्थितियों में वैसा ही हुक्म है जैसा कि पानी रुकने की अवधि या पानी रुकने के मूल कारण में विवाद होने का हुक्म पहले बताया जा चुका है। 'ज़खीरा' में है कि बगदाद तक एक ऊँट किराये पर लिया गया, फिर प्रस्थान के समय दोनों में विवाद हुआ, तो प्रस्थान के विषय में किरायेदार का कथन स्वीकार किया जाएगा। इसी तरह रास्ते के निर्धारण में भी, बशर्ते कि दोनों रास्ते एक जैसे हों; और अगर कोई रास्ता कठिन हो, तो उसका विवरण देना अनिवार्य है। यह 'ख़ुलासा' में वर्णित है।

ऐसी स्थिति का विवरण जिसमें काज़ी किराये (इजारा) को रद्द नहीं करेगा ☆

दो व्यक्तियों ने बगदाद से कूफ़ा तक एक निश्चित किराये पर एक टट्टू किराये पर लिया। जब वे कूफ़ा पहुँचे, तो दोनों ने काज़ी के पास शिकायत की। एक ने दावा किया कि हमने फलां व्यक्ति से कूफ़ा तक आने-जाने के लिए किराये पर लिया है, और दूसरे ने कहा कि हमने मक्का तक आने-जाने के लिए इसे किराये पर लिया है। दोनों में से किसी के पास गवाह नहीं थे, तो काज़ी फैसला देगा कि यह टट्टू फलां अनुपस्थित (ग़ायब) व्यक्ति की संपत्ति है और इस फैसले के अंतर्गत किराये के अनुबंध का हुक्म नहीं देगा। काज़ी दोनों को उस काम से रोक देगा और जिस स्थान तक का दावा किरायेदार कर रहा है, वहाँ उसे जाने नहीं देगा। यदि दोनों ने एक ही वस्तु का दावा किया, तो काज़ी उन्हें उनकी सहमति पर छोड़ देगा। यदि दोनों ने किराये के दावे पर अपने-अपने गवाह पेश किए और दोनों पक्षों के गवाहों की सत्यता सिद्ध हो गई, तो काज़ी उस टट्टू को दोनों के कब्ज़े में छोड़

देगा और किसी को भी उस स्थान तक जाने का हुक्म नहीं देगा जिसका वह दावा कर रहा है। काज़ी अपनी राय के अनुसार दोनों को हुक्म देगा कि वे टट्टू के भरण-पोषण (नफ़क़ा) का खर्च उठाएं बशर्ते कि काज़ी को उम्मीद हो कि उसका मालिक वापस आ जाएगा। यदि आने की उम्मीद न हो, तो वह भरण-पोषण का हुक्म नहीं देगा, बल्कि दोनों को उसे बेचने का हुक्म देगा। जब काज़ी के आदेश से वे उसे बेच दें, तो उसकी कीमत दोनों के पास रहने देगा। यदि उन्होंने काज़ी के आदेश से टट्टू को कुछ खिलाया-पिलाया हो और यह काज़ी के सामने सिद्ध हो जाए, तो काज़ी उन्हें प्राप्त मूल्य में से उतना हिस्सा दे देगा। यह 'ततारख़ानिया' में वर्णित है। यदि दोनों ने अनुरोध किया कि जो किराया हमने टट्टू के मालिक को दिया है, वह हमें वापस दिलाया जाए, तो नहीं दिलाया जाएगा क्योंकि इसमें अनुपस्थित व्यक्ति के विरुद्ध निर्णय (क़ज़ा अली अल-ग़ायब) का नियम लागू होता है। लेकिन उसके पैसे उन दोनों के पास तब तक सुरक्षित रहेंगे जब तक वे गवाह पेश न कर दें कि टट्टू का मालिक मर गया है। काज़ी को यह भी अधिकार है कि वह उन दोनों की शिकायत न सुने और न ही उन्हें भरण-पोषण या बेचने का हुक्म दे, क्योंकि इसमें एक प्रकार से अनुपस्थित व्यक्ति के विरुद्ध निर्णय है और दूसरी ओर अनुपस्थित व्यक्ति की संपत्ति की सुरक्षा भी है। इसी कारण काज़ी स्वतंत्र है कि वह जिस पक्ष पर चाहे ध्यान दे; यह 'काफ़ी' में वर्णित है। यदि दो व्यक्तियों ने बगदाद से कूफ़ा तक आने-जाने के लिए सवारी किराये पर ली और कूज़ (1) पहुँचकर एक व्यक्ति के लिए यह बेहतर लगा कि वह बगदाद वापस न जाए और किराये के अनुबंध को रद्द करने का बहाना मिल गया, तो यदि रद्द करने के लिए काज़ी के पास अपील की गई और दोनों...

(1) मूल पाठ में शब्द 'ए' था, जिसे मैंने प्रसिद्ध शहर बगदाद से बदल दिया है।

ایک مہینہ تک قاضی کے پاس آمد و رفت رکھی پھر مالک کے گواہوں کی عدالت ثابت ہوئی اور درزی نے انکار اجارہ سے پہلے اور بعد بھی غلام سے کام لیا ہے تو اس پر تمام مدت کا کرایہ واجب ہو گا اور اگر وہ غلام حالت انکار میں سلائی کا کام لینے میں مر گیا تو مستاجر پر کچھ ضمان واجب نہ ہو گی فقط اس پر کرایہ واجب ہو گا اسی طرح اگر مستاجر نے کہا کہ یہ شخص اسی مدعی کا غلام ہے مگر میں نے اس کو ازروی غصب کے لے لیا ہے یعنی اجارہ پر نہیں لیا ہے اور باقی مسئلہ بحالہ رہے تو بھی یہی حکم ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر کسی شخص نے پن چکی اجارہ پر لی پھر اس کا ایک پتھر اور چکر ٹوٹ گیا تو یہ عذر ہے اور اس کو اجارہ فسخ کر دینے کا اختیار ہے اسی طرح اگر بیت منہدم ہو گیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر دونوں نے اختلاف کیا تو دو صورتیں ہیں یا تو مدت انکسار میں اختلاف کیا یا اصل انکسار میں اختلاف کیا اور ان دونوں صورتوں میں ایسا ہی حکم ہے جیسا کہ پانی منقطع ہونے کی مدت میں یا اصل پانی منقطع ہونے میں اختلاف کرنے کا حکم مذکور ہو چکا ہے ذخیرہ میں ہے بغداد تک ایک اونٹ کرایہ پر لیا پھر دونوں نے خروج کے وقت میں اختلاف کیا تو اصل خروج میں مستاجر کا قول قبول ہو گا ایسا ہی راہ کی تعیین میں بشرطیکہ دونوں راہیں یکساں ہوں اور اگر کوئی راہ دشوار ہو تو اس کا بیان ہو جانا ضروری ہے یہ خلاصہ میں ہے۔

ایسی صورت کا بیان جس میں قاضی اجارہ فسخ نہ کرے گا ☆

دو آدمیوں نے بغداد سے کوفہ تک اجرت معلومہ پر ایک ٹٹو کرایہ پر لیا پھر جب کوفہ میں پہنچے تو دونوں نے قاضی کے پاس نالش کی اور ایک نے دعویٰ کیا کہ ہم نے فلاں شخص سے کوفہ تک

آمد و رفت کے واسطے کرایہ پر لیا ہے اور دوسرے نے کہا کہ ہم نے مکہ تک آمد و رفت کے واسطے اس سے کرایہ پر لیا ہے اور دونوں میں سے کسی کے پاس گواہ نہیں ہیں تو قاضی حکم دے گا کہ یہ ٹٹو فلاں غائب کی ملک ہے اور اس حکم کے ضمن میں اجارہ واقع ہونے کا حکم نہ دے گا اور ہر ایک کو دونوں میں سے ممانعت کر دے گا اور جہاں تک کے واسطے کرایہ کرنے کا مدعی ہے وہاں نہ جائے اور اگر دونوں نے ایک شے کا دعویٰ کیا تو قاضی دونوں کو ان کے اتفاق پر چھوڑ دے گا یعنی جس پر متفق ہوئے ہیں اسی پر رہیں اور اگر دونوں نے کرایہ کے دعویٰ پر اپنے اپنے گواہ قائم کئے اور دونوں فریق گواہوں کی عدالت ثابت ہوئی تو قاضی اس ٹٹو کو دونوں کے قبضہ میں چھوڑ دے گا اور دونوں میں سے کسی کو یہ حکم نہ دے گا کہ جس مقام تک کرایہ پر لینے کا مدعی ہے وہاں جائے اور موافق اپنی رائے کے دونوں کو حکم کرے گا کہ اس ٹٹو کو نفقہ دیں بشرطیکہ قاضی کو امید ہو کہ اس کا مالک آ جائے گا اور اگر اس کے آنے کی امید نہ ہو تو اس کو نفقہ دینے کا حکم نہ دے گا بلکہ دونوں کو اس کے فروخت کرنے کا حکم کرے گا اور جب بحکم قاضی دونوں نے اس کو فروخت کیا تو اس کا ثمن دونوں کے پاس رہنے دے گا اور اگر دونوں نے قاضی کے حکم سے اس ٹٹو کو کچھ کھلایا ہو اور قاضی کے نزدیک ثابت ہو گیا تو قاضی ان کو ثمن میں سے اس قدر دے دے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر دونوں نے درخواست کی کہ جو کرایہ ہم نے ٹٹو کے مالک کو دیا ہے وہ ہم کو دیا جائے تو نہ دیا جائے گا کیونکہ اس میں قضاء علی الغائب لازم آتی ہے لیکن اس کے دام ان دونوں کے پاس موقوف رہیں گے یہاں تک کہ دونوں گواہ قائم کریں کہ ٹٹو کا مالک مر گیا اور قاضی کو یہ بھی اختیار ہے کہ ان دونوں کی نالش کی سماعت نہ کرے اور نہ ان کو نفقہ دینے اور فروخت کرنے کا حکم دے کیونکہ اس میں ایک طرح سے قضاء علی الغائب ہے اور ایک وجہ سے اس میں غائب کے مال کی حفاظت ہے اسی وجہ سے قاضی مختار ہے کہ جس طرف جی چاہے توجہ کرے یہ کافی میں ہے۔

اگر دو شخصوں نے بغداد سے کوفہ تک آمد و رفت کے واسطے کرایہ پر لیا اور کوز (۱) میں پہنچ کر ایک شخص کے حق میں یہ مصلحت ظاہر ہوئی کہ بغداد کو واپس نہ جائے اور فسخ اجارہ کے واسطے یہ عذر ہوا پس اگر فسخ اجارہ کے واسطے قاضی کے پاس مرافعہ کیا اور دونوں

(۱) اصل میں لفظ 'اے' تھا میں نے مشہور شہر بغداد سے بدل دیا۔

Fatawa Alamgiri ... Volume 4 | Kitab al-Ijarah (Book of Hire) | Page 261

...agreed, and one confirmed the statement of the other, and if neither produced witnesses, then the Qazi (Judge) shall not interfere in it. If, despite the agreement, witnesses were produced, the Qazi shall not annul the lease (ijarah), because this would necessitate a judgment against an absent party (*qada ala al-gha'ib*). However, if he wishes, for the sake of the welfare and protection of the absent party, he may give the half that one person is leaving to his partner.

It is stated in the Book that if the Qazi wishes, he may lease the entire thing (*shay*) to the person who wants to return. This means that half is already with him on lease; he should be allowed to keep it, and the half left by the other person should also be given to him. Or, if the Qazi wishes, he may lease it to someone else, then both may ride it together or take turns, just as the two did previously. The Book does not mention whether, if the Qazi finds no one to take it on lease, he should deposit it (as a *wadi'at*) with the person intending to go to Baghdad. Elsewhere in the Book, it is written that if the Qazi wishes, he may do this: half remains with him on lease and half as a deposit. Thus, he will ride one day and walk the next. This mentioned ruling is in accordance with the Sahibayn (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad). According to Imam Azam (Abu Hanifa), leasing half to someone else is not permissible because of its indivisibility. This is in *Al-Muhit*. In *Naw*, *Ibn Sama'ah*, and *Hisham*, it is narrated from Imam Muhammad that a person leased a house to another for a known amount of dirhams. Then, someone else presented witnesses, proved his entitlement (*istihqaq*), obtained a decree for that house in his name, and said, "I had given this house to this lessor (*mujir*) so that he might lease it out, so the rent belongs to me." The lessor said, "I had usurped it from that person and leased it out myself, so the rent is mine." The word of the house owner shall be accepted, and he shall take the rent. If the lessor presented witnesses for his claim of usurpation, they will not be accepted. However, if witnesses are presented for the fact that the entitled party admitted that the claimant had usurped it, then the witnesses will be accepted and the rent shall be paid to him. If a lessor constructed a building on a piece of land and then leased it out together with the building, and the owner of the land said, "I ordered you to construct the building and lease it out," and the lessor said, "I usurped the land, constructed the building, and leased it out," it was stated: the entire rent shall be divided between the value of the vacant land (without building) and the building. The portion apportioned to the land shall go to the

landowner, and what is apportioned to the building shall go to the lessor. This is in *Al-Dhakhirah*.

Sheikh Abu Bakr stated that a person hired a riding animal and took it to Samarkand. Then, someone came and claimed, "This animal is mine," and did not confirm the lessee's (*mustajir*)[1] statement that he is the lessee, proved his entitlement, and took the animal. Will the lessor then have the option to recover his money from the seller (*ba'i*) from whom he bought it or not? Some said no. If the claimant of the animal filed a suit against the possessor (*qabiz*) regarding an act, for instance, saying, "This animal is my property, you usurped it from me," then the lessee shall be considered the adversary (opponent), and the claimant's witnesses shall be heard against him. After proof, the lessor shall have the right to recover his money from his seller. If a person sued another, saying, "I had leased this house in your possession from such and such a person on such and such a date—that is, prior to your lease," will the possessor of the house be considered the adversary? Meaning, can the claimant prove his lease against the possessor and will his witnesses be heard? There are two scenarios: if the claimant sued the possessor for an act of the possessor, for example, saying, "I had leased this house from such and such person and took possession, then you wrongfully usurped it from me," then the claimant's witnesses shall be heard in opposition to the possessor.

---

[1] He is a lessee, but rather he [the claimant] said that he is a usurper (*ghasib*), not a hirer. And the term 'possessor' (*qabiz*) here refers to this same lessee who took possession after leasing it from his lessor.

फ़तावा आलमगीरी ... खंड 4 | किताब अल-इजारा (किराये की पुस्तक) | पृष्ठ 261

...ने सहमति व्यक्त की और एक ने दूसरे की पुष्टि की और दोनों ने गवाह पेश नहीं किए, तो काजी (न्यायाधीश) इसमें हस्तक्षेप नहीं करेगा। और यदि सहमति के बावजूद गवाह पेश किए गए, तो काजी इजारा (पट्टा) को रद्द नहीं करेगा क्योंकि इसमें अनुपस्थित व्यक्ति के विरुद्ध निर्णय (कज़ा अला अल-ग़ाइब) आवश्यक हो जाता है। लेकिन यदि वह अनुपस्थित व्यक्ति के कल्याण और सुरक्षा की दृष्टि से चाहे, तो वह आधा हिस्सा जिसे एक व्यक्ति छोड़ रहा है, उसके साथी को दे सकता है।

किताब में कहा गया है कि यदि काजी चाहे तो जो व्यक्ति वापस जाना चाहता है, उसके हाथ पूरी चीज़ (शैव) किराये पर दे दे। इसका अर्थ यह है कि आधा हिस्सा पहले से ही उसके पास किराये पर है, वह उसे अपने पास रहने दे, और यह आधा हिस्सा जिसे एक व्यक्ति ने छोड़ा है, वह भी उसे दे दे। या यदि काजी चाहे तो किसी दूसरे को किराये पर दे दे, फिर दोनों उस पर एक साथ सवार हों या बारी-बारी से सवार हों, जैसा कि दोनों पहले करते थे। और किताब में यह उल्लेख नहीं किया गया है कि यदि काजी को कोई किरायेदार नहीं मिला, तो क्या वह इसे उस व्यक्ति के पास धरोहर (अमानत/वदीअत) के रूप में रख दे जो बग़दाद जाना चाहता है? किताब में दूसरी जगह लिखा है कि यदि काजी चाहे तो ऐसा कर सकता है: आधा उसके पास किराये पर रहेगा और आधा अमानत रहेगा। इस प्रकार, वह एक दिन सवार होगा और दूसरे दिन पैदल चलेगा। यह उल्लेखित नियम साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार है। इमाम आज़म (अबू हनीफा) के अनुसार, किसी दूसरे को आधे का इजारा देना वैध नहीं है क्योंकि इसमें अविभाज्यता (अदम-ए-इन्किसाम) है। यह 'अल-मुहीत' में है। 'नवा' और 'इब्न समाआ' व 'हिशाम' में इमाम मुहम्मद से रिवायत है कि एक व्यक्ति ने दूसरे को एक मकान कुछ ज्ञात दरहमों पर किराये पर दिया। फिर एक व्यक्ति ने गवाह पेश करके अपना इस्तेहक़ाक़ (हक) साबित किया और उस मकान की अपने नाम डिक्री कराई और कहा, "मैंने यह मकान इस मौजिर (पट्टादाता) को दिया था ताकि वह इसे किराये पर दे दे, अतः किराया मेरा होगा।" मौजिर ने कहा, "मैंने इसे उस व्यक्ति से ग़सब (जबरन कब्जा) किया था और स्वयं ही किराये पर दिया है, अतः किराया मेरा है।" तो मकान के मालिक की बात मानी जाएगी और वह किराया ले लेगा। यदि मौजिर ने अपने ग़सब करने के दावे के गवाह पेश किए, तो वे स्वीकार नहीं किए जाएंगे। लेकिन यदि इस बात के गवाह पेश किए गए कि हकदार ने स्वीकार किया है कि वादी (दावेदार) ने इसे ग़सब किया है, तो गवाह स्वीकार किए जाएंगे और किराया उसी को दिलाया जाएगा। और यदि मौजिर ने जमीन में कोई इमारत खड़ी करके फिर इमारत सहित उसे किराये पर दे दिया

और जमीन के मालिक ने कहा, "मैंने तुझे इमारत बनवाकर किराये पर देने का आदेश दिया था," और मौजिर ने कहा, "मैंने ग़सब करके इसमें इमारत बनवाकर किराये पर दी है," तो कहा गया कि पूरे किराये को खाली जमीन (बिना इमारत) के मूल्य और इमारत के बीच विभाजित किया जाएगा। जो हिस्सा केवल जमीन के मद में आएगा, वह जमीन के मालिक को मिलेगा, और जो इमारत के हिस्से में आएगा, वह मौजिर को मिलेगा। यह 'अल-ज़खीरा' में है।

शेख अबू बक्र ने फ़रमाया कि एक व्यक्ति ने सवारी का एक जानवर किराये पर लिया और उसे समरकंद ले गया। फिर एक व्यक्ति आया और दावा किया कि यह जानवर मेरा है और मुस्तजिर[1] (किरायेदार) के कथन की पुष्टि नहीं की कि वह मुस्तजिर है, और उस पर अपना हक साबित कर दिया और जानवर ले लिया। तो क्या मौजिर को यह अधिकार होगा कि वह उस विक्रेता (बाइ) से अपने पैसे वापस ले जिससे उसने उसे खरीदा था? कुछ ने कहा नहीं। और यदि जानवर के दावेदार ने काबिज़ (कब्जाधारी) पर किसी कृत्य (फ़ेल) का दावा किया, उदाहरण के लिए उसने कहा, "यह जानवर मेरी संपत्ति है, तुमने इसे मुझसे ग़सब किया है," तो मुस्तजिर उसका प्रतिपक्षी (विरोधी) माना जाएगा और उसके विरुद्ध वादी के गवाहों की गवाही सुनी जाएगी। और साबित होने के बाद मौजिर को अधिकार होगा कि वह अपने विक्रेता से अपने पैसे वापस ले ले। और यदि एक व्यक्ति ने दूसरे पर दावा किया कि "मैंने यह घर जो तुम्हारे कब्जे में है, फलां व्यक्ति से फलां तारीख को, यानी तुम्हारे इजारा लेने से पहले, किराये पर लिया था," तो क्या मकान का काबिज़ उसका प्रतिपक्षी माना जाएगा? अर्थात्, क्या वादी काबिज़ के विरुद्ध अपना इजारा साबित कर सकता है और क्या उसके गवाहों की सुनवाई होगी? इसकी दो स्थितियाँ हैं: यदि वादी ने काबिज़ पर काबिज़ के ही किसी कृत्य का दावा किया, उदाहरण के लिए कहा, "मैंने यह मकान फलां व्यक्ति से किराये पर लेकर कब्जा कर लिया था, फिर तुमने मुझसे अन्यायपूर्ण तरीके से इसे ग़सब कर लिया," तो वादी के गवाहों की सुनवाई काबिज़ के मुकाबले में होगी।

---

[1] मुस्तजिर है बल्कि कहा कि यह ग़ासिब (ग़सब करने वाला) है, किराये पर लेने वाला नहीं है। और 'काबिज़' शब्द से यहाँ तात्पर्य उसी मुस्तजिर से है जिसने अपने मौजिर से किराये पर लेकर कब्जा किया है।

نے اتفاق کیا اور ایک نے دوسرے کی تصدیق کی اور دونوں نے گواہ قائم نہ کئے تو قاضی اس میں کچھ تعرض نہ کرے گا اور اگر باوجود اتفاق کے گواہ قائم کئے تو قاضی اجارہ فسخ نہ کرے گا کیونکہ اس میں قضا علی الغائب لازم آتی ہے لیکن اگر بنظر خیر و حفاظت غائب کے چاہے تو یہ نصف جس کو ایک شخص چھوڑتا ہے اس کے شریک کو دے دے۔

کتاب میں فرمایا کہ قاضی چاہے تو جو شخص واپس جانا چاہتا ہے اس کے ہاتھ تمام شے کرایہ پر دے دے اور معنی اس کے یہی ہیں کہ آدھا اس کے پاس کرایہ پر ہے وہ رہنے دے اور یہ آدھا جس کو ایک نے چھوڑا ہے وہ بھی اس کو دے دے یا اگر قاضی چاہے تو کسی دوسرے کو کرایہ پر دے دے پس دونوں اس پر سوار ہو جائیں یا باری سے سوار ہوں جس طرح دونوں پہلے کرتے تھے اور کتاب میں یہ ذکر نہ فرمایا کہ اگر قاضی نے کوئی کرایہ لینے والا نہ پایا تو آیا اس شخص کے پاس ودیعت رکھ دے جو بغداد کو جانا چاہتا ہے اور دوسری جگہ کتاب میں لکھا ہے کہ قاضی کا جی چاہے تو ایسا کر دے کہ نصف اس کے پاس کرایہ پر رہے گا اور نصف ودیعت رہے گا پس ایک روز سوار ہو گا اور دوسرے روز اتر کر چلے گا اور یہ حکم جو مذکور ہوا یہ صاحبین کے موافق ہے اور امام اعظم کے نزدیک کسی دوسرے کو نصف کا اجارہ دینا جائز نہیں ہے کیونکہ اس میں عدم انقسام ہے یہ محیط میں ہے۔ نو اور ابن سماعہ و ہشام میں امام محمد سے روایت ہے کہ ایک شخص نے دوسرے کو ایک مکان کچھ درہم معلوم پر کرایہ پر دیا اور پھر ایک شخص نے گواہ پیش کر کے اپنا استحقاق ثابت کر کے اس مکان کی اپنے نام ڈگری کرائی اور کہا کہ میں نے یہ مکان اس موجر کو دیا تھا تاکہ اجرت پر دے دے پس اجرت میری ہو گی اور موجر نے کہا کہ میں نے اس شخص سے غصب کر لیا تھا اور خود ہی کرایہ پر دیا ہے پس اجرت میری ہے تو

مالک مکان کا قول قبول ہو گا اور وہ اجرت لے لے گا اور اگر موجر نے اپنے غصب کر لینے کے دعویٰ کے گواہ پیش کئے تو مقبول نہ ہوں گے اور اگر اس امر کے گواہ پیش کئے کہ مستحق نے اقرار کیا ہے کہ مدعی نے اس کو غصب کر لیا ہے تو گواہ مقبول ہوں گے اور اجرت اسی کو دلائی جائے گی اور اگر موجر نے زمین میں کوئی عمارت تیار کر کے پھر مع عمارت کرایہ پر دے دی اور زمین کے مالک نے کہا کہ میں نے تجھے حکم دیا تھا کہ عمارت بنوا کر کرایہ پر دے دے اور موجر نے کہا کہ میں نے غصب کر کے اس میں عمارت بنوا کر کرایہ پر دے دی ہے تو فرمایا کہ تمام اجرت خالی بلا عمارت زمین کی قیمت و عمارت پر تقسیم کر کے جو حصہ فقط زمین کے پڑنے میں پڑے وہ مالک زمین کو ملے گا اور جو عمارت کے حصہ میں آئے وہ موجر کو ملے گا یہ ذخیرہ میں ہے۔

شیخ ابوبکر نے فرمایا کہ ایک شخص نے ایک سواری کا جانور کرایہ پر لیا اور سمرقند لے گیا پھر ایک شخص نے آکر دعویٰ کیا کہ یہ جانور میرا ہے اور مستاجر ۱ کے قول کی تصدیق نہ کی کہ یہ مستاجر ہے اور اس پر اپنا استحقاق ثابت کیا اور جانور لے لیا پس آیا موجر کو یہ اختیار ہو گا کہ جس سے اس نے خریدا ہے اس بائع سے اپنے دام واپس لے یا نہیں تو بعض نے فرمایا کہ نہیں اور اگر چوپایہ کے مدعی نے قابض پر کسی فعل کا دعویٰ کیا مثلاً یوں کہا کہ یہ جانور میری ملک ہے تو نے مجھ سے غصب کر لیا ہے تو مستاجر اس کا خصم قرار پائے گا اور اس کے مقابلہ میں مدعی کے گواہوں کی سماعت ہو گی اور بعد اثبات کے موجر کو اختیار ہو گا کہ اپنے بائع سے اپنے دام واپس لے لے اور اگر ایک شخص نے دوسرے پر دعویٰ کیا کہ میں نے یہ دار جو تیرے قبضہ میں ہے فلاں شخص سے فلاں تاریخ یعنی تیرے اجارہ لینے سے پہلے اجارہ لیا ہے پس آیا قابض مکان اس کا خصم قرار پائے گا یعنی مدعی اپنا اجارہ لینا قابض کے مقابلہ میں ثابت کر سکتا ہے اور اس کے گواہوں کی سماعت ہو گی پس اس کی دو صورتیں ہیں اگر مدعی

نے قابض پر قابض کے کسی فعل کا دعویٰ کیا مثلاً یوں کہا کہ میں نے یہ مکان فلاں شخص سے اجارہ لے کر قبضہ کر لیا تھا پھر تو نے مجھ سے ناحق غصب کر لیا تو مدعی کے گواہوں کی بمقابلہ قابض کے سماعت ہو گی۔

۱: مستاجر ہے بلکہ کہا کہ یہ غاصب ہے کرایہ پر لینے والا نہیں ہے اور قول قابض سے مراد یہی مستاجر ہے جس نے اپنے موجر سے کرایہ پر لے کر قبضہ کیا ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 (262) Book of Hire/Lease (Kitab al-Ijara)

And if it is said, "I took this on lease from so-and-so before your lease and he handed it over to you," and no claim was made against the possessor for any act, then the testimony of witnesses shall not be heard; this is in *Al-Muhit*. If the lessee (mustajir) claimed that the land was vacant and free when he took it on lease, and the lessor (moojir) claimed otherwise, stating it was occupied and cultivated at the time of the lease, then the current state shall be considered. Thus, if crops are present now, the statement of the lessor shall be accepted, and if it is not cultivated now, the statement of the lessee shall be accepted; this is the preferred view as stated in *Khizanat al-Muftin*.

If a broker (dalal) sold someone's land and the landowner said, "You sold it without a commission," and the broker said, "I performed this work for a fee," then if the broker is well-known for selling people's property for a commission, the landowner's statement shall not be verified, and he must pay a standard wage (ujrat-ul-mithl); this is in *Jawahir Akhlati*. If a shepherd claimed, "I slaughtered the cow/sheep etc. that was under my care fearing its death," and the owner denied it, the shepherd's word shall be accepted, and he should provide witnesses; this is in *Wajiz Kardari*. The author of *Al-Muhit* notes that if a dispute arises between the shepherd and the owner, where the shepherd says, "I slaughtered the goat in a dying state," and the owner says, "No, you slaughtered it while it was healthy," then the shepherd's word is accepted. In *Sughra Nazl*, it is written that if a stranger says, "I slaughtered your goat in a dying state," will he be treated like the shepherd? It was said that his statement should be accepted upon oath, and some jurists have said the same because there is doubt regarding his liability (daman). Conversely, if he said, "I slaughtered your goat with your permission," and the owner denied giving permission, the owner's word shall be accepted. If the shepherd said, "I slaughtered the goat because it was sick," and the owner said, "It had no illness," the owner's word shall be accepted and the shepherd shall be liable; this is in *Fusul Imadiya*. A person paid the full rent to the lessor and then died two months later. The heirs claimed the rent for the remaining ten months, while the lessor said, "The rent I took was for those months, and I had permitted residing for the remaining ten months for free." The heirs claimed, "You leased it for the whole year." In this case, the lessor's statement is accepted because he is the owner of the rent and the heirs wish to invalidate his ownership; as stated in *Al-Qunya*.

Chapter Twenty: Regarding Renting Animals for the Purpose of Riding

It is permissible to rent riding animals for the purpose of riding. If the riding privilege was granted generally without specifying a particular person, the lessee may let whomever he wishes ride; this is in *Al-Hidayah*. If he rode it himself or designated one specific person to ride, he shall not have the right to let someone else ride; this is in *Al-Kafi*. If a specific person was designated at the time of the lease, and then the lessee or someone else besides that specific person rode and the animal died, he shall be liable for its value; this is in *Jawhara Nayyira*. And if the rent was taken on the condition that a specific person would ride, then someone else...

(Footnotes) 1. Meaning the total rent for one year. 2. The statement of the owner is taken because he becomes the owner through advance payment, but it is not hidden that if a lessee cannot reside due to some excuse, the rent should be returned; here the heirs are deniers, so careful consideration is necessary. 3. Meaning after a specific person is designated in the lease contract, if someone else rides and the animal dies, he will be liable.

फतावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 5 (262) किताब अल-इजारा (किराये का बयान)

और अगर उसने यों कहा कि मैंने अमुक व्यक्ति से तुम्हारे किराये पर लेने से पहले किराये पर लिया है और उसने इसे तुम्हें सौंप दिया है और कब्ज़ा करने वाले पर किसी कार्य का दावा नहीं किया, तो गवाहों की सुनवाई नहीं होगी, यह 'मुहीत' में है। यदि किरायेदार (मुस्ताजिर) ने दावा किया कि जब मैंने ज़मीन किराये पर ली थी, तब वह खाली और बेकार थी, और मालिक (मोजिर) ने दावा किया कि नहीं, बल्कि किराये पर लेते समय वह काम में लगी हुई थी और उसमें फसल थी, तो वर्तमान स्थिति का संज्ञान लिया जाएगा। अतः यदि इस समय फसल मौजूद है, तो मालिक की बात मानी जाएगी, और यदि उस समय फसल नहीं है, तो किरायेदार की बात मानी जाएगी और यही पसंदीदा राय है, यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है।

यदि किसी दलाल ने किसी व्यक्ति की ज़मीन बेची और ज़मीन के मालिक ने कहा कि तुमने बिना मेहनताने के बेची है, और दलाल ने कहा कि मैंने यह काम मेहनताने पर किया है, तो यदि यह दलाल इस काम के लिए प्रसिद्ध हो कि वह लोगों का माल मेहनताने पर बेचा करता है, तो मालिक की बात की पुष्टि नहीं होगी और उसे उचित मेहनताना (अज्र-उल-मिस्ल) देना होगा, यह 'जवाहर अख्लाती' में है। यदि चरवाहे ने कहा कि मैंने गाय-बकरी आदि जो जानवर चराई पर थे, उनके मर जाने के डर से उन्हें ज़ब्ह कर दिया है और मालिक ने इनकार किया, तो उसी (चरवाहे) की बात मानी जाएगी और चरवाहे को गवाह पेश करने चाहिए, यह 'वजीज़ करदरी' में है। 'मुहीत' के लेखक का मत है कि यदि चरवाहे और मालिक में मतभेद हो जाए, चरवाहा कहे कि मैंने बकरी को मरणासन्न अवस्था में ज़ब्ह किया है और मालिक कहे कि नहीं बल्कि तुमने उसे जीवित अवस्था में ज़ब्ह किया है, तो चरवाहे की बात मानी जाएगी। 'सुग़रा नज़ल' में लिखा है कि यदि किसी अजनबी ने ऐसा कहा कि मैंने मरणासन्न अवस्था में तुम्हारी बकरी को ज़ब्ह कर दिया है, तो क्या वह चरवाहे के समान होगा? फ़रमाया कि शपथ के साथ उसकी बात स्वीकार की जानी चाहिए और ऐसा ही कुछ फकीहों ने कहा है क्योंकि उसके हर्ज़ाने (ज़मान) में संदेह है। इसके विपरीत, यदि उसने कहा कि मैंने तुम्हारी बकरी तुम्हारी अनुमति से ज़ब्ह की है और मालिक ने अनुमति से इनकार किया, तो मालिक की बात मानी जाएगी। और यदि चरवाहे ने कहा कि मैंने बकरी को इसलिए ज़ब्ह किया क्योंकि वह बीमार थी और मालिक ने कहा कि उसे कोई बीमारी नहीं थी, तो मालिक की बात मानी जाएगी और चरवाहा हर्ज़ाने का ज़िम्मेदार होगा, यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। एक व्यक्ति ने मालिक को पूरा किराया दे दिया, फिर दो महीने बाद उसकी मृत्यु हो गई और वारिसों ने दस महीने के किराये का दावा और मांग की, और

मालिक ने कहा कि मैंने जितना किराया लिया था वह उसी महीने के लिए था और बाकी दस महीनों तक रहना मुबाह (अनुमति प्राप्त) कर दिया था, और वारिसों ने कहा कि तुमने पूरे साल के लिए किराये पर दिया था, तो मालिक की बात मानी जाएगी क्योंकि वह किराये का मालिक है और वारिस उसकी मिल्कियत को बातिल (अमान्य) करना चाहते हैं, ऐसा 'अल-कुनिया' में है।

बीसवां अध्याय: सवारी के जानवरों को सवारी के लिए किराये पर लेने के वर्णन में

सवारी के जानवरों को सवारी के लिए किराये पर लेना जायज़ है। और यदि सवारी को सामान्य रखा गया और किसी विशिष्ट व्यक्ति का उल्लेख नहीं किया गया, तो वह जिसे चाहे सवार करे, यह 'हिदाया' में है। यदि वह स्वयं सवार हुआ या किसी एक व्यक्ति को सवार किया, तो उसे दूसरे को सवार करने का अधिकार नहीं होगा, यह 'काफ़ी' में है। और यदि किराये पर लेते समय कोई व्यक्ति विशिष्ट कर दिया गया, फिर किरायेदार या कोई दूसरा व्यक्ति उस विशिष्ट व्यक्ति के अलावा सवार हुआ और जानवर मर गया, तो वह उसकी कीमत का ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा, यह 'जौहरा नय्यिरा' में है। और यदि इस शर्त पर किराया लिया गया कि अमुक व्यक्ति सवार होगा, फिर उसके अलावा किसी और...

(पाद-टिप्पणियाँ) 1. अर्थात् एक वर्ष का पूरा किराया। 2. मालिक का कथन मान्य है क्योंकि अग्रिम किराये से वह मालिक बन जाता है, लेकिन यह गुप्त नहीं है कि यदि किसी कारण से किरायेदार वहां न रह सके तो किराया वापस किया जाना चाहिए, यहाँ वारिस इनकार कर रहे हैं इसलिए विचार आवश्यक है। 3. अर्थात् किराये के अनुबंध में किसी विशिष्ट व्यक्ति के तय हो जाने के बाद यदि कोई दूसरा सवार हुआ और जानवर मर गया तो वह ज़िम्मेदार होगा।

اور اگر یوں کہا کہ میں نے فلاں شخص سے تیرے اجارہ لینے سے پہلے اجارہ پر لیا ہے اور اس نے تجھے سپرد کر دیا اور قابض پر کسی فعل قابض کا دعویٰ نہ کیا تو گواہوں کی سماعت نہ ہوگی یہ محیط میں ہے۔ مستاجر نے اگر دعویٰ کیا کہ میں نے جس وقت زمین اجارہ پر لی ہے اس وقت فارغ اور خالی تھی اور موجر نے دعویٰ کیا کہ نہیں بلکہ اجارہ لینے کے وقت مشغول تھی اور اس میں کھیتی تھی تو فی الحال کا اعتبار کیا جائے گا پس اگر اس وقت کھیتی موجود ہو تو موجر کا قول قبول ہوگا اور اگر اس وقت مزروعہ نہ ہو تو مستاجر کا قول قبول ہوگا اور یہی مختار ہے یہ خزانۃ المفتین میں ہے۔

اگر دلال نے کسی شخص کی زمین فروخت کی اور مالک زمین نے کہا کہ تو نے بلا اجرت فروخت کر دی ہے اور دلال نے کہا کہ میں نے اجرت پر یہ کام کیا ہے پس اگر یہ دلال اس کام میں مشہور ہو کہ لوگوں کا مال اجرت پر فروخت کیا کرتا ہے تو مالک زمین کے قول کی تصدیق نہ ہوگی اور اس کو اجر المثل دینا پڑے گا یہ جواہر اخلاطی میں ہے۔ اگر چرواہے نے کہا کہ میں نے گائے بکری وغیرہ جو جانور چرائی پر تھا اس کے مر جانے کا خوف کر کے اس کو ذبح کر دیا ہے اور مالک نے انکار کیا تو اسی کا قول قبول ہوگا اور چرواہے پر گواہ دلانا چاہئے ہمیں یہ وجیز کردری میں ہے۔ فوائد صاحب محیط میں ہے کہ چرواہے اور مالک میں اختلاف ہوا چرواہے نے کہا کہ میں نے بکری کو مردگی کی حالت میں ذبح کر ڈالا ہے اور مالک نے کہا کہ نہیں بلکہ تو نے زندگی کی حالت میں ذبح کیا ہے تو چرواہے کا قول قبول ہوگا اور صغرا لنو ازل میں لکھا ہے کہ اگر اجنبی نے ایسا کہا کہ میں نے مردگی کی حالت میں تیری بکری کو ذبح کر ڈالا ہے پس آیا مثل چرواہے کے ہوگا فرمایا کہ قسم سے اس کا قول قبول ہونا چاہئے اور ایسا ہی بعض فقہا نے

فرمایا ہے کیونکہ اس کی ضمان میں شک ہے بخلاف اس کے اگر کہا کہ میں نے تیری بکری تیری اجازت سے ذبح کی ہے اور مالک نے اجازت سے انکار کیا تو مالک کا قول قبول ہوگا اور اگر چرواہے نے کہا کہ میں نے بکری کو اس وجہ سے ذبح کیا کہ وہ بیمار تھی اور مالک نے کہا کہ اس کو کچھ مرض نہ تھا تو مالک کا قول قبول ہوگا اور چرواہا ضامن ہوگا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ ایک شخص نے موجر کو تمام اجرت دے دی پھر دو مہینہ بعد مر گیا اور وارثوں نے دس مہینے کی اجرت کا دعویٰ کیا اور مطالبہ کیا اور موجر نے کہا کہ میں نے اتنی اجرت دی وہی مہینہ کے واسطے لی تھی اور باقی دس مہینے تک اس کو رہنا مباح کر دیا تھا اور وارثوں نے کہا کہ تو نے تمام سال کے واسطے کرایہ پر دیا تھا تو موجر کا قول قبول ہوگا کیونکہ وہ اجرت کا مالک ہے اور وارث لوگ اس کی ملک باطل کرنا چاہتے ہیں کذا فی القنیہ۔

بیسواں باب: سواری کے جانوروں کو سواری کے واسطے کرایہ پر لینے کے بیان میں

سواری کے جانوروں کو سواری دلانے کے واسطے کرایہ پر لینا جائز ہے اور اگر سواری کو مطلق چھوڑا کسی شخص کی خصوصیت بیان نہ کی تو جس کو چاہے سوار کرے یہ ہدایہ میں ہے۔ اگر خود سوار ہوا یا کسی ایک شخص کو سوار کیا تو اس کو دوسرے کے سوار کرنے کا اختیار نہ ہوگا یہ کافی میں ہے اور اگر سواری لینے میں کوئی شخص خاص ہو گیا پھر مستاجر یا دوسرا شخص سوائے مخصوص کے سوار ہوا اور جانور مر گیا تو اس کی قیمت کا ضامن ہوگا یہ جوہر نیرہ میں ہے اور اگر اس شرط سے کرایہ لیا کہ فلاں شخص کو سوار کرے گا پھر اس کے سوائے دوسرے...

(حواشی) ۱؎ یعنی ایک سال کی تمام اجرت۔ ۲؎ قول مالک کیونکہ پیشگی اجرت سے مالک ہو جاتا ہے لیکن مخفی نہیں کہ اگر کسی عذر سے مستاجر سکونت نہ کرے تو اجرت واپس دینی چاہئے

پس یہاں بھی وارث منکر ہیں پس تامل ضرور ہے۔۳؎ یعنی عقد اجارہ میں کوئی شخص خاص متعین ہو جانے کے بعد دوسرا سوار ہوا اور جانور مر گیا تو ضامن ہو گا۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 | 263 | Kitab al-Ijarah (Book of Hire)

If a person seated [someone else on the animal] and the animal died, he shall be liable (the guarantor); this is stated in 'Al-Kafi'. If a person hired several unspecified camels, whose number has been specified, for travel from Kufa to Makkah the Great, the hire (Ijarah) is valid. Shaykh al-Islam Khawahir-zada mentioned in the 'Sharh' (commentary) that the intent in this issue is not that unspecified camels are being hired under the term 'Ijarah', because hiring unspecified camels is not permissible since the 'ma'qud alaih' (the subject matter of the contract) is unknown (majhul). Rather, the intent is that the hirer (mustajir) said, "Transport me to Makkah the Great on a mount," and the lessor (mujir) accepted it. In this case, the 'ma'qud alaih' is the act of the lessor transporting him to Makkah the Great, and this matter is known, not unknown. Instead, the means of transport is the 'ma'qud alaih', and the unknown nature of the means does not necessitate the invalidity (fasad) of the hire, as is the case in matters concerning tailors, launderers, etc. Sadr al-Shahid stated that we issue a fatwa for its validity as mentioned in the book, and its interpretation is the same as we have described. In this way, the 'ma'qud alaih' becomes a customary thing, and if it were not so, it would not be valid; this is in 'Al-Muhit'.

If a female riding animal was hired for a journey to a known destination, and after traveling some distance, the animal gave birth and became too weak to continue; then, if the hirer had hired that specific animal ('ayn), he has the option to either annul the contract or wait until the animal regains its strength. He does not have the right to demand another animal from the lessor. However, if the contract was merely for being transported to that destination without specifying a particular animal, the hirer has the option, upon the animal becoming weak, to demand another animal from the lessor; this is in 'Khazanat al-Muftin'. It is written in 'Jami' al-Fatawa' that if someone hired a quadruped for riding to a known destination but did not take it to that destination yet used it, no rent (ujrat) shall be due from him. If he took it to that destination, the rent shall be due whether he rode it or not. This ruling applies to the case where he took the animal from the place of hiring to the known destination. If he stayed there and waited, and if he detained it to wait in the manner that one waits for a caravan to depart, then the rent for going to that destination shall be due upon him, whether he rode it or not. If he waited longer than the usual duration for a caravan's departure, he shall be liable (daman) for such detention; meaning, if the animal dies, he will be a guarantor (liable). Once the liability (daman) becomes

mandatory, it will not be lifted by subsequently setting out. And if the liability is not lifted, the rent shall not be due; this is in 'Tatar-khaniyah'.

A person hired a riding animal for one day and benefited from it throughout that day, then tied it up during the night, even though its belly had become swollen and it was ill, and he left it in the house where it was, despite the house belonging to someone other than the hirer. If the animal then died, he would be liable; this is in 'Jawahir al-Fatawa'. If the lessor handed over the hired animal to the hirer, it is not mandatory for him to send his apprentice or servant along with the animal. It is narrated from Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) that this is also mandatory; this is in 'Al-Ghiyathiyyah'. (Arabic passage translation:) The translator said: In this matter, the basis is 'urf' (custom/tradition), so follow it, and Imam Muhammad also spoke regarding 'urf'; thus, the reference in our lands is 'urf', so understand. It is written in 'Mir-fih' that a specific animal was hired for carrying a load, but the lessor instead loaded the burden onto a different animal and delivered it; he shall not be entitled to rent, and by this act, he has done a favor for the hirer; this is in 'Tatar-khaniyah'. If a contract was made for hire from the Euphrates (Farāt) to Jhali, while Jhali refers to two tribes in the city of Kufa, and no detail was given as to which tribe was intended, or he hired up to Kunasah, and there are two Kunasahs, and he did not specify whether it was the outer (Zahira) or inner (Batina) Kunasah, then the hire is fasid (invalid/corrupt) and upon the hirer...

---

1. [The rent] shall not be [due]; rather, he is liable for the loss. 2. It will not be lifted; rather, it will be lifted when he hands it over to the owner. 3. This means that in this matter, the basis is custom ('urf'), just as in our lands, the narration of Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) is preferred (mukhtar).

(यदि किसी व्यक्ति ने दूसरे को) सवार किया और जानवर मर गया, तो वह ज़ामिन (उत्तरदायी) होगा, यह 'काफी' में है। यदि किसी व्यक्ति ने कुछ अनिर्धारित ऊँट, जिनकी संख्या बता दी गई है, कूफ़ा से मक्का मुअज़्ज़मा तक किराये पर लिए, तो इजारा (अनुबंध) जायज़ है। शेख़-उल-इस्लाम ख़्वाहरज़ादा ने 'शरह' में उल्लेख किया है कि इस मसले में यह अर्थ नहीं है कि शब्द 'इजारा' में अनिर्धारित ऊँट तय हुए हैं, क्योंकि अनिर्धारित ऊँटों का किराया लेना जायज़ नहीं है, क्योंकि 'मक़ूद अलैह' (जिस चीज़ पर अनुबंध हुआ है) अज्ञात (मजहूल) है। बल्कि अर्थ यह है कि किरायेदार (मुस्ताजिर) ने कहा कि "मुझे मक्का मुअज़्ज़मा तक सवारी पर पहुँचा दे" और मालिक (मोजिर) ने इसे स्वीकार कर लिया। इस स्थिति में 'मक़ूद अलैह' यह है कि मालिक उसे मक्का मुअज़्ज़मा तक पहुँचा दे, और यह बात ज्ञात है, अज्ञात नहीं है। बल्कि सवारी का साधन 'मक़ूद अलैह' है, और साधन का अज्ञात होना इजारा के रद्द (फ़साद) होने का कारण नहीं बनता, जैसे कि दर्जी और धोबी आदि के मसलों में होता है। सदर-उश-शहीद ने फ़रमाया कि हम इसके जायज़ होने का फ़तवा देते हैं जैसा कि किताब में वर्णित है, और इसकी व्याख्या वही है जो हमने बयान कर दी है। इस तरह 'मक़ूद अलैह' एक सामान्य वस्तु हो गई, और यदि ऐसा न हो तो जायज़ नहीं है, यह 'मुहीत' में है।

यदि किसी ज्ञात स्थान तक के लिए कोई सवारी की मादा पशु किराये पर ली, फिर जब कुछ दूर चली तो मादा पशु ने बच्चा दिया और चलने से कमज़ोर हो गई; तो यदि किरायेदार ने विशेष रूप से उसी जानवर को किराये पर लिया हो, तो किरायेदार को अधिकार होगा कि चाहे तो इजारा खत्म कर दे या इंतज़ार करे जब तक कि उसमें शक्ति न आ जाए। उसे यह अधिकार नहीं है कि मालिक से दूसरे जानवर की मांग करे। और यदि उसने केवल उस स्थान तक पहुँचा देने का अनुबंध किया हो और कोई विशेष जानवर किराये पर न लिया हो, तो उसके कमज़ोर हो जाने के समय किरायेदार को अधिकार होगा कि मालिक से दूसरे जानवर की मांग करे, यह 'ख़ज़ाना-तुल-मुफ़्तीन' में है। 'जामे-उल-फ़तावा' में लिखा है कि यदि किसी ने एक चौपाया सवारी का किसी ज्ञात स्थान तक के लिए किराये पर लिया और उसे उस स्थान तक नहीं ले गया लेकिन उससे काम लिया, तो उस पर किराया वाजिब नहीं होगा। और यदि उसे उस स्थान तक ले गया तो किराया वाजिब होगा, चाहे वह उस पर सवार हुआ हो या न हुआ हो। यह आदेश उस स्थिति का है जब जानवर को वहाँ से ले गया जहाँ से किराये पर लिया गया था। और यदि वह वहीं रुक कर इंतज़ार करता रहा, फिर यदि उसे रोककर ऐसा इंतज़ार किया जैसा कि काफ़िले के चलने का इंतज़ार किया जाता है, तो उस स्थान तक जाने का

किराया उस पर वाजिब होगा, चाहे सवार हुआ हो या न हुआ हो। और यदि काफ़िले के निकलने में जितना इंतज़ार किया जाता है उससे अधिक इंतज़ार करता रहा, तो उस पर इतने समय तक रोकने के कारण हर्जाना (ज़मान) वाजिब होगा, यानी यदि जानवर मर जाए तो वह उत्तरदायी होगा। और जब हर्जाना (ज़मान) अनिवार्य हो गया, तो फिर रवाना हो जाने से वह हर्जाना खत्म नहीं होगा। और जब हर्जाना खत्म नहीं हुआ, तो किराया वाजिब नहीं होगा, यह 'ततारख़निया' में है।

एक व्यक्ति ने एक दिन के लिए एक सवारी का जानवर किराये पर लिया और दिन भर उससे लाभ उठाया, फिर रात में उसे बाँध कर रखा, जबकि उसका पेट सूज गया था और वह बीमार हो गया था, और उसे उसी घर में छोड़ दिया जहाँ वह था, जबकि यह घर किरायेदार के अलावा किसी और व्यक्ति का है। फिर वह जानवर मर गया तो वह उत्तरदायी होगा, यह 'जवाहर-उल-फ़तावा' में है। यदि किराया देने वाले ने किराये का जानवर किरायेदार को दे दिया, तो उस पर यह अनिवार्य नहीं है कि जानवर के साथ अपना शिष्य या सेवक भी भेजे। इमाम मोहम्मद (रह.) से रिवायत है कि यह भी अनिवार्य है, यह 'ग़ियासिया' में है। (अरबी इबारत का अर्थ:) अनुवादक ने कहा कि इस मामले में आधार 'उर्फ़ (परंपरा) पर है, अतः उसे अपनाएं और इमाम मोहम्मद ने भी 'उर्फ़ के बारे में यही कहा है, अतः हमारे क्षेत्रों में 'उर्फ़ ही संदर्भ है, इसे समझें। 'मीर-फ़िह' में लिखा है कि माल ढोने के लिए एक विशेष जानवर किराये पर लिया, फिर मालिक ने उसके अलावा दूसरे जानवर पर बोझ लाद कर पहुँचा दिया, तो वह किराये का हक़दार नहीं होगा और इस कार्य में उसने किरायेदार पर उपकार किया, यह 'ततारख़निया' में है। यदि फ़रात से झली तक का किराया किया, जबकि झली कूफ़ा शहर में दो कबीले हैं और कोई विवरण नहीं दिया कि कौन सा कबीला मुराद है, या कनासा तक का किराया किया और कनासा दो हैं, उनमें कनासा ज़ाहिरा या बातिना का विवरण नहीं किया, तो इजारा फ़ासिद (अमान्य) होगा और मुस्ताजिर पर...

---

1. (किराया वाजिब) नहीं होगा बल्कि नुकसान का उत्तरदायी है। २. खत्म नहीं होगा बल्कि जब मालिक के सुपुर्द करे तब खत्म होगा। ३. यानी इस मामले में आधार 'उर्फ़ (परंपरा/प्रथा) पर है, जैसे हमारे क्षेत्रों में इमाम मोहम्मद (रह.) की रिवायत चुनी गई (मुख़्तार) है।

شخص کو سوار کیا اور جانور مر گیا تو ضامن ہوگا یہ کافی میں ہے۔ اگر کسی شخص سے چند اونٹ غیر معین جن کی تعداد بیان کر دی ہے کوفہ سے مکہ معظمہ تک کرایہ پر لئے تو اجارہ جائز ہے اور شیخ الاسلام خواہر زادہ نے شرح میں ذکر فرمایا کہ اس مسئلہ میں یہ غرض نہیں ہے کہ لفظ اجارہ میں غیر معین اونٹ قرار پائے ہیں کیونکہ غیر معین اونٹوں کا کرایہ لینا جائز نہیں ہے اس لئے کہ معقود علیہ یعنی جس چیز پر عقد واقع ہوا ہے مجہول ہے بلکہ یہ غرض ہے کہ مستاجر نے کہا کہ مجھے مکہ معظمہ تک سواری پر پہنچا دے اور موجر نے اس کو قبول کیا اور اس صورت میں معقود علیہ یہ ہے کہ مکہ معظمہ تک موجر اس کو پہنچا دے اور یہ امر معلوم ہے مجہول نہیں ہے بلکہ آلہ حمل معقود علیہ ہے اور آلات کا مجہول ہونا موجب فساد اجارہ نہیں ہوتا ہے جیسا کہ درزی و دھوبی وغیرہ کے مسائل میں اور صدر الشہید نے فرمایا کہ ہم اس کے جواز کا فتویٰ دیتے ہیں جیسا کہ کتاب میں مذکور ہے اور اس کی تفسیر وہی ہے جو ہم نے بیان کر دی ہے اور اس طرح معقود علیہ ایک شے معتاد ہو گئی اور اگر ایسا نہ ہو تو جائز نہیں ہے یہ محیط میں ہے۔

اگر کسی مقام معلوم تک کے واسطے کوئی سواری کا جانور مادہ کرایہ پر لیا پھر جب کچھ دور چلا تو مادہ جانور نے بچہ دیا اور چلنے سے ضعیف ہوگئی پس اگر مستاجر نے بعینہ اس کو کرایہ پر لیا ہو تو مستاجر کو اختیار ہوگا کہ چاہے اجارہ فسخ کر دے یا انتظار کرے یہاں تک کہ اس میں طاقت آ جائے اور یہ اختیار نہیں ہے کہ موجر سے دوسرے جانور کا مطالبہ کرے اور اگر اس نے صرف اس مقام کے پہنچا دینے کا اجارہ قرار دیا ہو کوئی جانور معین کرایہ نہ لیا ہو تو اس کے ضعیف ہو جانے کے وقت مستاجر کو اختیار ہوگا کہ موجر سے دوسرے جانور کا مطالبہ کرے یہ

خزانہ المفتین میں ہے۔ جامع الفتاویٰ میں لکھا ہے کہ اگر کسی نے ایک چوپایہ سواری کا کسی مقام معلوم تک کے لئے کرایہ کیا اور اس کو اس مقام تک نہ لے گیا مگر اس سے کام لیا تو اس پر اجرت واجب نہ ہوگی اور اگر اس کو اس مقام تک لے گیا تو اجرت واجب ہوگی خواہ سوار ہوا ہو یا نہ ہوا ہو اور یہ حکم اس صورت کا ہے کہ جب جانور کو جہاں سے کرایہ کیا ہے وہاں سے مقام معلوم تک لے گیا ہو اور اگر وہی ٹھہر کر انتظار کرتا رہا پس اگر اس کو روک کر ایسا انتظار کیا جیسا کہ قافلہ روانہ ہونے کا انتظار کیا جاتا ہے تو اس مقام تک جانے کا کرایہ اس پر واجب ہوگا خواہ سوار ہوا ہو یا نہ ہوا ہو اور اگر قافلہ کے نکلنے میں جس قدر انتظار کیا جاتا ہے اس سے زیادہ انتظار کرتا رہا تو اس پر اس قدر روکنے سے ضمان واجب ہوگی یعنی اگر جانور مر جائے تو ضامن ہوگا اور جب ضمان لازم آگئی تو پھر روانہ ہو جانے سے ضمان مرتفع نہ ہوگی اور جب ضمان مرتفع نہ ہوئی تو اجرت واجب نہ ہوگی یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

ایک شخص نے ایک روز کے واسطے ایک جانور سواری کا کرایہ پر لیا اور اس دن بھر اس سے نفع اٹھایا پھر اس رات میں اس کو باندھ رکھا حالانکہ اس کا پیٹ ورم کر گیا اور وہ بیمار ہو گیا تھا اور اسی گھر میں چھوڑ دیا جہاں تھا حالانکہ یہ گھر مستاجر کے سوائے کسی دوسرے شخص کا ہے پس وہ جانور مر گیا تو ضامن ہوگا یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ اگر کرایہ پر دینے والے نے کرایہ کا جانور مستاجر کو دے دیا تو اس پر یہ واجب نہیں ہے کہ جانور کے ساتھ اپنا شاگرد یا غلام بھی روانہ کرے اور امام محمدؒ سے روایت ہے کہ یہ بھی واجب ہے یہ غیاثیہ میں ہے۔ قال المترجم السیر فی ہذا الی العرف فتاخذ بہ و بہ قال محمد فالمرجع العرف فی دیارنا فافہم۔ اور میرفیہ میں لکھا ہے کہ باربرداری کے واسطے ایک معین جانور کرایہ پر لیا پھر موجر نے اس کے سوائے دوسرے جانور پر بوجھ لاد کر پہنچا دیا تو اجرت کا مستحق نہ ہوگا اور اس فعل میں اس نے مستاجر پر احسان کیا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر فرات سے جھلی تک کرایہ کیا حالانکہ جھلی

دو قبیلہ شہر کوفہ میں ہیں اور کوئی تفصیل نہ بیان کی کہ کون قبیلہ مراد ہے یا کناسہ تک کرایہ کیا اور کناسہ دو ہیں ان میں کناسہ ظاہرہ یا باطنہ کی تفصیل نہ کی تو اجارہ فاسد اور مستاجر پر

۱؎ نہ ہوگی بلکہ نقصان کا ضامن ہے۔ ۲؎ مرتفع نہ ہوگی بلکہ جب مالک کو کرے تب مرتفع ہوگی۔ ۳؎ یعنی اس معاملہ میں عرف پر مدار ہے جیسے ہمارے دیار میں امام محمدؒ کی روایت مختار ہے۔

Fatawa Alamgiri Volume (4) 263 Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring/Leasing)

A fair market rental (Ajar-al-Mithl) will be mandatory. Similarly, if an animal was hired from Bukhara to Siblah without specifying whether it was Siblah Toot or Siblah Ameer, or to Khunoob—which refers to two villages—without specifying which one, the same ruling applies. It should be clear that Siblah is a desert, and Siblah Ameer refers to a place near Samarkand, as mentioned in *Al-Zahiriyyah*. If some ponies were hired from Khwarazm to Bukhara for twenty Dinars, but the specific currency was not defined, then the currency and weights of Khwarazm will be considered authoritative since the contract was concluded there, as stated in *Al-Qunyah*.

A person hired a pony for four Dirhams to travel to a known location on the condition that he would return today. If he did not return for several days (i.e., did not return the pony), only two Dirhams will be due, because by failing to return, he violated the contract and became liable (Dhamin), as per *Al-Wajiz al-Kardari*. If a person hired a camel to Mecca, the contract is deemed only for the journey there and not for the return trip. However, if it was borrowed (Ariyat), it covers both ways, as per *Al-Dhakhirah*. In *Fatawa Ahu*, it is written that a person hired an animal to carry 100 Maunds of wheat, but the animal fell ill and could only carry 50 Maunds. The hirer loaded only 50 Maunds. Can he claim a refund for the reduced capacity? Qadi Badi-ud-Din ruled that he cannot, as the hirer consented to the situation, as per *Al-Tatarkhaniyah*. If someone hired two animals, one to Baghdad and another to Halwan, the contract is valid if the specific animals are assigned to each route. If they are unspecified, the contract is invalid, and he must pay the fair market rental for the usage without additional liability, as an invalid contract is analogous to a valid one in this regard, as per *Al-Mabsut*. If two ponies were hired in a single transaction, the agreed rent should be distributed based on the fair market value of the work performed by each (1). The same applies to hiring two slaves for tailoring in one contract, as per *Al-Ghiyathiyyah*. If pedestrians hired a camel on the condition that whoever falls ill or gets tired may ride, the contract is defective (Fasid). However, if the condition of *Uqbat-ul-Ajeer* (taking turns riding) is set, it is valid. This means they agree that one person rides for a distance and then dismounts for the next person, as per *Al-Khulasah*.

If a pony is hired for the purpose of seeing off someone who is setting out on a journey.

If someone hired an animal to travel to a funeral (Janazah) or the place of funeral prayer (Musalla), it is not valid according to some scholars because of ambiguity, especially in cities where there might be multiple funerals at different distances, as was the case in Imam Muhammad's cities. However, if there is only one funeral, it is valid up to its boundary. Similarly, regarding the place of prayer, it is valid if the specific place is known, otherwise not, as per *Al-Dhakhirah*. If a pony is hired to see off (*Mushaya'at*) a traveler or to meet someone arriving from a journey, it is valid provided the destination is specified, as per *Al-Zahiriyyah*. If a pony was hired for ten Dirhams a month on the condition of using it whenever needed day or night, it is valid if a specific direction (e.g., within Kufa) is mentioned; otherwise, it is not valid, as per *Al-Muhit*.

---

1. Meaning: By dividing the fixed rent based on the fair market rental of both, the amount taken will be proportional to the work performed by each.

उचित पारिश्रमिक (अजर-अल-मिस्ल) अनिवार्य होगा। इसी प्रकार यदि बुखारा से सिबला तक किराया लिया गया और सिबला तूत या सिबला अमीर का विवरण नहीं दिया गया, या खनूब तक, और खनूब दो गाँव हैं और उनमें से किसी विशेष गाँव का उल्लेख नहीं किया गया, तो भी यही नियम लागू होगा। स्पष्ट रहे कि सिबला एक रेगिस्तान है और सिबला अमीर समरकंद के पास एक स्थान को कहते हैं, जैसा कि 'जहीरिया' में है। ख्वारज्म से कुछ टट्टू बुखारा तक किराए पर लिए गए और बीस दीनार किराया तय हुआ, लेकिन मुद्राओं का निर्धारण नहीं किया गया, तो ख्वारज्म की मुद्रा और वहीं का वजन मान्य होगा क्योंकि अनुबंध वहीं हुआ था, यह 'कुनिया' में वर्णित है।

एक व्यक्ति ने एक टट्टू चार दिरहम पर किसी निश्चित स्थान तक जाने के लिए इस शर्त पर किराए पर लिया कि वह आज ही वापस आएगा। फिर वह कुछ दिनों तक वापस नहीं आया, यानी टट्टू नहीं लाया, तो उस पर केवल दो दिरहम अनिवार्य होंगे क्योंकि उसने वापस आने में अनुबंध का उल्लंघन किया, अर्थात वह उत्तरदायी (जामिन) हो गया, यह 'वजीज़ कर दरी' में है। यदि किसी व्यक्ति ने मक्का तक ऊँट किराए पर लिया, तो यह अनुबंध केवल वहां पहुँचाने के लिए माना जाएगा न कि आने-जाने दोनों के लिए। और यदि उधार (आरियत) लिया हो तो आने-जाने दोनों के लिए होगा, यह 'ज़खीरा' में है। 'फतवा-ए-आहू' में लिखा है कि एक व्यक्ति ने एक जानवर सौ मन गेहूँ लादने के लिए किराए पर लिया, फिर वह जानवर बीमार हो गया और पचास मन से अधिक ढोने की क्षमता नहीं रही। किरायेदार ने उस पर पचास मन ही लादा। क्या वह किराये में कमी की माँग कर सकता है? काजी बदीउद्दीन ने फतवा दिया कि वह वापस नहीं ले सकता क्योंकि किरायेदार ने इस पर सहमति दे दी थी, यह 'तातारखानिया' में है। यदि किसी ने दो पशु किराए पर लिए, एक बगदाद तक और दूसरा हलवान तक, और दोनों के लिए जानवर अलग-अलग तय हों तो अनुबंध वैध है। यदि वे अनिश्चित हों तो वैध नहीं है, और उसने जितनी सवारी की है उसका उचित पारिश्रमिक (अजर-अल-मिस्ल) देना होगा, और कोई जुर्माना नहीं होगा क्योंकि दोषपूर्ण अनुबंध की तुलना वैध अनुबंध से की गई है, यह 'मबसूत' में है। यदि दो टट्टू एक ही सौदे में किराए पर लिए गए, तो उनसे जितना काम लिया गया है, उस आधार पर तय किराए को उचित पारिश्रमिक के अनुपात में विभाजित किया जाएगा। इसी तरह यदि दो दास सिलाई आदि के लिए एक ही अनुबंध में लिए गए, तो यही नियम होगा, यह 'गियासिया' में है। यदि पैदल यात्रियों ने एक ऊँट इस शर्त पर किराए पर लिया कि जो बीमार या थक जाएगा वह सवारी करेगा, तो यह अनुबंध दोषपूर्ण (फासिद) है। लेकिन यदि 'उकबत-

उल-अजीर' (बारी-बारी सवारी) की शर्त हो तो वैध है। इसका अर्थ यह है कि एक व्यक्ति सवारी करके उतरेगा, फिर दूसरा, फिर तीसरा और इसी तरह, जैसा कि 'खिलासा' में है।

यदि कोई टट्टू इस उद्देश्य से किराए पर लिया जाए कि उस पर सवार होकर किसी यात्रा पर जाने वाले व्यक्ति को विदा करने जाए।

यदि किसी ने जनाज़े या जनाज़े की नमाज़ के स्थान तक के लिए पशु किराए पर लिया, तो यह वैध नहीं है। विद्वानों ने कहा है कि जहाँ शहरों में दो जनाज़े हों, एक पास और एक दूर, वहाँ यह अस्पष्टता के कारण वैध नहीं है। इमाम मुहम्मद के शहरों में ऐसा ही था। लेकिन यदि केवल एक ही जनाज़ा हो तो वैध है। इसी प्रकार यदि नमाज़ के स्थान (मुसल्ला) अनिश्चित हों तो वैध नहीं, यदि निश्चित हों तो वैध है, यह 'ज़खीरा' में है। यदि कोई टट्टू किसी यात्री को विदा करने (मुशाअयत) या किसी आने वाले से मिलने के लिए किराए पर लिया जाए, तो यह वैध है बशर्ते स्थान निश्चित हो, यह 'जहीरिया' में है। यदि दस दिरहम मासिक पर टट्टू इस शर्त पर लिया कि दिन या रात जब भी आवश्यकता होगी सवारी करूँगा, और यदि कूफ़ा में कोई दिशा निश्चित कर दी तो वैध है, अन्यथा नहीं, यह 'मुहीत' में है।

اجر المثل واجب ہوگا اسی طرح اگر بخارا سے سبلہ تک کرایہ لیا اور سبلہ توت یا سبلہ امیر کی تفصیل نہ کی یا خنوب تک اور خنوب دو گاؤں ہیں ان میں سے کوئی گاؤں خاص بیان نہ کیا تو بھی یہی حکم ہے واضح ہو کہ سبلہ ریگستان ہے اور سبلہ امیر درب سمرقند کو کہتے ہیں کذا فی الظہیر یہ۔ خوارزم سے کچھ ٹٹو بخارا تک کرایہ لئے اور میں دینار کرایہ ٹھہرے مگر نقدوں کی تعیین نہ کی تو نقد خوارزم معتبر ہوگا اور وہیں کا وزن معتبر ہوگا کیونکہ وہیں عقد قرار پایا ہے یہ قنیہ میں ہے۔

ایک شخص نے ایک ٹٹو چار درہم پر کسی مقام معلوم تک جانے کے واسطے اس شرط سے کرایہ پر لیا کہ آج واپس آئے گا پھر چند روز تک واپس نہ آیا یعنی ٹٹو نہ لایا تو اس پر فقط دو درہم واجب ہوں گے کیونکہ اس نے واپس آنے میں عقد کے خلاف کیا یعنی ضامن ہو گیا ہے یہ وجیز کر دری میں ہے۔ ایک شخص نے مکہ تک ایک اونٹ کرایہ پر لیا تو یہ عقد فقط پہنچانے پر قرار دیا جائے گا اور آمد و رفت دونوں پر نہ ہوگا اور اگر عاریت لیا ہو تو آمد و رفت دونوں پر عاریت ہوگی یہ ذخیرہ میں ہے۔ فتاویٰ آہو میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے ایک جانور سومن گیہوں لادنے کے واسطے کرایہ پر لیا پھر وہ جانور بیمار ہو گیا اور سوائے پچاس من گیہوں کے زیادہ لادنے کی طاقت نہ رہی پس مستاجر نے اس پر پچاس ہی من گیہوں لادے پس آیا بقدر کمی کے موجر سے کرایہ واپس لے سکتا ہے تو قاضی بدیع الدین نے فتویٰ دیا کہ واپس نہیں لے سکتا ہے کیونکہ مستاجر اسی پر راضی ہو گیا ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر کسی شخص نے دو چوپایہ ایک بغداد تک دوسرا حلوان تک کرایہ پر لیا پس اگر بغداد تک اور حلوان تک کے واسطے دونوں جانور علیحدہ معین ہوں تو عقد جائز ہے اور اگر غیر معین ہوں تو جائز نہیں ہے اور جس قدر اس نے

سواری کی ہے اس کا اجر المثل دینا پڑے گا اور ضمان واجب نہ ہوگی بسبب اس کے کہ عقد فاسد کو جائز پر قیاس کیا ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر دو ٹٹو ایک ہی صفقہ میں کرایہ لئے تو جس قدر ان سے بار برداری وغیرہ کا کام لیا ہے اس کے حساب سے اجرت مقررہ دونوں کے اجر المثل پر تقسیم کر کے لی جائے گی (۱) اسی طرح اگر دو غلام سلائی وغیرہ کے واسطے ایک صفقہ میں اجارہ لئے تو بھی یہی حکم ہے یہ غیاثیہ میں ہے۔ اگر پیدل لوگوں نے ایک اونٹ اس شرط سے کرایہ پر لیا کہ ہم میں سے جو مریض ہو جائے یا تھک جائے اس کو سوار کر لے تو یہ فاسد ہے اور اگر عقبۃ الاجیر کی شرط لگائی تو جائز ہے اور عقبۃ الاجیر کی شرط سے یہاں یہ مراد ہے کہ یوں شرط ٹھہرائی کہ ایک سوار ہو کر پھر اتر پڑے پھر دوسرا سوار ہو وہ بھی کچھ دور چل کر اتر پڑے پھر تیسرا سوار ہو علی ہذا القیاس کذا فی الخلاصہ قلت و قد مر تفسیر ہا مفصلاً۔

اگر کوئی ٹٹو اس غرض سے کرایہ پر لیا کہ اس پر سوار ہو کر فلاں شخص جو سفر کو جاتا ہے اس کی مشایعت کرے۔

اگر کسی شخص نے ایک چوپایہ جنازہ تک یا مصلائے جنازہ تک کرایہ پر لیا تو جائز نہیں ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ جہاں تک کرایہ پر لینا ایسے شہر کے لوگوں کے واسطے نہیں جائز ہے کہ جہاں دو جنازہ ہوں ایک قریب ہو دوسرا بعید ہو چنانچہ امام محمدؒ کے شہروں میں ایسا ہی تھا پس معلوم نہیں ہوتا تھا کہ کسی جنازہ تک کرایہ پر لیا ہے اور اگر ایک ہی جنازہ ہو تو جائز ہے اور اس جنازہ کی اول حد تک اجارہ واقع ہوگا اور جنازہ میں بھی جب ہی جائز نہ ہو گا کہ جب دو یا زیادہ مصلے ہوں کہ معلوم نہ ہو کہ کس مصلے تک کرایہ پر لیا ہے اور اگر ایک ہی مصلے ہو یا زیادہ ہوں مگر معلوم ہو کہ فلاں مصلے تک کرایہ پر لیا ہے تو جائز ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر کوئی ٹٹو اس غرض سے کرایہ پر لیا کہ اس پر سوار ہو کر فلاں شخص جو سفر کو جاتا ہے اس کی مشایعت کرے یعنی اس کو پہنچانے جائے یا فلاں شخص جو سفر سے آتا ہے اس سے ملاقات

کرے تو ہمیں جائز لیکن اگر مقام بیان کرے کہ کس مقام تک مشایعت کے واسطے یا ملاقات کے واسطے جائے گا تو جائز ہے یہ ظہیر یہ میں ہے۔ اگر دس درہم ماہواری پر کوئی ٹٹو اس شرط سے کرایہ پر لیا کہ رات یا دن میں جس وقت کچھ ضرورت ہو گی اس پر سوار ہوں گا پس اگر کوفہ میں کوئی جانب معلوم بیان کردی تو جائز ہے اور اگر کوئی مقام معلوم بیان نہ کیا تو جائز نہیں ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر

۱۔ یعنی اجرت مقررہ دونوں کے اجر المثل پر تقسیم کرنے سے ایک سے جس قدر کام لیا ہے اس کے کام کے موافق اجرت میں سے حصہ لیا جائے گا۔

Fatawa Alamgiri..... Volume 6 | 465 | Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring/ Leasing)

If a person hires a beast of burden (e.g., a pony) from Baghdad etc. to Kufa, it is mandatory for the lessor (owner) to take the lessee to the lessee's house upon reaching Kufa. This ruling is based on *istihsan* (juridical preference), whereas by *qiyas* (analogical reasoning), it is not obligatory. Similarly, if the animal was hired to transport goods, the same rule applies. If the lessee, upon reaching the outskirts of Kufa, unloads his belongings at a city edge and claims "this is my destination," but later realizes he made an error and wants to reload the goods to take them to his house, he does not have the right to do so. Likewise, if a pony is hired for a round trip from Kufa to Hirah, the owner must take the lessee back to his house in Kufa upon return. Even if hired specifically to go to Hirah and back, the same rule applies. If, in Kufa, one hires a pony to go from a caravanserai to Kunasah and return, and upon return, the lessee wishes to alight at his own residence instead, he does not have that option; he must return and alight where he originally hired it. This is mentioned in *Al-Mabsut*.

If a pony is hired from Kufa to Baghdad on the condition that the rent is ten dirhams if reached in two days, otherwise one dirham, then according to Imam Azam (Abu Hanifa), the first specification (ten dirhams) is valid, and the second is irregular (fasid).

It is stated in *Al-Muntaqa* that if a pony is hired from Kufa to Basra on the condition of reaching within twenty days, but the owner delivers in twenty-five days, the rent shall be reduced proportionately. This ruling is correct according to Imam Muhammad and Imam Abu Yusuf, whereas according to Imam Azam, the lease becomes irregular (*fasid*); this is in *Al-Khulasa*. Regarding the condition from Kufa to Baghdad (ten dirhams for two days, otherwise one dirham), Imam Azam deems the first price valid and the second invalid, while the *Sahibayn* (Abu Yusuf and Muhammad) consider both specifications valid; this is in *Al-Mabsut*. If someone hires a pony for a round trip from Kufa to the noble city of Mecca for Hajj, the lessee has the right to ride it on the Day of Tarwiya, the Day of Arafa, the Day of Sacrifice (Yaum an-Nahr), and the three days of Tashriq; this is in *Khazanat al-Muftin*. If two people jointly hire a pony and one dies on the way, the lessor will be compelled to allow the surviving person to continue by paying half the rent for half the pony's capacity. The lessor has the right to substitute the deceased with another similar person. In *Qillat* and *Al-Kitab*, a camel is assumed instead of a pony; in the case of a pony, the detail of riding is that if both

were to ride together, "half rent" means the lessee rides during his turn, and the pony walks unburdened during the deceased's turn, unlike a camel where one remains in their designated seat. Understand this. If several people hire a boat and some of them die, the survivors will be carried for their respective share of the rent. The lessor may substitute the deceased with similar or even heavier persons, provided it doesn't violate the travel conditions agreed upon by the others. If one person requests to halt in a wilderness, the request will not be granted, and the owner will be compelled to travel to the nearest inhabited area before stopping. This is in *Fatawa Ghiyathiya*.

---

1. Kufa happened to be the location where the contract was signed.
2. Hirah is a location in Arab Iraq near Kufa, and Kunasah is also a place name.
3. 'Ain' refers to the 9th day, Yaum an-Nahr is the 10th day, followed by the three days of Tashriq.

फतवा-ए-आलमगीरी..... जिल्द 6 | 465 | किताब अल-इजारा

अगर किसी व्यक्ति ने बगदाद आदि से कूफ़ा तक कोई टट्टू(खच्चर) किराए पर लिया, तो मालिक (मोजिर) पर यह वाजिब है कि वह कूफ़ा पहुँचने के बाद किराएदार (मुस्ताजिर) को उसके घर तक पहुँचाए। यह हुक्म 'इस्तिहसान' (न्यायिक वरीयता) पर आधारित है, जबकि 'क़ियास' (तार्किक अनुमान) के अनुसार यह उस पर अनिवार्य नहीं है। इसी तरह यदि अपने सामान को लादने के लिए किराए पर लिया हो, तब भी यही हुक्म है। और अगर किराएदार ने कूफ़ा के बाहरी इलाके में पहुँचकर शहर के किसी किनारे पर सामान उतार दिया और कहा कि "यही मेरी मंज़िल है", फिर पता चला कि उसने गलती की और चूक गया, और अब वह चाहता है कि दोबारा अपने घर तक सामान लादकर ले जाए, तो वह ऐसा नहीं कर सकता। इसी तरह अगर कूफ़ा से हीरा (एक स्थान) की तरफ आने-जाने के लिए टट्टू किराए पर लिया, और किसी जगह से वापस आए, तो मालिक को चाहिए कि किराएदार को कूफ़ा में उसके घर तक पहुँचाए। चुनाँचे अगर विशेष रूप से हीरा तक के लिए किराया लिया हो, तब भी वापसी के समय यही हुक्म है। और अगर कूफ़ा की किसी सराय से कनासा तक जाने और वापस आने के लिए टट्टू किराए पर लिया और वापस आकर अपने घर पर उतरना चाहा, तो इसका अधिकार नहीं है; बल्कि जहाँ से किराए पर लिया था, वहीं वापस आकर उतर सकता है। यह 'मबसूत' में दर्ज है।

यदि कूफ़ा से बगदाद तक इस शर्त पर टट्टू किराए पर लिया कि अगर दो दिन में बगदाद पहुँचा दिया तो दस दिरहम किराया होगा, अन्यथा एक दिरहम, तो इमाम-ए-आज़म (रह.) के अनुसार पहली शर्त यानी दस दिरहम जायज है और दूसरी शर्त अमान्य (फासिद) है।

'मुंतक़ा' में लिखा है कि अगर कूफ़ा से बसरा तक बीस दिन में पहुँचाने की शर्त पर टट्टू किराए पर लिया और मालिक ने उसे पच्चीस दिन में पहुँचाया, तो उसी हिसाब से किराया कम कर दिया जाएगा। यह हुक्म इमाम मुहम्मद और इमाम अबू यूसुफ के विचार के अनुसार सही है, जबकि इमाम-ए-आज़म के अनुसार यह अनुबंध अमान्य (फासिद) हो जाता है; यह 'खुलासा' में है। यदि कूफ़ा से बगदाद तक इस शर्त पर टट्टू किराए पर लिया कि दो दिन में पहुँचने पर दस दिरहम किराया होगा और देरी होने पर एक दिरहम, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार पहली बात जायज है और दूसरी अमान्य, जबकि 'साहिबैन' (अबू यूसुफ और मुहम्मद) के अनुसार दोनों शर्तें सही हैं; यह 'मबसूत' में है। अगर किसी ने कूफ़ा से मक्का तक हज के लिए आने-जाने के लिए टट्टू किराए पर लिया, तो किराएदार को अधिकार है कि वह यौम-उत-तरविया, यौम-ए-अरफ़ा, यौम-उन-नहर और तशरीक़ के

तीन दिनों में उस पर सवार हो; यह 'खज़ानत-उल-मुफ्तीन' में है। अगर एक टट्टू को दो लोगों ने मिलकर किराए पर लिया और फिर रास्ते में एक की मृत्यु हो गई, तो मालिक को मजबूर किया जाएगा कि जीवित व्यक्ति को आधे किराए पर टट्टू की आधी क्षमता प्रदान करे और उसे गंतव्य तक पहुँचाए। मालिक को यह अधिकार होगा कि वह मृतक के स्थान पर उसी जैसा दूसरा व्यक्ति सवार करे। 'क़िल्लत' और 'किताब' में टट्टू की जगह ऊँट का उल्लेख है; टट्टू की सवारी में विवरण यह होगा कि यदि दोनों एक साथ सवार होते थे, तो आधे किराए का मतलब यह होगा कि किराएदार अपनी बारी पर सवार होगा और मृतक की बारी में टट्टू खाली चलेगा, जबकि ऊँट के मामले में वह अपनी जगह पर सवार रहेगा; इसे समझें। अगर कुछ लोगों ने नाव किराए पर ली और उनमें से कुछ मर गए, तो शेष लोगों को उनके किराए के हिस्से के अनुसार यात्रा कराई जाएगी। मालिक को मृतक की जगह वैसा ही या उससे भारी व्यक्ति बैठाने का अधिकार होगा, जब तक कि इससे दूसरों की यात्रा की शर्तों में कोई बाधा न आए। यदि उनमें से कोई कहे कि जंगल में रुक जाओ, तो यह स्वीकार नहीं किया जाएगा, बल्कि उसे निकटतम बस्ती तक ले जाने के लिए मजबूर किया जाएगा। यह 'फतवा गयासिया' में है।

---

1. कूफ़ा वह स्थान है जहाँ यह अनुबंध हुआ। २. हीरा इराक में कूफ़ा के पास एक जगह है और कनासा भी एक जगह का नाम है। ३. 'ऐन' का अर्थ 9वां दिन है, यौम-उन-नहर 10वां दिन है और उसके बाद तशरीक़ के तीन दिन हैं।

بغداد وغیرہ سے کسی شخص نے کوفہ تک کوئی ٹٹو کرایہ پر لیا تو موجر پر واجب ہے کہ کوفہ میں پہنچ کر مستاجر کو مستاجر کے گھر تک پہنچائے یہ حکم استحساناً ہے اور قیاساً یہ امر اس پر واجب نہیں ہے اسی طرح اگر اپنا اسباب لادنے کے واسطے کرایہ پر لیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر مستاجر نے نواح کوفہ میں پہنچ کر کسی کنارہ شہر کے اسباب اتار دیا اور کہا کہ یہی میرا مقام ہے پھر معلوم ہوا کہ اس نے خطا کی اور چوک گیا اور چاہا کہ دوبارہ اپنے گھر تک لاد کر لے جائے تو ایسا نہیں کر سکتا ہے اسی طرح اگر کوفہ سے جانب حیرہ روانہ ہونے کے لئے آمد ورفت کے واسطے کوئی ٹٹو کرایہ پر لیا پس اگر کسی مقام سے واپس آئے تو اس کو چاہئے کہ مستاجر کو اس کے گھر تک کوفہ میں پہنچائے چنانچہ اگر کوفہ سے خاص حیرہ تک کے واسطے کرایہ لیا ہو تو بھی واپس آنے کے وقت یہی حکم ہے اور اگر کوفہ میں سرائے سے ایک ٹٹو کناسہ تک جانے کے واسطے اور واپس آنے کے واسطے کرایہ کیا اور چاہا کہ واپس ہو کر اپنے مکان پر اترے تو یہ اختیار نہیں ہے بلکہ جہاں سے کرایہ پر لیا ہے وہیں واپس ہو کر اتر سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے۔

اگر کوفہ سے بغداد تک اس شرط سے ٹٹو کرایہ پر لیا کہ اگر دو روز میں بغداد پہنچائے تو دس درہم اجرت ہے ورنہ ایک درہم ہے تو امام اعظم رحمہ اللہ کے نزدیک پہلا تسمیہ یعنی دس درہم جائز ہے اور دوسرا تسمیہ فاسد ہے☆

منتقٰی میں لکھا ہے کہ اگر کوفہ سے بصرہ تک بیس روز میں پہنچانے کی شرط سے کوئی ٹٹو کرایہ پر لیا اور موجر نے اس کو پچیس روز میں پہنچایا تو اس حساب سے اجرت کم کر دی جائے

گی اور یہ حکم امام محمد و امام ابو یوسف کے قول پر درست ہوتا ہے اور امام اعظم کے قول پر اجارہ فاسد ہوتا ہے یہ خلاصہ میں ہے۔ اگر کوفہ سے بغداد تک اس شرط سے ٹٹو کرایہ پر لیا کہ اگر دو روز میں بغداد پہنچائے تو دس درہم اجرت ہے ورنہ ایک درہم ہے تو امام اعظم کے نزدیک پہلا تسمیہ یعنی دس درہم جائز ہے اور دوسرا تسمیہ فاسد ہے اور صاحبین کے نزدیک دونوں تسمیہ صحیح ہیں یہ مبسوط میں ہے۔ اگر کسی شخص نے کوفہ سے مکہ معظمہ تک حج کے لئے آمد ورفت پر ایک ٹٹو کرایہ پر لیا تو مستاجر کو اختیار ہے کہ یوم الترویہ و یوم عرفہ و یوم النحر و تین روز ایام تشریق اس پر سوار ہو یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر ایک ٹٹو کو دو آدمیوں نے کرایہ لیا پھر ایک آدمی راستہ میں مر گیا تو موجر پر جبر کیا جائے گا کہ جو شخص زندہ ہے اور سوار ہو کر روانہ ہونا چاہتا ہے اس کو آدھے کرایہ پر آدھا ٹٹو کرایہ دے کر سوار کر کے پہنچا دے اور موجر کو اختیار ہو گا کہ جو شخص مر گیا ہے اس کے مثل دوسرا شخص سوار کرے قلت اور کتاب میں ٹٹو کے بجائے اونٹ فرض کیا ہے اور ٹٹو میں سواری میں تفصیل ہوگی کہ اگر دونوں بوبہت سوار ہوتے ہیں تو نصف ٹٹو کرایہ دینے کے یہ معنی ہوں گے کہ مستاجر اپنی نوبت پر سوار ہوگا اور بالونہٹ ٹٹو خالی چلے گا بخلاف اونٹ کے کہ اس میں اپنی جگہ پر سوار رہے گا فافہم اور اگر کچھ لوگوں نے کوئی کشتی کرایہ پر لی تاکہ سوار ہوں پھر ان میں بعض مر گئے تو باقیوں کو بعض ان کے حصہ اجرت کے سوار کرے اور موجر کو اختیار ہوگا کہ جو شخص مرا ہے اس کے مثل یا زیادہ دوسرا شخص سوار کر لے مگر زیادتی میں جب ہی تک زیادتی کا اختیار ہوگا کہ جب تک دوسروں کی روانگی میں جو شرط ٹھہری ہے ان کو موافق شرط کے ضرر نہ پہنچے پس اگر ان میں سے ایک شخص نے کہا کہ یہاں ٹھہر پس اگر اس نے کسی جنگل میں ٹھہرنے کو کہا تو قبول نہ کیا جائے گا اور اس پر جبر کیا جائے گا کہ یہاں سے جو آبادی قریب تر ہو وہاں تک چل کر ٹھہرے یہ فتاویٰ غیاثیہ میں ہے۔

۱ کوفہ اتفاقاً واقع ہوا جہاں یہ عقد واقع ہوا ہے۔ ۲ حیرہ ایک مقام عراق عرب میں قریب کوفہ کے ہے اور کناسہ بھی نام مقام ہے۔ ۳ ع ت نویں یوم النحر دسویں یا بعد تین دن ایام تشریق ہیں۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4
266
Kitab al-Ijarah (The Book of Hire)

A person hired a camel for a round trip from Kufa to Makkah al-Mukarramah. After completing the rites (manasik) and actions of Hajj, the person died. In this case, wages (rent) will be due according to the completed portion, because the contract for the remainder became void (batil) due to his death. Thus, the rent for the remaining portion is waived, and the rent for the benefit he received shall be due from his estate (tarkah). The calculation was explained as follows: out of ten parts, five and a half parts are due, and four and a half parts become void. This is a curious case. Shams al-A'imma al-Sarakhsi explained the derivation of this calculation: from Kufa to Makkah al-Mukarramah, there are twenty-seven stages (marhalas) for the journey there, and the same number for the return. The performance of Hajj rites takes six days: going to Mina on Yawm at-Tarwiyah, going to Arafat on Yawm al-Arafah, returning to Makkah for Tawaf al-Ziyarah on Yawm al-Nahr, and three days for the stoning of the Jamarat (Rami Jamar). This totals six days, and each day is counted as one stage. The total sum of all these is sixty stages. These are divided into ten parts, so every six stages count as one-tenth. Since the person died after completing the rites, he died after thirty-three stages (twenty-seven for the journey to Makkah and six for the rites). These thirty-three stages, based on the decimal division, constitute five and a half parts out of ten. Shams al-A'imma also stated that sometimes passing through Madinah is a condition. If this is specified, three more stages are added because the distance from Kufa to Makkah via Madinah is thirty stages. If passing through Madinah on the way there was a condition, the total is considered sixty-three stages, and thirty-six parts of it would be due (thirty for travel and six for rites). If passing through Madinah on the return was a condition, then thirty-three parts out of sixty-three would be due (twenty-seven for travel and six for rites). If passing through Madinah both ways was stipulated, the total becomes sixty-six stages, and thirty-six parts of the rent would be due from the lessee (thirty for the journey and six for rites). Thus, based on a decimal calculation, six parts out of eleven parts of the rent would be due. No consideration was given to ease or difficulty in distributing rent over stages because precise control is not possible. This is a matter often asked as a test for those deeply versed in jurisprudence (Fiqh). My father used to narrate this from his teacher Imam Zahir ad-Din al-Marghinani, and it is found in 'al-Zahiriyyah'.

If the lessee (musta'jir) wished to place a canopy or a dome (kinnah or qubbah) over the loaded burden, he does not have the sole discretion to do so. It is not permissible for him to load a type of burden heavier than what was agreed upon. If he loads the same or less, it is permissible. If the lessor (mu'ajir) wished to substitute the specified camel with another like it, it is permissible. If the transport or litter (mahmil) broke down and the lessee traveled on a camel used for carrying goods, the full rent would be due. If the camel driver (shutarban) fled and the lessee provided for the animal's sustenance by order of the judge (hakim) or his appointee, he shall recover the expenses from the lessor. However, the lessee's claim regarding the sustenance expenses will not be accepted without witnesses; this is in 'al-Ghiyathiyyah'. A person hired a riding animal on the condition that he would ride to a certain place to accompany or see off someone. The hire became valid. The next day, he kept the animal tied until noon, and then changed his mind about going. If the lessee returned the animal at the time of Zuhr prayer, no rent would be due. Regarding liability (daman), the ruling is that if the lessee delayed the person he was to accompany for as long as people normally wait, then...

---

1 The translator says that the test is only a derivation from the statement of Imam Muhammad, although Shams al-A'imma provided a simpler derivation. 2 The hire (ijarah) becomes valid upon the specification of the destination.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4

266

किताब अल-इजारह (किराये का अध्याय)

एक व्यक्ति ने कूफ़ा से मक्का मुअज़्ज़मा तक आने-जाने के लिए एक ऊँट किराये पर लिया। फिर जब वह व्यक्ति हज के मनासिक (धार्मिक अनुष्ठान) और कार्य पूरे कर चुका और मर गया, तो उस पर हिसाब के अनुसार किराया अनिवार्य (वाजिब) होगा, क्योंकि शेष किराया अनुबंध उसकी मृत्यु के कारण रद्द (बातिल) हो गया। अतः शेष किराया भी समाप्त हो गया, और उसने जितना लाभ प्राप्त किया, उसका किराया उसकी संपत्ति (तरका) से देय होगा। फिर उसका हिसाब बताया गया और कहा गया कि दस हिस्सों में से साढ़े पाँच हिस्से वाजिब होंगे और साढ़े चार हिस्से रद्द हो जाएंगे। यह एक विचित्र मसला है। शम्स-उल-आइम्मा सरखसी ने इस हिसाब की व्याख्या इस प्रकार की है कि कूफ़ा से मक्का मुअज़्ज़मा तक सत्ताइस चरण (मरहले) जाने के हैं और उतने ही वापस आने के। हज के कार्यों को पूरा करने में छह दिन लगेंगे: यौम-उत-तरविया को मिना जाना, यौम-ए-अरफ़ा को अराफ़ात जाना, और यौम-उन-नहर को तवाफ़-ए-ज़ियारत के लिए मक्का वापस आना, और फिर रमी जमार के लिए तीन दिन। कुल छह दिन हुए और प्रत्येक दिन को एक मरहला माना गया। इन सबका कुल योग साठ मरहले हुआ। इन्हें दस हिस्सों में विभाजित किया गया, तो प्रत्येक छह मरहले का एक हिस्सा हुआ। जब वह व्यक्ति मनासिक पूरे करने के बाद मर गया, तो वह तैंतीस मरहले के बाद मरा (यानी सत्ताइस मक्का जाने के और छह मनासिक के, कुल तैंतीस)। यह तैंतीस मरहले दस हिस्सों के हिसाब से साढ़े पाँच हिस्से हुए। शम्स-उल-आइम्मा ने कहा कि कभी-कभी मदीना से होकर गुज़रना भी शर्त होता है। यदि यह शर्त हो, तो तीन मरहले और जोड़ दिए जाएंगे क्योंकि कूफ़ा से मक्का तक का रास्ता मदीना होकर तीस मरहले है। यदि जाते समय मदीना से होकर जाना शर्त था, तो कुल तिरेसठ मरहले माने जाएंगे, और उनमें से छत्तीस हिस्से उस पर देय होंगे (तीस जाने के और छह मनासिक के)। यदि वापसी में मदीना होकर आना शर्त था, तो तिरेसठ में से तैंतीस हिस्से वाजिब होंगे (सत्ताइस जाने के और छह मनासिक के)। यदि आना-जाना दोनों मदीना होकर तय था, तो कुल छियासठ मरहले होंगे और मुस्ताजिर (किरायेदार) पर छत्तीस हिस्से वाजिब होंगे (तीस रास्ते के और छह मनासिक के)। अतः गणना के अनुसार, किराये के ग्यारह हिस्सों में से छह हिस्से उस पर वाजिब होंगे। मरहलों पर किराया बाँटने में सुगमता या जटिलता का विचार नहीं किया गया क्योंकि इसे नियंत्रित करना संभव नहीं है। यह ऐसा मसला है जो उन लोगों से परीक्षा के रूप में पूछा जाता है जो

न्यायशास्त्र (फ़िक़्ह) में गहरा ज्ञान रखते हैं। मेरे पिता ने इसे अपने उस्ताद इमाम जहीर-उद-दीन मर्गीनानी से उद्धृत किया था, और यह 'ज़हीरिया' में है।

यदि मुस्ताजिर ने लदे हुए बोझ पर कोई शामियाना या गुंबद (किन्ना या क़ुब्बा) रखना चाहा, तो वह इसका स्वतंत्र अधिकारी नहीं होगा। यह मान्य नहीं है कि जिस प्रकार का बोझ तय हुआ था, उससे अधिक बोझ लादा जाए। यदि उतना ही या उससे कम लादा जाए, तो यह वैध है। यदि मुअजिर (मालिक) ने तयशुदा ऊँट के बदले वैसा ही दूसरा ऊँट देना चाहा, तो यह वैध है। यदि भारवाही पशु या पालकी (महमिल) टूट गई और मुस्ताजिर किसी ऐसे ऊँट पर सवार हुआ जिस पर सामान आदि लादा जाता है, तो पूरा किराया देना होगा। यदि ऊँट का चालक (शतरबान) भाग गया और मुस्ताजिर ने जज (हाकिम) के आदेश से या हाकिम द्वारा नियुक्त व्यक्ति के आदेश से पशु के चारे-पानी का खर्च उठाया, तो वह खर्च मालिक से वापस लेगा। चारे-पानी के खर्च में बिना गवाह के केवल मुस्ताजिर के बयान पर विश्वास नहीं किया जाएगा, यह 'गियासिया' में है। एक व्यक्ति ने सवारी का जानवर इस शर्त पर किराये पर लिया कि वह किसी अमुक व्यक्ति के साथ अमुक स्थान तक उसे पहुँचाने के लिए जाएगा। किराया अनुबंध वैध हो गया, फिर दूसरे दिन उसने उसे दोपहर तक बाँध कर रखा। फिर उस व्यक्ति ने जाने का विचार छोड़ दिया। जब मुस्ताजिर ने ज़ोहर के समय जानवर वापस किया, तो कोई किराया देय नहीं होगा। और हर्जाना (ज़मान) के संबंध में नियम यह है कि यदि मुस्ताजिर ने साथ जाने वाले व्यक्ति की प्रतीक्षा में जानवर को उतनी ही देर रोका जितनी देर सामान्यतः लोग प्रतीक्षा करते हैं, तो...

---

1 अनुवादक कहता है कि यह परीक्षा केवल इमाम मुहम्मद के कथन की व्याख्या है, यद्यपि शम्स-उल-आइम्मा ने सरल व्याख्या की है। 2 स्थान के निर्धारण से अनुबंध (इजारह) वैध हो गया है।

ایک شخص نے کوفہ سے آمد و رفت کے واسطے مکہ معظمہ تک ایک اونٹ کرایہ پر لیا پھر جب وہ شخص حج کے مناسک و افعال ادا کر چکا تو مر گیا تو اس پر اس کے حساب سے اجرت واجب ہوگی کیونکہ باقی کا عقد اس کے مرنے کی وجہ سے باطل ہو گیا پس باقی کی اجرت بھی ساقط ہوگئی اور جس قدر اس نے منفعت حاصل کی ہے اس کی اجرت ترکہ میں واجب ہوگی پھر اس کا حساب بیان کیا اور فرمایا کہ دس حصوں میں سے ساڑھے پانچ حصے واجب ہوں گے اور ساڑھے چار حصے باطل ہو جائیں گے اور یہ عجیب مسئلہ ہے اور شمس الائمہ سرخسی نے اس حساب کی تخریج یوں بیان فرمائی کہ کوفہ سے مکہ معظمہ تک ستائیس مرحلے ہیں یہ جانے کے ہوئے اور اسی قدر آنے کے ہوئے اور افعال حج کا ادا کرنا چھ روز میں ہوگا کہ یوم الترویہ کو منیٰ کی طرف جائے گا اور یوم عرفہ میں عرفات کو جائے گا اور یوم النحر میں طواف زیارت کے واسطے مکہ کو واپس آئے گا اور پھر تین روز رمی جمار کے واسطے چاہئے ہیں کل چھ روز ہوئے اور ہر روز ایک مرحلہ شمار کیا گیا اور ان سب کا مجموعہ ساٹھ مرحلہ ہوئے اور ان کے دس حصہ کئے گئے تو ہر چھ مرحلہ ایک دہائی ہوئی پھر جب وہ شخص ادائے مناسک کے بعد مر گیا تو تینتیس مرحلے کے بعد مرا یعنی ستائیس مکہ تک جانے کے اور چھ ادائے مناسک کے کہ مجموعہ تینتیس ہوئے اور یہ تینتیس باعتبار دہائی کے دس حصوں میں سے ساڑھے پانچ حصے ہوئے شمس الائمہ نے فرمایا کہ بسا اوقات مدینہ سے ہو کر گزرنا بھی شرط ہوتا ہے پس اگر یہ بھی شرط ہو تو تین مرحلے اور زیادہ کئے جائیں گے کیونکہ کوفہ سے مکہ معظمہ تک کا فاصلہ

مدینہ منورہ ہو کر تیس مرحلے ہے پس اگر مدینہ ہو کر گزرنا جاتے وقت شرط کیا ہو تو مجموعہ تینسٹھ رکھے جائیں گے اور ان میں سے چھتیس جزو اس پر زیادہ ہوں گے یعنی تیس جانے کے اور چھ مرحلے ادائے مناسک کے کل چھتیس ہوئے اور اگر آتے وقت مدینہ ہو کر آنا شرط کیا ہو تو اس پر تریسٹھ جزوں میں سے تینتیس جزو واجب ہوں گے یعنی جانے کے ستائیس اور ادائے مناسک کے چھ کل تینتیس ہوئے اور اگر جانا و آنا دونوں مدینہ ہو کر شرط قرار پایا تو مجموعہ چھیانسٹھ مرحلے ہوئے اور مستاجر پر چھتیس جزو اجرت کے واجب ہوں گے کیونکہ جانے کے چھتیس مرحلے ہوئے یعنی تیس مرحلے راہ کے اور چھ مرحلے ادائے مناسک کے کل چھتیس ہوئے پس حاصل دہائی کے حساب سے یوں ہوا کہ کرایہ کے گیارہ جزوں میں سے چھ جزو اس پر واجب ہوں گے اور مرحلوں پر کرایہ تقسیم کرنے میں سہولت یا اشکال کا اعتبار نہ کیا کیونکہ اس کا ضبط ممکن نہیں ہے اور یہ ایسا مسئلہ ہے کہ جو شخص علم فقہ میں تبحر ہوتا ہے اس سے امتحاناً دریافت کیا جاتا ہے یہ قول میرے والد اپنے استاد امام ظہیر الدین مرغینانی سے نقل فرماتے تھے یہ ظہیریہ میں ہے۔

اگر مستاجر نے لدے ہوئے بوجھ پر کینہ یا قبہ رکھنا چاہا تو اس کا کام کا مختار نہ ہوگا اور مختار نہیں ہے جس جنس کا بوجھ ٹھہرا ہے اس کی جنس کا بوجھ دوسرا قرار واد سے زیادہ لادے اور اگر اسی قدر یا اس سے کم لاد کر لائے تو جائز ہے اور اگر موجر نے چاہا کہ جو اونٹ ٹھہرا ہے اس کے مثل دوسرا بدل دے تو جائز ہے اور اگر بارگیر یعنی محمل ٹوٹ گئی اور مستاجر کسی اونٹ پر جس پر بوجھ وغیرہ اسباب لاداجاتا ہے روانہ ہوا تو پوری اجرت واجب ہوگی اور اگر شتربان بھاگ گیا اور مستاجر نے حاکم کے حکم سے یا جس کو حاکم نے مقرر کیا اس کے حکم سے چوپایہ کو نفقہ دیا تو جس قدر نفقہ دے گا وہ موجر سے واپس لے گا اور نفقہ دینے میں بدوں گواہ پیش کرنے کے فقط مستاجر کے قول کی تصدیق نہ ہوگی یہ غیاثیہ میں ہے۔ ایک شخص نے

ایک سواری کا جانور اس شرط سے کرایہ پر لیا کہ فلاں شخص کے ساتھ اس کی متابعت کے واسطے یعنی اس کو پہنچانے کو فلاں مقام تک سوار ہو کر جائے گا حتی کہ اجارہ جائز ہو گیا پھر دوسرے روز اس کو دو پہر تک باندھ رکھا پھر اس شخص کی رائے میں آیا کہ نہ نکلے پس ظہر کے وقت مستاجر نے چوپایہ واپس کیا تو کرایہ کچھ واجب نہ ہوگا اور ضمان واجب ہونے کی بابت یہ حکم ہے کہ اگر مستاجر نے اس سفر کرنے والے کے انتظار میں اس قدر روکا ہے جس قدر اور لوگ انتظار میں روکتے ہیں تو

---

1 مترجم کہتا ہے کہ امتحان فقط تخریج قول امام محمد ہے اگر چہ شمس الائمہ نے آسان تخریج فرمائی ہے۔ 2 تعیین مقام سے اجارہ جائز ہوا ہے۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 6 Book of Hire (Kitab al-Ijarah) 267

...he will not be held liable (as a guarantor), and if he withheld it longer than that, he will be liable; this is mentioned in *al-Zakhirah*. If a person hired an animal for the purpose of carrying a load, he has the option to ride it himself instead of the load. However, if he hired it specifically for riding, he does not have the right to carry a load on it. If he carries a load in this case, he will not be entitled to the wage (i.e., the contract is breached and he becomes liable for the animal's value). It is written in *al-Baqali* that if someone hired an animal for transportation and let someone else ride it, he will not be liable; this is mentioned in *al-Muhit*. A person hired an animal to travel to Baghdad on the condition that he would pay the fare upon returning from Baghdad; the owner of the animal has no right to demand the fare until the hirer returns from Baghdad. There is a complexity in this ruling because the time of his return from Baghdad is unknown. If the period is indefinite and the hirer dies in Baghdad, then the lessor has the right to collect the fare for the journey to Baghdad from the hirer's estate; this is mentioned in *al-Zahirah*.

Twenty-Seventh Chapter: Regarding issues of liability (daman) arising from violations in hire, loss, destruction, etc.

If a person hired an animal to travel from the city to a known location, then rode it within the city and did not go to that location, he will be held liable. However, if such a violation occurred in the hiring of cloth (for sewing), he would not be liable; this is in *al-Sirajiyah*. A person hired an animal for one day's riding within the city, then took it and went outside, but returned it to the city on the same day; he shall be absolved of liability. This is narrated from Imam Muhammad, as stated in *at-Tatarkhaniyah*. If someone hired a beast of burden with the intent of loading a specific measure of barley, but instead loaded the same measure of wheat, and the animal subsequently dies, the hirer is liable for the price of the animal and no rent is due. This is by consensus (ijma') among the Imams because the same measure of wheat is heavier than barley due to its higher density. Thus, it is as if he loaded stones or iron instead of barley, and clearly, in such a case, he is liable. Conversely, if he hired it to load ten *qafiz* (a unit of measure) of barley but loaded eleven *qafiz* of barley, he will be liable for one-eleventh of its value, provided the animal had the strength to carry eleven *qafiz*. He is liable for only the eleventh part because the excess item is of the same genus as what was originally contracted. If he hired it to load eleven *qafiz* of wheat but loaded eleven *qafiz* of barley, he will not be liable by way of *istihsan* (juristic preference). If he hired it for a weight of wheat and loaded the same weight of barley,

he will not be liable, provided the load does not extend beyond the area on the animal's back where loads are typically placed. However, if he hired it for barley and loaded the same weight of wheat, he will be liable. The underlying principle is to compare the specified load with what the hirer actually loaded in violation. Even if the weight is the same, if the item loaded by the hirer occupies less space than the specified item, he will be liable, as in this case, the item loaded is more burdensome for the animal.

1. Meaning, if the animal dies, its price must be paid.
2. For example, from Kufa to Baghdad.

वह ज़ामिन (जिम्मेदार) नहीं होगा, और अगर उसने इससे ज़्यादा समय तक रोका है तो ज़ामिन होगा, यह 'ज़ख़ीरा' में है। अगर किसी व्यक्ति ने लदने के लिए कोई जानवर किराए पर लिया, तो उसे अधिकार है कि वह बोझ के बजाय खुद सवार हो जाए। लेकिन अगर उसने सवारी के लिए किराए पर लिया है, तो उसे उस पर बोझ लादने का अधिकार नहीं है। और अगर इस स्थिति में उसने बोझ लादा, तो वह उजरत (किराये) का हकदार नहीं होगा, यानी वह 'मज़मून' (जिम्मेदार) हो गया। 'बक्काली' में लिखा है कि अगर बोझ ढोने के लिए कोई जानवर किराए पर लिया और उस पर किसी व्यक्ति को सवार किया, तो वह ज़ामिन नहीं होगा, यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने बग़दाद तक एक जानवर इस शर्त पर किराए पर लिया कि जब वह बग़दाद से वापस आएगा, तब किराया देगा। तो जानवर के मालिक को जब तक किराएदार बग़दाद से वापस न आ जाए, किराया माँगने का अधिकार नहीं है। और इस हुक्म (आदेश) में पेचीदगी है क्योंकि बग़दाद से उसकी वापसी का समय अज्ञात है। फिर अगर समय अज्ञात हो और किराएदार बग़दाद में मर जाए, तो उस समय मालिक को अधिकार होगा कि वह किराएदार के बग़दाद तक जाने का किराया उसके तरके(विरासत) से वसूल करे, यह 'ज़हीरा' में है।

सत्ताईसवाँ अध्याय: इज़ारा (किराये के अनुबंध) के उल्लंघन और नुकसान व बरबादी आदि के कारण अनिवार्य होने वाले हर्जाने (ज़मानत) के मसलों के बयान में

एक व्यक्ति ने शहर से किसी ज्ञात स्थान तक जाने के लिए कोई जानवर किराए पर लिया, फिर वह उस पर शहर में ही सवार हुआ और उस स्थान पर नहीं गया, तो वह ज़ामिन होगा। और अगर कपड़े की सिलाई आदि के काम में इस तरह का उल्लंघन किया हो, तो ज़ामिन नहीं होगा, यह 'सिराजिया' में है। एक व्यक्ति ने शहर में एक दिन सवारी करने के लिए जानवर किराए पर लिया, फिर वह उसे लेकर यानी सवार होकर बाहर चला गया, लेकिन उसी दिन उसे वापस शहर में ले आया, तो वह हर्जाने (ज़मानत) से मुक्त हो जाएगा। यह इमाम मोहम्मद से वर्णित है, जैसा कि 'तातारी ख़ानिया' में है। अगर किसी ने एक चौपाया इस उद्देश्य से किराए पर लिया कि उस पर एक निश्चित मात्रा में 'जौ' (barley) लादेगा, फिर उसने उतनी ही मात्रा में 'गेहूँ' (wheat) लाद दिया, तो चौपाया के मर जाने की स्थिति में उस पर चौपाया की कीमत देना अनिवार्य होगा और उस पर कोई किराया भी वाजिब नहीं होगा। यह सभी इमामों के बीच सर्वसम्मति (इज्मा) से है, क्योंकि गेहूँ उसी मात्रा में जौ की तुलना में भारी होता है क्योंकि गेहूँ के दाने जौ की तुलना में अधिक सघन (compact) होते हैं। तो ऐसा माना

जाएगा मानो उसने जौ के बजाय पत्थर या लोहा लादा हो, और यह स्पष्ट है कि इस स्थिति में वह ज़ामिन होगा। इसके विपरीत, यदि उसने इस उद्देश्य से किराए पर लिया कि उस पर दस कफ़ीज़ (एक माप) जौ लादेगा, फिर उसने ग्यारह कफ़ीज़ जौ लाद दिया, तो इस स्थिति में उसकी कीमत के ग्यारह हिस्से करके एक हिस्से की कीमत का वह ज़ामिन होगा, बशर्ते चौपाया में ग्यारह कफ़ीज़ जौ उठाने की शक्ति हो। और वह केवल ग्यारहवें हिस्से का ज़ामिन इसलिए होगा क्योंकि जो चीज़ उसने अधिक लादी है, वह उसी प्रकार (जिन्स) की है जिसके लिए किराया लिया गया था। और अगर उसने ग्यारह कफ़ीज़ गेहूँ लादने के लिए किराया लिया, फिर उस पर ग्यारह कफ़ीज़ जौ लाद दिया, तो 'इस्तेहसानन' (विशेष विचारानुसार) वह ज़ामिन नहीं होगा। और अगर माप के हिसाब से गेहूँ लादने के लिए किराया लिया और फिर उतनी ही मात्रा में जौ लाद दिया, तो वह ज़ामिन नहीं होगा, बशर्ते वह बोझ जानवर की पीठ के उस स्थान से बाहर न जाए जहाँ बोझ लादा जाता है। और अगर जौ लादने के लिए किराया लिया, फिर उतनी ही मात्रा में गेहूँ लाद दिया, तो वह ज़ामिन होगा। इसका मूल नियम यह है कि जो चीज़ तय की गई थी उसे लादकर देखा जाए और जो चीज़ किराएदार ने उल्लंघन करते हुए जानवर की पीठ पर लादी है उसे देखा जाए, हालाँकि दोनों का वज़न एक ही हो। यदि वह चीज़ जो किराएदार ने लादी है, निर्धारित चीज़ की तुलना में कम जगह घेरती है, तो वह ज़ामिन होगा क्योंकि इस स्थिति में वह चीज़ जानवर के लिए अधिक नुकसानदेह है।

1. यानी जानवर मर जाए तो कीमत देनी पड़ेगी।
2. यानी कूफ़ा से मान लीजिए बग़दाद तक।

ضامن نہ ہو گا اور اگر اس سے زیادہ روکا ہے تو ضامن ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر ایک شخص نے لادنے کے واسطے کوئی جانور کرایہ پر لیا تو اس کو اختیار ہے کہ بجائے بار کے سوار ہو جائے اور اگر سواری کے واسطے کرایہ لیا تو باربرداری کا اختیار نہیں ہے اور اگر اس صورت میں بوجھ لادا تو اجرت کا استحقاق نہ ہو گا یعنی مضمون ہو گیا اور بقالی میں لکھا ہے کہ اگر باربرداری کے واسطے کوئی جانور کرایہ پر لیا اور اس پر کسی شخص کو سوار کیا تو ضامن نہ ہو گا یہ محیط میں ہے۔ ایک شخص نے بغداد تک ایک جانور اس شرط سے کرایہ پر لیا کہ جب بغداد سے واپس ہو گا تب اجرت دے گا تو جانور کے مالک کو تا وقتیکہ مستاجر بغداد سے واپس نہ آئے کرایہ طلب کرنے کا اختیار نہیں ہے اور اس حکم میں اشکال ہے اس واسطے کہ بغداد سے اس کی واپسی کا وقت معلوم نہیں ہے پھر اگر میعاد مجہول ہو اور مستاجر بغداد میں مر گیا تو اس وقت موجر کو اختیار ہوگا کہ مستاجر کے وہاں تک جانے کا کرایہ مستاجر کے ترکہ میں سے وصول کرے یہ ظہیرہ میں ہے۔

ستائیسواں باب: اجارہ میں خلاف کرنے اور ضائع و تلف وغیرہ ہونے سے ضمان لازم آنے کے مسائل کے بیان میں

ایک شخص نے شہر سے کسی مقام معلوم تک جانے کے واسطے کوئی جانور کرایہ پر لیا پھر اس پر شہر میں سوار ہوا اور وہاں نہ گیا تو ضامن ہو گا اور اگر کپڑے کے اجارہ میں اس طرح خلاف کیا ہو تو ضامن نہ ہو گا یہ سراجیہ میں ہے۔ ایک شخص نے شہر میں ایک روز سوار ہونے کے واسطے ایک جانور کرایہ پر لیا پھر اس کو لے کر یعنی سوار ہو کر باہر چلا گیا مگر اسی روز

اس کو شہر میں واپس لایا تو ضمان سے بری ہو جائے گا یہ امام محمد سے مروی ہے کذا فی التاتار خانیہ۔ ایک چو پایہ اس غرض سے کرایہ پر لیا کہ اس پر کسی قدر جو ہانداز معلوم یعنی بہ پیمانہ معلوم لادے پھر اسی قدر گیہوں یعنی اسی قدر پیمانہ گیہوں اس پر لادے تو اس پر درصورت چو پایہ کے ہلاک ہو جانے کے چوپایہ کی قیمت واجب ہو گی اور اس پر کچھ اجرت واجب نہ ہوگی یہ سب ائمہ کے نزدیک بالاجماع ہے کیونکہ جس قدر پیمانہ جو ہوں اسی قدر پیمانہ اگر گیہوں لئے جائیں تو بسبب جو کے گراں ہوں گے کیونکہ گیہوں میں بہ نسبت جو کے زیادہ اندماج ہوتا ہے پس گویا اس نے پتھر یا لوہا بجائے جو کے لادا اور ظاہر ہے کہ اس صورت میں ضامن ہو گا پس گیہوں میں بھی ضامن ہو گا بخلاف اس کے اگر اس واسطے کرایہ پر لیا کہ اس پر دس قفیز جو لادے پھر اس پر گیارہ قفیز جو لاد لایا تو اس صورت میں اس کی قیمت کے گیارہ حصے کر کے ایک حصہ قیمت کا ضامن ہو گا بشرطیکہ چوپایہ میں گیارہ قفیز جو اٹھانے کی طاقت ہو اور فقط گیارہویں حصہ کا ضامن اس وجہ سے ہو گا کہ جو چیز اس نے زیادہ لادی ہے وہ اسی جنس سے ہے جس کے لادنے کے واسطے کرایہ پر لیا تھا اور اگر گیارہ قفیز گیہوں لادنے کے واسطے کرایہ پر لیا پھر اس پر گیارہ قفیز جو لادے تو استحساناً ضامن نہ ہوگا اور اگر قول کے حساب سے گیہوں لادنے کے واسطے کرایہ پر لیا پھر اسی قول سے اس پر اسی قدر جو لاد لایا تو ضامن نہ ہو گا بشرطیکہ جس جگہ چوپایہ کی پیٹھ پر بوجھ لادا جاتا ہے اتنی جگہ سے یہ بوجھ تجاوز نہ کر گیا ہو یعنی موضع حمل سے زیادہ بے جگہ نہ لادا ہو اور اگر جو لادنے کے واسطے کرایہ پر لیا پھر قول سے اسی قدر گیہوں لادے تو ضامن ہو گا اور اصل اس بات میں یہ ہے کہ جو چیز بیان کر دی گئی ہے اس کو لاد کر دیکھا جائے اور جو چیز مستاجر نے از راہ مخالفت جانور کی پیٹھ پر لادی ہے اس کو لاد کر دیکھا جائے حالانکہ وزن میں دونوں یکساں ہوں پس اگر وہ چیز جس کو مستاجر نے لادا ہے جانور کی پیٹھ پر بہ نسبت مقرر شدہ چیز کے کم جگہ گھیرتی ہو تو ضامن ہو گا

کیونکہ اس صورت میں جو چیز مستاجر نے لادی ہے وہ بہ نسبت مقرر شدہ کے جانور کے حق میں زیادہ

۱ یعنی جانور مرے تو قیمت دینی پڑے گی۔ ۲ یعنی کوفہ سے مثلاً بغداد تک۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (4) 268 Book of Hiring (Kitab al-Ijarah)

It will be detrimental; for instance, if the contract stipulated loading wheat or barley, and the hirer instead loaded stones or iron of the same weight, he shall be liable (*zamin*). However, if the item loaded by the hirer occupies more space than the agreed item but weighs the same, he shall not be liable, as this item is easier on the animal compared to the agreed-upon load. Thus, such a discrepancy does not incur liability. But if the loading of that item exceeds the designated loading area, he shall be liable. For example, if the agreement was to load wheat, but the hirer instead loaded fuel wood, fodder, or cotton of the same weight in a manner that exceeded the loading capacity/area, he shall be liable. This is the official decree (*fatwa*) as mentioned in *Al-Zahirah*. If an animal is hired to reach a known destination and is taken there, the rent (*ujrat*) is due even if the person did not ride it or load any weight on it.

☆ Rent is due if a load is carried using a known measure ☆

If an animal is hired for loading based on a known measure and then half the equivalent amount of wheat is loaded, Imam Sarakhsi stated he would be liable, while Imam Khwahar Zada stated that based on *Istihsan* (juristic preference), he would not be liable. Sadr al-Shahid, in the commentary of *Kitab al-Asl* regarding the issues of *Ariyah* (loans), stated this is more correct; this is found in *Al-Khulasah*. If an animal is hired for loading barley, and the hirer loads wheat in a sack on one side and barley on the other, and the animal dies, our scholars have stated that half compensation and half rent shall be due; this is in *Al-Niyazi*. If instead of fine clothes, thick blankets and dirty silk robes (*tailasan*) are loaded, he shall be liable; this is in *Al-Ghiyathiyyah*. If a camel is hired for loading goods but instead household furniture and effects are loaded, he shall be liable. However, if instead of a load, a person is seated on it, he shall not be liable because a person is lighter; this is in *Al-Muhit al-Sarakhsi*. If a person hires an animal for his own riding and then lets someone else ride, then gets back on himself, he is not absolved of liability. If an animal is hired to reach a destination and is taken there, rent is due regardless of usage. However, if a defect appears in the animal making it impossible to ride or load, rent is not due; this is in *Tatar Khaniyah*.

If a saddle is hired for a month for riding but given to someone else who continues to use it, the hirer is liable and no rent is due. If a Khurasani pack-saddle (*akaf*) is hired for a month to carry wheat, it is permissible whether the hirer loads his own wheat or

someone else's. The same rule applies to large sacks (*juwal*); this is in *Al-Mabsut*. If someone hires for their own load but loads another's, they are not liable. If a palanquin (*mahmil*) is hired for riding, the hirer has no right to let another person ride in it; this is in *Tatar Khaniyah*. Two persons hire a pack animal on the condition that one's share is two-thirds and the other's is one-third. If the first loads seven *maunds* and the second ten *maunds*, then that person's share out of seventeen parts of the total load is...

---

1. Regarding "He shall not be liable": Al-Hakim said this issue proves these scholars had profound knowledge of rational sciences. Truthfully, what people call rational sciences are sensory perceptions, and intellect is a requirement of faith. This issue explains that the center of gravity and the distribution of weight are crucial. If the weight is off-center or top-heavy compared to the base, it strains the animal more. Reflect on this principle as it is a rare and subtle point. And Allah knows best.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द (4) 268 किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय)

यह हानिकारक होगा, उदाहरण के लिए यदि अनुबंध में गेहूँ या जौ लादना तय हुआ और किरायेदार ने उसके बजाय पत्थर या लोहा लाद दिया, हालाँकि वजन उतना ही हो, तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा। लेकिन यदि किरायेदार ने जो चीज़ लादी है वह तयशुदा चीज़ की तुलना में अधिक जगह घेरती हो और वजन में दोनों बराबर हों, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा क्योंकि यह चीज़ पशु के लिए तयशुदा चीज़ की तुलना में आसान होगी। अतः इस तरह के बदलाव से वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। लेकिन यदि उस चीज़ का लादना, लादने की जगह से बाहर निकल जाए, तो वह ज़िम्मेदार होगा। उदाहरण के लिए, यदि किराये के अनुबंध में गेहूँ लादना तय हुआ और किरायेदार ने उसके स्थान पर उतनी ही वजन की ईंधन की लकड़ी, भूसा या रुई इस तरह लादी कि वह लादने की जगह से बाहर निकल गई, तो वह ज़िम्मेदार होगा; और यही फ़तवा है, यह ज़हीरा में वर्णित है। यदि किसी ने किसी निश्चित स्थान तक जाने के लिए जानवर किराये पर लिया और उसे उस स्थान तक ले गया, चाहे वह उस पर सवार न हुआ हो और न ही कोई बोझ लादा हो, तो किराया (उजरत) अनिवार्य होगा।

☆ यदि ज्ञात पैमाने से बोझ लादा गया, तो किराया अनिवार्य होगा ☆

यदि किसी निश्चित पैमाने से लादने के लिए कोई जानवर किराये पर लिया गया और फिर उस पर उसके आधे के बराबर गेहूँ लादा गया, तो इमाम सरख़सी ने कहा कि वह ज़िम्मेदार होगा, जबकि इमाम ख़वाहर ज़ादा ने कहा कि इस्तेहसान (न्यायिक प्राथमिकता) के आधार पर वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। सद्रुश-शहीद ने 'किताब अल-अस्ल' की व्याख्या 'मसायल अल-आरियत' में कहा है कि यही अधिक सही है; यह 'ख़ुलासा' में है। यदि जौ लादने के लिए जानवर किराये पर लिया गया, फिर उसकी पीठ के एक तरफ बोरे में गेहूँ लादा गया और दूसरी तरफ जौ, और जानवर मर गया, तो हमारे विद्वानों ने कहा है कि उस पर आधी क्षतिपूर्ति और आधा किराया अनिवार्य होगा; यह 'नियाज़ी' में है। यदि 'रमली' कपड़ों के बजाय चादर में मोटे और गंदे रेशमी कपड़े (तलसान) लाद दिए गए, तो वह ज़िम्मेदार होगा; यह 'ग़ियासिया' में है। यदि बोझ ढोने के लिए ऊँट किराये पर लिया गया और उस पर घर का सामान लाद दिया गया, तो वह ज़िम्मेदार होगा। लेकिन यदि बोझ के बजाय उस पर किसी व्यक्ति को सवार कर दिया गया, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा क्योंकि व्यक्ति का भार हल्का होता है; यह 'मुहीत सरख़सी' में है। यदि किसी व्यक्ति ने स्वयं सवार होने के लिए जानवर किराये पर लिया और फिर उस पर किसी दूसरे को बिठा दिया, फिर उसे उतारकर स्वयं सवार हुआ, तो वह ज़िम्मेदारी से मुक्त नहीं होगा। यदि किसी ने जानवर को एक निश्चित स्थान तक के लिए किराये पर

लिया और उसे वहाँ तक ले गया, तो किराया अनिवार्य होगा, चाहे वह सवार हुआ हो या न हुआ हो। लेकिन यदि जानवर में कोई ऐसी कमी प्रकट हुई जिसके कारण सवारी या बोझ लादना संभव न था, तो किराया अनिवार्य नहीं होगा; यह 'तातार खानिया' में है।

यदि किसी ने एक महीने के लिए काठी (ज़ीन) किराये पर ली और फिर उसे किसी दूसरे व्यक्ति को दे दी जो उस पर सवारी करता रहा, तो वह ज़िम्मेदार होगा और किराया अनिवार्य नहीं होगा। यदि किसी ने खुरासान की पालान (अकाफ़) इस उद्देश्य से किराये पर ली कि वह उस पर एक महीने तक गेहूँ ढोएगा, तो यह जायज़ है, चाहे वह अपने गेहूँ लादे या दूसरों के। यही नियम बोरों (जवाल) के लिए भी है; यह 'मब्सूत' में है। यदि किसी ने अपना बोझ लादने के लिए किराया अनुबंध किया और फिर दूसरों का बोझ लाद दिया, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। यदि किसी ने अपने बैठने के लिए पालकी (मह़मिल) किराये पर ली, तो उसे अधिकार नहीं है कि वह किसी दूसरे को उस पर बिठाए; यह 'तातार खानिया' में है। दो व्यक्तियों ने एक भारवाही पशु इस शर्त पर किराये पर लिया कि एक का हिस्सा दो-तिहाई और दूसरे का एक-तिहाई है। पहले ने सात मन और दूसरे ने दस मन लादा, तो वह व्यक्ति अपने बोझ के सत्रह हिस्सों में से चार हिस्सों का पूर्ण और एक...

---

1. 'ज़ामिन न होगा': हाकिम ने कहा कि यह मसला प्रमाण है कि उन उलेमा को बौद्धिक विषयों की गहरी समझ थी। सच तो यह है कि जिसे लोग बौद्धिक विज्ञान कहते हैं, वे इंद्रियजन्य ही हैं और बुद्धि ईमान का हिस्सा है। इस मसले में स्पष्ट किया गया है कि भार का केंद्र (center of gravity) महत्वपूर्ण है। यदि भार केंद्र से हटकर है या ऊपर-नीचे के संतुलन में अंतर है, तो वह पशु पर भारी पड़ेगा। इस सिद्धांत को ध्यान से समझें क्योंकि यह एक सूक्ष्म और दुर्लभ बिंदु है। वल्लाहु आलम (अल्लाह बेहतर जानता है)।

مضر ہو گی چنانچہ اگر عقد میں گیہوں یا جو لادنا قرار پایا اور مستاجر نے بجائے اس کے پتھر یا لوہا لاد دیا حالانکہ وزن میں اسی قدر لادا ہو تو ضامن ہو گا اور اگر وہ چیز جو مستاجر نے لادی ہے بہ نسبت مقرر شدہ کے زیادہ جگہ گھیرتی ہو اور وزن میں دونوں برابر ہوں تو ضامن نہ ہو گا کیونکہ یہ چیز بہ نسبت مقرر شدہ کے چوپایہ کے حق میں آسان ہو گی پس ایسے خلاف سے ضامن نہ ہو گا لیکن اگر اس چیز کا لادنا لادنے کی جگہ سے تجاوز کر گیا تو ضامن ہو گا چنانچہ اگر گیہوں لادنا اجارہ میں ٹھہرا اور مستاجر نے بجائے اس کے لکڑیاں ایندھن کی یا بھوسہ یا روئی اسی قدر وزن میں لادی اس طرح کہ لادنے کی جگہ سے تجاوز کیا تو ضامن ہو گا اور اسی پر فتویٰ ہے یہ ظہیرہ میں ہے۔ اگر کوئی جانور کسی مقام معلوم تک کے واسطے کرایہ پر لیا اور اس کو اس مقام تک لے گیا حالانکہ نہ اس پر سوار ہوا نہ اس پر بوجھ لادا تو اجرت واجب ہو گی۔

☆ اگر پیمانہ معلوم سے بوجھ لادا تو اجرت واجب ہوگی ☆

اگر پیمانہ معلوم سے جو لادنے کے واسطے کوئی جانور کرایہ پر لیا پھر اس پر اس کے نصف کے برابر گیہوں لادے تو امام سرخسی نے فرمایا کہ ضامن ہو گا اور امام خواہر زادہ نے فرمایا کہ استحساناً ضامن نہ ہو گا اور صدر الشہید نے کتاب الاصل کی شرح مسائل العاریتہ میں فرمایا کہ یہی اصح ہے یہ خلاصہ میں ہے اگر جو لادنے کے واسطے کوئی جانور کرایہ پر لیا پھر اس کی پیٹھ پر ایک طرف گون میں گیہوں لادے اور دوسری طرف جو لادے اور جانور مر گیا تو ہمارے اصحاب نے فرمایا کہ نصف ضمان اور نصف اجرت اس پر واجب ہو گی یہ نیازی میں ہے۔ اگر بجائے رملی کپڑوں کے چادر میں موٹی اور طلسان گندہ لاد دیا تو ضامن ہو گا یہ غیاثیہ میں ہے۔

اگر بوجھ لادنے کے واسطے کوئی اونٹ کرایہ پر لیا پھر اس پر اشیائے خانہ داری و اثاثہ لاد دیا تو ضامن ہو گا اور اگر بجائے بوجھ کے اس پر کسی شخص کو سوار کر دیا تو ضامن نہ ہو گا کیونکہ یہ ہلکا ہو گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔ ایک شخص نے اپنے سوار ہونے کے واسطے ایک جانور کرایہ کیا پھر اس پر کسی دوسرے شخص کو سوار کیا پھر اس کو اتار کر خود سوار ہوا تو ضمان سے بری نہ ہو جائے گا اور اگر کوئی جانور کسی مقام معلوم تک کے واسطے کرایہ پر لیا اور اس کو اس مقام تک لے گیا حالانکہ نہ اس پر سوار ہوا نہ اس پر بوجھ لادا تو اجرت واجب ہو گی اور اگر جانور میں کوئی عذر ایسا ظاہر ہوا کہ جس کے باعث سے سوار نہ ہو سکا اور نہ بوجھ لاد سکا تو اجرت واجب نہ ہو گی یہ تاتار خانیہ میں ہے۔

اگر کوئی زین ایک مہینہ تک کس کر سوار ہونے کے واسطے اجارہ لی پھر کسی دوسرے شخص کو دے دی وہ کس کر سوار ہوتا رہا تو ضامن ہو گا اور اجرت واجب نہ ہو گی اور اگر کوئی اکاف یعنی پالان خراسان غرض سے کرایہ پر لیا کہ ایک مہینہ تک اس پر گیہوں لاد کر لائے تو جائز ہے خواہ اس نے اپنے گیہوں لادے ہوں یا دوسرے کے گیہوں ہوں اور جوال کا بھی یہی حکم ہے یعنی خواہ اپنے گیہوں اس میں بھرے یا دوسرے کو گیہوں بھرنے کے واسطے دے دیئے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر کسی نے اپنا بوجھ لادنے کے واسطے اجارہ پر لیا پھر اس پر غیر کا بوجھ لاد دیا تو ضامن نہ ہو گا اور اگر کوئی محمل اپنی سواری کے واسطے کرایہ پر لی تو اس کو اختیار نہیں ہے کہ دوسرے کو سوار کرے یہ تاتار خانیہ میں ہے۔ دو شخصوں نے ایک لاد و جانور اس شرط سے کرایہ پر لیا کہ ایک کا دو تہائی اور دوسرے کا ایک تہائی ہے پس پہلے شخص نے اس پر سات من لادا اور دوسرے نے دس من لادا تو یہ شخص اپنے بوجھ کے سترہ حصوں میں سے چار حصہ کا کل اور ایک...

۱۔ قولہ ضامن نہ ہو گا قال الحاکم یہ مسئلہ دلیل ہے کہ ان علماء کو عقلیات کی معرفت حد درجہ حاصل تھی اور سچ تو یہ ہے کہ جن علوم کو لوگ عقلیات کہتے ہیں وہ وہی محسوسات ہیں اور عقل عین لازمہ ایمان ہے اس واسطے اللہ تعالیٰ نے اس کو محض تخویف توجہ پر بتایا بیان یہ کہ مسئلہ مذکورہ میں بتایا ہے کہ بوجھ جو بالتنقل میں منحصر رہا کہ جو از کہ جانب ثقل میں ہے اگر وہ دائرہ ثقل سے خارج ہے یعنی مرکز ثقل سے بقدر اقل کم ہو بہ نسبت اعلیٰ کے جیسے پھولوں کے گملے ہوتے ہیں تو اضافے والے پر بوجھ ہلکا رہے گا اور اگر نیچے دورہاں ہوا اور اوپر کم ہو یعنی پیندہ پر چکر زیادہ ہوتا ہو بوجھ بھاری پڑے گا اور اس اصول سے استخراج کرو اور اس کو خود توجہ سے نیک سمجھو کیونکہ یہ لطیفہ نادرا ہے واللہ اعلم۔

(Fatawa Alamgiri ..... Volume 5) (269) (Kitab al-Ijarah - The Book of Hire)

...he will be liable for one-third, as he was only permitted five parts out of a total of fifteen (equivalent to two-thirds of the total weight if it were fifteen), as stated in 'Ghiyathiyyah'. If an animal is hired to carry ten maunds (units of weight) of wheat, but eleven maunds are loaded onto it, and the animal dies upon reaching the agreed destination, the hirer (mustajir) is liable for the full rent and a compensation (daman) of one-eleventh of the animal's value; the owner cannot take more than this. The scholars (masha'ikh) have stated that there are two interpretations of this issue: one is that the animal had the strength to carry the excess weight added by the hirer and could walk with it; in such a case, this rule applies. However, if the animal did not have the strength for the excess weight, the ruling follows an analogy of a case mentioned later: he must pay the full price as a penalty. The second reason is that this rule applies if all eleven maunds were loaded at once. If he loaded ten maunds first, then added one more maund later, and the animal died of exhaustion, he will be liable for the full price. This applies if he loaded the eleventh maund at the same place where the ten maunds were already on the animal's back. If he did not load it there but hung it separately (as in a sidebag), the ruling follows a case to be explained later, Insha'Allah, stating he will be liable in proportion to the excess weight, as cited in 'al-Muhit'.

Experts should be consulted to determine the extent of the excessive load the person placed on the animal compared to normal riding/loading, and compensation will be charged accordingly.

It should be clarified that there is a difference between the aforementioned issue and another case. For example, if an ox is hired to grind ten maunds but grinds eleven maunds of wheat and then dies, or if a bull is hired to plow one 'jarib' of land but plows one and a half 'jaribs' and dies of exhaustion, the hirer will be liable for the full price of the animal. The difference between these two is that grinding is a gradual process; once the ten maunds were ground, the lease contract (ijarah) was completed. Any work performed thereafter makes him fully liable for damages, thus the full price must be paid. This is unlike loading, which occurs all at once; since he loaded an excess weight, he also had permission for some of that weight under the contract, so he is not fully liable but liable in proportion to the excess; this is found in 'al-Dhakhirah'. (The Imam [Abu Hanifa] said) if a person hires an animal to carry ten maunds of wheat and loads twenty maunds instead, if the animal survives, the full rent is due from the hirer. If the animal dies upon reaching the agreed destination,

the full rent and half the price as a penalty are due. However, according to Imam Abu Yusuf, the hirer is liable for the full price; this is in 'Wajiz al-Kardari'. If a person hires an animal for ten maunds, loads fifteen, and brings it back safely, but the animal dies before being returned to the owner, then if the hirer knew the animal had the strength for such a load, the full rent and a penalty of one-third of the price are due. If he knew the animal lacked the strength, he is liable for the full price, and no rent is due; this is in 'Fatawa Qazi Khan'.

If the hirer ordered the animal's owner (mujir) to load it and the owner did so, even if the hirer knows the load exceeds the agreement or does not know, the hirer shall not be liable; this is considered a legal stratagem (hila), as written in 'Ghiyathiyyah'. If hire was taken for ten maunds but the hirer filled a twenty-maund sack (goon) and ordered the owner to load it, and the owner complied, the hirer will not be liable. If they loaded it together, the hirer is liable for one-fourth of the value. If he packed twenty maunds into two sacks and each person loaded one, or if the hirer loaded the first ten-maund sack and the owner loaded the second, the hirer is not liable at all. And if the owner first, by order of the hirer, one...

(फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5) (269) (किताब अल-इजा़राह)

तिहाई हिस्से का ज़ामिन (उत्तरदायी) होगा क्योंकि उसे सिर्फ पाँच हिस्से कामिल दो तिहाई हिस्से की इजाज़त है, यह 'ग़ियासिया' में है। अगर एक जानवर दस मन गेहूँ लादने के लिए किराए पर लिया गया, फिर उस पर ग्यारह मन गेहूँ लाद दिए गए और वह जानवर तयशुदा स्थान पर पहुँच कर मर गया, तो मुस्ताजिर (किराएदार) पर पूरी उजरत (किराया) और जानवर की कीमत के ग्यारह हिस्सों में से एक हिस्से का ज़मान (हर्जाना) वाजिब होगा, और इससे ज़्यादा वह मुस्ताजिर से कुछ नहीं ले सकता। मशाईख़ ने फ़रमाया कि इस मसले की व्याख्या दो तरह से है: एक यह कि मुस्ताजिर ने जितना बोझ ज़्यादा किया था, उसे उठाने की ताक़त जानवर में थी और वह उस अधिक बोझ के साथ चल सकता था, तब यह हुक्म है। और अगर अधिक बोझ की ताक़त न थी, तो यह कयास उस मसले के समान होगा जो आगे आएगा, और हुक्म यह होगा कि पूरी कीमत का दंड दे। दूसरी वजह यह है कि उसने ग्यारह मन गेहूँ एक साथ लादे हों तब यह हुक्म है, और अगर उसने पहले दस मन लादे हों फिर एक मन और लादा हो और जानवर थक कर मर गया हो, तो वह पूरी कीमत का ज़ामिन होगा। यह तब है जब उसने ग्यारहवाँ मन उसी जगह लादा हो जहाँ जानवर की पीठ पर पहले से दस मन लदे थे, और अगर उस जगह न लादा बल्कि अलग से लटका दिया हो, तो यह उस मसले की तरह होगा जो इंशाअल्लाह आगे बयान होगा, कि वह अधिकता के अनुपात में ज़ामिन होगा, जैसा कि 'मुहीत' में है।

जानकार लोगों के पास जाकर मालूम किया जाएगा कि इस व्यक्ति ने सवारी या लदाई में कितना अधिक बोझ लादा है, उसी हिसाब से ज़मान (हर्जाना) लिया जाएगा।

स्पष्ट हो कि ऊपर बताए गए मसले और दूसरे मसले में अंतर है। यानी एक बैल दस मन पीसने के लिए किराए पर लिया गया लेकिन ग्यारह मन गेहूँ पीस दिए और जानवर मर गया, या एक ज़रीब ज़मीन जोतने के लिए किराए पर लिया और डेढ़ ज़रीब ज़मीन जोत दी और जानवर थक कर मर गया, तो वह पूरी कीमत का ज़ामिन होगा। इन दोनों में अंतर यह है कि पिसाई का काम धीरे-धीरे होता है, तो जब पिसाई दस मन पूरी हुई तो इज़ारा (अनुबंध) समाप्त हो गया, उसके बाद काम लेने से वह हर तरह से ज़ामिन होगा, इसलिए पूरी कीमत देनी होगी। इसके विपरीत लदाई एक ही बार में हुई है, इसलिए जब उसने अधिक बोझ लादा तो उसमें से कुछ हिस्से की उसे अनुबंध के अनुसार अनुमति भी थी, इसलिए वह पूर्णतः ज़ामिन नहीं हुआ बल्कि अधिकता के अनुपात में ज़ामिन होगा, यह 'ज़खीरा' में है। (इमाम अबू हनीफ़ा रह. ने फ़रमाया) एक व्यक्ति ने दस मन गेहूँ लादने के लिए

जानवर किराए पर लिया और उस पर बीस मन लाद दिए, फिर अगर वह जानवर मरने से बच गया तो मुस्ताजिर पर पूरा किराया वाजिब होगा, और अगर तयशुदा स्थान पर पहुँच कर मर गया तो पूरा किराया और आधी कीमत का दंड वाजिब होगा, लेकिन इमाम अबू यूसुफ़ रह. के अनुसार वह पूरी कीमत का ज़ामिन होगा, यह 'वजीज़ करदरी' में है। एक व्यक्ति ने दस मन गेहूँ लादने के लिए जानवर किराए पर लिया, फिर पन्द्रह मन गेहूँ लाद लिए और सही-सलामत वापस ले आया, लेकिन मालिक को लौटाने से पहले जानवर मर गया। अब अगर मुस्ताजिर को पता था कि जानवर में इतना बोझ उठाने की ताक़त है, तो पूरा किराया और एक तिहाई कीमत का दंड वाजिब होगा, और अगर पता था कि ताक़त नहीं है, तो पूरी कीमत का ज़ामिन होगा और कोई किराया वाजिब नहीं होगा, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

अगर मुस्ताजिर ने जानवर के मालिक को हुक्म दिया कि इस पर बोझ लाद दे और उसने लाद दिया, जबकि वह जानता है कि बोझ तयशुदा सीमा से ज़्यादा है या नहीं जानता, तो मुस्ताजिर ज़ामिन नहीं होगा और यह एक हिला (कानूनी युक्ति) है, यह 'ग़ियासिया' में लिखा है। और अगर दस मन गेहूँ लादने के लिए किराया लिया फिर बीस मन की बोरी (गून) भर कर मालिक (मूजिर) को हुक्म दिया कि जानवर पर लाद दे और उसने लाद दिया, तो मुस्ताजिर ज़ामिन नहीं होगा। और अगर दोनों ने मिलकर एक साथ लादा हो तो मुस्ताजिर चौथाई कीमत का ज़ामिन होगा। और अगर बीस मन उसने दो बोरियों में भरा और हर एक ने एक-एक बोरी लादी या पहले मुस्ताजिर ने दस मन की बोरी लादी फिर मालिक ने दूसरी बोरी लादी, तो मुस्ताजिर बिलकुल ज़ामिन नहीं होगा। और अगर पहले मालिक ने मुस्ताजिर के कहने पर एक...

تہائی حصہ کا ضامن ہوگا کیونکہ اس کو صرف پانچ حصے کامل دو تہائی حصے کی اجازت ہے یہ غیاثیہ میں ہے۔ اگر ایک جانور دس من گیہوں لادنے کے واسطے کرایہ پر لیا پھر اس پر گیارہ من گیہوں لاد دے اور وہ جانور مقام مشروط پر پہنچ کر مر گیا تو مستاجر پر پوری اجرت اور گیارہ حصہ قیمت جانور میں سے ایک حصہ کی ضمان واجب ہو گی اور اس سے زیادہ مستاجر سے کچھ نہیں لے سکتا ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ اس مسئلہ کی تاویل دو طور سے ہے ایک یہ ہے کہ جس قدر بوجھ مستاجر نے زیادہ کر دیا ہے اس کے اٹھانے کی طاقت جانور کو حاصل تھی اور زیادتی بوجھ پر بھی چل سکتا تھا تب یہ حکم ہے اور اگر زیادہ بوجھ کی طاقت نہ تھی تو یہ قیاس ایک مسئلہ کے جو آئندہ آتا ہے یہ حکم ہوگا کہ پوری قیمت ڈانڈ دے اور دوسری وجہ یہ ہے کہ اس نے گیارہ من گیہوں ایک بارگی لادے ہوں تب یہ حکم ہے اور اگر اس نے دس من ایک دفعہ لادے ہوں پھر ایک من لادے ہوں اور جانور تھک کر مر گیا تو پوری قیمت کا ضامن ہوگا اور یہ اس وقت ہے کہ جب اس نے گیارہواں من اسی جگہ لادا ہو جہاں جانور کی پیٹھ پر دس من لدے ہوئے ہیں اور اگر اس جگہ نہ لادا بلکہ افتراک وغیرہ میں ایک من لٹکا دیا تو ہیاس مسئلہ آئندہ کے جو انشاء اللہ تعالیٰ بیان ہو گا ہے کہ بقد ر زیادتی کے ضامن ہو گا کذا فی المحیط ۔

<u>دانا کار لوگوں کے پاس جا کر دریافت کیا جائے گا کہ یہ بوجھ اس شخص نے زیادہ لاد لیا ہے سواری سے گروائی میں کس قدر زیادہ ہے اسی حساب سے ضمان لی جائے گی</u>

واضح ہو کہ یہ مسئلہ جو مذکور ہوا اس میں اور دوسرے مسئلہ میں فرق ہے یعنی ایک بیل دس من پینے کے واسطے اجارہ لے کر گیارہ من گیہوں پیسے اور جانور مر گیا یا ایک جریب زمین ہل

چلانے کے واسطے کرایہ پر لیا اور ڈیڑھ جریب زمین ہل چلایا اور جانور تھک کر مر گیا تو پوری قیمت کا ضامن ہو گا پس ان دونوں میں یہ فرق ہے کہ پسائی کا کام رفتہ رفتہ ہوتا ہے پس جب پسائی دس من پہنچی تو عقد اجارہ تمام ہو گیا پھر اس کے بعد کام لینے سے ہر طرح ضامن ہو گا پس پوری قیمت دینی پڑے گی بخلاف لدائی کے کہ لدائی ایک ہی مرتبہ ہوئی ہے پس جب اس نے زیادہ بوجھ لاد دیا اور اس میں سے تھوڑے بوجھ کی اس کو بحکم عقد اجازت بھی ہے پس ہر طرح ضامن نہ ہوا بلکہ بقد ر زیادتی کے ضامن ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے ۔ (قال الامام) اے (ابو حنیفہؒ) ایک شخص نے دس من گیہوں لادنے کے واسطے ایک جانور کرایہ پر لیا اور اس پر بیس من لاد دے پس اگر وہ جانور مرنے سے بچ گیا تو مستاجر پر پوری اجرت واجب ہو گی اور اگر مقام مشروط پر پہنچ کر مر گیا تو پوری اجرت اور آدھی قیمت ڈانڈ واجب ہو گی مگر امام ابو یوسفؒ کے نزدیک پوری قیمت کا ضامن ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے ۔ ایک شخص نے دس من گیہوں لادنے کے واسطے کرایہ پر لیا پھر اس پر پندرہ من گیہوں لاد لئے گیا اور صحیح سالم اس کو واپس لایا مگر مالک کو واپس کرنے سے پہلے وہ جانور مر گیا پس اگر مستاجر کو معلوم تھا کہ اس قدر بوجھ لادنے کی طاقت اس جانور میں ہے تو پوری اجرت اور ایک تہائی قیمت ڈانڈ واجب ہو گی اور اگر معلوم تھا کہ نہیں طاقت رکھتا ہے تو پوری قیمت کا ضامن ہو گا اور کچھ اجرت واجب نہ ہو گی یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے ۔

اگر مستاجر نے جانور کے مالک کو حکم دیا کہ اس پر بوجھ لاد دے اس نے لاد دیا حالانکہ جانتا ہے کہ اس بوجھ میں قرار داد سے زیادتی ہے یا نہیں جانتا ہے تو مستاجر ضامن نہ ہو گا اور یہ ایک حیلہ ہے یہ غیاثیہ میں لکھا ہے اور اگر دس من گیہوں لادنے کے واسطے کرایہ لیا پھر بیس من کی گون بھر کر موجر کو حکم دیا کہ جانور پر لاد دے اس نے لاد دیا تو مستاجر ضامن نہ ہوگا اور اگر دونوں نے مل کر ایک ساتھ لادا ہو تو مستاجر چوتھائی قیمت کا ضامن ہو گا اور اگر بیس

من اس نے دو گونوں میں بھرا اور ہر ایک نے ایک ایک گون لادی یا پہلے مستاجر نے دس من کی گون لادی پھر موجر نے دوسری گون لادی تو بالکل مستاجر ضامن نہ ہو گا اور اگر پہلے موجر نے بحکم مستاجر ایک

Book of Hire (Kitab al-Ijarah) | 270 | Fatawa Alamgiri Volume (4)

...carried a sack, then the hirer loaded a second sack, he will be liable for half the price; this reason is mentioned in Al-Quduri. If an animal was hired for riding to a known destination, and then [the hirer] rode it himself and also loaded a burden on it; if the animal dies, he will be liable to the extent of the excess weight. This ruling is explicitly mentioned in the book, and its interpretation is that expert (wise) people should be consulted to determine how much more weight this person added by loading it beyond the usual riding weight, and indemnity (Dhaman) will be taken accordingly. This ruling applies when he did not place the load on the riding seat but sat in the riding seat himself and hung the load elsewhere, for example, on one side. However, if he loaded the burden on the riding seat and then sat upon it, he will be liable for the full price; this is according to Fatawa Sughra.

If an animal was hired for riding, then [the hirer] rode it himself and seated a stranger with him; if the animal survives, full rent will be mandatory and there will be no liability. But if the animal dies due to such riding, even though it reached the agreed-upon destination, full rent will be due from the hirer and he will be liable for half the price. The owner has the discretion in collecting the indemnity, whether to collect it from the hirer or from the stranger, regardless of whether that stranger is a sub-hirer (having hired from the first hirer) or a borrower. Thus, if the owner takes the indemnity from his hirer, the hirer cannot reclaim this indemnity from that stranger in any case. But if the owner collects the indemnity from that stranger, then if he is a sub-hirer, he will reclaim the amount from his lessor (the first hirer), and if he is a borrower, he cannot reclaim it. It should be clarified that whether this stranger is light or heavy makes no difference; indemnity will be mandatory in either case.

The scholars (Mashaikh) stated that liability for half the price applies only if the animal can bear the weight of both riders; if it cannot bear the weight of both, the hirer will be liable for the full price. Furthermore, Imam Muhammad (RA) ruled for absolute liability for half the price in this matter. In Jami Sagheer, it is mentioned that if a person hired an animal for riding to Qadisiyah and seated a stranger behind him (as a pillion rider), and the animal died from exhaustion, he would be liable to the extent of the excess weight. Elsewhere in Jami Sagheer, after mentioning the Qadisiyah case, it is stated that assessment and estimation will be relied upon. In Al-Quduri, it is written that the hirer will be liable for half the price whether the second person is light or heavy.

Imam Zahid Fakhr al-Islam Ali al-Bazdawi (RA) stated that the gist is that assessment and estimation are valid; if there is doubt in assessment, then the numerical count (of persons) will be considered. If the hirer seated a minor with him who cannot independently ride or control the animal, then he will be liable according to the amount of weight added. However, it must be clear that when he loaded something that constitutes a burden or is treated as such, liability based on excess weight only applies when he sat somewhere other than the designated place for the load. If he sat on the area meant for carrying the load, he will be liable for the full price. By analogy to this issue, we say that if an animal was hired for riding, then the person rode it himself and carried another person on his own shoulders, and the animal died, he will be liable for the full price. This disagreement—namely between liability according to excess weight or for the full price—arises when the animal has enough strength to carry the hirer along with the extra burden. If it lacks this strength, then in all cases, he will be liable for the full price; this is stated in Al-Muheet.

Footnote: 1- It is written in the book that this ruling applies when he did not ride in the place of the load, rather he sat in the area meant for the burden and the burden was placed elsewhere. If he rode in the place meant for the burden, he would be liable for the full price. According to the translator, what is mentioned in the translation is the intended meaning. And Allah knows best.

किताबुल-इजारा (किराये का अध्याय) | २७० | फ़तावा-ए-आलमगीरी जिल्द (4)

...एक बोरा लादा फिर किरायेदार ने दूसरा बोरा लाद दिया तो वह आधी कीमत का मुआवज़ा देने का ज़िम्मेदार होगा, यह वजहे-क़ुदूरी में है। यदि किसी ज्ञात स्थान तक सवारी करने के लिए एक जानवर किराये पर लिया, फिर स्वयं सवार हुआ और अपने साथ कोई बोझ लाद लिया, तो यदि जानवर मर जाए, तो वह अतिरिक्त बोझ की मात्रा के अनुसार मुआवज़े का ज़िम्मेदार होगा। यह नियम किताब में स्पष्ट रूप से वर्णित है और इसका अर्थ यह है कि अनुभवी लोगों से पूछकर पता लगाया जाएगा कि इस व्यक्ति ने सवारी के अलावा कितना अतिरिक्त बोझ लादा है, और उसी हिसाब से हर्जाना लिया जाएगा। और यह नियम तब लागू होता है जब उसने सवारी की जगह पर बोझ न रखा हो बल्कि स्वयं सवारी की जगह बैठा हो और बोझ कहीं और, उदाहरण के लिए किसी ओर लटका लिया हो। और यदि सवारी की जगह पर बोझ लादकर उस पर सवार हो गया हो, तो वह पूरी कीमत का ज़िम्मेदार होगा, यह फ़तावा-ए-सुग़रा में है।

यदि सवारी के लिए कोई जानवर किराये पर लिया, फिर स्वयं सवार हुआ और अपने साथ किसी अन्य (अजनबी) को भी सवार कर लिया; तो यदि जानवर बच गया, तो पूरा किराया देना अनिवार्य होगा और वह मुआवज़े का ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि ऐसी सवारी के कारण जानवर मर गया, जबकि उसने उसे तय स्थान तक पहुँचा दिया है, तो किरायेदार पर पूरा किराया देना अनिवार्य होगा और वह आधी कीमत का मुआवज़ा देने का ज़िम्मेदार होगा। मुआवज़ा वसूल करने में मालिक को अधिकार होगा कि चाहे वह किरायेदार से वसूल करे या उस अन्य व्यक्ति से, चाहे वह अन्य व्यक्ति किरायेदार का किरायेदार (उप-किरायेदार) हो, यानी उसने किरायेदार से किराये पर लिया हो या वह ऋण लेने वाला (मुस्तईर) हो। अतः यदि मालिक ने अपने किरायेदार से हर्जाना ले लिया, तो किरायेदार वह हर्जाना किसी भी स्थिति में उस अन्य व्यक्ति से वापस नहीं ले सकता। और यदि मालिक ने उस अन्य व्यक्ति से हर्जाना वसूल किया है, तो यदि वह उप-किरायेदार है, तो वह अपने मालिक (मूल किरायेदार) से हर्जाने की राशि वापस लेगा, और यदि वह ऋण लेने वाला है, तो वह वापस नहीं ले सकता। और स्पष्ट रहे कि वह अन्य व्यक्ति चाहे हल्का हो या भारी, इसमें कोई अंतर नहीं किया जाएगा; हर हाल में मुआवज़ा अनिवार्य होगा।

और आचार्यों (मशाइख़) ने फरमाया कि आधी कीमत का मुआवज़ा केवल उसी स्थिति में है जब वह जानवर दोनों का बोझ उठा सकता हो, और यदि वह दोनों सवारों का बोझ नहीं उठा सकता हो, तो किरायेदार पूरी कीमत का ज़िम्मेदार होगा। फिर स्पष्ट रहे कि इमाम मुहम्मद (रह.) ने इस मामले में

बिना शर्त आधी कीमत के मुआवज़े का आदेश दिया है और 'जामि-ए-सगीर' में इस प्रकार उल्लेख है कि यदि एक व्यक्ति ने कादिसिया तक सवारी के लिए एक जानवर किराये पर लिया और अपने पीछे किसी अन्य व्यक्ति को बिठाया और जानवर थककर मर गया, तो वह अतिरिक्त बोझ के अनुसार मुआवज़े का ज़िम्मेदार होगा। और 'जामि-ए-सगीर' में ही कादिसिया वाले मामले का ज़िक्र करने के बाद यह भी है कि अनुमान और अंदाज़े पर भरोसा किया जाएगा। और 'क़ुदूरी' में लिखा है कि किरायेदार आधी कीमत का ज़िम्मेदार होगा, चाहे दूसरा व्यक्ति हल्का हो या भारी।

और इमाम ज़ाहिद फ़ख़्र-उल-इस्लाम अली बज़दवी (रह.) ने फ़रमाया कि सार यह है कि अनुमान और अंदाज़ा मान्य है, और यदि अनुमान में संदेह हो, तो संख्या (व्यक्तियों की गिनती) पर विचार किया जाएगा। और यदि किरायेदार ने अपने साथ किसी ऐसे नाबालिग को बिठा लिया जो जानवर को नियंत्रित नहीं कर सकता, तो जितना अतिरिक्त बोझ बढ़ा है, उसके हिसाब से वह ज़िम्मेदार होगा। लेकिन स्पष्ट रहे कि जब उसने अपने साथ ऐसी चीज़ लादी जो बोझ है या बोझ के समान है, तो अतिरिक्त के अनुसार मुआवज़े का ज़िम्मेदार होना उसी स्थिति में है जब वह बोझ रखने के स्थान के अलावा कहीं और बैठा हो, और यदि वह बोझ रखने के स्थान पर बैठा, तो वह पूरी कीमत का ज़िम्मेदार होगा। अतः इस मामले पर अनुमान लगाते हुए हम कहते हैं कि यदि सवारी के लिए एक जानवर किराये पर लिया, फिर उस पर स्वयं सवार हुआ और अपने कंधे पर किसी दूसरे व्यक्ति को बैठा लिया और जानवर मर गया, तो वह पूरी कीमत का ज़िम्मेदार होगा। और यह मतभेद, यानी अतिरिक्त के अनुसार या पूरी कीमत का ज़िम्मेदार होना, उस स्थिति में है जब उस जानवर में इतनी शक्ति हो कि किरायेदार बोझ सहित उस पर सवार हो सके। और यदि उसमें यह शक्ति न हो, तो सभी स्थितियों में वह पूरी कीमत का ज़िम्मेदार होगा, यह 'मुहीत' में है।

पाद टिप्पणी: १- किताब में लिखा है कि यह नियम तब है जब बोझ की जगह पर सवार न हुआ हो बल्कि बोझ रखने के स्थान पर सवार हुआ हो और बोझ कहीं और हो, और यदि वह बोझ की जगह पर सवार हो तो पूरी कीमत का ज़िम्मेदार होगा। अनुवादक के अनुसार जो अनुवाद में वर्णित है, वही तात्पर्य है। अल्लाह बेहतर जानता है।

...گوں لادی پھر مستاجر نے دوسری گوں لادی تو نصف قیمت کا ضامن ہوگا یہ وجہ قدوری میں ہے۔ اگر کسی مقام معلوم تک سوار ہونے کے واسطے ایک جانور کرایہ پر لیا پھر خود سوار ہوا اور اپنے ساتھ بوجھ لاد لیا پس اگر جانور ہلاک ہو جائے تو بقدر زیادتی کے ضامن ہو گا یہ حکم کتاب میں صریح مذکور ہے اور اس کی تفسیر یہ ہے کہ دانا کار لوگوں کے پاس جا کر دریافت کیا جائے گا کہ یہ بوجھ اس شخص نے زیادہ لاد لیا ہے سواری سے گروائی میں کس قدر زیادہ ہے اسی حساب سے ضمان لی جائے گی اور یہ حکم اس صورت میں ہے کہ جب اس نے سواری کی جگہ بوجھ نہ رکھا ہو بلکہ سواری کی جگہ خود سوار ہوا ہو اور بوجھ دوسری جگہ مثلاً کسی طرف لٹکا لیا ہو اور اگر سواری کی جگہ بوجھ لاد کر اس پر سوار ہو گیا ہو تو پوری قیمت کا ضامن ہوگا یہ فتاویٰ صغریٰ میں ہے۔

اگر سوار ہونے کے واسطے کوئی جانور کرایہ پر لیا پھر خود سوار ہوا اور اپنے ساتھ کسی غیر کو سوار کر لیا پس اگر جانور بچ گیا تو پوری اجرت واجب ہو گی اور ضامن نہ ہو گا اور اگر ایسی سواری سے جانور مر گیا حالانکہ اس نے مقام مشروط تک پہنچا دیا ہے تو مستاجر پر اجرت کامل واجب ہو گی اور نصف قیمت کا ضامن ہو گا اور ضمان وصول کرنے میں مالک کو اختیار ہوگا چاہے مستاجر سے وصول کرے یا اس غیر سے وصول کرے خواہ یہ غیر مستاجر کا مستاجر ہو یعنی اس نے مستاجر سے اجارہ لیا ہو یا مستعیر ہو پس اگر مالک نے اپنے مستاجر سے ضمان لی تو مستاجر اس ضمان کو اس غیر سے کسی صورت میں واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر مالک نے اس غیر سے ضمان وصول کر لی پس اگر یہ غیر مستاجر ہو تو اپنے موجر سے مال ضمان واپس لے گا اور اگر مستعیر ہو تو واپس نہیں لے سکتا ہے اور واضح ہو کہ یہ شخص غیر خواہ

ہلکا ہو یا بھاری ہو کچھ فرق نہ کیا جائے گا ہر صورت میں ضمان واجب ہو گی اور مشائخ نے فرمایا کہ آدھی قیمت کی ضمان صرف اسی صورت میں ہے کہ جب وہ جانور دونوں کا بوجھ اٹھا سکتا ہو اور اگر دونوں سواروں کا بوجھ نہ اٹھا سکتا ہو تو مستاجر پوری قیمت کا ضامن ہو گا پھر واضح ہو کہ امام محمدؒ نے اس مسئلہ میں مطلقاً نصف قیمت کے ضامن ہونے کا حکم دیا اور جامع صغیر میں یوں ذکر کیا ہے کہ اگر ایک شخص نے قادسیہ تک ایک جانور سواری کے واسطے کرایہ پر لیا اور اپنی ردیف میں ایک غیر شخص کو سوار کیا اور جانور تھک کر مر گیا تو بقدر زیادتی کے ضامن ہوگا اور بھی جامع صغیر میں اس مسئلہ قادسیہ والے کے ذکر کرنے کے دور کے بعد کیا کہ انداز و گمان کا اعتبار کیا جائے گا اور قدوری میں لکھا ہے کہ مستاجر نصف قیمت کا ضامن ہو گا خواہ دوسرا شخص ہلکا ہو یا بھاری ہو اور امام زاہد فخر الاسلام علی بزدویؒ نے فرمایا کہ حاصل یہ ہے کہ انداز و گمان معتبر ہے اور اگر انداز و گمان میں اشتباہ رہے تو عدد کا اعتبار کیا جائے گا اور اگر مستاجر نے اپنے ساتھ کسی ایسے نابالغ کو سوار کر لیا جو جانور سے سواری نہیں لے سکتا ہے اور نہ اس کو پھیر سکتا ہے تو جس قدر بوجھ زیادہ ہو گیا اس کے حساب سے ضامن ہوگا مگر واضح ہو کہ جب اس نے اپنے ساتھ ایسی چیز کو لاد لیا جو بوجھ یا بوجھ کے حکم میں ہے تو بقدر زیادتی کے ضامن ہونا اسی صورت میں ہے کہ جب بوجھ کے رکھنے کی جگہ کے سوائے دوسری جگہ سوار ہوا ہو اور اگر موضع حمل پر سوار ہوا تو پوری قیمت کا ضامن ہوگا پس اس مسئلہ پر قیاس کر کے ہم کہتے ہیں کہ اگر سواری کے واسطے ایک جانور کرایہ پر لیا پھر اس پر خود سوار ہوا اور اپنے کندھے پر دوسرے شخص کو سوار کر لیا اور جانور مر گیا تو پوری قیمت کا ضامن ہوگا اور یہ اختلاف یعنی بقدر زیادتی کے یا پوری قیمت کے ضامن ہونے کا اختلاف اس صورت میں ہے کہ جب وہ جانور اس قدر طاقت رکھتا ہو کہ

مستاجر مع بوجھ کے اس پر سوار ہو جائے اور اگر یہ طاقت نہ رکھتا ہو تو سب صورتوں میں پوری قیمت کا ضامن ہو گا یہ محیط میں ہے۔

حاشیہ: ۱- کتاب میں لکھا ہے کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ بوجھ کی جگہ سوار نہ ہوا ہو بلکہ بوجھ رکھنے کی جگہ سوار ہوا ہو اور بوجھ کسی دوسری جگہ ہوا اور اگر بوجھ کی جگہ سوار ہو تو پوری قیمت کا ضامن ہوگا انھی اور مترجم کے نزدیک جو ترجمہ میں مذکور ہے وہی مراد ہے۔ واللہ اعلم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 - 271 - Kitab al-Ijara (The Book of Hiring/Leasing)

If someone hired an animal for riding, and at the time of taking it on hire, he was wearing a certain amount of clothes, but then rode while wearing more clothes; if this increase is consistent with what people normally wear while riding (i.e., not against common custom), he shall not be held liable (zamin). However, if he wore significantly more, he shall be liable to the extent of the excess weight. This is recorded in *Al-Mabsut*. A person hired an animal for riding and, upon reaching his house, led it inside to remove the extra clothing he was wearing. The animal escaped from the house and ran away; the hirer (*mustajir*) pursued it but could not catch it. In this case, he is not liable because he did not fail in his duty of protection. This is mentioned in *Jawahir al-Fatawa*. If someone hired an animal to ride for ten days within the city but kept it tied up and did not ride it at all, the rent (*kiraya*) remains obligatory (*wajib*), and he is not liable for anything else. If he kept it tied for more than ten days, rent for the additional days is not obligatory. If he provided fodder for the animal, it is considered an act of kindness; he cannot recover those expenses from the owner. This is in *Tatarkhania*. Imam Muhammad (RA) states in *Kitab al-Asl* that if an animal is hired specifically to transport a bride to her husband's house at night (the wedding night), if the bride and the destination are both specified, the contract (*ijara*) is valid. If the bride is unspecified, the contract is technically void (*fasid*). However, if the hirer does transport a bride under such a contract, then by way of *Istihsan* (juristic preference), the contract becomes valid, and the agreed-upon rent becomes obligatory. If the bride's party kept the animal tied up until morning, the ruling is: if the hiring was for a specified bride within the city, rent is obligatory. If it was for a specified bride outside the city, rent is not obligatory. Regarding liability for keeping it tied: if the hire was for outside the city, he is liable; if for within the city, he is not liable. If the hiring was for an unspecified bride’s wedding, rent becomes obligatory from the moment it is tied up, whether within or outside the city.

If one hired an animal for his own riding but placed a minor boy on it who can hold on (i.e., grip the animal), he shall be liable for the full value of the animal.
❋

If one hired an animal for the riding of a specific bride but instead placed another bride on it, he becomes liable, and rent is not obligatory, regardless of whether the animal survives or dies. If the hire was for an unspecified bride, he is not liable; this is in *Al-Muhit*. A person hired an animal to carry a "human" and then placed a heavy

woman on it; he is not liable because a woman falls under the category of "human." However, if the woman is so heavy that the animal cannot carry her weight and the hirer forced the ride, he is liable because this is not "riding" but an intentional destruction of the animal. This is in *Muhit al-Sarakhsi*. If one hired an animal for his own riding and placed a minor boy on it who can hold on, he is liable for the full price; the ruling is the same even if the boy cannot hold on. This is in *Ghiyathia*. If an animal was hired for a woman and she subsequently had a child whom she also took on the ride, the hirer is liable to the extent of the child's additional weight. Similarly, if a hired she-camel gave birth and the calf was placed with the woman, he is liable to the extent of the calf's weight, even though the calf belongs to the animal's owner. This is in *Muhit al-Sarakhsi*.

---

1. Meaning, based on the principle of *Istihsan*, this hiring contract is modified and becomes valid.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 - 271 - किताब अल-इजारा (किराये का बयान)

अगर सवारी के लिए कोई जानवर किराये पर लिया, फिर किराये लेते समय जितने कपड़े पहने हुए था उससे ज़्यादा कपड़े पहनकर सवार हुआ, तो अगर यह अधिकता वैसी है जैसी लोग सवारी करते समय पहनते हैं, यानी लोगों के रिवाज के खिलाफ नहीं है, तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा। और अगर उससे भी ज़्यादा पहन लिए हों, तो अधिकता के अनुपात में ज़िम्मेदार होगा, यह 'मबसूत' में है। एक व्यक्ति ने सवारी के लिए एक जानवर किराये पर लिया और जब अपने घर तक लाया, तो उसे घर में इस उद्देश्य से हाँक ले गया कि जो अतिरिक्त लिबास पहने हुए है उसे उतार दे, फिर वह जानवर घर से निकलकर भागा और किरायेदार (मुस्ताजिर) उसके पीछे दौड़ा मगर उस तक न पहुँच सका, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा क्योंकि उसने सुरक्षा नहीं छोड़ी थी, यह 'जवाहिर अल-फ़तावा' में है। अगर शहर में दस दिन की सवारी के लिए एक जानवर किराये पर लिया और उसे बाँध रखा और बिल्कुल सवार न हुआ, तो उस पर किराया अनिवार्य (वाजिब) होगा और वह किसी चीज़ का ज़िम्मेदार नहीं होगा। और अगर दस दिन से ज़्यादा उसे बाँध रखा हो, तो अधिक दिनों का किराया वाजिब नहीं होगा। और अगर जानवर को दाना-पानी (नफ़क़ा) दिया हो, तो उसने एहसान किया, यानी जो कुछ खर्च किया है उसे मालिक से वसूल नहीं कर सकता, यह 'तातारख़ानिया' में है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने 'किताब अल-अस्ल' में लिखा है कि एक जानवर इस उद्देश्य से किराये पर लिया गया कि रात में दुल्हन को उसके पति के घर पहुँचाया जाए, यानी शब-ए-ज़फ़ाफ़ (सुहागरात) में सवार करके पति के घर पहुँचाया जाए; तो अगर दुल्हन निश्चित (मुअय्यन) हो और जहाँ पहुँचाना है वह जगह भी निश्चित कर दी हो, तो किराया (इजारा) जायज़ है। और अगर दुल्हन अनिश्चित हो, तो इजारा फ़ासिद (अमान्य) है। और अगर किरायेदार ने ऐसे इजारा में किसी दुल्हन को सवार करके पहुँचा दिया, तो इस्तिहसान (विवेक सम्मत प्राथमिकता) के आधार पर इजारा का अनुबंध सही हो जाएगा और किरायेदार पर वह किराया वाजिब होगा जो दोनों के बीच तय हुआ है। और अगर दुल्हन वालों ने उस जानवर को बाँध रखा यहाँ तक कि सुबह हो गई, तो क्या किराया वाजिब होगा या नहीं? तो हुक्म यह है कि अगर शहर में किसी निश्चित दुल्हन को सवार करने के लिए किराये पर लिया हो, तो किराया वाजिब होगा। और अगर शहर के बाहर किसी निश्चित दुल्हन की सवारी के लिए किराया लिया हो, तो किराया वाजिब नहीं होगा। और क्या ऐसे बाँध रखने से वह ज़िम्मेदार होगा या नहीं? तो हुक्म यह है कि अगर शहर के बाहर सवारी के लिए किराया किया है तो ज़िम्मेदार होगा, और अगर शहर में सवारी के लिए इजारा लिया है तो ज़िम्मेदार नहीं होगा। और अगर दुल्हन वालों ने अनिश्चित

दुल्हन की ज़फ़ाफ़ के लिए किराये पर लिया हो, तो जिस समय उसे बाँध रखा किराया वाजिब हो गया, चाहे शहर में सवारी के लिए इजारा पर लिया हो या शहर के बाहर।

अगर अपनी सवारी के लिए कोई जानवर किराये पर लिया और उस पर एक नाबालिग लड़के को जो जम सकता है, यानी जानवर की पकड़ रख सकता है, सवार किया तो पूरी कीमत का ज़िम्मेदार होगा ✨

अगर निश्चित दुल्हन की सवारी के लिए किराये पर लिया फिर उसके अलावा किसी दूसरी दुल्हन को सवार किया तो ज़िम्मेदार हो जाएगा और किराया वाजिब नहीं होगा, चाहे जानवर बच गया हो या मर गया हो। और अगर अनिश्चित दुल्हन की सवारी के लिए इजारा लिया हो तो ज़िम्मेदार नहीं होगा, यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने एक इंसान को सवार करने के लिए जानवर किराये पर लिया, फिर उस पर एक मोटी भारी औरत सवार कराई, तो ज़िम्मेदार नहीं होगा क्योंकि इंसान में औरत भी शामिल है। और अगर वह औरत इतनी मोटी भारी हो कि जानवर उसका बोझ नहीं उठा सकता, लेकिन किरायेदार ने ज़बरदस्ती सवार किया तो ज़िम्मेदार होगा क्योंकि यह सवारी नहीं है बल्कि जानवर को जान-बूझकर नष्ट करना है, यह 'मुहीत-ए-सरख़सी' में है। अगर अपनी सवारी के लिए कोई जानवर किराये पर लिया और उस पर एक नाबालिग लड़के को जो जम सकता है, यानी जानवर की पकड़ रख सकता है, सवार किया तो पूरी कीमत का ज़िम्मेदार होगा; इसी तरह अगर वह न जम सकता हो तो भी यही हुक्म है, यह 'ग़ियासिया' में है। अगर किसी औरत को सवार करने के लिए एक जानवर किराये पर लिया, फिर उस औरत के बच्चा हुआ और बच्चे को भी साथ सवार किया, तो बच्चे के अतिरिक्त भार के अनुपात में ज़िम्मेदार होगा। इसी तरह अगर किराये की ऊंटनी ने बच्चा दिया और बच्चे को औरत के साथ बिठा दिया, तो भी बच्चे के अनुपात में ज़िम्मेदार होगा, हालाँकि वह बच्चा जानवर के मालिक की ही मिल्कियत है, यह 'मुहीत-ए-सरख़सी' में है।

---

1. यानी इस्तिहसान की दलील से यह इजारा बदलकर अब जायज़ हो जाएगा।

اگر سواری کے واسطے کوئی جانور کرایہ پر لیا پھر کرایہ لینے کے وقت جس قدر کپڑے پہنے ہوئے تھا اس سے زیادہ کپڑے پہن کر سوار ہوا پس اگر یہ زیادتی ایسی ہے جیسے لوگ سوار ہونے میں پہنا کرتے ہیں یعنی لوگوں کے رواج سے خلاف نہیں ہے تو ضامن نہ ہو گا اور اگر اس سے بھی زیادہ پہن لئے ہوں تو بقدر زیادتی کے ضامن ہو گا یہ مبسوط میں ہے۔ ایک شخص نے ایک جانور سواری کے لئے کرایہ کیا اور جب اپنے گھر تک لایا تو اس کو گھر میں اس غرض سے ہانک لے گیا کہ جو زائد لباس پہنے ہوئے ہے اس کو اتار دے پس وہ جانور گھر سے نکل کر بھاگا اور مستاجر اس کے پیچھے دوڑا مگر اس تک نہ پہنچ سکا تو ضامن نہ ہوگا کیونکہ اس نے حفاظت ترک نہیں کی یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ اگر شہر میں دس روز سواری لینے کے واسطے ایک جانور کرایہ پر لیا اور اس کو باندھ رکھا اور بالکل سوار نہ ہو تو اس پر کرایہ واجب ہوگا اور کچھ ضامن نہ ہو گا اور اگر دس روز سے زیادہ اس کو باندھ رکھا ہو تو زیادہ دنوں کا کرایہ واجب نہ ہوگا اور اگر جانور کو نفقہ دیا ہو تو اس نے احسان کیا یعنی جو کچھ خرچ کیا ہے اس کو مالک سے نہیں لے سکتا ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ امام محمدؒ نے کتاب الاصل میں لکھا ہے کہ ایک جانور اس غرض سے کرایہ پر لیا کہ رات میں دلہن کو اس کے شوہر کے گھر پہنچایا جائے یعنی شب زفاف میں سوار کر کے شوہر کے گھر پہنچایا جائے پس اگر عروس معین ہو اور جہاں پہنچانا منظور ہے وہ جگہ بھی معین کر دی تو اجارہ جائز ہے اور اگر عروس غیر معین ہو تو اجارہ فاسد ہے اور اگر مستاجر نے ایسے اجارہ میں کسی دلہن کو سوار کر کے پہنچا دیا تو استحساناً عقد اجارہ منقلب صحیح ہو جائے گا اور مستاجر پر کرایہ واجب ہوگا جو دونوں کے درمیان قرار پایا ہے اور اگر دلہن والوں نے وہ جانور باندھ رکھا یہاں تک کہ صبح ہو گئی پس آیا اجرت واجب

ہوگی یا نہیں تو حکم یہ ہے کہ اگر شہر میں کسی عروس معین کے سوار کرنے کے واسطے کرایہ پر لیا ہو تو اجرت واجب ہوگی اور اگر خارج شہر میں کسی عروس معین کی سواری کے لئے کرایہ لیا ہو تو اجرت واجب نہ ہوگی اور آیا ایسے باندھ رکھنے سے ضامن ہو گا یا نہیں تو حکم یہ ہے کہ اگر خارج شہر میں سواری کے واسطے کرایہ کیا ہے تو ضامن ہوگا اور اگر شہر میں سواری کے واسطے اجارہ لیا ہے تو ضامن نہ ہوگا اور اگر دلہن والوں نے عروس غیر معین کے زفاف کے واسطے کرایہ پر لیا ہو تو جس وقت اس کو باندھ رکھا اجرت واجب ہوئی خواہ شہر میں سواری کے واسطے اجارہ پر لیا ہو یا باہر شہر کے۔

اگر اپنی سواری کے واسطے کوئی جانور کرایہ پر لیا اور اس پر ایک نابالغ لڑکے کو جو جم سکتا ہے یعنی جانور کی گرفت کر سکتا ہے سوار کیا تو تمام قیمت کا ضامن ہوگا ✨

اگر عروس معین کی سواری کے واسطے کرایہ پر لیا پھر اس کے سوائے کسی دوسری دلہن کو سوار کیا تو ضامن ہو جائے گا اور کرایہ واجب نہ ہوگا خواہ جانور بچ گیا ہو یا مر گیا ہو اور اگر عروس غیر معین کی سواری کے واسطے اجارہ لیا ہو تو ضامن نہ ہو گا یہ محیط میں ہے۔ ایک شخص نے ایک انسان کو سوار کرنے کے واسطے جانور کرایہ پر لیا پھر اس پر ایک موٹی بھاری عورت سوار کرائی تو ضامن نہ ہوگا کیونکہ انسان میں عورت بھی داخل ہے اور اگر وہ عورت ایسی موٹی بھاری ہو کہ جانور اس کا بوجھ نہیں اٹھا سکتا ہے مگر مستاجر نے خواہ مخواہ سوار کیا تو ضامن ہوگا کیونکہ یہ سواری نہیں ہے بلکہ جانور کو دیدہ و دانستہ ضائع کرنا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر اپنی سواری کے واسطے کوئی جانور کرایہ پر لیا اور اس پر ایک نابالغ لڑکے کو جو جم سکتا ہے یعنی جانور کی گرفت کر سکتا ہے سوار کیا تو تمام قیمت کا ضامن ہوگا اسی طرح اگر نہ جم سکتا ہو تو بھی یہی حکم ہے یہ غیاثیہ میں ہے۔ اگر کسی عورت کے سوار کرنے کے واسطے ایک جانور کرایہ پر لیا پھر اس عورت کے بچہ ہوا اور بچہ کو بھی ساتھ سوار

کیا تو بقدر بچہ کی زیادتی کے ضامن ہوگا اسی طرح اگر کرایہ کی اونٹنی نے بچہ دیا اور بچہ کو عورت کے ساتھ بٹھا دیا تو بھی بقدر بچہ کے ضامن ہو گا اگرچہ وہ بچہ مالک جانور کی ملک ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔

ا یعنی دلیل استحساناً سے یہ اجارہ بدل کر اب جائز ہو جائے گا۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 5 | Page 272 | Book of Hire (Kitab al-Ijarah)

If a donkey is hired along with a saddle, and then a saddle is placed upon it which is not usually used for such donkeys—meaning it was a heavy saddle—then according to the consensus of reports, the hirer shall be liable (Zamin) to the extent of the excess weight. If the second saddle is lighter than or equal to the first, he shall not be liable. Similarly, if a donkey is hired with a pack-saddle (palan), and after removing it, another pack-saddle is used that is lighter or equal, he shall not be liable. However, if a heavier one is used, he shall be liable for the extent of the excess. If a donkey is hired with a pack-saddle for riding, and the pack-saddle is removed and replaced with a saddle, he shall not be liable. But if a donkey is hired with a saddle for riding, and the saddle is removed and a pack-saddle is used instead, he shall be liable; this is mentioned in 'Jami' al-Saghir'. Our scholars (Mashaikh) stated that this is the opinion of Imam-e-Azam (Abu Hanifa), while Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad stated that he should be liable only to the extent of the excess. The ruling mentioned in 'Jami' al-Saghir' is the most correct; the reason being that the hirer has deviated in both form and essence (suratan wa ma'nan) from the agreement, hence he becomes liable for the whole. This disagreement applies when such a pack-saddle is normally used on such a donkey. If the animal is such that no pack-saddle is ever used on it, then by consensus, he shall be liable for the full price; this is in 'Al-Muhit'. If a bareback donkey is hired and a saddle is tightened upon it for riding, the hirer shall be liable. Our scholars mentioned that if a bareback animal is hired for a journey between places where riding without a saddle is impossible, for example from one city to another, then using a saddle will not make him liable. Similarly, if hired for riding within a city, but the hirer is someone who does not ride bareback in public, then he shall not be liable, as the permission to use a saddle is implied (dalalatan). However, if the hirer is someone who does ride bareback in the city, then this implied permission is not established for him and he shall be liable. When liability is established, whether he is liable for the full price or only for the excess is not recorded in 'Kitab al-Asl'. Some of our scholars have stated that he shall be liable for the full price, and this is the correct view; this is in 'Al-Muhit'. If an animal is hired without a bridle and a bridle is added, or if it had a bridle and it was replaced with a similar one, he shall not be liable. But if the animal usually walks without a bridle and a bridle not suitable for it is used, he shall be liable; this is in 'Khizanat al-Muftin'.

If an animal was hired to go to Kufa but was taken beyond it

If the animal's bridle was pulled harshly or it was struck such that it died, according to Imam-e-Azam, the hirer shall be liable, and the fatwa is based on this; this is in 'Al-Jawharat al-Nayyirah'. Sheikh Ismail Zahid stated that if an animal hired for riding is struck and dies, and if it was struck with the owner's permission in a customary place for hitting, then by consensus, he shall not be liable. If hit in an unusual place, then by consensus, he shall be liable. However, if specific permission was obtained to hit in that unusual spot, he shall not be liable; this is in 'Al-Mudmarat'. If the animal was driven harshly at an uncustomary speed, he shall be liable; this is by consensus, as in 'Al-Ghiyathiyah'. If an animal is hired to go to Kufa and is taken beyond Kufa, and the excess distance is such that people do not normally overlook it, whether he rode during that excess or not, and then he brought it back to Kufa, the hirer must pay the rent up to Kufa, and the animal remains under his liability until it is returned to the owner. Consequently, if it dies on the way back to Kufa, he shall be liable for its full price.

---

1. Meaning, the situation of the legal disagreement is when such a pack-saddle is normally placed on such an animal, and then such an event occurs.
2. Or it means that the person taking the hire does not usually take such liberties.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 | 272 | किताब अल-इजा़रा

अगर कोई गधा ज़ैन (काठी) के साथ किराए पर लिया, फिर उस पर ऐसी ज़ैन डाली जैसी उन गधों पर नहीं डाली जाती है यानी भारी ज़ैन थी, तो रिवायतों के इत्तेफ़ाक से वह ज़्यादती के अनुपात में ज़ामिन (उत्तरदायी) होगा। और अगर दूसरी ज़ैन पहली ज़ैन की तुलना में हल्की या बराबर हो, तो ज़ामिन नहीं होगा। इसी तरह अगर गधा पालान (लदाई की काठी) के साथ किराए पर लिया और पालान हटाकर दूसरा पालान उससे हल्का या बराबर डाला तो ज़ामिन नहीं होगा, और अगर भारी डाला तो ज़्यादती के अनुपात में ज़ामिन होगा। और अगर कोई गधा सवारी के लिए पालान के साथ किराए पर लिया, फिर पालान हटाकर उस पर ज़ैन रखी तो ज़ामिन नहीं होगा। और अगर सवारी के लिए ज़ैन के साथ गधा किराए पर लिया, फिर ज़ैन हटाकर पालान डालकर सवार हुआ तो ज़ामिन होगा, ऐसा ही 'जामे सगी़र' में उल्लेखित है। मशाइख़ ने फ़रमाया कि यह इमाम-ए-आज़म का कौल (कथन) है, और इमाम अबू यूसुफ़ व इमाम मोहम्मद ने फ़रमाया कि वह ज़्यादती के अनुपात में ज़ामिन होगा। 'जामे सगी़र' में जो हुक्म उल्लेखित है वही ज़्यादा सही है; इसकी वजह यह है कि मुस्ताजिर (किराएदार) ने पूरी तरह से रूप और अर्थ में उल्लंघन किया है, इसलिए वह पूरे का ज़ामिन होगा। यह मतभेद तब है जब ऐसे गधे पर ऐसा पालान डाला जाता हो, और अगर वह जानवर ऐसा हो जिस पर बिल्कुल पालान नहीं डाला जाता है, तो सर्वसम्मति से वह पूरी कीमत का ज़ामिन होगा, यह 'मुहीत' में है। अगर नंगा गधा यानी नंगी पीठ वाला गधा किराए पर लिया और उस पर ज़ैन कसकर सवार हुआ तो ज़ामिन होगा। हमारे मशाइख़ ने फ़रमाया कि अगर नंगी पीठ एक स्थान से दूसरे स्थान तक के लिए किराए पर लिया जहाँ तक बिना ज़ैन के सवार होना असंभव नहीं है, जैसे एक शहर से दूसरे शहर तक, तो ज़ैन कसने से ज़ामिन नहीं होगा। इसी तरह अगर शहर में ही सवारी के लिए किराए पर लिया, लेकिन मुस्ताजिर ऐसा व्यक्ति है जो शहर में नंगी पीठ जानवर पर सवार नहीं होता है, तो भी ज़ामिन नहीं होगा और ऐसी स्थिति में ज़ैन कसना मुस्ताजिर के लिए इशारे से (दलालतन) साबित होगा। लेकिन अगर मुस्ताजिर ऐसा व्यक्ति है जो शहर में नंगी पीठ जानवर पर सवारी करता है, तो उसके लिए यह अनुमति साबित नहीं होगी और वह ज़ामिन होगा। फिर जब ज़मानत (देयता) तय हो गई, तो क्या वह पूरी कीमत का ज़ामिन होगा या केवल ज़्यादती के अनुपात में, इसका हुक्म 'किताब अल-अस्ल' में नहीं लिखा है। हमारे कुछ मशाइख़ ने फ़रमाया कि वह पूरी कीमत का ज़ामिन होगा और यही सही है, यह 'मुहीत' में है। अगर बिना लगाम के कोई जानवर किराए पर लिया फिर लगाम लगा दी, या लगाम लगी हुई थी उसे उतारकर दूसरी वैसी ही लगाम चढ़ाई और सवार हो गया,

तो ज़ामिन नहीं होगा। और अगर वह जानवर बिना लगाम के चलता हो और ऐसी लगाम लगा दी जैसी उस जानवर पर नहीं चढ़ाई जाती, तो ज़ामिन होगा, यह 'खज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है।

अगर कूफ़ा तक जाने के लिए कोई जानवर किराए पर लिया और उसे कूफ़ा से आगे ले गया

अगर जानवर की लगाम सख्ती से अपनी तरफ खींची या उसे मारा जिससे वह मर गया, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार वह ज़ामिन होगा और इसी पर फतवा है, यह 'जौहरा नय्यरा' में है। शेख़ इस्माइल ज़ाहिद ने फ़रमाया कि अगर सवारी के लिए कोई जानवर किराए पर लिया फिर उसे मारा जिससे वह मर गया, तो अगर मालिक की अनुमति से उसे मारा और चोट ऐसी जगह लगी जहाँ मारने का रिवाज है, तो सर्वसम्मति से वह ज़ामिन नहीं होगा। और अगर ऐसी जगह लगी जहाँ मारने का रिवाज नहीं है, तो सर्वसम्मति से ज़ामिन होगा। लेकिन अगर विशेष रूप से उस असामान्य जगह पर मारने की अनुमति प्राप्त हो, तो ज़ामिन नहीं होगा, यह 'मुज़मरात' में है। और अगर जानवर चलाने में सख्ती की, यानी असामान्य गति से हाँका, तो ज़ामिन होगा, यह सर्वसम्मति से है जैसा कि 'ग़ियाथिया' में है। अगर कूफ़ा तक जाने के लिए कोई जानवर किराए पर लिया और उसे कूफ़ा से आगे ले गया, और यह दूरी इतनी बढ़ गई कि लोग ऐसी ज़्यादती को नज़रअंदाज़ नहीं करते, चाहे वह बढ़ी हुई दूरी में सवार हुआ हो या नहीं, फिर उसे वापस कूफ़ा लाया, तो मुस्ताजिर पर कूफ़ा तक का किराया अनिवार्य होगा और जानवर उसके पास ज़मानत (रिस्क) में रहेगा जब तक कि वह मालिक को वापस न कर दे। अतः यदि वह कूफ़ा के रास्ते में मर जाए, तो वह उसकी कीमत का ज़ामिन होगा।

---

1. अर्थात विवादास्पद मुद्दे की स्थिति यह है कि ऐसे जानवर पर ऐसा पालान पड़ता हो और फिर ऐसा घटित हो।
2. या इसका अर्थ यह है कि किराए पर लेने वाला ऐसी हिम्मत नहीं किया करता है।

اگر کوئی گدھا مع زین کرایہ پر لیا پھر اس پر ایسی زین ڈالی جیسی ان گدھوں پر نہیں ڈالی جاتی ہے یعنی بھاری زین تھی تو بالاتفاق الروایات بقدر زیادتی کے ضامن ہوگا اور اگر دوسری زین بہ نسبت پہلی زین کے ہلکی یا برابر ہو تو ضامن نہ ہوگا اور اسی طرح اگر گدھے مع پالان کرایہ پر لیا اور پالان دور کر کے دوسرا پالان اس سے ہلکا یا برابر ڈالا تو ضامن نہ ہوگا اور اگر بھاری ڈالا تو بقدر زیادتی کے ضامن ہوگا اور اگر کوئی گدھا مع پالان کے سواری کے واسطے کرایہ پر لیا پھر پالان کو دور کر کے اس پر زین رکھی تو ضامن نہ ہوگا اور اگر گدھا مع زین کے سواری کے واسطے کرایہ پر لیا پھر زین دور کر کے پالان ڈال کر سوار ہوا تو ضامن ہوگا ایسا ہی جامع صغیر میں مذکور ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ یہ امام اعظم کا قول ہے اور امام ابو یوسف و امام محمد نے فرمایا کہ بقدر زیادتی کے ضامن ہوگا اور جو حکم جامع صغیر میں مذکور ہے وہی اصح ہے اس کی وجہ یہ ہے کہ مستاجر نے کل میں صورت و معنی میں خلاف کیا ہے یعنی مستاجر نے صورۃً و معنیٰ کل میں مخالفت کی پس کل کا ضامن ہوگا اور یہ خلانی لہم اس صورت میں ہے کہ جب ایسے گدھے پر ایسا پالان ڈالا جاتا ہو اور اگر وہ جانور ایسا ہو کہ اس پر بالکل پالان نہیں ڈالا جاتا ہے یا ایسا پالان نہیں ڈالا جاتا ہے تو بالاجماع پوری قیمت کا ضامن ہوگا یہ محیط میں ہے۔ اگر ننگا گدھا یعنی ننگی پیٹھ گدھا کرایہ پر لیا اور اس پر زین کس کر سوار ہوا تو ضامن ہوگا اور ہمارے مشائخ نے فرمایا کہ اگر ننگی پیٹھ ایک مقام سے ایسے مقام تک کرایہ پر لیا کہ جہاں تک بدوں زین کے سوار ہونا ناممکن نہیں ہے مثلاً ایک شہر سے دوسرے شہر تک کرایہ پر لیا تو زین کسنے سے ضامن نہ ہو گا اسی طرح اگر شہر ہی میں سوار ہونے کے واسطے کرایہ پر لیا مگر مستاجر ایسا شخص ہے کہ شہر میں ننگی پیٹھ جانور پر سوار نہیں ہوتا ہے تو بھی ضامن نہ ہو گا

اور زین کسنا ایسی صورت میں مستاجر کے واسطے دلالۃً ثابت ہوگا اور اگر مستاجر ایسا شخص ہو کہ شہر میں ننگی پیٹھ جانور پر سوار ہوتا ہے تو اس کے واسطے یہ اجازت دلالۃً ثابت نہ ہو گی اور وہ ضامن ہو گا پھر جب ضمان مقرر ہوئی پس آیا پوری قیمت کا ضامن ہو گا یا بقدر زیادتی کے ضامن ہوگا تو اس کا حکم کتاب الاصل میں نہیں لکھا ہے اور ہمارے بعض مشائخ نے فرمایا کہ پوری قیمت کا ضامن ہوگا اور یہی صحیح ہے یہ محیط میں ہے اگر بدوں لگام کے کوئی جانور کرایہ پر لیا پھر لگام دے دی یا لگام دی ہوئی تھی اس کو اتار کر دوسری لگام ویسی ہی چڑھائی اور سوار ہو گیا تو ضامن نہ ہو گا اور اگر وہ جانور بغیر لگام کے چلتا ہو اور ایسی لگام دی جیسی اس جانور کے نہیں چڑھائی جاتی ہے تو ضامن ہو گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

اگر کوفہ تک جانے کے واسطے کوئی جانور کرایہ پر لیا اور اس کو کوفہ کے آگے تک لے گیا

اگر جانور کی لگام سختی سے اپنی طرف کھینچی یا اس کو مارا کہ وہ مر گیا تو امام اعظم کے نزدیک ضامن ہو گا اور اسی پر فتویٰ ہے یہ جوہرہ نیرہ میں ہے اور شیخ اسمٰعیل زاہد نے فرمایا کہ اگر سواری کے واسطے کوئی جانور کرایہ پر لیا پھر اس کو مارا کہ وہ مر گیا پس اگر مالک کی اجازت سے اس کو مارا اور مار کی چوٹ ایسی جگہ پہنچی جہاں مارنے کی عادت ہے تو بالاجماع ضامن نہ ہوگا اور اگر غیر عادت کی جگہ پہنچی یعنی وہاں مارنے کی عادت نہیں ہے تو بالاجماع ضامن ہو گا لیکن اگر خاص اس غیر معتاد جگہ پر مارنے کی اجازت حاصل ہو تو ضامن نہ ہوگا یہ مضمرات میں ہے اور اگر جانور کے چلانے میں سختی کی یعنی غیر معتاد رفتار سے ہانکا تو ضامن ہو گا یہ بالاجماع ہے کذا فی الغیاثیہ۔ اگر کوفہ تک جانے کے واسطے کوئی جانور کرایہ پر لیا اور اس کو کوفہ کے آگے لے گیا مگر اس قدر بڑھ گیا کہ لوگ ایسی زیادتی سے چشم پوشی نہیں کرتے ہیں خواہ اس بڑھ جانے میں سوار ہوا ہو یا نہ ہوا پھر اس کو کوفہ میں واپس لایا

تو مستاجر پر کوفہ تک کا کرایہ واجب ہوگا اور جانور اس کے پاس ضمان میں رہے گا تاوقتیکہ مالک کو واپس نہ کرے چنانچہ اگر کوفہ کے راستے میں مر جائے تو اس کی قیمت کا ضامن ہو گا

---

۱ یعنی اختلافی مسئلہ کی صورت یہ ہے کہ ایسے جانور پر ایسا پالان پڑتا ہو پھر ایسا واقع ہو۔ ۲ یا یہ مراد ہے کہ کرایہ لینے والا ایسی جرات نہیں کیا کرتا ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 Kitab-al-Ijara (The Book of Hiring/Lease) Page 273

The rent shall not be reduced. This is the second opinion of Imam Azam (RA) and is also the opinion of the Sahibayn (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad). This is recorded in Fatawa Qadi Khan. If the leased item is destroyed while in the possession of the lessee (Mustajir), and subsequently someone proves their legal right over the item against the lessee and takes indemnity (Zaman) from them, the lessee shall recover that indemnity amount from the lessor (Mojir). This is mentioned in ‘Niya Bai’. It is stated in Jami al-Fatawa that if an animal was hired to carry ten qafiz of wheat, and then the lessee sub-leased it to another person to carry twenty qafiz, and the animal died while carrying the second load, the owner has the option to claim indemnity from either of them. If he claims it from the second person, that person may recover the amount from the first lessee. However, if he claims it from the first lessee, the first lessee cannot recover it from the second person because he was the one who deceived the second person.

If a person hired an animal to travel to the city of Hamadan and the animal died mid-way, and the remaining path is significantly more difficult than the path already traveled, the distribution of rent will consider the ease or difficulty of the route. This is because sometimes, due to ease, the rent for one league (kos) is one dirham, while due to difficulty, it can be two dirhams for one league. This is recorded in Tatarkhaniya. If an animal was hired for travel to a known location under the condition of providing fodder, such that the lease was declared voidable (Ijara Fasid), and the person traveled there and back, carrying another person behind him (radif) on the return journey, then the full customary rent (Ajr-ul-Misl) for the outward journey is due, and half of the customary rent is due for the return journey. This is because, upon return, the person became a usurper (ghasib) of half the animal's capacity, while the other half remained a voidable lease. If the animal dies in this scenario, he is liable for half its value. If he provided fodder according to the condition, its cost shall be deducted from the rent due; this is in Ghiyathiyya. If an animal was hired to ride to a specific location but was ridden to a different location, the person is liable in case of its death, even if the second location is closer than the original one; this is in Bada'i. If hired for a specific destination and taken elsewhere, no rent is due whether the animal survives or dies. The fundamental principle in such matters is that the realization of the benefit (Ma’qud Alaih) is what makes rent obligatory upon the lessee, provided the lessee is capable of realizing it. Do you not see that if someone hired specific clothing for themselves but instead forcibly took

another garment from the lessor and wore that instead of the hired one? If the hired garment remains at the lessee's home, rent is still due. However, if it was snatched from the lessee by someone else, making it impossible for the lessee to benefit from it, then no rent is due at all; this is in Dhakhira.

If an animal was hired to carry a specific load to a known location via a specific route, or a donkey was hired to carry essential goods via a specific path to a certain place, and the person took a populated route instead of the agreed-upon one, and the animal died or the goods were lost, no indemnity is required. If the destination is reached, rent is due because if both routes are equal without difference, specifying a route is redundant. However, if he chose a route that is unpopulated or dangerous, then he shall be liable because in such a case...

1 _____. i.e., he shall pay half of the customary rent for the voidable (fasid) half, and half is subject to indemnity (zaman).

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 किताब-उल-इजारा (किराया एवं पट्टे की किताब) पृष्ठ 273

किराये में कोई कमी नहीं की जाएगी और यह इमाम आज़म (रह.) का दूसरा कथन है और यही साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) का भी मत है, यह फ़तावा क़ाज़ी खान में वर्णित है। यदि किराये की वस्तु मुस्ताजिर (किरायेदार) के पास नष्ट हो जाती है और फिर किसी व्यक्ति ने मुस्ताजिर पर अपना अधिकार सिद्ध करके उससे क्षतिपूर्ति (ज़मान) ले ली, तो मुस्ताजिर वह क्षतिपूर्ति की राशि अपने मोजिर (मकान मालिक/मालिक) से वापस लेगा, यह 'निया बे' (क्रय-विक्रय के नवीन नियमों) में है। जामे-उल-फ़तावा में लिखा है कि यदि दस क़फ़ीज़ (एक मापदण्ड) गेहूं लादने के लिए एक जानवर किराये पर लिया, फिर उसे बीस क़फ़ीज़ गेहूं लादने के लिए दूसरे व्यक्ति को किराये पर दे दिया और दूसरे के बोझ ढोने के दौरान वह जानवर मर गया, तो मालिक को दोनों में से किसी से भी क्षतिपूर्ति लेने का अधिकार होगा। यदि उसने दूसरे व्यक्ति से क्षतिपूर्ति ली, तो वह पहले मुस्ताजिर से यह राशि वापस ले सकता है। लेकिन यदि उसने पहले मुस्ताजिर से क्षतिपूर्ति ली, तो पहला मुस्ताजिर वह राशि दूसरे से वापस नहीं ले सकता, क्योंकि उसी ने दूसरे को धोखा दिया था।

यदि किसी व्यक्ति ने हमदान शहर तक जाने के लिए (जानवर) किराये पर लिया और रास्ते के बीच में वह जानवर मर गया, जबकि बचा हुआ रास्ता तय किए गए रास्ते की तुलना में अधिक कठिन है, तो किराये का विभाजन रास्ते की सुगमता और कठिनाई के आधार पर होगा। क्योंकि कभी सुगमता के कारण एक कोस का किराया एक दिरहम होता है और कभी कठिनाई के कारण एक कोस का किराया दो दिरहम होता है, यह तातारखानिया में लिखा है। यदि किसी ज्ञात स्थान तक आने-जाने के लिए एक जानवर चारे देने की शर्त पर किराये पर लिया गया, यहाँ तक कि इजारा (अनुबंध) फ़ासिद (दूषित) घोषित हो गया, फिर वहां जाकर वापस आया और अपनी 'रदीफ़' (पीछे बैठने वाला) में एक व्यक्ति को बिठा लिया, तो जाने का पूरा 'अजर-उल-मिस्ल' (प्रचलित किराया) अनिवार्य होगा और वापसी का आधा अजर-उल-मिस्ल अनिवार्य होगा, क्योंकि वापसी के समय वह व्यक्ति आधे का ग़ासिब (अवैध कब्जाधारी) हो गया और आधा इजारा फ़ासिद था। और यदि इस स्थिति में जानवर मर जाए, तो वह आधी कीमत का उत्तरदायी होगा। और यदि उसने शर्त के अनुसार चारा दिया, तो जो किराया उस पर अनिवार्य हुआ है, उसमें से उसे घटा दिया जाएगा, यह गियासिया में है। यदि एक निश्चित स्थान तक सवारी के लिए जानवर किराये पर लिया गया, फिर उसे किसी दूसरे स्थान तक ले गया, तो मरने की स्थिति में वह उत्तरदायी होगा, चाहे दूसरा स्थान निश्चित स्थान के निकट ही क्यों न हो, यह बदाइअ में है। यदि एक निश्चित स्थान तक जाने के लिए जानवर किराये पर लिया गया और

उसे किसी दूसरे स्थान तक ले गया, तो कोई किराया अनिवार्य नहीं होगा चाहे जानवर सुरक्षित रहे या मर जाए। ऐसे मामलों में सिद्धांत यह है कि 'मक़ुद अलैह' यानी लाभ प्राप्त कर लेना मुस्ताजिर के लिए किराया अनिवार्य होने का कारण बनता है, बशर्ते कि मुस्ताजिर लाभ प्राप्त करने में सक्षम हो। क्या तुम नहीं देखते कि यदि किसी व्यक्ति ने अपने लिए कोई विशेष कपड़ा किराये पर लिया और उसी मुस्ताजिर ने मालिक से कोई दूसरा कपड़ा छीन लिया, फिर किराये वाले कपड़े के बजाय छीना हुआ कपड़ा पहना, तो यदि किराये वाला कपड़ा मुस्ताजिर के घर में मौजूद है, तो उस पर किराया अनिवार्य होगा। और यदि उदाहरण के तौर पर वह कपड़ा मुस्ताजिर से किसी ने छीन लिया हो और मुस्ताजिर उससे लाभ प्राप्त न कर सके, तो मुस्ताजिर पर बिल्कुल किराया अनिवार्य नहीं होगा, यह ज़खीरा में है।

यदि किसी विशेष रास्ते से निश्चित वजन को किसी स्थान तक ले जाने के लिए जानवर किराये पर लिया, या कोई गधा इस उद्देश्य से लिया कि आवश्यक सामान लादकर विशेष रास्ते से अमुक स्थान तक जाए, और रवाना होते समय ऐसा रास्ता चुना जहाँ लोगों का आना-जाना अधिक है, लेकिन उस विशेष रास्ते से नहीं गया जो तय हुआ था, फिर जानवर मर गया या सामान नष्ट हो गया, तो क्षतिपूर्ति अनिवार्य नहीं होगी। और यदि वह गंतव्य तक पहुँच गया तो किराया अनिवार्य होगा, क्योंकि जब दोनों रास्ते समान हैं और कोई अंतर नहीं है, तो स्थान निर्धारित करना व्यर्थ है। हाँ, यदि उसने ऐसा रास्ता चुना जहाँ लोगों का आना-जाना नहीं है या जो खतरनाक है, तो इस स्थिति में वह उत्तरदायी होगा क्योंकि ऐसी स्थिति में...

1 _____. अर्थात आधा फ़ासिद होने के कारण आधा अजर-उल-मिस्ल देगा और आधा क्षतिपूर्ति (ज़मान) में शामिल है।

اور کرایہ میں سے کچھ کمی نہ کی جائے گی اور یہ دوسرا قول امام اعظمؒ کا اور یہی قول صاحبین کا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر اجارہ کی چیز مستاجر کے پاس تلف ہوئی اور پھر کسی شخص نے مستاجر قابض پر اپنا استحقاق ثابت کر کے مستاجر سے ضمان لے لی تو مستاجر اس مالِ ضمان کو اپنے موجر سے واپس لے گا یہ نیا بیع میں ہے۔ جامع الفتاویٰ میں لکھا ہے کہ اگر دس قفیز گیہوں لادنے کے واسطے ایک جانور کرایہ پر لیا پھر اس کو بیس قفیز گیہوں لادنے کے لئے دوسرے شخص کو کرایہ پر دے دیا اور دوسرے کی باربرداری میں وہ جانور تلف ہو گیا تو مالک کو دونوں میں ہر ایک سے ضمان لینے کا اختیار ہوگا پس اگر اس نے دوسرے سے ضمان لی تو وہ پہلے مستاجر سے یہ مالِ ضمان واپس لے گا اور اگر اس نے پہلے مستاجر سے ضمان لی تو پہلا مستاجر اس مال کو دوسرے سے واپس نہیں لے سکتا ہے کیونکہ اسی نے دوسرے کو دھوکا دیا تھا۔

اگر ایک شخص نے شہر ہمدان تک جانے کے واسطے کرایہ پر لیا اور بیچ راستہ میں وہ جانور مر گیا حالانکہ جس قدر راستہ باقی رہ گیا ہے وہ بہ نسبت طے کئے ہوئے کے سخت دشوار ہے تو کرایہ کی تقسیم میں آسانی و سختی کا اعتبار ہو گا اس واسطے کہ کبھی آسانی کی وجہ سے ایک کوس کا ایک درہم کرایہ ہوتا ہے اور کبھی سختی کی وجہ سے ایک کوس کا دو درہم کرایہ ہوتا ہے یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے۔ اگر کسی مقام معلوم تک سوار ہو کر آمد و رفت کے واسطے ایک جانور چارہ دینے کی شرط سے کرایہ پر لیا حتیٰ کہ اجارہ فاسد قرار پایا پھر وہاں تک جا کر واپس ہوا اور اپنی ردیف میں ایک شخص کو سوار کر لیا تو جانے کا پورا اجر المثل واجب ہو گا اور واپسی کا آدھا اجر المثل واجب ہو گا کیونکہ واپسی کے وقت وہ شخص نصف کا غاصب ہو گیا اور

نصف کا اجارہ فاسد تھا اور اگر اس صورت میں جانور مر جائے تو نصف قیمت کا ضامن ہو گا اور اگر اس نے موافق شرط کے چارہ دیا تو جو اجرت اس پر واجب ہوئی ہے اس میں محسوب کیا جائے گا یہ غیاثیہ میں ہے۔ اگر ایک مقام معین تک سوار ہونے کے واسطے ایک جانور کرایہ پر لیا پھر اس کو کسی دوسرے مقام تک سوار ہو کر لے گیا تو دو صورت مر جانے کے ضامن ہو گا اگر چہ دوسرا مقام بہ نسبت مقام معین کے نزدیک ہو یہ بدائع میں ہے۔ اگر ایک مقام معین تک سوار ہو جانے کے واسطے ایک جانور کرایہ پر لیا اور اس کو کسی دوسرے مقام تک سوار ہو کر لے گیا تو کچھ اجرت واجب نہ ہو گی خواہ جانور صحیح سالم رہا ہو یا مر گیا ہو اور ایسی جنس کے مسائل میں اصل یہ ٹھہری ہے کہ معقود علیہ یعنی منفعت کا حاصل کر لینا مستاجر کے ذمہ موجب اجرت ہوتا ہے بشرطیکہ معقود علیہ حاصل کرنے پر مستاجر قادر ہو اور اگر قادر نہ ہو تو موجب نہیں ہے آیا تو نہیں دیکھتا ہے کہ اگر ایک شخص نے کوئی خاص کپڑا اپنے کے واسطے کرایہ پر لیا اور اسی مستاجر نے اپنے موجر سے کوئی دوسرا کپڑا غصب کر کے لے لیا پھر مستاجر نے جو کپڑا کرایہ پر لیا تھا اس کے سوائے غصب کیا ہوا کپڑا پہنا پس اگر کرایہ والا کپڑا مستاجر کے گھر میں موجود ہو تو اس پر کرایہ واجب ہو گا اور اگر مثلاً اس کو مستاجر سے کسی شخص نے چھین لیا ہو اور مستاجر اس سے نفع حاصل نہیں کر سکتا ہو تو مستاجر کے ذمہ بالکل کرایہ واجب نہ ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر کچھ بار معین کسی مقام معلوم تک خاص راستہ سے لے جانے کے واسطے کوئی جانور کرایہ کیا یا کوئی گدھا اس غرض سے کرایہ پر کیا کہ اسباب ضروری لاد کر خاص راستہ سے فلاں مقام تک جائے اور جب روانہ ہوا تب ایسا راستہ اختیار کیا کہ جس میں لوگوں کی آمد و رفت ہے مگر وہ راستہ خاص جو قرار پایا ہے اس سے روانہ نہ ہوا پھر جانور مر گیا یا اسباب تلف ہو گیا تو ضمان لازم نہ آئے گی اور اگر مقام مقصود تک پہنچ گیا تو اجرت واجب ہو گی کیونکہ جب دونوں

راستے یکساں ہیں کوئی تفاوت نہیں تو معین کرنا بے فائدہ ہے حتیٰ کہ اگر اس نے ایسا راستہ اختیار کیا جس سے لوگوں کی آمد و رفت نہیں ہے یا خوفناک ہے تو اس صورت میں ضامن ہو گا کیونکہ اس صورت میں

---

۱ یعنی نصف فاسد کا نصف اجر المثل دے گا اور نصف مضمون ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 Page 274 Book of Hire (Kitab al-Ijarah)

There is benefit in adhering to the designated route. If one departs via a sea route (instead of the land route), they shall be liable (*zamin*) in such a case because there is a higher risk of loss at sea. If, despite this, the person reaches the destination safely, the rent shall be due, and the deviation shall not be taken into account, for once the objective is achieved, the deviation loses its significance. The same ruling applies to entrusted goods (*mal-e-biza'at*); this is recorded in *Tatar-tashi*. If a person hires a mule to transport goods to Medina Munawwarah and departs for Medina, but then stays behind on the road to relieve themselves or starts talking to someone, and the mule goes ahead and is lost: if it was never out of their sight, they are not liable, but if it went out of their sight, they are liable. This is found in *Fatawa Qadi Khan*.

Zaid hired an animal to travel from a village to the city, and the owner sent Amr along with Zaid. On the way, Amr became occupied with some work, and Zaid proceeded alone with the animal. If the animal is lost while with Zaid, Amr shall not be liable. This is in *Khizanat-ul-Muftin*. Imams Abu Yusuf and Muhammad (may Allah have mercy on them) stated that if someone hires an animal to ride to a specific place, but after traveling some distance claims the animal is theirs and denies the hire agreement while the owner asserts it, then: if the animal dies due to the hirer (*mustajir*) riding it, the hirer is not liable; if it dies before they ride it, they are liable. If, after the journey is complete, the hirer brings the animal back to return it to the owner and it is lost, they are liable. Shaykh Quduri stated that according to Imam Abu Yusuf, the rent prior to the denial is due, but the rent after the denial is waived. According to Imam Muhammad, the full rent is due. This is in *Al-Kubra*. Imam Muhammad stated that if a hired animal or slave dies in the possession of the hirer without any negligence (*ta'addi*), deviation, or mistreatment, no indemnity (*zaman*) is due, and the hire contract becomes void immediately because the subject of the contract no longer exists. This is in *Sharh al-Tahawi*. If a person hires an animal to carry grain to the city but on the return trip loads two *qafiz* of salt without the owner's permission and the animal dies, they shall be liable. This is in *Al-Multaqit*.

A question was posed to the Shaykh regarding a person who hired out their animal to Zaid so that Zaid could transport a known item to a known location, and the owner did not accompany the animal... ☆

It is written in *An-Nawazil* that a person gave a camel to another and instructed him to hire it out and use the rent to buy something for him. The camel subsequently

became blind while in the other person's possession. He sold it and collected the payment, but that money was lost on the journey. Faqih Abu Ja'far stated that if he sold the camel in a place where he could not reach a judge (*hakim*) to obtain permission for the sale, he is not liable for the camel or the money. However, if he was in a place where he could have kept it or returned the blind camel to the owner, he shall be liable for its value. This is in *Al-Khulasah*. The Shaykh was also asked about a person who hired out his animal to Zaid for a specific task and destination, and rather than going himself, the owner hired Khalid to accompany Zaid and bring the animal back, instructing Khalid to return with the caravan. When Zaid reached the destination and the caravan returned, Khalid did not return with them but stayed behind and kept the animal for several days...

1. Meaning the hirer committed no negligence, excess, or cruelty, did not exceed the agreed quantity, and did not kill the animal, etc.

जो रास्ता तय किया गया है, उसे तय करने में फायदा है। यदि कोई समुद्र के रास्ते रवाना हुआ हो, तो ऐसी स्थिति में वह उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा, क्योंकि उसमें अक्सर चीज़ के नष्ट होने का डर रहता है। और यदि इस स्थिति में वह मंज़िल-ए-मक़सूद (गंतव्य) पर सही-सलामत पहुँच गया, तो किराया वाजिब होगा और रास्ते के उल्लंघन पर ध्यान नहीं दिया जाएगा, क्योंकि उद्देश्य पूरा होने पर उल्लंघन का कोई महत्व नहीं रहता। 'माल-ए-बिज़ाअत' (व्यापारिक माल) में भी यही हुक्म है, यह 'ततरताशी' में लिखा है। यदि किसी व्यक्ति ने एक खच्चर इस उद्देश्य से किराये पर लिया कि उस पर सामान लादकर मदीना मुनव्वरा तक जाए और सामान लादकर मदीना की ओर चल दिया, फिर रास्ते में शौचालय जाने के लिए पीछे रह गया या किसी से बात करने लगा और खच्चर आगे निकल गया और गुम हो गया, तो यदि वह उसकी आँखों से ओझल नहीं हुआ था, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा; लेकिन यदि वह उसकी नज़रों से ओझल हो गया था, तो वह उत्तरदायी होगा। यह 'फ़तावा काज़ी खान' में दर्ज है।

ज़ैद ने गाँव से शहर जाने के लिए एक जानवर किराये पर लिया और जानवर के मालिक ने अम्र को ज़ैद के साथ भेज दिया। रास्ते में अम्र किसी काम में व्यस्त हो गया और ज़ैद अकेला जानवर लेकर चला गया और जानवर उसके पास नष्ट हो गया, तो अम्र उत्तरदायी नहीं होगा। यह 'ख़ज़ाना-तुल-मुफ़्तीन' में है। इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद ने फ़रमाया कि यदि किसी व्यक्ति ने किसी विशेष स्थान तक सवारी करने के लिए जानवर किराये पर लिया, फिर कुछ दूर जाने के बाद दावा किया कि यह जानवर मेरा है और किराया देने से इनकार कर दिया, जबकि जानवर का मालिक किराये का दावा कर रहा है; तो यदि किरायेदार (मुस्ताजिर) की सवारी के कारण जानवर मर गया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, और यदि सवारी लेने से पहले मर गया, तो वह उत्तरदायी होगा। और यदि ऐसा हुआ कि दूरी तय होने के बाद किरायेदार जानवर वापस करने लाया और वह नष्ट हो गया, तो वह उत्तरदायी होगा। शेख़ क़ुदूरी ने फ़रमाया है कि इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार किरायेदार पर इनकार से पहले का किराया वाजिब होगा और इनकार के बाद का किराया समाप्त हो जाएगा; जबकि इमाम मुहम्मद के अनुसार पूरा किराया वाजिब होगा। यह 'कुबरा' में है। इमाम मुहम्मद ने फ़रमाया कि यदि किराये का जानवर या दास अपने किरायेदार के पास बिना किसी ज़्यादती (तअद्दी), उल्लंघन या अपराध के मर जाए, तो उस पर हर्जाना (ज़मान) अनिवार्य नहीं होगा और किराया अनुबंध उसी समय रद्द हो जाएगा, क्योंकि जिस वस्तु पर अनुबंध हुआ था वह अस्तित्व में नहीं रही।

यह 'शरह तह़ावी' में है। यदि किसी व्यक्ति ने कोई जानवर अनाज लादकर शहर ले जाने के लिए किराये पर लिया, फिर वापसी में मालिक की अनुमति के बिना उस पर दो 'क़फ़ीज़' नमक लाद लिया और जानवर मर गया, तो वह उत्तरदायी होगा। यह 'मुल्तक़ित' में है।

शेख़ से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने ज़ैद को अपना जानवर इस उद्देश्य से किराये पर दिया कि ज़ैद उस पर कोई ज्ञात वस्तु लादकर किसी ज्ञात स्थान तक ले जाए, और मालिक स्वयं साथ नहीं गया ☆

'नवाज़िल' में लिखा है कि एक व्यक्ति ने दूसरे को एक ऊँट दिया और आदेश दिया कि इसे किराये पर दे दे और उसके किराये से मेरे लिए कोई चीज़ ख़रीद ले। फिर वह ऊँट उसके पास अंधा हो गया, उसने उसे बेच दिया और उसकी कीमत ले ली। वह पैसे रास्ते में उससे गुम हो गए। फ़क़ीह अबू जाफ़र ने फ़रमाया कि यदि उसने ऊँट ऐसी जगह बेचा जहाँ वह किसी ऐसे अधिकारी (हाकिम) तक नहीं पहुँच सकता था जो उसे बेचने की अनुमति दे सके, तो उस पर ऊँट या उसके पैसों का हर्जाना अनिवार्य नहीं होगा। लेकिन यदि वह ऐसी जगह था जहाँ वह उसे सुरक्षित रख सकता था या वैसा ही अंधा ऊँट मालिक को वापस कर सकता था, तो वह व्यक्ति उसकी कीमत का उत्तरदायी होगा। यह 'ख़ुलासा' में है। शेख़ से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने ज़ैद को अपना जानवर किराये पर दिया कि वह कोई सामान लादकर किसी स्थान पर ले जाए और मालिक साथ नहीं गया, बल्कि ख़ालिद को मज़दूरी पर रखा कि वह साथ जाए और जानवर वापस लाए और ख़ालिद से कहा कि काफिले के साथ वापस आए। फिर जब ज़ैद गंतव्य पर पहुँच गया और काफिला वापस हुआ, तो ख़ालिद काफिले के साथ नहीं आया बल्कि वहीं रुका रहा और उस जानवर को कई दिनों तक...

1. अर्थात् किरायेदार ने कोई ज़्यादती या ज़ुल्म नहीं किया, न ही मात्रा में उल्लंघन किया और न ही उसे मारा आदि।

جو راستہ معین کیا ہے اس کے معین کرنے میں فائدہ ہے اور اگر دریا کی راہ سے روانہ ہوا ہو تو اس صورت میں ضامن ہوگا کیونکہ اس میں اکثر خوفِ تلف ہوتا ہے اور اگر اس صورت میں منزلِ مقصود پر صحیح سالم پہنچ گیا تو کرایہ واجب ہوگا اور مخالفت کرنے کا اعتبار نہ کیا جائے گا کیونکہ مقصود حاصل ہونے پر مخالفت کا کچھ اعتبار نہیں ہے اور مالِ بضاعت میں بھی ایسا ہی حکم ہے یہ تترتاشی میں لکھا ہے۔ اگر کسی شخص نے ایک خچر اس غرض سے کرایہ کیا کہ اس پر اسباب لاد کر مدینہ منورہ تک جائے اور لاد کر مدینہ منورہ کو روانہ ہوا پھر راہ میں پیشاب یا پاخانہ کی غرض سے پیچھے رہ گیا یا کسی شخص سے باتیں کرنے لگا اور خچر آگے چلا گیا اور ضائع ہو گیا پس اگر اس کی آنکھ سے غائب نہیں ہوا تو ضامن نہ ہوگا اور اگر اس کی نظر سے غائب ہوا تو ضامن ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

زید نے گاؤں سے شہر جانے کے واسطے ایک جانور کرایہ پر لیا اور جانور کے مالک نے عمرو کو زید کے ساتھ کیا راستہ میں عمرو کسی کام میں مشغول ہو گیا اور زید تنہا جانور کو لے کر چلا گیا اور جانور اس کے پاس ضائع ہو گیا تو عمرو ضامن نہ ہوگا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ امام ابو یوسف و امام محمدؒ نے فرمایا کہ کسی شخص نے خاص مقام تک سوار ہو جانے کے واسطے ایک جانور کرایہ پر لیا پھر جب کچھ دور گیا تو دعویٰ کیا کہ یہ جانور میرا ہے اور اجارہ لینے سے انکار کیا اور جانور کا مالک اجارہ کا مدعی ہے پس اگر مستاجر کی سواری کی وجہ سے جانور مر گیا تو ضامن نہ ہوگا اور اگر سواری لینے سے پہلے مر گیا تو ضامن ہوگا اور اگر ایسا واقعہ ہوا کہ مسافت طے ہو جانے کے بعد مستاجر اس جانور کو مالک کو واپس کرنے کے واسطے لایا اور وہ تلف ہو گیا تو ضامن ہوگا اور شیخ قدوریؒ نے فرمایا ہے کہ مستاجر پر امام ابو یوسفؒ کے

نزدیک انکار سے پہلے کی اجرت واجب ہوگی اور انکار کے بعد کی اجرت اس کے ذمہ سے ساقط ہو جائے گی اور امام محمدؒ کے نزدیک پوری اجرت واجب ہوگی یہ کبریٰ میں ہے۔ امام محمدؒ نے فرمایا کہ اگر کرایہ کا جانور یا غلام اپنے مستاجر کے پاس بدوں تعدی یا مخالفت یا جنایت کرنے کے بعد مر گیا تو اس پر ضمان لازم نہ آئے گی اور اجارہ اسی وقت سے باطل ہو جائے گا کیونکہ معقود علیہ معدوم ہو گیا یہ شرح طحاوی میں ہے۔ اگر ایک شخص نے کوئی جانور اس غرض سے کرایہ پر لیا کہ اس پر اناج لاد کر شہر کو لے جائے پھر واپسی کے وقت اس جانور پر دو قفیر نمک مالک کی بلا اجازت لاد لیا اور جانور مر گیا تو ضامن ہوگا یہ ملتقط میں ہے۔

شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے زید کو اپنا جانور اس غرض سے کرایہ پر دیا کہ زید اس پر کوئی شے معلوم لاد کر کسی مقام معلوم کو لے جائے اور خود جانور کے ساتھ نہ گیا ☆

نوازل میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے دوسرے کو ایک اونٹ دیا اور حکم کیا کہ اس کو کرایہ پر دے دے اور اس کے کرایہ سے میرے واسطے کوئی چیز خریدے پھر وہ اونٹ اس کے پاس اندھا ہو گیا اس نے فروخت کر دیا اور اس کے دام وصول کر لئے وہ دام راستہ میں اس کے پاس تلف ہو گئے تو فقیہ ابو جعفرؒ نے فرمایا کہ اگر اس نے اونٹ ایسے مقام میں فروخت کیا کہ جہاں کسی حاکم کے پاس جو اس کو فروخت کی اجازت دے نہیں پہنچ سکتا تھا تو اس پر اونٹ کی یا اس کے داموں کی ضمان لازم نہ آئے گی اور اگر ایسے مقام میں تھا کہ اس کو رکھ سکتا تھا یا ویسا ہی اندھا اونٹ مالک کو واپس کر سکتا تھا تو وہ شخص اس کی قیمت کا ضامن ہوگا یہ خلاصہ میں ہے اور شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے زید کو اپنا جانور اس غرض سے کرایہ پر دیا کہ زید اس پر کوئی شے معلوم لاد کر کسی مقام معلوم کو لے جائے اور خود جانور کے ساتھ نہ گیا لیکن خالد کو مزدوری کیا کہ اس کے ساتھ جائے اور جانور کو واپس لادے اور خالد سے کہہ دیا

کہ قافلہ کے ساتھ واپس آئے پھر جب زید مقام مقصود پر پہنچ گیا اور قافلہ واپس ہوا تو خالد قافلہ کے ساتھ نہ آیا بلکہ ٹھہرا رہا اور اس جانور کو چند روز تک

۱ یعنی مستاجر نے کوئی تعدی یا ظلم و سختی نہیں کی اور نہ مقدار سے خلاف کیا اور نہ قتل وغیرہ کیا۔

Fatawa Alamgiri..... Volume 6 | 275 | Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing)

He kept [the hired animal] for his personal work, then started to return it with another caravan. On the way, they were robbed, and this animal was also looted. Now, is Khalid liable (Dhamin) or not? The Sheikh stated: Yes, he will be liable because Khalid is a hired worker (Ajir), and he violated the owner's terms by using the animal for his own work. Therefore, he is liable because, according to the second opinion of Imam al-A'zam (Imam Abu Hanifa), when an employee violates terms, even if he returns to compliance later, he is not absolved of liability. This is also the view of Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad. However, if the employee, Khalid, had not kept the animal for his own use, he would not have been liable, even if he did not return it with the first caravan. This is because the owner had told him to return with "a" caravan and did not specify "this" particular caravan. Thus, compliance with the order in a general sense was mandatory, and in accordance with that, the employee was returning with a caravan; hence, he would not be liable. This is found in 'Fatawa Nasafi'.

Zaid hired an animal to carry wheat from a certain place to his house from morning till night. Zaid adopted a practice where he would load wheat on the animal from that place and bring it home, but while going back to that place, he would ride the animal himself. Later, the animal died. In this case, Zaid will be liable for its price. Some scholars (Mashaykh) have stated that if this is not the common custom among people, he will be liable; however, if it is the custom for people to ride back when the animal is empty, he will not be liable. According to Faqih Abu al-Layth, this latter ruling is preferred; this is in 'Khazanat al-Muftin'. Zaid hired a donkey for one dirham to carry loads of manure to his land. His land also contained unbaked bricks. Whenever he returned after dumping a load of manure, he would bring back a load of bricks. If that donkey dies during the return trip, Zaid will be liable for its price and will not have to pay any rent. But if it survives, Zaid will be liable for the full rent; this is in 'Wajiz al-Kurdari'. Zaid hired a donkey to carry a specific load. He then loaded it with more than the stated weight and reached the agreed destination. He returned the donkey safe and sound, but before it could be handed back to the owner, the donkey died. In this case, he will be liable for the price of the donkey in proportion to the excess weight he had loaded; this is in 'al-Kubra'. The Sheikh was asked about Zaid hiring a donkey at a fixed rent to carry manure, despite the donkey being weak. Zaid mentioned that the donkey could not carry the load, but the lessor (owner) insisted it could, saying, "Load it as much as is typically loaded on such donkeys," and

sent him off. Subsequently, the animal suffered an injury to its leg. The Sheikh ruled that the lessee (Mustajir) would not be liable; this is in 'Fatawa Nasafi'.

It is written in 'al-Muntaqa' that Zaid hired a slave for ten dirhams for a month to perform sewing work. He then put him to work molding unbaked bricks for the same wage. The slave died of exhaustion from that work; Zaid is liable. However, if he did not die while doing that work, and Zaid moved him back from brick-making to sewing, and then he died of exhaustion, Zaid would not be liable. This issue is not similar to the issue regarding livestock, where an animal is hired for riding to a known destination and then goes beyond that point; that ruling has already been mentioned. This is in 'al-Dhakhirah'. It is written in 'Fatawa Abu al-Layth' that a person brought an animal to a veterinarian (Baitar) and asked him to diagnose its ailment. After examining it, the vet said it had a disease below the ear called 'mosh'. The owner ordered him to remove the pus. He removed the material according to the order, and the animal died. In this case, the veterinarian will not be held liable because he performed the task with the owner's permission; this is in 'al-Muhit'.

1. i.e., If the load was doubled, he would be liable for one-third of the price. Understand this. 2. A 'Baitar' is one who treats animals, commonly known as a doctor. Understand this.

फ़तावा आलमगीरी..... जिल्द 6 | 275 | किताबुल इजारा

अपने निजी काम में रखा, फिर दूसरे काफिले के साथ उसे वापस ले चला और रास्ते में डकैती हुई और यह जानवर भी लूट लिया गया। क्या खालिद जामिन (ज़िम्मेदार) होगा या नहीं? तो शेख ने फ़रमाया कि हाँ, जामिन होगा क्योंकि खालिद मज़दूर है और उसने जानवर को अपने काम में रखने से मालिक की मुखालफत (विरोध/उल्लंघन) की, इसलिए वह जामिन होगा। इस वास्ते कि इमाम-ए-आज़म के नज़दीक दूसरे कौल (मत) के मुवाफ़िक, जब अजीर (किरायेदार/सेवक) मुखालफत करता है, फिर भले ही वह मुवाफ़िकत (अनुपालन) की तरफ वापस आ जाए, तब भी वह ज़मानत (हर्जाने) से बरी नहीं होता। यही कौल इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद का भी है। और अगर अजीर यानी खालिद ने जानवर को अपने काम में न रखा होता, तो वह जामिन न होता, भले ही वह उसे पहले काफिले के साथ वापस न लाया हो। क्योंकि मालिक ने उससे कहा था कि काफिले के साथ वापस लाए, और यह नहीं कहा था कि उसी (विशेष) काफिले के साथ लाए। अतः उसके आदेश का सामान्य रूप से पालन अनिवार्य था और उसके अनुसार अजीर उसे एक काफिले के साथ वापस ला रहा था, इसलिए वह जामिन न होगा। यह 'फ़तावा नसफ़ी' में है।

ज़ैद ने एक जानवर किराए पर लिया कि सुबह से रात तक अमुक स्थान से गेहूँ लादकर अपने घर लाएगा। ज़ैद ने यह तरीका अपनाया कि वह उस स्थान से गेहूँ जानवर पर लादकर अपने घर लाता था और फिर वापस उस स्थान तक जाने के लिए जानवर पर खुद सवार होकर जाता था। फिर जानवर मर गया। ऐसी स्थिति में ज़ैद उसकी कीमत का जामिन होगा। कुछ मशायख (विद्वानों) ने फ़रमाया कि अगर लोगों में ऐसी आदत (प्रथा) न हो, तो जामिन होगा, और अगर लोगों की आदत हो कि उस स्थान तक खाली जाने के समय सवार होकर जाते हों, तो जामिन न होगा। फ़कीह अबुल लैस के नज़दीक यही हुक्म (आदेश) मान्य है; यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। ज़ैद ने एक गधा एक दिरहम में किराए पर लिया कि वह खाद की खेप उस पर लादकर अपनी ज़मीन में डालेगा। उसकी ज़मीन में कच्ची ईंटें पड़ी थीं। जब वह खाद डालकर लौटता है, तो एक खेप अपनी ईंटें लाद लाता है। यदि वह गधा वापसी के दौरान मर जाए, तो ज़ैद उसकी कीमत का जामिन होगा और उसे कोई किराया नहीं देना होगा। यदि वह सही-सलामत बच जाए, तो ज़ैद पर पूरा किराया देना अनिवार्य होगा; यह 'वजीज़ कुर्दी' में है। ज़ैद ने एक गधा किराए पर लिया कि उस पर निश्चित भार लादेगा, फिर उसने बताए गए भार से कुछ अधिक भार लाद दिया और तयशुदा स्थान तक पहुँचाया और गधा सही-सलामत वापस लाया। लेकिन मालिक को सौंपने से पहले वह गधा नष्ट (मर) गया। तो जितना भार उसने बढ़ाया था,

उसके अनुपात में वह गधे की कीमत का जामिन होगा; यह 'कुबरा' में है। शेख से पूछा गया कि ज़ैद ने एक निश्चित किराए पर खाद ढोने के लिए एक गधा किराए पर लिया, जबकि वह गधा कमज़ोर था। ज़ैद ने कहा कि यह गधा भार नहीं उठा सकता, लेकिन मोजिर (मालिक) ने कहा कि नहीं, उठा सकता है, और तुम इस पर उतना ही भार लादना जितना ऐसे गधों पर लादा जाता है। यह कहकर उसे भेज दिया। फिर उसके पैर में कोई चोट/आफ़त आई। तो शेख ने फ़रमाया कि मुस्ताजिर (किरायेदार) जामिन न होगा; यह 'फ़तावा नसफ़ी' में है।

'मुनतका' में लिखा है कि ज़ैद ने दस दिरहम पर एक महीने के लिए सिलाई का काम लेने के वास्ते एक गुलाम (दास) किराए पर लिया। फिर उसने उसे उसी किराए में कच्ची ईंटें ढालने के काम में लगा दिया और गुलाम उस काम में थक कर मर गया, तो ज़ैद जामिन होगा। और अगर वह उस काम में नहीं मरा था और ज़ैद ने उसे वह काम छोड़कर सिलाई के काम में लगा दिया और फिर वह थक कर मर गया, तो ज़ैद जामिन न होगा। यह मसला (विषय) चौपाया (पशु) के मसले जैसा नहीं है कि एक चौपाया किसी निश्चित स्थान तक सवारी के लिए किराए पर लिया और फिर उस स्थान से आगे निकल गया; उसका हुक्म पहले बताया जा चुका है। यह 'ज़खीरा' में है। 'फ़तावा अबुल लैस' में लिखा है कि एक व्यक्ति एक जानवर को बैतार (पशु चिकित्सक) के पास लाया और कहा कि इसे देखो क्या बीमारी है। उसने देखकर कहा कि इसके कान के नीचे की बीमारी है जिसे 'मोश' कहते हैं। मालिक ने हुक्म दिया कि इस मवाद (पस) को निकाल दो। उसने आदेशानुसार मवाद निकाला और जानवर मर गया। ऐसी स्थिति में बैतार पर हर्जाना (ज़मान) अनिवार्य नहीं होगा क्योंकि उसने मालिक की अनुमति से यह काम किया है; यह 'मुहीत' में है।

1. अर्थात यदि भार दोगुना कर दिया, तो वह कीमत के एक-तिहाई भाग का जामिन होगा। समझिए। 2. बैतार वह जो जानवरों का इलाज करते हैं, जिन्हें डॉक्टर के नाम से जाना जाता है। समझिए।

اپنے ذاتی کام میں رکھا پھر دوسرے قافلے کے ساتھ اس کو واپس لے چلا اور راستہ میں ڈاکا پڑا اور یہ جانور بھی لوٹ لیا گیا پس آیا خالد ضامن ہوگا یا نہیں تو شیخ نے فرمایا کہ ہاں ضامن ہوگا کیونکہ خالد مزدور ہے اور اس نے جانور کو اپنے کام میں رکھنے سے مالک کی مخالفت کی اس لئے ضامن ہوگا اس واسطے کہ امام اعظم کے نزدیک دوسرے قول کے موافق جب اجیر مخالفت کرتا ہے پھر اگرچہ موافقت کی طرف عود کرتا ہے تب بھی ضمان سے بری نہیں ہوتا ہے اور یہی قول امام ابو یوسف و امام محمد کا ہے اور اگر اجیر یعنی خالد نے جانور کو اپنے کام میں نہ رکھا ہوتا تو ضامن نہ ہوگا اگرچہ پہلے قافلے کے ساتھ واپس نہ لائے کیونکہ مالک نے اس سے یہ کہا تھا کہ قافلہ کے ساتھ واپس لائے اور یہ نہیں کہا تھا کہ اسی قافلہ کے ساتھ لائے پس اس کے حکم کا اجراء علی الاطلاق واجب ہوا اور اس کے موافق اجیر اس کو ایک قافلہ کے ساتھ واپس لاتا تھا پس ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ نسفی میں ہے۔

زید نے ایک جانور کرایہ پر لیا کہ صبح سے رات تک فلاں موضع سے گیہوں لاد کر اپنے مکان کو لائے گا اور زید نے یہ طریقہ اختیار کیا کہ اس موضع سے گیہوں جانور پر لاد کر اپنے گھر لاتا تھا اور پھر اس موضع تک جانے کے وقت جانور پر خود سوار ہو کر جاتا تھا پھر جانور مر گیا تو زید اس کی قیمت کا ضامن ہوگا اور بعض مشایخ نے فرمایا کہ اگر ایسی عادت لوگوں میں جاری نہ ہو تو ضامن ہو گا اور اگر لوگوں کی عادت ہو کہ اس موضع تک خالی جانے کے وقت سوار ہو کر جاتے ہوں تو ضامن نہ ہو گا اور فقیہ ابواللیث کے نزدیک یہی حکم مختار ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ زید نے ایک گدھا ایک درہم میں کرایہ پر لیا کہ میں کھیپ کھاد کی اس پر لاد کر اپنی زمین میں ڈالے گا اور اس کی زمین میں کچی اینٹیں پڑی ہیں جب کوئی کھیپ کھاد کی ڈال کر

لوٹتا ہے تب ایک کھیپ اپنی اینٹیں لاد لاتا ہے پس اگر وہ گدھا واپسی کی حالت میں ہلاک ہو جائے تو زید اس کی قیمت کا ضامن ہوگا اور کچھ اجرت نہ دینی ہوگی اور اگر صحیح سالم بچ جائے تو زید پر پوری اجرت واجب ہو گی یہ وجیز کردری میں ہے۔ ایک گدھا زید نے کرایہ پر لیا کہ اس پر اس قدر بوجھ لاد لے جائے گا پھر جس قدر بیان کیا تھا اس پر کچھ بوجھ بڑھا کر لاد لے گیا اور جہاں کا وعدہ ٹھہرا تھا وہاں تک پہنچایا اور گدھا صحیح و سالم واپس لایا مگر مالک کو واپس دینے سے پہلے وہ گدھا ضائع ہو گیا تو جس قدر بوجھ اس نے زیادہ کر دیا تھا اس کے انداز سے گدھے کی قیمت کا ضامن ہو گا یہ کبریٰ میں ہے۔ شیخ سے دریافت کیا گیا کہ زید نے کسی قدر اجرت معلومہ پر کھاد اٹھانے کے واسطے ایک گدھا اجارہ پر لیا حالانکہ وہ گدھا کمزور تھا اور زید نے کہا کہ یہ گدھا بوجھ نہیں اٹھا سکتا ہے اور موجر نے کہا کہ نہیں بلکہ اٹھا سکتا ہے اور تو اس پر اتنا بوجھ لادنا جتنا ایسے گدھوں پر لادتے ہیں اور یہ کہہ کر اس کو بھیج دیا پھر اس کے پاؤں میں کوئی آفت پہنچی تو شیخ نے فرمایا کہ مستاجر ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ نسفی میں ہے۔

منتقٰی میں لکھا ہے کہ زید نے دس درہم پر ایک مہینہ تک سلائی کا کام لینے کے واسطے ایک غلام اجارہ پر لیا پھر اس کو اسی اجرت میں کچی اینٹیں ڈھالنے کے کام میں لگایا اور غلام اس کام میں تھک کر مر گیا تو زید ضامن ہو گا اور اگر اس کام میں ہلاک نہیں ہوا تھا کہ زید نے اس کو اس کام سے چھوڑ کر سلائی کے کام میں لگایا اور وہ تھک کر مر گیا تو زید ضامن نہ ہو گا اور یہ مسئلہ چوپایہ کے مسئلہ کے مشابہ نہیں ہے کہ ایک چوپایہ کسی مقام معلوم تک سوار ہونے کے واسطے کرایہ پر لیا اور پھر اس مقام سے تجاوز کر گیا اور اس کا حکم مذکور ہو چکا ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ فتاویٰ ابواللیث میں لکھا ہے کہ ایک شخص ایک جانور بیطار کے پاس لایا اور کہا کہ اس کو دیکھو کہ اس کو کیا بیماری ہے اس نے دیکھ کر کہا کہ اس کے کان کے نیچے بیماری ہے کہ جس کو موش کہتے ہیں پس مالک نے حکم دیا کہ اس مواد کو نکال دے اس نے موافق حکم

کے مواد نکالا اور چوپایہ مر گیا تو بیطار پر ضمان لازم نہ آئے گی کیونکہ اس نے مالک کی اجازت سے یہ کام کیا ہے یہ محیط میں ہے۔

۱۔ یعنی اگر بوجھ دوہرا کر دیا تو ایک تہائی قیمت کا ضامن ہو گا فاہم۔ ۲۔ بیطار جو جانوروں کا علاج کرتے ہیں وہ ڈاکٹر بالاسم معروف فاہم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 7 | 276 | Kitab al-Ijarah (Book of Hire)

If a money changer (sarraf) is hired by Zaid for a certain fee to test some dirhams and some of them turn out to be counterfeit or debased, Zaid cannot claim any compensation from the money changer because he has not caused any loss to Zaid's rights. However, since the work done was partial—meaning only some dirhams were actually tested—he shall return the wages accordingly. Specifically, if all the dirhams are found to be counterfeit, he must return the entire fee; if half are counterfeit, he must return half. Zaid shall return these counterfeit dirhams to the person who gave them to him. If the giver denies it, saying, "These are not the dirhams you took from me," Zaid's statement will be accepted upon oath, as Zaid is refusing to accept dirhams other than those he originally received. This ruling applies only if Zaid did not declare at the time of receipt, "I have received my full right and accepted genuine dirhams." If Zaid made such an acknowledgment and later wants to return some dirhams because they are counterfeit, and the giver denies they are his, Zaid's claim will not be accepted. This is stated in Fatawa Qazi Khan.

The Sheikh was asked about a case where Zaid hired a calligrapher for a certain wage to write a Mushaf Majid (Quran), include diacritical marks (nuqta), and mark every ten verses. If the calligrapher made errors in some words or in the markings for every ten verses, Faqih Abu Ja'far stated: If such errors occur on every page, Zaid has the option to either take the Mushaf and pay the 'ajer al-mithl' (customary market wage), provided it does not exceed the agreed-upon wage; or he may return the Mushaf and recover any wages already paid. If the work was done according to the agreement on some pages but contained errors on others, Zaid should pay the proportional share of the agreed-upon wage for the correct pages and pay the 'ajer al-mithl' for the pages containing errors. This is recorded in Al-Hawi. If Zaid instructed a dyer to dye his cloth with saffron or madder, but he dyed it with a different substance, Zaid has the option to either leave the cloth with the dyer and claim the value of his original white cloth, or take the cloth and pay the 'ajer al-mithl', ensuring it does not exceed the agreed amount. If the dyer used the correct substance as ordered but deviated in the specifications (for example, Zaid ordered dyeing with a quarter qafiz of saffron, but the dyer used a full qafiz, and Zaid acknowledged it was dyed with a full qafiz), Zaid has the option to leave the cloth with the dyer and claim the value of the white cloth, or take the cloth, pay for the extra dye used, and pay the agreed-upon labor fee. This is from Al-Zahiriyya and Fatawa Qazi Khan.

If Zaid gave his ring to a seal-engraver to engrave his name on the gemstone, and the engraver, intentionally or by mistake, engraved someone else's name, the owner has the option to either claim the full value of the ring as damages from the engraver or take the ring and pay the 'ajer al-mithl', though not exceeding the fixed wage. Similarly, if a carpenter is given a door to engrave with specific designs and he carves different ones, the owner has the same options. If the craftsman followed the instructions but made minor deviations, such deviations are disregarded. This is in Al-Ghiyathiyya. If someone was ordered to paint a house red but painted it green, the Imam (may Allah have mercy on him) stated that the owner should pay for the value added by the green paint, but the painter receives no labor wage, only the value of the materials used... (sentence incomplete).

एक सर्राफ (सिक्कों की जाँच करने वाला) ने ज़ैद के कुछ दरहम एक निश्चित मज़दूरी पर परखने के लिए किराए पर लिए और उन दरहमों में खोटे या नकली दरहम निकले, तो ज़ैद सर्राफ से कोई मुआवज़ा नहीं ले पाएगा क्योंकि उसने ज़ैद के किसी हक़ का नुक़सान नहीं किया है। हाँ, चूँकि उसने काम कम किया है यानी केवल कुछ ही दरहम परखे हैं, इसलिए उसी अनुपात में मज़दूरी वापस करेगा। यहाँ तक कि यदि सभी दरहम खोटे पाए जाएँ तो पूरी मज़दूरी वापस करेगा और यदि आधे खोटे हों, तो आधी मज़दूरी वापस करेगा। ज़ैद उन खोटे दरहमों को उस व्यक्ति को वापस करेगा जिसने उसे दिए थे। और यदि देने वाले ने इनकार किया और कहा कि "ये वे दरहम नहीं हैं जो तुमने मुझसे लिए थे," तो कसम के साथ ज़ैद की बात स्वीकार की जाएगी क्योंकि ज़ैद उनके अलावा दूसरे दरहम लेने से इनकार कर रहा है। लेकिन यह हुक्म (आदेश) तब है जब लेते समय ज़ैद ने यह स्वीकार न किया हो कि "मैंने अपना पूरा हक़ पा लिया और खरे दरहम प्राप्त किए।" यदि ज़ैद ने ऐसा स्वीकार कर लिया हो और फिर खोटे होने के कारण कुछ दरहम वापस करना चाहे और देने वाला अपने दरहम होने से इनकार करे, तो ज़ैद की बात स्वीकार नहीं होगी। यह फ़तावा काज़ी खान में है।

शेख़ से पूछा गया कि ज़ैद ने एक कातिब (लेखक) को एक निश्चित मज़दूरी पर मुक़र्रर किया कि वह मेरे लिए एक मुसहफ़ मजीद (कुरआन) लिखकर उस पर नुक्ते लगाए और हर दस आयतों को अलग करके वहाँ नुक्तों से निशान बना दे। यदि कातिब ने कुछ शब्दों और कुछ दस आयतों के निशानों में गलती की, तो फ़कीह अबू जाफ़र ने फ़रमाया कि यदि उसने हर पृष्ठ पर ऐसी ही गलती की है, तो ज़ैद को अधिकार होगा कि चाहे तो उससे वह मुसहफ़ लेकर उसे 'अजर-उल-मिस्ल' (प्रचलित मज़दूरी) दे दे, लेकिन वह तयशुदा मज़दूरी से अधिक नहीं होगी। या वह मुसहफ़ उसे वापस कर दे और यदि मज़दूरी दे दी है तो वापस ले ले। और यदि कुछ पृष्ठों में इक़रार के अनुसार काम किया और कुछ में गलती की हो, तो जितने पृष्ठों में इक़रार के अनुसार काम किया है, उनका हिस्सा तयशुदा मज़दूरी में से दे और जिनमें उल्लंघन किया है उनकी मज़दूरी अजर-उल-मिस्ल के हिसाब से दे। यह 'हावी' में है। यदि ज़ैद ने एक रंगरेज़ (रंगने वाला) को हुक्म दिया कि केसर या मजीठ से मेरा कपड़ा रंग दे, और उसने किसी दूसरी चीज़ से रंगा, तो ज़ैद को अधिकार होगा कि चाहे तो यह कपड़ा रंगरेज़ के पास छोड़ दे और अपने सफेद कपड़े की कीमत उससे ले ले, या यह कपड़ा लेकर उसे अजर-उल-मिस्ल दे दे, लेकिन वह तयशुदा राशि से अधिक नहीं होगी। और यदि रंगरेज़ ने उसी चीज़ से रंगा हो जैसा ज़ैद ने हुक्म दिया था लेकिन रंगने की विधि में आदेश का उल्लंघन किया हो

(जैसे ज़ैद ने एक चौथाई कफ़ीज़ केसर से रंगने का हुक्म दिया था और रंगरेज़ ने एक पूरे कफ़ीज़ से रंग दिया और ज़ैद ने भी एक कफ़ीज़ से रंगे होने का इक़रार किया), तो ज़ैद को अधिकार होगा कि चाहे तो कपड़ा रंगरेज़ के पास छोड़ दे और सफेद कपड़े की कीमत ले ले, या कपड़ा ले ले और जो अतिरिक्त रंग इस्तेमाल हुआ है उसकी कीमत अदा करे और जो मज़दूरी तय हुई थी वह अदा करे। यह 'ज़हीरिया' और 'फ़तावा काज़ी खान' में है।

यदि ज़ैद ने अपनी अंगूठी मुहर बनाने वाले को दी कि उसके नगीने पर मेरा नाम उकेर दे, और उसने जानबूझकर या गलती से किसी दूसरे व्यक्ति का नाम उकेर दिया, तो मालिक को अधिकार होगा कि चाहे तो नक्काश से अपनी अंगूठी की कीमत बतौर हर्जाना ले ले या अंगूठी लेकर उसे अजर-उल-मिस्ल दे दे, लेकिन अजर-उल-मिस्ल तयशुदा मज़दूरी से अधिक नहीं होगी। इसी तरह यदि किसी बढ़ई को दरवाज़ा दिया कि उस पर ऐसे नक़्श (डिज़ाइन) बना दे और उसने दूसरी तरह के नक़्श बना दिए, तो भी मालिक को वैसा ही अधिकार होगा। और यदि कारीगर ने आदेश के अनुसार काम किया लेकिन थोड़ा उल्लंघन किया, तो ऐसे उल्लंघन का विचार नहीं किया जाएगा। यह 'ग़ियासिया' में है। यदि किसी व्यक्ति को हुक्म दिया कि मेरे घर को लाल रंग से रंग दे और उसने हरा रंग दिया, तो इमाम (रह.) ने फ़रमाया कि हरा रंग करने से जो मूल्य बढ़ा है वह मालिक अदा करे और रंग करने वाले को कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी, लेकिन घर में उसने जितना रंग भरा है उसकी कीमत का... (अपूर्ण वाक्य)।

ہے۔ ایک صراف نے زید کے کچھ درہم کسی قدر اجرت لے کر پرکھنے کا اجارہ لیا اور ان درہموں میں زیوف یا ستوق درہم نکلے تو زید کو صراف کچھ ضمان نہ دے گا کیونکہ اس نے زید کا کچھ حق تلف نہیں کیا ہاں کام تھوڑا دیا یعنی بعض درہم پرکھے ہیں پس اسی حساب سے اجرت واپس دے گا حتیٰ کہ اگر کل درہم زیوف پائے جائیں تو کل اجرت واپس کرے گا اور نصف زیوف ہوں تو نصف اجرت واپس دے گا اور زید ان زیوف کو جس شخص نے دیئے ہیں اس کو واپس کرے گا اور اگر دینے والے نے انکار کیا اور کہا کہ یہ وہ درہم نہیں ہیں جو تو نے مجھ سے لئے ہیں تو قسم کے ساتھ زید کا قول قبول ہو گا کیونکہ زید ان کے سوائے دوسرے درہم لینے سے منکر ہے مگر یہ حکم اس وقت ہے کہ جب لیتے وقت زید نے اس طرح اقرار نہ کیا ہو کہ میں نے اپنا حق بھر پایا کھرے درہم وصول پائے اور اگر زید نے اس طرح اقرار کر دیا ہو پھر زیوف ہونے کی وجہ سے بعض درہم واپس کرنے چاہے اور دینے والے نے اپنے درہم ہونے سے انکار کیا تو زید کا قول قبول نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

شیخ سے دریافت کیا گیا کہ زید نے ایک کاتب کسی قدر اجرت پر اس واسطے مقرر کیا کہ میرے واسطے ایک مصحف مجید لکھ کر نقطہ لگائے اور ہر دس آیت الگ کر کے وہاں نقطوں سے نشان کر دے پس کاتب نے بعض لفظوں اور بعض دس آیتوں کے نشان میں خطا کی تو فقیہ ابو جعفر نے فرمایا کہ اگر ہر ورق میں اس نے ایسی ہی خطا کی ہے تو زید کو اختیار ہو گا کہ چاہے اس سے یہ مصحف لے کر اس کو اجر المثل دے دے مگر جو اجرت قرار پائی تھی اس سے اجر المثل زیادہ نہ دیا جائے گا یا یہ مصحف اس کو واپس کر دے اور اپنی اجرت اگر دے دی ہے تو واپس کر لے اور اگر بعض ورقوں میں اقرار کے موافق کام کیا اور بعض میں خطا کی ہو تو جس قدر اوراق میں

موافق اقرار کے کام دیا ہے ان کا حصہ اجرت مقررہ اجرت میں سے دے اور جن میں خلاف کیا ان کی اجرت اجر المثل کے حساب سے دے یہ حاوی میں ہے۔ اگر زید نے ایک رنگریز کو حکم دیا کہ زعفران یا منجٹھ سے میرا کپڑا رنگ دے اس نے دوسری جنس سے رنگا تو زید کو اختیار ہو گا کہ چاہے یہ کپڑا رنگریز کے پاس چھوڑ دے اور اپنے سپید کپڑے کی قیمت اس سے لے لے یا یہ کپڑا لے کر اس کو اجر المثل دے دے مگر جو کچھ دونوں میں قرار پایا ہے اس سے اجر المثل کی مقدار زیادہ نہ ہو گی اور اگر رنگریز نے اسی جنس کا رنگ دیا ہو جیسا کہ زید نے حکم دیا ہے لیکن وصف میں خلاف حکم عمل میں لایا یعنی مثلاً زید نے چوتھائی قفیز زعفران سے رنگنے کا حکم دیا تھا اور رنگریز نے ایک قفیز سے رنگا اور زید نے بھی ایک قفیز سے رنگی ہوئی ہونے کا اقرار کیا تو زید کو اختیار ہو گا کہ چاہے یہ کپڑا رنگریز کے پاس چھوڑ دے اور اس سے بھی سپید کپڑے کی قیمت لے لے یا یہ کپڑا لے لے اور جو کچھ اس نے رنگ میں زیادہ کیا ہے اس کی قیمت ادا کرے اور جو اجرت قرار پائی ہے وہ اجرت ادا کرے یہ ظہیریہ اور فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر زید نے اپنی انگوٹھی مہر کن کو دی کہ اس کے نگینہ پر میرا نام نقش کر دے اس نے عمداً یا خطا سے غیر شخص کا نام نقش کر دیا تو مالک کو اختیار ہو گا کہ چاہے نقاش سے اپنی انگوٹھی کی قیمت ڈانڈ لے یا انگوٹھی لے کر اس کو اجر المثل دے دے مگر اجر المثل اجرت مقررہ سے زائد نہ دیا جائے گا اسی طرح اگر کسی نجار یعنی بڑھئی کو دروازہ دیا کہ اس پر ایسے نقش کر دے اس نے دوسری طرح کے نقش کھودے تو بھی مالک کو ایسا ہی اختیار حاصل ہو گا اور اگر کارگری کرنے نے اس کے حکم کے موافق کام کیا مگر کچھ خلاف کیا تو ایسے خلاف کا اعتبار نہیں ہے یہ غیاثیہ میں ہے۔ اگر کسی شخص کو حکم دیا کہ میرے بیت کو سرخ رنگ دے اس نے سبز رنگا تو امامؒ نے فرمایا کہ سبز رنگ کرنے سے جو زیادتی ہوئی وہ مالک ادا کرے اور رنگ

کرنے والے کو کچھ اجرت نہ ملے گی مگر بیت میں جس قدر اس نے رنگ بھرا ہے اس کی قیمت کا تسیہ للتوافق۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 277 Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring/Leasing)

...will be derived; this is in *Bada'i*. If a painter is instructed to paint a door or wall red, but instead paints it with green patterns, the owner has the choice: either to claim compensation (zaman) for the value of the materials/object or to take the object and pay the price of the paint used; however, the painter shall receive no wages. If a carpenter is instructed to raise the roof of a house, meaning to repair and install a wooden roof, and he installs it correctly in its place, but the roof subsequently falls without any action on the part of the carpenter, the carpenter is entitled to his wages and is not liable for compensation. However, if it falls due to his actions during installation—meaning he performed an act that caused the roof to collapse and the support beams to break—then full compensation is due, but no wages shall be paid; this is stated in *Ghiyasiah*. If a person leases land to cultivate wheat but instead sows green fodder (ratbah), he must pay compensation for any damage caused to the land, and no rent shall be due upon him; this is in *Jami' al-Saghir*.

If a tailor is instructed to cut a shirt from a piece of cloth but instead cuts a tunic (*qaba*), or is told to use a Roman stitch but uses a Persian stitch, the owner has the choice: either to take the value of his cloth and leave the cloth with the tailor, or to take the cloth and pay the fair market wage (*ajr al-mithl*). However, the fair market wage paid shall not exceed the originally agreed-upon wage. If the tailor sewed it plainly, the owner's right to compensation is established. The correct view is that the owner retains the aforementioned choice even in this case, as the tailor fundamentally complied with the order to sew; this is in *Ghiyasiah*. Hisham narrated from Imam Muhammad that if a person gives copper or brass to another to cast a basin (*tasht*) and describes its specifications, but the artisan casts a jug (*kuza*) instead, the Imam stated that the owner has the choice: either to take compensation equal to his material (in which case the jug becomes the property of the artisan) or to take the jug and pay a fair market wage not exceeding the fixed rate; this is in *Bada'i*. If a weaver is given yarn to weave a specific type of cloth, such as '*Sata Puwa*', and he weaves more or less than specified, the owner has the choice because the condition must be respected. Thus, he may reject the cloth and take compensation from the weaver equivalent to his yarn (the weaver's statement regarding the quantity of yarn received shall be accepted), or he may take the cloth and pay wages. However, paying the full agreed wage applies only if the weaving was excessive; no additional wages are due for the excess part as it was woven without permission. In the case of a deficiency, fair market wages shall be paid for what was produced, but it shall not

exceed the proportional share of the agreed wage. For example, if the owner ordered '*Sata Puwa*' with a calculated measure (*maksar*) of 28, and the weaver instead produced '*Sata Tiya*' with a measure of 21, there is a one-quarter deficiency. Therefore, the agreed wage will be reduced by one-quarter, and the fair market wage will then be determined, provided it does not exceed three-quarters of the original fixed wage. If there is a dispute regarding the owner's original instructions—whether he ordered '*Sata Puwa*' or '*Sata Tiya*'—the owner's statement shall be accepted. If the weaver violated the condition, the owner retains his right of choice; this is in *Ghiyasiah*.

---

1. '*Satapwa*' and '*Pangu Pat*' etc. are technical weaving terms with which the current translator is also not intimately familiar.

मुश्तक़ होगा, यह 'बदाइ' में है। यदि किसी रंग भरने वाले को आदेश दिया कि मेरे दरवाज़े या दीवार में लाल रंग भर दे, और उसने हरे रंग से नक़्श भर दिए, तो मालिक को अधिकार है कि चाहे उससे कीमत का मुआवज़ा (ज़मान) ले ले या वह चीज़ लेकर जितना रंग उसने दिया है उसकी कीमत दे दे, परन्तु नक़्क़ाश (चित्रकार) को कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी। और यदि किसी बढ़ई को आदेश दिया कि मेरे घर की छत ऊँची कर दे, अर्थात लकड़ी की छत ठीक करके स्थापित कर दे, और उसने ठीक करके अपने स्थान पर स्थापित कर दी, फिर बढ़ई के किसी कृत्य के बिना ही वह छत गिर गई, तो बढ़ई को मज़दूरी मिलेगी और उस पर मुआवज़ा अनिवार्य नहीं होगा। और यदि स्थापित करने के दौरान उसके कृत्य से गिर पड़ी, अर्थात जब उसने स्थापित किया तो उससे कोई ऐसा कृत्य हुआ कि छत गिर पड़ी और शहतीर टूट गए, तो पूर्ण मुआवज़ा देना होगा परन्तु मज़दूरी नहीं मिलेगी, यह 'गियासिया' में है। एक व्यक्ति ने गेहूँ उगाने के लिए भूमि किराये पर ली, फिर उसमें हरा चारा (रतबा) बो दिया, तो भूमि को जितना नुकसान हुआ उसका मुआवज़ा अदा करे और उस पर कोई किराया अनिवार्य नहीं होगा, यह 'जामे सगीर' में है।

यदि दर्जी को आदेश दिया कि इस कपड़े की कमीज़ काट दे और उसने क़बा (एक प्रकार का चोगा) काट दिया, या आदेश दिया कि इसे रूमी सिलाई से सी दे और उसने फ़ारसी सिलाई से सिला, तो मालिक को अधिकार होगा कि चाहे अपने कपड़े की कीमत लेकर कपड़ा दर्जी के पास छोड़ दे या कपड़ा लेकर उसे 'अज्र-उल-मिसल' (उचित मज़दूरी) दे दे, परन्तु जो मज़दूरी तय हुई थी उससे अधिक उचित मज़दूरी नहीं दी जाएगी। और यदि उसने सादा सिलाई कर दी तो मालिक का अधिकार समाप्त होकर मुआवज़ा लेना तय हो गया, और सही बात यह है कि मालिक को इस स्थिति में भी उक्त विकल्प प्राप्त होगा क्योंकि दर्जी ने वास्तव में सिलाई में उसके आदेश का पालन किया है, यह 'गियासिया' में है। हिशाम ने इमाम मोहम्मद से रिवायत की है कि एक व्यक्ति ने दूसरे को ताँबा या पीतल आदि कोई चीज़ एक थाल (तश्त) ढालने के लिए दी और थाल की विशेषता बता दी, उसने एक कूज़ा (घड़ा) ढाल दिया, तो इमाम ने फ़रमाया कि मालिक को अधिकार होगा कि चाहे उससे अपनी चीज़ के समान मुआवज़ा ले ले और वह कूज़ा कारीगर का हो जाएगा, या कूज़ा लेकर उचित मज़दूरी दे जो निर्धारित मात्रा से अधिक न होगी, यह 'बदाइ' में है। यदि किसी जुलाहे को कुछ सूत दिया कि उसका 'सता पुआ' कपड़ा बुन दे, और उसने उससे अधिक या कम करके बुना, तो मालिक को अधिकार होगा क्योंकि उसकी शर्त का विचार किया जाएगा। अतः चाहे तो कपड़ा छोड़कर अपने

सूत के समान जुलाहे से मुआवज़ा ले ले, और प्राप्त सूत की मात्रा के बारे में जुलाहे का कथन स्वीकार किया जाएगा; या कपड़ा लेकर उसे मज़दूरी दे, परन्तु निर्धारित मज़दूरी देना अधिक बुनाई की स्थिति में है, और अतिरिक्त हिस्से के बदले कोई मज़दूरी नहीं दी जाएगी क्योंकि उसने बिना आदेश के अतिरिक्त बुना है। और कम बुनाई की स्थिति में, जो कुछ उसने बुनकर तैयार किया है उसका उचित मज़दूरी दी जाएगी, परन्तु जो मज़दूरी तय हुई थी उसके अनुपात से अधिक नहीं दी जाएगी। इसका अर्थ यह है कि मान लीजिए मालिक ने 'सता पुआ' बुनने का आदेश दिया था जिसका गुणनफल (मक्सर) 28 हुआ, और जुलाहे ने कमी करके'सता तिया' बुन दिया जिसका गुणनफल 21 हुआ, तो एक चौथाई की कमी हुई। अतः निर्धारित राशि में से एक चौथाई कम कर दी जाएगी, फिर जो उचित मज़दूरी बनती है उसे देखा जाएगा कि वह निर्धारित मज़दूरी के तीन-चौथाई हिस्से से अधिक न हो। और यदि दोनों में मालिक के आदेश की मात्रा में मतभेद हो, यानी उसने किस तरह बुनने का आदेश दिया था 'सता पुआ' या 'सता तिया', तो इस मतभेद में मालिक का कथन स्वीकार किया जाएगा। अतः यदि उसने शर्त का उल्लंघन किया हो, तो मालिक को विकल्प प्राप्त होगा, यह 'गियासिया' में है।

---

1. 'सता पुआ' और 'पंगू पट' आदि जुलाहों की शब्दावली है, जिसके विस्तार से वर्तमान अनुवादक भी अपरिचित है।

مشتق ہوگا یہ بدائع میں ہے۔ اگر کسی رنگ بھرنے والے کو حکم دیا کہ میرے دروازے یا دیوار میں سرخ رنگ بھر دے اس نے سبز رنگ سے نقش بھر دیئے تو مالک کو اختیار ہے چاہے اس سے قیمت کی ضمان لے یا وہ چیز لے کر جس قدر رنگ اس نے دیا ہے اس کی قیمت دے دے مگر نقاش کو کچھ اجرت نہ ملے گی اور اگر کسی نجار کو حکم دیا کہ میرے بیت کی چھت بلند کر دے یعنی لکڑی کی چھت درست کر کے قائم کر دے اس نے درست کر کے اپنے موقع سے قائم کر دی پھر بدوں فعل نجار کے وہ چھت گر پڑی تو نجار کو اجرت ملے گی اور اس پر ضمان لازم نہ آئے گی اور اگر قائم کرنے سے اس کے فعل سے گر پڑی یعنی جب اس نے قائم کیا تو کوئی ایسا فعل اس سے صادر ہوا کہ چھت گر پڑی اور دھنیاں شکست ہو گئیں تو ضمان لا تمام نہ آئے گی مگر اجرت نہ ملے گی یہ غیاثیہ میں ہے۔ ایک شخص نے گیہوں کی زراعت کرنے کے واسطے زمین کا اجارہ لیا پھر اس میں رطبہ بویا تو جس قدر زمین کو نقصان پہنچا ہے اس کی ضمان ادا کرے اور اس پر کچھ اجرت واجب نہ ہو گی یہ جامع صغیر میں ہے۔

اگر درزی کو حکم دیا کہ اس کپڑے کی قمیص قطع کر دے اس نے قبا قطع کر دی یا حکم دیا کہ اس کو رومی سلائی سی دے اس نے فارسی سلائی سے سیا تو مالک کو اختیار ہوگا کہ چاہے اپنے کپڑے کی قیمت لے کر کپڑا اور زی کے پاس چھوڑ دے یا کپڑا لے کر اس کو اجر المثل دے دے مگر جو اجرت ٹھہری ہے اس سے زیادہ اجر المثل نہ دیا جائے گا اور اگر اس نے ساد دل سی دی تو مالک کا حق منقطع ہو کر ضمان لینا متعین ہو گیا اور صحیح یہ ہے کہ مالک کو اس صورت میں بھی خیار مذکور حاصل ہو گا کیونکہ درزی نے دراصل سلائی میں اس کے حکم کی موافقت کی ہے یہ غیاثیہ میں ہے۔ ہشام نے امام محمدؒ سے روایت کی ہے کہ ایک شخص نے دوسرے کو

تانبا یا پیتل وغیرہ کوئی چیز ایک طشت ڈھالنے کے واسطے دی اور طشت کا وصف بیان کر دیا اس نے ایک کوزہ ڈھال دیا تو امام نے فرمایا کہ مالک کو اختیار ہو گا کہ چاہے اس سے اپنی چیز کے مثل ضمان لے اور وہ کوزہ کاری گر کا ہو جائے گا یا کوزہ لے کر اجر المثل ادا کرے جو مقدار مقررہ سے زائد نہ ہو گا یہ بدائع میں ہے۔ اگر کسی جولا ہے کو کچھ سوت دیا کہ اس کا ستا پوا کپڑا بن دے اس نے اس سے زیادہ یا کم کر کے بنا تو مالک کو اختیار ہو گا کیونکہ اس کی شرط کا اعتبار کیا جائے گا پس چاہے تو کپڑا چھوڑ کر اپنے سوت کے مثل جولا ہے سے ضمان لے اور سوت کی مقدار مقبوضہ میں کہ کس قدر تھا جولا ہے کا قول قبول ہو گا یا کپڑا لے کر اس کو اجرت دے مگر یہ اجرت مقررہ دینا زیادتی کرنے کی صورت میں ہے اور بمقابلہ زیادتی کے کچھ اجرت نہ دے گا کیونکہ اس کے بلا حکم اس نے زیادتی سے بنا ہے اور دور صورت کمی کرنے کے جو کچھ اس نے بن کر تیار کیا ہے اس کا اجر المثل دیا جائے گا مگر جو اجرت ٹھہری ہے اس کے حصہ سے زیادہ نہ دیا جائے گا اور اس کلام کے معنی یہ ہیں کہ مثلاً مالک نے ستا پوا بننے کا حکم دیا تھا اور اس کا مکسر یعنی باہمی حاصل ضرب اٹھائیس ہوئے اور جولا ہے نے مثلاً کمی کر کے ستا تیا بن دیا اور اس کا مکسر اکیس ہوئے تو چوتھائی کی کمی ہوئی پس مقدار مقررہ سے ایک چوتھائی کم کر دی جائے گی پھر جو کچھ اجر المثل واجب ہو گا وہ دیکھ لیا جائے گا کہ اجرت مقررہ کے تین چوتھائی حصے سے زائد نہ ہو اور اگر دونوں نے مالک کی مقدار حکم میں اختلاف کیا یعنی اس نے کسی طرح بننے کا حکم دیا ہے ستا پوا یا ستا تیا مثلاً تو اس اختلاف میں مالک کا قول قبول ہو گا پس اگر اس نے شرط میں مخالفت کی ہو تو مالک کو اختیار حاصل ہو گا یہ غیاثیہ میں ہے۔

1. ستا پوا اور پنگو پٹ وغیرہ یہ جولا ہوں کی اصطلاح ہے مگر زیادہ تفصیل سے مردست مترجم بھی ناواقف ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (278) Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring)

A person gave two types of yarn to a weaver, one fine and the other coarse, and instructed him to weave a cloth of 600 (thread count) for the fine and 500 for the coarse. He trimmed and mixed both together. Now the weaver shall keep it and pay compensation (*daman*).

A person gave silk yarn to a weaver to weave cloth. He removed a little bit of the silk yarn and replaced it with cotton yarn and wove the cloth. When the owner became aware of this action of the weaver, the cloth belonged to the weaver, and the owner has the right to demand from the weaver an equivalent (*mithl*) of his silk yarn. Because when the weaver mixed his yarn with another's yarn in such a way that separation is impossible or possible only with great effort, the weaver is considered a '*ghasib*' (usurper). Therefore, he shall pay compensation for that person's silk yarn, and the woven cloth will belong to him; this is in '*Khizanat al-Muftin*'. A person gave a weaver two types of yarn and ordered him to weave a fine cloth from one and a coarse one from the other. He mixed both and wove one type of cloth from both. The woven cloth will belong to the weaver, and he will pay compensation to the owner equivalent to his yarn; this is in '*Wajiz Karduri*'. A person gave a weaver two types of yarn, one fine and the other coarse, and ordered him to weave a cloth of 600 for the fine and 500 for the coarse. He mixed both and wove the cloth; due to the violation, that cloth became the weaver's, and the weaver will pay a fine equivalent to his yarn; this is in '*Khulasa*'. It is written in '*Nawazil*' that Shaykh Abu Bakr was asked about a farmer who was told by the landowner that this wheat and these walnuts are wet, put them out in the field to dry so they don't spoil. He let them lie there out of laziness until they spoiled. The Shaykh said that if the farmer had accepted the landowner's order and then did not act according to his order, he would be liable for the walnuts but not for the price of the wheat, and the spoiled wheat would belong to the farmer. The jurist (*faqih*) said that if fresh wet ones equivalent to them are not available, then the price will be mandatory upon the farmer, and if equivalents can be found, then giving the equivalent is mandatory. This is in '*Tatarkhaniyah*'.

If cloth was brought to a tailor and he was told to look at it and if it is sufficient for my shirt, then cut it and sew it for one dirham. He said yes, then after cutting he said it is not sufficient for your shirt, then the tailor will be liable for the price of that cloth. And if the owner said look at it, it will be sufficient for my shirt, and he said yes, then the owner ordered to cut it, then it was seen that it is not sufficient, in such a case the tailor will not be liable; this is in '*Siraj al-Wahhaj*'. If the tailor was told to see if this

cloth is sufficient for my shirt, he said yes, then the owner said then cut it, or said cut it now, then when he cut it, it did not turn out to be sufficient. Mention of this problem is not in any book, and it is narrated from Faqih Abu Bakr Balkhi that he said the tailor would not be liable; this is in '*Thakhirah*'. If a cloth was given to a tailor and he was told to cut it in such a way that the front panel (*kali*) and sleeves measure five spans (*balisht*) and the width be so much, then the tailor brought it shorter than that, it was said that if it is deficient by one finger or the like, then it is nothing, but if it is more deficient than that, he will be liable; this is in '*Khulasa*'. A person left a hired donkey at the door and went inside the house to get a stick for the donkey. During that time, the donkey was lost. If it was not hidden from the hirer's sight when he went inside, he would not be liable. And if it was hidden, then if it is a place where such negligence is not considered as causing loss, like a dead-end alley or a village etc., he would not be liable.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (278) किताब अल-इजारा

एक व्यक्ति ने जुलाहे को दो तरह का सूत दिया, एक बारीक और दूसरा मोटा, और कहा कि बारीक का छह सौ (तंतु वाला) और मोटे का पांच सौ वाला बुन दे। उसने दोनों को काट-छाँट कर एक साथ मिला दिया। अब जुलाहा उसे अपने पास रखे और उसका हर्जाना (ज़मान) अदा करे।

एक व्यक्ति ने रेशमी सूत जुलाहे को कपड़ा बुनने के लिए दिया। उसने रेशमी सूत का थोड़ा हिस्सा निकालकर उसकी जगह कपास का सूत डाल दिया और कपड़ा बुन दिया। जब मालिक को जुलाहे की इस हरकत का पता चला, तो वह कपड़ा जुलाहे का हो गया और मालिक को अधिकार है कि वह जुलाहे से अपने रेशमी सूत के समान (मिस्ल) की मांग करे। क्योंकि जब जुलाहे ने उसके सूत को दूसरे सूत के साथ इस तरह मिला दिया कि उन्हें अलग करना असंभव है या बहुत कठिन है, तो जुलाहा 'गासिब' (हड़पने वाला) ठहरा। अतः वह उस व्यक्ति के रेशमी सूत का हर्जाना देगा और जो कपड़ा बुना गया है वह जुलाहे का हो जाएगा। यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। एक व्यक्ति ने जुलाहे को दो प्रकार का सूत देकर आदेश दिया कि एक से बारीक और दूसरे से मोटा कपड़ा बुन दे। उसने दोनों को मिलाकर एक ही प्रकार का कपड़ा बुन दिया। तो बना हुआ कपड़ा जुलाहे का होगा और वह मालिक को उसके सूत के समान हर्जाना देगा, यह 'वजीज़ करदुरी' में है। एक व्यक्ति ने जुलाहे को दो प्रकार का सूत दिया, एक बारीक और दूसरा मोटा था, और आदेश दिया कि बारीक का छह सौ और मोटे का पांच सौ वाला बुन दे। उसने दोनों को मिलाकर कपड़ा बुन दिया, तो उल्लंघन के कारण वह कपड़ा जुलाहे का हो गया और जुलाहा उसके सूत के समान जुर्माना देगा, यह 'खुलासा' में है। 'नवाज़िल' में लिखा है कि शेख अबू बकर से पूछा गया कि एक किसान से ज़मीन के मालिक ने कहा कि ये गेहूं और ये अखरोट गीले हैं, इन्हें मैदान में सुखाने के लिए डाल दो ताकि खराब न हों। उसने आलस के कारण उन्हें वहीं छोड़ दिया यहाँ तक कि वे खराब हो गए। शेख ने फ़रमाया कि यदि किसान ने मालिक का आदेश स्वीकार किया था और फिर उसके अनुसार काम नहीं किया, तो वह अखरोट का हर्जाना देगा, गेहूं की कीमत का हर्जाना नहीं देगा और वे खराब गेहूं किसान के हो जाएंगे। फ़कीह ने फ़रमाया कि यदि उसके समान ताज़ा गीले उपलब्ध न हों, तो किसान पर कीमत वाजिब होगी, और यदि समान उपलब्ध हो सकें तो समान देना वाजिब है। यह 'तातारखानिआ' में है।

यदि किसी दर्जी के पास कपड़ा लाया गया और कहा गया कि इसे देख लो, अगर यह मेरी कमीज़ के लिए काफी है तो इसे काटकर एक दिरहम पर सी दो। उसने कहा हाँ, फिर काटने के बाद कहा कि यह तुम्हारी कमीज़ के लिए काफी नहीं है, तो दर्जी उस कपड़े की कीमत का हर्जाना देगा। और यदि

मालिक ने कहा कि इसे देख लो, मेरी कमीज़ के लिए काफी हो जाएगा, दर्जी ने कहा हाँ, फिर मालिक ने आदेश दिया कि इसे काट दो, फिर देखा तो वह काफी नहीं है, तो ऐसी स्थिति में दर्जी हर्जाना नहीं देगा, यह 'सिराजुल वह्हाज' में है। यदि दर्जी से कहा गया कि देखो क्या यह कपड़ा मेरी कमीज़ के लिए काफी है, उसने कहा हाँ, फिर मालिक ने कहा कि तो इसे काट दो, या कहा कि अब इसे काट दो, फिर जब काटा तो काफी नहीं निकला। इस मसले का उल्लेख किसी किताब में नहीं है, और फ़कीह अबू बकर बल्खी से उद्धृत है कि उन्होंने फ़रमाया कि दर्जी हर्जाना नहीं देगा, यह 'ज़खीरा' में है। यदि दर्जी को एक कपड़ा दिया गया और कहा गया कि इसे इस तरह काटो कि सामने के कली (पैनल) और आस्तीन में पाँच बालिश्त (हाथ की माप) लगे और चौड़ाई इतनी हो, फिर दर्जी ने उसे कम कर दिया, तो फ़रमाया कि यदि एक उंगली या उसके बराबर की कमी हो तो कुछ नहीं, और यदि उससे अधिक कमी हो तो वह हर्जाना देगा, यह 'खुलासा' में है। एक व्यक्ति ने किराए का गधा दरवाजे पर छोड़ दिया और खुद गधे की लकड़ी लेने घर के अंदर गया। इस दौरान वह गधा नष्ट हो गया। यदि घर के अंदर जाते समय वह किराएदार की नज़र से ओझल नहीं हुआ था, तो वह हर्जाना नहीं देगा। और यदि ओझल हो गया था, तो यदि वह स्थान ऐसा है जहाँ इतनी लापरवाही को नष्ट करने वाला नहीं माना जाता, जैसे बंद गली (कूचा-ए-गैर नाफ़िज़ा) या गाँव आदि, तो वह हर्जाना नहीं देगा।

ایک شخص نے جولا ہے کو دو طرح کا سوت دیا ایک باریک دوسرا موٹا اور کہا کہ باریک کا شش صدی اور موٹے کا پانچ صدی بن دے اُس نے دونوں کو کاٹ چھانٹ کر اکٹھا ہی ڈال دیا تو اب جولا ہا اُسے رکھے اور ضمان ادا کرے۔

ایک شخص نے ریشمی سوت جولاہے کو کپڑا بننے کے واسطے دیا اس نے ریشمی سوت تھوڑا سا نکال کر بجائے اس کے روئی کا سوت داخل کر دیا اور کپڑا بن دیا اور مالک کو جولا ہے کی یہ حرکت معلوم ہوئی تو یہ کپڑا جولا ہے کا ہوا اور مالک کو اختیار ہے کہ جولا ہے سے اپنے ریشمی سوت کے مثل طلب کرے کیونکہ جب جولاہے نے اس کا سوت دوسرے کے سوت کے ساتھ اس طرح ملا دیا کہ جدا کرنا ممکن نہیں ہے یا محنت و مشقت سے ممکن ہے تو جولا ہا غاصب ٹھہرا پس اس شخص کے ریشمی سوت کی ضمان دی اور جو کپڑا بنا ہے وہ اس کا ہو جائے گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ ایک شخص نے جولاہے کو دو قسم کا سوت دے کر حکم دیا کہ ایک سے باریک اور دوسرے سے موٹا کپڑا بن دے اس نے دونوں کو ملا کر دونوں سے ایک قسم کا کپڑا بن دیا تو بنا ہوا کپڑا جولاہے کا ہوگا اور مالک کو اس کے سوت کے مثل ضمان دے یہ وجیز کروری میں ہے۔ ایک شخص نے جولاہے کو دو قسم کا سوت دیا ایک باریک اور دوسرا موٹا تھا اور حکم دیا کہ باریک کا ششصدی اور موٹے کا پانچ صدی بن دے اس نے دونوں کو ملا کر کپڑا بن دیا تو مخالفت کرنے کی وجہ سے وہ کپڑا جولاہے کا ہو گیا اور جولا ہا اس کے مثل سوت ڈانڈ دے یہ خلاصہ میں ہے۔ فوازل میں لکھا ہے کہ شیخ ابو بکر سے دریافت کیا گیا کہ ایک کاشتکار سے مالک زمین نے یوں کہا کہ یہ گیہوں اور یہ اخروٹ تر ہیں ان کو میدان میں لے کر خشک ہونے کے واسطے ڈال دے تاکہ خراب نہ ہو جائیں اس نے سستی سے پڑے رہنے دیئے

یہاں تک کہ خراب ہو گئے تو شیخ نے فرمایا کہ اگر کاشتکار نے مالک زمین کا حکم قبول کیا اور پھر اس کے حکم کے موافق کام نہ کیا تو اخروٹ کا ضامن ہوگا گیہوں کی قیمت کا ضامن نہ ہوگا اور بگڑے ہوئے کاشتکار کے ہو جائیں گے اور فقیہ نے فرمایا کہ اگر اس کے مثل تازہ تر دستیاب نہ ہوں تو کاشتکار پر قیمت واجب ہوگی اور اگر اس کے مثل دستیاب ہو سکتے ہیں تو اس پر اس کے مثل دینا واجب ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

اگر کسی درزی کے پاس کپڑا لایا اور کہا کہ اس کو دیکھ کر اگر میری قمیص کے واسطے پورا کافی ہو تو اس کو قطع کر کے ایک درہم پر ہی دے اس نے کہا کہ ہاں پھر قطع کرنے کے بعد کہا کہ تیری قمیص کے واسطے کافی نہیں ہے تو درزی اس کپڑے کی قیمت کا ضامن ہوگا اور اگر مالک نے کہا کہ اس کو دیکھ کر میری قمیص کے واسطے کافی ہو جائے گا اس نے کہا کہ ہاں پس مالک نے حکم دیا کہ اس کو قطع کر دے پھر جو دیکھا تو وہ کافی نہیں ہوتا ہے تو ایسی صورت میں درزی ضامن نہ ہوگا یہ سراج الوہاج میں ہے۔ اگر درزی سے کہا کہ اس کو دیکھ کہ آیا یہ کپڑا میری قمیص کے واسطے کافی ہے اس نے کہا کہ ہاں پھر مالک نے کہا کہ پس اس کو قطع کر دے یا کہا کہ اب اس کو قطع کر دے پھر جب قطع کیا تو کافی نہ نکلا پس اس مسئلہ کا ذکر کسی کتاب میں نہیں ہے اور فقیہ ابو بکر بلخی سے منقول ہے کہ انہوں نے فرمایا کہ درزی ضامن نہ ہوگا یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر درزی کو ایک کپڑا دیا اور کہا کہ اس کو اس طرح قطع کر دے کہ پیش کلی اور آستین میں پانچ بالشت لگے اور چوڑان اس قدر ہو پھر درزی اس کو اس سے ناقص کر لایا تو فرمایا کہ اگر ایک انگل یا اس کے مثل کی ہو تو کچھ نہیں ہے اور اگر اس سے زیادہ ناقص ہو تو ضامن ہو گا یہ خلاصہ میں ہے۔ ایک شخص نے کرایہ کا گدھا دروازہ پر چھوڑ دیا اور خود گدھے کی لکڑی لینے مکان میں گیا اتنی مدت میں وہ گدھا ضائع ہو گیا پس اگر مکان کے اندر جانے میں مستاجر کی آنکھ سے پوشیدہ نہیں ہوا تو ضامن نہ ہو گا اور اگر پوشیدہ ہو گیا پس اگر ایسا مقام ہو

کہ وہاں ایسی غفلت کرنا ضائع کر دینے میں شمار نہیں ہے جیسے کوچہ غیر نافذہ و گاؤں وغیرہ تو ضامن نہ ہو

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 4 (279) Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing)

...will be liable, and if it is considered as wasting/destroying it, then he will be liable. It should be clear that whether one goes into a house or a mosque to fetch something after tying the animal or without tying it, both are the same, in that according to the preferred opinion (Mazhab-e-Mukhtar), he will be liable in both cases. Imam Sarakhsi has mentioned this; it is in 'Wajiz al-Kardari'.

A person hired a donkey and had another donkey of his own. He loaded burdens on both and had traveled a short distance when his personal donkey died. The person became occupied with its care, during which the hired donkey wandered off and was lost. If the situation is such that if the person had gone after the hired donkey, his own donkey or goods would have been destroyed, then he is not liable. But if that is not the case, he is liable. The reasoning is that if a cow flees from a pasture and the shepherd does not pursue it for fear of elephants (wild animals) and it is lost, he is not held liable. I say that in the 'Book of Hirings' of 'Az-Zakhirah', it is written that if a lessee (Mustajir) has two donkeys and becomes occupied with loading one until the other is lost, if it disappears from his sight, he is liable. Based on this ruling, in the previous case as well, if it gets lost while hidden from his sight, he should be liable. Therefore, one should give a fatwa after careful consideration at the time of issuing it; this is in 'Khizanat al-Muftin'. In 'Fatwa al-Asl', it is stated that a person hired a donkey and it got lost on the way, he left it and did not search for it until it was destroyed. It was said that if despite his guarding, the donkey ran away in such a manner that he was unaware, and when he found out he searched but did not find it, he is not liable. Similarly, if he was hopeless of finding it and did not search, the ruling is the same. And if the lessee searched around the place where it was lost and did not find it, he is not liable. If the donkey walked away while the lessee was watching and he did not stop it, he will be liable; and the meaning is that he allowed it to vanish from his sight. Based on this ruling, if a lessee brought the donkey to a baker's shop and left the donkey to buy bread and the donkey was lost, then if the donkey was lost after disappearing from his sight, he is liable, and if it did not disappear from his sight, he is not liable; this is in 'Al-Muhit'.

If a hired donkey is tied securely in a public thoroughfare while the lessee is not in or near that lane, then if he hired it for his own riding and it is lost, he is liable. If he hired it generally without specifying a rider, and at that place some people are sleeping who are neither the lessee's family nor his associates, then if he did not entrust it to their protection, he will be liable in case of loss. But if he entrusted it to

their protection and they accepted, or some of them accepted, and it is a place where a guardian's sleeping is generally not considered as causing the loss of the animal, then he will not be liable. If it is a place where a guardian's sleeping is considered equivalent to losing the animal, then he will be liable. That is, if he did not entrust it to those people's protection, he himself is liable; and if he entrusted it to their protection and they agreed to guard it, then the person who agreed to guard it will be liable, and no compensation will be mandatory for the lessee; this is in 'Al-Khulasah'. A person hired a mule and employed someone to guard it, then the animal was lost while with the employee; if the lessee had hired it for his own riding, he is liable, but if no rider was specified, he is not liable; this is in 'Az-Zakhirah'. A person hired a mule and left it standing to pray the Fajr prayer, and the donkey (mule) wandered off or a thief took it; then if the lessee saw the mule leaving or saw the thief taking the mule...

...होगा और यदि इसे नष्ट करने में गिना जाए तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा। यह स्पष्ट होना चाहिए कि बांधकर घर या मस्जिद में किसी चीज़ को लेने के लिए जाना या बिना बांधे जाना, दोनों समान हैं क्योंकि चुनिंदा मत (मज़हब-ए-मुख़्तार) के अनुसार दोनों स्थितियों में वह उत्तरदायी होगा। इमाम सरख़सी ने इसका उल्लेख किया है, यह 'वजीज़ करदरी' में है।

एक व्यक्ति ने एक गधा किराए पर लिया और उसके पास एक दूसरा गधा भी था। उसने उन दोनों पर बोझ लाद दिया और थोड़ा रास्ता तय किया था कि उसका अपना निजी गधा मर गया। वह व्यक्ति उसकी देखभाल में लग गया, इसी बीच किराए का गधा चला गया और नष्ट (खो गया) हो गया। यदि स्थिति ऐसी हो कि यदि वह व्यक्ति किराए के गधे के पीछे जाता तो उसका अपना गधा या सामान नष्ट हो जाता, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि ऐसा न हो, तो वह उत्तरदायी होगा। इसका तर्क यह है कि यदि कोई गाय चरागाह से भाग जाए और चरवाहे ने हाथियों (के हमले) के डर से उसका पीछा नहीं किया और वह नष्ट हो गई, तो वह उत्तरदायी नहीं होता। मैं कहता हूँ कि 'ज़ख़ीरा' की 'किताबुल इजारात' में लिखा है कि यदि किराएदार (मुस्ताजिर) के पास दो गधे हों और वह एक गधे को लादने में व्यस्त हो गया यहाँ तक कि दूसरा नष्ट हो गया, तो यदि वह उसकी नज़रों से ओझल हो गया तो वह उत्तरदायी होगा। इस मसले के आधार पर पिछले मसले में भी यदि वह उसकी नज़रों से छिपकर नष्ट हो जाए तो उसे उत्तरदायी होना चाहिए। अतः फ़तवा देते समय सोच-समझकर फ़तवा देना चाहिए, यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। 'फ़तवा-ए-अस्ल' में है कि एक व्यक्ति ने एक गधा किराए पर लिया और वह रास्ते में गुम हो गया, उसने उसे छोड़ दिया और नहीं ढूँढा यहाँ तक कि वह नष्ट हो गया, तो कहा गया कि यदि निगरानी के बावजूद गधा इस तरह भागा कि उसे पता न चला और जब पता चला तब उसने ढूँढा और नहीं पाया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। इसी तरह यदि उसे ढूँढ पाने की कोई उम्मीद नहीं थी और उसने नहीं ढूँढा, तो भी यही हुक्म है। और यदि किराएदार ने उस स्थान के आसपास जहाँ से वह गुम हुआ था, तलाश किया और नहीं पाया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि गधा चला गया जबकि किराएदार उसे देखता रहा और उसे नहीं रोका, तो वह उत्तरदायी होगा। इसका अर्थ यह है कि उसने अपनी नज़रों से ओझल होने दिया। इस मसले के आधार पर यदि किराएदार गधे को रोटी वाले की दुकान पर लाया और गधा छोड़कर रोटी खरीदने में व्यस्त हो गया और गधा नष्ट हो गया, तो यदि गधा उसकी नज़रों से ओझल होकर नष्ट हुआ तो वह उत्तरदायी होगा, और यदि वह उसकी नज़रों से ओझल नहीं हुआ तो उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'मुहीत' में है।

यदि किराए का गधा किसी गली में मज़बूती से बाँधा गया जबकि किराएदार उस गली में या उसके पास नहीं है, तो यदि अपने सवार होने के लिए किराए पर लिया है और वह नष्ट हो गया तो उत्तरदायी होगा। और यदि सामान्य रूप से किराए पर लिया और किसी सवार होने वाले का उल्लेख नहीं किया, और उस स्थान पर कुछ लोग ऐसे सो रहे हैं जो न तो किराएदार के परिवार के हैं और न ही उसके समूह के, तो यदि लोगों की सुरक्षा में नहीं सौंपा तो नष्ट होने की स्थिति में वह उत्तरदायी होगा। और यदि उनकी सुरक्षा में सौंपा और उन्होंने स्वीकार किया या उनमें से कुछ ने स्वीकार किया, और वह स्थान ऐसा है जहाँ जानवर के रखवाले का सो जाना आमतौर पर जानवर को नष्ट करने में नहीं गिना जाता, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि वह स्थान ऐसा है जहाँ रखवाले का सोना जानवर को नष्ट करना माना जाता है, तो वह व्यक्ति उत्तरदायी होगा। यानी यदि उन लोगों की सुरक्षा में नहीं सौंपा है तो स्वयं उत्तरदायी होगा, और यदि उनकी सुरक्षा में सौंपा और उन्होंने सुरक्षा करना स्वीकार किया, तो जिसने सुरक्षा स्वीकार की है वह व्यक्ति उत्तरदायी होगा, किराएदार पर हर्ज़ाना (ज़मान) अनिवार्य नहीं होगा, यह 'ख़ुलासा' में है। एक व्यक्ति ने एक खच्चर किराए पर लिया और उसकी सुरक्षा के लिए एक व्यक्ति को मज़दूरी पर रखा, फिर वह जानवर मज़दूर के पास नष्ट हो गया, तो यदि किराएदार ने अपनी सवारी के लिए किराए पर लिया हो तो वह उत्तरदायी होगा, और यदि सवार निर्धारित नहीं किया हो तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'ज़ख़ीरा' में है। एक व्यक्ति ने एक खच्चर किराए पर लिया और फ़ज्र की नमाज़ पढ़ने के लिए उसे खड़ा कर दिया और वह गधा चला गया या उसे कोई उचक्का ले गया, तो यदि किराएदार ने खच्चर को जाते हुए या उचक्के को खच्चर...

گا اور اگر ضائع کر دینے میں شمار ہو تو ضامن ہوگا اور واضح ہو کہ باندھ کر گھر یا مسجد میں کوئی کسی چیز کے لینے کے واسطے جانا یا بدوں باندھے ہوئے جانا دونوں یکساں ہیں کہ بموجب مذہب مختار کے دونوں صورتوں میں ضامن ہوگا اس کو امام سرخسی نے ذکر کیا ہے یہ وجیز کردری میں ہے۔

ایک شخص نے ایک گدھا کرایہ پر لیا اور اس کے پاس دوسرا گدھا بھی ہے اس نے ان دونوں پر بوجھ لاد دیا اور تھوڑا راستہ قطع کیا تھا کہ اس کا ذاتی گدھا مر گیا وہ شخص اس کی پرداخت میں مشغول ہوا اتنے میں کرایہ کا گدھا چلا گیا اور ضائع ہو گیا پس اگر ایسی صورت ہو کہ اگر وہ شخص کرایہ والے گدھے کے پیچھے جاتا ہے تو اس کا گدھا یا اسباب ضائع ہو جاتا ہے تو ضامن نہ ہوگا اور اگر ایسا نہ ہو تو ضامن ہوگا بدیں دلیل کہ اگر کوئی گائے چراگاہ سے بھاگ گئی اور چرواہے نے بخوف ہاتھیوں کے ضائع ہو جانے کے اس کا پیچھا نہ کیا اور وہ تلف ہو گئی تو ضامن نہیں ہوتا ہے اور میں کہتا ہوں کہ ذخیرہ کی کتاب الاجارات میں یوں لکھا ہے کہ اگر مستاجر کے پاس دو گدھے ہوں اور وہ ایک گدھے کے لادنے میں مشغول ہو گیا یہاں تک کہ دوسرا ضائع ہو گیا پس اگر اس کی نظر سے غائب ہو گیا تو ضامن ہوگا اور اس مسئلہ کی بنا پر مسئلہ سابقہ میں بھی اگر اس کی نظر سے پوشیدہ ہو کر تلف ہو جائے تو ضامن ہونا چاہئے پس فتویٰ دینے کے وقت سوچ سمجھ کر فتویٰ دینا چاہئے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ فتویٰ الاصل میں ہے کہ ایک شخص نے ایک گدھا کرایہ پر لیا اور وہ راستہ میں گم ہو گیا اس نے چھوڑ دیا اور نہ ڈھونڈھا یہاں تک کہ ضائع ہو گیا تو فرمایا کہ اگر باوجو داس کی نگہبانی کے گدھا اس طرح بھاگ گیا کہ اس کو شعور نہ ہوا اور جب معلوم ہوا تب اس نے ڈھونڈھا اور نہ پایا تو ضامن نہ ہوگا اسی

طرح اگر اس کے ڈھونڈھ پانے سے مایوس تھا اس نے نہ ڈھونڈھا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر مستاجر نے اس موقع کے آس پاس جہاں سے گم ہوا ہے تلاش کیا اور نہ پایا تو ضامن نہ ہوگا اور اگر گدھا چلا گیا حالانکہ مستاجر اس کو دیکھتا رہا اور نہ روکا تو ضامن ہوگا اور مراد یہ ہے کہ اپنی نظر سے غائب ہونے دیا اور اس مسئلہ کی بنا پر اگر مستاجر گدھے کو روٹی والے کی دکان پر لایا اور گدھا چھوڑ کر روٹی خریدنے میں مشغول ہوا اور گدھا ضائع ہو گیا پس اگر گدھا اس کی نظر سے غائب ہو کر ضائع ہوا تو ضامن ہوگا اور اگر اس کی نظر سے غائب نہیں ہوا ہے تو ضامن نہ ہوگا یہ محیط میں ہے۔

اگر کرایہ کا گدھا کسی کو چہ نافذہ میں مضبوط باندھا حالانکہ مستاجر کوچہ میں یا اس کے قریب نہیں ہے پس اگر اپنے سوار ہونے کے واسطے کرایہ پر لیا ہے اور وہ ضائع ہو گیا تو ضامن ہوگا اور اگر مطلقاً کرایہ پر لیا کسی سوار ہونے والے کو بیان نہیں کیا ہے اور اس مقام پر چند لوگ ایسے خواب میں ہیں جو نہ مستاجر کے عیال میں ہیں اور نہ اس کے گروہ کے لوگ ہیں پس اگر لوگوں کی حفاظت میں سپرد نہیں کیا تو در صورت ضائع ہو جانے کے ضامن ہوگا اور اگر ان کی حفاظت میں سپرد کیا اور انہوں نے قبول کیا یا بعض نے قبول کیا اور وہ مقام ایسا ہے کہ وہاں جانور کے نگہبان کا سو رہنا غالباً جانور کے ضائع کر دینے میں شمار نہیں ہے تو ضامن نہ ہوگا اور اگر وہ مقام ایسا ہے کہ جہاں جانور کے نگہبان کے سو رہنے کو جانور کا ضائع کر دینا شمار کیا جاتا ہے تو یہ شخص ضامن ہوگا یعنی ان لوگوں کی حفاظت میں سپرد نہیں کیا ہے تو خود ضامن ہوگا اور اگر ان کی حفاظت میں سپرد کیا اور انہوں نے حفاظت کرنا قبول کیا تو جس نے حفاظت کرنا قبول کیا ہے وہ شخص ضامن ہوگا مستاجر پر ضمان لازم نہ آئے گی یہ خلاصہ میں ہے۔ ایک شخص نے ایک خچر کرایہ لیا اور اس کی حفاظت کے واسطے ایک شخص کو مزد مقرر کیا پھر وہ جانور مزدور کے پاس تلف ہو گیا پس اگر مستاجر نے اپنی سواری کے واسطے

کرایہ پر لیا ہو تو ضامن ہوگا اور اگر سوار کی تعیین نہ کی ہو تو ضامن نہ ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے۔

ایک شخص نے ایک خچر کرایہ پر لیا اور فجر کی نماز پڑھنے کی غرض سے اس کو کھڑا کر دیا اور وہ گدھا چلا گیا یا اس کو کوئی اچکا آدمی لے گیا پس اگر مستاجر نے خچر کو جاتے ہوئے یا اچکے کو خچر...

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 6 280 Kitab al-Ijarah (The Book of Hire/Leasing)

...saw him taking it and did not stop him for prayer, he shall be held liable (*damin*); this is stated in *Fusul al-Imadiyya*. If on the way he became occupied with prayer and the donkey was in front of him, and it was lost; then if it was lost in a way that it vanished from his sight and he did not break his prayer to pursue it, he shall be liable. But if it was lost while within his sight without vanishing, he shall not be liable; this is in *Fatawa 'Attabiyya*. Sheikh Abu Bakr was asked regarding a situation where a person, Zaid, ordered another, 'Amr, to hire a donkey and take it to a certain location, and Zaid would pay the hire upon completion of the task. 'Amr did so, and on the journey, he placed the donkey in an inn (*ribat*), where a group of thieves attacked and overpowered them, taking the donkey. The Sheikh stated: If the inn is located on the hirer's usual route, he shall not be liable. If he had finished the task, the hire would be due from him; this is in *al-Hawi*. A person hired Zaid and gave him his donkey and fifty dinars to buy trade goods for him from a certain village. He went to that location and made the purchase, but then an oppressor seized all the donkeys in the caravan. Some people pursued the oppressor, crying out for help, but this employee (*ajir*) and some others did not go. Some of those who pursued recovered their donkeys, while those who did not go did not recover theirs. If the circumstances are such that those who went would blame those who did not, the employee shall be liable; however, if they would not blame them because the recovery involved immense hardship, he shall not be liable. If a hirer loaded goods onto a hired donkey and the owner of the donkey was present, and on the way, robbers rushed toward the caravan, causing the donkey owner to discard the goods and flee with his donkey, resulting in the goods being looted; if it is known that the robbers would have taken both the goods and the donkey regardless of his fleeing, he is not liable. But if it were possible to flee with the goods and he still abandoned them, he shall be liable; this is in *al-Wajiz al-Kardari*. A person hired a donkey to go to a known location and was warned that thieves frequent that path, yet he disregarded the warning and took that path, leading to the donkey being stolen. Sheikh Abu Bakr the Jurist stated: If, despite such warnings, people generally continue to take their animals and goods through that path, the hirer shall not be liable; otherwise, he shall be liable; this is in *al-Zahiriyya*. Several innkeepers (*bhatiaras*) each hired out their own donkey to a person. They then collectively ordered one of the innkeepers to accompany the person and look after the donkeys. That innkeeper accompanied the hirer, who then told him to wait there with all the donkeys while he took one donkey and the sacks. He took one donkey,

and the innkeeper shall not be held liable if he lacked the power to prevent the hirer from taking it, as the others had ordered him to look after animals that were in another's possession. This is in *Khizanat al-Muftin*. A person hired a donkey from Zaid to go to Bukhara, but the donkey became exhausted on the way while the owner was in Bukhara. The hirer then instructed someone to provide fodder for the donkey daily for a fixed fee until the owner arrived. That person took the donkey and fed it for several days, but it subsequently died in his care. The scholars (*masha'ikh*) stated: If the hirer had hired it specifically for his own riding, he shall be liable; but if it was hired generally without specifying riding, he shall not be liable; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If Zaid gave his horse to 'Amr to take to his village and deliver it to his son, 'Amr set out with it, and after traveling one stage, [left] the horse at an inn...

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 280 किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय)

...ले जाते हुए देखा और नमाज़ के लिए न रोका तो वह ज़ामिन (उत्तरदायी) होगा, यह 'फ़ुसूल-ए-इमादिया' में है। यदि रास्ते में वह नमाज़ में व्यस्त हो गया और गधा उसके सामने था, फिर वह खो गया; तो यदि वह इस तरह खोया कि उसकी नज़रों से ओझल हो गया और उसने नमाज़ छोड़कर उसका पीछा नहीं किया, तो वह उत्तरदायी होगा। और यदि वह उसकी नज़रों के सामने बिना ओझल हुए खो गया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'फ़तावा-ए-अताबिया' में है। शेख अबू बक्र से पूछा गया कि एक व्यक्ति ज़ैद ने, उदाहरण के लिए, अम्र को आदेश दिया कि एक गधा किराये पर लेकर अमुक स्थान पर ले जाए और काम पूरा होने पर ज़ैद उसका किराया देगा। फिर अम्र ने ऐसा ही किया और रास्ते में अम्र ने उस गधे को एक सराय (रिबात) में खड़ा कर दिया, जहाँ चोरों ने हमला किया और गधे को ले गए। तो शेख ने कहा कि यदि वह सराय किरायेदार के मार्ग पर स्थित है, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा; और यदि वह काम पूरा कर चुका है, तो किराया उस पर अनिवार्य होगा, यह 'अल-हावी' में है। एक व्यक्ति ने ज़ैद को काम पर रखा और उसे अपना गधा और पचास दीनार दिए ताकि वह अमुक स्थान से उसके लिए व्यापार का सामान खरीदे। उसने उस स्थान पर जाकर खरीदारी की, फिर किसी अत्याचारी ने काफिले के सभी गधे छीन लिए। कुछ लोग उस अत्याचारी के पीछे चिल्लाते हुए गए, लेकिन यह कर्मचारी और कुछ अन्य लोग नहीं गए। जो लोग पीछे गए थे, उनमें से कुछ को अपने गधे वापस मिल गए, और जो नहीं गए थे, उन्हें नहीं मिले। यदि ऐसा है कि जो लोग पीछे गए थे, वे न जाने वालों को दोष देते हों, तो यह कर्मचारी उत्तरदायी होगा; और यदि वे इस कारण दोष न देते हों कि गधे बड़ी कठिनाई से मिले हैं, तो कर्मचारी उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि किरायेदार ने किराये के गधे पर सामान लादा और गधे का मालिक साथ था, फिर रास्ते में डाकू काफिले की ओर दौड़े और गधे के मालिक ने सामान नीचे फेंक दिया और अपना गधा लेकर भाग गया, और डाकुओं ने सामान लूट लिया। यदि यह पता चले कि यदि वह न भागता तो भी डाकू सामान और गधा दोनों ले लेते, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि सामान के साथ भागना संभव था और फिर भी वह सामान छोड़कर भागा, तो वह उत्तरदायी होगा, यह 'अल-वजीज़ अल-करदरी' में है। एक व्यक्ति ने एक गधा किसी निश्चित स्थान तक जाने के लिए किराये पर लिया, फिर उसे सूचना दी गई कि उस रास्ते में चोर रहते हैं, लेकिन उसने ध्यान नहीं दिया और उसी रास्ते से गया और चोरों ने गधा छीन लिया। शेख अबू बक्र फकीह ने कहा कि यदि इस सूचना के बावजूद लोग अपने जानवर और सामान उसी रास्ते से ले जाते हों, तो किरायेदार उत्तरदायी नहीं होगा, अन्यथा वह उत्तरदायी होगा,

यह 'ज़हीरिया' में है। कई भटियारों (सराय वालों) में से प्रत्येक ने अपना-अपना गधा एक व्यक्ति को किराये पर दिया। फिर सभी भटियारों ने एक भटियारे को आदेश दिया कि तुम इस व्यक्ति के साथ जाकर इन गधों की देखभाल करो। वह भटियारा किरायेदार के साथ गया, फिर किरायेदार ने उस भटियारे से कहा कि तुम सब गधों के साथ यहाँ खड़े रहो ताकि मैं एक गधा और बोरियाँ ले जाऊँ। वह एक गधा ले गया, तो उस भटियारे पर कोई देयता नहीं आएगी यदि उसके पास किरायेदार से वापस लेने की शक्ति नहीं थी, क्योंकि उन लोगों ने भटियारे को ऐसे जानवरों की देखभाल का आदेश दिया था जो दूसरे व्यक्ति के कब्ज़े में थे। यह 'ख़ज़ानत अल-मुफ़्तीन' में है। एक व्यक्ति ने ज़ैद से बुखारा जाने के लिए एक गधा किराये पर लिया, फिर वह गधा रास्ते में थक गया और गधे का मालिक बुखारा में है। किरायेदार ने एक व्यक्ति को आदेश दिया कि वह अपने चारे में से प्रतिदिन इस गधे को चारा दे और कुछ मज़दूरी तय कर दी, जब तक कि गधे का मालिक न आ जाए। उस व्यक्ति ने गधा ले लिया और कुछ दिनों तक उसे चारा देता रहा, फिर वह गधा उसके पास मर गया। विद्वानों (मशायख) ने कहा कि यदि किरायेदार ने अपनी सवारी के लिए किराये पर लिया हो, तो वह उत्तरदायी होगा; और यदि केवल किराये पर लिया हो और सवारी का उल्लेख न किया हो, तो उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। यदि ज़ैद ने अपना घोड़ा अम्र को दिया कि मेरे गाँव ले जाकर मेरे बेटे को पहुँचा दे, अम्र उसे लेकर चला और एक मंज़िल तक साथ ले जाकर घोड़ा एक सराय...

لے جاتے ہوئے دیکھا اور نماز کو نہ روکا تو ضامن ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ اگر راستہ میں نماز میں مشغول ہو گیا اور گدھا اس کے سامنے ہے پھر وہ ضائع ہو گیا پس اگر اس طرح ضائع ہوا کہ اس کی نظر سے غائب ہوا اور اس نے نماز توڑ کر اس کا پیچھا نہ کیا تو ضامن ہو گا اور اگر اس کی نظر سے بدوں غائب ہونے کے ضائع ہو گیا تو ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے۔ شیخ ابوبکر سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص زید نے مثلاً عمرو کو حکم دیا کہ ایک گدھا کرایہ کر کے فلاں مقام کو لے جائے اور کام پورا ہونے پر زید اس کی اجرت ادا کرے گا پھر عمرو نے ایسا ہی کیا اور راستے میں عمرو نے اس گدھے کو رباط میں داخل کیا اور وہاں چوروں نے ہجوم کیا اور غالب ہو کر گدھے کو لے گئے تو شیخ نے فرمایا کہ اگر وہ رباط مستاجر کی گزرگاہ پر واقع ہو تو ضامن نہ ہو گا اور اگر وہ کام سے فارغ ہو چکا ہے تو کرایہ اس پر واجب ہو گا یہ حاوی میں ہے۔ ایک شخص نے زید کو اجارہ پر مقرر کیا اور اس کو اپنا گدھا اور پچاس دینار اس واسطے دیئے کہ فلاں موضع سے کوئی چیز تجارت کی میرے واسطے خریدے اس نے اس موضع میں جا کر خریدی پھر کسی ظالم نے قافلہ کے تمام گدھے چھین لئے پھر بعض لوگ اس ظالم کے پیچھے پیچھے فریاد کرتے ہوئے گئے اور یہ اجیر اور بعض لوگ نہ گئے پھر جولوگ پیچھے پیچھے گئے تھے ان میں بعض نے اپنے گدھے واپس پائے اور جو لوگ نہیں گئے تھے ان کو نہ ملے پس اگر ایسا ہو کہ جو لوگ پیچھے پیچھے گئے تھے نہ جانے والوں کو ملامت کرتے ہوں تو یہ اجیر ضامن ہو گا اور اگر اس وجہ سے ملامت نہ کرتے ہوں کہ بڑی مشقت اٹھا کر دستیاب ہوئے ہیں تو اجیر ضامن نہ ہو گا اور اگر مستاجر نے کرایہ کے گدھے پر اسباب لادا اور گدھے والا ساتھ تھا پھر راستہ میں ڈاکو لوگ قافلہ کی طرف دوڑے اور گدھے والے نے گدھے پر

سے اسباب پھینک دیا اور اپنا گدھا لے کر چلا گیا اور ڈاکوؤں نے اسباب لوٹ لیا پس اگر ایسا ہو کہ یہ معلوم ہو کہ اگر وہ نہ بھاگتا تو ڈاکو لوگ اسباب کو منع گدھے کے لے لیتے تو ضامن نہ ہو گا اور اگر گدھے والے کو مع اسباب بھاگ جانا ممکن تھا پھر بھی وہ اسباب چھوڑ کر بھاگا تو ضامن ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے۔ ایک شخص نے ایک گدھا کسی موضع معلوم تک جانے کے واسطے کرایہ پر لیا پھر اس کو خبر دی گئی کہ اس راستہ میں چور لگتے ہیں مگر اس نے التفات نہ کیا اور اسی راہ سے گیا اور چوروں نے گدھا چھین لیا اور لے گئے تو شیخ ابو بکر فقیہ نے فرمایا کہ اگر باوجود اس خبر کے بھی لوگ اپنے جانور واسباب اس راہ سے لے جاتے ہوں تو مستاجر ضامن نہ ہو گا ورنہ ضامن ہو گا یہ ظہیریہ میں ہے۔ چند بھٹیاروں میں سے ہر ایک نے اپنا اپنا گدھا ایک شخص کو کرایہ پر دیا پھر سب بھٹیاروں نے ایک بھٹیارے کو حکم دیا کہ تو اس شخص کے ساتھ جا کر ان گدھوں کی پرداخت کیا کر وہ بھٹیار مستاجر کے ساتھ گیا پھر مستاجر نے اس بھٹیارے سے کہا کہ تو سب گدھوں کو لئے ہوئے یہاں کھڑا رہ تا کہ میں ایک گدھے کو لے جاؤں اور بورے لے لئے اور ایک گدھے کو لے گیا تو اس بھٹیارے پر کچھ ضمان لازم نہ آئے گی اگر اس نے مستاجر سے لے لینے کی قدرت نہ پائی کیونکہ ان لوگوں نے اس بھٹیارے کو ایسے جانوروں کی پرداخت کے واسطے حکم دیا جو غیر شخص کے قبضہ میں ہے۔ یہ خزانۃ المفتین میں ہے۔ ایک شخص نے زید سے ایک گدھا بخارا تک جانے کے واسطے کرایہ پر لیا پھر وہ گدھا راہ میں تھک گیا اور گدھے کا مالک بخارا میں ہے پس مستاجر نے ایک شخص کو حکم دیا کہ اپنے چارہ میں سے ہر روز اس گدھے کو اس قدر چارہ دیا کر اور کچھ اجرت ٹھہرا دی یہاں تک کہ گدھے کا مالک آپہنچے پس اس شخص نے وہ گدھا لے لیا اور چند روز تک اس کو چارہ دیتا رہا پھر وہ گدھا اس کے پاس مر گیا تو مشائخ نے فرمایا کہ اگر مستاجر نے اپنی سواری کے واسطے کرایہ پر لیا ہو تو ضامن ہو گا اور اگر مطلقاً کرایہ پر لیا سواری کو بیان نہیں کیا ہے تو

ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر زید نے اپنا گھوڑا عمرو کو دیا کہ میرے گاؤں میں لے جا کر میرے بیٹے کو پہنچا دے عمرو اس کو لے چلا اور ایک منزل تک ساتھ لے جا کر گھوڑا ایک رباط

Fatawa Alamgiri ..... Volume 7, Page 281, Kitab al-Ijarah (The Book of Leasing)

...left [the horse] and went on his way. Then a person named Bakr from that village arrived and passed through that caravanserai (rabat). Recognizing the horse, he hired a person named Khalid to take the horse back to the village. Khalid took the horse by order of Bakr, and the horse died on the way. Upon whom is the liability (dhaman) incumbent? The Shaykh stated that there is no doubt that Amr (the one who originally left the horse) is liable because he abandoned the horse. Regarding Bakr, who hired Khalid and sent the horse, there are two scenarios: if he did not physically take possession of the horse (only gave instructions), he is not liable. If he did take possession and handed it to Khalid, there are two scenarios: if he took witnesses stating, "I am taking this horse to return it to its owner," and the person he hired is from his own household, then Bakr is not liable. If Bakr did not take witnesses, or took witnesses but Khalid is not from his household, then Bakr is liable, and Khalid is liable in any case. The author of the book states there is an issue regarding Khalid the laborer's ruling: if Bakr established witnesses that he was sending the horse to its owner and the laborer is from his household, why should Khalid be liable? Furthermore, if Bakr had handed over the horse to the owner's real nephew at the same caravanserai, he would not be exempt from liability. And if compensation was taken from the laborer, the laborer cannot recover this amount from his employer (mustajir). This is mentioned in "Al-Muhit".

In some Fatawa, it is written that if a rented donkey stops on the path and the renter (mustajir) leaves it and goes away, and the owner was not present, and then thieves take the donkey, the renter is not liable. Similarly, if the owner is present but the renter is not, and when the donkey stops, the owner leaves it with the goods loaded and thieves take it, the donkey owner is not liable (for the goods). However, the Shaykhs stated that this ruling applies only when it is impossible for the owner to load the goods onto another donkey. If it is possible to unload and transport the goods on another donkey, but he fails to do so and leaves, he shall be held liable. This is in "Al-Dhakhirah". A person rented a donkey and took it to the city along with his own donkey. There, a government official forcibly seized his personal donkey. He left the rented donkey to rescue his own, and the rented donkey was lost; he is not liable, provided he did not recognize the official. Shaykh Qadi Khan stated he is absolutely not liable, whether he recognized him or not. Qadi Badi'uddin stated he is liable. This is in "Al-Quduri".

A person rented a donkey to carry and move soil from a ruin (khandal). He started moving soil, and the remaining structure of the ruin collapsed, killing the donkey. If the collapse was due to an action of the renter, the renter is liable for the price of the donkey. If it did not fall due to the renter's action but because the structure was weak and the renter was unaware, and it collapsed, he is not liable. This is in "Fusul Imadiyyah". A person rented a donkey to carry thorns and wood for burning. He passed through a narrow path where a canal was flowing. There, he struck the donkey, and it fell into the canal with its load. The renter quickly began cutting the ropes of the load, but the donkey died. The Shaykhs stated that if the place was so narrow that donkeys with loads do not typically pass through it, the renter is liable. However, if the path is such that although narrow, donkeys with loads do pass through and cross safely, then if the renter struck it so severely that due to the blow the donkey stumbled and fell into the canal, he is liable. If it fell without such severity or blow, he is not liable. This is in "Al-Zahiriyyah".

फ़तावा आलमगीरी ..... खंड 7, पृष्ठ 281, किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय)

...में छोड़ दिया और खुद अपनी राह चला गया। फिर उस गाँव का एक व्यक्ति बक्र आया और उस सराय (रबात) से उसका गुज़र हुआ। उसने घोड़े को पहचान कर एक व्यक्ति खालिद को मज़दूर नियुक्त किया कि यह घोड़ा उस गाँव में ले जाए। खालिद उसे बक्र के आदेशानुसार ले चला और वह घोड़ा रास्ते में मर गया। तो अब इसकी क्षतिपूर्ति (ज़मान) किस व्यक्ति पर अनिवार्य होगी? इस पर शेख ने फ़रमाया कि इसमें कोई संदेह नहीं है कि अम्र (जिसने घोड़ा छोड़ा था) अवश्य क्षतिपूर्ति का उत्तरदायी होगा क्योंकि उसने घोड़े को अकेला छोड़ दिया था। और बक्र, जिसने खालिद को मज़दूर बना कर घोड़ा भेजा है, उसकी दो स्थितियाँ हैं: यदि उसने घोड़े को नहीं पकड़ा है (सिर्फ निर्देश दिया), तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि उसने घोड़े को पकड़ कर खालिद के हवाले किया है, तो उसकी दो स्थितियाँ हैं: यदि उसने इस बात के गवाह बना लिए कि 'मैं यह घोड़ा इसलिए पकड़ रहा हूँ ताकि इसे इसके मालिक तक पहुँचा दूँ' और जिस व्यक्ति को मज़दूर बनाया है वह उसके परिवार (अहल-ओ-अयाल) में से है, तो बक्र उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि बक्र ने गवाह नहीं बनाए, या गवाह बनाए लेकिन खालिद उसके परिवार से नहीं है, तो वह उत्तरदायी होगा, और खालिद हर स्थिति में उत्तरदायी होगा। पुस्तक के लेखक कहते हैं कि खालिद मज़दूर के संबंध में जो आदेश है उसमें यह समस्या है कि जब बक्र ने गवाह बना लिए कि वह घोड़ा मालिक तक पहुँचाने के लिए भेज रहा है और मज़दूर भी उसके परिवार का है, तो खालिद कैसे उत्तरदायी होगा? और यदि बक्र ने वह घोड़ा उसी सराय में मालिक के सगे भतीजे को सौंप दिया होता, तो वह उत्तरदायी नहीं होता। और यदि मज़दूर से हर्जाना लिया गया, तो वह मज़दूर यह हर्जाना अपने नियोक्ता (मुस्ताजिर) से वापस नहीं माँग सकता। यह 'मुहीत' में वर्णित है।

कुछ फ़तावा में लिखा है कि किराये का गधा रास्ते में बैठ गया और किरायेदार (मुस्ताजिर) उसे छोड़ कर चला गया और गधे का मालिक साथ नहीं था, फिर चोर उस गधे को ले गए, तो किरायेदार पर कोई हर्जाना नहीं होगा। इसी प्रकार यदि गधे का मालिक साथ हो लेकिन किरायेदार साथ न हो, और जब गधा बैठ गया तो गधे का मालिक उसे सामान सहित छोड़ कर चला गया और चोर ले गए, तो गधे के मालिक पर कोई हर्जाना (दूसरे के सामान का) नहीं होगा। लेकिन उलेमा (मशायख) ने फ़रमाया कि यह आदेश तब है जब गधे के मालिक के लिए सामान किसी दूसरे गधे पर लादना संभव न हो। और यदि यह संभव हो कि सामान उतार कर दूसरे गधे पर ले जाया जा सके, लेकिन उसने ऐसा नहीं किया और छोड़ कर आ गया, तो वह उत्तरदायी होगा। यह 'ज़खीरा' में है। एक व्यक्ति ने एक गधा

किराये पर लिया और अपने निजी गधे के साथ उसे शहर ले गया। वहाँ सरकारी सिपाही ने उसका निजी गधा ज़बरदस्ती पकड़ लिया, उसने किराये वाला गधा छोड़ दिया और अपने निजी गधे को छुड़ाने में लग गया, इस बीच किराये वाला गधा नष्ट हो गया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, बशर्ते कि वह उस सिपाही को न पहचानता हो। शेख काज़ी खान ने फ़रमाया कि वह बिल्कुल उत्तरदायी नहीं होगा, चाहे वह पहचानता हो या न पहचानता हो। और काज़ी बदीउद्दीन ने फ़रमाया कि वह उत्तरदायी होगा। यह 'कुदूरी' में है।

एक व्यक्ति ने खंडहर से मिट्टी उठाने और ढोने के लिए एक गधा किराये पर लिया और मिट्टी उठाना शुरू किया, फिर वह खंडहर जो बचा हुआ था वह गिर गया और गधा उसकी चोट से मर गया। अब यदि किरायेदार के किसी कार्य से वह खंडहर गिरा, तो किरायेदार गधे की कीमत का उत्तरदायी होगा। और यदि किरायेदार के कार्य से नहीं गिरा बल्कि खंडहर कमज़ोर था लेकिन किरायेदार को पता नहीं था और वह गिर गया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। एक व्यक्ति ने जलाने के लिए कांटे और लकड़ियाँ ढोने के लिए एक गधा किराये पर लिया, फिर वह एक संकरे रास्ते से गुज़रा जहाँ नहर बह रही थी। वहाँ उसने गधे को मारा और वह बोझ समेत नहर में गिर पड़ा। किरायेदार ने जल्दी से बोझ की रस्सियाँ काटना शुरू कीं लेकिन गधा मर गया। मशायख ने फ़रमाया कि यदि वह स्थान इतना संकरा था कि वहाँ से बोझ समेत गधे नहीं गुज़रते, तो किरायेदार उत्तरदायी होगा। और यदि रास्ता ऐसा है कि संकरा होने के बावजूद वहाँ से बोझ समेत गधे गुज़र जाते हैं, और यदि किरायेदार ने इतनी बेरहमी से मारा कि चोट के कारण गधा तड़प कर नहर में जा गिरा, तो वह उत्तरदायी होगा। और यदि बिना सख्ती किए और बिना चोट के वह गिर गया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। यह 'ज़हीरिया' में है।

میں چھوڑ دیا اور خود اپنی راہ چلا گیا پھر اس گاؤں کا ایک شخص بکر آیا اور اس رباط میں اس کا گزر ہوا اس نے گھوڑے کو پہچان کر ایک شخص خالد کو مزدور مقرر کیا کہ یہ گھوڑا اس گاؤں میں لے جائے خالد اس کو بحکم بکر لے چلا اور وہ گھوڑا راہ میں مر گیا پس اس کی ضمان کس شخص پر واجب ہوگی تو شیخ نے فرمایا کہ اس میں کچھ شک نہیں ہے کہ عمرو ضرور ضامن ہو گا کیونکہ اس نے گھوڑے کو چھوڑ دیا ہے اور بکر جس نے خالد کو مزدور کر کے گھوڑا روانہ کیا ہے اس کی دو حالتیں ہیں اگر اس نے گھوڑے کو نہیں پکڑا ہے تو ضامن نہ ہو گا اور اگر اس نے گھوڑے کو پکڑ کر خالد کو دیا ہے تو اس کی دو حالتیں ہیں اگر اس نے اس امر کے گواہ کر لئے کہ میں گھوڑا اس واسطے پکڑتا ہوں کہ اس کے مالک کو پہنچا دوں اور جو شخص مزدور کیا ہے وہ اس کے اہل و عیال میں سے بھی ہو تو بکر ضامن نہ ہو گا اور اگر بکر نے گواہ نہ کر لئے یا گواہ کر لئے مگر خالد اس کے عیال میں سے نہیں ہے تو ضامن ہو گا اور خالد بہر حال میں ضامن ہو گا صاحب کتاب فرماتے ہیں کہ جو حکم خالد مزدور کے حق میں ہے اس میں یہ اشکال ہے کہ جب بکر نے اس امر کے گواہ ٹھہرا لئے کہ میں یہ گھوڑا اس واسطے پکڑ کر روانہ کرتا ہوں کہ مالک کو پہنچا دوں اور جو اجیر مقرر کیا ہے وہ بکر کے عیال میں سے ہے تو خالد کیونکر ضامن ہو گا اور اگر بکر نے وہ گھوڑا اسی رباط میں مالک کے سگے بھتیجے کو سپرد کر دیا تو ضمان سے بری نہ ہو گا اور اگر اجیر سے ضمان لی گئی تو اجیر یہ مال ضمان اپنے مستاجر سے واپس نہیں لے سکتا ہے یہ محیط میں ہے۔

بعض فتاویٰ میں لکھا ہے کہ کرایہ کا گدھا راہ میں بیٹھ گیا اور مستاجر اس کو چھوڑ کر چلا گیا اور گدھے کا مالک ساتھ نہ تھا پھر چور اس گدھے کو پکڑ لے گئے تو مستاجر پر ضمان لازم نہ

آئے گی اسی طرح اگر گدھے کا مالک ساتھ ہو مگر مستاجر ساتھ نہ ہو اور جب گدھا بیٹھ گیا تو گدھے کا مالک اس کو مع اسباب لدا ہوا چھوڑ کر چلا گیا اور چور پکڑ لے گئے تو گدھے والے پر ضمان لازم نہ آئے گی مگر مشائخ نے فرمایا کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ جب گدھے کے مالک کو اسباب دوسرے گدھے پر لادنا ممکن نہ ہو اور اگر یہ ممکن ہو کہ اسباب اتار کر دوسرے گدھے پر لاد لائے مگر اس نے نہ لادا اور چھوڑ کر چلا آیا تو ضامن ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے۔ ایک شخص نے ایک گدھا کرایہ پر لیا اور اپنے گدھے کے ساتھ اس کو شہر میں لے گیا وہاں سرکاری پیادے نے اس کا ذاتی گدھا زبردستی پکڑ لیا اس نے کرایہ والا گدھا چھوڑ دیا اور اپنے گدھے کے چھڑانے میں مشغول ہوا اور کرایہ والا گدھا ضائع ہو گیا تو ضامن نہ ہو گا بشرطیکہ اس پیادے کو نہ پہچانتا ہو اور شیخ قاضی خان نے فرمایا کہ مطلقاً ضامن نہ ہو گا خواہ پہچانتا ہو یا نہ پہچانتا ہو اور قاضی بدیع الدین نے فرمایا کہ ضامن ہو گا یہ قدوریہ میں ہے۔

ایک شخص نے کھنڈل میں سے مٹی اٹھوانے اور نقل کرانے کے واسطے ایک گدھا کرایہ پر لیا اور مٹی اٹھوانی شروع کی پھر وہ کھنڈل جو کچھ بنا ہوا باقی تھا سب گر گیا اور گدھا اس صدمہ سے مر گیا پس اگر مستاجر کے کسی فعل سے منہدم ہوا تو مستاجر گدھے کی قیمت کا ضامن ہو گا اور اگر مستاجر کے فعل سے نہیں گرا بلکہ وہ دبلا ہوا تھا مگر مستاجر کو معلوم نہ تھا اور وہ گر گیا تو ضامن نہ ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ ایک شخص نے جلانے کے واسطے کانٹے وغیرہ لکڑیاں لاد لانے کے لئے ایک گدھا کرایہ پر لیا پھر ایک تنگ راستہ پر گزرا جہاں نہر جاری تھی اور وہاں گدھے کو مارا اور وہ مع بوجھ کے نہر میں گر پڑا اور مستاجر نے جلدی سے اس کے بوجھ کی رسیاں کاٹنی شروع کیں مگر وہ گدھا مر گیا تو مشائخ نے فرمایا کہ اگر وہ مقام ایسا تنگ ہو کہ اس سے بوجھ سمیت گدھے نہیں گزرتے ہیں تو مستاجر ضامن ہو گا اور اگر ایسا راستہ ہے کہ اگر چہ تنگ ہے مگر بوجھ سمیت اس راہ میں سے گدھے چلتے ہیں اور پار اتر جاتے ہیں پس

اگر مستاجر نے ایسی سختی سے مارا کہ چوٹ کھا کر چوٹ کے صدمہ سے گدھا تڑپ کر نہر میں جا گرا تو ضامن ہو گا اور اگر بدوں اس کے سختی کرنے اور چوٹ کے گر گیا تو ضامن نہ ہو گا یہ ظہیریہ میں ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 282 | Kitab al-Ijarah (Book of Hiring)

A person hired a donkey to transport firewood from a garden and used it to carry the firewood. He loaded it with the standard amount usually carried by such donkeys. On one occasion, the donkey struck a wall and fell into a canal and died. If the hirer (lessee) did not drive the donkey harshly but drove it as people normally drive such donkeys on such paths, he shall not be liable (Dhamin). However, if he acted contrary to this, he shall be liable; this is mentioned in *Al-Dhakhira*. If the hirer set out for the city with a donkey loaded with wood and the donkey struck a wall on a narrow path, fell into a canal, and died: if it was generally expected that the bundle of wood would pass safely through that path, he shall not be liable. But if safe passage was uncertain, he shall be liable. Similarly, if this occurred while crossing a narrow bridge, the same ruling applies; this is in *Al-Ghiyathiyya*. A person took possession of a hired donkey and left it in his garden along with its blanket (Kamli). The blanket was stolen, and the donkey suffered from the cold, became ill, and died after being returned to the owner. If the garden was secure (*hasin*)—meaning its walls were high enough that passersby could not see inside and the gate was closed—and if these conditions were not met, it is not considered secure. If the presence of the blanket would have prevented the cold from affecting the donkey, then in such a case, the hirer shall not be liable for the blanket or the donkey. However, if the cold in the garden was so severe that it would have affected the donkey despite the blanket, the hirer shall be liable for the donkey’s value but not for the blanket’s value. If the garden was not secure and the cold affected the donkey despite the blanket, he shall not be liable for the donkey's value upon return, but he shall be liable for the value of the blanket; this is in *Wajiz al-Kardari*. If someone forcibly seized (usurped) a hired donkey and the hirer could have taken it back after discovering its location but did not do so until it was lost, the hirer shall not be liable; this is in *Al-Quduri*. Three people shared a crop on a piece of land; they harvested it. Then one of them hired a donkey to transport the crop, took possession of it, and gave it to his partner to carry the harvested crop to the threshing floor. The donkey died of exhaustion while with the partner. If it was a common custom among them for one person to hire a donkey or ox and either do the work himself or give it to his partner for that purpose, the hirer shall not be liable in this situation; this is in *Khazanat al-Muftin*.

A person hired a scale called a *Kapaan*, and its beam had a defect unknown to the hirer. He used the scale for weighing and the beam broke. If, despite the defect, such a scale could normally weigh that much load, he shall not be liable; otherwise, he

shall be liable. This ruling applies when the owner (lessor) did not inform the hirer. If the owner informed him of the defect, the hirer has effectively granted permission to weigh only as much as can be weighed without the defect. If he weighed that amount and it broke, no liability shall arise; this is in *Wajiz al-Kardari*. Sheikh Fakhruddin (1) stated that the fatwa is given on this basis, as mentioned in *Al-Kubra*. It is written in *Buyu' al-Muntaqa* that if a person hired a large cooking pot (*deeg*), and after the lease period expired, he was taking it back to the owner and it was destroyed on the way, he shall not be liable. But if he failed to return it (and it was later lost), he shall be liable; this is in *Fusul al-Imadiyya*. A person hired a *deeg* and, after finishing the work, loaded it onto a donkey to return it to the owner. On the way, the donkey slipped and the pot fell and broke; the person shall not be liable provided the donkey had the strength to carry it. If it lacked the strength, he shall be liable; this is in *Khazanat al-Fatawa*. A person hired a *deeg* for cooking and, after cooking, picked it up to take it outside to the shop; he slipped and the pot fell and broke. In this case, he shall be liable, similar to the liability of a porter who slips.

---

1. A *Kapaan* is a type of scale with one pan, with stones tied on the other side as weights. (H) Sheikh Fakhruddin refers to Imam Qazi Khan.

एक व्यक्ति ने एक बाग से जलाने की लकड़ियाँ ढोने के लिए एक गधा किराए पर लिया और उस पर जलाने की लकड़ियाँ लाता था। वह उस पर वैसा ही बोझ लादता था जैसा सामान्यतः ऐसे गधों पर लादा जाता है। फिर एक बार उस गधे ने दीवार से टक्कर खाई और एक नहर में गिरकर मर गया। यदि मुस्ताजिर (किराएदार) ने उसे हाँकने में सख्ती नहीं की, बल्कि उसी तरह हाँका जैसे लोग ऐसे गधों को ऐसे रास्तों पर हाँकते हैं, तो वह उत्तरदायी (जामिन) नहीं होगा। लेकिन यदि उसने इसके विपरीत किया, तो वह उत्तरदायी होगा; यह 'ज़ख़ीरा' में है। यदि मुस्ताजिर किसी गधे पर लकड़ियाँ लादकर शहर की ओर चला और गधा तंग रास्ते में किसी दीवार से टकराकर नहर में गिरकर मर गया, तो यदि सामान्यतः लकड़ी का गट्ठा उस रास्ते से सही-सलामत गुजरता हुआ प्रतीत होता हो, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि सही-सलामत गुजरना अनिश्चित हो, तो वह उत्तरदायी होगा। इसी प्रकार यदि किसी तंग पुल से गुजरते समय ऐसा हुआ, तो भी यही नियम है; यह 'ग़ियासिया' में है। एक व्यक्ति ने किराए के गधे पर कब्ज़ा करके उसे अपने बाग में उसकी कमली (कंबल) सहित छोड़ दिया। फिर उसकी कमली चोरी हो गई और गधे को सर्दी लग गई, वह बीमार हो गया और मालिक के पास पहुँचकर मर गया। यदि वह बाग सुरक्षित (हसीन) था, यानी उसकी चारदीवारी इतनी ऊँची थी कि राहगीर की नज़र अंदर न पड़ती हो और बाग का दरवाज़ा भी बंद हो, और यदि इनमें से कोई बात न हो तो वह सुरक्षित नहीं माना जाएगा। यदि कमली होने पर सर्दी का असर न होता, तो ऐसी स्थिति में मुस्ताजिर कमली और गधे का उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि बाग में इतनी अधिक सर्दी थी कि कमली के बावजूद गधे को सर्दी लग जाती, तो मुस्ताजिर गधे की कीमत का उत्तरदायी होगा लेकिन कमली का नहीं। और यदि बाग सुरक्षित न हो और कमली के बावजूद गधे को सर्दी लग गई हो, तो मालिक को वापस देते समय वह गधे की कीमत का उत्तरदायी नहीं होगा, लेकिन कमली की कीमत का उत्तरदायी होगा; यह 'वजीज़ करदरी' में है। किराए का गधा किसी व्यक्ति ने छीन लिया और पता चलने के बाद मुस्ताजिर उसे वापस ले सकता था लेकिन उसने नहीं लिया, यहाँ तक कि वह नष्ट हो गया, तो मुस्ताजिर उत्तरदायी नहीं होगा; यह 'क़ुदुरी' में है। तीन व्यक्तियों के बीच एक खेत साझा था, उन्होंने फसल काटी। फिर उनमें से एक व्यक्ति ने फसल उठाने के लिए एक गधा किराए पर लिया, उस पर कब्ज़ा किया और अपने साथी को दे दिया ताकि कटी हुई फसल खलिहान तक पहुँचा दे। साथी के पास वह गधा थककर मर गया। उन लोगों में यह प्रथा थी कि उनमें से एक व्यक्ति

गधा या बैल किराए पर लेता और स्वयं काम करता या अपने साथी को दे देता, तो ऐसी स्थिति में मुस्ताजिर उत्तरदायी नहीं होगा; यह 'खज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है।

एक व्यक्ति ने एक तराजू 'कपान' किराए पर ली और उसकी दंड (बीम) में दोष था जिसकी जानकारी मुस्ताजिर को नहीं थी। उसने तराजू से वजन किया और दंड टूट गया। यदि उस दोष के बावजूद उस तराजू से इतना बोझ तौला जा सकता हो, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, अन्यथा होगा। यह नियम तब है जब मालिक (मोजिर) ने मुस्ताजिर को सूचित न किया हो। और यदि दोष के बारे में सूचित कर दिया गया हो, तो मुस्ताजिर ने अनुमति दे दी कि जितना बोझ बिना दोष के तौला जा सकता है, उतना ही इससे तौला जाए। यदि उसने उतना ही वजन किया, तो उत्तरदायित्व नहीं आएगा; यह 'वजीज़ करदरी' में है। शेख फखरुद्दीन (1) ने कहा कि इसी पर फतवा दिया गया है, जैसा कि 'कुबरा' में है। 'बयूए मुंतक़ा' में लिखा है कि एक व्यक्ति ने एक देग (बड़ा पतीला) किराए पर ली, फिर किराए की अवधि बीतने पर उसे मालिक को वापस करने ले चला और रास्ते में वह नष्ट हो गई, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि वापस नहीं किया (और तब नष्ट हुई), तो उत्तरदायी होगा; यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। एक व्यक्ति ने एक देग किराए पर ली और काम पूरा होने के बाद उसे गधे पर लादकर मालिक को वापस करने चला। रास्ते में गधे का पैर फिसल गया और देग गिरकर टूट गई, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा बशर्ते कि गधा उसे उठाने की शक्ति रखता हो। यदि शक्ति नहीं रखता था, तो उत्तरदायी होगा; यह 'खज़ाना अल-फ़तावा' में है। एक व्यक्ति ने खाना पकाने के लिए एक देग किराए पर ली और पकाने के बाद उसे उठाकर बाहर लाया ताकि दुकान पर ले जाए, उसका पैर फिसला और देग गिरकर टूट गई, तो वह उत्तरदायी होगा जैसे कि कुली के फिसलने पर होता है।

---

1. कपान एक प्रकार का तराजू है जिसमें एक पलड़ा होता है और दूसरी ओर पत्थर बाँधते हैं। (ह) शेख फखरुद्दीन से तात्पर्य इमाम काज़ी खान है।

ایک شخص نے ایک باغ سے جلانے کی لکڑیاں لاد لانے کے واسطے ایک گدھا کرایہ لیا اور اس پر جلانے کی لکڑیاں لاد لاتا تھا اور جیسا گٹھرا ایسے گدھوں پر لادا جاتا ہے ویسا ہی لادتا تھا پھر ایک دفعہ اس گدھے نے دیوار سے ٹکر کھائی اور ایک نہر میں جا پڑا اور مر گیا پس اگر مستاجر نے اس کے ہانکنے میں سختی نہیں کی بلکہ جیسا لوگ ایسے گدھے کو ایسے راستہ میں ہانکتے ہیں اسی طرح اس راہ میں ہانکا تو ضامن نہ ہوگا اور اگر اس کے برخلاف عمل میں لایا ہو تو ضامن ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر مستاجر کسی گدھے پر لکڑیاں لاد کر شہر کو روانہ ہوا اور گدھا تنگ راہ میں کسی دیوار سے ٹکر کھا کر نہر میں گر کر مر گیا پس اگر غالباً لکڑی کا گٹھا اس راہ سے صحیح و سالم گزرتا نظر آتا ہو تو ضامن نہ ہوگا اور اگر کمتریح سالم گزرنا معلوم ہو تو ضامن ہو گا اسی طرح اگر کسی تنگ پل سے ہو کر گزرا اور یہ معاملہ واقع ہوا تو بھی یہی حکم ہے یہ غیاثیہ میں ہے۔ ایک شخص نے کرایہ کے گدھے پر قبضہ کر کے اپنے باغ میں مع اس کی کملی کے چھوڑ دیا پھر اس کے اوپر کی کملی چوری ہوگئی اور گدھے کے بدن میں سردی اثر کر گئی اور بیمار ہو گیا اور مالک کے پاس مر گیا پس اگر وہ باغ حصین ہو یعنی اس کی چہار دیواری اس قدر بلند ہو کہ راہ گیر کی نظر باغ کے اندر نہ پڑتی ہو اور باغ کا در بند بھی ہو اور اگر اس میں سے کوئی بات نہ پائی گئی تو حصین نہ ہوگا اور گدھے کو اگر کملی موجود ہوتی تو جاز اثر نہ کرتا تو ایسی صورت میں مستاجر کملی اور گدھے کا ضامن نہ ہوگا اور اگر باغ میں اس قدر سردی ہو کہ باوجود کملی کے بھی گدھے کو سردی اثر کر جاتی تو مستاجر گدھے کی قیمت کا ضامن ہوگا اور کملی کی قیمت کا ضامن نہ ہوگا اور اگر وہ باغ حصین نہ ہو اور باوجود کملی کے گدھے کو جھاڑ اثر کرتا ہو تو ایسی صورت میں مالک کو واپس دینے کے وقت گدھے

کی قیمت کا ضامن نہ ہوگا مگر کملی کی قیمت کا ضامن ہوگا یہ وجیز کردری میں ہے کرایہ کا گدھا کسی شخص نے غصب کر لیا اور بعد معلوم ہونے کے مستاجر اس سے لے سکتا تھا مگر مستاجر نے نہ لیا یہاں تک کہ ضائع ہو گیا تو مستاجر ضامن نہ ہوگا یہ قدیہ میں ہے۔ تین آدمیوں کے درمیان ایک زمین کی کھیتی مشترک تھی انہوں نے کھیتی کائی پھر تینوں میں سے ایک شخص نے جا کر کھیتی اٹھانے کے واسطے ایک گدھا کرایہ کر کے اس پر قبضہ کر لیا اور اپنے شریک کو دیا تا کہ کٹی ہوئی کھیتی کو لاد کر کھلیان میں پہنچادے اور شریک کے پاس وہ گدھا تھک کر مر گیا اور ان لوگوں میں یہ عادت جاری تھی کہ ان میں سے ایک شخص کوئی گدھا یا بیل کرایہ کر کے خود یہ کام لیتا تھا یا اپنے شریک کو اس کام کے واسطے دے دیتا تھا تو ایسی حالت میں مستاجر ضامن نہ ہوگا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

ایک شخص نے ایک تراز و کیپان کرایہ پر لی اور اس کے عمود میں عیب تھا اور مستاجر کو معلوم نہ تھا اس نے ترازو سے وزن کیا اور عمود ٹوٹ گیا پس اگر باوجود اس کے عیب کے ایسے ترازو سے اتنا بوجھ تولا جاتا ہو تو ضامن نہ ہوگا ورنہ ضامن ہوگا اور یہ حکم اس وقت ہے کہ موجر نے مستاجر کو آگاہ نہ کیا ہو اور اگر اس عیب سے آگاہ کر دیا ہو تو اس نے اجازت دے دی کہ جس قدر بوجھ بدون عیب کے تولا جاتا ہے اسی قدر بوجھ اس سے تولے پس اگر اس قدر بوجھ وزن کیا تو ضامن لازم نہ آئے گی یہ وجیز کردری میں ہے۔ شیخ فخر الدین ۱ نے فرمایا کہ اسی پر فتویٰ دیا گیا ہے کذا فی الکبریٰ۔ بیوع منتقٰی میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے ایک دیگ کرایہ کو لی پھر جب کرایہ کی مدت گزر گئی تب مالک کو واپس کرنے کے واسطے لے چلا اور وہ راہ میں تلف ہوگئی تو ضامن نہ ہوگا اور اگر واپس نہ کیا تو ضامن ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ ایک شخص نے ایک دیگ کرایہ پر لی اور فارغ ہونے کے بعد اس کو گدھے پر لاد کر اس کے مالک کو واپس کرنے کے واسطے لے چلا اور راہ میں گدھے کا پاؤں پھسلا اور دیگ گر کر ٹوٹ گئی

تو ضامن نہ ہوگا بشرطیکہ گدھا اس کے اٹھانے کی طاقت رکھتا ہو اور اگر طاقت نہ رکھتا ہو تو ضامن ہوگا یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے۔ ایک شخص نے پکانے کے واسطے ایک دیگ کرایہ کی اور پکانے کے بعد اس کو اٹھا کر باہر لایا تاکہ دکان پر لے جائے اور اس کا پاؤں پھسلا اور دیگ گر کر ٹوٹ گئی تو ضامن ہوگا جیسے کہ حمال کے پھسلنے کی

---

۱ کپان ایک قسم کی ایک پلہ ترازو ہوتی ہے اور دوسری طرف پتھر باندھ لیتے ہیں۔ ح شیخ فخر الدین ہو الامام قاضی خان۔

In such a case, the ruling is—and some masters have stated—that there should be no liability (daman) because it does not constitute wrongful seizure (ghasb). One who hired a garment for wearing, and the garment got torn due to wearing, some have said that this is correct [that there is no liability]. Similarly, in the case of a bowl, if it fell from the hand of the hirer (musta'jir) and broke during use, he will not be liable; this is mentioned in 'Al-Qunya'. A person hired an axe and gave it to his hired laborer (ajir) to chop wood. The laborer took it away and it is not known where he took it; if he had already appointed the laborer beforehand, he will not be liable because he hired it for the purpose of giving it to him. If the opposite happened, he would be liable, but the preferred legal opinion (mashhab mukhtar) is that there is absolutely no liability. Thus it is in 'Al-Khulasa'. The most correct opinion is that if he hired the axe for a task in which people use it similarly and there is no variation in usage, he will not be liable. However, if in this case the laborer is well-known [for such work], then he will be liable. If he hired it for a task where people's usage varies, then if he hired it to perform the work himself, he will be liable for giving it to another. If he hired the axe and did not specify who would work with it, and gave it to the laborer before working with it himself, he will not be liable. But if he worked with it first and then gave it to the laborer, he will be liable; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. A butcher hired an axe for his work; government guards snatched it from him in exchange for wood, and the butcher did not redeem it by giving dirhams until it was lost; he will not be liable; this is in 'Al-Qunya'. A person hired an ox, left it on the path, and turned around to call his laborer but did not move from that spot; then he saw that someone had taken the ox. It was said that if his turning away was not for a long duration such that he could be deemed negligent in losing it, he will not be liable. If the owner (mu'jir) disputes his claim, the hirer's word under oath shall be accepted. If he turned away for a long time, he shall be liable; this is in 'Al-Muhit'. If an ox was hired and placed in a shed and neglected until it was stolen: if the neglect was for a long time, he is liable; if not for a long time, he is not liable; this is in 'Al-Multaqit'. An agent (dalal), on the orders of the owner of the goods, sold the goods and kept the proceeds with him by the owner's order, and that money was stolen: by consensus (ijma), liability is not binding upon him; this is in 'Al-Muhit al-Sarakhsi'. If a porter (hammal) carried a load and the owner told him to keep it with him, and it was lost, no liability is binding. For washermen, tailors, etc., who have the right to withhold items until they receive their wages: if they kept the item after completing the work

by the owner's order and it was lost, if he had already received his wages, the ruling is as we have stated [no liability]; if he had not received them, there is a well-known difference of opinion; this is in 'Tatarkhania'.

If a phlebotomist or a veterinarian performed an incision and did not exceed the area customarily designated for such an incision, they shall not be liable for whatever was lost due to the incision. If they exceed the customary area, they shall be liable. This ruling applies when the veterinarian performs the incision by the order of the animal's owner; if it is without permission, he shall be liable whether he exceeds the area or not; this is in 'Siraj al-Wahaj'. If a cupper performed cupping or a circumciser performed circumcision and the person died from that shock, liability shall not be binding, unlike the case of the washerman. This ruling applies when the area for that work was not exceeded; if it was exceeded and the circumciser cut off the head of the penis (glans), it is written in 'Al-Nawadir' that if the person died from that wound, the blood-money (diyat) for homicide shall be binding. If he recovered, full blood-money is due. It is written in the 'Diyat of Sharh al-Tahawi' that if the circumciser cut off the entire glans...

1: This point concerns injustice as previously explained... 2: "Hukumuh" means justice, intended that they both appoint an arbiter, and whatever he judges shall be binding.

इस सूरत में हुक्म है और बाज़ मशायख़ ने फ़रमाया कि ज़ामिन (ज़िम्मेदार) न होना चाहिए कि वह ग़सब (अवैध कब्ज़ा) नहीं होता है। जिसने एक कपड़ा पहनने के वास्ते किराए पर लिया और वह कपड़ा उसके पहनने से फट गया, बाज़ ने फ़रमाया कि यही सही है। इसी तरह प्याले के मसले में अगर इस्तेमाल की हालत में मुस्तअजिर (किराएदार) के हाथ से गिरकर टूट गया तो ज़ामिन न होगा, यह 'कुनिया' में है। एक शख़्स ने एक कुल्हाड़ी किराए पर ली और अपने अजीर (मज़दूर) को दे दी ताकि लकड़ियाँ चीर दे। अजीर उसको ले गया और मालूम नहीं कि कहाँ ले गया, पस अगर उसने पहले अजीर मुक़र्रर कर लिया था तो ज़ामिन न होगा क्योंकि उसने इसी वास्ते किराए पर ली थी कि उसको दे दे और अगर इसके बरअक्स (विपरीत) वाक़े हो तो ज़ामिन होगा मगर मज़हब-ए-मुख़्तार यह है कि मुतलक़न (पूर्णत:) ज़ामिन न होगा। 'ख़ुलासा' में ऐसा ही है। असहे मज़हब (सबसे सही मत) यह है कि अगर उसने पहले कुल्हाड़ी को ऐसे काम के वास्ते इजारे (किराए) पर लिया कि जिसमें लोग एक जैसा इस्तेमाल करते हैं और आपस में कोई अंतर नहीं होता, तो ज़ामिन न होगा। लेकिन अगर इस सूरत में वह अजीर मशहूर हो तो ज़ामिन होगा। और अगर ऐसे काम के वास्ते इजारे पर लिया जिसमें लोगों का इस्तेमाल अलग-अलग होता है, पस अगर खुद काम करने के वास्ते किराए पर ली हो तो दूसरे को दे देने की वजह से ज़ामिन होगा और अगर उसने कुल्हाड़ी किराए पर ली और यह बयान नहीं किया कि कौन शख़्स इससे काम करेगा और खुद काम करने से पहले अजीर को दे दी तो ज़ामिन न होगा और अगर पहले खुद काम किया फिर अजीर को दे दी तो ज़ामिन होगा, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। एक कसाई ने अपने काम की कुल्हाड़ी किराए पर ली, उससे सरकारी प्यादों ने लकड़ी के बदले छीन ली और कसाई ने दिरहम देकर उसको नहीं छुड़ाया यहाँ तक कि वह ज़ाया (नष्ट) हो गई तो ज़ामिन न होगा, यह 'कुनिया' में है। एक शख़्स ने एक बैल किराए पर लेकर रास्ते में रख दिया और मुँह फेरकर अपने अजीर को पुकारने लगा मगर उस जगह से हिला नहीं, फिर देखा कि बैल कोई उठा ले गया है, तो फ़रमाया कि अगर उसका मुँह फेरना लंबे समय तक नहीं हुआ कि जिसके कारण उसे ज़ाया करने वाला ठहराया जाए तो ज़ामिन न होगा और अगर मूजिर (मालिक) उसके दावे को झुठलाए तो इस बारे में उसी (किराएदार) का बयान शपथ के साथ स्वीकार होगा। और अगर देर तक उसने मुँह फेरा हो तो ज़ामिन होगा, यह 'मुहीत' में है। अगर बैल किराए पर लिया और उसे कोठे में डाल दिया और उससे लापरवाही बरती और वह चोरी हो गया, पस अगर देर तक लापरवाही बरती तो ज़ामिन होगा और अगर देर तक लापरवाही नहीं बरती तो ज़ामिन न होगा,

यह 'मुल्तक़ित' में है। एक दलाल ने सामान के मालिक के हुक्म से सामान बेचकर उसकी क़ीमत मालिक के हुक्म से अपने पास रखी और वह रक़म चोरी हो गई, तो सर्वसम्मति (इजमा) से उस पर ज़मान (हर्जाना) लाज़िम न आएगा, यह 'मुहीत-ए-सरख़सी' में है। एक मज़दूर (हम्माल) बोझ उठाकर लाया और मालिक ने कहा कि इसे अपने पास रहने दे, तो उस पर ज़मान लाज़िम नहीं है अगर वह नष्ट हो जाए। और धोबी व दर्ज़ी आदि जिन्हें अपनी मज़दूरी वसूल करने के लिए चीज़ को रोकने का अधिकार है, अगर मालिक के हुक्म से काम करने के बाद चीज़ को अपने पास रखा और वह नष्ट हो गई, पस अगर वह मज़दूरी वसूल कर चुका है तो उसका वही हुक्म है जो हमने बयान किया, और अगर वसूल नहीं की है तो इसमें प्रसिद्ध मतभेद है, यह 'तातार-ख़ानिया' में है।

अगर किसी फ़साद (नस खोलने वाले) या बैतार (पशु चिकित्सक) ने नश्तर लगाया और जो जगह आम तौर पर नश्तर के लिए तय है उससे आगे नहीं बढ़ा, तो नश्तर की वजह से जो कुछ नुकसान हुआ उसका ज़मान उस पर लाज़िम न आएगा। और अगर तयशुदा जगह से आगे बढ़ जाए तो ज़ामिन होगा। और यह हुक्म उस वक्त है जब बैतार का नश्तर लगाना जानवर के मालिक के हुक्म से हो, और अगर बिना अनुमति के हो तो ज़ामिन होगा चाहे वह तय जगह से आगे बढ़े या न बढ़े, यह 'सिराज अल-वहाज' में है। अगर पछने (pachhne) लगाने वाले ने पछने लगाए या खतना करने वाले ने खतना किया और वह व्यक्ति उस सदमे से मर गया तो ज़मान लाज़िम न आएगा, इसके विपरीत धोबी के मसले के। और यह हुक्म उस वक्त है जब उस काम की निर्धारित जगह से आगे न बढ़ा हो, और अगर आगे बढ़ा और उसने खतना में यानी लिंग का सिरा (हश्फ़ा) काट दिया तो 'नवादिर' में लिखा है कि अगर वह व्यक्ति उस ज़ख़्म से मर गया तो मनुष्य की जान के बदले दीयत (रक्त-धन) लाज़िम आएगी। और अगर ठीक हो गया तो पूरी दीयत वाजिब होगी, और 'दियत शर्ह-ए-तहावी' में लिखा है कि अगर खतना करने वाले ने पूरा हश्फ़ा काट दिया...

1: यह बिंदु ज़ुल्म (अन्याय) है जैसा कि पहले बयान हो चुका है... 2: हकम का अर्थ है न्याय, यानी वे दोनों एक मध्यस्थ नियुक्त करें, तो जो वह फैसला करे वह अनिवार्य होगा।

صورت میں حکم ہے اور بعض مشایخ نے فرمایا کہ ضامن نہ ہونا چاہیے کہ وہ غصب نہیں ہوتا ہے۔ جس نے ایک کپڑا پہننے کے واسطے کرایہ پر لیا اور وہ کپڑا اس کے پہننے سے پھٹ گیا اور بعض نے فرمایا کہ یہی صحیح ہے۔ اسی طرح پیالہ کے مسئلہ میں اگر حالت انتفاع میں مستاجر کے ہاتھ سے گر کر ٹوٹ گیا تو ضامن نہ ہو گا یہ قنیہ میں ہے۔ ایک شخص نے ایک کلہاڑی کرایہ پر لی اور اپنے اجیر کو دے دی تاکہ لکڑیاں چیر دے اجیر اس کو لے گیا اور معلوم نہیں کہ کہاں لے گیا پس اگر اس نے پہلے اجیر مقرر کر لیا تھا تو ضامن نہ ہوگا کیونکہ اس نے اسی واسطے کرایہ پر لی تھی کہ اس کو دے دے اور اگر اس کے برعکس واقع ہو تو ضامن ہو گا مگر مذہب مختار یہ ہے کہ مطلقاً ضامن نہ ہوگا۔ کذا فی الخلاصة۔ اصح مذہب یہ ہے کہ اگر اس نے پہلے کلہاڑی کو ایسے کام کے واسطے اجارہ پر لیا کہ جس میں لوگ یکساں استعمال کرتے ہیں باہم تفاوت نہیں ہوتا ہے تو ضامن نہ ہوگا لیکن اگر اس صورت میں وہ اجیر جو مشہور ہو تو ضامن ہو گا اور اگر ایسے کام کے واسطے اجارہ پر لیا کہ جس میں لوگوں کا استعمال متفاوت ہے پس اگر خود بذاتہ کام کرنے کے واسطے اجارہ لی ہو تو دوسرے کو دے دینے کی وجہ سے ضامن ہوگا اور اگر اس نے کلہاڑی اجارہ پر لی اور یہ بیان نہ کیا کہ کون شخص اس سے کام کرے گا اور خود کام کرنے سے پہلے اجیر کو دے دی تو ضامن نہ ہوگا اور اگر پہلے خود کام کیا پھر اجیر کو دے دی تو ضامن ہو گا یہ فتاوی قاضی خان میں ہے۔ قصاب نے اپنے کام کی کلہاڑی کرایہ پر لی اس سے سرکاری پیادوں نے لکڑی کے عوض چھین لی اور قصاب نے درہم دے کر اس کو نہ چھوڑایا یہاں تک کہ ضائع ہو گئی تو ضامن نہ ہو گا یہ قنیہ میں ہے۔ ایک شخص نے ایک بیل کرایہ پر لے کر راستہ میں رکھ دیا اور منہ پھیر کر اپنے اجیر کو پکارنے لگا مگر اس جگہ سے

جنبش نہیں کی پھر دیکھا کہ بیل کوئی اٹھا لے گیا ہے تو فرمایا کہ اگر اس کا منہ پھیرنا زمانہ دراز تک نہیں ہوا کہ اس کے سبب سے ضائع کر دینے والا قرار دیا جائے تو ضامن نہ ہوگا اور اگر موجر اس کے قول کی تکذیب کرے تو اس باب میں اسی کا قول قسم سے مقبول ہوگا اور اگر دیر تک اس نے منہ پھیرا ہو تو ضامن ہو گا یہ محیط میں ہے۔ اگر بیل کرایہ پر لیا اور اس کو کوٹھی میں ڈال دیا اور اس سے اعراض کئے رہا اور وہ چوری ہو گیا پس اگر دیر تک اعراض کیا تو ضامن ہو گا اور اگر دیر تک اعراض نہیں کیا تو ضامن نہ ہو گا یہ ملتقط میں ہے۔ ایک دلال نے اسباب کے مالک کے حکم سے اسباب فروخت کر کے اس کے دام بحکم مالک اپنے پاس رکھے اور وہ دام چوری ہو گئے تو بالاجماع اس پر ضمان لازم نہ آئے گی یہ محیط سرخسی میں ہے۔ حمال اگر بوجھ اٹھا لایا اور مالک نے کہا کہ اس کو اپنے پاس رہنے دے تو اس پر ضمان لازم نہیں ہے اگر تلف ہو اور دھوبی و درزی وغیرہ جن کو اپنی اجرت وصول کرنے کے واسطے روک رکھنے کا حق حاصل ہے اگر مالک کے حکم سے کام کرنے کے بعد چیز کو اپنے پاس رکھا اور وہ تلف ہو گئی پس اگر اجرت وصول کر چکا ہے تو اس کا یہی حکم ہے جو ہم نے بیان کیا اور اگر نہیں وصول کر چکا ہے تو اس میں مشہور اختلاف ہے یہ تاتار خانیہ میں ہے۔

اگر فصاد یا بیطار نے نشتر دیا اور جو جگہ عادت کے موافق نشتر کے واسطے مقرر ہے اس سے تجاوز نہ کیا تو جو کچھ بوجہ نشتر کے تلف ہوئے اس کی ضمان اس پر لازم نہ آئے گی اور اگر عادت کے موافق جو جگہ ہے اس سے تجاوز کرے تو ضامن ہو گا اور یہ حکم اس وقت ہے کہ جب بیطار کا نشتر لگانا چوپایہ کے مالک کے حکم سے ہو اور اگر اس کی بلا اجازت ہو تو ضامن ہوگا خواہ متجاوز جگہ سے تجاوز کرے یا نہ کرے یہ سراج الوہاج میں ہے۔ اگر پچھنے لگانے والے نے پچھنے لگائے یا ختنہ کرنے والے نے ختنہ کیا اور وہ شخص اس صدمہ سے مر گیا تو ضمان لازم نہ آئے گی بخلاف دھوبی کے مسئلہ کے اور یہ حکم اس وقت ہے کہ جو جگہ اس کام

کی ہے وہاں سے تجاوز نہ کیا ہو اور اگر تجاوز کیا اور اس نے ختنہ یعنی ذکر کا سر کاٹ ڈالا تو نوادر میں لکھا ہے کہ اگر وہ شخص اس زخم سے مر گیا تو قتل نفس کی آدمی دیت لازم آئے گی اور اگر اچھا ہو گیا تو پوری دیت واجب ہو گی اور دیات شرح الطحاوی میں لکھا ہے کہ اگر ختان نے پورا حشفہ کاٹ

1: یہ نکتہ ظلم ہے چنانچہ سابق بیان ہو چکا ہے والوجہ فی ذلک ظاہر الانہم لما اخذوا بالجنانیة والجنایة ظلم اخذوا عقبا میں غیر حق فلم یجب علیہ حق وسقط عنہ الضمان - 2: قال حکومنہ عدل اراد انہما یجعلان حکما فما حکما لہ یجب علیہ -

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 [284] Kitab al-Ijarah (Book of Hiring and Leasing)

...he did so, retaliation (Qisas) would be mandatory upon him. However, if he cut only a small portion, retaliation would not be mandatory, and it was not specified what would then be required. It is written in the 'Kitab al-Diyat' of 'Fatawa al-Sughra' that whatever two just individuals decide shall be acted upon; this is also mentioned in 'Al-Khulasah'. If someone is hired for a fee to cut a hand or finger, or to extract a tooth, it is permissible, and if the employer (mustajir) dies, the hired person (ajeer) shall not be held liable; this is in 'Tatarkhaniyah'. If a cook is hired to prepare a wedding feast (Walima) and he burns the food or leaves it raw, he shall be liable. But if the cook did nothing wrong, and instead the house owner purchased a water skin and told the camel driver to bring the camel inside to empty the water, and upon being driven, the camel fell onto the cauldrons, breaking them and ruining the food, then neither the camel driver nor the cook shall be liable for any compensation. Similarly, if the camel fell upon a minor slave or son of the house owner and the boy was crushed to death, the camel driver would still not be liable, as per 'Fatawa Qazi Khan'. If the hopper of a mill opens and the wheat is wasted, the miller shall be held liable, as per 'Sirajiyah'.

Chapter 19: Regarding the Private Employee (Ajeer-e-Khas) and the Common Employee (Ajeer-e-Mushtarak) This chapter consists of two sections.

Section One: Regarding the difference between the Private Employee and Common Employee and their respective rulings. Be it known that the statements of scholars vary regarding the difference between a private and a common employee. Some scholars have stated that a common employee (Ajeer-e-Mushtarak) is one who becomes entitled to wages upon the delivery of the completed work; that is, he does not become entitled merely by offering himself for work. A private employee (Ajeer-e-Khas) is one who becomes entitled to wages by dedicating himself to the work for a specified duration once that time has passed, and the completion of the work is not a prerequisite for his entitlement to wages. Other scholars have stated that a common employee is a person who takes work from anyone, whereas a private employee is one who works for only one specific person. It should be clarified that entitlement to wages upon completion of work, according to the first definition, is known only when the contract of hire (Ijarah) is based on the task itself. For example, hiring a tailor to "sew this garment for one dirham," or a washerman to "wash this garment for one dirham." Conversely, becoming entitled to wages by

offering one's services for a duration is known when the contract is based on time. For example, hiring someone for a month to serve. The translator notes that whether the hiring is based on task or time depends on varying interpretations. In Urdu, the verb usually follows the time and act, making it difficult to specify without detail, whereas it is simpler in Arabic. This has been discussed in detail previously. A contract based on task is valid provided the task is known, even if the duration is not mentioned. However, a contract based on duration is not valid without specifying the type of work.

The ruling for a Common Employee is that if something is lost or destroyed in his possession without it being due to his own action, then according to Imam-e-Azam (Abu Hanifa) [may Allah have mercy on him], he shall not be liable for it.

If a person specified both the task and the duration in the contract but mentioned the task first, for example, for grazing specific sheep and goats...

फ़तवा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 [284] किताबुल-इजा़रह (किराये और श्रम की किताब)

...डाला तो उस पर क़िसास (बदला) लाज़िम आएगा और अगर थोड़ा हिस्सा काट डाला तो क़िसास लाज़िम न आएगा और यह बयान नहीं फरमाया कि क्या वाजिब होगा। फ़तवा-ए-सुग़रा की 'किताबुद-दियात' (मुआवज़े की किताब) में लिखा है कि दो न्यायप्रिय व्यक्तियों के आदेश पर जो कुछ तय हो, उसी पर अमल किया जाएगा; यह 'ख़ुलासा' में है। अगर किसी व्यक्ति को हाथ या उंगली काटने या दाँत उखाड़ने के लिए मज़दूरी पर रखा गया तो यह जायज़ है, और यदि काम कराने वाला (मुस्ताजिर) मर जाए तो काम करने वाला (अजीर) उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'तातारख़ानिया' में है। अगर वलीमे का खाना बनाने के लिए रसोइया रखा गया और उसने खाना जला दिया या कच्चा रखा तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा। लेकिन अगर रसोइये ने कुछ ख़राब नहीं किया, बल्कि मकान मालिक ने पानी की एक पखाल (मशक) खरीदी और ऊँट वाले से कहा कि मकान के अंदर ऊँट ले जाकर पखाल खाली कर दे, उसने ऊँट को हाँका और ऊँट देगों (बड़े पतीलों) पर गिर पड़ा जिससे देगें टूट गईं और खाना ख़राब हो गया, तो ऊँट वाले और रसोइये दोनों पर कोई हर्जाना लाज़िम नहीं आएगा। इसी तरह अगर मकान मालिक के नाबालिग गुलाम या लड़के पर वह ऊँट गिर पड़ा और लड़का कुचल कर मर गया, तब भी ऊँट वाला ज़िम्मेदार नहीं होगा, यह 'फ़तवा-ए-क़ाज़ी ख़ान' में है। और अगर चक्की का गला (अनाज डालने का हिस्सा) खुल गया और गेहूँ नष्ट हो गए, तो पीसने वाला ज़िम्मेदार होगा, यह 'सिराजिया' में है।

उन्नीसवाँ अध्याय: निजी कर्मचारी (अजीर-ए-ख़ास) और साझा कर्मचारी (अजीर-ए-मुश्तरक) के वर्णन में इसमें दो खंड हैं

पहला खंड: निजी और साझा कर्मचारी के बीच अंतर और दोनों के नियमों के वर्णन में स्पष्ट हो कि निजी और साझा कर्मचारी के बीच अंतर बताने में विद्वानों के कथन अलग-अलग हैं। कुछ विद्वानों ने कहा कि साझा कर्मचारी (अजीर-ए-मुश्तरक) उसे कहते हैं जो काम पूरा करके सौंपने पर मज़दूरी का हकदार होता है, यानी केवल काम के लिए खुद को पेश करने से हकदार नहीं होता। निजी कर्मचारी (अजीर-ए-ख़ास) वह है जो काम के लिए खुद को पेश करने और समय बीत जाने पर मज़दूरी का हकदार हो जाता है, और मज़दूरी पाने के लिए काम का तैयार होना उसके हक में शर्त नहीं है। कुछ विद्वानों ने कहा कि साझा कर्मचारी वह व्यक्ति है जो हर किसी का काम करने के लिए लेता है, और निजी कर्मचारी वह है जो केवल एक ही व्यक्ति का काम करता है। यह स्पष्ट हो कि काम पूरा करने पर मज़दूरी का हकदार होना पहली परिभाषा के अनुसार तभी पता चलेगा जब

अनुबंध (अक़्द) काम पर आधारित हो। जैसे एक दर्जी को काम पर रखा कि 'मेरा यह कपड़ा एक दिरहम में सी दे', या धोबी को रखा कि 'यह कपड़ा एक दिरहम में धो दे'। वहीं, खुद को काम के लिए समर्पित करने और समय बीतने पर मज़दूरी का हकदार होना तब होगा जब अनुबंध समय पर आधारित हो। जैसे किसी को एक महीने के लिए काम पर रखा ताकि वह मेरी सेवा करे। अनुवादक कहता है कि अनुबंध का काम या समय पर आधारित होना विद्वानों के मतभेदों पर है। उर्दू में क्रिया अक्सर समय और कार्य के बाद आती है, इसलिए बिना स्पष्टीकरण के इसे समझना कठिन है, जबकि अरबी में यह आसान है। जैसा कि पहले भी विस्तार से बताया जा चुका है। काम पर आधारित अनुबंध तब सही है जब काम ज्ञात हो, भले ही समय न बताया गया हो। लेकिन समय पर आधारित अनुबंध बिना काम के प्रकार बताए सही नहीं है।

साझा कर्मचारी (अजीर-ए-मुश्तरक) का नियम यह है कि यदि उसके पास कोई चीज़ उसके अपने किसी कृत्य के बिना नष्ट हो जाए, तो इमाम-ए-आज़म (अबू हनीफ़ा) रहमतुल्लाह अलैहि के अनुसार वह उसका ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा।

अगर किसी व्यक्ति ने अनुबंध में काम और समय दोनों का ज़िक्र किया लेकिन पहले काम का ज़िक्र किया, जैसे भेड़-बकरियाँ चराने के लिए एक...

ڈالا تو اس پر قصاص لازم آئے گا اور اگر تھوڑا حصہ کاٹ ڈالا تو قصاص لازم نہ آئے گا اور یہ بیان نہ فرمایا کہ کیا واجب ہو گا اور فتاویٰ صغریٰ کی کتاب الدیات میں لکھا ہے کہ دو شخص عادل کے حکم پر جو کچھ مقرر کریں عمل کیا جائے گا یہ خلاصہ میں ہے۔ اگر کسی شخص کو ہاتھ یا انگلی کاٹنے یا دانت اکھاڑنے کے واسطے اجرت پر مقرر کیا تو جائز ہے اور اگر مستاجر مر گیا تو اجیر ضامن نہ ہو گا یہ تاتار خانیہ میں ہے۔ اگر طعام ولیمہ تیار کرنے کے واسطے کوئی باورچی مقرر کیا اس نے کھانا جلا دیا یا کچا رکھا تو ضامن ہو گا اور اگر باورچی نے کچھ خراب نہ کیا بلکہ مالک مکان نے پانی کی ایک پکھال خریدی اور اونٹ والے سے کہا کہ مکان کے اندر اونٹ لے جا کر پکھال خالی کر دے اس نے اونٹ کا ہانکا اور اونٹ دیگوں پر گر پڑا اور دیگیں ٹوٹ گئیں اور کھانا خراب ہو گیا تو اونٹ والے اور باورچی دونوں پر کچھ ضمان لازم نہ آئے گی اسی طرح اگر مالک مکان کے نابالغ غلام یا لڑکے پر وہ اونٹ گر پڑا اور لڑکا کچل کر مر گیا تو بھی اونٹ والا ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور اگر چکی کا گلا گھل گیا اور گیہوں ضائع ہو گئے تو پیسنے والا ضامن ہو گا یہ سراجیہ میں ہے۔

انیسواں باب: اجیر خاص واجیر مشترک کے بیان میں اس میں دو فصلیں ہیں

فصل اول: اجیر خاص واجیر مشترک کے درمیان فرق اور دونوں کے احکام کے بیان میں

واضح ہو کہ اجیر خاص و مشترک کے درمیان فرق بیان کرنے میں مشایخ کی عبارات مختلف ہیں بعض مشایخ نے فرمایا کہ اجیر مشترک اس کو کہتے ہیں کہ جو کام سپرد کرنے سے اجرت کا مستحق ہوتا ہے یعنی اپنی جان کام کرنے کے لئے سپرد کرنے سے مستحق نہیں ہوتا ہے اور اجیر خاص

وہ ہے کہ جو اپنی جان کام کرنے کے لئے سپرد کرنے اور مدت گزر جانے سے اجرت کا مستحق ہوتا ہے اور اجرت کے استحقاق کے واسطے کام تیار ہونا اس کے حق میں شرط نہیں ہے اور بعض مشایخ نے فرمایا کہ اجیر مشترک وہ شخص ہے جو ہر ایک کا کام تیار کرنے کے واسطے لیتا ہے اور اجیر خاص وہ ہے جو ایک ہی شخص سے لیتا ہے اور واضح ہو کہ کام کر دینے سے اجرت کا مستحق ہونا پہلی تعریف کے موافق جب ہی معلوم ہو گا کہ عقد اجارہ کام پر واقع ہو مثلاً ایک درزی کو اجیر مقرر کیا کہ میرا یہ کپڑا ایک درہم پر سی دے یعنی سی دے یہ کپڑا ایک درہم پر یا دھوبی کو مقرر کیا کہ دھو دے یہ کپڑا ایک درہم پر اور اپنے نفس کو کام کے واسطے سپرد کرنے اور مدت گزر جانے سے اجرت کا مستحق ہونا جب ہی معلوم ہو گا کہ عقد اجارہ مدت پر واقع ہو مثلاً کسی شخص کو ایک مہینہ کے لئے اجارہ پر لیا تا کہ میری خدمت کیا کرے قال المترجم وقوع اجارہ کام یا مدت پر بنابر اختلاف عبارات ہے اور فصیح عبارات اردو میں ہمیشہ فعل ما بعد مدت و عمل واجرت کے واقع ہوتا ہے پس زبان اردو میں وقوع بدوں تصریح مشکل ہے ہاں زبان عربی میں آسان ہے وقد مر منا الکلام مفصلاً فی بعض المواضع فتذکر اور عقد اجارہ کا کام پر واقع ہونا بشرطیکہ کام معلوم ہو بدوں بیان مدت کے صحیح ہے مگر عقد اجارہ کا مدت پر واقع ہونا بدوں نوع عمل بیان کرنے کے نہیں صحیح ہے۔

اجیر مشترک کا حکم یہ ہے کہ بدوں اس کے فعل کے جو کچھ اس کے پاس تلف ہو تو امام اعظم رحمہ اللہ کے نزدیک اجیر مشترک اس کا ضامن نہ ہوگا ۞

اگر کسی شخص نے کام و مدت دونوں کو عقد اجارہ میں بیان کیا مگر پہلے کام کا ذکر کیا مثلاً معہود و بکریاں چرانے کے واسطے ایک

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 (285) Kitab-ul-Ijarah (Book of Hiring)

If someone is hired for a month for one dirham, he shall be considered a common employee (Ajir Mushtarak). However, if at the end of the conversation, the ruling for a private employee (Ajir Khas) is explicitly stated, he will become a private employee. For example, by saying: "On the condition that you shall not graze others' goats along with mine." If the employer mentions the duration first, such as hiring someone for one dirham to graze a specific number of goats for one month, he will be considered a private employee. But if at the end of the conversation, a clear ruling for a common employee is given, for example, by saying: "You have the choice; if you wish, you may graze others' goats along with mine," as mentioned in 'Ad-Dhakhirah'. A more appropriate definition is that a common employee is one whose hiring is based on a known task with a description of the work, while a private employee is one whose contract is based on his benefits (services) and whose benefits are not known except through the mention of a time period or distance, as stated in 'Tabyeen'.

The ruling for a private employee is that such an employee is considered a trustee (Amin) by consensus (Ijma), to the extent that he is not liable (Dhaman) for anything lost during his work. However, if he acts contrary to instructions, he shall be liable. An instance of this violation is if the hirer ordered him to do a specific task and he performed another task instead; in this case, he will be liable for any consequences resulting from this violation, as mentioned in 'Sharh Tahawi'. The ruling for a common employee is that he shall not be liable for anything lost in his possession without his direct action according to Imam-e-Azam (Imam Abu Hanifa). This is also the view of Imam Zufar and Hasan bin Ziyad, and this view is based on analogy (Qiyas), whether the loss occurred due to a cause that could have been avoided, such as seizure (Ghasb) or theft, or due to an unavoidable cause, such as a major fire or robbery. According to Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad, if the loss occurred due to a cause that could have been avoided, the employee is liable; if it occurred due to an unavoidable cause, he is not liable, as mentioned in 'Al-Muhit'.

Some scholars (Mashaikh) gave a fatwa that both parties, the employee and the employer (Mustajir), should reconcile so that both views are acted upon. Sheikh Imam Zahir-ud-Din Marghinani used to give fatwas based on the view of Imam-e-Azam. The author of 'Kitab-ul-Iddah' stated that one day he asked Imam Hammam Zahir-ud-Din about the scholars who gave fatwas for reconciliation: if the opposing party refuses to reconcile, should they be forced to? He replied that he too used to

give fatwas for reconciliation initially, but later retracted from that fatwa for this very reason. Qazi Imam Fakhruddin also gave fatwas based on the view of Imam-e-Azam, as mentioned in 'Fusul-e-Imadiya'. It is written in 'Kitab-ul-Abanah' that Faqih Abu al-Layth adopted the view of Imam-e-Azam in this matter, and I too give fatwas on this view, as mentioned in 'Tatarkhaniya'. In current times, due to changes in people's religious integrity, fatwas will be given based on the view of the Sahibayn (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad) as a means to protect people's property, as written in 'Tabyeen'.

Furthermore, it should be clarified that according to the Sahibayn, as mentioned above, liability is only mandatory if the common employee has performed some work on the item given for hiring. If no work was performed on it, for example, if a Holy Qur'an was given to have a cover made, or a sword or a knife was given to have a handle made, and then any of these items was lost, he shall not be liable by consensus. This is in 'Siraj-ul-Wahhaj'. In 'Muntaqa', it is narrated from Imam Abu Yusuf that if someone was given a Qur'an for a fee to add diacritical marks (nuqta) and its cover was lost while with the employee, he shall not be liable. Similarly, if someone gave a cloth wrapped in a handkerchief for darning (rafu) and the handkerchief was lost, he shall not be liable. Likewise, if someone gave scales for the purpose of fixing its pans and the box in which the scales were kept was lost, he shall not be liable either, as mentioned in 'Muhit'.

It is in 'Khulasa' and 'Khaniya' that if the employer set a condition of liability on the employee in the contract of hiring, then if the item is lost due to such a cause...

1- Ajir Khas is a private servant, and Ajir Aam (common) is like a washerman etc.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 (285) किताबुल इजारा

यदि किसी व्यक्ति को एक महीने के लिए एक दिरहम पर कर्मचारी (अजीर) नियुक्त किया जाता है, तो उसे 'अजीर मुश्तरक' (सामान्य कर्मचारी) माना जाएगा। लेकिन यदि बातचीत के अंत में 'अजीर खास' (विशेष कर्मचारी) का आदेश स्पष्ट रूप से दिया जाता है, तो वह 'अजीर खास' बन जाएगा। उदाहरण के लिए, यह कहा जाए कि इस शर्त पर कि आप मेरी बकरियों के साथ दूसरों की बकरियां नहीं चराएंगे। और यदि नियोक्ता ने पहले समय अवधि बताई हो, जैसे कि एक महीने के लिए सीमित बकरियां चराने के लिए किसी को एक दिरहम पर अजीर नियुक्त किया, तो उसे 'अजीर खास' माना जाएगा। लेकिन यदि बातचीत के अंत में 'अजीर मुश्तरक' का आदेश स्पष्ट रूप से दिया गया, उदाहरण के लिए, यह कहा गया कि आप स्वतंत्र हैं, यदि आपका मन चाहे तो आप दूसरों की बकरियां भी मेरी बकरियों के साथ चरा सकते हैं, जैसा कि 'अद-ज़खीरा' में उल्लेखित है। अधिक उपयुक्त परिभाषा यह है कि 'अजीर मुश्तरक' वह है जिसका अनुबंध (इजारा) किसी ज्ञात कार्य पर कार्य के विवरण के साथ हुआ हो, और 'अजीर खास' वह है जिसका अनुबंध उसके लाभ (सेवा) पर हुआ हो और उसके लाभ का स्वरूप किसी अन्य प्रकार से ज्ञात न हो सिवाय समय या दूरी के विवरण के, जैसा कि 'तबीय्यीन' में उल्लेखित है।

'अजीर खास' का नियम यह है कि ऐसा कर्मचारी सर्वसम्मति (इज्मा) से अमानतदार (अमीन) होता है, यहाँ तक कि उसके काम के दौरान जो कुछ भी नष्ट हो जाए, वह उसकी क्षतिपूर्ति (ज़मान) के लिए उत्तरदायी नहीं होता है। लेकिन यदि वह काम में निर्देशों का उल्लंघन करता है, तो वह उत्तरदायी होगा। उल्लंघन का उदाहरण यह है कि नियोक्ता ने उसे किसी विशेष कार्य का आदेश दिया और उसने उसके बजाय कोई दूसरा कार्य किया, तो इस स्थिति में उल्लंघन के परिणामस्वरूप होने वाले किसी भी नुकसान के लिए वह उत्तरदायी होगा, जैसा कि 'शरह तहवी' में उल्लेखित है। 'अजीर मुश्तरक' का नियम यह है कि उसके कार्य के बिना यदि उसके पास कुछ नष्ट हो जाता है, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार वह उसका उत्तरदायी नहीं होगा। यही इमाम ज़फ़र और हसन बिन ज़ियाद का भी मत है, और यह मत तर्क(क़यास) पर आधारित है, चाहे वह नुकसान ऐसे कारण से हो जिससे बचना संभव था जैसे कि अपहरण या चोरी आदि, या ऐसे कारण से जिससे बचना असंभव था जैसे कि अचानक आग लग जाना या डकैती आदि। लेकिन इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद के अनुसार, यदि नुकसान ऐसे कारण से हुआ जिससे बचना संभव था, तो वह उत्तरदायी होगा, और यदि ऐसे

कारण से हुआ जिससे बचना असंभव था, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, जैसा कि 'अल-मुहीत' में उल्लेखित है।

कुछ विद्वानों (मशायख) ने यह फतवा दिया कि दोनों पक्ष, यानी अजीर और मुस्तअजिर (नियोक्ता), आपस में समझौता कर लें ताकि दोनों मतों पर अमल हो सके। शेख इमाम ज़हीर-उद-दीन मर्गीनानी इमाम-ए-आज़म के मत पर फतवा देते थे। 'किताबुल उद्दा' के लेखक ने कहा कि एक दिन मैंने इमाम हम्माम ज़हीर-उद-दीन से पूछा कि उन विद्वानों के बारे में क्या राय है जिन्होंने समझौते का फतवा दिया है, यदि विरोधी पक्ष समझौते से इनकार कर दे, तो क्या समझौते के लिए मजबूर किया जाएगा? उन्होंने उत्तर दिया कि पहले मैं भी समझौते का फतवा देता था, फिर इसी कारण से मैंने उस फतवे से रुजू (वापसी) कर लिया। काज़ी इमाम फ़ख़रुद्दीन भी इमाम-ए-आज़म के मत पर फतवा देते थे, जैसा कि 'फ़ुसूल-ए-इमादिया' में है। 'किताबुल अबाना' में लिखा है कि फ़क़ीह अबुल लैस ने इस मामले में इमाम-ए-आज़म का मत अपनाया है, और मैं भी इसी मत पर फतवा देता हूँ, जैसा कि 'तातारीखनिया' में है। वर्तमान समय में लोगों के धार्मिक आचरण में परिवर्तन के कारण साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) के मत पर फतवा दिया जाएगा ताकि लोगों की संपत्ति की सुरक्षा सुनिश्चित की जा सके, जैसा कि 'तबीय्यीन' में लिखा है।

फिर यह स्पष्ट हो कि उपर्युक्त के अनुसार, साहिबैन के निकट क्षतिपूर्ति की अनिवार्यता केवल उसी स्थिति में है जब अजीर मुश्तरक ने उस वस्तु पर कोई काम किया हो जो उसे दी गई थी। यदि उसने उस वस्तु पर कोई काम नहीं किया, उदाहरण के लिए, एक पवित्र कुरान को गिलाफ (कवर) बनाने के लिए दिया गया, या एक तलवार या छुरी को मूठ (हैंडल) बनाने के लिए दिया गया, और फिर उनमें से कोई चीज़ खो गई, तो सर्वसम्मति से वह उत्तरदायी नहीं होगा। यह 'सिराज-उल-वहाज' में है। 'मुंतक़ा' में इमाम अबू यूसुफ़ से रिवायत है कि यदि किसी व्यक्ति को कुरान मजीद पर बिंदु (नुक्ते) लगाने के लिए शुल्क देकर दिया गया और उसका गिलाफ अजीर के पास गुम हो गया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। इसी तरह यदि किसी व्यक्ति ने रूमाल में लपेटकर मरम्मत (रफ़ू) के लिए कोई कपड़ा दिया और रूमाल गुम हो गया, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। इसी तरह यदि किसी व्यक्ति को तराजू इस उद्देश्य से दिया गया कि वह उसके पलड़े ठीक कर दे और वह तराजू जिस डिब्बे में रखा था वह खो गया, तो भी वह उत्तरदायी नहीं होगा, जैसा कि 'मुहीत' में उल्लेखित है।

'खुलासा' और 'ख़ानिया' में लिखा है कि यदि नियोक्ता ने अनुबंध के समय कर्मचारी से क्षतिपूर्ति लेने की शर्त रखी थी, तो यदि ऐसी स्थिति में वस्तु नष्ट हो जाए...

1- 'अजीर खास' निजी नौकर होता है और 'अजीर आम' (मुश्तरक) जैसे धोबी आदि।

مہینہ کے لئے کسی کو ایک درہم پر اجیر مقرر کیا تو یہ اجیر مشترک قرار دیا جائے گا لیکن اگر آخر کلام میں اجیر خاص کا حکم صریح بیان کر دے تو اجیر خاص ہو جائے گا مثلاً یوں بیان کر دے کہ بشرطیکہ تو میری بکریوں کے ساتھ دوسرے کی بکریاں نہ چرائے اور اگر اس نے پہلے مدت بیان کر دی مثلاً ایک مہینہ کے واسطے بکریاں معدود چرانے کے لئے کسی کو ایک درہم پر اجیر مقرر کیا تو یہ اجیر خاص قرار دیا جائے گا لیکن اگر آخر کلام میں اجیر مشترک کا حکم صریح بیان کر دیا مثلاً یوں کہہ دیا کہ تجھ کو اختیار ہے اگر تیرا جی چاہے تو دوسرے کی بکریاں بھی میری بکریوں کے ساتھ چرا لینا کذا فی الذخیرہ اور اوجہ عبارت یہ ہے کہ یوں کہا جائے کہ اجیر مشترک وہ ہے کہ جس کا اجارہ کسی عمل معلوم پر مع بیان عمل واقع ہو اور اجیر خاص اس کو کہتے ہیں کہ جس کا عقد اس کے منافع پر واقع ہو اور منافع اس کے کسی طرح معلوم نہ ہوں مگر صرف مدت یا مسافت کے بیان کرنے سے یہ تبیین میں مذکور ہے۔ اجیر خاص کا حکم یہ ہے کہ ایسا اجیر بالاجماع امین ہوتا ہے حتیٰ کہ جو کچھ اس کے کام سے تلف ہو اس کی ضمان اس پر واجب نہیں ہوتی ہے لیکن اگر کام میں مخالفت کرے تو ضمان ہو گی اور مخالفت کی یہ صورت ہے کہ مستاجر نے اس کو کسی کام کا حکم دیا اس نے سوائے اس کے دوسرا کام کیا تو اس صورت میں اس مخالفت سے جو نتیجہ پیدا ہوا اس کا ضامن ہو گا یہ شرح طحاوی میں ہے اور اجیر مشترک کا حکم یہ ہے کہ بدوں اس کے فعل کے جو کچھ اس کے پاس تلف ہو تو امام اعظم کے نزدیک اجیر مشترک اس کا ضامن نہ ہو گا اور یہی قول امام زفر و حسن بن زیاد کا ہے اور یہ قول قیاس ہے خواہ ایسے سبب سے تلف ہو کہ جس سے احتراز ممکن ہے جیسے غصب و سرقہ وغیرہ یا ایسے سبب سے جس سے احتراز ناممکن ہے جیسے اکثر آگ لگ گئی یا ایسا ہی ڈاکہ پڑا

وغیرہ ذلک اور امام ابو یوسف و امام محمد کے نزدیک اگر ایسے امر سے تلف ہو جس سے احتراز ممکن ہے تو ضامن ہو گا اور اگر ایسے سبب سے تلف ہو جس سے احتراز ناممکن ہے تو ضامن نہ ہو گا کذا فی المحیط۔

بعض مشائخ نے فتویٰ دیا کہ باہم دونوں یعنی اجیر و مستاجر صلح کر لیں تاکہ دونوں قولوں پر عمل ہو جائے اور شیخ امام ظہیر الدین مرغینانی امام اعظم کے قول پر فتویٰ دیتے تھے اور کتاب عدہ کے مصنف نے فرمایا کہ میں نے ایک روز امام ہمام ظہیر الدین سے دریافت کیا کہ مشائخ میں سے جن لوگوں نے صلح کر لینے کا فتویٰ دیا ہے اگر اس صورت میں خصم نے صلح کرنے سے انکار کیا تو کیا اس صلح کے واسطے جبر کیا جائے گا فرمایا کہ پہلے میں بھی صلح کرنے کا فتویٰ دیا کرتا تھا پھر میں نے اسی وجہ سے اس فتویٰ سے رجوع کر لیا اور قاضی امام فخر الدین بھی امام اعظم کے قول پر فتویٰ دیتے تھے یہ فصول عمادیہ میں ہے اور کتاب الابانہ میں لکھا ہے کہ فقیہ ابواللیث نے اس مسئلہ میں امام اعظم کا قول اختیار کیا ہے اور میں بھی اسی قول پر فتویٰ دیتا ہوں کذا فی التاتارخانیہ۔ اس زمانہ میں لوگوں کے حالات دیانات بدل جانے سے صاحبین کے قول پر فتویٰ دیا جائے گا اور اس ذریعہ سے لوگوں کے مالوں کی حفاظت ہو سکتی ہے یہ تبیین میں لکھا ہے۔ پھر واضح ہو کہ موافق مذکورہ بالا کے صاحبین کے نزدیک ضمانت کا لزوم فقط ایسی صورت میں ہے کہ اجیر مشترک کو جو چیز اجارہ پر دی ہے اس نے اس چیز میں کوئی کام بنایا ہو اور اگر کوئی کام اس میں نہ بنایا ہو مثلاً غلاف بنانے کے واسطے ایک مصحف مجید دیا یا تلوار دی یا دستہ بنانے کے واسطے چھری دی پھر ان میں سے کوئی چیز جاتی رہی تو بالاجماع ضامن نہ ہو گا یہ سراج الوہاج میں ہے اور منتقٰی میں امام ابو یوسف سے روایت ہے کہ اگر کسی شخص کو باجرت نقطہ لگانے کے واسطے قرآن مجید دیا اور اس کا غلاف اجیر کے پاس ضائع ہو گیا تو ضامن نہ ہو گا اسی طرح اگر کسی شخص کو رومال میں لپیٹ کر رفو کرنے کے واسطے

کوئی کپڑا دیا پھر اس کا رومال ضائع ہو گیا تو ضامن نہ ہو گا اسی طرح اگر کسی شخص کو ترازو اس غرض سے دی کہ اس کے پلہ درست کر دے اور وہ ترازو جس خانہ میں رکھی تھی وہ ضائع ہو گیا تو بھی ضامن نہ ہو گا یہ محیط میں ہے۔

خلاصہ و خانیہ میں ہے کہ اگر مستاجر نے عقد اجارہ میں اجیر سے ضمان لینے کی شرط ٹھہرائی پس اگر ایسے سبب سے تلف شدہ کی

1- اجیر خاص نوکر خاصہ اور اجیر عام جیسے دھوبی وغیرہ۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring/Leasing) Page 286

If a condition of liability (daman) was set for a cause from which avoidance is impossible, such as death etc., then by consensus (ittifaq), the contract of hiring (ijarah) is void (fasid). If a condition of liability was set for a cause from which avoidance is possible, such as theft etc., then according to Imam-e-Azam (Abu Hanifa), the same ruling applies (it is fasid), but according to the Sahibayn (Imams Abu Yusuf and Muhammad al-Shaybani), the contract and condition are valid; this is stated in *Al-Tatar-Khaniya*. Furthermore, let it be clear that when liability becomes obligatory on a common employee (ajir mushtarak) according to the school of the Sahibayn, if the item is lost before the work is completed, the hirer (musta'jir) shall take compensation (dand) for its price as an unfinished item, and the employee shall receive no wages. If the item is lost after the work is completed, the owner has the choice to either take compensation from the employee according to the price of the finished item and pay him his wages (deducting the wages from the compensation), or take compensation according to the price of the unfinished item, in which case the hirer owes no wages; this is in *Siraj al-Wahhaj*. If an item of hire in the possession of a common employee is lost due to his action—for instance, a washerman tears a cloth during washing, or spreads it over lime and it burns, or the dye spreads—then according to our three scholars (the Imams), the employee is liable; as stated in *Al-Muhit*. This applies whether he contravened the terms of the contract or not; this is in *Al-Yanabi*. Furthermore, let it be clear that any loss occurring at the hands of a common employee will only be his liability if the "subject of work" (the item to be worked upon) was handed over to the employee in such a way that if he were assumed a buyer, liability would be necessary by contract, and the liable item is of a kind for which liability is contractually required, and its prevention was within the employee's power; this is in *Al-Tatar-Khaniya*.

In cases where, according to the school of the three scholars, liability falls on the common employee due to loss at his hands, the hirer has the choice: either take compensation for the item at its price as an unfinished product and pay no wages, or take compensation at its price as a finished product but pay the employee the fair wage (ajr al-mithl); this is in *Al-Zakhiroh*. It is written in *Al-Tajreed* that if a lamp causes the employee's house to burn down, he is not liable for the hirer's goods; this is in *Al-Tatar-Khaniya*. If someone appoints Zaid as an employee to sew or wash his clothes, and Zaid takes possession of the clothes but they are lost without any action or

transgression (ta'addi) on his part, then no liability is due from him; this is in *Sharh al-Tahawi*. It is clear that a person who is a common employee, like a washerman or tailor, must return the hired item to the owner after completing the work, and the expense of return is borne by the common employee, not the owner; this is in *Khazanat al-Muftin*. If a common employee is a shepherd for cattle, goats, etc., grazing animals for the public, he is liable for the price of any animal lost due to driving or striking it in an unusual manner (contrary to habit). If the employee takes the animals to drink water and a crush occurs on a bridge, leading some to push others into the river where they perish, he must pay the owners compensation for their price; this is in *Al-Yanabi*. Zaid gave Amr an item to work on as a common employee and it was lost while with Amr. Then Khalid proved his right to the item against Amr and collected compensation for its price from him; in this case, Amr cannot recover that compensation from Zaid, just as the ruling applies in lending (ariyah); this is in *Al-Qunya*. If a common employee drives animals and they kill each other with horns or trample each other, he is liable; however, if he is a private employee (ajir khass), he is not liable. If a male animal jumps on a female and it is lost as a result, he is not liable; this is in *Sirajiyyah*. A person hired as a laborer to guard a caravan serai is not liable if something is stolen from the serai, because he is only the gatekeeper and the goods are under the protection of their respective owners. Similarly, if goods are stolen at night, the watchman is not liable; this is in *Al-Multaqat*. It is written in *Nasiri* that if a farmer leaves a cow to graze and it is stolen, he is not liable; this is in *Fatawa Qadhi Khan* and *Al-Tatar-Khaniya*.

---

1. i.e., all these are absolutely not liable. 'Ayin' refers to the common employee (ajir mushtarak).

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 किताब अल-इजारा (किराए/मजदूरी की किताब) 286

यदि गारंटी (ज़मान) की ऐसी शर्त लगाई गई हो जिससे बचना असंभव हो, जैसे मृत्यु आदि, तो आम सहमति (इत्तेफ़ाक) से इज़ारा (रोज़गार/किराये का अनुबंध) अमान्य (फ़ासिद) है। और यदि ऐसे कारण से नष्ट होने पर ज़मान की शर्त लगाई गई जिससे बचना संभव हो, जैसे चोरी आदि, तो इमाम-ए-आज़म रहमतुल्लाहि अलैहि के निकट इसमें भी वही हुक्म है (यानी अनुबंध अमान्य है), लेकिन साहिबैन रहमतुल्लाहि अलैहि (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के निकट अनुबंध और शर्त सही है; यह 'तातारीखानिया' में है। फिर यह स्पष्ट हो कि जब साहिबैन के मज़हब (विचारधारा) के अनुसार साझी कर्मचारी (अजीर-ए-मुश्तरक) पर ज़मान अनिवार्य हो गया, तो यदि काम पूरा होने से पहले वह चीज़ नष्ट हो गई हो, तो मालिक (मुस्ताजिर) अधूरी चीज़ के हिसाब से उसकी कीमत का मुआवज़ा लेगा और कर्मचारी को कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी। और यदि काम तैयार होने के बाद वह चीज़ नष्ट हुई हो, तो मालिक को अधिकार होगा कि वह चाहे तो कर्मचारी से बनी हुई चीज़ की कीमत के हिसाब से मुआवज़ा लेकर उसे मज़दूरी दे दे और वह मज़दूरी ज़मान से काट ले, या बिना बनी चीज़ के हिसाब से कर्मचारी से ज़मान ले और कर्मचारी को कोई मज़दूरी देना अनिवार्य नहीं होगा; यह 'सिराज अल-वहाज' में है। और साझी कर्मचारी के पास जो इज़ारा की चीज़ थी वह उसके कृत्य से नष्ट हुई, उदाहरण के लिए धोबी के धोने में कपड़ा फट गया या उसने उसे चूने पर फैला दिया और वह जल गया या रंग फैल गया, तो हमारे तीनों विद्वानों (इमाम अबू हनीफा, साहिबैन) के निकट कर्मचारी उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा; जैसा कि 'अल-मुहीत' में है। चाहे उसने अनुबंध की शर्त का उल्लंघन किया हो या न किया हो; यह 'यानाबी' में है। फिर यह स्पष्ट हो कि साझी कर्मचारी के हाथ से जो कुछ नुकसान हुआ, उसकी ज़मानत कर्मचारी के ज़िम्मे केवल उसी स्थिति में अनिवार्य होगी जब कार्यस्थल यानी जिस चीज़ पर काम करना तय हुआ है, वह कर्मचारी के सुपुर्द हो और इस तरह सुपुर्द हो कि यदि उसे खरीदार माना जाए तो अनुबंध की ज़मानत अनिवार्य हो जाए, और ज़मानत वाली वस्तु उन चीज़ों में से हो जिनकी ज़मानत अनुबंध के कारण अनिवार्य होती है, और कर्मचारी के सामर्थ्य में उसे रोकना भी हो; यह 'तातारीखानिया' में है।

फिर जिस स्थिति में तीनों विद्वानों के मज़हब के अनुसार साझी कर्मचारी पर उसके हाथ से हुए नुकसान के कारण ज़मान अनिवार्य हुई, तो मालिक को अधिकार है कि वह अपनी चीज़ की कीमत का मुआवज़ा अधूरी चीज़ के हिसाब से ले ले और उसे मज़दूरी न देनी होगी, या बनी हुई चीज़ की कीमत के हिसाब से मुआवज़ा ले लेकिन कर्मचारी को 'अज्र-ए-मिस्ल' (उचित मज़दूरी) देनी होगी; यह

'ज़खीरा' में है। और 'तज्रीद' में लिखा है कि यदि चिराग से कर्मचारी का घर जल गया, तो वह मालिक की चीज़ का उत्तरदायी नहीं होगा; यह 'तातारीखानिया' में है। यदि किसी व्यक्ति ने ज़ैद को अपना कपड़ा सीने या धोने के लिए कर्मचारी नियुक्त किया, उसने कपड़ा अपने कब्ज़े में लिया लेकिन उसके किसी कृत्य या ज़्यादती के बिना कपड़ा उसके पास नष्ट हो गया, तो उस पर ज़मान अनिवार्य नहीं है; यह 'शराह तहावी' में है। यह स्पष्ट हो कि जो व्यक्ति धोबी या दर्जी की तरह साझी कर्मचारी हो, यदि वह काम तैयार कर ले तो इज़ारा की चीज़ तैयार होने के बाद मालिक को वापस करे और वापसी का खर्च साझी कर्मचारी के ज़िम्मे है, कपड़े के मालिक पर नहीं; यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। और यदि साझी कर्मचारी गाय-बकरी आदि का चरवाहा हो जो आम लोगों के जानवर चराता हो, तो जो जानवर उसके आदत के खिलाफ हाँकने या आदत के खिलाफ मारने से नष्ट हो, वह उसकी कीमत का उत्तरदायी होगा। और यदि कर्मचारी उन जानवरों को पानी पिलाने ले गया, वहाँ पुल पर जानवरों की भीड़ हो गई और कुछ ने दूसरों को धक्का-मुक्की के कारण ढकेला और सब नदी में गिरकर नष्ट हो गए, तो वह लोगों को उनकी कीमत का मुआवज़ा दे; यह 'यानाबी' में है। ज़ैद ने अम्र को कोई चीज़ काम बनाने के लिए साझी कर्मचारी के रूप में दी और वह अम्र के पास नष्ट हो गई, फिर खालिद ने अम्र पर अपना हक साबित किया और अम्र से उस चीज़ की कीमत की ज़मानत वसूल कर ली, तो अम्र वह ज़मानत की राशि ज़ैद से नहीं ले सकता, जैसा कि 'आरियत' (उधार लेन-देन) में नियम है; यह 'कुनिया' में है। यदि साझी कर्मचारी ने जानवरों को हाँका और कुछ ने दूसरों को सींगों से मार डाला या पैरों से रौंद डाला, तो वह उत्तरदायी होगा; और यदि वह निजी कर्मचारी (अजीर-ए-खास) हो तो उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि नर जानवर मादा जानवर पर कूदा और इस कारण वह नष्ट हो गया, तो उत्तरदायी नहीं होगा; यह 'सिराजिया' में है। और जो व्यक्ति सराय (यात्री निवास) की सुरक्षा के लिए मज़दूर नियुक्त हुआ है, यदि सराय से कोई वस्तु चोरी हो जाए तो कर्मचारी उत्तरदायी नहीं होगा क्योंकि वह केवल दरवाज़े का पहरेदार है और माल अपने-अपने स्वामियों की सुरक्षा में है। इसी तरह यदि रात में माल चोरी हो गया, तो चौकीदार उत्तरदायी नहीं होगा; यह 'मुल्तकत' में है। 'नासिरी' में लिखा है कि किसान ने गाय चरने को छोड़ दी और वह चोरी हो गई, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा; यह 'फ़तावा काज़ी खान' और 'तातारीखानिया' में है।

---

1. यानी ये सब कतई उत्तरदायी नहीं हैं। 'अ' का अर्थ है साझी कर्मचारी (अजीर-ए-मुश्तरक)।

ضمان کی شرط لگائی جس سے احتراز ناممکن ہے جیسے موت وغیرہ تو بالاتفاق عقد اجارہ فاسد ہے اور اگر ایسے سبب سے تلف شدہ ضمان کی شرط لگائی جس سبب سے احتراز ممکن ہے جیسے سرقہ وغیرہ تو امام اعظمؒ کے نزدیک اس میں بھی وہی حکم ہے مگر صاحبینؒ کے نزدیک عقد و شرط صحیح ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ پھر واضح ہو کہ جب صاحبینؒ کے مذہب کے موافق اجیر مشترک پر ضمان واجب ہوئی پس اگر کام بنانے سے پہلے وہ چیز تلف ہوئی ہو تو مستاجر بدوں تیار ہوئی چیز کے حساب سے اس کی قیمت ڈانڈ لے گا اور اجیر کو کچھ اجرت نہ ملے گی اور اگر کام تیار ہو جانے کے بعد وہ چیز تلف ہوئی ہو تو مالک کو اختیار ہو گا کہ چاہے اجیر سے بنی ہوئی چیز کی قیمت کے حساب سے لے کر اس کو مزدوری دے دے اور وہ مزدوری ضمان سے وضع کر دے یا بے بنی ہوئی چیز کے حساب سے اجیر سے ضمان لے اور مستاجر پر کچھ اجرت واجب نہ ہوگی یہ سراج الوہاج میں ہے اور اجیر مشترک کے پاس جو چیز اجارہ کی اس کے فعل سے تلف ہوئی مثلاً دھوبی کے دھونے میں کپڑا پھٹ گیا یا اس نے کسی چونہ پر پھیلا دیا اور وہ جل گیا یا حال پھیل پڑا تو ہمارے علمائے ثلاثہ کے نزدیک اجیر ضامن ہوگا کذا فی المحیط خواہ اس نے شرط عقد سے مخالفت کی ہو یا نہ کی ہو یہ ینابیع میں ہے۔ پھر واضح ہو کہ جو کچھ اجیر مشترک کے ہاتھ سے نقصان ہوا اس کی ضمان اجیر کے ذمہ فقط ایسی صورت میں واجب ہوگی کہ جب محل عمل یعنی جس چیز میں کام بنانا قرار پایا ہے اجیر کے سپرد ہو اور ایسی طرح سپرد ہو کہ اگر مشتری فرض کیا جائے تو ضمان عقد لازم آئے اور شے مضمونہ ایسی چیزوں میں سے ہو کہ جس کی ضمان بوجہ عقد کے لازم آتی ہے اور اجیر کی وسعت میں اس کا دفع کرنا بھی ہو یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

پھر جس صورت میں موافق مذہب علمائے ثلاثہ کے اجیر مشترک پر اس کے ہاتھ کے نقصان کی وجہ سے ضمان لازم آئی تو مستاجر کو اختیار ہے چاہے اپنی چیز قیمت کی ضمان بے بنی ہوئی کے حساب سے لے لے اور اس کو اجرت نہ دینی ہوگی یا بنی ہوئی چیز کی قیمت کے حساب سے ڈانڈ لے مگر اجیر کو اس کا اجر المثل دینا پڑے گا یہ ذخیرہ میں ہے اور تجرید میں لکھا ہے کہ اگر چراغ سے اجیر کا گھر جل گیا تو مستاجر کی چیز کا ضامن نہ ہوگا یہ تاتارخانیہ میں ہے اگر کسی شخص نے زید کو اپنے کپڑے کے سینے یا دھونے کے واسطے اجیر مقرر کیا اس نے کپڑے کو اپنے قبضہ میں لیا مگر بدوں اس کے کسی فعل یا تعدی کے کپڑا اس کے پاس تلف ہو گیا تو اس پر ضمان لازم نہیں ہے یہ شرح طحاوی میں ہے واضح ہو کہ جو شخص مثل دھوبی و درزی کے اجیر مشترک ہوا اگر کام تیار کرے تو اجارہ کی چیز بعد تیار ہونے کے مالک کو واپس کرے اور واپسی کا خرچہ بذمہ اجیر مشترک ہے کپڑے کے مالک پر نہیں ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے اور اگر اجیر مشترک گائے و بکری وغیرہ کا چرواہا ہو کہ عام لوگوں کے جانور چراتا ہو تو جو جانور اس کے خلاف عادت ہانکنے یا خلاف عادت مارنے سے تلف ہو اس کی قیمت کا ضامن ہوگا اور اگر اجیر ان جانوروں کو پانی پلانے لے گیا وہاں پل پر جانوروں کا ازدحام ہو گیا اور بعضوں نے بعضوں کو بسبب کشمکش کے ڈھکیلا اور سب دریا میں گر کر ہلاک ہو گئے تو لوگوں کو اس کی قیمت ڈانڈ ادا کرے یہ ینابیع میں ہے۔ زید نے عمرو کو کوئی چیز کام بنانے کے واسطے اجیر مشترک کے طور پر دی اور وہ عمرو کے پاس تلف ہو گئی پھر خالد نے عمرو پر اپنا استحقاق ثابت کیا اور عمرو سے اس چیز کی قیمت کی ضمان وصول کر لی تو عمرو اس مال ضمان کو زید سے نہیں لے سکتا ہے جیسا کہ عاریت میں حکم ہے یہ قنیہ میں ہے۔ اگر اجیر مشترک نے جانوروں کو ہانکا اور بعض نے بعض کو سینگوں سے مار ڈالا یا پیروں سے روند ڈالا تو ضامن ہوگا اور اگر اجیر خاص ہو تو ضامن نہ ہوگا اور اگر نر جانور مادہ جانور پر کودا اور

اس باعث سے تلف ہوا تو ضامن نہ ہو گا یہ سراجیہ میں ہے اور جو شخص کاروان سرائے کی حفاظت کے واسطے مزدور مقرر ہوا ہے اگر سرائے سے کوئی شے چوری کر جائے تو اجیر ضامن نہ ہو گا کیونکہ اجیر فقط دروازہ کا نگہبان ہے اور مال اپنے اپنے مالکوں کی حفاظت میں ہے اسی طرح اگر رات میں مال چوری ہو گیا تو چوکیدار ضامن نہ ہو گا یہ ملتقط میں ہے۔ ناصری میں لکھا ہے کہ کا شکار نے گائے چرنے کو چھوڑ دی وہ چوری ہو گئی تو ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان و تاتارخانیہ میں ہے۔

۱۔ یعنی یہ سب قطعاً ضامن نہیں ہے۔ ع۔ یعنی اجیر مشترک۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (4) 287 Book of Hire (Kitab al-Ijarah)

Imam Muhammad (RA) wrote in *Jami' al-Saghir* that if a person hired a porter (hammal) to carry an earthen pot from the bank of the Euphrates River to a known destination, and the porter tripped along the way and the pot broke, then according to the three leading scholars, the employer (mustajir) has a choice: he may either claim compensation from the employee (ajir) for the value of the pot at the Euphrates bank (where the journey started), in which case no wage is due; or he may claim the value at the spot where it broke and pay the porter a proportional wage up to that point. This ruling applies if the pot breaks en route. However, if the porter reached the destination and then slipped or the pot fell from his head and broke, the porter is entitled to full wages and is not liable for compensation (daman). This narration from Qazi Sa'id al-Nisaburi is reported as we have described, aligning with one opinion of Imam Muhammad (RA). But according to another opinion, and that of Imam Abu Yusuf (RA), the employee remains liable for compensation. This difference exists if the damage resulted from the porter's action. If it did not result from his action, but from an unavoidable cause, then by consensus (ijma), he is not liable and receives full wages. If the loss occurred due to an avoidable cause, then according to Imam Azam (Abu Hanifa RA), the ruling remains the same, but according to the *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), he is liable for compensation. In cases of loss due to his action, the owner has the options for compensation as mentioned in (1), as stated in *Al-Dhakhirah*. If goods are stolen from a porter's head while the owner is not present, by consensus, the porter is not liable, although according to the *Sahibayn*, a common laborer (ajir-e-mushtarak) is generally liable. If the owner is present, according to the *Sahibayn*, the porter is liable. Similarly, regarding the rope used to tie the load: if the rope breaks due to the driving of the load, he is liable. But if it breaks due to other reasons, such as a sudden gust of wind while the animal was standing still, causing the load to slide and the animal to startle, leading the rope to break, he is not liable. This is found in *Siraj al-Wahaj*.

If he loaded the burden using the owner's rope and it broke, he is not liable; this is mentioned in *Ghiyathiyyah*. If a porter was hired to carry a leather skin of ghee, and both the owner and the porter lifted it together to place it on the porter's head and it burst during the lifting, the porter is not liable. It is written in *Munqa* that if the porter set the skin down during the journey and then wanted to lift it again, asking the owner for help, and it burst while they were lifting it together, the porter is liable because the skin had already entered his custody. If they reached the owner's house

and while unloading it together, it slipped from their hands and was damaged, the porter is liable. Logic (qiyas) suggests the porter be liable for half the value, and this has been adopted by many jurists and scholars, as written in *Wajiz Kardari*. If Zaid told a porter, "I will pay half a dirham for this load and one dirham for that load; carry whichever you want," and he lifted both at once, he receives half the wage for both, and if they are destroyed, he is liable for both. If he lifted one first, he is considered a volunteer (mutatavva) regarding the second load, and he would be liable if it were destroyed because he lifted it without specific permission. If someone was hired to carry a carcass hide and he tanned it and it was destroyed, no wage is due and no compensation is required because it is not considered legal property (mal). If Amr was hired to deliver specific dirhams to someone and he spent them during the journey, then delivered an equivalent amount of his own to the recipient, Amr is not entitled to the wage because, by being liable for the spent coins, he effectively became their owner (converting them into a debt), as mentioned in *Tatarkhaniyah*.

(1) The previous statement: meaning either take the value at the start of the journey and pay no wage, or take the value at that [breaking] point and pay the wage.

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द (4) 287 किताब अल-इजारा

इमाम मुहम्मद (रह.) ने जामे सग़ीर में लिखा है कि एक व्यक्ति ने फरात नदी के किनारे से एक मटका उठाकर किसी निश्चित स्थान तक पहुँचाने के लिए एक कुली (हमाल) नियुक्त किया। रास्ते में कुली गिर गया और मटका टूट गया। उलेमा-ए-सलासा (तीन विद्वानों) के अनुसार, काम देने वाले (मुस्ताजिर) को अधिकार है कि वह चाहे तो कर्मचारी (अजीर) से वह कीमत मुआवजे में वसूले जो फरात के किनारे उसकी कीमत थी (जहाँ से लाया है), और उसे कोई मजदूरी नहीं देनी होगी। या फिर जहाँ मटका टूटा है, वहाँ की कीमत ले ले और हिसाब करके वहाँ तक की मजदूरी दे दे। यह नियम तब है जब मटका रास्ते में टूटे। यदि वह निश्चित स्थान पर पहुँच गया और वहाँ उसका पाँव फिसल गया या सिर से गिरकर मटका टूट गया, तो कुली को पूरी मजदूरी मिलेगी और उस पर कोई मुआवजा (दमान) अनिवार्य नहीं होगा। यह रिवायत काज़ी साद निशापुरी से इसी तरह वर्णित है जैसा हमने बयान किया है, और यह इमाम मुहम्मद (रह.) के दूसरे कथन के अनुकूल है। लेकिन पहले कथन के अनुसार नियम यह है कि कर्मचारी पर मुआवजा अनिवार्य होगा, और यही इमाम अबू यूसुफ (रह.) का भी विचार है। यह मतभेद तब है जब यह नुकसान उसके किसी कार्य के कारण हुआ हो। यदि उसके कार्य से न हुआ हो और ऐसे कारण से हुआ हो जिससे बचना संभव नहीं था, तो सर्वसम्मति (इज्मा) से उस पर मुआवजा नहीं होगा और उसे पूरी मजदूरी मिलेगी। यदि नुकसान ऐसे कारण से हुआ जिससे बचा जा सकता था, तो इमाम आज़म (रह.) के अनुसार भी यही नियम है, लेकिन साहिबैन (रह.) के अनुसार मुआवजा अनिवार्य होगा। नुकसान होने की स्थिति में मालिक को मुआवजे के विकल्प (1) के अनुसार मिलते हैं, जैसा ज़खीरा में लिखा है। यदि कुली के सिर से सामान चोरी हो गया और सामान का मालिक साथ नहीं था, तो सर्वसम्मति से कुली पर मुआवजा नहीं आता, हालांकि साहिबैन के अनुसार साझा कर्मचारी (अजीर-ए-मुश्तरक) जिम्मेदार होता है। यदि मालिक साथ हो, तो साहिबैन के अनुसार वह जिम्मेदार होगा। इसी तरह, जिस रस्सी से सामान बाँधा जाता है, यदि वह सामान हाँकने से टूट जाए तो वह जिम्मेदार है। यदि जानवर के हाँकने में नहीं टूटी बल्कि किसी और तरह से टूटी, जैसे जानवर खड़ा था और अचानक हवा का झोंका आया जिससे बोझ खिसक गया और जानवर भड़क गया और रस्सी टूट गई, तो उस पर मुआवजा नहीं है। यह सिराज अल-वहाज में है।

यदि उसने मालिक की रस्सी से बोझ लादा और रस्सी टूट गई, तो वह जिम्मेदार नहीं होगा, यह गियासिया में है। यदि एक कुली तय किया गया कि वह घी की मशक उठाकर पहुँचाए, और मालिक

और कुली दोनों ने मिलकर उसे कुली के सिर पर रखा और वह उठाने में फट गई, तो कुली जिम्मेदार नहीं होगा। मुनक्का में लिखा है कि यदि कुली ने रास्ते में मशक उतार कर रख दी, फिर उसे उठाना चाहा और मालिक से मदद माँगी और दोनों ने मिलकर उसे उठाया और वह फट गई, तो कुली जिम्मेदार होगा क्योंकि घी की मशक कुली की जिम्मेदारी में आ चुकी थी। यदि मालिक के घर पहुँचकर दोनों ने मिलकर उसे उतारना चाहा और वह दोनों के हाथ से छूटकर गिर गई और खराब हो गई, तो कुली जिम्मेदार होगा। कयास (तर्क) यह कहता है कि कुली आधी कीमत का जिम्मेदार हो, और यही कई फकीहों और विद्वानों ने चुना है, यह वजीज़ करदरी में लिखा है। यदि ज़ैद ने कुली से कहा कि इस बोझ का किराया आधा दरहम और इस बोझ का एक दरहम दूँगा, तुम जो चाहो उठा लो, और उसने दोनों को एक साथ उठा लिया, तो उसे दोनों का आधा किराया मिलेगा और यदि वे नष्ट हो जाएँ तो वह दोनों का जिम्मेदार होगा। यदि उसने एक बोझ पहले उठाया हो, तो दूसरे बोझ के मामले में उसे स्वयंसेवक (मुततवा) माना जाएगा और नुकसान होने पर वह जिम्मेदार होगा क्योंकि उसने बिना अनुमति के उसे उठाया। यदि किसी को मृत पशु की खाल उठाने के लिए नियुक्त किया गया और उसने उसे पका लिया (दबागत) और वह नष्ट हो गई, तो उसे कोई मजदूरी नहीं मिलेगी और न ही उस पर मुआवजा होगा क्योंकि वह कानूनी तौर पर 'माल' (संपत्ति) नहीं है। यदि अम्र को इसलिए मजदूर बनाया गया कि वह कुछ दरहम ले जाकर किसी को दे दे, और उसने रास्ते में उन्हें खर्च कर दिया और बाद में उनके जैसा (उतनी ही राशि) दूसरे व्यक्ति को दे दिया, तो अम्र को किराया नहीं मिलेगा क्योंकि मुआवजा अदा करने से अम्र स्वयं उन दरहमों का मालिक बन गया (अर्थात उसने ऋण लिया), यह तातारखानिआ में है।

(1) पूर्व कथन के अनुसार: यानी यात्रा की शुरुआत का मूल्य ले और मजदूरी न दे, या उस स्थान का मूल्य ले और मजदूरी दे।

امام محمدؒ نے جامع صغیر میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے دریائے فرات کے کنارہ سے ایک مٹکا اٹھا کر فلاں مقام معلوم تک پہنچانے کے واسطے ایک حمال مقرر کیا راہ میں حمال گر کر مٹکا ٹوٹ گیا تو علماء ثلاثہ کے نزدیک مستاجر کو اختیار ہے کہ چاہے اجیر سے وہ قیمت ڈانڈ وصول کرے جو فرات کے کنارے اس کی قیمت ہے یعنی جہاں سے لایا ہے وہاں جس قیمت کو ملتا ہے وہ قیمت لے لے اور کچھ اجرت نہ دینی ہو گی یا جہاں ٹوٹا ہے وہاں کی قیمت لے لے اور حساب کر کے یہاں تک کہ جو اجرت نکلے وہ اجرت دے دے اور یہ حکم اس وقت ہے کہ راہ میں مٹکا ٹوٹ جائے اور اگر مقام معلوم تک پہنچ کر اس کا پاؤں پھسلا یا سر سے چھوٹ پڑا اور ٹوٹ گیا تو حمال کو پوری اجرت ملے گی اور اس پر ضمان لازم نہ آئے گی اور یہ روایت قاضی صاعد نیشاپوری سے اس طرح جیسا ہم نے بیان کیا ہے منقول ہے اور یہ نقل امام محمدؒ کے دوسرے قول کے موافق ہے لیکن پہلے قول کے موافق یہ حکم ہے کہ اجیر پر ضمان لازم آئے گی اور یہی امام ابو یوسفؒ کا قول ہے اور یہ اختلاف ایسی صورت میں ہے کہ جب یہ جنایت اس کے فعل سے لازم آئی ہو اور اگر اس کے فعل سے لازم نہ آئے پس اگر ایسے سبب سے یہ نقصان لازم آیا جس سے تحرز ممکن نہیں ہے تو بالا جماع اس پر ضمان واجب نہ ہو گی اور اس کو پوری اجرت ملے گی اور اگر ایسے سبب سے نقصان ہو جس سے احتراز ممکن تھا تو بھی امام اعظمؒ کے نزدیک یہی حکم ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک ضمان واجب ہو گی اور دو صورت اس کے فعل سے تلف ہونے کے مالک کو ضمان لینے کا اختیار بروجہ (۱) سے سابق ہے یہ ذخیرہ میں لکھا ہے اگر حمال کے سر پر سے اسباب چوری ہو گیا پس اگر اسباب کا مالک ساتھ نہ ہو تو بالاجماع حمال پر ضمان نہیں آتی ہے اگرچہ صاحبینؒ کے نزدیک اجیر مشترک ضامن ہوا کرتا ہے اور اگر مالک ساتھ ہو تو

صاحبینؒ کے نزدیک ضامن ہو گا اسی طرح جس رسی سے بوجھ حمل کو باندھتا ہے اگر بوجھ کے ہانکنے سے وہ رسی ٹوٹ جائے تو وہ ضامن ہے اور اگر جانور کے ہانکنے میں نہ ٹوٹی دوسری طرح ٹوٹی مثلاً جانور کھڑا ہوتا تھا اتنے میں ہوا کا جھونکا آیا اس نے بوجھ کو پیٹھ پر سے پھسلایا اور جانور بھڑ کا اور رسی ٹوٹ گئی تو اس پر ضمان نہیں ہے یہ سراج الوہاج میں ہے۔

اگر اس نے مالک کے حساب کی رسی سے بوجھ لادا اور رسی ٹوٹ گئی تو ضامن نہ ہو گا یہ غیاثیہ میں ہے۔ ایک حمال ٹھہرایا کہ گھی کی مشک اٹھا کر پہنچائے پس مالک اور حمال دونوں نے مل کر اس غرض سے اٹھایا کہ حمال کے سر پر رکھ دے اور وہ اٹھانے میں پھٹ گئی تو حمال ضامن نہ ہو گا اور منقی میں لکھا ہے کہ اگر حمال نے راستہ میں مشک اتار کر رکھ دی پھر اٹھانی چاہی اور مالک سے اٹھوانے میں مدد مانگی اور دونوں نے مل کر اس کو اٹھایا اور وہ پھٹ گئی تو حمال ضامن ہو گا کیونکہ مشک گھی کی حمال کی ضمانت میں آ چکی تھی اور اگر مالک کے مکان میں پہنچ کر حمال و مالک نے مل کر اس کو اتارنا چاہا اور دونوں کے ہاتھ سے چھوٹ کر زمین پر گر کر ناقص ہو گئی تو حمال ضامن ہو گا اور قیاس چاہتا ہے کہ حمال نصف قیمت کا ضامن ہو اور اسی کو فقیہ اور بہت سے مشائخ نے اختیار کیا ہے یہ وجیز کردری میں لکھا ہے۔

اگر زید نے حمال سے کہا کہ اس کا کرایہ آدھا درہم اور اس کا کرایہ ایک درہم دوں گا ان میں جو بوجھ تو چاہے اٹھا کر لے چل اس نے دونوں کو یکبارگی اٹھا لیا تو اس کو دونوں کا نصف کرایہ ملے گا اور اگر تلف ہوں تو دونوں کا ضامن ہو گا اور اگر اس نے ایک بوجھ پہلے اٹھایا ہو تو دوسرے کے اٹھانے میں متطوع یعنی مفت احسان کرنے والا شمار ہو گا اور اگر تلف ہو جائے تو ضامن ہو گا کیونکہ اس نے بلا اجازت اٹھا لیا ہے اور اگر کسی شخص کو مردار کی کھال اٹھانے کے واسطے اجیر مقرر کیا اس نے اس کی دباغت کر دی اور وہ تلف ہو گئی یا تلف کر دی تو اس کو اجرت نہ ملے گی اور نہ اس پر ضمانت واجب ہو گی کیونکہ وہ مال نہیں ہے اور اگر عمر کو

اس واسطے مزدور کیا کہ یہ درہم اٹھا کر فلاں شخص کو پہنچا دے اس نے بیچ راہ میں اس کو خرچ کر ڈالا اور ان کے مثل فلاں شخص کو ادا کر دیئے تو عمرو کو کرایہ نہ ملے گا کیونکہ ضمان ادا کرنے سے عمرو ان درہموں کا خود مالک ہو گیا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

(۱) قولہ بروجہ سابق یعنی ابتدائے مسافت کی قیمت لے واجرت نہ دے یا اس مقام کی قیمت لے اور اجرت دے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6, Page 288, Kitab al-Ijarah (Book of Hire)

If two porters (hamaal) are appointed to carry some load and one of them carries and delivers the entire load, then if there is a partnership contract (aqd-e-shirkat) between them, the full wage (ujrat) shall be mandatory and shared between them. However, if there is no partnership contract, one will receive half the wage, and the porter who carried the other half will be considered to have performed a free favor. If the porter delivers the load to the agreed-upon location and the owner asks him to keep it with him, and he does so and it gets lost, he shall not be held liable (zaamin), and the full wage remains due. But if the porter retains the goods for the sake of his wages when the owner demands them, he shall be liable if they are lost. It is narrated from Imam Abu Yusuf (RA) that a porter does not have the right to demand wages until he has taken the load off his head. If he brings the load to the hirer's (mustajir) house and stumbles inside, causing the load to be damaged or drop and break while unloading, he shall be liable. If another person breaks it, the porter is not liable, and his hire fee is due; this is mentioned in 'Ghiyasiah'. It is written in 'Fatawa Abul Laith' (RA) that if a porter unloads goods in an open field and, despite being able to move them, fails to do so until they are lost to theft or rain, he shall be liable; this applies when there is a high probability of theft or rain; as stated in 'Al-Fusul al-Imadiyah'. If a person hires a laborer to carry a sack to a certain location and the sack tears on its own mid-way, causing the contents to spill out, Sheikh Abu Bakr (RA) stated that this is similar to a case where a rope breaks, making the person liable; hence, he too shall be liable. However, Faqih Abul Laith (RA) stated that according to the legal reasoning (qiyas) of Imam-e-Azam (RA), he would not be liable. Sheikh Fakhruddin stated that the fatwa is based on this latter view, which we adopt; this is in 'Kubra'. It is written in 'Muntaqa' that if a porter is carrying the load on his neck and he stumbles, causing the contents to flow out while the owner is with him, the porter is liable[1].

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 6, पृष्ठ 288, किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय)

यदि कुछ सामान ढोने के लिए दो कुली (हमाल) नियुक्त किए गए और उनमें से एक ने सारा सामान पहुँचा दिया, तो यदि उन दोनों के बीच साझेदारी का अनुबंध (अक़द-ए-शिरकत) है, तो पूरी मजदूरी देय होगी और वह दोनों में साझा होगी। और यदि उनमें साझेदारी का अनुबंध नहीं है, तो एक को आधी मजदूरी मिलेगी और बाकी आधा हिस्सा ढोने वाला कुली मुफ़्त उपकार करने वाला माना जाएगा। यदि कुली ने सामान तय स्थान तक पहुँचा दिया और फिर मालिक ने कहा कि इसे अपने पास रखो, उसने रख लिया और वह नष्ट हो गया, तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा और पूरी मजदूरी देय होगी। लेकिन यदि कुली ने मालिक द्वारा माँगने पर मजदूरी के लिए सामान रोक लिया हो, तो उसके नष्ट होने पर वह उत्तरदायी होगा। इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) से रिवायत है कि जब तक कुली सामान सिर से उतारकर न रख दे, उसे मजदूरी माँगने का अधिकार नहीं है। यदि वह नियोक्ता (मुस्ताजिर) के घर लाया और घर के अंदर फिसल गया और सामान गिरकर खराब हो गया या उतारते समय गिरकर टूट गया, तो वह उत्तरदायी होगा। यदि किसी दूसरे व्यक्ति ने उसे तोड़ दिया, तो कुली उत्तरदायी नहीं होगा और उसकी मजदूरी देय होगी; यह 'गियासिया' में है। फतावा अबुल लैस (रह.) में लिखा है कि यदि कुली ने सामान मैदान में उतार दिया और बावजूद इसके कि वह उसे वहाँ से हटा सकता था, नहीं हटाया और चोरी या बारिश से सामान नष्ट हो गया, तो वह उत्तरदायी होगा; इसका अर्थ यह है कि जब चोरी या बारिश की प्रबल संभावना हो; जैसा कि 'अल-फुसूल अल-इमादिया' में है। एक व्यक्ति ने बोरा ढोने के लिए एक मजदूर तय किया कि वह उसे अमुक स्थान तक पहुँचाए, रास्ते में बोरा खुद ही फट गया और जो कुछ उसमें था बाहर गिर गया, तो शेख अबू बक्र (रह.) ने फरमाया कि यह उस स्थिति के समान है जिसकी रस्सी टूट जाए और वह उत्तरदायी होता है, तो यह भी उत्तरदायी होगा। लेकिन फकीह अबुल लैस (रह.) ने फरमाया कि इमाम-ए-आज़म (रह.) के कथन के कयास (तर्क) पर वह उत्तरदायी नहीं होगा। शेख फखरुद्दीन ने फरमाया कि इसी पर फतवा है और हम इसी को अपनाते हैं; यह 'कुबरा' में है। 'मुंतक़ा' में लिखा है कि यदि कुली उसे अपनी गर्दन पर उठाए हुए हो और वह फिसल जाए और सामान बह जाए, जबकि मालिक उसके साथ है, तो कुली उत्तरदायी है[1]।

اگر کچھ بوجھ اٹھانے کے واسطے دو حمال مقرر کئے ان میں سے ایک نے تمام بوجھ اٹھا کر پہنچا دیا پس اگر دونوں میں عقد شرکت ہو تو پوری اجرت واجب ہوگی اور وہ دونوں میں مشترک ہوگی اور اگر دونوں میں عقد شرکت نہ ہو تو ایک کو نصف اجرت ملے گی اور باقی نصف کے اٹھانے میں وہ حمال مفت احسان کرنے والا شمار ہوگا اور اگر حمال نے مقام مشروط تک پہنچا دیا پھر مالک نے کہا کہ اس کو اپنے پاس رکھ اس نے رکھا اور وہ ضائع ہو گیا تو ضامن نہ ہو گا اور اجرت کامل واجب ہوگی اور اگر حمال نے جس وقت مالک نے مانگا ہے اپنی مزدوری کے واسطے روک لیا ہو تو ضائع ہونے سے ضامن ہوگا اور امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ حمال کو تا وقتیکہ بوجھ سر سے اتار کر نہ رکھے مزدوری طلب کرنے کا اختیار نہیں ہے اور اگر مستاجر کے گھر پر لایا اور گھر میں لے آیا وہاں لغزش کھائی اور بوجھ گر کر ناقص ہو گیا یا سر سے اتارنے میں گر کر بتکلف ہوا تو ضامن ہوگا اور اگر کسی دوسرے شخص نے اس کو توڑ ڈالا تو حمال ضامن نہ ہو گا اور اس کا کرایہ واجب ہوگا یہ غیاثیہ میں ہے۔ فتاویٰ ابواللیثؒ میں لکھا ہے کہ اگر حمال نے بوجھ کو میدان میں اتارا اور باوجودیکہ اس کو وہاں سے منتقل کر سکتا تھا مگر نہ کیا یہاں تک کہ چوری یا پانی برسنے سے اسباب تلف ہو گیا تو حمال ضامن ہوگا اور مراد یہ ہے کہ جب چوری یا مینہ کا غالب احتمال ہو کذا فی الفصول العمادیہ۔ ایک شخص نے باردان اٹھانے کے واسطے ایک مزدور مقرر کیا کہ فلاں مقام تک پہنچائے راہ میں وہ باردان خود ہی پھٹ گیا اور جو کچھ اس میں تھا باہر نکل پڑا تو شیخ ابو بکرؒ نے فرمایا کہ مثل ایسے حال کے جس کی رہی ٹوٹ جائے اور وہ ضامن ہوتا ہے یہ بھی ضامن ہو گا اور فقیہ ابواللیثؒ نے فرمایا کہ امام اعظمؒ کے قول کے قیاس پر ضامن نہ ہوگا شیخ فخر الدین نے فرمایا کہ اسی پر فتویٰ ہے اور اسی کو ہم

اختیار کرتے ہیں یہ کبریٰ میں ہے۔ منتقٰی میں لکھا ہے کہ اگر حمال اس کو اپنی گردن پر اٹھائے ہو اور اس نے لغزش کھائی اور جو کچھ اس میں تھا وہ بہہ گیا حالانکہ مالک اس کے ساتھ ہے تو حمال ضامن ہے[1]۔

Fatawa Alamgiri..... Volume 6 | 289 | Book of Hiring (Kitab al-Ijarah)

If the owner of the goods rides the animal while his goods are loaded on another animal, and the owner walks alongside them, the carrier (hirer) shall not be held liable (dhamin). This is according to Imam Abu Yusuf (RA). If the goods are loaded on an animal and the owner of the goods also rides that same animal, and the goods are destroyed due to the animal slipping, the carrier shall not be liable. If the owner is not riding but is walking alongside on foot, then according to Imam Azam (RA) and Imam Muhammad (RA), the carrier (bhattiyara) shall be held liable. This is mentioned in 'Ghiyasiah'.

If the goods are spoiled due to the heat of the sun or the coldness of rain, according to the Imam (Abu Hanifa), the carrier is not liable, whereas according to the Sahibayn (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), he is liable. Similarly, if the property is stolen from the animal's back, the same ruling applies. If a slave is riding on its back and the owner of the animal drives it, and the animal slips and falls, resulting in the slave's death, the owner of the animal shall not be liable for the slave because the slave is not under his direct indemnity or possession but possesses self-control; this is contrary to the case of goods. However, if the slave is an infant who cannot sit properly, the owner shall be liable, just as in the destruction of clothes or animals where liability arises if destroyed due to his driving; this is stated in 'Al-Wajiz al-Kardari'. The correct ruling in this case is that there is no difference between the two situations—whether the slave is an adult or such a child—and in a contract of hire (Ijarah), like a free man, the carrier shall not be liable for the slave; this is written in 'Tatar Tashiyah'. I say: It is explicitly narrated from Imam Azam (RA) that he said if a minor slave of the owner is riding the hired animal along with the goods, and the animal was hired specifically with the condition for his riding, and the animal slips and the slave along with the goods falls and is lost, then the owner of the animal shall not be liable for the slave but shall be liable for the goods, even if the slave's death resulted from the carrier's action. It should be clarified that he will be liable for the goods only if the slave is so inexperienced (naive) that he could not protect the goods; otherwise, if the slave is capable of protecting the goods, the animal owner shall not be liable for the goods either. This is in 'Al-Muhit'.

A person appointed Zaid to transport his grape syrup on Zaid's animal to a certain place for rent. He delivered it, and when he intended to unload it, he held one side of the sack and threw the other side down, but due to the throwing, the leather skin (mashk) containing the grape syrup burst. The Shaykh stated that Zaid shall be liable

for the damage to the skin and the grape syrup; this is in 'Al-Hawi'. In 'Fatawa Fazli', it is written that Zaid gave some load to Amr to transport it to a certain place, stipulating that he should travel at night, and Zaid himself accompanied him. Subsequently, the animal was lost along with the goods. Thus, if Amr lost it by abandoning the protection of the animal, he shall be liable without dispute (by consensus) 1. If this was not the case and the animal was lost on its own, then Amr is not to be blamed and according to Imam Azam, he shall not be liable, contrary to the opinion of the Sahibayn, according to whom he would be liable. However, the requirement was that he should not be liable without dispute since Zaid was walking with him. Nevertheless, proofs of this nature and conditions mentioned in 'Marghinani' at this point contain an explicit narration regarding liability by consensus; this is in 'Fusul Imadiya'. If something is submerged due to the buffeting of waves, a gust of wind, or a collision with a mountain, the sailor (mallāḥ) shall not be liable. However, if any loss occurs due to the sailor's pulling or any of his actions, he shall be liable. If the boat breaks and sinks, and it is the sailor's fault that it happened due to his action, he shall be liable; otherwise, not. If the owner of the goods or his agent is present on the boat, the sailor shall only be liable in the event of a transgression (wilful misconduct/negligence); in these cases, he will not be liable because the goods are considered to be in the owner's possession, not entrusted to the sailor. If there are two boats, and the owner is in one and the goods in the other, the sailor shall still not be liable except in the case of transgression. 1 i.e., shall be liable by consensus.

फतावा आलमगीरी..... खंड ६ | २८९ | किताब अल-इजा़रा (किराये का अध्याय)

और यदि सामान का मालिक जानवर पर सवार हुआ और उसका सामान दूसरे जानवर पर लदा हुआ हो और मालिक उनके साथ चलता हो, तो किराये पर देने वाला (भटियारा) उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा, और यह इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) के अनुसार है। और यदि जानवर पर सामान लादा गया और सामान का मालिक उसी जानवर पर सवार हुआ और जानवर के फिसलने से सामान नष्ट हो गया, तो किराये पर देने वाला उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि वह सवार न हो बल्कि उसके साथ पैदल चलता हो, तो इमाम आज़म (रह.) और इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार भटियारा उत्तरदायी होगा; यह 'ग़ियासिया' में है।

यदि सामान सूरज की गर्मी या बारिश की ठंडक के कारण खराब हो गया, तो इमाम के अनुसार भटियारा उत्तरदायी नहीं होगा, जबकि साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार वह उत्तरदायी होगा। इसी तरह यदि जानवर की पीठ पर से माल चोरी हो गया, तो भी यही नियम है। और यदि जानवर की पीठ पर कोई दास सवार हुआ और जानवर के मालिक ने जानवर को हाँका और जानवर फिसल कर गिर पड़ा और दास मर गया, तो जानवर का मालिक दास के लिए उत्तरदायी नहीं होगा, क्योंकि दास उसके नियंत्रण और कब्जे में नहीं है बल्कि स्वयं अपने नियंत्रण में है; यह सामान के मामले के विपरीत है। और यदि दास ऐसा बच्चा हो जो स्वयं ठीक से नहीं बैठ सकता, तो वह उत्तरदायी होगा, जैसे कि कपड़ों या जानवर के नष्ट होने में कि यदि उसके हाँकने से नष्ट हो जाए तो वह उत्तरदायी होता है; ऐसा 'अल-वजीज़ अल-करदरी' में है। और इस स्थिति में सही नियम यह है कि दोनों स्थितियों में, यानी दास बालिग हो या ऐसा बच्चा हो, कोई अंतर नहीं है, और किराये के अनुबंध (इजारा) में स्वतंत्र पुरुष की तरह दास के लिए भी वह उत्तरदायी नहीं होगा; यह 'ततर ताशिया' में लिखा है। मैं कहता हूँ (मुअल्लिफ़): और इमाम आज़म (रह.) से स्पष्ट रूप से यह रिवायत है कि उन्होंने फ़रमाया कि किराये के जानवर पर सामान के साथ मालिक का कोई नाबालिग दास सवार हो और जानवर को उसकी सवारी की शर्त पर किराये पर लिया गया हो, फिर जानवर फिसल गया और दास सामान के साथ गिरकर नष्ट हो गया, तो जानवर का मालिक दास के लिए उत्तरदायी नहीं होगा, लेकिन सामान के लिए उत्तरदायी होगा, भले ही दास की मृत्यु भटियारे के कार्य से हुई हो। फिर यह स्पष्ट हो कि सामान के लिए उत्तरदायी वह तभी होगा जब दास इतना नादान (नासमझ) हो कि वह सामान की सुरक्षा न कर सके, अन्यथा यदि दास सामान की सुरक्षा करने के योग्य हो, तो जानवर का मालिक सामान के लिए भी उत्तरदायी नहीं होगा; यह 'मुहीत' में है।

एक व्यक्ति ने ज़ैद को नियुक्त किया कि वह अपने जानवर पर उसका अंगूर का रस (शीरा-ए-अंगूर) किसी निश्चित स्थान तक किराये पर पहुँचा दे। उसने पहुँचा दिया और जब उतारने का इरादा किया तो एक तरफ की बोरी पकड़ी और दूसरी तरफ की बोरी फेंक दी, परंतु फेंकने से उसकी मशक (चमड़े की थैली) जिसमें रस था, फट गई। तो शेख ने फ़रमाया कि वह मशक और अंगूर के रस के नुकसान के लिए उत्तरदायी होगा; यह 'हावी' में है। 'फतावा फ़ज़ली' में लिखा है कि ज़ैद ने कुछ बोझ अम्र को दिया कि वह उसे लादकर निश्चित स्थान तक पहुँचाए और शर्त लगा ली कि वह रात में रवाना हुआ करेगा और ज़ैद स्वयं भी साथ होगा। फिर सामान सहित जानवर नष्ट हो गया। अतः यदि अम्र ने जानवर की सुरक्षा छोड़ दी जिससे वह स्वयं नष्ट हो गया, तो बिना किसी मतभेद (इत्तिफ़ाक़ से) १_, वह उत्तरदायी होगा। और यदि ऐसा नहीं हुआ बल्कि जानवर स्वयं नष्ट हुआ, तो अम्र पर दोष नहीं है और इमाम आज़म के अनुसार वह उत्तरदायी नहीं होगा, साहिबैन के मत के विपरीत कि उनके अनुसार वह उत्तरदायी होगा। परंतु आवश्यक यह था कि बिना किसी मतभेद के वह उत्तरदायी न होता जबकि ज़ैद उसके साथ चल रहा था। लेकिन इस प्रकार के प्रमाण और शर्तें 'मरग़ीनानी' में इस स्थान पर सर्वसम्मति (इजमा) से उत्तरदायी होने की स्पष्ट रिवायत में वर्णित हैं; यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। यदि लहरों के थपेड़े या हवा के झोंके या पहाड़ की टक्कर से जो कुछ डूब गया, मल्लाह (नाविक) उसका उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि मल्लाह के खींचने या उसके किसी कार्य से कोई क्षति हुई, तो वह उत्तरदायी होगा। और यदि नाव टूटकर डूब गई, और इसमें मल्लाह की गलती है कि उसके कार्य से ऐसा हुआ, तो वह उत्तरदायी होगा अन्यथा नहीं। और यदि सामान का मालिक या उसका प्रतिनिधि (वकील) नाव में मौजूद हो, तो मल्लाह केवल उल्लंघन (तअद्दी) की स्थिति में उत्तरदायी होगा; इन स्थितियों में वह उत्तरदायी नहीं होगा क्योंकि सामान मालिक के कब्जे में माना जाएगा, मल्लाह के पास अमानत के तौर पर नहीं। और यदि दो नावें हों कि एक में वह स्वयं सवार हो और सामान दूसरी में हो, तो भी मल्लाह उल्लंघन के सिवा उत्तरदायी नहीं होगा। १_, यानी सर्वसम्मति (इत्तिफ़ाक़) से उत्तरदायी होगा।

اور اگر اسباب کا مالک جانور پر سوار ہوا اور اس کا اسباب دوسرے جانور پر لدا ہوا اور مالک ان کے ساتھ چلتا ہو تو بھاڑے والا ضامن نہ ہوگا اور یہ امام ابو یوسفؒ کے نزدیک ہے اور اگر جانور پر اسباب لادا اور مالک اسباب اس جانور پر سوار ہوا اور جانور کی لغزش سے اسباب تلف ہوا تو بھاڑے والا ضامن نہ ہوگا اور اگر سوار نہ ہو بلکہ اس کے ساتھ پاؤں پیدل چلتا ہو تو امام اعظمؒ و امام محمدؒ کے نزدیک بھٹیارا ضامن ہوگا یہ غیاثیہ میں ہے۔

اگر اسباب بسبب حرارت آفتاب یا برودت باران کے خراب ہو گیا تو امام کے نزدیک بھٹیارا ضامن نہ ہوگا اور صاحبینؒ کے نزدیک ضامن ہوگا اسی طرح اگر جانور کی پیٹھ پر سے مال چوری ہو گیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر اس کی پیٹھ پر کوئی غلام سوار ہوا اور جانور کے مالک نے جانور ہانکا اور جانور لغزش کھا کر گر پڑا اور غلام مر گیا تو جانور کا مالک غلام کا ضامن نہ ہوگا کیونکہ غلام اس کی ضمان و قبضہ میں نہیں ہے بلکہ خود اپنے قابو میں ہے بخلاف اسباب کے اور اگر غلام ایسا بچہ ہو کہ خود ٹھیک نہیں بیٹھ سکتا ہے تو ضامن ہوگا جیسا کہ کپڑے یا جانور کی تلف میں کہ اگر اس کے ہانکنے سے تلف ہو تو ضامن ہوتا ہے کذا فی الوجیز الکردری اور صحیح حکم اس صورت میں یہ ہے کہ دونوں صورتوں میں یعنی غلام بالغ ہو یا ایسا بچہ ہو کچھ فرق نہیں ہے اور عقد اجارہ میں مثل مرد آزاد کے غلام کا بھی ضامن نہ ہو گا یہ تتر تاشی میں لکھا ہے۔ قلت اور صریح امام اعظمؒ سے روایت ہے کہ امام اعظمؒ نے فرمایا کہ کرایہ کے جانور پر اسباب کے ساتھ مالک اسباب کا کوئی غلام نا بالغ سوار ہو اور جانور کو اس کی سواری کی شرط سے کرایہ پر لیا ہو پھر جانور نے لغزش کھائی اور غلام مع اسباب گر کر ضائع ہوا تو جانور کا مالک غلام کا ضامن نہ ہو گا اور اسباب کا ضامن ہوگا اگر چہ غلام کی ہلاکت بھٹیارے

کے فعل سے ہوئی ہے پھر واضح ہو کہ اسباب کا ضامن بھی جب ہی ہوگا کہ غلام ایسا نادان ہو کہ اس سے اسباب کی حفاظت نہ ہو سکتی ہو ورنہ اگر غلام اسباب کی حفاظت کرنے کے لائق ہو تو جانور کا مالک اسباب کا بھی ضامن نہ ہوگا یہ محیط میں ہے۔

ایک شخص نے زید کو مقرر کیا کہ اپنے جانور پر میرا شیرہ انگور فلاں مقام تک کرایہ پر پہنچا دے اس نے پہنچا دیا اور جب اتارنے کا قصد کیا تو ایک طرف کی گون پکڑی اور دوسری طرف کی گون پھینک دی مگر پھینکنے سے اس کی مشک جن میں شیرہ انگور تھا پھٹ گئی تو شیخ نے فرمایا کہ مشک اور شیرہ انگور کے نقصان کا ضامن ہوگا یہ حاوی میں ہے۔ فتاویٰ فضلی میں لکھا ہے کہ زید نے کچھ بوجھ عمرو کو دیا کہ اس کو لاد کر فلاں مقام تک پہنچائے اور شرط کر لی کہ رات میں روانہ ہوا کرے اور زید خود بھی ساتھ ہوا پھر مع اسباب کے جانور ضائع ہو گیا پس اگر عمرو نے جانور کی حفاظت چھوڑ دینے سے خود ضائع کر دیا تو بلا خلاف ۱؎ ضامن ہو گا اور اگر ایسا نہیں ہوا بلکہ جانور خود ضائع ہوا تو عمرو پر الزام نہیں ہے اور امام اعظمؒ کے نزدیک ضامن نہ ہوگا بخلاف قول صاحبینؒ کے کہ ان کے نزدیک ضامن ہو گا مگر لازم یہ تھا کہ بلا خلاف ضامن نہ ہوتا در حالیکہ زید اس کے ساتھ چلتا تھا لیکن اس جنس کے دلائل اور شروط مرغینانی میں اس مقام پر بالاجماع ضامن ہونے کی روایت صریحہ مذکور ہے یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ اگر موج کے تھپیڑے سے یا ہوا کے جھونکے یا پہاڑ کی ٹکر سے جو کچھ غرق ہو گیا ملاح اس کا ضامن نہ ہو گا اور اگر ملاح کے کھینچنے یا کسی اس کے فعل سے کچھ فرق ہو تو ضامن ہو گا اور اگر کشتی ٹوٹ کر غرق ہو گئی پس اگر ملاح کا قصور ہے کہ اس کے فعل سے ایسا ہوا تو ضامن ہوگا ورنہ نہیں اور اگر مالک اسباب یا اس کا وکیل کشتی میں موجود ہو تو ملاح فقط تعدی کی صورت میں ضامن ہوگا ان صورتوں میں ضامن نہ ہوگا کیونکہ اسباب اس کے قبضہ

میں ہے ملاح کے پاس مضمون نہیں ہے اور اگر دو کشتیاں ہوں کہ ایک میں خود سوار ہو اور اسباب دوسری میں ہو تو بھی ملاح سوائے تعدی کی صورت کے ۱؎ یعنی بالاتفاق ضامن ہوگا۔

...he will not be liable (damin). Similarly, in the case of two animals on a land journey, the ruling is the same. Likewise, if the owner of the goods stepped out for the obligatory prayer or some other necessity, but the goods did not disappear from his sight, then the boatman will not be liable in any case unless there was transgression on his part. If the boat reached a certain point and then a gust of wind or the buffeting of a wave pushed it back, or if an animal turned back on the road during land travel, then if the owner of the goods was aboard the boat or the animal, the wages will be due, and he shall not demand the carrier to take him back. However, if a gust of wind carries the boat to a place where the owner of the goods cannot exercise control over his goods, then the boatman shall be compelled to return [to the original point] for the same wages. And if the owner of the goods or his agent (wakil) were not present with the goods, then the boatman will be compelled to return for the initial wages; this is mentioned in Al-Ghiyathiyyah. If the boatman, out of necessity, kept some fire in the boat and because of that the boat burned down, then the boatman shall not be liable for the goods, even if the owner of the goods was not present in the boat; this is written in Tatar-Khaniyah.

A boat had some defect. A person rented it to load and deliver goods. Later, the boatman, without the consent of the first hirer, put some goods of another person in that boat, even though the boat could easily carry that load. However, the boat caught fire and sank while the hirer was present with the boat; the boatman shall not be liable; this is in Al-Quduri. Sheikh Ali bin Ahmad was asked about a boat filled with people and goods that was stuck to the ground, and everyone feared it would sink. Then some people got off and rented another boat. Some people boarded it and some goods were unloaded and placed on it. This was done several times until the first boat became light and set sail. Everyone agreed on a certain amount of dinars for the fare. The question was: would this fare fall upon those who made the lease contract (aqd-al-ijarah), or would it be distributed among all the people and goods? And what those people did, the owners of the goods were satisfied with it. So he replied that the fare would be mandatory for those who established the lease contract, though it is better for them to reach a mutual agreement; this is in Tatar-Khaniyah. It is written in Al-Muntaqa that if there are many boats and the owner of the goods or his agent is present in one of the boats, then the boatman will not be liable for anything lost from the boat in which the owner or his agent is present, but he will be liable for the others. He said that this is according to Imam Abu Yusuf and

Imam Muhammad (may Allah have mercy on them). At the same place, it is stated that when there are many boats, there is another opinion of Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him), which is that if many boats travel together, departing and anchoring at the same time, then the boatman will not be liable for the loss of goods from any boat, even if the boats travel one after another. The same applies to a camel driver (jammal); if goods are loaded on it and the owner is traveling with it riding a camel, the camel driver will not be liable; this is in Al-Muhit.

A boatman filled a boat with people's goods and tied it to the shore at night. Later, holes appeared through which water filled in and the boat sank, and all the goods were lost. The boatman will not be liable, provided that it is the custom to leave the boat tied like that. But if the owner of the goods told the boatman to tie the boat at this shore and he did not anchor there but continued until it sank due to a wave, then the boatman shall be liable, provided that when the owner spoke, it was the custom to tie boats in that state; this is in Al-Quduri. A weaver used to live in a house with his father-in-law, then he rented a house and moved there with his belongings and yarn...

वह उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा, जैसे कि सूखे रास्ते पर दो जानवरों के मामले में यही नियम है। इसी तरह यदि सामान का मालिक नमाज़ या किसी अन्य आवश्यकता के लिए बाहर गया हो, लेकिन सामान उसकी दृष्टि से ओझल न हुआ हो, तो मल्लाह बिना किसी लापरवाही के किसी भी स्थिति में उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि नाव किसी स्थान पर पहुँच गई और फिर हवा के झोंके या लहर की थपेड़ों ने उसे लौटा दिया, या सूखे रास्ते पर जानवर रास्ते से वापस लौट पड़ा, तो यदि सामान का मालिक नाव में या जानवर पर सवार था, तो किराया अनिवार्य होगा और वह जानवर वाले से वापस ले चलने की माँग नहीं करेगा। लेकिन यदि हवा का झोंका नाव को किसी ऐसी जगह ले जाए जहाँ सामान का मालिक अपने सामान पर कब्ज़ा नहीं कर सकता, तो मल्लाह को किराए के बदले में उसे वापस ले जाने के लिए मजबूर किया जाएगा। और यदि सामान का मालिक या उसका प्रतिनिधि (वकील) सामान के साथ मौजूद न हो, तो मल्लाह को पहली किराए की दर पर वापस ले जाने के लिए मजबूर किया जाएगा, यह 'ग़ियाथिया' में लिखा है। और यदि मल्लाह ने आवश्यकता के कारण नाव में थोड़ी आग रखी और उस वजह से नाव जल गई, तो मल्लाह सामान के लिए उत्तरदायी नहीं होगा, भले ही सामान का मालिक नाव में मौजूद न हो, यह 'ताता़रख़ानिया' में लिखा है।

एक नाव में कुछ दोष था। एक व्यक्ति ने उसे सामान लादकर पहुँचाने के लिए किराए पर लिया। फिर मल्लाह ने पहले किराएदार की सहमति के बिना दूसरे व्यक्ति का कुछ सामान भी उस नाव में डाल दिया, जबकि नाव उतना वजन आसानी से उठा सकती थी। लेकिन नाव जलकर डूब गई और किराएदार नाव के साथ मौजूद है, तो मल्लाह उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'क़ुदूरीया' में है। शेख अली बिन अहमद से पूछा गया कि एक नाव आदमियों और सामान से भरी हुई थी और ज़मीन से सटी हुई थी, जिससे उसके डूबने का डर सबको था। फिर कुछ लोग उसमें से निकले और दूसरी नाव किराए पर ली। उसमें कुछ लोग सवार हुए और कुछ सामान निकाल कर लाद दिया। कई बार ऐसा किया गया यहाँ तक कि पहली नाव हल्की हो गई और चलने लगी, और किराए के लिए कुछ दीनारों पर सब सहमत हुए। तो क्या यह किराया उन्हीं लोगों पर पड़ेगा जिन्होंने किराए का अनुबंध (अक्द-ए-इजारा) किया है, या सभी आदमियों और सामान पर पड़ेगा, जबकि सामान के मालिक भी उन लोगों के किए पर सहमत थे? तो उन्होंने फ़रमाया कि किराया उन्हीं लोगों पर अनिवार्य होगा जिन्होंने किराए का अनुबंध किया है, और आपस में समझौता करना बेहतर है, यह 'ताता़रख़ानिया' में है। 'मुनत़का' में लिखा है कि यदि बहुत सी नावें हों और सामान का मालिक या उसका प्रतिनिधि किसी एक नाव में

मौजूद हो, तो जिस नाव में मालिक या प्रतिनिधि है, यदि उसमें से कुछ नष्ट हो जाए तो मल्लाह उसका उत्तरदायी नहीं होगा, लेकिन अन्य नावों के सामान के लिए वह उत्तरदायी होगा। और फ़रमाया कि यह सब इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार है। इसी स्थान पर यह भी कहा गया है कि जब नावें बहुत हों, तो ऐसी स्थिति में इमाम अबू यूसुफ (रह.) का दूसरा मत भी है, अर्थात् यदि नावें इस तरह चलती हों कि सब एक साथ रवाना होती हों और एक साथ लंगर डालती हों, तो मल्लाह पर किसी नाव का सामान जाने से हर्जाना (ज़मान) अनिवार्य नहीं होगा, भले ही नावें आगे-पीछे चलती हों। ऊँट हाँकने वाले (जम्माल) का भी यही हाल है कि यदि उस पर सामान लदा हो और मालिक ऊँट पर सवार साथ चल रहा हो, तो जम्माल उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'मुहीत़' में है।

एक मल्लाह ने लोगों के सामान से नाव भरकर रात में किनारे से बाँध दी। फिर उसमें छेद हो गए, जिनसे पानी भर गया और नाव डूब गई और सारा सामान नष्ट हो गया। तो मल्लाह उत्तरदायी नहीं होगा, बशर्ते कि सामान्य रिवाज के अनुसार इस तरह नाव छोड़ी जाती हो। और यदि सामान के मालिक ने मल्लाह से कहा कि यहाँ किनारे पर नाव बाँध दो, लेकिन उसने वहां लंगर नहीं डाला और चलाता रहा यहाँ तक कि लहर से नाव डूब गई, तो मल्लाह उत्तरदायी होगा, बशर्ते कि जब मालिक ने कहा था, उस समय नावों को बाँध देने का दस्तूर हो, यह 'क़ुदूरीया' में है। एक जुलाहा अपने ससुर के साथ एक मकान में रहता था, फिर उसने एक मकान किराए पर लिया और सामान और सूत के साथ वहां चला गया और सूत वहीं...

ضامن نہ ہوگا چنانچہ دو جانوروں کی صورت میں سفر خشکی میں یہی حکم ہے اسی طرح اگر مالک اسباب فریضہ نماز یا کسی دوسری ضرورت سے باہر آیا مگر اسباب اس کی نظر سے غائب نہیں ہوا تو بھی ملاح بدون تعدی کرنے کے کسی صورت میں ضامن نہ ہوگا اور اگر کشتی کسی مقام تک پہنچ گئی پھر اس کو ہوا کے جھونکے یا موج کے تھپیڑے نے لوٹا دیا یا خشکی میں جانور راہ میں سے لوٹ پڑا پس اگر مالک اسباب کشتی میں یا جانور پر سوار ہوا تو اجرت واجب ہوگی اور جانور والے سے لوٹ لے چلنے کا مطالبہ نہ کرے گا لیکن اگر کشتی کو ہوا کا جھونکا کسی ایسی جگہ بہا لے جائے جہاں مالک اسباب اپنے اسباب پر قبضہ نہیں کر سکتا ہے تو ملاح باجرت لوٹالے جانے پر مجبور کیا جائے گا اور اگر مالک اسباب یا اس کا وکیل اس اسباب کے ساتھ موجود نہ ہوئے تو پہلی اجرت پر لوٹائے جانے کے واسطے ملاح مجبور کیا جائے گا یہ غیاثیہ میں ہے اور اگر ملاح نے بضرورت کچھ آگ کشتی میں رکھ لی اور اس کے باعث سے کشتی جل گئی تو ملاح اسباب کا ضامن نہ ہوگا اگرچہ مالک اسباب کشتی میں موجود نہ ہو یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے۔ ایک کشتی میں کچھ عیب تھا اس کو ایک شخص نے کرایہ پر لیا کہ یہ اسباب اس پر لاد کر پہنچا دے پھر ملاح نے اس کشتی میں دوسرے شخص کا کچھ اسباب بھی بدون پہلے مستاجر کی رضامندی کے داخل کر دیا حالانکہ کشتی اس قدر بوجھ کو بخوبی اٹھا سکتی تھی مگر جل کر کشتی غرق ہو گئی اور مستاجر کشتی کے ساتھ موجود ہے تو ملاح ضامن نہ ہوگا یہ قدوریہ میں ہے۔ شیخ علی بن احمد سے دریافت کیا گیا کہ ایک کشتی آدمیوں اور اسباب سے خوب بھری ہوئی ہے زمین سے لگی ہوئی ہے کہ اس کے غرق ہو جانے کا سب کو خوف ہے پھر بعض آدمی اس میں سے نکلے اور دوسری کشتی کرایہ پر کر لی اس میں کچھ لوگ سوار ہوئے اور کچھ

اسباب نکال کر لاد دیا اور کئی بار ایسا کیا یہاں تک کہ پہلی کشتی ہلکی ہو گئی اور چل نکلی اور اجرت میں کسی قدر دیناروں پر سب نے اتفاق کیا پس آیا یہ اجرت انہیں لوگوں پر پڑے گی جنہوں نے عقد اجارہ کیا ہے یا سب آدمیوں اور اسباب پر پڑے گی اور جو کچھ ان لوگوں نے کیا اس پر اسباب والے راضی تھے تو فرمایا کہ اجرت انہیں لوگوں پر واجب ہوگی جنہوں نے عقد اجارہ قرار دیا ہے اور باہم موافقت کرنا بہتر ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ منقی میں لکھا ہے کہ اگر بہت سی کشتیاں ہوں اور اسباب کا مالک یا اس کا وکیل کسی ایک کشتی میں موجود ہو تو جس کشتی میں مالک اسباب یا اس کا وکیل ہے اگر اس میں سے کچھ جاتا رہے تو ملاح اس کا ضامن نہ ہو گا اور ماسوائے اس کے ضامن ہو گا اور فرمایا کہ یہ سب امام ابو یوسف و امام محمدؒ کے نزدیک ہے اور اسی مقام پر فرمایا کہ جب کشتیاں بہت ہوں تو ایسی صورت میں امام ابو یوسفؒ کا دوسرا قول بھی ہے یعنی اگر بہت کشتیاں اس طرح چلتی ہوں کہ سب ساتھ ہی روانہ ہوتی ہوں اور ساتھ ہی لنگر کرتی ہوں تو ملاح پر کسی کشتی کے اسباب جانے سے ضمان لازم نہ آئے گی اگرچہ باہم کشتیاں آگے پیچھے چلتی ہوں اسی طرح جمال کا حال ہے کہ اگر اس پر اسباب لدا ہو اور مالک اسباب اونٹ پر سوار چلتا ہو تو جمال ضامن نہ ہو گا یہ محیط میں ہے۔ ایک ملاح نے لوگوں کے اسباب سے کشتی بھر کر رات میں کنارے سے باندھ دی پھر اس میں سوراخ ظاہر ہوئے جن کی راہ سے پانی بھر گیا اور کشتی غرق ہو گئی اور اسباب سب تلف ہو گیا تو ملاح ضامن نہ ہوگا بشرطیکہ عادت کے موافق اس طرح کشتی چھوڑ دی جاتی ہو اور اگر مالک اسباب نے ملاح سے کہا کہ یہاں اس کنارے کشتی کو باندھ دے اس نے وہاں لنگر نہ کیا چلائے گیا یہاں تک کہ موج سے غرق ہو گئی تو ملاح ضامن ہو گا بشرطیکہ جب مالک نے کہا تھا اس حالت میں کشتیوں کے باندھ دیئے جانے کا دستور ہو یہ قدوریہ میں ہے۔ ایک جولا ہا اپنے خسر کے ساتھ ایک مکان میں رہا کرتا تھا پھر ایک مکان کرایہ پر لے کر مع اسباب وہاں اٹھ گیا اور سوت وہیں

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume (4) 291 Kitab al-Ijarah (Book of Hiring)

...left it and it was destroyed. If he did not move the yarn from where it was to another house, nor did he entrust it to his supervisor/neighbor (basar), then he shall not be liable (dhamin). This is the opinion of Imam-e-A'zam [Abu Hanifa], while according to the Sahibayn [Imams Abu Yusuf and Muhammad], he shall be liable in all circumstances; this is stated in 'Fatawa Kubra'. It is written in 'Nawazil' that a person gave yarn to another to weave cloth, and that person gave it to a second weaver for weaving, and it was stolen from his hands. If the second weaver is an employee (ajir) of the first, then neither shall be liable. If the second weaver is a stranger, then the first weaver shall be liable and the second shall not. This is according to Imam-e-A'zam. According to the Sahibayn, in the first case, he is absolutely liable, and in the case of a stranger, the owner has the choice to seek compensation (dhaman) from either the first or the second; this is in 'Khulasa'. It is written in 'Jami al-Fatawa' that if a goldsmith or similar artisan gives work to another for casting, the same ruling applies; this is mentioned in 'Tatar-khaniya'. A person took Zaid's yarn to weave cloth and kept it in his teacher's house, from where it disappeared; he shall be liable; this is in 'Jawahir al-Fatawa'.

A weaver left the yarn in the workshop (kargah) where the cloth was to be woven, and it was stolen from there. If the workshop is a secure place (hasin) where such goods are typically kept, the weaver shall not be liable. If it is not a place where such goods are kept, but the owner of the yarn agreed to it being kept in that house, then too he shall not be liable; if they did not agree, he shall be liable. It is not mandatory for a weaver to stay in the workshop at night; rather, if he locked it and left at night, he is not liable. If a theft occurs once from the workshop, it does not cease to be a secure and protected place (hasin) due to one or two thefts; that is, if the definition of security is met, it will not be considered insecure due to a couple of thefts. However, if thefts occur frequently, it will no longer remain secure; this is in 'Khulasa'. A weaver, during a time when thieves were widespread and dominant, left the cloth in the workshop, locked the door, and went to sleep elsewhere on the road, and the cloth was stolen. If cloth is normally left in such a manner in such a place at such a time, the weaver shall be liable, otherwise not; this is in 'Khazanat al-Muftin'. A weaver finished weaving the cloth and kept it in his own house, did not return it to the owner, and it was stolen; is the weaver liable or not? According to the jurists (Imams of Fiqh) who state that the effort and expense of returning goods lie with the common employee (ajir mushtarak), if the weaver could have returned it and did not,

he shall be liable. According to those jurists who state it is the owner's responsibility, he shall not be liable; this is in 'Fusul-e-Imadiya'. A weaver finished the cloth, brought it out, and told the owner, "I have the cloth ready, come and take it." The owner replied, "Let it stay with you today, I will come tomorrow to take it." Thieves took it at night; the weaver shall not be liable because by the owner saying "let it stay with you today," the weaver became a bailee (mustawda). If the owner did not say so and it was stolen after completion, some have said that if it was possible for the weaver to return it and he did not, he shall be liable. However, the preferred view is that if he withheld it in lieu of his wages (ujrat), he should not be liable, because in this case, returning it was not mandatory upon him; this is in 'Khazanat al-Muftin'.

A person gave a weaver some cloth, some of which was woven and some unwoven. From the weaver's possession, this cloth...

1. ...he shall not be liable. The correct opinion is that if he took it there or gave it as a trust to someone other than himself, he shall not be liable to the owner of the yarn for its loss. If he left it or did not give it as a trust, he shall be liable. And Allah knows best.

...छोड़ दिया वह नष्ट हो गया। अतः यदि उसने सूत को जहाँ वह था वहाँ से दूसरे घर में नहीं ले गया और न ही अपने वारिस (पड़ोसी/संरक्षक) को अमानत के तौर पर दिया, तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा। यह इमाम-ए-आज़म का मत है, जबकि साहिबैन के अनुसार वह हर हाल में ज़िम्मेदार होगा; यह 'फ़तावा कुबरा' में है। 'नवाज़िल' में लिखा है कि एक व्यक्ति ने कपड़ा बुनने के लिए दूसरे को सूत दिया, उसने उसे बुनने के लिए किसी दूसरे बुनकर (जुलाहे) को दे दिया, और उसके हाथ से वह चोरी हो गया। यदि दूसरा बुनकर पहले का कर्मचारी (अजीर) है, तो दोनों में से कोई भी ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि दूसरा बुनकर अजनबी है, तो पहला बुनकर ज़िम्मेदार होगा और दूसरा नहीं। यह इमाम-ए-आज़म के अनुसार है। साहिबैन के अनुसार, पहली स्थिति में वह पूर्णतः ज़िम्मेदार होगा, और अजनबी की स्थिति में मालिक को अधिकार है कि वह चाहे पहले से हर्जाना (ज़मानत) ले या दूसरे से; यह 'खुलासा' में है। 'जामे-अल-फ़तावा' में लिखा है कि यदि सुनार आदि ने दूसरे को ढालने के लिए दे दिया, तो ऐसी स्थिति में भी यही हुक्म है; यह 'तातारखानिया' में लिखा है। एक व्यक्ति ने ज़ैद का सूत कपड़ा बुनने के लिए लिया और उसे अपने उस्ताद के घर में रख दिया, वहाँ से वह गायब हो गया, तो वह ज़िम्मेदार होगा; यह 'जवाहिर-अल-फ़तावा' में है।

एक जुलाहे ने जहाँ कपड़ा बुनना था, यानी कार्यशाला (कारगाह) में सूत छोड़ दिया और वहाँ से चोरी हो गया। यदि वह कार्यशाला सुरक्षित स्थान (हसीन) हो जहाँ इस प्रकार का सामान रखा जाता हो, तो जुलाहा ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि उसमें इस प्रकार का सामान नहीं रखा जाता हो, फिर यदि सूत के मालिक उसे उस घर में रखने पर सहमत हों, तब भी वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, और यदि सहमत न हों तो ज़िम्मेदार होगा। जुलाहे पर कार्यशाला में रात को रहना अनिवार्य नहीं है, बल्कि यदि उसने ताला लगा दिया और रात में वहाँ से चला गया, तो वह ज़िम्मेदार नहीं है। यदि कार्यशाला से एक बार चोरी हो गई हो, तो एक-दो बार चोरी होने से वह स्थान असुरक्षित नहीं हो जाता; अर्थात यदि वह स्थान सुरक्षित होने के गुणों को पूरा करता है, तो एक-दो बार की चोरी से उसे असुरक्षित नहीं माना जाएगा। लेकिन यदि बहुत बार चोरी हो जाए, तो वह सुरक्षित नहीं रहेगा; यह 'खुलासा' में है। एक जुलाहे ने ऐसे समय में जब चोरों का हर तरफ शोर और बोलबाला था, कपड़े को कार्यशाला में छोड़कर और दरवाज़ा बंद करके रास्ते में दूसरी जगह जाकर सो गया और कपड़ा चोरी हो गया। यदि ऐसे समय में ऐसे स्थान पर कपड़ा इस तरह छोड़ा जाता हो (जो सामान्यतः सुरक्षित हो), तो जुलाहा ज़िम्मेदार होगा, अन्यथा नहीं; यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। एक जुलाहे ने कपड़ा बुनकर

अपने घर में रख लिया, मालिक को वापस नहीं किया और वह चोरी हो गया, तो क्या जुलाहा ज़िम्मेदार होगा या नहीं? जो न्यायविद (इमाम-ए-फ़िक़्ह) यह कहते हैं कि वापस करने का श्रम और खर्च 'अजीर-ए-मुश्तरक' (साझा कर्मचारी) के ज़िम्मे होता है, उनके अनुसार यदि जुलाहा वापस कर सकता था और नहीं किया, तो वह ज़िम्मेदार होगा। और जो न्यायविद यह कहते हैं कि यह मालिक की ज़िम्मेदारी है, उनके अनुसार वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'फ़ुसूल-ए-इमादिया' में है। एक जुलाहे ने कपड़ा बुनकर बाहर निकाला और मालिक से कहा कि मैं कपड़ा तैयार करके लाता हूँ, आकर ले जाओ; उसने उत्तर दिया कि आज तुम्हारे पास ही रहने दो, मैं कल आकर ले जाऊँगा। रात को चोर ले गए, तो जुलाहा ज़िम्मेदार नहीं होगा क्योंकि मालिक के यह कहने से कि आज तुम्हारे पास ही रहे, वह जुलाहा अमानतदार (मुस्तौदा) बन गया। और यदि मालिक ने ऐसा न कहा हो कि आज तुम्हारे पास ही रहे और काम पूरा होने के बाद चोरी हो जाए, तो कुछ विद्वानों ने कहा कि यदि जुलाहे के लिए वापस करना संभव था और उसने नहीं किया, तो वह ज़िम्मेदार होगा। परंतु उचित यह है कि यदि उसने मज़दूरी (उजरत) के बदले में उसे रोक रखा हो, तो वह ज़िम्मेदार न हो, क्योंकि इस स्थिति में उसे वापस करना अनिवार्य नहीं है; यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है।

एक व्यक्ति ने एक जुलाहे को कुछ कपड़ा ऐसा दिया जिसमें से कुछ बुना हुआ था और कुछ बिना बुना हुआ था। यह कपड़ा जुलाहे के पास से...

1. ज़िम्मेदार नहीं होगा। सही मत यह है कि यदि वह वहाँ ले गया या अपने अलावा किसी और को अमानत के तौर पर दिया, तो नष्ट होने पर वह सूत के मालिक के प्रति ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि वह छोड़ गया या अमानत नहीं दी, तो ज़िम्मेदार होगा। वल्लाह-उ-आलम (अल्लाह ही बेहतर जानता है)।

چھوڑ دیا وہ ضائع ہو گیا پس اگر سوت کو جہاں تھا وہاں سے دوسرے مکان میں نہیں لے گیا اور نہ اپنے بسر کو ودیعت دیا تو ضامن نہ ہو گا ۱ـہ یہ امام اعظم کا قول ہے اور صاحبین کے نزدیک ہر حال میں ضامن ہوگا یہ فتاویٰ کبرئی میں ہے۔ نواز ل میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے کپڑا بننے کے واسطے دوسرے کو سوت دے دیا اس نے دوسرے جولا ہے کو بننے کے واسطے دے دیا اس کے ہاتھ سے چوری ہو گیا پس اگر دوسرا جولا ہا پہلے کا اجیر ہو تو دونوں میں سے کوئی ضامن نہ ہوگا اور اگر دوسرا جولا ہا اجنبی ہو تو پہلا جولا ہا ضامن ہو گا اور دوسرا ضامن نہ ہوگا اور یہ امام اعظم کے نزدیک ہے اور صاحبین کے نزدیک پہلی صورت میں مطلقاً ضامن ہوگا اور اجنبی ہونے کی صورت میں مالک کو اختیار ہے چاہے پہلے سے ضمان لے یا دوسرے سے ضمان لے یہ خلاصہ میں ہے اور جامع الفتاویٰ میں لکھا ہے کہ سنار وغیرہ نے اگر دوسرے کو ڈھالنے کے واسطے دے دیا تو ایسی صورت میں بھی یہی حکم ہے یہ تاتارخانیہ میں لکھا ہے۔ ایک شخص نے زید کا سوت کپڑا بننے کے واسطے لیا اور اپنے استاد کے گھر میں رکھ دیا وہاں سے غائب ہو گیا تو ضامن ہو گا یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔

ایک جولا ہے نے جہاں کپڑا بننا تھا یعنی کارگاہ میں سوت چھوڑ دیا وہاں سے چوری ہو گیا پس اگر کارگاہ کا گھر حصین ہو کہ اس میں اس قسم کے اسباب رکھے جاتے ہوں تو جولا ہا ضامن نہ ہوگا اور اگر اس میں اس قسم کے اسباب نہ رکھے جاتے ہوں پس اگر سوت کے مالک اس گھر میں رکھنے سے راضی ہوں تو بھی ضامن نہ ہو گا اور اگر راضی نہ ہوں تو ضامن ہو گا اور جولا ہے پر کارگاہ میں رات کو رہنا واجب نہیں ہے بلکہ اگر اس نے قفل بند کر دیا اور رات میں وہاں سے چلا گیا تو ضامن نہیں ہے اور اگر کارگاہ میں سے ایک مرتبہ چوری ہو گئی ہو تو دو ایک مرتبہ

چوری ہونے سے وہ مکان محفوظ و حصین ہونے سے خارج نہیں ہو سکتا ہے یعنی اگر حصین کے معنی پائے جاتے ہوں تو ایک دو مرتبہ چوری ہونے سے یہ نہ کیا جائے گا کہ حصین نہیں ہے لیکن اگر بہت مرتبہ چوری ہو جائے تو حصین نہ رہے گا یہ خلاصہ میں ہے۔ ایک جولا ہے نے ایسے زمانہ میں کہ چوروں کا ہر طرف غل تھا اور غلبہ تھا کپڑے کو بارگاہ میں چھوڑ کر دروازہ بند کر کے راہ میں دوسری جگہ جا کر سویا اور کپڑا چوری ہو گیا پس اگر ایسے وقت میں ایسے مکان میں کپڑا اس طرح چھوڑ دیا جاتا ہو تو جولا ہا ضامن ہو گا ورنہ ضامن نہ ہو گا یہ خزانۃ المفتین میں ہے۔ ایک جولا ہے نے کپڑا بن کر اپنے مکان میں رکھ لیا مالک کو واپس نہ کیا اور چوری ہو گیا تو آیا جولا ہا ضامن ہو گا یا نہیں پس جو امام فقہ یہ فرماتے ہیں کہ واپسی کی مشقت و خرچہ اجیر مشترک کے ذمہ ہوتا ہے ان کے قول کے موافق اگر جولا ہا واپس کر سکتا تھا اور واپس نہ کیا تو ضامن ہو گا اور جو امام فقہ یہ فرماتے ہیں کہ مالک کے ذمہ ہے ان کے قول کے موافق ضامن نہ ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ ایک جولا ہے نے کپڑا بن کر باہر نکالا اور مالک سے کہا کہ میں کپڑا تیار کر کے لاتا ہوں آ کر لے جا اس نے جواب دیا کہ آج تیرے پاس رہے گا میں کل کے روز آ کر لے جاؤں گا رات کو چور لے گئے تو جولا ہا ضامن نہ ہو گا کیونکہ مالک کے اس کہنے سے کہ آج تیرے پاس رہے گا وہ جولا ہا مستودع ہو گیا اور اگر مالک نے یوں نہ کہا ہو کہ آج تیرے پاس رہے اور کام تمام ہو جانے کے بعد چوری ہو گیا تو بعض نے فرمایا کہ اگر جولا ہے سے واپس کرنا ممکن تھا اور اس نے واپس نہ کیا تو ضامن ہو گا مگر چاہیے یہ ہے کہ اگر اس نے بعوض اجرت کے روک رکھا ہو تو ضامن نہ ہو کیونکہ اس صورت میں اس پر واپس کرنا واجب نہیں ہے یہ خزانۃ المفتین میں ہے۔

ایک شخص نے ایک جولا ہے کو کچھ کپڑا ایسا کہ کچھ اس میں سے بنا ہوا تھا اور کچھ بغیر بنا ہوا تھا دیا یہ کپڑا جولا ہے کے پاس سے

۱۔ہ ضامن نہ ہوگا قول صحیح یہ ہے کہ اگر وہاں لے گیا یا اپنے غیر کو ودیعت دیا تو تلف ہونے سے سوت کے مالک کا ضامن نہ ہوگا اور اگر چھوڑ گیا یا ودیعت نہ دیا تو ضامن ہوگا واللہ اعلم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 294 Kitab al-Ijara (The Book of Hiring/Leasing)

If something is stolen, it is written in *Nawazil* that according to whichever Imam holds that a shared hireling (*ajir mushtarak*) is liable for everything lost in his possession even without his direct action, then by that rule, a weaver would be liable for the entire cloth. This is because the woven and unwoven parts are considered a single entity due to their connection, and the completion of the rest increases the value of the already woven part. Thus, the weaver becomes a shared hireling regarding the whole cloth and will be liable for it entirely. There are several issues where scholars have issued fatwas based on the opinions of Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad. One is the issue mentioned above. Another is when a person gives cloth to a tailor, who prepares a shirt and returns it, but a leftover piece is stolen; scholars stated that the tailor would be liable. Another instance is when a person gives leather to a shoemaker, who makes the shoes and returns them, but some leftover leather is stolen; scholars stated the shoemaker is liable. This is mentioned in *Fatawa Qazi Khan*. If a weaver is given cloth that is partially woven so he can finish the rest, and it is stolen, then according to Imam Azam (Abu Hanifa), there is no liability. According to Imam Abu Yusuf, there is no liability for the unwoven part because the woven part was held as a trust. However, according to Imam Muhammad, he would be liable for that too; this is in *Ghiyathiyyah*. If a weaver is given yarn on the condition that he finishes it in two days, he finishes it, but the cloth is later destroyed, according to the school of Mashaykh-ul-Islam Awzajandi, he will be liable. The same rule applies if it were given to a washerman; this is in *Fusul-e-Imadiyya*.

Sheikh Abu al-Qasim (R.A.) was asked about a washerman who placed clothes on a wooden stand in his shop, left his nephew (sister's son) to watch them, and a thief snatched the clothes away.

If Zaid hires Amr for sewing work for one month, Amr is considered a private hireling (*ajir khass*). If Amr is then hired within that month to sew a specific garment for one Dirham, this contract is also valid, but that day's portion of his monthly salary (i.e., one Dirham) will be deducted. This is in *Ghiyathiyyah*. If a tailor brings the cloth to the owner, and the owner pulls it from his hand causing it to tear, the tailor is not liable. If it tears during a mutual tug-of-war, the tailor is liable for half the damage; this is in *Wajiz Kardari*. Regarding the question posed to Sheikh Abu al-Qasim about the washerman leaving his nephew in charge: the Sheikh stated that if the lower room (storage) is such that the location of the clothes is hidden from anyone entering, then if the boy was placed with the washerman by his parents, or if his uncle took him in

after his parents' death, the washerman is liable. If the boy is in a position where he can see the clothes, and he is with the washerman as mentioned above, then neither will be liable. However, if the boy is not considered part of his dependents in this manner, the washerman is liable; this is in *Hadi*. A washerman gave people's clothes to his employee to wash, dry, and sort at the riverbank. The employee fell asleep, and upon returning, five clothes were lost. It was unknown how or when they were lost. Faqih Abu Jafar stated that if it is unknown whether they were lost while the employee was asleep, the washerman is liable, not the employee. But if it is known they were lost while he slept, the employee is liable for neglecting his duty of care. The owner of the clothes has the right to claim compensation from the washerman in both cases. Faqih Abu al-Layth stated that Faqih Abu Jafar's opinion regarding taking compensation from the washerman is because he adopted the opinion of the *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad) regarding the issue of the shared hireling.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 294 किताबुल इजारा (किराये और मजदूरी का बयान)

चोरी हो गया तो नवाज़िल में लिखा है कि जिस इमाम के नज़दीक अजीर-ए-मुश्तरक (वह मजदूर जो सबके लिए काम करे) हर ऐसी चीज़ का ज़ामिन (ज़िम्मेदार) होता है जो उसके पास से उसके किसी काम के बिना ही नष्ट हो गई हो, उन्हीं के कौल (कथन) पर जुलाहा पूरे कपड़े का ज़ामिन होगा, क्योंकि बुना हुआ और बिना बुना हुआ आपस में जुड़े होने के कारण एक ही चीज़ के हुक्म में है, और बाकी का बुना जाना बुने हुए की कीमत बढ़ाता है। इसलिए जुलाहा पूरे कपड़े के हक में अजीर-ए-मुश्तरक हो गया, अतः वह पूरे कपड़े का ज़ामिन होगा। और ये कुछ मसाइल (मामले) हैं जिनमें इमाम अबू युसुफ और इमाम मुहम्मद के कौल पर मशायख (विद्वानों) ने फतवा दिया है: एक तो यही मसला है जिसका उल्लेख ऊपर हुआ, और एक यह है कि एक व्यक्ति ने दर्जी को कपड़ा दिया, उसने उसमें से एक कमीज़ तैयार करके दे दी और एक टुकड़ा बचा हुआ था, वह चोरी हो गया, तो मशायख ने फरमाया कि दर्जी ज़ामिन होगा। और एक यह है कि एक व्यक्ति ने मोज़ा सीने वाले को चमड़ा दिया, उसने मोज़ा तैयार करके दे दिया और कुछ चमड़ा बचा हुआ था, वह चोरी हो गया, तो मशायख ने फरमाया कि मोज़ा सीने वाला ज़ामिन है। यह फतावा काज़ी खान में है। अगर जुलाहे को ऐसा कपड़ा दिया जिसमें से कुछ बुना हुआ और कुछ बिना बुना हुआ है ताकि जुलाहा बाकी को बुन दे, और वह चोरी हो गया, तो इमाम आज़म के नज़दीक कुछ भी ज़ामिन न होगा, और इमाम अबू युसुफ के नज़दीक बिना बुने हुए का ज़ामिन न होगा क्योंकि बुना हुआ उसके पास अमानत है, लेकिन इमाम मुहम्मद के नज़दीक उसका भी ज़ामिन होगा। यह गियासिया में है। जुलाहे को सूत देकर शर्त लगा ली कि दो दिन में बुन दे, उसने बुन दिया, उसके बाद कपड़ा नष्ट हो गया, तो मशायख-उल-इस्लाम औज़जन्दी के मज़हब के अनुसार वह ज़ामिन होगा। और अगर धोबी को दिया तो ऐसी सूरत में भी यही हुक्म है। यह फुसूल-ए-इमादिया में है।

शेख अबुल कासिम (रह.) से पूछा गया कि एक धोबी ने दुकान में लकड़ी पर कपड़ा रखकर अपनी बहन के लड़के को हिफाज़त के लिए बिठा दिया और किसी उचक्के ने वह कपड़ा उड़ा लिया।

अगर ज़ैद ने अम्र को सिलाई के काम के लिए एक महीने के लिए नियुक्त किया, तो यह व्यक्ति अजीर-ए-खास (निजी मजदूर) है। फिर अगर अम्र को उस महीने में किसी दिन कोई खास कपड़ा सीने के लिए एक दिरहम के बदले नियुक्त किया गया, तो यह अनुबंध भी जायज़ हुआ और अम्र की

मासिक तनख्वाह में से उस दिन की मज़दूरी यानी एक दिरहम घटा लिया जाएगा। यह गियासिया में है। दर्जी कपड़ा लेकर मालिक के पास लाया, मालिक ने उसके हाथ से खींचा, उसके खींचने से कपड़ा फट गया, तो दर्जी ज़ामिन न होगा। और अगर दोनों की खींचातानी में फटा हो, तो दर्जी आधे नुकसान का ज़ामिन होगा। यह वजीज़ करदरी में है। शेख अबुल कासिम से पूछा गया कि एक धोबी ने दुकान में लकड़ी पर कपड़ा रखकर अपनी बहन के लड़के को हिफाज़त के लिए बिठा दिया और किसी उचक्के ने वह कपड़ा उड़ा लिया, तो शेख ने फरमाया कि अगर तहखाना (निचला कमरा) इस तरह हो कि अंदर आने वाले की नज़र से कपड़े की जगह छिपी रहती हो, तो अगर उस लड़के को उसकी माँ या बाप ने धोबी के साथ कर दिया हो या उसके माता-पिता के निधन के समय मामा ने उसे अपने साथ रख लिया हो, तो धोबी ज़ामिन होगा। और अगर लड़का ऐसी जगह हो कि वहाँ होने के बावजूद वह कपड़े को देख सकता हो, और वह लड़का उपर्युक्त अनुसार धोबी के साथ हो, तो दोनों में से किसी पर ज़ुर्माना लाज़िम न होगा। और अगर वह इस प्रकार उसके परिवार का हिस्सा न हो, तो धोबी ज़ामिन होगा। यह हादी में है। एक धोबी ने लोगों के कपड़े अपने कर्मचारी को दिए कि घाट पर हिफाज़त से धोकर और सुखाकर ले आए, वहाँ कर्मचारी सो गया और जब कपड़े लाया तो उनमें से पांच कपड़े गायब थे और यह मालूम नहीं हुआ कि कैसे और कब गायब हुए, तो फकीह अबू जाफ़र ने फरमाया कि अगर यह पता न चले कि कर्मचारी के सोने की हालत में गुम हुए हैं, तो ज़ुर्माना धोबी पर वाजिब होगा, कर्मचारी पर नहीं। और अगर यह मालूम हो कि कर्मचारी के सोने के दौरान गुम हुए हैं, तो कर्मचारी ज़ामिन है क्योंकि उसने आवश्यक हिफाज़त में लापरवाही की। और कपड़े के मालिक को अधिकार है कि वह दोनों ही सूरतों में धोबी से हर्जाना ले। फकीह अबुल लैस ने फरमाया कि धोबी से हर्जाना लेने की जो बात फकीह अबू जाफ़र ने कही है, वह इसलिए है कि फकीह अबू जाफ़र ने अजीर-ए-मुश्तरक के मसले में साहिबैन (इमाम अबू युसुफ और इमाम मुहम्मद) के कौल को अपनाया है।

چوری ہو گیا تو نواز ل میں لکھا ہے کہ جس امام کے نزدیک اجیر مشترک ہر ایسی چیز کا ضامن ہوتا ہے جو اس کے پاس سے بدوں اس کے فعل کے تلف ہوئی ہو اسی کے قول پر جولا ہا تمام کپڑے کا ضامن ہو گا کیونکہ بنا ہوا اور بے بنا ہوا بسبب اتصال کے ایک چیز کے حکم میں ہے اور باقی کا بنا جانا بنے ہوئے کی قیمت بڑھاتا ہے پس جولا ہا تمام کپڑے کے حق میں اجیر مشترک ہو گیا پس کل کپڑے کا ضامن ہو گا اور یہ چند مسائل ہیں کہ جن میں امام ابو یوسف و امام محمد کے قول پر مشائخ نے فتویٰ دیا ہے ایک تو یہی مسئلہ ہے جو مذکور ہوا ہے اور ایک یہ ہے کہ ایک شخص نے درزی کو کپڑا دیا اس نے اس میں سے ایک قمیص تیار کر کے دے دی اور ایک ٹکڑا بچ رہا تھا وہ چوری ہو گیا تو مشائخ نے فرمایا کہ درزی ضامن ہو گا اور ایک یہ ہے کہ ایک شخص نے موزہ دوز کو چمڑا دیا اس نے موزہ تیار کر کے دے دیا اور کچھ چمڑا بچ رہا تھا وہ چوری ہو گیا تو مشائخ نے فرمایا کہ موزہ دوز ضامن ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر جولا ہے کو ایسا کپڑا دیا جس میں سے کچھ بنا ہوا اور کچھ بغیر بنا ہوا ہے تا کہ جولا ہا باقی کو بن دے وہ چوری ہو گیا تو امام اعظم کے نزدیک کچھ ضامن نہ ہو گا اور امام ابو یوسف کے نزدیک بے بنے ہوئے کا ضامن نہ ہو گا کیونکہ بنا ہوا اس کے پاس ودیعت ہے مگر امام محمد کے نزدیک اس کا بھی ضامن ہو گا یہ غیاثیہ میں ہے۔ جولا ہے کو سوت دے کر شرط کر لی کہ دو روز میں بن دے اس نے بن دیا اس کے بعد کپڑا تلف ہو گیا تو موافق مذہب مشائخ الاسلام اوزجندی کے ضامن ہو گا اور اگر دھوبی کو دیا تو ایسی صورت میں بھی یہی حکم ہے یہ فصول عمادیہ میں ہے۔

شیخ ابوالقاسم رحمہ اللہ علیہ سے دریافت کیا گیا کہ ایک دھوبی نے دکان میں لکڑی پر کپڑا رکھ کر اپنی بہن کے لڑکے کو حفاظت کے واسطے بٹھلا دیا اور کسی اچکے نے وہ کپڑا اچک لیا

اگر زید نے عمرو کو سلائی کے کام کے واسطے ایک مہینہ تک مقرر کیا تو یہ شخص اجیر خاص ہے پھر اگر عمرو کو اس مہینے میں کسی روز کوئی خاص کپڑا سینے کے واسطے بعوض ایک درہم کے اجیر مقرر کیا تو یہ عقد بھی جائز ہوا اور عمرو کی ماہواری تنخواہ میں سے اس روز کی اجرت یعنی ایک درہم وضع کر لیا جائے گا یہ غیاثیہ میں ہے۔ درزی کپڑا لے کر مالک کے پاس لایا مالک نے اس کے ہاتھ سے کھینچا اس کے کھینچنے سے پھٹ گیا تو درزی ضامن نہ ہو گا اور اگر دونوں کی کھینچا کھینچی میں پھٹا ہو تو درزی نصف نقصانِ خرق کا ضامن ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے۔ شیخ ابوالقاسم سے دریافت کیا گیا کہ ایک دھوبی نے دکان میں لکڑی پر کپڑا رکھ کر اپنی بہن کے لڑکے کے حفاظت کے واسطے بٹھلا دیا اور کسی اچکے نے وہ کپڑا اچک لیا پس شیخ نے فرمایا کہ اگر بیت اسفل اس طرح ہو کہ داخل ہونے والے کی آنکھ سے کپڑے کا مقام پوشیدہ ہوتا ہے پس اگر اس لڑکے کو اس کی ماں یا باپ نے دھوبی کے ساتھ کر دیا ہو یا ماموں نے اس کے والدین کے انتقال کے وقت اپنے ساتھ کر لیا ہو تو دھوبی ضامن ہو گا اور اگر لڑکا ایسی جگہ ہو کہ باوجود اس جگہ ہونے کے اس کو دیکھتا ہو پس اگر وہ لڑکا موافق مذکورہ بالا کے دھوبی کے ساتھ ہو تو دونوں میں سے کسی پر ضمان لازم نہ آئے گی اور اگر اس طور سے اس کے عیال میں نہ ہو تو دھوبی ضامن ہو گا یہ حادی میں ہے۔ ایک دھوبی نے لوگوں کے کپڑے اپنے اجیر کو دیئے کہ گھاٹ پر حفاظت سے دھو پ دے کر چھانٹ کر لے آئے وہاں اجیر سو گیا اور جب لایا تب پانچ کپڑے اس میں سے ضائع ہوئے تھے اور یہ معلوم نہ ہوا کہ کیونکر ضائع ہوئے اور کب ضائع ہوئے تو فقیہ ابو جعفر نے فرمایا کہ اگر یہ معلوم نہ ہو کہ اس کی خواب کی حالت میں گم ہوئے ہیں تو ضمان دھوبی پر واجب ہو گی اجیر پر لازم نہ ہو گی اور اگر یہ معلوم ہو

کہ اجیر کی خواب کی حالت میں گم ہوئے ہیں تو اجیر ضامن ہے کہ اس نے حفاظت واجبہ کو ترک کیا اور کپڑے کے مالک کو اختیار ہے کہ چاہے دونوں صورتوں میں دھوبی سے ضمان لے اور فقیہ ابواللیث نے فرمایا کہ دھوبی سے ضمان لینے کا قول جو فقیہ ابو جعفر نے فرمایا یہ اس وجہ سے ہے کہ فقیہ ابو جعفر اجیر مشترک کے مسئلہ میں صاحبین کا قول اختیار

Fatawa Alamgiri ..... Volume (6) | 293 | Kitab al-Ijarah (Book of Hiring)

...were doing so, otherwise according to the opinion of Imam Azam, the washerman (Dhobi) would not be liable. We adopt this view, and our teacher stated that the fatwa is based on this, as mentioned in *al-Kubra*.

Two Dhobis were partners in taking people's clothes for washing. One Dhobi left the work, handed over the clothes to the other, and departed. If some of those clothes were lost, the one who received them would not be liable for the loss upon returning the remainder because they were partners; thus, receiving by one is equivalent to receiving by the other. This is stated in *Khazanat al-Muftin*. A Dhobi pledged a cloth given for washing to a person in exchange for a debt and left it there. While with the pledgee (murtahin), some filth got onto the cloth. When the owner saw it, he asked the Dhobi to clean it. He refused, leading to a dispute. He left the cloth with the Dhobi, and it was subsequently destroyed. The scholars (masha'ikh) stated that if the filth did not decrease the value of the cloth, the Dhobi is not liable for anything. However, if there was a decrease in value, the Dhobi shall be liable to the extent of that loss; the cloth did not perish as a simple trust (amanat) in his possession. This is in *Fatawa Qazi Khan*. A person gave dyed cloth to a Dhobi who put it in the furnace, and it got burnt. Even if the Dhobi was unaware of its delicate condition, he would be liable because it was destroyed by his action, and ignorance is not a valid excuse. This is in *Fusul Imadiya*. If a Dhobi dried a cloth for washing in the sun and it got burnt, he would be liable. Similarly, if he wrung it and it tore, the same ruling applies. If the Dhobi's hired worker (ajir) did this without malicious intent, the worker would not be liable, rather the master (Dhobi) would be liable. This is in *Khazanat al-Muftin*. It is narrated from Imam Muhammad (RA) that if a Dhobi took a lamp into his shop and a cloth was burnt, but it was not due to the Dhobi's direct physical fault, he would still be liable because, in general, it was possible to avoid this. However, he is not liable if a fire breaks out which is impossible to extinguish. This aligns with the opinion of the 'Sahibayn' (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad). According to Imam Azam, he is not liable for what is destroyed without his direct action. This is in *Fusul Imadiya*.

If a student or a specific employee (ajir khaas) of a Dhobi, by the Dhobi's command, brought fire to light a lamp in the shop and a spark hit the washing clothes, or lamp oil got on a cloth, the employee would not be liable because he acted on the Dhobi's orders. Instead, the Dhobi would be liable, as the employee's act is considered as the Dhobi's act. Naturally, a Dhobi is liable for his own direct actions. This is in *Fatawa Qazi Khan*. If a lamp fell from the hand of a student of a common employee (ajir

mushtarak) and a washing cloth was burnt, the liability (dhaman) would fall upon the common employee. If it was not a washing cloth, the student would be liable. This is in *al-Khulasa*. A Dhobi extinguished the shop's lamp but left the wick (dewat) there; a remaining spark fell on someone's cloth and burnt it. The Dhobi would not be liable, and the fatwa follows this. This is in *al-Wajiz al-Kardi*. It is written in *al-Tajrid* that liability is not binding on the students or employees of craftsmen like Dhobis, except in cases where transgression (adwan) is proven. However, liability will be taken from the master craftsman, and he cannot recover that amount from his student or employee. This is in *Tatarkhaniya*. If a Dhobi's employee trampled a cloth in the shop, if it is a type of cloth meant to be walked upon (like bedding), he is not liable. If it is a delicate cloth, he is liable, whether it was for washing or otherwise. This is in *al-Sughra*. If a condition was made with a common employee that "if it is destroyed, then you..."

---

1. Trust (Amanat) ... until he (actively) destroys it, then he will be liable. 2. It will be binding, and he cannot take it back from the student.

करते थे वरना इमाम आज़म के क़ौल (कथन) के अनुसार धोबी ज़िम्मेदार न होगा और हम इसी को अपनाते हैं, हमारे उस्ताद ने फ़रमाया कि इसी पर फ़तवा है, जैसा कि 'अल-कुबरा' में है।

दो धोबी साझेदारी में लोगों के कपड़े लिया करते थे। फिर एक धोबी काम छोड़कर दूसरे को कपड़े सौंप कर चला गया और उनमें से कुछ नष्ट हो गए, तो दूसरे को देने की स्थिति में वह नष्ट होने का ज़िम्मेदार न होगा क्योंकि वे दोनों साझेदार थे, अतः एक का लेना दूसरे के लेने के समान है, यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। एक धोबी ने धुलाई का कपड़ा अपने ऋण के बदले एक व्यक्ति के पास गिरवी रखा, फिर उसे छोड़ आया, जबकि गिरवी रखने वाले (मुर्तहिन) के पास कपड़े में कुछ गंदगी लग गई थी। फिर जब कपड़े के मालिक ने उसे देखा तो धोबी से कहा कि इसे साफ़ कर दे। उसने इनकार किया और दोनों के बीच विवाद हुआ। उसने कपड़ा धोबी के पास छोड़ दिया और वह धोबी के पास नष्ट हो गया। मशाइख़ (विद्वानों) ने फ़रमाया कि यदि गंदगी से कपड़े के मूल्य में कोई कमी नहीं आई तो धोबी पर कुछ भी अनिवार्य नहीं है। और यदि मूल्य में कमी आई हो, तो धोबी उस कमी की सीमा तक ज़िम्मेदार होगा, और कपड़ा उसके पास अमानत के तौर पर नष्ट नहीं हुआ है, यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। एक व्यक्ति ने रंगा हुआ कपड़ा धोबी को दिया, उसने उसे भट्टी पर चढ़ा दिया और वह जल गया, धोबी को उसकी स्थिति का पता न था, फिर भी धोबी ज़िम्मेदार होगा क्योंकि वह उसके कार्य से नष्ट हुआ है, और अनभिज्ञता कोई बहाना नहीं हो सकती, यह 'फ़सूल इमादिया' में है। एक धोबी ने धुलाई का कपड़ा सुखाया और धूप दी, वह जल गया तो वह ज़िम्मेदार होगा। इसी प्रकार यदि उसे निचोड़ा और वह फट गया, तो भी यही नियम है। और यदि धोबी के कर्मचारी (अजी़र) ने ऐसा किया लेकिन उसने जानबूझकर बिगाड़ने का इरादा नहीं किया था, तो कर्मचारी ज़िम्मेदार न होगा बल्कि उस्ताद यानी धोबी ज़िम्मेदार होगा, यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। इमाम मुहम्मद (रह.) से रिवायत है कि यदि धोबी अपनी दुकान में चिराग ले गया और उससे कोई कपड़ा जल गया, लेकिन धोबी की अपनी कोई प्रत्यक्ष गलती नहीं थी, यानी उसके कार्य से नहीं जला, तो भी धोबी ज़िम्मेदार होगा क्योंकि सामान्यतः इससे बचना संभव था। हाँ, ऐसी स्थिति में वह ज़िम्मेदार नहीं होता जब ऐसी आग लग जाए जिसे बुझाना संभव न हो, और यह 'साहबैन' के कथन के अनुसार है। इमाम आज़म के अनुसार, जो उसके कार्य के बिना नष्ट हो जाए, उसका वह ज़िम्मेदार न होगा, यह 'फ़सूल इमादिया' में है।

धोबी के शिष्य या विशेष कर्मचारी ने यदि धोबी के आदेश से दुकान में चिराग जलाने के लिए आग पहुँचाई और उसमें से कोई चिंगारी उड़कर धुलाई के कपड़ों में लग गई या चिराग का तेल किसी कपड़े पर लग गया, तो कर्मचारी ज़िम्मेदार न होगा क्योंकि उसने धोबी के आदेश से वहाँ आग पहुँचाई है, बल्कि धोबी ज़िम्मेदार होगा और कर्मचारी का कार्य धोबी के कार्य के समान माना जाएगा। और यह स्पष्ट है कि धोबी के स्वयं के कार्य से वह ज़िम्मेदार होता है, यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। यदि साझे कर्मचारी (अजी़र मुश्तरक) के शिष्य के हाथ से चिराग गिर गया और उससे धुलाई का कोई कपड़ा जल गया, तो उसका हर्जाना साझे कर्मचारी पर अनिवार्य होगा, और यदि वह धुलाई का कपड़ा न हो तो कर्मचारी ज़िम्मेदार होगा, यह 'ख़ुलासा' में है। धोबी ने दुकान का चिराग बुझा दिया और उसकी बत्ती (डेवट) वहीं छोड़ दी, उसमें कुछ चिंगारी रह गई थी, वह किसी व्यक्ति के कपड़े पर गिरी और कपड़ा जला दिया, तो धोबी ज़िम्मेदार न होगा और इसी पर फ़तवा है, यह 'वजीज़ करदी' में है। 'तज्रीद' में लिखा है कि धोबी आदि सभी कारीगरों के शिष्यों या कर्मचारियों पर हर्जाना अनिवार्य नहीं है, सिवाय उस स्थिति के जिसमें उल्लंघन (अदवान) सिद्ध हो। हाँ, उस्ताद यानी कारीगर से हर्जाना लिया जाएगा और वह हर्जाने की राशि अपने शिष्य या कर्मचारी से वापस नहीं ले सकता, यह 'तातारखानिया' में है। धोबी के कर्मचारी ने यदि उसकी दुकान में कोई कपड़ा रौंद दिया, तो यदि वह ऐसा कपड़ा है जिसे रौंदा जा सकता है यानी वह बिछौना हो सकता है, तो वह ज़िम्मेदार न होगा। और यदि ऐसा नहीं है, उदाहरण के लिए बारीक कपड़ा है, तो वह ज़िम्मेदार होगा, चाहे वह धुलाई के कपड़ों में से हो या उनके अतिरिक्त, यह 'सुग़रा' में है। यदि साझे कर्मचारी के साथ यह शर्त तय हुई कि यदि नष्ट हो जाएगा तो तुम...

---

1. अमानत ..... जब तक कि वह (स्वयं) नष्ट न कर दे तो वह ज़िम्मेदार होगा। 2. अनिवार्य होगी और वह उसे शिष्य से वापस भी नहीं ले सकता।

کرتے تھے ورنہ امام اعظم کے قول کے موافق دھوبی ضامن نہ ہوگا اور ہم اسی کو لیتے ہیں ہمارے استاد نے فرمایا کہ اسی پر فتویٰ ہے کذا فی الکبریٰ۔

دو دھوبی شرکت میں لوگوں کا کپڑا لیا کرتے تھے پس ایک دھوبی کام چھوڑ کر دوسرے کو کپڑے دے کر چلا گیا اور اس میں سے کچھ ضائع ہو گیا تو دوسرے کو دینے سے درصورت ضائع ہونے کے ضامن نہ ہوگا کیونکہ وہ دونوں شریک تھے تو ایک کا لینا مثل دوسرے کے لینے کے ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ ایک دھوبی نے دھلائی کا کپڑا بعوض اپنے قرضہ کے ایک شخص کے پاس رہن کیا پھر چھوڑ آیا حالانکہ مرتہن کے پاس کپڑے میں کچھ نجاست لگ گئی تھی پھر جب کپڑے کے مالک نے اس کو دیکھا تو دھوبی سے کہا کہ اس کو پاک کر دے اس نے انکار کیا اور باہم دونوں میں جھگڑا ہوا اس نے کپڑا دھوبی کے پاس چھوڑ دیا اور دھوبی کے پاس تلف ہو گیا تو مشائخ نے فرمایا کہ اگر نجاست سے کپڑے کی قیمت میں کچھ نقصان نہیں آیا تو دھوبی پر کچھ واجب نہیں ہے اور اگر قیمت میں نقصان آیا ہو تو بقدر نقصان کے دھوبی ضامن ہوگا اور کپڑا اس کے پاس امانت نہیں تلف ہوا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ ایک شخص نے ریختہ کپڑا دھوبی کو دیا اس نے تخم پر چڑھادیا وہ جل گیا اور دھوبی کو اس کا حال معلوم نہ ہوا تو دھوبی ضامن ہوگا کیونکہ اس کے فعل سے تلف ہوا ہے اور نا دانستگی عذر نہیں ہو سکتی ہے یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ ایک دھوبی نے دھلائی کا کپڑا خشک کیا اور دھوپ دی وہ جل گیا تو ضامن ہوگا اسی طرح اگر اس کو نچوڑا اور وہ پھٹ گیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر دھوبی کے اجیر نے ایسا کیا مگر اس نے عمداً بگاڑ ڈالنے کا قصد نہیں کیا تو اجیر ضامن نہ ہوگا بلکہ استاد یعنی دھوبی ضامن ہوگا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ امام محمدؒ سے روایت ہے کہ اگر دھوبی اپنی

دکان میں چراغ لے گیا اور اس سے کوئی کپڑا جل گیا مگر دھوبی کا قصور فعلی نہیں ہے یعنی اس کے فعل سے نہیں جلا تو دھوبی ضامن ہوگا کیونکہ فی الجملہ اس سے احتراز ممکن تھا ہاں ایسی صورت میں ضامن نہیں ہوتا ہے کہ جب ایسی آگ لگ جائے جس کا بجھانا ممکن نہ ہو اور یہ صاحبین کے قول کے موافق ہے اور امام اعظمؒ کے نزدیک جو بدوں اس کے فعل کے تلف ہو اس کا ضامن نہ ہوگا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔

دھوبی کے شاگرد یا اجیر خاص نے اگر دھوبی کے حکم سے دکان میں چراغ روشن کرنے کے لئے آگ پہنچائی اور اس میں سے کوئی شرارہ اڑ کر دھلائی کے کپڑوں میں لگ گیا یا چراغ کا تیل کسی دھلائی کے کپڑے کو لگ گیا تو اجیر ضامن نہ ہوگا کیونکہ اس نے دھوبی کے حکم سے آگ وہاں پہنچائی ہے بلکہ دھوبی ضامن ہوگا اور اجیر کا فعل مثل دھوبی کے فعل کے قرار دیا جائے گا اور ظاہر ہے کہ دھوبی کے خود فعل سے دھوبی ضامن ہوتا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اجیر مشترک کے شاگرد کے ہاتھ سے اگر چراغ گر گیا اور اس سے دھلائی کے کپڑوں میں سے کوئی کپڑا جل گیا تو اس کی ضمان اجیر مشترک پر لازم ہوگی اور اگر دھلائی کا کپڑا نہ ہو تو اجیر ضامن ہو گا یہ خلاصہ میں ہے۔ دھوبی نے دکان کا چراغ گل کر دیا اور ڈیوٹ وہیں چھوڑ دی اس میں کچھ شرارہ رہ گیا تھا وہ کسی شخص کے کپڑے پر گرا اور کپڑا جلا دیا تو دھوبی ضامن نہ ہوگا اور اسی پر فتویٰ ہے یہ وجیز کردی میں ہے۔ اور تجرید میں لکھا ہے کہ دھوبی وغیرہ تمام کاریگروں کے شاگردوں یا اجیر پر ضمان لازم نہیں آتی ہے مگر وہی جس میں عدوان ثابت ہو ہاں استاد یعنی کاریگر سے ضمان لی جائے گی اور وہ مال ضمان اپنے شاگرد یا اجیر سے واپس نہیں لے سکتا ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ دھوبی کے اجیر نے اگر اس کی دکان میں کوئی کپڑا روند اپس اگر ایسا کپڑا ہو جو روندا جاتا ہے یعنی پچھونا ہو سکتا ہے تو ضامن نہ ہوگا اور اگر

ایسا نہ ہو مثلاً باریک کپڑا ہو تو ضامن ہوگا خواہ دھلائی کے کپڑوں میں سے ہو یا ان کے سوائے ہو یہ صغریٰ میں ہے۔ اگر اجیر مشترک کے شرط ٹھہرالی کہ اگر تلف ہو جائے گا تو تو

---

۱ امانت ..... حتی کہ تلف کرے تو ضامن ہوگا۔ ۲ لازم ہوگی اور وہ اس کو شاگرد سے واپس بھی نہیں لے سکتا ہے۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume (4) 294 Kitab al-Ijarah (The Book of Hire)

If he is a guarantor (liable), some have said that by consensus (ijma), he shall be liable, but the fatwa has been given that such a condition has no effect; whether a condition is made or not, both are equal. This is stated in 'Wajiz Kardari'. If an item was carried in the master's house with his permission and it fell onto a garment which then tore, then if that garment was among the clothes meant for washing, the master (ustad) shall be liable and the apprentice (tilmiz) shall not. If it was not among the clothes for washing, the worker (ajir) shall be liable; this is mentioned in 'Fusul 'Imadiyya'. If a worker brought something while serving his master and it fell and was damaged, he shall not be liable. However, if it fell onto a trust (wadi'at) item kept with the master and damaged it, he shall be liable for it. Similarly, if he slipped and fell onto a trust item, the same ruling applies. If a rug or pillow was borrowed for use and such an incident occurred upon it, no liability (dhaman) is due from either the house owner or the worker; this is in 'Mabsut'. According to custom, whatever is lost or damaged by a washerman (dhobi) during the calendering (kundi) process, or burnt by alkali/limes in the vat or by the sun, the washerman is liable for it. The owner has the choice to either take the price based on a finished garment and pay the wages, or take the price of the unfinished cloth and pay no wages. If the washerman told the owner that this cloth cannot withstand beating and calendering, or if someone asked a glass-cutter to cut a piece of glass and he said that such glass rarely remains intact during cutting, and the owner said "I will not blame you if it cracks or breaks," then if the washerman calendered it or the glass-cutter cut it and then the cloth tore or the glass broke—if such things usually do not remain intact, the owner cannot claim compensation because he had agreed to the risk. However, if such items usually remain intact, he may claim compensation; this is in 'Ghiyasiyya'.

If someone was sharpening a knife (in his workshop) and it broke off, hit someone, and caused their death, he shall not be liable. ☆

If while calendering, the calenderer (working for a washerman) had the mallet (kundi) slip from his hand and fall onto another garment which then tore: if the mallet fell onto a garment before it struck the wooden block used for calendering, and that garment was among the clothes for washing, then no liability is due upon him, but liability will be upon the washerman (the employer). If the garment was not among the clothes for washing, the worker (ajir) shall be liable. If the mallet broke and fell onto a garment after striking the calendering block, it is written in 'Zahir al-Riwayah' without further detail that the worker shall not be liable; it is not specified whether

the washing cloth was damaged or another. It is narrated from Faqih Abu Bakr Balkhi that he said the same details mentioned initially regarding accidental destruction should apply here as well, as in 'al-Zakhiro'. In 'al-Wajibiyya', it is written that if the mallet slipped from his hand and hit a person, killing them, the liability (diyat/fine) shall be upon the worker, not the washerman. Sheikh Ma'ruf bin Khwahar Zada explained this in the first scenario—when the mallet falls before striking the block. In the second scenario—when the mallet slips and causes a death after striking the block—some opinions follow this ruling, but according to 'Zahir al-Riwayah', he shall not be liable. However, it should be clear that this detail is not the standard; the correct view is what was mentioned previously, as in 'Tatar Khaniyya'. If an item among the tools used for calendering (either the block or the mallet) is broken by the apprentice, he shall not be liable. If it is not a tool used for calendering, then the apprentice shall be liable; this is in 'Fusul 'Imadiyya' and 'Fatawa Qazi Khan'.

1. His statement... It is apparent that in this case, he will not be liable because the owner explicitly consented, and there was no benefit for the washerman or glass-cutter in breaking the item. Understand this.

यदि वह जामिन (ज़िम्मेदार) है, तो कुछ ने कहा है कि सर्वसम्मति (इज्मा) से वह जामिन होगा, लेकिन फतवा दिया गया है कि ऐसी शर्त का कोई प्रभाव नहीं है; शर्त लगाना या न लगाना दोनों बराबर हैं, यह 'वजीज़ करदरी' में उल्लेखित है। यदि उस्ताद (गुरु/मालिक) के घर में उसकी अनुमति से कोई चीज़ उठाई गई और वह किसी कपड़े पर गिर पड़ी और वह फट गया, तो यदि वह कपड़ा धुलाई के लिए आए कपड़ों में से है, तो उस्ताद जामिन होगा, शिष्य (शागिर्द) नहीं। और यदि वह धुलाई के कपड़ों में से नहीं है, तो अजीर (काम करने वाला) जामिन होगा, यह 'फुसूल एमादिया' में है। यदि अजीर अपने उस्ताद की सेवा में कोई वस्तु लाया और वह गिरकर खराब हो गई, तो वह जामिन नहीं होगा। लेकिन यदि वह उस्ताद के पास रखी किसी अमानत (वदीअत) पर गिरी और उसे खराब कर दिया, तो वह उसका जामिन होगा। इसी तरह यदि उसका पैर फिसल गया और वह अमानत पर गिरा, तो भी यही नियम है। और यदि बिछाने के लिए कोई फर्श या तकिया उधार लिया गया हो और उस पर ऐसा कुछ घटित हो जाए, तो मकान मालिक या अजीर किसी पर भी हर्जाना (जमानत) अनिवार्य नहीं है, यह 'मबसूत' में वर्णित है। और सामान्य अभ्यास के अनुसार धोबी द्वारा 'कुंडी' (कपड़े कूटने) के दौरान जो कुछ नष्ट हो जाए, या नाँद में चूने से या धूप में सुखाने से जल जाए, तो धोबी उसका जामिन है। मालिक को अधिकार है कि वह धोबी से तैयार कपड़े के हिसाब से कीमत लेकर उसे उसकी मजदूरी दे दे, या अनबने कपड़े की कीमत वसूल ले और मजदूरी न दे। और यदि धोबी ने मालिक से पहले ही कह दिया था कि यह कपड़ा कुंडी की मार नहीं सह पाएगा, या किसी ने कांच काटने वाले से कहा कि यह कांच काट दो और उसने कहा कि काटने में ऐसा कांच शायद ही साबुत बचे, और मालिक ने कह दिया कि यदि यह फट या टूट जाए तो तुम पर कोई दोष नहीं है, तो यदि धोबी ने कुंडी की या कांच काटने वाले ने काट दिया और फिर कपड़ा फट गया या कांच टूट गया, और सामान्यतः ऐसी चीज़ साबुत नहीं बचती है, तो मालिक उससे हर्जाना नहीं ले सकता क्योंकि वह सहमत हो चुका था। लेकिन यदि वह चीज़ अक्सर साबुत बचती हो, तो वह हर्जाना ले सकता है, यह 'ग़ियासिया' में है।

छुरी (अपने कारखाने में) तेज़ कर रहा था कि वह उछलकर टूट गई और किसी को लगी जिससे उसकी मृत्यु हो गई, तो वह जामिन नहीं होगा। ☆

यदि कुंडी करने वाले ने धोबी के कर्मचारी के हाथ से कुंडी करते समय कुंडी पलटकर किसी दूसरे कपड़े पर जा गिरी और वह फट गया, तो यदि वह लकड़ी जिस पर कुंडी की जाती है, उस पर चोट

पड़ने से पहले ही वह किसी कपड़े पर जा गिरी और वह कपड़ा धुलाई के कपड़ों में से है, तो उस पर हर्जाना नहीं है, लेकिन धोबी पर हर्जाना अनिवार्य होगा। और यदि वह कपड़ा धुलाई के कपड़ों में से नहीं है, तो अजीर जामिन होगा। और यदि उस लकड़ी पर, जिस पर कुंडी की जाती है, चोट पड़ने के बाद वह टूटकर किसी कपड़े पर गिरी, तो 'ज़ाहिर-उर-रवायत' में बिना विस्तार के लिखा है कि अजीर जामिन नहीं होगा। इसमें यह स्पष्ट नहीं किया गया है कि धुलाई का कपड़ा खराब हुआ या कोई और। फकीह अबू बकर बल्खी से उल्लेखित है कि उन्होंने कहा कि जो विस्तार शुरुआत में नष्ट होने के बारे में बताया गया है, वही इस स्थिति में भी होना चाहिए, जैसा कि 'ज़खीरा' में है। और 'अल-वाजिबिया' में लिखा है कि यदि कुंडी उसके हाथ से छूटकर किसी व्यक्ति पर गिरी और उसकी मृत्यु हो गई, तो उसका हर्जाना अजीर पर होगा, धोबी पर नहीं। शेख मारूफ बिन ख्वाहर ज़ादा ने इस स्थिति को पहली वजह के रूप में बताया है, यानी जब लकड़ी पर चोट पड़ने से पहले कुंडी कहीं जा गिरी हो। और दूसरी स्थिति में, यानी जब लकड़ी पर चोट पड़ने के बाद कुंडी छूटकर किसी व्यक्ति की मृत्यु का कारण बनी हो, तो कुछ के अनुसार यही हुक्म (आदेश) है, लेकिन 'ज़ाहिर-उर-रवायत' के अनुसार वह जामिन नहीं होगा। हालांकि, यह स्पष्ट होना चाहिए कि यह विस्तार सही नहीं है; सही वही है जो पहले बताया गया है, यह 'तातार खानिया' में है। यदि कुंडी के उपकरणों में से कोई चीज़ जिस पर कुंडी की जाती है या जिससे की जाती है, शागिर्द के हाथ से टूट जाए, तो वह जामिन नहीं होगा। और यदि वह ऐसी चीज़ नहीं है जिसका उपयोग कुंडी में होता है, तो शागिर्द जामिन होगा, यह 'फुसूल एमादिया' और 'फ़तावा काज़ी खान' में है।

1. उनका कहना है... स्पष्ट है कि इस स्थिति में भी वह जामिन नहीं होगा क्योंकि मालिक स्पष्ट रूप से सहमत हो चुका था और धोबी या कांच काटने वाले को चीज़ तोड़ने में कोई लाभ नहीं था। इसे समझें।

ضامن ہے تو بعض نے کہا کہ بالاجماع ضامن ہوگا مگر فتویٰ دیا گیا ہے کہ ایسی شرط کا کچھ اثر نہیں ہے شرط کرنا اور نہ کرنا دونوں برابر ہیں یہ وجیز کردری میں ہے۔ اگر استاد کے گھر میں اس کی اجازت سے کوئی چیز اٹھالا یا اور وہ کسی کپڑے پر گر پڑی وہ پھٹ گیا پس اگر دھلائی کے کپڑوں میں سے ہو تو استاد ضامن ہوگا تلمیذ ضامن نہ ہوگا اور اگر دھلائی میں سے نہ ہو تو اجیر ضامن ہوگا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ اگر اجیر اپنے استاد کی خدمت میں کوئی شے اٹھا لایا اور وہ گر کر خراب ہو گئی تو ضامن نہ ہوگا اور اگر استاد کے پاس کسی ودیعت کی چیز پر گری اور اس کو خراب کر دیا تو اس کا ضامن ہوگا اسی طرح اگر اس نے لغزش کھائی اور ودیعت کی چیز پر گری تو بھی یہی حکم ہے اور اگر بچھانے کے واسطے کوئی فرش مستعار لیا ہو یا تکیہ ہو اس پر ایسا معاملہ واقع ہونے سے مالک مکان یا اجیر دونوں میں سے کسی پر ضمان لازم نہیں آتی ہے یہ مبسوط میں ہے اور عادت کے موافق دھوبی کے کندی کرنے سے جو کچھ تلف ہو یا ناند میں چوند سے یا دھوپ دینے سے کچھ جل جائے تو دھوبی اس کا ضامن ہے اور مالک کو اختیار ہے کہ چاہے دھوبی سے تیار کپڑے کے حساب سے قیمت لے کر اس کو اجرت دے دے یا بے بنے ہوئے کپڑے کی قیمت ڈانڈ لے لے اور کچھ اجرت نہ دے اور اگر مالک سے دھوبی نے کہا کہ یہ کپڑا کوٹنے و کندی کرنے کو برداشت نہیں کر سکتا ہے یا کسی شخص نے شیشہ گر سے کہا کہ یہ شیشہ تراش دے اس نے کہا کہ تراشنے میں ایسا شیشہ کمتر سالم بچتا ہے اس نے کہا کہ اگر پھٹ گیا یا ٹوٹ گیا تو تجھ پر کچھ الزام نہیں ہے پس دھوبی نے کندی کی یا شیشہ گر نے تراش دیا پھر کپڑا پھٹ گیا یا شیشہ ٹوٹ گیا پس اگر غالباً ایسی چیز صحیح سالم نہیں رہتی ہے تو مالک اس

سے ضمان نہیں لے سکتا ہے کیونکہ وہ راضی ہو چکا ہے اور اگر بسا اوقات صحیح سالم رہتی ہو تو ضمان لے سکتا ہے یہ غیاثیہ میں ہے۔

چھری (اپنے کارخانے میں) تیز کر رہا تھا کہ لوٹا ٹوٹ کر کسی کو لگا اور موت ہو گئی تو ضامن نہ ہو گا ☆

اگر کندی کرنے والے نے دھوبی کے اجیر کے ہاتھ سے کندی کرنے کے وقت کندی پلٹ کر کسی دوسرے کپڑے پر جا پڑی اور وہ پھٹ گیا پس اگر اس لکڑی پر جس پر کندی کی جاتی ہے چوٹ پڑنے سے پہلے لوٹ کر کسی کپڑے پر جاپڑی اور وہ کپڑا دھلائی کے کپڑوں میں سے ہے تو اس پر ضمان لازم نہیں ہے مگر دھوبی پر ضمان واجب ہو گی اور اگر وہ کپڑا دھلائی کے کپڑوں میں سے نہیں ہے تو اجیر ضامن ہو گا اور اگر اس لکڑی پر جس پر کندی کی جاتی ہے چوٹ پڑنے کے بعد ٹوٹ کر کسی کپڑے پر جاپڑی ہو تو ظاہر الروایت میں بلا تفصیل میں لکھا ہے کہ اجیر ضامن نہ ہو گا کوئی تفصیل بیان نہیں ہے کہ دھلائی کا کپڑا خراب ہوا یا دوسرا کپڑا خراب ہوا اور فقیہ ابوبکر بلخی سے منقول ہے کہ انہوں نے فرمایا کہ جو تفصیل ابتداء میں طلب ہو جانے میں مذکور ہے وہی اس صورت میں بھی ہونی چاہئے کذا فی الذخیرہ اور والواجیبہ میں لکھا ہے کہ اگر کندی اس کے ہاتھ سے لوٹ کر چھوٹی اور کسی شخص پر جا پڑی اور اس کو قتل کیا تو اس کی ضمان اجیر پر ہو گی دھوبی پر نہ ہو گی یوں ہی کتاب میں لکھا ہے اور شیخ معروف بنخو اہر زادہ نے یہ صورت پہلی وجہ میں بیان فرمائی ہے یعنی جبکہ لکڑی پر چوٹ پڑنے سے پہلے چھوٹ کر کہیں جا پڑی ہو اور دوسری صورت میں یعنی جبکہ کندی کی چوٹ اس لکڑی پر جس پر کندی کی جاتی ہے واقع ہونے کے بعد کندی نے چھوٹ کر کسی شخص کو قتل کیا ہو تو لکھا ہے بعض کے قول کے موافق یہی حکم ہے لیکن ظاہر الروایہ کے موافق ضامن نہ ہو گا مگر واضح ہو کہ یہ تفصیل ٹھیک نہیں ہے صحیح وہی ہے جو پہلے مذکور ہوا ہے یہ تاتار خانیہ میں ہے۔ اگر کندی

گری کی چیزوں میں سے کوئی چیز جس پر کندی کی جاتی ہے یا جس سے کندی کی جاتی ہے شاگرد کے ہاتھ سے ٹوٹ گئی تو ضامن نہ ہو گا اور اگر ایسی چیز نہ ہو جس سے کندی کی جاتی ہے یا جس پر کی جاتی ہے تو شاگرد ضامن ہو گا یہ فصول عمادیہ و فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

۱۔ قولہ لے ... ظاہر یہ کہ اس صورت میں بھی ضامن نہ ہو گا کیونکہ صریح راضی ہو چکا اور دھوبی و شیشہ گر کو توڑنے میں کچھ فائدہ نہ تھا فاہم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 295 | Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing)

If a person invites several people to his house and they walk on his floor/carpet and it gets torn, or they sit leaning on a pillow and it tears, or a guest is wearing a sword and upon sitting, the bedding or pillow is torn by that sword, then no liability (zaman) is mandatory upon the guest. However, if a guest crushes a vessel belonging to the house owner under their feet, or tramples upon a cloth in a manner it is not usually trampled or spread, they shall be liable. This is mentioned in 'al-Mabsut'. If a washerman (dhobi) hangs clothes on a rope to dry and someone passes by with a loaded animal and drives it in such a way that it strikes the clothes and they tear, then according to Imam Azam (Abu Hanifa), the washerman is not liable, whereas according to the Sahibayn (Imams Abu Yusuf and Muhammad), he is liable. The person driving the animal is liable for the damage, as stated in 'al-Dhakhirah'. If a washerman requests the owner of the cloth to assist him in 'kundi' (beating/pressing the clothes) and both strike it together resulting in the cloth tearing, and it is unknown whose stroke caused the tear, then according to Imam Abu Yusuf, the washerman is liable for half the damage, and this is the correct view according to 'al-Ghiyathiyyah'. However, Qazi Fakhruddin stated that the fatwa is that he will not be liable even for half; this is in 'al-Kubra'. It should be clear that if the cloth had not torn while the owner was assisting, would the wages be reduced in proportion to the owner's work? The author of 'al-Muhit' wrote in 'Kitab al-Fawaid' that it would be reduced. Similarly, if the owner assists a tailor or a weaver, the portion of wages corresponding to their work shall be waived, and this is correct according to 'Fusul Imadiyya'. If a washerman held onto a cloth to secure his wages and the owner pulled it, causing it to tear, the washerman is liable for half the damage caused by the tear; this is mentioned in 'Tatarkhaniyya'.

If damage occurs at the hands of one of two partner washermen, liability falls upon both; that is, the owner has the option to recover the full value of his cloth from whichever partner he chooses, as stated in 'Khizanat al-Muftin'. If a washerman pays compensation for a cloth for some reason and the cloth later reappears, Sheikh Abu Nasr said the washerman does not become its owner[1] (this is in 'al-Hawi'). It is mentioned in the chapters on Ijarah in 'Kitab al-Uddah' that if someone gives a cloth to a washerman on the condition that he washes it without setting it aside until finished, or on the condition that he delivers it washed by today or tomorrow, and he fails to do so despite repeated demands from the owner until it is stolen, he shall not be liable[2]. However, a fatwa was sought from the scholars of Bukhara regarding a

case where a condition was set to deliver the washed cloth today, he failed to do so, and the cloth was lost the next day; the ruling was that yes, he would be liable. This is in 'Fusul Imadiyya'. If Zaid gives his cloth to a tailor or washerman and appoints Khalid as his agent (wakil) to collect it, and upon demand, the tailor or washerman gives the agent a different cloth, Zaid is not obliged to accept it. Khalid the agent is also not liable unless the cloth is lost while in his possession. Zaid has the right to hold the common bailee (ajir-e-mushtarak) accountable for his cloth. This rule applies if the different cloth given belongs to the common bailee himself. If it belongs to another person, say Amr, then Amr has the option to claim compensation from the bailee or the agent. If he takes compensation from the bailee, the bailee cannot recover that amount from Khalid. But if he takes compensation from the agent, then whatever amount the agent has paid...

---

[1] He will not become the owner; rather, he should take back the compensation paid and return the cloth. [2] It is stated thus in the book that he will not be liable, although it appeared previously that there is liability. Perhaps there are two differing reports here, or the difference depends on whether the condition was beneficial or not. Understand this well.

फ़तावा आलमगिरी ..... खंड 6 | 295 | किताब अल-इजारा (किराये और मजदूरी का बयान)

यदि किसी व्यक्ति ने कुछ लोगों को अपने घर आमंत्रित किया और वे उसके फर्श पर चले आए जिससे फर्श फट गया, या वे तकिया लगाकर बैठे जिससे वह फट गया, अथवा अतिथि तलवार लिए हुए था और बैठने पर उसकी तलवार से बिछौना या तकिया फट गया, तो इन स्थितियों में अतिथि पर क्षतिपूर्ति (ज़मान) अनिवार्य नहीं है। लेकिन यदि घर के मालिक का कोई बर्तन पैरों के नीचे कुचल दिया गया या ऐसे कपड़े को रौंदा गया जिसे आमतौर पर नहीं रौंदा जाता और न ही बिछाया जाता है, तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा, जैसा कि 'मबसूत' में वर्णित है। यदि किसी धोबी ने कपड़े सुखाने के लिए रस्सी पर लटकाए और वहां से कोई व्यक्ति बोझ लदे जानवर के साथ गुजरा और उसने जानवर को इस तरह हांका कि कपड़ों को नुकसान पहुँचा और वे फट गए, तो इमाम-ए-आज़म (अबू हनीफा) के अनुसार धोबी उत्तरदायी नहीं होगा, जबकि साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार वह उत्तरदायी होगा। जो व्यक्ति जानवर हांक रहा है, वह उस नुकसान के लिए उत्तरदायी है, जैसा कि 'अज़-ज़खीरा' में है। यदि धोबी ने कपड़े के मालिक से कुंडी करने (कपड़े पीटने) में मदद मांगी और दोनों ने मिलकर चोट मारी जिससे कपड़ा फट गया और यह पता न चले कि किसकी चोट से फटा है, तो इमाम अबू यूसुफ के अनुसार धोबी आधे नुकसान का उत्तरदायी होगा और यही सही है, जैसा कि 'ग़ियाथिया' में है। क़ाज़ी फ़खरुद्दीन ने कहा है कि फतवा इस पर है कि वह आधे का भी उत्तरदायी नहीं होगा, जैसा कि 'कुबरा' में उल्लेखित है। स्पष्ट रहे कि यदि मालिक की मदद की स्थिति में कपड़ा न फटता, तो क्या मालिक के काम के अनुपात में मजदूरी (उजरत) कम कर दी जाएगी? 'मुहीत' के लेखक ने 'किताब अल-फ़वाइद' में लिखा है कि मजदूरी कम की जाएगी। इसी प्रकार यदि किसी दर्जी के पास मालिक ने कपड़े सिलने में हाथ बँटाया या बुनकर की मदद की, तो किए गए काम के अनुपात में मजदूरी का हिस्सा माफ हो जाएगा और यही सही है, जैसा कि 'फसूल इमादिया' में वर्णित है। यदि धोबी ने अपनी मजदूरी वसूल करने के लिए कपड़ा पकड़ लिया और मालिक ने उसे खींचा जिससे वह फट गया, तो धोबी पर फटने के आधे नुकसान की क्षतिपूर्ति अनिवार्य होगी, जैसा कि 'तातारा खानिया' में है।

दो साझेदार धोबियों में से यदि एक के हाथ से कोई नुकसान हुआ, तो उसकी क्षतिपूर्ति दोनों धोबियों पर अनिवार्य होगी, यानी मालिक को अधिकार होगा कि वह दोनों में से जिससे चाहे अपने कपड़े की पूरी कीमत वसूल करे, जैसा कि 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है। यदि किसी धोबी ने किसी कारणवश कपड़े की क्षतिपूर्ति दे दी और बाद में वह कपड़ा मिल गया, तो शेख अबू नसर ने कहा कि धोबी

उसका मालिक नहीं होगा[1] (यह 'हावी' में है)। 'किताब अल-उद्दा' के'इजारा' अध्यायों में उल्लेख है कि यदि किसी ने धोबी को कपड़ा दिया और शर्त लगाई कि इसे धो दे और काम पूरा होने तक हाथ से न छोड़े, या शर्त लगाई कि आज या कल में धोकर दे दे, और उसने ऐसा नहीं किया और मालिक के बार-बार मांगने पर भी नहीं लौटाया, यहाँ तक कि वह चोरी हो गया, तो धोबी उत्तरदायी नहीं होगा[2]। बुखारा के विद्वानों (अइम्मा-ए-बुखारा) से फतवा माँगा गया कि एक धोबी से शर्त लगाई गई कि आज ही धोकर दे दे, उसने नहीं दिया और अगले दिन कपड़ा नष्ट हो गया, तो क्या वह उत्तरदायी होगा? उत्तर मिला कि हाँ, वह उत्तरदायी होगा, जैसा कि 'फसूल इमादिया' में है। यदि ज़ैद ने अपना कपड़ा दर्जी या धोबी को दिया और खालिद को उसे प्राप्त करने के लिए अपना वकील (एजेंट) नियुक्त किया, और मांगने पर दर्जी या धोबी ने वकील को दूसरा कपड़ा दे दिया, तो ज़ैद के लिए वह कपड़ा लेना अनिवार्य नहीं होगा और खालिद वकील भी उत्तरदायी नहीं होगा यदि उसके पास वह नष्ट न हुआ हो। ज़ैद को अधिकार है कि वह अपने कपड़े के लिए सामान्य कर्मचारी (अजीर-ए-मुश्तरक) को जिम्मेदार ठहराए। यह नियम तब है जब वह दूसरा कपड़ा स्वयं कर्मचारी का हो, लेकिन यदि वह किसी अन्य व्यक्ति (जैसे अम्र) का हो, तो अम्र को अधिकार है कि नष्ट होने की स्थिति में वह कर्मचारी से क्षतिपूर्ति ले या वकील से। यदि उसने कर्मचारी से क्षतिपूर्ति ली, तो कर्मचारी वह राशि खालिद से वसूल नहीं कर सकता, और यदि उसने वकील से क्षतिपूर्ति ली, तो वकील ने जितनी राशि भरी है...

---

[1] वह मालिक नहीं बनेगा, बल्कि क्षतिपूर्ति वापस ले और कपड़ा (मालिक को) लौटा दे। [2] इसी प्रकार पुस्तक में उल्लेखित है कि वह उत्तरदायी नहीं होगा, जबकि पहले उल्लेख हुआ था कि वह उत्तरदायी है। संभवतः यहाँ दो अलग-अलग परंपराएं हैं या यह अंतर इस पर निर्भर करता है कि शर्त प्रभावी थी या नहीं। इसे समझें।

اگر کسی شخص نے چند لوگوں کو اپنے گھر میں بلایا وہ لوگ اس کے فرش پر چلے آئے وہ پھٹ گیا یا تکیہ دے کر بیٹھے جس سے وہ پھٹ گیا یا مہمان تلوار ڈالے ہوئے تھا جب بیٹھا تو اس تلوار سے بچھونا یا تکیہ پھٹ گیا تو اس پر ضمان واجب نہیں ہے اور اگر صاحب خانہ کا کوئی برتن پیروں کے نیچے چور کر دیا یا ایسے کپڑے کو روندا جس کے مثل روندا نہیں جاتا ہے اور بچھایا نہیں جاتا ہے تو ضامن ہو گا یہ مبسوط میں ہے اور اگر دھوبی نے کپڑے خشک کرنے کے واسطے ایک رسی پر لٹکا دیے اور اس طرف سے کوئی شخص بوجھ لدے ہوئے جانور لے کر گذرا اور اس طرح ہانکا کہ کپڑوں پر صدمہ پہنچایا اور وہ پھٹ گئے تو امام اعظم کے نزدیک دھوبی ضامن نہ ہوگا اور صاحبین کے نزدیک ضامن ہو گا اور جو شخص جانور ہانکتا ہے وہ اس نقصان کا ضامن ہے کذا فی الذخیرہ۔ اگر دھوبی نے کپڑے کے مالک سے درخواست کی کہ میرے ساتھ گندی کرنے میں مدد کرے اور دونوں نے گندی کی چوٹ لگائی اور کپڑا پھٹ گیا اور یہ معلوم نہیں ہوتا کہ کس کی چوٹ سے پھٹ گیا ہے تو امام ابو یوسف کے نزدیک نصف کا ضامن ہوگا اور یہی صحیح ہے کذا فی الغیاثیہ اور قاضی فخر الدین نے فرمایا کہ فتویٰ اس پر ہے کہ وہ نصف کا ضامن نہ ہوگا یہ کبریٰ میں ہے اور واضح ہو کہ مالک کے مدد کرنے کی صورت میں اگر کپڑا نہ پھٹتا تو آیا اجرت میں سے بھی بقدر مالک کے کام کے کم کر دیا جائے گا پس صاحب محیط نے کتاب الفوائد میں لکھا ہے کہ کم کیا جائے گا اسی طرح اگر درزی کے پاس آکر مالک نے درزی کے قبضہ میں کچھ کپڑا مل کر سلایا یا جولا ہے کے پاس جا کر کچھ مدد کر کے بنایا تو بھی بقدر کام کے حصہ اجرت ساقط کر دیا جائے گا اور یہی صحیح ہے یہ فصول عمادیہ میں اگر دھوبی نے اپنا کپڑا لے لینا چاہا تھا بغرض اپنی مزدوری وصول کرنے کے کپڑا تھام لیا اور مالک نے اس کو

کھینچا اور وہ پھٹ گیا تو دھوبی پر نصف نقصان خرق کی ضمان واجب ہو گی یہ تاتار خانیہ میں ہے۔

دو شریک دھوبیوں میں سے ایک شخص کے ہاتھ سے کچھ نقصان ہوا تو اس کی ضمان دونوں دھوبیوں پر لازم ہو گی یعنی مالک کو اختیار ہو گا کہ دونوں میں سے جس سے چاہے اپنے کپڑے کی پوری قیمت ڈانڈ بھرے یہ خزانہ المفتین میں ہے ایک دھوبی نے کسی باعث سے کپڑے کی ضمان داخل کر دی پھر وہ کپڑا ظاہر ہوا تو شیخ ابونصر نے فرمایا کہ دھوبی اس کا مالک نہ ہو گا[1] یہ حاوی میں ہے کتاب العدۃ کے ابواب الاجارات میں مذکور ہے کہ ایک شخص نے دھوبی کو ایک کپڑا دیا اور شرط لگائی کہ اس کو دھو دے اور ہاتھ سے نہ رکھنا جب تک کہ تو اس کام سے فارغ نہ ہو جائے یا یہ شرط لگائی کہ آج یا کل میں دھو کر دے دے اس نے ایسا نہ کیا اور مالک نے بارہا اس سے مطالبہ کیا اس نے نہ دیا یہاں تک کہ چوری ہو گیا تو ضامن نہ ہو گا[2] اور ائمہ بخارا سے فتویٰ طلب کیا گیا کہ ایک دھوبی سے شرط لگائی کہا ج دھو کر دے دے اس نے نہ دیا پھر دوسرے روز کپڑا تلف ہو گیا پس آیا ضامن ہو گا فرمایا کہ ہاں ضامن ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے زید نے اپنا کپڑا درزی یا دھوبی کو دیا اور خالد کو وکیل کیا کہ اس کو وصول کرے جب اس نے طلب کیا تو درزی یا دھوبی نے وکیل کو دوسرا کپڑا دے دیا تو زید کو یہ کپڑا لینا لازم نہ ہو گا اور خالد وکیل بھی ضامن نہ ہو گا اگر وکیل کے پاس تلف نہ ہو جائے اور زید کو اختیار ہے کہ اپنے کپڑے کے واسطے اجیر مشترک کا دامن گیر ہو اور یہ حکم اس وقت ہے کہ جو کپڑا اجیر مشترک نے دیا ہے وہ اجیر مشترک کا ہو اور اگر دوسرے شخص مثلاً عمرو کا ہو تو عمرو کو اختیار ہے کہ در صورت تلف ہونے کے چاہے اجیر سے ضمان لے یا وکیل سے پس اگر اس نے اجیر سے ضمان لی تو اجیر مال ضمان کو خالد سے وصول نہیں کر سکتا ہے اور اگر اس نے وکیل سے ضمان لی تو وکیل نے جس قدر ڈانڈ بھرا ہے

[1] مالک نہ ہو گا بلکہ ضمان واپس لے اور کپڑا دے دے۔ [2] ضامن نہ ہو گا بقول اسی طرح کتاب میں مذکور ہے کہ ضامن نہیں ہو گا اور سابق میں ظاہر ہوا کہ ضمان ہے تو شاید یہاں دوروایتیں مختلف ہیں یا یہ فرق کہ یہ شرط مفید ہو یا غیر مفید ہو فاہم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 Kitab al-Ajara (Book of Hiring) Page 296

He shall recover it from the 'Ajir Mushtarak' (common employee/contractor) because he deceived him. This is cited from 'Nawazil' in 'Zakhirah'. If a washerman (dhobi) gives a garment belonging to another person to the owner, and the owner takes possession of it thinking it is theirs, then in the event of its loss or damage, the one who took it shall be liable (damin). This is mentioned in 'Khazanat al-Muftin'.

If a washerman mistakenly hands over a roll of cloth belonging to someone else to an owner, and the owner cuts and sews it, the original owner has the option to seek compensation (daman) from either of them. If he seeks compensation from the one who cut it, he cannot claim it from anyone else. If he seeks compensation from the washerman, the washerman shall recover the value of the damage from the person who cut it, and the original owner shall recover his garment's value from the washerman. Similarly, if a washerman inadvertently mixes his own personal garment with someone else's and hands it over, and that person cuts it, that person must pay the washerman the value as compensation. The same ruling applies to any depositary (mustawda) who hands over his personal property to a depositor (muda) thinking it belongs to the depositor. If the washerman says, "This is your garment," his statement is accepted because he is a trustee (ameen); this rule applies to all common employees. As for whether it is permissible for him to benefit from it: if he took it in exchange for his own garment, it is permissible, otherwise not, and no wages will be due if he denied that "this is my garment." Likewise, if a washerman or similar person claims, "I have returned your garment to you," his word is accepted according to Imam-e-Azam (Abu Hanifa), but according to the 'Sahibayn' (Imams Abu Yusuf and Muhammad), it will not be accepted without proof or a witness. This is in 'Ghiyathiyyah'. I say (the author):

It is necessary to issue fatwas in this era according to the opinion of the 'Sahibayn' to protect the wealth of Muslims. If a washerman withholds a garment by the owner's order and it is destroyed, then if he has not yet received his wages, he is not liable according to Imam-e-Azam, contrary to the opinion of the 'Sahibayn'. If he has already received wages and it is then destroyed, by consensus (ijma), it is considered destroyed while in trust (not liable). One report from Imam-e-Azam states that the washerman has no right to withhold the garment, and if he does and it is destroyed, he is liable. This is in 'Khazanat al-Fatawa'. A person sent a garment to a washerman through his apprentice, then told the washerman, "When you finish it, do not give it to my apprentice." After finishing, the washerman gave it to the apprentice, who ran

away with it. Is the washerman liable? It was stated that if the apprentice, when delivering the cloth originally, did not say, "This cloth belongs to so-and-so, and he sent it through me," the washerman is not liable. But if he had said so, and the washerman accepted his statement and gave it back to him later, he would be liable; otherwise, not. This is in 'Al-Muhit'.

The author of 'Al-Muhit' wrote in the section on hiring that a person gave a garment to a washerman, and when he came to collect it, the washerman said, "I gave your garment to someone else by mistake, thinking it was theirs," the washerman is liable. This is in 'Fusul Imadiyyah'. In our time, an incident occurred where several thieves came to a washerman's door at night and hid. One thief went to the door and called out, "I am a traveler from the village, I am very thirsty, please give me some water." Out of pity, the washerman opened the door and brought water. As the thief sat on the threshold drinking, the other thieves rushed in, seized the washerman and his family, and tied up and stole all the clothes there. Is the washerman liable? The Imams unanimously issued a fatwa that this is not 'sarqa ghalib' (an overwhelming/ unavoidable theft), and liability is established. This was compared to a case in 'Sharh Quduri': if a washerman's shop burns down due to a lamp's flame, it is not 'harq ghalib' (an unavoidable fire) because prevention was possible through initial caution. An unavoidable fire is one that cannot be prevented despite early knowledge.

(Footnote): The translator notes that in this era, for the sake of protecting people's property, fatwas should be issued according to the opinion of the 'Sahibayn'.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 किताब अल-अजारा (किराये और मज़दूरी का बयान) 296

वह इसे 'अजीर मुश्तरक' (साझा कर्मचारी) से वसूल करेगा क्योंकि उसने उसे धोखा दिया था। यह 'ज़खीरा' में 'नवाज़िल' से उद्धृत है। यदि धोबी ने मालिक को किसी दूसरे व्यक्ति का कपड़ा दे दिया और उसने इस गुमान (भ्रम) में कि यह मेरा है, उस पर कब्ज़ा कर लिया, तो कपड़े के नष्ट होने की स्थिति में वह (लेने वाला) उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा। यह 'ख़ज़ानत अल-मुफ़्तीन' में दर्ज है।

यदि धोबी ने गलती से किसी दूसरे का थान (बिना सिला कपड़ा) मालिक के हवाले कर दिया और उसने उसे काटकर सिलवा लिया, तो मूल मालिक को अधिकार है कि वह उन दोनों में से जिससे चाहे मुआवज़ा (ज़मान) ले। फिर यदि उसने काटने वाले से मुआवज़ा लिया, तो वह मुआवज़े की राशि किसी और से वसूल नहीं कर सकता। और यदि धोबी से मुआवज़ा लिया, तो धोबी कपड़े के नुकसान की भरपाई उस काटने वाले से वसूल करेगा और वह अपना कपड़ा धोबी से वसूल कर ले। इसी प्रकार यदि धोबी ने अपना निजी कपड़ा किसी व्यक्ति के कपड़ों में मिलाकर दे दिया और उसे पता नहीं चला और उस व्यक्ति ने उसे कटवा लिया, तो वह व्यक्ति धोबी को उसकी कीमत का मुआवज़ा अदा करेगा। इसी प्रकार हर 'मुस्तौदा' (अमानत रखने वाला) जो 'मुस्तौदा' को अपनी निजी चीज़ इस भ्रम में दे दे कि यह 'मउदा' (अमानत देने वाले) की है, तो उसके लिए भी यही हुक्म है। और यदि धोबी ने कहा कि "यह तेरा कपड़ा है", तो उसकी बात सच मानी जाएगी क्योंकि वह 'अमीन' (विश्वासपात्र) है, और यही नियम हर 'अजीर मुश्तरक' के लिए है। अब प्रश्न यह है कि क्या उसके लिए लाभ उठाना जायज़ है या नहीं? यदि उसने अपने कपड़े के बदले में लिया है तो जायज़ है, अन्यथा नहीं, और न ही उस पर मज़दूरी वाजिब होगी यदि उसने इनकार किया हो कि "यह मेरा कपड़ा नहीं है"। इसी प्रकार यदि धोबी आदि ने कहा कि "मैंने तेरा कपड़ा तुझे दे दिया है", तो इमाम-ए-आज़म रहमतुल्लाह अलैहि के अनुसार उसकी बात मानी जाएगी, लेकिन 'साहिबैन' (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार बिना प्रमाण या गवाह के उसकी बात नहीं मानी जाएगी। यह 'गियासिया' में वर्णित है।

(अरबी पाठ): इस युग में मुसलमानों के धन की सुरक्षा के लिए 'साहिबैन' के कथन के अनुसार फ़तवा देना अनिवार्य है। यदि मालिक के आदेश से धोबी ने कपड़ा रोक रखा और वह नष्ट हो गया, तो यदि उसने मज़दूरी नहीं ली है, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार वह उत्तरदायी नहीं होगा, जबकि 'साहिबैन' के अनुसार होगा। और यदि वह मज़दूरी ले चुका है और फिर कपड़ा नष्ट हुआ, तो आम सहमति (इज्मा) के अनुसार वह अमानत के तौर पर नष्ट हुआ (उत्तरदायी नहीं)। इमाम-ए-आज़म से एक

रिवायत यह भी है कि धोबी को कपड़ा रोक रखने का अधिकार नहीं है, और यदि उसने रोका और वह नष्ट हुआ तो वह उत्तरदायी होगा। यह 'ख़ज़ानत अल-फ़तावा' में है। एक व्यक्ति ने अपने शागिर्द (चेले) के हाथ धोबी के पास कपड़ा भेजा, फिर धोबी से कहा कि "जब तू इसे तैयार कर ले, तो मेरे शागिर्द को मत देना।" तैयार होने के बाद धोबी ने शागिर्द को दे दिया और शागिर्द उसे लेकर भाग गया। क्या धोबी उत्तरदायी होगा? तो कहा गया कि यदि शागिर्द ने कपड़ा देते समय यह नहीं कहा था कि "यह कपड़ा फलां व्यक्ति का है, उसने मेरे हाथ भेजा है", तो धोबी उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि शागिर्द ने ऐसा कहा था और धोबी ने उसकी बात मानकर कपड़ा दिया, तो वह उत्तरदायी होगा, अन्यथा नहीं। यह 'मुहीत' में है।

'साहिब अल-मुहीत' ने 'अजारात' में लिखा है कि एक व्यक्ति ने धोबी को कपड़ा दिया, फिर लेने आया तो धोबी ने कहा कि "मैंने तेरा कपड़ा किसी और के कपड़े के धोखे में दे दिया", तो धोबी उत्तरदायी होगा। यह 'फ़सूल एमादिया' में है। हमारे समय में एक घटना हुई कि रात के समय कुछ चोर एक धोबी के दरवाज़े पर आए और छिप गए। एक चोर दरवाज़े पर गया और आवाज़ दी कि "मैं गांव का रहने वाला हूं, प्यासा हूं, पानी पिला दो।" धोबी ने तरस खाकर दरवाज़ा खोला और पानी लाया। चोर चौखट पर बैठकर पानी पीने लगा, तभी बाकी चोर आ गए और घर में घुस गए। उन्होंने धोबी और उसके परिवार को पकड़ लिया और सारे कपड़े बांधकर ले गए। क्या धोबी उत्तरदायी है? उलेमा ने सर्वसम्मति से फ़तवा दिया कि यह 'सरका गालिब' (अपरिहार्य चोरी) नहीं है और मुआवज़ा देना होगा। इसकी तुलना उस मसले से की गई जो 'शरह कुदूरी' में है: यदि चिराग की आग से धोबी की दुकान जल जाए, तो यह 'हर्क गालिब' (अपरिहार्य आग) नहीं है, क्योंकि सावधानी बरती जा सकती थी। अपरिहार्य आग वह होती है जिसे जानने के बावजूद रोका न जा सके।

(पाद-टिप्पणी): अनुवादक का कहना है कि वर्तमान समय में लोगों के माल की सुरक्षा को देखते हुए 'साहिबैन' के कथन पर फ़तवा देना उचित है।

اس کو اجیر مشترک سے وصول کرے گا کیونکہ اس نے اس کو دھوکا دیا تھا یہ ذخیرہ میں نواز ل سے ہے دھوبی نے اگر مالک کو کسی دوسرے شخص کا کپڑا دیا اس نے اس گمان سے کہ میرا ہے قبضہ کر لیا تو درصورت تلف ہونے کے ضامن ہو گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

اگر دھوبی نے مالک کو کسی دوسرے کا تھان خطا سے حوالہ کیا اس نے لے کر قطع کر کے سلا لیا تو اصل مالک کو اختیار ہے کہ دونوں میں سے جس سے چاہے ضمان لے پس اگر اس نے قطع کرانے والے سے ضمان لی تو مال ضمان کسی سے نہیں لے سکتا ہے اور اگر دھوبی سے ضمان لی تو دھوبی ڈانڈ کا مال اس قطع کرنے والے سے وصول کرے گا اور یہ اپنا کپڑا دھوبی سے وصول کر لے اسی طرح اگر دھوبی نے اپنا ذاتی کپڑا کسی شخص کو کپڑوں میں ملا کر دے دیا اور معلوم نہ ہوا اور اس شخص نے قطع کرا لیا تو یہ شخص دھوبی کو اس کی قیمت کی ضمان ادا کرے اسی طرح ہر مستودع جو مستودع کو اپنی ذاتی چیز بایں گمان کہ یہ چیز مودع کی ہے ودیعت کے ساتھ دے دے تو اس کا یہی حکم ہے اور اگر دھوبی نے کہا کہ یہ تیرا کپڑا ہے تو اس کے قول کی تصدیق ہو گی کیونکہ وہ امین ہے اور یہی حکم ہر اجیر مشترک میں ہے ہاں اب یہ رہا کہ اس کو نفع اٹھانا روا ہے یا نہیں ہے پس اگر اپنے کپڑے کے عوض لیا ہے تو روا ہے ورنہ نہیں اور نہ اس پر اجرت واجب ہو گی اگر اس نے انکار کیا ہو کہ میرا کپڑا نہیں ہے اسی طرح اگر دھوبی وغیرہ نے کہا کہ میں نے تیرا کپڑا تجھے دے دیا ہے تو امام اعظمؒ کے نزدیک اس کے قول کی تصدیق کی جائے گی اور صاحبینؒ کے نزدیک بدوں حجت و گواہ کے تصدیق نہ ہو گی یہ غیاثیہ میں ہے۔ قلت

یجب ان یفتی فی ھذا الزمان بقولھما صیانۃ لاموال المسلمین فانھم اگر مالک کے حکم سے دھوبی نے کپڑا روک رکھا اور وہ تلف ہو گیا پس اگر اجرت نہیں لے چکا ہے تو امام اعظمؒ کے نزدیک ضامن نہ ہو گا بخلاف قول صاحبینؒ کے اور اگر پا چکا ہے پھر تلف ہوا تو بالاجماع امانت میں تلف ہوا اور امام اعظمؒ سے ایک روایت میں آیا ہے کہ دھوبی کو روک رکھنے کا اختیار نہیں ہے اور اگر اس نے روک رکھا اور تلف ہوا تو ضامن ہو گا یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے۔ ایک شخص نے اپنے شاگرد پیشہ کے ہاتھ ایک کپڑا دھوبی کے پاس دھونے کو روانہ کیا پھر دھوبی سے کہہ دیا کہ جب تو اس کو درست کر چکے تو میرے شاگرد پیشہ کو نہ دینا پھر جب دھوبی درست کر چکا تو اس نے شاگرد کو دے دیا اور شاگرد اس کو لے کر بھاگ گیا پس آیا دھوبی ضامن ہو گا تو فرمایا کہ اگر شاگرد نے کپڑا دینے کے وقت یہ نہیں کہا کہ یہ کپڑا فلاں شخص کا ہے اس نے میرے ہاتھ تیرے پاس بھیجا ہے تو ضامن نہ ہو گا اور اگر یہ کہا ہو پس اگر دھوبی نے اس کے قول کی تصدیق کی ہو تو ضامن ہو گا ورنہ ضامن نہ ہو گا یہ محیط میں ہے۔

صاحب المحیط نے اجارات میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے دھوبی کو اپنا کپڑا دیا پھر اس کے پاس لینے آیا اس نے کہا کہ میں نے تیرا کپڑا ایک شخص کو اس کے کپڑے کے دھوکے میں دے دیا تو دھوبی ضامن ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ ہمارے زمانہ میں ایک واقعہ پیش آیا اور اس کی یہ صورت ہوئی کہ رات کے وقت چند چور ایک دھوبی کے دروازہ پر آئے اور سب کے سب کسی گوشہ میں چھپ رہے مگر ایک چور اس کے دروازہ پر گیا اور آواز دی کہ میں دیہات کا رہنے والا ہوں اس وقت میں بہت پیاسا ہوں ایک ذرا سا پانی مجھے پلا دے اس نے ترس کھا کر دروازہ کھول دیا اور پانی لایا اور چور اس کی چوکھٹ پر بیٹھ کر پانی پینے لگا اتنے میں سب چور آ گئے اور اس کے مکان میں گھس پڑے اور دھوبی کو مع اس کے عیال کے گرفتار کر لیا اور تمام لوگوں کے کپڑے جو اس کے یہاں تھے باندھ لے گئے پس آیا دھوبی اس صورت میں

ضامن ہے یا نہیں تو ائمہ نے بالاتفاق فتویٰ دیا کہ یہ سرقہ غالب نہیں ہے اور ضمان لازم ہو گی اور اس مسئلہ کو دوسرے مسئلہ پر قیاس کیا وہ یہ ہے جو شرح قدوری میں ہم نے بیان کیا ہے یعنی اگر چراغ کی آگ سے دھوبی کی دکان جل گئی تو یہ حرق غالب نہیں ہے اس وجہ سے کہ اگر ابتدا سے اس کا علم ہو تو احتراز ممکن ہے اور حرق غالب وہ ہوتا ہے کہ با وجود ابتدائے علم کے

(حاشیہ): مترجم کہتا ہے کہ اس زمانہ میں لوگوں کے مالوں کی حفاظت کی نظر سے صاحبین کے قول پر فتویٰ ہونا چاہئے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 Kitab al-Ijara (Book of Hire/Lease) Page 297

...if the prevention of it is not possible. Therefore, a dominant theft is one where, if knowledge of it existed from the beginning, its remedy would not be possible. And this theft which occurred is not 'dominant' because if it were known beforehand, its prevention was possible by not opening the door. This is mentioned in 'Dhakhira'.

It is written in 'Khaniya' that if a condition is set for a washerman (dhobi) to wash in such a way that the clothes do not tear, then this condition is valid because it is within the washerman's capability. This is in 'Tatarkhaniya'. If the washerman wore any of the clothes meant for washing and then took them off, and they were subsequently lost, he will not be liable (damin). Similarly, if a cobbler took socks for repair and wore them, he is liable as long as he is wearing them. If he then took them off and they were destroyed, he will not be liable. This is in 'Fussul-e-Imadiya'. If a person went into a hammam (public bath) and handed over his clothes to the hammam keeper, hired him for their protection, and stipulated that if they were lost, he would be liable, Faqih Abu Bakr Balkhi said that the hammam keeper would be liable by consensus (ijma). He also said that according to Imam Azam (RA), a joint employee (ajir mushtarak) is only not liable when the condition of liability in case of loss is not set. If the condition is set, he will be liable. However, Faqih Abu Ja'far Handwani considered setting or not setting the condition as equal and said that liability would not be mandatory. Faqih Abul Layth said that we adopt this [latter] view and issue fatwa upon it; this is in 'Dhakhira'. If a person went to a hammam and handed over his clothes to the hammam keeper for safekeeping and they were lost, he will not be liable by consensus because the hammam keeper was a bailee (mustawda), as the entire fee was in exchange for utilizing the hammam. But if it was stipulated that the fee is for protection, the ruling is different. If it is said that the fee is for both the protection of clothes and for the benefit of using the bath, then the ruling is disputed. And if they were given to a person who protects for a fee, like a 'thiyabi' (attendant), then also the ruling is disputed, as mentioned in 'As-Sughra'. A person went to a hammam and asked the keeper where to keep his clothes. He pointed to a place, and the person kept them there and entered the bath. Another person came out of the bath and took those clothes away. The hammam keeper did not stop him, thinking they belonged to the other person. In this case, the hammam keeper shall be liable. This is the view of Sheikh Muhammad bin Salama and Abu Nasr al-Dabusi. Sheikh Abul Qasim said he will not be liable, but the first view is more correct; this is in 'Al-Muhit'. If the 'thiyabi' of the hammam fell asleep and the clothes

were stolen, if he fell asleep while sitting, he will not be liable, but if he slept on his side or back, he will be liable; this is in 'Wajiz Kardari'.

I say [the author's statement]: According to the Great Imam (Abu Hanifa), does he become liable upon entrusting to a bailee? 'Ta'assal fihi thiyabi' - if he went outside the hammam and some cloth was lost, then if the thiyabi had left it abandoned, he would be liable. And if he handed it over to the hammam owner or one of his family members, he will not be liable; this is in 'Khulasa'. If a person took off clothes in front of a hammam keeper and went into the bath without saying anything, and upon exiting did not find them; then if there is no 'thiyabi' present with the hammam keeper, the hammam keeper will be liable just as a bailee (mustawda) is liable, because placing them in his presence is considered an act of seeking safekeeping. Thus said Muhammad bin Salama, and Shaykh al-Islam Khwaharzada said that fatwa should be given on this; as in 'Al-Fatawa al-Itabiya'. If there is a 'thiyabi' at the hammam keeper's place but he was not present at that time, the ruling is the same. But if he was present, then the hammam keeper will not be liable; this is in 'Dhakhira'. If a person came and placed his clothes with a person who was sitting there, and he neither accepted nor refused (by saying "do not keep them with me"), then in case of loss, that person will be liable because according to custom, this matter is one of seeking safekeeping; this is in 'Hawi'.

1. He is liable if lost while in use, and this ruling applies in all cases because by using it, he becomes a 'ghasib' (usurper). Then by taking it off, he is no longer a ghasib.
2. Thiyabi: One who protects clothes. And the saying "Qultu" (I said) means: according to the Imam's view, will he be liable like a joint employee or like a bailee? Reflect on this.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय) पृष्ठ 297

यदि चोरी को रोकना संभव न हो, तो ऐसी चोरी जो व्यापक रूप से हो रही हो, वह प्रबल चोरी कहलाती है, क्योंकि यदि शुरुआत से ही इसका ज्ञान हो तो इसका निवारण संभव हो सकता है। और यह चोरी जो हुई है, वह 'ग़ालिब' (अत्यधिक संभावित) नहीं है क्योंकि यदि शुरुआत में ज्ञान हो तो दरवाजा न खोलकर इसे रोका जा सकता है। यह 'ज़खीरा' में उल्लेखित है। 'ख़ानिया' में लिखा है कि यदि धोबी के साथ यह शर्त लगाई जाए कि वह इस तरह धोये कि कपड़ा फटने न पाए, तो यह शर्त सही है क्योंकि यह धोबी के वश में है। यह 'ततारख़ानिया' में है। यदि धोबी ने धुलाई के लिए आए कपड़ों में से कोई कपड़ा पहना और फिर उतार दिया, और उसके बाद वह कपड़ा नष्ट हो गया, तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा। इसी प्रकार, यदि एक मोची (मोज़ा दोज़) ने मरम्मत के लिए मोज़ा लिया और उसे पहन लिया, तो जब तक वह पहने हुए है तब तक वह ज़िम्मेदार है। यदि उतार देने के बाद वह नष्ट हो जाता है, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। यह 'फुसूल-ए-इमादिया' में है। यदि कोई व्यक्ति हमाम (सार्वजनिक स्नानगृह) में गया और अपने कपड़े हमाम वाले के सुपुर्द कर दिए और उसे उनकी सुरक्षा के लिए नियुक्त किया, और यह शर्त लगा ली कि यदि वे नष्ट हुए तो वह ज़िम्मेदार होगा, तो फ़क़ीह अबू बक्र बलखी कहते थे कि हमाम वाला सर्वसम्मति (इज्मा) से ज़िम्मेदार होगा। उन्होंने यह भी कहा कि इमाम आज़म (रह.) के नज़दीक 'अजीरे मुश्तरक' (साझा कर्मचारी) केवल उस स्थिति में ज़िम्मेदार नहीं होता जब उसके साथ क्षति के मामले में ज़िम्मेदारी की शर्त न लगाई गई हो। यदि शर्त लगाई गई है, तो वह ज़िम्मेदार होगा। लेकिन फ़क़ीह अबू जाफ़र हंदानी शर्त लगाने या न लगाने को बराबर मानते थे और कहते थे कि ज़िम्मेदारी अनिवार्य नहीं होगी। फ़क़ीह अबुल लैस ने कहा कि हम इसी मत को अपनाते हैं और इसी पर फतवा देते हैं; यह 'ज़खीरा' में है। यदि कोई व्यक्ति हमाम में गया और अपने कपड़े हमाम वाले के पास सुरक्षा के लिए रख दिए और वे चोरी हो गए, तो सर्वसम्मति से वह ज़िम्मेदार नहीं होगा क्योंकि हमाम वाला एक 'मुस्तौदा' (अमानतदार) था, क्योंकि पूरी फीस हमाम के उपयोग के बदले में थी। लेकिन यदि यह शर्त लगाई गई कि फीस सुरक्षा के लिए है, तो नियम अलग होगा। यदि यह कहा जाए कि फीस कपड़ों की सुरक्षा और हमाम के लाभ दोनों के लिए है, तो इस मामले में मतभेद है। और यदि कपड़े ऐसे व्यक्ति को दिए गए जो पैसे लेकर सुरक्षा करता है जैसे कि 'सियाबी' (कपड़ों का रखवाला), तो भी मतभेद है, जैसा कि 'सग़री' में उल्लेखित है। एक व्यक्ति हमाम गया और हमाम वाले से पूछा कि कपड़े कहाँ रखूँ? उसने एक जगह की ओर इशारा किया, व्यक्ति ने कपड़े वहीं रख दिए और हमाम में चला गया। दूसरा व्यक्ति हमाम से निकला और

कपड़े उठा ले गया। हमाम वाले ने उसे नहीं रोका, यह सोचकर कि कपड़े उसी के हैं। तो हमाम वाला ज़िम्मेदार होगा। यह शेख मुहम्मद बिन सलमा और अबू नस्र अल-दबूसी का मत है। शेख अबुल कासिम का कहना था कि वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, परंतु पहला मत अधिक सही है; यह 'मुहीत' में है। यदि हमाम का 'सियाबी' सो गया और कपड़े चोरी हो गए, तो यदि वह बैठे-बैठे सोया था तो ज़िम्मेदार नहीं होगा, लेकिन यदि वह करवट लेकर या पीठ के बल सो गया था तो ज़िम्मेदार होगा; यह 'वजीज़ करदरी' में है।

मैंने कहा (लेखक का कथन): इमाम आज़म के अनुसार क्या वह किसी अमानतदार को काम सौंपने पर ज़िम्मेदार होगा? 'तास्सल फीही सियाबी' - यदि वह हमाम से बाहर चला गया और कोई कपड़ा नष्ट हो गया, तो यदि सियाबी ने उसे लावारिस छोड़ दिया था, तो वह ज़िम्मेदार होगा। यदि उसने वह कपड़ा हमाम के मालिक या अपने परिवार के किसी सदस्य को सौंप दिया था, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'खलासा' में है। यदि किसी व्यक्ति ने हमाम वाले के सामने कपड़े उतारे और बिना कुछ कहे उन्हें उसके पास छोड़ कर हमाम में चला गया, और हमाम से निकलने पर वे गायब मिले; तो यदि हमाम वाले के पास कोई सियाबी नहीं है, तो वह उसी तरह ज़िम्मेदार होगा जैसे एक अमानतदार होता है, क्योंकि उसके सामने रख देना ही सुरक्षा का अनुरोध माना जाता है। ऐसा ही मुहम्मद बिन सलमा ने कहा है और शैखुल इस्लाम ख़वाहरज़ादा ने कहा है कि इसी पर फतवा दिया जाना चाहिए; जैसा कि 'फतावा अल-इताबिया' में है। यदि हमाम वाले के यहाँ सियाबी मौजूद हो लेकिन उस समय वह उपस्थित न हो, तो भी यही नियम है। लेकिन यदि वह उपस्थित हो, तो हमाम वाला ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह 'ज़खीरा' में है। यदि किसी व्यक्ति ने अपने कपड़े किसी अन्य व्यक्ति के पास रख दिए जो वहाँ बैठा था, और उसने न तो स्वीकार किया और न ही मना किया, तो कपड़े नष्ट होने की स्थिति में वह व्यक्ति ज़िम्मेदार होगा, क्योंकि प्रथा के अनुसार यह सुरक्षा का मामला माना जाता है; यह 'हावी' में है।

1. यदि इस्तेमाल के दौरान नष्ट हो जाए तो वह ज़िम्मेदार है, और यही नियम सभी स्थितियों में लागू होता है क्योंकि इस्तेमाल करने से वह 'ग़ासिब' (अवैध कब्जा करने वाला) हो जाता है। फिर उतारने के बाद वह ग़ासिब नहीं रहता।
2. सियाबी: कपड़ों की रक्षा करने वाला। "कुल्तु" (मैंने कहा) का अर्थ है: इमाम के मत के अनुसार क्या वह एक 'अजीरे मुश्तरक' की तरह ज़िम्मेदार होगा या एक अमानतदार की तरह? इस पर विचार करें।

اس کا انسداد ممکن نہ ہو پس سرقہ غالب وہ کہ اگر ابتدا سے علم ہو تو اس کا تدارک ممکن نہ ہو اور یہ سرقہ جو واقع ہوا غالب نہیں ہے کیونکہ اگر ابتدا سے علم ہو تو انسداد ممکن ہے کہ دروازہ نہ کھولے یہ ذخیرہ میں ہے۔ خانیہ میں لکھا ہے کہ اگر دھوبی سے یہ شرط لگائی کہ اس طرح دھوئے کہ پھٹنے نہ پائے تو یہ شرط صحیح ہے اس لئے کہ یہ دھوبی کے امکان میں ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ دھوبی نے اگر دھلائی کے کپڑوں میں سے کوئی کپڑا پہنا پھر اس کو اتار دیا پھر اس کے بعد ضائع ہوا تو ضامن نہ ہو گا اسی طور سے موزہ دوز نے اگر موزہ منتقل کرنے کے واسطے لیا اور پہن لیا اور جب تک پہنے رہا تب تک ضامن ہے پھر اگر اتار دیا پھر ضائع ہوا تو ضامن نہ ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ اگر ایک شخص حمام میں گیا اور اپنے کپڑے حمام والے کو سپرد کر دیئے اور اس کو اجارہ پر مقرر کیا کہ اس کی حفاظت کرے اور شرط کر لی کہ اگر تلف ہوئے تو ضامن ہوگا تو فقیہ ابوبکر بلخی فرماتے تھے کہ حمامی بالاجماع ضامن ہو گا اور فرماتے تھے کہ امام اعظم کے نزدیک اجیر مشترک صرف ایسی صورت میں ضامن نہیں ہوتا ہے کہ جب اس سے درصورت تلف ہونے کے ضمان کی شرط نہ لگائے اور اگر شرط لگائے تو ضامن ہو گا اور فقیہ ابوجعفر ہندان کی شرط لگانا اور نہ لگانا برابر جانتے تھے اور فرماتے تھے کہ ضمان لازم نہ ہو گی اور فقیہ ابواللیث نے فرمایا کہ ہم اسی کو لیتے ہیں اور ہم یہی فتویٰ دیتے ہیں یہ ذخیرہ میں ہے۔ ایک شخص حمام میں گیا اور اپنے کپڑے حفاظت کے واسطے حمام والے کو سپرد کر دیئے وہ ضائع ہو گئے تو بالاجماع ضامن نہ ہو گا کیونکہ حمامی مستودع تھا اس واسطے کہ پوری اجرت حمام سے انتفاع کے مقابلہ میں تھی لیکن اگر شرط کر لی کہ اجرت بمقابلہ حفاظت کے ہے تو یہ حکم نہیں ہے کہ اگر کہا کہ کپڑوں کی حفاظت اور حمام سے نفع اٹھانے کے

مقابلہ میں اجرت ہے تو اس وقت میں حکم اختلافی ہو گا اور اگر ایسے شخص کو دیا جو اجرت پر حفاظت کرتا ہے جیسے ثیابی تو حکم میں اختلاف ہے کذا فی الصغریٰ۔ ایک شخص حمام میں گیا اور حمامی سے پوچھا کہ اپنے کپڑے کہاں رکھوں اس نے کسی مقام کا اشارہ کیا اس نے وہیں رکھ دیئے اور حمام میں گھس گیا اور حمام سے ایک شخص دوسرا نکلا وہ ان کپڑوں کو اٹھا لے گیا اور حمامی نے منع نہ کیا اور گمان کیا کہ یہ اسی کے کپڑے ہیں تو حمام والا ضامن ہو گا یہ قول شیخ محمد بن سلمہ و ابونصر الد بوسی کا ہے اور شیخ ابوالقاسم فرماتے تھے کہ ضامن نہ ہو گا اور قول اول اصح ہے یہ محیط میں ہے حمام کا ثیابی سو گیا اور کپڑے چوری ہو گئے اگر بیٹھے بیٹھے سویا ہو تو ضامن نہ ہو گا اور اگر کروٹ سے یا چت سویا ہو تو ضامن ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے۔

قلت عند الاعظم هل يضمن بعطية الأجير امر المستودع تاصل فيہ ثیابی اگر حمام میں سے باہر چلا آیا اور کوئی کپڑا ضائع ہوا پس اگر ثیابی نے اس کو ضائع کرنے کے طور پر چھوڑ دیا ہو تو ضامن ہوگا اور اگر تائی یا اپنے عیال میں سے کسی کے سپرد کیا ہو تو ضامن نہ ہو گا یہ خلاصہ میں ہے۔ اگر کسی شخص نے حمامی کے سامنے کپڑے اتارے اور اس کے پاس چھوڑ کر حمام میں چلا گیا اور زبان سے کچھ نہ کہا پھر حمام سے نکلا تو نہ پائے پس اگر حمامی کے پاس کوئی ثیابی نہ ہو تو حمامی ویسا ضامن ہو گا جیسا کہ مستودع ضامن ہوتا ہے کیونکہ اس کے سامنے رکھ دینا استفاظ ہے ایسا ہی محمد بن سلمہ نے فرمایا ہے اور شیخ الاسلام خواہر زادہ نے فرمایا کہ اسی پر فتویٰ دیا جائے کذافی الفتاویٰ العتابیہ اور اگر حمامی کے یہاں ثیابی ہو مگر اس وقت حاضر نہ تھا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر حاضر ہو تو حمامی ضامن نہ ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر ایک شخص نے آ کر اپنے کپڑے ایک شخص کے پاس رکھ دیئے کہ جو وہاں بیٹھا ہوا تھا اس نے نہ قبول کئے اور نہ انکار کیا کہ میرے پاس مت رکھ تو درصورت تلف ہو جانے کے وہ شخص

ضامن ہوگا کیونکہ عرفا یہ معاملہ استفاظ ہے یہ حاوی ۱ قول بعد اور اگر استعمال کی حالت میں تلف ہو تو ضامن ہے اور یہی حکم سب صورتوں میں ہے کیونکہ استعمال میں غاصب ہے پھر اتارنے سے غاصب نہ رہا۔ ۲ ثیابی کپڑے بچانے والا و قولہ قلت یعنی امام کے قول پر آیا اجیر کی طرح ضامن ہو گا یا مستودع مخالف کی طرح تامل فیہ۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 | Page 298 | Kitab al-Ijarah (Book of Hire/ Employment)

It is recorded that a woman went to a ladies' bathhouse (hammam) to bathe. She removed her clothes at the designated storage place and entered the bath. The *Hamamiya* (the woman owner or attendant of the bath) was watching over those clothes. Later, the *Hamamiya* followed the woman into the bathhouse to get water to bathe her daughter's child. Her daughter and the child were at the threshold of the bath, watching their mother. Subsequently, the woman's clothes went missing. The scholars (*Mashaikh*) stated: If the clothes disappeared while out of sight of both the *Hamamiya* and her daughter, the *Hamamiya* is liable (*Zamin*); otherwise, she is not. This is mentioned in *Fatawa Qazi Khan*. Zaid exited a bath and told the *Shayabi* (attendant) that there were dirhams in his bag of clothes which were lost. If the *Shayabi* did not acknowledge receiving them, he is not liable. If he did acknowledge, and he left them in a way that they were likely to be lost, he is liable. If he was not negligent, the ruling is the same as that mentioned in the case of a washerman. This is from *Fusul al-Imadiyya*.

Imam Muhammad (RA) stated in *Kitab al-Asl*: If a shepherd is a private employee (*Ajir Khaas*) and one of the goats dies without his negligence, no deduction shall be made from his wages. However, the employer (*Mu'jir*) has the right to require him to graze other goats instead. If goats die during grazing or watering, a private employee is not liable. All this applies to a private employee. If he is a common employee (*Ajir Mushtarak*), there is a consensus (*Ijma*) that he is not liable for the number of goats that die. This ruling applies when the death of the goats is proven by mutual admission or by testimony. If there is a dispute—where the shepherd claims they died and the owner denies it—then according to Imam al-A'zam (Imam Abu Hanifa, RA), the shepherd's word is accepted, while according to the *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad, RA), the owner's word is accepted. If the shepherd was leading the goats to the pasture and a goat died on the way, but not due to his driving (herding) them—for instance, if it climbed a hill or a high place and fell to its death—then according to Imam al-A'zam, the employee is not liable, whereas according to the *Sahibayn*, liability is established. Similarly, if he brought them to a canal for water and a goat drowned, the same disagreement in ruling applies. Likewise, there is a disagreement if a wolf or a thief took a goat. However, if the death was caused by his driving them—for example, if he drove them too fast and a

goat slipped, breaking its leg, or fell and broke its neck—then all three Imams unanimously agree that the shepherd is liable. This is in *Al-Muhit*.

If a wolf ate a goat while the shepherd was present, and there were several wolves, he is not liable as this is considered an overwhelming robbery (*Sarqa-e-Ghaliba*). But if there was only one wolf, he is liable; this is in *Wajiz Kardari*. If a cattle-herder drove the cows and they struck each other with their horns during the driving, causing death, then if the employee is a private employee for one person, he is not liable. But if he is a common employee for several people, he is liable. Similarly, if he is a private employee for one person but the cows belong to various people, he is liable for the cow lost due to his driving. This is in *Fatawa Qazi Khan*. If a shepherd struck a goat, causing it to lose an eye, break a leg, or sustain other bodily harm, he is liable. Our scholars mentioned that this is based on the view of Imam al-A'zam. Based on the analogy of the *Sahibayn's* view, if he struck the goat in a customary manner on a usual part of the body, he should not be liable. Some said consideration should be given to whether he used an object typically used for striking goats, and this is by consensus as mentioned in *Al-Zahiriyya*. Therefore, if he struck a goat with a staff, he is liable according to everyone. It should be clear that the shepherd has the right to graze the herd himself or have his student, employee, or family members do so. If the shepherd entrusts the herd to a stranger for protection other than these individuals, he will be liable in case of loss.

Footnotes: 1. Meaning the one in possession of the bathhouse. 2. Meaning in haste while they were pushing each other away with their horns.

इसमें है कि एक औरत ज़नाना हमाम (स्नानगृह) में नहाने गई और अपने कपड़े जिस स्थान पर बंद होते हैं उतार कर दाखिल हुई और हमामिया यानी जो औरत हमाम की मालिक थी वह उन कपड़ों को देख रही थी, फिर वह हमामिया औरत के पीछे-पीछे हमाम में इस वास्ते पानी लेने गई कि अपनी बेटी के बच्चे को नहलावे और उसकी बेटी और बच्चा हमाम की दहलीज़ पर थी कि वहाँ से अपनी माँ को देखती थी, फिर उस औरत के कपड़े गुम हो गए। तो मशाईख (विद्वानों) ने फ़रमाया कि अगर कपड़े हमामिया और उसकी बेटी दोनों की आँख से ओझल हो गए हों तो हमामिया ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगी वरना नहीं, यह फ़तावा काज़ी खान में है। ज़ैद हमाम से निकला और शिआबी से कहा कि मेरे कपड़ों की थैली में दिरहम थे वे खो गए हैं, पस अगर शिआबी ने इक़रार नहीं किया है तो उस पर कोई ज़िम्मेदारी नहीं है और अगर इक़रार किया, फिर अगर उनको इस तरह छोड़ दिया कि वे खो जाएँ तो वह ज़िम्मेदार होगा और अगर उसने लापरवाही नहीं की तो इसका हुक्म हमने धोबी के मसले में ज़िक्र किया है, यह फ़ुसूल-ए-इमादिया में है।

इमाम मुहम्मद रह. ने 'किताब अल-अस्ल' में फ़रमाया कि चरवाहा अगर अजीर-ए-ख़ास (निजी कर्मचारी) हो और बकरियों में से कोई बकरी मर गई, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, उसकी उजरत (मज़दूरी) में से उसके हिसाब से कुछ कम नहीं किया जाएगा, मगर मालिक को यह अधिकार होगा कि वह उसके बदले दूसरी बकरियाँ चराने के लिए उसे पाबंद करे। और अगर उन बकरियों में से चराने या पानी पिलाने के दौरान कुछ बकरियाँ मर गईं तो अजीर-ए-ख़ास ज़िम्मेदार नहीं होगा, यह सब अजीर-ए-ख़ास होने की सूरत में है। और अगर वह अजीर-ए-मुश्तरक (सार्वजनिक कर्मचारी) हो तो जितनी बकरियाँ मर जाएँगी, सर्वसम्मति (बिला इजमा) से उनका ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यह हुक्म उस समय है जब बकरियों का मरना दोनों की आपसी पुष्टि या गवाही से साबित हो। और अगर मतभेद हुआ कि चरवाहे ने मरने का दावा किया और मालिक ने इंकार किया, तो इमाम-ए-आज़म रह. के नज़दीक चरवाहे की बात मानी जाएगी और साहिबैन रह. के नज़दीक बकरियों के मालिक की बात मानी जाएगी। और अगर चरवाहा बकरियों को चरागाह की तरफ ले चला और रास्ते में कोई बकरी मर गई, लेकिन वह चरवाहे के हाँकने (भगाने) से नहीं मरी बल्कि किसी और वजह से, जैसे पहाड़ पर चढ़ी या किसी ऊंचे स्थान पर चढ़कर वहां से गिरकर मर गई, तो इमाम-ए-आज़म रह. के नज़दीक चरवाहे पर कोई हर्जाना (ज़मान) नहीं होगा, जबकि साहिबैन रह. के नज़दीक हर्जाना अनिवार्य होगा। इसी तरह अगर वह किसी नहर पर पानी पिलाने लाया और कोई बकरी डूब गई, तो

इसमें भी यही मतभेद वाला हुक्म है। इसी तरह अगर भेड़िया ले गया या चोर ले गया तो भी मतभेद है। और अगर चरवाहे के हाँकने से मरी, मिसाल के तौर पर उसे तेज़ हाँका और वह फिसल गई और उसका पैर टूट गया या गिर पड़ी और गर्दन टूट गई, तो तीनों इमामों के नज़दीक सर्वसम्मति से चरवाहा ज़िम्मेदार होगा, यह 'मुहीत' में है।

अगर भेड़िये ने कोई बकरी खा ली, हालांकि चरवाहा वहाँ मौजूद था, तो अगर एक से ज़्यादा कई भेड़िये हों तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा क्योंकि यह 'सरक़ा-ए-ग़ालिबा' (मज़बूत चोरी/हमला) की तरह है। और अगर एक ही भेड़िया हो तो वह ज़िम्मेदार होगा, यह 'वजीज़ करदरी' में है। अगर गाय के चरवाहे ने गायों को हाँका और उन्होंने आपस में एक-दूसरे को सींग मार दिए और कुछ ने कुछ को मार डाला, तो अगर अजीर किसी व्यक्ति का अजीर-ए-ख़ास हो तो ज़िम्मेदार नहीं होगा। और अगर कई लोगों का चरवाहा (अजीर-ए-मुश्तरक) हो तो ज़िम्मेदार होगा। इसी तरह अगर चरवाहा एक व्यक्ति का अजीर-ए-ख़ास हो लेकिन गाएँ कई लोगों की हों, तो भी जो गाय उसके हाँकने से मारी गई उसका वह ज़िम्मेदार होगा, यह फ़तावा काज़ी खान में है। चरवाहे ने अगर किसी बकरी को मारा और उसकी आँख फूट गई या पैर टूट गया या शरीर का कोई अंग नष्ट हो गया तो वह ज़िम्मेदार होगा। हमारे मशाईख ने फ़रमाया कि यह इमाम-ए-आज़म रह. के कौल (विचार) पर है, और साहिबैन रह. के कौल के कयास (अनुमान) पर, अगर बकरी को सामान्य रूप से आदत के अनुसार मारा है तो ज़िम्मेदार नहीं होना चाहिए। कुछ ने कहा कि यह देखना चाहिए कि ऐसी चीज़ से मारा जाए जिससे बकरियों को मारते हैं, और यह सर्वसम्मति (बिल इजमा) है जैसा कि 'ज़हीरिया' में है। पस अगर बकरी को लाठी से मारा तो सभी के नज़दीक ज़िम्मेदार होगा। और स्पष्ट हो कि चरवाहे को अधिकार है कि वह स्वयं चराए या उसका शागिर्द या नौकर या घर वाले चराएँ, और अगर चरवाहे ने इनके अलावा किसी अजनबी को देखभाल के लिए दे दिया, तो चीज़ नष्ट होने की सूरत में वह ज़िम्मेदार होगा।

1. यानी जिसके अधिकार में हमाम था। २. यानी जल्दबाज़ी में जब वे आपस में एक-दूसरे को सींगों से हटा रहे थे।

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد ۴ | ۲۹۸ | کتاب الاجارۃ میں ہے ایک عورت زنانہ حمام میں نہانے گئی اور اپنے کپڑے جس مقام پر بند ہوتے ہیں اتار کر داخل ہوئی اور حمامیہ یعنی جو عورت حمام کی مالک تھی وہ ان کپڑوں کو دیکھ رہی تھی پھر وہ حمامیہ عورت کے پیچھے پیچھے حمام میں اس واسطے پانی لینے گئی کہ اپنی دختر کے بچہ کو نہلاوے اور اس کی بیٹی اور بچہ حمام کی دہلیز پر تھی کہ وہاں سے اپنی ماں کو دیکھتی تھی پھر اس عورت کے کپڑے گم ہو گئے تو مشائخ نے فرمایا کہ اگر عورت نے کپڑے حمامیہ و اس کی بیٹی دونوں کی آنکھ سے غائب ہو گئے ہوں تو حمامیہ ضامن ہو گی ورنہ نہیں یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ زید حمام سے نکلا اور شیابی سے کہا کہ میرے کپڑوں کی تھیلی میں درہم تھے وہ ضائع ہو گئے پس اگر شیابی نے اقرار نہیں کیا ہے تو اس پر ضمان نہیں اور اگر اقرار کیا پس اگر ان کو اس طرح چھوڑ گیا ہے کہ ضائع ہو جائیں تو ضامن ہوگا اور اگر اس نے تضیع نہیں کی تو اس کا حکم ہم نے دھوبی کے مسئلہ میں ذکر فرمایا ہے یہ فصول عمادیہ میں ہے۔

امام محمدؒ نے کتاب الاصل میں فرمایا کہ چرواہا اگر اجیر خاص ہو اور بکریوں میں سے کوئی بکری مرگئی حتیٰ کہ ضامن نہ ہوا تو اجرت میں سے اس کے حساب سے کچھ کم نہ کیا جائے گا مگر موجر کو یہ اختیار ہوگا کہ بجائے اس کے دوسری بکریاں چرانے کے واسطے اس کو مکلف کرے اور اگر ان بکریوں میں سے چرانے یا پانی پلانے میں کچھ بکریاں مر گئیں تو اجیر خاص ضامن نہ ہوگا یہ سب اجیر خاص ہونے کی صورت میں ہے اور اگر اجیر مشترک ہو تو جس قدر بکریاں مرجائیں بالاجماع ان کا ضامن نہ ہوگا اور یہ حکم اس وقت ہے کہ بکریوں کا مرنا دونوں کی باہمی تصدیق یا گواہی سے ثابت ہو اور اگر اختلاف ہوا کہ چرواہے نے مرنے کا دعویٰ کیا اور مالک نے انکار کیا تو امام اعظمؒ کے نزدیک چرواہے کا قول قبول ہوگا اور صاحبینؒ کے نزدیک

بکریوں کے مالک کا قول مقبول ہوگا اور اگر چرواہا بکریوں کو چراگاہ کی طرف لے چلا اور راہ میں کوئی بکری مرگئی مگر اس کے ہانکنے میں نہیں مری بلکہ اور وجہ سے مثلاً پہاڑ پر چڑھی یا کسی بلند مقام پر چڑھ کر وہاں سے گر کر مرگئی تو امام اعظمؒ کے نزدیک اجیر پر ضمان نہ ہوگی اور صاحبینؒ کے نزدیک ضمان لازم ہوگی اسی طرح اگر کسی نہر پر ان کو پانی پلانے لایا اور کوئی بکری ڈوب گئی تو بھی یہی اختلافی حکم ہے اسی طرح اگر اس میں سے بھیڑیا لے گیا یا چور لے گیا تو بھی اختلاف ہے اور اگر اس کے ہانکنے سے مری مثلاً اسے تیز ہانکا اور لغزش کھا کر اس کا پاؤں ٹوٹ گیا یا گر پڑی اور گردن ٹوٹ گئی تو تینوں اماموں کے نزدیک بالاتفاق چرواہا ضامن ہوگا یہ محیط میں ہے۔

اگر بھیڑیے نے کوئی بکری کھائی حالانکہ چرواہا وہاں تھا پس اگر ایک سے زیادہ کئی بھیڑیے ہوں تو ضامن نہ ہو گا کیونکہ یہ مثل سرقہ غالبہ کے ہے اور اگر ایک بھیڑیا ہو تو ضامن ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے۔ اگر گائے کے چرواہے نے گائے کو ہانکا اور انہوں نے ہانکنے میں باہم ایک دوسرے کے سینگ مارے اور بعض نے بعض کو مار ڈالا پس اگر اجیر کسی شخص کا اجیر خاص ہو تو ضامن نہ ہوگا اور اگر چند لوگوں کا چرواہا اجیر مشترک ہو تو ضامن ہو گا اسی طرح اگر چرواہا ایک شخص کا اجیر خاص ہو مگر گائیں چند لوگوں کی ہوں تو بھی جو گائے اس کے ہانکنے میں تلف ہوئی اس کا ضامن ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ چرواہے نے اگر کسی بکری کو مارا اور اس کی آنکھ پھوٹ گئی یا پاؤں ٹوٹ گیا یا اس کے جسم سے کچھ تلف ہو گیا تو ضامن ہوگا اور ہمارے مشائخ نے فرمایا کہ یہ امام اعظمؒ کے قول پر ہے اور صاحبینؒ کے قول کے قیاس پر اگر بکری کو موضع معتاد پر عادت کے موافق مارا ہے تو ضامن نہ ہونا چاہئے اور بعض نے کہا کہ چاہئے کہ یہ لحاظ کیا جائے کہ ایسی چیز سے مارے جس سے بکریوں کو مارتے ہیں اور یہ بالا جماع ہے کذا فی الظہیریہ پس اگر بکری کو لاٹھی سے مارا تو سب کے نزدیک ضامن

ہوگا اور واضح ہو کہ چرواہے کو اختیار ہے کہ خود چرواہا ہے یا اس کا شاگرد یا اجیر یا اہل و عیال میں سے کوئی چرواہا ہے اور اگر چرواہے نے سوائے ان لوگوں کے کسی غیر کو حفاظت کے واسطے دے دیں تو درصورت ضائع ہونے کے ضامن ہوگا

لے یعنی جس کے قبضے میں حمام تھا۔ ۲ یعنی جلدی میں جبکہ باہم ایک دوسرے کو سینگوں سے ہٹایا۔

Fatawa Alamgiri - Volume 6, Page 299, Book of Hiring (Kitab al-Ijarah)

It is stated in **Ghayathiyyah**: A shepherd has the authority to send goats with his slave, employee, or adult son who is part of his household. If, during the return journey, a goat dies: if the shepherd is a common employee (Ajir-e-Mushtarak), then according to Imam Azam (Imam Abu Hanifa), he is not liable (zaman) under any circumstances. According to the two companions (Sahibayn - Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), if it was destroyed for a reason that could have been avoided, he would be liable; just as if he were bringing them back himself and they were destroyed by such a cause, he would be liable. If the shepherd is a private employee (Ajir-e-Khas), he is not liable in any situation; even if he were bringing them himself and they died with him, he would not be liable. Imam Zahid Sheikh Ahmad Tawawisi stated that a common employee also has the authority to return them through someone not in his household, but a private employee does not have this authority. Hakim Mahrowayh considered both equal and stated that neither has this authority; this is in **Al-Muheet**. If a common shepherd mixes everyone's goats together: if he is able to separate them, for instance, he recognizes each person's goats, then liability will not be mandatory, and his statement regarding the identification of each person's goats will be accepted. If it is impossible to separate them, for example, if he says he does not recognize each person's goats, then he will be liable for the price of the goats, and his statement regarding the amount of the price will be accepted. The price of the goats considered will be that of the day they were mixed. This ruling is essentially not according to Imam Azam, but according to the opinion of the two companions. The scholars (Mashaikh) have differed; some said the price on the day of mixing would also be taken according to the two companions, and this is correct. If some people claim that "these few goats are ours," an oath will be taken from the shepherd that "these goats are not theirs." This is because a claim has been made against the shepherd for a matter which, if he admitted to it, would become mandatory upon him. When he denies it, an oath will be taken. If he takes the oath, he is exonerated. If he refuses the oath (Nakool), he must pay their price to the claimant. This is in **Al-Zakhirah**.

It was asked of the **Sheikh**: A person mixed his goats into another person's flock and they remained mixed for a period. The owner of the goats assumed the person was guarding them without permission. The Sheikh said: If that person is known for guarding for a wage, his word will be accepted, and the owner of the goats must pay the wage for guarding them. This is written in **Al-Hawi**. If a shepherd feared a goat

would die and slaughtered it: by way of legal preference (Istihsan), some scholars said he will not be liable, provided there was no hope for its life. If there was hope for its life, Sadr al-Shahid wrote in the first chapter on Partnership of his 'Waqi'at' that if a person slaughtered another person's goat whose life was not expected to last, he would be liable, but the shepherd would not be liable. Thus, a distinction was made between a stranger and a shepherd. Faqih Abu al-Layth treated both equally and said that just as the shepherd is not liable, the stranger will also not be liable, and this is correct. This is in **Al-Khulasa**. If a person saw Zaid's goat fall and feared it would die, so he slaughtered it: by way of legal preference (Istihsan), he will not be liable. However, for the purpose of a fatwa, the chosen (mukhtar) opinion is that he will be liable. If there is a dispute between the shepherd and the owner; the owner says "You slaughtered it while it was still alive," and the shepherd says "No, rather I slaughtered it in a dying state," then the shepherd's word will be accepted. This is in **Khazanat al-Muftin**. If the owner said, "Slaughter it provided there is no fetus in its womb," and the shepherd said, "I know for certain there is no fetus in its womb," but when slaughtered, a fetus came out, then the shepherd will be liable. This is in **Al-Khulasa**.

1. Nakool: Refusal to take an oath.

फ़तावा आलमगीरी - जिल्द 6, पृष्ठ 299, किताब अल-इजारा (किरायेदारी/मज़दूरी की किताब)

ग़यासिया में लिखा है: चरवाहे को यह अधिकार है कि वह बकरियों को अपने ग़ुलाम, मज़दूर या बालिग बेटे, जो उसके घर के सदस्य (अहलो-अयाल) हैं, के साथ भेजे। फिर यदि वापसी के रास्ते में कोई बकरी मर जाए: यदि चरवाहा 'अजीर-ए-मुश्तरक' (आम मज़दूर) है, तो इमाम-ए-आज़म के निकट किसी भी स्थिति में उस पर 'ज़मान' (मुआवज़ा) अनिवार्य नहीं है। 'साहबैन' (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के निकट, यदि वह ऐसे कारण से नष्ट हुई जिससे बचा जा सकता था, तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा। जैसे कि यदि वह स्वयं वापस लाता और ऐसे ही कारण से नष्ट होती तो ज़िम्मेदार होता। और यदि चरवाहा 'अजीर-ए-ख़ास' (निजी मज़दूर) है, तो हर स्थिति में उस पर मुआवज़ा नहीं है; जैसे कि यदि वह स्वयं वापस लाता और उसके साथ मरती, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होता। इमाम ज़ाहिद शेख अहमद तवावीसी ने फ़रमाया कि अजीर-ए-मुश्तरक को यह भी अधिकार है कि वह ऐसे व्यक्ति के माध्यम से वापस भेजे जो उसके परिवार का नहीं है, लेकिन अजीर-ए-ख़ास को यह अधिकार नहीं है। हाकिम महरोवीया ने दोनों को समान माना और फ़रमाया कि दोनों को यह अधिकार नहीं है; यह **अल-मुहीत** में है। साझा चरवाहे ने यदि सबकी बकरियाँ एक साथ मिला दीं: यदि वह उन्हें अलग करने में सक्षम है, उदाहरण के लिए वह हर एक की बकरियों को पहचानता है, तो उस पर मुआवज़ा अनिवार्य नहीं होगा और हर एक की बकरियों को पहचानने के बारे में उसी की बात मानी जाएगी। और यदि अलग करना संभव नहीं है, उदाहरण के लिए वह कहता है कि "मैं हर एक की बकरियों को नहीं पहचानता हूँ", तो वह बकरियों की क़ीमत का ज़िम्मेदार होगा, और क़ीमत की मात्रा के बारे में चरवाहे की बात मानी जाएगी। बकरियों की वही क़ीमत मान्य होगी जो उन्हें मिलाने वाले दिन थी। यह नियम वास्तव में इमाम-ए-आज़म के निकट नहीं है, बल्कि साहबैन के विचार के अनुसार है। विद्वानों (मशायख़) ने इसमें मतभेद किया है; कुछ ने कहा कि मिलाने वाले दिन की क़ीमत साहबैन के निकट भी ली जाएगी और यही सही है। यदि कुछ लोग दावा करें कि "ये कुछ बकरियाँ हमारी हैं", तो चरवाहे से शपथ (क़सम) ली जाएगी कि "ये बकरियाँ उनकी नहीं हैं"। क्योंकि चरवाहे के विरुद्ध ऐसे मामले का दावा किया गया है जिसे यदि वह स्वीकार कर ले तो उस पर ज़िम्मेदारी आ जाएगी। जब उसने इनकार किया तो शपथ ली जाएगी। यदि उसने शपथ ले ली तो वह बरी हो गया, और यदि उसने शपथ लेने से इनकार (नकुल) किया तो वह दावेदार को उनकी क़ीमत अदा करे। यह **अज़-ज़खीरा** में है।

शेख से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने अपनी बकरियाँ दूसरे व्यक्ति के झुंड में मिला दीं और वे एक लंबे समय तक मिली रहीं। बकरियों के मालिक ने सोचा कि वह व्यक्ति बिना अनुमति उनकी रक्षा कर रहा है। शेख ने फ़रमाया: यदि वह व्यक्ति मज़दूरी लेकर रखवाली करने के लिए प्रसिद्ध है, तो उसकी बात मानी जाएगी और बकरियों के मालिक पर उसकी रखवाली की मज़दूरी अनिवार्य होगी। यह **अल-हावी** में लिखा है। यदि चरवाहे को डर हुआ कि यह बकरी मर जाएगी और उसने उसे ज़बह (वध) कर दिया, तो 'इस्तेहसानन' (कानूनी प्राथमिकता के तौर पर) कुछ विद्वानों ने कहा कि वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, बशर्ते कि उसके जीवन की कोई उम्मीद न हो। यदि उसके जीवन की उम्मीद हो, तो सद्र अल-शहीद ने अपनी 'वाकियात' के पहले अध्याय 'शिर्कत' में लिखा है कि यदि किसी व्यक्ति ने दूसरे की ऐसी बकरी ज़बह कर दी जिसके बचने की उम्मीद नहीं थी, तो वह ज़िम्मेदार होगा, लेकिन चरवाहा ज़िम्मेदार नहीं होगा। इस प्रकार अजनबी और चरवाहे में अंतर किया गया है। फ़क़ीह अबू अल-लैस ने दोनों को समान माना और कहा कि जिस तरह चरवाहा ज़िम्मेदार नहीं होता, अजनबी भी ज़िम्मेदार नहीं होगा, और यही सही है। यह **अल-ख़ुलासा** में है। यदि किसी व्यक्ति ने देखा कि ज़ैद की बकरी गिर गई और उसके मर जाने का डर हुआ, तो उसने उसे ज़बह कर दिया: इस्तेहसानन वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। लेकिन फ़तवे के लिए 'मुख्तार' (पसंदीदा) विचार यह है कि वह ज़िम्मेदार होगा। यदि चरवाहे और मालिक के बीच विवाद हो: मालिक कहे कि "तूने इसे जीवित अवस्था में ज़बह किया है" और चरवाहा कहे कि "नहीं, बल्कि मरणासन्न अवस्था में ज़बह किया है", तो चरवाहे की बात मानी जाएगी। यह **ख़ज़ानत अल-मुफ़्तीन** में है। यदि मालिक ने कहा "इसे ज़बह कर दो, बशर्ते इसके पेट में बच्चा न हो", चरवाहे ने कहा "मैं निश्चित रूप से जानता हूँ कि इसके पेट में बच्चा नहीं है", फिर ज़बह करने पर बच्चा निकला, तो चरवाहा ज़िम्मेदार होगा। यह **अल-ख़ुलासा** में है।

१०— नकुल: शपथ लेने से इनकार करना।

غیاثیہ میں ہے۔ چرواہے کو اختیار ہے کہ بکریاں اپنے غلام یا اجیر یا بالغ بیٹے کے ہاتھ جو اس کے عیال میں ہے روانہ کرے پس اگر واپسی میں راہ میں کوئی بکری مر گئی پس اگر چرواہا اجیر مشترک ہو تو امام اعظمؒ کے نزدیک ہر حال میں اس پر ضمان واجب نہیں ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک اگر ایسی وجہ سے تلف ہوئی کہ جس سے احتراز ممکن تھا تو ضامن ہو گا چنانچہ اگر خود واپس لاتا اور ایسے سبب سے تلف ہو جاتی تو ضامن ہوتا اور اگر چرواہا اجیر خاص ہو تو ہر حال میں اس پر ضمان نہیں ہے چنانچہ اگر خود واپس لاتا اور اس کے ساتھ میں تلف ہوتی تو ضامن نہ ہوتا اور امام زاہد شیخ احمد طواویسیؒ نے فرمایا کہ اجیر مشترک کو یہ بھی اختیار ہے کہ ایسے شخص کے ہاتھ واپس کرے جو اس کے عیال میں نہیں ہے اور اجیر خاص کو یہ اختیار نہیں ہے اور حاکم مہر ویہ نے دونوں کو یکساں قرار دیا اور فرمایا کہ دونوں کو یہ اختیار نہیں ہے یہ محیط میں ہے مشترک چرواہے نے اگر سب کی بکریاں باہم خلط کر دیں پس اگر جدا کرنے پر قادر ہے مثلاً ہر ایک کی بکریاں پہچانتا ہے تو اس پر ضمان لازم نہ ہوگی اور ہر ایک کی بکریوں کی تعیین کے بارہ میں اسی کا قول قبول ہوگا اور اگر جدا کرنا ممکن نہیں ہے مثلاً کہتا ہے کہ میں ہر ایک کی بکریاں نہیں پہچانتا ہوں تو بکریوں کی قیمت کا ضامن ہوگا اور مقدارِ قیمت میں چرواہے کا قول قبول ہوگا اور بکریوں کی قیمت وہ معتبر رکھی جائے گی جو خلط ملط کرنے کے روز تھی اور یہ حکم دراصل امام اعظمؒ کے نزدیک نہیں ہے اور صاحبینؒ کے قول کے موافق مشائخ نے اختلاف کیا ہے اور بعض نے کہا کہ خلط ملط کرنے کے روز کی قیمت صاحبینؒ کے نزدیک بھی لی جائے گی اور یہی صحیح ہے اور اگر بعض لوگوں نے دعویٰ کیا کہ یہ چند بکریاں ہماری ہیں تو چرواہے سے قسم لی جائے گی کہ یہ بکریاں اس کی نہیں ہیں کیونکہ چرواہے پر ایسے امر کا

دعویٰ کیا گیا ہو کہ اگر اس کا اقرار کر لے تو اس کے ذمہ لازم ہو جائے پس جب اس نے انکار کیا تو قسم لی جائے گی پس اگر اس نے قسم کھا لی تو بری ہو گیا اور اگر نکول کیا تو مدعی کو ان کی قیمت ادا کرے یہ ذخیرہ میں ہے۔

شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے اپنی بکریاں ایک شخص کے گلہ میں خلط کر دیں اور ایک مدت تک مخلوط رہیں اور بکریوں کے مالک نے گمان کیا کہ وہ شخص بلا اجازت حفاظت کرتا ہے تو شیخ نے فرمایا کہ اگر وہ شخص اجرت پر حفاظت کرنے میں مشہور ہو تو اسی کا قول قبول ہو گا اور بکریوں والے پر اس کی حفاظت کرنے کی اجرت واجب ہوگی یہ حاوی میں لکھا ہے اگر چرواہے کو خوف ہوا کہ یہ بکری مر جائے گی اس نے ذبح کر دی تو استحساناً بعض مشائخ نے فرمایا کہ ضامن نہ ہوگا بشرطیکہ اس کی زندگی سے ناامیدی ہو اور اگر اس کی زندگی کی امید ہو تو صدر الشہید نے اپنے واقعات کے باب اول شرکت میں لکھا ہے کہ اگر کسی شخص نے دوسرے شخص کی بکری جس کی زندگی کی امید نہیں ہے ذبح کر دی تو ضامن ہو گا اور چرواہا ضامن نہ ہو گا پس اجنبی اور چرواہے میں فرق کیا اور فقیہ ابو اللیثؒ نے دونوں کو یکساں کر دیا اور کہا کہ جس طرح چرواہا ضامن نہیں ہوتا ہے اسی طرح اجنبی بھی ضامن نہ ہوگا اور یہی صحیح ہے یہ خلاصہ میں ہے۔ اگر ایک شخص نے دیکھا کہ زید کی بکری گر پڑی اور اس کے مر جانے کا خوف ہوا اس نے ذبح کر ڈالی تو استحساناً ضامن نہ ہوگا اور فتویٰ کے واسطے یہ مختار ہے کہ ضامن ہو گا اور اگر چرواہا ہے و مالک میں اختلاف ہوا مالک نے کہا کہ تو نے اس کی زندگی کی حالت میں ذبح کیا ہے اور چرواہے نے کہا کہ نہیں بلکہ مردگی کی حالت میں ذبح کیا ہے تو چرواہے کا قول قبول ہو گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر مالک نے کہا کہ اس کو ذبح کر ڈال بشرطیکہ اس کے پیٹ میں بچہ نہ ہونے چرواہے نے کہا کہ یقیناً جانتا ہوں کہ اس کے پیٹ میں بچہ نہیں ہے پھر جب ذبح کیا تو بچہ نکلا تو چرواہا ضامن ہو گا یہ خلاصہ میں ہے۔

۱۔ نکول: قسم کھانے سے انکار کرنا۔

Fatawa-e-Alamgiri..... Volume 6 (300) Kitab al-Ijarah (The Book of Hire)

If a cow falls ill and the shepherd fears its death, and consequently slaughters it, he shall not be liable (damin). If he does not slaughter it and it dies naturally, even then he is not liable; this is mentioned in al-Sirajiyyah. If the owner of the goats wishes to increase the number of goats to an extent that the shepherd can manage, he has the right to do so. If the owner sells half of the goats, and the shepherd was hired for a month on the condition that he grazes his goats, the owner cannot reduce the fixed wages. If he was specifically hired for one month to graze those particular goats, according to analogical reasoning (qiyas), the owner does not have the right to increase the number of goats. However, by juristic preference (istihsan), it is stated that he may increase them to the extent the shepherd can manage, but he cannot be burdened with any work other than that task. It is also stated that if the goats give birth, it is mandatory (wajib) for the shepherd to graze the kids along with the goats; this ruling applies both by qiyas and istihsan. If the hirer (mustajir) did not hire him as a private employee (ajir khas) for a month but gave him a limited number of goats on the condition of grazing them at one dirham per month, the hirer has no right to increase even a single goat. If some goats are sold, the wages shall be reduced proportionately. If offspring are born, grazing them with the goats is not mandatory for the employee (ajir), unless it was stipulated at the time of hiring that he would tend to the kids and graze them with the goats. According to qiyas, such a condition is invalid (fasid), but by istihsan, it is deemed permissible. In all scenarios, the ruling for camels, cows, horses, donkeys, and mules is the same as for goats; this is in al-Mabsut. The shepherd does not have the right to allow a male to mate with a female animal without the owner's permission; if he does so and damage occurs, he will be liable. However, if the shepherd did not do so, but a male from the herd spontaneously mounted a female and the female died, the shepherd is not liable; this is the consensus (ijma') ruling provided the shepherd is a private employee (ajir khas). If he is a common employee (ajir mushtarak), the ruling is the same according to Imam-e-Azam (Abu Hanifa), but according to the Sahibayn (Imams Abu Yusuf and Muhammad), he will be liable. If an animal from the herd runs away out of fear and the shepherd does not pursue it thinking that the rest of the animals might be lost, he is excused, and he shall not be liable for the runaway animal. This is by consensus provided he is an ajir khas. According to Imam-e-Azam, even if he is an ajir mushtarak, the ruling remains the same, even if he ceased pursuing and protecting it. Generally, a trustee (amin) becomes liable upon neglecting protection, but the

reason for not being liable here is that a trustee is liable when he neglects protection without a valid excuse, and here a valid excuse exists, namely, the protection of the remaining animals. According to the Sahibayn, he will be liable because since avoidance was possible, the neglect of protection is established. In some manuscripts of the book, I saw it written that the shepherd is not liable for an animal that runs away out of fear, provided he does not find someone else who can pursue the runaway or inform the owner. If he hires someone to catch the runaway, he has done a favor (ihsan), meaning this wage is not mandatory for the owner to pay. If the cattle or goats split into several groups and he is unable to follow all of them, and he follows one group while leaving the others unprotected, he is excused and not liable because he left some after pursuing others. However, according to the Sahibayn, he will be liable because this is an excuse from which partial avoidance was possible; this is in al-Zakhirah. But if he hired someone to catch the runaway animal, he did so as a free favor; this is in al-Muhit al-Sarakhsi.

A person hired a shepherd and did not specify the grazing location. If he is a common employee (ajir mushtarak) and he took them to a place where he...

---

(1) Footnote: The phrase "take offspring" means to allow females to be impregnated by males so that offspring are obtained; this is only permissible with permission, otherwise, the shepherd will be liable if the female is lost.

फ़तावा-ए-आलमगीरी..... जिल्द 6 (300) किताब अल-इजारा

यदि कोई गाय बीमार हो जाए और चरवाहे को उसके मरने का डर हो, और उसने उसे ज़बह (वध) कर दिया, तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा। और यदि उसने ज़बह नहीं किया यहाँ तक कि वह मर गई, तब भी वह ज़िम्मेदार नहीं होगा; यह सिराजिया में वर्णित है। यदि बकरियों के मालिक ने बकरियों की संख्या उतनी बढ़ाने की इच्छा की जिसे चरवाहा संभाल सके, तो उसे इसका अधिकार है। यदि मालिक ने आधी बकरियाँ बेच दीं, और यदि चरवाहे को एक महीने के लिए इस शर्त पर नियुक्त किया गया था कि वह उसकी बकरियों को चराएगा, तो मालिक उसकी निर्धारित मज़दूरी (उजरत) कम नहीं कर सकता। यदि उसे एक महीने के लिए विशेष रूप से उन्हीं बकरियों को चराने के लिए नियुक्त किया गया था, तो सादृश्य (क़ियास) के आधार पर उसे उन बकरियों में वृद्धि करने का अधिकार नहीं है, लेकिन न्यायसंगत प्राथमिकता (इस्तेहसान) के आधार पर कहा गया है कि जितना वह संभाल सके उतनी बढ़ा दे, लेकिन उस काम के अलावा किसी दूसरे काम का बोझ उस पर नहीं डाला जा सकता। यह भी कहा गया है कि यदि बकरियों के बच्चे पैदा हों, तो बकरियों के साथ बच्चों को चराना चरवाहे पर अनिवार्य (वाजिब) होगा; यह नियम क़ियास और इस्तेहसान दोनों प्रकार से है। और यदि नियोक्ता (मुस्ताजिर) ने उसे एक महीने के लिए विशेष कर्मचारी (अजीर) नहीं बनाया, बल्कि कुछ सीमित बकरियाँ इस शर्त पर दीं कि वह प्रति बकरी एक दिरहम मासिक पर चराएगा, तो नियोक्ता को एक बकरी भी बढ़ाने का अधिकार नहीं है। यदि उनमें से कुछ बकरियाँ बेच दी गईं, तो उसी अनुपात में मज़दूरी कम कर दी जाएगी। यदि बच्चे पैदा हुए, तो बकरियों के साथ उन्हें चराना अजीर पर अनिवार्य नहीं होगा, सिवाय इसके कि नियुक्ति के समय यह शर्त रखी गई हो कि वह बच्चों का पालन-पोषण करेगा और उन्हें बकरियों के साथ चराएगा। क़ियास के अनुसार ऐसी शर्त अमान्य (फ़ासिद) है, लेकिन इस्तेहसान के आधार पर इसे जायज़ कहा गया है। सभी स्थितियों में ऊंटों, गायों, घोड़ों, गधों और खच्चरों के लिए भी बकरियों जैसा ही नियम है; यह मबसूत में वर्णित है। चरवाहे को यह अधिकार नहीं है कि मालिक की अनुमति के बिना किसी मादा जानवर का नर से मिलन कराए; यदि उसने ऐसा किया और कोई नुकसान हुआ, तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा। लेकिन यदि चरवाहे ने ऐसा नहीं किया, बल्कि झुंड में से कोई नर खुद ही किसी मादा पर कूद पड़ा और मादा मर गई, तो चरवाहा उत्तरदायी नहीं होगा; यह नियम सर्वसम्मति (इज्मा) से है, बशर्ते चरवाहा 'अजीर-ए-ख़ास' (विशेष कर्मचारी) हो। यदि वह 'अजीर-ए-मुश्तरक' (सामान्य कर्मचारी) हो, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार यही नियम है, लेकिन 'साहिबैन' (इमाम अबू यूसुफ और इमाम

मुहम्मद) के अनुसार वह उत्तरदायी होगा। यदि झुंड में से कोई जानवर डरकर भाग गया और चरवाहे ने इस विचार से कि बाकी जानवर नष्ट न हो जाएं, उस भागने वाले का पीछा नहीं किया, तो उसके लिए छूट है और उस भगोड़े जानवर के लिए वह ज़िम्मेदार नहीं होगा। यह सर्वसम्मति से है बशर्ते वह अजीर-ए-ख़ास हो। इमाम-ए-आज़म के अनुसार यदि वह अजीर-ए-मुश्तरक हो तब भी यही नियम है, भले ही उसने पीछा करना और सुरक्षा करना छोड़ दिया हो। सामान्यतः एक अमीन (ट्रस्टी) सुरक्षा छोड़ने पर उत्तरदायी होता है, लेकिन यहाँ उत्तरदायी न होने का कारण यह है कि एक अमीन उस स्थिति में उत्तरदायी होता है जब वह बिना किसी वैध कारण के सुरक्षा छोड़ दे, और यहाँ एक वैध कारण (उज़र) मौजूद है कि बाकी जानवर नष्ट न हो जाएं। साहिबैन के अनुसार वह उत्तरदायी होगा क्योंकि जिससे बचाव संभव था, उस स्थिति में सुरक्षा का त्याग प्रमाणित हुआ। मैंने किताब के कुछ नुस्खों में यह भी लिखा देखा है कि जो जानवर डरकर भाग गया उसका चरवाहा उत्तरदायी नहीं होगा बशर्ते उसे ऐसा कोई व्यक्ति न मिले जो भगोड़े का पीछा कर सके या मालिक को सूचित कर सके। यदि उसने किसी व्यक्ति को मज़दूरी पर रखा कि वह भगोड़े को पकड़ लाए, तो उसने परोपकार (एहसान) किया, यानी यह मज़दूरी मालिक पर देना अनिवार्य नहीं होगा। यदि गाय-बकरियां कई समूहों में बंट गईं और वह सबकी देखभाल करने में असमर्थ रहा और उसने एक समूह का पीछा किया और बाकी की सुरक्षा छोड़ दी, तो उसके लिए गुंजाइश है और वह उत्तरदायी नहीं होगा क्योंकि उसने कुछ का पीछा करने के बाद दूसरों को छोड़ा है। लेकिन साहिबैन के अनुसार वह उत्तरदायी होगा क्योंकि यह ऐसा कारण है जिससे आंशिक रूप से बचाव संभव था; यह ज़खीरा में है। लेकिन यदि उसने भगोड़े जानवर को पकड़ने के लिए किसी व्यक्ति को मज़दूरी पर नियुक्त किया, तो उसने वह मुफ्त एहसान के तौर पर किया; यह मुहीत सरखी में है।

एक व्यक्ति ने चरवाहा नियुक्त किया और चरागाह का स्थान निर्धारित नहीं किया। यदि वह अजीर-ए-मुश्तरक है और उसने किसी ऐसे स्थान पर जहाँ उसका मन...

---

(1) कथन: बच्चे ले, यानी मादाओं का नर से मिलन कराए ताकि बच्चे प्राप्त हों; यह केवल अनुमति के साथ ही वैध है, अन्यथा मादा के नष्ट होने पर वह उत्तरदायी होगा।

اگر کوئی گائے بیمار ہوئی اور چرواہے کو اس کے مرنے کا خوف ہوا اس نے ذبح کر دی تو ضامن نہ ہوگا اور اگر نہ ذبح کی یہاں تک کہ مر گئی تو بھی ضامن نہ ہوگا یہ سراجیہ میں ہے اور اگر بکریوں کے مالک نے چاہا کہ اس قدر بکریاں بڑھا دے جن کو چرواہا سنبھال سکتا ہے تو اس کو یہ اختیار ہے اور اگر بکریوں کے مالک نے آدھی بکریاں فروخت کر دیں پس اگر چرواہے کو ایک ماہ کے واسطے اس شرط سے مقرر کیا ہو کہ میری بکریوں کی چرواہی کرے تو اس کی اجرت مقررہ کچھ کم نہیں کر سکتا ہے اور اگر ایک مہینہ تک خاص ان بکریوں کے چرانے کے واسطے مقرر کیا ہو تو قیاساً اس کو ان بکریوں میں زیادہ کرنے کا اختیار نہیں ہے لیکن استحساناً فرمایا کہ جس قدر سنبھال سکتا ہے اتنی بڑھا دے لیکن سوائے اس کام کے کسی دوسرے کام کی تکلیف نہیں دے سکتا ہے اور فرمایا کہ اگر بکریوں کے بچے پیدا ہوں تو بکریوں کے ساتھ بچوں کا چرانا چرواہے پر واجب ہوگا یہی حکم قیاساً و استحساناً دونوں طرح ہے اور اگر مستاجر نے ایک مہینہ کے واسطے اجیر نہیں کیا بلکہ کچھ محدود بکریاں اس شرط سے اس کو دیں کہ ایک درہم ماہواری پر چرائے تو مستاجر کو ایک بکری بھی زیادہ کرنے کا اختیار نہیں ہے اور اگر کچھ بکریاں ان میں سے فروخت کر دیں تو اجرت میں سے اسی حساب سے کمی کر دی جائے گی اور اگر بچے پیدا ہوئے تو بکریوں کے ساتھ ان کا چرانا اجیر پر واجب نہ ہوگا مگر بوقت تقرر کے اگر شرط کر دے کہ بکریوں کے بچے پالے اور بکریوں کے ساتھ چرائے تو قیاساً فاسد ہے اور استحساناً جائز فرمایا ہے اور سب صورتوں میں بکریوں کے مانند اونٹ گائے و گھوڑے و گدھے و خچروں کا بھی حکم ہے یہ مبسوط میں ہے اور چرواہے کو یہ اختیار نہیں ہے کہ بدون مالک کی اجازت کے کسی جانور مادہ پر نر چھندادے اور گا بھن کرا دے اور اگر اس نے ایسا کیا اور کچھ

نقصان ہوا تو ضامن ہوگا اور اگر چرواہے نے ایسا نہ کیا بلکہ گلہ میں سے کوئی نر خود ہی کسی ماده پر پھاند پڑا اور ماده مرگئی تو چرواہا ضامن نہ ہوگا اور یہ حکم بالاجماع ہے بشرطیکہ چرواہا اجیر خاص ہو اور اگر اجیر مشترک ہو تو بھی امام اعظم کے نزدیک یہی حکم ہے مگر صاحبین کے نزدیک ضامن ہوگا اور اگر گلہ میں سے کوئی جانور وحشت کھا کر بھاگ گیا اور چرواہے نے بدیں خیال کہ باقی جانور ضائع نہ ہو جائیں اس وحشی کا پیچھا نہ کیا تو اس کو گنجائش ہے اور اس بھگوڑے کی ضمان لازم نہ آئے گی اور یہ بالاجماع بشرطیکہ اجیر خاص ہو اور امام اعظم کے نزدیک اگر اجیر مشترک ہو تو بھی یہی حکم ہے اگرچہ اس نے بھگوڑے کا پیچھا کرنا اور اس کی حفاظت کرنی چھوڑ دی اور مراد امین ترک حفاظت سے ضامن ہوا کرتا ہے پر یہاں ضامن نہ ہونا اس وجہ سے ہے کہ مرد امین ترک حفاظت سے ایسی صورت میں ضامن ہوتا ہے کہ بلا عذر ترک حفاظت کرے اور یہاں عذر موجود ہے کہ باقی ضائع نہ ہو جائیں اور صاحبین کے نزدیک ضامن ہوگا اس لئے کہ جس سے احتراز ممکن تھا ایسی صورت میں ترک حفاظت ثابت ہوئی اور میں نے کتاب کے بعض نسخ میں یوں لکھا دیکھا کہ جو جانور وحشت سے بھاگ گیا اس کا ضامن نہ ہوگا بشرطیکہ اس کو ایسا شخص بھی دستیاب نہ ہوا ہو جو بھگوڑے کا پیچھا کرے یا پہنچ کر اس کے مالک کو اس معاملہ کی خبر کرے اور اگر اس نے کسی شخص کو اجرت پر مقرر کیا کہ اس بھگوڑے کو پکڑ لائے تو اس نے احسان کیا یعنی یہ اجرت مالک پر ادا کرنی واجب نہ ہوگی اور اگر گائے بکریاں کئی فرقہ ہو گئیں اور سب کی اتباع پر قادر نہ ہوا اس نے ایک فرقہ کا پیچھا کیا اور باقیوں کی حفاظت چھوڑ دی تو اس کو گنجائش ہے اور اس پر ضمان لازم نہ آئے گی کیونکہ اس نے بعض کا پیچھا کرنا بعد ترک کیا ہے مگر صاحبین کے نزدیک ضامن ہوگا کیونکہ یہ ایسا عذر ہے کہ جس سے فی الجملہ احتراز ممکن ہے یہ ذخیرہ میں

ہے۔ مگر اس نے بھگوڑے جانور کے پکڑ لانے کے واسطے کسی شخص کو باجرت مقرر کیا تو اس نے مفت احسان کیا یہ محیط سرخی میں ہے۔

ایک شخص نے چرواہا مقرر کیا اور چراگاہ کا مقام خاص نہ کیا پس اگر اجیر مشترک ہے اور اس نے کسی مقام پر جہاں اس کا جی---

---

(۱) قولہ بچے لے یعنی مادیاؤں گا بھن کرائے تا کہ ان کے بچے حاصل ہوں اور یہ فقط با اجازت جائز ہے ورنہ مادہ تلف ہونے میں ضامن ہو گا۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 7 | 301 | Kitab-ul-Ijara (Book of Hiring)

...intended, rather grazed them, and some animal perished by drowning or by the harm of a predator, etc., and the owner claimed, "I had set a condition upon you that my goats should be grazed in a place other than this," while the shepherd said, "No, rather you specified this very location," then by consensus (Ijma'), the statement of the owner shall be accepted, and the witnesses of the shepherd shall be accepted. If the shepherd is a 'Private Employee' (Ajeer-e-Khas), in the case of such a dispute, the owner's statement is accepted. However, if the shepherd produces witnesses, by consensus, no liability (Zaman) shall be imposed upon him; this is mentioned in Fatawa 'Attabiya. If the owner ordered grazing at a specific place and the shepherd acted contrary to it and an animal died, the shepherd shall be liable and will receive no wages. If the goats remained safe, then by analogy (Qiyas), he would receive no wages, but by juristic preference (Istihsan), wages will be mandatory; this is in 'Al-Muhit'. Sheikh Najm-ul-Aimmah Al-Halimi was asked about a person who handed over his horses to a shepherd for protection for a known period and paid wages for grazing and guarding, then the shepherd occupied himself with his own work and left the horses, and they were lost; is he liable? He replied that if such 'Engagement'^1 (Ishtighal) is customary among horse-shepherds, he shall not be liable; otherwise, he will be liable; this is in 'Al-Quniya'. If the shepherd of cross-bred mares threw a lasso and it caught the neck of a mare, and he pulled it and she died, he shall be liable; but if he did so with the owner's permission, he shall not be liable, as mentioned in 'Kitab al-Asl'. Some scholars stated that this ruling applies if the shepherd is a 'Private Employee'; if he is a 'Common Employee' (Ajeer-e-Mushtarak), he shall be liable. The majority of scholars hold that in every case, there is no liability on the employee; this is in 'Az-Zakhira', and it is written in 'Al-Walwalijiyya' that this is correct; this is also in 'Tatarkhaniyya'.

If the owner of goats said to the shepherd, "I gave you a hundred goats," and he replied, "No, rather ninety goats," then the statement of the shepherd shall be accepted. If both establish witnesses, the owner's witnesses shall be accepted.

☆

If a condition was made with the shepherd that he would be liable for any animal lost due to his actions, it is permissible and does not invalidate the contract of hire (Ijara). If this condition was added after the contract, the condition is not valid, but the contract remains valid; this is correct and preferred for legal rulings (Fatwa), as per Fatawa 'Attabiya. If people made a condition with a shepherd that he would be liable

for any animal that dies, then if such a condition was part of the original contract of hire, the contract becomes invalid (Fasid); this is correct and preferred for legal rulings, as per 'Jawahir al-Ikhlati'. If the shepherd is a 'Common Employee' grazing goats in the mountains and the owner set a condition that if an animal dies, he must bring a physical mark/remains as proof or be liable, such a condition is not valid. According to Imam-e-Azam (Abu Hanifa), the shepherd's word is accepted even if he does not bring a physical mark. According to the 'Sahibayn' (Abu Yusuf and Muhammad al-Shaybani), he will be liable if he does not bring the physical mark. However, if he produces witnesses for the death, he shall be absolved. Regarding those goats, until the owner is present, the testimony of a verifier (Musaddiq) shall not be heard to take charity (Sadaqah) from the shepherd. If the verifier took Zakat from the shepherd, the shepherd shall not be liable; this is in 'Al-Mabsut'. If the owner of goats said to the shepherd, "I gave you a hundred goats," and he said, "No, rather ninety," the shepherd's statement is accepted; but if both produce witnesses, the owner's witnesses are accepted. The shepherd does not have the right to drink, offer to others, or consume the goats' milk. This is as written in 'Al-Muhit' and 'Tajnis Khoherazada', and if he does so, he shall be liable; this is in 'Tatarkhaniyya'.

---

1. Engagement (Ishtighal) means if it is customary for shepherds to be occupied with such tasks, then the shepherd acted according to custom and shall not be liable.

...चाहा बल्कि चराया और कोई जानवर डूब कर या दरिंदे के ज़हर (नुक्सान) वग़ैरा से हलाक हो गया और मालिक ने कहा कि मैंने तेरे ज़िम्मे शर्त यह कर दी थी कि मेरी बकरियां इस मक़ाम के सिवाय दूसरे मक़ाम पर चराना और चरवाहे ने कहा कि नहीं बल्कि तूने इसी मक़ाम को बयान किया था, तो बिल-इजमा (सर्वसम्मति से) मालिक का क़ौल (कथन) क़बूल होगा और चरवाहे के गवाह क़बूल होंगे। और अगर चरवाहा 'अजीर-ए-खास' (निजी कर्मचारी) हो तो ऐसे इख़्तिलाफ़ (विवाद) की सूरत में मालिक का क़ौल क़बूल होगा और अगर चरवाहे ने गवाह सुनाए तो बिल-इजमा उस पर ज़मान (हर्जाना) लाज़िम न आएगा, यह फतावा उताबिया में है। अगर मालिक ने किसी ख़ास मक़ाम पर चराने का हुक्म दिया और चरवाहे ने उससे मुख़ालफ़त की और कोई जानवर मर गया तो चरवाहा ज़ामिन (ज़िम्मेदार) होगा और उसको कुछ उजरत (मज़दूरी) न मिलेगी। और अगर बकरियां सही सलामत बच रहीं तो क़यास के तौर पर उसको कुछ उजरत न मिलेगी, मगर इस्तेहसान के तौर पर उजरत वाजिब होगी, यह मुहीत में है। शैख़ नज्म-उल-अइम्मा हलीमी से दरयाफ़्त किया गया कि एक शख़्स ने अपने घोड़े चरवाहे को सुपुर्द किए कि मुद्दत-ए-मालूमा (निश्चित समय) तक उनकी हिफ़ाज़त करे और चरवाहे को चराने व हिफ़ाज़त करने की उजरत दे दी, फिर चरवाहा किसी अपने काम में मसरूफ़ हो गया और घोड़े छोड़ दिए और वे ज़ाया (नष्ट) हो गए, तो क्या वह ज़ामिन होगा? फ़रमाया कि अगर ऐसा 'इश्तग़ाल'^1 (काम में व्यस्तता) घोड़े के चरवाहों में प्रचलित हो तो ज़ामिन न होगा, वरना ज़ामिन होगा, यह कुनिया में है। दो-नस्ली घोड़ियों के चरवाहे ने अगर कमंद (रस्सी) फेंकी और घोड़ी की गर्दन में जा पड़ी और उसने खींची और वह मर गई तो ज़ामिन होगा, और अगर मालिक की इजाज़त से ऐसा किया तो ज़ामिन न होगा, ऐसा ही 'किताब-उल-अस्ल' में ज़िक्र है। और कुछ मशाईख़ (बुज़ुर्गों) ने फ़रमाया कि यह हुक्म उस सूरत में है जब चरवाहा 'अजीर-ए-खास' हो, और अगर 'अजीर-ए-मुश्तरक' (सार्वजनिक कर्मचारी) हो तो ज़ामिन होगा। और आम मशाईख़ का यह मज़हब (विचार) है कि हर सूरत में अजीर पर ज़मान नहीं है, यह ज़खीरा में है और वलवालजिया में लिखा है कि यही सही है, यह तातारखालिया में है।

अगर बकरियों के मालिक ने चरवाहे से कहा कि मैंने तुझे सौ बकरियां दी थीं, उसने कहा कि नहीं बल्कि नब्बे बकरियां थीं, तो चरवाहे का क़ौल क़बूल होगा और अगर दोनों ने गवाह क़ायम किए तो मालिक के गवाह मक़बूल (स्वीकार्य) होंगे।☆

अगर चरवाहे से शर्त ठहराई कि जो जानवर तेरे फ़ेल (काम) से तलफ़ (नष्ट) होगा उसका तू ज़ामिन होगा, तो जायज़ है और इससे अक़द-ए-इजारा (अनुबंध) फ़ासिद (अमान्य) न होगा। और अगर अनुबंध के बाद यह शर्त लगाई तो शर्त सही न हुई और अनुबंध फ़ासिद न हुआ, यही सही है और यही फ़तवे के लिए पसंदीदा है, यह फ़तावा उताबिया में है। और अगर लोगों ने चरवाहे से यह शर्त ठहराई कि जो जानवर उनमें से मर जाएगा उसका वह ज़ामिन होगा, तो अगर अनुबंध में ऐसी शर्त लगाई हो तो अनुबंध फ़ासिद होगा, यही सही और फ़तवे के लिए चुना गया है, यह 'जवाहर इख्लाती' में है। अगर चरवाहा 'अजीर-ए-मुश्तरक' हो जो पहाड़ों में बकरियां चराता हो और मालिक ने शर्त ठहराई कि जो मर जाए उसकी जिस्मानी निशानी लाकर दिखाए वरना ज़ामिन होगा, तो ऐसी शर्त विश्वसनीय नहीं है। फिर इमाम-ए-आज़म के नज़दीक चरवाहे का क़ौल क़बूल होगा चाहे वह जिस्मानी निशानी न लाए, और साहिबैन के नज़दीक ज़ामिन होगा अगर जिस्मानी निशानी न लाए। लेकिन अगर मरने पर गवाह पेश करे तो वह दोषमुक्त होगा। और उन बकरियों में से जब तक मालिक मौजूद न हो तब तक मुसद्दिक़ (सत्यापनकर्ता) की बात नहीं सुनी जाएगी कि चरवाहे से सदक़ा ले। और अगर मुसद्दिक़ ने चरवाहे से ज़कात ले ली तो चरवाहा ज़ामिन न होगा, यह 'मबसूत' में है। अगर बकरियों के मालिक ने चरवाहे से कहा कि मैंने तुझे सौ बकरियां दी थीं, उसने कहा कि नहीं बल्कि नब्बे बकरियां थीं, तो चरवाहे का क़ौल क़बूल होगा और अगर दोनों ने गवाह क़ायम किए तो मालिक के गवाह मक़बूल होंगे। और चरवाहे को यह अख्तियार नहीं है कि बकरियों का दूध पिए, पिलाए या खाए। ऐसा ही मुहीत और 'तजनीस खोहराज़ादा' में लिखा है, और अगर उसने ऐसा किया तो ज़ामिन होगा, यह तातारखालिया में है।

---

1. इश्तग़ाल यानी रिवाज हो कि चरवाहा इस काम में मसरूफ़ रहा करते हैं तो इस चरवाहे ने भी दस्तूर के मुताबिक़ काम किया, लिहाज़ा वह ज़ामिन न होगा।

چاہا بلکہ چرایا اور کوئی جانور ڈوب کر یا درندہ کے گزند وغیرہ سے ہلاک ہو گیا اور مالک نے کہا کہ میں نے تیرے ذمہ شرط یہ کر دی تھی کہ میری بکریاں اس مقام کے سوائے دوسرے مقام پر چرانا اور چرواہے نے کہا کہ نہیں بلکہ تو نے اسی مقام کو بیان کیا تھا تو بالاجماع مالک کا قول قبول ہوگا اور چرواہے کے گواہ قبول ہوں گے اور اگر چرواہا اجیرِ خاص ہو تو ایسے اختلاف کی صورت میں مالک کا قول قبول ہوگا اور اگر چرواہے نے گواہ سنائے تو بالاجماع اس پر ضمان لازم نہ آئے گی یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے۔ اگر مالک نے کسی خاص مقام پر چرانے کا حکم دیا اور چرواہے نے اس سے مخالفت کی اور کوئی جانور مر گیا تو چرواہا ضامن ہوگا اور اس کو کچھ اجرت نہ ملے گی اور اگر بکریاں صحیح سالم بچ رہیں تو قیاساً اس کو کچھ اجرت نہ ملے گی مگر استحساناً اجرت واجب ہوگی یہ محیط میں ہے۔ شیخ نجم الائمہ حلیمی سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے اپنے گھوڑے چرواہے کو سپرد کئے کہ مدتِ معلومہ تک ان کی حفاظت کرے اور چرواہے کو چرانے و حفاظت کرنے کی اجرت دے دی پھر چرواہا کسی اپنے کام میں مشغول ہو گیا اور گھوڑے چھوڑ دیئے اور وہ ضائع ہو گئے پس آیا ضامن ہو گا فرمایا کہ اگر ایسا اشتغال۱۸ گھوڑے کے چرواہوں میں متعارف ہو تو ضامن نہ ہو گا ورنہ ضامن ہوگا یہ قنیہ میں ہے۔ دو غلی مادیوں کے چرواہے نے اگر کمند پھینکی اور گھوڑی کی گردن میں جا پڑی اور اس نے کھینچی اور وہ مر گئی تو ضامن ہوگا اور اگر مالک کی اجازت سے ایسا کیا تو ضامن نہ ہوگا ایسا ہی کتاب الاصل میں مذکور ہے اور بعض مشائخ نے فرمایا کہ یہ حکم اس صورت میں ہے کہ چرواہا اجیرِ خاص ہو اور اگر اجیرِ مشترک ہو تو ضامن ہوگا اور عامہ مشائخ کا یہ مذہب ہے کہ ہر صورت

میں اجیر پر ضمان نہیں ہے یہ ذخیرہ میں ہے اور ولو الوالجیہ میں لکھا ہے کہ یہی صحیح ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

اگر بکریوں کے مالک نے چرواہے سے کہا کہ میں نے تجھے سو بکریاں دی تھیں اس نے کہا کہ نہیں بلکہ نوے بکریاں تھیں تو چرواہے کا قول قبول ہوگا اور اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو مالک کے گواہ مقبول ہوں گے☆

اگر چرواہے سے شرط ٹھہرائی کہ جو جانور تیرے فعل سے تلف ہوگا اس کا تو ضامن ہوگا تو جائز ہے اور اس سے عقدِ اجارہ فاسد نہ ہوگا اور اگر بعدِ عقد کے یہ شرط لگائی تو شرط صحیح نہ ہوئی اور عقدِ فاسد نہ ہوا یہی صحیح ہے اور یہی فتویٰ کے واسطے مختار ہے یہ فتاویٰ عتابیہ میں ہے اور اگر لوگوں نے چرواہے سے یہ شرط ٹھہرائی کہ جو جانور ان میں سے مر جائے گا اس کا تو ضامن ہوگا پس اگر عقدِ اجارہ میں ایسی شرط لگائی ہو تو عقد فاسد ہوگا یہی صحیح و فتویٰ کے واسطے مختار ہے یہ جواہر اخلاطی میں ہے۔ اگر چرواہا اجیرِ مشترک ہو کہ پہاڑوں میں بکریاں چراتا ہو اور مالک نے شرط ٹھہرائی کہ جو مر جائے اس کی جسمی نشانی لا کر دکھائے ورنہ ضامن ہوگا تو ایسی شرط معتبر نہیں ہے پھر امامِ اعظم کے نزدیک چرواہے کا قول قبول ہوگا اگرچہ جسمی نشانی نہ لائے اور صاحبین کے نزدیک ضامن ہوگا اگر جسمی نشانی لائے لیکن اگر مر جانے پر گواہ قائم کرے تو بری ہوگا اور ان بکریوں میں سے جب تک کہ مالک موجود نہ ہو تب تک مصدق کی سماعت نہ کی جائے گی کہ چرواہے سے صدقہ لے اور اگر مصدق نے چرواہے سے زکوۃ لے لی تو چرواہا ضامن نہ ہوگا یہ مبسوط میں ہے اگر بکریوں کے مالک نے چرواہے سے کہا کہ میں نے تجھے سو بکریاں دی تھیں اس نے کہا کہ نہیں بلکہ نوے بکریاں تھیں تو چرواہے کا قول قبول ہوگا اور اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو مالک کے گواہ مقبول ہوں گے

اور چرواہے کو یہ اختیار نہیں ہے کہ بکریوں کا دودھ پیئے پلائے یا کھائے۔ کذا فی المحیط اور تجنیس خوہرا زادہ میں لکھا ہے اور اگر اس نے ایسا کیا تو ضامن ہوگا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

---

۱ اشتغال یعنی رواج ہو کہ چرواہا اس کام میں مشغول ہوا کرتے ہیں تو اس چرواہے نے بھی حسب دستور کام کیا پس ضامن نہ ہوگا۔

Even if he is a specific employee (*Ajir Khas*), he does not have the authority to graze another's goats for wages. If he does so and takes up employment with another person, and several months pass without the first employer's knowledge, the full wages will be due from both employers, and it will all be lawful (*Halal*); he should not give any of it as charity (*Sadaqah*), though the herdsman will be considered a sinner for the breach. This is mentioned in *Al-Zakhirah*. In *Al-Walwaljiyah*, it is written that contrary to this, if a person is appointed for one day to harvest a field or for service, works for part of the day, and then serves someone else, he will not be entitled to the full wage and will be a sinner; this is in *Tatarkhaniyah*. It is also stated that if an employee remains idle for one or two days in a month or falls ill, the wages shall be deducted accordingly; this is in *Al-Zakhirah*. If a condition was made with the herdsman that a certain amount of cheese and butter belongs to the owner and the rest to him, all such conditions are void (*fasid*). The herdsman will be liable for whatever he took from it, and he will receive a fair market wage (*Ajr al-Mithl*); this is in *Al-Mabsut*. If the herdsman gave Zaid's goats into Khalid's possession and Khalid killed them all, and the herdsman confessed to this, Zaid has the option to seek indemnity (*Daman*) from the herdsman, but he cannot seek it from Khalid unless Khalid had admitted that the goats in his possession belonged to Zaid, or if Zaid can produce witnesses for the same. If Zaid produces witnesses that the goats currently held by Khalid are his property, or if Khalid himself confesses to this fact, Zaid has the right to take them back if they are still in Khalid's possession exactly as they were. If they have been destroyed, the owner has the choice to seek compensation from either the herdsman or Khalid; this is in *Al-Muhit*. If the herdsman, while giving them to Khalid, claimed they belonged to Khalid, then the herdsman's statement in Khalid's favor will not be accepted; this is in *Fusus al-Imadiyya*. A village people appointed a herdsman to graze their cattle. The designated pastures had thickets and trees due to which the herdsman could not keep an eye on every single cow or ox. If a cow was lost or destroyed, the herdsman would not be liable; this is in *Khazanat al-Muftin*.

The shepherd (herder of cows and oxen) said, "I had brought this cow into the village," although its owner did not find it in the village. Then, a few days later, he found it, but it had died. ☆

Whoever is appointed as an employee for safekeeping shall be liable for abandoning that safekeeping. Abandonment occurs when the object remains out of his sight until it is lost or destroyed; this is in *Ghiyathiyah*. Ain al-A'imma al-Karabisi and Sheikh Abu

Hamid said that if the herdsman says, "I do not know where the ox went," in our time, this is considered a confession of negligence, i.e., a confession of having destroyed it himself; this is in *Quniyah*. In *Jami' al-Asghar*, it is recorded that Sheikh al-Dabusi was asked about a shepherd who would take cattle to pasture and upon return, leave a cow in its owner's alley without personally handing it over to the owner, and the goat-herder did the same. If the cow or goat is lost before reaching the owner's house, is he liable? The Sheikh replied that indemnity is not mandatory. Sheikh Bakr bin Muhammad stated that if such an act is not considered a violation of norms on his part, he will not be liable; this is in *Al-Hawi*. The shepherd (herder of cows and oxen) said, "I had brought this cow into the village," although its owner did not find it in the village. Then, a few days later, he found it, but it had died. If the people of this village...

(Footnote) 1. Regarding the statement "he will be a sinner," I say: This issue is clear evidence that for a contract of hiring (*Ijarah*) to be valid or for wages to be due, it is not a prerequisite that the work itself be lawful (*Halal*). Understand this. An analogy for this is that if a worker is hired to build a tomb (a structure discouraged in some interpretations), the wages will be due even if it was not permissible for the builder to participate in such an act contrary to the *Sunnah*.

यद्यपि वह एक विशिष्ट कर्मचारी (अजीर खास) हो, फिर भी उसे यह अधिकार नहीं है कि वह किसी अन्य की बकरियों को मजदूरी पर चराए। और यदि वह चराता है और उसने किसी अन्य व्यक्ति की नौकरी कर ली और कुछ महीने बीत गए और पहले व्यक्ति को इसका पता नहीं चला, तो उसकी मजदूरी दोनों में से प्रत्येक पर पूरी-पूरी अनिवार्य होगी और सब हलाल (वैध) होगी; इसमें से कुछ भी दान (सदका) न करे, लेकिन चरवाहा गुनहगार होगा। यह 'अल-ज़खीरा' में है। और 'अल-वलवाल्जीया' में लिखा है कि इसके विपरीत, यदि किसी व्यक्ति को एक दिन के लिए खेत काटने या सेवा के लिए नियुक्त किया गया, उसने दो पहर काम किया और फिर किसी दूसरे की सेवा की, तो वह पूरी मजदूरी का हकदार नहीं होगा और गुनहगार होगा; यह 'तातार्खानिवा' में है। और कहा गया है कि यदि कर्मचारी ने महीने में एक या दो दिन काम छोड़ दिया या वह बीमार हो गया, तो मजदूरी से उसी अनुपात में कटौती की जाएगी; यह 'अल-ज़खीरा' में है। यदि चरवाहे के साथ यह शर्त लगाई गई कि इतना पनीर और मक्खन मेरा है और बाकी सब तुम्हारा है, तो ये सभी शर्तें अमान्य (फ़ासिद) हैं, और चरवाहे ने इसमें से जो कुछ लिया है, वह उसका जिम्मेदार (ज़ामिन) होगा और चरवाहे को मानक मजदूरी (अज्र-ए-मिसल) मिलेगी; यह 'अल-मबसत' में है। यदि चरवाहे ने ज़ैद की बकरियाँ खालिद के कब्जे में दे दीं और उसने उन सबको मार डाला और चरवाहे ने इसे स्वीकार किया, तो ज़ैद को यह अधिकार है कि वह चरवाहे से हर्जाना ले, और वह खालिद से हर्जाना नहीं ले सकता, यदि खालिद ने यह स्वीकार न किया हो कि जो बकरियाँ उसके कब्जे में आई थीं वे ज़ैद की मिल्कियत थीं और न ही ज़ैद इस मामले में गवाह पेश कर सके। और यदि ज़ैद ने गवाह पेश कर दिए कि जो बकरियाँ वर्तमान में खालिद के कब्जे में हैं वे मेरी संपत्ति हैं, या खालिद ने स्वयं इस बात को स्वीकार किया, तो ज़ैद को अधिकार है कि यदि वे बकरियाँ खालिद के पास ज्यों की त्यों मौजूद हों तो उन्हें वापस ले ले, और यदि वे नष्ट हो गई हों तो मालिक को विकल्प (खियार) होगा कि चाहे चरवाहे से हर्जाना ले या खालिद से; यह 'अल-मुहीत' में है। यदि चरवाहे ने खालिद को देते समय यह स्वीकार किया हो कि ये खालिद की हैं, तो चरवाहे का कथन खालिद के हक में स्वीकार्य नहीं होगा; यह 'फुसूल-ए-इमादिया' में है। एक गाँव वालों ने एक चरवाहा नियुक्त किया जो उनकी गायों को चराता था और उन लोगों के चरागाह निर्धारित थे जिसमें घनी झाड़ियाँ और पेड़ थे, जिनकी वजह से चरवाहा हर एक गाय-बैल पर नजर नहीं रख सकता था और एक गाय खो गई या नष्ट हो गई, तो चरवाहा जिम्मेदार नहीं होगा; यह 'खज़ाना-ए-मुफ्तीन' में है।

गड़रिये यानी गाय-बैल चराने वाले ने कहा कि मैंने यह गाय इस गाँव में दाखिल कर दी थी, हालांकि इसके मालिक ने उसे गाँव में नहीं पाया, फिर कुछ दिनों बाद पाया लेकिन वह मर चुकी थी ☆

जो व्यक्ति सुरक्षा के लिए कर्मचारी नियुक्त हुआ है, वह सुरक्षा छोड़ देने से जिम्मेदार होगा, और सुरक्षा का त्याग इस प्रकार होता है कि वस्तु उसके नष्ट होने तक उसकी नजरों से ओझल रही हो; यह 'गियासिया' में है। ऐनुल अइम्मा करबीसी और शेख अबू हामिद ने फरमाया कि यदि चरवाहे ने कहा कि मुझे नहीं मालूम कि बैल कहाँ चला गया, तो हमारे समय में यह लापरवाही का स्वीकार है, अर्थात स्वयं नष्ट कर देने का स्वीकार है; यह 'कुनिया' में है। 'जामे अल-असगर' में है कि शेख अद-दबौसी से पूछा गया कि एक गड़रिया चरागाह में चराने ले जाता था और वापसी पर गाय को उसके मालिक की गली में छोड़ देता था और मालिक को नहीं सौंपता था, और बकरी चराने वाला भी ऐसा ही करता था; अब यदि गाय या बकरी मालिक के घर पहुँचने से पहले नष्ट हो जाए, तो क्या वह जिम्मेदार होगा? शेख ने फरमाया कि हर्जाना अनिवार्य नहीं है। और शेख बक्र बिन मोहम्मद ने फरमाया कि यदि ऐसा कार्य उसकी ओर से नियमों के उल्लंघन में नहीं गिना जाता, तो वह जिम्मेदार नहीं होगा; यह 'हावी' में है। गड़रिये यानी गाय-बैल चराने वाले ने कहा कि मैंने यह गाय इस गाँव में दाखिल कर दी थी, हालांकि इसके मालिक ने उसे गाँव में नहीं पाया, फिर कुछ दिनों बाद पाया लेकिन वह मर चुकी थी; अब यदि इस गाँव के लोग...

(फुटनोट) १. "वह गुनहगार होगा" के बारे में मैं कहता हूँ कि यह मसला स्पष्ट प्रमाण है कि किसी रोजगार अनुबंध (अजारा) के सही होने या मजदूरी अनिवार्य होने के लिए यह आवश्यक नहीं है कि वह कार्य हलाल (वैध) हो; इसे समझें। और इसका उदाहरण यह है कि यदि पक्की कब्र बनाने के लिए मजदूर लगाया गया, तो मजदूरी अनिवार्य होगी, भले ही राजमिस्त्री के लिए सुन्नत के खिलाफ ऐसे काम में भाग लेना जायज नहीं था।

اگرچہ وہ اجیر خاص ہو تو اس کو اختیار نہیں ہے کہ کسی غیر کی بکریاں اجرت پر چرائے اور اگر چرائے اور اس نے غیر شخص کی نوکری کر لی اور چند مہینے گزر گئے اور پہلے شخص کو معلوم نہ ہوا تو اس کی اجرت دونوں میں سے ہر ایک پر پوری پوری واجب ہوگی اور سب حلال ہوگی اس میں سے کچھ صدقہ نہ کرے لیکن چرواہا گنہگار ہوگا یہ ذخیرہ میں ہے اور ولوالجیہ میں لکھا ہے کہ بخلاف اس کے اگر کسی شخص کو ایک روز کے لئے کھیت کاٹنے یا خدمت کے واسطے مقرر کیا اس نے پہر دو پہر کام کیا پھر کسی دوسرے کی خدمت کی تو پوری اجرت کا مستحق نہ ہوگا اور گنہگار ہوگا یہ تاتارخانیہ میں ہے اور فرمایا کہ اگر اجیر نے مہینہ میں ایک روز یا دو روز معطل بیکار چھوڑ دیئے یا بیمار ہو گیا تو اجرت میں سے اسی حساب سے وضع کر لیا جائے گا یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر چرواہے سے شرط لگائی کہ اس قدر جبن و مسکہ میرا ہے اور باقی سب تیرا ہے تو یہ سب شرطیں فاسد ہیں اور چرواہا ہے نے جو کچھ اس میں سے لیا ہو اس کا وہ ضامن ہوگا اور چرواہے کو اجر المثل ملے گا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر چرواہے نے زید کی بکریاں خالد کے قبضہ میں دے دیں اس نے سب مار ڈالیں اور چرواہے نے اس کا اقرار کیا تو زید کو اختیار ہے کہ چرواہے سے ضمان لے اور خالد سے ضمان نہیں لے سکتا ہے اگر خالد نے یہ اقرار نہ کیا ہو کہ جو بکریاں میرے قبضہ میں آئی تھیں وہ زید کی ملک تھیں اور نہ زید اس امر کے گواہ قائم کر سکتا ہے اور اگر زید نے گواہ قائم کئے کہ جو بکریاں فی الحال مقبوضہ خالد ہیں وہ میری ملک ہیں یا خالد نے خود اس امر کا اقرار کیا تو زید کو اختیار ہے کہ اگر خالد کے پاس وہ بکریاں بعینہ موجود ہوں تو واپس لے لے اور اگر مستہلک ہوں تو مالک کو خیار ہوگا کہ چاہے چرواہے سے اس کی ضمان لے یا خالد سے یہ محیط میں ہے اگر چرواہے نے خالد کو دیتے

وقت یہ اقرار کیا ہو کہ یہ خالد کی ہیں تو پھر چرواہے کا قول خالد کے حق میں مقبول نہ ہو گا یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ ایک گاؤں والوں نے ایک چرواہا مقرر کیا کہ ان کی گائے گورو چراتا تھا اور ان لوگوں کے چراگاہ مقرر تھے جس میں گھنے بیند اور درخت تھے کہ جن کی وجہ سے چرواہا ہر ایک گائے بیل پر نظر نہیں رکھ سکتا تھا اور ایک گائے ضائع ہو گئی تو چرواہا ضامن نہ ہوگا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

گڈریا یعنی گائے بیل چرانے والے نے کہا کہ میں نے یہ گائے اس گاؤں میں داخل کر دی تھی حالانکہ اس کے مالک نے اس کو گاؤں میں نہ پایا پھر چند روز بعد پایا مگر مر گئی تھی ☆

جو شخص حفاظت کے واسطے اجیر مقرر ہوا ہے وہ حفاظت چھوڑ دینے سے ضامن ہوگا اور ترک حفاظت اس طور سے ہوتی ہے کہ ضائع ہو جانے تک اس کی نظر سے چیز غائب رہی ہو یہ غیاثیہ میں ہے۔ عین الائمہ کرابیسی اور شیخ ابوحامد نے فرمایا کہ اگر چرواہے نے کہا کہ مجھے نہیں معلوم کہ بیل کہاں چلا گیا تو ہمارے زمانہ میں تفصیح کا اقرار ہے یعنی خود ضائع کر دینے کا اقرار ہے یہ قنیہ میں ہے۔ جامع الاصغر میں ہے کہ شیخ الدبوسی سے دریافت کیا گیا کہ ایک گڈریا چراگاہ میں چرانے لے جاتا اور واپسی پر گائے اس کے مالک کے کوچہ میں چھوڑ دیتا اور مالک کے سپرد نہیں کرتا تھا اور بکریاں چرانے والا بھی ایسا ہی کرتا تھا پس اگر گائے یا بکری مالک کے گھر پہنچنے سے پہلے ضائع ہو جائے تو کیا وہ ضامن ہو گا تو شیخ نے فرمایا کہ ضمان لازم نہیں ہے اور شیخ بکر بن محمد نے فرمایا کہ اگر ایسا فعل اس کی طرف سے مخالفت میں شمار نہ ہو تو ضامن نہ ہو گا یہ حاوی میں ہے گڈریا یعنی گائے بیل چرانے والے نے کہا کہ میں نے یہ گائے اس گاؤں میں داخل کر دی تھی حالانکہ اس کے مالک نے اس کو گاؤں میں نہ پایا پھر چند روز بعد پایا مگر مر گئی تھی پس اگر اس گاؤں کے لوگ

ا قولہ گنہگار ہو گا اقول یہ مسئلہ صریح دلیل ہے کہ کسی عقد اجارہ کے صحیح ہونے یا اجرت واجب ہونے سے یہ لازم نہیں آتا کہ وہ کام حلال ہو فافہم اور اس کی نظیر یہ ہے کہ اگر کچی قبر بنانے کے لئے مزدور کیا تو اجرت واجب ہو گی اگر چہ معمار کو ایسے خلاف سنت کام میں شرکت جائز نہ تھی۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 (303) Book of Hire (Al-Ijarah)

If the agreement was merely for the herdsman to bring the animals into the village and not specifically to each owner's house, the herdsman's testimony that he delivered the cow to the village will be accepted. If he refuses to take an oath upon this statement, he shall be held liable (dhamin), otherwise not. Similarly, if the herdsman delivers the cattle to their nightly enclosure (typically made of wood and bamboo) and an animal subsequently escapes and is lost, the same ruling applies. However, if the condition was specifically to deliver each ox to its respective owner, he remains liable for any loss until such delivery is made. This is mentioned in 'Wajiz al-Kardari'.

It is stated in 'Al-Muntaqa' that if a herdsman stipulates with the owners that his responsibility ends once he reaches a certain designated location in the village with the cattle, such a condition is valid. If an owner's ox dies and he replaces it with another ox at the communal gathering point, and the herdsman takes it, this new ox will also be subject to the previous agreement. This means the herdsman is exonerated from liability upon reaching the designated village spot; this is found in 'Tatarkhaniya'. Further agreements (musharatah) are not required for others joining. If someone sends an animal to the herdsman without knowing the existing agreement between the herdsman and the villagers, the herdsman remains liable until the animal is returned to the owner. But if they were aware of the condition, it is legally valid by way of 'Istihsan' (juridical preference). Qazi Fakhruddin stated that the ruling mentioned in 'Al-Muntaqa' is the authoritative fatwa; this is found in 'Al-Kubra'. In a case where a woman sent her ox via an agent (elchi) to a herdsman, and later another agent claimed the ox and took it, leading to its death; if the woman provides witnesses, she can claim damages (dhaman) from the herdsman. The herdsman cannot claim from the agent if he knew the ox belonged to the woman yet still gave it to the unauthorized agent. If he was unaware, he may seek restitution from the agent; this is in 'Al-Muheet'. 'Fawa'id Sahib al-Muheet' states that if an ox is sent to a herdsman and the messenger says "So-and-so sent this to you," and the herdsman refuses saying "Take it back, I will not accept it," yet the messenger leaves it and it dies, the herdsman is held liable. This is because once the messenger delivered it, his duty ended, and the herdsman became the trustee (ameen). A trustee does not have the authority to leave a trust (wadiyat) with a stranger; this is in 'Fusul al-Imadiyya'. If villagers give their donkeys to a herdsman they do not know and send a man along with him, and during the journey, the herdsman tells the man to stay with the

donkeys while he takes one donkey to fetch something and disappears, the man who stayed with the donkeys is not held liable; this is in 'Ghiyathiyya'.

A goat from the herd entered a pottery merchant's shop. The herdsman entered the shop to drive it out, and in doing so, several pots and vessels were broken. In this case, he shall be liable for the compensation of the broken goods. ✩

If a cowherd (baqqar) disappears from the herd (baqurah) and the cattle enter someone's field and destroy crops, the cowherd is not liable. However, if the cowherd intentionally drove the cattle into someone's field or was driving them outside the village and the herd then strayed into a field, he is liable.

1. Regarding the statement mentioned, it is noted that this ruling presents difficulties because it would imply that in a trust (wadiyat), the dismissal of the trustee (mustawda') is not a condition, or rather, the act itself is not considered valid, whereas no scholar holds such a view.

...इतने ही पर राज़ी थे कि चरवाहा गाँव में दाखिल करदे, हर एक के मकान पर न पहुँचाए तो चरवाहे का कौल (कथन) स्वीकार होगा कि मैंने यह गाय गाँव में पहुँचा दी थी, फिर अगर उसने इस कौल पर कसम खाने से इनकार किया तो ज़ामिन (उत्तरदायी) होगा अन्यथा ज़ामिन न होगा। इसी तरह अगर चरवाहे ने मवेशियों को उस जगह पहुँचा दिया जहाँ वे रात को रहते हैं, यानी लकड़ियों और बाँसों से घेरकर एक बाड़ा सा बना लेते हैं, उसमें रहते हैं, फिर वहाँ से कोई जानवर निकल गया और नष्ट हुआ तो भी यही हुक्म है। लेकिन अगर शर्त ठहरी थी कि हर एक का बैल उसके मालिक को पहुँचाया करे तो ज़ामिन होगा, यह 'वज़ीज़-ए-करदरी' में है।

'मुंतकी' में लिखा है कि अगर चरवाहे ने लोगों से यह शर्त कर ली कि जब मैं मवेशियों को गाँव के फलां स्थान तक पहुँचा दूँ तो मैं (ज़िम्मेदारी से) मुक्त हूँ, तो शर्त जायज़ है और वहां तक पहुँचाने से वह मुक्त होगा। फिर अगर किसी व्यक्ति का बैल मर गया और उसने उसके स्थान पर दूसरा बैल वहीं पहुँचा दिया जहाँ सब मवेशी जमा रहते हैं और चरवाहा उनको ले गया, तो यह बैल भी उसी पुरानी शर्त के तहत उसके पास रहेगा, यानी अगर उसने गाँव के उस स्थान तक पहुँचा दिया तो वह मुक्त है; यह 'ततार खानिया' में है। और लोगों को उसके साथ कोई और शर्त (मुशारतत) नहीं करनी चाहिए। और अगर किसी व्यक्ति ने अपना बैल या गाय वहां भेज दी और उसने वह शर्त नहीं सुनी है जो चरवाहे और गाँव वालों के बीच थी, तो जब तक चरवाहा उसका जानवर उसे वापस न करे वह मुक्त नहीं होगा; और अगर उसने शर्त सुनी है तो इस्तेहसानन (न्यायसंगत रूप से) शर्त जायज़ है। काज़ी फ़ख़रुद्दीन ने फ़रमाया कि जो मुंतकी में वर्णित है उसी पर फ़तवा है, यह 'कुबरा' में है। एक महिला ने एक व्यक्ति के हाथ अपना बैल एक चरवाहे के पास भेजा, फिर चरवाहे के पास वह एलची (दूत/एजेंट) आया और कहा कि यह बैल मेरा है और ले गया, फिर वह बैल मर गया; अब अगर महिला ने गवाह पेश किए तो वह चरवाहे से हर्जाना (ज़मान) ले सकती है, और चरवाहा उस एलची से नहीं ले सकता, बशर्ते चरवाहे ने यह जानते हुए भी कि यह बैल उस महिला का है, उसे एलची को दे दिया हो। और अगर वह नहीं जानता था, तो वह एलची से वापस लेगा, यानी हर्जाने की राशि; यह 'मुहीत' में है। 'फ़वाइद साहिब अल-मुहीत' में लिखा है कि एक व्यक्ति ने अपना बैल एक चरवाहे के पास भेजा, उसने लाकर चरवाहे से कहा कि फलां व्यक्ति ने यह बैल तुम्हारे पास भेजा है, चरवाहे ने जवाब दिया कि "तुम इसे ले जाओ, मैं नहीं लेता हूँ", वह ले गया और बैल मर गया, तो चरवाहा ज़ामिन होगा क्योंकि जब एलची ने चरवाहे के पास पहुँचाया तो उसका कार्य (रिसालत) पूर्ण हो गया,

अतः चरवाहा अमीन (ट्रस्टी) ठहर गया और 'मुस्तौदअ' (धरोहर रखने वाले) को यह अधिकार नहीं है कि वह किसी अजनबी के पास अमानत रखवाए; यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। एक गाँव के लोगों ने अपने-अपने गधे एक चरवाहे को दिए लेकिन आपस में कहा कि हम इस चरवाहे को पहचानते नहीं हैं, यह सोचकर एक आदमी उसके साथ गया, रास्ते में चरवाहे ने उस आदमी से कहा कि "तुम इन गधों के साथ रहो ताकि मैं यह गधा ले जाकर इस पर यह चीज़ लाद लाऊँ', यह कहकर वह गधा लेकर चला गया और पता नहीं कहाँ गायब हो गया, तो वह व्यक्ति जो साथ भेजा गया था वह ज़ामिन न होगा; यह 'ग़ियासिया' में है।

झुंड में से एक बकरी एक बर्तन बेचने वाले की दुकान में घुस पड़ी और चरवाहा दुकान पर उसको हाँकने (निकालने) गया और हाँकने की प्रक्रिया में घड़े और बर्तन टूट गए, तो वह हर्जाना (ज़मान) भरेगा। ✩

...गाय चराने वाला मवेशियों में से गायब हो गया और मवेशी किसी व्यक्ति के खेत में घुस गए और खेती बर्बाद कर दी, तो ग्वाला (बक्कार) ज़ामिन न होगा। हाँ, अगर ग्वाले ने मवेशियों को किसी व्यक्ति के खेत में डाल दिया हो या गाँव से बाहर हाँक कर साथ ले चला था और फिर झुंड किसी खेत में जा पड़ा (तो ज़ामिन होगा)।

1. 'कौल' (कथन) के बारे में यह निर्णय हुआ कि यह कौल कठिन है क्योंकि इस स्थिति में यह आवश्यक होगा कि 'वदीयत' (अमानत) में मुस्तौदअ को कार्यमुक्त करना शर्त न हो बल्कि करना ही विश्वसनीय न हो, जबकि इसका कोई मानने वाला नहीं है।

اتنے ہی پر راضی تھے کہ چرواہا گاؤں میں داخل کر دے ہر ایک کے مکان پر نہ پہنچائے تو چرواہے کا قول قبول ہو گا کہ میں نے یہ گائے گاؤں میں پہنچادی تھی پس اگر اس نے اس قول پر قسم کھانے سے انکار کیا تو ضامن ہو گا ورنہ ضامن نہ ہو گا اسی طرح اگر چرواہے نے بقروں کو اس جگہ پہنچا دیا جہاں رات کو رہتے ہیں یعنی لکڑیاں اور بانسوں سے گھیر کر ایک احاطہ سا بنا لیتے ہیں اس میں رہتے ہیں پھر وہاں سے کوئی جانور نکل گیا اور ضائع ہوا تو بھی یہی حکم ہے لیکن اگر شرط ٹھہری تھی کہ ہر ایک کا بیل اس کے مالک کو پہنچایا کرے تو ضامن ہو گا یہ وجیز کر دری میں ہے۔

منتقی میں لکھا ہے کہ اگر چرواہے چرانے والے نے لوگوں سے یہ شرط کر لی کہ جب میں بقروں کو گاؤں کے فلاں مقام تک پہنچادوں تو میں بری ہوں تو شرط جائز ہے اور یہاں تک پہنچانے سے وہ بری ہو گا پھر اگر کسی شخص کا بیل مر گیا اور اس نے بجائے اس کے دوسرا بیل وہیں پہنچادیا جہاں سب بقر جمع رہتے ہیں اور چرواہا ان کو لے گیا تو یہ بیل بھی اسی شرط سابق سے اس کے پاس رہے گا یعنی اگر اس نے گاؤں کے اس مقام تک پہنچا دیا تو بری ہے یہ تاتار خانیہ میں ہے اور لوگوں کو اس کے ساتھ مشارطت نہیں چاہئے اور اگر کسی شخص نے اپنا بیل یا گائے وہاں بھیج دی اور اس نے جو شرط چرواہے اور اہل قریہ کے درمیان ہے نہیں سنی ہے تو جب تک چرواہا اس کا جانور اس کو واپس نہ کرے بری نہ ہو گا اور اگر اس نے شرط سنی ہے تو استحساناً شرط جائز ہے اور قاضی فخر الدین نے فرمایا کہ جو منتقی میں مذکور ہے اس پر فتویٰ ہے یہ کبریٰ میں ہے۔ ایک عورت نے ایک شخص کے ہاتھ اپنا بیل ایک چرواہے کے پاس بھیج دیا پھر چرواہے کے پاس وہ ایلچی آیا اور کہا کہ یہ بیل میرا ہے اور لے گیا پھر وہ بیل مر گیا پس اگر

عورت نے گواہ قائم کئے تو چرواہے سے ضمان لے سکتا ہے اور چرواہا اس ایلچی سے نہیں لے سکتا ہے بشرطیکہ چرواہے نے باوجود اس علم کے کہ یہ بیل عورت کا ہے ایلچی کو دے دیا ہو اور اگر یہ نہیں جانتا تھا تو ایلچی سے واپس لے گا یعنی مال ضمان یہ محیط میں ہے فوائد صاحب المحیط میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے اپنا بیل ایک شخص کے ہاتھ ایک چرواہے کے پاس بھیج دیا اس نے لا کر چرواہے سے کہا کہ فلاں شخص نے یہ بیل تیرے پاس بھیجا ہے اس نے جواب دیا کہ تو اس کو لے جا میں نہیں لیتا ہوں وہ لے گیا اور بیل مر گیا تو چرواہا ضامن ہو گا کیونکہ جب ایلچی نے چرواہے کے پاس پہنچایا تو رسالت تمام ہوگئی پس چرواہا امین ٹھرا ر پایا اور مستودع کو یہ اختیار نہیں ہے کہ اجنبی کے پاس ودیعت کہے یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ ایک گاؤں کے لوگوں نے اپنے اپنے گدھے ایک چرواہے کو دئیے مگر آپس میں کہا کہ ہم اس چرواہے کو پہچانتے نہیں ہیں یہ سمجھ کر ایک آدمی اس کے ساتھ گیا راہ میں چرواہے نے اس آدمی سے کہا کہ تو ان گدھوں کے ساتھ رہ تاکہ میں یہ گدھا لے جا کر اس پر یہ چیز لاد لاؤں یہ کہہ کر وہ گدھا لے کر معلوم نہیں کہاں چلا گیا تو وہ شخص جو ساتھ کیا گیا تھا ضامن نہ ہو گا یہ غیاثیہ میں ہے۔

گلہ میں سے ایک بکری ایک برتن بیچنے والے کی دکان میں گھس پڑی اور چرواہا ڈکان پر اس کو ہانکنے گیا اور ہانکنے میں گھڑے برتن پھوٹ گئے تو ضمان بھرے گا ☆

ہر ہے چرانے والا باقورہ میں سے غائب ہو گیا اور باقورہ ایک شخص کی کھیتی میں گھس پڑا اور کھیتی خراب کر دی تو بقار ضامن نہ ہو گا ہاں اگر بقار نے باقورہ کو کسی شخص کی کھیتی میں ڈال دیا یا گاؤں سے باہر ہانک کر ساتھ لے چلا تھا کہ گلہ کسی شخص کی کھیتی میں جاپڑا۔

۱۔ قول میں قرار پایا ا قول یہ مشکل ہے اس واسطے کہ اس صورت میں لازم آئے گا کہ ودیعت میں مستودع معزول کرنا شرط نہ ہو بلکہ کرنا معتبر نہ ہو حالانکہ اس کا کوئی قائل نہیں ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 304 | Kitab al-Ijarah (Book of Hiring)

If a cowherd (baqar), while driving the cattle, causes damage to someone's property, he shall be liable (zamin). This is stated in *Khazanah al-Fatawa*. If a goat from a herd enters a pot-seller's shop and the shepherd goes into the shop to drive it out, and in doing so, pots or jars are broken, the shepherd is liable because they were broken due to his act of driving them. This is mentioned in *Fusool-e-Imadiyah*. The people of a village graze their four-legged animals by turns. One person's turn came, and an ox was lost. Sheikh Ibrahim bin Yusuf stated that according to those who hold a shared employee (*ajir-e-mushtarak*) liable, this person will be liable, and this is the correct view because the fatwa is that whatever is lost due to the action of a shared employee, he is liable for it; otherwise, he is not. This is in *Al-Kubra*. The Sheikh was asked: The people of a village agreed among themselves that every day one of them would guard the herd of quadrupeds. One day, it was someone's turn, and he hired Zaid as a laborer (*ajir*) to guard the herd. The laborer brought the herd to the forest and then slipped away to his house to eat. During his absence, some animals were lost. Who is liable? The Sheikh said that if they were lost while the laborer was absent, then the laborer is liable because he abandoned his watch. However, if they were lost after his return, he would not be liable because by returning, he ceased his non-compliance and returned to agreement (performance of duty); thus, he is released from liability. The person whose turn it originally was will not be liable in any case. This is in *Fatawa-e-Nasafi*. This ruling applies when no condition was made for personal guarding. If it was stipulated that he must guard it himself, he becomes liable by handing it over to another. In this issue, a shared employee will only be liable if he did not leave the herd with someone from his own family/dependents. If he left a guard from among his family, he would not be liable in any case. This is in *Khazanah al-Muftiin*. A shepherd used to graze animals for wages; he left the herd with a person for safekeeping and went to the village to bring back the animals that had been left behind, or went for some personal need. In the meantime, some of the animals outside were lost. The scholars (*mashaikh*) stated that if the guard was not from his family, he would be liable; otherwise, he would not. This fatwa is in *Qazi Khan*.

If a cowherd leaves a herd of cows and oxen with a stranger for safekeeping, would he be liable? It was stated that for a short period, such as to urinate, eat, or perform ablution (*wudu*), leaving them for such a duration does not make him liable because such an amount is excused. This is in *Fusool-e-Imadiyah*. A cowherd left the herd in

the care of a boy, and at the time of watering, a cow was lost due to some calamity. If the boy was capable of guarding, the cowherd is not liable. If the boy was incapable, it is as if he left the herd without a guard, so he shall be liable. This is in *Jawahir al-Fatawa*. A herd of cows and oxen passed over a bridge, and an ox's foot fell into a hole and broke, or a cow fell into the water and drowned and was lost; the cowherd will be liable even if it didn't happen by his driving, provided that protection from it was possible. This is in *Wajiz-e-Kurdari*. A cowherd left the herd in another person's care and a cow was lost, being eaten by a wolf; he will not be liable provided he left it in the care of someone from his family. A cowherd left the herd unattended and went home, then sent his wife from there for guarding. She guarded until evening, then it was found that one cow was missing, and it was not known at what time it disappeared. In this case, the cowherd will be liable. This is in *Khazanah al-Muftiin*. If a watchman was hired for a market and the wages were collected from the market people according to their share...

[Footnote] 1. "Possible," meaning apparently there seemed to be a way such that the leg would not break or the cow would not fall into the water. If the method he employed was the only one possible, he would not be liable.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 304 | किताबुल इजारा (किरायेदारी/मजदूरी की किताब)

यदि किसी पशु चराने वाले (बक़ार) ने पशुओं को हाँकने के दौरान किसी व्यक्ति की संपत्ति को नष्ट कर दिया, तो वह जिम्मेदार (ज़ामिन) होगा; यह 'ख़ज़ाना अल-फ़तावा' में है। रेवड़ में से एक बकरी एक बर्तन बेचने वाले की दुकान में घुस गई और चरवाहा उसे दुकान से बाहर निकालने गया, और हाँकने के दौरान घड़े-बर्तन टूट गए, तो चरवाहा उत्तरदायी होगा क्योंकि वे उसके हाँकने से टूटे; यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। एक गाँव के लोग अपने पशुओं को बारी-बारी से चराते हैं। फिर एक व्यक्ति की बारी के दौरान एक बैल खो गया, तो शेख इब्राहिम बिन यूसुफ़ ने फरमाया कि जो व्यक्ति 'अजीर-ए-मुश्तरक' (साझा कर्मचारी) को उत्तरदायी मानता है, उसके अनुसार यह व्यक्ति जिम्मेदार होगा और यही सही है क्योंकि इसी बात पर फ़तवा है कि जो चीज़ 'अजीर-ए-मुश्तरक' की हरकत से नष्ट हो, उसका वह जिम्मेदार होता है, इसके अलावा वह जिम्मेदार नहीं होता; यह 'कुबरा' में है। शेख से पूछा गया कि एक गाँव के लोगों ने आपस में समझौता किया कि हर रोज़ हममें से एक व्यक्ति पशुओं के रेवड़ की रक्षा करेगा। फिर एक दिन एक व्यक्ति की बारी थी, उसने ज़ैद को रेवड़ की रक्षा के लिए मजदूर (अजीर) नियुक्त किया। मजदूर रेवड़ को जंगल ले गया और अपने घर खाना खाने चला गया। उनमें से कुछ पशु नष्ट हो गए, तो कौन जिम्मेदार होगा? शेख ने फरमाया कि यदि मजदूर की अनुपस्थिति के दौरान नष्ट हुए तो मजदूर जिम्मेदार है क्योंकि उसने निगरानी छोड़ दी, और यदि उसके वापस आने के बाद नष्ट हुए तो वह जिम्मेदार नहीं होगा क्योंकि वापस आने से उसने उल्लंघन से वापस अनुपालन की ओर रुख कर लिया है, इसलिए वह दायित्व से बाहर हो गया। और जिस व्यक्ति की बारी थी वह किसी भी स्थिति में जिम्मेदार नहीं होगा; यह 'फ़तावा-ए-नस्फ़ी' में है। और यह हुक्म उस समय है जब प्रत्येक ने व्यक्तिगत रूप से रक्षा करने की शर्त न की हो; यदि यह शर्त हो कि वह स्वयं रक्षा करेगा, तो दूसरे को सौंप देने से वह जिम्मेदार होगा। और इस मामले में 'अजीर-ए-मुश्तरक' तभी जिम्मेदार होगा जब वह रेवड़ के साथ अपने परिवार/अधीनस्थों में से किसी को न छोड़ गया हो, और यदि उसने परिवार में से किसी को रक्षक छोड़ा है तो वह भी किसी स्थिति में जिम्मेदार नहीं होगा; यह 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्तीइन' में है। एक चरवाहा मजदूरी पर चराया करता था, उसने रेवड़ को एक व्यक्ति के पास रक्षा के लिए छोड़ दिया और स्वयं गाँव में इस उद्देश्य से गया कि जो जानवर पीछे छूट गए हैं उन्हें हाँक लाए या किसी व्यक्तिगत आवश्यकता के लिए गया, इस बीच

जो जानवर बाहर थे उनमें से कुछ नष्ट हो गए, तो विद्वानों (मशाइख़) ने फरमाया कि यदि रक्षक उसके परिवार में से न हो तो वह जिम्मेदार होगा, अन्यथा नहीं; यह फ़तवा 'काज़ी ख़ान' में है।

यदि पशुपालक ने गाय-बैलों के रेवड़ को किसी अजनबी के पास रक्षा के लिए छोड़ दिया, तो क्या वह जिम्मेदार होगा? फरमाया गया कि थोड़ी देर के लिए जैसे पेशाब करने लगा या खाना खाने लगा या वज़ू करने लगा, इतनी देर के लिए छोड़ दिया तो जिम्मेदार नहीं होगा क्योंकि इतनी रियायत (छूट) है; यह 'फ़ुसूल इमादिया' में है। पशुपालक ने रेवड़ को एक लड़के की रक्षा में छोड़ दिया और पानी पिलाने के समय एक गाय किसी विपत्ति के कारण नष्ट हो गई। अब यदि वह लड़का रक्षा करने में सक्षम था तो पशुपालक जिम्मेदार नहीं होगा, और यदि वह सक्षम नहीं था तो मानो उसने बिना रक्षक के छोड़ दिया, इसलिए वह जिम्मेदार होगा; यह 'जवाहर अल-फ़तावा' में है। गाय-बैलों का रेवड़ एक पुल से गुज़रा और एक बैल का पैर एक छेद में फँसकर टूट गया या कोई गाय पानी में गिरकर डूब गई और मर गई, तो पशुपालक जिम्मेदार होगा भले ही वह उसके हाँकने से न हुआ हो, बशर्ते कि उससे रक्षा करना संभव था; यह 'वजीज़ कुर्दारी' में है। एक पशुपालक ने रेवड़ दूसरे व्यक्ति की रक्षा में छोड़ दिया और एक गाय को भेड़िया खा गया, तो वह जिम्मेदार नहीं होगा बशर्ते उसने अपने परिवार के किसी व्यक्ति को रक्षा पर छोड़ा हो। एक पशुपालक ने रेवड़ को यूँ ही असुरक्षित छोड़ दिया और स्वयं घर चला गया और वहाँ से अपनी पत्नी को रक्षा के लिए भेज दिया, उसने शाम तक रक्षा की, फिर पता चला कि एक गाय गायब है और यह नहीं पता कि किस समय गायब हुई, तो पशुपालक जिम्मेदार होगा; यह 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्तीइन' में है। यदि बाज़ार की रक्षा के लिए एक चौकीदार किराये पर लिया गया और बाज़ार वालों से चौकीदारी का वेतन हिस्से के अनुसार लिया गया...

[फुटनोट] १- संभवतः यानी प्रत्यक्षतः ऐसी स्थिति वहाँ दिखाई देती थी जिससे टांग न टूटती या गाय पानी में न गिरती और यदि केवल यही तरीका था जो उसने अपनाया, तो वह जिम्मेदार नहीं होगा।

اس کے ہانکنے میں کسی شخص کا مال تلف کر دیا تو بقار ضامن ہو گا یہ خزانہ الفتاویٰ میں ہے۔ گلہ میں سے ایک بکری ایک برتن بیچنے والے کی دُکان میں گھس پڑی اور چرواہا دُکان پر اس کو ہانکنے گیا اور ہانکنے میں گھڑے برتن پھوٹ گئے تو چرواہا ضامن ہو گا کیونکہ اس کے ہانکنے میں ٹوٹے ہیں یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ ایک گاؤں کے لوگ اپنے چار پائے نوبت بنوبت چراتے ہیں پھر ایک شخص کی نوبت میں ایک بیل کھو گیا تو شیخ ابراہیم بن یوسف نے فرمایا کہ جو شخص اجیر مشترک کو ضامن کہتا ہے اس کے موافق یہ شخص ضامن ہو گا اور یہی صحیح ہے کیونکہ اس امر پر فتویٰ ہے کہ جو شے اجیر مشترک کی حرکت سے ضائع ہو اس کا ضامن ہوتا ہے اس کے سوائے ضامن نہیں ہوتا ہے یہ کبریٰ میں ہے قلت تحلیل باری شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک گاؤں کے لوگوں نے باہم اتفاق کر لیا کہ ہر روز ایک آدمی ہم میں سے چوپایہ گلہ کی حفاظت کیا کرے پھر ایک روز ایک شخص کی باری تھی اس نے زید کو گلہ کی حفاظت کے واسطے اجیر مقرر کر لیا اجیر گلہ کو جنگل میں لایا اور اپنے گھر میں کھانا کھانے کے واسطے گھس گیا ان میں سے کچھ جانور ضائع ہوئے تو کون ضامن ہو گا شیخ نے فرمایا کہ اگر اجیر کے غائب ہونے کی حالت میں ضائع ہوئے تو اجیر ضامن ہے کیونکہ اس نے نگہبانی چھوڑ دی اور اگر اس کے واپس آنے کے بعد ضائع ہوئے تو ضامن نہ ہوگا کیونکہ واپس آنے سے اس نے مخالفت سے وفاق کی طرف رجوع کر لیا ہے پس ضمان سے نکل گیا اور جس شخص کی باری تھی وہ کسی حال میں ضامن نہ ہو گا یہ فتاویٰ نسفی میں ہے اور یہ حکم اس وقت ہے کہ جب ہر ایک نے اپنی ذاتی حفاظت کی شرط نہ کرلی ہو اور اگر یہ شرط کر لی ہو کہ خود حفاظت کرے تو دوسرے کو دے دینے سے ضامن ہو گا اور اجیر مشترک اس مسئلہ میں جبھی ضامن ہو گا کہ گلہ

کے ساتھ اپنے عیال میں سے کسی کو نہ چھوڑ جائے اور اگر کسی کو عیال میں محافظ چھوڑا ہو تو وہ بھی کسی حال میں ضامن نہ ہو گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ ایک چرواہا اجرت پر چرایا کرتا تھا اس نے گلہ ایک شخص کے پاس حفاظت کے واسطے چھوڑ دیا اور خود گاؤں میں اس غرض سے گیا کہ جو جانور پیچھے چھوٹ گئے ہیں ان کو ہانک لائے یا کسی حاجت ذاتی کے واسطے گیا اتنے میں جو جانور باہر تھے ان میں سے بعضے تلف ہوئے تو مشائخ نے فرمایا کہ اگر محافظ اس کے عیال میں سے نہ ہو تو ضامن ہو گا ورنہ ضامن نہ ہو گا یہ فتویٰ قاضی خان میں ہے۔

بقار نے اگر گائے بیل کا گلہ کسی اجنبی کے پاس حفاظت کے واسطے چھوڑ دیا تو کیا ضامن ہو گا فرمایا کہ تھوڑی دیر تک جیسے پیشاب کرنے لگا یا کھانا کھانے لگا یا وضو کرنے لگا اتنی دیر تک چھوڑ دیا تو ضامن نہ ہو گا کیونکہ اس قدر عفو ہے یہ فصول عمادیہ میں ہے۔ بقار نے گلہ کو ایک لڑکے کی حفاظت پر چھوڑ دیا اور پانی پلانے کے وقت ایک گائے کسی آفت کی وجہ سے تلف ہو گئی پس اگر لڑکے سے حفاظت ہو سکتی تھی تو ضامن نہ ہو گا اور اگر نہیں ہو سکتی تھی تو گویا اس نے بلا محافظ چھوڑا پس ضامن ہو گا یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے گائے بیل کا گلہ ایک پل پر گزرا اور ایک بیل کا پاؤں ایک سوراخ میں جا پڑا اور ٹوٹ گیا یا کوئی گائے پانی میں گر کر غرق ہو گئی اور تلف ہو گئی تو بقار ضامن ہو گا اگر چہ اس کے ہانکنے سے ایسا نہیں ہوا بشرطیکہ اس سے حفاظت ممکن ہو یہ وجیز کردی میں ہے۔ ایک بقار نے گلہ دوسرے شخص کی حفاظت میں چھوڑ دیا اور ایک گائے تلف ہو گئی کہ اس کو ایک بھیڑیا کھا گیا تو ضامن نہ ہو گا بشرطیکہ اپنے عیال میں سے کسی کے ہاتھ حفاظت پر چھوڑ دیا ہو ایک بقار نے گلہ کو ویسے ہی ضائع چھوڑ دیا اور خود گھر کو چلا گیا اور وہاں سے اپنی بیوی کو حفاظت کے واسطے بھیج دیا اس نے شام تک حفاظت کی پھر معلوم ہوا کہ ایک گائے نہیں ہے اور یہ نہیں معلوم کہ کس وقت غائب ہوئی تو بقار ضامن ہو گا یہ خزانہ المفتین میں ہے اگر بازار کی حفاظت کے واسطے ایک

چوکیدار اجارہ پر لیا اور بازاریوں سے چوکیداری کی اجرت حسبِ حصہ ۱۔ہ ممکن یعنی بظاہر اسباب ایسی صورت وہاں نظر آتی تھی کہ جس سے ٹانگ نہ ٹوٹے یا گائے پانی میں نہ گرے اور اگر فقط یہی طریقہ تھا جو وہ عمل میں لایا ہے تو ضامن نہ ہو گا۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 305 | Book of Hiring (Kitab al-Ijarah)

...received [it], then is this watchman's fee lawful for him? If their leader has appointed the watchman on hire (ijarah), then the contract of hire shall be effective for all, even if they are aware of it; this is mentioned in 'Al-Zahiriyyah'.

Second Section: Regarding Miscellaneous Matters

It is written in 'Nawazil' that a person gave a sword along with its scabbard to a polisher for polishing, and it was stolen; he shall not be liable (zamin) for the scabbard; this is in 'Al-Muhit'. In the 'Fawaid' of my grandfather, Shaykh-ul-Islam Burhan-ud-Din, it is mentioned that a Holy Quran was given to a bookbinder for binding. He took it with him on a journey and thieves snatched it away. [The question arose] whether he would be liable? He replied: Yes. And my uncle Nizam-ud-Din said: Relying on the apparent jurisprudence (zahir al-fiqh) that when a bailee (mustawda') travels with the entrusted property (wadiah), he is not liable, I ruled that he would not be liable. It should not be said that he is a bailee for hire and thus liable, because the hire is not in exchange for protection. However, the Shaykh pointed towards a refined legal understanding: that liability is mandatory because when a bailment is without hire, he is not liable as no contract has been established whereby a specific place for protection is determined. But in a bailment for hire, the place of protection becomes determined. In this issue, he did not give an explicit order for protection, but gave an implied order within the context of hiring (ijarah), and in hiring, the place of the contract is valid; therefore, what is within its scope shall follow the same rule, hence he should be liable. This is in 'Fasul-e-Imadiyyah'. A person gave gold to a goldsmith to prepare a woven bracelet. The goldsmith did not know how to weave, so he melted the gold and gave it to another to make. It was stolen from the second person. If the second artisan was not a student or employee of the first, and the first did not give it with the owner's permission, the owner has the choice to claim damages (zaman) from whichever of the two he wishes; this is according to the 'Sahibayn' (Abu Yusuf and Muhammad al-Shaybani). According to Imam al-A'zam (Abu Hanifa), only the first person will be liable. And if the second person stated that it was stolen from him after completion of the work, he shall not be liable, but until the work is finished, his possession is one of liability (qabdh-e-zaman). This is in 'Al-Kubra'.

If a washerman, tailor, weaver, etc., are common employees (ajir-e-mushtarak), it is the employee's responsibility to return the work after finishing it. Conversely, if a

slave or beast, etc., was hired from someone and the hirer (mustajir) has finished the work, it is the owner's responsibility to take back the slave or animal. This is in 'Al-Muhit'. An orphan-keeper (yatim ban) is a common employee, such that if something belonging to the orphan is lost, he shall be liable according to the Sahibayn. This applies if it is lost from outside the room (hujrah). If it is lost from within the room, for instance, if a thief broke in and stole it, then according to the most correct view (al-asah qawl), he shall not be liable; this is in 'Khizanat-ul-Muftin'. A livestock dealer (nakhasi) is a common employee; if a maidservant or slave is lost while with him without his act, then according to Imam al-A'zam, he shall not be liable. Similarly, a broker (dalal) is also a common employee. For instance, if a broker gave a shopkeeper's cloth to someone for viewing so they might buy it, and that person ran away with the cloth and the broker could not find him, he shall not be liable. And if a broker had a cloth in his hand and a person said, "This cloth is mine, it was stolen," and the broker, upon hearing this, handed it back to the shopkeeper from whom he took it, then the broker is free from liability.

---

1. His saying "shall be liable" ..... and the current original manuscript says "shall not be liable," which is incorrect in my opinion.
2. His saying "possession of liability" (qabdh-e-zaman) means as long as it is in his possession before being finished with the work, it is with him as a matter of liability, such that he shall be liable if it is lost.
3. Yatim Ban: A person appointed for protection/guardianship.

वसूल कर ली तो क्या चौकीदार के हक में यह चौकीदारी का माल हलाल है? पस अगर उनके रईस ने चौकीदार को इजारा (किराये/अनुबंध) पर नियुक्त किया हो तो उसका इजारा अनुबंध सबके हक में प्रभावी होगा, चाहे वे जानते हों; यह 'ज़हीरिया' में है।

अध्याय द्वितीय: विविध मामलों के बयान में

'नवाज़िल' में लिखा है कि एक व्यक्ति ने सिकलीगर को अपनी तलवार म्यान सहित चमकाने के लिए दी और वह चोरी हो गई, तो वह म्यान का उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा, यह 'मुहीत' में है। मेरे दादा शैख़-उल-इस्लाम बुरहानुद्दीन के'फवाइद' में है कि एक पवित्र कुरान एक जिल्दसाज़ (बुकबाइंडर) को जिल्द बनाने के लिए दिया गया। वह उसे साथ लेकर यात्रा पर गया और चोरों ने उसे छीन लिया। क्या वह उत्तरदायी होगा? उन्होंने फरमाया कि हाँ। और मेरे चाचा निजामुद्दीन ने फरमाया कि मैंने फिकह के ज़ाहिर (स्पष्ट नियमों) पर भरोसा करते हुए, कि जब कोई अमानत रखने वाला (मुस्तौदा) अमानत का माल लेकर यात्रा करता है तो वह उत्तरदायी नहीं होता, यह हुक्म दिया कि वह उत्तरदायी नहीं होगा। और यह न कहा जाए कि यह तो शुल्क लेकर अमानत रखने वाला है इसलिए उत्तरदायी होगा, क्योंकि यह शुल्क सुरक्षा के बदले में नहीं है। लेकिन शैख़ ने अच्छी फिकही समझ (फकाहत) की ओर इशारा किया कि उत्तरदायी होना वाजिब है, क्योंकि जब अमानत बिना शुल्क के होती है तो वह इस कारण उत्तरदायी नहीं होता कि उस स्थिति में कोई अनुबंध नहीं हुआ होता जिससे सुरक्षा के लिए कोई स्थान निश्चित हो जाए। और जो अमानत शुल्क के साथ होती है उसमें सुरक्षा का स्थान निश्चित हो जाता है। इस मामले में उसने सुरक्षा के लिए स्पष्ट आदेश नहीं दिया लेकिन अनुबंध के संदर्भ में अप्रत्यक्ष रूप से आदेश दिया है, और किराये के अनुबंध में स्थान का अनुबंध मान्य होगा, अतः जो इसके अंतर्गत आता है उसमें भी यही नियम होगा, इसलिए उसे उत्तरदायी होना चाहिए। यह 'फसूल-ए-इमादिया' में है। एक व्यक्ति ने एक सुनार को सोना दिया कि वह उसका बुना हुआ कंगन तैयार कर दे। उसे बुनाई का काम नहीं आता था, इसलिए उसने सोना गलाकर दूसरे को बनाने के लिए दे दिया। उसके पास से वह चोरी हो गया। यदि दूसरा कारीगर पहले कारीगर का शिष्य या सहायक नहीं था और मालिक की अनुमति के बिना पहले वाले ने उसे दिया था, तो मालिक को अधिकार होगा कि दोनों में से जिससे चाहे हर्जाना (ज़मान) ले, यह 'साहिबैन' के अनुसार है। और इमाम-ए-आज़म के अनुसार केवल पहला व्यक्ति उत्तरदायी होगा। और यदि दूसरे ने बताया कि काम

पूरा होने के बाद उसके पास से चोरी हुई है, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा, लेकिन काम पूरा होने तक उसका अधिकार उत्तरदायीपूर्ण (कब्ज़ा-ए-ज़मान) है। यह 'कुबरा' में है।

यदि धोबी, दर्जी, बुनकर आदि सामान्य कर्मचारी (अज़ीर-ए-मुश्तरक) हों, तो काम पूरा करके वापस करना कर्मचारी की जिम्मेदारी है। इसके विपरीत यदि गुलाम या मवेशी आदि किसी से किराए पर लिए गए और किरायेदार (मुस्ताजिर) काम से फारिग हो गया, तो उन्हें वापस लेना गुलाम या जानवर के मालिक की जिम्मेदारी है। यह 'मुहीत' में है। अनाथों की देखभाल करने वाला (यतीम बान) भी सामान्य कर्मचारी होता है, यहाँ तक कि यदि अनाथ से कोई चीज़ नष्ट हो जाए तो साहिबैन के अनुसार वह उत्तरदायी होगा। और यह तब है जब वह कमरे (हुजरा) के बाहर से नष्ट हो, और यदि वह कमरे के भीतर से नष्ट हो, उदाहरण के लिए चोर ने सेंध लगाकर चुरा लिया, तो अधिक सही कथन (असह कौल) के अनुसार वह उत्तरदायी नहीं होगा। यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। नख़ासी (पशु विक्रेता) भी सामान्य कर्मचारी होता है, यदि दासी या गुलाम उसके किसी कृत्य के बिना उसके पास नष्ट हो जाए, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार वह उत्तरदायी नहीं होगा। इसी तरह दलाल भी सामान्य कर्मचारी होता है। उदाहरण के लिए, यदि दलाल ने किसी ग्राहक को दिखाने के लिए दुकानदार का कपड़ा दिया ताकि वह उसे खरीदे, और वह व्यक्ति कपड़ा लेकर भाग गया और दलाल उसे नहीं पकड़ सका, तो वह उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि दलाल के हाथ में एक कपड़ा था और एक व्यक्ति ने कहा कि यह कपड़ा मेरा है और चोरी हो गया था, और दलाल ने यह सुनते ही उसे उस दुकानदार को वापस कर दिया जिससे लिया था, तो दलाल जिम्मेदारी से मुक्त है।

---

1. उसका कथन "उत्तरदायी होगा" ..... और वर्तमान मूल प्रति में "उत्तरदायी नहीं होगा" है, जो मेरे अनुसार गलत है।
2. कथन "कब्ज़ा-ए-ज़मान" यानी जब तक काम पूरा होने से पहले वह उसके अधिकार में है, तब तक वह जिम्मेदारी के तौर पर उसके पास है, यहाँ तक कि नष्ट होने पर वह उत्तरदायी होगा।
3. यतीम बान: वह व्यक्ति जिसे सुरक्षा के लिए नियुक्त किया गया हो।

وصول کر لی تو آیا جو چوکیدار کے حق میں یہ چوکیداری کا مال حلال ہے پس اگر ان کے رئیس نے چوکیدار کو اجارہ پر مقرر کیا ہو تو اس کا عقد اجارہ سب کے حق میں نافذ ہو گا اگر چہ گردہ جانتے ہوں یہ ظہیریہ میں ہے۔

فصل ثانی: متفرقات کے بیان میں

نواز ل میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے صیقل گر کو اپنی تلوار مع نیام صیقل کرنے کے واسطے دے دی اور وہ چوری ہوگئی تو نیام کا ضامن نہ ہوگا یہ محیط میں ہے میرے دادا شیخ الاسلام بر ہان الدین کے فوائد میں ہے کہ مصحف مجید ایک وراق کو جلد سازی کے واسطے دیا اس نے ساتھ لے کر سفر کیا اور چوروں نے اس کو چھین لیا پس آیا ضامن ہو گا فرمایا کہ ہاں اور میرے چچا نظام الدین نے فرمایا کہ میں نے ظاہر فقہ پر اعتماد کر کے کہ جب مستودع مال ودیعت کو لے کر سفر کرتا ہے تو ضامن نہیں ہوتا ہے یہ حکم دیا کہ ضامن نہ ہو گا اور یہ نہ کہا جائے کہ یہ مستودع تو باجرت مستودع ہے پس ضامن ہو گا کیونکہ یہ اجرت بمقابلہ حفاظت نہیں ہے لیکن شیخ نے اچھی فقاہت کی طرف اشارہ کیا کہ ضامن ہونا واجب ہے کیونکہ جب ودیعت بلا اجرت ہوتی ہے تو اس وجہ سے ضامن نہیں ہوتا ہے کہ اس صورت میں کوئی عقد نہیں ٹھہرا ہوتا ہے کہ جس سے حفاظت کے واسطے کوئی جگہ متعین ہو جائے اور جو ودیعت باجرت ہوتی ہے اس میں حفاظت کی جگہ متعین ہو جاتی ہے اور اس مسئلہ میں اس نے حفاظت کے واسطے صریح حکم نہیں دیا مگر اجارہ کی ضمن میں ضمناً حکم کیا ہے اور اجارہ میں مکان عقد معتبر ہوگا پس جو اس کے ضمن میں ہو اس میں بھی یہی ہو گا اس واسطے ضامن ہونا چاہئے یہ فصول عمادیہ میں

ہے۔ ایک شخص نے سنار کو سونا دیا کہ اس کا منسوج کنگن تیار کر دے اس کو منسوج کام بنانا نہیں آتا تھا اس واسطے اس نے سونا گلا بڑھا کر دوسرے کو بنانے کے واسطے دے دیا اس کے پاس سے چوری ہو گیا پس اگر دوسرا کاری گر پہلے کاری گر کا تلمیذ یا اجیر نہ تھا اور مالک کے حکم سے بھی پہلے نے اس کو نہیں دیا تو مالک کو اختیار ہوگا کہ دونوں میں سے جس سے چاہے ضمان لے اور یہ صاحبین کے نزدیک ہے اور امام اعظمؒ کے نزدیک فقط پہلا ضامن ہوگا اور اگر دوسرے نے بیان کیا کہ کام بنانے کے بعد اس کے پاس سے چوری ہو گیا ہے تو ضامن نہ ہو گا مگر کام کرنے تک اس کا قبضہ ضمان ہے یہ کبریٰ میں ہے۔

اگر دھوبی و درزی و جولا ہاوغیرہ اجیر مشترک ہو تو کام بنا کر واپس کرنا اجیر کے ذمہ ہے بخلاف اس کے اگر غلام یا چوپایہ وغیرہ کسی شخص سے اجرت پر لیا اور مستاجر کام سے فارغ ہو تو واپس لینا غلام یا جانور کے مالک کے ذمہ ہے یہ محیط میں ہے یتیم بان اجیر مشترک ہوتا ہے حتی کہ اگر یتیم سے کوئی چیز ضائع ہو جائے تو صاحبین کے نزدیک ضامن ہوگا اور یہ اس وقت ہے کہ حجرہ کی خارج سے ضائع ہو اور اگر داخل حجرہ سے ضائع ہو مثلاً چور نے سیندھ لگا کر چرالیا تو اصح قول کے موافق ضامن نہ ہوگا یہ خزانۃ المفتین میں ہے۔ نخاسی اجیر مشترک ہوتا ہے کہ اگر باندی یا غلام بدوں اس کے فعل کے اس کے پاس سے ضائع ہو جائے تو امام اعظمؒ کے نزدیک ضامن نہ ہو گا اسی طرح دلال بھی اجیر مشترک ہوتا ہے چنانچہ اگر دلال نے کسی شخص کو دکھلانے کے واسطے دکان دار کا کپڑا دے دیا تا کہ خریدے وہ شخص کپڑا لے کر بھاگ گیا اور دلال نے اس کو نہ پایا تو ضامن نہ ہو گا اور اگر دلال کے ہاتھ میں ایک کپڑا تھا اس سے ایک شخص نے کہا کہ یہ کپڑا میرا ہے چوری ہو گیا تھا اور دلال نے یہ سنتے ہی دکاندار کو جس سے لیا تھا حوالہ کر دیا تو دلال ضمان سے بری

۱۔ قولہ ضامن ہوتا..... اور نسخہ موجودہ اصل میں ہے کہ (ضامن نہ ہوگا) میرے نزدیک غلط ہے۔ ۲۔ قولہ قبضہ ضمان یعنی جب تک کام بنانے میں فارغ ہونے سے پہلے اس کے قبضہ میں ہے تب تک اس کے قبضہ میں ضمان کے طور پر ہے حتی کہ ضامن ہو گا اگر تلف ہو۔ ۳۔ یتیم بان جو شخص حفاظت کے لئے مقرر ہو۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume ④, Page 307, Kitab al-Ijarah (The Book of Hire/ Lease)

...it has occurred; this is in *al-Dhakhirah*. A person gave some silk to a dyer to dye it for, say, one dirham, then later told the dyer, "Do not dye my silk, but return it to me." He did not return it and it subsequently perished; the dyer shall not be liable (guarantor). This is in *Khazanat al-Muftiin*. If an oculist (eye doctor) puts medicine in a person's eye and their eyesight is lost, he shall not be liable, just as a circumciser (1) is not liable. However, if the oculist performed wrongly, it will be examined: if he acted wrongly intentionally, he is liable. If two people state that he is not qualified for this work and the damage occurred due to his incompetence, and two other people state that he is qualified, the oculist shall not be liable. But if there is one person in favor of the oculist and two against him, he shall be liable. It is written in *Jinayat Majmu' al-Nawazil* that if a person stipulated with the oculist that he treats the eye on the condition that the eyesight is not lost, and then the eyesight is lost, he shall still not be liable. This is in *al-Khulasah*.

Twenty-Ninth Chapter: Regarding the Appointment of an Agent (Wakil) in a Lease (Ijarah)

If a person appoints Zaid as an agent (Wakil) to lease a specific house for him at a certain rent, and he does so, the owner of the house shall demand the rent from the agent, and the agent shall demand it from the principal (Muakkil). The agent has the right to demand the rent from his principal even if the landlord has not yet demanded it from the agent. If the landlord waives or gifts (hibah) the rent to the agent, it is valid, and the agent still has the right to demand the rent from the principal; this is in *al-Dhakhirah*. In an invalid lease (Ijarah Fasid), the agent shall not be held liable, and the fair rental value (Ujrat al-Mithl) shall be due from the lessee. If it is a long-term lease, then at the time of rescinding the lease, the rental funds shall be demanded from the agent; this is in *al-Khulasah*. If the agent for the lease himself takes the rented house on lease from the tenant, it is not permissible, because in this case, that person becomes both the lessor (Mujir) and the lessee (Mustajir). Some scholars have stated that jurists initially gave such a fatwa (ruling), but it is later reported that they retracted it and gave a ruling of permissibility; this is in *Jawahir al-Ikhlati*. If the principal rescinds the lease with the lessor, it shall be rescinded. As for whether the principal has the right to take back the rental funds from the agent or not, Qadi Imam Badi' al-Din stated that he does not, because this rescission was not manifest in his favor. It is written in *al-Taymiyyah* that Sheikh Ali bin Ahmad was

asked: Zaid leased Amr's land to Khalid, and Amr, upon hearing this, said, "I do not authorize this contract," but a few days later said, "I have given authorization." Is this valid or not? He replied that if he initially rejected it, he cannot grant authorization later. The Sheikh says that this is not the answer to the question; the answer is that according to us, that statement constitutes a rejection of the contract; this is in *al-Tatarkhaniyah*. If a person was an agent for the purpose of leasing a certain house for ten dirhams, but he leased it for fifteen dirhams and gave it to the principal, saying, "I only took it for ten dirhams," then the rent shall not be binding upon the principal, and the landlord's rent shall be binding upon the agent. This issue is proof that a lease is not concluded by mere mutual conduct (Ta'ati) without formal agreement. This is in *al-Dhakhirah*.

---

1 One who performs circumcision.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द ④ ३०७ किताब अल-इजा़राह

हो गया, यह जखीरा में है। एक व्यक्ति ने रंगरेज़ (रंगने वाला) को कुछ रेशम दिया कि उसे उदाहरण के तौर पर एक दिरहम में ऐसा रंग दे, फिर रंगरेज़ से कहा कि मेरा रेशम मत रंगना बल्कि मुझे वापस कर दे। उसने वापस नहीं किया और फिर वह नष्ट हो गया, तो रंगरेज़ ज़िम्मेदार (ज़ामिन) नहीं होगा, यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। यदि किसी नेत्र चिकित्सक (कहाल) ने किसी व्यक्ति की आँख में दवा डाली और उसकी आँखों की रोशनी चली गई, तो वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, जैसे खतान (1) (खतना करने वाला) ज़िम्मेदार नहीं होता है। लेकिन अगर नेत्र चिकित्सक ने गलत काम किया, तो देखा जाएगा कि यदि उसने जानबूझकर गलती की है, तो वह ज़िम्मेदार है। यदि दो व्यक्तियों ने कहा कि वह इस काम के योग्य नहीं है और यह नुकसान उसकी अयोग्यता के कारण हुआ है, और दो अन्य व्यक्तियों ने कहा कि वह योग्य है, तो चिकित्सक ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि चिकित्सक की ओर से एक व्यक्ति हो और उसके विपक्ष में दो व्यक्ति हों, तो वह ज़िम्मेदार होगा। 'जिनायात मजमुअतुल नवाज़िल' में लिखा है कि यदि किसी व्यक्ति ने चिकित्सक से यह शर्त लगाई कि दवा इस शर्त पर करो कि आँखों की रोशनी न जाए, और फिर रोशनी चली गई, तब भी वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, यह 'खुलासा' में है।

उनतीसवाँ अध्याय: इजारा (किराए/पट्टे) में वकील नियुक्त करने के वर्णन में

यदि एक व्यक्ति ने ज़ैद को वकील (एजेंट) नियुक्त किया कि अमुक निश्चित मकान मेरे लिए इतने किराए पर ले लो, और उसने वैसा ही किया, तो मकान का मालिक किराए की माँग वकील से करेगा, और वकील अपने मुवक्किल (जिसने उसे नियुक्त किया) से किराए का हकदार होगा। वकील को यह अधिकार है कि वह अपने मुवक्किल से किराए की मांग करे, भले ही मकान मालिक ने अभी तक वकील से मांग न की हो। और यदि मकान मालिक ने वकील को किराया दान (हिबा) कर दिया, तो यह सही है, और वकील को अधिकार है कि वह मुवक्किल से किराए की मांग करे, यह 'जखीरा' में है। और अमान्य किराए (इजारा फासिद) के मामले में वकील ज़िम्मेदार नहीं होगा और प्रचलित किराया (उजरतुल मिस्ल) किराएदार के ज़िम्मे अनिवार्य होगा। यदि किराया अनुबंध लंबी अवधि का हो, तो अनुबंध रद्द करते समय वकील से किराए की राशि की मांग की जाएगी, यह 'खुलासा' में है। यदि किराए के वकील ने स्वयं किराएदार से वह मकान किराए पर ले लिया, तो यह जायज़ नहीं है, क्योंकि ऐसी स्थिति में वह व्यक्ति स्वयं मकान मालिक (मोजिर) और किराएदार (मुस्ताजिर) दोनों बन जाता है। कुछ उलेमाओं ने फरमाया कि विद्वानों ने पहले ऐसा फतवा दिया था, फिर उल्लेख है कि

उन्होंने इससे पीछे हटकर इसके जायज़ होने का फतवा दिया, यह 'जवाहर अल-इखलाती' में है। यदि मुवक्किल ने मालिक के साथ किराए का अनुबंध रद्द कर दिया, तो वह रद्द हो जाएगा। क्या मुवक्किल को वकील से किराए की राशि वापस लेने का अधिकार है या नहीं? इस पर काजी इमाम बदीउद्दीन ने फरमाया कि नहीं है, क्योंकि यह रद्दीकरण उसके पक्ष में स्पष्ट नहीं हुआ है। 'तैमिया' में लिखा है कि शेख अली बिन अहमद से पूछा गया कि ज़ैद ने अम्र की ज़मीन खालिद को किराए पर दे दी, और अम्र ने सुनकर कहा कि मैं इस अनुबंध की अनुमति नहीं देता हूँ, फिर कुछ दिनों बाद कहा कि मैंने अनुमति दे दी, तो क्या यह मान्य है या नहीं? उन्होंने फरमाया कि यदि उसने एक बार अस्वीकार कर दिया, तो फिर अनुमति नहीं दे सकता। शेख कहते हैं कि यह सवाल का जवाब नहीं है, बल्कि जवाब यह है कि हमारे निकट यह कथन अनुबंध का पूर्ण अस्वीकरण है, यह 'तातारखानिया' में है। यदि एक व्यक्ति इसलिए वकील था कि अमुक घर दस दिरहम पर किराए पर ले, लेकिन उसने पंद्रह दिरहम पर किराए पर लेकर मुवक्किल को दे दिया और कहा कि मैंने केवल दस दिरहम पर किराया लिया है, तो मुवक्किल पर किराया अनिवार्य नहीं होगा और वकील पर मालिक का किराया अनिवार्य होगा। यह मसला इस बात का प्रमाण है कि केवल लेन-देन (तआती) से किराया अनुबंध संपन्न नहीं होता है, यह 'जखीरा' में है।

---

1 खतना करने वाला।

ہو گیا یہ ذخیرہ میں ہے۔ ایک شخص نے رنگریز کو کچھ ابریشم دیا کہ اس کو مثلاً ایک درہم میں ایسا رنگ دے پھر رنگریز سے کہا کہ میرا ابریشم نہ رنگنا بلکہ مجھے واپس کر دے اس نے واپس نہ کیا پھر وہ تلف ہو گیا تو رنگریز ضامن نہ ہو گا یہ خزانۃ المفتین میں ہے۔ کحال نے اگر کسی شخص کی آنکھ میں دوا ڈالی اور اس کی بینائی جاتی رہی تو ضامن نہ ہو گا جیسے ختان (1) ضامن نہیں ہوتا ہے لیکن اگر کحال نے غلط کام کیا تو دیکھا جائے گا کہ اگر عمداً اس نے غلط کیا ہے تو ضامن ہے پس اگر دو شخصوں نے یہ کہا کہ اس کو اس کام کی لیاقت نہیں ہے اور یہ نقصان اس کی بد لیاقتی سے واقع ہوا اور دو آدمیوں نے کہا کہ اس کو لیاقت ہے تو کحال ضامن نہ ہو گا اور اگر کحال کی طرف ایک شخص ہو اور اس کے مخالف دو شخص ہوں تو ضامن ہو گا اور جنایات مجموع النوازل میں لکھا ہے کہ اگر ایک شخص نے کحال سے یہ شرط لگائی کہ دوا کر بدیں شرط کہ بینائی جاتی نہ رہے پھر بینائی جاتی رہی تو ضامن نہ ہو گا یہ خلاصہ میں ہے۔

اتیسواں باب: اجارہ میں وکیل مقرر کرنے کے بیان میں

اگر ایک شخص نے زید کو وکیل کیا کہ فلاں مکان معین اتنے کرایہ پر میرے واسطے اجارہ لے اس نے ایسا ہی کیا تو مالک مکان کرایہ کا مطالبہ وکیل سے کرے گا اور وکیل موکل سے طالب ہو گا اور وکیل کو اختیار ہے کہ اپنے موکل سے اجرت طلب کرے اگرچہ ہنوز مالک مکان نے وکیل سے مطالبہ نہ کیا ہو اور اگر مالک مکان نے وکیل کو کرایہ ہبہ کر دیا تو صحیح ہے اور وکیل کو اختیار ہے کہ موکل سے کرایہ کا مطالبہ کرے یہ ذخیرہ میں ہے اور اجارہ فاسد میں وکیل ضامن نہ ہو گا اور اجرت المثل مستاجر کے ذمہ واجب ہو گا اور اگر اجارہ طویلہ ہو تو فسخ اجارہ کے وقت

وکیل سے مال اجارہ کا مطالبہ کیا جائے گا یہ خلاصہ میں ہے اور اجارہ کے وکیل نے اگر کرایہ والا مکان مستاجر سے خود کرایہ پر لیا تو نہیں جائز ہے کیونکہ اس صورت میں وہ شخص موجر و مستاجر دونوں ہو جاتا ہے اور بعض مشائخ نے فرمایا کہ علماء نے پہلے ایسا فتویٰ دیا تھا پھر منقول ہے کہ انہوں نے اس سے رجوع کر کے جواز کا فتویٰ دیا یہ جواہر اخلاطی میں ہے موکل نے اگر موجر سے اجارہ فسخ کیا تو فسخ ہو جائے گا اور آیا موکل کو وکیل سے مال اجارہ واپس لینے کا اختیار ہے یا نہیں تو قاضی امام بدیع الدین نے فرمایا کہ نہیں ہے کیونکہ یہ فسخ اس کے حق میں ظاہر نہیں ہوا اور تیمیہ میں لکھا ہے کہ شیخ علی بن احمد سے دریافت کیا گیا کہ زید نے عمرو کی زمین خالد کو کرایہ پر دے دی اور عمرو نے سن کر کہا کہ میں اس عقد کی اجازت نہیں دیتا ہوں پھر چند روز بعد کہا کہ میں نے اجازت دے دی تو آیا جائز ہے یا نہیں فرمایا کہ اگر اس نے رد کر دیا تو پھر اجازت نہیں دے سکتا ہے شیخ کہتے ہیں کہ یہ سوال کا جواب نہیں ہے اور جواب یہ ہے کہ ہمارے نزدیک یہ قول عقد کا رد کر دینا ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر ایک شخص اس واسطے وکیل تھا کہ فلاں گھر دس درہم پر کرایہ لے اس نے پندرہ درہم پر کرایہ لے کر موکل کو دے دیا اور کہا کہ میں فقط دس درہم پر کرایا لیا ہے تو موکل پر کرایہ واجب نہ ہو گا اور وکیل پر مالک کا کرایہ واجب ہو گا اور یہ مسئلہ اس امر کی دلیل ہے کہ تعاطی سے اجارہ منعقد نہیں ہوتا ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

---

1 ختنہ کرنے والا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 Kitab al-Ijarah (The Book of Lease/Hire)

Concerning the Discourse on the Customary Long-Term Lease (Ijarah Taweelah) of Bukhara

The long-term lease (Ijarah Taweelah), as is customary among the people of Bukhara, is practiced such that they lease out their house or land for a period of, for instance, thirty years, but they stipulate an exception of three days at the end of each year. For twenty-nine years, they keep the annual rent at a very nominal amount, while the remainder of the total rent is designated against the final year of the lease. The scholars (Mashaikh) have differed regarding its validity. Some have stated that according to Imam al-A’zam (Imam Abu Hanifa), it is not permissible because it constitutes a single lease containing a 'shart al-khiyar' (option of cancellation) exceeding three days, which renders a lease contract invalid (fasid). Others have maintained that it is permissible by consensus, and this is the correct view, because this exception is not, in reality, a 'shart al-khiyar'; rather, those specific days at the end of each year are excluded from the lease so that the rulings of the lease do not apply during those days, nor are they included in the lease contract. This is mentioned in 'Al-Muhit al-Sarakhsi'. Furthermore, among the scholars who issued fatwas for its validity, there is a difference as to whether the lease should be counted as a single contract or as multiple distinct contracts. Some said they should be counted as distinct contracts so that the option period in a single contract does not necessarily exceed three days, which would render the contract invalid according to Imam al-A’zam. Others said we should count it as a single contract because if they were counted as distinct contracts, all except the first contract would be 'Uqud al-Mudafa' (deferred contracts), and in a deferred lease, ownership of the rent is not established even with advance payment ('ta'jeel'), whereas the purpose of such a lease is the immediate ownership of the rent; as stated in 'Al-Muhit'. The practical consequence of this disagreement appears in a case where, for instance, the house of an orphan is leased out for three years, and the rent for the first and second years is less than its 'Ajar al-Mithl' (fair market rent). If the lease were taken on behalf of the orphan, and the third year's rent exceeded the fair market rent, the lease for the third year would become invalid. Thus, for those who consider it a single contract, the lease for the preceding years would also become invalid, while for those who consider them distinct contracts, the invalidity would not spread; this is found in 'Khazanat al-Muftin'.

In a long-term lease, if the days of cancellation are designated at the end of each year and the lease commenced in the middle of a month, then according to Imam al-A'zam (may Allah have mercy on him), the year will be calculated based on days. ☆

Imam Sadr al-Shahid stated: In my view, the correct position regarding the right to ownership through advance payment is that this contract should be treated as a single contract, whereas in other rulings, it should be treated like multiple distinct contracts. A legal device (hila) for leasing out a minor's property is to designate the entire lease amount against the final year, and to set the rent for the preceding years equal to or more than the fair market rent; then, the minor's father may waive the rent for the preceding years for the lessee. Waiving such rent is valid according to Imam al-A'zam and Imam Muhammad, except for the view of Imam Abu Yusuf. If it is desired to avoid even this degree of disagreement, an order may be obtained from a judge (hakim), whereby it becomes valid by consensus. If a father took a house or land on lease for his minor son, and the lease amount is, for example, a thousand dirhams while the fair market rent for that property is a hundred dirhams annually, if he designates a small amount for the first ten years of a twenty-year period and slightly less than a thousand dirhams for the subsequent ten years, the lease will be valid and the objective achieved; this is in 'Al-Zahiriyya'. If a thousand dirhams is so much more than the fair market rent of ten years that people would not typically sustain such a loss, then this lease will not be valid. It should be clear that just as a long-term lease is valid for immovable property and lands, it is also valid for livestock, slaves, and every other thing.

---

1. **The term 'Ta'jeel':** Meaning the rent was either paid in advance voluntarily or it was stipulated in the lease to be paid in advance; in both cases, ownership of the rent would not be immediate.
2. **The term 'House of an Orphan':** It should be clear that leasing an orphan's house for less than the fair market rent or taking it on lease for more than the fair market rent is (not) permissible for the orphan. Therefore, if the house of an orphan... [Text ends here]

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 किताब-उल-इजारा (पट्टे का अध्याय)

बुखारा में प्रचलित 'इजारा तवीला' (दीर्घकालिक पट्टे) के वर्णन में

इजारा तवीला, जिसका बुखारा के लोगों में चलन है, इस प्रकार है कि लोग अपना घर या ज़मीन, उदाहरण के लिए तीस वर्षों के लिए पट्टे पर देते हैं, लेकिन हर वर्ष के अंत में तीन दिनों का अपवाद (छूट) रखते हैं। उनतीस वर्षों तक वे प्रत्येक वर्ष का किराया बहुत कम रखते हैं और बाकी सारा किराया पट्टे के अंतिम वर्ष के नाम तय करते हैं। विद्वानों (मशाइख) ने इसकी वैधता में मतभेद किया है। कुछ ने कहा कि इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार यह जायज़ नहीं है क्योंकि यह एक ऐसा पट्टा है जिसमें तीन दिनों से अधिक की 'शर्त-ए-ख़ियार' (विकल्प की शर्त) है, जिससे पट्टा अमान्य (फ़ासिद) हो जाता है। कुछ ने कहा कि यह सर्वसम्मति से जायज़ है और यही सही है, क्योंकि यह अपवाद वास्तव में शर्त-ए-ख़ियार नहीं है, बल्कि प्रत्येक वर्ष के अंत में उन दिनों को पट्टे से अलग कर दिया गया है ताकि उन दिनों में पट्टे का नियम लागू न हो और न ही वे पट्टे में शामिल हों; यह 'मुहीत सरख़सी' में वर्णित है। फिर जिन विद्वानों ने इसकी वैधता का फ़तवा दिया है, उनमें भी मतभेद है कि इसे एक ही अनुबंध माना जाए या अलग-अलग अनुबंध। कुछ ने कहा कि इन्हें अलग-अलग अनुबंध माना जाए ताकि एक ही अनुबंध में विकल्प की अवधि तीन दिनों से अधिक न हो जाए, जिससे इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार अनुबंध अमान्य हो जाता है। कुछ ने कहा कि हम इसे एक ही अनुबंध मानेंगे क्योंकि यदि अलग-अलग अनुबंध माने गए, तो पहले अनुबंध के अतिरिक्त बाकी सभी 'अक़ूद-ए-मुज़ाफ़ा' (आस्थगित अनुबंध) होंगे और आस्थगित अनुबंध में अग्रिम भुगतान के बावजूद पट्टे की राशि का स्वामित्व तुरंत प्राप्त नहीं होता है, जबकि ऐसे पट्टे का उद्देश्य तत्काल स्वामित्व प्राप्त करना होता है; जैसा कि 'मुहीत' में है। इस मतभेद का परिणाम ऐसी स्थिति में प्रकट होगा जैसे कि एक अनाथ (यतीम) का घर तीन साल के लिए पट्टे पर दिया गया, तो पहले और दूसरे वर्ष का किराया उसके'अज्र-उल-मिस्ल' (बाज़ार मूल्य किराया) से कम होगा और यदि अनाथ के लिए पट्टा लिया गया तो तीसरे वर्ष का किराया बाज़ार मूल्य से अधिक हो जाएगा, जिससे तीसरे वर्ष का पट्टा अमान्य हो जाएगा। अतः जिसके अनुसार यह एक ही अनुबंध है, उसके अनुसार पिछले वर्षों का पट्टा भी अमान्य हो गया और जिसके अनुसार ये अलग अनुबंध हैं, उसके अनुसार अमान्यता आगे नहीं बढ़ेगी; यह 'खज़ाना-तुल-मुफ़्तीन' में है।

इजारा तवीला में यदि निरस्तीकरण के दिन प्रत्येक वर्ष के अंत में तय किए गए हों और पट्टा महीने के बीच में हुआ हो, तो इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार वर्ष की गणना दिनों के आधार पर होगी। ☆

इमाम सदर-उश-शहीद ने फ़रमाया कि मेरे अनुसार सही बात यह है कि अग्रिम भुगतान के स्वामित्व के अधिकार के मामले में इसे एक ही अनुबंध माना जाए, और बाकी नियमों में इसे अलग-अलग अनुबंधों की तरह माना जाएगा। नाबालिग के घर को पट्टे पर देने में यह युक्ति (हीला) है कि पूरी पट्टा राशि अंतिम वर्ष के नाम तय की जाए और पहले के वर्षों का किराया बाज़ार मूल्य के बराबर या उससे अधिक रखा जाए, फिर नाबालिग का पिता किराएदार का पिछले वर्षों का किराया माफ़ कर दे; और माफ़ करना इमाम-ए-आज़म रह. और इमाम मोहम्मद रह. के अनुसार जायज़ है, सिवाय इमाम अबू यूसुफ़ रह. के मत के। और यदि यह उद्देश्य हो कि इस मतभेद से भी बचा जाए, तो किसी न्यायाधीश (हाकिम) से आदेश ले लिया जाए, जिससे यह सर्वसम्मति से जायज़ हो जाएगा। यदि पिता ने अपने नाबालिग बेटे के लिए कोई मकान या ज़मीन पट्टे पर ली और पट्टा राशि मान लीजिए एक हज़ार दिरहम है और उस मकान का बाज़ार किराया सौ दिरहम प्रति वर्ष है, तो बीस वर्षों में से पहले दस वर्षों के लिए कुछ थोड़ी राशि तय करे और फिर पिछले दस वर्षों के लिए एक हज़ार दिरहम से कुछ कम तय करे, तो पट्टा जायज़ होगा और उद्देश्य भी प्राप्त हो जाएगा; यह 'ज़हीरिया' में है। यदि एक हज़ार दिरहम दस वर्षों के बाज़ार किराए से इतना अधिक हो कि लोग इतना नुकसान न उठाते हों, तो यह पट्टा जायज़ नहीं होगा। यह स्पष्ट हो कि इजारा तवीला जिस तरह अचल संपत्ति और ज़मीन में जायज़ है, वैसे ही चौपायों और दासों आदि हर चीज़ में (जायज़ है)।

---

1. **अत-ताजील:** यानी किराया स्वयं अग्रिम दे दिया या पट्टे में अग्रिम देने की शर्त कर ली; दोनों ही स्थितियों में तुरंत स्वामित्व नहीं होगा।
2. **यतीम का मकान:** स्पष्ट हो कि अनाथ का मकान बाज़ार मूल्य से कम पर किराए पर देना या उसके लिए बाज़ार मूल्य से अधिक पर किराए पर लेना अनाथ के हित में जायज़ (नाजायज़) है। इसलिए यदि अनाथ का मकान... [पाठ यहाँ समाप्त होता है]

اجارہ طویلہ مرسومہ بخارا کے بیان میں

اجارہ طویلہ جس کا بخارا کے لوگوں میں معمول ہے یوں ہے کہ وہ لوگ اپنا گھر یا زمین مثلاً تیس برس کے واسطے اجارہ دیتے ہیں مگر ہر آخر سال میں سے تین روز کا استثناء کرتے ہیں اور انتیس سال میں ہر سال کا کرایہ کچھ قلیل رکھتے ہیں اور باقی سب کرایہ اخیر سال اجارہ کے مقابلہ میں قرار دیتے ہیں اور مشائخ نے اس کے جواز میں اختلاف کیا ہے بعضوں نے کہا کہ امام اعظمؒ کے نزدیک نہیں جائز ہے کیونکہ یہ ایک اجارہ ہے کہ جس میں تین روز سے زیادہ شرط خیار ہے کہ جس سے اجارہ فاسد ہوتا ہے اور بعضوں نے کہا کہ یہ بالاتفاق جائز ہے اور یہی صحیح ہے کیونکہ یہ استثناء درحقیقت شرط خیار نہیں ہے بلکہ ہر سال کے آخر میں ان ایام کو اجارہ سے مستثنیٰ کر لیا ہے کہ ان ایام میں حکم اجارہ ثابت نہیں اور نہ یہ اجارہ میں داخل ہیں یہ محیط سرخسی میں ہے۔ پھر جن مشائخ نے اس کے جواز کا فتویٰ دیا ہے ان میں اختلاف ہے کہ اجارہ ایک ہی عقد شمار ہوگا یا عقود مختلفہ شمار ہوں گے بعضوں نے کہا کہ عقود مختلفہ شمار ہوں گے تاکہ ایک ہی عقد میں مدت خیار کا تین روز سے بڑھ جانا لازم نہ آئے کہ جس سے امام اعظمؒ کے نزدیک عقد فاسد ہوتا ہے اور بعضوں نے کہا کہ ہم اس کو ایک ہی عقد شمار کریں گے کیونکہ اگر عقود مختلفہ شمار کریں تو سوائے ایک عقد اول کے باقی عقود مضافہ ہوں گے اور اجارہ مضافہ میں بہ تعجیل ۱ــہ یا بشرط مال اجارہ کا مالک نہیں ہوتا ہے حالانکہ غرض ایسے اجارہ سے فی الحال ملکیت اجرت ہے کذا فی المحیط اور اس خلاف کا ثمرہ ایسی صورت میں ظاہر ہوگا کہ مثلاً ایک یتیم ۲ــہ کا مکان تین برس کے واسطے اجارہ دیا تو پہلے دوسرے برس کی اجرت اس کے اجر المثل سے کم ہوگی اور اگر یتیم کے واسطے اجارہ لیا تو تیسرے برس کی اجرت اس کے اجر

المثل سے بڑھ جائے گی پس تیسرے سال میں اجارہ فاسد ہوگا پس جس کے نزدیک یہ عقد ایک ہی ہے اس کے نزدیک گذشتہ سال کا اجارہ بھی فاسد ہوا اور جس کے نزدیک عقود مختلفہ ہیں اس کے نزدیک فساد متعدی نہ ہوگا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

اجارہ طویلہ میں اگر ایام فسخ ہر سال کے آخر میں قرار دیئے اور اجارہ بیچ مہینہ میں واقع ہوا ہے تو امام اعظم رحمۃ اللہ علیہ کے نزدیک سال کا اعتبار دنوں پر ہوگا ☆

امام صدر الشہید نے فرمایا کہ میرے نزدیک صحیح یہ ہے کہ بہ تعجیل یا بشرط تعجیل اجرت کے مالک ہونے کے حق میں تو یہ عقد مثل عقد واحد کے شمار کیا جائے اور باقی احکام میں مثل عقود مختلفہ کے شمار ہوگا اور نابالغ کے مکان کے اجارہ دینے میں یہ حیلہ ہے کہ تمام مال اجارہ بمقابلہ اخیر سال کے قرار دیا جائے اور پہلے سالوں کا کرایہ اجر المثل کے برابر یا اس سے زیادہ قرار دیا جائے پھر نابالغ کا باپ مستاجر کو سالہائے متقدمہ کا کرایہ معاف کر دے اور معاف کرنا امام اعظمؒ و امام محمدؒ کے نزدیک سوائے قول امام ابو یوسفؒ کے صحیح ہے اور اگر یہی منظور ہو کہ اس قدر اختلاف سے بھی بچ جائے تو کسی حاکم سے حکم لے لے پس اتفاقاً جائز ہو جائے گا اور اگر باپ نے اپنے نابالغ بیٹے کے واسطے کوئی مکان یا زمین اجارہ پر لی اور مال اجارہ مثلاً ہزار درہم ہیں اور اس مکان کا اجر المثل سو درہم سالانہ ہے تو بیس برس میں سے اول کے دس برس کے مقابلہ میں کچھ تھوڑا سا مال قرار دے پھر پچھلے دس برس کے مقابلہ میں ہزار درہم کچھ کم قرار دے تو اجارہ جائز و مقصود حاصل ہو گا یہ ظہیریہ میں ہے۔ اگر ہزار درہم دس برس کے اجر المثل سے اس قدر زائد ہو کہ لوگ اس قدر خسارہ نہیں اٹھاتے ہیں تو یہ اجارہ جائز نہ ہوگا اور واضح ہو کہ اجارہ طویلہ جس طرح عقار واراضی میں جائز ہے ایسے چوپایوں و مملوکوں وغیرہ ہر شے (میں بھی جائز ہے)۔

۱۔ قولہ تعجیل یعنی اجرت پیشگی خود سے دی یا اجارہ میں پیشگی دینے کی شرط کر لی یعنی دونوں طرح ملکیت اجرت نہ ہو گی۔ ۲۔ قولہ یتیم کا مکان واضح ہو کہ یتیم کا مکان اجر المثل سے کم پر کرایہ دینا یا اس کے لئے اجر المثل سے زیادہ پر لینا یتیم کے حق میں جائز (ناجائز) ہے۔ لہٰذا اگر یتیم کا مکان... [متن یہاں ختم ہوتا ہے]

(Book of Leasing, Volume 6, Fatawa al-Alamgiriyyah, Page 308)

"...in which benefit is possible despite the continued existence of the essence of the thing, is permissible. This is stated in *Al-Tatar-Khaniyya*. It is written in *Fatawa al-Fadli* that the long-term lease (*Ijarah Tawila*) of a minor's property is impermissible; this is also mentioned in *Al-Khulasah*."

"Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) stated in *Kitab al-Shurut* that two individuals leased a house to Zaid for ten years. Zaid feared being evicted. He sought assurance, so the legal stratagem (*hilah*) is to set a monthly rent of one dirham for the initial months and assign the remainder of the total rent to the final month. Thus, when the final month arrives and carries the bulk of the rent, they will not evict him. Based on this ruling, the scholars of Bukhara derived a form of long-term lease known as *Banjar*, where they set a very low rent for the early years and allocate all the remaining rent against the final year; this is recorded in *Al-Muhit*. It is stated in *Al-Walwalijiyyah* that if Zaid said to Amr, 'I have leased this house to you for ten years, except for the last three days of each year as an exception,' this is permissible. However, if he said, '...on the condition that I have the option to rescind (*khiyar*) for three days at the end of each year,' this is not permissible according to Imam al-A'zam (Imam Abu Hanifa); this is found in *Al-Tatar-Khaniyya*. In a long-term lease, if the days of rescission (*faskh*) are set at the end of each year and the lease commenced mid-month, then according to Imam al-A'zam, the year shall be calculated based on days. According to the *Sahibayn* (Imams Abu Yusuf and Muhammad), both the first and the last months shall be counted, and the intervening months shall be based on the lunar calendar. If the calculation is based on days according to Imam al-A'zam's view and neither party knows the exact end of the year, the stratagem is for the lessor to sell the leased item before the end of the year without the lessee's permission, so that when the rescission days arrive, it is annulled. Another stratagem is to stipulate a future-dated rescission (*faskh mudaf*). Some scholars have issued fatwas based on the view of the *Sahibayn* to alleviate this difficulty; this is in *Al-Khulasah*. If a person gave his land for sharecropping (*muzara'at*) on the condition that the seeds be provided by the cultivator, and then the landowner leased the land to another person on a fixed long-term lease without the cultivator's consent, it is not permissible. This is because when the seeds are from the cultivator, the cultivator becomes the lessee of the land. Thus, it is as if the owner leased it to one and then to another; therefore, the second lease is invalid. If the cultivator agrees, the first contract is annulled and the second becomes effective. Conversely, if

land is leased to one person and then to another, and the first person subsequently agrees, the second lease becomes effective upon the first lessee, provided this occurs after the first person has taken possession. In this context, it will not be effective against the cultivator's right because the purpose of sharecropping combined with leasing differs. This is from *Fatawa Qadi Khan*."

"If a person said to another, 'Lease your house to me on a long-term lease for such-and-such rent,' and the other replied, 'I have leased it,' then the house owner told the scribe, 'Write the lease agreement,' and he wrote it according to custom, but nothing else transpired between them and the lessee paid the rent to the lessor—this action alone does not conclude the lease between them, and the lessee is not liable for rent merely by residing in the house, even if the house was intended for rental. This is recorded in *Khizanat al-Muftin*. If a person takes a waqf (endowment) property on a long-term lease from the manager (*mutawalli*): if the endower (*waqif*) had stipulated that a lease of more than one year be given, then his condition is inherently valid. If he stipulated that it should not be given for more than one year, adherence to his condition is mandatory. However, if it is perceived that leasing it for more than one year is beneficial for the poor (beneficiaries), then in such a case..."

(किताब अल-इजारा, खंड 6, फ़तावा आलमगीरी, पृष्ठ 308)

"...जिसमें वस्तु के अस्तित्व के रहते हुए उससे लाभ उठाना संभव है, वह जायज़ है। यह 'तातारख़ानिया' में है और 'फ़तावा फ़ज़ली' में लिखा है कि नाबालिग की संपत्ति का 'इजारा-ए-तवीला' (लंबी अवधि का पट्टा) नाजायज़ है। यह 'ख़ुलासा' में है।

इमाम मुहम्मद रह. ने 'किताब अल-शुरूत' में फ़रमाया कि दो व्यक्तियों ने ज़ैद को दस वर्ष के लिए एक मकान इजारे (किराये) पर दिया और ज़ैद को यह डर हुआ कि वे मुझे बाहर न निकाल दें। उसने सुरक्षा की इच्छा की, तो इसका हिला (कानूनी युक्ति) यह है कि पहले महीनों का किराया एक दिरहम प्रति माह तय किया जाए और अंतिम महीने का किराया शेष पूरी राशि के बदले में रखा जाए। इस प्रकार, जब अंतिम महीना आएगा और उस पर सारा किराया होगा, तो वे उसे मकान से बाहर नहीं निकाल सकेंगे। इसी मसले से बुख़ारा के विद्वानों ने 'बंजार' नामक इजारा-ए-तवीला निकाला है, जिसमें वे शुरुआती वर्षों का किराया बहुत कम रखते हैं और बाकी सारा किराया अंतिम वर्ष के मुक़ाबले में तय करते हैं। यह 'मुहीत' में है। 'अल-वालजीया' में लिखा है कि अगर ज़ैद ने अम्र से कहा कि 'मैंने तुझे दस वर्ष के लिए यह मकान किराये पर दिया, सिवाय हर साल के आखिरी तीन दिनों के जो कि अपवाद हैं', तो यह जायज़ है। लेकिन अगर उसने इस शर्त पर कहा कि 'मुझे हर साल के अंत में तीन दिनों तक ख़ियार (विकल्प) है', तो इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार यह जायज़ नहीं है। यह 'तातारख़ानिया' में है। इजारा-ए-तवीला में अगर निरस्तीकरण (फ़स्ख़) के दिन हर साल के अंत में तय किए गए हों और इजारा महीने के बीच में हुआ हो, तो इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार वर्ष की गणना दिनों के आधार पर होगी, जबकि साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार पहला और अंतिम महीना दोनों गिने जाएंगे और बीच के महीने चंद्र मास के अनुसार लिए जाएंगे। यदि इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार गणना दिनों से की गई और दोनों में से कोई साल के अंत को नहीं जानता है, तो युक्ति (हिला) यह है कि मकान मालिक (मौजिर) साल पूरा होने से पहले किरायेदार (मुस्ताजिर) की अनुमति के बिना वस्तु को बेच दे ताकि जब फ़स्ख़ के दिन आएँ तो वह रद्द हो जाए। दूसरा उपाय यह है कि फ़स्ख़ को भविष्य से जोड़ दे। कुछ उलेमाओं ने इस कठिनाई को दूर करने के लिए साहिबैन के मत पर फ़तवा दिया है। यह 'ख़ुलासा' में है। यदि किसी व्यक्ति ने अपनी ज़मीन मज़ारअत (साझा खेती) पर इस शर्त के साथ दी कि बीज किसान के होंगे, फिर ज़मीन के मालिक ने उसे किसी अन्य व्यक्ति को इजारा-ए-तवीला पर दे दिया और किसान की सहमति नहीं ली, तो यह जायज़ नहीं है। क्योंकि जब बीज किसान के होते हैं, तो वह ज़मीन का किरायेदार बन जाता है। इस

प्रकार यह ऐसा हुआ जैसे मालिक ने एक को किराये पर दिया फिर दूसरे को दे दिया, इसलिए दूसरा इजारा जायज़ नहीं होगा। यदि किसान राजी हो गया, तो पहला इजारा रद्द हो जाएगा और दूसरा प्रभावी होगा। इसके विपरीत, यदि किसी को इजारा पर दिया फिर दूसरे को दिया और पहला व्यक्ति राजी हुआ, तो दूसरा इजारा पहले किरायेदार पर प्रभावी होगा बशर्ते कि पहले के कब्ज़े के बाद ऐसा हो। यहाँ किसान के हक में यह प्रभावी नहीं होगा क्योंकि मज़ारअत और इजारे का उद्देश्य भिन्न होता है। यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

अगर एक व्यक्ति ने दूसरे से कहा कि 'मुझे अपना घर इजारा-ए-तवीला पर इतनी उजरत (किराये) पर दे दे', उसने कहा कि 'मैंने दे दिया', फिर मकान मालिक ने लेखक (कातिब) से कहा कि किरायानामा लिख दो और उसने रिवाज के अनुसार लिख दिया, जबकि उनके बीच और कोई बात नहीं हुई और किरायेदार ने किराया मालिक को दे दिया, तो इस प्रक्रिया से उनके बीच इजारा स्थापित नहीं होगा और घर में रहने से किरायेदार पर किराया वाजिब नहीं होगा, भले ही वह मकान किराये पर चलाने के लिए रखा गया हो। यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। यदि किसी व्यक्ति ने किसी वक़्फ़ की संपत्ति मुतवल्ली से लंबी अवधि के इजारे पर ली, तो यदि वक़्फ़ करने वाले ने शर्त रखी थी कि एक साल से ज्यादा इजारा दिया जाए, तो वह शर्त मान्य होगी। और यदि उसने शर्त रखी थी कि एक साल से ज्यादा न दिया जाए, तो उसकी शर्त का पालन करना अनिवार्य होगा। लेकिन यदि एक साल से अधिक समय के लिए देने में गरीबों का लाभ हो, तो ऐसी स्थिति में एक साल से..."

(کتاب الاجارۃ، جلد ۶، فتاویٰ عالمگیری، صفحہ ۳۰۸)

میں کہ جس سے باوجود بقاء عین شے کے انتفاع ممکن ہے جائز ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے اور فتاویٰ فضلی میں لکھا ہے کہ ملک نابالغ کا اجارہ طویلہ نا جائز ہے یہ خلاصہ میں ہے۔

امام محمدؒ نے کتاب الشروط میں فرمایا کہ دو شخصوں نے زید کو دس برس کے واسطے مکان اجارہ پر دیا اور زید کو یہ خوف ہوا کہ مجھے نکال باہر نہ کریں سو اس نے وثاقت کر لینی چاہی تو حیلہ یہ ہے کہ پہلے مہینوں کا ایک درہم ماہواری کرایہ مقرر کرے اور اخیر مہینہ بعوض باقی کرایہ کے قرار دے پس جب اخیر مہینہ پر سب کرایہ ہو گا تو اس کو مکان سے باہر نہ کریں گے اور اسی مسئلہ سے اہل بخارا نے اجارہ طویلہ موسومہ بہ بنجار نکالا ہے کہ اگلے برسوں کا کرایہ بہت تھوڑا مقرر کرتے ہیں اور باقی سب کرایہ اخیر سال کے مقابلہ میں قرار دیتے ہیں یہ محیط میں ہے۔ والوالجیۃ میں لکھا ہے کہ اگر زید نے عمرو سے کہا کہ میں نے تجھے دس برس کے واسطے یہ مکان کرایہ پر دیا سوائے تین روز کے آخر ہر سال سے کہ وہ مستثنیٰ ہیں تو یہ جائز ہے اور اگر اس نے یوں کہا کہ اس شرط سے کہ مجھے آخر ہر سال میں تین روز تک خیار ہے تو یہ امام اعظمؒ کے نزدیک نہیں جائز ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے اجارہ طویلہ میں اگر ایام فسخ ہر سال کے آخر میں قرار دیئے اور اجارہ بیچ مہینہ میں واقع ہوا ہے تو امام اعظمؒ کے نزدیک سال کا اعتبار دنوں پر ہو گا اور صاحبینؒ کے نزدیک پہلا اور پچھلا مہینہ دونوں سے شمار ہو گا اور باقی بیچ کے مہینہ چاند سے لئے جائیں گے اور اگر موافق امام اعظمؒ کے سال کا اعتبار دنوں سے لیا اور دونوں میں سے کوئی آخر سال کو نہیں جانتا ہے تو حیلہ یہ ہے کہ موجر اجارہ کی چیز سال تمام ہونے سے پہلے بدون مستاجر کی اجازت کے فروخت کر دے تا کہ جب ایام فسخ آئیں تو فسخ ہو جائے اور دوسرا حیلہ یہ ہے کہ فسخ مضاف کر دے کہ وقت فسخ کے فسخ ہو جائے اور بعض

مشائخ نے اس حرج و وقت کے دفعیہ کے واسطے صاحبینؒ کے قول پر فتویٰ دیا ہے یہ خلاصہ میں ہے۔ ایک شخص نے مزارعت پر اپنی زمین دوسرے کو اس شرط سے دی کہ بیج کاشتکار کی طرف سے ہوں پھر زمین کے مالک نے کسی دوسرے شخص کو معین اجارہ طویلہ پر دے دی اور کاشتکار کی رضامندی سے ایسا نہیں کیا تو جائز نہیں ہے کیونکہ مزارعت میں جب بیج کاشتکار کی طرف سے ہوتا ہے تو کاشتکار زمین کا مستاجر ہو جاتا ہے پس ایسا ہوا کہ گویا اس نے ایک کو اجارہ دی پھر دوسرے کو اجارہ پر دے دی پس دوسرا اجارہ جائز نہ ہو گا اور اگر کاشتکار راضی ہو گیا تو پہلا اجارہ فسخ اور دوسرا نافذ ہو جائے گا بخلاف اس کے اگر کسی کو اجارہ پر دی پھر دوسرے کو اجارہ دی پھر پہلا شخص راضی ہوا تو اجارہ ثانیہ پہلے مستاجر پر نافذ ہو گا بشرطیکہ اول کے قبضہ کے بعد ایسا ہو اور اس مقام پر اجارہ کاشتکار کے حق میں نافذ نہ ہو گا کیونکہ مزارعت مع اجارہ ہونے میں مقصود مختلف ہو جاتا ہے پس دوسرا اجارہ پہلے شخص پر نافذ نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر ایک شخص نے دوسرے سے کہا کہ مجھے اپنا گھر باجارہ طویلہ اتنی اجرت پر دے دے اس نے کہا کہ میں نے اجارہ دے دیا پھر مالک مکان نے کاتب سے کہا کہ کرایہ نامہ لکھ دے اس نے موافق رسم کے لکھ دیا اور سوائے اس کے دونوں کے درمیان کوئی امر دیگر واقع نہیں ہوا اور مستاجر نے مال اجارہ موجر کو دے دیا تو اس حرکت سے دونوں کے درمیان اجارہ منعقد نہ ہو گا اور گھر میں رہنے سے مستاجر پر مال اجارہ واجب نہ ہو گا اگر چہ وہ مکان کرایہ پر چلانے کے واسطے رکھا گیا ہو یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر کسی شخص نے کسی وقف کو متولی سے باجارہ طویلہ اجارہ لیا پس اگر وقف کرنے والے نے یہ شرط کر دی تھی کہ ایک سال سے زیادہ اجارہ دیا جائے تو اس کی شرط لامحالہ جائز ہے اور اگر اس نے یہ شرط کر دی ہو کہ ایک سال سے زیادہ نہ دیا جائے تو بھی اس کی شرط کی مراعات واجب ہو گی اور ایک سال سے زیادہ اجارہ جائز

ہونے کا فتویٰ نہ دیا جائے گا لیکن اگر ایک سال سے زیادہ اجارہ دینے میں فقیروں کا نفع متصور ہو تو ایسی صورت میں ایک سال سے...

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (309) Kitab al-Ijara (Book of Leasing)

One can lease it for a longer duration; this is mentioned in Tatar-Khaniyah. If the person establishing the endowment (waqif) has not stipulated any conditions, then it is reported from a group of scholars (Mashaikh) that a lease exceeding one year is not permissible. Faqih Abu Ja'far stated that in his view, it is permissible for up to three years, but not beyond that. Sadr al-Shahid Husam al-Din used to say: "Regarding the leasing of Waqf land, I issue a fatwa of permissibility for up to three years, but if there is any benefit (maslahah) in its non-permissibility, I will issue a fatwa accordingly." For things other than land, the fatwa is for non-permissibility beyond one year, but if there is a benefit in its permissibility, it will be permissible. This matter varies according to changes in time and place (zamana and mawda). If the Waqf property was leased in a valid manner, but subsequently the rent became cheaper (arzan), the lease will not be rescinded (faskh). If the fair market rent (Ajr al-Mithl) increases after the duration has passed, it is mentioned in Fatawa Ahl Samarqand that the contract will not be rescinded. However, it is mentioned in Sharh Tahawi that the contract will be rescinded and a new contract will be established according to the increase, and the previous rent until the time of rescission will be due according to what was initially agreed upon. If the land is in such a condition that the lease cannot be rescinded, for example, if there are standing crops that are not yet ready for harvest, then until the time the fair rent increased, the rent will be due according to the fixed rate, and from the time of increase until the end of the year, it must be paid according to the fair market rent. An increase in rent is recognized when it is considered increased by everyone; that is, an increase will not be decreed simply because a specific piece of land has a higher value. All of this was mentioned by Imam Tahawi in Kitab al-Muzara'ah. However, it is written in 'Amlak' that the contract will not be rescinded regardless of whether the fair market rent becomes cheaper or more expensive; the narrations are unanimous on this, as stated in al-Muhit.

A person leased Waqf land for a long-term lease (Ijara Tawila) of one hundred years to another person ☆

A person leased out a mansion (haweli) that his father had endowed (waqf) for his descendants generation after generation. It was a long-term lease (Ijara Tawila), and upon the lessor's (mujir) order, the lessee (mustajir) spent money on its construction. Now, if the lessor had no legal authority (wilayah) there—for example, he was not the trustee (mutawalli) of the Waqf—he would be considered a usurper (ghasib). The

lessee would be obligated to pay the fixed rent so it can be taken and given as charity (sadqa). The lessee cannot recover the money spent on construction from the lessor or anyone else, as it became clear that he spent it as a voluntary favor (ihsan). However, if the lessor is the trustee (mutawalli) of the Waqf, the lessee is obligated to pay the fixed rent provided it is equal to or greater than the fair market rent (Ajr al-Mithl), and he may deduct (muajra) what he spent on construction from the mansion's rent; this is in Khazanat al-Muftin. A person leased Waqf land for a long-term lease of one hundred years to another, and both agreed that "we have established this contract for a person among the Muslims (unspecified)," and a judge (hakim) decreed its validity. Therefore, when a judge has decreed its validity despite the long duration, the lease is valid. Since both agreed that the contract was for an unspecified person, the contract will not be rescinded by the death of either party, and the lease property will be lawful for him; this is what is mentioned and it is correct, with no disagreement on it; this is in Jawahir al-Fatawa. If Zaid leased a house or land to Amr for a fixed short term (muddat qasira), say one year, and then Zaid gave it to Khalid on a customary long-term lease (Ijara Tawila), then within the duration of the short-term lease, the long-term lease is undoubtedly invalid. Regarding the period beyond that duration, the ruling is that for those who consider the customary long-term lease as a single contract (aqd wahid), it is invalid, but for those who consider it as separate contracts (uqud mutafarriqa), it is valid; this is in al-Muhit. Zaid took a vineyard on a long-term lease and took possession, then leased it to Amr for a fixed lump sum (bil-qat') for every six months for a known consideration; then Amr...

---

1. Time and Place: Meaning the ruling will differ where the time and location differ. 2. 'Bil-qat'': For example, a lump sum of one hundred rupees without a monthly calculation. 'Muddat qasira' (short duration) is in comparison to 'Ijara Tawila' (long-term lease), the duration of which is twenty-five years or more.

फ़तावा आलमगीरी ..... खंड 4 (309) किताब-अल-इज़ारा (किरायानामा की पुस्तक)

अधिक अवधि के लिए किराए (इज़ारा) पर दे सकता है, यह तातारखानिया में वर्णित है। यदि वक़्फ़ करने वाले (वाक़िफ़) ने कोई शर्त नहीं लगाई हो, तो उलेमाओं के एक समूह (मशाइख़) से उल्लेख है कि एक वर्ष से अधिक का इज़ारा जायज़ नहीं है। फ़कीह अबू जाफ़र ने कहा कि मेरे निकट तीन वर्ष तक जायज़ है और उससे अधिक जायज़ नहीं है। सदर-उश-शहीद हुसामुद्दीन फ़रमाते थे कि मैं वक़्फ़ की ज़मीन के इज़ारा के मामले में तीन वर्ष तक की वैधता (जवाज़) का फ़तवा देता हूँ, लेकिन यदि किसी हित (मसलहत) के कारण अवैधता उचित हो, तो अवैधता का फ़तवा दूँगा। ज़मीन के अतिरिक्त अन्य चीज़ों में एक वर्ष से अधिक के लिए अवैधता का फ़तवा है, परंतु यदि वैधता में कोई हित हो, तो वह जायज़ होगा। यह मामला समय और स्थान (ज़माना व मौज़अ) के अनुसार भिन्न-भिन्न होगा। यदि वक़्फ़ को इस प्रकार किराए पर दिया गया जो जायज़ था, फिर उसका किराया (उजरत) कम (अरज़ां) हो गया, तो इज़ारा निरस्त (फ़स्ख़) नहीं होगा। और यदि उसका 'अज्र-ए-मिस्ल' (उचित बाज़ार किराया) बढ़ गया जबकि अवधि बीत चुकी है, तो 'फ़तावा अहल-ए-समरकंद' में उल्लेख है कि अनुबंध (अक़्द) निरस्त नहीं होगा। जबकि 'शरह तहावी' में उल्लेख है कि अनुबंध निरस्त हो जाएगा और बढ़ी हुई दर के अनुसार नया अनुबंध किया जाएगा, और निरस्तीकरण के समय तक का पिछला किराया उसी दर से देय होगा जो पहले तय हुआ था। यदि ज़मीन की स्थिति ऐसी हो कि इज़ारा निरस्त न किया जा सके जैसे कि उसमें फ़सल खड़ी हो और अभी कटने के योग्य न हो, तो जब से 'अज्र-ए-मिस्ल' बढ़ा है, तब तक पुराने तयशुदा किराए के हिसाब से देय होगा, और जब से बढ़ा है, साल के अंत तक 'अज्र-ए-मिस्ल' के हिसाब से देना होगा। किराए की वृद्धि का पता तब चलता है जब वह सभी की राय में बढ़ा हुआ हो, अर्थात् किसी विशिष्ट भूमि की अधिकता के कारण वृद्धि का आदेश नहीं दिया जाएगा। यह सब इमाम तहावी ने 'किताब अल-मुज़ारआ' में उल्लेख किया है। परंतु 'अम्लाक' में लिखा है कि अनुबंध निरस्त नहीं होगा, चाहे 'अज्र-ए-मिस्ल' सस्ता हो जाए या महंगा, इस पर सर्वसम्मत राय है; यह 'मुहीत' में वर्णित है।

एक व्यक्ति ने वक़्फ़ की भूमि सौ वर्षों के'इज़ारा-ए-तवीला' (दीर्घकालिक पट्टा) पर एक व्यक्ति को दी ☆

एक व्यक्ति ने ऐसी हवेली, जिसे उसके पिता ने अपनी संतानों के लिए पीढ़ी-दर-पीढ़ी वक़्फ़ कर दिया था, किसी व्यक्ति को किराए पर दे दी और 'इज़ारा-ए-तवीला' (लंबी अवधि का पट्टा) तय हुआ। मकान मालिक (मोजिर) के आदेश से किराएदार (मुस्ताजिर) ने उस भवन में पैसा लगाया। अब यदि मकान

मालिक को वहां कोई कानूनी अधिकार (विलायत) प्राप्त न हो, जैसे कि वह वक़्फ़ का प्रबंधक (मुतवल्ली) न हो, तो उसे बलपूर्वक अधिकार करने वाला (ग़ासिब) माना जाएगा और किराएदार पर तयशुदा किराया देना अनिवार्य होगा ताकि उसे लेकर दान (सदक़ा) कर दिया जाए। किराएदार ने भवन पर जो कुछ भी खर्च किया है, वह न तो मकान मालिक से वापस ले सकता है और न ही किसी और से, क्योंकि यह स्पष्ट हुआ कि उसने यह खर्च निःशुल्क परोपकार के रूप में किया है। लेकिन यदि मकान मालिक वक़्फ़ का मुतवल्ली (प्रबंधक) हो, तो किराएदार पर तय किराया वाजिब होगा बशर्ते वह 'अज्र-ए-मिस्ल' के बराबर या उससे अधिक हो, और किराएदार ने भवन में जो पैसा लगाया है उसे हवेली के किराए में से काट (मुजरा) लेगा; यह 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है। एक व्यक्ति ने वक़्फ़ की भूमि सौ वर्ष के लिए इज़ारा-ए-तवीला पर दी और दोनों ने स्वीकार किया कि हमने यह अनुबंध मुसलमानों में से एक व्यक्ति (अज्ञात) के लिए किया है, और एक न्यायाधीश (हाकिम) ने इसकी वैधता का आदेश दे दिया। अतः जब किसी हाकिम ने लंबी अवधि के बावजूद इसकी वैधता का आदेश दे दिया, तो इज़ारा सही है। चूंकि दोनों ने स्वीकार किया कि अनुबंध एक अनिश्चित व्यक्ति के लिए हुआ है, तो दोनों में से किसी की मृत्यु से अनुबंध निरस्त नहीं होगा और इज़ारा का धन उसके लिए हलाल होगा; ऐसा ही वर्णित है और यही सही है और इसमें कोई मतभेद नहीं है; यह 'जवाहिर अल-फ़तावा' में है। यदि ज़ैद ने अम्र को कोई घर या ज़मीन एक निश्चित छोटी अवधि (मुद्दत-ए-क़सीरा) जैसे एक वर्ष के लिए किराए पर दी, फिर ज़ैद ने उसे खालिद को प्रचलित 'इज़ारा-ए-तवीला' पर दे दिया, तो छोटी अवधि के इज़ारा के दौरान इज़ारा-ए-तवीला निस्संदेह नाजायज़ है। इस अवधि के अलावा अन्य के लिए आदेश यह है कि जिस व्यक्ति ने प्रचलित 'इज़ारा-ए-तवीला' को एक ही अनुबंध (अक़्द-ए-वाहिद) माना है, उसके निकट यह नाजायज़ है, और जिसने इसे अलग-अलग अनुबंध (अक़ूद-ए-मुतफ़र्रिक़ा) माना है, उसके निकट यह जायज़ है; यह 'मुहीत' में है। ज़ैद ने अंगूर का बाग़ इज़ारा-ए-तवीला पर लेकर कब्ज़ा कर लिया और अम्र को एक निश्चित राशि (बिल-क़त्अ) पर हर छह महीने के लिए ज्ञात किराए के बदले में इज़ारा दे दिया, फिर अम्र ने उसे...

---

1. समय और स्थान: अर्थात् जहां और जिस समय में अंतर होगा, वहां आदेश भी भिन्न होगा। 2. 'बिल-क़त्अ' से आशय जैसे एकमुश्त सौ रुपये, बिना मासिक हिसाब के। 'मुद्दत-ए-क़सीरा' (छोटी अवधि) का अर्थ इज़ारा-ए-तवीला (दीर्घकालिक पट्टा) के मुक़ाबले में है जिसकी अवधि पच्चीस वर्ष या उससे अधिक होती है।

زیادہ اجارہ پر دے سکتا ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر وقف کرنے والے نے کوئی شرط نہ لگائی ہو تو ایک جماعت مشائخ سے منقول ہے کہ ایک سال سے زیادہ اجارہ جائز نہیں ہے اور فقیہ ابو جعفر نے فرمایا کہ میرے نزدیک تین سال تک جائز اور اس سے زیادہ نہیں جائز ہے اور صدر الشہید حسام الدین فرماتے تھے کہ زمین وقف کے اجارہ میں تین سال تک جواز کا فتویٰ دیتا ہوں لیکن اگر کوئی مصلحت عدم جواز کی ہو تو عدم جواز کا فتویٰ دوں گا اور سوائے زمین کے ایک سال سے زیادہ میں عدم جواز کا فتویٰ ہے لیکن اگر کوئی مصلحت جواز کی ہو تو جواز ہوگا اور یہ امر باختلاف زمانہ و موضع کے مختلف ہوگا اگر وقف کو ایسے طور پر اجارہ دیا کہ جائز ہے پھر اس کی اجرت ارزاں ہوگئی تو اجارہ فسخ نہ ہوگا اور اگر اس کا اجر المثل بڑھ گیا حالانکہ مدت گزر چکی ہے تو فتاویٰ اہل سمرقند میں مذکور ہے کہ عقد فسخ نہ ہوگا اور شرح طحاوی میں مذکور ہے کہ عقد فسخ ہوگا اور از سر نو زیادتی کے موافق عقد قرار دیا جائے گا اور گذشتہ کا کرایہ وقت فسخ تک اس حساب سے واجب ہوگا جو قرار پایا ہے اور اگر زمین کی ایسی حالت ہو کہ اس کا اجارہ فسخ نہ ہو سکتا ہو جیسے کہ اس میں کھیتی موجود ہو اور ہنوز کاٹنے کے لائق نہیں ہے تو جس وقت اجر المثل بڑھا ہے تب تک مقررہ کے حساب سے واجب ہوگا اور جب سے بڑھا ہے تب سے آخر سال تک اجر المثل کے حساب سے دینا ہوگا اور اجرت کا زیادہ ہونا اس طور سے معلوم ہوتا ہے کہ جب سب کے نزدیک بڑھا ہوا ہو یعنی کسی خاص زمین کے زیادہ ہونے سے زیادتی کا حکم نہ دیا جائے گا یہ سب طحاوی نے کتاب المزارعہ میں ذکر کیا ہے لیکن املاک میں یوں لکھا ہے کہ عقد فسخ نہ ہوگا خواہ اجر المثل ارزاں ہو جائے یا گراں ہو جائے اس میں روایت متفق ہیں یہ محیط میں ہے۔

ایک شخص نے زمین وقف باجارہ طویلہ سو برس تک ایک شخص کو اجارہ دی ☆

ایک شخص نے ایسی حویلی جو اس کے باپ نے اپنی اولاد کے واسطے نسلاً بعد نسلٍ موقوف کردی تھی کسی شخص کو کرایہ پر دے دی اور اجارہ طویلہ قرار پایا اور موجر کے حکم سے مستاجر نے اس کی عمارت میں روپیہ لگایا پس اگر موجر کو وہاں کوئی ولایت حاصل نہ ہو یعنی مثلاً متولی وقف نہ ہو تو غاصب قرار دیا جائے گا اور مستاجر پر اس کا کرایہ مقررہ واجب ہوگا کہ اس کو لے کر صدقہ کردے اور مستاجر نے جو کچھ عمارت میں صرف کیا ہے اس کو نہ موجر سے لے سکتا ہے اور نہ کسی اور سے لے سکتا ہے کیونکہ ظاہر ہوا کہ اس نے مفت احسان کی راہ سے خرچ کیا ہے اور اگر موجر متولی وقف ہو تو مستاجر پر اجر مقررہ واجب ہوگا بشرطیکہ اجر المثل کے برابر یا زیادہ ہو اور مستاجر نے جو کچھ عمارت میں لگایا ہے وہ حویلی کے کرایہ میں سے وضع کرلے گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ ایک شخص نے زمین وقف باجارہ طویلہ سو برس تک ایک شخص کو اجارہ پر دی اور دونوں نے اقرار کیا ہے کہ ہم نے مسلمانوں میں سے ایک شخص کے واسطے یہ عقد قرار دیا ہے اور ایک حاکم نے اس کی صحت کا حکم دے دیا پس جب کسی حاکم نے باوجود طویل مدت کے اس کی صحت کا حکم دے دیا تو اجارہ صحیح ہے اور چونکہ دونوں نے اقرار کیا کہ عقد ایک شخص غیر معین کے واسطے واقع ہوا ہے تو دونوں میں سے کسی کے مرنے سے عقد فسخ نہ ہوگا اور مال اجارہ اس کے واسطے حلال ہوگا ایسا ہی مذکور ہے اور یہی صحیح ہے اور اس میں کچھ خلاف نہیں ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ اگر زید نے عمرو کو کوئی گھر یا زمین بالقطع مدت قصیرہ مثلاً ایک سال کے واسطے اجارہ پر دی پھر زید نے اس کو خالد کے ہاتھ اجارہ طویلہ مرسوم پر دیا تو مدت قصیرہ کی اجارہ کے اندر اجارہ طویلہ بلا شبہ ناجائز ہے اور اس مدت کے ماسوائے میں یہ حکم ہے کہ جس شخص نے اجارہ طویلہ مرسومہ کو عقد واحد قرار دیا ہے اس کے نزدیک ناجائز ہے اور جس نے عقود

متفرقہ قرار دیا ہے اس کے نزدیک جائز ہے یہ محیط میں ہے۔ زید نے انگور کا باغ اجارہ طویلہ پر لے کر قبضہ کرلیا اور عمرو کو بالقطع ہر شش ماہی تک بعوض معلوم اجارہ دیا پھر عمرو نے اس کو

۱۔ زمانہ و موضع یعنی جہاں جس وقت میں فرق ہو حکم مختلف ہوگا۔ ۲۔ بالقطع کنائی مثلاً سو روپیہ بدوں اس کے کہ ماہواری کا حساب ہو اور مدت قصیرہ بمقابلہ اجارہ طویلہ ہے جس کی مدت پچیس سال و زیادہ ہوتی ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (4) (310) Book of Hire/Lease (Kitab al-Ijarah)

...discovered that the trees had burnt due to the cold, and did not find Zaid to return them until the day of rescission approached, and Zaid also arrived. He rescinded the lease and demanded the fixed amount (Maal-e-Maqta), but Amr refused, presenting the reason that the trees were burnt. In this case, Amr's statement will be heard, and the fixed amount will be waived from his responsibility, provided he has not interfered in the garden in a manner that proves consent. If Zaid was present at the time of inspection and Amr did not return it despite the possibility, then the fixed amount shall not be waived. Similarly, if a person leased out his house and the tenant, finding it defective, wished to return it but could not—for instance, if the landlord was absent—then he may return it whenever the landlord is present, and no rent will be due, provided the tenant has not performed any action in the house that implies consent. This is in *al-Muhit*. A person leased something through a long-term lease (Ijarah Tawila) and then sold it; subsequently, the period of option (khiyar) came —would the sale then be effective? There are two narrations regarding this, and the correct one is that it shall be effective. This is similar to a situation where someone gives something on a deferred lease (Ijarah Mudafah) and then sells it before the commencement of the lease period; the ruling is the same. However, Sheikh Imam Zahir al-Din al-Marghinani used to say that in his opinion, the sale would not be effective, though according to the manifest narration (Zahir al-Riwayah), the sale shall be effective. This is in *Fatawa Qazi Khan*. Zaid leased a house for five dinars through a long-term lease, collected the rent, and handed over possession to the tenant. Then, without the tenant's consent, he sold it for five dinars and received the price. He then died, leaving no assets other than that house. In this case, the tenant has a greater right over it and has the authority to retain possession of the house until his rent is recovered, because the lease became void due to death, but the sale did not. Thus, the house remains the property of the buyer, but the buyer will have the option to either take possession of the house by paying the rent or abandon the sale. If the sale of the house was valid and the voided rent amounted to ten rupees while the price was five rupees, the tenant still has the right to retain it for the remaining five rupees. Qazi Badi al-Din said he does not have this authority; this is in *al-Qunya*. Zaid leased a house to Amr through a long-term lease for one hundred dinars, though the house's value was only fifty dinars. Then Zaid died, and the lease was rescinded. Zaid left no assets other than this house. Then Zaid's heir leased this house again to Amr through a long-term lease in exchange for some of those dinars

owed by Zaid. Then this lease between the heir and the tenant was rescinded. In this case, Amr cannot take one hundred dinars from the heir, but if Zaid left this house valued at fifty dinars in his estate, he can claim up to fifty dinars, not one hundred. This is in *al-Zakheera*.

It is stated in *Fatawa Sughra* that if a person leases a house to Zaid through a long-term lease and then leases it to another through a long-term lease, it is not permissible. It will not become permissible even after the rescission of the first lease. There is some complexity in this ruling, and there should be two narrations on this issue because, in a long-term lease, part of the subject matter is deferred (mudaf), and regarding a deferred lease, there are two narrations concerning the validity of rescinding it before the arrival of the commencement time. This lease serves as proof for the rescission of the first lease, as happens in sales. Therefore, it is necessary that there be two narrations in this matter; this is in *al-Muhit*. A person took a house on a long-term lease, then the landlord, with the tenant's consent, demolished its structure and rebuilt it anew; the lease will remain in effect due to the preservation of the original site. This is in *al-Zahiriya*. And he who has taken a lease through a long-term lease, if he to another...

L: **Deferred Lease (Ijarah Mudafah)**: A lease that is attributed to a future time, for example: "When the moon of the next Muharram is sighted, I have leased it to you," or [if it was] sold before its commencement.

फ़तावा-ए-आलमगिरी ..... जिल्द (4) (310) किताब अल-इजारा (किरायेदारी का अध्याय)

...देखा तो पेड़ ठंड के कारण जल गए थे और जैद नहीं मिला कि उसे वापस कर दे, यहाँ तक कि अनुबंध रद्द करने (फ़स्ख) का दिन करीब आ गया और जैद भी आ गया। उसने किराया अनुबंध रद्द करके तयशुदा राशि (माल-ए-मकता) माँगी, लेकिन अम्र ने इनकार कर दिया और यही दलील दी कि पेड़ जल गए थे। इस स्थिति में अम्र की बात सुनी जाएगी और तयशुदा राशि उसके ज़िम्मे से खत्म हो जाएगी, बशर्ते कि उसने बगीचे में ऐसा कोई हस्तक्षेप न किया हो जिससे उसकी सहमति साबित होती हो। और अगर निरीक्षण के समय जैद मौजूद था और वापसी की संभावना के बावजूद अम्र ने उसे वापस नहीं किया, तो तयशुदा राशि खत्म नहीं होगी। इसी तरह, यदि किसी व्यक्ति ने अपना घर किराए पर दिया और किरायेदार (मुस्ताजिर) ने उसे दोषपूर्ण पाकर वापस करना चाहा, लेकिन वापस न कर सका—जैसे कि मकान मालिक (मोजिर) अनुपस्थित था—तो जब मकान मालिक उपस्थित हो, वह उसे वापस कर सकता है और किराया देना अनिवार्य नहीं होगा, बशर्ते किरायेदार ने घर में ऐसा कोई काम न किया हो जो सहमति का संकेत दे। यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने लंबी अवधि के पट्टे (इजारा तवीला) के माध्यम से कोई चीज़ किराए पर दी और फिर उसे बेच दिया; इसके बाद विकल्प (खियार) की अवधि आई—क्या बिक्री प्रभावी होगी? इस बारे में दो उल्लेख (रिवायतें) हैं, और सही यह है कि वह प्रभावी हो जाएगी। यह वैसा ही है जैसे किसी ने कोई चीज़ भविष्य के पट्टे (इजारा मुदाफ़ा) पर दी और पट्टे की अवधि शुरू होने से पहले ही उसे बेच दिया; इसमें भी यही नियम है। लेकिन शेख इमाम ज़हीर अल-दीन अल-मरग़ीनानी कहते थे कि मेरे अनुसार बिक्री प्रभावी नहीं होगी, जबकि प्रसिद्ध उल्लेख (ज़ाहिर अल-रिवायह) के अनुसार बिक्री प्रभावी हो जाएगी। यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। जैद ने एक घर लंबी अवधि के पट्टे पर पाँच दीनार में किराए पर दिया, किराया वसूल किया और घर किरायेदार के कब्ज़े में दे दिया। फिर किरायेदार की सहमति के बिना उसे पाँच दीनार में बेच दिया और कीमत वसूल कर ली। फिर वह मर गया और उस घर के अलावा उसके पास कोई और संपत्ति नहीं थी। ऐसी स्थिति में किरायेदार उसका अधिक हकदार है और उसे अधिकार है कि वह अपना किराया वसूल होने तक घर अपने कब्ज़े में रखे, क्योंकि मृत्यु के कारण पट्टा अमान्य (बातिल) हो गया लेकिन बिक्री अमान्य नहीं हुई। अतः वह घर खरीदार की मिल्कियत बना रहा, लेकिन खरीदार के पास विकल्प होगा कि वह चाहे तो किराया अदा करके घर पर कब्ज़ा कर ले या बिक्री छोड़ दे। यदि घर की बिक्री जायज़ हुई और अमान्य किराए की राशि दस रुपये थी और कीमत पाँच रुपये, तो भी किरायेदार को शेष पाँच रुपये के लिए कब्ज़ा रखने का अधिकार प्राप्त है। काज़ी

बदी अल-दीन ने कहा कि उसे यह अधिकार प्राप्त नहीं है; यह 'कुनिया' में है। जैद ने अम्र को एक घर लंबी अवधि के पट्टे पर किराए पर दिया और सौ दीनार किराया तय हुआ, जबकि घर की कीमत पचास दीनार थी। फिर जैद मर गया और पट्टा रद्द हो गया, और उस घर के अलावा उसने कोई संपत्ति नहीं छोड़ी। फिर जैद के वारिस ने वह घर अम्र को जैद पर बकाया कुछ दीनारों के बदले लंबी अवधि के पट्टे पर दे दिया। फिर वारिस और किरायेदार के बीच यह पट्टा रद्द हो गया। ऐसी स्थिति में अम्र वारिस से सौ दीनार नहीं ले सकता, लेकिन अगर जैद ने अपनी विरासत में पचास दीनार की कीमत का यह घर छोड़ा था, तो वह पचास दीनार तक की माँग कर सकता है, सौ दीनार की नहीं। यह 'ज़खीरा' में है।

'फ़तावा सुग़रा' में है कि यदि किसी व्यक्ति ने जैद को एक घर लंबी अवधि के पट्टे पर दिया और फिर किसी दूसरे को लंबी अवधि के पट्टे पर दिया, तो यह जायज़ नहीं है। पहले पट्टे के रद्द होने के बाद भी यह स्वतः जायज़ नहीं हो जाएगा। इस नियम में कुछ उलझन है और इस मसले में दो उल्लेख होने चाहिए, क्योंकि लंबी अवधि के पट्टे में अनुबंध का कुछ हिस्सा भविष्य से संबंधित (मुदाफ़) होता है। और जो पट्टा भविष्य से संबंधित हो, उसके समय आने से पहले रद्द करने की वैधता के बारे में दो उल्लेख हैं। यह पट्टा पहले पट्टे के रद्द होने का प्रमाण है, जैसा कि खरीद-बिक्री में होता है। इसलिए आवश्यक है कि इस मसले में दो उल्लेख हों; यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने लंबी अवधि के पट्टे पर एक घर किराए पर लिया, फिर मकान मालिक ने किरायेदार की सहमति से उसकी इमारत गिराकर नई बनवा दी; मूल स्थान के सुरक्षित रहने के कारण पट्टा बना रहेगा। यह 'ज़हीरिया' में है। और जिसने लंबी अवधि का पट्टा लिया है, अगर उसने किसी दूसरे को...

L: **भविष्य का पट्टा (इजारा मुदाफ़ा)**: वह पट्टा जिसका संबंध भविष्य के किसी समय से हो, जैसे: "जब अगले मुहर्रम का चाँद देखा जाए, तब से मैंने तुम्हें किराए पर दिया," या इसके शुरू होने से पहले बिक्री कर दी।

دیکھا تو درخت بسبب سردی کے سوختہ پائے اور زید کو نہ پایا کہ اس کو واپس کردے یہاں تک کہ فسخ کے دن قریب آئے اور زید بھی آ گیا اس نے اجارہ فسخ کر کے مال بالمقطع طلب کیا اور عمرو نے انکار کیا اور یہی علت پیش کی کہ درخت سوختہ تھے تو عمرو کے قول کی ساعت کی جائے گی اور مال بالمقطع اس کے ذمہ سے ساقط ہو جائے گا بشرطیکہ اس نے باغ میں اس طرح عمل دخل نہ کیا ہو کہ جس سے رضامندی ثابت ہوتی ہے اور اگر بروقت دیکھنے کے زید موجود ہو اور باوجود امکان واپسی کے عمرو نے اس کو واپس نہ دیا تو مال مقطع ساقط نہ ہوگا اور علیٰ ہذا القیاس اگر کسی شخص نے اپنا گھر اجارہ دیا اور مستاجر نے عیب دار پاکر واپس کرنا چاہا پس اگر واپس نہ کر سکا مثلاً موجر غائب تھا تو جس وقت موجر حاضر ہو اس وقت واپس کر سکتا ہے اور اجرت واجب نہ ہوگی بشرطیکہ مستاجر نے مکان میں کوئی ایسا عمل نہ کیا ہو جو رضامندی پر دلیل ہو یہ محیط میں ہے۔ ایک شخص نے باجارہ طویلہ کوئی چیز اجارہ دے کر وہ چیز فروخت کر دی پھر خیار کی مدت آئی پس آیا بیع نافذ ہو جائے گی تو اس میں دو روایتیں ہیں اور صحیح یہ ہے کہ نافذ ہو جائے گی اور یہ ایسا ہے کہ مثلاً کوئی چیز باجارہ مضافہ دی پھر وقت اضافت سے پہلے فروخت کر دی کہ اس میں بھی یہی حکم ہے مگر شیخ امام ظہیر الدین مرغینانی فرماتے تھے کہ میرے نزدیک بیع نافذ نہ ہوگی اور ظاہر الروایت کے موافق بیع نافذ ہو جائے گی یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ زید نے ایک گھر باجارہ طویلہ پانچ دینار میں کرایہ پر دیا اور کرایہ وصول کر کے گھر مستاجر کے قبضہ میں دے دیا پھر مستاجر کی بلا رضامندی پانچ دینار میں اس کو فروخت کیا اور دام وصول کر لئے پھر مر گیا اور سوائے اس گھر کے اس کا کچھ مال نہیں ہے تو مستاجر اس کا زیادہ حقدار ہے اور اس کو اختیار ہے کہ اپنے کرایہ وصول کرنے تک مکان اپنے

قبضہ میں روک لے کیونکہ موت کی وجہ سے اجارہ باطل ہوا بیع باطل نہیں ہوئی پس وہ گھر مشتری کی ملک باقی رہا لیکن مشتری کو اختیار حاصل ہوگا کہ چاہے اجرت ادا کر کے مکان پر قبضہ کر لے یا بیع چھوڑ دے اور اگر مکان کی بیع جائز ہوئی اور کرایہ کے باطل میں دس روپیہ ہیں اور دام پانچ روپیہ ہیں تو بھی مستاجر کو باقی پلانچ روپیہ کے واسطے روک رکھنے کا استحقاق حاصل ہے اور قاضی بدیع الدین نے فرمایا کہ اس کو یہ اختیار حاصل نہیں ہے یہ قنیہ میں ہے زید نے عمرو کو باجارہ طویلہ ایک مکان کرایہ پر دیا اور سودینار اجرت ٹھہرے حالانکہ مکان کی قیمت پچاس دینار ہیں پھر زید مر گیا اور اجارہ فسخ ہو گیا اور سوائے اس مکان کے اس نے کوئی مال نہیں چھوڑا پھر زید کے وارث نے عمرو کو بعض ان دیناروں کے جو زید پر آتے ہیں یہ مکان باجارہ طویلہ کرایہ پر دے دیا پھر وارث اور مستاجر کے درمیان یہ اجارہ فسخ ہو گیا تو عمرو وارث سے سو دینار نہیں لے سکتا ہے لیکن ترکہ میں اگر زید نے یہ مکان پچاس دینار قیمت کا چھوڑا تھا تو بقدر پچاس دینار کے مطالبہ کر سکتا ہے نہ سو دینار کا یہ ذخیرہ میں ہے۔

فتاویٰ صغریٰ میں ہے کہ اگر ایک شخص نے زید کو ایک مکان باجارہ طویلہ کرایہ پر دیا پھر دوسرے کو باجارہ طویلہ کرایہ دیا تو جائز نہیں ہے اور بعد فسخ اول کے منقلب ہو کر جائز نہ ہو جائے گا اور اس حکم میں اشکال ہے اور اس مسئلہ میں دو روایتیں ہونی چاہئے ہیں کیونکہ اجارہ طویلہ میں بعض معقود علیہ مضاف ہوتا ہے اور جو اجارہ مضافہ ہو اس میں وقت مضاف الیہ آنے سے پہلے اجارہ فسخ ہونے کی صحت میں دو روایتیں ہیں اور یہ اجارہ پہلے اجارہ کے فسخ کی دلیل ہے جیسے بیع میں ہوتا ہے پس واجب ہے کہ اس مسئلہ میں دو روایتیں ہوں یہ محیط میں ہے۔ ایک شخص نے باجارہ طویلہ ایک مکان کرایہ پر لیا پھر موجر نے برضائے مستاجر اس کی عمارت گرا کر از سر نو بنوادی تو یہ سبب بقائے اصل کے اجارہ باقی رہے گا یہ ظہیریہ میں ہے اور جس نے باجارہ طویلہ اجارہ لیا ہے اگر اس نے دوسری کو

L اجارہ مضافہ وہ اجارہ جس کی نسبت کسی وقت آئندہ کے جانب ہو مثلاً جب محرم آئندہ کا چاند دیکھا جائے اس وقت سے میں نے تجھے کرایہ دی ۲ یا ابتداء اس وقت سے پہلے فروخت کر دی۔

If a property is leased, then in a second lease, the excluded days (e.g., the 10th, 11th, and 12th of a certain month) must be explicitly stated and excluded so that a clear distinction is made between the periods of the first and second contracts. Hakim Shahid Samarqandi has mentioned this in "Kitab al-Shurut." This rule applies when a separate memorandum is written for the second lease. If it is simply written on the back of the first memorandum that it is sufficient for the validity of the second contract excluding the excepted days, that is also valid, as stated in "Al-Muhit."

If a person took something on a valid long-term lease (*ijarah-e-tawila*) for a certain amount of dinars, specified their quality, and took responsibility for them, but then paid dirhams instead, and later both parties annulled the contract, the lessor (*mujir*) shall demand the dinars, not the dirhams. However, if the contract was voidable (*fasid*) and the rest of the situation remained the same, then the dirhams would be demanded; this is in "Al-Dhakhira." During a long-term lease, if the lessor wants to plant saplings in the land or vineyard, the lessee (*mustajir*) has the right to prevent him because the lessor no longer has possession and control. But if the lessor cuts down trees or trims branches, the lessee cannot prevent him, as this is considered under the rules of sale where rights are in the price, not in the trees. The lessee cannot collect firewood from there. This is in "Al-Wajiz al-Kardari." If a person took land on a long-term lease and bought trees to validate the hiring, and then fruit appeared, and both parties annulled the contract, all the fruit belongs to the lessee. If the trees were cut and then the contract was annulled, the fruit belongs to the lessor. If the lessee endowed (*waqf*) them, he must pay their value. If the lessor destroys the trees during the lease term, he is not liable for damages, but the lessee has the option (*khiyar*) to annul the lease because a defect has arisen.

☆ If the lessor dies during a long-term lease while having many outstanding debts ☆

If a person leased a vineyard on a long-term basis as a transaction involving the sale of trees, it is permissible. If someone leased a vineyard without seeing it and the owner had already sold the trees, the lessee has the option of inspection (*khiyar-e-ruyat*). If the lessee performs any act of ownership in the garden, the option of inspection is forfeited, but eating the fruit does not void it; this is in "Khizanat al-Muftin." If the lessor dies during a long-term lease with many debts, the lessee has a prior right to the proceeds from the sale of the leased item over all other creditors.

That is, the item is sold and the lessee's rent/dues are paid first from the proceeds, similar to how a mortgagee has priority over other creditors in a pledged item; this is in "Fatawa Qazi Khan." If a long-term lease becomes voidable for any reason, fair rent (*ajr-al-mithl*) is due from the lessee, but it shall not exceed the fixed/stipulated amount.

---

1. Meaning if the trees were taken on a sharecropping basis (*banai*), the lessor is not entitled to dinars for that.
2. For example, if the contract was for 100 dirhams and the fair rent is 200 dirhams, only 100 dirhams will be paid.

यदि कोई (जायदाद) किराये पर दी गई हो, तो दूसरे किरायेनामे में उन दिनों का उल्लेख स्पष्ट रूप से करना चाहिए जो अपवाद स्वरूप छोड़े गए हों, जैसे कि किसी निश्चित महीने के10वें, 11वें और 12वें दिन, ताकि पहले और दूसरे अनुबंध के दिनों के बीच स्पष्ट अंतर किया जा सके। हाकिम शहीद समरकंदी ने 'किताब अल-शुरुत' में ऐसा ही वर्णित किया है। यह नियम तब लागू होता है जब दूसरे किरायेनामे के लिए अलग से दस्तावेज तैयार किया जाए। यदि पहले दस्तावेज के पीछे ही यह लिख दिया जाए कि अपवाद के दिनों को छोड़कर यह दूसरे अनुबंध के लिए पर्याप्त है, तो यह वैध है। यह 'मुहीत' में वर्णित है।

यदि किसी व्यक्ति ने दीर्घकालिक किराये (इजारा-ए-तवीला) के तहत कोई वस्तु दीनारों के बदले किराये पर ली और उन दीनारों का विवरण देने के बाद जिम्मेदारी ले ली, फिर दीनारों के बजाय दिरहम दिए और बाद में दोनों ने अनुबंध रद्द कर दिया, तो किराया देने वाला (मौजिर) दीनारों की मांग करेगा, दिरहमों की नहीं। लेकिन यदि अनुबंध दोषपूर्ण (फासिद) हो, तो दिरहमों की मांग की जाएगी। यह 'ज़खीरा' में है। यदि मौजिर दीर्घकालिक किराये की भूमि या अंगूर के बाग में पौधे लगाना चाहे, तो किरायेदार (मुस्ताजिर) को उसे रोकने का अधिकार है क्योंकि मौजिर के पास अब उस पर कब्जा या प्रबंधन का अधिकार नहीं है। परंतु यदि मौजिर पेड़ कटवाए या शाखाएं छँटवाए, तो किरायेदार उसे नहीं रोक सकता, क्योंकि यह बिक्री के समान माना जाता है जहाँ अधिकार कीमत में होता है न कि पेड़ों में। किरायेदार जलाने के लिए लकड़ी इकट्ठा नहीं कर सकता। यह 'वजीज़ कर दरी' में वर्णित है। एक व्यक्ति ने दीर्घकालिक किराये पर भूमि ली और पेड़ खरीदे ताकि किराया वैध हो। फिर पेड़ों में फल आए और दोनों ने अनुबंध रद्द कर दिया, तो सभी फल किरायेदार की संपत्ति होंगे। यदि पेड़ काट दिए गए और फिर रद्द किया गया, तो फल मौजिर के होंगे। यदि किरायेदार ने उन्हें 'वक्फ' (धर्मार्थ दान) कर दिया, तो उसे उनकी कीमत चुकानी होगी। यदि किराये की अवधि के दौरान मौजिर पेड़ों को नष्ट कर दे, तो मौजिर पर कोई जुर्माना नहीं होगा, लेकिन किरायेदार को अनुबंध रद्द करने का अधिकार (खियार) होगा क्योंकि यह एक दोष पैदा कर देता है।

☆ यदि दीर्घकालिक किराये के दौरान मौजिर की मृत्यु हो जाए और उस पर बहुत सा कर्ज बकाया हो ☆

एक व्यक्ति ने दीर्घकालिक किराये पर अंगूर का बाग लिया। यदि यह पेड़ों की बिक्री के रूप में है, तो यह वैध है। यदि किसी ने बिना देखे बाग किराये पर लिया और मालिक ने पहले ही पेड़ बेच दिए थे, तो किरायेदार को 'खियार-ए-रुयत' (निरीक्षण का अधिकार) प्राप्त होगा। यदि किरायेदार ने बाग में मालिकाना हक जैसा कोई व्यवहार किया, तो यह अधिकार समाप्त हो जाएगा, लेकिन फल खाने से यह अधिकार समाप्त नहीं होता। यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। यदि दीर्घकालिक किराये के दौरान मौजिर मर जाए और उस पर कर्ज हो, तो किरायेदार को उस वस्तु की बिक्री से प्राप्त राशि पर अन्य लेनदारों की तुलना में पहला अधिकार होगा, जैसे कि गिरवी रखी वस्तु के मामले में होता है। यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। यदि दीर्घकालिक किराया किसी कारण से दोषपूर्ण हो जाए, तो किरायेदार पर 'अज्र-ए-मिस्ल' (उचित किराया) अनिवार्य होगा, लेकिन वह तय राशि से अधिक नहीं होगा।

---

1. अर्थात यदि पेड़ों को साझा खेती (बनाई) पर लिया गया हो, तो मौजिर को दीनार नहीं मिलेंगे।
2. उदाहरण के तौर पर, यदि किराया 100 दिरहम तय हुआ था लेकिन उचित किराया 200 दिरहम है, तो केवल 100 दिरहम ही दिए जाएंगे।

اجارہ دیا تو اجارہ ثانیہ میں ایام مستثنیٰ کو کہ مثلاً دسویں و گیارہویں و بارہویں فلاں مہینے کی ہے بیان کرے اور صریح استثناء کرے تاکہ عقد ثانی میں ایام داخلہ وغیرہ داخلہ میں تمیز ہو جائے ایسا ہی حاکم شہید سمرقندی نے کتاب الشروط میں بیان فرمایا ہے اور یہ حکم اس وقت ہے کہ اجارہ ثانیہ کے واسطے علیحدہ یادداشت تحریر کرے اور اگر پہلی یادداشت کی پشت پر فقط یوں لکھ دے کہ اس یادداشت کے ایام مستثنیٰ کے سوائے نو عقد ثانی کے جواز کے واسطے کافی ہے یہ محیط میں ہے۔

ایک شخص نے کوئی چیز باجارہ طویلہ صحیحہ بعوض دیناروں کے کرایہ پر لی اور وہ دینار بعد بیان وصف کے ذمہ کر لئے پھر بجائے دیناروں کے درہم دیئے پھر دونوں نے عقد اجارہ فسخ کیا تو موجر سے دیناروں کا مطالبہ ہوگا نہ درہموں کا اور اگر عقد فاسد ہو اور باقی مسئلہ بحالہ رہے تو موجر سے درہموں کا مطالبہ ہوگا یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر اجارہ طویلہ کے اندر زمین یا باغ انگور میں موجر نے پودے لگانے چاہے تو مستاجر کو منع کرنے کا اختیار ہے کیونکہ موجر کو ملک الید و تصرف حاصل نہیں ہے اور اگر موجر نے درخت کٹائے یا شاخیں چھٹوائیں تو منع نہیں کر سکتا ہے کیونکہ اس کا اعتبار بیع کا ہے کہ حق ثمن میں ظاہر ہے نہ حق شجر میں اور اگر مستاجر نے اس میں سے جلانے کی لکڑیاں جمع کیں تو نہیں جمع کر سکتا ہے حالانکہ اس کی بیع میں ہے یہ وجیز کر دری میں ہے ایک شخص نے زمین باجارہ طویلہ لی اور درخت خریدے تاکہ استیجار صحیح ہو پھر درختوں میں پھل آئے پھر دونوں نے عقد فسخ کر لیا تو تمام پھل مستاجر کی ملک ہیں اور اگر درخت قطع کر دیا پھر فسخ کیا تو پھل موجر کے ہوں گے اور اگر مستاجر نے ان کو وقف کر دیا تو اس پر ان کی قیمت واجب ہو گی کیونکہ جواز اجارہ کے واسطے یہ بیع

ضروری ہے پس احکام بیع قطع کے اس پر جاری نہ ہوں گے اور اگر مدت اجارہ کے اندر موجر نے درخت تلف کر دیئے تو صحیح یہ ہے کہ موجر پر ضمان واجب نہ ہو گی مگر مستاجر کو خیار حاصل ہوگا کہ چاہے فسخ کر دے کیونکہ یہ عیب پیدا ہو گیا ہے اور اگر مدت اجارہ کے اندر مستاجر نے قطع کر دیئے تو شیخ برہان الدین صاحب محیط قاضی خان و قاضی بدیع الدین نے فرمایا کہ نقصان کا ضامن نہ ہوگا لیکن موجر کو خیار حاصل ہوگا یہ قنیہ میں ہے۔

☆ اگر اجارہ طویلہ میں موجر مر گیا حالانکہ موجر کے ذمہ بہت سے قرضہ واجب الادا ہیں ☆

ایک شخص نے باغ انگور باجارہ طویلہ کرایہ پر لیا اور بطور معاملت کے موجر کو دیا پس اگر اجارہ طویلہ بطریق درختوں کی بیع کے ہو یعنی درخت بیچ کر لئے ہوں تو معاملت جائز ہے اور اگر اجارہ بطور معاملت کے ہو تو مالک کو معاملت پر دینا نہیں جائز ہے یہ وجیز کر دری میں ہے اگر کسی شخص نے ایسا باغ انگور اجارہ پر لیا جس کو نہیں دیکھا ہے اور مالک باغ نے درخت پہلے سے بیچ کر دیئے تھے حتیٰ کہ اجارہ صحیح ہوا تو مستاجر کو باغ کا خیار رویت حاصل ہوگا اور اگر مستاجر نے باغ میں مالکانہ کوئی تصرف کیا تو خیار رویت ساقط ہو جائے گا اور اگر اس نے انگور کے پھل اس باغ میں سے کھائے تو اس سے خیار رویت باطل نہیں ہوتا ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر اجارہ طویلہ میں موجر مر گیا حالانکہ موجر کے ذمہ بہت سے قرضہ واجب الادا ہیں تو شئے اجارہ کے ثمن کا استحقاق مستاجر کو سب قرض خواہوں سے زیادہ حاصل ہے یعنی پہلے وہ شئے فروخت ہو کر اس کے داموں سے مستاجر کا کرایہ دیا جائے گا پھر دوسرے قرض خواہوں کو ملے گا جیسے شئے مرہونہ میں مرتہن باقی قرض خواہوں سے ثمن رہن کا زیادہ مستحق ہوتا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اجارہ طویلہ اگر کسی وجہ سے فاسد ہو تو مستاجر پر اجر المثل واجب ہو گا مگر مقدار مقررہ متعینہ سے زیادہ نہ دیا جائے گا یہ خزانہ المفتین میں ہے

اگر اجارہ طویلہ میں مستاجر نے اجرت موجر کو ہبہ کر دی اور ہنوز اجارہ فسخ نہیں ہوا ہے تو صحیح نہیں ہے کیونکہ تعمیل کی شرط کی وجہ سے تمام

۱۔ یعنی درختوں کو بنائی پر لیا ہو تو پھر بنائی پر موجر کو دینار انہیں ہے۔ ۲۔ مثلاً سو درہم پر ٹھیکہ ٹھہرا اور اجر المثل دوسو درہم ہیں تو فقط سو درہم ملیں گے۔

The wages shall be the property of the legatee; thus, despite the ownership of the lessor, if the lessee gifted the owned object back to him, it is not valid; this is mentioned in 'Sughra'. A person hired a boat builder on specified wages to make a boat of twelve spans length from this wood. The boat builder said that your wood is not fit for this task, but give me permission to make it one span shorter or longer. He (the owner) ordered him to make it longer, and the boat builder made a boat of thirteen spans length. Consequently, he shall be entitled to wages in proportion to the increase; this is in 'Quniyah'.

If the lessee of a long-term lease sub-leased the item to someone else or gave it on sharecropping (muzara'at) under the condition that the seeds will be provided by the cultivator, and then the first lessee rescinded the contract with his lessor, will the second contract also be rescinded? The scholars have differed on this. The correct view is that the second contract, whether it is a lease or conditional sharecropping, will also be rescinded, regardless of whether the days for rescission (option period) in both leases are the same or different. For example, if the option days (Ayam-e-Khiyar) in the first lease are three days at the end of the year, and in the second lease they are similarly placed or otherwise. This is mentioned in 'Fatawa Qazi Khan'.

Twenty-first Chapter: Regarding getting work done by a craftsman or contracting for specific work

'Istisna' (Contract of Manufacture) is permissible based on 'Istihsan' (Juristic Preference), meaning getting something made by a goldsmith etc. and entering into an agreement. This is permissible because the practice and recognition of people have continued in every era without objection. This is in 'Muhit Sarakhsi'. The meaning of 'Istisna' is that both the material and the labor are from the craftsman's side. For example, the goldsmith provides the gold and makes the bangle himself. If the material, like gold, was provided by the one commissioning the work and the craftsman did not use his own, then it would be 'Ijarah' (hiring for labor), not 'Istisna'. This is in 'Muhit'. It is mentioned in 'Tajnis Sheikh al-Islam Khwahar Zada' that the form of 'Istisna' is when one buys something and requests the seller to perform some work on it. For example, buying leather and ordering the seller to make socks out of it and describing the style of the socks; then this construction is not permissible. For every such thing where the custom of 'Istisna' exists without a specific order, such as brass, copper, and wooden utensils, large pots, caps, etc., if

one just describes their construction style, it is mentioned in 'Tatar-Khaniya'. 'Istisna' is also a type of sale (bay'); this is the most correct view. The one who commissioned the item shall have the option to accept or reject it upon seeing it, whereas the craftsman has no such option. This is the first opinion of Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him), and the fatwa (legal ruling) is based on this; this is in 'Khulasa'. Subsequently, if the customer approved the item, he has no right to return it, and the craftsman has the right to sell them before the customer's approval; thus in 'Mujtaba'. Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) said that if Zaid commissioned a weaver to make cotton cloth and specified its length, width, type, and quality, and the yarn was provided by the weaver such that it was considered 'Istisna', then by analogy (qiyas) it is permissible. However, Imam Muhammad ruled based on 'Istihsan' that it is not permissible. If a time limit is set in this scenario, it becomes a 'Bay' al-Salam' (forward sale) contract. This issue is mentioned in 'Kitab al-Ijarat' without mentioning any disagreement.

In things where the practice of 'Istisna' is not customarily prevalent among people, by setting a time limit, by consensus (ijma)...

---

1. It will be the statement and literally that entitlement, i.e., he will not be entitled, as in 'Maya al-Masail fil Mutafarriqat'. 2. 'Muzara'at Mashruta' means sharecropping was conditioned within the lease agreement.

मजदूरी वारिस की मिल्कियत होगी, इसलिए मालिक (मुअज्जिर) की मिल्कियत के बावजूद किरायेदार (मुस्ताजिर) ने उसे वह चीज दान (हिबा) कर दी, इसलिए यह सही नहीं है, यह 'सुघरा' में है। एक व्यक्ति ने एक नाव बनाने वाले को मजदूरी पर नियुक्त किया कि वह इतनी मजदूरी पर इस लकड़ी से बारह बालिश्त (हाथ की चौड़ाई) की नाव तैयार कर दे। नाव बनाने वाले ने कहा कि तुम्हारी लकड़ी इस काम के लायक नहीं है, लेकिन तुम मुझे अनुमति दो कि मैं इसमें एक बालिश्त कम या ज्यादा कर दूं। उसने ज्यादा करने का आदेश दिया और नाव बनाने वाले ने तेरह बालिश्त की नाव बनाई, तो वह अधिक काम के अनुपात में मजदूरी का हकदार होगा, यह 'कुनिया' में है।

लंबे समय के पट्टे के किरायेदार ने यदि किसी दूसरे को किराये की वस्तु किराये पर दे दी या इस शर्त पर साझा खेती (मज़ारअत) पर दे दी कि बीज किसान की ओर से होंगे, फिर पहले किरायेदार ने अपने मालिक के साथ अनुबंध रद्द कर दिया, तो क्या दूसरा अनुबंध भी रद्द हो जाएगा? इसमें विद्वानों के बीच मतभेद है और सही बात यह है कि दूसरा अनुबंध, चाहे वह किराया हो या शर्तिया साझा खेती, वह भी रद्द हो जाएगा। चाहे दोनों अनुबंधों के रद्द होने के दिन एक ही तय हों या अलग-अलग हों, उदाहरण के लिए पहले अनुबंध में विकल्प (खियार) के दिन साल के अंत के तीन दिन हों और दूसरे अनुबंध में भी ऐसे ही हों या इसके विपरीत हों, यह 'फतावा काज़ी खान' में है।

इक्कीसवां अध्याय: किसी कारीगर से कोई काम करवाने या किसी काम के ठेके के वर्णन में

विनिर्माण अनुबंध (इस्तिस्ना) कानूनी प्राथमिकता (इस्तिहसान) के आधार पर जायज़ है, जैसे सुनार आदि से कोई चीज़ बनवाना और अनुबंध कर लेना जायज़ है, क्योंकि हर युग में बिना किसी विरोध के लोगों के बीच इसका व्यवहार और परिचय चला आ रहा है, यह 'मुहीत सरखसी' में है। इस्तिस्ना का अर्थ यह है कि माल और श्रम दोनों कारीगर की ओर से हों, जैसे कि सुनार सोना भी खुद लगाए और कंगन भी खुद बनाए। यदि माल यानी सोना बनवाने वाले ने अपनी ओर से दिया और कारीगर ने अपनी ओर से सोना नहीं लगाया, तो यह 'इजारा' (श्रम पर किराया) होगा, इस्तिस्ना नहीं होगा, यह 'मुहीत' में है। 'तजनीस शेख अल-इस्लाम ख्वाहर ज़ादा' में उल्लेख है कि इस्तिस्ना का रूप यह है कि कोई चीज़ खरीदे और विक्रेता (बाइ) से अनुरोध करे कि वह उस चीज़ में यह काम कर दे, उदाहरण के लिए चमड़ा खरीदे और विक्रेता को आदेश दे कि वह उसके मोज़े बना दे और मोज़ों के निर्माण का तरीका बता दे, तो यह निर्माण जायज़ नहीं है। और ऐसी हर चीज़ जिसका विनिर्माण का प्रचलन बिना

आदेश के जारी है जैसे पीतल, तांबे और लकड़ी के बर्तन, देग और टोपियाँ आदि, बस उनका निर्माण का अंदाज़ा बता दे, यह 'तातारा‌खनिया' में है। इस्तिस्ना भी एक प्रकार की बिक्री (बै) है और यही सबसे सही मत है। जिसने चीज़ बनवाई है, उसे देखने के समय लेने या न लेने का अधिकार (खियार) होगा, जबकि कारीगर को यह अधिकार नहीं है। यही इमाम अबू यूसुफ़ रह. का पहला कथन है और इसी पर फतवा है, यह 'खुलासा' में है। फिर यदि बनवाने वाले ने चीज़ पसंद कर ली, तो उसे वापस करने का अधिकार नहीं होगा, और कारीगर को अधिकार है कि बनवाने वाले की पसंद से पहले उन्हें बेच दे, जैसा कि 'मुजतबा' में है। इमाम मुहम्मद रह. ने कहा कि यदि ज़ैद ने किसी बुनकर से सूती कपड़ा बुनवाया और उसकी लंबाई, चौड़ाई, प्रकार और बनावट बता दी और सूत बुनकर की ओर से तय हुआ यहाँ तक कि इसे इस्तिस्ना माना गया, तो तर्क के आधार पर यह जायज़ है, लेकिन इमाम मुहम्मद रह. ने 'इस्तिहसान' के आधार पर निर्णय दिया कि यह जायज़ नहीं है। और यदि इस मामले में कोई समय सीमा निर्धारित कर दी गई, तो यह 'बै-ए-सलम' (अग्रिम भुगतान बिक्री) हो जाएगी, और यह मसला 'किताब अल-इजारा' में बिना किसी मतभेद के उल्लेखित है।

जिन चीजों में लोगों के बीच विनिर्माण (इस्तिस्ना) का प्रचलन सामान्यतः नहीं है, उनमें समय सीमा तय करने से सर्वसम्मति (इज्मा) के साथ...

---

1. कथन होगा और शाब्दिक रूप से वह हकदारी अर्थात हकदार नहीं होगा जैसा कि 'माया अल-मसाइल फ़िल मुतफ़र्रकात' में है। 2. मज़ारअत मसरूता का अर्थ है अनुबंध में साझा खेती की शर्त रखी गई हो।

اجرت مورث کی ملک ہوگی پس باوجود ملک موجر کے اس کی مملوکہ چیز کو مستاجر نے اسے ہبہ کیا اس واسطے صحیح نہیں ہے یہ صغریٰ میں ہے۔ ایک شخص نے ایک کشتی بنانے والے کو مزدوری پر مقرر کیا کہ اس قدر اجرت پر بارہ بالشت کی کشتی اس لکڑی کی تیار کر دے اور کشتی ساز نے کہا کہ تیری لکڑی اس کام کے لائق نہیں ہے مگر تو مجھے اجازت دے کہ میں اس میں ایک بالشت کم یا زیادہ کر دوں اس نے زیادہ کر دینے کا حکم دیا اور کشتی ساز نے تیرہ بالشت کی کشتی بنائی تو زیادتی کے مقابلہ میں اجرت کا مستحق ہو گا یہ قنیہ میں ہے۔

اجارہ طویلہ کے مستاجر نے اگر کسی دوسرے کو اجارہ کی چیز اجرت پر دے دی یا مزارعت پر بایں شرط دے دی کہ بیج کاشتکار کی طرف سے ہوں پھر مستاجر اول نے اپنے موجر سے عقد فسخ کر لیا پس کیا اجارہ ثانیہ بھی فسخ ہو جائے گا تو اس میں مشائخ نے اختلاف کیا ہے اور صحیح یہ ہے کہ اجارہ ثانیہ خواہ اجارہ ہو یا مزارعت مشروطہ وہ بھی فسخ ہو جائے گی خواہ ہر دو اجارہ کے ایام فسخ ایک ہی قرار پائے ہوں یا مختلف ہوں مثلاً ایام خیار پہلے اجارہ میں تین روز آخر سال میں انہیں سے اور دوسرے اجارہ میں بھی ایسے ہی ہوں یا اس کے برخلاف ہوں یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اکیسواں باب: کوئی کام کاریگر سے بنوائے یا کسی کام کے ٹھیکہ کے بیان میں

استصناع استحساناً جائز ہے یعنی سنار وغیرہ سے مثلاً کوئی شے بنوائی اور اجارہ کر لیا تو جائز ہے کیونکہ ہر زمانہ میں بلا انکار لوگوں کا تعامل و تعارف چلا آیا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے اور استصناع کے یہ معنی ہیں کہ مال میں عمل دونوں کاریگر کی طرف سے ہوں یعنی مثلاً سنار

اور اس کا کنگن بنانا دونوں سنار کی طرف سے ہوں اور اگر مال یعنی مثلاً سونا بنوانے والے نے اپنے پاس سے دیا سونا کاریگر نے نہ لگایا تو یہ اجارہ ہوگا استصناع نہ ہو گا یہ محیط میں ہے اور تجنیس شیخ الاسلام خواہر زادہ میں مذکور ہے کہ استصناع کی یہ صورت ہے کہ کوئی چیز خرید کرے اور بائع سے درخواست کرے کہ اس چیز میں یہ کام بنائے مثلاً چوزا خرید کرے اور بائع کو حکم دے کہ اس کے موزے بنائے اور موزوں کا انداز ساخت بیان کرے تو یہ ساخت نا جائز ہے اور ہر ایسی چیزیں جس کی استصناع کی عادت جاری ہے بغیر حکم جیسے پیتل و تانبے ولکڑی کے برتن و دیگیں وغیرہ وٹوپیاں وغیرہ مگر ان کا انداز ساخت بیان کر دے یہ تا تارخانیہ میں ہے اور استصناع بھی بیع ہے یہی اصح ہے اور جس نے چیز بنوائی ہے اس کو بروقت دیکھنے کے لینے نہ لینے کا اختیار ہو گا اور کاریگر کو اختیار نہیں ہے یہی امام ابو یوسفؒ کا پہلا قول ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ خلاصہ میں ہے۔ پھر اگر بنوانے والے نے چیز پسند کر لی تو اس کو واپس کرنے کا اختیار نہیں ہے اور کاریگر کو اختیار ہے کہ بنوانے والے کی پسند سے پہلے ان کو فروخت کر دے کذا فی المجتبیٰ۔ امام محمدؒ نے فرمایا کہ اگر زید نے کسی جولا ہے سے روئی کا کپڑا بنوایا اور اس کا طول و عرض و جنس و رقعہ بیان کر دیا اور سوت جولا ہے کی طرف سے ٹھہر ا حتیٰ کہ استصناع قرار پایا تو قیاساً یہ جائز ہے لیکن امام محمدؒ نے استحساناً حکم دیا کہ نہیں جائز ہے اور اگر اس صورت میں کوئی میعاد مقرر کردی تو بیع سلم ہو جائے گی اور یہ مسئلہ کتاب الاجارات میں بدوں ذکر اختلاف مذکور ہے۔

جن چیزوں میں استصناع کا معاملہ لوگوں میں عادۃً جاری نہیں ہے ان میں میعاد لگانے سے بالاجماع

L قول ہوگا و لفظاً وہ استحقاق یعنی مستحق نہ ہوگا کما فی مایہ المسائل فی المحفرقات۔ ۲ مزارعت مشروطہ یعنی اجارہ میں مزارعت شرط کی گئی ہو۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume (4) (313) Kitab-al-Ijarah

It becomes a 'Salam' (Forward Sale)

In the commentary 'Sharh Shaykh-ul-Islam Kitab-al-Buyu', it is stated that regarding items for which 'Istisna' (commissioned manufacture) is common practice among people: if a delivery period is fixed, then according to Imam Azam (may Allah have mercy on him), it becomes a 'Salam' sale (advance payment for future delivery), but according to the 'Sahihayn' (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), it does not. Regarding items where such a practice is not common, fixing a period makes it a 'Salam' sale by consensus (Ijma). In 'Quduri', it is mentioned that if a period is fixed in 'Istisna', it is treated like 'Salam', where possession of the exchange price must take place during the contract session. According to Imam Azam, neither party retains the option (Khiyar), whereas the Sahihayn stated it is not 'Salam'. No specific details are given here about things common or uncommon in practice. Stating this without mentioning any disagreement in 'Kitab-al-Ijarah' supports the Shaykh-ul-Islam's view in 'Sharh Kitab-al-Buyu' that for items where 'Istisna' is not customary, fixing a period makes it 'Salam' by consensus; this is in 'Zakheerah'. A person gave silk to another and told him to mix some of his own and make cloth, and to take his weaving fee, and whatever is made should be divided equally between them with profit. If the weaver did not mix them but made separate cloths for each, he would take his weaving fee from the silk owner, and the rest of the fabric belongs to the silk owner. If he mixed and wove it all, then according to the condition, both will share equally, and 'Ujrat-al-Misl' (fair market wage) will not be due because he worked on a joint property; this is in 'Jawahir-al-Fatawa'.

A person gave some yarn to a weaver to weave and told him to add one 'ratl' (a unit of weight) from his own side, saying, "Lend me one 'ratl' from your yarn on the condition that I return its equivalent to you." He also ordered him to weave a cloth of a certain quality for a known wage. This is permissible based on 'Istihsan' (juridical preference), whether borrowing is a condition in the 'Ijarah' contract or not. If he said, "Add one 'ratl' for me on the condition that I give you the equivalent of your yarn," it is permissible and will be considered a loan. If he said, "Increase the yarn for me," and then remained silent, it is also permissible and will be a loan. Furthermore, if borrowing is not a condition in the 'Ijarah' contract, the contract is permissible by both 'Qiyas' (analogy) and 'Istihsan'. If it is a condition, the ruling involves both 'Qiyas' and 'Istihsan', where 'Istihsan' dictates it is permissible. Later, if a dispute arises between the weaver and the owner after the work is finished—the owner claiming

nothing was added, and the weaver claiming he did—and the cloth is no longer available (e.g., the owner sold it before weighing it), the owner's statement under oath will be accepted: "By Allah, I do not know that the weaver added yarn for me." The weaver must then bring witnesses. If the fabric owner refuses to take the oath, the weaver's claim will be proven, and the owner must pay. If the owner takes the oath, he is absolved of the weaver's claim. If the cloth itself is still available, the ruling for that situation will be explained shortly, InshaAllah.

If the fabric owner told the weaver, "Add one 'ratl' from your own yarn on the condition that I will pay you this much for the price of your yarn and the weaving," then by 'Qiyas' it is not permissible, but by 'Istihsan' it is. Since this case is permissible by 'Istihsan', if a dispute occurs after completion—the owner saying nothing was added and the weaver saying he added as much as ordered—if the cloth is missing, it is mentioned that from the fabric owner...

(1) If yarn was given and an increase of one 'seer' was requested, in this case, the wage for two 'seers' will not be charged, but rather it will be calculated based on one 'seer'.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द (4) (313) किताबुल इजारा

सलाम हो जाती है

'शर्ह शेखुल इस्लाम किताबुल बुयू' में वर्णित है कि जिन चीज़ों में लोगों के बीच 'इस्तिस्ना' (निर्माण का अनुबंध) की प्रथा प्रचलित है, यदि उनमें समय (अवधि) निर्धारित कर दी जाए, तो इमाम आज़म (रह.) के निकट वह 'बैअ-ए-सलाम' हो जाती है, जबकि 'साहिबैन' (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के निकट नहीं होती। और जिन चीज़ों में ऐसा चलन नहीं है, उनमें समय निर्धारित करने से सर्वसम्मति (इज्मा) से वह 'सलाम' हो जाती है। 'कुदूरी' में है कि यदि 'इस्तिस्ना' में समय निर्धारित किया गया, तो वह 'सलाम' के समान है, जिसमें अनुबंध की सभा में ही मूल्य पर अधिकार (कब्ज़ा) होना अनिवार्य है। इमाम आज़म के अनुसार, दोनों पक्षों में से किसी को भी विकल्प (खियार) नहीं रहेगा, जबकि साहिबैन ने कहा है कि यह 'सलाम' नहीं है। जिन चीज़ों में लोगों का व्यवहार है और जिनमें नहीं है, उसका कोई विस्तृत वर्णन यहाँ नहीं है। 'किताबुल इजारात' में बिना किसी मतभेद के बयान करना उस बात का समर्थन करता है जो शेखुल इस्लाम ने 'शर्ह किताबुल बुयू' में कही है कि जिन चीज़ों में इस्तिस्ना का मामला सामान्य प्रथा में नहीं है, उनमें समय निर्धारित करने से सर्वसम्मति से 'सलाम' हो जाती है; यह 'ज़खीरा' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे को रेशम दिया और कहा कि तुम अपनी ओर से इसमें कुछ और रेशम मिलाकर कपड़ा तैयार कर दो और अपनी बुनाई ले लो, और जो बने वह हम दोनों में आधा-आधा मुनाफ़े के साथ विभाजित हो। यदि जुलाहे ने मिलावट नहीं की और प्रत्येक के लिए अलग-अलग कपड़ा बनाया, तो वह रेशम वाले से अपनी बुनाई ले लेगा और बाकी पूरा थान रेशम वाले का होगा। यदि उसने मिलाकर बुना, तो शर्त के अनुसार दोनों आधे-आधे के साझेदार होंगे और 'उजरत-ए-मिस्ल' (सामान्य मज़दूरी) अनिवार्य नहीं होगी क्योंकि उसने एक साझा संपत्ति पर काम किया है; यह 'जवाहरुल फ़तावा' में है।

एक व्यक्ति ने एक जुलाहे को कुछ सूत दिया कि वह उसे बुन दे, और कहा कि इसमें एक रतल अपनी ओर से बढ़ा दे, और कहा कि अपने सूत में से मुझे इस शर्त पर उधार दे दे कि मैं तुम्हें उसके बदले उतना ही दे दूँगा। उसने यह भी आदेश दिया कि इस गुण का कपड़ा इतनी निश्चित मज़दूरी पर बुन दे। यह 'इस्तिहसानन' (विशेष धार्मिक औचित्य के आधार पर) जायज़ है, चाहे ऋण लेना इजारा (किराया अनुबंध) में शर्त के रूप में हो या नहीं। यदि उसने कहा कि एक रतल मेरे लिए इस शर्त पर बढ़ा दो कि मैं तुम्हें तुम्हारे सूत के समान (वापस) दे दूँगा, तो यह जायज़ है और इसे ऋण माना जाएगा। यदि उसने कहा कि मेरे लिए इसमें सूत बढ़ा दो और फिर चुप रहा, तो भी जायज़ है और यह

ऋण होगा। फिर यदि ऋण लेना इजारा में शर्त न हो, तो इजारा तर्क(क़ियास) और इस्तिहसान दोनों दृष्टि से जायज़ है। और यदि शर्त हो, तो मामले में क़ियास और इस्तिहसान का निर्णय है, जिसका वर्णन 'इस्तिहसान' के रूप में किया जाएगा, अर्थात यह जायज़ है। फिर यदि जुलाहे और मालिक के बीच विवाद हो जाए, जबकि जुलाहा काम पूरा कर चुका हो; मालिक ने कहा कि तुमने इसमें कुछ नहीं बढ़ाया है, और जुलाहे ने कहा कि मैंने बढ़ा दिया है, और स्थिति यह है कि वह कपड़ा मौजूद नहीं है (जैसे मालिक ने वज़न जानने से पहले ही उसे बेच दिया हो), तो मालिक का बयान शपथ (कसम) के साथ स्वीकार किया जाएगा: 'ईश्वर की कसम, मैं नहीं जानता कि जुलाहे ने मेरे लिए सूत बढ़ाया है'। जुलाहे के लिए अनिवार्य है कि वह अपने गवाह पेश करे। यदि कपड़े के मालिक ने कसम खाने से इनकार कर दिया, तो जुलाहे का दावा सिद्ध हो जाएगा और कपड़े के मालिक पर भुगतान अनिवार्य होगा। यदि मालिक ने कसम खा ली, तो वह जुलाहे के दावे से मुक्त हो जाएगा। और यदि वह कपड़ा ज्यों का त्यों मौजूद हो, तो उस स्थिति का निर्णय शीघ्र ही बताया जाएगा, इंशाअल्लाह।

यदि कपड़े के मालिक ने जुलाहे से कहा कि अपने सूत में से एक रतल बढ़ा दे इस शर्त पर कि मैं तुम्हारे सूत की कीमत और बुनाई इतनी दूँगा, तो क़ियास के अनुसार यह जायज़ नहीं है, लेकिन इस्तिहसानन जायज़ है। और जब यह सूरत इस्तिहसानन जायज़ ठहरी, तो यदि काम पूरा होने के बाद दोनों में विवाद हुआ और मालिक ने कहा कि तुमने इसमें कुछ नहीं बढ़ाया, और जुलाहे ने कहा कि जितना तुमने बढ़ाने को कहा था मैंने उतना बढ़ा दिया है, तो यदि वह कपड़ा मौजूद न हो, तो उल्लेख है कि कपड़े के मालिक से...

(1) सूत दिया और उसे एक सेर बढ़ाने को कहा, तो इस स्थिति में दो सेर की मज़दूरी नहीं बल्कि एक सेर के हिसाब से लगाई जाएगी।

سلم ہو جاتی ہے

شرح شیخ الاسلام کتاب البیوع میں کہ جن چیزوں میں لوگوں کے درمیان اصطناع کی عادت جاری ہے اگر ان میں مدت مقرر ہو جائے تو امام اعظمؒ کے نزدیک بیع سلم ہو جاتی ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک نہیں ہوتی ہے اور جن چیزوں میں ایسا معمول نہیں ہے ان میں مدت لگانے سے بالاجماع سلم ہو جاتی ہے اور قدوری میں ہے کہ اگر اصطناع میں میعاد مقرر کی تو وہ بمنزلہ سلم کے ہے کہ اس میں مجلس عقد میں بدل پر قبضہ ہو جانا ضروری ہے اور امام اعظمؒ کے نزدیک دونوں میں کسی کو خیار نہ رہے گا اور صاحبینؒ نے فرمایا کہ سلم نہیں ہے اور جن چیزوں میں لوگوں کا تعامل ہے اور جن میں نہیں ہے اس کی کوئی تفصیل مذکور نہیں ہے اور کتاب الاجارات میں بلا ذکر خلاف بیان کرنا اس قول کا موید ہے جو شیخ الاسلام نے شرح کتاب البیوع میں فرمایا کہ جن چیزوں میں اصطناع کا معاملہ لوگوں میں عادۃ جاری نہیں ہے ان میں میعاد لگانے سے بالاجماع سلم ہو جاتی ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ ایک شخص نے دوسرے کو دوسرا ریشم دیا اور کہا کہ دوسرے اپنے پاس سے اس میں ملا کر کپڑا تیار کر دے اور اپنی بنائی لے کر جو بنے وہ دونوں میں نصفا نصف نفع سے تقسیم ہو پس اگر جولا ہے نے خلط نہ کیا اور ہر ایک کو علیحدہ بنا تو ابریشم والے سے اپنی بنائی لے لے گا اور باقی سب تھان ابریشم والے کو ملے گا اور اگر اس نے خلط کر کے سب بن دیا تو سب دونوں میں موافق شرط کے نصفا نصف مشترک ہوگا اور اجرت المثل واجب نہ ہو گا کیونکہ اس نے محل مشترک میں کام کیا ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔

ایک شخص نے ایک جولا ہے کو کچھ سوت دیا کہ اس کو بن دے اور کہا کہ اس میں ایک رطل اپنے پاس سے بڑھا دے اور کہہ دیا کہ اپنے سوت میں سے مجھے اس شرط سے قرض دے کہ میں اس کے مثل تجھے دے دوں گا اور حکم دیا کہ اس صفت کا کپڑا اس قدر اجرت معلومہ پر بن دے تو یہ استحساناً جائز ہے خواہ قرض لینا عقد اجارہ میں مشروط ہو یا نہ ہو اور اگر کہا کہ ایک رطل میرے واسطے اس شرط سے بڑھا دے کہ تیرے سوت کے مثل میں تجھے دے دوں گا تو جائز ہے اور یہ قرض قرار دیا جائے گا اور کہا کہ میرے واسطے سوت اس میں بڑھائے اور یہ کہہ کر خاموش رہا تو بھی جائز ہے اور یہ قرض ہو گا پھر اگر قرض لینا عقد اجارہ میں مشروط نہ ہو تو اجارہ قیاساً و استحساناً جائز ہے اور اگر مشروط ہو تو مسئلہ میں حکم قیاس و استحسان ہے چنانچہ استحسان بیان کر دیا جائے گا یعنی جائز ہے پھر اگر جولا ہے اور مالک میں اختلاف ہوا حالانکہ جولا ہا کام سے فارغ ہو چکا ہے پس مالک نے کہا کہ تو نے اس میں کچھ نہیں بڑھایا ہے اور جولا ہے نے کہا کہ میں نے اس میں بڑھا دیا ہے اور حال یہ ہے کہ وہ کپڑا موجود نہیں ہے مثلاً اس کے مالک نے وزن معلوم کرنے سے پہلے اس کو فروخت کر دیا ہے تو علمی قسم سے مالک کا قول قبول ہو گا واللہ میں نہیں جانتا ہوں کہ جولا ہے نے میرے واسطے سوت بڑھا دیا ہے اور جولا ہے پر واجب ہے کہ اپنے گواہ لائے پھر اگر کپڑے کے مالک نے قسم سے انکار کیا تو جو کچھ جولا ہے نے دعویٰ کیا ہے وہ ثابت ہو جائے گا اور رب الثوب پر لازم ہو گا اور اگر کپڑے کے مالک نے قسم کھا لی تو جولا ہے کے دعویٰ سے بری ہو گیا اور اگر وہ کپڑا بعینہ موجود ہو تو عنقریب اس صورت کا حکم بیان ہو گا انشاء اللہ تعالیٰ۔

اگر کپڑے کے مالک نے جولا ہے سے یوں کہا کہ اپنے سوت میں سے ایک رطل بڑھا دے اس شرط سے کہ میں تیرے سوت کے دام اور بنوائی میں اس قدر دوں گا تو قیاساً یہ جائز نہیں ہے مگر استحساناً جائز ہے اور جب یہ صورت استحساناً جائز ٹھہری پس اگر کام سے فارغ ہونے کے بعد

دونوں نے اختلاف کیا اور مالک نے کہا کہ تو نے اس میں کچھ نہیں بڑھایا ہے اور جولا ہے نے کہا کہ جس قدر تو نے بڑھانے کا حکم کیا تھا میں نے وہ بھی بڑھا دیا ہے پس اگر وہ کپڑا موجود نہ رہا ہو تو مذکور ہے کہ کپڑے کے مالک سے اس (۱)

(۱) سوت دیا اور وہ سیر بھر بڑھانے کو کہا تو اس صورت میں دوسیر کی مزدوری نہیں بلکہ سیر بھر کے حساب سے لگائی جائے گی۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 (314) Kitab-ul-Ijarah (Book of Hire)

An oath shall be taken regarding his knowledge and his statement shall be accepted. If he refuses to take the oath, the weaver's claim—that is, increasing [the wage] according to his order—will be established. Everything he stipulated will go to the weaver, part of it for the cost of the yarn and part for the labor. If he takes the oath, the increase will not be established. Imam Muhammad (RA) stated that the yarn's cost should be deducted from the amount he mentioned, and the remaining amount shall be given to him for weaving. The method of identifying this is to divide the wage amount stated relative to the work and excess by the customary wage (Ajr al-Mithl) of the labor and the price of the yarn accepted by the owner, but only for the amount of labor he ordered. This is because the weaver accepted the named amount (Musamma) in exchange for the yarn and one and a half seers of warp yarn, as the employer gave him one seer of yarn and he purchased half a seer from him. Thus, its price will be reduced, and whatever labor cost falls on it, that weaving charge shall be mandatory upon him. For instance, if the named amount is three dirhams agreed for the yarn and labor, the yarn's price is one dirham, and the customary wage for the work ordered to be prepared is two dirhams, then one dirham (the price of the yarn) will be deducted from the named amount. Then the remainder of the named amount, i.e., two dirhams, will be divided between the normal and non-normal work. That is, he accepted for one and a half seers, and it was proven that he wove one seer of yarn; thus, the remainder will be divided between both. Consequently, the portion of the wage for the excess, i.e., the non-normal quantity, will be reduced. As for how to determine the portion of the non-normal excess over the normal, scholars have differed. Some said it should be determined by weight. For example, if the yarn provided was one seer and the excess was half a seer, then after deducting the yarn's cost from the named amount, the remaining two dirhams would be divided into three parts: two parts for the normal and one part for the non-normal. Thus, one-third of the two dirhams would be reduced. Others said that the ease or difficulty of work based on the size (smallness or largeness) of the cloth should not be considered. Some stated that the amount to be deducted should be determined based on the ease and difficulty of work due to the size of the cloth. This is because sometimes the work becomes easier for the weaver due to the largeness of the cloth and difficult due to its smallness; when it is small, joinings and fine work are lengthy and require repeated efforts, whereas when it is large, it is needed only once. This

difference is recognized among craftsmen: smaller items incur a higher wage and larger ones less, so it is necessary to consider this.

When it is necessary to consider both, the remainder of the named amount, i.e., two dirhams, will be divided according to the customary wage for the work of one and a half seers and one seer. Thus, if the customary wage for one and a half seers is two and a half dirhams and for one seer is two dirhams, then half a dirham falls against the excess. Therefore, half a dirham will be deducted from the two dirhams; this is the wage portion for the non-normal. However, if the difference in length or width is only one or two cubits, such a small difference in wage increase or decrease is not considered. Then, the question arises whether the customary wage (Ajr al-Mithl) or the named wage (Musamma) will be mandatory. According to some scholars, no more than the customary wage shall be given from the portion of the wage that falls within the named amount. Others say that if the employer accepts the defect, the named wage becomes mandatory; if not, the customary wage is mandatory, but it shall not exceed the named wage, as we explained in the preliminary issues (Masa'il-e-Muqaddimah). Imam Muhammad (RA) stated the wage in this matter in absolute terms without using the word "named" (Musamma), so its derivation is mandatory just like the first issue. If the cloth itself exists, but the amount of yarn given by the owner is not known, then in all cases...

1 Fine flour, meaning difficulty (subtlety).

के ज्ञान पर कसम लेकर उसी का कथन स्वीकार किया जाएगा। फिर यदि उसने कसम खाने से इनकार किया, तो जुलाहे का दावा, यानी उसके आदेश के अनुसार बढ़ाना, सिद्ध हो जाएगा और जो उसने निर्धारित किया था वह सब जुलाहे को मिलेगा। उसमें से कुछ सूत के दाम के बदले और कुछ काम की मजदूरी के बदले होगा। और यदि कसम खा ली, तो बढ़ोतरी सिद्ध नहीं होगी। इमाम मुहम्मद (रह.) ने उल्लेख किया है कि उसने जो राशि बताई है, उसमें से सूत के दाम घटाकर शेष राशि बुनाई के लिए उसे दी जाएगी। और इसे पहचानने का तरीका यह है कि कार्य और अधिकता के बदले मजदूरी की जो राशि बताई गई है, उसे उस कार्य और सूत की कीमत के'अज्र-ए-मिस्ल' (प्रचलित मजदूरी) पर विभाजित किया जाए जिसे मालिक ने स्वीकार किया है, लेकिन कार्य के लिए उतनी ही मात्रा में जिसका उसने आदेश दिया था। क्योंकि जुलाहे ने निर्धारित राशि (मुसम्मा) को सूत और डेढ़ सेर सूत के ताने के बदले स्वीकार किया है, क्योंकि नियोक्ता ने उसे एक सेर सूत दिया था और आधा सेर उससे खरीदा था। इसलिए इसकी कीमत कम कर दी जाएगी और जो कुछ काम के हिस्से में आए, वह बुनाई उसके ज़िम्मे अनिवार्य होगी। उदाहरण के लिए, यदि निर्धारित राशि तीन दिरहम हो जो सूत और काम के बदले तय हुई हो, और सूत की कीमत एक दिरहम हो, और जिस काम को तैयार करने का आदेश दिया गया है उसका 'अज्र-ए-मिस्ल' दो दिरहम हो, तो निर्धारित राशि में से एक दिरहम (सूत की कीमत) कम कर दिया जाएगा। फिर जो कुछ निर्धारित है, यानी दो दिरहम, वह सामान्य और असामान्य के बीच विभाजित होगा। यानी उसने डेढ़ सेर के बदले स्वीकार किया था और यह सिद्ध हुआ कि उसने एक सेर सूत बुना है, तो शेष इन दोनों पर विभाजित होगा। अतः अधिकता यानी असामान्य मात्रा का मजदूरी हिस्सा कम कर दिया जाएगा। और सामान्य से असामान्य की अधिकता का हिस्सा कैसे जाना जाए, इसमें उलेमाओं में मतभेद है। कुछ ने कहा कि वजन के आधार पर जान लिया जाए। उदाहरण के तौर पर, यदि दिया गया सूत एक सेर हो और अधिकता आधा सेर हो, तो शेष यानी सूत की कीमत निकालने के बाद निर्धारित राशि में से जो बचा, यानी दो दिरहम, वह इन दोनों पर तीन हिस्सों में बँटकर, दो हिस्से सामान्य के बदले और एक हिस्सा असामान्य के बदले मानकर दो दिरहम में से एक तिहाई कम कर दिया जाएगा। और कुछ ने कहा कि कपड़े की लम्बाई-चौड़ाई के कारण काम की कठिनाई या सुगमता पर विचार नहीं किया जाएगा। और कुछ ने कहा कि जो मौजूद है उसमें से घटने वाली राशि काम की सुगमता और कठिनाई के आधार पर कपड़े की लम्बाई-चौड़ाई के कारण जानी जाएगी। और यह इस कारण से है कि कभी

कपड़े के बड़े होने के कारण जुलाहे के लिए काम आसान होता है और छोटे होने के कारण कठिन हो जाता है क्योंकि जब छोटा होगा, तो जोड़ना और बारीक काम बार-बार करना होगा, और जब बड़ा होगा तो केवल एक बार उसकी आवश्यकता होगी। और यह अंतर इस काम के कारीगरों में मान्य है कि छोटी चीज़ में मजदूरी अधिक लगती है और बड़ी में कम, इसलिए इसका विचार करना आवश्यक है।

जब इन दोनों का विचार आवश्यक हो, तो निर्धारित राशि में से जो बच रहा है, यानी दो दिरहम, वह डेढ़ सेर के काम और एक सेर के काम के'अज्र-ए-मिस्ल' पर विभाजित होगा। अतः यदि डेढ़ सेर का 'अज्र-ए-मिस्ल' ढाई दिरहम हो और एक सेर का दो दिरहम हो, तो अधिकता के बदले आधा दिरहम पड़ा। इसलिए दो दिरहम में से आधा दिरहम कम कर दिया जाएगा, यही असामान्य हिस्से की मजदूरी है। लेकिन यदि लंबाई और चौड़ाई में एक या दो हाथ का अंतर हो, तो मजदूरी की वृद्धि या कमी के मामले में इतने अंतर का कोई विचार नहीं किया जाता। फिर क्या 'अज्र-ए-मिस्ल' अनिवार्य होगा या निर्धारित राशि (मुसम्मा) अनिवार्य होगी? कुछ विद्वानों के अनुसार निर्धारित राशि में से मजदूरी का जो हिस्सा पड़ता है, उससे अधिक 'अज्र-ए-मिस्ल' नहीं दिया जाएगा। और कुछ के अनुसार यदि नियोक्ता दोष पर सहमत हो गया, तो उस पर निर्धारित राशि अनिवार्य होगी, और यदि वह सहमत नहीं हुआ, तो 'अज्र-ए-मिस्ल' अनिवार्य होगा लेकिन निर्धारित राशि से अधिक नहीं किया जाएगा, जैसा कि हमने शुरुआती मसलों (मुक़द्दिमा) में वर्णन किया है। और इमाम मुहम्मद (रह.) ने इस मसले में मजदूरी का वर्णन सामान्य रूप से किया है, 'मुसम्मा' शब्द का उपयोग नहीं किया है, तो पहले मसले की तरह इसका निष्कर्ष (तख़रीज) निकालना अनिवार्य है। और यदि कपड़ा स्वयं मौजूद हो, तो यदि उस सूत की मात्रा जो मालिक ने दी है ज्ञात न हो, तो सभी स्थितियों में...

1 बारीक आटा और यानी कठिनाई (बारीकी)।

کے علم پر قسم لے کر اسی کا قول قبول ہوگا پس اگر اس نے قسم سے انکار کیا تو جولا ہے کا دعویٰ یعنی اس کے حکم کے موافق بڑھا دینا ثابت ہو جائے گا اور جو اس نے مقرر کیا وہ سب جولا ہے کو ملے گا اس میں سے کچھ تو بمقابلہ سوت کے دام کے اور کچھ بمقابلہ کام کی مزدوری کے ہوگا اور اگر قسم کھا لی تو بڑھا ثابت نہ ہوگا اور امام محمدؒ نے ذکر فرمایا کہ جو مقدار اس نے بیان کی ہے اس میں سے سوت کے دام وضع کر کے باقی دام بنائی میں اس کو دیئے جائیں گے اور اس کے پہچاننے کا یہ طریقہ ہے کہ جو مقدار اجرت بمقابلہ کام و زیادتی کے بیان کی ہے اس کو اجر المثل عمل وسوت کی قیمت جس کو مالک نے قبول کیا ہے تقسیم کریں مگر مثل عمل اتنی مقدار میں جو اس نے حکم دیا تھا اس واسطے کہ جولا ہے نے مقدار مسمیٰ کو بمقابلہ سوت و ڈیڑھ سیر سوت تنے کے مقبول کیا ہے اس واسطے کہ ایک سیر سوت اس کو مستاجر نے دیا اور نصف سیر اس سے خریدا ہے پس اس کی قیمت کم کر دی جائے گی اور جو کچھ کام کے پڑتے میں پڑے وہ بنائی اس کے ذمہ لازم ہوگی چنانچہ اگر مقدار مسمیٰ تین درہم ہوں کہ بمقابلہ سوت و کام کے ٹھہرے ہوں اور سوت کی قیمت ایک درہم ہو اور اجر المثل اس کام کا جس کے تیار کرنے کا حکم دیا ہے دو درہم ہوں تو مسمیٰ میں سے ایک درہم کم کر دیا جائے گا جو سوت کی قیمت ہے پھر جو کچھ مسمیٰ یعنی دو درہم وہ معمول وغیرہ معمول پر تقسیم ہوگا یعنی ڈیڑھ سیر کے مقابلہ میں اس نے قبول کیا اور ثابت یہ ہوا کہ اس نے ایک سیر سوت بنا ہے تو مابقی ان دونوں پر تقسیم ہوگا پس زیادتی یعنی مقدار غیر معمول کا حصہ اجرت کم کر دیا جائے گا اور معمول سے غیر معمول زیادہ کا حصہ کیونکر معلوم کیا جائے اس میں مشائخ نے اختلاف کیا ہے بعضوں نے کہا کہ باعتبار وزن کے معلوم کر لیا جائے مثلاً اگر دیا ہوا سوت ایک سیر ہو اور زیادتی آدھ سیر کی ہو

تو مابقی یعنی سوت کے دام نکالنے کے بعد مسمیٰ میں سے جو باقی رہا یعنی دو درہم وہ ان دونوں پر تین حصہ ہو کر دو حصہ بمقابلہ معمول کے اور ایک حصہ بمقابلہ غیر معمول کے قرار دے کر دو درہم میں سے اس کی ایک تہائی کم کی جائے گی اور بعضوں نے فرمایا کہ کام کی سختی و آسانی باعتبار کپڑے کے چھوٹائی بڑائی کے نہ معتبر ہوگی اور بعضوں نے کہا کہ جو موجود ہے اس سے ساقط کی مقدار باعتبار کام کی سہولیت و سختی کے بسبب کپڑے کی چھوٹائی و بڑائی کے معلوم کی جائے گی اور یہ اس وجہ سے کہ کبھی کپڑے کی بڑائی کی وجہ سے جولا ہے پر کام آسان ہوتا ہے اور بسبب چھوٹائی کے دشوار ہو جاتا ہے کیونکہ جب چھوٹا ہوگا تو وصل و کام دقیق لمبا بار بار محتاج ہوگا اور جب بڑا ہوگا تو ایک ہی بار اس کی ضرورت ہوگی اور یہ تفاوت اس کام کے کاریگروں میں معتبر ہے کہ چھوٹائی میں زیادہ اجرت پڑتی ہے اور بڑائی میں کم پس اس کا اعتبار کرنا ضروری ہے۔

جب ان دونوں کا اعتبار ضروری ہو تو جو کچھ مقدار مسمیٰ سے بچ رہا ہے یعنی دو درہم وہ ڈیڑھ سیر کے کام اور ایک سیر کے کام کے اجر المثل پر تقسیم ہوگا پس اگر ڈیڑھ سیر کا اجر المثل ڈھائی درہم ہوں اور ایک سیر کا دو درہم ہوں تو بمقابلہ زیادتی کے نصف درہم پڑا پس دو درہم میں سے نصف درہم کم کر دیا جائے گا یہی غیر معمول کا حصہ اجرت ہے لیکن اگر طویل و قصیر میں ایک یا دو ہاتھ کا فرق ہو تو اجرت کی زیادتی و نقصان کے بارے میں اتنے فرق کا کچھ اعتبار نہیں ہے پھر آیا اجر المثل واجب ہوگا یا مسمیٰ واجب ہوگا پس بعض مشائخ کے قول پر جو حصہ اجرت مقدار مسمیٰ میں سے پڑتے ہیں پڑتا ہے اس سے اجر المثل زیادہ نہ دیا جائے گا اور بعضوں کے قول پر اگر مستاجر عیب پر راضی ہوا تو اس پر مسمیٰ واجب ہوگا اور اگر راضی نہ ہوا ہو تو اجر المثل واجب ہوگا مگر مسمیٰ سے زیادہ نہ کیا جائے گا جیسا کہ ہم نے مسائلِ مقدمہ میں بیان کیا ہے اور امام محمدؒ نے اس مسئلہ میں اجرت کو مطلقاً بیان فرمایا مسمیٰ کا لفظ نہیں کہا ہے تو مثلِ

مسئلہ اولیٰ کے اس کی تخریج واجب ہے اور اگر کپڑا بعینہ موجود ہو پس اگر اس سوت کی مقدار جو مالک نے دیا ہے معلوم نہ ہوئی ہو تو سب صورتوں میں ---

۱ دقیق آنا اور یعنی دقت۔

The ruling shall be the same as previously stated from beginning to end in the case where the item is not present, except for one distinction: if the owner takes an oath and the excess is not proven, the owner shall have the option to leave the cloth with the weaver and take an equivalent amount of yarn from him as compensation (damages). If the cloth exists and the weight of the yarn originally provided by the owner is known—for instance, if both parties agree it was one seer—then the cloth shall be weighed, and the statement of neither party shall be relied upon solely. If the weight is found to be one seer, then the allegation of excess is not established with certainty, and the owner's statement shall be credible without an oath. However, if the weight is two seers, the weaver's statement shall be accepted, provided the owner does not claim that the extra weight is due to starch (mandi). If such a claim is made, experts in the craft shall be consulted. If they state that starch can indeed increase the weight by that much, the owner's statement shall be accepted upon oath. If they state that starch does not increase the weight to that extent, then circumstances favor the weaver, and his statement shall be accepted upon oath. This is recorded in 'Al-Muhit'.

If someone gives sesame seeds to another to separate the husk and the core for one dirham, this contract is invalid (fasid). However, if the quantity of separation is known among traders, it is permissible. Conversely, if a cloth is given to a dyer for coloring, it is permissible even if the quantity of safflower dye is not specified; this is in 'Muhit Surkhi'. If iron is given to a blacksmith to manufacture a known object and the wage is fixed, and the blacksmith produces it according to the order, the owner has no choice but to accept it. However, if the blacksmith deviates from the order, and the deviation is in the genus (category)—for example, a hammer was ordered but a shovel was made—then the shovel belongs to the blacksmith, and he must provide an equivalent amount of iron as compensation, and the original owner has no right to the object. If the deviation is in attribute (description)—for example, an axe for a specific task was ordered but a wood-splitting axe was made—then the owner has the option to either take compensation equal to the iron and leave the axe with the smith without paying wages, or take the axe and pay the wages. The same ruling applies to every artisan appointed to make a specific item; for example, if leather is given to a cobbler to make boots and he deviates, the ruling follows accordingly, as stated in 'Khizanat al-Muftin'.

In the commentary of the Sheikh, it was asked: A man gave some materials for a saddle to a saddler (Zain-saaz) and told him to finish the saddle using those materials and adding whatever else was needed, promising to pay for the labor and the cost of the added materials. The saddler did so, and a group estimated the labor and material cost at thirty dirhams. The man agreed, and both parties consented to this amount. The man then paid five dirhams to the saddler. Subsequently, some imperial soldiers forcibly seized the saddle and hid it such that it could not be recovered. Does the man have the right to seek compensation for the price of the saddle from the saddler? The Sheikh stated that he has the right to take back whatever he had provided, as the finished work had not yet been formally handed over to him, even though some parts had been in his possession. He further stated that despite this, when the saddler finished the work and various parts were integrated, and both parties reached a mutual agreement on the price for the completed work, it is akin to an initial sale (bay'), and therefore it is permissible. This is in 'Fatawa Nasafi'.

वही हुक्म होगा जो कपड़े के मौजूद न होने की सूरत में शुरू से आखिर तक बयान हुआ है, लेकिन फर्क एक सूरत में है कि अगर मालिक ने कसम खा ली और ज्यादती साबित न हुई, तो मालिक को अधिकार होगा कि वह जुलाहे के पास वह कपड़ा छोड़ दे और अपने सूत के बराबर सूत उससे हर्जाने (डांड) के तौर पर ले ले। और अगर कपड़ा मौजूद होने की सूरत में उस सूत की मात्रा, जो मालिक ने दी है, मालूम हो, और दोनों ने इस बात की तस्दीक की हो कि वह एक सेर था, तो कपड़े का वजन किया जाएगा और दोनों में से किसी की बात पर ध्यान नहीं दिया जाएगा। फिर अगर तौल में एक सेर निकला, तो ज्यादती करना निश्चित रूप से साबित नहीं हुआ, इसलिए मालिक की बात बिना कसम के विश्वसनीय मानी जाएगी। और अगर तौल में दो सेर निकला, तो जुलाहे की बात स्वीकार की जाएगी, बशर्ते कि मालिक यह दावा न करे कि यह ज्यादती आटे यानी मांडी (कलफ) की वजह से है। और अगर उसने यह दावा किया, तो इस फन के जानकारों (विशेषज्ञों) को दिखाया जाएगा। अगर उन्होंने कहा कि मांडी से कभी इतना वजन बढ़ जाता है, तो कसम के साथ मालिक की बात स्वीकार होगी। और अगर उन्होंने कहा कि मांडी से इतना नहीं बढ़ता है, तो प्रत्यक्ष रूप से जुलाहे का पक्ष मजबूत है, अतः कसम के साथ उसी की बात मानी जाएगी। यह 'मुहीत' में है।

अगर किसी व्यक्ति को तिल दिए कि इसकी भूसी और सार अलग कर दे और तुझे एक दिरहम दूँगा, तो यह अनुबंध फासिद (त्रुटिपूर्ण) है। लेकिन अगर व्यापारियों के बीच सार निकालने की मात्रा ज्ञात हो, तो जायज़ है। इसके विपरीत, अगर रंगरेज को कपड़ा दिया कि रंग दे, तो यह जायज़ है, चाहे केसरिया रंग (उसफुर) की मात्रा न बताई जाए। यह 'मुहीत सुर्खी' में है। अगर लोहार को कोई ज्ञात वस्तु बनाने के लिए लोहा दिया और मजदूरी तय कर दी, फिर लोहार उसे आदेश के अनुसार बना लाया, तो मालिक को इनकार करने का अधिकार नहीं होगा, बल्कि उसे स्वीकार करने पर मजबूर किया जाएगा। और अगर लोहार ने आदेश के विरुद्ध कुछ बदलाव किया, तो अगर वह बदलाव 'जिन्स' (प्रकार) के स्तर पर है, जैसे हथौड़ा बनाने का आदेश था और लोहार ने बेलचा बना दिया, तो वह बेलचा लोहार का होगा और वह उस लोहे के बराबर लोहा हर्जाने में देगा, और लोहे के मालिक को कोई अधिकार नहीं होगा। और अगर बदलाव 'वस्फ' (गुण/विशेषता) के स्तर पर है, जैसे कुल्हाड़ी बनाने का आदेश था और उसने लकड़ी चीरने वाली कुल्हाड़ी बना दी, तो मालिक को अधिकार है कि चाहे अपने लोहे के बराबर लोहा हर्जाने में ले ले और कुल्हाड़ी लोहार के पास छोड़ दे और कोई मजदूरी न दे, या कुल्हाड़ी लेकर उसे मजदूरी दे दे। यही हुक्म हर कारीगर के लिए है जिसे कोई

विशेष वस्तु बनाने के लिए नियुक्त किया गया हो। उदाहरण के लिए, मोची को चमड़ा दिया कि जूते बनाए और उसने आदेश का उल्लंघन किया, तो उसी प्रकार हुक्म होगा जैसा 'खज़ाना-तुल-मुफ़्तीन' में वर्णित है।

शेख की व्याख्या से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने ज़ीन-साज़ (सज्जा बनाने वाला) को ज़ीन के काम की कुछ चीजें अपनी ओर से दीं और कहा कि इन चीजों से और जो चीजें कम हों वे अपनी ओर से मिलाकर ज़ीन तैयार कर दे, और शर्त रखी कि तुझे तेरी मजदूरी और तेरे द्वारा लगाई गई चीजों की कीमत दूँगा। ज़ीन-साज़ ने वैसा ही किया और एक समूह ने कहा कि इसकी मजदूरी और चीजों की कीमत कुल तीस दिरहम है। वह व्यक्ति सहमत हो गया और दोनों पक्ष इस पर सहमत हुए। फिर उस व्यक्ति ने ज़ीन-साज़ को पाँच दिरहम अदा कर दिए। फिर शाही कुछ सिपाहियों ने जबरदस्ती वह ज़ीन छीन ली और उसे इस तरह छिपा दिया कि उस पर काबू नहीं पाया जा सकता। तो क्या उस व्यक्ति को अधिकार है कि वह ज़ीन-साज़ से ज़ीन की कीमत का हर्जाना ले? शेख ने फरमाया कि उसे अधिकार है कि जो कुछ उसने दिया है वह वापस ले ले, क्योंकि काम अभी उसे सुपुर्द (सौंपा) नहीं किया गया था और कुछ चीजें उसके अधिकार में आ गई थीं। और फरमाया कि इसके बावजूद, जब ज़ीन बनाने से फारिग (मुक्त) हुआ और कुछ औजारों के हिस्से जुड़ गए और दोनों की सहमति हो गई कि इस काम पर इतना माल दे दे, तो यह प्रारंभिक बिक्री (बय) के समान है, अतः जायज़ है। यह 'फतावा नसफी' में है।

وہی حکم ہو گا جو در صورت موجود نہ ہونے کے اول سے آخر تک بیان ہوا ہے مگر فرق ایک صورت میں ہے کہ اگر مالک نے قسم کھالی اور زیادتی ثابت نہ ہوئی تو مالک کو اختیار ہو گا کہ جولا ہے کے پاس وہ کپڑا چھوڑ دے اور اپنے سوت کے مثل سوت اس سے ڈانڈ بھر لے اور اگر در صورت کپڑا موجود ہونے کے اس سوت کی مقدار جو مالک نے دیا ہے معلوم ہوتی ہو پس اگر باہمی تصدیق کی کہ وہ ایک سیر تھا تو کپڑے کا وزن کیا جائے گا اور دونوں سے کسی کے قول پر التفات نہ کیا جائے گا پس اگر تول میں ایک سیر نکلا تو زیادتی کرنا بالیقین ثابت نہ ہوا پس مالک کا قول بلا قسم معتبر ہو گا اور اگر تول میں دو سیر نکلا تو جولا ہے کا قول قبول ہو گا بشرطیکہ مالک یہ دعویٰ نہ کرے کہ یہ زیادتی آٹے یعنی مانڈی کی وجہ سے ہے اور اگر اس نے یہ دعویٰ کیا تو جو لوگ اس فن کے مبصر ہیں ان کو دکھایا جائے گا پس اگر انہوں نے کہا کہ مانڈی سے کبھی اس قدر بڑھ جاتا ہے تو قسم کے ساتھ مالک کا قول قبول ہو گا اور اگر انہوں نے کہا کہ مانڈی سے اس قدر نہیں بڑھتا ہے تو ظاہر حال جولا ہے کا شاہد ہے پس قسم کے ساتھ اسی کا قول قبول ہو گا یہ محیط میں ہے۔

اگر کسی شخص کو تل دیئے کہ اس کی بھوسی اور رب منفسخ کر دے اور تجھ کو ایک درہم دوں گا تو یہ فاسد ہے اور اگر تاجروں کے نزدیک تفسیخ کی مقدار معلوم ہو تو جائز ہے بخلاف اس کے اگر رنگریز کو کپڑا دیا کہ رنگ دے تو جائز ہے اگرچہ عصفر کی مقدار بیان نہ کرے یہ محیط سرخی میں ہے اگر لوہار کو کوئی چیز معلوم بنانے کے واسطے لوہا دیا اور اجرت ٹھہرادی پھر لوہا اس کو موافق حکم کے بنا لایا تو مالک کو اختیار نہ ہوگا بلکہ قبول کرنے پر مجبور کیا جائے گا اور اگر لوہار نے حکم سے مخالفت کر کے کچھ تفاوت کیا پس اگر من حیث الجنس تفاوت کیا

مثلاً ہتھوڑا بنانے کے واسطے حکم کیا اور لوہار نے بیلچہ بنا دیا تو بیلچہ لوہار کا اور لوہا اس کے مثل لوہا ضمان دے اور لوہے کے مالک کو کچھ اختیار نہ ہوگا اور اگر من حیث الوصف خلاف کیا مثلاً بولا کہ کلہاڑوں کے کام کا بنانے کے لئے حکم کیا اس نے لکڑی چیرنے کی کلہاڑی بنائی تو مالک کو اختیار ہے کہ چاہے اپنے لوہے کے مثل لوہا ضمان لے اور کلہاڑی لوہار کے پاس چھوڑ دے اور کچھ اجرت نہ دے یا کلہاڑی لے کر اس کو مزدوری دے دے اور یہی حکم ہر صانع میں ہے کہ اگر کوئی چیز معین بنانے کے واسطے اس کو مقرر کیا مثلاً موزہ دوز کو چمڑا دے دیا کہ اس کے موزے بنائے اور اس نے مخالفت کی تو بنا بر مخالفت کے اسی طور سے حکم ہو گا کذا فی خزانۃ المفتین۔

بشرح شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے زین ساز کو بعض چیزیں زین کے کام کی اپنے پاس سے دے کر کہا کہ ان چیزوں سے اور جو چیزیں اور چاہئیں ہوں اپنے پاس سے ملا کر زین تیار کردے اور شرط کرتا ہوں کہ تجھے تیرے کام کی مزدوری اور جو چیزیں تو نے لگائیں ان کی قیمت دے دوں گا اور زین ساز نے ایسا ہی کیا اور ایک جماعت نے کہا کہ اس کے کام کی مزدوری مع قیمت اشیاء تیس درہم ہیں وہ شخص راضی ہو گیا اور دونوں اہل معاملہ اتنے پر متفق ہوئے پس اس شخص نے پانچ درہم زین ساز کو ادا کر دیئے پھر بادشاہی بعضے سپاہی و ترک زبردستی زین چھین لے گئے اور اس کو اس طرح چھپا دیا کہ اس پر قابو نہیں چل سکتا ہے پس کیا اس شخص کو اختیار ہے کہ زین ساز سے زین کی قیمت کی ضمان لے تو شیخ نے فرمایا کہ اس کو اختیار ہے کہ جو کچھ اس نے دیا ہے وہ پھیر لے کیونکہ کام اس کے سپرد نہیں ہوا اور بعض چیزیں اس کے سپرد ہو گئی ہیں اور فرمایا کہ باوجود اس کے جب زین بنانے سے فارغ ہوا اور بعض آلات بعض سے متصل ہو گئے اور دونوں کا اتفاق و باہمی رضامندی ہو گئی کہ اس کام پر یہ مال دے دے تو فرمایا کہ مثل ابتدائی بیع کے ہے پس جائز ہے یہ فتاویٰ نسفی میں ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (4) Kitab al-Ijarah (Book of Hiring) 316

A person bought a sock and told the seller to attach a sole (nail) to it from his own supply, and this is permissible.

If a person, Zaid, gave leather to a shoemaker to prepare a pair of socks for a known fee, and specified the quantity and quality, with the condition that the shoemaker attaches a sole and provides the lining (astar) from his own materials, and described the quality of the sole and lining; then according to analogy (qiyas) it is not permissible, but through 'Istihsan' (juridical preference) it is permissible. The analogy is like giving cloth to a tailor to sew a robe (jubba) on the condition that he provides the lining and stuffing from himself for a set fee, which is not permissible. Imam Muhammad (RA) mentioned the issue of the 'jubba' in 'Kitab al-Asl' as we have described. It is written in 'Muntaqa' that Imam Muhammad (RA) stated: if a person gave the outer fabric (abrah) to a tailor and asked him to provide the lining and prepare it, it is permissible. This analogy is drawn from the case where a person buys a sock and asks the seller to attach a sole from his own stock, which is permissible. Thus, there are two reports in this matter: one permitting it and another forbidding it. If the lining is given and the person is asked to provide the outer fabric from his own stock and prepare it, then according to all reports, it is void (fasid). Later, Imam Muhammad (RA) considered this action permissible, even if the owner of the leather had not seen the sole and lining, provided that the sole and lining are suitable for that sock. Similarly, if someone told a shoemaker to attach four pieces of leather to his socks and finish them (muk'ab) for a certain fee, even though he has not seen the pieces of leather, this too is permissible through Istihsan. Likewise, it is permissible to patch torn socks, even if the person has not seen the patches. However, in 'Nawadir Ibn Sama'ah', showing the pieces of sole, heel (rukab), and patches is made a condition for the validity of the hire contract. Thus, there are two reports on this issue: one where the contract is valid without showing them, and another where it is not. When this hiring becomes valid through Istihsan and the shoemaker has completed the work, if the work is good and nearly matches the person's description without any defect, the leather owner will be compelled to accept it and will not have the 'Khiyar' (option) to accept or reject it. Thus, preparing the work approximately according to the ruling is considered sufficient for mandatory acceptance; being exactly according to the ruling in every way is not made a condition. The owner of the leather will not have the 'Khiyar-e-Ruyat' (option of inspection), neither in the workmanship nor in the soles. This rule applies when the work is good and close to

the specification. If he ruined it, for instance, by deviating from a specific quality, it is mentioned that the leather owner will have a choice: he may leave the sock with him and take the price of his leather, or take the sock and pay the fee. If he leaves the sock and takes the price of the leather, he will pay no fee. If he takes the sock and pays the fee, he will first pay the fair wage (ujrat al-mithl) for only sewing the sock, then pay the value of the increase brought by the sole.

The method to identify the increase caused by the sole is as follows: evaluate the sewn sock once without the sole to determine its value, then evaluate it with the sole. If the value without the sole is ten dirhams and with the sole it is twelve dirhams, it is known that the sole added two dirhams in value. Then, determine what the fee for sewing the sock alone is. If it is, say, three dirhams, then this increase from the sole, i.e., two dirhams, will be added, making it five dirhams. Then, this is compared with the specified fee (ujrat al-musamma). If these five dirhams are equal to or less than the specified fee, this amount will be given to the shoemaker. If the specified fee is less, say only four dirhams, then one dirham will be subtracted from the five, and four dirhams will be given to him. When the increase is considered based on the price of the sole, the fair wage for the act of sewing will not be considered. The difference between this case and the other case mentioned is: if a person gave a sewn sock to a shoemaker to attach a sole from his own supply and fixed a known fee, then due to common practice (ta'amul), the hire is permissible through Istihsan...

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द (4) किताबुल इजारा (किराया और पारिश्रमिक की पुस्तक) 316

एक व्यक्ति ने एक मोज़ा खरीदा और बेचने वाले से कहा कि वह अपने पास से इसमें नाल (तला) लगा दे और यह जायज़ है।

अगर एक व्यक्ति ज़ैद ने चर्मकार (मोज़ा सीने वाला) को मोज़े की एक जोड़ी तैयार करने के लिए एक निश्चित पारिश्रमिक पर चमड़ा दिया और उसकी मात्रा और गुण का वर्णन कर दिया, इस शर्त के साथ कि चर्मकार उसमें नाल लगाए और अपने पास से अस्तर दे, और नाल तथा अस्तर के गुण का वर्णन कर दिया, तो सादृश्य (कियास) के अनुसार यह जायज़ नहीं है, लेकिन इस्तिहसान (न्यायिक प्राथमिकता) के अनुसार यह जायज़ है। सादृश्य यह है कि मानो एक दर्जी को चोगा (जुब्बा) सीने के लिए कपड़ा दिया गया हो, इस शर्त पर कि वह अपने पास से अस्तर लगाए और उसे भर दे, और कुछ निश्चित पारिश्रमिक तय किया गया हो, तो यह जायज़ नहीं है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने 'किताबुल असल' में जुब्बा के मसले का इसी तरह उल्लेख किया है जैसा हमने वर्णन किया। 'मुंतक़ी' में लिखा है कि इमाम मुहम्मद (रह.) ने फरमाया कि यदि किसी व्यक्ति ने दर्जी को 'अब्रह' (ऊपरी कपड़ा) देकर कहा कि वह इसमें अपने पास से अस्तर लगाकर मेरे लिए तैयार कर दे, तो यह जायज़ है। इसका सादृश्य उस मसले पर किया गया है जहाँ एक व्यक्ति ने एक मोज़ा खरीदा और बेचने वाले से कहा कि वह अपने पास से इसमें नाल लगा दे, जो जायज़ है। अतः इस मसले में दो रिवायतें हैं: एक में जायज़ और दूसरी में नाजायज़। यदि अस्तर स्वयं का देकर कहा कि इसमें 'अब्रह' अपने पास से डालकर तैयार कर दे, तो तमाम रिवायतों के अनुसार यह फासिद (त्रुटिपूर्ण) है। फिर इमाम मुहम्मद (रह.) ने इस व्यवहार को जायज़ माना, भले ही चमड़े के मालिक ने नाल और अस्तर को न देखा हो, बशर्ते कि वे उस मोज़े के उपयुक्त हों। इसी तरह, यदि किसी ने चर्मकार से कहा कि चमड़े के चार टुकड़े मेरे मोज़ों पर लगाकर निश्चित पारिश्रमिक के बदले उन्हें 'मकब' कर दे, हालांकि उसने चमड़े के टुकड़े नहीं देखे हैं, तो यह भी इस्तिहसान के अनुसार जायज़ है। इसी तरह फटे हुए मोज़े पर पैबंद लगाना भी जायज़ है, भले ही उस व्यक्ति ने पैबंद न देखे हों। लेकिन 'नवादिर इब्न समाआ' में नाल, एड़ी के टुकड़ों और पैबंद के टुकड़ों को दिखाना इजारा (अनुबंध) के जायज़ होने के लिए शर्त माना गया है। अतः इस मसले में दो रिवायतें हैं: एक में बिना दिखाए अनुबंध जायज़ है और दूसरी में नहीं है। जब यह इजारा इस्तिहसान के अनुसार जायज़ हो गया और चर्मकार ने काम तैयार कर लिया, यदि उसका काम अच्छा है और व्यक्ति के वर्णन के लगभग समान है और उसमें कोई खराबी नहीं है,

तो चमड़े के मालिक को उसे स्वीकार करने के लिए विवश किया जाएगा और उसे 'खियार' (विकल्प) नहीं होगा कि वह चाहे तो ले या न ले। अतः इसे अनिवार्य रूप से स्वीकार करने के लिए काम का नियम के लगभग तैयार होना विश्वसनीय माना गया है; हर तरह से नियम के बिल्कुल अनुरूप होना शर्त नहीं है। चमड़े के मालिक को 'खियार-ए-रुय्यत' (देखने के बाद का विकल्प) प्राप्त नहीं होगा, न तो काम में और न ही नालों में। यह नियम तब है जब काम नियम के अनुसार अच्छा हो। यदि उसने काम बिगाड़ दिया हो, उदाहरण के लिए किसी गुण में खिलाफ किया हो, तो उल्लेख है कि चमड़े के मालिक को विकल्प होगा कि वह चाहे तो मोज़ा उसी के पास छोड़ दे और उससे अपने चमड़े की कीमत ले ले, या मोज़ा ले ले और उसकी पारिश्रमिक दे दे। यदि उसने मोज़ा छोड़कर चमड़े की कीमत ले ली, तो वह कोई पारिश्रमिक नहीं देगा। और यदि मोज़ा लेकर पारिश्रमिक दी, तो पहले वह केवल मोज़ा सीने की उचित पारिश्रमिक (उजरत-ए-मिसल) देगा, फिर नाल से जो उसमें मूल्य वृद्धि हुई है, उसकी कीमत देगा।

नाल से होने वाली मूल्य वृद्धि को पहचानने का तरीका यह है कि: एक बार मोज़े को बिना नाल के मूल्यांकित किया जाए कि उसका मूल्य क्या है, फिर उसे नाल के साथ मूल्यांकित किया जाए। यदि बिना नाल के मूल्य दस दिरहम हो और नाल के साथ बारह दिरहम हो, तो ज्ञात हुआ कि नाल से दो दिरहम की वृद्धि हुई। फिर देखा जाएगा कि केवल मोज़े की सिलाई क्या है। यदि वह मान लीजिए तीन दिरहम है, तो उसके साथ नाल की वृद्धि यानी दो दिरहम जोड़कर पाँच दिरहम रखे जाएंगे। फिर इसकी तुलना तयशुदा पारिश्रमिक (उजरत-ए-मुसम्मा) से की जाएगी। यदि ये पाँच दिरहम तयशुदा पारिश्रमिक के बराबर या उससे कम हैं, तो चर्मकार को यही दिए जाएंगे। और यदि तयशुदा पारिश्रमिक इससे कम हो, उदाहरण के लिए केवल चार दिरहम, तो पाँच दिरहम में से एक दिरहम कम करके चार दिरहम उसे दिए जाएंगे। जब मूल्य के आधार पर नाल से हुई वृद्धि का विचार किया गया, तो चर्मकार के सिलाई के काम की उचित पारिश्रमिक का कोई विचार नहीं किया जाएगा। इस मसले और दूसरे मसले में जो अंतर बताया जाता है वह यह है कि: यदि किसी व्यक्ति ने सिला हुआ मोज़ा एक चर्मकार को अपने पास से नाल लगाने के लिए दिया और एक निश्चित पारिश्रमिक तय कर दी, तो जनसाधारण के व्यवहार (तामुल) के कारण इस्तिहसान के तौर पर इजारा जायज़ है...

ایک شخص نے ایک موزہ خریدا اور بائع سے کہا کہ اپنے پاس سے اس میں نعل لگائے اور یہ جائز ہے

اگر ایک شخص زید نے چمڑا موزہ دوز کو جوڑا موزہ کسی قدر اجرت معلومہ پر تیار کرنے کے واسطے دیا اور مقدار و صفت بیان کر دی اس شرط سے کہ موزہ دوز اس میں نعل لگائے اور اپنے ہی پاس سے استر دے اور نعل و استر کا وصف بیان کر دیا تو قیاساً جائز نہیں اور استحساناً جائز ہے اور قیاساً ایسا ہے کہ گویا ایک درزی کو جبہ سینے کے واسطے کپڑا دیا بایں شرط کہ اپنے پاس سے استر دے کر بھر دے اور کچھ اجرت معلوم ٹھہرائی تو یہ نہیں جائز ہے اور امام محمدؒ نے جبہ کا مسئلہ کتاب الاصل میں یوں ہی ذکر فرمایا ہے جیسا ہم نے بیان کیا اور منتقیٰ میں لکھا ہے کہ امام محمدؒ نے ذکر فرمایا کہ ایک شخص نے درزی کو ابرہ دے کر کہا کہ اس میں اپنے پاس سے استر دے کر میرے لئے تیار کر دے تو یہ جائز ہے اور اس کا قیاس اس صورت مسئلہ پر کیا ہے کہ ایک شخص نے ایک موزہ خریدا اور بائع سے کہا کہ اپنے پاس سے اس میں نعل لگائے اور یہ جائز ہے پس اس مسئلہ میں دو روایتیں ہوئیں یعنی ایک میں جائز اور دوسری میں ناجائز ہے اور اگر استر اپنے پاس سے دے کر کہا کہ اس میں ابرہ اپنے پاس سے دے کر تیار کر دے تو یہ باتفاق الروایات فاسد ہے پھر امام محمدؒ نے اس تصرف کو جائز رکھا اگر چہ چمڑے کے مالک نے نعل و استر کو نہ دیکھا ہو مگر یہ نعل و استر اسی موزے کے لائق ہو اسی طرح اگر کسی شخص نے موزہ دوز سے کہا کہ چار قطع چمڑے کے میرے موزوں پر لگا کر بوض اتنی اجرت کے مکعب کر دے حالانکہ اس نے چمڑے کے ٹکڑے نہیں دیکھے ہیں تو یہ بھی استحساناً جائز ہے اسی طرح پھٹے ہوئے موزے پر پیوند لگانا بھی جائز ہے اگرچہ اس شخص نے

پیوند دیکھے نہ ہوں مگر نوادر ابن سماعہ میں نعل اور رکعب کے قطعات اور پیوند کے ٹکڑے دکھلانا عقد اجارہ جائز ہونے کے واسطے شرط گردانا ہے پس اس مسئلہ میں دو روایتیں ہو گئیں یعنی ایک روایت میں بدوں دکھلانے کے عقد جائز ہے اور دوسری میں نہیں جائز ہے اور جب یہ اجارہ استحساناً جائز ہوا اور موزہ دوز نے کام تیار کیا پس اگر اس کا کام اچھا اور قریب قریب اس شخص کے بیان کے ہو کہ اس میں کچھ فساد نہ ہو تو چمڑے کے مالک پر جبر کیا جائے گا کہ اس کو قبول کرے اور اس کو خیار حاصل نہ ہوگا کہ چاہے لے یا نہ لے پس خواہ مخواہ قبول کر لینے کے واسطے قریب قریب حکم کے تیار ہونا معتبر رکھا ہے ہر طرح بعینہ موافق حکم کے ہونا شرط نہیں کیا ہے اور چمڑے کے مالک کو خیارِ رویت حاصل نہ ہوگا نہ کام میں اور نہ نعلوں میں اور یہ حکم اس وقت ہے کہ قریب قریب حکم کے اچھا کام ہو اور اگر اس نے بگاڑ دیا مثلاً کسی صفت میں خلاف کیا تو ذکر فرمایا ہے کہ چمڑے کے مالک کو خیار ہوگا کہ چاہے موزہ اسی کے پاس چھوڑ کر اس سے اپنے چمڑے کی قیمت لے لے یا موزہ لے کر اس کی اجرت دے دے پس اگر اس نے موزہ چھوڑ کر چمڑے کی قیمت لے لی تو کچھ اجرت نہ دے گا اور اگر موزہ لے کر اجرت دی تو پہلے اس کو فقط موزہ سینے کی اجرتِ مثل دے گا پھر نعل سے جو اس میں زیادتی ہوگئی ہے اس کی قیمت دے گا۔

نعل سے جو زیادتی ہوگئی ہے اس کی شناخت کا یہ طریقہ ہے کہ ایک بار موزہ کو بلا نعل سلا ہوا انگوائے کہ اس کی قیمت کیا ہے پھر اس کو مع نعل انگوائے پس اگر غیر مستعمل کی قیمت دس درہم ہوں اور مستعمل کی قیمت بارہ درہم ہوں تو معلوم ہو گیا ہے کہ نعل سے دو درہم کی زیادتی ہوئی پھر دیکھا جائے گا کہ فقط موزہ کی سلائی کیا ہے پس اگر تین درہم مثلاً ہوں تو اس کے ساتھ یہ زیادتی نعل کی یعنی دو درہم ملا کر پانچ درہم رکھے جائیں گے پھر اجرتِ مسمیٰ سے اس کا مقابلہ کیا جائے گا پس اگر یہ پانچ درہم اجرتِ مسمیٰ کے برابر یا کم ہوں تو موزہ دوز کو یہی دیئے

جائیں گے اور اگر اجرتِ مسمیٰ اس سے کم ہو مثلاً چار ہی درہم ہوں تو پانچ درہم میں سے ایک درہم کم کر کے چار درہم اس کو دیئے جائیں گے اور جب یوں اعتبار کیا گیا کہ نعل سے اس میں از روئے قیمت کیا زیادتی ہوئی تو فعل دوزی کی اجرتِ مثل کا کچھ اعتبار نہ کیا جائے گا اور اس مسئلہ اور دوسرے مسئلے میں جو بیان کیا گیا جاتا ہے فرق کیا ہے اور وہ مسئلہ یہ ہے کہ اگر کسی شخص نے سلا ہوا موزہ ایک موزہ دوز کو اپنے پاس سے نعل لگانے کے واسطے دیا اور اجرت معلوم ٹھہرادی حتیٰ کہ بسبب تعامل کے استحساناً اجارہ جائز

Fatwa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 317 | Kitab al-Ijarah (The Book of Hire)

If he [the craftsman] attached a sole (na'al) such that it is defective and unsuitable for that sock (moza), and the sock was spoiled, then similar to the aforementioned issue, the owner has the option [to accept or reject]. If the owner chose to take the sock, he shall pay him a fair wage (Ajr-ul-Misl) for his work and the price of the separate, unstitched sole. However, he shall not pay more than the specified amount (miqdar-e-musamma) for both values combined. In the stated issue, it was ruled to pay the value of the increase caused by the sole along with the fair wage, and not to pay the value of the unstitched sole and lining, even though in both cases the work of the shoemaker and the actual material are attached to the owner's sock. But in one instance it was said to pay the value of the increase from the sole, and in another, it was stated to pay the price of the unstitched sole. Some of our scholars (Mashaikh) stated that there is a difference between the two issues mentioned here. In the stated issue, if the owner wishes to pay the shoemaker a fair wage for stitching the sock, sole, and lining, and pay for the sole and lining at the rate of unstitched material, it is permissible. Some scholars said that in the stated issue, paying for the increase caused by the sole and lining is possible, whereas in this issue, making it obligatory to pay for the increase caused by the sole is not possible. Furthermore, Imam Muhammad (RA) stated regarding both issues that the fair wage shall not exceed the specified amount. Some scholars said this means that specifically for the labor, the fair wage shall not exceed the specified amount, but whatever is specific to the sole must be paid in full, regardless of the amount. Others said that for both the sole and the labor, the payment shall not exceed the specified amount; this is in 'al-Muhit'.

Similarly, if a piece of cloth is given to a cap-maker to prepare a cap using lining from his own supply, the ruling is the same as we have described. If he produces one of inferior quality (ghair-jayyid), the owner has no option [to reject], but if it was stipulated that he make a high-quality (jayyid) one, then the owner has the option; this is in 'al-Ghiyathiyyah'. If a person had two socks stitched by a shoemaker and did not provide any material, and the shoemaker brought the finished product, but the client (musahhih) said the leather is not as I described, nor is the stitching or the size, and the shoemaker claimed that the client ordered it to be made exactly like that, and the shoemaker wished for the client to take an oath, he does not have this right. Contrary to the dyer, if he told the cloth owner that you ordered it to be dyed exactly like this and wanted an oath, he has that right; this is in 'al-Dhakhira'. If a shoemaker

is given leather and told to cut and stitch socks for four dirhams, and he gives it to another person to stitch for two dirhams, then if he paid him from his own pocket or did some work himself, the excess is lawful (halal) for him; otherwise, he must give it in charity (sadaqah); this is in 'Tatarkhaniyah'. If a person told a shoemaker to attach a sole from his own supply to this sock and fixed a wage, and he attached soles similar to those used in such socks, the owner must take them even if they are not excellent, and he has no option to refuse. If it was stipulated to attach a high-quality sole and he attached such a sole that can be called high-quality, the owner shall be compelled to accept it and has no option to refuse; this is in 'al-Dhakhira'.

If it was stipulated with the shoemaker to attach a high-quality sole and he attached an inferior one, the owner has the option to either take the price of his sock or take the socks and pay the fair wage for the labor and the value of the added material, but it shall not exceed the specified amount; this is in 'al-Bada'i'. The shoemaker prepared the sock in every way according to Zaid's instructions, and there is agreement on this, but they differed on the wage; the shoemaker said you promised me one dirham, and the owner said two danaqs were fixed, and both...

1- Musahhih: The person who has something made by a craftsman.

यदि उसने (कारीगर ने) ऐसी नाल लगाई जो खराब है और उस मोज़े के लायक नहीं है और मोज़ा बिगड़ गया, तो ऊपर बताए गए मसले के समान इस स्थिति में भी मालिक को अधिकार प्राप्त हुआ। यदि मालिक ने मोज़ा लेना स्वीकार किया, तो मालिक उसे उसके काम की उचित मजदूरी (अज्र-उल-मिस्ल) और अलग नाल की बिना सिली हुई (कच्ची) कीमत देगा, लेकिन वह दोनों कीमतों का योग तयशुदा राशि (मक़दार-ए-मुसम्मा) से अधिक नहीं देगा। उपरोक्त मसले में, अज्र-उल-मिस्ल के साथ नाल के कारण जो वृद्धि हुई, उसकी कीमत देने का हुक्म दिया गया, और बिना सिली हुई नाल और अस्तर की कीमत देने का आदेश नहीं दिया गया, जबकि दोनों स्थितियों में मोज़ा बनाने वाले का काम और असली माल मालिक के मोज़े के साथ जुड़े हुए हैं। लेकिन एक जगह यह कहा गया कि नाल के कारण हुई वृद्धि की कीमत दे, और दूसरी जगह कहा गया कि बिना सिली हुई नाल की कीमत दे। हमारे विद्वानों (मशाइख़) में से कुछ ने कहा कि इस मामले में बताए गए दोनों मसलों में अंतर है। यदि मालिक ने चाहा कि मोज़ा बनाने वाले को मोज़े, नाल और अस्तर की सिलाई की उचित मजदूरी देकर नाल और अस्तर की कीमत कच्ची सामग्री के हिसाब से दे दे, तो यह जायज़ है। कुछ मशाइख़ ने कहा कि नाल और अस्तर के कारण हुई वृद्धि की कीमत देना संभव है, जबकि इस मसले में नाल से हुई वृद्धि की कीमत अनिवार्य करना संभव नहीं है। फिर इमाम मुहम्मद (रह.) ने दोनों मसलों में फरमाया कि अज्र-उल-मिस्ल तयशुदा राशि से अधिक नहीं दिया जाएगा। इस पर कुछ विद्वानों ने कहा कि इसका तात्पर्य यह है कि विशेष रूप से काम के बदले में जो तय राशि है, उससे अधिक मजदूरी नहीं दी जाएगी, लेकिन नाल के बदले में जो विशिष्ट है, वह चाहे जितनी भी हो, पूरी देनी अनिवार्य होगी। कुछ ने कहा कि नाल और काम दोनों के बदले में तय राशि से अधिक मजदूरी नहीं दी जाएगी; यह 'मुहीत' में है।

इसी तरह, यदि किसी टोपी बनाने वाले को एक कपड़ा दिया जाए कि वह अपनी ओर से अस्तर लगाकर टोपी तैयार कर दे, तो इसका भी वही हुक्म है जो हमने ऊपर बयान किया है। यदि वह घटिया (गैर-जईद) बनाकर लाया, तो मालिक को उसे अस्वीकार करने का विकल्प (ख़ियार) नहीं होगा, लेकिन अगर शर्त रखी गई थी कि उत्तम (जईद) बनाए, तो इस स्थिति में विकल्प प्राप्त होगा; यह 'ग़ियासिया' में है। यदि किसी व्यक्ति ने मोज़ा बनाने वाले से दो मोज़े सिलवाए और अपनी तरफ से कोई सामग्री नहीं दी, वह बनाकर लाया और ग्राहक (मुसह्हिह) ने कहा कि इसमें वैसा चमड़ा नहीं है जैसा मैंने कहा था और न वैसी सिलाई और न वैसी माप है, और मोज़ा बनाने वाले ने कहा कि नहीं,

बल्कि तूने मुझे ऐसा ही बनाने का हुक्म दिया था, और मोज़ा बनाने वाला चाहे कि ग्राहक से कसम ले, तो उसे यह अधिकार नहीं है। इसके विपरीत, रंगरेज (रंगने वाला) के मामले में, यदि उसने कपड़े के मालिक से कहा कि तूने ऐसा ही रंगने का हुक्म दिया था और कसम लेनी चाही, तो उसे अधिकार है; यह 'ज़ख़ीरा' में है। यदि किसी मोज़ा बनाने वाले को चमड़ा देकर कहा गया कि इसके मोज़े काटकर सी दे और चार दिरहम मजदूरी दूँगा, और उसने किसी दूसरे व्यक्ति को दो दिरहम पर सीने के लिए दे दिए, तो यदि उसने अपनी जेब से पैसे दिए या खुद भी कुछ काम किया है, तो यह अतिरिक्त राशि उसके लिए हलाल है, अन्यथा उसे दान (सदका) कर दे; यह 'तातारख़ानिया' में है। यदि किसी ने मोज़ा बनाने वाले से कहा कि अपनी ओर से इस मोज़े में नाल लगाए और मजदूरी तय कर दी, और उसने वैसी नाल लगाई जैसी ऐसे मोज़ों में लगाई जाती है, तो मालिक को उन्हें लेना पड़ेगा चाहे वे बहुत उम्दा न हों, और मालिक को मना करने का अधिकार नहीं होगा। और अगर उत्तम नाल लगाने की शर्त थी और उसने वैसी नाल लगाई जिसे उत्तम कहा जा सके, तो मालिक उसे स्वीकार करने पर मजबूर होगा; यह 'ज़ख़ीरा' में है।

यदि मोज़ा बनाने वाले से शर्त थी कि उत्तम नाल लगाए और उसने घटिया लगाई, तो मालिक को विकल्प है कि चाहे अपने मोज़े की कीमत ले ले या मोज़े लेकर उसके काम की मजदूरी उचित दर (अज्र-उल-मिस्ल) के हिसाब से और जो वृद्धि हुई है उसकी कीमत दे दे, लेकिन तय राशि से अधिक नहीं दी जाएगी; यह 'बदाए' में है। मोज़ा बनाने वाले ने ज़ैद के निर्देशानुसार मोज़ा तैयार कर दिया, इसमें दोनों सहमत हैं, लेकिन मजदूरी पर विवाद हुआ; मोज़ा बनाने वाले ने कहा कि तूने मुझे एक दिरहम देने को कहा था और मालिक ने कहा कि दो दानक (सिक्का) तय हुए थे और दोनों...

1- मुसह्हिह: वह व्यक्ति जिसने कारीगर से कोई चीज़ बनवाई हो।

ہوا اس نے ایسا نعل لگایا کہ وہ خراب ہے اس موزہ کے لائق نہیں ہے اور موزہ بگڑ گیا اور مثل مسئلہ مذکورہ بالا کے اس صورت میں بھی مالک کو اختیار حاصل ہوا اور مالک نے موزہ لے لینا اختیار کیا تو مالک اس کو اس کے کام کا اجرالمثل اور جدا نعل کی قیمت غیر دوختہ عطا کرے گا مگر مقدار مسمیٰ سے دونوں داموں میں زیادہ نہ دے گا اور مسئلہ مذکورہ میں اجرالمثل کے ساتھ نعل سے جو زیادتی ہوئی اس کی قیمت دینے کا حکم کیا اور نادوختہ نعل و استر کی قیمت دینے کا حکم نہ کیا حالانکہ دونوں جگہ موزہ دوز کا کام و عین مال مالک کے موزہ کے ساتھ متصل ہے مگر ایک جگہ تو یوں کہا کہ نعل سے جو زیادتی ہوئی اس کی قیمت دے اور دوسری جگہ فرمایا کہ نادوختہ نعل کی قیمت دے اور ہمارے مشائخ میں سے بعض نے فرمایا کہ دونوں مسئلوں میں جو اس مسئلہ میں مذکور ہے فرق ہے اور مسئلہ مذکورہ میں اگر اس مسئلہ کے موافق مالک نے چاہا کہ موزہ دوز کو موزہ و نعل و استر کی سلائی کا اجر المثل دے کر نعل و استر کی قیمت نادوختہ کے حساب سے دے دے تو جائز ہے اور بعضے مشائخ نے فرمایا کہ مسئلہ مذکورہ میں نعل و استر سے جو زیادتی ہوئی اس کی قیمت دینی ممکن ہے اور اس مسئلہ میں نعل سے جو زیادتی ہوئی اس کی قیمت کا واجب کرنا ممکن نہیں ہے پھر امام محمدؒ نے دونوں مسئلوں میں فرمایا کہ مقدار مسمیٰ سے اجر المثل زیادہ نہ دیا جائے گا اس میں بعضے مشائخ نے فرمایا کہ اس سے یہ مراد ہے کہ علی الخصوص بمقابلہ کام کے جو مقدار مسمیٰ ہے اس سے اجر المثل زیادہ نہ دیا جائے گا لیکن جو بمقابلہ نعل کے خاص ہے وہ خواہ کسی قدر ہو سب دینا واجب ہوگا اور بعض نے فرمایا کہ نعل و عمل دونوں کے مقابلہ میں مقدار مسمیٰ سے زیادہ اجر المثل نہ دیا جائے گا یہ محیط میں ہے۔

اسی طرح اگر کسی ٹوپی بنانے والے کو ایک ٹکڑا دیا کہ اس کی ٹوپی اپنے پاس سے استر لگا کر تیار کر دے تو اس کا بھی یہی حکم ہے جو ہم بیان کر دیا ہے پھر اگر غیر جید بنا کر لایا تو اس کو خیار نہ ہو گا لیکن اگر شرط کر دی ہو کہ جیدی بنا دے تو اس صورت میں خیار حاصل ہو گا یہ غیاثیہ میں ہے۔ اگر ایک شخص نے موزہ دوز سے دو موزے سلوائے اور کچھ چیز اپنے پاس سے نہیں دی وہ بنا لایا اور مصحح نے کہا کہ اس میں ویسا چمڑا نہیں ہے جیسا میں نے بیان کیا اور نہ ویسی سلائی اور نہ ویسی مقدار ہے اور موزہ دوز نے کہا کہ نہیں بلکہ تو نے مجھے ایسے ہی بنانے کا حکم دیا تھا اور موزہ دوز نے چاہا کہ اس شخص سے قسم لے تو اس کو یہ اختیار نہیں ہے۔ بخلاف رنگریز کے اگر اس نے کپڑے کے مالک سے کہا کہ تو نے ایسا ہی رنگنے کا حکم دیا تھا اور قسم لینی چاہی تو اس کو اختیار ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر کسی موزہ دوز کو چمڑا دے کر کہا کہ اس کے موزے قطع کر کے سی دے اور چار درہم مزدوری دوں گا اس نے کسی دوسرے شخص کو دو درہم پر سینے کے واسطے دے دیئے پس اگر اس کو اپنے پاس سے دام ادا کئے یا خود کچھ کام کر دیا ہے تو یہ زیادتی اس کے حق میں حلال ہے ورنہ اس کو صدقہ کر دے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر ایک شخص نے موزہ دوز سے کہا کہ اپنے پاس سے اس موزہ میں نعل لگائے اور اجرت ٹھہرادی اس نے ایسے نعل جیسے ایسے سوزوں میں لگائے جاتے ہیں لگائے تو مالک کو لینے پڑیں گے اگر چہ بہت عمدہ نہ ہوں اور مالک کو نہ لینے کا اختیار نہ ہو گا اور اگر جید نعل لگانے کی شرط کر لی ہو اور موزہ دوز ایسے نعل لگایا کہ اس کو جید کہہ سکتے ہیں تو مالک اس کے قبول کرنے پر مجبور کیا جائے گا اور اس کو نہ لینے کا اختیار نہ ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر موزہ دوز سے شرط کر لی کہ جید نعل لگائے اس نے غیر جید لگائی تو مالک کو اختیار ہے چاہے اپنے موزے کی قیمت لے لے یا موزے لے کر اس کے کام کی مزدوری بحساب اجر المثل

اور جو زیادتی ہوئی ہے اس کی قیمت دے دے مگر مقدار مسمیٰ سے زیادہ نہ دی جائے گی یہ بدائع میں ہے موزہ دوز نے زید کے کہنے کے موافق سب طرح موزہ تیار کر دیا اس میں باہم اتفاق ہے مگر اجرت میں اختلاف کیا کہ موزہ دوز نے کہا کہ تو نے مجھے ایک درہم دینے کو کہا تھا اور مالک نے کہا کہ دو دانگ دینے ٹھہرائے تھے اور دونوں۔

1- مصحح وہ شخص جس نے کوئی چیز کاریگر سے بنوائی ہو۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume (6) (318) Book of Hire (Kitab al-Ijarah)

...produced witnesses, then the witnesses of the shoemaker (muza-doz) shall be accepted. It is not mentioned what the ruling is if neither party produces witnesses. In such a case, the obligatory ruling is based on the value of the unstitched shoe. The statement of the party whose claim is supported by the value of the sole (na'l) shall be accepted, as is the case in matters involving standard measures (angrezi). Thus, if the value of the sole is one dirham, as claimed by the shoemaker, his statement shall be accepted upon oath. If the value of the sole is two dangs, as claimed by the owner, his statement shall be accepted upon oath, and mutual oaths shall not be administered. If the value of the sole does not support either claim—for example, if it is half a dirham—then each party must take an oath regarding the other's claim. All of this applies when there is a dispute over the amount of the wage. However, if the dispute is over whether a wage was agreed upon at all—the owner claiming the work was done for free and the shoemaker claiming it was for a wage—then each must take an oath regarding the other's claim. If both take oaths and neither claim is proven, it is recorded that the owner of the sole shall pay for the increase in value caused by the work. It is also stated that if the shoemaker made the entire shoe using his own materials, such that it became a contract of manufacture (Istisna), and then a dispute arose regarding the wage before delivery, the shoemaker's statement shall be accepted, and mutual oaths are not required; this is in 'Al-Zakheera'.

Zaid said to a carpenter, "Build a house (or room) for me, and when you are finished, I will pay you whatever the estimators estimate." Both agreed. The carpenter completed the work, and an estimator, agreed upon by both, gave an estimate, but the carpenter rejected it. In this case, he shall receive a fair market wage (Ujr al-Mithl). Sheikh Abu Hamid Humayra al-Wabari stated that the estimator is like a valuer (muqawwim), not an arbitrator (hakam). Therefore, what he estimated is not binding upon the carpenter; this is in 'Al-Qunya'. A person gave ten dirhams worth of silver to a goldsmith and said, "Add two dirhams of your own silver to make a bracelet, and those two dirhams will be a debt upon me, and your wage is one dirham." The goldsmith brought the finished product and claimed he added the two dirhams of silver, but the owner claimed nothing was added. In this case, each must take an oath regarding the other's claim. If both take oaths, the goldsmith shall have the choice: either to give the bracelet and take a wage of five dangs 1/ of a dirham plus the ten dirhams [worth of silver], or to return the ten dirhams of silver and keep the bracelet. Mutual oaths are required because the goldsmith claims a debt of two

dirhams against the person who denies it, and the person claims ownership of the bracelet without further compensation from the goldsmith who denies it; thus, both must swear. This is in 'Fatawa Qazi Khan'.

Zaid gave a person who performs gilding a Mushaf Majid (Holy Quran) to be gilded with the gilder's own gold. The gilder showed Zaid samples of ten verses, five verses, and the beginnings of chapters. Zaid ordered the work to be done in that manner for a known wage. This contract is invalid because the quantity of materials is unknown (majhul); this is in 'Al-Qunya'. If a cloth is purchased on the condition that the seller stitches it for ten dirhams, the contract is corrupt (fasid). However, if someone brings laces and shoes to a cobbler to be stitched for a certain wage, it is permissible. If he asks the cobbler to provide the laces, and the cobbler shows them and the owner agrees, it is permissible by way of 'Istihsan' (legal preference); this is in 'Al-Mabsut'. If a dyer is given cloth to be dyed with safflower (asfur) provided by him, and he dyes it as instructed but fails in quality—causing a defect, such as making the color too dark or so light that it appears defective—the owner has the choice: either to leave the cloth with the dyer and claim the value of his original white cloth as compensation, or to take the cloth and pay a fair market wage (Ujr al-Mithl) for the work done.

1/ That is, five dangs out of one dirham, where one dirham consists of six dangs.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द (6) (318) किताब अल-इजारा

...ने गवाह पेश किए, तो मोज़ा-दोज़ (मोची) के गवाह स्वीकार किए जाएंगे। और यह उल्लेख नहीं है कि यदि किसी ने गवाह पेश नहीं किए तो क्या हुक्म है। इस स्थिति में वाजिब यह है कि बिना सिले मोज़े की कीमत के अनुसार फैसला हो, और जिसके बयान की गवाही जूते के तले (नअल) की कीमत दे, उसी का बयान स्वीकार किया जाए, जैसा कि 'अंगरेज़ी' (एक प्रकार का सिक्का या माप) के मामले में होता है। यदि तले की कीमत एक दिरहम हो, जैसा कि मोची का दावा है, तो शपथ के साथ उसी का बयान स्वीकार होगा। और यदि तले की कीमत दो दांग हो, जैसा कि मालिक का दावा है, तो शपथ के साथ उसी का बयान स्वीकार होगा और आपस में एक-दूसरे से शपथ नहीं ली जाएगी। यदि तले की कीमत दोनों में से किसी के बयान की गवाह न हो, उदाहरण के लिए आधा दिरहम हो, तो प्रत्येक से दूसरे के दावे पर शपथ ली जाएगी। यह सब उस स्थिति में है जब मजदूरी (उजरत) की मात्रा में विवाद हो। और यदि मजदूरी के मूल होने पर ही विवाद हो, मालिक कहे कि तूने बिना मजदूरी के सिया है और मोची कहे कि मैंने मजदूरी पर सिया है, तो दोनों से एक-दूसरे के दावे पर शपथ ली जाएगी। यदि दोनों ने शपथ ले ली और किसी का दावा सिद्ध नहीं हुआ, तो उल्लेख है कि तले में जो वृद्धि हुई है, उसकी कीमत तले का मालिक अदा करेगा। और कहा गया है कि यदि उसने पूरा मोज़ा अपने पास से बनाया, यहाँ तक कि यह 'इस्तसना' (निर्माण अनुबंध) का अनुबंध बन गया, फिर कब्ज़े से पहले मजदूरी की राशि पर विवाद हुआ, तो मोची का बयान स्वीकार होगा और दोनों से शपथ नहीं ली जाएगी; यह 'ज़खीरा' में है।

ज़ैद ने एक बढ़ई (नज्जार) से कहा कि मेरे लिए एक घर (या कमरा) तैयार कर दे, और जब तू फारिग (खाली) होगा, तो जो कुछ अनुमान लगाने वाले अनुमान लगाएंगे, वह मैं तुझे दे दूँगा। दोनों इस पर सहमत हुए। बढ़ई ने तैयार किया और दोनों की सहमति से एक व्यक्ति ने अनुमान लगाया, मगर बढ़ई ने उसे मानने से इनकार कर दिया, तो उसे 'अजर अल-मिस्ल' (बाज़ार की उचित मजदूरी) मिलेगी। शेख अबू हामिद हुमैरा अल-वबरी ने फरमाया कि वह व्यक्ति मूल्यांकक (मकुव्विम) के समान है, न कि न्यायाधीश (हकम) के समान। अतः उसने जो अनुमान लगाया है, वह बढ़ई पर अनिवार्य नहीं होगा; यह 'कुनिया' में है। एक व्यक्ति ने दस दिरहम चाँदी सुनार को दी और कहा कि इसमें दो दिरहम अपनी ओर से मिलाकर कंगन बना दे, और वे दो दिरहम मुझ पर उधार रहेंगे, और तेरी मजदूरी एक दिरहम है। सुनार ने उसे तैयार किया और कहा कि मैंने इसमें दो दिरहम चाँदी मिला दी है, मालिक ने कहा कि तूने इसमें कुछ नहीं मिलाया है; तो दोनों से एक-दूसरे के दावे पर

शपथ ली जाएगी। यदि दोनों ने शपथ ले ली, तो सुनार को अधिकार होगा कि चाहे तो कंगन देकर पाँच दांग १/ दिरहम दस दिरहम की मजदूरी ले ले, या दस दिरहम चाँदी वापस करके कंगन अपने पास रखे। दोनों से शपथ लेना इसलिए है क्योंकि सुनार उस व्यक्ति पर दो दिरहम कर्ज का दावा करता है और वह व्यक्ति इनकार कर रहा है, और वह व्यक्ति सुनार पर बिना किसी मुआवज़े के कंगन के अधिकार का दावा करता है और सुनार इनकार कर रहा है; अतः दोनों से शपथ ली जाएगी; यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है।

ज़ैद ने एक व्यक्ति को, जो सोना चढ़ाता है, एक पवित्र कुरान (मुसहफ मजीद) दिया कि उस पर अपनी ओर से सोना चढ़ाए। सोना चढ़ाने वाले ने ज़ैद को नमूने के तौर पर दस आयतें, पाँच आयतें, और आयतों की शुरुआत तथा सूरतों की शुरुआत दिखाई। ज़ैद ने आदेश दिया कि तयशुदा मजदूरी पर इसी प्रकार सोना चढ़ाए, तो यह अनुबंध सही नहीं है क्योंकि वस्तुओं की मात्रा अज्ञात (मजहूल) है; यह 'कुनिया' में है। यदि कोई कपड़ा इस शर्त पर खरीदा कि विक्रेता उसे सी दे और दस दिरहम तय किए, तो यह अनुबंध 'फ़ासिद' (दूषित/अमान्य) है। यदि किसी मोची के पास फीता और जूता लाया कि इतनी मजदूरी पर इसे टाँक दे, तो यह जायज़ है। और यदि मोची से कहा कि अपनी ओर से फीते लगाए और मोची ने फीते दिखा दिए और वह सहमत हो गया, फिर टाँक दिए, तो 'इस्तेहसान' (न्यायपूर्ण प्राथमिकता) के तौर पर जायज़ है; यह 'मबसूत' में है। यदि रंगरेज़ को एक कपड़ा दिया कि इसे अपनी ओर से 'असफर' (एक प्रकार का रंग) से रंग दे, उसने आदेशानुसार रंगा मगर गुणवत्ता में अंतर कर दिया जिससे कपड़े में दोष आ गया, जैसे बहुत गहरा रंग कर दिया या इतना कम किया कि कपड़ा दोषपूर्ण हो गया, तो मालिक को अधिकार होगा कि चाहे तो कपड़ा उसके पास छोड़कर अपने सफेद कपड़े की कीमत बतौर हर्जाना ले, या कपड़ा ले ले और उसके काम की उचित मजदूरी (अजर अल-मिस्ल) दे दे।

१/ अर्थात् एक दिरहम में से पाँच दांग, और एक दिरहम छह दांग का होता है।

نے گواہ قائم کئے تو موزہ دوز کے گواہ مقبول ہوں گے اور یہ مذکور نہیں ہے کہ اگر کسی نے گواہ قائم نہ کئے تو کیا حکم ہے اور واجب اس صورت میں یہ ہے کہ نا دوختہ موزہ کی قیمت کے موافق حکم ہو اور جس کے قول کی شاہد نعل کی قیمت ہو اسی کا قول قبول ہو جیسا کہ انگریزی کی صورت میں ہوتا ہے پس اگر نعل کی قیمت ایک درہم ہو جیسا کہ موزہ دوز مدعی ہے تو قسم سے اسی کا قول قبول ہوگا اور اگر نعل کی قیمت دو دانگ ہو جیسا کہ مالک مدعی ہے تو قسم کے ساتھ اسی کا قول قبول ہوگا اور باہم قسم نہ لی جائے گی اور اگر نعل کی قیمت دونوں میں سے کسی کے قول کی شاہد نہ ہو مثلاً نصف درہم ہو تو ہر ایک سے دوسرے کے دعویٰ پر قسم لی جائے گی یہ سب اس صورت میں ہے کہ اجرت کی مقدار میں اختلاف ہو اور اگر نفس اجرت میں اختلاف کیا اور مالک نے کہا کہ تو نے مجھے بلا اجرت سی دیا ہے اور موزہ دوز نے کہا کہ میں نے تجھے باجرت بنا دیا ہے تو دونوں میں سے ہر ایک سے دوسرے کے دعویٰ پر قسم لی جائے گی پس اگر دونوں نے قسم کھا لی اور دونوں میں سے کسی کا دعویٰ ثابت نہ ہوا تو مذکور ہے کہ نعل سے جو زیادتی ہو گئی ہے اس کی قیمت مالک نعل ادا کرے گا اور فرمایا کہ اگر اس نے پورا موزہ سب اپنے پاس سے بنایا یہاں تک کہ یہ عقد استصناع قرار پایا پھر قبضہ سے پہلے مقدار اجرت میں اختلاف کیا تو موزہ دوز کا قول قبول ہوگا اور دونوں سے باہم قسم نہ لی جائے گی یہ ذخیرہ میں ہے۔

زید نے نجار سے کہا کہ میرے واسطے ایک بیت تیار کر دے اور جب تو فارغ ہو گا تو جو کچھ اندازہ کرنے والے اندازہ کریں گے وہ میں تجھے دے دوں گا اور دونوں اس پر راضی ہوئے اور نجار نے تیار کیا اور با تفاق دونوں کے ایک شخص نے اندازہ کیا مگر نجار نے اس سے انکار کیا

تو اس کو اجر المثل ملے گا اور شیخ ابوحامد حمیرا الوبری نے فرمایا کہ وہ شخص بمنزلہ مقوم کے ہے نہ بمنزلہ حکم کے پس جو اس نے اندازہ کیا ہے وہ نجار پر لازم نہ ہو گا یہ قنیہ میں ہے۔ ایک شخص نے دس درہم چاندی سنار کو دی اور کہا کہ اس میں دو درہم اپنے پاس سے بڑھا کر کنگن بنا دے اور وہ دو درہم مجھ پر قرض رہیں گے اور تیری اجرت ایک درہم ہے اور سنار اس کو تیار کر کے لایا اور کہا کہ میں نے اس میں دو درہم چاندی بڑھا دی اور مالک نے کہا کہ تو نے اس میں کچھ نہیں بڑھایا ہے تو ہر ایک سے دوسرے کے دعویٰ پر قسم لی جائے گی پس اگر دونوں نے قسم کھا لی تو سنار کو اختیار دیا جائے گا کہ چاہے کنگن اس کو دے کر پانچ دانگ ۱ـہ درہم دس درہم کی اجرت لے لے یا دس درہم چاندی واپس کر کے کنگن اپنے پاس رکھے اور دونوں سے قسم لینا اس واسطے ہے کہ سنار اس شخص پر دو درہم قرض کا دعویٰ کرتا ہے اور وہ شخص منکر ہے اور وہ شخص سنار پر کنگن کے استحقاق کا بدوں کسی عوض کے دعویٰ کرتا ہے اور سنار منکر ہے پس دونوں میں سے ہر ایک سے قسم لی جائے گی یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

زید نے ایک شخص کو جو سونا چڑھاتا ہے ایک مصحف مجید دیا کہ اس پر اپنے پاس سے سونا چڑھائے اور سونا چڑھانے والے نے زید کو نمونہ دس آیتیں و پانچ آیتیں اور شروع آیات و اوائل سورہ کا دکھلا دیا اور زید نے حکم دیا کہ باجرت معلومہ اسی طور سے سونا چڑھائے تو صحیح نہیں ہے کیونکہ اشیاء کی مقدار مجہول ہے یہ قنیہ میں ہے۔ اگر کوئی کپڑا اس شرط سے خریدا کہ بائع اس کو سی دے اور دس درہم ٹھہرائے تو فاسد ہے اور اگر کسی موچی کے پاس تسمہ اور جوتا لایا کہ اس قدر اجرت پر اس کو ٹانک دے تو یہ جائز ہے اور اگر موچی سے کہا کہ اپنے پاس سے تسمے لگائے اور موچی نے تسمے دکھلا دیئے اور وہ راضی ہو گیا پھر ٹانک دیئے تو استحساناً جائز ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر رنگریز کو ایک کپڑا دیا کہ اس کو اپنے پاس سے

عصفر سے رنگ دے اس نے موافق کہنے کے عصفر سے رنگا مگر صفت میں خلاف کیا کہ جس سے کپڑے میں کچھ عیب آگیا پس بہت گہرا رنگ کر دیا یا اس قدر کم کیا جس سے کپڑا عیب دار ہو گیا تو مالک کو اختیار ہوگا کہ چاہے کپڑا اس کے پاس چھوڑ کر اپنے سفید کپڑے کی قیمت ضمان لے یا کپڑا لے کر اس کے کام کا اجر المثل دے دے۔

۱؎ یعنی پانچ دانگ ایک درہم میں سے اور درہم چھ دانگ کا ہوتا ہے۔

...but the "Ujr-al-Mithl" (fair market wage) shall not be given in excess of the agreed-upon amount (Ujrat-e-Musamma); this is mentioned in *Khazanat al-Muftin*. If it was agreed with a tailor that he would provide the sleeves of the shirt from his own cloth, this contract is invalid (*fasid*) as there is no such custom. Similarly, if it was agreed with a mason that he would provide some bricks and lime himself, the same ruling applies. Any item of this nature stipulated as the responsibility of an unspecified craftsman makes the contract invalid. If the craftsman has already completed the work, that item shall be returned to its owner, and the craftsman shall receive the "Ujr-al-Mithl" for his labor, and for any extra material provided, its price shall be paid; this is recorded in *Al-Mabsut*.

Chapter Twenty: In Explanation of Miscellaneous Matters

If Zaid said to Khalid, "I have given you this house of mine for one day at such-and-such rent, and for the rest of the year for free," and Khalid took up residence in it, then "Ujr-al-Mithl" for one day will be mandatory upon Khalid, and no rent will be mandatory for the rest of the year. This is in *Zakhira Fatawa Qazi Khan*. A person hired a spade (beela) for work, and the owner said, "I do not want rent, but rather you should have a wooden handle made for the spade." Later, he demanded rent. (It is said that if what he requested has a value), then "Ujr-al-Mithl" will be mandatory, otherwise not. This is in *Wajiz al-Kardari*. A person rented a house in a neighborhood for a known period, then a "naiba" [1] occurred in the neighborhood causing people to flee, and due to the fear of calamity, the tenant could not benefit from the house. The scholars stated that rent would not be mandatory, and my father used to give the same fatwa. This is in *Al-Zahiriyya*. If a tailor finished sewing and sent the garment to the owner through his son, although his son had not reached puberty, and then a snatcher snatched the garment from his hand on the way; if that boy is sensible and capable of guarding the garment, the tailor will not be liable. If he is not sensible and cannot guard it, the tailor will be liable. This is in *Al-Muhit*. A cloth was given to a tailor to make a long robe (*jubba*) or a tunic (*qaba*) and no wage was settled with him. When the tailor completed the work, the owner gave him more than the "Ujr-al-Mithl." Faqih Abu al-Layth said: In my view, this excess is permissible by consensus of the Imams and fatwa should be given accordingly. This is in *Al-Kubra*.

If one says to a porter (hammal), "Deliver this thing to my house," or to a tailor, "Sew this," then if the tailor or porter is well-known for doing their work for a wage, the

wage will be mandatory, otherwise not. This is in *Al-Muhit*. A person told a tailor, "Sew this for a wage." He replied, "I do not want a wage." He will not be entitled to a wage. This is in *Wajiz al-Kardari*. If a cloth was given to a tailor to sew, he sewed it, and no wage was settled, i.e., no condition for a wage was made, then he will receive a wage. But if the tailor said, "I do not want a wage from you," he will not be entitled. This is in *Al-Sirajiyya*. A person, Zaid, lent some dirhams or dinars to Khalid and wanted to live in Khalid's house without rent. It is appropriate that he should rent Khalid's house for a known period on the condition of "ajrat-e-mu'ajjala" (advanced rent), meaning he agrees to pay the rent immediately. Then, in exchange for this rent, he should sell some minor thing to Khalid so that it becomes compensation for the rent. This is in *Khazanat al-Muftin*. A creditor asked his debtor to till this land as "murabaha." He tilled it; he will receive "Ujr-al-Mithl." This is in *Al-Quniyah*.

---

1. Note: "Naiba" means a decree from a ruler, etc., for example, an order to forcefully collect a fine of one lakh rupees from the residents of that neighborhood, or something similar.
2. The translator said: This is a ruse (heela), and I do not consider it good. Allah knows best.

फ़तावा आलमगीरी..... जिल्द ④ (319) किताब अल-इजारा (किरायेदारी/मज़दूरी की किताब)

...लेकिन तयशुदा राशि (उजरत-ए-मुसम्मा) से ज़्यादा "अज्र-ए-मिसल" (उचित मज़दूरी) नहीं दिया जाएगा, यह "ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन" में है। और अगर दर्जी से यह तय किया कि कमीज़ की आस्तीन वह अपने पास से लगाएगा, तो यह अनुबंध अमान्य (फ़ासिद) है क्योंकि इसमें ऐसा कोई चलन (उर्फ़) नहीं है। इसी तरह अगर राजमिस्त्री से यह तय किया कि वह पक्की ईंटें और चूना कुछ अपने पास से लगाएगा, तो भी यही हुक्म है। और जो चीज़ इस प्रकार के किसी अनिर्धारित कारीगर के ज़िम्मे शर्त के रूप में रखी जाए, तो अनुबंध अमान्य है। और अगर कारीगर ने काम पूरा कर दिया हो, तो वह चीज़ उसके मालिक को लौटा दी जाएगी और कारीगर को उसके काम की "अज्र-ए-मिसल" मिलेगी, और जो कुछ अतिरिक्त सामग्री लगाई होगी उसकी क़ीमत मिलेगी; यह "मबसूत" में है।

बीसवाँ अध्याय: विविध मसलों के बयान में

अगर ज़ैद ने ख़ालिद से कहा कि मैंने तुम्हें अपना यह घर एक दिन के लिए इतनी मज़दूरी (किराये) पर दिया और बाक़ी पूरे साल के लिए मुफ़्त दिया, और ख़ालिद ने उसमें रहना शुरू किया, तो ख़ालिद पर एक दिन का "अज्र-ए-मिसल" अनिवार्य होगा और बाक़ी साल भर का कोई किराया अनिवार्य नहीं होगा। यह "ज़ख़ीरा फ़तावा क़ाज़ी ख़ान" में है। एक व्यक्ति ने काम के लिए एक कुदाल (बीला) किराये पर ली और मालिक ने कहा कि मैं किराया नहीं चाहता बल्कि तुम कुदाल का लकड़ी का हत्था (कब्ज़ा) बनवा दो। बाद में उसने किराये की माँग की। (कहा गया कि यदि उसने जो माँगा उसका कोई मूल्य है), तो "अज्र-ए-मिसल" अनिवार्य होगा, अन्यथा नहीं। यह "वजीज़ अल-करदरी" में है। एक व्यक्ति ने किसी मोहल्ले में एक निश्चित अवधि के लिए एक घर किराये पर लिया, फिर मोहल्ले में कोई आपदा (नाइबा [1]) आई जिससे लोग भाग गए और आफ़त के डर से किरायेदार भी उस घर का लाभ नहीं उठा सका। विद्वानों ने फ़रमाया कि किराया अनिवार्य नहीं होगा, और मेरे पिता भी यही फ़तवा देते थे। यह "ज़हीरिया" में है। अगर दर्जी सिलाई से फ़ारिग हुआ और अपने बेटे के हाथ कपड़ा मालिक के पास भेजा, हालाँकि उसका बेटा बालिग़ नहीं था, फिर रास्ते में किसी उचक्के ने उसके हाथ से कपड़ा छीन लिया; तो अगर वह लड़का बुद्धिमान और समझदार हो कि कपड़े की रक्षा कर सकता हो, तो दर्जी उत्तरदायी नहीं होगा। और अगर वह समझदार न हो और रक्षा न कर सकता हो, तो दर्जी उत्तरदायी होगा। यह "मुहीत" में है। एक दर्जी को एक कपड़ा दिया गया कि उसका जुब्बा या क़बा तैयार कर दे और कोई मज़दूरी तय नहीं की गई। जब दर्जी ने काम तैयार कर दिया, तो मालिक ने उसे "अज्र-ए-मिसल" से ज़्यादा दाम दिए। फ़क़ीह अबू लैथ ने फ़रमाया कि मेरे

नज़दीक यह अधिकता इमामों के सर्वसम्मति (इज्मा) से जायज़ है और इसी पर फ़तवा दिया जाएगा। यह "कुबरा" में है।

अगर किसी कुली (हमाल) से कहा गया कि यह चीज़ मेरे घर पहुँचा दो, या दर्जी से कहा गया कि इसे सी दो; तो अगर दर्जी या कुली मशहूर हो कि वह अपना हर काम मज़दूरी पर करता है, तो मज़दूरी अनिवार्य होगी, अन्यथा नहीं। यह "मुहीत" में है। एक व्यक्ति ने दर्जी से कहा कि इसे मज़दूरी पर सी दो। उसने कहा कि मैं मज़दूरी नहीं चाहता। तो वह मज़दूरी का हक़दार नहीं होगा। यह "वजीज़ अल-करदरी" में है। अगर किसी दर्जी को कपड़ा दिया गया कि इसे सी दे, उसने सी दिया और मज़दूरी कुछ तय नहीं हुई यानी मज़दूरी की शर्त नहीं हुई, तो उसे मज़दूरी मिलेगी। लेकिन अगर दर्जी ने कहा हो कि मैं तुमसे मज़दूरी नहीं चाहता, तो वह हक़दार नहीं होगा। यह "सराजिया" में है। एक व्यक्ति ज़ैद ने ख़ालिद को कुछ दिरहम या दीनार उधार दिए और चाहा कि ख़ालिद के घर में बिना किराये के रहे। तो उचित यह है कि वह ख़ालिद का घर कुछ निश्चित अवधि के लिए अग्रिम किराये (अजरत-ए-मुअज्जला) की शर्त पर किराये पर ले ले, यानी किराया तुरंत देना तय करे। फिर उस किराये के बदले ख़ालिद को कोई छोटी-सी चीज़ बेच दे ताकि किराये का मुआवज़ा हो जाए। यह "ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन" में है। ऋणदाता (क़र्ज़ख़्वाह) ने अपने ऋणी (क़र्ज़दार) से कहा कि इस ज़मीन को मुराबहा के तौर पर जोत (गोड़) दो। उसने जोत दी; उसे "अज्र-ए-मिसल" मिलेगा। यह "क़ुनिया" में है।

---

1. "नाइबा" का अर्थ है शासक आदि की ओर से मोहल्ले वालों पर ज़बरदस्ती दंड, जैसे एक लाख रुपये का जुर्माना लागू करने का हुक्म, या इसी जैसा कुछ और।
2. अनुवादक ने कहा: यह एक चाल (हीला) है और मैं इसे अच्छा नहीं समझता। अल्लाह बेहतर जानता है।

مگر مقدارِ مسمیٰ سے اجرِ مثل زائد نہ دیا جائے گا یہ خزانہ المفتین میں ہے اور اگر درزی سے ٹھہرایا کہ قمیص کی آستین اپنے پاس سے ڈال دے تو یہ فاسد ہے کہ اس میں عرف جاری نہیں ہے اسی طرح اگر معمار سے ٹھہرایا کہ پختہ اینٹ اور چونا کچھ اپنے پاس سے لگائے تو بھی یہی حکم ہے اور جو شے اس جنس کے غیر معین کاریگر کے ذمہ شرط کرے تو عقد فاسد ہے اور اگر کاریگر نے کام تیار کیا تو وہ شے اس کے مالک کو دی جائے گی اور کاریگر کو اس کے کام کی اجرتِ مثل ملے گی اور جو زائد کیا ہوگا اس کی قیمت ملے گی یہ مبسوط میں ہے۔

بیسواں باب: متفرقات کے بیان میں

اگر زید نے خالد سے کہا کہ میں نے تجھ کو اپنا یہ گھر ایک روز اس قدر اجرت پر دیا اور باقی تمام سال تک مفت دیا اور خالد نے اس میں سکونت اختیار کی تو خالد پر ایک روز کا اجرِ مثل واجب ہوگا اور باقی سال بھر کا کچھ کرایہ واجب نہ ہوگا یہ ذخیرہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ ایک شخص نے کام کے واسطے بیلہ کرایہ پر لیا اور موجر نے کہا کہ میں کرایہ نہیں چاہتا ہوں بلکہ تو بیلہ کا قبضہ لکڑی کا بنوادے پھر اجرت کا مطالبہ کیا (قال ان کان لما طلب له قیمة) تو اجرِ مثل واجب ہوگا ورنہ نہیں یہ وجیز کردری میں ہے ایک شخص نے کسی محلہ میں ایک مکان مدت معلومہ تک کے لئے کرایہ پر لیا پھر محلہ میں کوئی نائبہ ۱ـہ امڈی کہ جس سے لوگ بھاگ گئے اور آفت کے خوف سے مستاجر بھی اس مکان سے منتفع نہ ہو سکا تو مشائخ نے فرمایا کہ کرایہ واجب نہ ہوگا اور میرے والد بھی یہی فتویٰ دیتے تھے یہ ظہیریہ میں ہے۔ درزی اگر سلائی سے فارغ ہوا اور اپنے بیٹے کے ہاتھ اس نے کپڑا اسلوایا مالک کے پاس بھیجا حالانکہ اس کا بیٹا بالغ

نہ تھا پھر کسی اچکے نے راہ میں اس کے ہاتھ سے کپڑا اچک لیا پس اگر وہ لڑکا عاقل ضابط ہو کہ کپڑے کی حفاظت کر سکتا ہو تو درزی ضامن نہ ہوگا اور اگر ضابط نہ ہو اور حفاظت نہ کر سکتا ہو تو ضامن ہو گا یہ محیط میں ہے۔ ایک درزی کو ایک کپڑا دیا کہ اس کا جبہ یا قبا تیار کر دے اور کچھ اجرت اس سے نہیں ٹھہرائی پھر جب درزی نے کام تیار کر دیا تو مالک نے اس کو اجرتِ مثل سے زیادہ دام دیئے تو فقیہ ابو اللیث نے فرمایا کہ میرے نزدیک یہ زیادتی ائمہ کے نزدیک بالا جماع جائز ہے اور اسی پر فتویٰ دیا جائے یہ کبریٰ میں ہے۔

اگر حمال سے کہا کہ یہ چیز میرے گھر پہنچا دے یا درزی سے کہا کہ اس کو سی دے پس اگر درزی یا حمال مشہور ہو کہ ہر ایک اپنا اپنا کام با اجرت کرتا ہے تو اجرت واجب ہوگی ورنہ نہیں یہ محیط میں ہے۔ ایک شخص نے درزی سے کہا کہ اس کو اجرت پر سی دے اس نے کہا کہ میں اجرت نہیں چاہتا ہوں تو اجرت کا مستحق نہ ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے اگر کسی درزی کو کپڑا دیا کہ اس کے سی دے اس نے سی دیا اور اجرت کچھ نہیں ٹھہری ہے یعنی اجرت کی شرط نہیں ہوئی ہے تو اس کو اجرت ملے گی لیکن اگر درزی نے کہا ہو کہ میں تجھ سے اجرت نہیں چاہتا ہوں تو مستحق نہ ہو گا یہ سراجیہ میں ہے۔ ایک شخص زید نے خالد کو کچھ درہم یا دینار قرض دیئے اور چاہا کہ خالد کے مکان میں بلا اجرت رہا کرے تو چاہئے کہ خالد کا مکان کچھ مدت معلومہ کے واسطے بشرطِ اجرتِ معجلہ کرایہ پر لے یعنی اجرت وحی الحال دے دینا ٹھہرائے پھر اس اجرت کے عوض خالد کے ہاتھ کوئی ہلکی سی چیز فروخت کر دے تاکہ اجرت کا معاوضہ ہو جائے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ قرض خواہ نے اپنے قرض دار سے کہا کہ اس زمین کو بطورِ مرابحہ کے گوڑ دے اس نے گوڑ دی تو اس کو اجرِ مثل ملے گا یہ قنیہ میں ہے۔

۱۔ قولہ نائبہ یعنی سلطان وغیرہ کی طرف مثلاً اس محلہ والوں پر ایک لاکھ روپے تاوان جبریہ داخل کرنے کا حکم ہوا یا مانند اس کے۔ ۲۔ قال المترجم هذه حيله ولا ارى ذلك خيرا والله اعلم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (320) Kitab al-Ijarah (The Book of Hire)

...[The ruling] is: Zaid borrowed some dirhams from Khalid and gave his donkey to Khalid so that Khalid might use it for his work, and it remains with Khalid until the debt is paid. Then Khalid sent it to a pasture for grazing, and there a wolf tore it apart. In this case, Khalid will be liable for its value. This is mentioned in Fatawa Qazi Khan.

If Zaid borrowed some dirhams from Khalid and said, "Live in this shop of mine; if I do not return your dirhams to you, I will not demand rent for the shop and the due rent will be gifted (hibah) to you." Khalid then gave him the dirhams and resided in the shop for a period. The Sheikh said: If the waiver of rent was mentioned simultaneously with taking the money, then rent will be mandatory upon Khalid, i.e., 'Ajr-al-Mithl' (market rent) will be due. But if the mention of waiving the rent occurred before or after the borrowing, then no rent shall be mandatory upon Khalid, and the shop's possession by him shall be considered a loan for use ('ariyah). Some scholars (Mashaykh) said that the correct view is that in both cases, 'Ajr-al-Mithl' is mandatory; this is mentioned in Al-Mudmarat. Imam Fakhr-ud-din said that the fatwa is based on this; it is written in Al-Kubra.

Zaid lent Khalid some dirhams, then Zaid rented out a set of weights to Khalid for two dirhams a month. Sheikh Abu al-Qasim said: If the weights have no intrinsic value and it is not the custom to rent out such weights, then no rent shall be mandatory upon the hirer (mustajir). This is mentioned in Fatawa Qazi Khan. If a lender is appointed on hire to guard some valuable property, and the value of that property exceeds the rental amount—such as a ring, a comb, or an oar—and a certain monthly rent is fixed, the later scholars (a’immah muta’akhireen) have differed on this. Some have said it is permissible without any dislike (karahat), among them are Imam Muhammad bin Salama, Imam Husam-ud-din Alyabadi, the author of Kahil, Abu al-Fath Muhammad bin Ali, and the author of Al-Hidayah. The permissibility of this is based on the opinions of great Imams.

If the lender guarded the item along with the loan document (qabala) together, then rent is mandatory. However, the ruling (fatwa) is that if he kept the actual property along with the document for safekeeping, he shall receive no rent, because the lender guards the document for his own sake and not for another person, and the other item (the property) was guarded incidentally. I have seen my teacher's fatwa on this issue based on this narration, i.e., rent will not be mandatory; this is in Al-Wajiz

al-Kardari. If the borrower gives the document to the lender and appoints him as a hired guard for it, it is not permissible because the guarding of the document is for the benefit of the lender’s right being securely established. If, for example, a ring is lost and after a year they disagree, the lender saying it was lost after the year and the borrower saying it was lost before the year ended, the word of the borrower-hirer shall be accepted because he is the one denying the excess rent. If the hired guard (ajir) gave that ring to his wife or someone in his household for safekeeping, rent remains due, but if he gave it to a stranger, no rent shall be mandatory. If he was hired on the condition that he may guard it himself or give it to whomever he wishes for safekeeping, then the condition is valid, and the second person will be a 'representative for safekeeping' (wakil bil-hifz). If the hirer gave permission to the guard to use the ring for his own work, and he did use it, then for the period he used it, no rent shall be mandatory for that time; this is in Al-Qunya.

A person borrowed five hundred dinars from another and wrote an acknowledgment document for that amount. He appointed the lender as a hired guard for a certain monthly wage according to the established custom. All these actions were performed by the borrower before receiving the money. Then the lender gave him only four hundred and fifty dinars. Months passed, and [the lender had performed these actions before receiving the money, then the lender gave him only four hundred and fifty dinars...] *(Note: The last part of the final sentence appears to be a repetitive misprint in the original text.)*

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (320) किताबुल इजारा

...है। ज़ैद ने ख़ालिद से कुछ दरहम क़र्ज़ लिए और अपना गधा ख़ालिद को दिया कि उसको अपने काम में लाए और ख़ालिद ही के पास रहे यहां तक कि उसका क़र्ज़ अदा कर दे, फिर ख़ालिद ने उसको चरागाह चरने के वास्ते भेज दिया, वहां भेड़िए ने उसको फाड़ डाला तो ख़ालिद उसकी क़ीमत का ज़ामिन (ज़िम्मेदार) होगा, यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है।

अगर ज़ैद ने ख़ालिद से कुछ दरहम क़र्ज़ लिए और कहा कि मेरी इस दुकान में रहा कर, फिर अगर मैं तुझे तेरे दरहम वापस न दूं तो दुकान के किराये का मुतालबा न करूंगा और उजरत-ए-वाजिबा तुझे हिबा (उपहार) होगी। फिर ख़ालिद ने उसको दरहम दे दिए और दुकान में मुद्दत तक रहा तो शेख ने फ़रमाया कि अगर उजरत छोड़ देना उसने माल लेने के साथ ही बयान किया हो तो ख़ालिद पर उजरत वाजिब होगी यानी अजरुल मिस्ल (बाज़ार मूल्य के बराबर किराया) वाजिब होगा और अगर उजरत छोड़ देने का ज़िक्र क़र्ज़ लेने से पहले या उसके बाद किया हो तो ख़ालिद पर कुछ उजरत वाजिब न होगी और दुकान उसके पास आरियतन (उधार उपयोग के लिए) क़रार दी जाएगी। और कुछ मशायख़ ने फ़रमाया कि सही यह है कि दोनों सूरतों में अजरुल मिस्ल वाजिब होगा, कज़ा फिल मुज़मरात। और इमाम फखरुद्दीन ने फ़रमाया कि इसी पर फ़तवा है, यह कुबरा में लिखा है।

ज़ैद ने ख़ालिद को कुछ दरहम क़र्ज़ दिए फिर ज़ैद ने ख़ालिद को तराज़ू का बाट दो दरहम माहवारी किराये पर दिया, तो शेख अबुल क़ासिम ने फ़रमाया कि अगर तराज़ू के बाट की कुछ क़ीमत न हो और न ही रिवाज के मुताबिक तराज़ू का बाट किराये पर लिया जाता हो, तो मुस्ताजिर (किरायेदार) के ज़िम्मे कुछ किराया वाजिब न होगा, यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है। अगर क़र्ज़ देने वाले को किसी क़ीमती माल की निगहबानी (रखवाली) के वास्ते उजरत पर मुक़र्रर किया और माल की क़ीमत इजारे से ज़्यादा है जैसे छूरी या कंघी या चप्पू वग़ैरह और माहवारी कुछ किराया ठहराया तो इसमें अइम्मा मुतअख़रीन (बाद के विद्वानों) ने इख़्तिलाफ़ किया है, फिर कुछ ने फ़रमाया कि बिना कराहत जायज़ है और उन्हीं में से इमाम मोहम्मद बिन सलमा और इमाम हुसामुद्दीन अल्याबादी साहब-ए-काहिल व अबुल फ़तह मोहम्मद बिन अली और साहब-ए-हिदाया हैं और इसके जायज़ होने पर बड़े-बड़े इमामों का क़ौल है।

अगर क़र्ज़ देने वाले ने वह चीज़ क़बाला (दस्तावेज़) के साथ शामिल करके दोनों की एक साथ हिफ़ाज़त की तो उजरत वाजिब होगी। और फ़तवा में यह है कि अगर माल-ए-ऐन को क़बाले के साथ

हिफ़ाज़त से रखा तो उसको कुछ उजरत न मिलेगी क्योंकि क़र्ज़ देने वाला क़बाले को अपने वास्ते संभाल कर रखता है, किसी ग़ैर शख़्स के वास्ते उसकी हिफ़ाज़त नहीं करता है और ग़ैर चीज़ (माल) यहां उसकी ताबेदारी में हिफ़ाज़त में रही। और मैंने उस्ताद का फ़तवा इस मसले में इसी रिवायत के आधार पर देखा है यानी उजरत वाजिब न होगी, यह वज़ीज़ करदरी में है। अगर क़र्ज़ लेने वाले ने क़र्ज़ देने वाले को क़बाला देकर उसकी हिफ़ाज़त के वास्ते अजीर (कर्मचारी) मुक़र्रर किया तो जायज़ नहीं है क्योंकि क़बाले की हिफ़ाज़त क़र्ज़-ख़्वाह (लेनदार) के हक़ के सुरक्षित रहने के वास्ते है। और अगर छूरी मसलन तलफ़ (नष्ट) हो गई और साल के बाद दोनों में इख़्तिलाफ़ हुआ और क़र्ज़ देने वाले ने कहा कि साल के बाद तलफ़ हुई है और क़र्ज़दार ने कहा कि एक साल से पहले ही तलफ़ हो गई है, तो मुस्ताजिर-मुस्तकरीज (किरायेदार-क़र्ज़दार) का क़ौल क़बूल होगा क्योंकि वही किराये की अधिकता से इनकार कर रहा है। और अगर अजीर ने वह छूरी अपनी बीवी को या ऐसे शख़्स को जो घर के लोगों में है, हिफ़ाज़त के वास्ते दे दी तो किराया वाजिब होगा और अगर किसी अजनबी को दे दी तो कुछ किराया वाजिब न होगा। और अगर इस शर्त से अजीर मुक़र्रर किया कि चाहे ख़ुद हिफ़ाज़त करे या जिसको चाहे हिफ़ाज़त के वास्ते दे दे तो शर्त जायज़ है और दूसरा 'वकील बिल हिफ़्ज़' होगा। और अगर मुस्ताजिर ने अजीर को इजाज़त दे दी कि इस छूरी को अपने काम में लाए और वह अपने काम में लाया तो जब तक अपने काम में लाया है उस ज़माने तक का किराया कुछ वाजिब न होगा, यह कूनिया में है।

एक शख़्स ने दूसरे से पांच सौ दीनार क़र्ज़ लिए और इतनी रक़म का इक़रारी दस्तावेज़ लिख दिया और क़र्ज़ देने वाले को तयशुदा रिवाज के मुताबिक किसी मासिक उजरत पर अजीर मुक़र्रर किया और ये सब काम मुस्तकरीज (क़र्ज़दार) ने रक़म वसूल करने से पहले किए, फिर मुक़रीज (लेनदार) ने उसको सिर्फ साढ़े चार सौ दीनार दिए और इस पर कई महीने गुज़र गए और मुक़रीज ने वसूल करने से पहले किए फिर मुक़रीज ने उसको केवल साढ़े चार सौ दीनार दिए...

ہے۔ زید نے خالد سے کچھ درہم قرض لئے اور اپنا گدھا خالد کو دیا کہ اس کو اپنے کام میں لائے اور خالد ہی کے پاس رہے یہاں تک کہ اس کا قرضہ ادا کر دے پس خالد نے اس کو چرا گاہ چرنے کے واسطے بھیج دیا وہاں بھیڑیئے نے اس کو پھاڑ ڈالا تو خالد اس کی قیمت کا ضامن ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر زید نے خالد سے کچھ درہم قرض لئے اور کہا کہ میری اس دکان میں رہا کر پس اگر میں تجھے تیرے درہم واپس نہ دوں تو دکان کے کرایہ کا مطالبہ نہ کروں گا اور اجرت واجبہ تجھے ہبہ ہو گی پس خالد نے اس کو درہم دے دیئے اور دکان میں مدت تک رہا تو شیخ نے فرمایا کہ اگر اجرت چھوڑ دینا اس نے مال لینے کے ساتھ ہی بیان کیا ہو تو خالد پر اجرت واجب ہو گی یعنی اجر المثل واجب ہو گا اور اگر اجرت چھوڑ دینے کا ذکر قرض لینے سے پہلے یا اس کے بعد کیا ہو تو خالد پر کچھ اجرت واجب نہ ہو گی اور دکان اس کے پاس عاریتہً قرار دی جائے گی اور بعض مشائخ نے فرمایا کہ صحیح یہ ہے کہ دونوں صورتوں میں اجر المثل واجب ہو گا کذا فی المضمرات اور امام فخرالدین نے فرمایا کہ اسی پر فتویٰ ہے یہ کبریٰ میں لکھا ہے زید نے خالد کو کچھ درہم قرض دیئے پھر زید نے خالد کو ترازو کا بانٹ دو درہم ماہواری پر کرایہ پر دیا تو شیخ ابوالقاسم نے فرمایا کہ اگر ترازو کے بانٹ کی کچھ قیمت نہ ہو اور نہ عادت کے موافق ترازو کا بانٹ کرایہ پر لیا جاتا ہو تو مستاجر کے ذمہ کچھ کرایہ واجب نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر قرض دینے والے کو کسی قیمتی مال کی نگہبانی کے واسطے اجرت پر مقرر کیا اور مال کی قیمت اجارہ سے زائد ہے جیسے چھوری یا کنگھی یا چپو وغیرہ اور ماہواری کچھ کرایہ ٹھہرایا تو اس میں ائمہ متاخرین نے اختلاف کیا ہے پس بعض نے فرمایا کہ بلا کراہت جائز ہے اور انہیں میں سے امام

محمد بن سلمہ اور امام حسام الدین علیا بادی صاحب کاہل وابوالفتح محمد بن علی اور صاحب ہدایہ ہیں اور اس کے جائز ہونے پر بڑے بڑے اماموں کا قول ہے۔

اگر قرض دینے والے نے وہ شے قبالہ قرض میں داخل کر کے دونوں کی ایک ساتھ حفاظت کی تو اجرت واجب ہو گی اور فتویٰ میں یہ ہے کہ اگر مالِ عین کو قبالہ کے ساتھ حفاظت سے رکھا تو اس کو کچھ اجرت نہ ملے گی کیونکہ قرض دینے والا قبالہ کو اپنے واسطے نگاہ رکھتا ہے کسی غیر شخص کے واسطے اس کی حفاظت نہیں کرتا ہے اور غیر چیز یہاں اس کی تبعیت میں حفاظت سے رہی اور میں نے استاذ کا فتویٰ اس مسئلہ میں بنا بر اسی روایت کے دیکھا ہے یعنی اجرت واجب نہ ہو گی یہ وجیز کر دری میں ہے۔ اگر قرض لینے والے نے قرض دہندہ کو قبالہ دے کر اس کی حفاظت کے واسطے اجیر مقرر کیا تو جائز نہیں ہے کیونکہ قبالہ کی حفاظت قرض خواہ کے حق کے بھلے چنگے ثابت رہنے کے واسطے ہے اور اگر چھوری مثلاً تلف ہو گئی اور سال کے بعد دونوں نے اختلاف کیا اور قرض دہندہ نے کہا کہ سال کے بعد تلف ہوئی ہے اور قرض دار نے کہا کہ ایک سال سے تلف ہو گئی ہے تو مستاجر مستقرض کا قول قبول ہو گا اس لئے کہ وہی کرایہ کی زیادتی سے منکر ہے اور اگر اجیر نے وہ چھوری اپنی عورت کو یا ایسے شخص کو جو عیال میں ہے حفاظت کے واسطے دے دی تو کرایہ واجب ہو گا اور اگر کسی اجنبی کو دے دی تو کچھ کرایہ واجب نہ ہو گا اور اگر اس شرط سے اجیر مقرر کیا کہ خواہ خود حفاظت کرے یا جس کو چاہے حفاظت کے واسطے دے دے تو شرط جائز ہے اور دوسرا وکیل بالحفظ ہو گا اور اگر مستاجر نے اجیر کو اجازت دے دی کہ اس چھوری کو اپنے کام میں لائے اور وہ اپنے کام میں لایا تو جب تک اپنے کام میں لایا ہے اس زمانہ تک کا کرایہ کچھ واجب نہ ہو گا یہ قنیہ میں ہے۔

ایک شخص نے دوسرے سے پانچ سو دینار قرض لئے اور اس قدر کی دستاویز اقراری لکھ دی اور قرض دینے والے کو موافق معہود کے کسی قدر ماہواری پر اجیر مقرر کیا اور یہ سب کام

مستقرض نے وصول کرنے سے پہلے کئے پھر مقرض نے اس کو فقط ساڑھے چار سو دینار دیئے اور اس پر کئی مہینے گزر گئے اور مقرض نے وصول کرنے سے پہلے کئے پھر مقرض نے اس کو فقط ساڑھے چار سو دینار دیئے

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4
321
Kitab al-Ijarah

And several months have passed and the creditor admits all these facts, then the agreed-upon wages/rent shall be fully due; no reduction shall be made corresponding to the portion of the fifty dinars that were not paid. Conversely, if the debtor has paid off part of the debt and some time has passed thereafter, the creditor will not have the right to demand the full rent for the duration that passed after the partial payment. Both the creditor and the debtor sat in the shop of a scribe to contract a designated hire (ijarah mausuma) for the safekeeping of a specific property (mal-ein) for a certain monthly rent. The debtor asked the scribe to write the debt document along with the hire agreement. After taking possession of the property from the debtor in front of the scribe, the creditor left it in the scribe's custody so that he could accurately describe its nature and characteristics in the document. Six months passed and the scribe did not write the document for several months, even though the property remained with him. The question arises: is the rent for protection during this period due or not? Some Imams stated that it is due because the hireling (ajir), i.e., the creditor, was under an absolute condition of protection. Thus, he has the discretion to place it for safekeeping with someone he trusts. In this instance, he trusted the scribe and left it with him. How could it be otherwise, when the hirer (mustajir) himself knows of this and is agreeable? The creditor gave the property, for whose protection he himself had been appointed as the hireling, to someone who is not part of his household and ordered him to guard it. He guarded it for a period. Therefore, the hire/wages for that period will be due from the hirer. This is mentioned in 'Khazanat-ul-Muftin'.

If two persons hire a laborer for one dirham to carry a piece of wood to their house, and then only one person carries it, the ruling is based on the same detail as well.☆

Two persons took a loan from an individual and appointed him as a hireling for the safekeeping of a specific property. Then one of the two hirers passed away; the hire agreement became void regarding his share and remained valid for the share of the survivor. This is in 'Zakheera'. If a debtor appoints an agent (wakil) to hire the creditor for the safekeeping of a knife on a monthly basis, without specifying the monthly amount, and he hires him for one dirham per month, this contract will not be binding on the principal (muwakkil) until the wages are fixed or if he was given general authority to set whatever wages he saw fit. If he hired him for the safekeeping of his

knife for one year at twenty dinars per month, he does not have the right to cancel before the term expires, even if he suffers a loss, because the benefit of protection exists in return. This is similar to hiring a tailor, a washerman, or a wet nurse. This is contrary to hiring a scribe, where there is a right to cancel if the intended recipient of the letter appears. If he hired him as a hireling for the safekeeping of a knife for some dirhams per month, then on the day the new moon appears, he has the right to cancel in the presence of the creditor. If he appointed two or three persons as hirelings for the safekeeping of a knife and only one of them protected it, then the full rent will be due from the hirer, provided they were partners in accepting this task. Otherwise, only the wages for that person's portion will be due. As is the ruling in this second issue: if two persons hire a laborer for one dirham to carry a piece of wood to their house, and then only one person carries it, the ruling follows the same detail. This is in 'Quniyah'.

---

1. His statement means: if a thing worth ten dirhams per month was taken by an agent for eleven dirhams, it constitutes gross deception (ghabn-e-fahish).

और इस पर कई महीने गुज़र गए और मुक़रिज़ (ऋणदाता) इन सब बातों का मुक़र्रर (स्वीकार करने वाला) है, तो जो उजरत (मज़दूरी/किराया) ठहरी है, वह पूरी-पूरी वाजिब (देय) होगी। इसमें से 50 दीनार के हिस्से के बराबर, जो नहीं दिए गए हैं, कमी नहीं की जाएगी। इसके विपरीत, यदि ऋण लेने वाले ने ऋण का कुछ हिस्सा चुका दिया और उसके बाद कुछ समय बीत गया, तो ऋणदाता को उस समय के लिए पूरे किराये की माँग करने का अधिकार नहीं होगा जो भुगतान के बाद बीता है। ऋणदाता और ऋणी दोनों ने दस्तावेज़ लेखक की दुकान पर बैठकर किसी वस्तु (माल-ए-ऐन) की सुरक्षा के लिए एक निश्चित मासिक किराये पर 'इजारा मूसूमा' (नामित किरायेदारी) का अनुबंध किया। ऋणी ने दस्तावेज़ लेखक से ऋण के दस्तावेज़ के साथ-साथ किराये के बदले का दस्तावेज़ लिखने को कहा। ऋणदाता ने वह वस्तु ऋणी से अपने कब्ज़े में लेने के बाद दस्तावेज़ लेखक के सामने उसकी सुरक्षा में इस उद्देश्य से छोड़ दी कि वह दस्तावेज़ में उसकी प्रकृति और गुणों को अच्छी तरह से लिख दे। छह महीने बीत गए और दस्तावेज़ लेखक ने कई महीनों तक दस्तावेज़ नहीं लिखा, जबकि वह वस्तु उसी के पास रही। अब प्रश्न यह है कि क्या इस अवधि की सुरक्षा का किराया देय होगा या नहीं? तो कुछ इमामों ने कहा कि देय होगा, क्योंकि अजीर (काम करने वाला), यानी ऋणदाता पर पूर्ण सुरक्षा की शर्त थी। अतः उसे अधिकार है कि जिस पर उसे विश्वास हो, उसके पास सुरक्षा के लिए रख दे। और इस स्थिति में उसने उस लेखक पर विश्वास किया कि उसके पास छोड़ दिया। और ऐसा क्यों नहीं होगा, जबकि मुस्तजीर (किरायेदार) को स्वयं यह ज्ञात है और वह संतुष्ट है। ऋणदाता ने वह वस्तु, जिसकी सुरक्षा के लिए वह स्वयं अजीर नियुक्त हुआ था, ऐसे व्यक्ति को दे दी जो उसके परिवार का हिस्सा नहीं है और उसे सुरक्षा करने का आदेश दिया। उसने एक समय तक उसकी सुरक्षा की। अतः मुस्तज़िर पर उस अवधि की उजरत (मज़दूरी) वाजिब होगी। यह 'खज़ाना-तुल-मुफ़्तीन' में है।

यदि दो व्यक्तियों ने अपने घर एक लकड़ी उठाने के लिए एक व्यक्ति को एक दिरहम पर मज़दूर नियुक्त किया, फिर एक ही व्यक्ति उठाकर लाया, तो इसमें भी इसी विवरण के साथ आदेश है।☆

दो व्यक्तियों ने एक व्यक्ति से ऋण लिया और उसे किसी वस्तु की सुरक्षा के लिए अजीर नियुक्त किया। फिर दोनों मुस्तज़िरों (किरायेदारों) में से एक की मृत्यु हो गई, तो उसके हिस्से का इजारा (अनुबंध) निरस्त हो गया और जीवित व्यक्ति के हिस्से का बाकी रहा। यह 'ज़खीरा' में है। यदि ऋणी ने किसी व्यक्ति को अपना वकील नियुक्त किया कि वह ऋणदाता को छूरी की सुरक्षा के लिए मासिक आधार पर अजीर नियुक्त कर ले, और यह नहीं बताया कि कितनी मासिक राशि पर नियुक्त करना है, और उसने एक दिरहम प्रति माह पर नियुक्त कर लिया, तो यह अनुबंध मुवक्किल (नियुक्त करने वाले) के संबंध में तब तक लागू नहीं होगा जब तक कि वह उजरत (मज़दूरी) निर्धारित न कर दे, या उसे अधिकार न दे दे कि वह जिस भी उजरत पर चाहे नियुक्त कर ले। और यदि उसने उसे एक वर्ष तक अपनी छूरी की सुरक्षा के लिए 20 दीनार प्रति माह पर नियुक्त किया, तो अवधि समाप्त होने से पहले उसे निरस्त करने का अधिकार नहीं है, भले ही उसे हानि हो रही हो, क्योंकि उसके बदले में सुरक्षा का लाभ मौजूद है। जैसे किसी दर्जी, धोबी या पिलाने वाले को किराये पर नियुक्त करना। इसके विपरीत, दस्तावेज़ लेखक को अजीर नियुक्त करना, जिसमें यदि वह व्यक्ति उपस्थित हो जाए जिसके पास पत्र भेजना था (यानी प्राप्तकर्ता), तो अनुबंध निरस्त करने का अधिकार है। और यदि उसने उसे कुछ दिरहम प्रति माह पर छूरी की सुरक्षा के लिए अजीर नियुक्त किया, तो जिस दिन चाँद दिखे, उस दिन ऋणदाता के सामने यानी उसकी उपस्थिति में अनुबंध निरस्त करने का अधिकार है। और यदि उसने छूरी की सुरक्षा के लिए दो या तीन व्यक्तियों को अजीर नियुक्त किया और उनमें से एक ने उसकी सुरक्षा की, तो मुस्तज़िर पर पूरा किराया वाजिब होगा, बशर्ते कि वे लोग इस कार्य को स्वीकार करने में आपस में भागीदार हों। अन्यथा, केवल उसी व्यक्ति के हिस्से की मज़दूरी वाजिब होगी। जैसा कि इस दूसरे मसले (मामले) में आदेश है कि यदि दो व्यक्तियों ने अपने घर एक लकड़ी उठाने के लिए एक दिरहम पर मज़दूर नियुक्त किया, फिर एक ही व्यक्ति उठाकर लाया, तो इसमें भी इसी विवरण के साथ आदेश है। यह 'क़ुनिया' में है।

---

1. उसका कहना है कि यानी 10 दिरहम प्रति माह की चीज़ अगर वकील ने 11 दिरहम पर ली तो यह 'ग़ब्ने फ़ाहिश' (अत्यधिक धोखा/नुकसान) है।

اور اس پر کئی مہینے گزر گئے اور مقرض ان سب باتوں کا مقر ہے تو جوا جرت ٹھہری ہے وہ پوری پوری واجب ہو گی اس میں سے بقدر حصہ پچاس دینار کے جو نہیں دیئے ہیں کمی نہ کی جائے گی بخلاف اس کے اگر قرض لینے والے نے کچھ مال قرض ادا کر دیا اور اس کے بعد کچھ مدت گزر گئی تو پھر قرض دینے والے کو اس مدت کی جو کچھ مال ادا کرنے کے بعد گزری ہے پورے کرایہ کے مطالبہ کا اختیار نہ ہو گا مستقرض و مقرض دونوں نے دستاویز لکھنے والے کی دُکان پر بیٹھ کر کسی مال عین کی حفاظت کے واسطے کسی قدر ماہواری پر اجارہ موسومہ قرار دیا اور مستقرض نے کاتب سے قرض کی دستاویز مع بدل اجارہ کے تحریر کرنے کو کہا اور مقرض نے وہ مال عین کاتب کے سامنے مستقرض سے اپنے قبضہ میں لینے کے بعد کاتب کی حفاظت میں اس غرض سے چھوڑ دیا کہ اس کی ماہیت و وصف دستاویز میں اچھی طرح لکھ دے اور اس پر چھ مہینے گزر گئے اور کاتب نے چند ماہ تک دستاویز نہ لکھی حالانکہ وہ مال عین اس کے پاس رہا پس آیا اس مدت کی حفاظت کا کرایہ واجب ہو گا یا نہیں تو بعضے اماموں نے فرمایا کہ واجب ہو گا کیونکہ اجیر یعنی مقرض کے ذمہ مطلقاً حفاظت کی شرط تھی پس اس کو اختیار ہے کہ جس پر اس کو اعتماد ہو اس کے ہاتھ میں حفاظت سے رکھے اور اس صورت میں اس نے اس کاتب پر اعتماد کیا ہے کہ اس کے پاس چھوڑ دی اور کیونکر ایسا نہ ہو گا حالانکہ مستاجر کو خود معلوم ہے اور وہ راضی ہے مقرض نے مال عین جس کی حفاظت کے واسطے خود اجیر مقرر ہوا تھا ایسے شخص کو دے دیا جو اس کے عیال میں نہیں ہے اور اس کو حفاظت کرنے کا

حکم کیا اس نے ایک زمانہ تک حفاظت کی تو مستقرض مستاجر پر اس مدت کی اجرت واجب ہو گی یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

اگر دو شخصوں کو اپنے گھر ایک لکڑی اٹھالے چلنے کے واسطے ایک درہم پر مزدور مقرر کیا پھر ایک شخص اٹھا کر لایا تو اس میں بھی اسی تفصیل سے حکم ہے☆

دو شخصوں نے ایک شخص سے قرض لے کر اس کو مال عین کی حفاظت کے واسطے اجیر مقرر کیا پھر دونوں مستاجروں میں سے ایک نے انتقال کیا تو اس کے حصہ کا اجارہ باطل ہوا اور زندہ کے حصہ کا باقی رہا یہ ذخیرہ میں ہے اگر مستقرض نے ایک شخص کو وکیل کیا کہ مقرض کو چھوری کی حفاظت کے واسطے ماہواری پر اجیر مقرر کر لے اور یہ نہ کہا کہ اس قدر ماہواری پر اجیر کر لے اس نے ایک درہم ماہواری پر مقرر کیا تو یہ عقد حق موکل میں نافذ نہ ہو گا تاوقتیکہ اجرت معین نہ کرے یا تقیم کے ساتھ حکم کرے کہ جس اجرت پر جی چاہے مقرر کر دے اور اگر اس کو ایک سال تک اپنی چھوری کی حفاظت کے واسطے بیس دینار ماہواری پر مقرر کیا تو مدت گزرنے سے پہلے اس کو فسخ کا اختیار نہیں ہے اگر چہ اس کو ضرر لاحق ہو مگر ایسا کہ اس کے مقابلہ میں حفاظت کی منفعت موجود ہے جیسے درزی یا دھوبی یا پینے والے کا اجارہ پر مقرر کرنا بخلاف کاتب کے اجیر مقرر کرنے کے کہ درصورت اس شخص کے حاضر ہو جانے کے جس کے پاس خط بھیجنا چاہتا تھا یعنی مکتوب الیہ کے حاضر ہو جانے کے فسخ کا اختیار ہے اور اگر اس کو کچھ درہم ماہواری پر چھوری کی حفاظت کے واسطے اجیر مقرر کیا تو جس روز چاند ہو اس روز مقرض کے سامنے یعنی حضور میں فسخ کا اختیار ہے اور اگر اس نے دو یا تین شخصوں کو چھوری کی حفاظت کے واسطے اجیر مقرر کیا اور ایک شخص نے اس کی حفاظت کی تو مستاجر پر پورا کرایہ واجب ہو گا بشرطیکہ اس کام کے قبول کرنے میں یہ لوگ باہم شریک ہوں ورنہ فقط اس شخص کے حصہ کی مزدوری واجب ہو گی جیسا کہ اس

دوسرے مسئلہ میں حکم ہے کہ اگر دو شخصوں کو اپنے گھر ایک لکڑی اٹھالے چلنے کے واسطے ایک درہم پر مزدور مقرر کیا پھر ایک شخص اٹھا کر لایا تو اس میں بھی اسی تفصیل سے حکم ہے یہ قنیہ میں ہے۔

---

1. قولہ وہ یعنی دس درہم ماہواری کی چیز اگر وکیل نے گیارہ درہم پر لی تو غبن فاحش ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 | 324 | Kitab al-Ijara (The Book of Leasing)

The author (May Allah be pleased with him) stated that in a lease (ijara), gross deception (*ghubn-e-fahish*) refers to a discrepancy of ten or fifteen percent; this is mentioned in *Jawahir al-Fatawa*. If an executor (*wasi*) or an administrator (*mutawalli*) takes a loan for a minor or an endowment (*waqf*) and enters into a customary lease contract, will the liability extend to the endowment or the minor's property? Some scholars stated that if the loan was a necessity, it will extend. For instance, if some money was given from the waqf or the minor's property to an oppressor with the intent of releasing the entire property from his grasp, then due to necessity, this amount will be credited to the waqf or the minor's property. This is recorded in *Wajizah al-Kardari*. Zaid gave some money to Amr and ordered him to give it to Khalid as a loan and to finalize a customary lease contract. The agent (*wakeel*), Amr, gave the money to Khalid. Khalid then appointed Amr as an employee on a monthly wage to guard certain specific property (*ayn*). If Amr then passes away, the lease will not be annulled because the principal (*muakkil*), Zaid, for whom the contract was made, is still alive. This is because, in reality, Zaid had authorized Amr for the lease, and the authorization here is for the acceptance of work, meaning the acceptance of guardianship. Appointing an agent for the acceptance of work is valid. This is in *Khazanat al-Muftiyyin*.

If Zaid appointed Amr as an agent to take a loan from Khalid and finalize a customary lease, on the condition that the principal (Zaid) is exempt from every liability that might arise, and Amr acted accordingly, then the wages and the borrowing liability shall rest upon the agent. This is in *Wajizah al-Kardari*. Zaid rented a house from Amr for a hundred dinars but had not yet moved in when the landlord ordered him to pay ten dirhams from the rent to Khalid, on the condition that Amr owed a debt to Khalid. If the lease is then terminated (e.g., one of them dies), the lessee (*mustajir*) has no recourse to recover from the borrower. Furthermore, if Zaid gave Khalid substandard (counterfeit) dirhams for the rent due, Amr can recover the same kind of dirhams from Zaid as Zaid gave him. If Zaid gave pure dirhams from the house rent, Amr can only recover from Zaid the specific type of dirhams he ordered him to pay. However, Amr has the right to recover from Khalid the same dirhams he received from the lessee. This is in *Al-Zakhiroh*. If the lessor (*muajir*) owes a debt to the lessee, and the lessee tells the lessor to deduct this debt from the rent paid (or says in Persian: '*farurad-az mal-e-ijara*'), and the lessor says '*faruraftam*' (i.e., I have deducted it), then the lease is annulled to the extent of that amount. This is in *Al-Muhit*. If the lessor

owes dinars to the lessee as a debt and dirhams are paid as rent, and both agree to a set-off (*qisas*), it is valid due to mutual consent despite the difference in currency. This is in *Wajizah al-Kardari*. A person took a Sharia-compliant lease for land endowed for a mosque, developed it, and farmed it, obtaining a profit greater than the lease amount; if the lease amount at the time of the contract was equal to the fair market rent (*ajr-e-misl*) of that land, then the surplus is lawful (*halal*) for that person. This is in *Jawahir al-Fatawa*.

A debtor brought money to his creditor to annul a customary lease, but the creditor went into hiding. Or, a person provided a guarantee for someone's presence (*kafalah bi'l-nafs*) on the condition that if he did not produce him tomorrow, he would owe a thousand dirhams. He produced him, but the person to whom he was produced (*makful lahu*) hid. Or, someone swore an oath that if he did not pay a thousand dirhams today, his wife would be divorced; he brought the money, but the creditor hid. In such cases, if the judge (*Qazi*) perceives the creditor's intent to be recalcitrant and harmful, he shall appoint an agent on the creditor's behalf, entrust the money to him, and the lease will be annulled. The guarantor will no longer be liable for the money, and the wife will not be divorced. If such intent is not perceived, the Qazi shall not appoint an agent. However, if despite this, the Qazi appoints an agent for the absent party and has the money delivered, the aforementioned rulings will be established, and the judicial decree will be enforced because this case is subject to legal interpretation (*mujtahad-fih*). This is in *Wajizah al-Kardari*.

(इमाम) रज़ीअल्लाह अनहु ने कहा कि इजारा (किरायादारी/पट्टा) में 'ग़ब्न-ए-फ़ाहिश' (अत्यधिक धोखा या नुकसान) दस या पंद्रह प्रतिशत का होता है, यह 'जवाहर-उल-फ़तावा' में है। यदि किसी वसी (निष्पादक) या मुतवल्ली (प्रशासक) ने किसी नाबालिग या वक्फ़ (धर्मस्व) के लिए ऋण लिया और प्रचलित इजारा का अनुबंध किया, तो क्या उसका उत्तरदायित्व वक्फ़ की संपत्ति या नाबालिग की संपत्ति पर लागू होगा? कुछ विद्वानों (मशायख) ने कहा कि यदि ऋण लेने की आवश्यकता हो, तो वह लागू होगा। उदाहरण के लिए, यदि किसी अत्याचारी को वक्फ़ या नाबालिग की संपत्ति में से इस उद्देश्य से कुछ धन दिया गया ताकि पूरी संपत्ति उस अत्याचारी के चंगुल से छूट जाए, तो आवश्यकता के कारण यह दिया गया धन वक्फ़ या नाबालिग की संपत्ति में गिना (क्रेडिट) जाएगा। यह 'वजीज़ा-ए-कर्दरी' में है। ज़ैद ने अम्र को कुछ धन दिया और आदेश दिया कि यह धन ख़ालिद को ऋण के रूप में दे दे और प्रचलित इजारा का अनुबंध कर ले। फिर वकील यानी अम्र ने वह धन ख़ालिद को दे दिया। उसने अम्र को किसी संपत्ति की रक्षा के लिए मासिक शुल्क पर कर्मचारी नियुक्त किया। फिर अम्र की मृत्यु हो गई, तो इजारा निरस्त नहीं होगा क्योंकि जिसके लिए अनुबंध किया गया था, यानी ज़ैद (मुवक्किल), वह जीवित है। ऐसा इसलिए है क्योंकि वास्तव में ज़ैद ने इजारा के लिए अम्र को वकील बनाया था और यहाँ वकालत कार्य स्वीकार करने की वकालत है, यानी सुरक्षा स्वीकार करना, और कार्यों के लिए वकील नियुक्त करना सही है। यह 'ख़ज़ाना-तुल-मुफ़्तीयन' में है।

यदि ज़ैद ने अम्र को वकील बनाया कि वह ख़ालिद से ऋण ले और प्रचलित इजारा का अनुबंध करे, इस शर्त के साथ कि मुवक्किल (ज़ैद) हर उस दायित्व से मुक्त है जो अनिवार्य हो सकता है, और अम्र ने वैसा ही किया, तो शुल्क और ऋण का उत्तरदायित्व वकील के ज़िम्मे होगा। यह 'वजीज़ा-ए-कर्दरी' में है। ज़ैद ने अम्र से एक घर सौ दीनार किराए पर लिया और अभी उसमें रहना शुरू नहीं किया था कि मकान मालिक ने उसे आदेश दिया कि दस दरहम ख़ालिद को किराए में से इस शर्त पर दे दे कि अम्र का ख़ालिद पर ऋण है। फिर उन दोनों के बीच इजारा टूट गया (उदाहरण के लिए एक की मृत्यु हो गई), तो किराएदार (मुस्ताजिर) के पास ऋण लेने वाले से धन वसूलने का कोई रास्ता नहीं है। फिर यदि ज़ैद ने ख़ालिद को, जितना किराया देय था, उसमें से घटिया (खोटे) दरहम दिए हों, तो अम्र उससे वैसे ही दरहम ले सकता है जैसे उसने उसे दिए हैं। और यदि उसने शुद्ध दरहम दिए हों, तो अम्र केवल उसी प्रकार के दरहम वापस ले सकता है जैसा उसने आदेश दिया था। लेकिन अम्र को ख़ालिद से वे दरहम लेने का अधिकार है जैसे उसने किराएदार से प्राप्त किए हैं। यह 'ज़खीरा' में है।

यदि मकान मालिक का किराएदार पर कोई ऋण हो और किराएदार ने मकान मालिक से कहा कि जो किराया मैंने दिया है उसमें से यह ऋण काट ले (या फ़ारसी में कहा: 'फ़रूरद-अज़ माल-ए-इजारा'), और मालिक ने कहा 'फ़रूरफ़्तम' (अर्थात मैंने काट लिया), तो उस राशि के बराबर इजारा निरस्त हो जाएगा। यह 'मुहीत' में है। यदि मकान मालिक का किराएदार पर दीनार का ऋण हो और किराए में दरहम दिए गए हों और दोनों ने आपस में तालमेल (हिसाब बराबर) कर लिया हो, तो भले ही मुद्रा अलग हो, आपसी सहमति के कारण यह वैध है। यह 'वजीज़ा-ए-कर्दरी' में है। एक व्यक्ति ने ऐसी ज़मीन जो किसी मस्जिद के लिए वक़्फ़ है, शरिया के अनुसार किराए (इजारा) पर ली, उसे विकसित किया और उसमें खेती की, और उसे किराए की राशि से अधिक लाभ हुआ; यदि अनुबंध के समय तय किराया उस भूमि के प्रचलित किराए (अज्र-ए-मिस्ल) के बराबर था, तो वह अतिरिक्त लाभ उस व्यक्ति के लिए हलाल (वैध) है। यह 'जवाहर-उल-फ़तावा' में है।

एक ऋणी अपने ऋणदाता के पास धन लाया ताकि पुराने इजारा को निरस्त कर सके, लेकिन ऋणदाता छिप गया। या किसी ने इस शर्त पर ज़मानत (कफ़ालत-बिन-नफ़्स) दी कि यदि वह कल उसे पेश न कर सका तो उसे एक हज़ार दरहम देने होंगे। वह उसे ले आया लेकिन लेनदार (मक्फ़ूल लहू) छिप गया। या किसी ने शपथ ली कि यदि आज एक हज़ार दरहम अदा न किए तो उसकी पत्नी को तलाक हो जाएगा; वह धन लाया लेकिन ऋणदाता छिप गया। ऐसी स्थिति में, यदि काज़ी (न्यायाधीश) को ऋणदाता की हठधर्मिता और नुकसान पहुँचाने की नीयत का पता चलता है, तो वह उसकी ओर से एक वकील नियुक्त करके धन उसे सौंप देगा और इजारा निरस्त हो जाएगा। ज़मानत देने वाला ज़िम्मेदार नहीं रहेगा और न ही पत्नी को तलाक होगा। यदि ऐसी नीयत का पता न चले, तो काज़ी वकील नियुक्त नहीं करेगा। लेकिन यदि इसके बावजूद काज़ी ने अनुपस्थित व्यक्ति की ओर से वकील नियुक्त कर धन दिलवा दिया, तो उपर्युक्त आदेश लागू हो जाएंगे और न्याय का फैसला प्रभावी होगा क्योंकि यह मामला 'मुजतहद-फ़ीह' (विवादित/व्याख्या योग्य) है। यह 'वजीज़ा-ए-कर्दरी' में है।

قال رضی اللہ عنہ اجارہ میں غین فاحش دہ یا پانزدہ کا ہوتا ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ اگر وصی یا متولی نے صغیر یا وقف کے لئے قرض لیا اور اجارہ مرسومہ کا عقد ٹھہرایا پس آیا اس کا التزام مال وقف یا مال صغیر کی جانب متعدی ہوگا تو بعضے مشایخ نے فرمایا کہ اگر قرض لینے کی ضرورت ہو تو متعدی ہوگا چنانچہ اگر کچھ مال کسی ظالم کو مال وقف یا مال صغیر میں سے اس غرض سے دیا کہ تمام مال وقف یا مال صغیر اس ظالم کے پنجہ سے چھوٹ رہے تو اس صورت میں بسبب ضرورت کے یہ مال جو دیا ہے مال وقف یا مال صغیر میں محسوب ہوگا یہ وجیزہ کردری میں ہے۔ زید نے عمرو کو کچھ مال دیا اور حکم کیا کہ یہ مال خالد کو بطور قرض دے دے اور اجارہ مرسومہ کا عقد ٹھہرائے پس وکیل یعنی عمرو نے وہ مال خالد کو دے دیا اس نے عمرو کو کسی مال عین کی حفاظت کے واسطے جو دیا ہے کچھ درہم ماہواری پر اجیر مقرر کیا پھر عمرو نے انتقال کیا تو اجارہ فسخ نہ ہوگا کیونکہ جس کے واسطے عقد اجارہ تھا یعنی زید موکل وہ باقی ہے اور یہ اس واسطے کہ درحقیقت زید نے عقد اجارہ کے واسطے عمرو کو وکیل کیا اور اجارہ کی توکیل یہاں قبول عمل کی توکیل ہے یعنی حفاظت قبول کرنے کی اور قبول اعمال کے واسطے وکیل مقرر کرنا صحیح ہے یہ خزانہ المفتیین میں ہے۔

اگر زید نے عمرو کو وکیل کیا کہ خالد سے قرض لے اور اجارہ مرسومہ کا عقد ٹھہرائے بشرطیکہ موکل ہر عہدہ سے جو لازم آئے خارج ہے اس نے ایسا ہی کیا تو اجرت اور استقراض وکیل کے ذمہ قرار دیا جائے گا یہ وجیز کردری میں ہے۔ زید نے عمرو سے ایک مکان سو دینار کرایہ پر لیا اور ہنوز اس میں سکونت اختیار نہیں کی تھی کہ مالک مکان نے اس کو حکم کیا کہ دس درہم خالد کو کرایہ میں سے اس شرط سے دے دے کہ عمرو کا خالد پر قرض ہے پھر دونوں میں اجارہ ٹوٹ

گیا مثلاً ایک مر گیا تو مستاجر کو مستقرض سے لینے کی کوئی راہ نہیں ہے پھر اگر زید نے خالد کو جیسا کرایہ واجب تھا اس سے کھوٹے درہم دیئے ہوں تو عمرو سے ویسے ہی درہم لے سکتا ہے جیسے اس کو دیئے ہیں اور اگر اس نے کرایہ مکان سے کھرے درہم دیئے ہوں تو عمرو سے فقط اس قسم کے درہم واپس لے سکتا ہے جیسے درہم دیئے کا اس نے حکم کیا ہے مگر عمرو کو خالد سے ان درہموں کے لینے کا اختیار ہے جیسے اس نے مستاجر سے وصول کئے ہیں یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر موجر کا مستاجر پر کچھ مال قرض یا اس کے مثل کسی وجہ سے واجب ہوا اور مستاجر نے موجر سے کہا کہ جو میں نے کرایہ دیا ہے اس میں سے یہ مال محسوب کرلے یا فارسی میں کہا کہ (فروروداز مال اجارہ) اس نے کہا کہ (فرورفتم) یعنی میں نے محسوب کیا تو بقدراس مال کے اجارہ فسخ ہو جائے گا یہ محیط میں ہے۔ اگر موجر کے مستاجر پر دینار قرض ہوں اور کرایہ میں درہم دیئے ہوں اور دونوں نے اس طور سے قصاص کر لیا یعنی بدلا کر دیا تو اگر چہ جنس مختلف ہے مگر بسبب باہمی رضامندی کے جائز ہے یہ وجیز کردری میں ہے۔ ایک شخص نے ایسی زمین جو کسی مسجد کے واسطے وقف ہے اجارہ شرعیہ لی اور اس کو آباد کیا اور اس میں زراعت کی اور اس کو مال اجارہ سے زیادہ مال حاصل ہوا پس اگر اجارہ کا مال مقررہ وقت عقد کے اس زمین کے اجر المثل کے برابر ہو تو اس شخص کو زیادتی حلال ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔

ایک قرض دار نے اپنے قرض خواہ کے پاس مال لایا تاکہ اجارہ معہودہ فسخ کرے اور مقرض نے روپوشی اختیار کی یا کفالت بالنفس اس شرط سے کی کہ اگر کل کے روز اس کو تجھ سے نہ لائے تو مجھ پر ہزار درہم واجب ہوں گے پس اس کو لایا اور مکفول لہ روپوش ہو گیا یا یوں قسم کھائی کہ اگر آج ہزار درہم نہ ادا کرے تو اس کی عورت کو طلاق ہے پس لایا اور قرض خواہ روپوش ہو گیا تو اگر قاضی کو اس کی سرکشی و ضرر رسانی کا قصد معلوم ہوا تو اس کی طرف سے ایک

وکیل مقرر کر کے مال اس کے سپرد کرا دے اور اجارہ فسخ ہو جائے گا اور کفیل بالمال نہ رہے گا اور نہ اس کی عورت کو طلاق ہوگی اور اگر اس کا یہ قصد معلوم نہ ہو تو وکیل مقرر نہ کرے گا اور اگر باوجود اس کے قاضی نے غائب کی طرف سے وکیل مقرر کر کے اس کو مال دلوادیا تو احکام مذکورہ ثابت ہو جائیں گے اور حکم قضا نافذ ہو جائے گا کیونکہ یہ صورت مجتہد فیہ ہے یہ وجیز کردری میں ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 7 | 323 | Kitab-ul-Ijarah (The Book of Leasing)

Narrations from Imam Abu Yusuf (RA) in Nawadir Ibn Sama'ah ☆

A person has an open space in front of his shop on a public road. He leased it to a fruit seller for one dirham per month. Whatever rent he collects shall belong to that person because he is considered a 'ghasib' (usurper). Faqih Abu al-Layth (RA) stated that this ruling applies if there is a building or shop there, as that would establish him as a usurper; otherwise, he would not be so considered. However, in my view, the first ruling is correct; this is mentioned in 'Al-Muhit'. The Sheikh was asked: If a lessee (mustajir) builds a structure or plants trees on leased land and then the lease term expires, should the lessee be ordered to remove those things? He replied that the lessee shall be ordered to remove them, whether their value is small or great, provided the landowner does not purchase them at their current value. It was then asked: What if he did so with the owner's permission? He replied: Even if he had given permission [he can still be ordered to remove them]. In 'Kitab al-Shurb', it is mentioned that if a person allows someone to pass through his land or permits water to flow across it, and this permission is given unconditionally, but later he changes his mind and wishes to prohibit it, he may do so, because such permission is not a binding obligation. This is found in 'Fatawa al-Nasafi'. In 'Nawadir Ibn Sama'ah', it is narrated from Imam Abu Yusuf (RA) that if a person rents land from another for ten dirhams on the condition that it measures ten 'jaribs', and after cultivation, it is found to be fifteen jaribs or only seven jaribs, the rent shall remain the same as agreed upon. However, if at the time of the contract it was specified as 'ten jaribs at the rate of one dirham per jarib', then the rent shall be calculated at the rate of one dirham per jarib based on the actual measurement. This is in 'Al-Muhit'.

Zaid rented out a portion of land from a large village with scattered holdings to Amr. The water from its 'kariz' (underground canal) decreased, requiring additional expenditure. When the canal owners were asked for maintenance funds, the question arose whether the expenditure for the leased land falls upon the lessee (mustajir) or the lessor (mujir). It was ruled that the lessor is not obligated to spend on his own property, nor is the lessee obligated to pay for repairs on the lessor's property. If the village is a single unit rented by Zaid to Amr, and the canal water decreases, and Amr requests Zaid to bear the maintenance cost to increase the water flow, Zaid is not compelled to pay. However, the resulting loss must be considered. If the loss is substantial, such that water is completely cut off from a portion of the leased land, then according to the narration relied upon by Imam al-Quduri, the lease

for that portion shall be annulled (faskh). This narration states that the lease is annulled for the portion where water is cut off, and the lessee shall have an option (khiyar) for the remaining land—to either keep it at a proportionate rent or cancel the entire contract. If the loss is minor—where water reaches all the land but is insufficient for full irrigation, causing significant harm—the lessee has the choice to either cancel the lease and return the land or complete the lease at the full specified rent. This answer is based on what our leader, Sheikh al-Islam Qazi Abu al-Ma'ali (may Allah enlighten his grave), instructed us, even though it is not explicitly mentioned in the text. If a village is leased and its canal water used to irrigate twenty jaribs per day/night but then decreases to ten jaribs, the lease for ten jaribs (i.e., half) shall be annulled. According to our teacher's view, the lessee will have an option (khiyar) for the remaining portion. This is what has been mentioned and it is correct.

नवादिर इब्न समाआ में इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) से वर्णित रिवायत ☆

एक व्यक्ति की दुकान के सामने सार्वजनिक मार्ग (आम सड़क) में कुछ मैदान है। उसने एक दरहम मासिक पर एक फल बेचने वाले को वह स्थान किराए (इजारा) पर दे दिया। तो वह जो कुछ भी किराया वसूल करेगा, वह उसी व्यक्ति को मिलेगा क्योंकि वह व्यक्ति 'ग़ासिब' (अवैध कब्ज़ा करने वाला) है। फकीह अबुल लैथ (रह.) ने फरमाया कि यह हुक्म उस समय है जब वहां कोई इमारत या दुकान हो, क्योंकि उससे वह ग़ासिब माना जाएगा और उसके बिना वह ग़ासिब नहीं होगा। लेकिन मेरे निकट पहला ही हुक्म सही है, यह 'मुहीत' में है। शेख से पूछा गया कि यदि किसी किराएदार (मुस्ताजिर) ने किराए की ज़मीन पर कोई इमारत बनाई या पेड़ लगाए और फिर किराए की अवधि समाप्त हो गई, तो क्या किराएदार को उन चीजों को हटाने का आदेश दिया जाएगा? फरमाया कि उन्हें हटाने का आदेश दिया जाएगा, चाहे उनकी कीमत कम हो या अधिक, बशर्ते कि ज़मीन का मालिक उन चीजों को कीमत देकर न खरीदे। फिर पूछा गया कि यदि उसने मालिक की अनुमति से ऐसा किया हो? फरमाया कि भले ही उसने अनुमति दे दी हो। 'किताब-उश-शुर्ब' में उल्लेख है कि यदि कोई व्यक्ति अपनी ज़मीन से किसी के आने-जाने पर सहमत हो या अपनी ज़मीन से पानी बहने की अनुमति दे दे और यह अनुमति सामान्य हो, फिर बाद में उसकी राय बदल जाए और वह रोकना चाहे, तो वह रोक सकता है, क्योंकि यह अनुमति कोई अनिवार्य (लाज़मी) मामला नहीं है। यह 'फ़तावा-ए-नस्फी' में है। नवादिर इब्न समाआ में इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) से रिवायत है कि एक व्यक्ति ने दूसरे से दस दरहम किराए पर एक ज़मीन इस शर्त पर ली कि वह दस 'जरीब' है। उसमें खेती की गई, फिर वह पंद्रह जरीब या केवल सात जरीब निकली। तो फरमाया कि उसे वही किराया देना होगा जो तय हुआ था। और यदि अनुबंध (अक़्द) के समय यह कहा गया हो कि 'दस जरीब, प्रति जरीब एक दरहम', तो इस स्थिति में प्रत्येक जरीब का हिसाब एक दरहम के अनुसार लगाया जाएगा। यह 'मुहीत' में है।

ज़ैद ने एक बड़े गाँव की कुछ ज़मीन, जिसके हिस्से अलग-अलग हैं, अम्र को किराए पर दी। उस ज़मीन की नहर (कारीज़) का पानी कम हो गया और उसमें अतिरिक्त खर्च की आवश्यकता हुई। जब नहर के हिस्सेदारों से खर्च माँगा गया, तो क्या इस किराए वाली ज़मीन का खर्च किराएदार (मुस्ताजिर) पर होगा या मकान मालिक (मूजिर) पर? फरमाया कि मालिक पर अपनी ज़मीन में खर्च करना अनिवार्य नहीं होगा, और किराएदार पर भी मालिक की ज़मीन के लिए खर्च करना अनिवार्य नहीं

होगा। और यदि वह गाँव अकेला हो और ज़ैद ने उसे अम्र को किराए पर दिया हो, और नहर का पानी कम हो जाए, और अम्र ज़ैद से खर्च की माँग करे ताकि उसे साफ और दुरुस्त कराकर पानी बढ़ाया जा सके, तो ज़ैद पर खर्च देना अनिवार्य नहीं है। हाँ, नुकसान का ध्यान रखा जाएगा। यदि नुकसान इतना अधिक हो कि जिस ज़मीन का किराया तय हुआ था, उसमें से कुछ हिस्से का पानी पूरी तरह कट गया हो, तो उस हिस्से का किराया इमाम कुदूरी की रिवायत के अनुसार रद्द (फ़स्ख़) हो जाएगा। इस रिवायत में उल्लेख है कि जिस ज़मीन का पानी बंद हो जाए, उसका किराया रद्द हो जाता है और शेष ज़मीन के लिए किराएदार को विकल्प (खियार) प्राप्त होगा कि वह आनुपातिक किराए पर उसे रखे या अनुबंध रद्द कर दे। यदि नुकसान कम हो, पानी पूरी ज़मीन तक पहुँचता हो लेकिन पर्याप्त न हो और उससे भारी नुकसान हो रहा हो, तो किराएदार को अधिकार होगा कि वह चाहे तो अनुबंध रद्द करके ज़मीन वापस कर दे या तयशुदा किराए पर उसे पूरा करे। यह उत्तर उस मसले में है जो हमारे गुरु शैखुल इस्लाम काज़ी अबुल मुआली (नूरल्लाहु ज़रीहहु) ने दिया है और हमें इसकी वसीयत की है, हालांकि किताब में इसका उल्लेख नहीं है। यदि एक गाँव किराए पर दिया गया और उसकी नहर का पानी दिन-रात में बीस जरीब की सिंचाई करता था, फिर वह बीस से घटकर दस हो गया, तो दस जरीब का अनुबंध रद्द हो जाएगा, यानी आधा। और हमारे उस्ताद के कथन के अनुसार शेष हिस्से में उसे विकल्प (खियार) प्राप्त होगा। ऐसा ही उल्लेख है और यही सही है।

نوادر ابن سماعہ میں امام ابو یوسفؒ سے مروی روایت ☆

ایک شخص کی دکان کے سامنے شارعِ عام میں کچھ میدان ہے اس نے ایک درہم ماہواری پر ایک میوہ فروش کو اجارہ دے دیا، تو جو کچھ اجرت وصول کرے گا وہ اسی شخص کو ملے گی کیونکہ وہ شخص غاصب ہے اور فقیہ ابواللیثؒ نے فرمایا کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ وہاں کوئی عمارت یا دکان ہو کیونکہ اس سے غاصب قرار پائے گا اور بدوں اس کے غاصب نہ ہوگا اور میرے نزدیک پہلا ہی حکم صحیح ہے یہ محیط میں ہے۔ شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک مستاجر نے زمین اجارہ میں کوئی عمارت بنائی یا درخت لگائے پھر مدتِ اجارہ منقضی ہو گئی پس آیا ان چیزوں کے دور کر دینے کے واسطے مستاجر کو حکم کیا جائے گا فرمایا کہ ان کے دور کرنے کے واسطے اس کو حکم دیا جائے گا خواہ ان کی قیمت قلیل ہو یا کثیر ہو بشرطیکہ مالکِ زمین ان چیزوں کو بقیمت نہ لے پھر دریافت کیا گیا کہ اگر اس نے باجازت مالک ایسا فعل کیا ہو فرمایا کہ اگرچہ اس نے اجازت دے دی ہو اور کتاب الشرب میں ذکر فرمایا کہ اگر کوئی شخص اپنی زمین میں کسی شخص کی آمد ورفت پر راضی ہو یا اس کا پانی اپنی زمین میں ہو کر بہنے کی اجازت دے دی اور مطلقاً اجازت دے دی پھر اس کی رائے میں آیا کہ اس سے ممانعت کر دے تو ممانعت کر سکتا ہے کیونکہ یہ اجازت کوئی امرِ لازمی نہیں ہے یہ فتاویٰ نسفی میں ہے۔ نوادر ابن سماعہ میں امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ ایک شخص نے دوسرے سے دس درہم کرایہ میں ایک زمین اس شرط سے لی کہ دس جریب ہے اس میں کھیتی ہوئی پھر اس کو پندرہ جریب یا سات ہی جریب پایا تو فرمایا کہ اس کو وہی کرایہ ملے گا جو قرار پایا ہے اور اگر وقتِ عقد کے یہ کہا ہو کہ دس جریب

فی جریب ایک درہم کرایہ میں تو اس صورت میں ہر جریب بحساب ایک درہم کے محسوب کی جائے گی یہ محیط میں ہے۔

زید نے کچھ زمین ایک بڑے گاؤں میں سے جس کے حصے متفرق ہیں عمرو کو کرایہ پر دی اور اس کی کاریز کا پانی کم ہو گیا اور اس میں ایک زائد خرچ کی ضرورت ہوئی اور اربابِ کاریز سے نفقہ طلب کیا پس اس کرایہ والی زمین کا خرچہ مستاجر پر ہوگا یا موجر پر تو فرمایا کہ موجر پر اپنی ملک وزمین میں خرچہ واجب نہ ہوگا اور مستاجر پر بھی اس کی غیر ملک وموجر کی زمین کے واسطے خرچہ لازم نہ ہوگا اور اگر وہ گاؤں تنہا منفرد ہو اور زید نے عمرو کو کرایہ پر دے دیا اور اس کی کاریز کا پانی کم ہو گیا اور عمرو نے زید سے کاریز کا خرچہ طلب کیا کہ اس کو صاف و درست کرا کے پانی کی آمد بڑھائے تو زید پر خواہ مخواہ خرچہ دینا لازم نہیں ہے مگر ہاں نقصان پر لحاظ کیا جائے گا پس اگر نقصان کثیر ہو کہ کسی قدر زمین سے جس پر اجارہ واقع ہو چکا ہے بالکل پانی منقطع ہو گیا تو جس قدر زمین سے پانی منقطع ہوا ہے اس کا اجارہ موافق اس روایت کے جس پر امام قدوری نے اعتماد کیا ہے فسخ ہو جائے گا اور اس روایت میں یہ مذکور ہے کہ جس زمین سے پانی منقطع ہو اس کا اجارہ فسخ ہو جاتا ہے اور باقی زمین میں مستاجر کو خیار حاصل ہوگا چاہے بعوض اس کے حصہ اجرت کے اجارہ پر رہنے دے یا فسخ کر دے اور اگر نقصان قلیل ہو کہ پانی سب زمین میں پہنچتا ہو مگر سیراب نہ کرتا ہو اپنی کافی نہ ہو اور اس سے ضررِ فاحش لاحق ہوا تو مستاجر کو اختیار ہوگا کہ چاہے اجارہ فسخ کر کے زمین واپس کر دے یا اجارہ سابقہ کو بعوض اجرت مسمیٰ کے تمام کرے اور یہ جواب اس مسئلہ میں وہ ہے کہ ہمارے پیشوا استاد شیخ الاسلام قاضی ابوالمعالی نور اللہ ضریحہ نے ارشاد فرمایا ہے اور ہم کو اس کی وصیت کر دی ہے اور کتاب میں ذکر نہیں کیا اور اگر گاؤں اجارہ دیا اور اس کی کاریز کا پانی شبانہ روز میں بیس جریب کو سیراب کرتا ہے پھر کم ہو کر بیس سے دس ہو گیا تو دس

جریب کا اجارہ فسخ ہو جائے گا یعنی نصف کا اور ہمارے استاد کے قول کے موافق باقی میں اس کو خیار حاصل ہوگا ایسا ہی مذکور ہے اور یہی صحیح ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 342 | Kitab al-Ijarah (Book of Leasing)

A person named Zaid leased a piece of land, which was endowed (waqf) for the needs of a mosque, from its administrator (mutawalli) for a specific number of dirhams for one year. Zaid then subleased that land to Amr on a fifty-percent sharecropping basis (muzara'ah), with the condition that the seeds would be provided by Zaid. After the harvest, the mosque's people claimed that the person who leased the land was not the true mutawalli, thus the lease was invalid. According to village custom, they forcibly took one-third of the grain for the mosque. If the lessee (Zaid) presents witnesses proving that the lessor was indeed the mutawalli, he shall recover what the mosque people took and distribute the remaining grain between himself and the sharecropper as per their agreement, and the specified rent (ujrat-e-musamma) shall be due. However, if he cannot produce such witnesses, then fair rent (ajr al-mithl) shall be due; he shall recover the grain from the mosque people and distribute it with the sharecropper according to their agreement. This is mentioned in *Jawahir al-Fatawa*. Sharaf al-A'immah al-Makki and Qadi Abdul Jabbar stated that if a person leases waqf land, constructs a building, and plants trees on it, and the lease term expires, the lessee has the option to continue occupying it at a fair rental rate, provided no harm is caused. When both were asked if the lessee retains this option if the beneficiaries refuse anything other than uprooting the trees, they both replied in the negative. This is in *Al-Qunyah*.

In a village, some land is dedicated "in the way of Allah" (fi sabilillah), which the villagers leased for a known number of years. If there is a benefit for the village in this, their management of this land is permissible. This is in *Jawahir al-Fatawa*. Leasing land in Makkah is considered disliked (makruh) because the Holy Prophet ﷺ said that whoever consumes the rent of the land of Makkah is as if they have consumed usury (riba). This is found in the "Book of Dislike and Preference" in *Al-Kafi*. Zaid leased land from Amr that exceeded Amr's actual ownership, even though he had leased only Amr's non-shared property. If the owner of the additional land does not agree and annuls the contract, the lease regarding his right is voided. If the owner does not interfere, but the lessor (Amr) confesses this fact before a judge, the lessee has the option to annul the contract to the extent of the excess. However, if the lessor does not confess, the owner makes no claim, and the lessee is not prevented from utilizing the land, then the lessee does not have the option to annul the lease for the excess portion, even if he knows the land belongs to someone else. If a royal agent (Sultani wakil) leases a village to someone under a Sharia-compliant

lease and the lessee sows crops, and then someone else offers a higher rent and the agent leases it to the second person, purchasing the grain etc. from that village is not permissible because it all belongs to the first lessee. This is in *Jawahir al-Fatawa*. A sharecropper entitled to a one-third share hoed the land several times and then leased it back to the landowner to plant summer crops (faliz [1]); due to the prior contract, he is entitled to a one-third wage, even if hoeing alone would not have earned him anything. This is in *Al-Qunyah*. It is narrated from Imam Abu Yusuf that Zaid leased his slave to Amr and delivered him. Later, without a valid excuse, Zaid sold the slave and handed him over to the buyer, and the slave died while with the buyer. In this case, the lessee (Amr) does not have the right to claim compensation for the slave's price from the buyer. The lessee in this ruling is not like a pledgee (rahin); it is contrary to that. This is in *Ad-Dhakhirah*.

If ten camels are hired to Makkah in exchange for a specific or non-specific slave: if the slave is specific, the lease is valid; if non-specific, it is invalid (fasid). ☆

Ibn Sama'ah narrated from Imam Muhammad that Zaid leased a house from Amr for one year in exchange for the services of his slave and resided there. If the lease of the slave is subsequently cancelled, Zaid takes back the slave and pays fair rent (ajr al-mithl) for the house to Amr.

---

1. *Faliz*: A field or plot for melons, watermelons, and similar vegetables.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 342 | किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय)

एक व्यक्ति जैद ने एक ज़मीन, जो किसी मस्जिद की ज़रूरत के लिए वक़्फ़ (धार्मिक बंदोबस्त) थी, उसके मुतवल्ली (प्रशासक) से कुछ निश्चित दरहमों पर एक साल के लिए किराये (इजारा) पर ली। फिर जैद ने वह ज़मीन अम्र को 'मुज़ारा'अत बिल-निसफ़' यानी आधी बटाई पर इस शर्त के साथ दे दी कि बीज जैद की ओर से होंगे। फिर जब फ़सल काटी गई, तो मस्जिद वालों ने कहा कि जिस व्यक्ति ने तुम्हें ज़मीन किराये पर दी थी वह मुतवल्ली नहीं था और इजारा सही नहीं हुआ, और गाँव के रिवाज़ के अनुसार एक-तिहाई अनाज मस्जिद के लिए हम लेंगे और जबरन उससे ले लिया। फिर अगर मुस्ताजिर (किरायेदार) ने मोजिर (मकान मालिक/किराया देने वाला) के मुतवल्ली होने के गवाह पेश कर दिए, तो जो कुछ मस्जिद वालों ने वसूल किया है, वह वापस लेकर बाकी अनाज के साथ अपने और काश्तकार के बीच शर्त के अनुसार बाँट लेगा और इस पर तयशुदा किराया (उजरत-ए-मुसम्मा) वाजिब होगा। और अगर वह इस प्रकार के गवाह पेश न कर सका कि मोजिर मुतवल्ली था, तो उस पर उचित किराया (अज्र अल-मिस्ल) वाजिब होगा और जो मस्जिद वालों ने वसूल किया है उसे वापस लेगा और काश्तकार के साथ शर्त के अनुसार आपस में बाँट लेगा। यह 'जवाहर अल-फ़तावा' में है। शरफ़ अल-आइम्मा मक्की और काज़ी अब्दुल जब्बार ने फ़रमाया कि एक व्यक्ति ने वक़्फ़ ज़मीन किराये पर ली और उसमें इमारत बनाई और पेड़ लगाए, फिर किराये की अवधि बीत गई, तो मुस्ताजिर को अधिकार है कि वह उसे उचित किराये पर रहने दे बशर्ते कि इसमें कोई नुक़सान न हो। फिर दोनों से पूछा गया कि अगर वक़्फ़ के लाभार्थी पेड़ों को उखाड़ने के सिवा किसी बात पर राज़ी न हों, तो क्या यह अधिकार है? दोनों ने फ़रमाया कि नहीं। यह 'कुनिया' में है।

एक गाँव में कुछ ज़मीन 'फ़ी सबीलिल्लाह' (अल्लाह की राह में) है जिसे गाँव वालों ने कुछ निश्चित वर्षों के लिए किराये पर लिया। यदि इसमें गाँव के हित में कोई भलाई हो, तो उस ज़मीन में उनका हस्तक्षेप जायज़ है। यह 'जवाहर अल-फ़तावा' में है। मक्का मुअज़्ज़मा की ज़मीन को किराये पर लेना मकरूह (नापसंद) है, क्योंकि रसूलुल्लाह ﷺ ने फ़रमाया कि जिस व्यक्ति ने मक्का की ज़मीन का किराया खाया, उसने मानो सूद (ब्याज) खाया। यह 'काफ़ी' की किताब अल-कराहिया वल-इहसान में है। जैद ने अम्र से जो ज़मीन किराये पर ली, वह उसकी मिल्कियत से अधिक थी, हालाँकि उसने केवल अम्र की निजी मिल्कियत वाली ज़मीन बिना किसी साझेदारी के किराये पर ली थी। यदि अतिरिक्त ज़मीन का मालिक राज़ी न हुआ और उसने अनुबंध रद्द कर दिया, तो उसके हक़ का इजारा रद्द हो जाएगा। और अगर मालिक ने कोई आपत्ति नहीं की, लेकिन मोजिर यानी अम्र ने जज

के सामने इस बात को स्वीकार कर लिया, तो मुस्ताजिर को अतिरिक्त हिस्से के अनुबंध को रद्द करने का अधिकार है। और यदि मोजिर ने यह स्वीकार नहीं किया और न ही मालिक ने कोई दावा किया और न ही मुस्ताजिर को लाभ उठाने में कोई बाधा पहुँचाई, तो मुस्ताजिर को अतिरिक्त हिस्से के लिए इजारा रद्द करने का अधिकार नहीं है, भले ही उसे पता हो कि यह ज़मीन दूसरे की मिल्कियत है। यदि सुल्तानी वकील (शाही प्रतिनिधि) ने कोई गाँव किसी व्यक्ति को शरीयत के अनुसार किराये पर दिया और मुस्ताजिर ने उसमें खेती बो दी, फिर किसी दूसरे व्यक्ति ने किराये की बोली बढ़ा दी और वकील ने दूसरे को किराया दे दिया, तो उस गाँव का अनाज आदि खरीदना जायज़ नहीं है, क्योंकि यह सब पहले मुस्ताजिर की मिल्कियत है। यह 'जवाहर अल-फ़तावा' में है। एक-तिहाई बटाई वाले काश्तकार ने कई बार ज़मीन जोती (गोड़ी), फिर 'फालिज़' (खरबूजे-तरबूज की खेती) लगाने के लिए ज़मीन के मालिक को किराये पर दे दी, तो पिछले अनुबंध के कारण उसे एक-तिहाई मज़दूरी मिलेगी, भले ही केवल ज़मीन गोड़ने से वह किसी चीज़ का हकदार न होता। यह 'कुनिया' में है। इमाम अबू यूसुफ़ से रिवायत है कि जैद ने अपना गुलाम अम्र को किराये पर देकर सौंप दिया, फिर बिना किसी ठोस वजह के उसे बेचकर खरीदार के हवाले कर दिया और वह खरीदार के पास मर गया, तो मुस्ताजिर (अम्र) को खरीदार से उसकी क़ीमत का मुआवज़ा लेने का अधिकार नहीं है। मुस्ताजिर इस आदेश में रहन (गिरवी रखने वाले) के समान नहीं है, यह इसके विपरीत है। यह 'ज़खीरा' में है।

अगर दस ऊँट किसी निश्चित या अनिश्चित गुलाम के बदले मक्का तक किराये पर लिए गए, तो यदि गुलाम निश्चित है तो इजारा जायज़ है, और यदि अनिश्चित है तो फासिद (अमान्य) है। ☆

इब्न समा'अ ने इमाम मुहम्मद से रिवायत की है कि जैद ने अम्र से एक घर अपने गुलाम की सेवा के बदले एक साल के लिए किराये पर लिया और उसमें रहा। फिर उसने गुलाम का अनुबंध तोड़ दिया, तो गुलाम वापस ले ले और उस मकान का उचित किराया अम्र को दे दे।

1 _____. फालिज़: खरबूजे और तरबूज आदि सब्जियों की बाड़ी (खेत)।

ایک شخص زید نے ایک زمین جو کسی مسجد کی ضرورت کے واسطے وقف تھی اس کے متولی سے کچھ درہموں معلومہ پر ایک سال کے واسطے اجارہ پر لی پھر زید نے وہ زمین عمرو کو مزارعت بالنصف یعنی آدھے کی بٹائی پر اس شرط سے دے دی کہ بیج زید کی طرف سے ہیں پھر جب کھیتی کائی تو اہل مسجد نے کہا کہ جس شخص نے تجھے زمین اجارہ دی تھی وہ متولی نہ تھا اور اجارہ صحیح نہیں ہوا اور گاؤں کے رواج کے موافق تہائی غلہ مسجد کے واسطے ہم لیں گے اور جبر اس سے لے لیا پھر اگر مستاجر نے موجر کے متولی ہونے کے گواہ قائم کئے تو جو کچھ اہل مسجد نے وصول کرلیا ہے وہ واپس لے کر باقی غلہ کے ساتھ اپنے اور کاشتکار کے درمیان موافق شرط کے تقسیم کرے گا اور اس پر اجرت مسمیٰ واجب ہوگی اور اگر اس سے اس قسم کے گواہ قائم نہ ہوسکے کہ موجر متولی تھا تو اس پر اجر المثل واجب ہوگا اور جو اہل مسجد نے وصول کرلیا ہے اس کو واپس لے گا اور کاشتکار کے ساتھ شرط کے موافق باہم تقسیم کرلے گا یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ شرف الائمہ مکی اور قاضی عبدالجبار نے فرمایا کہ ایک شخص نے زمین وقف اجارہ پر لی اور اس میں عمارت بنائی اور درخت لگائے پھر اجارہ کی مدت گزر گئی تو مستاجر کو اختیار ہے کہ اس کو اجر المثل پر پچھوائے بشرطیکہ اس میں کچھ ضرر نہ ہو پھر دونوں سے دریافت کیا گیا کہ اگر موقوف علیہ سوائے درختوں کے اکھاڑ ڈالنے کے کسی بات پر راضی نہ ہوا آیا یہ اختیار ہے تو دونوں نے فرمایا کہ نہیں یہ قنیہ میں ہے۔

ایک گاؤں میں کچھ زمین فی سبیل اللہ ہے کہ اس کو گاؤں والوں نے چند سال معلومہ کے واسطے اجارہ لیا پس اگر اس میں گاؤں کے حق میں کوئی مصلحت ہو تو اس زمین میں ان کا تصرف جائز ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ مکہ معظمہ کی زمین کا اجارہ لینا مکروہ ہے کیونکہ رسول مقبول ﷺ

نے فرمایا کہ جس شخص نے زمین مکہ کا کرایہ کھایا اس نے گویا سود کھایا یہ کافی کی کتاب الکراہیتہ والاسحسان میں ہے زید نے عمرو سے جو زمین اجارہ پر لی وہ اس کی ملک سے زائد تھی حالانکہ صرف عمرو کی ملک کی زمین غیر مشترک اجارہ پر لی تھی پس اگر زائد زمین کا مالک راضی نہ ہوا اور اس نے عقد فسخ کیا تو اس کے حق کا اجارہ فسخ ہو جائے گا اور اگر مالک نے کچھ تعرض نہ کیا مگر موجر یعنی عمرو نے حاکم کے پاس اس امر کا اقرار کر دیا تو مستاجر کو بقدر زیادت کے عقد فسخ کرنے کا اختیار ہے اور اگر موجر نے یہ اقرار نہ کیا اور نہ مالک نے کچھ دعوٰی کیا اور نہ مستاجر سے انتفاع حاصل کرنے میں کچھ تعرض و ممانعت کی تو مستاجر کو بقدر زائد کے اجارہ فسخ کرنے کا اختیار نہیں ہے اگرچہ اس کو معلوم ہو کہ یہ زمین دوسرے کی ملک ہے سلطانی وکیل نے اگر کوئی گاؤں کسی شخص کو شرعی اجارہ پر اجارہ دیا اور مستاجر نے اس میں کھیتی بوئی پھر کسی شخص نے اجارہ میں بڑھا دیا اور وکیل نے دوسرے کو اجارہ دے دیا تو اس گاؤں کا غلہ و اناج وغیرہ خریدنا جائز نہیں ہے اس لئے کہ یہ سب پہلے مستاجر کی ملک ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ تہائی بٹائی کے کاشتکار نے کئی مرتبہ زمین گوڑی پھر فالیز ۱ لگانے کے واسطے مالک زمین کو اجارہ پر دے دی تو عقد سابقہ کی وجہ سے اس کو تہائی اجرت ملے گی اگر فقط گوڑنے سے کسی چیز کا مستحق نہ تھا یہ قنیہ میں ہے امام ابو یوسفؒ سے روایت ہے کہ ایک شخص زید نے عمرو کو اپنا غلام اجارہ دے کر سپر د کر دیا پھر بلا عذر اس کو فروخت کر کے مشتری کے سپرد کر دیا اور وہ مشتری کے پاس مر گیا تو مستاجر کو مشتری سے اس کی قیمت کی ضمان لینے کا اختیار نہیں ہے پس مستاجر اس حکم میں راہن کے مثل نہیں ہے اس کے خلاف ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر دس اونٹ کسی غلام معین یا غیر معین کے عوض مکہ تک کرایہ پر لئے پس اگر غلام معین ہے تو اجارہ جائز ہے اور اگر غیر معین ہے تو فاسد ہے ☆

ابن سماعہ نے امام محمدؒ سے روایت کی ہے کہ زید نے عمرو سے ایک مکان بعوض اپنے غلام کے ایک سال کے واسطے اجارہ لیا اور اس میں سکونت اختیار کی پھر اس سے غلام کا اجارہ توڑ لیا تو غلام واپس لے اور اس مکان کا اجر المثل عمرو کو دے دے۔ اگر کرایہ کا

۱۔ فالیز خربوزہ و تربوز وغیرہ ترکاریوں کی بازی۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (Page 325) Book of Hire (Kitab al-Ijarah)

If Zaid forcibly took a house from a tenant and then left it, and then the tenant wished not to take possession for the remaining period, or the lessor (mujir) wished not to grant possession, the tenant cannot refuse in such a manner, nor does the lessor have such power. Our scholars have said that this ruling applies when there is no desired time within the year for taking the lease, such that if the desired time passed and the tenant did not get the house at that time, then in such a case, for the remaining year, the tenant will be given the choice whether to accept it or not. It is written in the original sources that if ten camels were rented to Mecca in exchange for a specific or non-specific slave, then if the slave is specific, the hire is valid, and if non-specific, it is invalid. Furthermore, if it was a specific slave and the hire was valid, and the tenant obtained benefit from the camels, and then before delivering the slave to the lessor, that slave died while with the tenant, then the fair wage (Ajr al-Mithl) will be obligatory on the tenant. And if the slave was non-specific and the hire was invalid, then in the event of having obtained benefit, the fair wage will be obligatory on the tenant, whether the slave dies or not; this is stated in 'Al-Muhit'. If the buyer of a slave hired the seller before taking possession for the purpose of teaching the slave to bake bread or sew, and fixed a wage of one dirham for one month, this hire is valid. If the seller taught the work, he will receive the wage. If within the month or after it, that slave died while with the seller, then the seller's property is lost, and by hiring in this manner, the buyer's possession will not be established. Similarly, if someone bought a cloth and hired the seller to wash or sew it, it is valid. If the cloth was destroyed, then if it was ruined during cutting or washing, the buyer is considered the possessor, and the buyer's property was lost, not the seller's. If the buyer hired the seller at some wage for the safekeeping of the sold item, the hire is void because until it is delivered to the buyer, its safekeeping is personally obligatory on the seller; this is in 'Al-Qunya'.

Zaid mortgaged Amr's house, which was meant for renting out, with Khalid, and the mortgagee (murtahin) took up residence in it; nothing will be obligatory on him because Khalid did not reside in it by committing to rent. Likewise, if the owner himself mortgaged it and the mortgagee took up residence, rent is still not obligatory; this is in 'Al-Qunya'. If the mortgagor (rahin) hired the mortgagee for the safekeeping of the mortgage, it is not valid. However, if he hired a bailee (mustawda') for the safekeeping of the deposit (wadi'ah), it is valid; this is in 'Sirajiyyah'. The Sheikh was asked: Zaid rented a house on a monthly basis and went out himself but left his wife and belongings in it. Then the lessor wanted to evict the woman and terminate the lease. The Sheikh said that the lessor cannot do this as long as the tenant is considered present (through his family/belongings). The method of termination is that in the middle of the month, he leases it to someone else. Then when this month is completed, the first lease will break, and the house will come under the lease of the second person. Then he should evict that woman and tell her to vacate the house and hand it over to the second tenant; this is in 'Al-Hadi'. A person rented a haveli

(large house) from a property for a certain amount of known dirhams. Then the tenant divorced his wife and left the city himself. Is there any way for the owner to evict the woman? He said no, and until the new moon (new month) arrives, he cannot evict the woman from the haveli. Then when the moon appeared, while her husband was still absent, is the owner of the house empowered to evict the woman and terminate the lease? It is necessary that there be a difference of opinion in this matter; that is, according to the opinion of Imam Azam (Abu Hanifa) and Imam Muhammad, he has no such power, but according to the opinion of Imam Abu Yusuf, he does have the power; this is in 'Al-Muhit'. If someone rented a haveli at one dirham per month on the condition that he himself would live in it and not settle anyone else, then he married one or two women, he has the right to settle both of them in it, and the owner of the house cannot refuse. This is the first problem; the interpretation is that there should not be a 'chah-bacha' (small reservoir) or a well for ablution in this haveli; this is in 'Al-Dhakirah'.

1. Mustawda': The person with whom a deposit (wadi'ah) is kept. 2. Meaning a place where water for ablution is filled.

मकान ज़ैद ने किराएदार से ग़सब कर लिया फिर छोड़ दिया फिर मुस्ताजिर ने चाहा कि बाकी मुद्दत के वास्ते उस पर क़ब्ज़ा न करे या मौजिर ने चाहा कि क़ब्ज़ा न दे तो मुस्ताजिर ऐसा इंकार नहीं कर सकता है और न मौजिर को ऐसा इख्तियार है और हमारे मशाइख ने फ़रमाया कि ये हुक्म उस वक़्त है कि जब साल के अंदर इजारा लेने के वास्ते कोई वक़्त मरग़ूब न हो कि उस वक़्त में उस मकान के इजारा लेने की किसी वजह से ख्वाहिश होती कि जो वक़्त ख्वाहिश का था वो निकल गया और उस वक़्त मुस्ताजिर को वो मकान न मिला तो ऐसी सूरत में बाकी साल के वास्ते मुस्ताजिर को इख्तियार दिया जाएगा कि चाहे क़बूल करे या न करे। असल में लिखा है कि अगर दस ऊंट किसी ग़ुलाम मुऐय्यन या ग़ैर मुऐय्यन के एवज़ मक्का तक किराए पर लिए, पस अगर ग़ुलाम मुऐय्यन है तो इजारा जायज़ है और अगर ग़ैर मुऐय्यन है तो फ़ासिद है। फिर अगर ग़ुलाम मुऐय्यन हो और इजारा जायज़ ठहरा और मुस्ताजिर ने ऊंटों से अपना नफ़ा हासिल कर लिया फिर मौजिर को ग़ुलाम सुपुर्द करने से पहले वो ग़ुलाम मुस्ताजिर के पास मर गया तो मुस्ताजिर पर अज्रुल मिस्ल (उचित पारिश्रमिक) वाजिब होगा। और अगर ग़ुलाम ग़ैर मुऐय्यन हो और इजारा फ़ासिद हो तो दरसूरत इंतेफ़ा हासिल कर लेने के मुस्ताजिर पर अज्रुल मिस्ल वाजिब होगा ख्वाह ग़ुलाम मर जाए या न मर जाए; ये 'मुहीत' में है। अगर ग़ुलाम के मुश्तरी ने क़ब्ज़ा करने से पहले बाएअ को इस वास्ते इजारा लिया कि ग़ुलाम को रोटी पकाना या सीना सिखला दे और एक दिरहम एक महीना की उजरत ठहराई तो ये इजारा जायज़ है और अगर उसने काम सिखला दिया तो उसको उजरत मिलेगी। और अगर महीना के अंदर या उसके बाद बाएअ के पास वो ग़ुलाम मर गया तो बाएअ का माल गया और इस तौर पर इजारा करने से मुश्तरी का क़ब्ज़ा साबित न होगा। इसी तरह अगर कोई कपड़ा खरीदा और उसके धोने या सीने के वास्ते बाएअ को इजारा पर मुक़र्रर किया तो जायज़ है। और अगर कपड़ा तलफ़ हुआ, पस अगर क़तअ करने या धोने में बर्बाद हुआ तो मुश्तरी क़ाबिज़ हो गया और मुश्तरी का माल तलफ़ हुआ और न बाएअ का माल गया। और अगर मुश्तरी ने बाएअ को बेअ की हिफ़ाज़त के वास्ते किसी क़दर उजरत पर मुक़र्रर किया तो इजारा बातिल है क्योंकि जब तक मुश्तरी के सुपुर्द करे तब तक उसकी हिफ़ाज़त बाएअ के ज़िम्मे खुद लाज़िम है; ये 'क़ुनिया' में है।

ज़ैद ने अम्र का घर जो किराए पर चलाने के वास्ते था खालिद के पास रहन रखा और मुर्तहिन ने उसमें सकूनत इख्तियार की तो उस पर कुछ वाजिब न होगा क्योंकि खालिद किराए का इल्तिज़ाम कर के उसमें नहीं रहा है। चुनांचे अगर खुद मालिक ने रहन किया और मुर्तहिन ने उसमें सकूनत इख्तियार की तो भी किराया वाजिब नहीं होता है; ये 'क़ुनिया' में है। राहन ने मुर्तहिन को हिफ़ाज़त-ए-रहन के वास्ते इजारा लिया तो नहीं जायज़ है और अगर मुस्तौदअ को हिफ़्ज़-ए-वदीअत के वास्ते इजारा पर लिया तो जायज़ है; ये 'सिराजिया' में है। शेख से दरयाफ़्त किया गया कि ज़ैद ने एक मकान माहवारी पर किराया लिया और खुद बाहर चला गया मगर अपनी बीवी व अस्बाब उसमें छोड़ गया, फिर मौजिर ने चाहा कि इस औरत को निकाल दे और इजारा फ़स्ख़ कर दे तो शेख ने फ़रमाया कि मौजिर ऐसा नहीं कर सकता है ता वक्तेकि मुस्ताजिर न हो। और सूरत फ़स्ख़ की ये है कि दरमियान महीने में किसी दूसरे को इजारा दे दे फिर जब ये महीना पूरा हो जाएगा तो पहले का इजारा टूट जाएगा और मकान दूसरे शख़्स के इजारा में आ जाएगा, फिर उस औरत को निकाल दे और उससे कहे कि ये मकान खाली कर के दूसरे किराएदार के सुपुर्द करे; ये

'हादी' में है। एक शख़्स ने एक दार में से कोई हवेली किसी क़दर दराहिम-ए-मालूमा किराए पर ली फिर मुस्ताजिर ने अपनी औरत को तलाक़ दे दी और खुद शहर से चला गया। पस आया मालिक को औरत के निकाल देने की कोई राह है? फ़रमाया कि नहीं और जब तक चाँद (नया महीना) न आए औरत को हवेली में से नहीं निकाल सकता है। फिर जब चाँद निकला हालाँकि उसका शौहर उस वक़्त तक ग़ायब है, पस आया मालिक-ए-मकान को इख्तियार है कि औरत को निकाल दे और इजारा फ़स्ख़ कर दे तो वाजिब है कि इस मसअले में इख्तिलाफ़ हो यानी इमाम-ए-आज़म व इमाम मोहम्मद के क़ौल पर नहीं इख्तियार है और इमाम अबू यूसुफ़ के क़ौल पर इख्तियार है; ये 'मुहीत' में है। अगर कोई हवेली एक दिरहम माहवारी पर इस शर्त से किराए पर ली कि खुद उसमें रहेगा दूसरे को न बसाएगा, फिर उसने एक या दो औरत से निकाह किया तो उसको इख्तियार है कि इन दोनों को उसमें बसाए और मालिक-ए-मकान इंकार नहीं कर सकता है और ये मसअला अव्वल है; तावील ये है कि इस हवेली में चह-बच्चा (छोटा हौज) या वज़ू का कुआँ न हो; ये 'ज़खीरा' में है।

1. मुस्तौदअ: जिसके पास वदीअत (धरोहर) रखी है। 2. यानी जिसमें वज़ू का पानी भरता है।

مکان زید نے کرایہ دار سے غصب کر لیا پھر چھوڑ دیا پھر مستاجر نے چاہا کہ باقی مدت کے واسطے اس پر قبضہ نہ کرے یا موجر نے چاہا کہ قبضہ نہ دے تو مستاجر ایسا انکار نہیں کر سکتا ہے اور نہ موجر کو ایسا اختیار ہے اور ہمارے مشائخ نے فرمایا کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ جب سال کے اندر اجارہ لینے کے واسطے کوئی وقت مرغوب نہ ہو کہ اس وقت میں اس مکان کے اجارہ لینے کی کسی وجہ سے خواہش ہوتی کہ جو وقت خواہش کا تھا وہ نکل گیا اور اس وقت مستاجر کو وہ مکان نہ ملا تو ایسی صورت میں باقی سال کے واسطے مستاجر کو اختیار دیا جائے گا کہ چاہے قبول کرے یا نہ کرے اصل میں لکھا ہے کہ اگر دس اونٹ کسی غلام معین یا غیر معین کے عوض مکہ تک کرایہ پر لئے پس اگر غلام معین ہے تو اجارہ جائز ہے اور اگر غیر معین ہے تو فاسد ہے پھر اگر غلام معین ہو اور اجارہ جائز ٹھہرا اور مستاجر نے اونٹوں سے اپنا نفع حاصل کر لیا پھر موجر کو غلام سپرد کرنے سے پہلے وہ غلام مستاجر کے پاس مر گیا تو مستاجر پر اجر المثل واجب ہو گا اور اگر غلام غیر معین ہو اور اجارہ فاسد ہو تو درصورت انتفاع حاصل کر لینے کے مستاجر پر اجر المثل واجب ہو گا خواہ غلام مر جائے یا نہ مر جائے یہ محیط میں ہے۔

اگر غلام کے مشتری نے قبضہ کرنے سے پہلے بائع کو اس واسطے اجارہ لیا کہ غلام کو روٹی پکانا یا سینا سکھلا دے اور ایک درہم ایک مہینہ کی اجرت ٹھہرائی تو یہ اجارہ جائز ہے اور اگر اس نے کام سکھلا دیا تو اس کو اجرت ملے گی اور اگر مہینہ کے اندر یا اس کے بعد بائع کے پاس وہ غلام مر گیا تو بائع کا مال گیا اور اس طور پر اجارہ کرنے سے مشتری کا قبضہ ثابت نہ ہو گا اسی طرح اگر کوئی کپڑا خریدا اور اس کے دھونے یا سینے کے واسطے بائع کو اجارہ پر مقرر کیا تو جائز ہے اور اگر کپڑا تلف ہوا پس اگر قطع کرنے یا دھونے میں برباد ہوا تو مشتری قابض

ہو گیا اور مشتری کا مال تلف ہوا اور نہ بائع کا مال گیا اور اگر مشتری نے بائع کو بیع کی حفاظت کے واسطے کسی قدر اجرت پر مقرر کیا تو اجارہ باطل ہے کیونکہ جب تک مشتری کے سپرد کرے تب تک اس کی حفاظت بائع کے ذمہ خود لازم ہے یہ قنیہ میں ہے۔

زید نے عمرو کا گھر جو کرایہ پر چلانے کے واسطے تھا خالد کے پاس رہن رکھا اور مرتہن نے اس میں سکونت اختیار کی تو اس پر کچھ واجب نہ ہو گا کیونکہ خالد کرایہ کا التزام کر کے اس میں نہیں رہا ہے چنانچہ اگر خود مالک نے رہن کیا اور مرتہن نے اس میں سکونت اختیار کی تو بھی کرایہ واجب نہیں ہوتا ہے یہ قنیہ میں ہے۔ راہن نے مرتہن کو حفاظت رہن کے واسطے اجارہ لیا تو نہیں جائز ہے اور اگر مستودع کو حفظ ودیعت کے واسطے اجارہ پر لیا تو جائز ہے یہ سراجیہ میں ہے شیخ سے دریافت کیا گیا کہ زید نے ایک مکان ماہواری پر کرایہ لیا اور خود باہر چلا گیا مگر اپنی بیوی و اسباب اس میں چھوڑ گیا پھر موجر نے چاہا کہ اس عورت کو نکال دے اور اجارہ فسخ کر دے تو شیخ نے فرمایا کہ موجر ایسا نہیں کر سکتا ہے تا وقتیکہ مستاجر نہ ہو اور صورت فسخ کی یہ ہے کہ درمیان مہینے میں

کسی دوسرے کو اجارہ دے دے پھر جب یہ مہینہ پورا ہو جائے گا تو پہلے کا اجارہ ٹوٹ جائے گا اور مکان دوسرے شخص کے اجارہ میں آ جائے گا پھر اس عورت کو نکال دے اور اس سے کہے کہ یہ مکان خالی کر کے دوسرے کرایہ دار کے سپرد کرے یہ حادی میں ہے۔ ایک شخص نے ایک دار میں سے کوئی حویلی کسی قدر دراہم معلومہ کرایہ پر لی پھر مستاجر نے اپنی عورت کو طلاق دے دی اور خود شہر سے چلا گیا پس آیا مالک کو عورت کے نکال دینے کی کوئی راہ ہے فرمایا کہ نہیں اور جب تک چاند نہ آئے عورت کو حویلی میں سے نہیں نکال سکتا ہے پھر جب چاند نکلا حالانکہ اس کا شوہر اس وقت تک غائب ہے پس آیا مالک مکان کو اختیار ہے کہ عورت کو نکال دے اور اجارہ فسخ کر دے تو واجب ہے کہ اس مسئلہ میں اختلاف ہو یعنی امام اعظم و امام محمد کے قول پر نہیں اختیار ہے اور امام

ابو یوسف کے قول پر اختیار ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر کوئی حویلی ایک درہم ماہواری پر اس شرط سے کرایہ پر لی کہ خود اس میں رہے گا دوسرے کو نہ بسائے گا پھر اس نے ایک یا دو عورت سے نکاح کیا تو اس کو اختیار ہے کہ ان دونوں کو اس میں بسائے اور مالک مکان انکار نہیں کر سکتا ہے اور یہ مسئلہ اول ہے تاویل یہ ہے اس حویلی میں چہ بچہ یا وضو کا کنواں نہ ہو یہ ذخیرہ میں ہے۔

1۔ مستودع جس کے پاس ودیعت رکھی ہے۔ ۲۔ یعنی جس میں وضو کا پانی بھرتا ہے یعنی دھون۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 | 326 | Book of Leasing (Kitab al-Ijarah)

Zaid married a woman who lived in a rented house and lived with her in that house for a year. The woman had informed Zaid whether she had the house on rent or not. When the landlord demanded rent, this rent shall be obligatory upon the woman and not upon the man. However, if Zaid had told the woman, "Along with your maintenance (Nafaqah), I am also responsible for this amount of rent for the house," and gave a guarantee to the landlord, then the rent remains Zaid's responsibility. If he only provided witnesses in front of the woman for paying the rent but did not give a guarantee to the landlord, and then did not pay the rent to the woman, she has the right [to claim]; this is mentioned in *Mabsut*.

A woman stayed in her sister's house for two years without her consent, and the sister used to demand rent from her; in this case, *Ajr-al-Mithl* (equivalent customary rent) is obligatory upon the woman; this is mentioned in *Quniyah*. In *Kitab al-Asl*, it is stated that if two people rented a shop from a person for a monthly rent of one dirham and agreed between themselves that one person would occupy one end and the other would occupy the front side, and this condition was not part of the original lease contract, then the lease is valid. Each person has the option to retract this specific condition. Further, the book mentions that if they set such conditions during the lease contract, the lease would not be void (*fasid*). It is not mentioned whether setting this condition in the original lease itself would make it void or not. Our scholars stated that some might say the lease becomes void, while others might say it does not; this is in *Zakheerah*.

In a mansion shared between two people, where one is present and the other is absent, if it was joint and then partitioned, the present person has the right to reside only in his own portion and cannot occupy the entire mansion. The Judge (Qazi) has the authority, if he fears the mansion might fall into ruin or collapse, to rent out the whole property and keep the proceeds as a trust (*amanah*). If it is not partitioned, the present partner can occupy a space proportional to his share. It is narrated from Imam Muhammad that if there is fear of collapse or ruin, the present partner may occupy the entire mansion; this is in *Wajiz Kardari*.

A house intended for rental purposes was inherited by three people. If one of them lived in it without the permission of the other two, no rent would be obligatory upon him; this is in *Quniyah*.

A person rented a room in a caravanserai for a known period, placed his belongings inside, locked it, and went away. Then the manager (*mutawalli*) of the caravanserai came, opened the lock without a key, removed the belongings, and kept them elsewhere for ten days. He then returned them to the same room and locked it. When the period expired, no rent is due for the time the belongings were removed; this is in *Khulasah*. In *Tatmiyah*, it is written that Sheikh Abu Dharr was asked about a person who rented a house in which a usurper (*ghasib*)—who could have been evicted—stayed for a period. He replied that rent is not due for the duration of the usurpation. I asked Sheikh Abu al-Fadl Kirmani about a person who usurped brass and gave it to a craftsman to make a vessel for a fee, and the craftsman knew that the person was a usurper; would the fee be due for this act? He replied, "Yes." Then I asked, if a person usurped brass and had a vessel made, and the owner came, can he take that vessel? He replied, "No, he cannot." Then I said, if a silver plate from a mine was usurped and someone made bracelets from it and the owner came, he replied that according to Imam al-A'zam, he can take it for free.

Sheikh Ali bin Ahmad was asked regarding a shop owned by Zaid but in the possession of Amr. Some people asked Zaid to rent the shop to them. He said, "I cannot rent it to you because today I have no right over it as I have..." (1) Afterwards it is correct.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 | 326 | किताब अल-इजारा

ज़ैद ने एक ऐसी औरत से निकाह किया जो किराए के मकान में रहती थी और एक साल तक उसके साथ उस मकान में रहा। औरत ने ज़ैद को खबर दी थी कि मेरे पास यह मकान किराए पर है या नहीं खबर दी थी, फिर मकान मालिक ने किराया माँगा, तो यह किराया औरत पर वाजिब होगा, मर्द पर वाजिब नहीं होगा। और अगर ज़ैद ने उस औरत से कह दिया हो कि मुझ पर तुम्हारे खर्च (नफ़क़ा) के साथ मकान का इतना किराया भी है और मकान मालिक को उसकी ज़मानत (गारंटी) दे दी, तो यह किराया मर्द ही पर रहेगा। अगर औरत के सामने केवल किराया देने के गवाह बना दिए लेकिन मकान मालिक को ज़मानत नहीं दी, फिर उस औरत को किराया नहीं दिया, तो उसे अधिकार है; यह 'मबसूत' में है।

एक औरत अपनी बहन के घर में बिना उसकी सहमति के दो साल तक रही और उसकी बहन उससे मकान के किराए की माँग करती रही, तो औरत पर 'अज्र-ए-मिस्ल' (उचित किराया) वाजिब होगा; यह 'क़ुनिया' में है। 'किताब अल-अस्ल' में कहा गया है कि दो व्यक्तियों ने एक व्यक्ति की दुकान किराए पर ली और एक दिरहम मासिक किराया तय किया। दोनों ने आपस में यह शर्त रखी कि हममें से एक व्यक्ति इस सिरे पर रहेगा और दूसरा व्यक्ति आगे की तरफ रहेगा। यह शर्त मूल किराए के अनुबंध (असल इजारा) में तय नहीं की गई थी। फ़रमाया कि इजारा जायज़ है और दोनों में से हर एक को अधिकार है कि वह इस शर्त से पीछे हट जाए। फिर किताब में उल्लेख है कि यदि दोनों ने इजारा के अनुबंध के दौरान ऐसी शर्तें लगाईं, तो इजारा फासिद (अमान्य) नहीं होगा। और यह उल्लेख नहीं है कि यदि मूल इजारा में यह शर्त लगाई गई, तो क्या इजारा फासिद होगा या नहीं। हमारे मशायख (विद्वानों) ने फ़रमाया कि कहने वाला यह कह सकता है कि इजारा फासिद हो जाएगा और कहने वाला यह भी कह सकता है कि इजारा फासिद नहीं होगा; यह 'ज़ख़ीरा' में है।

एक हवेली दो व्यक्तियों के बीच साझा थी, जिनमें से एक उपस्थित है और दूसरा अनुपस्थित है। पहले वह संयुक्त थी, फिर विभाजित हो गई। जो व्यक्ति उपस्थित है उसे केवल अपने हिस्से में रहने का अधिकार है, वह पूरी हवेली में नहीं रह सकता। काज़ी (न्यायाधीश) को अधिकार है कि यदि उसे हवेली के खराब होने या गिरने का डर हो, तो वह पूरी हवेली को किराए पर दे दे और उसका किराया अपने पास अमानत के तौर पर रखे। यदि विभाजन नहीं हुआ हो, तो उपस्थित भागीदार अपने हिस्से

के अनुसार रहने का स्थान बना सकता है। इमाम मुहम्मद से रिवायत है कि यदि गिरने और खराब होने का डर हो, तो वह पूरी हवेली में रह सकता है; यह 'वजीज़ करदरी' में है।

एक मकान जो किराए पर चलाने के लिए रखा गया था, वह तीन व्यक्तियों को विरासत में मिला। उनमें से एक अन्य दोनों की अनुमति के बिना उसमें रहा, तो उस पर कोई किराया वाजिब नहीं होगा; यह 'क़ुनिया' में है।

एक व्यक्ति ने सराय का एक कमरा एक निश्चित अवधि के लिए किराए पर लिया और उसमें अपना सामान रखकर ताला लगा दिया और खुद कहीं चला गया। फिर सराय का प्रबंधक (मुतवल्ली) आया और उसने बिना चाबी के ताला खोलकर सामान निकाल लिया और दस दिनों तक किसी दूसरी जगह रखा। फिर उसे वापस उसी कमरे में रखकर ताला लगा दिया। इस तरह अवधि बीत गई। जिस समय से सामान बाहर निकाला गया, उस समय से कोई किराया वाजिब नहीं होगा; यह 'ख़ुलासा' में है। 'ततीमिया' में लिखा है कि शेख अबू ज़र से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने एक मकान किराए पर लिया, जिसमें एक अवैध कब्ज़ा करने वाला (ग़ासिब), जिसे निकाला जा सकता था, रहने लगा। फ़रमाया कि जितनी अवधि तक ग़सब (अवैध कब्ज़ा) रहा, उसका किराया वाजिब नहीं होगा। मैंने शेख अबुल फज़ल किरमानी से पूछा कि एक व्यक्ति ने पीतल छीनकर (ग़सब करके) एक बर्तन बनाने वाले को मज़दूरी पर बर्तन बनाने के लिए दिया और वह कारीगर जानता है कि यह व्यक्ति ग़ासिब है, तो क्या उसकी मज़दूरी इस ग़सब पर वाजिब होगी? फ़रमाया कि हाँ। फिर मैंने पूछा कि एक व्यक्ति ने पीतल छीनकर उसका बर्तन बनवाया, फिर असली मालिक आया, तो क्या वह उस बर्तन को ले सकता है? फ़रमाया कि नहीं ले सकता। फिर मैंने कहा कि अगर चांदी का पत्थर जो खान से निकला है, किसी ने छीनकर उसके कंगन बनवाए और मालिक आया, तो फ़रमाया कि इमाम-ए-आज़म के अनुसार वह इसे मुफ़्त ले सकता है।

शेख अली बिन अहमद से पूछा गया कि ज़ैद की दुकान है और वह दुकान अम्र के कब्ज़े में है। फिर कुछ लोगों ने ज़ैद से कहा कि यह दुकान हमें किराए पर दे दो। उसने कहा कि मैं तुम्हें किराए पर नहीं दे सकता क्योंकि आज इसमें मेरा हक नहीं है क्योंकि मैंने इसे... (1) इसके बाद सही है।

زید نے ایک عورت سے جو کرایہ کے مکان میں رہتی ہے نکاح کیا اور سال بھر اس کے ساتھ اس مکان میں رہا اور عورت نے زید کو خبر دی تھی کہ میرے پاس یہ مکان کرایہ پر ہے یا نہیں خبر کی تھی پھر مکان والے نے کرایہ طلب کیا تو یہ کرایہ عورت پر واجب ہو گا مرد پر واجب نہ ہو گا اور اگر زید نے اس عورت سے کہہ دیا ہو کہ مجھ پر تیرے نفقہ کے ساتھ مکان کا اس قدر کرایہ بھی ہے اور مالک مکان کو اس کی ضمان دے دی تو یہ کرایہ مرد ہی پر رہا اگر عورت کے سامنے فقط اس کرایہ دینے کے گواہ کر دیے مگر مالک مکان کو ضمان نہ دی پھر اس عورت کو کرایہ نہ دیا تو اس کو اختیار ہے یہ مبسوط میں ہے۔

ایک عورت اپنی بہن کے گھر میں بغیر اس کی رضامندی کے دو برس تک رہی اور اس کی بہن اس سے کرایہ مکان کا تقاضا کیا کرتی تھی تو عورت پر اجر المثل واجب ہو گا یہ قنیہ میں ہے۔

کتاب الاصل میں فرمایا کہ دو شخصوں نے ایک شخص کی دکان کرایہ پر لی اور ایک درہم ماہواری کرایہ ٹھہرایا اور دونوں نے باہم یہ شرط قرار دی کہ ہم میں سے ایک شخص اس سرے پر رہے اور ایک شخص اگلی طرف رہے اور یہ شرط اصل اجارہ میں نہیں ٹھہرائی فرمایا کہ اجارہ جائز ہے اور دونوں میں سے ہر ایک کو اختیار ہے کہ اس شرط سے پھر جائے پھر کتاب میں مذکور ہے کہ اگر دونوں نے عقد اجارہ میں ایسی شرطیں لگائیں تو اجارہ فاسد نہ ہو گا اور یہ مذکور نہیں ہے کہ اگر اصل اجارہ میں یہ شرط لگائی تو آیا اجارہ فاسد ہو گا یا نہیں اور ہمارے مشائخ نے فرمایا کہ کہنے والا یہ کہہ سکتا ہے کہ اجارہ فاسد ہو جائے گا اور کہنے والا یہ بھی کہہ سکتا ہے کہ اجارہ فاسد نہ ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے۔

ایک حویلی دو شخصوں میں جن میں سے ایک حاضر دوسرا غائب ہے پہلے مشترک تھی پھر تقسیم ہو گئی تو جو شخص حاضر ہے اس کو فقط اپنے حصہ میں سکونت کا اختیار ہے سب حویلی میں نہیں رہ سکتا ہے اور قاضی کو اختیار ہے کہ اس کے خراب ہو جانے اور گر جانے کا خوف ہو تو سب کو کرایہ پر دے دے اور اس کی اجرت اپنے پاس امانت رکھے اور اگر تقسیم نہ ہوئی ہو تو شریک حاضر بقدر اپنے حصہ کے مسکن بنا سکتا ہے اور امام محمد سے روایت ہے کہ اگر گر جانے و خراب ہو جانے کا خوف ہو تو سب میں سکونت اختیار کر سکتا ہے یہ وجیز کردری میں ہے۔

ایک مکان جو کرایہ پر چلانے کے واسطے رکھا گیا ہے وہ تین شخصوں کو میراث میں پہنچا ان میں سے ایک بدوں باقی دونوں کی اجازت کے اس میں رہا تو اس پر کچھ کرایہ واجب نہ ہو گا یہ قنیہ میں ہے۔

ایک شخص نے کاروان سرائے کا ایک حجرہ کچھ مدت معلومہ کے واسطے کرایہ پر لے کر اس میں اپنا اسباب رکھ کر مقفل کر دیا اور خود کہیں چلا گیا پھر کاروان سرائے کا متوالی آیا اور اس نے بلا کنجی و قفل کھول کر اس میں سے اسباب نکال کر دس روز تک کسی دوسری جگہ رکھا پھر اٹھا کر اسی حجرہ میں رکھ کر قفل دے دیا اور اسی طور سے مدت گزر گئی تو جس وقت سے اسباب باہر نکالا اس وقت سے کچھ کرایہ واجب نہ ہو گا یہ خلاصہ میں ہے تیتمیہ میں لکھا ہے کہ شیخ ابوذر سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے ایک مکان کرایہ پر لیا اس میں سے مدت تک ایک غاصب جس کا نکال دینا ممکن تھا رہا کیا تو فرمایا کہ جتنی مدت تک غصب رہا ہے اس کا کرایہ واجب نہ ہو گا اور میں نے شیخ ابوالفضل کرمانی سے دریافت کیا کہ ایک شخص نے پیتل غصب کر کے ایک تفتہ بنانے والے کو کچھ اجرت پر تفتہ بنانے کے لیے دیا اور وہ شخص کاریگر یہ جانتا ہے کہ یہ شخص غاصب ہے پس آیا اس کی اجرت اس غصب پر واجب ہو گی

فرمایا کہ ہاں پھر میں نے دریافت کیا کہ ایک شخص نے پیتل غصب کر کے اس کا تفتہ بنوایا پھر مالک آیا تو اس تفتہ کو لے سکتا ہے فرمایا کہ نہیں لے سکتا ہے پھر میں نے کہا کہ اگر چاندی کا پتر جو کان سے نکلا ہے کسی نے غصب کر کے اس کے کنگن بنوائے اور مالک آیا تو فرمایا کہ امام اعظم کے نزدیک مفت لے سکتا ہے۔

شیخ علی بن احمد سے دریافت کیا گیا کہ زید کی دکان ہے اور وہ دکان عمرو کے قبضہ میں ہے پھر چند لوگوں نے زید سے کہا کہ یہ دکان ہم کو کرایہ پر دے دے اس نے کہا کہ میں تم کو کرایہ پر نہیں دے سکتا ہوں کہ آج اس میں میرا حق نہیں ہے کیونکہ میں نے اس (1) بعد ازاں صحیح ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (327) Kitab al-Ijarah (Book of Leasing)

It was given on lease to the possessor, and some days remain in the lease term. Then those people flattered him a lot and said, "Give it to us on lease, we will evict the possessor from it." He gave it to those people on lease. So, is his admission that some days remain in the term correct? And is giving the lease to those people after this admission correct? The Sheikh said that for as many days as were remaining from the previous lease, it is not (1) correct; this is in *Tatarkhania*. If an usurper (*ghasib*) wrongfully seized a house and leased it to someone and gave the rent to the owner, then taking it is lawful (*halal*) because taking the rent is equivalent to giving it on lease. The Sheikh (R.A.) said: without detail, taking the rent was declared as a lease. Imam Quduri stated that if the owner gave permission before the benefit was obtained, the rent belongs to the owner, and if permission was given after, it belongs to the contracting party (*'aqid*); this is in *Quniah*. If a person lived in an endowed (*waqf*) house with his family, children, and servants, then "fair market rent" (*ajr al-mithl*) is obligatory upon him. And if such a house meant to be leased for orphans or endowed for orphans was usurped and leased for a known period at a certain fixed rent, and the lessee (*mustajir*) lived in it, then the "stipulated rent" (*ajr al-musamma*) will be obligatory upon him, not the fair market rent. Then it was asked whether anything is due from the usurper to the owner? The Sheikh wrote back saying no, but whatever he has collected should all be returned to the owner as that is better. Then it was asked whether the fixed rent belongs to the owner or the contracting party? He said it belongs to the contracting party, but it is not lawful for him; rather, he should give it to the owner as that is better. And it is narrated from Imam Abu Yusuf that he should give it in charity; this is in *Quniah*.

Issues Regarding Hiring a 'Mashatah' (Tire-woman/Cosmetician) for the Adornment and Grooming of a Bride, etc. ☆

If a tire-woman was hired for the adornment and grooming of a bride, the scholars (*mashayikh*) stated that the wages are not lawful for her. However, if it is given as a gift without any condition or demand, then it is permissible. Some said that the hiring (*ijarah*) should be valid provided it is 'timed' (*muwaqqat*), i.e., the time is fixed or the work is known, and she has not made 'figures' or 'images' (2) on the bride's face; then the wage will be lawful for her because decorating a bride is permissible (*mubah*); this is in *Zahiriyyah*. It is written in *Kubra* that the people of a city found it very burdensome to pay the expenses of the officials. They hired a person for a known wage to go to the Sultan's city and complain about this matter before the

Sultan so that the Sultan might reduce this oppression, as wages are taken from every rich and poor person. So, it is mentioned here that if a situation is evident where this person will go to the Sultan's city and finish the task of rectification in one or two days, the hiring is valid. But if it is known from the situation that it will take some time to rectify this work, then without fixing a time, the hiring will not be valid. So, if a time was fixed, the hiring became valid, and he will receive the full wage. If a time was not fixed and he was just sent, he will receive fair market wages (*ajr al-mithl*). And this wage will be distributed among all those people according to the work and benefit of each; i.e., each person shall pay as much as they benefited from his going. Qadi Fakhruddin said that this ruling is a kind of extension and juristic preference (*istihsan*), otherwise, according to the rules of the Book, this hiring is not valid without fixing a term, and the fatwa shall be given on this. Similarly, Imam Sarakhsi mentioned in the chapter on bribery (*Bab al-Rishwah*) in *Adab al-Qadi* that fixing the time is necessary, even if the duration of rectifying the work is only one or two days; this is in *Mudmarat*. A water spring belongs to the people of a village. Some of the villagers hired a person as a laborer to cut through the mountain and break the stones to clean the spring so that the water would increase; then this increase will be the right of all the villagers. Similarly, if another spring was dug in the vicinity (*harim*) of that spring...

---

1. 'Aqid: The one who concluded the contract through offer and acceptance; he is not the actual owner.
2. Timthal: Women, but here it refers to images or figures. ☆ Mashatah: (1) A woman who beautifies and grooms women. (2) A woman who arranges marriages; plural 'Mashatgan'. (Hafiz)

उसने काबिज़ को किराए पर दे दिया है और इजारा (पट्टे) की अवधि में कुछ दिन शेष हैं। फिर उन लोगों ने बहुत खुशामद की और कहा कि हमें किराए पर दे दो, हम काबिज़ को इसमें से निकाल देंगे। उसने उन लोगों को किराए पर दे दिया। तो क्या उसका यह इकरार कि अवधि में से कुछ दिन शेष हैं सही है? और इस इकरार के बाद उन लोगों को इजारा देना सही है? तो शेख ने फरमाया कि जितने दिन पहले इजारा में से शेष रहे हैं, उतने दिनों तक (1) सही नहीं है, यह तातारखानिया में है। अगर किसी ग़ासिब (अवैध कब्ज़ा करने वाले) ने मकान छीन कर किसी व्यक्ति को किराए पर दे दिया और उसका किराया मालिक को दे दिया, तो उसे लेना हलाल (वैध) है क्योंकि किराया लेना इजारा पर देना ही है। शेख (रज़ि.) ने फरमाया: बिना विस्तार के किराए के लेने को इजारा करार दिया गया। और इमाम कुदूरी ने फरमाया कि अगर फायदा हासिल करने से पहले मालिक ने अनुमति दे दी हो, तो किराया मालिक का होगा और अगर बाद में अनुमति दी तो 'आकिद' (अनुबंध करने वाले) का होगा, यह 'कुनिया' में है। यदि कोई व्यक्ति किसी वक्फ के मकान में अपने परिवार, बच्चों और सेवकों के साथ रहा, तो उस पर 'अज्र-ए-मिसल' (प्रचलित उचित किराया) अनिवार्य होगा। और अगर ऐसा मकान जो यतीम के लिए किराए पर चलाने के वास्ते है या किसी यतीम के लिए वक्फ है, उसे छीन लिया गया और कुछ निश्चित समय के लिए किसी निश्चित किराए पर इजारा दे दिया गया और मुस्ताजिर (किरायेदार) उसमें रहा, तो उस पर 'अज्र-ए-मुसम्मा' (अनुबंधित किराया) अनिवार्य होगा, अज्र-ए-मिसल नहीं। फिर पूछा गया कि क्या मालिक का ग़ासिब पर कुछ दावा बनता है? तो शेख ने लिखकर भेजा कि नहीं, लेकिन जो कुछ उसने वसूल किया है वह सब मालिक को वापस कर दे क्योंकि यही बेहतर है। फिर पूछा गया कि जो किराया तय हुआ है वह मालिक का है या आकिद का? फरमाया कि आकिद का है, लेकिन उसके हक में हलाल नहीं है, बल्कि मालिक को दे दे क्योंकि यही बेहतर है। और इमाम अबू यूसुफ से रिवायत है कि उसे सदका (दान) कर दे, यह कुनिया में है।

मशाता (शृंगार करने वाली) को दुल्हन आदि की सजावट के लिए काम पर रखने के नियम ☆

एक मशाता को दुल्हन की सजावट के लिए नियुक्त किया गया, तो मशायख ने फरमाया कि उसके लिए यह मजदूरी हलाल नहीं है। लेकिन अगर उपहार के तौर पर बिना शर्त और मांग के दिया जाए, तो हो सकता है। और कुछ ने फरमाया कि इजारा जायज़ होना चाहिए, बशर्ते कि वह 'मुअक्कत' (समयबद्ध) हो, यानी समय निश्चित हो या काम ज्ञात हो, और उसने दुल्हन के चेहरे पर 'तमसाल' (2) (चित्रकारी) न बनाई हो, तो वह मजदूरी उसके लिए हलाल होगी क्योंकि दुल्हन को सजाना मुबाह

(अनुमत) है, यह 'ज़हीरिया' में है। 'कुबरा' में लिखा है कि एक शहर के लोगों को कर्मचारियों का खर्च उठाना बहुत भारी लगा। उन्होंने एक व्यक्ति को निश्चित मजदूरी पर नियुक्त किया कि वह सुल्तान के शहर में जाकर सुल्तान के सामने इस मामले की शिकायत करे, ताकि सुल्तान इस ज़ुल्म में कमी कर दे, क्योंकि हर अमीर और गरीब से मजदूरी ली जाती है। तो यहाँ यह उल्लेख है कि यदि ऐसी स्थिति हो कि यह व्यक्ति सुल्तान के शहर में जाकर एक या दो दिनों में काम ठीक करके फारिग हो जाएगा, तो इजारा जायज़ है। और अगर स्थिति से यह पता चले कि इस काम को ठीक करने में कुछ समय लगेगा, तो बिना समय तय किए इजारा जायज़ नहीं होगा। अतः यदि समय तय किया गया तो इजारा जायज़ हुआ और उसे पूरी मजदूरी मिलेगी। और अगर समय तय नहीं किया और ऐसे ही भेज दिया, तो उसे 'अज्र-ए-मिसल' मिलेगा। और यह मजदूरी उन सभी लोगों पर प्रत्येक के काम और लाभ के अनुपात में बांटी जाएगी, यानी उसके जाने से जिस व्यक्ति को जितना लाभ हुआ, वह उतना ही भुगतान करेगा। और काजी फखरुल दीन ने फरमाया कि यह नियम एक तरह का विस्तार और 'इस्तेहसान' (न्यायिक पसंद) है, अन्यथा मूल पुस्तक के नियमों के अनुसार समय सीमा तय किए बिना यह इजारा जायज़ नहीं है और इसी पर फतवा दिया जाएगा। इमाम सरखसी ने 'अदबुल काज़ी' के 'बाबुर्-रिश्वत' में भी उल्लेख किया है कि समय तय करना आवश्यक है, भले ही काम पूरा होने की अवधि एक या दो दिन ही क्यों न हो, यह 'मुज़मरात' में है। एक पानी का चश्मा एक गाँव वालों का है। उनमें से कुछ गाँव वालों ने एक व्यक्ति को इसलिए मजदूर रखा कि वह पहाड़ को काटकर और पत्थरों को तोड़कर चश्मा साफ कर दे ताकि पानी बढ़ जाए, तो यह बढ़ोतरी सभी गाँव वालों का हक होगी। इसी तरह यदि उस चश्मे की सीमा (हरीम) में कोई दूसरा चश्मा खोदा गया...

---

1. आकिद: वह व्यक्ति जिसने प्रस्ताव और स्वीकृति के माध्यम से अनुबंध किया, वह असली मालिक नहीं है।
2. तमसाल: औरतें, लेकिन यहाँ चित्र या नक्काशी मुराद है। ☆ मशाता: (1) वह स्त्री जो औरतों का श्रृंगार करती है। (2) वह स्त्री जो विवाह कराती है; बहुवचन 'मशातगाँ'। (हाफिज़)

قابض کو کرایہ پر دے دی ہے اور اجارہ کی مدت میں کچھ روز باقی رہ گئے ہیں پھر ان لوگوں نے بہت خوشامد کی اور کہا کہ ہم کو کرایہ پر دے دے ہم قابض کو اس میں سے نکال دیں گے اس نے ان لوگوں کو کرایہ پر دے دی پس آیا اس کا یہ اقرار کہ مدت میں سے کچھ روز رہے ہیں صحیح ہے اور بعد اس اقرار کے ان لوگوں کو اجارہ دینا صحیح ہے تو شیخ نے فرمایا کہ جتنے دن پہلے اجارہ میں سے باقی رہے ہیں اتنے دنوں تک نہیں (۱) صحیح ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ غاصب نے مکان غصب ایک شخص کو کرایہ پر دے کر اس کا کرایہ مالک کو دے دیا تو اس کو لینا حلال ہے کیونکہ اجرت لے لینا اجارہ پر دے دینا ہے قال الشیخ رضی اللہ عنہ پس اجرت کا لے لینا بلا تفصیل اجارہ قرار دیا اور امام قدوری نے فرمایا کہ اگر منفعت حاصل کرنے سے پہلے مالک نے اجازت دے دی ہو تو اجرت مالک کی ہوگی اور اگر بعد کو اجازت دی تو عاقد کی ہوگی یہ قنیہ میں ہے۔ ایک شخص مکان وقف میں خود مع اپنے اہل و اولاد و خدام کے رہا تو اس پر اجر المثل واجب ہوگا اور اگر ایسا مکان جو کرایہ پر چلنے کے واسطے یتیم کا ہے یا کسی یتیم کے واسطے وقف ہے غصب کیا اور کچھ مدت معلومہ کے واسطے کسی قدر اجرت مقررہ پر اجارہ دے دیا اور مستاجر اس میں رہا تو اجر مسمی اس پر واجب ہوگا اجر المثل واجب نہ ہوگا پھر دریافت کیا گیا کہ آیا مالک کو غاصب پر کچھ دینا لازم آتا ہے تو شیخ نے لکھ بھیجا کہ نہیں لیکن جو کچھ اس نے وصول کیا ہے وہ سب مالک کو واپس کر دے کہ یہ اولیٰ ہے پھر دریافت کیا گیا کہ جو اجرت مقرر ہوئی ہے وہ مالک کی ہے یا عاقد کی فرمایا کہ عاقد کی ہے مگر اس کے حق میں حلال نہیں ہے بلکہ مالک کو دے دے کہ یہ اولیٰ ہے اور امام ابو یوسف سے مروی ہے کہ اس کو صدقہ کر دے یہ قنیہ میں ہے۔

مشاطہ کو عروس وغیرہ کی تزئین و آرائش کے واسطے ملازمت پر رکھنے کے مسائل ☆

ایک مشاطہ کو عروس کی آرائش و تزئین کے واسطے مقرر کیا تو مشائخ نے فرمایا کہ اس کو اجرت حلال نہیں ہے لیکن اگر بطور ہدیہ کے بلا شرط و تقاضا دے جائے تو ہو سکتا ہے اور بعض نے فرمایا کہ اجارہ جائز ہونا چاہئے بشرطیکہ موقت ہو یعنی وقت مقرر ہو یا کام معلوم ہو اور اس نے صورتیں و تمثال (۲) عروس کے چہرہ پر نہ بنائی ہوں تو اجرت اس کو حلال ہوگی اس واسطے کہ عروس کا اراستہ کرنا مباح ہے یہ ظہیریہ میں ہے۔ کبریٰ میں لکھا ہے کہ ایک شہر کے لوگوں کو عمال کا خرچہ دینا بہت گراں معلوم ہوا انہوں نے ایک شخص کو کچھ اجرت معلومہ پر اجیر مقرر کیا کہ سلطان کے شہر میں جا کر سلطان کے روبرو اس امر کی فریاد کرے تا کہ سلطان اس ظلم میں تخفیف کر دے کہ ہر غنی و فقیر سے اجرت لی جاتی ہے تو اس مقام پر مذکور ہے کہ ایسی حالت ظاہر ہو کہ یہ شخص سلطان کے شہر میں جا کر ایک یا دو روز میں اصلاح کام سے فارغ ہو جائے گا تو اجارہ جائز ہے اور اگر حالت سے یہ معلوم ہو کہ اس کام کی اصلاح میں کچھ مدت گزرے گی تو بدون وقت مقرر کرنے کے اجارہ جائز نہ ہوگا پس اگر کوئی وقت مقرر کیا تو اجارہ جائز ہوا اور کل اجرت اس کو ملے گی اور اگر وقت مقرر نہ کیا یوں ہی بھیج دیا تو اس کو اجر المثل ملے گا اور یہ اجرت ان سب لوگوں پر بقدر ہر ایک کے کام و نفع کے تقسیم ہو گی یعنی اس کے جانے سے جس کا جس قدر نفع ہوا اسی قدر اجرت دے اور قاضی فخر الدین نے فرمایا کہ یہ حکم ایک طرح کی توسیع و استحسان ہے ورنہ حکم کتاب کے موافق یہ اجارہ بدون میعاد مقرر کرنے کے جائز نہیں ہے اور اسی پر فتویٰ دیا جائے ایسا ہی امام سرخسی نے ادب القاضی کے باب الرشوۃ میں ذکر کیا ہے کہ وقت مقرر کرنا ضروری ہے اگرچہ اصلاح کار کی مدت ایک یا دو روز ہوں یہ مضمرات میں ہے۔ ایک پانی کا چشمہ ایک گاؤں والوں کا ہے ان میں سے بعض گاؤں والوں نے ایک شخص کو اس واسطے مزدور کیا کہ پہاڑ کو کاٹ کے

پتھروں کو توڑ کے چشمہ صاف کر دے تا کہ پانی بڑھ جائے تو یہ زیادتی سب گاؤں والوں کا حق ہوگا اسی طرح اگر اس چشمہ کے حریم میں کوئی دوسرا چشمہ کھودا

۱۔ عاقد جس نے ایجاب و قبول سے عقد ٹھہرایا وہ اصل مالک نہیں۔ ۲۔ تمثال عورتیں لیکن یہاں تصویر مراد ہے۔ ☆ مشاطہ: (۱) وہ عورت جو عورتوں کو بناؤ سنگھار کرائے۔ (۲) وہ عورت جو شادی کرائے جمع مشاطگاں دوسرے معنی میں بضم اول و تخفیف دوم ہے۔ (حافظ)

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 | 328 | Kitab al-Ijarah (Book of Hire)

If a spring was widened or its excavation increased such that more water began to flow, then all the villagers have a right to it, and not just the lessee (mustajir). If some villagers abandoned the immediate surrounding area (harim) of that spring and dug out another spring elsewhere, the water from it will belong solely to the lessee, as stated in *As-Sughra*. And the wages/rent shall be obligatory only upon the lessee; this is mentioned in *Al-Hawi*.

He does not have the authority to release the excess water into the villagers' canal, but he may do so with the consent of all of them. If they do not agree, he shall dig another canal in land that lies fallow (marda) or in his own private land, as stated in *As-Sughra*. Zaid hired an ox from Amr for ten days at a certain daily rate. Then, during those ten days, Zaid left the ox with Amr as a trust (wadi'at) for five days. In this case, Zaid is liable for the full ten days' rent because the possession of the trustee (mustawda) is considered identical to the possession of the trustor (muda). If, instead of a trust, he gave it to the owner as a loan ('ariyat) and the rest of the matter remained as is, there are two narrations regarding whether rent is due for the duration of the loan; this is in *Adh-Dhakhira*. A person showed a builder the location for a wall and specified its length, width, and height, fixed the wages, and set a condition that the builder would prepare every thousand bricks in exchange for a certain wage and a certain amount of mortar (sahih). Then the worker died after building the foundation etc., and had already incorporated a thousand bricks along with mortar as agreed. The fixed wages shall be divided between the built portion of the wall and the unbuilt portion, and the amount that falls proportionately to the prepared portion shall be paid; this is in *Al-Muhit*. A person rented a house and built a wall in it using soil that was already in that house, but he did this without the owner's permission. When he vacated the house, he intended to demolish the wall. If he had made unbaked bricks from the soil of the house and built the wall, he has the right to demolish it, but he is obligated to pay the owner the value of the soil. If he built it by adding water to the soil (making it mud), he cannot demolish it; this is in *Adh-Dhakhira*. It is narrated from Shams al-A'imma al-Ozjandi in *Al-Muhit* that a person said to a laborer, "Repair this ruin (khandal) of mine and I will give you ten dirhams." He began to build, and during this process, more of the ruin collapsed. He repaired everything, yet the laborer shall not receive more than the ten dirhams; this is in *Al-Qunya*.

It is written in *Jami' al-Fatawa* that a person hired a laborer to build a minaret fifty yards long and ten yards wide. He built a little of it before it collapsed; wages will be due according to the work done. If a person hired a laborer to dig a ten-yard well and he dug five yards and said, "I will not dig the rest," even though he had no valid excuse, it was ruled: "I will imprison him to finish the digging." If someone was given property to take to a certain city and deliver to a certain person for a specified wage, and the messenger later claimed to have delivered it but the sender denied it, Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him) ruled that the messenger would be liable (zamin), whereas Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) ruled he would not be liable; this is in *Tatarkhaniya*. Imam Muhammad ruled that if Zaid usurped Amr's land and leased it to a specific person named Khalid, and Zaid [Amr] was unaware until some days of the year had passed, and upon finding out he authorized the lease contract, then the rent for the past period belongs to the usurper (ghasib) and the rent for the remaining days from the time of authorization belongs to the owner. If the owner did not give permission until the entire term of the lease had expired, then all the rent belongs to the usurper; this is in *Al-Hawi*. It is written in *Quduri* that if a person rented two houses and then one house collapsed or was usurped, or a similar situation occurred, the lessee has the option to vacate the other house; this is in *Al-Muhit*. If two people made a claim over a specific thing, one claiming a lease (ijarah) and the other claiming a purchase, and the defendant (mud'a 'alayhi) acknowledged the lease...

या उसी चश्मे (सोते) को चौड़ा कर दिया या उसका बहाव ज़्यादा करा दिया जिससे पानी ज़्यादा आने लगा, तो इस पर सब गाँव वालों का अधिकार है, केवल किरायेदार (मुस्ताजिर) का ही नहीं। और यदि कुछ गाँव वालों ने उस चश्मे की सीमा (हरीम) को छोड़कर दूसरी जगह कोई चश्मा खोद निकाला, तो उसका पानी केवल किरायेदार का होगा, जैसा कि 'सग़री' में है। और मजदूरी केवल किरायेदार पर वाजिब होगी, यह 'हावी' में है।

उसे यह अधिकार नहीं है कि वह अतिरिक्त पानी गाँव वालों की नहर में प्रवाहित करे, लेकिन वह उनकी सर्वसम्मति से ऐसा कर सकता है। और यदि वे सहमत न हों, तो वह उस ज़मीन में दूसरी नहर खोदेगा जो बंजर पड़ी है या उसकी अपनी निजी ज़मीन है, यह 'सग़री' में है। ज़ैद ने अम्र से एक बैल दस दिनों के लिए कुछ दैनिक किराये पर लिया, फिर ज़ैद ने वह बैल उन दस दिनों में से पाँच दिनों तक अम्र के पास अमानत (वदीअत) के तौर पर रखा, तो ज़ैद पर पूरे दस दिनों का किराया वाजिब होगा क्योंकि अमानतदार (मुस्तौदा) का कब्ज़ा वही माना जाता है जो मालिक (मौदा) का होता है। और यदि अमानत के बजाय मालिक को उधार (आरियत) दिया हो और बाकी स्थिति वही हो, तो उधार की अवधि के किराये के वाजिब होने के बारे में दो रिवायतें हैं, यह 'ज़खीरा' में है। एक व्यक्ति ने एक राजमिस्त्री को दीवार बनाने के लिए जगह दिखाई और उसकी लंबाई, चौड़ाई और ऊँचाई सब बता दी, मजदूरी तय की और यह शर्त रखी कि वह प्रत्येक हज़ार ईंटों को इतनी मजदूरी और इतने मसाले (गारे) के बदले तैयार करेगा। फिर मजदूर ने नींव आदि बनाई थी कि वह मर गया, और जितनी ईंटें और मसाला तय हुआ था, वह उसमें से एक हज़ार ईंटें लगा चुका था। तो जो मजदूरी तय हुई थी, वह दीवार के बने हुए हिस्से और बिना बने हिस्से पर विभाजित की जाएगी, और तैयार हिस्से के अनुपात में जो मजदूरी बनती है, वह दे दी जाएगी, यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने एक मकान किराये पर लिया और उसमें एक दीवार उसी मिट्टी से बनवाई जो उसी मकान में पड़ी थी, लेकिन मालिक की अनुमति के बिना यह काम किया। फिर जब उसने मकान छोड़ा तो दीवार गिराने का इरादा किया। यदि उसने मकान की मिट्टी से कच्ची ईंटें बनवाकर दीवार बनवाई हो, तो उसे गिराने का अधिकार है, और उस पर वाजिब होगा कि मकान मालिक को मिट्टी की कीमत दे दे। और यदि उसने मिट्टी में पानी डालकर (दीवार) बनवाई है, तो वह उसे नहीं गिरा सकता, यह 'ज़खीरा' में है। 'मुहीत' में शम्स अल-अइम्मा औज़जंदी से उद्धृत है कि एक व्यक्ति ने मजदूर से कहा कि मेरा यह खंडहर (खंडल) ठीक कर दो, मैं तुम्हें दस दिरहम दूँगा। उसने बनाना शुरू किया, उस दौरान

खंडहर का कुछ और हिस्सा गिर गया। उसने सब ठीक कर दिया, तो मजदूर को दस दिरहम से अधिक नहीं मिलेंगे, यह 'कुन्या' में है।

'जामि अल-फ़तावा' में लिखा है कि एक व्यक्ति ने ज़ैद को एक मीनार बनाने के लिए मजदूर नियुक्त किया, जिसकी लंबाई पचास गज़ और चौड़ाई दस गज़ थी। उसने थोड़ा सा बनाया था कि वह गिर गया, तो उसके काम के हिसाब से मजदूरी वाजिब होगी। और यदि किसी व्यक्ति को दस गज़ का कुआँ खोदने के लिए मजदूर नियुक्त किया गया, उसने पाँच गज़ खोदकर कहा कि अब मुझसे बाकी नहीं खुदेगा, जबकि उसके पास कोई वैध कारण नहीं था, तो (न्यायाधीश ने) फरमाया कि मैं बाकी खोदने के लिए उसे कैद कर दूँगा। और यदि किसी व्यक्ति को कुछ धन दिया गया कि वह इतनी मजदूरी पर अमुक शहर में जाकर अमुक व्यक्ति को पहुँचा दे, फिर संदेशवाहक (एलची) ने आकर कहा कि मैंने दे दिया और भेजने वाले ने इनकार किया, तो इमाम अबू यूसुफ (रह.) ने फरमाया कि वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा, और इमाम मुहम्मद (रह.) ने फरमाया कि वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, यह 'तातारखानिया' में है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने फरमाया कि ज़ैद ने अम्र की ज़मीन पर कब्ज़ा (ग़सब) करके खालिद नामक एक व्यक्ति को किराये (इजारा) पर दे दी और ज़ैद को पता नहीं चला, यहाँ तक कि साल के कुछ दिन गुज़र गए। फिर पता चलने पर उसने किराये के अनुबंध (अक़्द-ए-इजारा) की अनुमति दे दी, तो पिछला किराया कब्ज़ा करने वाले (ग़ासिब) का होगा और बाकी दिनों का किराया अनुमति के समय से मालिक का होगा। और यदि मालिक ने अनुमति नहीं दी यहाँ तक कि किराये की पूरी अवधि बीत गई, तो सारा किराया कब्ज़ा करने वाले का होगा, यह 'हावी' में है। 'क़ुदूरी' में लिखा है कि यदि किसी व्यक्ति ने दो मकान किराये पर लिए, फिर एक मकान ढह गया या उसे किसी ने हड़प लिया, ऐसी ही कोई स्थिति उत्पन्न हुई, तो किरायेदार को अधिकार है कि वह दूसरे मकान को छोड़ दे, यह 'मुहीत' में है। दो व्यक्तियों ने एक विशेष वस्तु पर दावा किया, एक ने किराये (इजारा) का दावा किया और दूसरे ने खरीद का दावा किया और प्रतिवादी (मुदआ अलैह) ने किराये को स्वीकार किया...

یا اسی چشمہ کو چھوڑا کر دیا یا اس کا نچاؤ زیادہ کرا دیا کہ جس سے پانی زیادہ آنے لگا تو سب گاؤں والوں کا استحقاق ہے فقط مستاجر ہی کا نہیں ہے اور اگر بعض گاؤں والوں نے اس چشمہ کے حریم کو چھوڑ کر دوسری جگہ کوئی چشمہ کھود نکالا تو اس کا پانی فقط مستاجر کا ہو گا کذا فی الصغریٰ اور اجرت فقط مستاجر پر واجب ہو گی یہ حاوی میں ہے۔

اس کو یہ اختیار نہیں ہے کہ زیادتی گاؤں والوں کی نہر میں جاری کرے لیکن ان کی سب کی رضامندی سے جاری کر سکتا ہے اور اگر راضی نہ ہوں تو جو زمین مردہ پڑی ہے یا اپنی ذاتی زمین میں دوسری نہر کھودے گا یہ صغریٰ میں ہے۔ زید نے عمرو سے ایک بیل دس روز کے واسطے کسی قدر روزانہ اجرت پر کرایہ لیا پھر زید نے وہ بیل ان دونوں میں سے پانچ روز تک عمرو کے پاس ودیعت رکھا تو زید پر پورے دس روز کا کرایہ واجب ہو گا کیونکہ مستودع کا قبضہ بعینہ مودع کا قبضہ شمار ہوتا ہے اور اگر بجائے ودیعت کے مالک کو عاریتہ دیا ہو اور باقی مسئلہ بحالہ ہو تو مدت عاریت کے کرایہ واجب ہونے میں دو روایتیں ہیں یہ ذخیرہ میں ہے۔ ایک شخص نے معمار کو ایک دیوار بنانے کے لئے جس کا مقام دکھلا دیا اور اس کا طول و عرض و اونچائی سب بیان کر دی مزدوری مقرر کیا اور یہ شرط قرار دی کہ ہر ہزار اینٹ بعوض اس قدر اجرت کے اور اس قدر صحیح بعوض اس اجرت کے تیار کرے پھر مزدور نے نیو وغیرہ بنائی تھی کہ اتنے میں مر گیا اور ہزار اینٹیں مع صحیح کے جس قدر قرار پایا تھا داخل کر چکا تھا تو جو اجرت ٹھہری تھی وہ بنے ہوئے حصہ دیوار اور بے بنے حصہ پر تقسیم ہو کر جو تیار ہوئی ہے اس کے پرتے میں جو اجرت آئی ہو اس قدر دے دی جائے گی یہ محیط میں ہے۔ ایک شخص نے ایک مکان کرایہ پر لیا اور اس میں ایک دیوار ایسی مٹی سے بنوائی جو اسی مکان میں پڑی

ہوئی تھی مگر بلا اجازت مالک یہ کام کیا پھر جب اس مکان کو چھوڑا تو دیوار توڑنے کا قصد کیا پس اگر اس نے مکان کی مٹی سے کچی اینٹیں بنوا کر دیوار بنوائی ہو تو اس کو اختیار ہے کہ توڑ دے اور اس پر واجب ہو گا کہ مالک مکان کو مٹی کی قیمت دے دے اور اگر اس نے مٹی میں پانی دے کر بنوائی ہے تو نہیں توڑ سکتا ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ محیط میں شمس الائمہ اوزجندی سے منقول ہے کہ ایک شخص نے مزدور سے کہا کہ یہ کھنڈل میرا درست کر دے تجھے دس درہم دوں گا اس نے بنانا شروع کیا اس حالت میں کھنڈل میں سے کچھ اور عمارت گر گئی اس نے سب درست کیا تو مزدور کو سوائے دس درہم کے زیادہ نہ ملیں گے یہ قنیہ میں ہے۔

جامع الفتاویٰ میں لکھا ہے کہ ایک شخص نے زید کو ایک منارہ جس کا طول پچاس گز اور عرض دس گز ہے بنانے کے واسطے مزدور مقرر کیا اور اس نے تھوڑا سا بنایا تھا کہ وہ گر گیا تو اس کے حساب سے اجرت واجب ہو گی اور اگر ایک شخص کو دس گز کا کنواں کھودنے کے واسطے مزدور مقرر کیا اس نے پانچ گز کھود کر کہا کہ اب مجھ سے باقی نہیں کھودتا ہے حالانکہ اس کو کوئی عذر پیش نہیں آیا تو فرمایا کہ میں باقی کھودنے کے واسطے اس کو قید کر دوں گا اور اگر کسی شخص کو کچھ مال دیا کہ اس قدر اجرت پر فلاں شہر میں جا کر فلاں شخص کو پہنچا دے پھر ایلچی نے آکر کہا کہ میں نے دے دیا اور مرسل نے انکار کیا تو امام ابویوسفؒ نے فرمایا کہ ضامن ہو گا اور امام محمدؒ نے فرمایا کہ ضامن نہ ہو گا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ امام محمدؒ نے فرمایا کہ زید نے عمرو کی زمین غصب کر کے خالد ایک شخص معین کو اجارہ دے دی اور زید کو معلوم نہ ہوا یہاں تک کہ سال میں سے کچھ دن گزر گئے پھر بعد معلوم ہونے کے اس نے عقد اجارہ کی اجازت دے دی تو گزشتہ کا کرایہ غاصب کا اور باقی ایام اجارہ کا کرایہ وقت اجازت سے مالک کا ہو گا اور اگر مالک نے اجازت نہ دی یہاں تک کہ تمام مدت اجارہ کی گزر گئی تو سب کرایہ غاصب کا ہو گا یہ حاوی میں ہے۔ قدوری میں لکھا ہے کہ اگر ایک شخص نے دو مکان

کرایہ پر لئے پھر ایک مکان منہدم ہو گیا یا اس کو کسی نے غصب کر لیا ایسی ہی کوئی وجہ واقع ہوئی تو مستاجر کو اختیار ہے کہ دوسرے کو چھوڑ دے یہ محیط میں ہے۔ دو شخصوں نے ایک شے معین کا دعویٰ کیا ایک نے اجارہ کا دعویٰ کیا اور دوسرے نے خرید کا دعویٰ کیا اور مدعا علیہ نے اجارہ کا اقرار

Fatawa Alamgiri..... Volume 6 329 Kitab al-Ijarah (Book of Leasing and Hiring)

...and if the claimant of the purchase wished to take an oath from the seller regarding the purchase, he may do so. If both claimed a lease and the defendant admitted a lease for one but the other sought an oath from him, he cannot take the oath; this is mentioned in *Sughra*. Sheikh Ali bin Ahmad was asked: A person endowed (waqf) a house for the residence of an Imam; does he have the right to rent it out to someone? He replied: No, he does not have that right. My father was also asked the same, and he gave the same answer; this is in *Tatarkhaniyah*. If Amr gave a slave to Zaid, saying, "If you wish, purchase him for a thousand dirhams and take possession, or take him on lease for one year at such and such rent." Zaid took possession, and after working the slave, the slave died in his care. It shall be determined as a lease. If Zaid claimed he took possession as a purchase, then if the value is equal to or greater than the customary rent, his statement shall be accepted. If the rent is higher, it shall not be accepted. If he did not put the slave to work and the slave died, nothing shall be due from him; this is in *Tatarkhaniyah*. If someone purchased an item and leased it to someone before taking possession, it is not permissible, just as selling it before possession is impermissible. This rule applies to movable property (*mal-e-manqool*). If the property is immovable (*ghair-manqoola*), such as real estate (*aqar*), some scholars said the same disagreement exists as in its sale, while others stated that by consensus (*ijma*), such a lease is not permissible; this is in *Al-Muhit*. If a defect arose in a shop making it unfit for work, and the owner repaired part of it but not all of it until the year ended, the full rent remains due unless the tenant returns the shop due to the defect. That is, the tenant should rescind the lease because of the defect so that rent is not due. He does not have the option to return part and keep part; this is in *Al-Quniyah*. Zaid gave a calf to Amr to rear, with the agreement that when it grows big it shall be sold and the profit shared between them. In this case, the calf remains the property of its owner, and Amr is only entitled to wages for its care. If a shop tenant became bankrupt and went into hiding, his relatives do not have the right to return the shop to the owner and rescind the lease. If the lease contract remained and the lessee was absent until the lease period expired, then if the shop remained under the control or held the goods of the lessee, the full rent shall be due; this is in *Jawahir al-Fatawa*.

A ruling narrated by Qazi Badiuddin in Fatawa Ahu: Zaid hired Amr as a laborer to transport a specific log from Karinah to Bukhara on a cart. Amr brought it by water. Some scholars stated that he should receive the customary wage (*ujrat al-mithl*); this

is in *Zakheerah*. Imam Muhammad (RA) said: Zaid rented camels from Khalid on the condition of loading one hundred *ratl* on each camel. The carrier brought the camels and Zaid ordered him to load certain bundles, having already informed Khalid that each bundle did not exceed one hundred *ratl*. He transported them to the destination, but it happened that some camels died on the way. Zaid shall not be liable for compensation (*zaman*). If two persons rented a house from Zaid for one month, and after the month, they testified on behalf of Khalid that the house belongs to Khalid, the testimony shall be accepted. Zaid hired a grinder to grind grain for one dirham. The grinder ground it, kneaded it, baked bread, and ate it. Zaid has the choice to either seek compensation for the flour from him but pay him his wages, or seek compensation for the wheat. In the latter case, no wages shall be due to the grinder. If two persons rented an item and one gave it to the other for safekeeping, no liability (*zaman*) shall fall on the giver, provided the item is indivisible; this is in *Zahiriyah*. Zaid took Khalid's grain for labor on the condition that from this place...

1. Movable: Property that can be moved from one place to another. Immovable: Such as a house or land, also called *aqar* (real estate), and like trees etc.

फ़तावा आलमगीरी..... जिल्द 6 329 किताब अल-इजारा (किरायेदारी/मज़दूरी की किताब)

...कर दिया और मुद्दई खरीद ने उस से खरीदने पर क़सम लेनी चाही तो क़सम ले सकता है और अगर दोनों ने इजारा (किरायेदारी) का दावा किया और मुद्दई अलैह ने एक के वास्ते इजारा देने का इक़रार किया और दूसरे ने उस से क़सम तलब की तो क़सम नहीं ले सकता है यह सुग़रा में है। शेख़ अली बिन अहमद से दरयाफ्त किया गया कि एक शख़्स ने इमाम की सकूनत के वास्ते एक मकान वक़्फ़ किया, तो क्या उसको इख़्तियार है कि किसी को किराये पर दे दे? फ़रमाया कि नहीं इख़्तियार है, और मेरे वालिद से भी दरयाफ्त किया गया उन्होंने भी यही जवाब दिया, यह तातारख़ानिया में है। अगर अम्र ने ज़ैद को एक ग़ुलाम दिया कि तेरा जी चाहे ब-इवज़ हज़ार दिरहम खरीद के इसको अपने क़ब्ज़े में कर ले या इस कदर किराये पर एक साल तक इजारा (किराये) पर ले ले। ज़ैद ने क़ब्ज़ा कर लिया और काम लेने के बाद वह उसके पास मर गया तो उसे इजारा में करार दिया जाएगा; फिर अगर ज़ैद ने कहा कि मैंने खरीद के तौर पर क़ब्ज़ा किया था, तो अगर उसकी कीमत मिस्ल उजरत (सामान्य किराये) के बराबर या ज़्यादा हो तो उसका कौल कबूल होगा और अगर उजरत ज़्यादा हो तो कबूल न होगा और अगर उसने काम न लिया हो और वह मर गया तो उस पर कुछ वाजिब न होगा, यह तातारख़ानिया में है। अगर कोई चीज़ खरीदी और क़ब्ज़े से पहले किसी शख़्स को किराये पर दे दी तो जाइज़ नहीं है जैसे बेचना ना-जाइज़ है, और यह हुक्म माल मनकुल (चल संपत्ति) में है और अगर ग़ैर-मनकुला (अचल संपत्ति) अज़ किस्म अकार (ज़मीन-जायदाद) हो तो बाज़ मशाइख ने फ़रमाया कि इसमें वैसा ही इख़्तिलाफ़ है जैसा इसकी बिक्री में है और बाज़ ने फ़रमाया कि इजारा बिल-इज्मा (सर्वसम्मति से) जाइज़ नहीं है, यह मुहीत में है। दुकान में ऐसा ऐब (कमी) पैदा हो गया कि काम के लायक न रही और मालिक ने आधी दुरुस्त करा दी और आधी दुरुस्त न कराई यहाँ तक कि साल पूरा हो गया तो उस पर पूरी दुकान का किराया वाजिब होगा जब तक कि ऐब की वजह से दुकान वापस न करे, यानी चाहिए कि ऐब की वजह से इजारा (अनुबंध) खत्म कर दे ताकि किराया वाजिब न हो, और यह इख़्तियार नहीं है कि आधी वापस करे और आधी वापस न करे, यह कुनिया में है। ज़ैद ने अम्र को एक बछड़ा दिया कि इसकी परवरिश करे, जब बड़ा हो जाए तब इसको बेचे, जो दाम बढ़कर मिलेंगे वह हम दोनों में साझा होंगे, तो वह बछड़ा अपने मालिक का ही रहेगा और अम्र को सिर्फ इसकी हिफाज़त की मज़दूरी मिलेगी। दुकान का किरायेदार मुफलिस (कंगाल) होकर कहीं गायब हो गया तो उसके रिश्तेदारों को यह इख़्तियार नहीं है कि दुकान उसके मालिक को वापस करके इजारा खत्म कर दें, और अगर इजारा का अनुबंध बाकी रहा

और किरायेदार गायब रहा यहाँ तक कि इजारे की मुद्दत गुज़र गई, तो अगर दुकान किरायेदार और उसके सामान के अधिकार व कब्जे में रही हो तो पूरा किराया वाजिब होगा, यह जवाहरुल फ़तावा में है।

फ़तावा आहू में दर्ज काज़ी बदीउद्दीन से वर्णित एक मसला ज़ैद ने अम्र को मज़दूर नियुक्त किया कि यह लट्ठा निर्धारित करीनह से बुखारा तक ठेले पर लादकर पहुँचाए, वह उसे पानी के रास्ते लाया तो बाज़ ने फ़रमाया कि उसको उजरतुल-मिस्ल (बाज़ार दर के अनुसार मज़दूरी) मिलेगी, यह ज़खीरा में है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने फ़रमाया कि ज़ैद ने खालिद से कुछ ऊँट इस शर्त पर किराये पर लिए कि हर ऊँट पर सौ रतल बोझ लादेगा, फिर हमाल (बोझ ढोने वाला) अपने ऊँट लाया और ज़ैद ने उसे हुक्म दिया कि यह गट्ठर लाद दे, और वह खालिद को बता चुका था कि हर गट्ठर सौ रतल से ज़्यादा नहीं है। फिर जहाँ तक पहुँचाना तय था वहाँ तक पहुँचाया और हुआ यह कि रास्ते में कुछ ऊँट मर गए, तो ज़ैद पर जुर्माना (ज़मान) लाज़िम न होगा। और अगर दो व्यक्तियों ने ज़ैद से एक महीने के लिए एक मकान किराये पर लिया, फिर महीने के बाद खालिद की तरफ से गवाही दी कि यह मकान खालिद का है, तो गवाही कबूल होगी। ज़ैद ने एक पीसने वाले को नियुक्त किया कि एक दिरहम पर पीसे, उसने पीसकर, गूँधकर रोटी पकाकर खा ली, तो ज़ैद को इख़्तियार है कि चाहे उससे आटे की कीमत (ज़मान) ले ले लेकिन पीसने वाले को मज़दूरी दे, या उससे गेहूँ का हर्जाना ले, और इस स्थिति में उस पर कोई मज़दूरी वाजिब न होगी। दो व्यक्तियों ने एक चीज़ किराये पर ली और एक ने दूसरे को दे दी कि उसे हिफाज़त से रखे, तो देने वाले पर कोई हर्जाना (ज़मान) लाज़िम न आएगा बशर्ते कि वह चीज़ बाँटने योग्य न हो, यह ज़हीरिया में है। ज़ैद ने खालिद का अनाज इस शर्त पर मज़दूरी पर लिया कि इस जगह से...

१- मनकुल: वह संपत्ति जिसे एक जगह से दूसरी जगह ले जाया जा सके। ग़ैर-मनकुल: जैसे मकान और ज़मीन, इसे अकार भी कहते हैं, और जैसे पेड़ आदि।

کردیا اور مدعی خرید نے اس سے خریدنے پر قسم لینی چاہی تو قسم لے سکتا ہے اور اگر دونوں نے اجارہ کا دعویٰ کیا اور مدعی علیہ نے ایک کے واسطے اجارہ دینے کا اقرار کیا اور دوسرے نے اس سے قسم طلب کی تو قسم نہیں لے سکتا ہے یہ صغریٰ میں ہے۔ شیخ علی بن احمد سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے امام کی سکونت کے واسطے ایک مکان وقف کیا پس کیا اس کو اختیار ہے کہ کسی کو کرایہ پر دے دے فرمایا کہ نہیں اختیار ہے اور میرے والد سے بھی دریافت کیا گیا انہوں نے بھی یہی جواب دیا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر عمرو نے زید کو ایک غلام دیا کہ تیرا جی چاہے بعوض ہزار درہم خرید کے اس کو اپنے قبضہ میں کرنے یا اس قدر کرایہ پر ایک سال تک اجارہ میں لے لے۔ زید نے قبضہ کرلیا اور بعد کام لینے کے اس کے پاس مر گیا تو اجارہ میں قرار دیا جائے گا پس اگر زید نے کہا کہ میں نے خرید کے طور پر قبضہ کیا تھا پس اگر اس کی قیمت مثل اجرت کے یا زیادہ ہو تو اس کا قول قبول ہوگا اور اگر اجرت زیادہ ہو تو قبول نہ ہوگا اور اگر اس نے کام نہ لیا ہو اور وہ مر گیا تو اس پر کچھ واجب نہ ہوگا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر کوئی چیز خریدی اور قبضہ سے پہلے کسی شخص کو اجارہ پر دے دی تو جائز نہیں ہے جیسے فروخت کرنا نا جائز ہے اور یہ حکم مال منقول میں ہے اور اگر غیر منقولہ از قسم عقار ہو تو بعض مشائخ نے فرمایا کہ اس میں ویسا ہی اختلاف ہے جیسا اس کی بیع میں ہے اور بعض نے فرمایا کہ اجارہ بالا جماع نہیں جائز ہے یہ محیط میں ہے دُکان میں ایسا عیب پیدا ہو گیا کہ کام کے لائق نہ رہی اور مالک نے آدمی درست کرا دی اور آدمی درست نہ کرائی یہاں تک کہ سال پورا ہو گیا تو اس پر پوری دُکان کا کرایہ واجب ہوگا تا وقتیکہ عیب کی وجہ سے دُکان واپس نہ کرے یعنی چاہئے کہ عیب کی وجہ سے اجارہ فسخ کر دے تا کہ کرایہ واجب نہ ہو اور یہ اختیار نہیں ہے کہ

آدمی واپس کرے اور آدمی واپس نہ کرے یہ قنیہ میں ہے۔ زید نے عمرو کو ایک گوسالہ دیا کہ اس کی پرورش کرے جب بڑا ہو جائے تب اس کو فروخت کرے جو دام بڑھتی ملیں گے وہ ہم دونوں میں مشترک ہوں گے تو وہ گوسالہ اپنے مالک کا رہے گا اور عمرو کو فقط اس کی حفاظت کی اجرت ملے گی دُکان کی کرایہ دار مفلس ہو کر کہیں روپوش ہو گیا تو اس کے اقربا کو یہ اختیار نہیں ہے کہ دُکان اس کے مالک کو واپس کر کے اجارہ فسخ کر دیں اور اگر عقد اجارہ باقی رہا اور مستاجر غائب رہا یہاں تک کہ اجارہ کی مدت گزر گئی پس اگر مستاجر اور اس کے اسباب کے تصرف و تعلق میں ہو تو تمامی اجرت واجب ہو گی یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔

فتاویٰ آہو میں مندرج قاضی بدیع الدین سے مروی ایک مسئلہ زید نے عمرو کو مزدور مقرر کیا کہ یہ لٹھا معین کرینہ سے بخار اتک ٹھیل پر لا د کر پہنچائے وہ پانی پر لایا تو بعض نے فرمایا کہ اس کو اجرت المثل ملے گی یہ ذخیرہ میں ہے۔ امام محمدؒ نے فرمایا کہ زید نے خالد سے کچھ اونٹ اس شرط سے کرایہ پر ٹھہرائے کہ ہر اونٹ پر سور طل بوجھ لادے گا پھر حمال اپنے اونٹ لایا اور زید نے اس کو حکم کیا کہ یہ گٹھر لا دے اور خالد کو خبردار کر چکا تھا کہ ہر گٹھر سو رطل سے زیادہ نہیں ہے پس جہاں تک لانا ٹھہرا تھا وہاں تک لایا اور حال یہ گزرا کہ راہ میں بعضے اونٹ ہلاک ہو گئے تو زید پر ضمان لازم نہ ہو گی اور اگر دو شخصوں نے زید سے ایک مہینہ کے واسطے ایک مکان کرایہ پر لیا پھر مہینہ کے بعد خالد کی طرف سے گواہی دی کہ یہ مکان خالد کا ہے تو گواہی قبول ہو گی زید نے ایک پیسنے والے کو مقرر کیا کہ ایک درہم پر پیسے اس نے پیس کر گوندھ کر روٹی پکا کر کھا لی تو زید کو اختیار ہے کہ چاہے اس سے آٹے کی ضمان لے مگر پیسنے والے کو اجرت دے یا گیہوں اس سے ضمان لے اور اس صورت میں اس پر کچھ اجرت واجب نہ ہو گی دو شخصوں نے ایک چیز کرایہ پر لی اور ایک نے دوسرے کو دے دی کہ

اس کو حفاظت سے رکھے تو دینے والے پر کچھ ضمان لازم نہ آئے گی بشرطیکہ وہ چیز قابل تقسیم نہ ہو یہ ظہیریہ میں ہے۔ زید نے خالد کا اناج اس شرط سے مزدوری پر لیا کہ اس مقام سے

۱- منقول جو مال قابل نقل ہو اور غیر منقول جیسے مکان و زمین اور اس کو عقار بھی کہتے ہیں اور جیسے درخت وغیرہ۔

Fatwa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 330 | Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/Leasing)

"I will deliver this to such and such a place for twelve dirhams today." If the person delivers it late, the agreed-upon wage will not be obligatory upon Khalid; instead, *Ajr-ul-Mithl* (a customary/fair wage) shall be due. This ruling should follow the opinion of Imam Azam (Abu Hanifa); otherwise, according to the *Sahibayn* (Imams Abu Yusuf and Muhammad), this hiring is valid, and the *Ajr-e-Musamma* (stipulated wage) would be due. This is mentioned in *Zakhirah*. It is written in *Fatwa Aahu* that Qazi Badi-ud-Din was asked: "There are thorns in a rented orchard; does the lessee (*mustajir*) have the right to take them as he takes the fruit?" He replied, "Yes." This is in *Tatarkhaniya*.

The wages of a tutor or a circumciser are payable from the child's own property, provided he has some; otherwise, they are the responsibility of the father. The midwife’s fee is the responsibility of whoever (husband or wife) summoned her. A husband shall not be coerced into hiring a midwife. The wages of a prison warden are not the responsibility of the prisoner. Zahir Tamartashi stated that some have said that in our times, the jail warden's wage should be the responsibility of the creditor, as the warden works for his benefit; this is in *Qunyah*. Qazi Badi-ud-Din was asked: "A landowner planted a vegetable patch (*falez*) using his own seeds or seeds from the land’s produce; does the lessee have the right to take a share of what grew on that land?" He replied, "No. And if he has already taken a share, the owner has the right to reclaim it. If the item itself exists, he takes it; otherwise, he takes its value if it has been consumed." This is in *Tatarkhaniya*. Zaid hired a man to carry a load from one place to another for a specific rent. Halfway through, the worker decided to go elsewhere for other work; he left the load with the lessee right there and demanded half the rent. It was ruled that he has this right, provided the remaining half of the journey is similar to the first half in terms of difficulty and ease. This is mentioned in the *Fatwa*, and we have noted in *Wasl al-Ihsna* that in partitioning rent, the stages (distance) are considered, not the relative difficulty or ease. Therefore, one must deliberate carefully when issuing a fatwa; this is in *Al-Muheet*. It is written in *Majmu' al-Nawazil* that Sheikh-ul-Islam Awzjandi was asked: "Zaid appointed a laborer to keep a fire lit in a cellar (*matmoorah*) at night. He did so but fell asleep before dawn, resulting in the cellar and its contents being burnt. Is the laborer liable (*damin*)?" He replied, "No." Then he was asked: "If the laborer lit the fire again without Zaid’s command, would he be liable?" He replied, "Yes." This is in *Tatarkhaniya*. Zaid gave Amr ten mounds (*man*) of copper and hired him for forty dirhams to hammer/flatten it. After hammering, it remained nine mounds. Is the wage due for ten mounds or

nine? He replied that forty dirhams are due from Zaid, as per the condition he set. This is in *Al-Khulasah*.

A teacher demanded the cost of school items like mats and wall-hangings from the students; they brought some dirhams, and the teacher mixed them with his personal money. ✵

In *Majmu' al-Nawazil*, it is stated that a man was selling in the market and sought help from a fellow market-seller to sell his goods. The latter helped and then demanded a wage. In this case, the custom of the market people is considered. If their custom is to help for a wage, then *Ajr-ul-Mithl* is due; otherwise, it is not. The fixed rates established by brokers on goods are pure oppression and transgression; nothing is lawful for them except *Ajr-ul-Mithl*. This is in *Zahiriyah*. If Zaid appointed Amr to build separate-roofed or single-roofed rooms (*rohit*) in a field and specified the necessary length and width, then according to *Fatwa Abul Layth*...

1. *Falez*: An Arabized form of 'Paliz', referring to a patch for melons, etc.
2. *Matmoorah*: In cold, snowy countries, a small room covered with earth or similar material from the top, with an open fire lit inside.

"मैं अमुक स्थान तक आज ही बारह दिरहम के किराये पर पहुँचा दूँगी", फिर उसने देर से पहुँचाया, तो जो मजदूरी तय हुई थी वह खालिद के ज़िम्मे वाजिब नहीं होगी, बल्कि 'अज्र-उल-मिस्ल' (उचित मजदूरी) वाजिब होगी। यह हुक्म इमाम-ए-आज़म रह. के कौल (विचार) पर होना चाहिए, वरना साहिबैन रह. के नज़दीक यह इजारा जायज़ है, अतः 'अज्र-ए-मुसम्मा' (तयशुदा मजदूरी) वाजिब होगी, यह ज़खीरा में है। फ़तावा आहू में लिखा है कि काज़ी बदीउद्दीन से पूछा गया कि किराये के बाग में कांटे हैं, तो क्या मुस्ताजिर (किरायेदार) को अधिकार है कि वह फलों की तरह उन्हें ले ले? फरमाया कि हाँ, यह तातारखानिया में है।

शिक्षक और खतना करने वाले की मजदूरी लड़के के माल से दी जाएगी, बशर्ते कि उसके पास कुछ माल हो, वरना उसके पिता पर वाजिब होगी। दाई की मजदूरी पति या पत्नी में से उस पर वाजिब होगी जिसने उसे बुलाया हो, और पति को दाई को किराये पर नियुक्त करने के लिए मजबूर नहीं किया जाएगा। जेल के दरोगा की मजदूरी कैदी पर लाज़िम नहीं होगी। ज़हीर तमरताशी ने फरमाया कि कुछ लोगों ने कहा है कि हमारे समय में जेल के दरोगा की मजदूरी लेनदार (कर्ज़खवाह) पर वाजिब होनी चाहिए क्योंकि वह उसी के लिए काम करता है, यह कूनिया में है। काज़ी बदीउद्दीन से पूछा गया कि ज़मीन के मालिक ने अपने बीज से या ज़मीन की उपज के बीज से उसी ज़मीन में सब्ज़ी (फालीज़) उगाई, तो क्या किरायेदार को अधिकार है कि जो कुछ उस ज़मीन में पैदा हुआ उसमें से हिस्सा ले? फरमाया कि नहीं, और अगर उसने हिस्सा ले लिया तो मालिक को अधिकार है कि वह उससे वापस ले ले, अगर वह वस्तु मौजूद है तो वही ले ले वरना उसकी कीमत ले ले अगर वह नष्ट हो गई हो, यह तातारखानिया में है। ज़ैद ने एक व्यक्ति को मजदूर रखा कि इस स्थान से अमुक स्थान तक यह बोझ इतने किराये पर ले चले, जब वह आधा रास्ता चला तो उसे किसी और काम पर जाने का विचार आया, उसने बोझ मुस्ताजिर के पास वहीं छोड़ दिया और अपना आधा किराया मांगा। फरमाया कि उसे यह अधिकार है बशर्ते कि बाकी आधा रास्ता कठिनाई और सुगमता में तय किए हुए रास्ते के समान हो। ऐसा ही फ़तावा में वर्णित है और हमने 'वस्ल अल-इसना' में उल्लेख किया है कि किराया बाँटने में चरणों (पड़ावों) का महत्व है, कठिनाई या सुगमता का नहीं। अतः फतवा देते समय गहराई से विचार करना चाहिए, यह मुहीत में है। मजमूअ अल-नवाज़िल में लिखा है कि शैख़ुल इस्लाम औज़जन्दी रह. से पूछा गया कि ज़ैद ने एक व्यक्ति को मजदूर नियुक्त किया कि रात में 'मतमूरा' (एक प्रकार का तहखाना) में आग जलाए, उसने ऐसा ही किया और रात बाकी रहते सो

गया, जिससे मतमूरा और उसमें जो कुछ था सब जल गया। क्या मजदूर ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा? फरमाया कि नहीं। फिर पूछा गया कि अगर मजदूर ने दोबारा ज़ैद के आदेश के बिना आग जलाई हो तो क्या वह उत्तरदायी होगा? फरमाया कि हाँ, यह तातारखानिया में है। ज़ैद ने अम्र को दस मन ताँबा दिया और चालीस दिरहम पर मजदूर रखा कि उसे कूट दे, कूटने के बाद वह नौ मन रह गया। क्या दस मन की मजदूरी वाजिब होगी या नौ मन की? फरमाया कि ज़ैद पर चालीस दिरहम वाजिब होंगे जैसा कि उसने शर्त की थी, यह खुलासा में है।

एक शिक्षक ने लड़कों से चटाई, दीवार आदि स्कूल के काम की चीजों की कीमत मांगी, वे लोग कुछ दिरहम लाए और शिक्षक ने उन्हें अपने निजी दिरहमों में मिला लिया। ✨

मजमूअ अल-नवाज़िल में है कि एक व्यक्ति बाज़ार में सामान बेचता था, उसने किसी बाज़ार वाले से अपना माल बिकवाने में मदद मांगी, उसने मदद की और फिर मजदूरी मांगी। इस मामले में बाज़ार वालों की प्रथा (रिवाज़) का विचार किया जाएगा। अगर उनकी प्रथा मजदूरी लेकर मदद करने की है, तो 'अज्र-ए-मिस्ल' वाजिब होगी, अन्यथा नहीं। दलालों ने वस्तुओं पर जो दरें खुद तय कर रखी हैं, वह सरासर ज़ुल्म है। उन्हें 'अज्र-ए-मिस्ल' के अलावा कुछ भी हलाल नहीं है, यह ज़हीरिया में है। अगर ज़ैद ने अम्र को नियुक्त किया कि वह इस मैदान में मेरे लिए अलग-अलग छतों वाली या एक ही छत वाली कोठरी (रोहित) तैयार कर दे और उसकी लंबाई-चौड़ाई आदि जो आवश्यक है बता दी, तो फ़तावा अबुल लैस के अनुसार...

1. फालीज़: खरबूजे आदि की क्यारी।
2. मतमूरा: ठंडे बर्फीले देशों में एक कोठरी जिसे ऊपर से मिट्टी आदि से ढक देते हैं और अंदर अलाव जलाते हैं।

فلاں مقام تک بارہ درہم کرایہ پر آج ہی پہنچادوں گا پھر اس نے دیر میں پہنچایا تو جس قدر اجرت قرار پائی ہے وہ خالد کے ذمہ واجب نہ ہو گی بلکہ اجر المثل واجب ہو گا اور چاہئے کہ یہ حکم امام اعظمؒ کے قول پر ہو ورنہ صاحبینؒ کے نزدیک یہ اجارہ جائز ہے پس اجر مسمیٰ واجب ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے۔ فتاویٰ آہو میں لکھا ہے کہ قاضی بدیع الدین سے دریافت کیا گیا کہ اجارہ والے باغ میں کانٹے ہیں پس آیا مستاجر کو اختیار ہے کہ پھلوں کی طرح ان کو لے لے فرمایا کہ ہاں یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

ادیب و ختنہ کرنے والے کی اجرت لڑکے کے مال میں واجب ہوتی ہے بشرطیکہ کچھ مال ہو ورنہ اس کے باپ پر واجب ہو گی اور قابلہ کی اجرت بیوی شوہر میں سے جو اس کو بلائے اس پر واجب ہو گی اور شوہر پر قابلہ باجارہ مقرر کرنے کے واسطے جبر نہ کیا جائے گا اور قاضی کے قید خانہ کے داروغہ کی اجرت قیدی پر لازم نہ ہو گی اور ظہیر تمرتاشی نے فرمایا کہ بعض نے فرمایا کہ ہمارے زمانہ میں داروغہ محبس کی اجرت قرض خواہ پر واجب ہونی چاہئے کیونکہ اسی کے واسطے کام کرتا ہے یہ قنیہ میں ہے قاضی بدیع الدین سے دریافت کیا گیا کہ مالک زمین نے اپنے بیج سے یا زمین کے پیداوار بیج سے اسی زمین میں فالیز لگائی پس آیا مستاجر کو اختیار ہے کہ جو کچھ اس زمین میں پیدا ہوا اس میں سے حصہ لے فرمایا کہ نہیں اور اگر اس نے حصہ لے لیا تو مالک کو اختیار ہے کہ اس سے واپس لے لے اگر بعینہ قائم ہو یا اس کی قیمت لے لے اگر تلف ہو گیا ہو یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ زید نے ایک شخص کو مزدور کیا کہ اس مقام سے فلاں مقام تک یہ بوجھ اتنے کرایے پر لے چلے پھر جب وہ آدھا راستہ چلا تو جمال کی رائے میں آیا کہ کسی دوسرے کام کو جائے اس نے بوجھ مستاجر کے پاس وہیں چھوڑ دیا اور اپنا نصف کرایہ طلب

کیا تو فرمایا کہ اس کو یہ اختیار ہے بشرطیکہ باقی آدھا راستہ سختی و آسانی میں طے کئے ہوئے راستہ کے مثل ہو ایسا ہی فتاویٰ میں مذکور ہے اور ہم نے وصل الاحصناع میں ذکر کر دیا ہے کہ کرایہ تقسیم کرنے میں مرحلوں کا اعتبار ہے سختی و آسانی کا اعتبار نہیں ہے پس فتویٰ دینے کے وقت خوب تامل کرنا چاہئے یہ محیط میں ہے۔ مجموع النوازل میں لکھا ہے کہ شیخ الاسلام اوز جندیؒ سے دریافت کیا گیا کہ زید نے ایک شخص کو مزدور مقرر کیا کہ رات میں مطمورہ میں آگ روشن کرے اس نے ایسا ہی کیا اور کچھ رات رہے سو گیا پس مطمورہ اور جو کچھ اس میں تھا سب جل گیا پس آیا اجیر ضامن ہوگا فرمایا کہ نہیں پھر دریافت کیا گیا کہ اگر مزدور نے دوبارہ بدوں حکم زید کے روشن کی ہو آیا ضامن ہوگا فرمایا کہ ہاں یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ زید نے عمرو کو دس من تانبادیا اور چالیس درہم پر مزدور کیا کہ کوٹ دے پس بعد کوٹنے کے وہ نو من رہ گیا پس آیا دس من کی اجرت واجب ہوگی یا نومن کی فرمایا کہ زید پر چالیس درہم واجب ہوں گے جیسا کہ اس نے شرط کی ہے یہ خلاصہ میں ہے۔

ایک معلم نے لڑکوں سے چٹائی دیوار یہ وغیرہ مکتب کے کام کی چیزوں کی قیمت طلب کی وہ لوگ کچھ درہم لائے اور معلم نے اپنے ذاتی درہموں میں ملائے ✵

مجموع النوازل میں ہے کہ ایک شخص بازار میں فروخت کرتا تھا اس نے کسی بازاری سے اپنے مال فروخت کرانے پر استعانت طلب کی اس نے مدد کی پھر اجرت مانگی تو اس باب میں اہل بازار کی عادت کا اعتبار ہے اگر ان کی عادت یہ ہو کہ باجرت مدد کرتے ہوں تو اجرت مثل واجب ہو گی ورنہ نہیں واجب ہو گی اور دلالوں نے جو مقدار اشیاء پر باہمی وضعات مقرر کر رکھی ہے یہ محض ظلم و سرکشی ہے ان کو سوائے اجر المثل کے کچھ حلال نہیں ہے یہ ظہیر یہ میں ہے۔ اگر زید نے عمرو کو مقرر کیا کہ اس میدان میں میرے واسطے روہیت علیحدہ علیحدہ چھت کے یا ایک

ہی چھت کے تیار کر دے اور اس کا طول و عرض وغیرہ جو ضروری ہے بیان کر دیا تو فتاویٰ ابواللیث۔

۱۔ فالیز معرب پالیز خربوزہ وغیرہ کی باڑی۔ ۲۔ مطمورہ سرد برفستانی ملکوں میں کوٹھڑی کو اوپر سے مٹی وغیرہ سے تودہ کرتے ہیں اور اندر الاؤ کے آگے جلاتے ہیں۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | Page 331 | Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/ Lease)

It is written that this is not permissible, but it should be permissible provided that the materials are prepared from the lessee's means, because such practice is common; this is in *Al-Muhit*. Zaid leased his house to Amr for one dirham per month, then sold it to Khalid. Khalid continued to collect rent from Amr. After some time passed, Khalid promised Zaid that when Zaid returns his money, he would return the house to him and would credit the rent collected toward the amount. When the seller (Zaid) brought the dirhams and wanted the rent dirhams to be credited, the Shaykh said: When the buyer demanded rent from the tenant, it became akin to a lease, and the lease was re-established from the buyer's side. Therefore, whatever rent the buyer collected belongs to him, and the seller has no claim over it, neither much nor little. As for the buyer's promise to deduct the rent, it is merely a promise; if he does not fulfill it, it is not legally binding. However, if this had been a condition in the sale contract itself, the sale would be void (*fasid*); this is in *Tatarkhaniya*.

Shams al-A'immah al-Zanjandi was asked about a person who gave a sick slave girl to a doctor so that he might treat her using his own resources, with the understanding that whatever increase in value results from her recovery would belong to him. He did so, and the slave girl recovered. The doctor's right against the owner is to receive a fair wage (*ujr al-mithl*) and reimbursement for the cost of medicine and food; beyond that, he has no right. This is in *Al-Muhit*. Another person gave a sick slave girl to a doctor for treatment, stipulating that if she recovered, the resulting increase in her value would be shared between them. He treated her and she recovered; the doctor is entitled to a fair wage and reimbursement for food, medicine, and clothing expenses. However, he cannot withhold the slave girl to collect the fair wage. This is in *Wajiz al-Kardari*. A teacher requested from his students the cost of mats and other school supplies. They brought some dirhams, and the teacher mixed them with his personal money, spent some on personal needs, or bought mats. If, after using them for some days, he took them to his home, he has the right to do so; this is in *Jawahir al-Fatawa*. If a minor boy gives a teacher something to eat, according to the more correct opinion, it is lawful for the teacher to eat it. This is in *Wajiz al-Kardari*. Shaykh Karkhi (may Allah have mercy on him) stated that according to all our companions, if a teacher or a master to whom a boy is entrusted for vocational training beats him without the permission of the father or guardian and he dies, they are liable for damages. If beaten with permission, they are not liable, provided the beating was

customary for teachers. If the beating was unusual or excessive, they are liable in any case. This is in *Al-Jawharah*, etc.

It is written in *Nawazil* that the Shaykh was asked about a person who has a minor boy as an employee; if he observes an improper act by the boy, may he beat him to teach him manners? He replied: No, unless his father has given permission, then he may do so. It is mentioned from Khalaf bin Ayyub that he entrusted his son to someone in the market; that person saw the boy do something improper, complained to Khalaf, and asked if he could discipline him. Khalaf said yes, and then stated that the person has the authority to discipline him. However, Hasan bin Ziyad stated that he cannot discipline him; this is in *Tatarkhaniya*. A person gave his slave or son to a weaver and appointed the weaver as an employee to teach the boy weaving. If the weaver wishes to entrust him to another weaver to teach him, some say he has the authority, while others say he does not, and this is the more correct opinion; this is in *Dhakhira*. A person said, "I need a document writer..."

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 | पृष्ठ 331 | किताब अल-इजारा (किराये का अध्याय)

में लिखा है कि यह जायज़ नहीं है, लेकिन जायज़ होना चाहिए बशर्ते कि मुस्ताजिर (किराएदार) के साधनों से तैयार हो क्योंकि इस प्रकार का व्यवहार प्रचलित है; यह 'मुहीत' में है। ज़ैद ने अपना मकान अम्र को एक दरहम मासिक किराये पर दिया, फिर उसे खालिद के हाथ बेच दिया। खालिद अम्र से किराया वसूल करता रहा और इस तरह एक लम्बा समय बीत गया। खालिद ने ज़ैद से वादा किया था कि जब तुम मेरे पैसे लौटा दोगे, तो मैं तुम्हें मकान वापस कर दूँगा और जो किराया मैंने वसूल किया है, उसे (मूलधन में) हिसाब कर दूँगा। फिर बेचने वाला (ज़ैद) दरहम लेकर आया और चाहा कि किराये के दरहमों को हिसाब में लिया जाए, तो शेख ने फ़रमाया कि जब खरीदार (मुश्तरी) ने किरायेदार से किराया माँगा, तो यह इजारे (किरायेदारी) के समान हो गया और खरीदार की ओर से नये सिरे से किराया स्थापित हो गया। अतः जो कुछ खरीदार ने किराया लिया है, वह सब खरीदार का हुआ और बेचने वाले (बाइ) का उसमें कुछ नहीं है, न थोड़ा न बहुत। और खरीदार ने जो वादा किया था कि मैं घटा दूँगा, वह महज़ एक वादा है; यदि उसने उसे पूरा नहीं किया तो कानूनी तौर पर उस पर कुछ भी अनिवार्य नहीं है। और अगर बिक्री (बै) में यह शर्त रखी गई होती, तो बिक्री फासिद (अमान्य) होती; यह 'तातारीखानिया' में है।

शम्स अल-आइम्मा अल-ज़ंजंदी से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने एक बीमार दासी एक हकीम (वैद्य) को दी कि वह अपने पास से उसका इलाज कर दे, फिर स्वास्थ्य के कारण उसकी कीमत में जो वृद्धि होगी, वह सारी वृद्धि तुम्हारी होगी। उसने वैसा ही किया और दासी ठीक हो गई। तो मालिक पर हकीम का हक यह है कि वह उसके काम का उचित मेहनताना (अजर अल-मिस्ल) दे और दवाओं की कीमत व भोजन का खर्च दे, इसके अलावा उसका कोई हक नहीं है; यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने बीमार दासी एक हकीम को दी कि उसका इलाज कर दे, यदि वह ठीक हो जाएगी तो स्वास्थ्य के कारण जो उसकी कीमत बढ़ेगी, वह हम दोनों में साझा होगी। उसने इलाज किया और वह ठीक हो गई, तो हकीम को उचित मेहनताना, भोजन, दवाओं और कपड़ों का खर्च देना वाजिब है, और उचित मेहनताना वसूल करने के लिए वह दासी को रोक कर नहीं रख सकता; यह 'वजीज़ अल-करदरी' में है। एक शिक्षक (मुअल्लिम) ने लड़कों से चटाई, लकड़ी आदि मदरसे के काम की चीज़ों की कीमत माँगी। वे लोग कुछ दरहम लाए और शिक्षक ने उन्हें अपने व्यक्तिगत दरहमों में मिला लिया या उनमें से कुछ अपनी निजी ज़रूरतों पर खर्च कर दिए या चटाई खरीदी, फिर कुछ दिन उनके इस्तेमाल के बाद उन्हें अपने घर में रख दिया, तो उसे यह अधिकार प्राप्त है; यह 'जवाहर

अल-फ़तावा' में है। यदि किसी नाबालिग लड़के ने शिक्षक को खाने की कोई चीज़ दी, तो सबसे सही राय के अनुसार शिक्षक के लिए वह खाना हलाल है; यह 'वजीज़ अल-करदरी' में है। शेख करखी (रह.) ने फ़रमाया कि हमारे सभी विद्वानों के अनुसार, शिक्षक और ऐसा उस्ताद जिसके पास किसी हुनर को सिखाने के लिए लड़का सौंपा गया है, यदि उन्होंने पिता या संरक्षक की अनुमति के बिना उसे मारा और वह मर गया, तो दोनों ज़िम्मेदार होंगे। और अगर पिता या संरक्षक की अनुमति से मारा, तो ज़िम्मेदार नहीं होंगे, बशर्ते कि उसे सामान्य रीति के अनुसार मारा गया हो जैसा कि शिक्षक मारते हैं। और अगर ऐसा न हो बल्कि सामान्य से अधिक मारा हो, तो हर हाल में वे ज़िम्मेदार होंगे; यह 'जौहरा' आदि में है।

'नवाज़िल' में लिखा है कि शेख से पूछा गया कि एक व्यक्ति के पास एक नाबालिग लड़का कर्मचारी (अजीर) है, यदि वह उसकी कोई अभद्र हरकत देखे तो क्या उसे मारे ताकि वह शिष्टाचार सीखे? उन्होंने फ़रमाया कि नहीं, लेकिन अगर उसके पिता ने अनुमति दे दी हो तो ऐसा कर सकता है। और खलफ़ बिन अय्यूब से उल्लेख है कि उन्होंने अपना लड़का बाज़ार में किसी के पास सौंपा, उसने लड़के की कोई अभद्र हरकत देखी और खलफ़ से शिकायत की और कहा कि क्या मैं उसे अनुशासित करूँ? उन्होंने कहा हाँ। फिर फ़रमाया कि उसे अनुशासित करने का अधिकार है। और हसन बिन ज़ियाद ने फ़रमाया कि वह अनुशासित नहीं कर सकता; यह 'तातारीखानिया' में है। एक व्यक्ति ने अपना गुलाम या बेटा किसी जुलाहे को दिया और जुलाहे को कर्मचारी नियुक्त किया कि वह उस लड़के को बुनना सिखाए। जुलाहे ने चाहा कि उसे दूसरे जुलाहे को सौंप दे ताकि वह उसे सिखाए, तो कुछ ने कहा कि उसे यह अधिकार है और कुछ ने फ़रमाया कि अधिकार नहीं है, और यही अधिक सही है; यह 'ज़खीरा' में है। एक व्यक्ति ने कहा कि मुझे एक दस्तावेज़ लेखक की ज़रूरत है...

میں لکھا ہے کہ یہ جائز نہیں ہے مگر جائز ہونا چاہئے بشرطیکہ مستاجر کے اسباب سے تیار ہو کیونکہ اس طرح تعامل جاری ہے یہ محیط میں ہے۔ زید نے اپنا مکان عمرو کو ایک درہم ماہواری کرایہ پر دیا پھر خالد کے ہاتھ فروخت کر دیا اور خالد کرایہ عمرو سے وصول کرتا رہا اور اس طرح ایک زمانہ گزر گیا اور خالد نے زید سے وعدہ کیا تھا کہ جب تو میرے دام واپس کر دے گا تو میں تجھے مکان واپس کردوں گا اور جو کرایہ میں نے وصول کیا ہو گا وہ محسوب کردوں گا پھر بائع درہم لے کر آیا اور چاہا کہ کرایہ کے درہم محسوب کرے تو شیخ نے فرمایا کہ جب مشتری نے کرایہ دار سے کرایہ طلب کیا تو یہ بمنزلہ اجارہ کے ہوا اور اجارہ مشتری کی طرف سے از سرنو قائم ہو گیا پس جو کچھ مشتری نے کرایہ لیا ہے وہ سب مشتری کا ہوا اور بائع کا اس میں کچھ نہیں ہے نہ تھوڑا نہ بہت اور یہ جو مشتری نے وعدہ کر لیا ہے کہ وضع کردوں گا یہ محض وعدہ ہے اگر اس نے پورا نہ کیا تو اس پر حکماً کچھ لازم نہیں آتا ہے اور اگر بیع میں یہ شرط ٹھہری ہو تو بیع فاسد ہو گی یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

شمس الائمہ اوزجندی سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے ایک بیمار باندی ایک طبیب کو دی کہ اپنے پاس سے اس کا علاج کر دے پھر صحت کے باعث سے جو کچھ اس کی قیمت بڑھ جائے گی وہ زیادتی سب تیری ہے اس نے ایسا ہی کیا اور باندی اچھی ہو گئی تو طبیب کا حق مالک پر یہ ہے کہ اس کے کام کا اجر المثل دے اور دواؤں کے دام و خوراک کا خرچہ دے اور اس کے سوائے اس کا کچھ حق نہیں ہے یہ محیط میں ہے۔ ایک شخص نے بیمار باندی ایک طبیب کو دی کہ اس کا معاملہ کر دے اگر اچھی ہو جائے گی تو بسبب صحت کے جو اس کی قیمت بڑھ جائے گی وہ ہم دونوں میں مشترک ہو گی اس نے علاج کیا اور وہ اچھی ہو گئی تو طبیب کو اجر المثل و خوراک و

دواؤں کا خرچہ اور کپڑے کا خرچہ دینا واجب ہے اور اجر المثل وصول کرنے کے واسطے باندی کو نہیں روک سکتا ہے یہ وجیز کردری میں ہے۔ ایک معلم نے لڑکوں سے چٹائی دیورید وغیرہ مکتب کے کام کی چیزوں کی قیمت طلب کی وہ لوگ کچھ درہم لائے اور معلم نے اپنے ذاتی درہموں میں ملائے یا کچھ ان میں سے اپنی ذاتی ضرورت میں صرف کئے یا چٹائی خریدی پھر چند روز ان کے استعمال کے بعد اپنے گھر میں اٹھا کر ڈال لیں تو اس کو یہ اختیار حاصل ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ نا بالغ لڑکے نے اگر معلم کو کھانے کی کوئی چیز دی تو اصح قول کے موافق معلم کو اس کا کھانا حلال ہے یہ وجیز کردری میں شیخ کرخیؒ نے فرمایا کہ ہمارے سب اصحاب کے نزدیک معلم اور ایسے استاد نے جس کے پاس کوئی صنعت سیکھلانے کو لڑکا سپرد کیا جاتا ہے اگر بدوں باپ یا وصی کی اجازت کے مارا اور وہ مر گیا تو دونوں ضامن ہوں گے اور اگر باپ یا وصی کی اجازت سے مارا تو ضامن نہ ہوں گے مگر یہ حکم اس وقت ہے عادت کے موافق اس کو مارا ہو کہ ایسی مار معلم مارتے ہیں اور اگر ایسا نہ ہو بلکہ خلاف عادت مارا ہو تو ہر حال میں ضامن ہوں گے یہ جوہرہ وغیرہ میں ہے۔

نواز ل میں لکھا ہے کہ شیخ سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص کے پاس ایک نابالغ لڑکا اجیر ہے پس اگر اس نے کوئی بیہودہ حرکت دیکھی تو کیا اس کو مارے تاکہ ادب سیکھے فرمایا کہ نہیں لیکن اگر اس کے باپ نے اجازت دے دی ہو تو ایسا کر سکتا ہے اور خلف بن ایوب سے مذکور ہے کہ انہوں نے اپنا لڑکا بازار میں کسی کے پاس سپرد کیا اس لڑکے کی کوئی بیہودہ حرکت دیکھی اور خلف سے شکایت کی اور کہا کہ اس کی تادیب کروں فرمایا کہ ہاں پھر فرمایا کہ اس کو تادیب کرنے کا اختیار ہے اور حسن بن زیاد نے فرمایا کہ تادیب نہیں کر سکتا ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ ایک شخص نے اپنا غلام یا بیٹا کسی جولاہا کو دیا اور جولاہے کو اجیر مقرر کیا کہ اس لڑکے کو بونا سیکھلائے اور جولاہے نے چاہا کہ دوسرے جولاہے کے سپرد کرے تا کہ وہ اس کو

سکھلائے تو بعضوں نے کہا کہ اس کو یہ اختیار ہے اور بعض نے فرمایا کہ نہیں اختیار ہے اور یہی اصح ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ ایک شخص نے کہا کہ مجھے ایک دستاویز نویس کی ضرورت ہے اس

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 334 Kitab al-Ijarah (The Book of Hiring/Leasing)

... Someone else said to him, "Give me something so that I may find a document writer for you." He gave it, but the person himself wrote the document. In this case, it is not lawful for him to take this fee. This is mentioned in 'Quniyah'.

Concerning the error of a person who is a deed writer (one who writes bonds and sale deeds) ☆

Regarding a document writer, some scholars have said that if he made a mistake in all or some of the boundaries of a land deed, then if he did not correct it, he shall receive no fee. If he corrected it, then the one who commissioned the writing has the option (Khiyar); if he so chooses, he may give the scribe the 'Ajr-e-Mithl' (a customary and fair wage). This is in 'Al-Muhit'. A scribe was ordered and he wrote a sale deed, but the scholars issued a fatwa that this sale was not valid; in this case, nothing is obligatory upon the one who commissioned the writing. This is in 'Qadiyah'. It is permissible for a Mufti to take a fee for writing a fatwa in proportion to the response, whether or not there is another Mufti in that city, because writing a response is not an obligatory duty upon him; what is obligatory is either to speak it verbally or to write it down. Some have stated that if he was ordered and he demanded a fee so that he might record his testimony, it is permissible; and the same applies to a Mufti, provided there is another Mufti available in that city. This is in 'Fatawa al-Ghara'ib'. And it is permissible for a judge (Qazi) to take a fee for writing court registers (sijillat), proceedings (mahazir), and legal documents (watha'iq), and he shall take the same amount of fee as he himself prescribed for others. This is in 'Al-Multaqat'. Sheikh al-Islam Abu al-Hasan al-Sadi was asked about the amount of fees for scribes, and he said that if a scribe writes a deed (wathiqa) for property worth a thousand dirhams, his fee is five dirhams. If it reaches two thousand, it is ten dirhams. This rule continues up to ten thousand dirhams, such that for ten thousand, fifty dirhams will be due. Then, if it exceeds ten thousand, one dirham shall be added to the fifty for every additional thousand. And if the deed is for less than a thousand, but if he faces the same effort as in a deed for a thousand, then the fee is five dirhams. If the effort is double, it is ten dirhams, and if the effort is half, it is two and a half dirhams. In short, increase and decrease in fees will be considered based on the increase or decrease in effort. Sheikh al-Islam said that the eminent Imam and teacher Sayyid Abu Shuja al-Balkhi related the same to us, and Sheikh al-Islam said that perhaps this is narrated from Imam-e-Azam (Abu Hanifa) or some of the early companions. This is in 'Al-Zakheerah'.

The ruling for the fee of the judge’s scribe (Katib-e-Qazi) and the judge’s distributor (Qassam-e-Qazi) is that if the judge deems it appropriate for this fee to be the responsibility of the litigants (khusum), he may do so. If the judge decides to pay it from the public treasury (Bayt al-Mal), even if there is room in the public treasury, he may do so. For the document in which he records the plaintiff's claim and the testimony of witnesses, if the judge decides to take its fee from the plaintiff, he may do so; otherwise, he takes it from the public treasury. Some masters were asked: who is responsible for the fee of the court record (sijill)? He said the plaintiff (muddai). Sheikh Burhanuddin said it is upon the defendant (muddai 'alayh). Imam Fakhruddin Qazi Khan said that if a person did not hire the scribe, then whoever takes the court record, it is obligatory upon him. The fee for the footmen (peons) shall be obligatory upon those for whom they work, meaning it will be obligatory upon the plaintiffs; however, for work in the city, the fee is from half a dirham to one dirham, and if they are sent to the villages, they cannot take more than three or four dirhams for every farsakh (approx. 3 miles). Some have said that the person's fee will be obligatory upon the public treasury, and some have said it will be obligatory upon the offender (mustard), similar to the ruling for a thief: if his hand is cut off, the fee of the executioner and the cost of the oil in which his hand will be dipped are obligatory upon the thief, because he himself was the cause of it. If the judge appoints a person to stay with the defendant at all times as an escort, known as a 'muvakkil', his expenses shall be obligatory upon the defendant. Some have said it is obligatory upon the plaintiff, and this is more correct (asah). And for the person who performs the character verification (tazkiyah) of witnesses, his fee is obligatory upon the plaintiff, and this is more correct. Similarly, for the person who performs the validation (ta'deel)...

Footnotes: 1. The word 'Wajib' (obligatory) refers to specific designation; it is obligatory to say or write it, it is not specifically obligatory to provide it in writing. 2. Wathiqa: Document and bond.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 334 किताब अल-इजारा (किराए और मज़दूरी की किताब)

... किसी दूसरे व्यक्ति ने कहा कि मुझे कुछ दो ताकि मैं तुम्हें दस्तावेज़ लेखक ढूंढ कर दूँ, उसने दे दिए लेकिन उस व्यक्ति ने स्वयं ही दस्तावेज़ लिख दिया, तो उसके लिए यह मज़दूरी लेना हलाल नहीं है, यह 'कुनिया' में है।

उस व्यक्ति की चूक के बारे में जो क़बाला-नवीस (प्रमाण-पत्र और विक्रय-पत्र लिखने वाला) हो

☆

दस्तावेज़ लेखक के संबंध में कुछ विद्वानों ने कहा है कि यदि उसने भूमि के क़बाला (स्वामित्व विलेख) की सभी सीमाओं में या कुछ में गलती की, तो यदि उसने इसे ठीक नहीं किया, तो उसे कोई मज़दूरी नहीं मिलेगी। और यदि उसने ठीक कर दिया, तो लिखवाने वाले को विकल्प (ख़ियार) होगा; यदि वह पसंद करे, तो लेखक को 'अज्र-ए-मिस्ल' (उचित पारिश्रमिक) दे दे, यह 'मुहीत' में है। एक लेखक को आदेश दिया गया, उसने विक्रय-पत्र लिखा लेकिन विद्वानों ने फतवा दिया कि यह बिक्री वैध नहीं हुई, तो लिखवाने वाले पर कुछ भी वाजिब नहीं होगा, यह 'कदीया' में है। मुफ्ती के लिए फतवा लिखने पर जवाब के अनुपात में मज़दूरी लेना जायज़ है, चाहे उस शहर में दूसरा मुफ्ती हो या न हो, क्योंकि जवाब लिखना उसके ज़िम्मे वाजिब नहीं है, क्योंकि वाजिब या तो ज़बानी कहना है या लिख देना है। और कुछ ने इस प्रकार वर्णन किया कि यदि आदेश दिया गया और मज़दूरी मांगी गई ताकि अपनी गवाही लिख सके, तो यह जायज़ है, और मुफ्ती का भी यही हाल है, बशर्ते कि उस शहर में दूसरा मुफ्ती मौजूद हो, यह 'फ़तावा अल-ग़राएब' में है। और अदालती फैसलों (सजिलात), अदालती कार्यवाही के दस्तावेज़ों (महाज़िर) और संविदाओं (वसाइक़) को लिखने पर काज़ी के लिए मज़दूरी लेना जायज़ है, और वह उतनी ही मज़दूरी लेगा जितनी उसने दूसरों के लिए स्वयं तय की हो। यह 'मुल्तक़त' में है। और शैखुल इस्लाम अबुल हसन अल-सादी से लेखकों की मज़दूरी की मात्रा के बारे में पूछा गया, तो उन्होंने फरमाया कि यदि वह एक हज़ार दिरहम की संपत्ति का दस्तावेज़ (वसीक़ा) लिखे, तो उसकी मज़दूरी पाँच दिरहम है। और यदि वह दो हज़ार तक पहुँच जाए, तो दस दिरहम हैं। इसी प्रकार दस हज़ार दिरहम तक यही नियम चलेगा कि दस हज़ार में पचास दिरहम वाजिब होंगे। फिर यदि दस हज़ार से अधिक हो, तो हर अतिरिक्त हज़ार पर एक दिरहम पचास में जोड़ा जाएगा। और यदि एक हज़ार से कम का दस्तावेज़ हो, तो यदि उसे वही मेहनत करनी पड़े जो एक हज़ार के

दस्तावेज़ में होती है, तो उसमें पाँच दिरहम होंगे, और यदि उससे दोगुनी मेहनत हो, तो दस दिरहम, और यदि उससे आधी मेहनत हो, तो ढाई दिरहम। संक्षेप में, मेहनत की कमी या अधिकता के आधार पर मज़दूरी में कमी या वृद्धि मान्य होगी। और शैखुल इस्लाम ने फरमाया कि ऐसा ही इमाम-ए-अजल उस्ताद सैय्यद अबू शुजा बल्खी ने हमसे बयान किया है, और शैखुल इस्लाम ने फरमाया कि शायद यह इमाम-ए-आज़म या कुछ पूर्ववर्ती साथियों से वर्णित है, यह 'ज़खीरा' में है।

काज़ी के लेखक (कातिब-ए-काज़ी) और काज़ी के वितरक (क़साम-ए-काज़ी) की मज़दूरी का नियम यह है कि यदि काज़ी की राय में यह आए कि यह मज़दूरी विवाद करने वालों (ख़ुसूम) के ज़िम्मे डाली जाए, तो वह ऐसा करे। और यदि काज़ी ने बैतुल माल (राजकोष) से देना तय किया जबकि बैतुल माल में गुंजाइश है, तो वैसा करे। और जिस दस्तावेज़ में वह वादी (मुद्दई) का दावा और गवाहों की गवाही लिखता है, यदि काज़ी ने उसकी मज़दूरी वादी से लेना तय किया, तो वादी से ले सकता है, अन्यथा बैतुल माल से ले। और कुछ आलिमों से पूछा गया कि अदालती रिकॉर्ड (सजिल) की मज़दूरी किस पर है? तो फरमाया कि वादी पर, और शैख बुरहानुद्दीन ने फरमाया कि प्रतिवादी (मुद्दई अलैहि) पर है। और इमाम फखरुद्दीन काज़ी खान ने फरमाया कि जिस व्यक्ति ने लेखक को किराए पर नहीं लिया, तो जो व्यक्ति अदालती रिकॉर्ड ले, उस पर वाजिब है। और चपरासियों (प्यादों) की मज़दूरी उन लोगों पर वाजिब होगी जिनके लिए वे काम करें, यानी वादियों पर वाजिब होगी; लेकिन शहर में काम करने पर आधे दिरहम से एक दिरहम तक, और यदि देहात में भेजे गए तो प्रति 'फरसख' (लगभग 3 मील) के लिए तीन दिरहम या चार दिरहम से अधिक नहीं ले सकते। और कुछ ने फरमाया कि व्यक्ति की मज़दूरी बैतुल माल पर वाजिब होगी, और कुछ ने कहा कि दोषी (मुस्तर्द) पर वाजिब होगी, जैसे चोर का हुक्म है कि यदि उसका हाथ काटा गया, तो जल्लाद की मज़दूरी और तेल की कीमत जिससे उसका हाथ तला जाएगा, चोर पर वाजिब है, क्योंकि वही इसका कारण बना है। और यदि काज़ी ने प्रतिवादी के साथ किसी व्यक्ति को हर समय निगरानी के लिए नियुक्त किया जिसे 'मुवक्किल' कहते हैं, तो उसका खर्चा प्रतिवादी पर वाजिब होगा, और कुछ ने फरमाया कि वादी पर वाजिब होगा और यही अधिक सही (असह) है। और जो व्यक्ति गवाहों की शुद्धता (तज़किया) करे, उसकी मज़दूरी वादी पर वाजिब है, और यही अधिक सही है, और जो व्यक्ति न्यायसंगतता (तादील)...

पादलेख: 1. 'वाजिब' का अर्थ है विशेष रूप से निर्धारित करना, कहना या लिखना वाजिब है, विशेष रूप से लिखकर देना वाजिब नहीं है। 2. वसीक़ा: दस्तावेज़ और अनुबंध-पत्र।

... سے کسی اور شخص نے کہا کہ مجھے تو کچھ دے کہ مجھے دستاویز نویس ملتا ہے اس نے دے دی مگر اس شخص نے خود ہی دستاویز لکھ دی تو اس کو یہ اجرت لینا حلال نہیں ہے یہ قنیہ میں ہے۔

ایسے شخص کے سہو کے بارے میں جو قبالہ نویس (تمسک اور بیعنامہ لکھنے والا) ہو ☆

دستاویز نویس کے حق میں بعض نے فرمایا کہ اگر اس نے زمین کے قبالہ کی سب حدود میں یا بعض میں غلطی کی پس اگر اس کو درست نہ کر دیا تو اس کو کچھ اجرت نہ ملے گی اور اگر درست کر دیا تو لکھوانے والے کو خیار ہوگا اگر پسند کرے تو کاتب کو اجر المثل دے دے یہ محیط میں ہے۔ ایک کاتب کو حکم دیا اس نے بیعنامہ لکھا مگر علماء نے فتویٰ دیا کہ یہ بیع صحیح نہیں ہوئی تو لکھوانے والے پر کچھ نہیں واجب ہو گا یہ قدیہ میں ہے مفتی کو فتویٰ لکھنے پر اجرت بقدر جواب لینا جائز ہے خواہ اس شہر میں دوسرا مفتی ہو یا نہ ہو اس واسطے کہ جواب لکھنا اس کے ذمہ واجب نہیں ہے کیونکہ واجب یا تو زبان سے کہنا یا لکھ دینا ہے اور بعضوں نے یوں بیان فرمایا کہ اگر حکم دیا اور اجرت طلب کی تاکہ اپنی گواہی تحریر کرے تو جائز ہے اور یہی حال مفتی کا ہے بشرطیکہ اس شہر میں دوسرا مفتی موجود ہو یہ فتاویٰ الغرائب میں ہے اور سجلات و محاضر و وثائق لکھنے پر قاضی کو اجرت لینا جائز ہے اور اسی قدر اجرت لے گا جس قدر دوسرے کے واسطے لینا خود تجویز کرے۔ یہ ملتقط میں ہے اور شیخ الاسلام ابوالحسن السعدیؒ سے کاتبوں کی مقدار اجرت دریافت کی گئی تو فرمایا کہ اگر ہزار درہم مال کا وثیقہ یعنی وثاقت نامہ تحریر کرے تو اس کی اجرت پانچ درہم ہے اور اگر دو ہزار تک پہنچ جائے تو دس درہم ہیں

ایسے ہی دس ہزار درہم تک یہی حکم چلا جائے گا کہ دس ہزار میں پچاس درہم واجب ہوں گے پھر اگر دس ہزار سے زیادہ ہو تو ہر ہزار میں ایک درہم پچاس پر بڑھایا جائے گا اور اگر ہزار سے کم کا وثاقت نامہ ہو پس اگر اس کو وہی مشقت پیش آئے جو ہزار کے وثاقت نامہ میں ہے تو اس میں پانچ درہم اور اگر اس سے دو چند مشقت ہو تو دس درہم اور اگر اس سے نصف مشقت ہو تو ڈھائی درہم الحاصل زیادت و نقصان مشقت کے اعتبار سے کمی بیشی معتبر ہوگی اور شیخ الاسلام نے فرمایا کہ ایسا ہی امام اجل استاد سید ابوشجاع بلخیؒ نے ہم سے بیان فرمایا ہے اور شیخ الاسلام نے فرمایا کہ شاید یہ امام اعظمؒ یا بعض اصحاب متقدمین سے مروی ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

کاتب قاضی اور قسام قاضی کی اجرت کا یہ حکم ہے کہ اگر قاضی کی رائے میں آیا کہ یہ اجرت خصوم کے ذمہ ڈالی جائے تو ایسا کرے اور قاضی نے بیت المال سے دینا تجویز کیا حالانکہ بیت المال میں گنجائش ہے تو ایسا کرے اور جس صحیفہ میں مدعی کا دعویٰ اور گواہوں کی گواہی تحریر کرتا ہے اس کی اجرت کو اگر قاضی نے مدعی سے لینا تجویز کیا تو مدعی سے لے سکتا ہے ورنہ بیت المال میں سے لے اور بعض مشائخ سے دریافت کیا گیا کہ سجل کی اجرت کس شخص پر ہے فرمایا کہ مدعی پر اور شیخ برہان الدین نے فرمایا کہ مدعی علیہ پر ہے اور امام فخر الدین قاضی خان نے فرمایا کہ جو شخص کاتب کو اجیر نہ کیا تو جو شخص سجل لے اس پر واجب ہے اور پیادوں کی اجرت سو ان لوگوں پر واجب ہو گی جن کے واسطے کام کریں یعنی مدعیوں پر واجب ہو گی لیکن شہر میں کام کرنے پر نصف درہم سے ایک درہم تک اور اگر دیہات میں بھیجے گئے تو ہر فرسخ کے واسطے تین درہم یا چار درہم سے زیادہ نہیں لے سکتے ہیں اور بعض نے فرمایا کہ شخص کی اجرت بیت المال پر واجب ہو گی اور بعض نے کہا کہ مسترد پر واجب ہوگی جیسے چور کا حکم ہے کہ اگر اس کا ہاتھ کاٹا گیا تو جلاد کی اجرت اور تیل کے دام جس سے اس کا ہاتھ تلا جائے گا چور پر واجب ہے کیونکہ وہی اس کا باعث ہوا ہے اور اگر قاضی

نے مدعیٰ علیہ کے ساتھ کوئی شخص ہر وقت ملازمت کے طور پر برآمد کرنے کے واسطے مقرر کیا جس کو موکل کہتے ہیں تو اس کا خرچہ مدعیٰ علیہ پر واجب ہو گا اور بعض نے فرمایا کہ مدعی پر واجب ہو گا اور یہی اصح ہے اور جو شخص گواہوں کا تزکیہ کرے اس کی اجرت مدعی پر واجب ہے ایسے ہی جو شخص تعدیل...

حواشی: 1. قولہ واجب یعنی بالتعیین کہنا یا لکھنا واجب ہے علی الخصوص لکھ دینا واجب نہیں ہے۔ 2. وثیقہ دستاویز و تمسک۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 | (333) | Kitab al-Ijarah (Book of Hiring/ Leasing)

The same rule applies if someone is sent for this purpose. I have read in some places that if a judge (Qadi) sent a person along with the claimant (Mudda'i) to the defendant (Mudda' 'alayh) for identification and notification, and that person appeared before the defendant but the defendant denied it, and the claimant produced witnesses who proved it before the judge, then the wage of the messenger whom the judge sends again to him will be obligatory upon the defendant, and nothing further will be obligatory upon the claimant. In essence, the wage of the orderly (peon) will initially be upon the claimant; then, if it becomes necessary again due to the defendant's denial, it will be obligatory upon the defendant. This ruling seems to be based on 'Istihsan' (juridical preference), inclining toward this preference to penalize the defendant; otherwise, according to 'Qiyas' (analogy), it should remain obligatory upon the claimant at the end as in the beginning, because the benefit in both situations is his. And the person called 'Sahib al-Majlis' and 'Jilwaz', whom the judge has appointed to make people sit and stand with decorum before the judge and to rebuke them for any indecorum, will take something from the claimant; this is in 'Fatawa al-Ghara'ib'. The wage for the divider (Qassam) is equal for every adult and minor according to the number of persons (adad ru'us). Sheikh Zahir-ud-Din Marghinani and Sharaf-ul-Aimma Makki stated that if the judge himself divides the estate, he will not receive any wage, even if his daily allowance from the public treasury (Bayt al-Mal) is insufficient. It is written in 'Muhit' and 'Sharh Abi Dharr' that the judge will receive a wage if the allowance from the public treasury is not sufficient for him, but it is recommended (Mustahabb) that he does not take it. Our teacher said that the saying of Imam Zahir-ud-Din Sharaf-ul-Aimma is excellent considering the present times, as the intentions of judges have become corrupt; if they were permitted to take it, they would never be content with the 'Ujr-ul-Mithl' (customary fair wage), as mentioned in 'Quniyah'.

Zaid hired two laborers, Khalid and Amr, for farming work and assigned each of them two specific oxen for agriculture. Then, one of them abandoned his assigned oxen and used the other's oxen, and an ox died; he will be liable for its price. Is the one who gave the oxen also liable? Some said he would be liable, and this is more correct and the ruling of 'Zahir-ur-Riwayah', upon which Shams-ul-Aimma Sarakhsi used to give fatwas. It is written in 'Majmu-un-Nawazil' that Zaid deposited some bundles of grain with Amr as a trust (Wadi'ah). Amr emptied the sacks and filled them with his

own grain. Later, Zaid demanded his bundles to take them to Mecca. Amr gave him bundles of his personal grain without informing him. Zaid loaded them and brought them to Mecca. The depositee (Mustawda') has the right to take back his grain from him; O Ayub! No rent will be due on this, as in 'Muhit'. If the trustee of a waqf (Mutawalli) or the guardian (Wasi) of an orphan leased out waqf or orphan property for a rent less than 'Ujr-ul-Mithl' to such an extent that people do not normally bear such loss, Sheikh Imam al-Ajal Muhammad bin al-Fadl (RA) stated that according to some of our scholars, 'Ujr-ul-Mithl' will be obligatory regardless of the amount, and the fatwa is based on this. If a guardian spent something from an orphan's property in a court case that was either filed against the orphan or by the orphan, Sheikh Imam Abu al-Fadl (RA) stated that the guardian will not be liable for the amount spent as long as it is within 'Ujr-ul-Mithl', but he will be liable for whatever he gave as a bribe; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. A person who lives in a waqf or orphan's house with his family and dependents must pay 'Ujr-ul-Mithl', which is obligatory upon the person whose dependents are there, as in 'Wajiz Kardari'.

---

1. By 'number of heads' (adad ru'us), it is meant that regardless of how many people there are, the count will result in an equal share, not according to the share of ownership, as is the case in the book of irrigation (Kitab al-Shurb) regarding the digging of canals.
2. The word 'contentment' (qana'at) refers to the standard wage for such work; they will not be content with it but will start taking more through gifts or oppression.

यदि किसी व्यक्ति को (नोटिस या गवाह के लिए) भेजा जाए, तो उसके लिए भी यही हुक्म है। और मैंने कुछ स्थानों पर लिखा देखा है कि काजी ने यदि किसी व्यक्ति को प्रतिवादी (Mudda' 'alayh) के पास पहचान और जानकारी के लिए वादी (Mudda'i) के साथ भेजा और वह प्रतिवादी के सामने पेश हुआ और उसने इनकार किया, और वादी ने इस बात के गवाह बना लिए जिन्होंने काजी के सामने इसे साबित किया, तो काजी दोबारा जो प्यादा (दूत) उसके पास भेजेगा, उसकी मजदूरी प्रतिवादी पर वाजिब होगी और फिर वादी पर कुछ वाजिब नहीं होगा। संक्षेप में यह है कि शुरुआत में चपरासी की मजदूरी वादी पर होगी, फिर यदि प्रतिवादी के इनकार के कारण दोबारा आवश्यकता हुई तो प्रतिवादी पर वाजिब होगी। यह हुक्म 'इस्तेहसान' (न्यायपूर्ण वरीयता) के आधार पर मालूम होता है कि प्रतिवादी को दंडित करने के लिए इस इस्तेहसान की ओर झुकाव किया गया है, अन्यथा कयास (तर्क) के अनुसार शुरुआती स्थिति की तरह अंत में भी वादी पर ही वाजिब होना चाहिए क्योंकि दोनों स्थितियों में उसी का लाभ है। और जो व्यक्ति 'साहिब-उल-मजलिस' और 'जिलवाज़' कहलाता है, जिसे काजी ने इसलिए नियुक्त किया है कि वह लोगों को काजी के सामने अदब के साथ बैठाए-उठाए और बेअदबी करने पर डांटे, तो वह व्यक्ति वादी से कुछ ले लेगा, यह 'फतावा-ए-ग़रैब' में है। और 'कस्साम' (विभाजनकर्ता) की मजदूरी प्रति व्यक्ति (عدد رؤس) के अनुसार हर बालिग और नाबालिग पर समान है। और शेख जहीरुद्दीन मरगीनानी और शरफ-उल-आइम्मा मक्की ने फरमाया कि काजी ने यदि स्वयं संपत्ति का बंटवारा किया तो उसे कोई मजदूरी नहीं मिलेगी, भले ही 'बैतुल माल' (राजकोष) से मिलने वाला उसका दैनिक भत्ता पर्याप्त न हो। और 'मुहीत' व 'शराह अबी ज़र' में लिखा है कि काजी को मजदूरी मिलेगी यदि बैतुल माल का भत्ता उसके लिए पर्याप्त न हो, लेकिन मुस्तहब (पसंदीदा) यह है कि न ले। और हमारे उस्ताद ने फरमाया कि इमाम जहीरुद्दीन शरफ-उल-आइम्मा का कथन इस ज़माने के लिहाज़ से अच्छा है कि काजियों की नीयत खराब हो गई है, यदि उनके लिए यह हुक्म दिया जाए कि ले लें, तो वे कभी 'अजर-ए-मिस्ल' (उचित पारिश्रमिक) पर संतोष नहीं करेंगे, यह 'कुनिया' में है।

ज़ैद ने खेती के काम के लिए दो मजदूर खालिद और अम्र नियुक्त किए और हर एक को दो-दो बैल निश्चित करके दे दिए कि वे खेती का काम करें। फिर दोनों में से एक ने अपने दो निश्चित बैल छोड़कर दूसरे के बैलों से काम लिया और बैल मर गया, तो वह उसकी कीमत का ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा। और क्या देने वाला भी ज़िम्मेदार होगा? तो कुछ ने कहा कि ज़िम्मेदार होगा और यही अधिक सही है

और यही 'ज़ाहिर-उर-रिवायत' का हुक्म है और इसी पर शम्स-उल-आइम्मा सरख़सी फतवा देते थे। और 'मजमु-उन-नवाज़िल' में लिखा है कि ज़ैद ने अम्र के पास अनाज की कुछ गठरियां अमानत (वदीअत) रखीं और अम्र ने बोरियों को खाली करके उनमें अपना अनाज भर दिया। फिर ज़ैद ने अपनी गठरियां मांगीं ताकि मक्का ले जाए। अम्र ने अपने निजी अनाज की गठरियां उसे दे दीं और उसे बताया नहीं। वह उन्हें लादकर मक्का ले आया। तो अनाज रखने वाले (मुस्तौद'अ) को अधिकार है कि उससे अपना अनाज ले ले; इस पर कोई किराया वाजिब नहीं होगा, यह 'मुहीत' में है। यदि वक्फ के मुतवल्ली या यतीम के संरक्षक (वसी) ने वक्फ की संपत्ति या यतीम की संपत्ति को 'अजर-ए-मिस्ल' से इतनी कम मजदूरी पर किराए पर दे दिया जिसे लोग सामान्यतः स्वीकार नहीं करते, तो शेख इमाम अजल मुहम्मद बिन अल-फ़ज़ल (रह.) ने फरमाया कि हमारे कुछ विद्वानों के अनुसार 'अजर-ए-मिस्ल' वाजिब होगा चाहे कितनी भी राशि हो और इसी पर फतवा है। यदि संरक्षक ने यतीम की संपत्ति में से काजी की अदालत में किसी ऐसे मुकदमे में कुछ खर्च किया जो यतीम पर दायर था या यतीम ने दायर किया था, तो शेख इमाम अबुल फ़ज़ल (रह.) ने फरमाया कि जितनी संपत्ति संरक्षक ने किराये (इजारा) के तौर पर दी है, उसमें से 'अजर-ए-मिस्ल' की सीमा तक वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, और जो उसने रिश्वत के तौर पर दिया है, उसका वह ज़िम्मेदार होगा, यह 'फतावा काजी खान' में है। जो व्यक्ति वक्फ या यतीम के घर में अपने परिवार और आश्रितों के साथ रहा, तो 'अजर-ए-मिस्ल' उस व्यक्ति पर वाजिब होगा जिसके आश्रित वहां रहे, यह 'वजीज़ करदरी' में है।

---

1. प्रति व्यक्ति (عدد رؤس) से तात्पर्य यह है कि जितने व्यक्ति हैं, सभी की गिनती कर बराबर हिस्सा होगा, स्वामित्व के हिस्से के अनुसार नहीं होगा, जैसा कि सिंचाई के कानून (किताब-उश-शुर्ब) में नहर खुदाई के समय होता है।
2. कथन 'संतोष' (क़नाअत), यानी जो ऐसे काम की उचित मजदूरी होती है, उस पर संतुष्ट नहीं होंगे बल्कि उपहार या अन्याय के माध्यम से अधिक लेना शुरू कर देंगे।

کے واسطے بھیجا جائے اس کا بھی یہی حکم ہے اور میں نے بعض مقام پر لکھا دیکھا ہے کہ قاضی نے اگر کوئی شخص مدعا علیہ کے پاس نشان دہی اور آگاہی کے واسطے مدعی کے ساتھ بھیجا اور وہ نشان مدعا علیہ کے سامنے پیش ہوا اور اس نے انکار کیا اور مدعی نے اس امر کے گواہ کر لئے جنہوں نے قاضی کے سامنے اثبات کیا تو قاضی اس کے پاس دوبارہ جو پیادہ روانہ کرے گا اس کی اجرت مدعا علیہ پر واجب ہوگی اور پھر مدعی پر کچھ واجب نہ ہو گا پس حاصل یہ ہے کہ ابتدا میں چپراسی کی اجرت مدعی پر ہوگی پھر اگر مدعا علیہ کے انکار کی وجہ سے دوبارہ ضرورت ہوئی تو مدعا علیہ پر واجب ہو گی اور یہ حکم استحساناً معلوم ہوتا ہے کہ مدعا علیہ کی تنبیہ کے واسطے اس استحسان کی طرف میلان کیا ہے ورنہ قیاساً مثل ابتدائی حالت کے آخر میں بھی مدعی پر واجب ہونا چاہئے کیونکہ دونوں حالتوں میں اسی کا نفع ہے اور جو شخص صاحب المجلس والجلواز کہلاتا ہے کہ جس کو قاضی نے اس واسطے مقرر کیا ہے کہ لوگوں کو قاضی کے سامنے ادب کے ساتھ اٹھاتا بٹھاتا ہے اور بے ادبی کرنے سے جھڑکتا ہے تو وہ شخص مدعی سے کچھ لے لے گا یہ فتاویٰ الغرائب میں ہے۔ اور قسام کی اجرت عدد رؤس کے موافق ہر بالغ و نابالغ پر یکساں ہے اور شیخ ظہیر الدین مرغینانی اور شرف الائمہ مکی نے فرمایا کہ قاضی نے اگر بذات خود ترکہ تقسیم کیا تو اس کو کچھ اجرت نہ ملے گی اگر چہ بیت المال سے جو اس کا روزینہ ہے وہ کافی نہ ہو اور محیط و شرح ابی ذر میں لکھا ہے کہ قاضی کو اجرت ملے گی جبکہ بیت المال کا روزینہ اس کے واسطے کافی نہ ہو لیکن مستحب یہ ہے کہ نہ لے اور ہمارے استاذ نے فرمایا کہ امام ظہیر الدین شرف الائمہ کا قول اس زمانہ کے لحاظ سے حسن ہے کہ قاضیوں کی

نیت فاسد ہو گئی ہے اگر ان کے واسطے یہ حکم دیا جائے کہ لے لیں تو کبھی وہ لوگ اجر المثل پر قناعت نہ کریں گے یہ قنیہ میں ہے۔

زید نے کھیتی کے کام میں دو مزدور خالد و عمر و مقرر کئے اور ہر ایک کو دو دو بیل معین کر کے دے دیئے کہ وہ زراعت کا کام کرتے ہیں پھر دونوں میں سے ایک نے اپنے دو بیل معین چھوڑ کے دوسرے کے بیلوں سے کام لیا اور بیل مر گیا تو اس کی قیمت کا ضامن ہوگا اور آیا دے دینے والا بھی ضامن ہوگا تو بعض نے فرمایا کہ ضامن ہوگا اور یہی اصح ہے اور یہی ظاہر الروایت کا حکم ہے اور اسی پر شمس الائمہ سرخسی فتویٰ دیتے تھے اور مجموع النوازل میں لکھا ہے کہ زید نے عمرو کے پاس اناج کی کچھ گٹھریاں ودیعت رکھیں اور عمرو نے گونوں کو خالی کر کے اس میں اپنا اناج بھر دیا پھر زید نے اس سے اپنی گٹھریاں طلب کیں تاکہ مکہ کو لے جائے اس نے اپنے ذاتی اناج کی گٹھریاں اس کو دے دیں اور آگاہ نہ کیا وہ ان کو لا د کر مکہ میں لایا تو مستودع کو اختیار ہے کہ اس سے اپنا اناج لے لے ایوب اس پر کچھ کرایہ واجب نہ ہو گا یہ محیط میں ہے۔ وقف کے متولی یا یتیم کے وصی نے اگر مال وقف یا مال یتیم کو اجر المثل سے کم اجرت پر جو اس قدر کم ہے کہ ایسے خسارہ کو لوگ برداشت نہیں کرتے ہیں اجارہ دے دیا تو شیخ امام اجل محمد بن الفضلؒ نے فرمایا کہ ہمارے بعض علماء کے نزدیک اجر المثل واجب ہو گا خواہ کسی قدر ہو اور اسی پر فتویٰ ہے وصی نے اگر یتیم کے مال میں سے بارگاہ قاضی میں کسی مقدمہ میں جو یتیم پر دائر تھا یا یتیم نے دائر کیا تھا کچھ خرچ کیا تو شیخ امام ابوالفضلؒ نے فرمایا کہ جس قدر مال وصی نے بطور اجارہ کے دیا ہے اس میں سے بقدر اجر المثل کے ضامن نہ ہو گا اور جو اس نے بطور رشوت کے دیا ہے اس کا ضامن ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے جو شخص وقف یا یتیم کے مکان میں اپنے اہل و عیال و تابعداروں سمیت رہا تو اجر المثل اس شخص پر جس کے توابع میں واجب ہو گا یہ وجیز کردری میں ہے۔

1. عدد رؤس سے یہ مطلب ہے کہ جس قدر آدمی ہیں سب کا عدد شمار کر کے مساوی حصہ ہوگا اور موافق حصہ ملکیت کے نہیں ہے جیسے کتاب الشرب کے نہر اکارنے میں ہوتا ہے۔
2. قولہ قناعت یعنی جوا ایسے کام کی مزدوری ہوتی ہے اس پر قانع نہیں بلکہ زیادہ بطریق ہدیہ و ظلم لینا شروع کریں گے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 343 | Kitab al-Ijarah (Book of Hire/Lease)

If a sick person leases his house for less than the standard rent (*Ajr al-Mithl*), the lease shall be considered against his entire estate; however, for the purpose of a will, it will only be valid up to one-third of the estate. This is mentioned in *al-Zahiriyyah*. A person rented a shop that was endowed (*waqf*) for the poor and wished to build an upper room (*ghurfah*) on it at his own expense for his own benefit, without increasing the fixed rent of the shop. He shall not be granted permission to build the room. However, if he increases the rent, he shall be permitted to build only such a structure that does not harm the original building. If the shop remains vacant most of the time and the tenant took it solely because of his desire for the upper room, he shall be permitted to build it without an increase in rent. This is stated in *al-Muhit*. From the endowments of a mosque, Zaid leased a small room (*hujrah*) and began splitting wood in it with an axe, even though the neighbors were unhappy with it, but the trustee (*mutawalli*) agreed. The scholars (*masha'ikh*) stated that if this act causes clear damage to the room, similar to the damage caused by the actions of cloth-beaters or blacksmiths, and the trustee finds another person who would rent the room at the same rate, it is obligatory upon the trustee to stop him from this act. If he does not desist, the trustee should remove him from the room, i.e., compel him to leave. If the trustee does not find anyone else to rent the room at that rate, he has the discretion to leave it in the tenant's possession, but if there is a fear of the endowed building collapsing, he should not do so. This is in *Fatawa Qadi Khan*.

It is stated in *Jami' al-Fatawa* that if a person rents a donkey for ten dirhams a month and sub-leases it with his own saddle for twenty dirhams a month, the portion of the rent for the saddle is lawful for him. This is in *Tatar Khaniyyah*. A person hired an animal to transport a hundred *mans* of fresh dates to another city, but during the journey, the dates dried up and reduced to fifty *mans*. If the person hired the animal itself, there will be no reduction in rent. However, if the contract was specifically for transporting a hundred *mans* of dates, the rent shall be reduced in proportion to the loss. This is in *Jawahir al-Fatawa*. A person named Zaid gave three *kharwars* of oil to 'Amr to make soap and told him to provide the alkali (*qaliyah*) and other necessities himself, on the condition that he would pay him one hundred dirhams. 'Amr did so. The soap belongs to Zaid, and 'Amr is entitled to standard wages (*ajr al-mithl*) and the cost of the materials he used. This is in *al-Khulasah*. If a person hires a slave for a specific task for one month, and then one day asks him to deliver a letter to a certain place for two dirhams, he will not receive both wages. Instead, the second contract

effectively cancels the first for the duration of that task. The slave will receive two dirhams for that period, and upon returning from delivering the letter, the first contract will resume. The rent for the days he did not perform the work of the first contract will be deducted. This is in *Tatar Khaniyyah*.

Three men were hired as laborers for a task and were partners. One fell ill, and the other two completed the work. The wages shall be divided equally among all of them, and those who completed the sick man's portion shall be considered volunteers (*mutatawwi'*). ☆

Zaid leased an unbaked (mud-brick) house and sub-leased it to Khalid. A part of it collapsed. Zaid told Khalid to rebuild it at his own expense. He spent money and built it. Can he recover the cost from Zaid or not? The ruling is that if Khalid knew Zaid was a tenant and not the owner, he cannot recover anything from Zaid. If he believed Zaid was the owner, there are two narrations, one...

1. Note: "Remove him" means if he is not satisfied, expel him from the room in his possession unless there is fear. This is a scribal error; refer to the introduction.
2. *Qaliyah* is called *Sajji* in Hindi. Due to regional language differences, the Hindi translation was omitted in some contexts.

फतावा आलमगिरी ..... जिल्द 6 | 343 | किताब अल-इजारा

यदि किसी बीमार व्यक्ति ने अपना घर उचित किराए (अज्र-उल-मिसल) से कम पर किराए पर दिया, तो वह किराया उसकी पूरी संपत्ति से तय माना जाएगा, लेकिन वसीयत के मामले में यह केवल एक तिहाई तक ही मान्य होगा, यह 'ज़हीरिया' में है। एक व्यक्ति ने एक दुकान किराए पर ली जो गरीबों के लिए वक्फ़ (धर्मार्थ ट्रस्ट) थी और उसने अपने लाभ के लिए अपने खर्चे पर उस पर एक कमरा (गुरफ़ा) बनाना चाहा, लेकिन दुकान के निर्धारित किराए में कोई वृद्धि नहीं की। उसे कमरा बनाने की अनुमति नहीं दी जाएगी। लेकिन यदि वह किराया बढ़ाता है, तो उसे केवल उतनी ही इमारत बनाने की अनुमति दी जाएगी जिससे पुरानी इमारत को नुकसान न पहुँचे। और यदि स्थिति ऐसी हो कि दुकान अक्सर खाली रहती हो और किराएदार ने केवल कमरे की इच्छा से उसे किराए पर लिया हो, तो बिना किराया बढ़ाए भी उसे कमरा बनाने की अनुमति दी जाएगी, यह 'मुहीत' में है। मस्जिद के वक्फ़ में से जैद ने एक कोठरी किराए पर ली और उसमें कुल्हाड़ी से लकड़ी काटना शुरू कर दिया, जबकि पड़ोसी इससे खुश नहीं थे, लेकिन मुतवल्ली (ट्रस्टी) सहमत है। विद्वानों ने कहा है कि यदि इस क्रिया से कोठरी को उतना ही स्पष्ट नुकसान पहुँचता है जितना कि कपड़े कूटने वालों या लोहारों के काम से होता है, और मुतवल्ली को कोई दूसरा व्यक्ति मिल जाए जो उसी किराए पर कोठरी ले ले, तो मुतवल्ली पर अनिवार्य है कि वह उसे इस कार्य से रोके। यदि वह नहीं मानता, तो उसे कोठरी से निकाल दे यानी मजबूर करे कि चला जाए। और यदि मुतवल्ली को ऐसा कोई व्यक्ति न मिले जो उस किराए पर कोठरी ले ले, तो मुतवल्ली को अधिकार है कि वह उसे उसके कब्जे में रहने दे, लेकिन यदि वक्फ़ की इमारत गिरने का डर हो तो ऐसा न करे, यह 'फतावा काजी खान' में है।

'जामे अल-फतावा' में है कि यदि किसी व्यक्ति ने दस दिरहम मासिक पर एक गधा किराए पर लिया और उसे अपनी जीन (सैडल) के साथ बीस दिरहम मासिक पर किराए पर दे दिया, तो जीन के हिस्से का किराया उसके लिए हलाल (वैध) है, यह 'तातार खानिया' में है। एक व्यक्ति ने सौ मन ताजे खजूर दूसरे शहर पहुँचाने के उद्देश्य से जानवर किराए पर लिया और रास्ते में खजूर सूखकर पचास मन रह गए। अब यदि किराएदार ने जानवर किराए पर लिया था, तो किराए में कोई कमी नहीं होगी। लेकिन यदि उसने सौ मन खजूर पहुँचाने का अनुबंध (इजारा) किया था, तो नुकसान के अनुपात में किराए में कमी की जाएगी, यह 'जवाहर अल-फतावा' में है। जैद नामक व्यक्ति ने अम्र को साबुन बनाने के लिए तीन 'खरवार' तेल दिया और कहा कि साबुन पकाने का मसाला (कलीया) और अन्य जरूरी चीजें अपने पास से लगाओ इस शर्त पर कि मैं सौ दिरहम दूँगा। अम्र ने ऐसा ही किया, तो साबुन जैद का

होगा और अम्र उचित मजदूरी (अज्र-उल-मिसल) और खर्च की गई चीजों की कीमत पाने का हकदार होगा, यह 'खुलासा' में है। यदि किसी व्यक्ति ने किसी निश्चित काम के लिए एक महीने के लिए एक गुलाम किराए पर लिया, फिर एक दिन उससे कहा कि यह पत्र अमुक स्थान पर पहुँचा दो और मैं तुम्हें दो दिरहम दूँगा, तो उसे दोनों मजदूरी नहीं मिलेगी। बल्कि दूसरा अनुबंध उस समय के लिए पहले अनुबंध को रद्द करने वाला माना जाएगा। उस समय के लिए गुलाम को दो दिरहम मिलेंगे, फिर जब वह पत्र पहुँचाकर लौटेगा, तो पहला अनुबंध फिर से लागू हो जाएगा। जितने दिन पत्र पहुँचाने के कारण पहले काम में कमी हुई, उतने दिनों का किराया काट लिया जाएगा, यह 'तातार खानिया' में है।

तीन आदमी किसी काम के लिए मजदूर (अजी़र) हुए और सब आपस में साझेदार थे। फिर एक बीमार हो गया और बाकी दोनों ने काम पूरा किया। मजदूरी सब में बराबर बँटेगी और बीमार का काम पूरा करने में वे दोनों स्वेच्छा से मदद करने वाले (मुततव्वे) माने जाएँगे। ☆

जैद ने एक कच्चा घर किराए पर लिया और उसे खालिद को उप-किराए पर दे दिया। फिर उसका कुछ हिस्सा गिर गया। जैद ने खालिद से कहा कि अपने खर्चे पर इसकी मरम्मत करा लो। उसने खर्च करके उसे बनवा लिया। अब क्या वह जैद से वह पैसा वापस ले सकता है या नहीं? तो नियम यह है कि यदि खालिद को पता था कि जैद किराएदार है, मालिक नहीं, तो वह जैद से कुछ नहीं ले सकता। और यदि उसने यह समझा था कि वह मालिक है, तो इसमें दो मत (रिवायतें) हैं, एक...

1. मूल पाठ में 'निकाल दे' का अर्थ है कि यदि वह सहमत न हो तो उसे कोठरी से बाहर कर दे।
2. 'कलीया' को हिंदी में 'सज्जी' कहा जाता है। भाषा के अंतर के कारण इसका अनुवाद नहीं किया गया।

ایک مریض نے اپنا مکان اجر المثل سے کم پر کرایہ دیا تو اجارہ اس کے تمام مال سے قرار دیا جائے گا فقط تہائی سے معتبر ہوگا یہ ظہریہ میں ہے۔ ایک شخص نے ایک دکان جو فقیروں پر وقف تھی کرایہ پر لی اور چاہا کہ اس پر ایک غرفہ اپنے مال سے اپنے نفع کے واسطے بنائے مگر دکان کے کرایہ میں اجرت مقررہ سے زیادہ کچھ نہ بڑھائے تو اس کو غرفہ بنانے کی اجازت نہ دی جائے گی لیکن اگر اجرت بڑھائے تو صرف اس قدر عمارت بنانے کی اجازت دی جائے گی کہ جس سے قدیمی عمارت کو ضرر نہ پہنچے اور اگر ایسا ہو کہ یہ دکان اکثر اوقات خالی رہتی ہو اور اس مستاجر نے فقط اسی غرفہ کی خواہش سے اس کو کرایہ پر لیا ہو تو بدون کرایہ کے زیادہ کرنے کے اس کو غرفہ بنانے کی اجازت دی جائے گی یہ محیط میں ہے۔ مسجد کے اوقاف میں سے زید نے ایک دکھی حجرہ اجارہ پر لیا اور اس میں کلہاڑی سے لکڑیاں چیرنی شروع کیں حالانکہ پڑوسی لوگ اس سے راضی نہیں ہیں مگر متولی راضی ہے تو مشائخ نے فرمایا کہ اگر اس فعل سے مثل کندی کرنے والوں ولوہاروں کے فعل کے کھلا ضرر حجرہ کو پہنچتا ہو اور متولی کو کوئی دوسرا شخص جو اس کرایہ پر حجرہ کو لے لے ملتا ہو تو متولی پر واجب ہے کہ اس کو اس فعل سے منع کرے اور اگر باز نہ رہے تو حجرہ سے نکال دے یعنی مجبور کرے کہ نکل جائے اور اگر متولی کو کوئی ایسا شخص نہ ملے جو اتنے کرایہ پر حجرہ کو لے لے تو متولی کو اختیار ہے کہ حجرہ اس کے قبضہ میں چھوڑ دے لیکن اگر اس سے عمارت وقف کے گر جانے کا خوف ہو تو ایسا نہ کرے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

جامع الفتاویٰ میں ہے کہ اگر ایک شخص نے دس درہم ماہواری پر ایک گدھا کرایہ کیا اور اس کو مع اپنے زین کے بیس درہم ماہواری پر کرایہ پر دے دیا تو حصہ زین کا کرایہ اس کو حلال ہے یہ

تاتار خانیہ میں ہے۔ ایک شخص نے سو من تازہ چھوہارے دوسرے شہر میں پہنچانے کی غرض سے جانور کرایہ پر کیا اور راستہ میں چھوہارے خشک ہو کر پچاس من رہ گئے پس اگر مستاجر نے جانور کو کرایہ کیا ہے تو اجرت میں سے کچھ کم نہ ہوگا اور اگر سو من چھوہارے پہنچانے کا اجارہ کیا ہے تو بقدر نقصان کے اجرت میں سے کمی کر دی جائے گی یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔

ایک شخص زید نے تین خروار تیل عمرو کو صابون بنانے کے واسطے دیا اور کہا کہ صابون پکانے کا قلیہ ۲ اور دیگر ضروریات اپنے پاس سے لگائے اس شرط سے کہ سو درہم دوں گا عمرو نے ایسا ہی کیا تو صابون زید کو ملے گا اور عمرو کا اجر المثل اور جو چیزیں اس نے صرف کی ہیں ان کی قیمت زید پر واجب ہوگی یہ خلاصہ میں ہے۔ اگر ایک شخص نے کسی کام معلوم کے واسطے ایک مہینہ تک کوئی غلام اجارہ لیا پھر ایک روز اس سے کہا کہ یہ خط فلاں مقام پر پہنچائے اور تجھ کو دو درہم دوں گا تو اس کو دونوں اجرتیں نہ ملیں گی لیکن دوسرا اجارہ گویا اتنی مدت تک جتنے میں یہ کام کرے گا پہلے اجارہ کا فسخ یعنی توڑنے والا ہے اور اس مدت کے دو درہم غلام کو ملیں گے پھر جب خط پہنچا کر واپس آیا پہلا اجارہ عود کرے گا اور جتنے روز تک خط پہنچانے میں پہلے اجارہ کا کام نہیں کیا اتنے دنوں کی اجرت وضع ہو جائے گی یہ تاتار خانیہ میں ہے۔

تین آدمی کسی کام میں اجیر ہوئے اور سب باہمی شریک تھے پھر ایک بیمار ہو گیا اور دونوں باقیوں نے کام پورا کیا تو سب کو برابر اجرت تقسیم ہوگی اور بیمار کے کام پورا کرنے میں دونوں متطوع شمار ہوں گے ☆

زید نے ایک کچی گھر اجارہ پر لیا اور خالد کو اجارہ پر دے دیا پھر اس میں سے کچھ منہدم ہو گیا پس زید نے خالد سے کہا کہ اپنے خرچہ سے اس کی تعمیر کرا دے اس نے خرچ کر کے بنوایا پس آیا زید سے واپس لے سکتا ہے یا نہیں تو یہ حکم ہے کہ اگر خالد کو معلوم تھا کہ زید مستاجر ہے

مالک نہیں ہے تو زید سے کچھ نہیں لے سکتا ہے اور اگر اس نے یہ گمان کیا تھا کہ مالک ہے تو اس میں دو روایتیں ہیں ایک

۱ قولہ نکال دے و فی الاصل فان لم یقنع اخرجہ من الحجرۃ فی یدہ الا اذا خاف انتھی و ھذا تصحیف المصحح فانظر المقدمہ۔ ۲ قلیہ ہندی میں سجی کہلاتی ہے بلحاظ اختلاف زبان دیار وامصار ہندی ترجمہ ترک کیا۔

According to one narration, as long as the condition for return has not been made, he cannot take it back, whereas in another narration, he can take it back without a condition; this is in 'Al-Muhit'. Sheikh Abul Qasim was asked about an enclosure where Zaid has a room and Khalid has a stable, and Khalid often closes the door. Zaid wanted to stop him from doing so; is he allowed to do so? It was ruled that Khalid has the right to close it at the time when the people of that neighborhood close their respective doors; this is in 'At-Tatarkhaniyya'. A person hired a place to conduct tanning work, and the neighbors object to it. It was ruled that this is a 'Public Nuisance' (Aam Zarar) and they should be restrained; this is in 'Jawahir al-Fatawa'. Three men were hired as employees (Ajeer) for a task and were all partners; then one became ill, and the other two completed the work. In this case, the wages will be distributed equally among all, and the two who completed the sick man's portion will be considered 'Mutatawwi' (volunteers); this is in 'As-Sirajiyya'. A man leased a mill to another, and the same lessor (Muwajjir) sent wheat to the lessee (Mustajir) to grind into flour. He did so; in this case, wages will not be obligatory. However, if he had said, "Grind it in this mill," then wages would be obligatory; as stated in 'At-Tatarkhaniyya'.

Zaid had some outstanding rent from previous days due from his tenant Amr for his shop. Zaid demanded payment, but Amr was delaying. Zaid then filed an appeal before the Judge (Qazi). The Judge sealed the shop. The question is whether rent remains obligatory for the days it was sealed. The ruling is that it will not be obligatory because Amr could not break the Judge's seal, thus he was prevented from using the property, and therefore the rent is waived. However, this is subject to further consideration and objection; the correct ruling is that rent will remain obligatory. A weaver hired a 'kuch' (a tool) and a daily wage was fixed. This weaver worked in a Waqf (endowment) workshop. Since he had not paid the rent, the Trustee (Mutawalli) of the Waqf seized the 'kuch' as a pledge, and it remained with him for several days. Is rent due for those days? The answer is that if the weaver had the strength to resist the Trustee and take it back, it is obligatory, otherwise not. This too is subject to consideration and objection; the correct ruling is that it is obligatory, as in 'Az-Zakhira'. Zaid leased land for farming and sowed crops, then the crops were completely destroyed by a calamity. In this case, the rent for the past days is obligatory, but the rent for the remaining period after the calamity is not; this is in 'Khazanat al-Muftin'. Zaid leased land to Amr and then sold it to Khalid. Khalid paid

the price to Amr on account of the lease property. It will be seen that if Zaid is present, Khalid is considered a volunteer (Mutatawwi), and if he is not present, he is not; this is in 'At-Tatarkhaniyya'.

If a usurper (Ghasib) leased out a usurped slave or house, and the aggrieved owner (Maghsoob-minhu) claimed, "I had instructed you to lease it," while the usurper claimed, "No instruction was given," the word of the aggrieved owner will be accepted. If the usurper leased it out and after the period expired, the owner claimed, "I had given permission for the lease before the expiry," his word will not be accepted without witnesses; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. If someone usurps a house, leases it, and then purchases it from the owner, the previous lease remains valid. However, it is better if a new agreement is made from scratch. If a usurper leased out a usurped item to someone, and then the lessee [returns] that item to the usurper...

---

1. This issue is evidence that a claim of nuisance can be made regarding the stench from leather workers. 2. Because there is no excuse from the owner's side, rather it is a punishment for the tenant, hence the rent is not waived. 3. Mutatawwi: One who does a good deed voluntarily without a condition of guarantee. 4. Meaning, this was said within the lease period. 5. Meaning, a new deal was made regarding the lease after the purchase.

एक रिवायत के अनुसार, जब तक वापस लेने की शर्त न लगाई गई हो, तब तक वह वापस नहीं ले सकता, और दूसरी रिवायत में बिना शर्त के भी वापस ले सकता है; यह 'मुहीत' में दर्ज है। शेख अबुल कासिम से पूछा गया कि एक अहाते में ज़ैद का कमरा है और खालिद का अस्तबल है, और अक्सर खालिद दरवाज़ा बंद कर देता है। ज़ैद उसे रोकना चाहता है, तो क्या वह रोक सकता है? फ़रमाया गया कि खालिद को अधिकार है; जिस समय उस मोहल्ले के लोग अपने-अपने दरवाज़े बंद करते हैं, उसी समय वह भी बंद कर दे; यह 'तातार्खालिया' में है। एक व्यक्ति ने चमड़ा पकाने (टैनरी) के काम के लिए एक स्थान किराये पर लिया, और पड़ोसी उसे इससे रोकते हैं। फ़रमाया गया कि यह 'आम ज़रर' (सार्वजनिक हानि/परेशानी) है, उसे इससे रोकें; यह 'जवाहरुल फ़तावा' में है। तीन आदमी किसी काम में कर्मचारी (अजीर) हुए और सब आपस में साझीदार थे, फिर एक बीमार हो गया और बाकी दोनों ने काम पूरा किया। ऐसी स्थिति में सबमें बराबर मज़दूरी बाँटी जाएगी, और बीमार का काम पूरा करने में दोनों 'मुततव्वी' (स्वेच्छा से सेवा करने वाले) माने जाएँगे; यह 'सिराजिया' में है। एक व्यक्ति ने दूसरे को चक्की किराये पर दी और उसी मालिक (मौजिर) ने उस किरायेदार (मुस्ताजिर) के पास गेहूँ भेजे कि उनका आटा पीस दे। उसने वैसा ही किया, तो मज़दूरी वाजिब नहीं होगी। लेकिन अगर यह कहा गया होता कि "इसी चक्की में पीस दो", तो मज़दूरी वाजिब होती; जैसा कि 'तातार्खालिया' में है।

ज़ैद का अपनी दुकान के पिछले दिनों का कुछ किराया किरायेदार अम्र से वसूल करना बाकी था। ज़ैद ने माँग की, लेकिन अम्र देरी कर रहा था। तब ज़ैद ने काज़ी के पास शिकायत की। काज़ी ने दुकान पर मुहर (सील) लगा दी। अब सवाल यह है कि जितने दिन वह सील बंद रही, उतने दिनों का किराया वाजिब होगा या नहीं? हुक्म यह है कि वाजिब नहीं होगा क्योंकि अम्र काज़ी की मुहर नहीं तोड़ सकता था, अतः उसे उपयोग करने से रोक दिया गया, इसलिए किराया भी समाप्त हो जाएगा। हालाँकि इस पर विचार करने की आवश्यकता है और इस हुक्म पर आपत्ति भी है, और सही हुक्म यह है कि किराया वाजिब होगा। एक जुलाहे ने 'कूच' (एक उपकरण) किराये पर लिया और रोज़ाना की मज़दूरी तय हुई। यह जुलाहा वक़्फ़ के कारखाने में काम करता था। चूँकि उसने किराया नहीं दिया था, वक़्फ़ के मुतवल्ली ने उस कूच को ज़ब्त (गिरवी) कर लिया और वह कुछ दिनों तक उसके पास रहा। क्या उन दिनों का किराया वाजिब होगा? जवाब यह है कि अगर जुलाहे में मुतवल्ली का मुक़ाबला करने और उसे छीन लेने की शक्ति थी, तो वाजिब होगा, अन्यथा नहीं। इस पर भी विचार

की ज़रूरत है और आपत्ति है; सही हुक्म यह है कि वाजिब होगा, यह 'ज़खीरा' में है। ज़ैद ने खेती के लिए ज़मीन किराये पर ली और फसल बोई, फिर किसी आपदा से वह फसल जड़ से नष्ट हो गई। तो पिछले दिनों का किराया वाजिब होगा, लेकिन आपदा के बाद की बाकी अवधि का किराया वाजिब नहीं होगा; यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। ज़ैद ने अम्र को ज़मीन किराये पर दी, फिर उसे खालिद को बेच दिया। खालिद ने अम्र को किराये की रकम के बदले कीमत अदा कर दी। यह देखा जाएगा कि यदि ज़ैद मौजूद है, तो खालिद 'मुततव्वी' (स्वयंसेवक) माना जाएगा, और यदि मौजूद नहीं है, तो नहीं होगा; यह 'तातार्खालिया' में है।

यदि किसी ग़ासिब (हड़पने वाले) ने कोई गुलाम या घर किराये पर दे दिया, और जिसका माल हड़पा गया था (मग़ुसब-मिन्हु) उसने कहा कि "मैंने तुम्हें किराया देने का हुक्म दिया था", जबकि ग़ासिब ने कहा "नहीं दिया था", तो हड़पे गए व्यक्ति की बात मानी जाएगी। और यदि ग़ासिब ने किराया दिया और अवधि बीतने पर असली मालिक ने दावा किया कि "मैंने अवधि समाप्त होने से पहले किराये की अनुमति दे दी थी", तो गवाहों के बिना उसकी बात स्वीकार नहीं की जाएगी; यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। यदि किसी ने घर हड़पा, उसे किराये पर दिया और फिर उसे मालिक से खरीद लिया, तो पिछला किराया (अनुबंध) बना रहेगा। लेकिन अगर सिरे से नया अनुबंध कर लिया जाए, तो वह बेहतर है। यदि ग़ासिब ने हड़पी हुई चीज़ किसी को किराये पर दे दी, फिर किरायेदार ने वह चीज़ ग़ासिब को...

---

1. यह मसला प्रमाण है कि चमड़े की बदबू से होने वाली तकलीफ का दावा किया जा सकता है। 2. क्योंकि मकान मालिक की ओर से कोई बाधा नहीं है, बल्कि यह किरायेदार की सज़ा है, इसलिए किराया समाप्त नहीं होगा। 3. मुततव्वी: वह जो स्वेच्छा से, बिना किसी गारंटी की शर्त के नेकी करे। 4. अर्थात किराये की अवधि के भीतर ऐसा कहा। 5. अर्थात खरीदने के बाद किराये का नया मामला कर लिया।

روایت میں جب تک واپس لینے کی شرط نہ لگائی ہو تب تک واپس نہیں لے سکتا ہے اور دیگر روایت میں بدوں شرط کے واپس لے سکتا ہے یہ محیط میں ہے شیخ ابوالقاسم سے دریافت کیا گیا کہ ایک احاطہ میں زید کا حجرہ اور خالد کا اصطبل ہے اور بسا اوقات خالد دروازہ بند کر دیتا ہے اور زید نے اس کو منع کرنا چاہا پس آیا منع کر سکتا ہے فرمایا کہ خالد کو اختیار ہے جس وقت اس محلہ کے لوگ اپنے اپنے دروازے بند کرتے ہیں اس وقت بند کر دے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

ایک شخص نے ایک مقام دباغت کا کام کرنے کے واسطے اجارہ پر لیا اور پڑوسی اس کو اس سے منع کرتے ہیں فرمایا کہ یہ عام ضرر ہے اس کو باز رکھیں یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے تین آدمی کسی کام میں اجیر ہوئے اور سب باہمی شریک تھے پھر ایک بیمار ہو گیا اور دونوں باقیوں نے کام پورا کیا تو سب کو برابر اجرت تقسیم ہو گی اور بیمار کے کام پورا کرنے میں دونوں متطوع شمار ہوں گے یہ سراجیہ میں ہے۔ ایک شخص نے دوسرے کو چکی اجارہ پر دی اور اسی موجر نے اسی مستاجر کے پاس گیہوں بھیجے کہ ان کا آٹا پیس دے اس نے ایسا ہی کیا تو اجرت واجب نہ ہو گی اور اگر یوں کہا ہو کہ اسی چکی میں پیس دے تو اجرت واجب ہو گی کذا فی التاتارخانیہ۔

زید کا کچھ کرایہ ایام گذشتہ کا اپنے مستاجر عمرو سے بابت اپنی دکان کے واجب الوصول تھا اور زید نے تقاضا کیا مگر عمرو دینے میں درنگ کرتا تھا پس زید نے قاضی کے سامنے مرافعہ کیا قاضی نے دکان پر مہر لگا دی پس جتنے دنوں اس پر مہر رہی اس کا کرایہ واجب ہوگا یا نہیں تو حکم یہ ہے کہ واجب نہ ہوگا کیونکہ عمرو قاضی کی مہر کو نہیں توڑ سکتا ہے پس انتفاع حاصل کرنے سے باز رکھا گیا اس لئے کرایہ بھی ساقط ہو گا وفیہ نظر اور اس حکم میں اعتراض ہے اور صحیح یہ حکم ہے کہ کرایہ واجب ہوگا ایک جولا ہے نے کوچ کرایہ پر لی اور روزانہ کچھ اجرت

ٹھہری اور یہ جولا ہ وقف کے کرگرو میں کام کرتا تھا اور چونکہ کرایہ نہیں دیا تھا اس جہت سے متولی وقف اس کوچ کو گرو لے گیا اور چند روز اس کے پاس رہی تو اتنے دنوں کا کرایہ واجب ہو گا یا نہیں تو جواب یہ ہے کہ اگر جولا ہے کو متولی کے ساتھ مقابلہ کرنے اور چھین لینے کی طاقت تھی تو واجب ہوگا ورنہ نہیں وفیہ نظر اور اس میں اعتراض ہے صحیح حکم یہ ہے کہ واجب ہوگا یہ ذخیرہ میں ہے۔ زید نے زراعت کے واسطے کوئی زمین اجارہ پر لی اور کھیتی بوئی پھر کسی آفت سے وہ کھیتی جڑ پیڑ سے نابود ہو گئی تو ایام گذشتہ کا کرایہ واجب ہوگا اور آفت کے بعد باقی مدت کا کرایہ واجب نہ ہو گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ زید نے زمین عمرو کو اجارہ پر دی پھر خالد کے ہاتھ فروخت کر دی اور خالد نے ثمن عمرو کو بوجہ مال اجارہ کے دے دیا تو دیکھا جائے گا کہ اگر زید حاضر ہے تو خالد متطوع شمار ہوگا اور اگر حاضر نہیں ہے تو متطوع نہ ہوگا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

غاصب نے اگر غصب کا غلام یا گھر کسی کو کرایہ پر دے دیا اور مغصوب منہ نے جس کی چیز غصب کی ہے یہ کہا کہ میں نے تجھے اجارہ دینے کے واسطے حکم کیا تھا غاصب نے کہا کہ نہیں حکم کیا تھا تو مغصوب منہ کا قول قبول ہوگا اور اگر غاصب نے اجارہ دیا پھر مدت گزرنے پر مغصوب منہ نے دعویٰ کیا کہ میں نے انقضائے مدت سے پہلے اجارہ کی اجازت دے دی تھی تو بدوں گواہوں کے اس کا قول قبول نہ ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر کوئی مکان غصب کیا پھر اس کو اجارہ دیا پھر مالک سے خرید لیا تو اجارہ سابقہ باقی رہے گا اور اگر از سر نو تجدید کر لی تو افضل ہے غاصب نے اگر کسی کو غصب کی چیز اجارہ پر دے دی پھر مستاجر نے وہ چیز غصب کو

۱۔ یہ مسئلہ دلیل ہے کہ چمڑے والوں کی بدبو سے اذیت کا دعویٰ پہنچتا ہے۔ ۲۔ کیونکہ صاحب مکان کی طرف سے کوئی عذر نہیں بلکہ مستاجر کی سزا ہے تو کرایہ ساقط نہ ہوگا۔ ۳۔ متطوع جو خوشی سے نیکی کرے بدوں شرط ضمان کے۔ ۴۔ یعنی مدت اجارہ کے اندر یہ کہا۔ ۵۔ یعنی بعد خرید کے اجارہ سے نیا معاملہ کر لیا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 336 | The Book of Hire (Kitab al-Ijarah)

If a usurper leased out property and collected the rent, the rightful owner has the option to reclaim that rent from him; this is mentioned in *Khazanat al-Muftin*. If a person caught a runaway slave and leased him to Zaid, the rent shall belong to the contractor (the one who made the deal), but he must give it in charity (Sadaqah). However, if the contractor handed over the rent along with the slave to his owner, stating "This is the rent for your slave," then by way of *Istihsan* (juridical preference), it is lawful for the owner, though according to *Qiyas* (analogical reasoning), this is not the rule; this is found in *Wajiz Kardari*. A person purchased some trees and had them felled, then leased a piece of land to place the cut trees in so they could be used after drying. The path to the leased land passes through 'Amr's land. When the buyer of the trees wanted to transport the cut trees through that path to the leased land, 'Amr attempted to prohibit him. 'Amr does not have the right to prohibit him; this is stated in *Al-Muhit*. A person purchased a slave or goods from Zaid and, after taking possession, leased them back to the seller (Zaid) for a specific period at a fixed rent. Later, a third party proved their rightful ownership of the slave or goods and took them. Does the buyer then have the right to demand the rent for the past days? Some have said that he should not make such a demand; thus it is in *Al-Dhakhirah*.

---

1. The statement "does not have (the right)" applies when it is a cart-road; however, if it was a footpath for people, he would have the right to prohibit it.

फतावा आलमगिरी ..... जिल्द ६ | ३३६ | किताबुल इजारा

यदि (ग़ासिब ने संपत्ति) किराये पर दी और किराया ले लिया तो मालिक को अधिकार है कि उससे किराया वापस ले ले, यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। यदि किसी व्यक्ति ने भागे हुए गुलाम को पकड़कर ज़ैद को किराये पर दिया, तो उसका किराया अनुबंध करने वाले को मिलेगा, परन्तु वह उसे सदक़ा (दान) कर दे। और यदि अनुबंध करने वाले ने किराया गुलाम के साथ उसके मालिक को सौंप दिया और कहा कि यह तुम्हारे गुलाम का किराया है, तो 'इस्तेहसानन' (सद्भावना के आधार पर) यह मालिक के लिए हलाल (वैध) है, परन्तु 'क़ियास' (तर्क) के अनुसार यह हुक्म नहीं है, यह 'वजीज़ करदरी' में है। एक व्यक्ति ने कुछ पेड़ खरीदकर उन्हें कटवा लिया और कोई ज़मीन किराये पर ली ताकि कटे हुए पेड़ों को उसमें डलवा दे ताकि सूखने के बाद काम आएं और जो ज़मीन किराये पर ली है उसका रास्ता 'अम्र' की ज़मीन से होकर जाता है। अतः पेड़ों के खरीदार ने चाहा कि कटे हुए पेड़ लदवाकर उसी रास्ते से किराये वाली ज़मीन में ले जाए और अम्र ने रोकना चाहा, तो अम्र को रोकने का अधिकार नहीं है, यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने ज़ैद से कोई गुलाम या सामान खरीदा और कब्ज़ा करने के बाद कुछ निश्चित अवधि के लिए विक्रेता अर्थात् ज़ैद को किसी निश्चित किराये पर दे दिया। फिर वह गुलाम या सामान किसी हकदार व्यक्ति ने प्रमाण द्वारा अपना अधिकार सिद्ध करके ले लिया। तो क्या खरीदार को पिछले दिनों के किराये की मांग करने का अधिकार है? कुछ लोगों ने कहा है कि मांग नहीं करनी चाहिए, ऐसा 'अल-ज़खीरा' में है।

---

१ कथन: 'नहीं है' (अधिकार नहीं है) यह उस समय है जब वह गाड़ी का रास्ता हो, और यदि वह मनुष्यों की पगडंडी (छोटा रास्ता) थी तो रोकने का अधिकार होगा।

اجارہ پر دی اور اجرت لے لی تو غاصب کو اختیار ہے کہ اس سے اجرت واپس لے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ بھاگے ہوئے غلام کو اگر کسی شخص نے پکڑ کر زید کو اجارہ دیا تو اس کی اجرت عاقد کو ملے گی مگر صدقہ کر دے اور اگر عاقد نے اجرت مع غلام اس کے مالک کے سپرد کی اور کہا کہ یہ تیرے غلام کی اجرت ہے تو استحساناً مولیٰ کو حلال ہے مگر قیاساً یہ حکم نہیں ہے یہ وجیز کردری میں ہے۔ ایک شخص نے کچھ درخت خرید کر قطع کرائے اور کوئی زمین اجارہ پر لی تاکہ بریدہ درخت اس میں ڈلوائے بعد خشک ہونے کے کام آئیں اور جو زمین کرایہ پر لی ہے اس کا راستہ عمرو کی زمین میں ہو کر جاتا ہے پس درختوں کے خریدار نے چاہا کہ بریدہ درخت لدوا کر اسی راہ سے اجارہ والی زمین میں لے جائے اور عمرو نے ممانعت کرنی چاہی تو عمرو کو ممانعت کا اختیار نہیں ہے یہ محیط میں ہے۔ ایک شخص نے زید سے کوئی غلام یا اسباب خرید کر کچھ مدت معلومہ کے واسطے بعد قبضہ کے بائع یعنی زید کو کسی قدر اجرت معلومہ پر اجارہ دیا پھر وہ غلام یا اسباب کسی مستحق نے باثبات استحقاق لے لیا پس آیا مشتری کو ایام گزشتہ کے کرایہ کے مطالبہ کا اختیار ہے تو بعض نے فرمایا کہ مطالبہ نہیں کرنا چاہئے کذا فی الذخیرہ۔

---

۱ قولہ نہیں ہے یہ اس وقت کہ وہ گاڑی کا راستہ ہو اور اگر آدمی کی پگڈنڈی تھی تو منع کا اختیار ہوگا۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 6 (337) Kitab al-Mukatab

Kitab al-Mukatab (The Book of the Manumission Contract)

This book contains nine chapters.

किताब अल-मुकातब (मुकातब की किताब)

इस किताब में नौ अध्याय हैं।

کتاب المکاتب

اس کتاب میں نو ابواب ہیں

It is as follows: Among the conditions pertaining to the master (Mawla), one is that he must be sane, and this is a condition for the formation (in'iqad) of the contract. Therefore, it is not valid for a child who lacks understanding or an insane person to enter into a 'Makatib' contract (a contract for a slave's manumission). Among them, reaching puberty (bulugh) is a condition, and this is a condition for the enforcement (nafadh) of the contract. Thus, the manumission contract of an underage child, even if he is discerning, will not be enforceable, even if that child is free and has permission from his guardian (wali) or executor (wasi) to conduct trade. Among them, ownership (milk) and authority (wilayah) are conditions, and this is also a condition for enforcement. Therefore, if a 'fuduli' (an unauthorized interloper) enters into such a contract, meaning an unrelated person makes Zaid's slave a Makatib for a thousand dirhams, this contract will not be enforceable because the unauthorized person possesses neither ownership nor authority. However, if an agent (wakil) does so, the contract will be enforceable because he is a representative of the master. Similarly, according to juristic preference (istihsan), the same rule applies to a father and an executor. Among them, mutual consent (razamandi) is a condition, and this is among the conditions for validity (sihhat). Thus, if Zaid's slave was forced into a Makatib contract, or if he did it jokingly or by mistake, it is not valid. It should be clear that freedom, meaning the master being a free person, is not a condition for the validity of manumission. Therefore, it is permissible for a Makatib (a slave under contract) to enter into a manumission contract for his own slave. Similarly, Islam is not a condition; hence, it is permissible for a non-Muslim subject (Dhimmi) to make his non-believer (Kafir) slave a Makatib, or if a Dhimmi buys a Muslim slave and makes him a Makatib, that too is permissible.

If an apostate (murtad) makes his slave a Makatib, then according to Imam-e-Azam (Abu Hanifa), it will remain suspended (mawquf). That is, if the apostate is killed in a state of apostasy, dies, or joins an enemy territory (Dar al-Harb), the contract becomes void. But if he returns to Islam, it will become enforceable. According to the 'Sahibayn' (Imams Abu Yusuf and Muhammad), his manumission contract becomes enforceable immediately. Among the conditions pertaining to the slave (Makatib) is that he must be sane, and this is a condition for formation. Among the conditions pertaining to the manumission payment (badal-e-kitabat) is that it must be property (mal), and this is a condition for formation. Thus, a manumission contract based on blood or carrion will not be valid; even if he delivers it, he will not be free. However, if

the master stipulated a condition like, "If you give me this carrion, you are free," and the slave gives it, then he will become free due to the condition, and the master cannot take its price from him. Among these conditions is that the property must be legally valuable (mutaqawwam), which is a condition for validity. Thus, if a Muslim makes his Muslim or Dhimmi slave a Makatib in exchange for wine or swine, or if a Dhimmi makes his Muslim slave a Makatib for wine or swine, it is not valid. If the slave pays this amount, he will be freed, but he will be obligated to pay the value of his own self. If a Dhimmi makes his Kafir slave a Makatib for wine or swine, it is permissible. If a Dhimmi has a Kafir slave and makes him a Makatib for wine, and then either of them becomes a Muslim, the contract remains valid, and the slave must pay the price of the wine. Among them is that the type and amount of the manumission payment must be known, whether the quality is known or not, and this is a condition for formation. Thus, if the type or amount of the payment is unknown (majhul), the manumission contract will not be formed. If the type and amount are known but the quality is unknown, the contract is valid. The principle here is that if the uncertainty (jahalah) of the payment exceeds limits, the contract is not valid; otherwise, it is. Among them is that the payment must not already be the property of the master, and this is a condition for formation. Thus, if a manumission contract is based on a specific property from the master's own assets, it is not valid. Similarly, if at the time of the contract, the slave has some earnings in his possession and manumission is decided based on that, it is also not valid. The payment must be a debt (dayn) for the manumission to be valid. Regarding conditions pertaining to the essence (rukn) itself, one of the conditions for validity is that it must be free from a corrupt condition (shart-e-fasid). A corrupt condition is one that is contrary to the requirements of the contract and is integrated into the essence of the contract. If the condition is not contrary to the requirements of the contract, then both the condition and the contract are valid. If it is contrary to the requirements of the contract but not integrated into its essence, the condition becomes void while the contract remains valid. This is stated in 'Bada'i'.

---

1. The phrase "due to the condition" means this became a conditional manumission (it'aq mu'allaq bi'l-shart), like saying to a slave, "If you enter this house, you are free," and it did not become a manumission contract (kitabat). 2. Because it is the property of the master.

बात यह है कि जो शर्तें मौला (मालिक) की ओर लौटती हैं, उनमें से एक यह है कि उसका बुद्धिमान (عاقل) होना ज़रूरी है और यह संविदा (इन्काद) की शर्त है। इसलिए जो लड़का बुद्धिहीन हो या जो व्यक्ति पागल हो, उसका 'मकातिब' (मुक्ति अनुबंध वाला दास) करना सही नहीं है। इनमें से एक बालिग होना शर्त है और यह प्रभावी (नफ़ाज़) होने की शर्त है। अतः जो लड़का नाबलिग हो लेकिन समझदार हो, उसका 'मुक़ातबत' अनुबंध प्रभावी नहीं होगा, भले ही वह लड़का स्वतंत्र हो और उसे अपने अभिभावक या वसीयतदार की ओर से व्यापार करने की अनुमति प्राप्त हो। इनमें से स्वामित्व (मिल्क) और अधिकार (विलायत) भी शर्त है और यह भी प्रभावी होने की शर्त है। अतः यदि किसी 'फ़ुज़ूली' (बिना अधिकार के हस्तक्षेप करने वाले) ने मकातिब किया, यानी किसी अजनबी व्यक्ति ने ज़ैद के गुलाम को एक हज़ार दिरहम पर मकातिब कर दिया, तो यह अनुबंध प्रभावी नहीं होगा क्योंकि फ़ुज़ूली को न तो स्वामित्व प्राप्त है और न ही अधिकार। और यदि वकील ने ऐसा किया तो अनुबंध प्रभावी होगा क्योंकि वह मौला का प्रतिनिधि (नायब) है। इसी तरह पिता और वसीयतदार की ओर से भी 'इस्तहसान' (न्यायसंगत प्राथमिकता) के आधार पर यही हुक्म है। इनमें से सहमति (रज़ामंदी) भी शर्त है और यह स्वास्थ्य (सहत) की शर्तों में से है। अतः यदि ज़ैद से ज़बरदस्ती उसके गुलाम को मकातिब कराया गया या उसने मज़ाक में या गलती से मकातिब किया, तो यह सही नहीं है। और यह स्पष्ट हो कि स्वतंत्रता, यानी मौला का आज़ाद होना मकातिब के वैध होने के लिए शर्त नहीं है। अतः मकातिब का मकातिब करना जायज़ है। और इसी तरह इस्लाम भी शर्त नहीं है, अतः एक गैर-मुस्लिम (ज़िम्मी) का अपने गुलाम काफ़िर को मकातिब करना जायज़ है, या यदि किसी ज़िम्मी ने किसी मुसलमान गुलाम को खरीदकर मकातिब कर दिया तो भी जायज़ है।

यदि किसी धर्मत्यागी (मुरतद) ने अपने दास को मकातिब किया, तो इमाम-ए-आज़म (अबू हनीफ़ा) के अनुसार यह स्थगित रहेगा, यानी यदि वह मुरतद, धर्मत्याग की स्थिति में मारा गया या मर गया या शत्रु देश (दारुल-हरब) में चला गया, तो अनुबंध अमान्य हो जाएगा। और यदि वह मुसलमान हो गया तो प्रभावी होगा। जबकि 'साहिबैन' (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार उसका मुक़ातबत अनुबंध प्रभावी हो जाता है। और जो शर्तें मकातिब (दास) की ओर लौटती हैं उनमें से एक यह है कि मकातिब बुद्धिमान हो और यह संविदा (इन्काद) की शर्त है। और जो शर्तें 'बदल-ए-किताबत' (मुक्ति राशि) की ओर लौटती हैं उनमें से एक यह है कि बदल-ए-किताबत माल (संपत्ति) हो और यह संविदा की शर्त है। अतः रक्त या मृत जानवर पर मुक़ातबत अनुबंध नहीं होगा, यहाँ तक कि

यदि वह इसे दे भी दे तो वह आज़ाद नहीं होगा। लेकिन यदि मौला ने यह शर्त लगाई कि "यदि तू मुझे यह मृत जानवर दे दे तो तू आज़ाद है", और उसने वह दे दिया, तो वह उस शर्त के कारण आज़ाद हो जाएगा और मौला उससे उसकी कीमत नहीं ले सकता। इनमें से यह भी है कि माल 'मुतक़व्वम' (इस्लामी कानून में मूल्यवान) हो और यह स्वास्थ्य की शर्तों में से है। अतः यदि किसी मुसलमान ने अपने मुसलमान या ज़िम्मी गुलाम को शराब या सूअर पर मकातिब किया, या किसी ज़िम्मी ने अपने मुसलमान गुलाम को शराब या सूअर पर मकातिब किया तो यह सही नहीं है। और यदि गुलाम ने यह माल अदा कर दिया तो वह आज़ाद हो जाएगा लेकिन उसे अपने स्वयं के मूल्य का भुगतान करना आवश्यक होगा। यदि ज़िम्मी ने अपने काफ़िर गुलाम को शराब या सूअर पर मकातिब किया तो यह जायज़ है। और यदि ज़िम्मी का कोई काफ़िर गुलाम हो और उसने उस गुलाम को शराब पर मकातिब किया और फिर उनमें से कोई मुसलमान हो गया, तो किताबत पूरी होगी और गुलाम पर शराब की कीमत देना आवश्यक होगा। इनमें से यह है कि बदल-ए-किताबत का प्रकार और मात्रा ज्ञात हो, चाहे गुण (सिफ़त) ज्ञात हो या न हो, और यह संविदा की शर्त है। अतः यदि बदल-ए-किताबत का प्रकार या मात्रा अज्ञात (मजहूल) होगी, तो मुक़ातबत अनुबंध नहीं होगा। और यदि प्रकार और मात्रा ज्ञात हो और गुण अज्ञात हो, तो किताबत जायज़ होगी। और इस विषय में मूल सिद्धांत यह है कि जब बदल-ए-किताबत का अज्ञात होना सीमा से अधिक हो जाए तो किताबत जायज़ नहीं होगी, अन्यथा जायज़ होगी। इनमें से यह है कि बदल-ए-किताबत मौला की संपत्ति न हो और यह संविदा की शर्त है। अतः यदि मौला की संपत्तियों में से किसी निश्चित संपत्ति पर मकातिब किया गया तो यह जायज़ नहीं है। इसी तरह यदि अनुबंध के समय गुलाम के पास कुछ कमाई मौजूद है और उस पर किताबत तय की गई, तो यह भी जायज़ नहीं है। और बदल-ए-किताबत का 'दैन' (ऋण) होना मुक़ातबत की वैधता की शर्त है। और जो शर्तें स्वयं 'रुकन' (स्तंभ/तत्व) की ओर लौटती हैं, तो स्वास्थ्य की शर्तों में से एक यह है कि अनुबंध भ्रष्ट शर्त (शर्ते-फ़ासिद) से मुक्त हो। और भ्रष्ट शर्त वह है जो अनुबंध के प्रयोजन के विरुद्ध हो और स्वयं अनुबंध में शामिल हो। और यदि वह शर्त अनुबंध के प्रयोजन के विरुद्ध न हो, तो शर्त और अनुबंध दोनों जायज़ होंगे। और यदि वह अनुबंध के प्रयोजन के विरुद्ध होगी लेकिन स्वयं अनुबंध में शामिल नहीं होगी, तो शर्त अमान्य हो जाएगी और अनुबंध सही रहेगा। यह 'बदाए' में लिखा है।

---

1. 'बसबब-ए-शर्त' का अर्थ है कि यह शर्त पर आधारित मुक्ति (एताक़ मुअल्लक़ बिल-शर्त) हुई, जैसे गुलाम से कहा गया कि "यदि तू इस घर में घुसा तो तू आज़ाद है" और मुक़ातबत अनुबंध नहीं हुआ। 2. क्योंकि वह मौला की संपत्ति है।

یوں ہے کہ جو شرطیں مولیٰ کی طرف راجع ہیں از انجملہ عقل چاہئے اور یہ انعقاد کی شرط ہے پس جو لڑکا لا یعقل ہو یا شخص مجنون ہو اس کا مکاتب کرنا صحیح نہیں ہے از انجملہ بلوغ شرط ہے اور یہ نفاذ کی شرط ہے پس جو لڑکا نابالغ کہ سمجھ دار ہو اس کا عقد کتابت نافذ نہ ہوگا اگرچہ وہ لڑکا آزاد ہو اور اپنے ولی یا وصی کی طرف سے اس کو تجارت کرنے کی اجازت حاصل ہو از انجملہ ملک و ولایت شرط ہے اور یہ بھی شرط نفاذ ہے پس اگر کسی فضولی نے مکاتب کیا یعنی اجنبی شخص نے زید کا غلام ہزار درہم پر مکاتب کردیا تو یہ عقد نافذ نہ ہوگا کیونکہ فضولی کو نہ ملک حاصل ہے نہ ولایت اور اگر وکیل نے ایسا کیا تو عقد نافذ ہوگا کیونکہ وہ مولیٰ کا نائب ہے اسی طرح باپ و وصی کی طرف سے بھی استحساناً یہی حکم ہے از انجملہ رضامندی شرط ہے اور یہ شرائط صحت میں سے ہے پس اگر زید سے زبردستی اس کا غلام مکاتب کرایہ گیا یا اس نے مسخرہ پن یا خطا سے مکاتب کیا تو صحیح نہیں ہے اور واضح ہو کہ حریت یعنی مولیٰ کا آزاد ہونا جواز مکاتب کے واسطے شرط نہیں ہے پس مکاتب کا مکاتب کرنا جائز ہے اور ایسے ہی اسلام بھی شرط نہیں ہے پس ذمی کا اپنے غلام کا فر کو مکاتب کرنا جائز ہے یا ذمی نے کسی مسلمان غلام کو خرید کر کے مکاتب کردیا تو بھی جائز ہے۔

مرتد نے اگر اپنے مملوک کو مکاتب کیا تو امام اعظمؒ کے نزدیک موقوف رہے گا یعنی اگر وہ مرتد حالت ارتداد پر قتل کیا گیا یا مر گیا یا دارالحرب میں جاملا تو عقد باطل ہو گیا اور اگر مسلمان ہو گیا تو نافذ ہوگا اور صاحبینؒ کے نزدیک اس کا عقد کتاب نافذ ہوتا ہے اور جو شرطیں مکاتب کی طرف راجع ہیں از انجملہ یہ ہے کہ مکاتب عاقل ہو اور یہ انعقاد کی شرط ہے اور جو بدل کتابت کی طرف راجع ہیں از انجملہ یہ ہے کہ بدل کتابت مال ہو اور یہ انعقاد کی شرط ہے پس خون یا

مردار پر مکاتبت منعقد نہ ہوگی حتیٰ کہ اگر ادا کردے تو آزاد نہ ہوگا لیکن اگر مولیٰ نے یوں شرط لگائی کہ اگر تو مجھے یہ مردار ادا کردے تو تو آزاد ہے اس نے لاد کردے دی تو بسبب بشرط کے آزاد ہو جائے گا اور مولیٰ اس سے اس کی قیمت نہیں لے سکتا ہے از انجملہ مال متقوم ہو اور یہ شرائط صحت میں سے ہے پس اگر مسلمان نے اپنے مسلمان یا ذمی غلام کو شراب یا سور پر مکاتب کیا یا کسی ذمی نے اپنے مسلمان غلام کو شراب یا سور پر مکاتب کیا تو صحیح نہیں ہے اور اگر غلام نے یہ مال ادا کر دیا تو آزاد ہو جائے گا مگر اس پر اپنی ذات کی قیمت ادا کرنی واجب ہوگی اگر ذمی نے اپنے غلام کافر کو شراب یا سور پر مکاتب کیا تو جائز ہے اور اگر ذمی کا کوئی غلام کافر ہو اور اس نے اس غلام کو شراب پر مکاتب کیا پھر دونوں میں سے کوئی مسلمان ہو گیا تو کتابت پوری اور غلام پر شراب کی قیمت واجب ہوگی از انجملہ یہ ہے کہ بدل کتابت کی نوع و مقدار معلوم ہو خواہ صفت معلوم ہو یا نہ ہو اور یہ انعقاد کی شرط ہے پس اگر بدل کتابت کی نوع یا مقدار مجھول ہوگی تو کتابت منعقد نہ ہوگی اور اگر نوع و مقدار معلوم ہو اور صفت مجھول ہو تو کتابت جائز ہوگی اور اصل اس مقام پر یہ ہے کہ جب بدل کتابت کا مجھول ہونا حد سے تجاوز کرے تو کتابت جائز نہ ہوگی ورنہ جائز ہوگی از انجملہ یہ ہے کہ بدل کتابت مولیٰ کی ملک نہ ہو اور یہ شرط انعقاد ہے پس اگر اموال مولیٰ میں سے کسی مال معین پر مکاتب کیا تو جائز نہیں ہے اسی طرح اگر وقت عقد کے کچھ کمائی غلام کے پاس موجود ہے اس پر کتابت قرار دی تو بھی جائز نہیں ہے اور بدل کتابت کا دین ہونا جواز کتابت کی شرط ہے اور جو شروط نفس رکن کی طرف راجع ہیں پس شرائط صحت میں سے ایک یہ ہے کہ شرط فاسد سے خالی ہو اور شرط فاسد وہ ہے کہ جو مقتضائے عقد کے مخالف اور نفس عقد میں داخل ہو اور اگر وہ شرط مقتضائے عقد کے مخالف نہ ہو تو شرط و عقد دونوں جائز ہوں گے اور اگر مقتضائے عقد کے

مخالف ہو گی مگر نفس عقد میں داخل نہ ہوگی تو شرط باطل ہو جائے گی اور عقد صحیح رہے گا یہ بدائع میں ہے۔

ا قولہ بسبب شرط کے یعنی یہ اعتاق معلق بالشرط ہوا جیسے غلام سے کہا کہ اگر تو اس گھر میں گھسا تو تو آزاد ہے اور عقد کتابت نہیں ہوا۔ ۲ کیونکہ وہ مولیٰ کی ملک ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (349) Kitab al-Makatib

☆ **Ruling on Kitabat (Contract of Manumission)** ☆ The ruling on *Kitabat* is that the slave acts freely, becoming exempt from the prohibitions that applied due to the state of ownership (*Mamlukiyat*). Currently, he gains authority over his own affairs, to the extent that whatever he earns will specifically belong to him. If the master (*Mowla*) commits any offense (*Jinayat*) against him, whether against his person or his property, the master will be liable for compensation (*Daman*). Freedom is legally established upon the payment of the agreed amount. Through this contract, the master acquires the right to demand the consideration for manumission (*Badl-e-Kitabat*), and upon payment, he becomes the rightful owner of that consideration; this is mentioned in *At-Tabyin*. If *Kitabat* is agreed upon for immediate payment, the master has the right to demand it as soon as the contract is finalized. If it is agreed upon a deferred basis, to be paid in installments, he shall demand it when each installment is due; this is in *Al-Muhit*. The master is not the owner of the *Makatib's* (contracted slave's) earnings, nor can he take service from him, nor is the *Sadaqat-ul-Fitr* of the slave obligatory upon the master; this is in *Khazanat-ul-Muftin*. If the master has sexual intercourse with a *Makatib* female slave, the dower (*Uqr*) will be obligatory; this is in *Al-Hidayah*. It is written in *Kifayat Shams al-Aimmah al-Bahti* that if the master intentionally kills the *Makatib*, retaliation (*Qisas*) is not obligatory; but if the *Makatib* kills the master, retaliation is obligatory; this is in *Ayni Sharh al-Hidayah*. In matters of marriage and the waiting period (*Iddah*), the rulings for a *Makatib* female slave are the same as for a regular female slave; this is in *Fatawa Qazi Khan*. *Kitabat* is recommended (*Mustahabb*), especially for a slave whose condition indicates betterment—meaning it is known that the slave is trustworthy, skilled in trade, and capable of earning. Whether the consideration for *Kitabat* is immediate or deferred, in installments or a lump sum, all this is permissible in our school of thought; this is in *Fatawa Qazi Khan*. Some have said that "betterment" means assessing from his state that he will not cause harm to Muslims after freedom. If it is seen that he will cause harm, it is better not to enter into a *Kitabat* contract with him, but if it is done, it is valid; this is in *At-Tabyin*. There is no difference between a male slave, a female slave, a minor, or an adult, provided they possess the intellect for buying and selling; this is in *Al-Kafi*. Whatever can be a dower (*Mahr*) in marriage can also be the consideration for *Kitabat*; this is in *Fatawa Qazi Khan*.

☆ **Giving less or waiving part of the Kitabat consideration from the slave's liability is not strictly obligatory but is recommended** ☆ He shall not be free

without paying the full *Kitabat* property. Once everything is paid, he becomes free, even if the master did not explicitly say, "When you pay the full consideration, you shall be free"; this is in *Khazanat-ul-Muftin*. Giving a reduction or waiving part of the *Kitabat* debt is not obligatory but recommended (*Mandub*); this is in *Ayni Sharh al-Hidayah*. If something was taken as collateral (*Rahn*) for the *Kitabat* consideration, from which the debt could be paid, and that thing was lost while in the master's possession, the slave becomes free; this is in *Al-Mabsut*. Let it be clear that *Kitabat* is of two types: first, where only his person is contracted and his property is not included; second, where both his person and property are contracted. Both forms are valid. An example of the first is, "I have made you a *Makatib* for one thousand dirhams." In this case, the property the slave has from previous earnings belongs to the master, and whatever he earns afterward belongs to the slave; however, once he pays the *Kitabat* consideration from those earnings, whatever remains will be handed over to him. An example of the second type is, "I have made you a *Makatib* regarding your person and property for one thousand dirhams." In this case, whatever the *Makatib* currently possesses and whatever he earns in the future belongs to him, whether his current property is less or more than the *Kitabat* amount; and the master shall receive nothing from that property except the *Kitabat* consideration. The slave's property is what he earned through trade, or what was given to him as a gift (*Hibah*) or charity (*Sadaqah*). If both of them in the slave's property...

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (349) किताब अल-मकातिब

☆ **किताबत का हुक्म** ☆ किताबत का हुक्म यह है कि गुलाम स्वतंत्र रूप से व्यवहार करे जिससे स्वामित्व (मम्लुकियत) के कारण उसे जो मनाही थी, उस मनाही से वह मुक्त हो जाता है और वर्तमान में उसे अपने मामलों में अधिकार प्राप्त हो जाता है, यहाँ तक कि उसने जो कुछ कमाया है, वह विशेष रूप से गुलाम का होगा। और यदि स्वामी (मौली) ने उसके साथ, चाहे उसके शरीर पर या उसके धन पर, कोई अपराध (जिनायत) किया, तो स्वामी पर हर्जाना (ज़मान) अनिवार्य होगा। और अदायगी के समय वास्तव में स्वतंत्रता सिद्ध होगी। स्वामी को इस अनुबंध (अक्द) के माध्यम से किताबत की राशि (बदल-ए-किताबत) की मांग करने का अधिकार प्राप्त होता है और अदायगी के समय वह वास्तव में उस राशि का स्वामी बन जाता है, यह 'तबीईन' में है। यदि किताबत तुरंत अदायगी पर तय हो जाए, तो अनुबंध समाप्त होते ही स्वामी को किताबत की राशि मांगने का अधिकार होगा। और यदि यह किश्तों में तय हुई हो, तो जिस समय किश्त की अवधि आएगी, वह उस समय मांग करेगा, यह 'मुहीत' में है। मकातिब (अनुबंधित गुलाम) की कमाई का स्वामी मालिक नहीं होता, न ही वह उससे सेवा ले सकता है, और न ही स्वामी पर उसका सदका-ए-फ़ित्र अनिवार्य होता है, यह 'खज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है। यदि स्वामी ने मकातिब दासी के साथ संभोग किया, तो हर्जाना (उक्र) अनिवार्य होगा, यह 'हिदाया' में है। 'किफ़ाया शम्स अल-अइम्मा बैहती' में लिखा है कि यदि स्वामी ने जानबूझकर मकातिब की हत्या की, तो प्रतिशोध (किसास) अनिवार्य नहीं होगा, लेकिन यदि मकातिब ने स्वामी की हत्या की, तो प्रतिशोध अनिवार्य होगा, यह 'ऐनी शर्ह हिदाया' में है। विवाह और इद्दत में मकातिब दासी के नियम दासी (मम्लूका) के समान ही हैं, यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। किताबत प्रशंसनीय (मुस्तहब) है, लेकिन ऐसे गुलाम के हक में जिसका हाल बेहतर मालूम हो, यानी यह मालूम हो कि यह गुलाम अमानतदार है और व्यापार के काम में होशियार है और कमाई कर सकता है। किताबत की राशि तुरंत हो या किश्तों में, किश्तवार हो या एकमुश्त, यह सब हमारे धर्म (मज़हब) में है, यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। कुछ विद्वानों ने कहा है कि बेहतरी से तात्पर्य यह है कि उसके व्यवहार से यह पता चले कि वह स्वतंत्रता के बाद मुसलमानों को नुकसान नहीं पहुँचाएगा। और यदि देखे कि वह नुकसान पहुँचाएगा, तो बेहतर यह है कि उसे मकातिब न बनाए, लेकिन यदि बना दिया तो वह जायज़ है, यह 'तबीईन' में है। गुलाम और दासी, और छोटे व बड़े में कोई अंतर नहीं है, बशर्ते उसे खरीद-फरोख्त की समझ हो, यह 'काफ़ी' में है। और जो चीजें निकाह में मेहर हो सकती हैं, वे किताबत का मुआवजा (बदल) हो सकती हैं, यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है।

☆ **गुलाम के ज़िम्मे से किताबत की राशि में से कुछ कम करना या छोड़ देना अनिवार्य नहीं है, बल्कि प्रशंसनीय है** ☆ पूरी किताबत राशि अदा किए बिना वह स्वतंत्र नहीं होगा, और जब सब अदा कर दिया तो वह स्वतंत्र हो गया, भले ही स्वामी ने यह न कहा हो कि 'जब तू पूरी राशि अदा कर देगा तो तू स्वतंत्र हो जाएगा', यह 'खज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है। गुलाम के ज़िम्मे से किताबत की राशि में कुछ कम करना या छोड़ देना अनिवार्य नहीं है बल्कि प्रशंसनीय (मंदूब) है, यह 'ऐनी शर्ह हिदाया' में है। और यदि किताबत की राशि के बदले कोई ऐसी चीज़ गिरवी (रहन) रख ली जिससे भुगतान किया जा सकता है, और वह चीज़ स्वामी के पास नष्ट हो गई, तो गुलाम स्वतंत्र हो जाएगा, यह 'मब्सूत' में है। स्पष्ट रहे कि किताबत दो प्रकार की होती है: एक तो यह कि उसके स्वयं के व्यक्तित्व (नफ़्स) का अनुबंध करे और धन को उसमें शामिल न करे, दूसरा यह कि जान और माल दोनों का अनुबंध करे, और दोनों रूप जायज़ हैं। पहले रूप का उदाहरण यह है कि "मैंने तुझे एक हज़ार दिरहम पर मकातिब किया", तो इस स्थिति में वह धन जो गुलाम के पास पिछली कमाई का है, वह सब स्वामी का होगा, और उसके बाद वह जो कुछ कमाएगा वह सब गुलाम का होगा; लेकिन जब उसने उस कमाई से किताबत की राशि अदा कर दी, तो जो शेष बचेगा वह सब गुलाम को सौंप दिया जाएगा। दूसरे रूप का उदाहरण यह है कि "मैंने तेरी जान और माल का एक हज़ार दिरहम पर अनुबंध किया", तो उस समय मकातिब के पास जो कुछ मौजूद है और जो वह भविष्य में कमाएगा, वह सब उसी का होगा, चाहे वर्तमान धन किताबत राशि से कम हो या अधिक; और स्वामी को उस धन से किताबत राशि के अलावा कुछ नहीं मिलेगा। गुलाम का धन वह है जो उसने व्यापार से कमाया या किसी ने उसे उपहार (हिबा) में दिया या दान (सदका) दिया। यदि दोनों ने गुलाम के माल में...

☆ **حکم کتابت** ☆ کتابت کا حکم یہ ہے کہ غلام آزادانہ تصرف کرے جس سے بسبب مملوکیت کے اس کو ممانعت تھی اس ممانعت سے بری ہو جاتا ہے اور فی الحال اس کو اپنے امور میں دست قدرت حاصل ہوتی ہے حتیٰ کہ جو کچھ اس نے کمایا وہ بالخصوص غلام کا ہو گا اور اگر مولیٰ نے اس کے ساتھ خواہ اس پر یا اس کے مال پر کوئی جنایت کی تو مولیٰ پر ضمان واجب ہو گی اور وقت ادا کر دینے کے حقیقتہً آزادی ثابت ہو گی اور مولیٰ کو اس عقد کے ذریعہ سے بدل کتابت کے مطالبہ کی ولایت حاصل ہوتی ہے اور وقت ادا کر دینے کے حقیقتہً بدل کا مالک ہو جاتا ہے یہ تبیین میں ہے۔ کتابت اگر فی الحال ادا کر دینے پر قرار پائے تو کتابت عقد سے فارغ ہوتے ہی مولیٰ کو بدل کتابت کے مطالبہ کا اختیار ہو گا اور اگر میعادی قرار پائی ہو کہ قسط کر کے ادا کرے تو جس وقت قسط کی میعاد آئے اس وقت مطالبہ کرے گا یہ محیط میں ہے۔ مکاتب کی کمائی کا مولیٰ مالک نہیں ہوتا ہے اور نہ اس سے خدمت لے سکتا ہے اور نہ اس کا صدقہ فطر مولیٰ پر واجب ہوتا ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر مولیٰ نے مکاتبہ باندی کے ساتھ وطی کی تو عقر واجب ہو گا یہ ہدایہ میں ہے کفایہ شمس الائمہ بیٹی میں لکھا ہے کہ اگر مولیٰ نے عمد مکاتب کو قتل کیا تو قصاص واجب نہ ہوگا اور اگر مکاتب نے مولیٰ کو قتل کیا تو قصاص واجب ہو گا یہ عینی شرح ہدایہ میں ہے۔ اور نکاح اور عدت میں مکاتبہ باندی کے احکام مثل مملوکہ باندی کے ہیں یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ کتابت مستحب ہے مگر ایسے غلام کے حق میں جس کے حال سے بہتری معلوم ہو یعنی معلوم کرے کہ یہ غلام امین ہے اور تجارت کے کام میں ہوشیار ہے اور کمائی کر سکتا ہے اور بدل کتابت فی الحال ہو یا میعادی ہو قسط وار ہو یا یکمشت اور یہ سب ہمارے مذہب میں ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ بعضوں نے فرمایا کہ بہتری سے یہ مراد ہے کہ اس کے

حال سے معلوم کرے کہ آزادی کے بعد مسلمانوں کو ضرر نہ پہنچائے گا اور اگر دیکھے کہ ضرر پہنچادے گا تو افضل یہ ہے کہ اس کو مکاتب نہ کرے اور اگر کر دیا تو جائز ہے یہ تبیین میں ہے اور غلام و باندی اور صغیر و کبیر میں کچھ فرق نہیں ہے جبکہ اس کو خرید وفروخت کی عقل ہو یہ کافی میں ہے اور جو چیزیں نکاح میں مہر ہو سکتی ہیں وہ کتابت کا عوض ہو سکتی ہیں یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

☆ **غلام کے ذمہ سے بدل کتابت میں سے کچھ کم دینا اور چھوڑ دینا خواہ مخواہ واجب نہیں ہے بلکہ مندوب ہے** ☆ بدوں تمام مال کتابت ادا کرنے کے آزاد نہ ہو گا اور جب سب ادا کر دیا تو آزاد ہو گیا اگرچہ مولیٰ نے یوں نہ کہا ہو کہ جب تو تمام بدل کتابت ادا کر دے گا تو تو آزاد ہو جائے گا یہ خزانہ المفتین میں ہے اور غلام کے ذمہ سے بدل کتابت میں سے کچھ کم دینا اور چھوڑ دینا خواہ مخواہ واجب نہیں ہے بلکہ مندوب ہے یہ عینی شرح ہدایہ میں ہے اور اگر بدل کتابت کے عوض ایسی کوئی شے رہن کر لی جس سے بدل ادا کر سکتا ہے یعنی بدل کتابت کی ادائی اس سے ہو سکتی ہے اور وہ چیز مالک کے پاس تلف ہوگئی تو غلام آزاد ہو جائے گا یہ مبسوط میں ہے واضح ہو کہ کتابت دو طرح پر ہوتی ہے ایک تو یہ ہے کہ اس کے نفس کو مکاتب کرے مال کو کتابت میں داخل نہ کرے دوسرے یہ کہ جان و مال دونوں کو مکاتب کرے اور دونوں صورتیں جائز ہیں اور پہلی صورت کی یہ مثال ہے کہ میں نے تجھے ہزار درہم پر مکاتب کیا پس اس صورت میں جو مال اس سے پہلے کی کمائی کا غلام کے پاس ہو وہ سب مولیٰ کا ہو گا اور اس کے بعد جو کچھ کمائے وہ سب غلام کا ہو گا مگر جب اس نے اس کمائی سے بدل کتابت ادا کر دیا تو جو باقی رہا وہ سب غلام کے سپرد ہو گا اور دوسری صورت کی مثال یہ ہے کہ میں نے تیری جان و مال کو ہزار درہم پر مکاتب کیا تو جو کچھ اس وقت مکاتب کے پاس موجود ہے اور جو آئندہ کمائے سب اسی کا ہو گا خواہ اس کا مال جو فی الحال موجود ہے وہ بدل کتابت سے کم ہو یا زیادہ

ہو اور مولیٰ کو اس مال سے سوائے بدل کتابت کے کچھ نہ ملے گا اور غلام کا مال وہ ہے جو اس نے تجارت سے کمایا یا اس کو کسی نے ہبہ کیا یا صدقہ دیا۔ اگر دونوں نے غلام کے مال میں

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 (440) Book of the Manumitted (Kitab al-Makatib)

In case of a dispute where the master asserts his right and the slave asserts his, the word of the *mukatib* (the slave under contract) shall be accepted. However, any *arsh*[1] (compensation for injury) or *uqr* (compensation for illegal intercourse) received shall belong to the master; this is mentioned in *Al-Mudmarat*. It is permissible to include a condition of choice (*shart al-khiyar*) in a manumission contract (*kitabat*); this is stated in *Khizanat al-Muftiyeen*.

Succession Issues (Al-Mustakhlafaat):

If a *mukatib* pays one thousand dirhams for his freedom, and then these dirhams are taken back from the master due to a third-party's rightful claim, the *mukatib* remains free, and the master may recover one thousand dirhams from the *mukatib*; this is in *Al-Mabsut*. If Zaid enters into a manumission contract with his insane or minor slave, the contract is not validly formed. If Amr pays the contract price to Zaid on behalf of such a slave and Zaid accepts, the slave does not become free. Amr is entitled to recover his payment from Zaid because it was given in exchange for freedom which was not achieved. If Amr accepts the contract on behalf of a minor and the master agrees, the contract is still not validly formed. The question arises whether this acceptance by a stranger can remain suspended (*mawquf*) until the slave reaches maturity to give consent. Imam Quduri stated that it shall not be suspended, and this is the correct view. A contract made by a stranger remains suspended only if the person authorized to grant consent exists at the time of the contract; here, the minor is not legally capable of granting consent. Conversely, if the slave is an adult but absent, and Amr accepts on his behalf with Zaid’s consent, it remains suspended pending the slave's approval. In the aforementioned case, if Amr accepts for a minor slave and pays the master, the primary texts state that, by way of *istihsan* (juridical preference), the slave becomes free, and Amr cannot reclaim his money. This applies if he paid the full amount; if he paid only part, he may reclaim it by way of *qiyas* (analogy) and *istihsan*. However, if the slave reaches maturity and gives consent in the meantime, Amr cannot reclaim the payment; this is in *Al-Badai*.

Second Chapter: On Invalid Manumission Contracts (Kitabat al-Fasidah)

In an invalid manumission contract, the master has the right to return the slave to full servitude and rescind the contract without the slave's consent. In a valid contract (*kitabat al-sahiha*), he cannot rescind it without the slave's consent. The slave, however, has the right to rescind both valid and invalid contracts without the

master's consent; this is in *Sharh al-Tahawi*. It is written in *Al-Walwalajiyyah* that in an invalid contract, whatever payment would have freed the slave during the master's lifetime will also free him if paid to the heirs after the master's death; this is in *Tatar-khaniyyah*. If someone contracts his slave against property belonging to another (whether by measure, weight, or commodity), there are two reports, and the more apparent one is that the contract is invalid; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If Zaid contracts his slave for one thousand dirhams and one year of service, or for another slave[2], it is permissible. But if he contracts him for one thousand dirhams and perpetual service, it is invalid; the slave will become free upon paying his market value, and service will not be taken. If he pays one thousand dirhams and that is his value, the master has no further claim. If his value exceeds that amount, the master shall take the excess; this is in *Al-Muhit al-Sarakhsi*. In an invalid contract, if the determined price is of the same genus as the value, then if the value is less than the fixed price, the price is not reduced, but if the value is more, then the fixed price increases...

[1] *Arsh*: compensation for wounds; *Uqr*: compensation for illegal intercourse. [2] Meaning the *mukatib* gives a male or female slave to his master.

मतभेद हुआ यानी मौला (मालिक) ने अपना हक़ बयान किया और गुलाम ने अपना, तो मकातिब (अनुबंधित गुलाम) का बयान स्वीकार किया जाएगा, लेकिन अपराधों के बदले जो अर्श[1] (ज़ख्म का जुर्माना) प्राप्त हो या उक्र (अवैध सहवास का जुर्माना) मिले, तो दोनों मौला की संपत्ति होंगे, यह 'मुज़मरात' में है। और किताबत (मुक्ति अनुबंध) में विकल्प की शर्त (शर्त-ए-खियार) जायज़ है, यह 'खज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है।

अल-मुस्तख़लफ़ात:

यदि मकातिब ने एक हज़ार दिरहम किताबत (मुक्ति राशि) अदा कर दी और फिर मौला के पास से ये दिरहम किसी और के हक़ के रूप में ले लिए गए, तो मकातिब आज़ाद हो गया और मौला उनके बदले मकातिब से एक हज़ार दिरहम ले लेगा, यह 'मबसूत' में है। यदि ज़ैद ने अपने विक्षिप्त या नाबालिग गुलाम के साथ किताबत का अनुबंध किया, तो अनुबंध संपन्न नहीं होगा। और यदि उसकी ओर से किताबत की राशि अम्र ने ज़ैद को अदा कर दी और ज़ैद ने स्वीकार कर ली, तो वह आज़ाद नहीं होगा, और अम्र को अधिकार है कि वह अपनी दी हुई राशि ज़ैद से वापस ले ले, क्योंकि उसने आज़ादी के बदले दी थी और आज़ादी प्राप्त नहीं हुई। और यदि नाबालिग की ओर से अम्र ने अनुबंध स्वीकार किया और मौला भी सहमत हुआ, तब भी अनुबंध संपन्न नहीं होगा। क्या यह हो सकता है कि किसी अजनबी का स्वीकार करना गुलाम के बालिग होने तक स्थगित (मौक़ूफ़) रहे? इमाम क़ुदूरी ने फ़रमाया कि नहीं, स्थगित नहीं होगा और यही सही है। क्योंकि अजनबी के अनुबंध का स्थगित होना तब होता है जब अनुमति देने वाला अनुबंध के समय मौजूद हो, और यहाँ वह मौजूद नहीं है क्योंकि नाबालिग अनुमति देने योग्य नहीं है। इसके विपरीत, यदि गुलाम बालिग हो लेकिन अनुपस्थित हो और अम्र ने उसकी ओर से अनुबंध स्वीकार कर लिया और ज़ैद सहमत हो गया, तो यह गुलाम की अनुमति पर स्थगित होगा। उपरोक्त मामले में, यदि अम्र ने नाबालिग गुलाम की ओर से स्वीकार करके मौला को राशि अदा कर दी, तो मूल ग्रंथों में उल्लेख है कि वह 'इस्तेहसान' (विधिक प्राथमिकता) के आधार पर आज़ाद हो जाएगा, और अम्र को अपना धन वापस लेने का अधिकार नहीं है। यह नियम तब है जब उसने पूरी राशि अदा कर दी हो, और यदि उसने कुछ हिस्सा अदा किया है तो वह उसे वापस ले सकता है। लेकिन यदि इसी दौरान गुलाम ने बालिग होकर अनुमति दे दी, तो फिर वापस नहीं ले सकता, यह 'बदाइ' में है।

दूसरा अध्याय: अमान्य अनुबंध (किताबत-ए-फ़ासिदा) के वर्णन में

अमान्य अनुबंध (किताबत-ए-फ़ासिदा) में मौला को अधिकार है कि गुलाम की सहमति के बिना उसे पुनः गुलाम बना ले और अनुबंध रद्द कर दे। जबकि वैध अनुबंध (किताबत-ए-सहीहा) में वह गुलाम की सहमति के बिना रद्द नहीं कर सकता। गुलाम को अधिकार है कि वह अमान्य और वैध दोनों अनुबंधों को मालिक की सहमति के बिना रद्द कर दे, यह 'शरह तहावी' में है। और 'अल-वालवालजिया' में लिखा है कि अमान्य अनुबंध में जो चीज़ अदा करने पर वह मौला के जीवनकाल में आज़ाद होता, यदि वह उसकी मृत्यु के बाद वारिसों को अदा करे तो आज़ाद हो जाएगा, यह 'तातारखानिया' में है। यदि किसी ने किसी अजनबी के माल पर (चाहे वह माप वाली हो, वज़न वाली हो या वस्तु हो) अपने गुलाम के साथ अनुबंध किया, तो इसमें दो मत हैं और स्पष्ट मत यह है कि अनुबंध अमान्य (फ़ासिद) है, यह 'फ़तावा क़ाज़ी खान' में है। यदि ज़ैद ने अपने गुलाम के साथ एक हज़ार दिरहम और एक साल की सेवा या किसी अन्य गुलाम[2] के बदले अनुबंध किया, तो यह जायज़ है। और यदि एक हज़ार दिरहम और हमेशा की सेवा पर अनुबंध किया, तो वह अमान्य है और गुलाम अपनी बाज़ारू कीमत अदा करने पर आज़ाद हो जाएगा, सेवा नहीं ली जाएगी। फिर यदि उसने एक हज़ार दिरहम देकर आज़ादी पाई और यही उसकी कीमत है, तो मौला को उससे और कुछ माँगने का अधिकार नहीं है। और यदि उसकी कीमत इससे अधिक है, तो मौला अधिक राशि ले लेगा, यह 'मुहीत-ए-सरखसी' में है। अमान्य अनुबंध में जो राशि तय हुई है, यदि कीमत उसी प्रकार की वस्तु है, तो यदि वह तय राशि से कम है तो राशि कम नहीं की जाएगी, और यदि कीमत अधिक है तो तय राशि में वृद्धि...

[1] अर्श: चोट का जुर्माना; उक़्र: अवैध सहवास का जुर्माना। [2] अर्थात मकातिब अपने स्वामी को कोई दास या दासी दे दे।

اختلاف کیا یعنی مولیٰ نے اپنا حق بیان کیا اور غلام نے اپنا تو مکاتب کا قول قبول ہوگا مگر جنایات کے عوض جو ارش ۱ دستیاب ہو یا عقر ملے تو دونوں مولیٰ کی ملک ہوں گے یہ مضمرات میں ہے اور کتابت میں شرطِ خیار جائز ہے یہ خزانہ المفتیین میں ہے۔

المستخلفات:

اگر مکاتب نے ہزار درہم کتابت ادا کر دیئے پھر مولیٰ کے پاس سے یہ درہم استحقاق میں لے لئے گئے تو مکاتب آزاد ہو گیا اور مولیٰ بجائے ان کے ہزار درہم مکاتب سے لے لے گا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر زید نے اپنے مجنون یا صغیر غلام کو مکاتب کیا تو عقد منعقد نہ ہوگا اور اگر اس کی طرف سے بدلِ عقد کتابت عمرو نے زید کو ادا کر دیا اور زید نے قبول کیا تو آزاد نہ ہو گا اور عمر و مختار ہے کہ اپنا بدل کتابت زید سے واپس کرے کیونکہ اس نے آزادی کے عوض دیا اور آزادی حاصل نہ ہوئی اور اگر نابالغ کی طرف سے عمرو نے ایجاب کتابت کو قبول کیا اور مولیٰ بھی راضی ہوا تو بھی عقد کتابت منعقد نہ ہوگا اور آیا یہ ہو سکتا ہے کہ یہ ایجاب و قبول اجنبی کا موقوف ہے کہ جب غلام بالغ ہو تو اجازت دے پس امام قدوری نے فرمایا کہ نہیں موقوف ہوگا اور یہی صحیح ہے کیونکہ اجنبی کے عقد کا اجارہ پر موقوف ہونا اس وقت ہوتا ہے کہ جب اس کا اجازت دینے والا وقت عقد کے موجود ہو اور یہاں موجود نہیں ہے کیونکہ نابالغ اہل اجازت سے نہیں ہے بخلاف اس کے اگر غلام بالغ ہو مگر غائب ہو اور عمرو نے اس کی طرف سے کتابت کو قبول کر لیا اور زید راضی ہو تو غلام کی اجازت پر موقوف ہوگا اور صورت مذکورہ بالا میں اگر عمرو نے نابالغ غلام کی طرف سے قبول کر کے مولیٰ کو بدل کتابت ادا کر دیا تو اصل میں مذکور

ہے کہ استحساناً آزاد ہو جائے گا اور جس نے قبول کیا یعنی عمرو کو اپنا مال واپس لینے کا اختیار نہیں ہے اور یہ حکم اس وقت ہے کہ اس نے کل بدل ادا کر دیا ہو اور اگر اس نے کچھ ادا کیا ہو تو قیاساً و استحساناً واپس لے سکتا ہے لیکن اگر اسی عرصہ میں غلام نے بالغ ہو کر اجازت دے دی تو پھر نہیں واپس کر سکتا ہے یہ بدائع میں ہے۔

دوسرا باب: کتابتِ فاسدہ کے بیان میں

کتابتِ فاسدہ میں مولیٰ کو اختیار ہے کہ بلا رضامندی غلام کے اس کو رفیق کر دے اور کتابت کو فسخ کر دے اور کتابتِ صحیحہ میں بدوں غلام کی رضامندی کے فسخ نہیں کر سکتا ہے اور غلام کو اختیار ہے کہ کتابتِ فاسدہ اور جائزہ دونوں میں بدوں مالک کی رضامندی کے فسخ کر دے یہ شرح طحاوی میں ہے اور والوالجیہ میں لکھا ہے کہ کتابت فاسدہ میں جو چیز مولیٰ کو اس کی زندگی میں ادا کرنے سے آزاد ہوتا تھا اگر اس کی موت کے بعد وارثوں کو ادا کرے تو آزاد ہو جائے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر کسی شخص غیر کے مال میں پر خواہ از قسم کیلی ہو یا وزنی یا عروض میں سے ہو اپنے غلام کو مکاتب کیا تو اس میں دو روایتیں ہیں اور اظہر روایت یہ ہے کہ عقد فاسد ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر زید نے اپنے غلام کو ہزار درہم اور ایک سال تک خدمت کرنے یا کسی مملوک ۲ پر مکاتب کیا تو جائز ہے اور اگر ایک ہزار درہم اور ہمیشہ خدمت کرنے پر مکاتب کیا تو فاسد ہے اور غلام اپنی قیمت ادا کرنے پر آزاد ہو جائے گا خدمت نہ لی جائے گی پھر اگر وہ ہزار درہم دے کر آزاد ہوا اور یہی اس کی مقدارِ قیمت ہے تو مولیٰ کو اس سے مواخذہ کرنے کی کوئی راہ نہیں ہے اور اگر مقدار قیمت اس سے زائد ہو تو بقد ر زیادتی کے اس سے لے لے گا یہ محیطِ سرخی میں ہے۔ کتابت فاسدہ میں جو چیز بدل قرار پائی ہے اگر قیمت اسی جنس سے ہو پس اگر مقررہ سے کم ہو تو بدل کم نہ کیا جائے گا اور اگر قیمت زائد ہو تو بدلِ مقررہ میں زیادتی

۱ ارش جرمانہ زخم عقر جرمانہ وطی ناجائز۔ ۲ یعنی وہ مکاتب اپنے مولیٰ کو کوئی غلام یا باندی بھی دے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 Kitab al-Makatib 331

This is mentioned in 'Sharh Wiqaya': If the contract of manumission (Kitabat) was made based on wheat or barley and the quantity was clearly stated, then if the quality was also specified (such as superior, medium, or inferior), the contract shall be settled on that specific quality. If no quality was mentioned, it shall be considered of medium quality. This is in 'Al-Muhit'.

If Zaid enters into a contract of manumission with his slave based on a specific property already in the slave's possession and earned by him—for example, Zaid had permitted him to trade and he earned this wealth—there are two narrations regarding this. One narration states it is permissible because he contracted for a known substitute that the slave is capable of delivering. Another narration says it is permissible because he contracted based on his own property. If he contracted based on several dirhams already in the slave's hand, it is permissible by consensus of narrations (bil-ittifaq al-riwayaat), as dirhams are not uniquely identified in compensatory transactions; this is in 'At-Tabyin'. If the slave paid the manumission fee and it was not specifically identified in the contract to be that exact item but was of the category of dirhams or dinars, and later it was taken away from the master after proof of ownership by someone else, then the slave must pay its equivalent. If the wealth was a specific article of property or animal, then according to Imam Abu Yusuf, the master shall take its value from him, not its equivalent; this is cited from 'At-Tajreed' in 'At-Tatarkhaniya'. If Zaid contracted his slave for a female slave and the slave delivered her, and Zaid had intercourse with her and a child was born, and later ownership of that female slave was proven by another person, it is stated that the claimant shall take the female slave from Zaid along with her 'uqr' (compensation for intercourse) and the value of the child. Then Zaid may recover the value of the child from the manumitted slave, but not the 'uqr'; this is in 'Al-Mabsut'.

If Zaid contracted his slave for a piece of cloth, a quadruped, an animal, or a house, the contract of Kitabat is established, but the slave will not become free upon payment because the type of cloth, house, or animal is undefined (majhool). If he contracted for 'Harawi' cloth, a male slave, a female slave, or a horse, it is permissible, and a medium quality of each thing shall be decided. In these cases, if the slave brings the price of the medium quality item, the master shall be compelled to accept it; this is in 'Al-Bada'i'. According to Imam al-A'zam (Abu Hanifa), medium quality refers to what costs forty dirhams, while according to the 'Sahibayn' (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), it depends on the market rates of cheapness and

dearness. In determining the price of the medium item, the value of the manumitted slave himself shall not be considered, as mentioned in 'Ad-Dhakhira'. In the chapter of 'As-Salam' in 'Al-Kafi', it is written that the opinion of the 'Sahibayn' is correct. If someone contracted his slave for the slave's own value, the Kitabat is invalid (fasid), but if the slave pays his own value, he shall be free and nothing else will be due from him. It should be clear that the estimate of the price—that is, the price he paid—shall be established by mutual confirmation of both parties. If they disagree, the opinion of expert appraisers shall be considered. If two experts agree on a price, that price shall be fixed. If they differ, for example, one estimates a thousand dirhams and the other one thousand and ten, the slave will not be free until he pays the higher estimated price; this is in 'Siraj al-Wahhaj'. If the master said, "I have made you a Mukatib," and remained silent regarding the compensatory amount, our scholars hold that the contract of Kitabat is not established at all; this is in 'Al-Muhit'.

If he contracted for a 'white-colored servant' and then settled (sulh) for two 'white servants' or two 'black Habshi' servants delivered immediately, it is permissible; this is in 'Al-Mabsut'. If someone contracted his slave for a pearl or a ruby, the contract will not be established. If he contracted based on his own order ("whatever I say") or the slave's order ("whatever you say"), it will not be established because the uncertainty here is greater than ignorance of type and quantity; this is in 'Al-Bada'i'.

1 Meaning a male or female slave of fair complexion.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 किताब अल-मकातिब 331

यह 'शरह विगाया' में है कि यदि गेहूं या जौ पर मुकातिब (आजादी का अनुबंध) किया गया और उसकी मात्रा स्पष्ट कर दी गई, और यदि उसकी गुणवत्ता भी बता दी गई जैसे श्रेष्ठ, मध्यम या निम्न, तो उसी गुणवत्ता पर अनुबंध माना जाएगा। और यदि कोई गुणवत्ता न बताई गई हो, तो उसे मध्यम श्रेणी का माना जाएगा, यह 'मुहीत' में है।

यदि ज़ैद ने अपने गुलाम को उस विशेष धन पर मुकातिब किया जो गुलाम के अधिकार में है और उसकी अपनी कमाई है, जैसे कि ज़ैद ने उसे व्यापार की अनुमति दी थी और उसने वह धन कमाया है, तो इसके दो रिवायत (कथन) हैं। एक रिवायत के अनुसार यह जायज़ है क्योंकि उसने ऐसे ज्ञात बदले पर मुकातिब किया है जिसे गुलाम सौंपने में सक्षम है। और एक रिवायत में है कि यह जायज़ है क्योंकि उसने अपने ही धन पर मुकातिब किया। और यदि उसने उन चंद दिरहमों पर मुकातिब किया जो गुलाम के हाथ में थे, तो सर्वसम्मति (बिला इत्तेफाक अल-रिवायत) से जायज़ है, क्योंकि मुआमलों (मुआविजात) में दिरहम निर्धारित नहीं होते, यह 'तबीन' में है। यदि गुलाम ने किताबात (आजादी की राशि) अदा कर दी और वह अनुबंध में निर्धारित नहीं थी कि यही विशेष चीज़ अदा करे, बल्कि दिरहम और दीनार की श्रेणी से थी, और बाद में मालिक से उसका हक साबित होने पर वह छीन लिया गया, तो गुलाम पर उसके समान (मिसल) अनिवार्य होगा। और यदि वह धन कोई सामान या विशेष पशु था, तो इमाम अबू युसूफ के अनुसार मालिक उससे उसकी कीमत लेगा, न कि उसके समान, यह 'ततारखनिया' में 'तजरीद' से उद्धृत है। यदि ज़ैद ने अपने गुलाम को एक दासी के बदले मुकातिब किया और गुलाम ने दासी दे दी, ज़ैद ने उससे संभोग किया और उससे बच्चा पैदा हुआ, फिर उस दासी पर किसी अन्य का अधिकार साबित हो गया, तो फरमाया कि हकदार वह दासी ज़ैद से ले लेगा और उसका 'उक़्र' (मुआवज़ा) और बच्चे की कीमत भी ले लेगा। फिर ज़ैद मुकातिब से बच्चे की कीमत वापस ले सकता है, लेकिन उक़्र नहीं ले सकता, यह 'मबसूत' में है।

यदि ज़ैद ने अपने गुलाम को एक कपड़े या मवेशी या जानवर या घर पर मुकातिब किया, तो किताबात का अनुबंध हो गया, यहाँ तक कि उसे अदा करने से गुलाम आज़ाद नहीं होगा क्योंकि कपड़े, घर और जानवर की प्रकार अज्ञात (मजहूल) है। और यदि 'हरवी' कपड़े या गुलाम या दासी या घोड़े पर मुकातिब किया, तो यह जायज़ है और प्रत्येक चीज़ में से मध्यम (दर्जा) तय किया जाएगा। और यदि इन स्थितियों में गुलाम मध्यम चीज़ की कीमत लाया, तो मालिक को उसे स्वीकार करने के लिए मजबूर किया जाएगा, यह 'बदाइ' में है। इमाम आज़म के अनुसार मध्यम वह है जिसकी कीमत

चालीस दिरहम हो, और साहबैन (इमाम अबू युसूफ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार यह बाज़ार की सस्ती और महँगाई दर पर निर्भर है। और मध्यम चीज़ की कीमत तय करने में मुकातिब गुलाम की कीमत पर ध्यान नहीं दिया जाएगा, जैसा कि 'ज़खीरा' में है। और 'काफी' के'बाबुस-सलम' में लिखा है कि साहबैन का कथन ही सही है। यदि किसी ने अपने गुलाम को उसकी (गुलाम की) कीमत पर मुकातिब किया, तो किताबात दूषित (फ़ासिद) है, लेकिन यदि उसने अपनी कीमत अदा कर दी तो वह आज़ाद हो जाएगा और इसके अलावा उस पर कुछ और अनिवार्य नहीं होगा। फिर यह स्पष्ट हो कि कीमत का अनुमान यानी यही कीमत है जो उसने अदा की है, यह दोनों की आपसी पुष्टि से साबित होगा। और यदि दोनों में मतभेद हो, तो विशेषज्ञों की राय ली जाएगी। यदि दो विशेषज्ञ एक कीमत पर सहमत हों, तो वही तय होगी। और यदि मतभेद हो, जैसे एक ने एक हज़ार दिरहम और दूसरे ने एक हज़ार दस दिरहम का अनुमान लगाया, तो जब तक वह अधिकतम अनुमानित कीमत अदा न कर दे, आज़ाद नहीं होगा, यह 'सिराजुल वहाज' में है। यदि मालिक ने कहा कि मैंने तुझे मुकातिब किया और बदले की राशि पर चुप रहा, तो हमारे उलेमा का मत है कि किताबात का अनुबंध मूल रूप से होगा ही नहीं, यह 'मुहीत' में है।

यदि उसने एक 'सफेद रंग के सेवक' पर मुकातिब किया, फिर उसी के बदले दो 'सफेद सेवकों' या दो 'काले हब्शी' सेवकों पर तुरंत समझौता (सुलह) कर लिया, तो यह जायज़ है, यह 'मबसूत' में है। यदि किसी ने अपने गुलाम को 'मोती' या 'याकूत' (रत्न) पर मुकातिब किया, तो अनुबंध नहीं होगा। और यदि अपने आदेश पर ("जो मैं कह दूँ") या गुलाम के आदेश पर ("जितना तू कह दे") मुकातिब किया, तो अनुबंध नहीं होगा क्योंकि यहाँ प्रकार और मात्रा अज्ञात होने के कारण अत्यधिक अनिश्चितता (जहालत) है, यह 'बदाइ' में है। 1 अर्थात गुलाम व दासी जो गोरे रंग के हों।

کر دی جائے گی یہ شرح وقایہ میں ہے اگر گیہوں یا جو پر مکاتب کیا اور مقدار معلوم بیان کر دی پس اگر صفت بھی مثل جید یا وسط یا ردی بیان کر دی تو اسی صفت پر عقد قرار دیا جائے گا اور اگر کوئی صفت بیان نہ کی ہو تو درمیانی قسم قرار دی جائے گی یہ محیط میں ہے۔

اگر زید نے اپنے غلام کو ایسے مال معین پر جو غلام کے قبضہ میں ہے اور اس کی کمائی کا ہے اس طور سے کہ مثلاً زید نے اس کو تجارت کی اجازت دی تھی اس نے یہ مال کمایا ہے مکاتب کیا تو اس کی دوروایتیں ہیں ایک روایت میں جائز ہے کیونکہ اس نے ایسے بدل معلوم پر مکاتب کیا جس کے سپرد کرنے پر غلام قادر ہے اور ایک روایت میں جائز ہے کیونکہ اس نے اپنے مال پر مکاتب کیا اور اگر اس نے چند درہموں پر جو غلام کے ہاتھ میں تھے مکاتب کیا تو بالاتفاق الروایات جائز ہے کیونکہ معاوضات میں درہم متعین نہیں ہوتے ہیں یہ تبیین میں ہے۔ اگر بدل کتابت غلام نے دیا اور وہ عقد میں متعین نہ تھا کہ خاص یہی چیز ادا کرے بلکہ از قبیل درہم و دینار تھا اور وہ بعد اثبات استحقاق کے مولیٰ سے لے لیا گیا تو غلام پر اس کے مثل واجب ہوگا اور اگر مال عین کوئی اسباب یا حیوان معین تھا تو امام ابویوسفؒ کے نزدیک مولیٰ اس سے اس کی قیمت لے گا مثل نہ لے گا یہ تاتارخانیہ میں تجرید سے منقول ہے۔ اگر زید نے اپنا غلام ایک باندی پر مکاتب کیا اور غلام نے دے دی اور زید نے اس سے وطی کی اور اس سے ایک بچہ پیدا ہوا پھر اس باندی پر استحقاق ثابت ہوا تو فرمایا کہ مستحق وہ باندی زید سے لے گا اور اس کا عقر اور بچہ کی قیمت لے لے گا پھر زید مکاتب سے بچہ کی قیمت واپس لے سکتا ہے عقر نہیں لے سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے۔

اگر زید نے اپنا غلام ایک کپڑے یا چوپایہ یا حیوان یا دار پر مکاتب کیا تو کتابت منعقد ہو گئی حتیٰ کہ ادا کرنے سے غلام آزاد نہ ہو گا کیونکہ کپڑے و دار و حیوان کی نوع مجہول ہے اور اگر ہر وی کپڑے یا غلام یا باندی یا گھوڑے پر مکاتب کیا تو جائز ہے اور ہر چیز میں سے درمیانی قرار دیا جائے گا اور اگر ان صورتوں میں غلام درمیانی چیز کی قیمت لایا تو مولیٰ پر جبر کیا جائے گا کہ اس کو قبول کرے یہ بدائع میں ہے اور امام اعظم کے نزدیک درمیانی وہ ہے کہ جس کی قیمت چالیس درہم ہوں اور صاحبین کے نزدیک ارزانی و گرانی نرخ پر ہے اور درمیانی چیز کی قیمت لگانے میں غلام مکاتب کی قیمت پر نظر نہ کی جائے گی کذا فی الذخیرہ اور کافی کے باب السلم میں لکھا ہے کہ صاحبین ہی کا قول صحیح ہے انتہے۔ اگر کسی نے اپنے غلام کو اس کی قیمت پر مکاتب کیا تو کتابت فاسد ہے پر اگر اس نے اپنی قیمت ادا کر دی تو آزاد ہو جائے گا اور سوائے اس کے اس پر کچھ واجب نہ ہو گا پھر واضح ہو کہ قیمت کا اندازہ یعنی یہی قیمت ہے جو اس نے ادا کی ہے دونوں کی باہمی تصدیق سے ثابت ہو گی اور اگر دونوں نے اختلاف کیا تو قیمت آنکنے والوں کے قول پر لحاظ کیا جائے گا پس اگر دو شخص ایک قیمت پر متفق ہوئے تو وہی قیمت قرار دی جائے گی اور اگر اختلاف ہوا ایک نے مثلاً ہزار درہم اندازے اور دوسرے نے ایک ہزار دس درہم اندازے تو جب تک بڑھی ہوئی انتہائے قیمت نہ ادا کرے تب تک آزاد نہ ہو گا یہ سراج الوہاج میں ہے۔ اگر کہا کہ میں نے تجھے مکاتب کیا اور مال عوض سے سکوت کیا تو ہمارے علماء کا یہ ہے کہ کتابت اصلاً منعقد نہ ہو گی یہ محیط میں ہے۔

اگر اس نے ایک خادم سفید رنگ پر مکاتب کیا پھر اس نے اس عوض سے دو خادم ابیض یا دو حبشی سیاہ پر ہاتھوں ہاتھ صلح کر لی تو جائز ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر کسی نے اپنے غلام کو موتی یا یاقوت پر مکاتب کیا تو انعقاد نہ ہو گا اور اگر اپنے حکم پر کہ جو میں کہہ دوں یا اس کے

حکم پر کہ جس قدر تو کہہ دے مکاتب کیا تو انعقاد نہ ہو گا کیونکہ نوع و مقدار مجہول ہونے سے بھی یہاں زیادہ جہالت ہے یہ بدائع 1 یعنی غلام و باندی جو گورے رنگ کی ہو۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 332 Book of the Mukatab (Contract of Manumission)

...is in it. If Zaid made his slave a 'Mukatab' based on another slave or female slave, and the 'Mukatab' gave this servant and became free, then Zaid found a clear defect in the servant, he should return it to the 'Mukatab' and take another servant like it; this is mentioned in *Al-Mabsut*. If Zaid made his female slave a 'Mukatab' for one thousand dirhams on the condition that any child she bears belongs to him, or that she serves him after her manumission, the contract of manumission (*kitabat*) is void (*fasid*); this is mentioned in *Khazanat al-Muftiin*. If Zaid contracted his slave for freedom based on a house that he named and described, or on a piece of land in the same manner, it is not permissible because a house or land cannot be established as a debt liability in a contract. Therefore, if he did not specify it, the contract would be based on something unknown (*majhul*), and if he did specify it, he made something a liability that cannot be a debt liability; this is mentioned in *Al-Mabsut*. If a female slave was contracted for freedom for one thousand dirhams on the condition that as long as she remains a 'Mukataba', he will have intercourse with her, or he will have intercourse with her once, the contract is void. If she then pays the thousand dirhams, she becomes free according to the majority of scholars. Once she becomes free after payment, her value will be assessed; if her value is one thousand dirhams, neither the master owes her anything nor she owes the master. If her value is more than that, the master will take from her the amount exceeding one thousand. If it is less than a thousand, our three masters (leading Hanafi scholars) stated that the female slave 'Mukataba' cannot reclaim the deficit from her master; this is mentioned in *Al-Badai'*.

If the master had intercourse with her and then she paid the manumission price, the master must pay her compensation (*uqr*). If Zaid made his pregnant female slave a 'Mukatab', then whatever is in her womb is also included in the contract, whether he mentions it explicitly or not. If he excluded the fetus in her womb, the contract would not be valid; this is mentioned in *Al-Mabsut*. If one makes a contract for freedom with their slave for 'dirhams' (plural unspecified), it is void, but if the slave pays three dirhams, he becomes free, and it will be mandatory for him to pay his full value, as stated in *Al-Sirajiyyah*. Most scholars said this rule pertains to the Arabic language; if one said "Katabtuka 'ala darahim" (I contract you on dirhams), the minimum plural is three dirhams, so according to the principle of Imam al-Azam (Abu Hanifa), three dirhams will be determined. In the Urdu language, the same rule should apply upon

paying two dirhams because the minimum plural is two. If he contracted a female slave for one thousand dirhams on the condition that she pays these thousand dirhams in installments, provided that if even one installment is missed, one hundred dirhams would be due on her in addition to the installment, the contract is void; this is mentioned in *Al-Mabsut*. If he made a contract for installments of a thousand dirhams and conditioned that if he fails any installment, he becomes a 'Mukatab' for another thousand dirhams, this contract is void. The scholars said the second contract would be void, while the first contract would not be void according to Imam Azam (RA), whereas according to the *Sahibayn* (RA), both are permissible; this is mentioned in *Al-Muhit al-Sarakhsi*. It is mentioned in *Al-Nawazil* that if Zaid contracted two of his slaves for freedom in a single contract for a price of one thousand dirhams and conditioned that the owner has the choice to hold whichever of the two accountable, and then Zaid gifted that contract money to one of them, both become free. If that slave did not accept the gift, the thousand dirhams of the contract would remain a debt upon both as before, and both would become free; this is according to Imam Azam (RA), as written in *Al-Mudmarat*.

If Zaid contracted his female slave for freedom for one thousand dirhams upon the promise of a gift (*ataa*) or harvest time or threshing time, etc., whose period is not known, it is permissible by *Istihsan* (juridistic preference). Thus, if there is a delay in the gift, paying the manumission price will be mandatory at the time the gift was supposed to be issued, and the female slave has the option to pay the money before that and become free; this is mentioned in *Al-Mabsut*. If he contracted a slave for freedom for one thousand dirhams, which is his value, on the condition that if the slave pays this amount and becomes free, another thousand dirhams will become due upon him, it is permissible and it will be kept as he said, meaning when he pays one thousand dirhams he will be free, and after manumission, the second [thousand]...

में है। अगर जैद ने एक गुलाम या बाँदी पर अपना गुलाम मुकातिब किया और मुकातिब ने यह खादिम दे दिया और आज़ाद हो गया, फिर जैद ने खादिम में खुला हुआ ऐब पाया तो मुकातिब को वापस करके एक खादिम उसके मिसल (समान) ले ले, यह मबसूत में है। अगर जैद ने अपनी बाँदी को इस शर्त पर मुकातिब किया कि जो बच्चा तू जने वह मेरा है या यह कि बाद आज़ादी के मेरी खिदमत करे, तो किताबत फासिद (अमान्य) है, यह खज़ाना-तुल-मुफ्तीन में है। अगर जैद ने अपने गुलाम को एक मकान पर, जिसका नाम ले लिया और उसका वस्फ बयान कर दिया, या किसी ज़मीन पर इसी तौर से मुकातिब किया, तो जायज़ नहीं है क्योंकि मकान या ज़मीन किसी अक़्द (अनुबंध) में बतौरे दीन (ऋण) के ज़िम्मे साबित नहीं होते हैं। पस अगर उसने मुऐयन (निश्चित) न किया हो तो मजहूल (अज्ञात) चीज़ पर अक़्द होगा और अगर मुऐयन किया तो ऐसी चीज़ ज़िम्मे रखी जो ज़िम्मे दीन नहीं होती है, यह मबसूत में है। अगर बाँदी को हज़ार दिरहम पर मुकातिब किया इस शर्त से कि जब तक वह मुकातिब रहेगी उससे वती (सम्भोग) करेगा या एक बार उससे वती करेगा, तो किताबत फासिद है, फिर अगर उसने हज़ार दिरहम दे दिए तो आमह उलमा के नज़दीक आज़ाद हो जाएगी। फिर जब देकर आज़ाद हो गई तो उसकी कीमत देखी जाएगी; अगर उसकी कीमत हज़ार दिरहम हो तो न मौला का उस पर कुछ चाहिए और न उसका मौला पर कुछ चाहिए है, और अगर कीमत उसकी ज़ायद हो तो बस कद्र हज़ार से ज़ायद है उस कद्र मौला उससे ले लेगा और अगर हज़ार से कम हो तो हमारे अस्हाब-ए-सलासा ने फरमाया कि बाँदी मुकातिबा बकद्र-ए-कमी के अपने मौला से वापस नहीं ले सकती है, यह बदाए' में है।

अगर मौला ने उससे वती की फिर उसने बदल-ए-किताबत अदा कर दिया तो मौला पर उसका उक़्र (मुआवज़ा) अदा करना वाजिब होगा। और अगर जैद ने अपनी हामिला (गर्भवती) बाँदी को मुकातिब किया तो जो उसके पेट में है वह भी किताबत में दाखिल हुआ ख्वाह सरीह ज़िक्र करे या न करे, और अगर उसके पेट का बच्चा मुस्तस्ना (अपवाद) किया तो किताबत जायज़ न होगी, यह मबसूत में है। अगर अपने गुलाम को दिरहमों पर मुकातिब किया तो यह फासिद है लेकिन अगर उसने तीन दिरहम दे दिए तो आज़ाद हो जाएगा और उस पर अपनी कीमत अदा करनी वाजिब होगी, कज़ा फिल सिराजिया। काल अक्सरुहुम (अधिकांश ने कहा) यह हुक्म ज़बान-ए-अरबियत से मुताल्लिक है; अगर यूँ कहा कि "काबततुका अला दराहिम" तो कमतर जमा तीन दिरहम हैं, पस अला अस्ल अल-इमाम अल-आज़म तीन दिरहम मुतअय्यन होंगे, और ज़बान-ए-उर्दू के मुवाफिक चाहिए कि दो

दिरहम अदा करने पर भी यही हुक्म हो क्योंकि कमतर जमा दो है। अगर बाँदी को हज़ार दिरहम पर इस शर्त से मुकातिब किया कि ये हज़ार दिरहम किश्तवार अदा करे, बशर्ते कि अगर एक किश्त भी टल गई तो इलावा किश्त के उस पर सौ दिरहम वाजिब होंगे, तो किताबत फासिद है, यह मबसूत में है। अगर हज़ार दिरहम पर किश्तवार करके अदा करने पर मुकातिब किया और शर्त लगाई कि अगर किसी किश्त से आजिज़ (अक्षम) हुआ तो हज़ार दिरहम पर मुकातिब हो जाएगा, तो यह किताबत फासिद है। और मशाइख ने फरमाया कि दूसरी किताबत फासिद होगी, पहली किताबत इमाम आज़म (रह.) के नज़दीक फासिद न होगी और साहिबैन (रह.) के नज़दीक दोनों जायज़ हैं, यह मुहीत-ए-सरखसी में है। नवाज़िल में है कि अगर जैद ने अपने दो गुलामों को एक ही किताबत में मुकातिब किया और हज़ार दिरहम बदल ठहराए और शर्त की कि मालिक को इख्तियार है कि दोनों में से जिससे चाहे मुवाखज़ा (जवाबदेही) करेगा, फिर जैद ने एक को वह माल-ए-किताबत हिबा (उपहार) किया तो दोनों आज़ाद हो जाएंगे, और अगर उस गुलाम ने हिबा कबूल न किया तो हज़ार दिरहम किताबत के दोनों पर कर्ज़ करार पाएंगे जैसे कि साबिक (पूर्व) में थे और वे दोनों आज़ाद हो जाएंगे और यह इमाम आज़म (रह.) के नज़दीक है, यह मुज़्मरात में लिखा है।

अगर जैद ने अपनी बाँदी को हज़ार दिरहम पर बू'दा-ए-अता (उपहार के वादे) या खेती कटने या रौंदे जाने वगैरह वादे पर, जिसकी मीआद (अवधि) मालूम नहीं है, मुकातिब किया तो इस्तेहसानन जायज़ है; पस अगर अता में ताखीर (देरी) वाके हुई तो बदल-ए-किताबत देना उसी वक्त वाजिब होगा जिस वक्त अतिया निकाला जाता था और बाँदी को इख्तियार है कि उससे पहले माल अदा करके आज़ाद हो जाए, यह मबसूत में है। और अगर गुलाम को हज़ार दिरहम पर मुकातिब किया और यही उसकी कीमत है, इस शर्त से कि अगर गुलाम इस कद्र दिरहम अदा करके आज़ाद हो गया तो उस पर दूसरे हज़ार दिरहम वाजिबुल अदा होंगे, तो जायज़ है और यूँ ही रखा जाएगा जैसा कि उसने कहा है, यानी जिस वक्त हज़ार दिरहम दे दिए तो आज़ाद हो जाएगा और बाद आज़ादी के उस पर दूसरे...

میں ہے۔ اگر زید نے ایک غلام یا باندی پر اپنا غلام مکاتب کیا اور مکاتب نے یہ خادم دے دیا اور آزاد ہو گیا پھر زید نے خادم میں کھلا ہوا عیب پایا تو مکاتب کو واپس کر کے ایک خادم اس کے مثل لے لے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر زید نے اپنی باندی کو اس شرط سے ہزار درہم پر مکاتب کیا کہ جو بچہ تو جنے وہ میرا ہے یا یہ کہ بعد آزادی کے میری خدمت کرے تو کتابت فاسد ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر زید نے اپنے غلام کو ایک مکان پر جس کا نام لے لیا اور اس کا وصف بیان کر دیا یا کسی زمین پر اسی طور سے مکاتب کیا تو جائز نہیں ہے کیونکہ مکان یا زمین کسی عقد میں بطورِ دین کے ذمہ ثابت نہیں ہوتے ہیں پس اگر اس نے معین نہ کیا ہو تو مجھول چیز پر عقد ہو گا اور اگر معین کیا تو ایسی چیز ذمہ رکھی جو ذمہ دین نہیں ہوتی ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر باندی کو ہزار درہم پر مکاتب کیا اس شرط سے کہ جب تک وہ مکاتب رہے گی اس سے وطی کرے گا یا ایک بار اس سے وطی کرے گا تو کتابت فاسد ہے پھر اگر اس نے ہزار درہم دے دیئے تو عامہ علماء کے نزدیک آزاد ہو جائے گی پھر جب دے کر آزاد ہو گئی تو اس کی قیمت دیکھی جائے گی اگر اس کی قیمت ہزار درہم ہوں تو نہ مولیٰ کا اس پر کچھ چاہئے اور نہ اس کا مولیٰ پر کچھ چاہئے ہے اور اگر قیمت اس کی زائد ہو تو بس قدر ہزار سے زائد ہے اس قدر مولیٰ اس سے لے لے گا اور اگر ہزار سے کم ہو تو ہمارے اصحاب ثلاثہ نے فرمایا کہ باندی مکاتبہ بقدرِ کمی کے اپنے مولیٰ سے واپس نہیں لے سکتی ہے یہ بدائع میں ہے۔

اگر مولیٰ نے اس سے وطی کی پھر اس نے بدلِ کتابت ادا کر دیا تو مولیٰ پر اس کا عقر ادا کرنا واجب ہوگا اور اگر زید نے اپنی حاملہ باندی کو مکاتب کیا تو جو اس کے پیٹ میں ہے وہ بھی کتابت میں داخل ہوا خواہ صریح ذکر کرے یا نہ کرے اور اگر اس کے پیٹ کا بچہ مستثنیٰ کیا تو

کتابت جائز نہ ہوگی یہ مبسوط میں ہے۔ اگر اپنے غلام کو درہموں پر مکاتب کیا تو یہ فاسد ہے لیکن اگر اس نے تین درہم دے دیئے تو آزاد ہو جائے گا اور اس پر اپنی قیمت ادا کرنی واجب ہو گی کذا فی السراجیہ۔ قال اکثر ہم یہ حکم زبانِ عربیت سے متعلق ہے اگر یوں کہا کہ کاتبتک علی دراہم تو کمتر جمع تین درہم ہیں پس علی اصل الامام الاعظم تین درہم متعین ہوں گے اور زبانِ اردو کے موافق چاہئے کہ دو درہم ادا کرنے پر بھی یہی حکم ہو کیونکہ کمتر جمع دو ہے اگر باندی کو ہزار درہم پر اس شرط سے مکاتب کیا کہ یہ ہزار درہم قسط وار ادا کرے بشرطیکہ اگر ایک قسط بھی ٹل گئی تو علاوہ قسط کے اس پر سود درہم واجب ہوں گے تو کتابت فاسد ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر ہزار درہم پر قسط وار کر کے ادا کرنے پر مکاتب کیا اور شرط لگائی کہ اگر کسی قسط سے عاجز ہوا تو ہزار درہم پر مکاتب ہو جائے گا تو یہ کتابت فاسد ہے اور مشائخ نے فرمایا کہ دوسری کتابت فاسد ہوگی پہلی کتابت امام اعظمؒ کے نزدیک فاسد نہ ہوگی اور صاحبینؒ کے نزدیک دونوں جائز ہیں یہ محیط سرخسی میں ہے۔ نواز ل میں ہے کہ اگر زید نے اپنے دو غلاموں کو ایک ہی کتابت میں مکاتب کیا اور ہزار درہم بدل ٹھہرائے اور شرط کی کہ مالک کو اختیار ہے کہ دونوں میں سے جس سے چاہے مواخذہ کرے گا پھر زید نے ایک کو وہ مالِ کتابت ہبہ کیا تو دونوں آزاد ہو جائیں گے اور اگر اس غلام نے ہبہ قبول نہ کیا تو ہزار درہم کتابت کے دونوں پر قرضہ قرار پائیں گے جیسے کہ سابق میں تھے اور وہ دونوں آزاد ہو جائیں گے اور یہ امام اعظمؒ کے نزدیک ہے یہ مضمرات میں لکھا ہے۔

اگر زید نے اپنی باندی کو ہزار درہم پر بوعدہ عطاء یا کھیتی کٹنے یا روندے جانے وغیرہ وعدہ پر جس کی میعاد معلوم نہیں ہے مکاتب کیا تو استحساناً جائز ہے پس اگر عطاء میں تاخیر واقع ہوئی تو بدلِ کتابت دینا اسی وقت واجب ہوگا جس وقت عطیہ نکالا جاتا تھا اور باندی کو اختیار ہے کہ اس سے پہلے مال ادا کر کے آزاد ہو جائے یہ مبسوط میں ہے اور اگر غلام کو ہزار درہم پر

مکاتب کیا اور یہی اس کی قیمت ہے اس شرط سے کہ اگر غلام اس قدر درہم ادا کر کے آزاد ہو گیا تو اس پر دوسرے ہزار درہم واجب الادا ہوں گے تو جائز ہے اور یوں ہی رکھا جائے گا جیسا کہ اس نے کہا ہے یعنی جس وقت ہزار درہم دے دیئے تو آزاد ہو جائے گا اور بعد آزادی کے اس پر دوسرے

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 4 - 323 - Kitab al-Mukatib (Book of Manumission)

One thousand dirhams will be due; this is stated in *Al-Bada'i*. If a person says to his female slave, "I have made you a *mukatib* (contracted for freedom) for these one thousand dirhams," even though these thousand dirhams do not belong to the slave but to a third party, the contract of manumission is valid. When the slave pays another thousand dirhams from her own property instead of those specific thousand dirhams, she shall become free. Similarly, if the slave says, "Make me a *mukatib* for one thousand dirhams on the condition that I will pay you these thousand dirhams from the property of a certain person," the contract of *kitabat* is valid, and this condition is considered superfluous (*laghw*).

If a female slave is made a *mukatib* and a condition of option (*khiyar*) is set in the contract for either the master or herself, it is valid. If a child is then born to her and the holder of the option waives it, the child will also be considered a *mukatib* along with the mother. If the person holding the option—whether the master or the slave—passes away before waiving it, the option is terminated by the death of the holder, similar to a contract of sale (*bay'*), and the child shall labor (*sa'ee*) for the amount due from the mother. If the master frees half of the slave before waiving his option, this act constitutes a rescission (*fasakh*) of the contract of manumission on his part; the same ruling applies to freeing the entire slave. When the contract is rescinded, according to Imam al-A’zam, the slave shall labor for half of her value.

Likewise, if the owner frees her child, this also constitutes a rescission of the contract of manumission. However, if the option belongs to the slave, the child becomes free upon being manumitted by the master, and the amount due from the slave for her freedom shall not decrease because of the child’s manumission; this is mentioned in *Al-Mabsut*. If a person enters into a contract of manumission with his female slave with a three-day option condition, and she gives birth to a child, and the master sells the child, gifts it, or sets it free, all his actions are valid and the contract of *kitabat* becomes void; this is in *Khazanat al-Muftiyyin*.

If a *harbi* (non-Muslim citizen of a non-Muslim state) enters into a manumission contract with his slave in *Dar al-Harb* (Abode of War), and then both become Muslim or both become *dhimmi* (protected non-Muslim subjects), this contract shall be upheld as valid. If both arrive seeking asylum (*aman*) while the slave is still in his possession, and the slave files a legal complaint regarding the contract here, the judge (*qadi*) shall declare it void, just as the rights and arrangements (*tadbeer*) of *Dar*

al-Harb are nullified upon seeking asylum. If a *harbi* slave is contracted for manumission and then becomes Muslim and migrates to *Dar al-Islam* (Abode of Islam), he becomes free and the contract is voided. If a Muslim merchant in *Dar al-Harb* enters into a contract of manumission, frees, or makes a *mudabbir* (slave promised freedom upon the master's death) of his slave, it is valid by juristic preference (*istihsan*). Similarly, if the slave is a non-believer purchased in *Dar al-Islam*, the same ruling applies. If the slave is a non-believer purchased in *Dar al-Harb* and entered into a manumission contract, paid the due amount and became free, then converted to Islam, I would deem it valid for a Muslim by *istihsan*; this is in *Al-Mabsut*.

If a person enters into a manumission contract with his slave who knows sewing or dyeing in exchange for another slave who knows the same skills, logical deduction (*qiyas*) suggests the contract would not be valid, but by juristic preference (*istihsan*), it is valid; this is in *Al-Muhit*. If a manumission contract is made with a female slave as a voidable contract (*kitabat-e-fasida*) and she bears a child, and then pays the manumission amount, her child shall be freed along with her. If she dies before paying, no labor (*sa'ayat*) is required of the child. However, if the child was made to labor for the mother's manumission amount and paid it, by analogy (*qiyasan*), the slave would not be free, but by juristic preference (*istihsan*), the boy along with his mother shall be considered free based on their status during their lifetime; this is in *Al-Mabsut*.

If a master enters into a manumission contract with his slave for one thousand dirhams on the condition that the slave pays this amount to the master's creditor, the contract is valid. Similarly, if the condition is that the slave provides a guarantee (*daman*) to a certain person on behalf of his master, the contract is also valid. It is stated that the guarantee itself is also valid, which is a matter of *istihsan*; this is in *Al-Zakheera*. If a person enters into a manumission contract with his female slave while she is in debt, and she subsequently bears a child and she...

1- His statement "he shall labor" applies if the female slave has died. 2- His statement "guarantee as well"... although the guarantee of a slave is generally not valid, it is allowed in this case by juristic preference (*istihsan*).

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 - 323 - किताब अल-मुकातिब

एक हज़ार दिरहम वाजिब होंगे, यह 'बदाई' में है। और अगर किसी ने अपनी दासी (बांदी) से कहा कि मैंने तुझे इन एक हज़ार दिरहम पर मुकातिब किया, जबकि ये हज़ार दिरहम उस दासी के नहीं बल्कि किसी अन्य व्यक्ति के हैं, तो मुकातिबत (मुक्ति का अनुबंध) जायज़ है। और जब दासी ने इन एक हज़ार दिरहम के अलावा अपने स्वामित्व के दूसरे हज़ार दिरहम अदा कर दिए, तो वह आज़ाद हो जाएगी। इसी तरह, यदि दासी ने कहा कि मुझे एक हज़ार दिरहम पर मुकातिब कर दे इस शर्त के साथ कि मैं ये हज़ार दिरहम तुझे फलां व्यक्ति के धन से दूँगी, तो किताबत (अनुबंध) का अनुबंध जायज़ है और यह शर्त व्यर्थ (लग़्व) है।

अगर दासी को मुकातिब किया और अनुबंध में अपने या उसके लिए विकल्प (ख़ियार) की शर्त रखी, तो यह जायज़ है। फिर यदि उसे कोई बच्चा पैदा हुआ और विकल्प रखने वाले ने अपना विकल्प समाप्त कर दिया, तो बच्चा भी उस दासी के साथ मुकातिब होगा। और यदि विकल्प समाप्त करने से पहले वह व्यक्ति जिसकी ओर विकल्प था—चाहे मालिक (मौला) हो या दासी—मृत्यु को प्राप्त हो जाए, तो विकल्प रखने वाले की मृत्यु से, बिक्री (बैय) के समान, विकल्प समाप्त हो जाएगा और बच्चा उस धन के लिए श्रम (सई) करेगा जो दासी पर वाजिब हुआ। और यदि अपना विकल्प समाप्त करने से पहले मालिक ने आधी दासी आज़ाद कर दी, तो यह उसकी ओर से किताबत के अनुबंध को रद्द (फ़सख़) करना है; पूरी दासी को आज़ाद करने के संदर्भ में भी यही नियम है। और जब किताबत रद्द हो गई, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार दासी आधी कीमत के लिए श्रम (सई) करेगी।

इसी प्रकार यदि मालिक ने उसके बच्चे को आज़ाद कर दिया, तो यह भी किताबत के अनुबंध का निरस्तीकरण है। और यदि विकल्प दासी का हो, तो बच्चा मालिक द्वारा आज़ाद करने से आज़ाद हो जाएगा, और दासी के ज़िम्मे किताबत की राशि में से बच्चे के आज़ाद होने के कारण कुछ भी कम नहीं होगा; यह 'मब्सूत' में है। यदि किसी व्यक्ति ने तीन दिनों के विकल्प की शर्त के साथ अपनी दासी को मुकातिब किया और दासी को बच्चा पैदा हुआ, और मालिक ने उस बच्चे को बेच दिया या दान (हिबा) करके सौंप दिया या आज़ाद कर दिया, तो उसके सभी व्यवहार (तसर्रुफ़ात) जायज़ होंगे और किताबत अमान्य (बातिल) हो गई; यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है।

एक हरबी (ग़ैर-मुस्लिम नागरिक) ने 'दारुल हर्ब' में अपने गुलाम को मुकातिब किया, फिर दोनों मुसलमान हो गए या दोनों ज़िम्मी (संरक्षित नागरिक) हो गए, तो इस किताबत को जायज़ रखा

जाएगा। और यदि दोनों सुरक्षा (अमान) लेकर आए जबकि गुलाम उसके कब्ज़े में है, और उसने यहाँ किताबत के लिए मुकदमा (नालिश) किया, तो काज़ी उसे अमान्य कर देगा; जैसे कि वह सुरक्षा लेकर आने पर 'दारुल हर्ब' के अधिकार और प्रबंध (तदबीर) को अमान्य कर देता है। और यदि हरबी गुलाम को मुकातिब किया, फिर गुलाम मुसलमान होकर 'दारुल इस्लाम' में आ गया, तो वह आज़ाद हो गया और किताबत अमान्य हो गई। एक मुस्लिम व्यापारी ने 'दारुल हर्ब' में अपने गुलाम को मुकातिब, आज़ाद या मुदब्बिर किया, तो यह 'इस्तिहसान' (न्यायसंगत वरीयता) के आधार पर जायज़ है। इसी प्रकार यदि गुलाम काफ़िर हो जिसे 'दारुल इस्लाम' में खरीदा गया हो, तो भी यही नियम है। और यदि गुलाम काफ़िर हो जिसे 'दारुल हर्ब' में खरीदा गया हो और मुकातिब किया गया हो, उसने किताबत की राशि अदा कर दी और आज़ाद हो गया, फिर मुसलमान हो गया, तो 'इस्तिहसान' के तौर पर मैं इसे मुसलमान के लिए जायज़ मानूँगा; यह 'मब्सूत' में है।

यदि किसी व्यक्ति ने अपने ऐसे गुलाम को जो सिलाई या रंगाई जानता है, किसी ऐसे ही गुलाम के बदले मुकातिब किया जो यही काम जानता हो, तो तर्क(क़ियास) यह चाहता है कि यह अनुबंध सही न हो, लेकिन 'इस्तिहसान' के अनुसार यह सही है; यह 'मुहीत' में है। यदि अपनी दासी को दोषपूर्ण किताबत (किताबत-ए-फ़ासिदा) के तौर पर मुकातिब किया और उसे बच्चा पैदा हुआ, फिर उसने किताबत की राशि अदा कर दी, तो उसका बच्चा उसके साथ आज़ाद हो जाएगा। और यदि राशि अदा करने से पहले वह मर गई, तो उसके बच्चे पर कोई श्रम (सआयत) अनिवार्य नहीं होता। और यदि उसकी माँ की किताबत राशि के लिए उससे श्रम कराया गया और उसने मेहनत करके अदा कर दिया, तो तर्क(क़ियास) के अनुसार यह गुलाम आज़ाद नहीं होगा, लेकिन 'इस्तिहसान' के अनुसार यह लड़का अपनी माँ के साथ, उनके जीवन काल की स्थिति को देखते हुए, आज़ाद हो जाएगा; यह 'मब्सूत' में है।

और यदि अपने गुलाम को एक हज़ार दिरहम पर इस शर्त के साथ मुकातिब किया कि मुकातिब यह धन मेरे लेनदार को अदा कर दे, तो किताबत जायज़ है। इसी प्रकार यदि इस शर्त पर मुकातिब किया कि मुकातिब यह धन अपने मालिक की ओर से फलां व्यक्ति को ज़मानत (गारंटी) के रूप में दे, तो भी किताबत जायज़ है। और कहा गया है कि ज़मानत भी जायज़ है और यह 'इस्तिहसान' है; यह 'ज़ख़ीरा' में है। एक व्यक्ति ने अपनी दासी को मुकातिब किया जबकि उस दासी पर ऋण था, फिर उसे बच्चा पैदा हुआ और उसने...

1- उनका कहना: 'श्रम करेगा' तब जब दासी मर गई हो। 2- उनका कहना: 'ज़मानत भी'... हालांकि गुलाम की ज़मानत जायज़ नहीं होती, लेकिन इस स्थिति में 'इस्तिहसान' के तौर पर जायज़ है।

ہزار درہم واجب ہوں گے یہ بدائع میں ہے اور اگر اپنی باندی سے کہا کہ میں نے تجھے ان ہزار درہم پر مکاتب کیا حالانکہ یہ ہزار درہم اس باندی کے نہیں غیر شخص کے ہیں تو مکاتبت جائز ہے اور جب باندی نے ان ہزار درہم کے سوائے دوسرے ہزار درہم اپنے ملک کے ادا کر دیئے تو آزاد ہو جائے گی اسی طرح اگر باندی نے کہا کہ مجھے ہزار درہم پر مکاتب کر دے اس شرط سے کہ میں یہ ہزار درہم فلاں شخص کے مال سے تجھے دوں گی تو عقد کتابت جائز ہے اور یہ شرط لغو ہے اور اگر باندی کو مکاتب کیا اور عقد کتابت میں اپنے یا اس کے لئے خیار کی شرط لگائی تو جائز ہے پھر اگر اس کے کوئی بچہ پیدا ہوا پھر صاحب خیار نے اپنا خیار ساقط کر دیا تو بچہ بھی اس باندی کے ساتھ مکاتب ہو گا اور اگر خیار ساقط کرنے سے پہلے وہ شخص جس کو خیار تھا خواہ مولیٰ یا باندی نے انتقال کیا تو صاحب خیار کے مرنے سے مثل بیع کے خیار ساقط ہو جائے گا اور بچہ اس مال کے واسطے جو باندی پر واجب ہوا سعی کرے گا اور اگر اپنا خیار ساقط کرنے سے پہلے مولیٰ نے نصف باندی آزاد کر دی تو یہ امر اس کی طرف سے عقد کتابت کا فسخ ہے چنانچہ سب باندی آزاد کرنے میں یہی حکم ہے اور جب کتابت فسخ ہوئی تو امام اعظم کے نزدیک باندی نصف قیمت کے واسطے سعی کرے گی۔

اسی طرح اگر مالک نے اس کے بچہ کو آزاد کر دیا تو یہ بھی عقد کتابت کا فسخ ہے اور اگر خیار باندی کا ہو تو بچہ مولیٰ کے آزاد کرنے سے آزاد ہو جائے گا اور باندی کے ذمہ سے بدل کتابت میں کچھ مال بھی بسبب بچہ کے آزاد ہو جانے کے کم نہ ہو گا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر ایک شخص نے تین روز کی شرط خیار کے ساتھ اپنی باندی کو مکاتب کیا اور باندی کے بچہ پیدا ہوا اور مولیٰ نے اس بچہ کو فروخت کر دیا یا ہبہ کر کے سپرد کیا یا آزاد کر دیا تو اس کے تصرفات سب جائز

اور کتابت باطل ہو گئی یہ خزانۃ المفتین میں ہے ایک حربی نے دارالحرب میں اپنے غلام کو مکاتب کیا پھر دونوں مسلمان ہو گئے یا دونوں ذمی ہو گئے تو یہ امر کتابت جائز رکھا جائے گا اور اگر دونوں امان لے کر آئے حالانکہ بحالہ غلام اس کے قبضہ میں ہے اس نے کتابت میں یہاں نالش کی تو قاضی اس کو باطل کر دے گا چنانچہ دارالحرب کے حق و تدبیر کو باطل کر دیتا ہے جبکہ وہ امان لے کر آتے ہیں اور اگر حربی غلام کو مکاتب کیا پھر غلام مسلمان ہو کر دارالاسلام میں آگیا تو آزاد ہو گیا اور کتابت باطل ہو گئی ایک مسلمان تاجر نے دارالحرب میں اپنے غلام کو مکاتب یا آزاد یا مدبر کیا تو استحساناً جائز ہے اسی طرح اگر غلام کافر ہو کہ اس کو دارالاسلام میں خریدا ہو تو بھی یہی حکم ہے اور اگر غلام کافر ہو کہ اس کو دارالحرب میں خریدا ہو اور مکاتب کیا اس نے بدل کتابت ادا کر دیا اور آزاد ہو گیا پھر مسلمان ہو گیا تو استحساناً اس کو مسلمان پر جائز رکھوں گا یہ مبسوط میں ہے۔

اگر کسی شخص نے اپنے ایسے غلام کو جو سینا یا رنگنا جانتا ہے بعوض ایسے ہی غلام کے جو یہ کام جانتا ہو مکاتب کیا تو قیاس چاہتا ہے کہ یہ عقد صحیح نہ ہو اور استحساناً صحیح ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر اپنی باندی کو بطور کتابت فاسدہ کے مکاتب کیا اور اس کے بچہ پیدا ہوا پھر اس نے مال کتابت ادا کیا تو اس کا بچہ اس کے ساتھ آزاد ہو جائے گا اور اگر ادا کرنے سے پہلے مر گئی تو اس کے بچہ پر کچھ سعایت لازم نہیں آتی ہے اور اگر اس کی ماں کے مال کتابت کے واسطے اس سے سعی کرائی اور اس نے سعایت کر کے ادا کر دیا تو قیاساً یہ غلام آزاد نہ ہو گا اور استحساناً یہ لڑکا مع اس کی ماں کے حالت زندگی پر اعتبار کر کے آزاد ہو جائیں گے یہ مبسوط میں ہے اور اگر اپنے غلام کو ہزار درہم پر اس شرط سے مکاتب کیا کہ مکاتب یہ مال میرے قرض خواہ کو ادا کر دے تو کتابت جائز ہے اسی طرح اگر اس شرط سے مکاتب کیا کہ مکاتب یہ مال اپنے مولیٰ کی طرف سے فلاں شخص کو ضمان دے تو بھی کتابت جائز ہے اور

فرمایا کہ ضمان بھی جائز ہے اور یہ استحسان ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ ایک شخص نے اپنی باندی کو مکاتب کیا حالانکہ اس باندی پر قرض ہے پھر اس کے بچہ پیدا ہوا اور اس نے

1- قولہ سعی کرے گا جبکہ باندی مری ہو۔ 2- قولہ ضمان بھی ... حالانکہ غلام کی کفالت جائز نہیں ہوتی ہے مگر اس صورت میں استحساناً جائز ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (4) [334] Kitab al-Mukatib (Book of the Contracted Slave)

If the amount of the manumission contract (Kitabah) has been paid, and then the creditors appear, they have the right to recover the Kitabah payment from the master and take a guarantee from him for the value of the female slave. Whatever debt remains, they may collect it from either the slave-woman or her child, but they cannot take from the child more than his value. It is also the creditors' choice to collect their entire debt from the slave-woman, but they do not have the right to seek a guarantee from the master for the child's value. If that slave-woman dies after fulfilling the Kitabah, then from the child, the lesser of the child's value or the debt amount shall be mandatory (Wajib); this is mentioned in *Al-Mabsut*. If a slave is contracted (made Mukatib) on the condition that he does not leave the city, the condition is void (Batil) but the Kitabah is valid; this is in *Al-Muhit al-Surkhi*. If a person appointed Zaid as an agent (Wakil) to manumit his slave, and Zaid instead made him a Mukatib, it is not valid; this is in *Jawahir al-Fatawa*.

A person made a single Kitabah contract for two merchant slaves who were in debt. Then, one of them disappeared. When the creditors wanted to collect the debt, they did not have the right to revoke the Kitabah of the present slave and turn him back into a regular slave; rather, they shall make him work (Sa'i) for the portion of the debt attributed to him. The creditors are entitled to take the Kitabah money he has paid, meaning they shall take it from the master. However, they do not have the right to demand a guarantee from the master for both slaves; this is in *Al-Mabsut*. It is also stated in the chapter on the 'Kitabah of the Apostate' in *Al-Mabsut* that if an apostate (Murtad) made his slave a Mukatib, then fled to Dar al-Harb (non-Islamic territory), but later returned as a Muslim, then if the slave petitioned the Qazi (Judge) and the Qazi returned him to slavery, the Kitabah becomes void; otherwise, the slave remains on his Kitabah contract. Finis. It is also in the chapter of *Al-Mabsut* titled "What is not permissible in Kitabah" that if someone made a Kitabah contract for his slave-woman based on a carcass (Murdar, i.e., forbidden payment), and she bore a child, then the master manumitted the woman, her child would not be free with her. In contrast, if he made a Kitabah contract based on a thousand dirhams in an irregular manner (Kitabah-e-Fasidah) and she bore a child, then the master manumitted her, the child would also become free with her.

Finis. I say: Indeed, the contract in the first case is void (Batil) and in the second case it is irregular (Fasid), and this is the difference between them.

Number (7): Regarding the acts that a Mukatib can and cannot perform Issues such as travel and buying and selling (of small and large quantities) for a Mukatib ✵

Except for customary charitable donations (Tabarru'at), other donations shall be prohibited; this is in *Khizanat al-Muftin*. For a Mukatib, buying, selling, and traveling are permissible; as stated in *Al-Kafi*. He has the discretion to sell at a low or high price, sell whatever kind of goods he wishes, and sell for cash or on credit. This is the view of Imam-e-Azam (Abu Hanifa). According to the Sahibayn (Imams Abu Yusuf and Muhammad), he can sell at a low price but the reduction must only be what people normally tolerate, and he cannot sell every kind of goods; he can sell for dirhams and dinars, and he can sell for cash but not on credit. The Mukatib has the right to trade with his master (Maula), but it is not permissible for him to sell something he bought from his master to someone else on a cost-plus-profit basis (Murabahah) unless he discloses the actual circumstances. The same rule applies to the master; that is, the master cannot sell something he bought from the Mukatib on a Murabahah basis without disclosing the true facts. And this does not...

किताबत (मुक्ति मूल्य) का माल अदा कर दिया गया, फिर ऋणदाता (कर्ज़ख़्वाह) लोग उपस्थित हुए तो उन्हें यह अधिकार है कि वे किताबत का माल स्वामी (मालिक) से वापस लें और उससे दासी की कीमत की ज़मानत लें। और जो ऋण शेष रह जाए उसे चाहे दासी से वसूल करें या बच्चे से, लेकिन बच्चे से उसकी कीमत से अधिक नहीं ले सकते। और ऋणदाताओं को यह भी अधिकार है कि वे चाहें तो अपना पूरा ऋण दासी से वसूल करें, लेकिन उन्हें यह अधिकार नहीं है कि वे स्वामी से बच्चे की कीमत की ज़मानत लें। और यदि वह दासी किताबत की अदायगी के बाद मर गई, तो बच्चे पर बच्चे की कीमत और ऋण की राशि में से जो कम हो, वह अनिवार्य (वाजिब) होगा; यह 'मबसूत' में है। यदि गुलाम को इस शर्त पर मुकातिब (मुक्ति का अनुबंधित) किया गया कि वह शहर से बाहर नहीं जाएगा, तो शर्त शून्य (बातिल) है और किताबत मान्य है; यह 'मुहीत सुर्ख़ी' में है। एक व्यक्ति ने ज़ैद को अपना गुलाम आज़ाद करने का वकील नियुक्त किया, उसने उसे मुकातिब बना दिया, तो यह सही नहीं है; यह 'जवाहर अल-फ़तावा' में है।

एक व्यक्ति ने दो व्यापारी गुलामों को, जिन पर ऋण था, एक ही किताबत में मुकातिब किया। फिर उनमें से एक गायब हो गया। जब ऋणदाताओं ने ऋण वसूलना चाहा, तो उन्हें यह अधिकार नहीं है कि उपस्थित गुलाम की किताबत रद्द करके उसे फिर से दास बना दें, बल्कि उस ऋण के लिए जो उस पर आता है, उससे प्रयास (सई) करवाएंगे। और उसने जो किताबत का माल अदा किया है, ऋणदाता उसे लेने के हकदार हैं, यानी स्वामी से ले लेंगे। लेकिन उन्हें यह अधिकार नहीं है कि वे स्वामी से दोनों की ज़मानत लें; यह 'मबसूत' में है। 'मबसूत' के'किताबत अल-मुर्तद' अध्याय में यह भी लिखा है कि यदि किसी धर्मत्यागी (मुर्तद) ने अपने गुलाम को मुकातिब किया, फिर स्वयं दारुल-हर्ब (गैर-मुस्लिम क्षेत्र) चला गया, फिर मुसलमान होकर वापस आया, तो यदि गुलाम ने काज़ी (न्यायाधीश) के पास याचिका दायर की और काज़ी ने उसे पुनः दास घोषित कर दिया, तो किताबत शून्य हो गई, अन्यथा गुलाम अपने किताबत अनुबंध पर कायम रहेगा। 'मबसूत' के'अध्याय: जो किताबत में जायज़ नहीं है' में भी यह उल्लेख है कि यदि किसी ने अपनी दासी को एक मृत पशु (मुरदार) के बदले मुकातिब किया और उसके एक बच्चा पैदा हुआ, फिर मालिक ने दासी को आज़ाद कर दिया, तो उसके साथ उसका बच्चा आज़ाद नहीं होगा। इसके विपरीत, यदि उसने एक हज़ार दिरहम पर 'किताबत-ए-फ़ासिदा' (दोषपूर्ण अनुबंध) के तौर पर मुकातिब किया और बच्चा पैदा हुआ, फिर मालिक ने दासी को आज़ाद किया, तो उसके साथ बच्चा भी आज़ाद हो जाएगा।

समाप्त। मैंने कहा: पहले मामले में अनुबंध शून्य (बातिल) है और दूसरे में दोषपूर्ण (फ़ासिद), और यही उनके बीच का अंतर है।

नंबर (7): उन कार्यों के विवरण में जो मुकातिब कर सकता है और जो नहीं कर सकता मुकातिब के लिए यात्रा, क्रय-विक्रय (अल्प एवं अधिक) जैसे मामले ✨

जिन धर्मार्थ दान (तबर्रुआत) का चलन है, उनके अलावा शेष दान से मना किया जाएगा; यह 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है। मुकातिब के लिए क्रय-विक्रय और यात्रा जायज़ है; ऐसा ही 'अल-काफ़ी' में है। उसे अधिकार है कि वह कम या अधिक कीमत पर बेच दे और जिस प्रकार की वस्तु चाहे बेचे, और नकद या उधार बेचे। यह इमाम-ए-आज़म का मत है। साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार, वह कम कीमत पर बेच सकता है लेकिन कमी केवल उतनी ही होनी चाहिए जिसे लोग सामान्यतः सहन कर सकें। वह हर प्रकार की वस्तु से नहीं बल्कि दिरहम और दीनार से बेच सकता है, और नकद बेच सकता है, उधार नहीं। मुकातिब को अधिकार है कि वह अपने स्वामी (मौली) के साथ क्रय-विक्रय करे, लेकिन यह जायज़ नहीं है कि जो चीज़ उसने अपने स्वामी से खरीदी है, उसे किसी अन्य को लाभ (मुरबहा) के साथ बेचे, हाँ यदि वह वास्तविक स्थिति स्पष्ट कर दे तो जायज़ है। यही नियम स्वामी के पक्ष में भी है, यानी स्वामी ने जो चीज़ उससे खरीदी है, उसे वास्तविक विवरण दिए बिना किसी अन्य को लाभ पर नहीं बेच सकता। और यह नहीं...

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد (4) [334] کتاب المکاتب کتابت کا مال ادا کر دیا پھر قرض خواہ لوگ حاضر ہوئے تو ان کو اختیار ہے کہ کتابت کا مال مالک سے واپس لیں اور اس سے باندی کی قیمت کی ضمان لیں اور جو قرضہ رہ جائے اس کو خواہ باندی سے وصول کریں یا بچہ سے لیکن بچہ سے اس کی قیمت سے زیادہ نہیں لے سکتا ہیں اور یہ بھی قرض خواہوں کو اختیار ہے کہ چاہیں اپنا قرضہ سب باندی سے وصول کریں اور ان کو یہ اختیار نہیں ہے کہ مولیٰ سے بچہ کی قیمت کی ضمان لیں اور اگر وہ باندی ادائے کتابت کے بعد مر گئی تو بچہ پر بچہ کی قیمت اور مال قرض میں سے جو کم ہو وہ واجب ہو گا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر غلام کو اس شرط سے مکاتب کیا کہ شہر سے باہر نہ چلا جائے تو شرط باطل اور کتابت جائز ہے یہ محیط سرخی میں ہے۔ ایک شخص نے زید کو اپنے غلام آزاد کرنے کا وکیل کیا اس نے مکاتب کر دیا تو صحیح نہیں ہے یہ جواہر الفتاویٰ میں ہے۔ ایک شخص نے دو تاجر غلاموں کو جن پر قرض تھا ایک ہی کتابت میں مکاتب کیا پھر دونوں میں سے ایک غائب ہو گیا پھر قرض خواہوں نے قرض لینا چاہا تو ان کو یہ اختیار نہیں ہے کہ جو غلام حاضر ہے اس کو کتابت فسخ کر کے رقیق بنائیں لیکن اس قرض کے واسطے جو اس پر آتا ہے سعی کرا دیں گے اور جو اس نے مال کتابت ادا کیا ہے قرض خواہ اس کے لینے کے حقدار ہیں یعنی مولیٰ سے لے لیں گے مگر یہ اختیار ان کو نہیں ہے کہ مولیٰ سے دونوں کی ضمان لیں یہ مبسوط میں ہے اور بھی مبسوط کے باب کتابتہ المرتد میں لکھا ہے کہ اگر کسی مرتد نے اپنے غلام کو مکاتب کیا پھر خود دارالحرب والوں میں جاملا پھر مسلمان ہو کر واپس آیا پس اگر غلام نے قاضی کے پاس مرافعہ کیا اور قاضی نے اس کو رقیق کر دیا ہو تو کتابت باطل ہو گئی ورنہ غلام اپنے عقد کتابت پر رہے گا انتہیٰ اور بھی مبسوط کے باب الایجوز من المکاتبۃ میں ہے۔ کہ اگر کسی نے اپنی باندی کو مردار پر مکاتب کیا اور اس کے ایک بچہ پیدا

ہوا پھر مالک نے باندی کو آزاد کر دیا تو اس کے ساتھ اس کا بچہ آزاد نہ ہوگا بخلاف اس کے اگر ہزار درہم پر کتابتِ فاسدہ کے طور پر مکاتب کیا اور اس کے بچہ پیدا ہوا پھر مالک نے باندی کو آزاد کر دیا تو اس کے ساتھ اس کا بچہ آزاد ہو جائے گا۔ انتہیٰ قلت ان العقد في الوجه الاول باطل و في الثاني فاسد وهو الفرق بينهما

نمبر (7): جو افعال مکاتب کر سکتا ہے اور جو نہیں کر سکتا ہے ان کے بیان میں مکاتب کے واسطے سفر خرید و فروخت (قلیل و کثیر) جیسے مسائل ❁

جن تبرعات کی عادت جاری ہے ان کے سوائے باقی تبرعات سے منع کیا جائے گا یہ خزانہ المفتین میں ہے اور مکاتب کے واسطے خرید و فروخت و سفر جائز ہے کذا فی الکافی اور اس کو اختیار ہے کہ قلیل و کثیر ثمن پر فروخت کر لے اور جس جنس پر چاہے فروخت کرے اور نقد و ادھار فروخت کرے یہ امام اعظم کا قول ہے اور صاحبین کے نزدیک قلیل ثمن پر فروخت کر سکتا ہے مگر صرف اسی قدر کمی ہو کہ لوگ برداشت کر لیتے ہیں اور ہر جنس سے نہیں فروخت کر سکتا ہے درہم و دینار سے فروخت کر سکتا ہے اور نقد فروخت کر سکتا ہے ادھار نہیں فروخت کر سکتا ہے اور مکاتب کو اختیار ہے کہ اپنے مولیٰ کے ساتھ خرید و فروخت کرے لیکن یہ نہیں جائز ہے کہ جو چیز اس نے اپنے مولیٰ سے خریدی ہے اس کو کسی کے ہاتھ مرابحہ سے فروخت کرے لیکن اگر واقعی حال بیان کر دے تو جائز ہے اور یہی حکم مولیٰ کے حق میں ہے یعنی مولیٰ نے جو چیز اس سے خریدی اس کو بدوں واقعی بیان کے کسی کے ہاتھ مرابحہ سے نہیں فروخت کر سکتا ہے اور یہ نہیں

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 (335) Kitab al-Mukatab (The Book of the Contracted Slave)

It is permissible for a *mukatab* (a slave in a manumission contract) to sell an item worth two dirhams to his master for one dirham, or vice versa, because through the contract of *kitabat*, the slave has become the rightful owner of his earnings, thus becoming like a stranger to the master. Similarly, it is permissible for the master to sell to and buy from him in this manner. It is also permissible that if he sold something and a defect (*'ayb*) was claimed, he may reduce the price, or if he bought something, he may increase the price paid to the seller. However, he does not have the authority to reduce the price of what he sold without any defect being present; if he does so, it shall not be valid. He has the right to return anything he purchased due to a defect, whether he bought it from a stranger or from his master; this is mentioned in *Bada'i'*. If a *mukatab* confesses to a debt against himself or claims a debt owed to him, it is valid; this is stated in *Sirajiyyah*.

If a *mukatab* is captured by the people of war (*Ahl al-Harb*) and takes a loan, this debt is legally treated as if he had taken it in the Abode of Islam (*Dar al-Islam*). If a *mukatab* becomes an apostate (*murtad*) while having debts, and takes more loans during his apostasy proved by his own confession, and then is killed while in the state of apostasy, these debts shall be treated like debts contracted during a terminal illness. First, the debts from his time as a Muslim will be paid from his earnings, and then from the remainder, the debts from the time of apostasy; this is the opinion of Imam al-A'zam (Abu Hanifa) and Imam Muhammad. After the payment of debts and the *kitabat* (manumission) amount, whatever remains shall be given to his Muslim heirs. If his son, born during the state of *kitabat*, works to pay off the manumission amount and becomes free, and then the father’s creditors appear, they do not have the right to take back what the master has already received. Instead, they shall demand their debt from the son; this is in *Mabsut*. A master does not have the right to marry a female slave belonging to his *mukatab*. If a *mukatab* purchases his master's wife, the master's marriage remains intact; this is in *Kafi*. If a *mukatab* pledges something as collateral, accepts collateral, gives property on lease, or takes it on lease, it is permissible; this is in *Dhakhiroh*. A *mukatab* is not permitted to marry off his son, but he can marry off his female slave or a female *mukatab*; this is in *Bada'i'*. He cannot marry off his male slave nor appoint an agent (*wakil*) for that purpose. If he later becomes free himself and grants permission, the previous marriage does not become valid because the permission is attached to a void contract (*'aqd-e-batil*). If

after freedom he says, "I have authorized this agency," it will be considered a new appointment; this is in *Kafi*. If a *mukatab* marries his female slave to his own male slave, it is invalid according to the *Zahir al-Riwayah*; as mentioned in *Al-'Ayni Sharh al-Hidayah*.

☆ Regarding the Mukataba's Right of Option upon Manumission (Khiyar al-'Itq)

If a female *mukatab* (*mukataba*) marries a man with her master's permission and then becomes free, she shall have the right of option upon manumission (*khiyar al-'itq*); this is in *Fatawa Qadi Khan*. If she married without the master's permission and they were not separated until she became free, the marriage is valid and she will not have the right of option; this is in *Mabsut*. Imam Muhammad said that if a *mukatab* enters into a *kitabat* contract with a slave from his own earnings, it is permissible by way of *istihsan* (juristic preference); our scholars have adopted this. Since it is permissible for a *mukatab* to contract another, if the second *mukatab* pays the amount, he shall become free. At the time of his manumission, it will be seen if the first *mukatab* is free or still a *mukatab*. If he is still a *mukatab*, the *wala'* (loyalty/patronage right) of the second freed person belongs to the master of the first *mukatab*. If he has become free, then the *wala'* belongs to him and not to his master. Furthermore, although this involves an element of interest (*riba*), interest is generally not applicable between a slave and his master as explained in the chapter on *Riba*. However, here the *mukatab* is no longer fully owned property, so in this ruling, he is like a stranger; therefore, *riba* will be applicable. The reasoning is in the Book.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 (335) किताबुल मकातिब

यह जायज़ है कि वह (मकातिब) अपने मालिक (मौला) के हाथ एक दिरहम की चीज़ दो या दो दिरहम में बेचे, क्योंकि किताबत के अनुबंध के कारण वह गुलाम अपनी कमाई का खुद हकदार हो गया है, अतः वह एक अजनबी के समान हो गया है। इसी तरह मौला के लिए भी इस तरह से बेचना और खरीदना जायज़ है। और यह जायज़ है कि जो चीज़ उसने बेची और उसमें दोष (ऐब) का दावा किया गया, तो वह उसकी कीमत में से कम करे, या जो उसने खरीदी है उसके दाम बढ़ा दे। लेकिन यह अधिकार नहीं है कि जो उसने बेची है, उसके दामों में बिना किसी दोष के कुछ कमी करे; और अगर उसने ऐसा किया तो वह जायज़ न होगा। उसे यह अधिकार है कि जो चीज़ उसने खरीदी है, उसे दोष के कारण वापस कर दे, चाहे वह किसी अजनबी से खरीदी हो या मौला से; यह 'बदाए' में है। और अगर मकातिब ने अपने ऊपर किसी कर्ज़ का इकरार किया या कर्ज़ वसूल करने का इकरार किया, तो यह जायज़ है; यह 'सिराजिया' में है।

यदि मकातिब को युद्धरत पक्ष (अहल-ए-हर्ब) कैद कर ले गए और उसने कर्ज़ लिया, तो यह कर्ज़ कानूनी रूप से वैसा ही है जैसे उसने दारुल-इस्लाम में लिया हो। और अगर मकातिब धर्मत्यागी (मुरतद) हो गया जबकि उस पर कर्ज़ था, और धर्मत्याग की स्थिति में उसने कर्ज़ लिया जो उसके इकरार से ही साबित है, फिर वह उसी स्थिति में मारा गया, तो इसे बीमारी के दौरान लिए गए कर्ज़ के समान माना जाएगा। यहाँ तक कि उसकी कमाई से पहले इस्लाम की स्थिति वाला कर्ज़ चुकाया जाएगा, फिर शेष में से धर्मत्याग की स्थिति का कर्ज़; यह इमाम-ए-आज़म और इमाम मोहम्मद का मत है। फिर कर्ज़ और किताबत की राशि चुकाने के बाद जो कुछ बचेगा, वह उसके मुस्लिम वारिसों को दिया जाएगा। और अगर उसके बेटे ने, जो किताबत की स्थिति में पैदा हुआ था, मेहनत करके किताबत की राशि अदा कर दी और आज़ाद हो गया, फिर उसके पिता के लेनदार आए, तो उन्हें यह अधिकार नहीं है कि मौला ने जो कुछ लिया है उसे वापस लें, बल्कि वे उसके बेटे से अपने कर्ज़ की मांग करेंगे; यह 'मब्सूत' में है। मौला को यह अधिकार नहीं है कि वह मकातिब की दासी (बांदी) से निकाह करे, और अगर मकातिब ने अपने मौला की पत्नी को खरीद लिया तो मौला का निकाह बना रहेगा; यह 'काफी' में है। और अगर मकातिब ने कुछ गिरवी रखा या गिरवी लिया या किराए (इजारा) पर दिया या लिया, तो यह जायज़ है; यह 'ज़खीरा' में है। मकातिब के लिए अपने बेटे का विवाह करना जायज़ नहीं है, लेकिन वह अपनी दासी या मकातिबा (अनुबंधित दासी) का विवाह कर सकता है; यह 'बदाए' में है। वह अपने गुलाम का विवाह नहीं कर सकता और न ही उसके लिए वकील नियुक्त कर

सकता है। फिर यदि वह खुद आज़ाद हो गया और अनुमति दे दी, तो पिछला निकाह जायज़ नहीं हो जाएगा क्योंकि अनुमति एक शून्य अनुबंध (अक्द-ए-बातिल) के साथ जुड़ी है। और अगर आज़ादी के बाद उसने कहा कि मैंने इस वकालत की अनुमति दे दी, तो यह एक नई वकालत मानी जाएगी; यह 'काफी' में है। और अगर मकातिब ने अपनी दासी का विवाह अपने ही गुलाम से कर दिया, तो ज़ाहिर-उर-रिवाया के अनुसार यह नाजायज़ है; जैसा कि 'ऐनी शरहुल हिदाया' में है।

☆ मकातिबा को आज़ादी के विकल्प (खियार-ए-इतक़) प्राप्त होने के संबंध में

यदि मकातिबा ने मालिक की अनुमति से किसी पुरुष से निकाह किया, फिर वह आज़ाद हुई, तो उसे 'खियार-ए-इतक़' (निकाह रद्द करने या रखने का अधिकार) प्राप्त होगा; यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। यदि उसने मौला की अनुमति के बिना निकाह कर लिया और दोनों में अलगाव नहीं हुआ यहाँ तक कि वह आज़ाद हो गई, तो निकाह जायज़ है और दासी को खियार प्राप्त नहीं होगा; यह 'मब्सूत' में है। इमाम मोहम्मद ने कहा कि यदि मकातिब ने अपनी कमाई से किसी गुलाम को मकातिब बनाया (स्वतंत्रता का अनुबंध किया), तो यह इस्तेहसानन जायज़ है; हमारे विद्वानों ने इसे अपनाया है। जब मकातिब द्वारा दूसरे को मकातिब बनाना जायज़ हो गया, तो यदि दूसरे मकातिब ने राशि अदा कर दी, तो वह आज़ाद हो जाएगा। उसकी आज़ादी के समय देखा जाएगा कि पहला मकातिब आज़ाद है या अभी मकातिब ही है। यदि वह अब भी मकातिब है, तो दूसरे आज़ाद हुए मकातिब की विला (संरक्षण अधिकार) पहले मकातिब के मौला के लिए साबित होगी। और अगर वह आज़ाद हो चुका है, तो विला उसी के लिए होगी, उसके मौला के लिए नहीं। यद्यपि यह ब्याज (सूद) है, लेकिन गुलाम और मालिक के बीच ब्याज मान्य नहीं होता है, जैसा कि 'बाबुल रिबा' (ब्याज के अध्याय) में बताया गया है, लेकिन यहाँ मकातिब अब पूर्णतः गुलाम नहीं रहा है, इसलिए इस हुक्म में वह एक अजनबी के समान है, अतः यहाँ ब्याज (रिबा) प्रभावी होगा।

جائز ہے کہ مولیٰ کے ہاتھ ایک درہم میں دو یا دو درہم فروخت کرے کیونکہ عقد کتابت سے وہ غلام اپنی کمائی کا خود حق دار ہو گیا پس مثل اجنبی کے ہو گیا اسی طرح مولیٰ کو بھی اس طور سے فروخت کرنا و خرید کرنا نہیں جائز ہے اور جائز ہے کہ جو چیز اس نے فروخت کی اور اس میں عیب کا دعویٰ کیا گیا تو اس کے ثمن میں سے گھٹائے یا جو اس نے خریدی ہے اس کے دام بڑھائے مگر یہ اختیار نہیں ہے کہ جو اس نے فروخت کی اس کے داموں میں سے بلا عیب کچھ گھٹائے اور اگر اس نے ایسا کیا تو جائز نہ ہوگا اور اس کو اختیار ہے کہ جو چیز اس نے خریدی ہے اس کو بسبب عیب کے واپس کر دے خواہ کسی اجنبی سے خریدی ہو یا مولیٰ سے خریدی ہو یہ بدائع میں ہے۔ اور مکاتب نے اگر اپنے اوپر قرضہ کا اقرار کیا یا قرضہ وصول پانے کا اقرار کیا تو جائز ہے یہ سراجیہ میں ہے۔

اگر مکاتب کو اہل حرب قید کر لے گئے اور اس نے قرضہ لیا تو یہ قرضہ حکماً ایسا ہی ہے کہ اس نے دارالاسلام میں لیا اور اگر مکاتب مرتد ہو گیا حالانکہ اس پر قرضہ ہے اور حالت ردت میں اس نے قرضہ لیا جو اس کے اقرار ہی سے ثابت ہے پھر حالت ردت پر مقتول ہوا تو یہ بمنزلہ مرض کے قرضہ کے قرار دیا جائے گا حتیٰ کہ اس کی کمائی سے پہلے حالت اسلام کا قرضہ دیا جائے گا پھر باقی میں سے حالت ردت کا قرضہ یہ امام اعظمؒ و امام محمدؒ کا قول ہے پھر بعد ادائے قرض و مال کتابت کے جو کچھ باقی رہے گا وہ اس کے مسلمان وارثوں کو دیا جائے گا اور اگر اس کے بیٹے نے جو حالت کتابت میں پیدا ہوا تھا سعی کر کے مال کتابت ادا کر دیا اور آزاد ہو گیا پھر اس کے باپ کے قرض خواہ حاضر ہوئے تو ان کو یہ اختیار نہیں ہے کہ مولیٰ نے جو کچھ لیا ہے اس کو واپس لیں لیکن اس کے بیٹے سے اپنے قرضہ کا مطالبہ کریں گے اور دامنگیر ہوں گے

یہ مبسوط میں ہے اور مولیٰ کو یہ اختیار نہیں ہے کہ مکاتب کی باندی سے نکاح کرے اور اگر مکاتب نے اپنے مولیٰ کی بیوی کو خرید لیا تو مولیٰ کا نکاح باقی رہے گا یہ کافی میں ہے اور اگر مکاتب نے کچھ رہن کیا یا رہن رکھا یا اجارہ دیا یا اجارہ پر لیا تو یہ جائز ہے یہ ذخیرہ میں ہے اور مکاتب کو یہ جائز نہیں ہے کہ اپنے لڑکے کو بیاہ دے مگر اپنی باندی یا مکاتبہ کو بیاہ دے سکتا ہے یہ بدائع میں ہے اور اپنے غلام کو نہیں بیاہ سکتا ہے اور نہ اس کے واسطے وکیل کر سکتا ہے پھر اگر خود آزاد ہوا اور اجازت دے دی تو نکاح سابق جائز نہ ہو جائے گا کیونکہ اجازت ایک عقد باطل کے ساتھ لاحق ہوئی ہے اور اگر بعد آزادی کے اس نے کہا کہ میں نے اس وکالت کی اجازت دے دی تو یہ ابتدائی توکیل ہوگی یہ کافی میں ہے اور اگر مکاتب نے اپنی باندی کو اپنے غلام سے بیاہ دیا تو موافق ظاہر الروایہ کے ناجائز ہے کذا فی العینی شرح الہدایہ۔

☆ مکاتبہ کے خیارِ عتق حاصل ہونے سے متعلق

مکاتبہ نے اگر مالک کی اجازت سے اپنا نکاح کسی مرد سے کیا پھر آزاد ہوئی تو اس کو خیارِ عتق حاصل ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر اس نے بدون مولیٰ کی اجازت کے نکاح کر لیا اور دونوں میں تفریق نہ ہوئی یہاں تک کہ وہ آزاد ہو گئی تو نکاح جائز اور باندی کو خیار حاصل نہ ہو گا یہ مبسوط میں ہے۔ امام محمدؒ نے فرمایا کہ مکاتب نے اگر اپنی کمائی سے کوئی غلام مکاتب کیا تو استحساناً جائز ہے اس کو ہمارے علماء نے لیا ہے پھر جب مکاتب کا مکاتب کرنا جائز ٹھہرا پس اگر مکاتبِ ثانی نے مال ادا کر دیا تو آزاد ہو جائے گا اور اس کی آزادی کے وقت دیکھا جائے گا کہ پہلا مکاتب آزاد ہے یا مکاتب ہے پس اگر مکاتب ہو تو دوسرے مکاتبِ آزاد شدہ کی ولاء مکاتبِ اول کے مولیٰ کے لئے ثابت ہو گی اور اگر آزاد ہو گیا ہو تو ولاء اسی کے واسطے ہو گی اس کے مولیٰ کے واسطے نہ ہو گی پھر جس یعنی یہ ہر چند سود ہے مگر غلام و

مولیٰ میں سود روا نہیں ہوتا ہے چنانچہ باب الربوا میں بیان ہو گیا مگر یہاں مکاتب بعض مملوکہ نہیں رہا اس واسطے اس حکم میں مثل اجنبی کے ہے پس ربوا متحقق ہو گا والوجہ فی الکتاب۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 346 Kitab al-Mukatab

In this case, the patronage (Wala) of the second contracted slave (Mukatab) is established for the master of the first contracted slave. Then, if the first Mukatab pays the kitabat money and becomes free, the patronage of the second, which the master had received, will be transferred and given to the first freed Mukatab. And if the first Mukatab becomes unable to pay the kitabat and is returned to slavery while the second has not yet paid the money, the second will remain under his kitabat contract. In the case where the Mukatab status remains, he will in reality be the property of the original master, so much so that if the original master frees him, the manumission would effectively take place.

And if the first Mukatab did not become unable to pay but died before fulfilling the kitabat, and the second had not yet paid the kitabat money, there are two possibilities. One is that if the first died and left behind a significant estate besides the kitabat money owed by the second Mukatab, from which his own kitabat price could be settled, then in this case his kitabat contract will not be annulled. By paying his kitabat price from his estate, the decree of his freedom will be established for the final moment of his life. Whatever remains of the estate will be distributed among his free heirs according to the laws of inheritance, provided free heirs exist. Otherwise, it goes to his master. What he left as a claim on the second Mukatab will remain until the latter pays his kitabat price, which will then go to the first's free heirs. When the second becomes free, his patronage (Wala) will belong to the first Mukatab, such that the male descendants of the first Mukatab will be his heirs.

The second possibility is if the first Mukatab died and left no assets other than the money owed by the second Mukatab. Inevitably, either the kitabat price of the second Mukatab is less than the first's, in which case the first's kitabat contract is annulled and he is declared a slave, while the second Mukatab remains on his contract but becomes free by paying the kitabat money to the original master. Or the second's kitabat money is equal to or greater than the first's. In such a case, if the payment time for the second Mukatab arrives at the moment of the first's death, the first's kitabat contract will not be annulled. Thus, the second Mukatab will pay from his kitabat price an amount equal to the first's kitabat debt. His decree of freedom will be given immediately, and the decree of freedom for the first Mukatab will be established for the final moment of his life.

A situation of the aforementioned problem where if both Mukatabs paid the kitabat money simultaneously, the patronage (Wala) for both will go to the original master. ☆

Whatever remains from the second Mukatab's payment will be given to the heirs of the first Mukatab on the condition of their being free. The patronage of the second Mukatab will go to the heirs of the first, not to the master. And if the payment time for the second Mukatab had not arrived at the time of the first's death, and if the master did not request the judge (Qazi) to annul the contract until the payment time for the second arrived, then the ruling is the same as mentioned for when the time had already arrived. If the master did request to annul the first's kitabat, the Qazi would annul it, as stated in Al-Muhit. If both Mukatabs paid the money together, the patronage of both goes to the original master; this is in Bada'i. In Nawadir Ibn Sama'ah, it is narrated from Imam Muhammad (RA) that a Mukatab contracted his slave, then the first Mukatab died leaving enough wealth to pay the kitabat, but this wealth was in the form of debts owed by others, not cash on hand. Before the debts were recovered, the second Mukatab paid his kitabat money; he then became free, and his patronage goes to the original master.

---

1. i.e., according to Imam al-A'zam (RA), he will be a slave from one perspective. 2. i.e., in the case that free heirs of the second Mukatab are present.

इस स्थिति में दूसरे मुकातिब (अनुबंधित दास) का 'वला' (संरक्षण का अधिकार) पहले मुकातिब के मालिक के लिए सिद्ध हुआ है। फिर यदि पहले मुकातिब ने धन का भुगतान कर दिया और वह स्वतंत्र हो गया, तो दूसरे का 'वला' जो मालिक को प्राप्त हो चुका था, वह स्थानांतरित होकर पहले स्वतंत्र मुकातिब को मिल जाएगा। और यदि पहला मुकातिब किताबत (मुक्ति मूल्य) का भुगतान करने में असमर्थ होकर पुनः दास बना दिया गया और अभी दूसरे ने धन का भुगतान नहीं किया है, तो वह अपने किताबत अनुबंध पर कायम रहेगा। और मुकातिब के कायम रहने की स्थिति में, वास्तव में वह मूल मालिक की संपत्ति होगा, यहाँ तक कि यदि मूल मालिक ने उसे स्वतंत्र कर दिया तो स्वतंत्रता (इत्क) प्रभावी हो जाएगी।

और यदि पहला मुकातिब असमर्थ तो नहीं हुआ लेकिन किताबत के भुगतान से पहले मर गया और दूसरे ने अभी तक किताबत का धन नहीं दिया है, तो इसकी दो स्थितियाँ हैं। एक यह कि यदि पहले का निधन हुआ और उसने दूसरे मुकातिब के किताबत धन के अलावा बहुत सा धन छोड़ा जिससे उसके किताबत का बदला (मुक्ति मूल्य) चुकाया जा सकता है, तो इस स्थिति में उसका किताबत अनुबंध निरस्त नहीं होगा और उसकी विरासत (तरका) में से किताबत का बदला चुकाकर उसकी स्वतंत्रता का आदेश उसके जीवन के अंतिम क्षण में सिद्ध माना जाएगा। जो शेष बचेगा वह उसके स्वतंत्र उत्तराधिकारियों में निर्धारित हिस्से (फ़राइद) के अनुसार विभाजित होगा, बशर्ते कि स्वतंत्र उत्तराधिकारी मौजूद हों। अन्यथा वह उसके स्वामी को मिलेगा। और जो उसने दूसरे मुकातिब पर छोड़ा है वह वैसे ही रहेगा जब तक कि वह अपना किताबत मूल्य चुका न दे ताकि वह उसके स्वतंत्र उत्तराधिकारियों को मिले। जब दूसरा स्वतंत्र हो जाएगा, तो उसका 'वला' पहले मुकातिब को मिलेगा, यहाँ तक कि उसकी संतान के पुरुष सदस्य उसके उत्तराधिकारी होंगे।

दूसरी स्थिति यह है कि यदि पहला मुकातिब मर गया और उसने दूसरे मुकातिब पर छोड़े गए धन के अलावा कोई धन नहीं छोड़ा, तो अपरिहार्य रूप से या तो दूसरे मुकातिब का किताबत मूल्य पहले से कम होगा और इस स्थिति में पहले का किताबत अनुबंध रद्द हो जाएगा और उसे दास माना जाएगा, जबकि दूसरा मुकातिब अपने किताबत अनुबंध पर बना रहेगा लेकिन पहले मालिक को किताबत धन देकर स्वतंत्र होगा। या दूसरे का किताबत धन पहले के बराबर या उससे अधिक होगा। ऐसी स्थिति में, यदि दूसरे मुकातिब के भुगतान का समय पहले की मृत्यु के समय आ गया है, तो पहले का

किताबत अनुबंध रद्द नहीं होगा। अतः दूसरा मुकातिब अपने किताबत मूल्य में से पहले के किताबत मूल्य के बराबर भुगतान कर देगा और उसकी स्वतंत्रता का आदेश तत्काल दिया जाएगा, और पहले की स्वतंत्रता का आदेश उसके जीवन के अंतिम क्षण में सिद्ध किया जाएगा।

उपरोक्त समस्या की एक स्थिति जिसमें यदि दोनों मुकातिबों ने एक साथ किताबत का धन भुगतान किया तो दोनों का 'वला' मूल मालिक को मिलेगा। ☆

दूसरे मुकातिब के धन में से जो शेष रहा वह पहले मुकातिब के उत्तराधिकारियों को स्वतंत्रता की शर्त पर दिया जाएगा और दूसरे मुकातिब का 'वला' पहले के उत्तराधिकारियों को मिलेगा, मालिक को नहीं। और यदि दूसरे मुकातिब के भुगतान का समय पहले मुकातिब की मृत्यु के समय नहीं आया था, और यदि मालिक ने काजी (न्यायाधीश) से उसका अनुबंध रद्द करने का अनुरोध नहीं किया यहाँ तक कि दूसरे का समय आ गया, तो उसका आदेश वही है जो पहले की मृत्यु के समय समय आ जाने की स्थिति में उल्लेखित हुआ है। और यदि मालिक ने पहले का अनुबंध रद्द करने का अनुरोध किया तो काजी उसे रद्द कर देगा, जैसा कि 'अल-मुहीत' में है। यदि दोनों मुकातिबों ने एक साथ भुगतान किया तो 'वला' मूल मालिक को मिलेगा, यह 'बदाई' में है। 'नवादिर इब्न समाह' में इमाम मुहम्मद (रह.) से वर्णित है कि एक मुकातिब ने अपने दास को मुकातिब बनाया, फिर पहला मुकातिब मर गया और इतना धन छोड़ गया जिससे किताबत का भुगतान हो सके लेकिन यह धन लोगों पर कर्ज है, नकद उपलब्ध नहीं है। अभी कर्ज वसूल नहीं हुआ था कि दूसरे मुकातिब ने धन चुका दिया, तो वह स्वतंत्र हो गया और उसका 'वला' मूल मालिक को मिलेगा।

---

1. अर्थात इमाम-ए-आजम (रह.) के अनुसार एक पहलू से दास होगा। २. अर्थात यदि दूसरे मुकातिब के स्वतंत्र उत्तराधिकारी मौजूद हों।

صورت میں دوسرے مکاتب کی ولاء پہلے مکاتب کے مولیٰ کے لئے ثابت ہوئی ہے پھر اگر پہلے مکاتب نے مال ادا کر دیا اور آزاد ہو گیا تو دوسرے کی ولاء جو مالک کو مل چکی ہے محول ہو کر پہلے مکاتب آزاد شدہ کو ملے گی اور اگر پہلا مکاتب ادائے کتابت سے عاجز ہو کر رقیق کر دیا گیا اور ہنوز دوسرے نے مال ادا نہیں کیا ہے تو وہ اپنی کتابت پر باقی رہے گا اور درصورت مکاتب باقی رہنے کے در حقیقت وہ اصل مولیٰ کا مملوک ہوگا حتیٰ کہ اگر اصل مالک نے اس کو آزاد کر دیا تو حقیقۃً عتق نافذ ہو جائے گا اور اگر مکاتب اول عاجز نہ ہوا مگر ادائے کتابت سے پہلے مر گیا اور ہنوز دوسرے نے کتابت کا مال نہیں دیا تو اس کی دو صورتیں ہیں ایک یہ کہ اگر پہلے نے انتقال کیا اور سوائے اس مال کے جو مکاتب ثانی پر کتابت کا مال چھوڑا ہے اور بہت سا مال چھوڑا جس سے اس کا بدل کتابت ادا ہو سکتا ہے تو اس صورت میں اس کا عقد کتابت فسخ نہ ہوگا اور اس کے ترکہ میں سے اس کا بدل کتابت ادا کر کے اس کی آزادی کا حکم اس کی زندگی کے آخر جزو میں ثابت کیا جائے گا اور جو باقی رہا وہ اس کے آزاد وارثوں کو حسب فرائض تقسیم ہو گا بشرطیکہ آزاد وارث موجود ہوں ورنہ اس کے مولیٰ کو ملے گا اور جو اس نے مکاتب ثانی پر چھوڑا ہے وہ اسی طرح رہے گا یہاں تک کہ وہ اپنا بدل کتابت ادا کر دے کہ وہ اس کے وارثانِ آزاد کو ملے گا اور جب دوسرا آزاد ہو گیا تو اس کی ولاء پہلے مکاتب کو ملے گی حتیٰ کہ اس کی اولاد کے مذکر لوگ اس کے وارث ہوں گے اور دوسری صورت یہ ہے کہ اگر پہلا مکاتب مر گیا اور اس نے کچھ مال سوائے اس مال کے جو مکاتب ثانی پر چھوڑا ہے نہ چھوڑا تو لا محالہ یا تو دوسرے مکاتب کا بدل کتابت پہلے مکاتب سے کم ہوگا اور اس صورت میں پہلے کی کتابت فسخ ہوگی اور وہ غلام قرار دیا جائے گا اور دوسرا مکاتب اپنے عقد کتابت پر رہے گا مگر

مال کتابت مولائے اول کو دے کر آزاد ہو گا یا دوسرے کا مال کتابت پہلے کے برابر ہو گا یا اس سے زیادہ ہو گا اور ایسی صورت میں یا تو دوسرے مکاتب کے ادا کرنے کا وقت پہلے کے مرنے کے وقت پر آگیا ہو تو پہلے مکاتب کا عقد کتابت فسخ نہ ہو گا پس دوسرا مکاتب اپنے بدل کتابت میں بقدر کتابت اول کے ادا کر دے گا اور اس کی حریت کا حکم فی الحال دیا جائے گا اور پہلے کی حریت کا حکم اس کی زندگی کے آخر جزو میں ثابت کیا جائے گا۔

مسئلہ مذکورہ کی ایک صورت جس میں اگر دونوں مکاتبوں نے ایک ساتھ مال کتابت ادا کیا تو دونوں کی ولاء اصل مولیٰ کو ملے گی☆

دوسرے کی مکاتب میں سے جو مال باقی رہا وہ پہلے مکاتب کے وارثوں کو بشرط آزادی دیا جائے گا اور دوسرے مکاتب کی ولاء پہلے کے وارثوں کو ملے گی مولیٰ کو نہ ملے گی اور اگر دوسرے مکاتب کی کتابت ادا کرنے کا وقت پہلے مکاتب کی موت کے وقت نہیں آیا پس اگر مولیٰ نے قاضی سے اس کی کتابت فسخ کر دینے کی درخواست نہ کی یہاں تک کہ دوسرے مکاتب کے ادا کرنے کا وقت آ گیا تو اس کا حکم وہی ہے جو پہلے کی موت کے وقت دوسرے کے ادا کرنے کا وقت آ جانے کی صورت میں مذکور ہوا ہے اور اگر مولیٰ نے پہلے کی کتابت فسخ کرنے کی درخواست کی تو قاضی اس کی کتابت فسخ کر دے گا کذا فی المحیط اگر دونوں مکاتبوں نے ایک ساتھ مال کتابت ادا کیا تو دونوں کی ولاء اصل مولیٰ کو ملے گی یہ بدائع میں ہے نوادر ابن سماعہ میں امام محمدؒ سے روایت ہے کہ ایک مکاتب نے اپنے غلام کو مکاتب کیا پھر پہلا مکاتب مر گیا اور اس قدر مال چھوڑ گیا کہ جس سے مال کتابت ادا ہو سکتا ہے مگر یہ مال لوگوں پر قرض ہے نقد موجود نہیں ہے پھر ہنوز قرضہ برآمد نہ ہوا تھا کہ دوسرے مکاتب نے مال کتابت ادا کر دیا تو وہ آزاد ہو گیا اور اس کی ولاء اصل مولیٰ کو

ا۔ یعنی امام اعظمؒ کے موافق من وجہ مملوک ہو گا ۔ ۲۔ یعنی در صورتیکہ مکاتب ثانی کے وارث احرار موجود ہوں۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 347 | Kitab al-Mukatab

...will take. Then, if after this, the debt is collected and the first mukatab's property is paid, the loyalty (wala') of the second will not be transferred to the first mukatab. In matters of loyalty (wala') and inheritance, the day on which the contract money is paid is considered valid. This is in 'Al-Muheet'.

A mukatab made his slave a mukatab. Then the first mukatab died leaving an independent son and left no property except what was due from the second mukatab as contract money. Then the second mukatab also died leaving a son born during the period of the contract. So, it is obligatory for this boy to strive (sa'ee) for the wealth that falls on his father and pay the original master on behalf of the first mukatab. Whatever remains, the first mukatab's son will receive as inheritance from his father. And the loyalty (wala') of the second mukatab's son will go to the first mukatab's son. A mukatab bought his wife, and at that time, while she was his mukatab, they had no children. Then he made this woman a mukatab; this is permissible. Any child born after the contract will be included in the contract with her because the child is a part of her. Then if the male slave mukatab died leaving enough property to pay the contract money, then this mukatab female slave along with the children will become free, and any remaining property will be inherited by her children. If he did not leave enough property to pay the contract money, then the woman and her child have the option (khiyar): if they wish, they can strive to earn the remaining amount of the male slave's contract and give it to the master so that they become free by the male slave's freedom. Or they can strive for the amount remaining on the female slave, striving for whichever amount is less. If a mukatab made his wife a mukatab and they hadn't had children yet, but after the contract she had a child, then the female slave died and didn't leave enough to pay the contract money, the boy will have the choice to strive and pay the amount remaining on his mother so he becomes free through her freedom, or to declare himself unable (aajiz). If so, his condition will be like his father's. This is in 'Al-Mabsut'. A mukatab does not have the authority to make his children or parents mukatab. The principle is that anyone whom he does not have the authority to sell, he also does not have the authority to make a mukatab. However, he can make an 'Umm al-Walad' (a slave woman who has borne her master's child) a mukatab. This is in 'Bada'i'.

A person does not have the authority to sell an 'Umm al-Walad' because, by the consensus (ijma) of the Sahaba (Companions of the Prophet), may Allah be pleased with them all, such a sale is void (batil). ☆

A mukatab made his female slave a mukatab and then had sexual intercourse (wat-ee) with her, and she became pregnant. If he wishes, he can keep the contract (kitabat) intact and take the fixed amount from the mukatab, or declare himself unable. In that case, she will be considered his Umm al-Walad, whom he cannot sell. Similarly, if he makes any of his female slaves an Umm al-Walad, the same rule applies. If that female slave becomes unable to pay the contract money and the slave's master (mowla) frees her, it is not permissible. Likewise, if the master frees a female slave earned by the mukatab, it is not permissible. In contrast, if he frees the child of the female slave who is from the mukatab's seed, it is permissible because the offspring is included in the mukatab's contract. Thus, the child will be free along with the father's freedom. So he became the master's property, but the female slave is that mukatab's Umm al-Walad, such that he can have intercourse with her and take her price; thus she did not become the master's property. Even if the child of the female mukatab dies, the mukatab will not have the authority to sell his mukatab female slave Umm al-Walad. The scribe (may Allah forgive him) said: This ruling is based on the fact that a man does not have the authority to sell an Umm al-Walad because, by the consensus of the Sahaba, such a sale is void. Although those who hold it permissible argue that a later consensus does not remove a prior disagreement, there is debate on this. And Allah knows best the truth.

A mukatab made his female slave a mukatab, then the master made her an Umm al-Walad, then it will be obligatory on the master that for the female slave, her freedom contract...

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 347 | किताबुल मुकातब

...मिलेगा। फिर यदि इसके बाद ऋण वसूल हो जाए और पहले मुकातब का धन अदा कर दिया जाए, तो दूसरे की वला (वफादारी/स्वामित्व का अधिकार) पहले मुकातब की ओर स्थानांतरित नहीं होगी। वला और विरासत के मामलों में, उसी दिन का हिसाब लिया जाता है जिस दिन किताबत (आजादी का अनुबंध) की राशि अदा की जाती है। यह 'अल-मुहीत' में है।

एक मुकातब ने अपने गुलाम को मुकातब बनाया। फिर पहला मुकातब एक आजाद बेटा छोड़कर मर गया और उसके पास कोई संपत्ति नहीं थी, सिवाय उस धन के जो दूसरे मुकातब पर किताबत की राशि के रूप में बकाया था। फिर दूसरा मुकातब भी मर गया, जिसने एक बेटा छोड़ा जो किताबत की स्थिति में पैदा हुआ था। तो उस लड़के पर अनिवार्य है कि वह उस धन के लिए प्रयास (सई) करे जो उसके पिता पर वाजिब होता है और मूल स्वामी (मौली) को पहले मुकातब की ओर से भुगतान करे। जो शेष बचेगा, वह पहले मुकातब के बेटे को उसके पिता की ओर से विरासत के रूप में मिलेगा। और दूसरे मुकातब के बेटे की वला पहले मुकातब के बेटे को मिलेगी। एक मुकातब ने अपनी पत्नी को खरीदा और उस समय तक जब वह उसकी मुकातब थी, उनकी कोई संतान नहीं थी। फिर उसने उस स्त्री को मुकातब बना दिया, तो यह जायज है। अनुबंध के बाद जो भी बच्चा पैदा होगा, वह उसके साथ किताबत में शामिल होगा क्योंकि बच्चा उसका हिस्सा है। फिर यदि गुलाम मुकातब इतना धन छोड़कर मर गया जिससे किताबत की राशि अदा हो जाए, तो वह मुकातबा बांदी अपनी संतानों सहित आजाद हो जाएगी, और जो शेष धन बचेगा वह उसकी संतानों को विरासत में मिलेगा। और यदि उसने किताबत अदा करने के लिए पर्याप्त धन नहीं छोड़ा, तो स्त्री और उसके बच्चे को विकल्प (ख़ियार) है: यदि वे चाहें तो गुलाम की किताबत में शेष राशि के लिए सई करके कमाएँ और मौली को दे दें ताकि गुलाम के आजाद होने से वे स्वयं आजाद हो जाएं। या फिर बांदी के जिम्मे जो शेष राशि है उसकी प्राप्ति के लिए प्रयास करें, और उनमें से जो कम हो उसके लिए सई करेंगे। और यदि मुकातब ने अपनी पत्नी को मुकातब बनाया और अभी उसकी कोई संतान नहीं थी, फिर किताबत के बाद उसके बच्चा हुआ, फिर बांदी मर गई और इतना नहीं छोड़ा कि किताबत की राशि अदा हो जाए, तो लड़के को अधिकार होगा कि चाहे तो उस राशि के लिए सई करके अदा कर दे जो उसकी माँ के जिम्मे शेष थी ताकि वह उसकी आजादी से आजाद हो जाए, या स्वयं को असमर्थ (आजज़) घोषित कर दे। यदि ऐसा हो तो उसकी वही स्थिति होगी जो उसके पिता की है। यह 'मबसूत' में है। और मुकातब को यह अधिकार नहीं है कि वह अपनी संतान या माता-पिता को

मुकातब बनाए। सिद्धांत यह है कि जिस व्यक्ति को बेचने का उसे अधिकार नहीं है, उसे मुकातब बनाने का भी अधिकार नहीं है। हालाँकि, वह 'उम्मुल वलद' (वह दासी जिससे स्वामी की संतान हो) को मुकातब बना सकता है। यह 'बदाए' में है।

व्यक्ति को उम्मुल वलद को बेचने का अधिकार नहीं है क्योंकि सहाबा (अल्लाह उन सभी से प्रसन्न हो) की सर्वसम्मति (इज्मा) के अनुसार ऐसी बिक्री बातिल (अमान्य) है। ☆

एक मुकातब ने अपनी बांदी को मुकातब बनाया, फिर उससे संभोग (वती) किया और वह गर्भवती हो गई। अब यदि वह चाहे तो किताबत को बरकरार रखे और मुकातब से अपनी निर्धारित राशि ले ले, या स्वयं को असमर्थ घोषित कर दे, तो वे उसकी उम्मुल वलद की स्थिति में हो जाएँगी कि वह उसे बेच नहीं सकता। इसी तरह यदि वह अपनी किसी बांदी को उम्मुल वलद बनाए तो भी यही हुक्म है। और यदि वह बांदी किताबत की राशि अदा करने में असमर्थ रही और उसे गुलाम के मालिक (मौली) ने आजाद कर दिया, तो यह जायज नहीं है। इसी प्रकार, यदि मुकातब की कमाई से खरीदी गई किसी बांदी को मौली ने आजाद कर दिया, तो वह जायज नहीं होता। इसके विपरीत, यदि बांदी के उस बच्चे को आजाद किया जो मुकातब के वीर्य से है, तो यह जायज है क्योंकि मुकातब की संतान किताबत में शामिल है। अतः वह उसकी आजादी के साथ आजाद होगा। तो वह मौली का ममलूक (दास) हुआ, लेकिन बांदी उस गुलाम मुकातब की उम्मुल वलद है कि वह उससे संभोग कर सकता है और कीमत ले सकता है; अतः वह मौली की ममलुका नहीं हुई। और यदि मुकातबा बांदी का बच्चा मर भी जाए, तब भी मुकातब को अपनी मुकातबा बांदी उम्मुल वलद को बेचने का अधिकार नहीं होगा। मुहर्रिर (लेखक) ने कहा (अल्लाह उन्हें क्षमा करे): यह हुक्म इस आधार पर है कि व्यक्ति को उम्मुल वलद को बेचने का अधिकार नहीं है क्योंकि सहाबा के इज्मा के अनुसार ऐसी बिक्री बातिल है। हालाँकि इसके जायज होने के समर्थक इस आधार पर कि बाद के इज्मा से पिछला मतभेद समाप्त नहीं होता, इसमें बहस करते हैं। और अल्लाह ही सबसे बेहतर जानने वाला है।

एक मुकातब ने अपनी बांदी को मुकातब बनाया, फिर मौली ने उसे उम्मुल वलद बना दिया, तो मौली पर वाजिब होगा कि बांदी को उसका आजाद अनुबंध...

لے گی پھر اگر اس کے بعد قرضہ وصول ہو کر پہلے مکاتب کا مال ادا کیا گیا تو دوسرے کی ولاء پہلے مکاتب کی طرف محول نہ ہوگی اور ولاء و میراث میں جس روز مالِ کتابت ادا کیا جاتا ہے اسی روز کا اعتبار ہوتا ہے یہ محیط میں ہے۔

ایک مکاتب نے اپنا غلام مکاتب کیا پھر پہلا مکاتب ایک آزاد بیٹا چھوڑ کر مر گیا اور کچھ مال نہ چھوڑا سوائے اس کے کہ جو دوسرے مکاتب پر مالِ کتابت ہے پھر دوسرا مکاتب بھی ایسا بیٹا جو حالتِ کتابت میں پیدا ہوا ہے چھوڑ کر مر گیا تو اس لڑکے کے پر واجب ہے کہ جو مال اس کے باپ پر آتا ہے اس کے واسطے سعی کرے اور اصل مولیٰ کو پہلے مکاتب کی طرف سے ادا کرے اور جو بچے وہ پہلے مکاتب کے بیٹے کو اپنے باپ کی طرف سے میراث ملے گا اور دوسرے مکاتب کے بیٹے کی ولاء پہلے مکاتب کے بیٹے کو ملے گی ایک مکاتب نے اپنی بیوی کو خریدا اور اس وقت تک اس کے مکاتب ہے کوئی اولاد نہ تھی پھر اس عورت کو مکاتب کر دیا تو یہ جائز ہے اور جو بچہ بعد کتابت کے پیدا ہو وہ اس کے ساتھ کتابت میں شامل ہو گا کیونکہ بچہ اس کا جزو ہے پھر اگر غلام مکاتب اس قدر مال کہ جس سے مالِ کتابت ادا ہو جائے چھوڑ کر مر گیا تو یہ باندی مکاتبۂ مع اولاد کے آزاد ہو جائے گی اور جو مال باقی بچے گا وہ اس کی اولاد کو میراث ملے گا اور اگر اس نے کتابت ادا کر دینے کے واسطے کافی مال نہیں چھوڑا تو عورت اور اس کے بچے کو خیار ہے کہ چاہیں اس قدر مال کے واسطے جو غلام کی کتابت میں باقی ہے سعی کر کے حاصل کریں اور مولیٰ کو دے دیں تاکہ غلام کے آزاد ہونے سے خود آزاد ہو جائیں یا جو مال باندی کے ذمہ باقی ہے اس کی تحصیل کے واسطے سعی کریں اور جوان میں سے کم ہو ان کے واسطے سعی کریں گے اور اگر مکاتب نے اپنی بیوی کو مکاتب کیا اور ہنوز اس سے کوئی

اولاد نہ تھی پھر بعدِ کتابت کے اس کے بچہ ہوا پھر باندی مر گئی اور اس قدر نہ چھوڑا کہ مالِ کتابت ادا ہو جائے تو لڑکے کو اختیار ہو گا کہ چاہے اس قدر مال کے واسطے جو اس کی ماں کے ذمہ باقی تھا سعی کر کے ادا کر دے تاکہ اس کی آزادی سے آزاد ہو جائے یا اپنے نفس کا عاجز قرار دے تو اس کا وہی حال ہو گا جو اس کے باپ کا ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اور مکاتب کو یہ اختیار نہیں ہے کہ اپنی اولاد یا والدین کو مکاتب کرے اور اصل یہ ہے کہ جس شخص کے فروخت کر دینے کا اس کو اختیار نہیں ہے اس کے مکاتب کرنے کا بھی اختیار نہیں ہے لیکن اِم ولد کو مکاتب کر سکتا ہے یہ بدائع میں ہے۔

آدمی کو یہ اختیار نہیں ہے کہ اِم ولد کو بیع کرے کیونکہ باجماعِ صحابہ رضوان اللہ تعالیٰ علیہم اجمعین ایسی بیع باطل ہے ☆

ایک مکاتب نے اپنی باندی کو مکاتب کیا پھر اس سے وطی کی اور اس سے حمل رہا پس اگر چاہے تو کتابت کو باقی رکھے اور مکاتب سے اپنا مقرر لے لے یا اپنے تئیں عاجز کر دے تو بمولہ اس کی ام ولد کے ہو جائیں گی کہ اس کو فروخت نہیں کر سکتا ہے چنانچہ اگر اپنی کسی باندی کو ام ولد بنائے تو بھی یہی حکم ہے اور اگر وہ باندی مالِ کتابت ادا کرنے سے عاجز ہوئی اور اس کو غلام کے مولیٰ نے آزاد کیا تو جائز نہیں ہے چنانچہ اگر مکاتب کی کمائی کی کوئی باندی مولیٰ نے آزاد کی تو جائز نہیں ہوتی ہے بخلاف اس کے کہ اگر باندی کے بچہ کو جو مکاتب کے نطفہ سے ہے آزاد کیا تو جائز ہے کیونکہ اولاد مکاتب کی کتابت میں داخل ہے پس اس کی آزادی کے ساتھ آزاد ہوگا پس مولیٰ کا مملوک ہوا لیکن باندی اس غلام مکاتب کی اِم ولد ہے کہ اس سے وطی کر سکتا ہے اور قیمت لے سکتا ہے پس مولیٰ کی مملوکہ نہ ہوئی اور اگر باندی مکاتبہ کا بچہ مر گیا تو بھی مکاتب کو اپنی مکاتبہ باندی ام ولد کو فروخت کر دینے کا اختیار نہ ہو گا قال المحرجم عفا اللہ عنہ یہ حکم اس بنا پر ہے کہ آدمی کو یہ اختیار نہیں ہے کہ ام ولد کو بیع کرے

کیونکہ باجماعِ صحابہؓ ایسی بیع باطل ہے اگرچہ جواز کے قائل بنا بر یکہ اجماعِ متاخر سے اختلافِ متقدم رفع نہیں ہوتا اس میں کلام کرتے ہیں واللہ اعلم باالصواب۔

ایک مکاتب نے اپنی باندی کو مکاتب کیا پھر مولیٰ نے اس کو ام ولد بنایا تو مولیٰ پر واجب ہو گا کہ باندی کو اس کا عقدِ آزاد...

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 | 348 | Book of Manumission Contracts (Kitab al-Mukatab)

...(the rulings regarding manumission shall apply) and the child, along with its mother, shall be considered a *mukatab* (a slave in a manumission contract) in the same status as the mother. If the female slave (*bandi*) becomes unable to pay the manumission amount (*kitabat*), the master (*mawla*), by way of *istihsan* (juristic preference), shall take this price for the child, and the female slave will remain the property of the *mukatab*, being treated as if she were a *maghrur* (deceived party). If the *mukatab* himself had intercourse with this female slave and then died without leaving any property, then if no child was born from that intercourse, she remains on her contract of *kitabat*. If a child was born, the child shall be given the option to either break their own manumission contract and, along with the mother, strive (*sa'i*) to pay for the original slave's manumission, or fulfill their own manumission contract. If the slave left enough property such that his manumission debt could be fully paid, then by paying that debt, the freedom of both him and his son shall be decreed, and the female slave's manumission contract will become void. If the *mukatab* female slave becomes unable [to pay] and the master claims the lineage (*nasab*) of the child, and the first *mukatab* has died, the child will be free, and its price becomes obligatory upon the master. If the price of the child is enough to fully cover the manumission debt of the first *mukatab*, then the freedom of the *mukatab* shall also be decreed. Thereafter, this unable female slave will be the property of the heirs of the first *mukatab*, provided he has heirs other than the master. If he has no other heirs, she will belong to the master by way of *wala* (clientage), and she will be established as the *umm al-walad* (mother of the child) of the master; this is mentioned in *Al-Mabsut*.

If the *mukatab* permits his own slave to engage in trade, it is valid. Then, if the slave takes a loan, it becomes his responsibility. If the creditors come and demand payment from the slave, the slave shall be sold to settle the debt. However, if the master pays the price, the slave shall not be sold. Furthermore, if the *mukatab* paid the debt to prevent the slave's sale, it is said that if the debt paid by the *mukatab* is equal to the slave's value, it is undoubtedly valid according to all Imams. If the debt exceeds the value, it should be examined: if the excess is only what people usually tolerate as a loss in their estimations, it is still valid without disagreement. If the excess is so great that people would not normally tolerate such a loss, it is indicated in *Kitab al-Asl* that it is valid. Some scholars (*Mashaikh*) stated that what is in *Kitab al-Asl* is by consensus (*ijma*) according to everyone, while others said this is according to

Imam al-A'zam (Abu Hanifa) and not valid according to the *Sahibayn* (Abu Yusuf and Muhammad al-Shaybani); this is in *Al-Dhakhirah*. It is not permissible for a *mukatab* to give charity (*sadqa*), except for very small things; he cannot even give a single dirham to a poor person, nor can he clothe them. Similarly, it is not permissible for a *mukatab* to send gifts (*hadiya*), though he may send small food items. The *mukatab* has the right to invite others to a meal and has the authority regarding leasing (*ijara*), lending (*iara*), and depositing (*idā'*) items; this is in *Al-Badā'i'*.

He cannot give loans, and if he does, it is not lawful for the borrower (*mustaqriz*) to consume that wealth. However, if the loan is guaranteed (*mazmun*), meaning the guarantee is obligatory upon the borrower, it is valid, and the borrower may utilize it; this is in *Ayni Sharh Hidaya*. A *mukatab's* will, i.e., becoming an executor (*wasi*), is not valid, nor is providing bail (*kafalat*) for property or persons, whether with the master's permission or without it. If the *mukatab* acts as an agent (*wakil*) for purchasing, it is valid, even if the seller's guarantee falls upon him, because agency is among the necessities of trade. If the *mukatab* pays the manumission amount and becomes free, then the bail (*kafalat*) becomes binding upon him; this is in *Al-Badā'i'*. If the *mukatab* was a minor at the time he provided bail, he will not be held accountable for it even after becoming free; this is in *Ayni Sharh Hidaya*. If the *mukatab* provides bail on behalf of his master, it is valid. As for whether a debt transfer (*hawala*) is valid, there are two scenarios: if the *mukatab* owes someone and that creditor owes a third party, and the *mukatab's* creditor transfers his debt to the third party upon the *mukatab*, it is valid. But if Zaid owes Amr and Amr transfers his debt upon the *mukatab* to Zaid, and the *mukatab* accepts it even though he owes Amr nothing, this is not valid because it is considered an act of gratuity (*tabarru'*); this is in *Al-Badā'i'*.

---

1. The explanation of *maghrur* is mentioned in the "Chapter on Establishing Lineage"; it means she will be freed upon death, and the manumission contract will become void.

...(वह मुकातब के अहकाम जारी) करे और बच्चा अपनी माँ के साथ माँ के समान मुकातब होगा। फिर अगर वह दासी (बांदी) किताबत की अदायगी से असमर्थ हो गई, तो मौला इस बच्चे के लिए इस्तिहसानन (अधिमान्य रूप से) यह कीमत ले लेगा और मुकातब की दासी मुकातब के स्वामित्व में रहेगी, उसे 'मग़रूर' के समान माना जाएगा। और अगर मुकातब ने स्वयं उस दासी से संभोग किया, फिर मर गया और कोई धन नहीं छोड़ा, तो यदि संभोग से उसका बच्चा पैदा नहीं हुआ, तो वह अपनी किताबत पर बनी रहेगी। और यदि बच्चा पैदा हुआ, तो उसे विकल्प दिया जाएगा कि चाहे तो अपनी मुकातबत तोड़ दे और वह स्वयं और उसका बच्चा पहले गुलाम की किताबत के लिए प्रयास (सई) करे, या अपनी मुकातबत को पूरा करे। और यदि गुलाम ने इतना धन छोड़ा जिससे उसका किताबत का माल अच्छी तरह अदा हो सकता है, तो उसकी किताबत का माल अदा करके उसकी और उसके बेटे की आजादी का आदेश दिया जाएगा, और दासी की किताबत शून्य (बातिल) हो जाएगी। और यदि मुकातब दासी असमर्थ हो गई और मौला बच्चे के वंश (नसब) का दावा करता है और पहला मुकातब मर चुका है, तो बच्चा आजाद होगा और मौला पर उसकी कीमत वाजिब होगी। और यदि बच्चे की कीमत से पहले मुकातब का किताबत का माल पूरा अदा हो सकता हो, तो मुकातब की आजादी का भी आदेश दिया जाएगा। फिर यह असमर्थ दासी पहले मुकातब के वारिसों के स्वामित्व में होगी, बशर्ते कि मौला के सिवा उसका कोई वारिस हो। और यदि नहीं होगा, तो 'वला' के कारण मौला को मिलेगी और मौला की 'उम-ए-वल्द' मानी जाएगी, यह 'मबसूत' में है।

यदि मुकातब ने अपने गुलाम को व्यापार की अनुमति दी तो यह वैध है। फिर यदि गुलाम ने कुछ उधार लिया तो वह उसकी जिम्मेदारी होगी। फिर यदि ऋणदाताओं ने आकर गुलाम की मांग की, तो गुलाम को ऋण के बदले बेचा जाएगा। लेकिन यदि मौला ने उसकी कीमत दे दी, तो उसे बेचा नहीं जाएगा। और फिर यदि मुकातब ने उसका ऋण चुका दिया जिससे उसे बेचा नहीं गया था, तो कहा जाएगा कि मुकातब ने जो ऋण चुकाया है, यदि वह उसकी कीमत के बराबर है, तो निस्संदेह सभी इमामों के अनुसार वैध है। और यदि वह ऋण उसकी कीमत से अधिक है, तो देखा जाएगा कि यदि केवल उतनी अधिकता है जिसे लोग आमतौर पर अपने अनुमान में नुकसान के रूप में सहन कर लेते हैं, तो भी निर्विवाद रूप से वैध है। और यदि अधिकता इतनी अधिक हो कि लोग आमतौर पर इतना नुकसान बर्दाश्त नहीं करते, तो 'किताब अल-अस्ल' में संकेत दिया गया है कि यह वैध है। कुछ विद्वानों (मशाएख) ने कहा कि जो 'किताब अल-अस्ल' में है वह सर्वसम्मति (इज्मा) से सबके निकट

है, और कुछ ने कहा कि यह इमाम-ए-आज़म (अबू हनीफा) के निकट है और 'साहिबैन' के निकट वैध नहीं है, यह 'ज़खीरा' में है। मुकातब के लिए यह वैध नहीं है कि वह सदक़ा (दान) दे, सिवाय इसके कि वह बहुत थोड़ी चीज दे सकता है, यहाँ तक कि वह एक दिरहम भी किसी गरीब को नहीं दे सकता और न ही उसे एक कपड़ा पहना सकता है। इसी तरह यह वैध नहीं है कि मुकातब उपहार (हदिय्या) भेजे, हाँ, थोड़ी सी खाने की चीज़ भेज सकता है। मुकातब को अधिकार है कि भोजन की दावत में बुलाए और उसे किराए (इजारा), ऋण (आरा) और अमानत (इयाद) का अधिकार है, यह 'बदाए' में है।

मुकातब ऋण नहीं दे सकता, और यदि उसने ऋण दे दिया तो ऋण लेने वाले (मुस्तक़रज़) के लिए उसका खाना हलाल नहीं है। लेकिन यदि ऋण गारंटीकृत (मज़मून) हो, अर्थात ज़मानत लेने वाले पर अनिवार्य हो, तो वैध है और ऋण लेने वाला उसमें खर्च कर सकता है, यह 'ऐनी शरह हिदाया' में है। मुकातब की वसीयत, यानी वसी (निष्पादक) होना वैध नहीं है, और न ही धन या व्यक्ति की ज़मानत (कफ़ालत) वैध है, चाहे मौला की अनुमति से हो या बिना अनुमति के। और यदि मुकातब खरीदने के लिए वकील (प्रतिनिधि) नियुक्त हुआ तो वैध है, भले ही विक्रेता की ज़मानत उस पर अनिवार्य हो, क्योंकि वकालत व्यापार की ज़रूरतों में से है। और यदि मुकातब ने माल अदा कर दिया और आजाद हो गया, तो कफ़ालत उसकी जिम्मेदारी होगी, यह 'बदाए' में है। और यदि ऐसा हो कि जिस समय मुकातब ने कफ़ालत की थी उस समय वह नाबालिग था, तो वह इसके लिए जवाबदेह नहीं होगा, भले ही वह आजाद हो जाए, यह 'ऐनी शरह हिदाया' में है। और मुकातब ने अपने मौला की ओर से कफ़ालत कर ली तो वैध है। और क्या 'हवाला' (ऋण हस्तांतरण) वैध है या नहीं, तो इसकी दो स्थितियाँ हैं: यदि मुकातब पर किसी का ऋण हो और ऋणदाता किसी तीसरे का ऋणी हो, फिर मुकातब के ऋणदाता ने अपने ऋणदाता को मुकातब पर स्थानांतरित कर दिया, तो यह वैध है। और यदि ऐसा हो कि ज़ैद पर अम्र का ऋण हो और अम्र ने ज़ैद को मुकातब पर स्थानांतरित कर दिया और मुकातब ने उसे स्वीकार कर लिया, जबकि मुकातब पर अम्र का कोई ऋण नहीं है, तो यह वैध नहीं है क्योंकि यह एक परोपकार (तबर्रु) है, यह 'बदाए' में है।

---

१ 'मग़रूर' की व्याख्या 'बाब सुबूत अल-नसब' में वर्णित है, अर्थात वह मृत्यु के कारण आजाद होगी और मुकातबत शून्य हो जाएगी।

کرے اور بچہ اپنی ماں کے ساتھ بمنزلہ ماں کے مکاتب ہوگا پھر اگر وہ باندی ادائے کتابت سے عاجز ہوئی تو مولیٰ اس بچہ کو استحساناً یہ قیمت لے لے گا اور باندی مکاتب کی مملوک رہے گی بمنزلہ مغرور ا کے قرار دی جائے گی اور اگر مکاتب نے خود ہی اس باندی سے وطی کی پھر مر گیا اور کچھ مال نہ چھوڑا پس اگر وطی سے اس کے بچہ نہیں پیدا ہوا تو اپنی کتابت پر باقی رہے گی اور اگر بچہ پیدا ہوا تو اس کو اختیار دیا جائے گا کہ چاہے اپنی مکاتبت کو توڑ دے اور خود اور اس کا بچہ پہلے غلام کی کتابت کے واسطے سعی کرے یا اپنی مکاتبت کو پورا کرے اور اگر غلام نے اس قدر مال چھوڑا جس سے اس کا مال کتابت بخوبی ادا ہو سکتا ہے تو اسکی مکاتبت کا مال ادا کر کے اس کے اور اس کے بیٹے کی آزادی کا حکم دیا جائے گا اور باندی کی کتابت باطل ہو جائے گی اور اگر مکاتب باندی عاجز ہوئی اور مولیٰ بچہ کے نسب کا مدعی ہے اور مکاتب اول مر چکا ہے تو بچہ آزاد ہو گا اور مولیٰ پر اس کی قیمت واجب ہو گی اور بچہ کی قیمت سے مکاتب اول کا مال کتابت پورا ادا ہو سکتا ہو تو مکاتب کی آزادی کا بھی حکم دیا جائے گا پس یہ باندی عاجزہ مکاتب اول کے وارثوں کی مملوکہ ہوگی بشرطیکہ سوائے مولیٰ کے اس کا کوئی وارث ہو اور اگر نہ ہوگا تو ولاء کی وجہ سے مولیٰ کو ملے گی اور مولیٰ کی ام ولد قرار پائی گئی یہ مبسوط میں ہے۔ اگر مکاتب نے اپنے غلام کو تجارت کی اجازت دی تو جائز ہے پھر اگر غلام نے کچھ ادھار لیا تو اس کے ذمہ لازم ہوگا پھر اگر قرض خواہوں نے آکر غلام کو طلب کیا تو غلام قرضہ کے عوض فروخت کیا جائے گا لیکن اگر مولیٰ نے اس کی قیمت دے دی تو فروخت نہ کیا جائے گا اور پھر اگر مکاتب نے اس کا قرضہ ادا کیا کہ جس سے وہ فروخت نہ کیا گیا تو کہا جائے گا جو قرضہ مکاتب نے ادا کیا ہے اگر وہ اس کی قیمت کے برابر ہے تو بلا شبہ سب اماموں

کے نزدیک جائز ہے اور اگر وہ قرضہ اس کی قیمت سے زیادہ ہے تو دیکھا جائے گا کہ اگر صرف اس قدر زیادتی ہے کہ لوگ اپنے اندازہ میں اپنا خسارہ برداشت کر لیتے ہیں تو بھی بلا خلاف جائز ہے اور اگر اس قدر زیادتی ہو کہ لوگ اندازہ میں اتنا خسارہ گوارا نہیں کرتے ہیں تو کتاب الاصل میں اشارہ فرمایا کہ جائز ہے پس بعض مشائخ نے فرمایا کہ یہ جو کتاب الاصل میں ہے سب کے نزدیک بالا جماع ہے اور بعض نے کہا کہ یہ امام اعظمؒ کے نزدیک ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک نہیں جائز ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ مکاتب کے واسطے یہ جائز نہیں ہے کہ صدقہ دے مگر تھوڑی سی چیز دے سکتا ہے حتیٰ کہ ایک درہم کسی فقیر کو نہیں دے سکتا ہے اور نہ اس کو ایک کپڑا پہنا سکتا ہے اسی طرح یہ جائز نہیں ہے کہ مکاتب ہدیہ بھیجے مگر ہاں تھوڑی سی کھانے کی چیز بھیج سکتا ہے اور مکاتب کو اختیار ہے کہ دعوت طعام میں بلائے اور اجارہ اعارہ و ایداع کا اختیار رکھتا ہے یہ بدائع میں ہے۔

قرض نہیں دے سکتا ہے اور اگر قرض دے دیا تو مستقرض کو اس کا کھانا حلال نہیں ہے لیکن اگر قرض مضمون ہو یعنی ضمان مستقرض پر لازم آئے تو جائز ہے اور مستقرض اس میں تصرف کر سکتا ہے یہ عینی شرح ہدایہ میں ہے اور مکاتب کی وصیت یعنی وصی ہونا جائز نہیں ہے اور نہ مال یا نفس کی کفالت جائز ہے خواہ باجازت مولیٰ ہو یا بلا اجازت ہو اور اگر مکاتب خریدنے کے واسطے وکیل ہوا تو جائز ہے اگر چہ بائع کی ضمان اس پر لازم آئے کیونکہ وکالت ضروریات تجارت میں سے ہے اور اگر مکاتب نے مال ادا کر دیا اور آزاد ہو گیا تو کفالت اس کے ذمہ لازم ہو گی یہ بدائع میں ہے اور اگر ایسا ہو کہ جس وقت مکاتب نے کفالت کی ہے اس وقت نابالغ ہو تو اس کے واسطے ماخوذ نہ ہوگا اگر چہ آزاد ہو جائے یہ عینی شرح ہدایہ میں ہے اور مکاتب نے اپنے مولیٰ کی طرف سے کفالت کر لی تو جائز ہے اور آیا حوالہ جائز ہے یا نہیں تو اس کی دو صورتیں ہیں کہ اگر مکاتب پر کسی شخص کا قرض ہو اور قرض خواہ کسی تیسرے کا

قرض ہو پس مکاتب کے قرض خواہ نے اپنے قرض خواہ کو مکاتب پر حوالہ کر دیا تو یہ جائز ہے اور اگر ایسا ہو کہ زید پر عمرو کا قرض ہو اور عمرو نے زید کو اس مکاتب پر حوالہ کیا اور مکاتب نے قبول کیا حالانکہ مکاتب پر عمرو کا کچھ قرض نہیں ہے تو یہ جائز نہیں ہے کیونکہ یہ تبرع ہے یہ بدائع میں ہے۔

ا مغرور کی تفسیر باب ثبوت النسب ہوئی میں مذکور ہے یعنی وہ آزاد ہو گی بسبب موت کے اور مکاتبت باطل ہو گی۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 439 | Kitab al-Makatib (The Book of Manumission Contracts)

If a *Makatib* (a slave with a contract for freedom) sold some property and then revoked the sale (*Iqala*), it is permissible. The *Makatib* has the authority to invest money on a profit-sharing basis (*Mudaraba*), to take money from the master on a *Mudaraba* basis, to hire themselves out, and to engage in trade (*Bida'at*), even if it involves assisting another person; this is mentioned in 'Al-Zakhira'. The *Makatib* has the right to enter into a manumission contract with their own slave, which is considered *Istihsan* (juridical preference). However, if they free the slave after the contract, it is neither permissible nor valid, just as it was impermissible before the contract. Similarly, if they gifted half or all of the manumission fee to their own *Makatib*, it is permissible; this is stated in 'Al-Mabsut'.

If a *Makatib* freed their slave in exchange for money, or sold half of a slave back to that same slave for a certain amount, it is not permissible. This is recorded in 'Sharh Jami' al-Saghir' by Qazi Khan. It is not permissible for a *Makatib* to enter into a *Mufawada* (full) partnership (1) with a free person; however, if they choose an *Inan* (limited) partnership with a free person, it is permissible. If the *Makatib* subsequently becomes incapable of fulfilling their contract, the partnership of both shall be terminated. It is stated that for anything the master buys, the *Makatib* has the right of pre-emption (*Shufa*), and similarly, for anything the *Makatib* buys, the master has the right of pre-emption. If the *Makatib* is freed after an *Inan* partnership, the partnership remains as it is. If they entered into a *Mufawada* partnership with a stranger, whether with or without the owner's permission, and then became free, this partnership would not become valid. If a *Makatib* purchased a house on the condition of having an option (*Khiyar*) for three days, but then failed the contract and was returned to full slavery, their option is terminated. If the seller had stipulated the option for themselves, they would retain their option even after the *Makatib's* failure, just as they would after their death. If the *Makatib* buyer stipulated an option for themselves and a neighboring house was sold, they have the right to take that house under pre-emption, and exercising pre-emption shall be considered a waiver of the option. If the *Makatib* did not take the house under pre-emption until the buyer returned it to the seller, then neither of them has the right of pre-emption in the other house; this is in 'Al-Mabsut'.

Fourteenth Chapter: Regarding a *Makatib* Purchasing Their Close Relatives, Spouse, etc.

If a *Makatib* purchased their father or son, they shall be included in the manumission contract; they shall be free upon the *Makatib's* freedom and remain slaves upon the *Makatib's* return to slavery, and the *Makatib* cannot sell them. The same rule applies to any relative through offspring of whom they become the owner, such as grandparents, grandchildren, etc.; this is the original narration. If the *Makatib* purchased them, they cannot return them due to a defect, nor can they claim compensation for a defect. However, if the *Makatib* becomes incapable, the right to return them shall be established. If the master sold the *Makatib* or the *Makatib* died, the master shall have the right to return them; thus it is in 'Al-Mudmarat'. If the *Makatib* did not leave enough wealth to pay the manumission fee and left a son born during the contract period, then this boy shall strive (*Sa'i*) to earn the manumission fee for his father and pay according to the agreed installments. Once he has paid, we shall decree the father's freedom as if it occurred before death, and the boy shall also be free. If the *Makatib* left a son who was purchased during the contract period, the boy will be told: if you wish, pay the manumission fee immediately, otherwise you will be returned to slavery; this is according to Imam al-A'zam, as mentioned in 'Al-Hidaya'. The parents of a *Makatib* shall either be returned to slavery immediately upon the *Makatib's* death or they shall not pay the contract fee immediately or at a set term; this is in 'Al-Tabyin'. If a *Makatiba* (female slave under contract) had offspring during the contract period and...

---

(1) For *Shirkat-e-Mufawada* and *Shirkat-e-Inan*, see 'Kitab al-Shirka'. (2) A close relative by blood (womb relation). (3) The phrase "shall not pay" means that parents will not be given the same option/authority as a child.

यदि उसने कुछ माल बेचा और फिर इक़ाला (सौदे को रद्द) कर लिया, तो यह जायज़ है। मकातिब (वह गुलाम जिसने अपनी आज़ादी के लिए समझौता किया हो) को अधिकार है कि वह माल मुज़ारबत (साझेदारी) पर दे, मालिक से मुज़ारबत पर माल ले, अपने आप को किराये पर दे, और बिज़ाअत (व्यापारिक माल) ले और दे, भले ही इसमें किसी गैर की सहायता हो; यह 'ज़ख़ीरा' में वर्णित है। मकातिब को अधिकार है कि वह अपने गुलाम को मकातिब बना दे, और यह 'इस्तेहसान' (न्यायिक वरीयता) है। फिर यदि किताबत (अनुबंध) के बाद उसे आज़ाद किया, तो यह जायज़ और प्रभावी नहीं है, जैसा कि किताबत से पहले नाज़ायज़ था। इसी तरह, यदि किताबत की आधी राशि या पूरी राशि अपने मकातिब को उपहार में दे दी, तो यह भी जायज़ है; यह 'मबसूत' में है।

यदि मकातिब ने माल के बदले अपना गुलाम आज़ाद किया या आधे गुलाम को गुलाम के ही हाथों कुछ माल पर बेच दिया, तो यह जायज़ नहीं है। यह क़ाज़ी खान द्वारा लिखित 'शरह जामे सगीर' में है। मकातिब के लिए किसी आज़ाद व्यक्ति के साथ 'शिरकत-ए-मुफावज़' (१) (पूर्ण साझेदारी) करना जायज़ नहीं है, हाँ यदि आज़ाद व्यक्ति के साथ 'शिरकत-ए-इनान' (सीमित साझेदारी) अपनाए, तो जायज़ है। इसके बाद यदि मकातिब असमर्थ हो गया, तो दोनों की साझेदारी समाप्त हो जाएगी। कहा गया है कि जो चीज़ मालिक ने खरीदी, उसमें मकातिब को शुफ़ा (अग्रक्रयाधिकार) का अधिकार होता है, और इसी तरह जो मकातिब ने खरीदा, उसमें मालिक को शुफ़ा का अधिकार होता है। यदि शिरकत-ए-इनान के बाद मकातिब आज़ाद हो गया, तो साझेदारी यथावत रहेगी। यदि किसी गैर के साथ शिरकत-ए-मुफावज़ा की, चाहे मालिक की अनुमति से या बिना अनुमति के, और फिर वह आज़ाद हो गया, तो यह साझेदारी सही नहीं होगी। यदि मकातिब ने कोई मकान इस शर्त पर खरीदा कि उसे तीन दिन तक 'ख़ियार' (विकल्प) है, फिर असमर्थ होकर गुलाम बना दिया गया, तो उसका ख़ियार समाप्त हो गया। यदि विक्रेता ने अपने लिए ख़ियार की शर्त रखी थी, तो वह मकातिब के असमर्थ होने के बाद भी अपने ख़ियार पर रहेगा, जैसा कि वह उसकी मृत्यु के बाद रहता है। यदि मकातिब ग्राहक ने अपने लिए ख़ियार की शर्त रखी और उसके पड़ोस में कोई दूसरा मकान बिका, तो उसे यह अधिकार है कि वह शुफ़ा के तहत उस मकान को ले ले, और शुफ़ा में मकान लेना ख़ियार को समाप्त करना माना जाएगा। यदि मकातिब ने शुफ़ा में वह मकान नहीं लिया यहाँ तक कि ग्राहक ने उसे विक्रेता को वापस कर दिया, तो दूसरे मकान में उन दोनों में से किसी को शुफ़ा का अधिकार नहीं पहुँचता; यह 'मबसूत' में है।

चौदहवाँ अध्याय: मकातिब के अपने रिश्तेदारों या पत्नी आदि को खरीदने के वर्णन में

यदि मकातिब ने अपने पिता या पुत्र को खरीदा, तो वे उसकी किताबत (अनुबंध) में शामिल हो जाएंगे; उसकी आज़ादी पर वे आज़ाद होंगे और उसके गुलाम रहने पर वे गुलाम रहेंगे, और मकातिब उन्हें बेच नहीं सकता। इसी तरह, जिस किसी रक्त संबंधी का वह मालिक हो, उसके लिए यही नियम है, जैसे दादा-दादी, पोता-पोती आदि; यह मूल रिवायत है। यदि मकातिब ने उन्हें खरीद लिया, तो वह दोष (ऐब) के कारण उन्हें वापस नहीं कर सकता और न ही दोष के लिए हर्जाना ले सकता है। लेकिन यदि वह असमर्थ हो गया, तो उन्हें वापस करने का अधिकार प्राप्त होगा। यदि मालिक ने मकातिब को बेच दिया या मकातिब मर गया, तो वापस करने का अधिकार मालिक को प्राप्त होगा; ऐसा 'मुज़मरात' में है। यदि मकातिब ने इतना माल नहीं छोड़ा जिससे किताबत की राशि चुकाई जा सके और उसने एक बेटा छोड़ा जो किताबत की अवधि में पैदा हुआ था, तो यह लड़का अपने पिता की किताबत राशि के लिए प्रयास (सई) करेगा और किस्तों के अनुसार अदायगी करेगा। जब वह भुगतान कर देगा, तो हम उसके पिता के मृत्यु से पहले आज़ाद होने का निर्णय देंगे और यह लड़का भी आज़ाद हो जाएगा। यदि उसने किताबत की स्थिति में खरीदा हुआ लड़का छोड़ा, तो उससे कहा जाएगा कि यदि तू चाहे तो किताबत की राशि अभी चुका दे, अन्यथा उसे गुलाम बना दिया जाएगा; यह इमाम-ए-आज़म के अनुसार है, जैसा कि 'हिदाया' में वर्णित है। मकातिब के माता-पिता, मकातिब के मरते ही या तो गुलाम बना दिए जाएंगे और वे किताबत की राशि अभी या भविष्य की अवधि के लिए अदा नहीं करेंगे; यह 'तबीन' में है। यदि मकातिबा दासी के किताबत की स्थिति में संतान हुई और...

---

(१) शिरकत-ए-मुफावज़ा और शिरकत-ए-इनान के लिए 'किताबुश-शिरकत' देखें। (२) निकट संबंधी जिससे गर्भाशय (रक्त) का संबंध हो। (३) "नहीं करेंगे" का अर्थ है कि माता-पिता को पुत्र की तरह अधिकार नहीं दिया जाएगा।

ہے اگر اس نے کچھ مال فروخت کیا پھر اقالہ کر لیا تو جائز ہے اور مکاتب کو اختیار ہے کہ مضاربت پر مال دے اور مولیٰ سے مضاربت پر لے اور اپنے نفس کو اجارہ پر دے اور مال بضاعت لے اور دے اگرچہ شخص غیر کی اعانت ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ مکاتب کو اختیار ہے کہ اپنے غلام ومملوک کو مکاتب کرے اور یہ استحسان ہے پھر اگر بعد کتابت کے آزاد کیا تو جائز و نافذ نہیں ہے جیسا کہ قبل کتابت کے نا جائز تھا اسی طرح اگر نصف مال کتابت یا کل مال اپنے مکاتب کو ہبہ کیا تو بھی جائز ہے یہ مبسوط میں ہے۔

اگر مکاتب نے بعوض مال کے اپنا غلام آزاد کیا یا نصف غلام کو غلام ہی کے ہاتھ کسی قدر مال پر فروخت کیا تو جائز نہیں ہے یہ شرح جامع صغیر مصنفہ قاضی خان میں ہے اور مکاتب کے واسطے کسی آزاد سے شرکت مفاوضہ (۱) کرنا جائز نہیں ہے ہاں اگر آزاد سے شرکت عنان اختیار کرے تو جائز ہے پھر اس کے بعد اگر مکاتب عاجز ہوا تو دونوں کی شرکت منقطع ہو جائے گی اور فرمایا کہ جو چیز مولیٰ نے خریدی اس میں مکاتب کو استحقاق شفعہ ہوتا ہے اور ایسے ہی جو مکاتب نے خریدی اس میں مولیٰ کو استحقاق شفعہ ہوتا ہے اور اگر شرکت عنان کے بعد مکاتب آزاد ہوا تو شرکت بحالہ باقی رہے گی اور اگر کسی غیر کے ساتھ شرکت مفاوضہ کی خواہ با جازت مالک یا بلا اجازت پھر اس کے بعد آزاد ہو گیا تو یہ شرکت صحیح نہ ہو جائے گی اور اگر مکاتب نے کوئی مکان اس شرط سے خریدا کہ مکاتب کو تین روز تک خیار ہے پھر عاجز ہو کر رقیق کر دیا گیا تو اس کا خیار منقطع ہو گیا اور اگر بائع نے خیار اپنے واسطے شرط کیا ہو تو وہ مکاتب کے عاجز ہونے کے بعد بھی اپنے خیار پر رہے گا جیسا کہ اس کے مرنے کے بعد اپنے خیار پر رہتا ہے اور اگر مشتری مکاتب نے اپنے واسطے خیار کی شرط ٹھہرائی اور اس کو پہلو

میں کوئی دوسرا مکان فروخت ہوا تو اس کو یہ اختیار ہے کہ شفعہ میں یہ مکان لے لے اور شفعہ میں لینا خیار ساقط کر دینا قرار دیا جائے گا اور اگر مکاتب نے شفعہ میں وہ مکان نہ لیا یہاں تک کہ مشتری نے بائع کو واپس کیا تو دوسرے مکان میں ان دونوں میں سے کسی کو شفعہ نہیں پہنچتا ہے یہ مبسوط میں ہے۔

چودہواں باب: مکاتب کے اپنے قریب یا زوجہ وغیرہ کے خریدنے کے بیان میں

اگر مکاتب نے اپنے باپ یا بیٹے کو خریدا تو اس کی کتابت میں داخل ہو جائے گا اور اس کی آزادی پر آزاد اور اس کے رقیق ہونے پر رقیق ہو گا اور مکاتب اس کو فروخت نہیں کر سکتا ہے اسی طرح جس کسی اولادی قرابت دار کا مالک ہو اس کا یہی حکم ہے جیسے دادا دادی و پوتا و پوتی وغیرہ یہ اصل کی روایت ہے اور اگر مکاتب نے ان کو خرید لیا تو بسبب عیب کے واپس نہیں کر سکتا ہے اور نہ نقصان عیب لے سکتا ہے لیکن اگر عاجز ہوا تو اس کو واپس کرنے کا استحقاق حاصل ہو گا اور اگر مولیٰ نے مکاتب کو فروخت کیا یا مکاتب مر گیا تو واپس کرنے کا استحقاق مولیٰ کو حاصل ہوگا کذانی المضمرات اور اگر مکاتب نے اس قدر مال نہ چھوڑا جس سے مال کتابت ادا ہو جائے اور ایک بیٹا چھوڑا جو کتابت میں پیدا ہوا ہے تو یہ لڑکا اپنے باپ کی کتابت کے مال کے لئے سعی کرے گا اور جس طرح قسط وار ٹھہرا ہے رعایت ادا کرے گا اور جب اس نے ادا کر دیا تو ہم اس کے باپ کے آزاد ہونے کا قبل موت کے حکم دیں گے اور یہ لڑکا بھی آزاد ہو گا اور اگر حالت کتابت میں خریدا ہوا لڑکا چھوڑا تو اس سے کہا جائے گا کہ تیرا جی چاہے تو مال کتابت فی الحال ادا کر دے یا رقیق کیا جائے گا اور یہ امام اعظم کے نزدیک ہے کذا فی الہدایۃ۔ مکاتب کے والدین مکاتب کے مرتے ہی یا رقیق کر دئے جائیں گے اور بدل کتابت فی الحال یا میعاد ٹھہرا کر ادا نہ کریں گے یہ تبیین میں ہے۔ اگر مکاتبہ باندی کے حالت کتابت میں اولاد ہوئی اور

(۱) شرکت مفاوضہ و شرکت عنان کے واسطے کتاب الشریکہ دیکھو۔ (۲) قریب نسبی رشتہ دار جس سے رحم کا میل ہو۔ (۳) قولہ نہ کریں گے یعنی والدین کو مثل فرزند کے اختیار نہ دیا جائے گا۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 4 | 350 | Kitab al-Makatib

If a bondwoman bought her second child and then died, the children born during the contract of manumission (*kitabat*) shall perform *sa'ayat* (earning through labor) to pay the installments of the *kitabat* wealth. Any wealth earned by the child who was purchased shall be taken by the children of the *kitabat* status to pay for their mother's manumission. Whatever remains shall be divided equally between them. The owners of the *kitabat* have the option to put the purchased individual into service by the decree of a judge (*qazi*); this is narrated from *Tatar khaniya* and *Walwalajiyah*.

If a *makatib* (a slave with a manumission contract) bought his daughter while she was the wife of his master, the master's marriage becomes invalid (*fasid*). If she is a close relative, she shall become free; this is mentioned in *Khazanat al-Muftin*. If a *makatib* becomes the owner of his master's father or son, they shall not be freed because if a master frees the slave of a *makatib*, the manumission does not take effect. From this, we understand that the master does not own them; therefore, they will not be freed on behalf of the master, nor is the *makatib* prohibited from selling them; this is in *Al-Mabsut*. If the master frees a child of a female *makatib* who was born or purchased during the state of *kitabat*, then based on *istihsan* (juridical preference), the manumission shall take effect because the child is a part of the *makatib* woman, and her person is the master's property in every way; hence she becomes free upon being manumitted. The ruling for her offspring is the same, unlike the slave earned through labor, etc., who is not the master's property; this is in *Al-Dhakhirah*. If a *makatib* purchases anyone other than his parents or children, such as a brother, sister, or any mahram relative like an uncle or aunt, they do not automatically become *makatib* with him, and the *makatib* can sell them; this is the opinion of Imam al-A'zam (Abu Hanifa). If he buys his uncle's son, by consensus, he does not become *makatib* with him; this is in *Al-Dhakhirah*. However, it should be clear that if at the time the *makatib* pays the *kitabat* wealth, these relatives are still in his possession, they shall become free on his behalf through *sa'ayat*; this is narrated in *Tatar khaniya* from *Yanabi'*.

If a Makatib bought his wife, intercourse with her is permissible. Then if a child is born, the child follows the father's contract of manumission.☆

If a *makatib* bought a wife from whom he has no children, he may sell her. If he has children from her, and he became her owner along with the children, then by consensus, he cannot sell her. If he became her owner without the children, there is a

difference of opinion; according to Imam al-A'zam, he cannot sell her, as stated in *Al-Muhit*, and this is correct; this is in *Al-Mudmarat*. If a *makatib* purchased his wife and has children with her who are part of the *makatib* status, the children shall enter into the father's *kitabat*, and the wife shall enter into her children's *kitabat*. If the *makatib* dies, *sa'ayat* will not be mandatory for both, but if they pay the wealth that was due from the *makatib* at the time of death, they shall be free; this is in *Tatar khaniya*. In *Nawadir Bishr*, it is narrated from Imam Abu Yusuf that a *makatib* bought his wife, had intercourse with her after the purchase, and a child was born. Then the *makatib* died and did not leave enough wealth to pay the *kitabat* amount. This child shall perform *sa'ayat* for his mother's dower (*mahr*) which is a debt upon the father, and the child born during the state of *kitabat* shall perform *sa'ayat* for all the debts of his father; this is in *Al-Muhit*. If a *makatib* bought his wife, intercourse with her is permissible. If a child is born, the child follows the father’s *kitabat*, and the mother, following the child, enters the *kitabat*. If the *makatib* dies and does not leave enough wealth to fulfill the *kitabat*, the woman shall observe the waiting period for death (*iddat al-wafāt*) for two months and five days, and the son shall stand in his father's place to perform *sa'ayat* for the installments of the *kitabat*. Both the mother and son shall become free upon payment. The woman shall remain in a waiting period for three menstrual cycles, and if during this period any part of the first waiting period remains, the two waiting periods shall overlap, and in the first waiting period...

फिर बांदी ने अपना दूसरा बच्चा खरीदा फिर मर गई तो हालत-ए-किताबत की औलाद क़िस्तवार माल-ए-किताबत के वास्ते सआयत (मेहनत करके कमाना) करेगी और जो माल खरीदे हुए बच्चे ने कमाया हो, उसको हालत-ए-किताबत की औलाद उससे लेकर अपनी माँ की किताबत अदा करेंगे और जो बाकी रहा वह दोनों को बराबर तक़्सीम होगा और किताबत वालों को इख़्तियार है कि खरीदे हुए को बहुक़्म-ए-काज़ी इजारा (किराये) पर दे दें, यह तातारखानिया वलवालजिया से मनकुल (उद्धृत) है।

अगर मकातिब (वह गुलाम जिसने आज़ादी के लिए समझौता किया हो) ने अपनी बेटी खरीदी जबकि वह उसके मौला (मालिक) की पत्नी है, तो मौला का निकाह फासिद (रद्द) हो गया और अगर वह उसकी रिश्तेदार हो तो आज़ाद हो जाएगी, यह खज़ाना अल-मुफ़्तीन में है। और अगर मकातिब अपने मौला के बाप या बेटे का मालिक हो जाए, तो वह आज़ाद नहीं होगा क्योंकि यदि मौला ने मकातिब के गुलाम को आज़ाद किया तो आज़ादी लागू नहीं होती, इससे हमें पता चला कि मौला उनका मालिक नहीं होता, इसलिए मौला की तरफ से आज़ाद नहीं होंगे और न ही मकातिब को उनकी बिक्री मना है, यह मबसत में है। और अगर मौला ने मकातिबा बांदी के ऐसे बच्चे को आज़ाद किया जो किताबत की स्थिति में पैदा हुआ या खरीदा गया है, तो इस्तिहसानन (न्याय के आधार पर) उसकी आज़ादी लागू होगी क्योंकि वह मकातिबा का हिस्सा है और मकातिबा का शरीर हर तरह से मौला का गुलाम है, इसलिए आज़ाद करने से आज़ाद हो जाती है, तो उसकी औलाद का भी यही हुक्म है, इसके विपरीत उसकी कमाई के गुलाम आदि के कि वह मौला का गुलाम नहीं होता, यह ज़खीरा में है। अगर मकातिब ने माता-पिता और अपनी औलाद के अलावा भाई या बहन या किसी करीबी रिश्तेदार (महम) जैसे चाचा और बुआ आदि को खरीद लिया, तो इस्तिहसानन वे उसके साथ मकातिब नहीं बनेंगे और मकातिब उन्हें बेच सकता है, यह इमाम-ए-आज़म का कौल है। और अगर उसने अपने चाचा के बेटे को खरीदा तो सर्वसम्मति से वह उसके साथ मकातिब नहीं होगा, यह ज़खीरा में है, लेकिन स्पष्ट रहे कि मकातिब ने जिस समय माल-ए-किताबत अदा किया, अगर उस वक्त ये रिश्तेदार उसके अधिकार में मौजूद हों, तो सआयत से उसकी ओर से आज़ाद हो जाएंगे, यह तातारखानिया में यनाबीअ से मनकुल है।

मकातिब ने अपनी पत्नी को खरीदा तो उससे संभोग करना हलाल है, फिर अगर उसका बच्चा हुआ तो बच्चा अपने पिता की किताबत में स्वतः शामिल हो गया☆

अगर मकातिब ने ऐसी पत्नी खरीदी जिससे मकातिब की कोई औलाद नहीं हुई है, तो उसे बेच सकता है, और अगर उससे कोई औलाद हुई है, तो यदि औलाद सहित उसका मालिक हुआ तो सर्वसम्मति से उसे बेच नहीं सकता, और अगर बिना औलाद के मालिक हुआ तो मतभेद है और इमाम-ए-आज़म के अनुसार नहीं बेच सकता जैसा कि अल-मुहीत में है और यही सही है, यह मुज़म्मरात में है। अगर मकातिब ने अपनी पत्नी को खरीदा और उसके साथ मकातिब से उसकी औलाद है, तो औलाद मकातिब की किताबत में शामिल हो जाएगी और पत्नी अपनी औलाद की किताबत में शामिल हो जाएगी। फिर अगर मकातिब मर गया तो दोनों पर सआयत अनिवार्य नहीं होगी, लेकिन अगर उन दोनों ने वह माल जो मकातिब पर मौत के समय देय था अदा कर दिया तो आज़ाद हो जाएंगे, यह तातारखानिया में है। नवादिर-ए-बिशर में इमाम अबू यूसुफ से रिवायत है कि एक मकातिब ने अपनी पत्नी को खरीदा और खरीदने के बाद उससे संभोग किया और उसका बच्चा पैदा हुआ, फिर मकातिब मर गया और इतना धन नहीं छोड़ा जिससे माल-ए-किताबत अदा हो, तो यह बच्चा अपनी माँ के महर के लिए जो पिता पर कर्ज है, सआयत (कमाने की कोशिश) करेगा और जो बच्चा किताबत की स्थिति में पैदा हुआ है वह अपने पिता के सभी कर्जों के लिए सआयत करेगा, यह मुहीत में है। मकातिब ने अपनी पत्नी को खरीदा तो उससे संभोग करना हलाल है, फिर अगर उसका बच्चा हुआ तो बच्चा अपने पिता की किताबत में स्वतः शामिल हो गया और उसके अधीन उसकी माँ उसकी किताबत में शामिल होगी। फिर अगर मकातिब मर गया और पर्याप्त धन नहीं छोड़ा कि किताबत की अदायगी हो सके, तो वह महिला दो महीने और पाँच दिन इद्दत-ए-वफ़ात (शोक की अवधि) में बैठेगी और बेटा पिता के स्थान पर खड़ा होकर किस्तों में किताबत के लिए सआयत करेगा और माँ-बेटा दोनों अदायगी करने से आज़ाद हो जाएंगे, और वह महिला तीन मासिक धर्म इद्दत में रहेगी और अगर इस दौरान पहली इद्दत में से कुछ शेष रहा हो, तो दोनों इद्दतों का आपस में मिलन हो जाएगा और पहली इद्दत में...

پھر باندی نے اپنا دوسرا بچہ خریدا پھر مر گئی تو حالت کتابت کی اولاد قسط وار مال کتابت کے واسطے سعایت کرے گی اور جو مال خریدے ہوئے بچے نے کمایا ہو اس کو حالت کتابت کی اولاد اس سے لے کر اپنی ماں کی کتابت ادا کریں گے اور جو باقی رہا وہ دونوں کو برابر تقسیم ہوگا اور کتابت والوں کو اختیار ہے کہ خریدے ہوئے کو بحکم قاضی اجارہ پر دے دیں یہ تاتارخانیہ ولوالجیہ سے منقول ہے۔

اگر مکاتب نے اپنی دختر خریدی حالانکہ وہ اس کے مولیٰ کی بیوی ہے تو مولیٰ کا نکاح فاسد ہو گیا اور اگر اس کی قرابت دار ہو تو آزاد ہو جائے گی یہ خزانہ المفتین میں ہے اور اگر مکاتب اپنے مولیٰ کے باپ یا بیٹے کا مالک ہو وہ آزاد نہ ہو جائے گا کیونکہ مولیٰ نے اگر مکاتب کا غلام آزاد کیا تو عتق نافذ نہیں ہوتا ہے اس سے ہم کو معلوم ہوا کہ مولیٰ ان کا مالک نہیں ہوتا ہے اس واسطے مولیٰ کی طرف سے آزاد نہ ہوں گے اور نہ مکاتب کو ان کی بیع ممنوع ہے یہ مبسوط میں ہے اور اگر مولیٰ نے مکاتبہ باندی کے ایسے بچہ کو جو حالت کتابت میں پیدا ہوا یا خریدا ہوا ہے آزاد کیا تو استحساناً اس کا عتق نافذ ہوگا کیونکہ وہ مکاتبہ کا جزو ہے اور مکاتبہ کا رقبہ ہر طرح مولیٰ کا مملوک ہے چنانچہ آزاد کرنے سے آزاد ہو جاتی ہے پس ایسے ہی اس کی اولاد کا حکم ہے بخلاف اس کی کمائی کے غلام وغیرہ کے کہ وہ مملوک مولیٰ نہیں ہوتا یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر مکاتب نے سوائے والدین و اپنی اولاد کے بھائی یا بہن یا کسی ذی رحم محرم کو مثل چچا و پھوپھی وغیرہ کے خرید لیا تو استحساناً اس کے ساتھ مکاتب نہ ہو جائیں گے اور مکاتب ان کو فروخت کر سکتا ہے یہ امام اعظم کا قول ہے اور اگر اس نے اپنے چچا کے بیٹے کو خریدا تو بالاجماع اس کے ساتھ مکاتب نہ ہو جائے گا یہ ذخیرہ میں ہے مگر واضح ہو کہ مکاتب نے جس

وقت مال کتابت ادا کیا اگر اس وقت یہ لوگ قرابتی اس کی ملک میں موجود ہوں تو سعایت اس کی طرف سے آزاد ہو جائیں گے یہ تاتارخانیہ میں ینابیع سے منقول ہے۔

مکاتب نے اپنی زوجہ کو خریدا تو اس سے وطی کرنا حلال ہے پھر اگر اس کے بچہ ہوا تو بچہ اپنے باپ کی کتابت میں تبعاً داخل ہوا☆

اگر مکاتب نے ایسی بیوی خریدی جس سے مکاتب کی کوئی اولاد نہیں ہوئی ہے تو اس کو فروخت کر سکتا ہے اور اگر اس سے کوئی اولاد ہوئی ہے پس اگر مع اولاد اس کا مالک ہوا تو بالاجماع اس کو فروخت نہیں کر سکتا ہے اور اگر بدوں اولاد کے مالک ہوا تو اختلاف ہے اور امام اعظم کے نزدیک نہیں فروخت کر سکتا ہے کذا فی المحیط اور یہی صحیح ہے یہ مضمرات میں ہے اگر مکاتب نے اپنی بیوی کو خرید اور اس کے ساتھ مکاتب سے اس کی اولاد ہے تو اولاد مکاتب کی کتابت میں داخل ہو جائے گی اور بیوی اپنی اولاد کی کتابت میں داخل ہو جائے گی پھر اگر مکاتب مر گیا تو دونوں پر سعایت لازم نہ آئے گی لیکن اگر ان دونوں نے جو مال مکاتب پر وقت موت کے واجب الادا تھا ادا کر دیا تو آزاد ہو جائیں گے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ نوادر بشر میں امام ابو یوسف سے روایت ہے کہ ایک مکاتب نے اپنی بیوی کو خریدا اور بعد خرید کے اس سے وطی کی اور اس کے بچہ پیدا ہوا پھر مکاتب مر گیا اور اس قدر نہ چھوڑا کہ جس سے اس کا مال کتابت ادا ہو تو یہ بچہ اپنی ماں کے مہر کے واسطے جو باپ پر قرض ہے سعی کرے گا اور جو بچہ حالت کتابت میں پیدا ہوا ہے وہ اپنے باپ کے سب قرضوں کے واسطے سعی کرے گا یہ محیط میں ہے۔ مکاتب نے اپنی زوجہ کو خریدا تو اس سے وطی کرنا حلال ہے پھر اگر اس کے بچہ ہوا تو بچہ اپنے باپ کی کتابت میں تبعاً داخل ہوا اور اس کی تبعیت میں اس کی ماں اس کی کتابت میں داخل ہو گی پھر اگر مکاتب مر گیا اور اس قدر مال نہ چھوڑا کہ ادائے کتابت کے واسطے کافی ہو تو وہ عورت دو مہینے وہ پانچ روز عدت وفات میں بیٹھے گی اور بیٹا بجائے باپ کے قائم ہو کر قسط

وار کتابت کے واسطے سعی کرے گا اور ماں و بیٹے دونوں ادا کرنے سے آزاد ہو جائیں گے اور وہ عورت تین حیض عدت میں رہے گی اور اگر اس عرصہ میں پہلی عدت میں سے کچھ باقی رہا ہو تو دونوں عدتوں میں تداخل ہو جائے گا اور پہلی عدت میں

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (Page 351) Book of the Mukatab (Contracted Slave)

In particular, she shall observe *Istibra* (waiting period for purification). If the *Mukatab* (a slave with a manumission contract) leaves behind property sufficient to pay the manumission price (*Badal-e-Kitabat*), then the price shall be paid. In the final moments of the *Mukatab*'s life, the freedom of all of them (the slaves under him) shall be decreed, and the invalidity of the woman's marriage will become apparent. Two *Iddah* (waiting periods) shall be mandatory upon her: one *Iddah* for the marriage consisting of two menstrual cycles, as the separation occurred in the final moments of life while in a state of bondage; and a second *Iddah* for *Isteelad* (status of bearing a child), which is three menstrual cycles due to the master's death. These two periods shall overlap (*mutadakhil*). If the *Mukatab* did not have any children, then the slave girl shall remain his woman (under bondage) and will not be free.

If a *Mukatab* divorces his slave-wife with two divorces and then becomes her owner, she shall not be lawful for him until she marries another husband, because two divorces constitute a complete divorce for a slave girl; this is mentioned in *Al-Kafi*. If the slave girl's child, born while she was in the *Mukatab*'s possession, died during the *Mukatab*'s lifetime and then the *Mukatab* died, if the slave girl paid the manumission price in full (*salman*) at the time of his death, she shall be free; otherwise, she shall be returned to slavery and sold to pay the manumission price. *Sa'ayat* (working to earn freedom) is not mandatory upon the slave girl; this is in *Al-Mudmarat*. If a female *Mukatab* purchases her husband, the marriage shall not become void, and the *Mukatab* has the choice to have marital relations with him based on that marriage, because in reality, the female *Mukatab* has not become the owner of her own person; this is in *Ayni Sharh al-Hidayah*. A *Dhimmi* (non-Muslim citizen) *Mukatab* purchased a Muslim slave girl; if he makes her an *Umm Walad* (mother of his child), she shall remain in her current state. If the *Mukatab* becomes free by paying the price, he gains full ownership of the slave girl and she becomes his *Umm Walad*, and she must then work to pay her own price. If the *Mukatab* becomes incapable and is returned to slavery, the master of the *Mukatab* shall be compelled to sell the slave girl; this is in *Al-Mabsut*. A *Mukatab* purchased a slave girl and ensured her *Istibra* over one menstrual cycle, then he became free; it is lawful for the freed man to have relations with her after that same period of *Istibra*. If the *Mukatab* and the slave girl both become incapable and are returned to slavery, *Istibra* of the slave girl is mandatory upon the master. If a *Mukatab* purchased his daughter or mother, then after

becoming incapable, *Istibra* for those two is not mandatory upon the master, and the menstrual cycle they had while with the *Mukatab* prior to his incapacity shall be considered sufficient. If he purchased his sister and then the *Mukatab* became incapable, *Istibra* for her is mandatory upon the master; this is the opinion of Imam Azam (Abu Hanifa), because a sister does not enter into a contract of manumission (*mukataba*) along with the *Mukatab*, unlike the mother and daughter for whom *Istibra* is not mandatory upon the master after incapacity; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If someone makes half of a slave a *Mukatab*, and then the master buys something from that *Mukatab*, the purchase of half the item shall be valid. If such a *Mukatab* buys a slave from the master, then by way of *Istihsan* (juristic preference), the purchase of the entire slave is valid, just as it would be from a stranger. By way of *Qiyas* (analogy), only the purchase of half the slave is valid, and we adopt the analogical ruling; thus it is in *Al-Mabsut*.

Fifth Chapter: Regarding the birth of a child to a female slave under a contract of manumission (*Mukataba*), the master making his *Umm Walad* and *Mudabbar* (slave promised freedom after death) into *Mukatabs*, their manumission contracts and arrangements, and the declaration of debt by a *Mukatab* for the master or a stranger, and the manumission contract made by a sick person.

If a female *Mukataba* bears a child to her master, she becomes his *Umm Walad*, whether she completes her manumission price or becomes incapable. And regarding her child... 1. Note: At the time of his death, whatever manumission price (*Badal-e-Kitabat*) remained, whether full or partial, was paid.

विशेष रूप से वह इस्तिबरा (शुद्धि की प्रतीक्षा) करेगी और यदि वह (मुकातब) मानुमेशन (मुक्ति) की कीमत चुकाने योग्य संपत्ति छोड़ गया है, तो 'बदल-ए-किताबत' (मुक्ति मूल्य) का भुगतान किया जाएगा। मुकातब के जीवन के अंतिम क्षणों में उन सभी की स्वतंत्रता का आदेश दिया जाएगा, और महिला के विवाह का अवैध होना स्पष्ट हो जाएगा। उस पर दो 'इद्दत' (प्रतीक्षा अवधि) अनिवार्य होंगी: एक निकाह की इद्दत जिसके लिए दो मासिक धर्म अनिवार्य होंगे क्योंकि दासता की स्थिति में जीवन के अंतिम भाग में अलगाव हुआ, और दूसरी इद्दत 'इस्तीलाद' (संतान होने की स्थिति) की होगी, जो स्वामी की मृत्यु के कारण तीन मासिक धर्म अनिवार्य हुए। दोनों इद्दत एक-दूसरे में समाहित (परस्परव्यापी) हो जाएंगी। यदि मुकातब से कोई संतान नहीं हुई, तो वह दासी उसकी स्त्री बनी रहेगी और स्वतंत्र नहीं होगी।

एक मुकातब (वह दास जिसने अपनी मुक्ति का अनुबंध किया है) ने अपनी दासी-पत्नी को दो तलाक दिए, फिर वह उसका मालिक बन गया, तो वह उसके लिए तब तक वैध नहीं होगी जब तक कि वह दूसरे पति से विवाह न कर ले, क्योंकि दासी के लिए दो तलाक ही पूर्ण तलाक हैं, यह 'काफी' में है। यदि दासी का बच्चा, जो मुकातब के स्वामित्व के दौरान पैदा हुआ था, मुकातब के जीवनकाल में ही मर गया और फिर मुकातब मर गया, तो यदि दासी ने उसकी मृत्यु के समय मुक्ति मूल्य पूर्ण रूप से भुगतान कर दिया, तो वह स्वतंत्र हो जाएगी; अन्यथा वह पुनः दासी बना दी जाएगी और मुक्ति मूल्य के लिए बेच दी जाएगी। दासी पर 'सयायत' (अर्जन द्वारा मुक्ति) अनिवार्य नहीं है, यह 'मुज़मरात' में है। यदि किसी महिला मुकातब ने अपने पति को खरीद लिया, तो उसका विवाह अमान्य नहीं होगा और मुकातब को यह अधिकार है कि वह उसी विवाह के आधार पर उससे संभोग करे, क्योंकि वास्तव में वह महिला मुकातब स्वयं की पूर्ण स्वामी नहीं बनी है, यह 'ऐनी शराह हिदाया' में है। एक जिम्मी (गैर-मुस्लिम नागरिक) मुकातब ने एक मुस्लिम दासी खरीदी; यदि उसने उसे 'उम्म वल्द' (अपनी संतान की माता) बनाया, तो वह अपनी वर्तमान स्थिति में रहेगी, और यदि मुकातब भुगतान करके स्वतंत्र हो गया, तो उसे दासी पर पूर्ण स्वामित्व प्राप्त हो जाएगा और वह दासी उसकी उम्म वल्द बन जाएगी, तब वह मेहनत करके अपनी कीमत चुकाएगी। यदि मुकातब असमर्थ होकर पुनः दास घोषित कर दिया गया, तो मुकातब के स्वामी पर यह दबाव डाला जाएगा कि वह दासी को बेच दे, यह 'मबसूत' में है। एक मुकातब ने एक दासी खरीदी और एक मासिक धर्म से उसका इस्तिबरा करा लिया, फिर वह स्वतंत्र हो गया, तो मुकातब के लिए उस स्वतंत्र महिला के साथ उतने ही समय

के इस्तिबरा पर संभोग करना जायज़ है। और यदि मुकातब और दासी दोनों असमर्थ होकर पुनः दास बना दिए गए, तो स्वामी पर दासी का इस्तिबरा अनिवार्य है। यदि मुकातब ने अपनी बेटी या माँ को खरीद लिया, तो असमर्थ होने के बाद स्वामी पर उन दोनों का इस्तिबरा अनिवार्य नहीं है, और असमर्थ होने से पहले मुकातब के पास उन्हें जो मासिक धर्म आया है, वही पर्याप्त माना जाएगा। यदि उसने अपनी बहन को खरीदा और फिर मुकातब असमर्थ हो गया, तो स्वामी पर उसका इस्तिबरा अनिवार्य है, यह इमाम आज़म (अबू हनीफा) का मत है, क्योंकि बहन मुकातब के साथ मुकातबा (अनुबंध) में शामिल नहीं होती, जबकि माँ और बेटी के मामले में असमर्थता के बाद स्वामी पर इस्तिबरा अनिवार्य नहीं है, यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। यदि किसी ने आधे गुलाम को मुकातब बनाया, फिर स्वामी ने उस मुकातब से कोई वस्तु खरीदी, तो आधी वस्तु की खरीद जायज़ होगी। और यदि ऐसे मुकातब ने स्वामी से कोई गुलाम खरीदा, तो इस्तहसानन (न्यायसंगत प्राथमिकता के तौर पर) पूरे गुलाम की खरीद जायज़ है, जैसे किसी अजनबी से खरीदना जायज़ है। कयास (तर्क) के अनुसार केवल आधे गुलाम की खरीद जायज़ है, लेकिन हम कयासी निर्णय को ही अपनाते हैं, जैसा कि 'मबसूत' में वर्णित है।

पाँचवाँ अध्याय: स्वामी से मुकातबा दासी के संतान होने, स्वामी द्वारा अपनी उम्म वल्द और मुदब्बर (वह दास जिसकी मुक्ति स्वामी की मृत्यु पर तय हो) को मुकातब बनाने, और उसकी मुकातबत, मुदब्बर की व्यवस्था, तथा स्वामी व अजनबी के लिए मुकातब द्वारा ऋण की स्वीकृति और बीमार व्यक्ति की मुकातबत के विवरण के संबंध में।

एक महिला मुकातब ने अपने स्वामी से संतान को जन्म दिया, तो वह उसकी उम्म वल्द हो जाएगी, चाहे वह अपना मुकातबा (मुक्ति मूल्य) पूरा करे या असमर्थ हो जाए। और उसके बच्चे का... 1. टिप्पणी: उसकी मृत्यु के समय जितना भी मुक्ति मूल्य (बदल-ए-किتابत) शेष था, चाहे वह पूरा हो या थोड़ा, चुकाया गया।

بالخصوص استبرآء کرے گی اور اگر ادائے کتابت کے لائق مال چھوڑ گیا تو بدل کتابت ادا کیا جائے گا اور مکاتب کی زندگی کے آخری جزو میں ان سب کی آزادی کا حکم دیا جائے گا اور عورت کا نکاح فاسد ہونا ظاہر ہوگا اور اس پر دو عدتیں واجب ہوں گی ایک عدت نکاح کے دو حیض واجب ہوں گے کیونکہ باندی ہونے کی حالت میں آخری جزوِ زندگی میں فرقت واقع ہوئی اور دوسری عدت استیلاد کی جو بوجہ موت مولیٰ کے تین حیض واجب ہوئے اور دونوں عدتیں متداخل ہو جائیں گی اور اگر مکاتب سے اولاد نہیں ہوئی تو باندی اس کی عورت باقی رہے گی آزاد نہ ہوگی۔

ایک مکاتب نے اپنی بیوی کو جو باندی ہے دو طلاق دیں پھر اس کا مالک ہوا تو اس کے حق میں حلال نہ ہوگی تاوقتیکہ دوسرے شوہر سے نکاح نہ کرے کیونکہ باندی کی طلاق کا کامل دو طلاق ہیں یہ کافی میں ہے۔ اگر باندی نے مکاتب کی حالتِ ملک میں جو بچہ پیدا ہوا تھا وہ مکاتب کی زندگی میں مر گیا پھر مکاتب مرا پس اگر باندی نے بدل کتابت اس کے مرنے کے وقت سلماً ادا کیا تو آزاد ہو جائے گی ورنہ رقیق کر دی جائے گی اور بدل کتابت کے واسطے فروخت کی جائے گی اور باندی پر سعایت واجب نہیں ہے یہ مضمرات میں ہے مکاتب نے اگر اپنے شوہر کو خرید لیا تو اس کا نکاح باطل نہ ہوگا اور مکاتب کو اختیار ہے کہ اسی نکاح پر اس سے وطی کرے کیونکہ وہ باندی مکاتب درحقیقت اس کی ذات کی مالک نہیں ہوئی یہ عینی شرح ہدایہ میں ہے۔ مکاتب ذمی نے ایک مسلمان باندی خریدی پس اگر اس کو ام ولد بنایا تو اپنے حال پر رہے گی اور اگر مکاتب ادا کر کے آزاد ہوگیا تو باندی کی ملک اس کو پوری حاصل ہوگئی اور باندی اس کی ام ولد ہو جائے گی پس سعی کر کے اپنی قیمت ادا کرے گی اور اگر مکاتب عاجز ہو کر پھر رقیق قرار دیا

گیا تو مکاتب کے مولیٰ پر جبر کیا جائے گا کہ باندی کو فروخت کر دے یہ مبسوط میں ہے۔ ایک مکاتب نے ایک باندی خرید کر ایک حیض سے اس کا استبرآء کرالیا پھر آزاد ہوا تو مکاتب آزاد شدہ کو اسی قدر حیض پر اس کے ساتھ وطی کرنی جائز ہے اور اگر عاجز ہو کر مکاتب مع باندی کے رقیق کئے گئے تو مولیٰ پر باندی کا استبرآء واجب ہے اور اگر مکاتب نے اپنی بیٹی یا ماں کو خرید لیا تو بعد عاجز ہونے کے مولیٰ پر استبرآء ان دونوں کا واجب نہیں ہے اور قبل عجز کے جو حیض مکاتب کے پاس ان دونوں کو آگیا ہے وہی کافی شمار ہوگا اور اگر اپنی بہن کو خرید ا پھر مکاتب عاجز ہوا تو مولیٰ پر اس کا استبرآء واجب ہے یہ امام اعظم کا قول ہے کیونکہ بہن مکاتب کے ساتھ مکاتبہ نہیں ہوتی ہے بخلاف ماں و دختر کے کہ عاجز ہونے کے بعد مولیٰ پر استبرآء واجب نہیں ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر کسی نے نصف غلام مکاتب کیا پھر مولیٰ نے مکاتب سے کوئی چیز خریدی تو آدھی چیز کی خرید جائز ہوگی اور اگر ایسے مکاتب نے مولیٰ سے کوئی غلام خریدا تو استحساناً پورے غلام کی خریداری جائز ہے جیسے غیر شخص سے جائز ہے اور قیاساً فقط آدھے غلام کی خریداری جائز ہے اور ہم قیاسی حکم کو اختیار کرتے ہیں کذا فی المبسوط۔

پانچواں باب: مولیٰ سے مکاتبہ باندی کے بچہ ہونے اور مولیٰ کا اپنی ام ولد ومدبر کو مکاتب کرنے اور اس کی مکاتبت اور تدبیر اور مولیٰ واجنبی کے واسطے مکاتب کے اقرار قرض ومکاتبت مریض کے بیان میں

ایک مکاتبہ اپنے مولیٰ سے بچہ جنی تو وہ اس کی ام ولد ہوگی خواہ اپنی کتابت پوری کرے یا عاجز ہو جائے اور اس کے بچہ کا ۱۔ قولہ وقت اس کی موت کے وقت جس قدر بدل کتابت خواہ پورا یا تھوڑا باقی تھا ادا کیا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 352 | Book of the Mukatib (Emancipation by Contract)

Paternity (Nasab) will be established through a claim of lineage, but the confirmation of a 'mukataba' slave-woman (one under a contract for freedom) will not be necessary because she is personally the property of the master. If she completes the manumission contract (kitabat), she will take her set amount from the master. If the master dies, she will become free due to her status as 'Umm-ul-Walad' (mother of the master's child), and the manumission debt will be waived from her responsibility. If the slave-woman dies and leaves behind wealth sufficient to pay off the contract, it will be paid, and the remainder will be inherited by her child because her freedom was established in the final moments of her life. If she did not leave enough wealth suitable for paying the contract[1], then labor (sa'ayat) is not obligatory upon that child because the child is naturally free. If later another child is born to that slave-woman, its paternity from the master will not be established without a claim, because sexual intercourse with her is forbidden (haram) for the master. The paternity of an 'Umm-ul-Walad's' child without a claim is established only when sexual intercourse with her is lawful for the master; if it is forbidden, it is not established or obligatory. Even if a 'mukataba Umm-ul-Walad' becomes incapable (of paying), and a child is born to her within a duration in which conception and birth are possible, its paternity will be established without a claim. However, if the master explicitly denies and says "this is not my seed," then just as paternity is not established in such cases for other 'Umm-ul-Walad' slaves, it will not be established in this case either. If the master does not claim the second child's paternity and the 'Umm-ul-Walad' dies without fulfilling the contract, the child shall work (sa'ee) towards the payment of her manumission contract because the child is also a 'mukatab' following its mother's status. If the master also dies afterwards, the child will become free, and the obligation of labor (sa'ayat) will be waived; this is mentioned in 'Tabyeen'.

If a 'mukataba' has children from her master, and then the master confesses that this slave-woman is the property of another person, his confession will not be validated, even if the slave-woman confirms his statement; this is in 'Mabsut'. If a master enters into a manumission contract (kitabat) with his 'Umm-ul-Walad', it is permissible. Then, if the master dies, she will be free due to being an 'Umm-ul-Walad', and the manumission debt will be waived, and the children and earnings will all be given to her. If she pays the contract amount before the master's death, she will be free through the contract; this is in 'Hidayah'. If an 'Umm-ul-Walad' enters into a contract

and a boy is born to her more than six months after the contract, and the master passes away before claiming paternity, lineage with the master will not be established. If the child is born within less than six months of the contract, the paternity from the master will be established because we know for certain that the conception occurred before the contract. The child will be free, and its mother will also be free due to the master's death. If the master remains alive and claims paternity, the child will be considered his son, even if born more than two years after the contract. If the slave-woman commits a crime during her contracted state (mukatabat), she will perform labor (sa'ee) for its compensation. If someone commits an injustice or crime against her, the fine will go to the 'mukataba'. If she dies and leaves a child born during the contract period from someone other than the master, that boy shall work towards the wealth owed by his mother; this is in 'Mabsut'. A Christian man entered into a contract with his 'Umm-ul-Walad'; she paid some of the amount, then converted to Islam, then became incapable (of paying the rest), and the judge (Qazi) declared her a slave (razeeq) again and ordered her price to be paid, because an 'Umm-ul-Walad' cannot have a decree of sale against her. In that case, whatever the master has already taken from her will not be counted towards that price. Similarly, if she paid something after becoming a Muslim and the rest of the matter remains as is, the ruling remains the same; this is in 'Khazanat-ul-Muftiyeen'.

If one enters into a contract with their 'Umm-ul-Walad' or slave-woman for a thousand dirhams on the condition that "I will return a medium-grade slave," then Imam-e-Azam (may Allah have mercy on him) and...

---

1. Meaning, did not leave enough wealth suitable for paying the manumission contract.

वंश (नसब) दावे से साबित होगा, लेकिन मकातिब लौंडी (वह दासी जिसने आजादी के लिए अनुबंध किया हो) की पुष्टि (तस्दीक) की आवश्यकता नहीं होगी क्योंकि वह स्वयं स्वामी (मौली) की संपत्ति है। यदि उसने अनुबंध (किताबत) की राशि पूरी कर दी, तो वह स्वामी से अपनी निर्धारित राशि वापस ले लेगी। यदि स्वामी की मृत्यु हो गई, तो 'उम्म-उल-वलद' (स्वामी के बच्चे की माँ) होने के कारण वह स्वतंत्र हो जाएगी और अनुबंध की राशि उसके दायित्व से समाप्त (साकित) हो जाएगी। यदि वह लौंडी मर गई और उसने अनुबंध पूरा करने लायक धन छोड़ा, तो उसकी राशि चुका दी जाएगी और शेष धन उसके बच्चे को विरासत में मिलेगा, क्योंकि उसके जीवन के अंतिम क्षणों में उसकी स्वतंत्रता सिद्ध हुई थी। यदि उसने अनुबंध चुकाने के लिए पर्याप्त धन नहीं छोड़ा[1], तो उस बच्चे पर श्रम (सआयत) करना अनिवार्य नहीं है क्योंकि यह बच्चा स्वयं स्वतंत्र है। यदि बाद में उस लौंडी से दूसरा बच्चा हुआ, तो पितृत्व के दावे के बिना स्वामी से उसका वंश सिद्ध नहीं होगा, क्योंकि स्वामी के लिए उससे सहवास (वति) करना हराम है। उम्म-उल-वलद के बच्चे का वंश बिना दावे के तभी सिद्ध होता है जब स्वामी के लिए उसके साथ सहवास हलाल हो। यदि यह हराम है, तो यह सिद्ध और अनिवार्य नहीं होता। यहाँ तक कि यदि मकातिबा उम्म-उल-वलद (अनुबंध वाली दासी) असमर्थ हो गई और उसके बाद इतनी अवधि में बच्चा पैदा हुआ जिसमें गर्भ धारण संभव हो, तो उसका वंश बिना दावे के सिद्ध होगा। लेकिन यदि स्वामी ने स्पष्ट रूप से नकारा कि यह मेरा अंश नहीं है, तो जैसे अन्य उम्म-उल-वलद दासियों के बच्चों के मामले में वंश सिद्ध नहीं होता, वैसे ही इसमें भी नहीं होगा। यदि स्वामी ने दूसरे बच्चे के वंश का दावा नहीं किया और उम्म-उल-वलद ऋण चुकाए बिना मर गई, तो बच्चा अपनी माँ के अनुबंध राशि के बदले परिश्रम (सई) करेगा, क्योंकि अपनी माँ के अधीन होने के कारण वह भी 'मकातिब' है। यदि इसके बाद स्वामी भी मर गया, तो यह बच्चा स्वतंत्र हो जाएगा और उसके दायित्व से परिश्रम (सआयत) समाप्त हो जाएगा, यह 'तबयीन' में वर्णित है।

यदि मकातिबा के स्वामी से संतान हुई, फिर स्वामी ने स्वीकार किया कि यह दासी किसी अन्य व्यक्ति की संपत्ति है, तो उसके इस स्वीकारोक्ति की पुष्टि नहीं की जाएगी, भले ही दासी उसके कथन की पुष्टि करे, यह 'मबसूत' में है। यदि स्वामी ने अपनी उम्म-उल-वलद को मकातिब बनाया तो यह जायज़ है। फिर यदि स्वामी मर गया, तो वह उम्म-उल-वलद होने के कारण स्वतंत्र हो जाएगी और अनुबंध राशि उसके दायित्व से समाप्त हो जाएगी, और संतान व कमाई सब उसे दे दी जाएगी। यदि स्वामी की मृत्यु से पहले उसने अनुबंध राशि चुका दी, तो वह अनुबंध से मुक्त होकर स्वतंत्र हो जाएगी, यह

'हिदाया' में है। यदि उम्म-उल-वलद को मकातिब बनाया और अनुबंध के छह महीने से अधिक समय बाद लड़का पैदा हुआ और पितृत्व की पुष्टि से पहले स्वामी की मृत्यु हो गई, तो स्वामी के साथ वंश स्थापित नहीं होगा। और यदि अनुबंध के छह महीने से कम समय में बच्चा हुआ, तो वह स्वामी के वंश से सिद्ध होगा, क्योंकि हमें निश्चित रूप से ज्ञात है कि अनुबंध से पूर्व गर्भ ठहर गया था। वह स्वतंत्र होगा और उसकी माँ भी स्वामी की मृत्यु के कारण स्वतंत्र होगी। यदि स्वामी जीवित रहा और उसने पितृत्व का दावा किया, तो बच्चा उसका बेटा माना जाएगा, भले ही वह अनुबंध के दो वर्ष से अधिक समय बाद पैदा हुआ हो। यदि दासी ने अपनी अनुबंधात्मक स्थिति (मकातिबत) के दौरान कोई अपराध किया, तो वह उसके लिए परिश्रम (सई) करेगी। यदि किसी व्यक्ति ने उस पर अत्याचार किया या अपराध किया, तो उसका जुर्माना मकातिबा को मिलेगा। यदि वह मर गई और ऐसा बच्चा छोड़ा जो अनुबंध की अवधि में स्वामी के अतिरिक्त किसी अन्य व्यक्ति से उत्पन्न हुआ हो, तो वह लड़का उस धन के लिए परिश्रम करेगा जो उसकी माँ पर देय है, यह 'मबसूत' में है। एक ईसाई ने अपनी उम्म-उल-वलद को मकातिब बनाया, उसने कुछ राशि चुकाई, फिर वह मुसलमान हो गई, फिर असमर्थ हो गई, और काज़ी ने उसे पुनः दास (रक़ीक़) घोषित कर दिया और उसकी कीमत चुकाने का आदेश दिया गया क्योंकि उम्म-उल-वलद होने के कारण उसकी बिक्री की डिक्री नहीं हो सकती। तो उस कीमत में से स्वामी ने जो कुछ उससे लिया है, उसे गिना (महसूब) नहीं जाएगा। इसी प्रकार यदि उसने मुसलमान होने के बाद कुछ चुकाया हो और शेष मामला वैसा ही हो, तब भी यही नियम है, यह 'ख़ज़ाना-तुल-मुफ़्तीन' में है।

यदि अपनी उम्म-उल-वलद या दासी को एक हज़ार दिरहम पर इस शर्त के साथ मकातिब बनाया कि मैं एक औसत दर्जे का दास वापस दूँगा, तो इमाम-ए-आज़म रहमतुल्लाह अलैह और...

---

1. अर्थात अनुबंध चुकाने के लिए पर्याप्त धन नहीं छोड़ा।

نسب دعوتِ نسب سے ثابت ہوگا مگر باندی مکاتبہ کی تصدیق کی ضرورت نہ ہوگی کیونکہ وہ اپنی ذات سے مولیٰ کی مملوک ہے اور اگر اس نے کتابت پوری کر دی تو اپنا مقرر مولیٰ سے لے لے گی اور اگر مولیٰ مر گیا تو ام ولد ہونے کی وجہ سے وہ آزاد ہو جائے گی اور مالِ کتابت اس کے ذمہ سے ساقط ہو جائے گا اور اگر وہ باندی مر گئی اور کتابت ادا کرنے کے لائق مال چھوڑا تو اس کی کتابت ادا کر دی جائے گی اور جو باقی رہا وہ اس کے بچہ کو میراث ملے گا کیونکہ اس کی زندگی کے آخر جزو میں اس کی آزادی ثابت ہوئی ہے اور اگر اس نے ادائے کتابت کے واسطے کافی مال نہ چھوڑا ہو ۱ تو اس بچہ پر سعایت لازم نہیں آتی ہے کیونکہ یہ بچہ خود آزاد ہے اور اگر پھر اس باندی سے دوسرا بچہ ہوا تو بدوں دعوتِ نسب کے مولیٰ سے اس کا نسب ثابت نہ ہوگا کیونکہ مولیٰ پر اس سے وطی کرنا حرام ہے اور ام ولد کے بچہ کا نسب بدوں دعوت کے جب ہی ثابت ہوتا ہے کہ جب مولیٰ پر اس کے ساتھ وطی کرنا حلال ہو اور اگر حرام ہو تو ثابت و لازم نہیں ہوتا ہے حتیٰ کہ اگر مکاتبہ ام ولد عاجز ہو گئی اور اس کے بعد اتنی مدت کے اندر کہ جس میں نطفہ قرار پا کر بچہ پیدا ہو سکتا ہے اس کے کوئی بچہ پیدا ہوا تو اس کا نسب بلا دعوت ثابت ہو گا لیکن اگر مولیٰ نے صریح نفی کی اور انکار کیا کہ میرا نطفہ نہیں ہے تو جیسے اور ام ولد باندیوں کے بچہ میں ایسی صورت میں نسب ثابت نہیں ہوتا ہے ویسے ہی اس میں بھی ثابت نہ ہوگا اور اگر مولیٰ نے دوسرے بچہ کے نسب کا دعویٰ نہ کیا اور ام ولد بغیر وفا مر گئی تو بچہ اس کے بدلِ کتابت کے واسطے سعی کرے گا کیونکہ اپنی ماں کی تبعیت میں یہ بھی مکاتب ہے اور اگر اس کے بعد مولیٰ بھی مر گیا تو یہ بچہ آزاد ہو جائے گا اور اس کے ذمہ سے سعایت ساقط ہو جائے گی یہ تبیین میں ہے۔

اگر مکاتبہ کے مولیٰ سے اولاد ہوئی پھر مولیٰ نے اقرار کر دیا کہ یہ باندی فلاں شخص کی مملوک ہے تو اس کے اقرار کی تصدیق نہ ہوگی اگر چہ باندی اس کے قول کی تصدیق کرے یہ مبسوط میں ہے اگر مولیٰ نے اپنی ام ولد کو مکاتب کیا تو جائز ہے پھر اگر مولیٰ مر گیا تو وہ بسبب ام ولد ہونے کے آزاد ہو جائے گی اور بدلِ کتابت اس کے ذمہ سے ساقط ہو گا اور اولاد اور کمائی سب اس کو دے دی جائے گی اور اگر مولیٰ کے مرنے سے پہلے اس نے بدلِ کتابت ادا کر دیا تو کتابت سے آزاد ہو جائے گی یہ ہدایہ میں ہے۔ اگر ام ولد کو مکاتب کیا اور کتابت سے چھ مہینے سے زیادہ دن بعد اس کے لڑکا پیدا ہوا اور قبلِ اقرار نسب کے مولیٰ نے انتقال کیا تو مولیٰ کے ساتھ نسب لازم نہ ہوگا اور اگر کتابت سے چھ مہینے سے کم مدت میں بچہ ہوا تو مولیٰ کے نسب سے ثابت النسب ہوگا کیونکہ ہم یقیناً جانتے ہیں کہ قبلِ کتابت کے یہ نطفہ قرار پایا ہے اور وہ آزاد ہو گا اور اس کی ماں بھی بسبب مر جانے مولیٰ کے آزاد ہوگی اور اگر مولیٰ زندہ رہا اور اس نے نسب کا دعویٰ کیا تو وہ بچہ اس کا بیٹا قرار پائے گا اگر چہ کتابت سے دو برس سے زیادہ دنوں بعد پیدا ہوا ہو اور اگر باندی نے اپنی مکاتبت کی حالت میں کوئی جنایت کی تو اس کے واسطے سعی کرے گی اور اگر اس پر کسی شخص نے ظلم و جرم کیا تو اس کا جرمانہ مکاتبہ کو ملے گا اور اگر مر گئی اور ایسا بچہ چھوڑا جو حالتِ کتابت میں مولیٰ کے سوا کسی دوسرے شخص سے پیدا ہوا ہے تو وہ لڑکا اس مال کے واسطے جو اس کی ماں پر واجب ہے سعی کرے یہ مبسوط میں ہے۔ ایک نصرانی نے اپنی ام ولد کو مکاتب کیا اس نے کچھ بدلِ کتابت ادا کیا پھر مسلمان ہوگئی پھر عاجز ہوگئی اور قاضی نے اس کو رقیق کر دیا اور اس پر قیمت ادا کرنے کا حکم کیا گیا اس باعث سے کہ بسبب ام ولد ہونے کے اس پر بیع کی ڈگری نہیں ہو سکتی ہے تو اس قیمت میں جو کچھ مولیٰ نے اس سے لے لیا ہے وہ محسوب نہ کیا جائے گا اسی طرح اگر اس نے

مسلمان ہونے کے بعد کچھ ادا کیا ہو اور باقی مسئلہ بحالہ ہو تو بھی یہی حکم ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

اگر اپنی ام ولد یا باندی کو ہزار درہم پر اس شرط سے مکاتب کیا کہ میں ایک اوسط درجہ کا مملوک واپس دوں گا تو امام اعظمؒ و...

۱۔ یعنی ادائے کتابت کے لائق کافی مال نہ چھوڑا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 [Page 353] Book of the Mukatab (Kitab al-Mukatab)

According to Imam Muhammad (RA), a 'Kitabat' (manumission contract) is void if an *Umm al-Walad* of a Christian becomes Muslim and he makes her a *Mukatab* at a price higher than her value, but it is permissible. Then, if the *Umm al-Walad* declares herself incapable and is returned to slavery, she shall perform *S'ay* (labor to earn her freedom) for her price; this is mentioned in *Al-Mabsut*. If someone makes his *Mudabbara* slave girl a *Mukatab*, it is permissible because, like an *Umm al-Walad*, she is in his ownership. If the master dies and leaves no wealth besides her, she will be given a choice (*Khiyar*) to either perform *S'ay* for two-thirds of her price or for the entire contract amount (*Kitabat*); this is the view of Imam al-A'zam (Imam Abu Hanifa, RA), and this is the correct view. If the master dies and the *Mudabbara* is within one-third of his estate, she shall be freed, and by consensus, the requirement of *S'ay* will be dropped from her responsibility; this is mentioned in *Al-Mudmarat*. If one makes his *Mudabbara* a *Mukatab* and she gives birth to a child and then dies, the child shall perform *S'ay* to pay what was due from her. If her children are present and one pays the entire *Kitabat* amount of his mother, he cannot claim anything from the other. Similarly, if two *Mudabbars* are made *Mukatab* under a single contract and each is a guarantor (*Kafil*) for the other, then both die and one leaves a son born to his slave girl during the period of *Kitabat*, it will be obligatory upon that son to perform *S'ay* and pay the entire *Kitabat* amount; this is in *Al-Mabsut*. If a person makes his *Mukataba* slave girl a *Mudabbara*, it is valid, and the slave girl shall have a choice: either complete the *Kitabat* or declare herself incapable and become a *Mudabbara*. If she chooses to complete the *Kitabat* and the master dies leaving no wealth other than her, she will have the choice to perform *S'ay* for either two-thirds of the *Kitabat* amount or two-thirds of her price; this is according to Imam al-A'zam. The *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad, RA) stated that she shall perform *S'ay* for whichever of the two amounts is less. In this case, the disagreement is only regarding the choice (*Khiyar*), meaning according to the Imam, she has this choice, while according to the *Sahibayn*, she does not. However, there is agreement on the quantity, i.e., one-third of the *Kitabat* or one-third of the price; this is in *Al-Hidayah ma'a al-Ziyadah*. It is mentioned in *Nawazil* that Sheikh Abu Bakr was asked: "If a person makes his owned slave a *Mukatab* with a three-day option and then makes him a *Mudabbar*, is making him a *Mudabbar* a breach of the *Kitabat*?" He replied that it is not necessarily a breach because a person may make his *Mukatab* a *Mudabbar*

and vice versa; he has not performed any act that prevents the *Kitabat*; this is in *Tatar-Khaniya*.

If two slaves are made *Mukatab* under a single contract for one thousand dirhams, and each is a guarantor for the other, and then the master makes one of them a *Mudabbar*, and thereafter the master dies leaving much wealth, then the *Mudabbar* will be freed based on the one-third of the estate rule, and his share of the *Kitabat* amount will be dropped from him because there is no longer a need for him to pay it. Similarly, if the master had freed him during his lifetime, the same ruling would apply. Regarding the share of the other slave, the heirs have the option to seek payment from whichever of the two they wish. If the *Mudabbar* pays that portion, he shall recover it from the other *Mukatab*; this would be the same ruling even if he had paid it before becoming free. If the master leaves no wealth other than these two, then the *Mudabbar's* share will be freed according to the one-third of the estate rule, and for whatever remains, he will perform *S'ay* to pay it. If the value of each is three hundred dirhams and the total *Kitabat* for both is one thousand dirhams, then the share that was obligatory upon the *Mudabbar* from the *Kitabat* becomes void, and his value of three hundred dirhams is taken into account because it is the lesser amount and is certain regarding the master's right. Thus, it is determined that the wealth left by the master is: a *Mudabbar* valued at three hundred dirhams and a five hundred dirham *Kitabat* share of the other slave, totaling eight hundred dirhams. One-third of this is two hundred sixty-six and two-thirds (266 2/3) dirhams. He is freed by virtue of *Tadbir* for this amount, and for the remainder, i.e., thirty-three and one-third (33 1/3) dirhams, he shall perform *S'ay*. However, from the *Mudabbar*, for that amount which is due from the *Mukatab* by virtue of his guarantee (*Kafalat*)...

इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार किताबत बातिल (अमान्य) है। यदि किसी ईसाई की 'उम्म-ए-वलद' मुसलमान हो गई और उसने उसे उसकी कीमत से अधिक पर मुकातब (मुक्ति हेतु अनुबंध) बनाया, तो यह वैध है। फिर यदि उम्म-ए-वलद ने स्वयं को असमर्थ घोषित किया और उसे पुनः गुलाम बनाया गया, तो वह अपनी कीमत के लिए 'सई' (परिश्रम/भुगतान) करेगी; यह 'मबसूत' में वर्णित है। यदि किसी ने अपनी 'मुदब्बराह' दासी को मुकातब बनाया, तो यह वैध है क्योंकि उम्म-ए-वलद की तरह वह भी उसके स्वामित्व में है। और यदि स्वामी मर गया और उसने उसके सिवाय कोई संपत्ति नहीं छोड़ी, तो उसे विकल्प (खियार) दिया जाएगा कि वह चाहे तो अपनी कीमत के दो-तिहाई के लिए सई करे या संपूर्ण किताबत राशि के लिए; यह इमाम आज़म (रह.) का मत है और यही सही है। और यदि स्वामी का निधन हुआ और मुदब्बराह उसकी विरासत (तरका) के एक-तिहाई हिस्से से निकलती है, तो वह स्वतंत्र हो जाएगी और सर्वसम्मति से उस पर से सई की जिम्मेदारी समाप्त हो जाएगी; यह 'मुज़मरात' में है। यदि किसी ने अपनी मुदब्बराह को मुकातब बनाया और उसका बच्चा पैदा हुआ, फिर वह मर गई, तो जो कुछ उस पर देय है, उसकी अदायगी के लिए बच्चा सई करेगा। और यदि उसके बच्चे मौजूद हैं और एक ने अपनी माँ की संपूर्ण किताबत राशि अदा कर दी, तो वह दूसरे से कुछ नहीं ले सकता। इसी तरह, यदि दो मुदब्बरों को एक ही किताबत अनुबंध में मुकातब बनाया गया और उनमें से प्रत्येक एक-दूसरे का ज़मानतदार (कफ़ील) है, फिर दोनों मर गए और एक ने एक लड़का छोड़ा जो किताबत की स्थिति में उसकी दासी से पैदा हुआ था, तो उस लड़के पर अनिवार्य होगा कि वह सई करके संपूर्ण किताबत राशि अदा करे; यह 'मबसूत' में है। यदि किसी व्यक्ति ने अपनी मुकातबा दासी को मुदब्बराह बना दिया, तो यह सही है, और दासी को विकल्प होगा कि वह चाहे तो किताबत पूरी कर दे या स्वयं को असमर्थ करके मुदब्बराह हो जाए। फिर यदि उसने किताबत पूरा करना चुना और स्वामी मर गया और उस दासी के सिवाय उसके पास कोई संपत्ति नहीं है, तो दासी को विकल्प होगा कि वह चाहे तो किताबत राशि के दो-तिहाई में सई करे या अपनी कीमत के दो-तिहाई में; यह इमाम आज़म (रह.) के निकट है। साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) ने कहा कि इन दोनों में से जो कम होगा, उसे अदा करने में वह सई करेगी। इस मामले में मतभेद केवल विकल्प (खियार) में है, यानी इमाम के निकट उसे यह विकल्प है और साहिबैन के निकट नहीं है, लेकिन मात्रा (مقدار) पर सहमति है, अर्थात किताबत के एक-तिहाई या कीमत के एक-तिहाई पर सहमति है; ऐसा 'हिदाया मा अल-ज़ियादा' में है। और 'नवाज़िल' में है कि

शेख अबू बक्र से पूछा गया कि एक व्यक्ति ने अपने गुलाम को तीन दिन के विकल्प पर मुकातब बनाया, फिर उसे मुदब्बर कर दिया, तो क्या मुदब्बर करना किताबत का उल्लंघन है? उन्होंने कहा कि किताबत का उल्लंघन होना आवश्यक नहीं है क्योंकि मनुष्य अपने मुकातब को मुदब्बर करता है और मुदब्बर को मुकातब करता है, अतः उसने ऐसा कोई कार्य नहीं किया जो किताबत में बाधक हो; यह 'तातारखनिया' में है।

यदि दो गुलामों को एक ही किताबत में मुकातब बनाया गया और एक हजार दिरहम किताबत तय हुई और प्रत्येक दूसरे का कफ़ील है, फिर स्वामी ने एक को मुदब्बर कर दिया और फिर स्वामी का निधन हो गया और उसने बहुत धन छोड़ा, तो विरासत के एक-तिहाई के हिसाब से मुदब्बर स्वतंत्र हो जाएगा और मुकातबत की राशि में से उसका हिस्सा उसके ज़िम्मे से समाप्त हो जाएगा क्योंकि उसे अदा करने की आवश्यकता नहीं रही। जैसे कि यदि जीवनकाल में स्वामी उसे स्वतंत्र करता तो भी यही आदेश होता। और दूसरे गुलाम के हिस्से के लिए वारिसों को विकल्प है कि वे दोनों में से जिससे चाहें वसूली करें। फिर यदि मुदब्बर ने इतना हिस्सा अदा कर दिया, तो वह दूसरे मुकातब से वापस लेगा; यदि वह अपने स्वतंत्र होने से पहले अदा कर देता तब भी यही आदेश होता। और यदि इन दोनों के अतिरिक्त स्वामी ने कोई अन्य संपत्ति नहीं छोड़ी, तो विरासत के एक-तिहाई के हिसाब से मुदब्बर का हिस्सा स्वतंत्र होगा और जो कुछ शेष रहेगा, उसे वह सई करके अदा करेगा। यदि प्रत्येक की कीमत तीन सौ दिरहम हो और दोनों की किताबत एक हजार दिरहम हो, तो मुकातबत में से जो हिस्सा मुदब्बर पर अनिवार्य था वह बातिल हो गया और उसकी तीन सौ दिरहम की कीमत मान्य रही क्योंकि यही न्यूनतम (अकल) है और स्वामी के अधिकार के लिए यही निश्चित है। अतः यह पाया गया कि स्वामी ने जो संपत्ति छोड़ी वह यह है: तीन सौ दिरहम मूल्य का मुदब्बर और पाँच सौ दिरहम दूसरे गुलाम का किताबत हिस्सा, यह सब आठ सौ दिरहम हुए। इसकी एक-तिहाई दो सौ छियासठ और दो-तिहाई (266 2/3) दिरहम हुई। वह तदबीर के कारण स्वतंत्र हुआ और शेष यानी तैंतीस और एक-तिहाई (33 1/3) दिरहम के लिए सई करेगा, लेकिन मुदब्बर से उतनी राशि का जो मुकातब पर है उसकी कफ़ालत (ज़मानत) के कारण...

امام محمدؒ کے نزدیک کتابت باطل ہے اگر نصرانی کی ام ولد مسلمان ہوگئی اور اس نے قیمت سے زیادہ پر اس کو مکاتب کیا تو جائز ہے پھر اگر ام ولد نے اپنے تئیں عاجز کیا اور رقیق کی گئی تو اپنی قیمت کے واسطے سعی کرے گی یہ مبسوط میں ہے۔ اگر کسی نے اپنی مدبرہ باندی کو مکاتب کیا تو جائز ہے کیونکہ مثل ام ولد کے وہ بھی اس کی ملک میں ہے اور اگر مولیٰ مر گیا اور کچھ مال سوائے اس کے نہ چھوڑا تو اس کو خیار دیا جائے گا کہ چاہے اپنی دو تہائی قیمت کے واسطے سعی کرے یا تمام کتابت کے واسطے اور یہ امام اعظمؒ کا قول ہے اور یہی صحیح ہے اور اگر مولیٰ نے انتقال کیا اور مدبرہ اس کے تہائی ترکہ سے برآمد ہوتی ہو تو آزاد ہو جائے گی اور بالاجماع اس کے ذمہ سے سعایت ساقط ہوگی اور یہ مضمرات میں ہے۔ اگر اپنی مدبرہ کو مکاتب کیا اور اس کے بچہ پیدا ہوا پھر مر گئی تو جو کچھ اس پر واجب ہے اس کی ادا کے واسطے بچہ سعی کرے گا اور اگر ولد کے اس کے موجود ہیں اور ایک نے اپنی ماں کا تمام مال کتابت ادا کردیا تو دوسرے سے کچھ نہیں لے سکتا ہے اسی طرح اگر دو مدبروں کو ایک ہی کتابت میں مکاتب کیا اور دونوں میں سے ہر ایک دوسرے کا کفیل ہے پھر دونوں مر گئے اور ایک نے ایک لڑکا چھوڑا جو حالت کتابت میں اس کی باندی سے پیدا ہوا ہے تو اس لڑکے پر واجب ہوگا کہ سعی کر کے تمام مال کتابت ادا کرے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر کسی شخص نے اپنی مکاتبہ باندی کو مدبرہ کر دیا تو صحیح ہے اور باندی کو خیار ہوگا کہ چاہے کتابت پوری کر دے یا اپنے تئیں عاجز کر کے مدبرہ ہو جائے پس اگر اس نے کتابت تمام کرنا اختیار کیا اور مولیٰ مر گیا اور سوائے اس باندی کے اس کا کچھ مال نہیں ہے تو باندی کو اختیار ہوگا کہ چاہے دو تہائی مال کتابت میں سعی کرے یا دو تہائی قیمت میں اور یہ امام اعظمؒ کے نزدیک ہے اور صاحبینؒ نے فرمایا کہ ان دونوں

میں سے جو کم ہو گا اس کے ادا کرنے میں سعی کرے گی اور اس صورت میں خلاف فقط خیار میں ہے یعنی امام کے نزدیک اس کو یہ خیار ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک نہیں ہے مگر مقدار میں اتفاق ہے یعنی تہائی مال کتابت یا تہائی قیمت اس میں اتفاق ہے کذا فی الہدایہ مع الزیادۃ اور نواز ل میں ہے کہ شیخ ابوبکر سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے اپنا غلام مملوک اپنے تین روز کے خیار پر مکاتب کیا پھر اس کو مدبر کر دیا تو آیا مدبر کرنا کتابت کا نقض ہے فرمایا کہ کتابت کا نقض ہونا ضروری نہیں ہے کیونکہ انسان اپنے مکاتب کو مدبر کرتا ہے اور مدبر کو مکاتب کرتا ہے سو اس نے کوئی ایسا فعل نہیں کیا جو کتابت کا مانع ہو یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

اگر دو غلاموں کو ایک ہی کتابت میں مکاتب کیا اور ہزار درہم کتابت کے ٹھہرے اور ہر ایک دونوں میں سے دوسرے کا کفیل ہے پھر مولیٰ نے ایک کو مدبر کر دیا پھر مولیٰ نے انتقال کیا اور بہت مال چھوڑا تو تہائی ترکہ کے حساب سے مدبر آزاد ہو جائے گا اور مکاتبت میں سے اس کا حصہ مال اس کے ذمہ سے ساقط ہو جائے گا کیونکہ اس کے ادا کرنے کی ضرورت اس کو نہ رہی چنانچہ اگر زندگی میں مولیٰ اس کو آزاد کرتا تو یہی حکم تھا اور دوسرے غلام کے حصے کے واسطے وارثوں کو اختیار ہے کہ دونوں میں سے جس سے چاہیں مواخذہ کریں پھر اگر مدبر نے اس قدر حصہ ادا کیا تو دوسرے مکاتب سے واپس لے گا چنانچہ اگر اپنے آزاد ہونے سے پہلے ادا کر دیتا تو بھی یہی حکم تھا اور اگر ان دونوں کے سوائے مولیٰ نے اور کچھ مال نہ چھوڑا تو تہائی ترکہ کے حساب سے مدبر کا حصہ آزاد ہوگا اور جو کچھ اس پر باقی رہا اس کو سعی کر کے ادا کرے گا پس اگر ہر ایک کی قیمت تین سو درہم ہوں اور دونوں کی کتابت ہزار درہم ہے تو مکاتبت میں سے جو حصہ مدبر پر واجب ہوتا ہے وہ باطل ہوا اور اس کی قیمت تین سو درہم معتبر رہی کیونکہ یہی اقل ہے اور مولیٰ کے حق کے واسطے یہی متیقن ہے پس دریافت ہوا کہ مولیٰ نے جو مال چھوڑا وہ یہ ہے کہ تین سو درہم قیمت کا مدبر اور پانچ سو درہم دوسرے غلام کا حصہ

کتابت یہ سب آٹھ سو درہم ہوئے اور اس کی تہائی دو سو چھیاسٹھ دو تہائی درہم ہوئی یہ تو تدبیر سے بسبب تدبیر کے آزاد ہوا اور باقی یعنی تینتیس درہم ایک تہائی درہم کے واسطے سعی کرے گا مگر مدبر سے اس قدر مال کا جو مکاتب پر ہے بسبب اس کی کفالت

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 352 The Book of Mukaatib (Contracted Slaves)

...can be held accountable, and whatever remains against the *Mudabbar* (a slave promised freedom upon the owner's death) cannot be recovered from the *Mukaatib* (a slave under a contract of manumission), because the *Mudabbar* has exited the state of *Kitabat* (contracted freedom). Now, he is obligated to strive (*sa'ee*) for the remainder of the *Mudabbar* wealth. It is clear that the *Mukaatib* had not acted as a guarantor for him. If the value of both slaves is two thousand dirhams—meaning one thousand dirhams each—and the *Kitabat* amount is one thousand dirhams, and the *Mudabbar* chooses to work towards the *Kitabat* amount, he has this choice because it may be beneficial for him. For instance, if the *Kitabat* repayment is set in slow installments. In this case, one-third of the *Kitabat* wealth will be waived from his responsibility because he was a *Mudabbar*, and the master's will in his favor would only be valid to the extent of the master's remaining right—that is, the will would proceed from one-third of the property. Therefore, one-third of the *Kitabat* wealth will be waived, and two-thirds will remain as the responsibility of both, which is the right of the heirs. The heirs may seize whichever of the two they wish. Then, if the *Mudabbar* pays the entire amount, he shall recover from the other three-quarters of his portion, which amounts to five hundred dirhams. If the *Mukaatib* pays the entire amount, he shall recover from the *Mudabbar* one-quarter, which was the past obligation upon him. This is mentioned in the *Mabsut*.

A female *Mukaatiba* gave birth to a daughter, and then that daughter gave birth to a daughter. If the master then manumitted the middle one (the daughter), then according to Imam Azam (Abu Hanifa), the granddaughter also becomes free. According to the *Sahibayn* (Imams Abu Yusuf and Muhammad), the last one, i.e., the granddaughter, will not be free. This is recorded in the *Kafi*. If a female *Mukaatiba* had a daughter who, upon reaching maturity, committed apostasy and went to the *Dar al-Harb* (enemy territory) and was then captured, she will not be kept with the *Mukaatiba* mother nor will she have a share. Instead, she will be imprisoned so that she may repent or die in prison. If her mother had done the same, the ruling would be identical. Then, if the mother dies and does not leave enough property to pay the *Kitabat* wealth, the judge, after releasing the apostate daughter from prison, will make her work for whatever was owed by her mother. If a female *Mukaatiba* gave birth to a son, and then that son killed his mother, his killing of her is considered equivalent to her death, and nothing will be incumbent upon the son for the killing. However, if that female slave killed another person and died before a judicial ruling

was passed against her, her son will strive (*sa'ee*) for both her fine and the *Kitabat* amount. If the boy then becomes unable to pay, it will be seen whether the judge has decreed the 'price of the slave' (*qimat-e-salma*) against the boy for the heir of the deceased. If so, it will be considered a debt upon the boy, and he shall be sold for it. If the judge has not issued any ruling for the heir of the deceased, the fine for the crime will be nullified upon the boy's inability. Similarly, if his mother had become unable during her lifetime and then died before the judge gave a ruling, the same judgment would apply in her case. This is in the *Mabsut*.

If Zaid, during his terminal illness (*Marz-ul-Maut*), entered into a contract of manumission (*Kitabat*) with his slave for one thousand dirhams, and his value is also one thousand dirhams

A sick person contracted his slave for one thousand dirhams to be paid in installments, and his value is one thousand dirhams. If the slave's value cannot be covered by one-third of the deceased's estate, then after the master's death, the slave shall be given a choice: either to immediately and quickly pay whatever remains of the price beyond the one-third or to declare inability so that he may be returned to full slavery (*raqiq*). This is in the *Muhit*. If a sick person contracted his slave for two thousand dirhams on the promise of payment within a year, and the slave's value is one thousand, and the master then died leaving no other property, and the heirs did not permit more, the slave shall immediately pay two-thirds of the two thousand and the remainder on its due date, or he shall be made a slave. This is according to Imam Azam and Imam Abu Yusuf. Imam Muhammad said he should pay two-thirds of the one thousand immediately and the rest on its due date. And if...

1. The term 'price' refers to the value of the female killer slave while she was alive. The order for her son to pay that amount was given because the death of the killer slave has nullified the right of *qisas* (retaliation), meaning the mentioned killer slave cannot be handed over to the guardian of the victim.

उससे मुआख़ज़ा (जवाबदेही) किया जा सकता है और जो मुदब्बर पर बाकी रहा है उसके लिए मकातिब से मुआख़ज़ा नहीं हो सकता क्योंकि मुदब्बर किताबत से निकल गया और अब उस पर माल-ए-मुदब्बर के बकिया के लिए सई (प्रयास) वाजिब है और ज़ाहिर है कि मकातिब ने उसकी कफ़ालत (ज़मानत) नहीं की थी। और अगर दोनों की कीमत दो हज़ार दिरहम हो यानी प्रत्येक की एक हज़ार दिरहम हो और माल-ए-किताबत एक हज़ार दिरहम हो और मुदब्बर ने यह विकल्प चुना कि वह माल-ए-किताबत के लिए सई करेगा, तो उसे यह विकल्प प्राप्त है क्योंकि यह उसके पक्ष में लाभदायक हो सकता है। उदाहरण के लिए, बदल-ए-किताबत किस्तों में धीरे-धीरे अदा करना तय हो। इस स्थिति में, उसके ज़िम्मे से माल-ए-किताबत का एक तिहाई हिस्सा इस कारण गिर जाएगा क्योंकि वह मुदब्बर था और मौला की वसीयत उसके पक्ष में केवल उतने ही माल के लिए वैध होगी जितना मौला का हक़ रहा, यानी तिहाई माल से वसीयत प्रभावी होगी। इसी कारण तिहाई माल-ए-किताबत गिर जाएगा और शेष दो तिहाई माल-ए-किताबत दोनों पर रहेगा, जो वारिसों का हक़ है। वारिस उनमें से जिसे चाहें गिरफ्तार कर सकते हैं। फिर यदि मुदब्बर ने पूरा भुगतान कर दिया, तो वह दूसरे से उसके हिस्से की मात्रा का तीन-चौथाई, यानी पाँच सौ दिरहम वापस लेगा। और यदि मकातिब ने पूरा भुगतान कर दिया, तो वह मुदब्बर से उसका एक-चौथाई हिस्सा, जो उस पर वाजिब था, वापस लेगा। यह 'मबसूत' में उल्लेखित है।

एक मकातिबा दासी ने एक लड़की को जन्म दिया, और फिर उस लड़की के एक लड़की पैदा हुई। फिर मौला ने बीच वाली (बेटी) को आज़ाद कर दिया, तो इमाम-ए-आज़म रहमतुल्लाह अलैहि के अनुसार पोती भी आज़ाद हो जाएगी। साहिबैन रहमतुल्लाह अलैहि के अनुसार अंतिम वाली यानी पोती आज़ाद नहीं होगी। यह 'काफ़ी' में है। यदि मकातिबा दासी की एक लड़की पैदा हुई और वह वयस्क होकर धर्मत्यागी (मुर्तद) होकर दारुल-हर्ब चली गई, फिर पकड़ी गई, तो उसे मकातिबा के साथ नहीं रखा जाएगा और न ही उसका कोई हिस्सा होगा, बल्कि उसे कैद किया जाएगा ताकि वह तौबा करे या कैद में ही मर जाए। यदि उसकी माँ ऐसा करती तो भी यही हुक्म होता। फिर यदि उसकी माँ मर गई और इतना धन नहीं छोड़ा जिससे माल-ए-किताबत अदा हो सके तो काज़ी उस मुर्तदा को कैद से निकालकर, जो कुछ उसकी माँ पर देय था, उसके लिए उससे सई कराएगा। यदि मकातिबा दासी का लड़का पैदा हुआ और फिर उस लड़के ने अपनी माँ की हत्या कर दी, तो उसका मारा जाना मृत्यु के समान है, उस बच्चे पर हत्या के कारण कुछ वाजिब नहीं होगा। और यदि उस

दासी ने किसी अन्य मनुष्य की हत्या की और अभी काज़ी का फैसला नहीं हुआ था कि वह मर गई, तो उसका बेटा उसके जुर्माने और किताबत दोनों के लिए सई करेगा। फिर यदि लड़का असमर्थ हो गया, तो देखा जाएगा कि यदि काज़ी ने मृतक के वली (उत्तराधिकारी) के पक्ष में लड़के पर 'कीमत-ए-सलमा' की डिक्री कर दी है, तो यह लड़के पर ऋण के समान माना जाएगा और उसके लिए वह लड़का बेचा जाएगा। और यदि काज़ी ने मृतक के वली के लिए कोई हुक्म नहीं दिया है, तो असमर्थ हो जाने पर अपराध का जुर्माना रद्द हो जाएगा। यदि काज़ी के हुक्म देने से पहले उसकी माँ अपने जीवन में असमर्थ हो जाती और फिर मर जाती, तो उसके पक्ष में भी यही हुक्म होता। यह 'मबसूत' में है।

यदि ज़ैद ने अपनी मरज़-उल-मौत (मृत्यु पूर्व बीमारी) में एक हज़ार दिरहम पर अपने गुलाम को मकातिब बनाया और उसकी कीमत भी एक हज़ार दिरहम है ۞

एक मरीज़ ने एक हज़ार दिरहम किस्तों में अदा करने की शर्त पर अपने गुलाम को मकातिब बनाया और उसकी कीमत एक हज़ार दिरहम है। यदि उस मरीज़ के तिहाई माल से गुलाम की कीमत पूरी नहीं होती, तो मरीज़ की मृत्यु के बाद गुलाम को विकल्प दिया जाएगा कि वह चाहे तो तिहाई से अधिक जो कुछ कीमत शेष है, उसे तत्काल शीघ्रता से अदा कर दे या असमर्थता प्रकट करे ताकि उसे पुनः गुलाम (रक़ीक) बना दिया जाए। यह 'मुहीत' में है। यदि मरीज़ ने दो हज़ार दिरहम पर अपने गुलाम को एक वर्ष में भुगतान करने के वादे पर मकातिब बनाया और उसकी कीमत एक हज़ार है, फिर वह मर गया और मरीज़ के पास इसके अलावा कोई अन्य संपत्ति नहीं है और वारिसों ने अधिक की अनुमति नहीं दी, तो वह गुलाम दो हज़ार का दो तिहाई हिस्सा तत्काल अदा करेगा और शेष अपनी अवधि पर अदा करेगा या उसे गुलाम बना लिया जाएगा। यह इमाम-ए-आज़म और इमाम अबू यूसुफ रहमतुल्लाह अलैहि के अनुसार है। इमाम मुहम्मद रहमतुल्लाह अलैहि ने फरमाया कि वह एक हज़ार का दो तिहाई तत्काल अदा करे और शेष अपनी अवधि पर दे। और यदि...

1. 'कीमत' शब्द का तात्पर्य उस दासी की जीवित अवस्था में जो कीमत थी, उससे है। उसके पुत्र को उतनी राशि अदा करने का आदेश इस कारण दिया गया क्योंकि हत्यारिन की मृत्यु से किसास (बदला) समाप्त हो गया है, यानी मृतक के वली को उक्त हत्यारिन नहीं सौंपी जा सकती।

کے مواخذہ کیا جا سکتا ہے اور جو مدبر پر باقی رہا ہے اس کے واسطے مکاتب سے مواخذہ نہیں ہو سکتا ہے کیونکہ مدبر کتابت سے نکل گیا اور اب اس پر مال مدبر کے بقیہ کے واسطے سعی واجب ہے اور ظاہر ہے کہ مکاتب نے اس کی کفالت نہیں کی تھی اور اگر دونوں کی قیمت دو ہزار درہم یعنی ہر ایک کی ہزار درہم ہو اور مال کتابت ہزار درہم ہوں اور مدبر نے یہ اختیار کیا کہ مال کتابت کے واسطے سعی کرے گا تو اس کو یہ اختیار ہے کیونکہ ہو سکتا ہے کہ یہ امر اس کے حق میں نافع ہو مثلاً بدلِ کتابت قسط وار آہستہ آہستہ ادا کرنا ٹھہرے ہوئے پن اس صورت میں اس کے ذمہ سے اس کا ایک تہائی مال کتابت اس وجہ سے ساقط ہوگا کہ وہ مدبر تھا اور مولیٰ کی وصیت اس کے حق میں صرف اسی قدر مال کی صحیح ہوگی جس قدر مولیٰ کا حق رہا یعنی تہائی مال سے وصیت جاری ہو گی اسی واسطے تہائی مال کتابت ساقط ہوگا اور دو تہائی مال کتابت دونوں پر رہے گا جو وارثوں کا حق ہے کہ اس کے واسطے دونوں میں سے جس کو چاہیں گرفتار کریں پھر اگر مدبر نے سب ادا کر دیا تو دوسرے سے اس مقدار کی تین چوتھائی یعنی بقدر اس کے حصہ کے واپس لے گا اور یہ پانچ سو درہم ہوئے اور اگر مکاتب نے سب دے دیا تو مدبر سے اس کی چوتھائی یعنی ماضی جو اس کے ذمہ واجب تھا واپس لے گا یہ مبسوط میں ہے۔

ایک مکاتبہ باندی نے ایک لڑکی جنی اور پھر لڑکی کے لڑکی پیدا ہوئی پھر مولیٰ نے بیچ والی کو آزاد کیا تو امام اعظمؒ کے نزدیک نواسی بھی آزاد ہو جائے گی اور صاحبینؒ کے نزدیک اخیر والی یعنی نواسی آزاد نہ ہوگی یہ کافی میں ہے مکاتبہ باندی کے ایک لڑکی پیدا ہوئی اور وہ بالغ ہو کر مرتد ہو کر دار الحرب میں جالی پھر گرفتار ہوئی تو مکاتبہ ساتھ نہ رکھی جائے گی اور نہ حصہ ہو گا بلکہ قید کی جائے گی تاکہ توبہ کرے یا قید میں مرے چنانچہ اگر اس کی ماں ایسا کرتی تو

بھی یہی حکم تھا پھر اگر اس کی ماں مر گئی اور اس قدر مال نہ چھوڑا جس سے مال کتابت اور لے کے قاضی اس مرتدہ کو قید سے نکال کر جو کچھ اس کی ماں پر تھا اس کے واسطے سعی کرائے گا مکاتبہ باندی کے لڑکا پیدا ہوا پھر اس لڑکے نے اپنی ماں کو قتل کیا تو اس کا مقتول ہونا بمنزلہ موت کے ہے کہ بچہ قتل کے لڑکے پر کچھ واجب نہ ہو گا اور اگر اس باندی نے کسی انسان کو قتل کیا پھر ہنوز اس پر حکمِ قاضی جاری نہیں ہوا تھا کہ وہ مر گئی تو اس کا بیٹا اس کے جرمانہ اور کتابت دونوں کے واسطے سعی کرے گا پھر اگر لڑکا عاجز ہو گیا تو دیکھا جائے گا کہ اگر قاضی نے ولی مقتول کے واسطے لڑکے پر قیمتِ سلمیٰ ڈگری کر دی ہے تو یہ لڑکے پر بمنزلہ قرض کے قرار دیا جائے گا اور اس کے واسطے وہ لڑکا فروخت کیا جائے گا اور اگر قاضی نے ولی مقتول کے واسطے کچھ حکم نہیں دیا ہے تو عاجز ہو جانے پر جرم کا جرمانہ باطل ہو جائے گا چنانچہ اگر قاضی کے حکم دینے سے پہلے اس کی ماں اپنی زندگی میں عاجز ہو جاتی پھر مر جاتی تو بھی اس کے حق میں یہی حکم تھا یہ مبسوط میں ہے۔

اگر زید نے اپنے مرض الموت میں ہزار درہم پر اپنے غلام کو مکاتب کیا اور اس کی قیمت بھی ہزار درہم ہیں ۞

ایک مریض نے ہزار درہم قسط وار ادا کرنے کی شرط سے اپنے غلام کو مکاتب کیا اور اس کی قیمت ہزار درہم ہے اور اس مریض کے تہائی مال سے غلام نہیں نکلتا ہے تو اس کے مرنے کے بعد غلام کو اختیار دیا جائے گا کہ چاہے تہائی سے زائد جو کچھ قیمت میں سے رہا اس کو فی الحال بہ تعجیل ادا کر دے یا عاجز ہوتا چاہے کہ رقیق کیا جائے یہ محیط میں ہے۔ اگر مریض نے دو ہزار درہم پر اپنے غلام کو ایک سال میں ادا کرنے کے وعدہ پر مکاتب کیا اور اس کی قیمت ایک ہزار ہے پھر مرا اور سوائے اس کے مریض کا کچھ مال نہیں ہے اور وارثوں نے زائد کی اجازت نہ دی تو وہ غلام دو ہزار کی دو تہائی فی الحال ادا کرے اور باقی اپنی میعاد پر رہے گا یا

رقیق کر دیا جائے گا یہ امام اعظمؒ و امام ابو یوسفؒ کے نزدیک ہے اور امام محمدؒ نے فرمایا کہ ہزار کی دو تہائی فی الحال ادا کرے اور باقی اپنی میعاد پر دے اور اگر

۱ قولہ قیمت یعنی مملوکہ قاتلہ کی حالت حیات میں جو قیمت تھی اس قدر ادا کرنے کا حکم اس کے فرزند کو اس جہت سے دیا گیا کہ قاتلہ کی موت سے قصاص ساقط ہو گیا ہے یعنی ولی الجنایۃ کو قاتلہ مذکورہ نہیں دی جا سکتی ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 455 | Kitab al-Mukatab (Book of Manumission Contracts)

A slave was made a mukatib (given a contract for freedom) on the promise of paying one thousand dirhams over one year, and his value is two thousand dirhams. If the heirs did not give permission, he must pay two-thirds of the value immediately or be returned to slavery. This is by consensus (Ijma), as stated in 'al-Hidaya'. If he was made a mukatib during health for one thousand dirhams and his value was five hundred dirhams, then the master freed him during his illness and subsequently died without receiving anything, the slave shall strive (sa'i) for two-thirds of his value. Similarly, if the master gifted (hiba) the entire amount of the contract due from him during his illness, the slave becomes free and shall strive for two-thirds of his value. According to Imam Azam (Abu Hanifa), if he was made a mukatib during health and then freed during illness, the slave has the choice to either strive for two-thirds of his value or strive for two-thirds of the contract amount due from him. If the master received some payment but not five hundred dirhams, and then freed him during illness, the slave shall strive for two-thirds of his value, and whatever he paid previously will not be counted. This is the opinion of the 'Sahibain' (Imams Abu Yusuf and Muhammad). Similarly, according to Imam Azam, if he cancelled the contract and chose to strive for two-thirds of the value, the same ruling applies. If the slave paid everything except one hundred dirhams, and then was freed during illness or the remainder was gifted, he shall strive for two-thirds of the hundred dirhams. This is in 'al-Mabsut'.

If Zaid made his slave a mukatib during his final illness (marad al-mawt) for one thousand dirhams and his value is also one thousand dirhams, and the sick person has no other property, then Zaid acknowledged during his illness that the one thousand dirhams he has belonged to that mukatib, kept as a trust (wadi'at) after the contract, and these dirhams are of the same kind as the contract payment, and then he died, then his acknowledgement shall be valid from one-third of his estate. This means that if the contract of manumission occurred during the state of illness, this would be the case. However, if the contract occurred during a state of health and the rest of the matter remained as is, then his acknowledgement would be valid from the entire estate. And if he acknowledged one thousand pure dirhams from the contract payment and the contract occurred during health, then his acknowledgement would be valid from the entire estate.

If a sick person made his slave a mukatib during illness and has no other property besides this, and the heirs gave permission for the contract during his lifetime, they have the choice to deny that permission after his death. ☆

Then, if the mukatib said, "I will return the pure dirhams and give whatever kind is required for your right," he shall not have that choice. If the sick person acknowledged that the one thousand impure dirhams in possession were a trust from my mukatib, and the contract dirhams were fixed as pure, then his acknowledgement shall not be valid, provided that there is a debt from his healthy state, and these one thousand dirhams shall be distributed among the healthy creditors, and the mukatib shall be held accountable for what is due from him. This is in 'al-Muhit'. If a sick person made his slave a mukatib during illness and has no property besides this, and the heirs gave permission for the contract during his lifetime, they have the choice to deny the permission after his death, just as there is a choice in other bequests. This is in 'al-Mabsut'. Imam Muhammad said in 'al-Jami' that a mukatib acknowledged one thousand dirhams for his master during his health, and the master had already made him a mukatib for one thousand dirhams. The mukatib also acknowledged one thousand dirhams for a stranger during his health. Then the mukatib fell ill and had only one thousand dirhams present, which he gave to the master for the contract. Then he died in that illness and left nothing besides those one thousand dirhams, then between the master and the stranger...

---

1. His saying 'one-third', meaning one-third of the inheritance; the acknowledgement related to the rights of the deceased is correct from this, not from the entire property.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 455 | किताबुल मकातिब (मुकातिब की किताब)

एक हज़ार दिरहम के एक साल में भुगतान के वादे पर मुकातिब (आज़ादी का अनुबंध) किया गया और उसकी कीमत दो हज़ार दिरहम है, और यदि वारिसों ने अनुमति नहीं दी, तो उसे वर्तमान में दो-तिहाई कीमत का भुगतान करना होगा या उसे फिर से दास बना दिया जाएगा। यह सर्वसहमति (इज्मा) से है, जैसा कि 'हिदाया' में वर्णित है। यदि उसने अपनी स्वस्थ अवस्था में एक हज़ार दिरहम पर मुकातिब किया और उसकी कीमत पाँच सौ दिरहम थी, फिर अपनी बीमारी के दौरान उसे आज़ाद कर दिया और वह मर गया और कुछ भी प्राप्त नहीं हुआ, तो गुलाम अपनी दो-तिहाई कीमत के लिए प्रयास (सई) करेगा। इसी प्रकार, यदि गुलाम पर जो अनुबंध राशि बकाया थी, वह सब उसने अपनी बीमारी में उसे उपहार (हिबा) कर दी, तो वह आज़ाद हो जाएगा और अपनी दो-तिहाई कीमत के लिए प्रयास करेगा। इमाम आज़म के अनुसार, यदि उसने स्वस्थ अवस्था में उसे मुकातिब बनाया और फिर बीमारी में आज़ाद किया, तो गुलाम के पास विकल्प होगा कि वह चाहे अपनी दो-तिहाई कीमत के लिए प्रयास करे या जो अनुबंध राशि उस पर अनिवार्य है उसकी दो-तिहाई के लिए प्रयास करे। यदि स्वामी ने उससे कुछ प्राप्त किया लेकिन पाँच सौ दिरहम प्राप्त नहीं हुए, फिर बीमारी में आज़ाद किया, तो गुलाम दो-तिहाई कीमत के लिए प्रयास करेगा, और जो उसने पहले भुगतान किया है वह इसमें नहीं गिना जाएगा। यह 'साहिबैन' (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) का मत है। इसी तरह, इमाम आज़म के अनुसार भी यदि उसने अनुबंध रद्द करके दो-तिहाई कीमत के लिए प्रयास करना चुना, तो यही नियम है। यदि गुलाम ने सब भुगतान कर दिया सिवाय सौ दिरहम के, फिर बीमारी में आज़ाद किया गया या शेष राशि उपहार दी गई, तो वह सौ दिरहम की दो-तिहाई के लिए प्रयास करेगा। यह 'मबसत' में है।

यदि ज़ैद ने अपनी मृत्यु शैया (मर्ज़-उल-मौत) पर एक हज़ार दिरहम पर अपने गुलाम को मुकातिब बनाया और उसकी कीमत भी एक हज़ार दिरहम है, और बीमार के पास इसके अलावा कोई संपत्ति नहीं है, फिर ज़ैद ने अपनी बीमारी में स्वीकार किया कि उसके पास जो एक हज़ार दिरहम हैं वे उसी मुकातिब के हैं जो उसने अनुबंध के बाद मेरे पास अमानत के रूप में रखे थे, और ये दिरहम अनुबंध राशि की श्रेणी से हैं, फिर वह मर गया, तो उसकी संपत्ति के एक-तिहाई हिस्से से उसकी यह स्वीकृति वैध होगी। इसका अर्थ यह है कि जब अनुबंध बीमारी की स्थिति में हुआ हो, तो ऐसा होगा। यदि अनुबंध स्वस्थ अवस्था में हुआ हो और बाकी मामला वैसा ही रहे, तो पूरी संपत्ति से उसकी स्वीकृति

मान्य होगी। और यदि अनुबंध राशि के रूप में एक हज़ार शुद्ध दिरहम स्वीकार किए गए और अनुबंध स्वस्थ अवस्था में हुआ, तो पूरी संपत्ति से उसकी स्वीकृति मान्य होगी।

यदि किसी बीमार व्यक्ति ने अपनी बीमारी में अपने गुलाम को मुकातिब बनाया और उसके पास इसके अलावा कोई संपत्ति नहीं है, और वारिसों ने उसके जीवनकाल में इसकी अनुमति दे दी, तो उन्हें उसकी मृत्यु के बाद इस अनुमति से मुकरने का अधिकार है। ☆

फिर यदि मुकातिब ने कहा कि मैं शुद्ध दिरहम वापस करके वैसी ही श्रेणी के दे दूँगा जैसा तुम्हारे हक में चाहिए, तो उसके पास यह विकल्प नहीं होगा। यदि बीमार ने कब्ज़े में मौजूद एक हज़ार अशुद्ध दिरहम के बारे में स्वीकार किया कि ये मेरे मुकातिब की अमानत हैं और अनुबंध के दिरहम शुद्ध तय हुए थे, तो उसकी यह स्वीकृति सही नहीं होगी, बशर्ते कि उस पर स्वस्थ अवस्था का ऋण हो, और ये एक हज़ार दिरहम ऋणदाताओं के बीच वितरित किए जाएँगे और मुकातिब से जो देय है उसकी वसूली की जाएगी। यह 'मुहीत' में है। यदि किसी बीमार व्यक्ति ने अपनी बीमारी में अपने गुलाम को मुकातिब बनाया और उसके पास इसके अलावा कोई संपत्ति नहीं है, और वारिसों ने उसके जीवनकाल में इसकी अनुमति दे दी, तो उन्हें उसकी मृत्यु के बाद अनुमति से इनकार करने का अधिकार है, जैसा कि अन्य वसीयतों में होता है। यह 'मबसत' में है। इमाम मुहम्मद ने 'जामे' में फ़रमाया कि एक मुकातिब ने स्वस्थ अवस्था में अपने स्वामी के लिए एक हज़ार दिरहम स्वीकार किए और स्वामी उसे एक हज़ार दिरहम पर मुकातिब बना चुका था, और मुकातिब ने अपनी स्वस्थ अवस्था में एक अजनबी व्यक्ति के लिए भी एक हज़ार दिरहम स्वीकार किए। फिर मुकातिब बीमार हो गया और उसके पास केवल एक हज़ार दिरहम मौजूद थे जो उसने स्वामी को अनुबंध के लिए दे दिए। फिर वह उस बीमारी में मर गया और उन एक हज़ार दिरहम के अलावा कुछ नहीं छोड़ा, तो स्वामी और अजनबी के बीच...

---

1. उसका कहना 'तिहाई' अर्थात संपत्ति का एक-तिहाई भाग; मृतक के अधिकार से संबंधित यह स्वीकृति सही है, न कि पूरी संपत्ति से।

ہزار درہم پر ایک سال کے ادا کرنے کے وعدہ پر مکاتب کیا اور قیمت اس کی دو ہزار درہم ہیں اور وارثوں نے اجازت نہ دی تو دو تہائی قیمت فی الحال ادا کرے یا رقیق کر دیا جائے گا اور یہ بالا جماع ہے یہ ہدایہ میں ہے اور اگر اپنی صحت میں ہزار درہم پر مکاتب کیا اور اس کی قیمت پانچ سو درہم ہیں پھر اپنے مرض میں اس کو آزاد کر دیا پھر مر گیا اور کچھ وصول نہیں پایا تھا تو غلام اپنی دو تہائی قیمت کے واسطے سعی کرے گا اسی طرح اگر غلام کو جو اس پر مال کتابت آتا تھا سب اپنے مرض میں اس کو ہبہ کر دیا تو وہ آزاد ہو گا اپنی دو تہائی قیمت کے واسطے سعی کرے گا اور امام اعظم کے نزدیک اگر اپنی صحت میں اس کو مکاتب کیا پھر مرض میں آزاد کیا تو غلام کو اختیار ہوگا کہ چاہے اپنی دو تہائی قیمت کے واسطے سعی کرے یا جو کچھ مال کتابت اس پر واجب ہے اس کی دو تہائی کے واسطے سعی کرے اور اگر مولیٰ نے بسبب اس سے وصول کیا مگر پانچ سو درہم نہیں وصول پائے ہیں پھر اپنے مرض میں آزاد کیا تو غلام اپنی دو تہائی قیمت کے واسطے سعی کرے گا اور جو کچھ اس نے اس سے پہلے ادا کیا ہے وہ محسوب نہ کیا جائے گا اور یہ صاحبین کا قول ہے اور اسی طرح امام اعظم کے نزدیک بھی اگر اس نے کتابت فسخ کر کے دو تہائی قیمت کے واسطے سعی کرنا اختیار کیا تو یہی حکم ہے اور اگر غلام نے سب ادا کیا مگر سو درہم رہ گئے پھر مرض میں اس کو آزاد کیا یا باقی اس کو ہبہ کیا تو سو درہم کی دو تہائی کے واسطے سعی کرے گا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر زید نے اپنے مرض الموت میں ہزار درہم پر اپنے غلام کو مکاتب کیا اور اس کی قیمت بھی ہزار درہم ہیں اور سوائے اس کے مریض کا کچھ مال نہیں ہے پھر اپنے مرض میں زید نے ہزار درہم کا جو اس کے پاس تھے یہ اقرار کیا کہ یہ درہم اسی مکاتب کے ہیں کہ بعد کتابت کے اس نے میرے پاس ودیعت رکھے ہیں

اور یہ درہم بدل کتابت کی جنس سے ہیں پھر مر گیا تو تہائی مال سے اس کا اقرار جائز ہوگا اور مراد یہ ہے کہ جس عقد کتابت حالت مرض میں واقع ہو تو ایسا ہوگا اور اگر کتابت حالت صحت میں واقع ہو اور باقی مسئلہ بحالہ رہے تو تمام مال سے اس کا اقرار معتبر ہو گا اور اگر بدل کتابت سے کھرے ہزار درہم کا اقرار کیا اور کتابت حالت صحت میں واقع ہوئی ہو تو تمام مال سے اس کا اقرار معتبر ہوگا۔

اگر مریض نے مرض میں اپنے غلام کو مکاتب کیا اور سوائے اس کے اس کا کچھ مال نہیں ہے اور وارثوں نے اس کی زندگی میں کتابت کی اجازت دے دی تو ان لوگوں کو اختیار ہے کہ اس کے مرنے کے بعد اجازت سے انکار کریں ☆

پھر اگر مکاتب نے کہا کہ میں کھرے درہم واپس کر کے جس قسم کے تیرے حق میں چاہتے ہیں ویسے دے دوں گا تو یہ اختیار اس کو نہ ہوگا اور اگر مریض نے ہزار درہم کھوٹے مقبوضہ کی نسبت یہ اقرار کیا کہ یہ میرے مکاتب کی ودیعت ہیں اور بدل کتابت کے درہم کھرے قرار پائے ہیں تو اس کا اقرار صحیح نہ ہوگا بشرطیکہ اس پر حالت صحت کا قرضہ ہو اور یہ ہزار درہم قرض خواہوں صحت کو تقسیم ہوں گے اور مکاتب سے جو کچھ اس پر آتا ہے اس کا مواخذہ کیا جائے گا یہ محیط میں ہے۔ اگر مریض نے مرض میں اپنے غلام کو مکاتب کیا اور سوائے اس کے اس کا کچھ مال نہیں ہے اور وارثوں نے اس کی زندگی میں کتابت کی اجازت دے دی تو ان لوگوں کو اختیار ہے کہ اس کے مرنے کے بعد اجازت سے انکار کریں جیسے باقی وصیتوں میں اختیار ہوتا ہے یہ مبسوط میں ہے۔ امام محمد نے جامع میں فرمایا کہ ایک مکاتب نے اپنی صحت میں اپنے مولیٰ کے واسطے ہزار درہم کا اقرار کیا اور مولیٰ اس کو ہزار درہم پر مکاتب کر چکا تھا اور مکاتب نے اپنی صحت میں ایک شخص اجنبی کے لئے ہزار درہم کا بھی اقرار کیا پھر مکاتب بیمار

ہوا اور اس کے پاس ہزار درہم موجود تھے سوا اس نے مولیٰ کو کتابت میں دے دیئے پھر اس مرض میں مر گیا اور سوائے ان ہزار درہم کے اور کچھ نہ چھوڑا تو مولیٰ اور اجنبی کے درمیان

---

۱ قولہ تہائی یعنی ترکہ کی ایک تہائی متعلقہ حق میت سے اقرار صحیح ہے نہ تمام مال سے۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 6 (356) Kitab al-Mukatib (The Book of the Mukatib)

It will be divided into three parts; two parts will go to the master (maula) and one part to the stranger (ajnabi). If the Mukatib (a slave who has contracted for his freedom) paid these one thousand dirhams to his master as an admitted debt in a state of health and then died, then the stranger is the rightful claimant of these dirhams, and the master's debt and the contract of freedom (kitabat) will be voided. Similarly, if the slave did not pay the debt and died leaving the money, it would still go to the stranger. If the Mukatib left behind a child born during the period of the kitabat contract, these one thousand dirhams will go to the stranger, but the master will hold the child liable for his debt and the kitabat contract because the child stands in place of his father. If the Mukatib during his lifetime paid these one thousand dirhams to the master towards an admitted debt and then died, leaving behind a child born during the state of kitabat, even then the stranger is entitled to those one thousand dirhams left behind, and the master will recover his debt and the kitabat payment from the child. If the child paid the debt and kitabat that were due upon the father, even then the risk undertaken to pay one thousand dirhams to the stranger would not be rescinded. This is mentioned in *al-Muhit*.

If Zaid entered into a kitabat contract with his slave for an amount typical for such a slave, and then admitted that he had received the kitabat money, and if there were debts upon him that encompassed all his property, his admission would not be verified, but the slave would be set free and the kitabat money would be sought from him. Similarly, if he had set him free, the same ruling would apply. If there are no debts upon him and this slave's value is within one-third of his property, the slave shall be free and nothing shall be due from him. If he has no property other than this slave, it will be mandatory for the slave to earn and pay two-thirds of his kitabat amount to the heirs. However, if his price is lower, he shall earn and pay two-thirds of his price. Similarly, if he admitted in health that he had made him a mukatib and then admitted during his illness that he had received all the kitabat money, his admission will be verified. In contrast, if he made him a mukatib during his illness, the admission [of payment] will not be verified. This is mentioned in *al-Mabsut*.

A Mukatib has a debt from a state of health due from his master, then during his illness, he admitted that he had received the debt due from the master, and there are debts upon the slave from his state of health, then he died leaving no property, then his admission during illness will not be verified. A person made his slave a mukatib for one thousand dirhams in a state of health, then during the illness, the Mukatib

admitted a debt of one thousand dirhams to a stranger, then the Mukatib died leaving no property other than one thousand dirhams, then the stranger is entitled to those one thousand dirhams, not the master, even though the master's debt is from a state of health and the stranger's debt is from a state of illness. This is in contrast to the situation where the stranger's debt is also from a state of health; in that case, paying the debt from the state of health would take precedence. This is mentioned in *al-Muhit*. If a Mukatib at the time of his death admitted that he had made such-and-such slave of his a mukatib and had received the kitabat money from him, the admission is not valid. Similarly, if a slave was made a mukatib for less than his price during a state of illness, it is not permissible. This is in *al-Mabsut*. A person made his slave a mukatib for one thousand dirhams and the master lent him one thousand dirhams while he was in the state of mukatib, then the Mukatib died leaving a legacy of one thousand dirhams, and there is offspring of that Mukatib from a free woman, the Qazi (judge) will order those one thousand dirhams to be applied towards the kitabat, and the master will have no choice but to treat it as such rather than as debt repayment. And if his offspring is from a free concubine who was freed by another person, the father will draw the 'wala' (patronage) of the offspring towards his master, and if the Mukatib [had] more than a thousand... [text continues]

---

1. "Qaul Mukatib kiya aqool" - This is how it is in the original, and perhaps it means: he admitted to making him a mukatib. ..... Understand this.

फ़तावा आलमगिरी ..... जिल्द 6 (356) किताब अल-मकातिब (मकातिब का अध्याय)

इसे तीन हिस्सों में बाँटा जाएगा, जिनमें से दो हिस्से मौला (स्वामी) को और एक हिस्सा अजनबी (तीसरे व्यक्ति) को मिलेगा। और यदि मकातिब (मुक्ति का अनुबंधित दास) ने ये एक हजार दिरहम अपने जीवित मौला को स्वस्थ अवस्था (हालत-ए-सेहत) में स्वीकार किए गए कर्ज के रूप में दिए और फिर मर गया, तो इन दिरहमों का हकदार वह अजनबी ही है, और मौला का कर्ज और किताबत (मुक्ति अनुबंध) रद्द हो जाएगा। इसी तरह, यदि गुलाम ने कर्ज के रूप में दिरहम नहीं दिए और मर गया, तब भी वे अजनबी को ही मिलेंगे। और यदि मकातिब ने कोई संतान छोड़ी जो किताबत की अवधि के दौरान पैदा हुई हो, तो ये एक हजार दिरहम उस अजनबी को मिलेंगे, लेकिन मौला उस बच्चे से अपने कर्ज और किताबत की वसूली के लिए संपर्क करेगा क्योंकि वह अपने पिता का उत्तराधिकारी है। और यदि मकातिब ने अपने जीवनकाल में ये एक हजार दिरहम मौला को स्वीकृत कर्ज के रूप में दिए और फिर मर गया, और किताबत के दौरान पैदा हुई संतान छोड़ गया, तो भी अजनबी उस छोड़े गए एक हजार दिरहम का हकदार है, और मौला अपना कर्ज और किताबत उस बच्चे से वसूलेगा। और यदि बच्चे ने वह कर्ज और किताबत चुका दी जो पिता पर देय थी, तो भी अजनबी को एक हजार दिरहम देने का जो जोखिम तय हो चुका था, वह रद्द नहीं होगा। यह 'मुहीत' में दर्ज है।

यदि जैद ने अपने गुलाम को उतनी राशि पर मकातिब बनाया जितनी पर ऐसे गुलाम सामान्यतः मकातिब बनाए जाते हैं, और फिर स्वीकार किया कि उसने किताबत की राशि प्राप्त कर ली है, तो यदि उस पर इतना कर्ज हो जो उसकी पूरी संपत्ति को ढक ले, तो उसकी इस स्वीकृति को प्रमाणित नहीं माना जाएगा, लेकिन गुलाम आजाद हो जाएगा और उससे किताबत की राशि वसूल की जाएगी। इसी तरह, यदि उसे आजाद कर दिया जाए, तब भी यही नियम लागू होगा। और यदि उस पर कोई कर्ज न हो और यह गुलाम उसकी संपत्ति के एक तिहाई हिस्से के भीतर आता हो, तो वह आजाद हो जाएगा और उस पर कुछ भी देय नहीं होगा। और यदि उस गुलाम के अलावा उसकी कोई और संपत्ति न हो, तो गुलाम के लिए अनिवार्य होगा कि वह वारिसों को अपनी किताबत की राशि का दो-तिहाई हिस्सा कमाकर चुकाए। लेकिन यदि उसकी कीमत कम हो, तो वह अपनी कीमत का दो-तिहाई हिस्सा कमाकर चुकाएगा। इसी तरह, यदि उसने स्वस्थ अवस्था में स्वीकार किया कि उसने उसे मकातिब बनाया है, और फिर रुग्ण अवस्था (मरज़-उल-मौत) में स्वीकार किया कि उसने पूरी

किताबत राशि प्राप्त कर ली है, तो उसकी पुष्टि की जाएगी। इसके विपरीत, यदि उसने रुग्ण अवस्था में मकातिब बनाया हो, तो इसकी पुष्टि नहीं होगी। यह 'मबसूत' में है।

एक मकातिब का अपने मौला पर स्वस्थ अवस्था का कर्ज है, फिर उसने अपनी बीमारी के दौरान स्वीकार किया कि उसे वह कर्ज मिल गया है, और गुलाम पर स्वस्थ अवस्था के कर्ज भी हैं, फिर वह मर गया और कोई संपत्ति नहीं छोड़ी, तो बीमारी के दौरान की गई उसकी स्वीकृति को प्रमाणित नहीं माना जाएगा। एक व्यक्ति ने स्वस्थ अवस्था में अपने गुलाम को एक हजार दिरहम पर मकातिब बनाया, फिर मकातिब ने बीमारी की हालत में एक अजनबी के लिए एक हजार दिरहम का कर्ज स्वीकार किया, फिर मकातिब मर गया और उसने उस एक हजार दिरहम के अलावा कुछ नहीं छोड़ा, तो उस अजनबी को ही वे दिरहम मिलेंगे, मौला को नहीं, भले ही मौला का कर्ज स्वस्थ अवस्था का हो और अजनबी का कर्ज बीमारी की हालत का। इसके विपरीत, यदि किसी अजनबी का कर्ज भी स्वस्थ अवस्था का हो, तो उस स्थिति में स्वस्थ अवस्था के कर्ज का भुगतान प्राथमिकता पाएगा। यह 'मुहीत' में है। यदि एक मकातिब ने अपनी मृत्यु के समय स्वीकार किया कि उसने अपने अमुक गुलाम को मकातिब बनाया था और उससे किताबत राशि प्राप्त कर ली थी, तो यह स्वीकृति वैध नहीं है। इसी तरह, यदि बीमारी की हालत में गुलाम को उसकी कीमत से कम पर मकातिब बनाया गया, तो यह भी जायज नहीं है। यह 'मबसूत' में है। एक व्यक्ति ने अपने गुलाम को एक हजार दिरहम पर मकातिब बनाया और मौला ने उसे एक हजार दिरहम का कर्ज दिया जबकि वह मकातिब की स्थिति में था, फिर मकातिब मर गया और उसने एक हजार दिरहम की संपत्ति छोड़ी, और उस मकातिब की संतान एक स्वतंत्र महिला से मौजूद है, तो काजी उन एक हजार दिरहम को किताबत के रूप में देने का आदेश देगा और मौला को यह अधिकार नहीं होगा कि वह इसे कर्ज की अदायगी माने। और यदि उसकी संतान किसी स्वतंत्र दासी से हो जिसे किसी अन्य व्यक्ति ने आजाद किया हो, तो पिता संतान की 'वला' (संरक्षण का अधिकार) को अपने मौला की ओर आकर्षित करेगा, और यदि मकातिब ने एक हजार से अधिक... [अधूरा]

---

1. "कौल मकातिब किया अकुल" - मूल पाठ में ऐसा ही है और शायद इसका अर्थ यह है कि उसने 'किताबत' करने का इकरार (स्वीकृति) किया। ..... समझें।

تین حصے ہو کر تقسیم ہوں گے اس میں سے دو حصے مولیٰ کو اور ایک حصہ اجنبی کو ملے گا اور اگر مکاتب نے یہ ہزار درہم موجودہ اپنے مولیٰ کو حالتِ صحت کے اقراری قرضہ میں دیئے پھر مر گیا تو ان درہموں کا اجنبی ہی حقدار ہے اور مولیٰ کا قرضہ و کتابت باطل ہو جائے گا اسی طرح اگر غلام نے قرضہ میں نہ دیئے ہوں ہی چھوڑ کر مر گیا تو بھی اجنبی کو ملیں گے اور اگر مکاتب نے کوئی بینہ جو حالتِ کتابت میں پیدا ہوا ہے چھوڑا تو یہ ہزار درہم اجنبی کو ملیں گے مگر مولیٰ اپنے قرضہ و کتابت کے واسطے اس لڑکے کا دامنگیر ہوگا کیونکہ وہ اپنے باپ کے قائم مقام ہے اور اگر مکاتب نے اپنی زندگی میں یہ ہزار درہم مولیٰ کو قرضہ اقراری میں دے دیئے پھر مر گیا اور حالتِ کتابت کی پیدائش کا لڑکا چھوڑا تو بھی اجنبی ان ہزار درہم متروکہ کا مستحق ہے اور مولیٰ اپنا قرضہ و کتابت اس کے لڑکے سے لے گا اور اگر لڑکے نے قرضہ و کتابت جو باپ پر واجب الادا تھا ادا کر دیا تو بھی جوکھم اجنبی کے واسطے ہزار درہم دینے کا ہو چکا وہ منتقض نہ ہوگا یہ محیط میں ہے۔

اگر زید نے اپنے غلام کو اس قدر مال پر مکاتب کیا کہ جتنے پر ایسے غلام مکاتب ہوتے ہیں پھر اقرار کیا کہ میں نے مالِ کتابت وصول پایا پس اگر اس پر اس قدر قرضہ ہو کہ اس کے تمام مال کو محیط ہو اس کے اقرار کی کچھ تصدیق نہ کی جائے گی لیکن غلام آزاد ہو جائے گا اور مالِ کتابت کا مواخذہ اس سے کیا جائے گا چنانچہ اگر اس کو آزاد کر دے تو بھی یہی حکم ہوتا ہے اور اگر اس پر قرضہ نہ ہو اور یہ غلام اس کے تہائی مال سے نکلتا ہے تو آزاد ہو جائے گا اور اس پر کچھ واجب نہ ہوگا اور اگر اس غلام کے سوائے اس کا کچھ مال نہ ہو تو غلام پر واجب ہوگا کہ وارثوں کو اپنے مالِ کتابت کی دو تہائی کمائی کر کے ادا کرے لیکن اگر اس کی قیمت کم ہو تو دو

تہائی قیمت کمائی کرے اسی طرح اگر اس نے صحت میں اقرار کیا کہ اپنی صحت میں میں نے اس کو مکاتب کیا پھر اپنے مرض میں اقرار کیا کہ میں نے مالِ کتابت سب وصول پایا ہے تو اس کی تصدیق کی جائے گی بخلاف اس کے اگر اپنے مرض میں مکاتب کیا ہو تو تصدیق نہ ہوگی یہ مبسوط میں ہے۔

ایک مکاتب کا اپنے مولیٰ پر حالتِ صحت کا قرضہ ہے پھر اپنے مرض میں اقرار کیا کہ میں اپنا قرضہ جو مولیٰ پر تھا وصول پایا اور غلام پر حالتِ صحت کے قرضے ہیں پھر مر گیا اور کچھ مال نہ چھوڑا تو اس کے مرض کے اقرار کی تصدیق نہ کی جائے گی ایک شخص نے ہزار درہم پر صحت میں اپنے غلام کو مکاتب کیا پھر مکاتب نے حالتِ مرض میں ایک شخص اجنبی کے واسطے ہزار درہم کا اقرار کیا پھر مکاتب مر گیا اور سوائے ہزار درہم کے کچھ مال نہ چھوڑا تو ان ہزار درہم کا اجنبی مستحق ہے مولیٰ مستحق نہیں ہے اگرچہ مولیٰ کا قرضہ حالتِ صحت کا ہے اجنبی کا حالتِ مرض کا ہے بخلاف اس کے کہ اگر صحت کا قرضہ بھی کسی اجنبی کا ہو تو اس صورت میں حالتِ صحت کا قرضہ ادا کرنا مقدم ہوگا یہ محیط میں ہے۔ اگر ایک مکاتب نے اپنی موت کے وقت یہ اقرار کیا کہ میں نے اپنے فلاں غلام کو مکاتب کیا تھا اور اس سے مالِ کتابت وصول پایا تو اقرار نہیں جائز ہے اسی طرح اگر حالتِ مرض میں غلام کو اس کی قیمت سے کم پر مکاتب کیا تو جائز نہیں ہے یہ مبسوط میں ہے۔ ایک شخص نے اپنے غلام کو ہزار درہم پر مکاتب کیا اور مولیٰ نے اس کو ہزار درہم قرض دیئے اور اس حالت میں مکاتب تھا پھر مکاتب مر گیا اور ہزار درہم ترکہ چھوڑا اور اس مکاتب کی اولاد آزاد عورت سے موجود ہے قاضی ان ہزار درہم کو کتابت میں ہونے کے واسطے حکم دے گا اور مولیٰ کو اختیار نہیں ہے کہ اس کو قرضہ میں قرار دے اور اگر اس کی اولاد کسی آزاد باندی سے جو دوسرے شخص کی آزاد کردہ ہے موجود ہو تو

باپ اولاد کی ولا اپنے مولیٰ کی طرف سمیٹ لائے گا اور اگر مکاتب نے ہزار سے زیادہ ...

[عبارت جاری ہے]

---

1. قول مکاتب کیا اقول ہکذا فی الاصل اور شاید یہ مراد ہو۔ کہ کاتب کرنے کا اقرار کیا۔ ..... فافہم ۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (457) Kitab al-Makatib (Book of Manumission Contracts)

If a *makatib* (a slave with a manumission contract) leaves behind property, the master shall take from it up to one thousand (dirhams) more than the manumission amount towards his debt. If any surplus remains after the debt is cleared, it shall go to the heirs. This is recorded in 'Al-Muhit'.

Chapter Six: On Establishing a Contract of Kitabat by a Stranger on Behalf of a Slave

If Zaid says to Amr, "Enter into a contract of *kitabat* with your such-and-such slave for one thousand dirhams on the condition that if I pay the thousand dirhams, the slave is free," and Amr enters into the contract on this condition and Zaid accepts, then if Zaid pays the thousand dirhams, the slave shall become free upon the fulfillment of the condition, even without the slave's personal acceptance or permission. If the slave learns of this and accepts, he becomes a *makatib*. However, if the slave says, "I do not accept," and Zaid pays the money thereafter, it is not permissible because the contract of *kitabat* was nullified by the slave's rejection. If Zaid had acted as a guarantor, nothing would be binding upon him. If Zaid did not stipulate the condition "provided that if I pay, the slave is free," but simply paid the amount, then according to *qiyas* (analogy), the slave would not be free, but according to *istehsan* (juristic preference), he would be. Once Zaid has paid the manumission price, he cannot reclaim it from the slave after his freedom, as he did so as an act of grace (*ihsan*). This is found in 'Al-Tabyin'.

As to whether the stranger has the right to reclaim the money from the master: if he paid under the provision of a guarantee (*dhaman*), he may reclaim it. The form of this is that he says, "Make your slave a *makatib* for a thousand dirhams on the condition that I am the guarantor." In this case, he may reclaim it because the guarantee is void, as he guaranteed something that was not yet obligatory. If he paid without a guarantee, he cannot reclaim it as he is considered a voluntary donor (*mutabarri*). If he paid a partial amount, he may reclaim it whether paid with or without a guarantee. However, if he paid any amount after the slave's permission, he cannot reclaim it because, in that case, another condition is met: the slave has been discharged from that portion of the *kitabat* debt. This ruling applies if the intent to reclaim from the master was formed before the slave's permission. If such an intent was formed after the slave's permission, and it was paid under a guarantee, he may

reclaim it; if paid without a guarantee, he may not, regardless of whether the payment was full or partial. This is according to 'Ayni Sharh Hidaya'.

If a free man accepts a *kitabat* contract on behalf of Zaid's slave and takes the obligation upon himself, saying "I am the guarantor for his *kitabat*," it is not valid. This is because the free man's acceptance does not make the manumission price obligatory upon the slave, nor is it possible for the price to become obligatory upon the free man from the outset by his own acceptance. Similarly, even if this slave is the son of that free man, whether an adult or a minor, the father does not have the authority to impose a financial obligation upon his son; in this matter, the father and a stranger are equal. Likewise, if a father and his minor son are both owned by the same person and the father imposes the *kitabat* obligation upon the son, it is not valid. However, in both cases, if the father pays the amount on behalf of the son, the son shall be free according to *istehsan*; this is in 'Al-Mabsut'. If someone makes a *kitabat* contract for both a present and an absent slave, and the present one accepts, it is valid for both according to *istehsan*. Whichever of the two pays, both shall become free through that payment, and the master is compelled to accept the payment. The one who pays cannot reclaim anything from the other. If the master gifts the manumission price to the present slave, both become free. If he gifts it to the absent slave, they are not freed because nothing was obligatory upon the absent slave, thus the gift was not valid. If the absent slave later accepts the contract, it is void, and the *kitabat* contract remains binding only on the present slave.

1. i.e., I am the guarantor for the *kitabat* amount.
2. i.e., It has no bearing on his acceptance or non-acceptance.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (457) किताबुल मकातिब

यदि (मकातिब) माल छोड़ जाता है, तो स्वामी किताबत की राशि से अधिक एक हज़ार तक अपने ऋण में ले लेगा, फिर यदि ऋण के बाद भी कुछ शेष रहे, तो वह उत्तराधिकारियों को मिलेगा। यह 'मुहीत' में लिखा है।

छठा अध्याय: किसी अजनबी द्वारा किसी गुलाम की ओर से किताबत का अनुबंध करने के बयान में

ज़ैद ने अम्र से कहा कि अपने अमुक गुलाम को एक हज़ार दिरहम पर इस शर्त के साथ मकातिब बना दो कि यदि मैंने एक हज़ार दिरहम चुका दिए तो गुलाम आज़ाद है। अम्र ने उसी शर्त पर मकातिब बनाया और ज़ैद ने इसे स्वीकार किया। फिर ज़ैद ने एक हज़ार दिरहम चुका दिए, तो गुलाम की स्वीकृति या अनुमति के बिना भी, शर्त पूरी होने के कारण गुलाम आज़ाद हो जाएगा। और यदि गुलाम को सूचना मिली और उसने स्वीकार कर लिया, तो वह मकातिब हो जाएगा। और यदि गुलाम ने कहा कि मैं स्वीकार नहीं करता हूँ, और फिर ज़ैद ने माल चुकाया, तो यह जायज़ नहीं है क्योंकि गुलाम के मना करने से किताबत का अनुबंध रद्द हो गया। और यदि ज़ैद ने ज़मानत (गारंटी) दी थी, तो उस पर कुछ अनिवार्य नहीं होगा। और यदि ज़ैद ने यह नहीं कहा था कि "इस शर्त के साथ कि यदि मैं चुका दूँ तो गुलाम आज़ाद है", लेकिन फिर भी चुका दिए, तो 'क़यास' (तर्क) के अनुसार गुलाम आज़ाद नहीं होगा, लेकिन 'इस्तेहसान' (विधिक विवेकाधिकार) के अनुसार आज़ाद हो जाएगा। और जब ज़ैद किताबत की राशि चुका चुका हो, तो आज़ादी के बाद वह गुलाम से उसे वापस नहीं माँग सकता, क्योंकि उसने यह उपकार के रूप में किया है। यह 'तबीन' में है। और क्या अजनबी को स्वामी (मौली) से राशि वापस लेने का अधिकार है या नहीं? तो यदि उसने ज़मानत के तौर पर दी है, तो वापस ले सकता है। इसकी सूरत यह है कि वह कहे, "अपने गुलाम को एक हज़ार दिरहम पर मकातिब बना दो इस शर्त के साथ कि मैं ज़मानतदार हूँ।" इस स्थिति में वह वापस ले लेगा क्योंकि उसकी ज़मानत शून्य है क्योंकि उसने एक ऐसी चीज़ की ज़मानत ली जो (उस समय) अनिवार्य नहीं थी। और यदि उसने बिना ज़मानत के भुगतान किया, तो वापस नहीं ले सकता क्योंकि वह एक दानकर्ता (मुतबर्रे) है। और यदि उसने थोड़ा भुगतान किया तो वह वापस ले सकता है, चाहे वह ज़मानत के साथ दिया हो या बिना ज़मानत के। लेकिन यदि उसने गुलाम की अनुमति के बाद कुछ माल चुकाया है, तो वह वापस नहीं ले सकता क्योंकि इस स्थिति में एक और बात हासिल हो गई कि गुलाम किताबत की राशि के उतने हिस्से से मुक्त हो गया। और यह नियम तब है जब उसने गुलाम

की अनुमति से पहले स्वामी से वापस लेने का इरादा किया हो; यदि गुलाम की अनुमति के बाद ऐसा इरादा किया और ज़मानत के तहत दिया है, तो वापस ले सकता है, और यदि बिना ज़मानत के दिया है, तो नहीं, चाहे पूरा चुकाया हो या थोड़ा। यह 'ऐनी शराह हिदाया' में है।

यदि किसी स्वतंत्र व्यक्ति ने ज़ैद के गुलाम की ओर से किताबत स्वीकार की और उसे अपने ऊपर ले लिया इस शर्त के साथ कि "मैं उसकी किताबत का ज़मानतदार हूँ", तो यह जायज़ नहीं है क्योंकि स्वतंत्र व्यक्ति के स्वीकार करने से गुलाम पर किताबत की राशि अनिवार्य नहीं हुई, और न ही यह संभव है कि स्वतंत्र व्यक्ति के स्वीकार करने से आरंभ में ही राशि स्वतंत्र व्यक्ति पर अनिवार्य कर दी जाए। इसी तरह यदि यह गुलाम उस स्वतंत्र व्यक्ति का पुत्र हो, चाहे वह बालिग हो या नाबालिग, तब भी पिता को यह अधिकार प्राप्त नहीं है कि वह पुत्र पर माल अनिवार्य करे; बल्कि पिता और अजनबी इस मामले में समान हैं। इसी तरह यदि पिता और उसका नाबालिग पुत्र दोनों एक ही व्यक्ति के दास हों और पिता ने पुत्र पर किताबत अनिवार्य कर दी, तो भी यह जायज़ नहीं है। लेकिन यदि दोनों स्थितियों में पिता ने पुत्र की ओर से माल चुका दिया, तो 'इस्तेहसान' के अनुसार वह आज़ाद हो जाएगा, यह 'मबसूद' में है। यदि किसी ने उपस्थित और अनुपस्थित दोनों गुलामों को मकातिब बनाया और उपस्थित ने अनुबंध स्वीकार कर लिया, तो 'इस्तेहसान' के अनुसार दोनों की ओर से यह सही है। और जिसने भी दोनों में से भुगतान किया, उसके भुगतान से दोनों आज़ाद हो जाएंगे और स्वामी भुगतान स्वीकार करने के लिए विवश होगा। भुगतान करने वाला दूसरे से कुछ वापस नहीं ले सकेगा। और यदि स्वामी ने उपस्थित गुलाम को किताबत की राशि दान कर दी, तो दोनों आज़ाद हो जाएंगे। और यदि अनुपस्थित को दान की, तो वे आज़ाद नहीं होंगे क्योंकि उस पर कुछ अनिवार्य नहीं था, इसलिए दान सही नहीं हुआ। और यदि अनुपस्थित गुलाम ने अनुबंध स्वीकार किया तो वह व्यर्थ है और किताबत का अनुबंध उपस्थित पर अनिवार्य होगा।

1. अर्थात मकातिब की राशि का ज़मानतदार हूँ। 2. अर्थात उसके स्वीकार करने या न करने से कोई संबंध नहीं है।

مال چھوڑا تو مولیٰ کتابت سے زیادہ ایک ہزار تک اپنے قرضہ میں لے لے گا پھر اگر قرض سے بھی کچھ فاضل رہا تو وارثوں کو ملے گا یہ محیط میں لکھا ہے۔

چھٹا باب: اجنبی کا کسی غلام کی طرف سے عقد کتابت قرار دینے کے بیان میں

زید نے عمرو سے کہا کہ اپنے فلاں غلام کو ہزار درہم پر اس شرط سے مکاتب کر دے کہ اگر میں نے ہزار درہم ادا کر دیئے تو غلام آزاد ہے عمرو نے اسی شرط سے مکاتب کیا اور زید نے قبول کیا پھر ہزار درہم ادا کئے تو بدوں غلام کے قبول کرنے واجازت دینے کے شرط پائی جانے کے باعث سے غلام آزاد ہو جائے گا اور اگر غلام کو خبر پہنچی اور اس نے قبول کیا تو مکاتب ہو جائے گا اور اگر غلام نے کہا میں نہیں قبول کرتا ہوں پھر زید نے مال ادا کیا تو جائز نہیں ہے کیونکہ عقد کتابت اس کے رد کرنے سے رد ہو گیا اور اگر زید ضامن ہوا تو اس پر کچھ لازم نہ آئے گا اور اگر زید نے یہ نہ کہا کہ اس شرط سے کہ اگر میں ادا کر دوں تو غلام آزاد ہے مگر ادا کر دیئے تو قیاساً غلام آزاد نہ ہو گا و استحساناً ہے ادا ہو گا اور جب زید بدل کتابت ادا کر چکا تو غلام سے بعد آزادی کے واپس نہیں لے سکتا ہے کیونکہ اس نے احسان کی راہ سے ایسا کیا ہے یہ تبیین میں ہے اور آیا اجنبی کو مولیٰ سے واپس لینے کا اختیار ہے یا نہیں سو اگر بحکم ضمان دیا ہے تو واپس لے سکتا ہے اور اس کی صورت یہ ہے کہ یوں کہے کہ اپنے غلام کو ہزار درہم پر مکاتب کر دے اس شرط سے کہ میں ضامن ہوں تو اس صورت میں واپس لے گا کیونکہ اس کی ضمان باطل ہے اس وجہ سے کہ اس نے غیر واجب کی ضمان کر لی ہے اور اگر اس نے بغیر ضمان ادا کیا تو واپس نہیں لے سکتا ہے کیونکہ وہ متبرع ہے اور اگر اس نے تھوڑا ادا کیا تو

واپس لے سکتا ہے خواہ بضمان ادا کیا ہو یا بغیر ضمان۔ لیکن اگر کچھ مال غلام کی اجازت کے بعد ادا کیا تو واپس نہیں لے سکتا ہے کیونکہ اس صورت میں ایک اور بات حاصل ہو گئی وہ یہ ہے کہ کسی قدر مال کتابت سے غلام بری الذمہ ہو گیا اور یہ حکم اس وقت ہے کہ غلام کی اجازت سے پہلے مولیٰ سے واپس لینے کا قصد کیا ہو اور اگر غلام کی اجازت کے بعد ایسا قصد کیا پس اگر بحکم ضمان دیا ہے تو واپس لے سکتا ہے اور اگر بغیر ضمان دیا ہے تو نہیں خواہ سب ادا کیا ہو یا تھوڑا یہ عینی شرح ہدایہ میں ہے۔

اگر مرد آزاد نے زید کے غلام کی طرف سے کتابت قبول کر کے اس کے ذمہ ڈالی اس شرط سے کہ میں اس کی طرف سے کتابت کا ضامن ہوں تو جائز نہیں ہے کیونکہ آزاد مرد کے قبول کرنے سے بدل کتابت غلام پر واجب نہیں ہوا اور نہ یہ ممکن ہے کہ آزاد کے قبول کرنے سے ابتداء بدل کتابت آزاد پر واجب کیا جائے اسی طرح اگر یہ غلام اس مرد آزاد کا بیٹا ہو خواہ بالغ ہو یا نابالغ تو بھی باپ کو یہ ولایت نہیں حاصل ہے کہ بیٹے کے ذمہ مال لازم کرے بلکہ باپ واجنبی اس امر میں یکساں ہیں اسی طرح اگر باپ غلام و اس کا بیٹا نابالغ دونوں ایک شخص کے مملوک ہوں اور باپ نے بیٹے کے ذمہ کتابت لازم کی تو بھی جائز نہیں ہے لیکن اگر دونوں صورتوں میں باپ نے بیٹے کی طرف سے مال ادا کر دیا تو وہ استحساناً آزاد ہو جائے گا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر غلام حاضر و غائب دونوں کو مکاتب کیا اور حاضر نے عقد کتابت قبول کیا تو استحساناً دونوں کی طرف سے صحیح ہے اور جس نے دونوں میں سے ادا کیا اس کے ادا کرنے سے دونوں آزاد ہو جائیں گے اور مولیٰ اس کے قبول کرنے پر مجبور کیا جائے گا اور جس نے ادا کیا وہ دوسرے سے کچھ واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر مولیٰ نے حاضر کو بدل کتابت ہبہ کر دیا تو دونوں آزاد ہو جائیں گے اور اگر غائب کو ہبہ کیا تو آزاد نہ ہوں گے کیونکہ اس پر کچھ واجب نہ تھا پس ہبہ

صحیح نہیں ہوا اور اگر غلام غائب نے عقد قبول کیا تو لغو ہے اور عقد کتابت حاضر کو لازم ہو گا جیسا کہ غائب کے

۱؎ یعنی مال کتابت کا ضامن ہوں۔ ۲؎ یعنی اس کے قبول کرنے اور نہ کرنے سے کچھ تعلق نہیں ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 358 | The Book of Mukatab (Manumission Contracts)

In case of non-acceptance, the ruling was that the master (Moula) has no right to demand any compensation from the absent party (Gha'ib), as he did not undertake any obligation himself; rather, he is included in the manumission contract (Kitabat) as a consequence, similar to the ruling regarding a child of a Mukatab. If the master frees the slave, he becomes free, and his portion of the manumission payment is waived. When his portion of the payment becomes void, the present party (Hazir) will not be free until he pays his own portion. If the master frees the present party, he becomes free, and his portion of the payment is voided, while the absent party must pay his portion of the payment immediately, otherwise he will be returned to slavery (Rafiq). This is stated in 'Al-Kafi'.

If the absent party dies, there will be no reduction in the amount due from the present party. If the present party dies, the master has no right to demand compensation from the absent party. However, if the absent party offers to pay the entire amount and brings it, and the master refuses, by analogy (Qiyas) he has the right to refuse, but by legal preference (Istihsan) he cannot. After payment, both will be free, though no time limit for payment is fixed for the absent party. If both are alive and the master wishes to sell the absent party, by Istihsan he cannot; this is in 'Al-Mabsut'. If Zaid enters into a manumission contract with his female slave and her two minor sons, it is valid. He who paid the money cannot recover it from the others; this is based on Istihsan. If someone pays the manumission money, the master will be compelled to accept it. Children have no choice in accepting or rejecting the contract. If he frees the female slave, the proportional share of the payment remains due from the children to be paid immediately, but the master shall demand payment from the slave, not the children. If the master frees the children, their portion is removed from the slave's obligation, and her remaining portion stays as per the installments. If these people earned any wealth, the master cannot take any of it, nor can he sell them. If he waives the debt for the children or gifts it, it is not valid, but waiving or gifting to the female slave is valid, and the children will also become free with her; this is in 'At-Tabyin'. If a slave is made a Mukatab along with his minor children, it is permissible. If the Mukatab becomes incapable before or after the children reach adulthood and is returned to slavery, the children also return to slavery. If the children, upon reaching adulthood, say they will strive (sa'i) for the

manumission money, their statement will not be entertained. Similarly, if the children were adults when the father became incapable, the same ruling applies.

If someone offers a manumission contract on behalf of a nursing slave, and another stranger accepts it, and the master agrees, this contract is not valid.

If the father dies leaving no property, his children shall strive (perform sa'i) to pay the manumission amount according to the fixed installments. If at the time of death they are too young to strive, they shall all be returned to slavery. If they can strive and some of them pay the amount, they cannot reclaim anything from the others. If some of the father's property appears later, it shall be divided among all heirs as inheritance. The son who paid the money cannot take from it the amount he paid for manumission. The master has the right to demand the entire manumission amount from whichever child he chooses, not because it is a personal debt on them, but because each child stands in the place of the father. Accepting what was part of the father's rights is as valid for the children as it was for the father. Thus, the master has the right to hold each person of that status for the entire amount, as if there were no one else with him. Accordingly, the ruling will be that the present person died free, and his inheritance belongs to his heirs. (1) i.e., if he wishes, he may pay immediately.

अस्वीकृति की स्थिति में नियम यह था कि स्वामी (मौला) को अनुपस्थित (ग़ायब) से विनिमय (बदल) वसूल करने का अधिकार नहीं है क्योंकि उसने स्वयं पर कुछ भी अनिवार्य नहीं किया है, बल्कि वह अनुबंध में अनुवर्ती (तबा') के रूप में सम्मिलित है जैसे कि मुकातिब के बच्चे का नियम है। और यदि स्वामी ने दास को स्वतंत्र कर दिया तो वह स्वतंत्र हो जाएगा और उसके हिस्से का मुकातिब देय समाप्त हो जाएगा। और जब उसका मुकातिब हिस्सा निरस्त हो गया, तो उपस्थित (हाज़िर) व्यक्ति तब तक स्वतंत्र नहीं होगा जब तक वह अपना हिस्सा अदा न कर दे। और यदि स्वामी ने उपस्थित व्यक्ति को स्वतंत्र किया तो वह स्वतंत्र हो जाएगा और उसका हिस्सा निरस्त हो जाएगा, और अनुपस्थित व्यक्ति को अपना हिस्सा तत्काल अदा करना होगा अन्यथा उसे पुनः दासता (रफ़ीक़) में डाल दिया जाएगा, यह 'काफ़ी' में दर्ज है।

यदि अनुपस्थित व्यक्ति की मृत्यु हो जाती है, तो उपस्थित व्यक्ति के हिस्से में कोई कमी नहीं होगी। और यदि उपस्थित व्यक्ति की मृत्यु हो जाती है, तो स्वामी को अनुपस्थित से विनिमय माँगने का अधिकार नहीं होगा। लेकिन यदि अनुपस्थित व्यक्ति कहता है कि मैं सारा विनिमय चुका दूँगा और वह सब कुछ लेकर आता है, और स्वामी कहता है कि मैं नहीं स्वीकार करूँगा, तो उपमा (क़यास) के अनुसार उसे अस्वीकार करने का अधिकार है, परंतु श्रेष्ठता (इस्तेहसान) के अनुसार वह मना नहीं कर सकता। भुगतान के बाद दोनों स्वतंत्र हो जाएँगे, लेकिन अनुपस्थित के लिए भुगतान की कोई समय सीमा निश्चित नहीं होगी। यदि दोनों जीवित हैं और स्वामी अनुपस्थित को बेचना चाहता है, तो इस्तेहसान के अनुसार वह ऐसा नहीं कर सकता, यह 'मबसूत' में है। यदि ज़ैद ने अपनी दासी और उसके दो नाबालिग बेटों को मुकातिब बनाया, तो यह सही है। जिसने धन का भुगतान किया, वह दूसरों से इसे वापस नहीं माँग सकता, और यह इस्तेहसान पर आधारित है। जिसने किताबत की राशि दी, तो स्वामी को उसे स्वीकार करने के लिए बाध्य किया जाएगा। अनुबंध स्वीकार करने या अस्वीकार करने में संतानों का कोई अधिकार नहीं है। यदि उसने दासी को स्वतंत्र कर दिया, तो संतानों पर उनके हिस्से की राशि शेष रहेगी जिसे उन्हें तत्काल चुकाना होगा, परंतु स्वामी दासी से विनिमय माँगेगा, संतानों से नहीं। यदि स्वामी ने संतानों को स्वतंत्र कर दिया, तो दासी के हिस्से से संतानों का हिस्सा हट जाएगा और उसकी शेष राशि किस्तों के अनुसार उसके ज़िम्मे रहेगी। यदि इन लोगों ने कुछ धन अर्जित किया, तो स्वामी उसमें से कुछ नहीं ले सकता और न ही उन्हें बेच सकता है। यदि संतानों का ऋण माफ कर दिया या उपहार में दे दिया, तो यह सही नहीं है, परंतु दासी को

माफ करना या उपहार देना सही है, और दासी के साथ उसकी संतानें भी स्वतंत्र हो जाएँगी, यह 'तबीन' में है। यदि किसी दास को स्वयं और उसकी नाबालिग संतानों के साथ मुकातिब बनाया गया हो, तो यह वैध है। यदि पिता के असमर्थ होने के बाद या उससे पहले मुकातिब लाचार हो गया और पुनः दास बना दिया गया, तो उसकी संतानें भी दास बन जाएँगी। यदि संतानों ने वयस्क होकर कहा कि हम किताबत राशि के लिए प्रयास (सई) करेंगे, तो उनकी बात पर ध्यान नहीं दिया जाएगा। इसी प्रकार यदि पिता की असमर्थता के समय संतानें वयस्क हों, तब भी यही नियम है।

यदि किसी व्यक्ति ने एक स्तनपान करने वाले दास (दूध पीते गुलाम) की ओर से अनुबंध का प्रस्ताव (ईजाब) किया और किसी अन्य अजनबी ने उसे स्वीकार किया और स्वामी सहमत हो गया, तो यह अनुबंध वैध नहीं है।

यदि पिता मर गया और कोई संपत्ति नहीं छोड़ी, तो उसकी संतानें निर्धारित किस्तों के अनुसार मुकातिब राशि चुकाने का प्रयास करेंगी। यदि मृत्यु के समय वे इतने छोटे हों कि प्रयास नहीं कर सकते, तो सबको दास बना दिया जाएगा। यदि वे प्रयास कर सकते हों और कुछ ने प्रयास करके राशि चुका दी, तो वे दूसरों से कुछ नहीं ले सकते। यदि बाद में पिता की कोई संपत्ति प्रकट होती है, तो उसे सभी उत्तराधिकारियों में विरासत के रूप में बाँटा जाएगा। जिस लड़के ने राशि चुकाई है, वह उसमें से किताबत की राशि के बराबर हिस्सा नहीं ले सकता। स्वामी को अधिकार है कि वह संतानों में से जिसे चाहे उससे पूरी किताबत राशि वसूल करे, इसलिए नहीं कि यह उन पर ऋण है, बल्कि इसलिए कि प्रत्येक संतान पिता का प्रतिनिधि है। जो कुछ पिता के अधिकारों में से है, संतानों का उसे स्वीकार करना पिता के अधिकार के समान वैध है। अतः स्वामी को अधिकार है कि वह उस स्तर के प्रत्येक व्यक्ति को पूरी राशि के लिए पकड़े। यह माना जाएगा कि मानो उसके साथ कोई और नहीं है। तदनुसार, निर्णय होगा कि उपस्थित व्यक्ति स्वतंत्र होकर मरा है और उसकी विरासत उसके वारिशों की है। (1) अर्थात् यदि चाहे तो तत्काल अदा करे।

عدم قبول کی صورت میں حکم تھا اور مولیٰ کو غائب سے کچھ بدل کے مواخذہ کا اختیار نہیں ہے کیونکہ اس نے کسی چیز کا التزام اپنے ذمہ نہیں لیا ہے بلکہ عقد کتابت میں وہ بالتبع داخل ہے جیسے مکاتب کے بچہ کا حکم ہے اور اگر مولیٰ نے غلام کو آزاد کیا تو آزاد ہو جائے گا اور حصہ مکاتبت اس کے ذمہ سے ساقط ہو جائے گا اور جب اس کا حصہ مکاتبت باطل ہوا تو حاضر جب تک اپنا حصہ مکاتبت نہ ادا کرے آزاد نہ ہو گا اور اگر مولیٰ نے حاضر کو آزاد کیا تو آزاد ہو جائے گا اور اس کا حصہ کتابت باطل ہو جائے گا اور غائب اپنا حصہ کتابت فی الحال ادا کرے ورنہ رقیق کر دیا جائے گا یہ کافی میں ہے۔

اگر غائب مر گیا تو حاضر کے ذمہ سے کچھ کم نہ ہوگا اور اگر حاضر مر گیا تو مولیٰ کو غائب سے کچھ بدل کے مطالبہ کا اختیار نہ ہوگا لیکن اگر غائب نے کہا کہ میں سب بدل کتابت ادا کئے دیتا ہوں اور سب دینے کو لایا اور مولیٰ نے کہا کہ میں نہیں لیتا ہوں تو قیاساً اس کو نہ لینے کا اختیار ہے اور استحساناً انکار نہیں کر سکتا ہے اور غائب کے ادا کر دینے کے بعد دونوں آزاد ہو جائیں گے لیکن غائب کے واسطے ادا کرنے کی میعاد ثابت نہ ہوگی اور اگر دونوں زندہ ہوں اور مولیٰ نے غائب کو فروخت کرنا چاہا تو استحساناً ایسا نہیں کر سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر زید نے اپنی باندی اور اس کے دو نابالغ لڑکوں کو مکاتب کیا تو صحیح ہے اور جس نے مال ادا کیا وہ دوسروں سے واپس نہیں لے سکتا ہے اور یہ استحسان ہے اور جس نے مال کتابت دیا تو مولیٰ پر جبر کیا جائے گا کہ اس کو قبول کرے اور عقد کتابت قبول کرنے یا رد کرنے میں اولاد کا اختیار نہیں ہے اور اگر اس نے باندی کو آزاد کر دیا تو اولاد پر بقد ر ان کے حصہ کے بدل کتابت باقی رہے گا کہ اس کو فی الحال ادا کریں مگر مولیٰ باندی سے بدل کا مطالبہ کرے گا نہ اولاد سے اور

اگر مولیٰ نے اولاد کو آزاد کر دیا تو باندی کے ذمہ سے اولاد کی کتابت کا حصہ ساقط ہوا اور اس کا حصہ اس کے ذمہ موافق قسط قرار داد کے باقی رہا اور اگر ان لوگوں نے کچھ مال کمایا تو مولیٰ اس میں سے کچھ نہیں لے سکتا ہے اور نہ ان کو فروخت کر سکتا ہے اور اگر اولاد کو قرضہ معاف کر دیا یا ہبہ کیا تو نہیں صحیح ہے اور اگر باندی کو معاف یا ہبہ کیا تو صحیح ہے اور باندی کے ساتھ اس کی اولاد بھی آزاد ہو جائے گی یہ تبیین میں ہے۔ اگر ایک غلام کو اس کی جان و اس کی اولاد صغار مکاتب کردی ہو تو جائز ہے پس اگر اولاد کے بالغ ہونے کے بعد یا پہلے مکاتب عاجز ہوا اور رفیق کر دیا گیا تو اس سے اولاد بھی رفیق ہو جائے گی اور اگر اولاد نے بالغ ہو کر کہا کہ ہم مال کتابت کے واسطے سعی کریں گے تو ان کے قول پر التفات نہ کیا جائے گا اسی طرح اگر باپ کے عاجز ہونے کے وقت اولاد بالغ ہوں تو بھی یہی حکم ہے۔

اگر کسی شخص کے دودھ پیتے ہوئے غلام کی طرف سے ایجاب کتابت کیا اور دوسرے اجنبی نے قبول کیا اور مولیٰ راضی ہوا تو یہ عقد جائز نہیں ۞

اگر باپ مر گیا اور کچھ مال نہ چھوڑا تو اس کی اولاد قسط مقررہ کے حساب سے مکاتبت ادا کرنے میں سعی کرے گی اور اگر وقت موت کے ایسی نابالغ ہو کہ سعی نہیں کر سکتی ہے تو سب رفیق کر دیئے جائیں گے اور اگر سعی کر سکتے ہوں اور بعض نے سعی کر کے مال ادا کر دیا تو دوسروں سے کچھ نہیں لے سکتا ہے اور اگر اس کے بعد باپ کا کچھ مال ظاہر ہوا تو سب وارثوں کو میراث میں تقسیم ہو گا اور جس لڑکے نے مال ادا کیا ہے وہ اس میں سے بقدر کتابت کے نہیں لے سکتا ہے اور مولیٰ کو اختیار ہے کہ اولاد میں سے جس سے چاہے تمام مال کتابت کا مواخذہ کرے اس وجہ سے نہیں کہ یہ مال اس کے ذمہ قرضہ ہے بلکہ اس اعتبار سے کہ اولاد میں سے ہر ایک باپ کے قائم مقام ہے اور جو امر باپ کے حقوق میں سے ہے اس کا اس میں قبول کرنا مثل باپ کے حق اولاد میں صحیح ہے پس مولیٰ کو اختیار ہے کہ ہر ایک کو جو اس مرتبہ پر ہے

تمام مال کے واسطے گرفتار کرے اور ہر ایک کا یہ اعتبار ہوگا کہ گویا اس کے ساتھ کوئی اور نہیں چنا نچہ حکم ہوگا کہ حاضر آزاد ہو کر مرا ہے اور وہ اس کی میراث اس کے وارثوں کی ہے۔

ـہ۱ یعنی چاہے تو فی الحال ادا کرے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 359 | Kitab al-Mukatab

For this reason, if one of them dies, the required freedom payment (mal-al-kitabat) for the remaining ones will not be reduced according to his share, just as it would be if he were absent from the beginning. If the master frees one of them, the amount due from the rest will be reduced proportional to the value of the freed individual. If one of them is a female slave whom the master made an 'Umm al-Walad' (mother of his child), she shall receive her right from the master, and the contract of freedom (mukatiba) remains as is; she cannot claim inability to fulfill the contract, because her siblings are also part of this contract. Do you not see that if they pay the amount, she too will be freed? Similarly, if at the time a slave was made a 'mukatab' (contracted for freedom), his adult children were included in the contract by order, and the slave paid the compensation, they too would be freed, and the 'mukatab' cannot take anything from them; this is mentioned in 'Mabsut'. If someone proposes a contract of freedom on behalf of a nursing slave and an outsider accepts it, and the master agrees, this contract is invalid. However, if despite the invalidity, the outsider pays the amount, the slave shall be freed; this ruling is based on 'Istihsan' (juristic preference), as stated in 'Muheet al-Sarakhsi'. If two people each own a slave and they both include both slaves in a single contract for a thousand dirhams, such that if both pay, both are free, and if they fail, both remain companions (slaves). It is said that each slave is a 'mukatab' in exchange for his share; if he pays that amount to his master, he will be freed. This is found in 'Mabsut'.

Seventh Chapter: Regarding the description of making a shared slave a Mukatab

Suppose a slave is shared between Zaid and Amr. Amr allowed Zaid to make his own share a 'mukatab' and collect a thousand dirhams. If Zaid did so, then according to Imam-e-Azam (Imam Abu Hanifa), the contract will only be effective regarding his share, as 'kitabat' (the freedom contract) is divisible according to the Imam, and Amr will have the right to cancel. Therefore, if the slave paid a thousand dirhams, only Zaid's share becomes free, and he shall not give any compensation to Amr because this occurred with Amr's permission. However, the slave will strive (perform 'sa'ee') for Amr's share. If the slave paid a thousand dirhams or slightly less, Amr has no right to take half of it because he granted Zaid permission to collect the payment. Effectively, he allowed the 'mukatab' to pay it, and this permission is a favor (ehsan) to the slave, waiving his right to the earnings. This favor is completed once Zaid takes possession. Whatever Zaid has taken shall remain with him. But if Amr forbade the

slave before payment was made, the prohibition is valid because the favor was not yet complete. If Amr gave permission during illness and the slave paid from post-contract earnings, then this permission and favor will be valid from Amr's entire estate. However, if the earnings were from before the contract and Amr gave permission during illness, then the favor will be effective only from one-third of the estate. According to the 'Sahibain' (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), 'kitabat' is indivisible; thus, granting permission for Zaid's share is equivalent to granting it for the entire slave. When Zaid made him a 'mukatab', both shares became contracted, and the payment shall be divided equally. If Zaid collected anything, both will receive equal shares, whether before or after the slave becomes unable to pay. If Zaid made him a 'mukatab' without Amr's permission, then by consensus, Amr has the right to cancel the contract. If he does not cancel it until the slave pays the amount, then according to Imam-e-Azam, Zaid's share will be freed.

इसीलिए अगर उनमें से कोई मर जाए, तो बाकियों के ज़िम्मे से उसके हिस्से के अनुसार मुकातिब की राशि (माल-ए-किताबत) कम नहीं होगी, जैसा कि शुरू से अगर वह न होता तो यही नियम था। और अगर मालिक ने उनमें से किसी को आज़ाद कर दिया, तो बाकियों के ज़िम्मे से आज़ाद किए गए व्यक्ति की कीमत के बराबर राशि कम हो जाएगी। और अगर उनमें से कोई दासी हो जिसे मालिक ने 'उम्म-ए-वलद' (अपनी संतान की माँ) बना लिया हो, तो वह अपना हक मालिक से ले लेगी और मुकातिबा (आज़ादी का अनुबंध) वैसी ही बनी रहेगी। वह स्वयं को इस अनुबंध से लाचार नहीं कर सकती क्योंकि उसके भाई-बहन भी इस अनुबंध में शामिल हैं। क्या तुम नहीं देखते कि अगर वे लोग राशि अदा कर दें, तो वह भी आज़ाद हो जाएगी? और अगर ऐसा हो कि जिस समय गुलाम को मुकातिब किया गया, उस समय उसकी संतान वयस्क हो और बड़ों ने अपने आदेश से उन्हें आज़ादी के अनुबंध में शामिल किया हो और गुलाम ने बदले की राशि अदा कर दी, तो वे लोग भी आज़ाद हो जाएंगे और मुकातिब उनसे कुछ नहीं ले सकता, यह 'मबसूत' में है। यदि किसी व्यक्ति के दूधमुंहे गुलाम की ओर से आज़ादी का प्रस्ताव (ईजाब-ए-किताबत) किया जाए और किसी अजनबी ने उसे स्वीकार किया और मालिक सहमत हो गया, तो यह अनुबंध जायज़ नहीं है। लेकिन अवैध होने के बावजूद यदि अजनबी ने राशि अदा कर दी, तो वह गुलाम आज़ाद हो जाएगा, यह आदेश 'इस्तेहसान' (न्यायविधिक अधिमान) पर आधारित है जैसा कि 'मुहीत अल-सरख़्सी' में उल्लेखित है। यदि दो व्यक्तियों के पास अपना-अपना एक गुलाम है और दोनों ने दोनों गुलामों को एक हज़ार दिरहम पर एक ही अनुबंध में मुकातिब किया कि अगर दोनों अदा करेंगे तो दोनों आज़ाद होंगे और अगर असमर्थ रहे तो दोनों साथी (गुलाम) रहेंगे। फरमाया कि प्रत्येक गुलाम अपने हिस्से की राशि के बदले मुकातिब होगा, यदि वह उतनी राशि अपने मालिक को अदा कर दे तो आज़ाद हो जाएगा, यह 'मबसूत' में है।

सातवाँ अध्याय: साझा गुलाम को मुकातिब करने के बयान में

एक गुलाम ज़ैद और अम्र के बीच साझा है। अम्र ने ज़ैद को अनुमति दी कि वह अपना हिस्सा मुकातिब करके एक हज़ार दिरहम वसूल कर ले। उसने मुकातिब किया तो इमाम-ए-आज़म रहमतुल्लाह अलैहि के निकट यह अनुबंध केवल उसी के हिस्से में लागू होगा क्योंकि इमाम के निकट 'किताबत' (आज़ादी का अनुबंध) विभाज्य होती है, और अम्र को इसे रद्द करने का अधिकार होगा। अतः यदि गुलाम ने एक हज़ार दिरहम दे दिए, तो केवल ज़ैद का हिस्सा आज़ाद हुआ और वह अम्र

को कोई हर्जाना नहीं देगा क्योंकि यह अम्र की अनुमति से हुआ है। लेकिन गुलाम उसके हिस्से के लिए 'सई' (परिश्रम/कमाई) करेगा। और अगर गुलाम ने एक हज़ार दिरहम या कुछ कम अदा किए, तो अम्र को अधिकार नहीं है कि वह उसमें से आधा ले ले क्योंकि उसने ज़ैद को राशि वसूल करने की अनुमति दी थी। गोया उसने मुकातिब को अनुमति दी कि वह इसे अदा कर दे, और अदा करने की यह अनुमति मुकातिब पर एक एहसान है कि कमाई में जो मेरा हक है, वह एहसान के तौर पर माफ किया। यह एहसान ज़ैद के कब्ज़े के बाद पूरा हो गया। अतः जो कुछ ज़ैद ने लिया है, वह सब उसी के कब्ज़े में रहेगा। लेकिन अगर अम्र ने भुगतान करने से पहले गुलाम को रोक दिया, तो यह निषेध सही है क्योंकि अभी तक यह एहसान पूरा नहीं हुआ था। और अगर अम्र ने बीमारी की स्थिति में अनुमति दी और गुलाम ने अनुबंध के बाद जो कमाया वह अदा किया, तो अम्र की पूरी संपत्ति से यह अनुमति और एहसान मान्य होगा। लेकिन यदि अनुबंध से पहले कमाया हो और अम्र ने बीमारी में अनुमति दी हो, तो एक-तिहाई संपत्ति से यह एहसान प्रभावी होगा। 'साहिबैन' (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के निकट किताबत विभाज्य नहीं होती, अतः ज़ैद के हिस्से की अनुमति देना पूरे गुलाम की आज़ादी की अनुमति है। जब ज़ैद ने उसे मुकातिब किया, तो दोनों हिस्से मुकातिब हो गए और राशि दोनों में बराबर विभाजित होगी। यदि ज़ैद ने कुछ वसूल किया, तो दोनों को बराबर मिलेगा, चाहे वह असमर्थ होने से पहले हो या बाद में। और यदि अम्र की अनुमति के बिना ज़ैद ने मुकातिब किया, तो सर्वसम्मति से अम्र को अनुबंध रद्द करने का अधिकार है। और यदि उसने रद्द नहीं किया यहाँ तक कि गुलाम ने राशि अदा कर दी, तो इमाम-ए-आज़म के निकट ज़ैद का हिस्सा आज़ाद हो जाएगा।

ہے اسی واسطے اگر کوئی ان میں سے مر جائے تو باقیوں کے ذمہ سے اس کے حصہ کے موافق مال کتابت کم نہ ہوگا جیسا کہ ابتدا سے اگر معدوم ہوتا تو یہی حکم تھا اور اگر مولیٰ نے اس میں سے کسی کو آزاد کیا تو باقیوں کے ذمہ سے بقدر قیمت آزاد شدہ کے مال ساقط ہوگا اور اگر ان میں سے کوئی باندی ہو کہ جس کو مولیٰ نے ام ولد بنایا تو وہ اپنا حق مولیٰ سے لے لے گی اور ویسے ہی مکاتبہ باقی رہے گی اور اپنے نفس کو کتابت سے عاجز نہیں کر سکتی ہے اس وجہ سے کہ اس کے اور بھائی بہن عقد کتابت میں ہیں آیا تو نہیں دیکھتا ہے کہ اگر وہ لوگ مال ادا کریں تو یہ بھی آزاد ہو جائے گی اور اگر ایسا ہو کہ جس وقت غلام کو مکاتب کیا ہے اس وقت اس کی اولاد بالغ ہو اور بڑوں ان کے حکم کے مکاتب کو اور ان کو عقد کتابت میں داخل کیا اور غلام نے بدل ادا کر دیا تو وہ لوگ بھی آزاد ہو جائیں گے اور مکاتب ان سے کچھ نہیں لے سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر کسی شخص کے دودھ پیتے ہوئے غلام کی طرف سے ایجاب کتابت کیا اور دوسرے اجنبی نے قبول کیا اور مولیٰ راضی ہوا تو یہ عقد جائز نہیں ہے اور اگر باوجود عدم جواز کے اجنبی نے مال کتابت دے دیا تو وہ غلام آزاد ہو جائے گا یہ حکم استحساناً ہے کذا فی محیط السرخسی۔ دو شخصوں میں سے ہر ایک کا ایک غلام ہے اور دونوں نے دونوں غلاموں کو ہزار درہم پر ایک ہی عقد میں مکاتب کیا کہ اگر دونوں ادا کریں تو دونوں آزاد اور اگر عاجز ہو جائیں تو دونوں رفیق ہوں گے فرمایا کہ ہر ایک غلام بعوض اپنے حصہ کتابت کے مکاتب ہوگا کہ اگر اس قدر اپنے مولیٰ کو ادا کر دے تو آزاد ہو جائے گا یہ مبسوط میں ہے۔

ساتواں باب: غلام مشترک کے مکاتب کرنے کے بیان میں

ایک غلام زید و عمرو کے درمیان مشترک ہے عمرو نے زید کو اجازت دی کہ اپنا حصہ مکاتب کر کے ہزار درہم وصول کر لے اس نے مکاتب کیا تو امام اعظمؒ کے نزدیک کتابت صرف اسی کے حصہ میں نافذ ہوگی کیونکہ کتابت امام کے نزدیک متجزی ہوتی ہے اور عمرو کو فسخ کا اختیار ہوگا پس اگر غلام نے ہزار درہم دے دیئے تو صرف زید کا حصہ آزاد ہوا اور وہ عمرو کو کچھ ضمان نہ دے گا کیونکہ عمرو کی اجازت سے ایسا ہوا ہے لیکن غلام اس کے حصہ کے واسطے سعی کرے گا اور اگر غلام نے ہزار درہم یا کچھ کم ادا کئے تو عمرو کو اختیار نہیں ہے کہ اس میں سے نصف لے لے کیونکہ اس نے زید کو یہ اجازت دی کہ بدل وصول کر لے تو گویا مکاتب کو اجازت دی کہ اس کو ادا کر دے اور ادا کرنے کی اجازت یہ مکاتب پر احسان ہے کہ کمائی میں جو میرا حق ہے وہ ازراہ احسان معاف کیا اور یہ احسان بعد زید کے قبضہ کرنے کے تمام ہو گیا پس جو کچھ زید نے لیا ہے سب اس کے قبضہ میں دیا جائے گا لیکن اگر عمرو نے ادا کر دینے سے پہلے غلام کو منع کر دیا تو ممانعت صحیح ہے کیونکہ ہنوز یہ احسان تمام نہیں ہوا اور اگر عمرو نے حالت مرض میں اجازت دی اور غلام نے بعد کتابت کے جو کمایا وہ ادا کیا تو عمرو کے تمام مال سے یہ اجازت و احسان صحیح رکھا جائے گا اور اگر قبل کتابت کمایا ہو اور عمرو نے مرض میں کتابت اور وصول کی اجازت دی تو تہائی مال سے یہ احسان نافذ رکھا جائے گا اور صاحبینؒ کے نزدیک کتابت متجزی نہیں ہوتی ہے پس حصہ زید کی کتابت کی اجازت دینا زید کو کل غلام کی کتابت کی اجازت ہے پس جب زید نے اس کو مکاتب کیا تو دونوں مکاتب ہو گیا اور بدل کتابت دونوں کو برابر تقسیم ہوگا اور اگر زید نے کچھ وصول کیا تو دونوں کو برابر تقسیم ہو کر ملے گا خواہ عاجز ہونے سے پہلے ہو یا بعد ہو اور اگر عمرو کی بلا اجازت زید نے مکاتب کیا تو بالا تفاق عمرو کو فسخ کتابت کا استحقاق حاصل ہے اور اگر اس نے فسخ نہ کیا یہاں تک کہ غلام نے بدل کتابت ادا کیا تو امام اعظمؒ کے نزدیک زید کا حصہ آزاد ہو جائے گا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 Kitab al-Makatib (Book of Manumission Contracts) 360

Amr shall have the right to take half of whatever Zaid has received as the consideration for *Kitabat* (manumission price), because in reality, this wealth is the earning of a jointly owned slave. It will then be examined: if Zaid entered into a manumission contract for the entire slave for one thousand dirhams, then whatever the partner has taken from Zaid cannot be recovered from the *mukatab* (the slave under contract). However, if he contracted only his own half-share, then whatever the partner has taken from him, he shall recover that amount from the slave. According to the *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), if the *mukatab* pays the manumission price, he will become entirely free. Zaid will then compensate his partner for half the value of the *mukatab*, provided Zaid is wealthy (solvent). If he is insolvent, the slave shall perform *sa'i* (labor) for half the value. Similarly, if one partner manumits a shared slave without compensation, the same ruling applies. Amr also has the choice to take half of whatever earnings the slave retains after paying the manumission price. If Zaid contracted the entire slave or his own portion for one thousand dirhams, and then Amr contracted the entire slave or his own portion for one hundred dinars, then the slave becomes a *mukatab* for both. According to Imam al-Azam (Abu Hanifa), this is valid because *kitabat* is divisible in his view. Thus, the contract of each became effective regarding his respective share. According to the *Sahibayn*, this is valid because when the first person, Zaid, contracted his share, Amr had the right to revoke it; when Amr subsequently contracted him, he effectively revoked the initial contract of his half. Whichever of the two receives a portion of the manumission price for his share, the other partner cannot share in it. The manumission of each portion is tied to the total consideration fixed against that respective share. Furthermore, if the slave pays the manumission price to both simultaneously, then by consensus, the *wala* (right of patronage/ inheritance) shall belong to both. If he pays one before the other, it is as if the slave was a *mukatab* of two persons and was freed by one; thus, according to Imam al-Azam, half of him becomes free, while the other half remains under the manumission contract as before, without liability or mandatory labor (*sa'ayat*). However, if the *mukatab* becomes unable to pay, then the one who received the payment shall provide a guarantee for his partner's share, provided he is solvent; otherwise, the slave shall perform *sa'i* for that share. This is according to Imam Abu Yusuf. According to Imam Muhammad, in the case of solvency, the one who received

payment shall guarantee the lesser of the price of the partner's share and his manumission price. In case of insolvency, the slave shall pay the lesser of the two amounts through labor (*sa'i*). This is documented in *Al-Kafi*.

A slave is jointly owned by two persons. One person falls ill, and the other, with the permission of the ill partner, enters into a manumission contract (*kitabat*) with the slave; this is valid.

If two persons enter into a single manumission contract with their slave, and he pays the portion for one, he shall not be free until he completes the entire contract for both. If one partner manumits him, it is valid. Similarly, if a partner gifts (*hiba*) or waives his share of the manumission price, the slave becomes free. Likewise, if a partner voluntarily hands over what he has received to the other, or if the collector received it with the partner's permission, then half the slave is freed. The *mukatab* then has the choice, after being freed by one partner, to declare himself unable to continue. In this case, according to Imam al-Azam, the partner has the choice to either make the slave perform *sa'i* for half the price, take a guarantee, or manumit him, provided the partner is solvent. If he is insolvent, he may either manumit or demand *sa'i*. According to Imam Abu Yusuf, the partner shall guarantee half the price if solvent; otherwise, the slave shall perform *sa'i* for half the price, as is Imam Abu Yusuf's position regarding a shared slave. According to Imam Muhammad, the partner shall be liable for the lesser of half the price and the remaining manumission price, or the slave shall perform *sa'i* if the partner is insolvent. If the slave wishes to complete the manumission contract, then...

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 किताब अल-मकातिब (मुक्ति अनुबंध की पुस्तक) 360

अम्र को अधिकार होगा कि जो कुछ ज़ैद ने बदल-ए-किताबत (मुक्ति मूल्य) वसूल किया है, उसमें से आधा ले ले क्योंकि वास्तव में यह धन एक साझा गुलाम की कमाई है। फिर देखा जाएगा कि यदि ज़ैद ने पूरे गुलाम को एक हज़ार दिरहाम पर मुकातब (मुक्ति अनुबंध वाला गुलाम) बनाया है, तो साझेदार ने ज़ैद से जो कुछ ले लिया है, उसे वह मुकातब से वापस नहीं ले सकता। और यदि ज़ैद ने केवल अपना आधा हिस्सा मुकातब बनाया है, तो साझेदार ने जितना लिया है, उतना वह गुलाम से वापस लेगा। और 'साहिबैन' (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मोहम्मद) के निकट, यदि मुकातब ने बदल-ए-किताबत अदा कर दिया, तो वह पूरी तरह स्वतंत्र हो जाएगा। फिर ज़ैद अपने साझेदार को मुकातब की आधी कीमत का मुआवज़ा देगा, बशर्ते कि वह समृद्ध हो। और यदि वह निर्धन होगा, तो गुलाम आधी कीमत के लिए मेहनत (सई) करेगा। इसी प्रकार यदि एक साझेदार ने साझा गुलाम को बिना किसी बदले के स्वतंत्र कर दिया, तो भी यही नियम लागू होगा। और अम्र को यह भी अधिकार है कि गुलाम की जो कमाई किताबत के माल के रूप में उसके पास बचेगी, उसमें से आधा ले ले। यदि ज़ैद ने पूरे गुलाम को या अपने हिस्से को एक हज़ार दिरहाम पर मुकातब बनाया और फिर अम्र ने पूरे गुलाम को या अपने हिस्से को सौ दीनार पर मुकातब बनाया, तो वह गुलाम दोनों का मुकातब हो गया। इमाम-ए-आज़म के अनुसार यह इसलिए सही है क्योंकि उनके निकट किताबत विभाज्य (divisible) होती है। अतः प्रत्येक का किताबत अनुबंध उसके हिस्से में प्रभावी हुआ। साहिबैन के निकट यह इसलिए सही है क्योंकि जब पहले व्यक्ति ज़ैद ने अपना हिस्सा मुकातब बनाया, तो अम्र को उसे रद्द करने का अधिकार था; जब अम्र ने उसे मुकातब बनाया, तो उसने अपने आधे हिस्से की पहली किताबत रद्द कर दी। और दोनों में से जिसने अपने हिस्से का बदल-ए-किताबत वसूल किया, उसमें दूसरा उसका साझेदार नहीं हो सकता। प्रत्येक के स्वतंत्रता के अधिकार का संबंध उस पूरे बदले से होगा जो उसके हिस्से के सामने तय हुआ है। फिर यदि उसने दोनों को बदल-ए-किताबत एक साथ अदा किया, तो सर्वसम्मति से उसकी 'वला' (संरक्षण/उत्तराधिकार अधिकार) दोनों को मिलेगी। और यदि किसी को पहले अदा किया, तो यह ऐसा हुआ जैसे गुलाम दो व्यक्तियों का मुकातब था जिसे एक ने स्वतंत्र कर दिया; अतः उसका आधा हिस्सा इमाम-ए-आज़म के निकट स्वतंत्र हो जाएगा और दूसरे का आधा हिस्सा वैसे ही किताबत में रहेगा और कोई गारंटी या सई अनिवार्य नहीं होगी। लेकिन यदि मुकातब असमर्थ हो जाए, तो जिसने बदल वसूल किया है, वह अपने साझेदार को उसके हिस्से की गारंटी देगा, बशर्ते कि वह समृद्ध हो, अन्यथा मुकातब उसके हिस्से

के लिए सई करेगा; यह इमाम अबू यूसुफ के निकट है। और इमाम मोहम्मद के निकट समृद्धि की स्थिति में जिसने बदल वसूल किया है, वह साझेदार के हिस्से की कीमत और बदल-ए-किताबत में से जो कम हो, उसकी गारंटी देगा। और निर्धनता की स्थिति में, गुलाम उन दोनों में से जो कम राशि होगी, उसे सई करके अदा करेगा; यह 'काफ़ी' में दर्ज है।

एक गुलाम दो व्यक्तियों के बीच साझा है। एक व्यक्ति बीमार हुआ और दूसरे ने बीमार की अनुमति से उसे मुकातब बनाया, तो यह वैध है।

यदि दो व्यक्तियों ने अपने गुलाम को एक ही अनुबंध (किताबत) में मुकातब बनाया, और उसने एक के हिस्से की किताबत अदा कर दी, तो उसका हिस्सा तब तक स्वतंत्र नहीं होगा जब तक कि वह पूरी किताबत दोनों को अदा न कर दे। और यदि एक ने उसे स्वतंत्र कर दिया, तो यह वैध है। इसी प्रकार यदि अपना किताबत का हिस्सा उसे उपहार (हिबा) कर दिया या माफ कर दिया, तो वह स्वतंत्र हो गया। इसी प्रकार यदि एक साझेदार ने वसूल करने वाले को जो उसने वसूल किया है, अपनी सहमति से सौंप दिया, या साझेदार की अनुमति से वसूल करने वाले ने वसूल किया हो, तो भी आधा गुलाम स्वतंत्र हो गया। फिर मुकातब को एक साझेदार द्वारा स्वतंत्र किए जाने के बाद यह विकल्प है कि चाहे तो स्वयं को असमर्थ घोषित कर दे। अतः इमाम-ए-आज़म के अनुसार इस स्थिति में साझेदार को अधिकार होगा कि आधी कीमत के लिए सई करवाए या गारंटी ले या स्वतंत्र कर दे, बशर्ते कि वह साझेदार समृद्ध हो। और यदि वह निर्धन हो, तो चाहे तो स्वतंत्र कर दे या सई करवाए। इमाम अबू यूसुफ के निकट, समृद्ध होने पर साझेदार आधी कीमत की गारंटी देगा, अन्यथा निर्धन होने पर गुलाम आधी कीमत के लिए सई करेगा, जैसा कि साझा गुलाम के विषय में इमाम अबू यूसुफ का मत है। और इमाम मोहम्मद के निकट, आधी कीमत और शेष किताबत में से जो कम होगा, साझेदार उसका उत्तरदायी होगा या गुलाम उसके लिए सई करेगा यदि साझेदार निर्धन है। और यदि गुलाम किताबत पूरी करना चाहे तो...

عمرو کو اختیار ہو گا کہ جو کچھ زید نے بدل کتابت وصول کیا اس میں سے آدھا لے لے کیونکہ در حقیقت یہ مال ایک غلام مشترک کی کمائی ہے پھر دیکھا جائے گا کہ اگر زید نے پورا غلام ہزار درہم پر مکاتب کیا ہے تو جس قدر شریک نے زید سے لے لیا اس کو مکاتب سے واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر صرف اپنا حصہ نصف مکاتب کیا ہے تو جس قدر شریک نے لے لیا ہے اس قدر غلام سے واپس لے گا اور صاحبین کے نزدیک اگر مکاتب نے بدل کتابت ادا کیا تو کل آزاد ہو جائے گا پھر زید اپنے شریک کو مکاتب کی نصف قیمت ڈانڈ بھرے گا بشرطیکہ خوشحال ہو اور اگر تنگدست ہو گا تو غلام نصف قیمت کے واسطے سعی کرے گا چنانچہ اگر ایک شریک نے غلام مشترک کو بلا عوض آزاد کیا تو بھی یہی حکم ہوتا ہے اور عمرو کو یہ بھی اختیار ہے کہ جو کچھ کمائی غلام کے پاس مال کتابت ادا کریں گے بعد رہے اس میں سے نصف لے لے اور اگر دونوں میں سے زید نے کل غلام یا اپنا حصہ ہزار درہم پر مکاتب کیا پھر عمرو نے کل یا اپنا حصہ سو دینار پر مکاتب کیا تو وہ غلام دونوں کا مکاتب ہو گیا اور یہ امام اعظم کے نزدیک اس وجہ سے صحیح ہوا کہ امام کے نزدیک کتابت متجزی ہوتی ہے پس ہر ایک کا عقد کتابت اس کے حصہ میں نافذ ہوا اور صاحبین کے نزدیک اس وجہ سے صحیح ہے کہ پہلے شخص زید نے جب اپنا حصہ مکاتب کیا تو عمرو کو فسخ کا اختیار تھا جب عمرو نے اس کو مکاتب کیا تو اپنی نصف کی کتابت اولیٰ فسخ کر دی اور دونوں میں سے جس نے اپنے حصہ کی بدل کتابت میں سے کچھ وصول کیا اس میں دوسرا شریک اس کا شریک نہیں ہو سکتا ہے اور ہر ایک کے حصہ عتق کا تعلق تمام اس بدل کے ساتھ ہو گا جو اس کے حصہ کے مقابل مقرر ہوا ہے پھر اگر اس نے دونوں کو بدل کتابت معاً ادا کیا تو بالاتفاق اس کی ولاء دونوں کو ملے گی اور اگر کسی کو پہلے ادا کیا تو ایسا ہو گیا کہ

غلام دو شخصوں کا مکاتب تھا کہ اس کو ایک نے آزاد کر دیا پس اس کا نصف امام اعظم کے نزدیک آزاد ہو جائے گا اور دوسرے کا نصف ویسا ہی کتابت میں باقی رہے گا اور ضمان یا سعایت لازم نہ آئے گی لیکن اگر مکاتب عاجز ہو جائے تو جس نے بدل وصول پایا ہے وہ شریک کو اس کے حصہ کی ضمان دے گا بشرطیکہ خوشحال ہو ورنہ مکاتب اس کے حصہ کے واسطے سعی کرے گا یہ امام ابو یوسف کے نزدیک ہے اور امام محمد کے نزدیک خوشحالی کی صورت میں جس نے بدل وصول پایا ہے وہ شریک کے حصہ کی قیمت اور اس کی بدل کتابت میں سے جو کم ہو وہ ضمان دے گا اور در صورت تنگدست ہونے کے غلام بھی جو مقدار ان دونوں میں سے کم ہو گی اس کو سعی کر کے ادا کرے گا یہ کافی میں ہے۔

ایک غلام دو شخصوں میں مشترک ہے ایک شخص بیمار ہوا اور دوسرے نے با اجازت مریض اس کو مکاتب کیا تو جائز ہے

اگر دو شخصوں نے اپنے غلام کو ایک ہی کتابت میں مکاتب کیا اس نے ایک کا حصہ کتابت ادا کیا تو اس کا حصہ آزاد نہ ہو گا جب تک کہ پوری مکاتبت دونوں کو ادا نہ کرے اور اگر ایک نے اس کو آزاد کیا تو جائز ہے اسی طرح اگر اپنا حصہ مکاتبت اس کو ہبہ کیا یا بری کیا تو آزاد ہو گیا اسی طرح اگر شریک نے وصول کرنے والے کو جو اس نے وصول کیا ہے اپنی رضامندی سے سپرد کیا یا شریک کی اجازت سے وصول کرنے والے نے وصول کیا ہو تو بھی نصف غلام آزاد ہو گیا پھر مکاتب کو بعد ایک شریک کے آزاد کرنے کے اختیار ہے چاہے اپنے تئیں عاجز کر دے پس امام اعظم کے نزدیک اس صورت میں شریک کو اختیار ہو گا کہ آدھے کی قیمت کے واسطے سعی کرائے یا ضمان لے یا آزاد کرے بشرطیکہ شریک اس کا خوشحال ہو اور اگر تنگدست ہو تو چاہے آزاد کر دے یا سعی کرائے اور امام ابو یوسف کے نزدیک شریک نصف قیمت کی ضمان دے گا اگر خوشحال ہے یا غلام نصف قیمت کے واسطے سعی کرے گا اگر تنگدست ہے جیسا کہ

امام ابو یوسف کا مذہب غلام مشترک میں ہے وہی یہاں بھی ہے اور امام محمد کے نزدیک نصف قیمت و ما بقی کتابت میں سے جو کم ہو شریک اس کا ضامن ہو گا یا غلام اس کے واسطے سعی کرے گا اگر شریک تنگدست ہے اور اگر غلام نے مکاتبت پوری کرنی چاہی پھر بہت

If he died leaving behind property, the master (mawla) who did not manumit him shall recover his contract price (mukata-bat) from this property, just as he would have demanded it from him during his lifetime. Then, whatever remains shall be divided among his heirs. If two persons entered into a contract of enfranchisement (mukataba) with two of their shared slaves in a single contract, then if both slaves pay, they shall become free. If they are unable to pay, they shall remain slaves. In this case, each of the two masters is a shared contracting party for both slaves, and the consideration for the contract (badal-e-kitabat) is the amount that falls to his share. Its identification is that the contract price is divided according to the price of both slaves; the portion that falls to each master's share is his share of the contract. Thus, if a slave pays that amount of the contract price to both, he shall become free. This is in contrast to if both slaves belonged to a single person, in which case this ruling does not apply; this is mentioned in 'al-Mabsut'.

Two persons entered into a contract of enfranchisement with a shared slave for one thousand (dirhams). One person received six hundred dirhams, and the other exempted him from four hundred dirhams. Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) said that the slave shall become free, and whatever the receiver (qabiz) has collected shall be divided between him and the exempter in six shares [1]. This is in 'Fatawa Qazi Khan'. A slave is shared between two persons; one person fell ill [2] and the other, with the permission of the sick person, entered into a contract of enfranchisement with the slave; this is permissible. The heir of the sick person cannot rescind the contract after his death. Similarly, if he gave permission to receive it (the contract price) and he received some of it, the heir, after the death of the sick person, does not have the authority to take anything from him; this is in 'al-Muhit'. If two persons entered into a contract of enfranchisement with a shared female slave, then one of them had sexual intercourse (wat'i) with her and a child was born, and he claimed paternity, and then the second person had intercourse and a child was born, and he claimed paternity, and then the enfranchised female slave (mukataba) became unable to pay, then this female slave shall be the 'Umm al-Walad' (mother of the child) of the first person. Since he had intercourse with a shared female slave, he shall be liable for half the value (of the slave) and half the dower (uqr). The second person shall pay the full dower and the value of the child as a fine (dand) to the first person, and the child shall be declared his son. Whichever of the two pays the dower to the mukataba, it is permissible. When that female slave becomes unable to pay,

she shall give this same dower to her master. All of this is according to the opinion of Imam Azam (Abu Hanifa, may Allah have mercy on him). Imams Abu Yusuf and Muhammad (may Allah have mercy on them) said that this female slave shall be the Umm al-Walad of the first person, and the intercourse of the second is not permissible because when the first person claimed the child, the entire female slave became his Umm al-Walad, as achieving completeness [3] in becoming Umm al-Walad is mandatory by consensus as far as possible. Here, completeness is possible by rescinding the contract of enfranchisement, as the contract is rescindable. Thus, as long as no harm (zarar) occurs, the contract shall be rescinded and remain in the past as far as possible. So, when the entire female slave became his Umm al-Walad, the paternity of the second person from the child will not be established, nor will the child become free on his behalf by paying the price. However, to the extent that due to doubt (shubha), the legal penalty (hadd) will not be applied to the second person, and the full dower will be mandatory. When the contract remained and the entire female slave became the mukataba of the first person, some said that half the consideration of the contract shall be mandatory upon the female slave, and some said the entire consideration shall be mandatory, as in 'al-Hidayah', and this is the doctrine of the majority of scholars (Mashaikh), as in 'al-Kafi' [4].

The first person shall pay his partner according to the analogical opinion (qiyas) of Imam Abu Yusuf, based on the calculation of the half price of the female slave being a mukataba, whether he is well-off or poor. According to the opinion of Imam Muhammad, he shall pay whichever is less between half the price and half the consideration. And if the second...

[1] That is, five hundred will go to the receiver and one hundred dirhams to the exempter. [2] The illness from which he finally died (death-bed illness). [3] The statement "completeness is mandatory" means designating her as Umm al-Walad and full Umm al-Walad as far as possible is mandatory, unless it becomes impossible due to manumission. [4] The result is that the female slave shall be the Umm al-Walad of the first person but also a mukataba (contracted slave), because merely being an Umm al-Walad would be detrimental to her rights.

सामान छोड़कर मर गया तो जिस मौला ने आज़ाद नहीं किया है वह इस माल से अपनी मुकातबत वसूल कर लेगा जैसा कि हालत-ए-ज़िंदगी में उससे मुतालबा करता था फिर जो बाकी रहा वह उसके वारिसों के दरम्यान तक़सीम होगा और अगर दो शख़्सों ने अपने मुश्तरक दो गुलामों को एक ही किताबत में मुकातिब किया पस अगर दोनों ने अदा किया तो आज़ाद हो जाएंगे और अगर आजिज़ (अक्षम) हो गए तो रक़ीक़ (गुलाम) किये जाएंगे और इस सूरत में दोनों में से हर एक दोनों का मुश्तरक मुकातिब होता है और बदल-ए-किताबत इसी क़दर होता है जो उसके हिस्से में आए और उसकी शिनाख़्त इस तरह है कि माल-ए-किताबत दोनों की क़ीमत पर तक़सीम किया जाए जो हर एक के हिस्से में आए वही उसका हिस्सा किताबत है पस अगर उसने इस क़दर हिस्सा किताबत दोनों को अदा किया तो आज़ाद हो जाएगा बखिलाफ इसके कि अगर दोनों गुलाम एक शख़्स के हों तो यह हुक्म नहीं है यह 'मबसूत' में है।

दो शख़्सों ने मुश्तरक गुलाम को एक हज़ार पर मुकातिब किया पस एक शख़्स ने छह सौ दरहम वसूल किये और दूसरे ने चार सौ दरहम से बरी किया तो इमाम मोहम्मद (रह.) ने फरमाया कि मुकातिब आज़ाद हो जाएगा और जो कुछ क़ाबिज़ (वसूल करने वाले) ने वसूल पाया वह उसके और बरी करने वाले के दरम्यान छह हिस्सों [1] में तक़सीम होगा यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है। एक गुलाम दो शख़्सों में मुश्तरक है एक शख़्स बीमार हुआ [2] और दूसरे ने बीमार की इजाज़त से उसको मुकातिब किया तो जायज़ है और बीमार का वारिस मौत के बाद किताबत मन्सूख़ (रद्द) नहीं कर सकता है इसी तरह अगर उसको वसूल करने की इजाज़त दी और उसने कुछ बदल-ए-किताबत वसूल किया तो वारिस को मौत के बाद यह इख़्तियार नहीं है कि उससे कुछ ले ले यह 'मुहीत' में है। अगर एक मुश्तरक लौंडी को दोनों ने मुकातिब किया फिर एक ने उससे वती (सहवास) की और बच्चा पैदा हुआ और उसने नसब का दावा किया फिर दूसरे ने वती की और बच्चा हुआ और उसने नसब का दावा किया फिर वह मुकातिबा आजिज़ (अक्षम) हुई तो यह लौंडी पहले शख़्स की 'उम्म-ए-वल्द' होगी और चूंकि उसने मुश्तरक लौंडी से वती की है इसलिए निस्फ़ (आधी) क़ीमत व निस्फ़ उक़्र (मेहर का हिस्सा) का ज़ामिन होगा और दूसरा शख़्स पहले को पूरा उक़्र और बच्चे की क़ीमत डांड (जुर्माना) देगा और बच्चा उसका बेटा क़रार दिया जाएगा और दोनों में से जिसने मुकातिबा को उसका उक़्र दे दिया तो जायज़ है और जब वह लौंडी आजिज़ हो गई तो यही उक़्र अपने मौला को दे देगी और यह सब इमाम आज़म (रह.) का कौल (कथन) है और इमाम अबू यूसुफ (रह.) व इमाम

मोहम्मद (रह.) ने फरमाया कि यह लौंडी पहले शख़्स की उम्म-ए-वल्द होगी और दूसरे की वती जायज़ नहीं है क्योंकि जब पहले शख़्स ने बच्चे का दावा किया तो पूरी लौंडी उसकी उम्म-ए-वल्द हुई क्योंकि उम्म-ए-वल्द होने में इज्मा (सर्वसम्मति) से तकमील [3] वाजिब है जहाँ तक मुमकिन हो और यहाँ फ़स्ख़-ए-किताबत करके तकमील मुमकिन है क्योंकि किताबत क़ाबिल-ए-फ़स्ख़ है पस जहाँ तक ज़रर (नुकसान) न पहुंचे वहाँ तक किताबत मन्सूख़ होगी और माज़ी में बाक़ी रहेगी जहाँ तक मुमकिन हो पस जब पूरी लौंडी उसकी उम्म-ए-वल्द हो गई तो दूसरे का नसब बच्चे से साबित न होगा और न क़ीमत देकर उसकी तरफ से आज़ाद होगा मगर हाँ इस क़दर होगा कि शुबहा के सबब से दूसरे शख़्स को हद (सज़ा) न मारी जाएगी और पूरा उक़्र वाजिब होगा और जब किताबत बाक़ी रही और पूरी लौंडी पहले शख़्स की मुकातिबा हो गई तो बाज़ ने फरमाया कि लौंडी पर निस्फ़ बदल-ए-किताबत वाजिब होगा और बाज़ ने फरमाया कि कुल बदल वाजिब होगा जैसा कि 'हिदाया' में है और यही जमहूर मशाईख़ का मज़हब है जैसा कि 'काफी' में है। [4]

पहला शख़्स अपने शरीक को इमाम अबू यूसुफ (रह.) के क़यास कौल पर लौंडी की निस्फ़ क़ीमत मुकातिबा होने के हिसाब से देगा ख़्वाह ख़ुशहाल हो या तंगदस्त हो और इमाम मोहम्मद (रह.) के कौल के मुवाफ़िक़ निस्फ़ क़ीमत व निस्फ़ बदल में से जो कम हो वह देगा और अगर दूसरे ने इस...

[1] यानी पाँच सौ क़ाबिज़ को और सौ दरहम बरी करने वाले को मिलेंगे। [2] जिस बीमारी से आख़िर वह मर गया। [3] कथन: 'तकमील वाजिब है' यानी उम्म-ए-वल्द ठहराना और पूरी उम्म-ए-वल्द ठहराना जहाँ तक मुमकिन हो सके वाजिब है, सिवाय इसके कि आज़ाद हो जाने से यह असंभव हो जाए। [4] सार यह है कि वह लौंडी पहले शख़्स की उम्म-ए-वल्द होगी लेकिन मुकातिबा (अनुबंधित) भी होगी क्योंकि केवल उम्म-ए-वल्द होने से उसके अधिकारों को नुकसान पहुँच सकता है।

سامان چھوڑ کر مر گیا تو جس مولیٰ نے آزاد نہیں کیا ہے وہ اس مال سے اپنی مکاتبت وصول کر لے گا جیسا کہ حالت زندگی میں اس سے مطالبہ کرتا تھا پھر جو باقی رہا وہ اس کے وارثوں کے درمیان تقسیم ہوگا اور اگر دو شخصوں نے اپنے مشترک دو غلاموں کو ایک ہی کتابت میں مکاتب کیا پس اگر دونوں نے ادا کیا تو آزاد ہو جائیں گے اور اگر عاجز ہو گئے تو رقیق کئے جائیں گے اور اس صورت میں دونوں میں سے ہر ایک دونوں کا مشترک مکاتب ہوتا ہے اور بدل کتابت اسی قدر ہوتا ہے جو اس کے حصہ میں آئے اور اس کی شناخت اس طرح ہے کہ مالِ کتابت دونوں کی قیمت پر تقسیم کیا جائے جو ہر ایک کے حصہ میں آئے وہی اس کا حصہ کتابت ہے پس اگر اس نے اس قدر حصہ کتابت دونوں کو ادا کیا تو آزاد ہو جائے گا بخلاف اس کے کہ اگر دونوں غلام ایک شخص کے ہوں تو یہ حکم نہیں ہے یہ مبسوط میں ہے۔

دو شخصوں نے مشترک غلام کو ایک ہزار پر مکاتب کیا پس ایک شخص نے چھ سو درہم وصول کئے اور دوسرے نے چار سو درہم سے بری کیا تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ مکاتب آزاد ہو جائے گا اور جو کچھ قابض نے وصول پایا وہ اس کے اور بری کنندہ کے درمیان چھ حصوں ۱ـہ میں تقسیم ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ ایک غلام دو شخصوں میں مشترک ہے ایک شخص بیمار ہوا ۲ـہ اور دوسرے نے باجازت مریض اس کو مکاتب کیا تو جائز ہے اور وارث مریض بعد موت کے کتابت فسخ نہیں کر سکتا ہے اسی طرح اگر اس کو وصول کرنے کی اجازت دی اور اس نے کچھ بدل کتابت وصول کیا تو وارث کو بعد موت مریض کے یہ اختیار نہیں ہے کہ اس سے کچھ لے لے یہ محیط میں ہے۔ اگر ایک باندی مشترکہ کو دونوں نے مکاتب کیا پھر ایک نے اس سے وطی کی اور بچہ پیدا ہوا اور اس نے نسب کا دعویٰ کیا پھر دوسرے نے وطی کی اور بچہ ہوا اور اس

نے نسب کا دعویٰ کیا پھر وہ مکاتبہ عاجز ہوئی تو یہ باندی پہلے شخص کی ام ولد ہو گی اور چونکہ اس نے مشترک باندی سے وطی کی ہے اس لئے نصف قیمت و نصف عقر کا ضامن ہوگا اور دوسرا شخص پہلے کو پورا عقر اور بچے کی قیمت ڈانڈ دے گا اور بچہ اس کا بیٹا قرار دیا جائے گا اور دونوں میں سے جس نے مکاتبہ کو اس کا عقر دے دیا تو جائز ہے اور جب وہ باندی عاجز ہو گئی تو یہی عقر اپنے مولیٰ کو دے دے گی اور یہ سب امام اعظمؒ کا قول ہے اور امام ابو یوسفؒ و امام محمدؒ نے فرمایا کہ یہ باندی پہلے شخص کی ام ولد ہوگی اور دوسرے کی وطی جائز نہیں ہے کیونکہ جب پہلے شخص نے بچہ کا دعویٰ کیا تو پوری باندی اس کی ام ولد ہوئی کیونکہ ام ولد ہونے میں بالا جماع تکمیل ۳؎ سے واجب ہے جہاں تک ممکن ہو اور یہاں فسخ کتابت کر کے تکمیل ممکن ہے کیونکہ کتابت قابل فسخ ہے پس جہاں تک ضرر نہ پہنچے وہاں تک کتابت فسخ ہو گی اور ماضی میں باقی رہے گی جہاں تک ممکن ہو پس جب پوری باندی اس کی ام ولد ہو گئی تو دوسرے کا نسب بچہ سے ثابت نہ ہوگا اور نہ قیمت دے کر اس کی طرف سے آزاد ہو گا مگر ہاں اس قدر ہو گا کہ شبہ کے سبب سے دوسرے شخص کو حد نہ ماری جائے گی اور پورا عقر واجب ہو گا اور جب کتابت باقی رہی اور پوری باندی پہلے شخص کی مکاتبہ ہو گئی تو بعض نے فرمایا کہ باندی پر نصف بدل کتابت واجب ہوگا اور بعض نے فرمایا کہ کل بدل واجب ہو گا کذا فی الہدایہ اور یہی جمہور مشائخ کا مذہب ہے کذا فی الکافی۔ ۴؎

پہلا شخص اپنے شریک کو امام ابو یوسفؒ کے قیاس قول پر باندی کی نصف قیمت مکاتبہ ہونے کے حساب سے دے گا خواہ خوشحال ہو یا تنگدست ہو اور امام محمدؒ کے قول کے موافق نصف قیمت و نصف بدل میں سے جو کم ہو وہ دے گا اور اگر دوسرے نے اس

۱؎ یعنی پانچ سو قابض کو اور سو درہم بری کنندہ کو ملیں گے۔ ۲؎ جس بیماری سے آخر وہ مر گیا۔ ۳؎ قولہ تکمیل واجب ہے یعنی ام ولد ٹھہرانا اور پوری ام ولد ٹھہرانا جہاں تک ممکن ہو سکے

واجب ہے مگر آنکہ آزاد ہو جانے سے غیر ممکن ہو جائے۔ ۴۔ہ حاصل یہ کہ وہ باندی پہلے شخص کی ام ولد مگر مکاتبہ ہو گی کیونکہ محض ام ولد ہونے سے اس کے حق میں ضرر ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (362) Book of the Manumitted Slave (Kitab al-Mukatib)

...did not have intercourse with her but made her a *mudabbarah* (a slave promised freedom upon the owner's death). Then she became incapable [of fulfilling her contract], thus the *tadbir* became void, and she became the *umm walad* (mother of the child) of the first person. He shall pay his partner half her *uqr* (indemnity for intercourse) and half her price, and the child shall be considered the son of the first person, and this is by consensus (*ijma*), as stated in *Al-Hidaya*. A female slave is a joint *mukatab* (slave with a contract for freedom) between two people. She gave birth to a girl, and one partner had intercourse with this girl, and she bore a child. It was stated that the lineage (*nasab*) of the child would be established from that person, but her mother will remain in her current state, and she will not have the choice to withdraw herself from the contract of *kitabat* (manumission) to become that person’s *umm walad*. It will be mandatory for that person to pay her *uqr*, and this *uqr* will be given to her mother, just as the earnings of a *mukatab* are given to them. And this girl will follow her mother, meaning she will follow her in the status of *kitabat*. If the *mukatab* becomes incapable, this female slave (her daughter) will certainly become the *umm walad* of the person from whom she bore offspring. This is because the barrier that prevented the attribute of being an *umm walad* from appearing in the partner's share was removed upon her mother becoming incapable. She will be considered an *umm walad* from the time she became pregnant. For this reason, the ruling is that he gives his partner half the price plus the dowry (*mahr*) that was her value at the time the fetus was conceived. If the *mukatab* did not become incapable, but rather the situation occurred where after the *mukatab*'s daughter became pregnant by a partner, the other partner freed that pregnant woman, then according to Imam al-A'zam (Abu Hanifa), she will be freed. This is because as long as her status of *kitabat* remains, the daughter's share belongs to the partner, so his act of manumission will be valid. The female slave will not be required to perform *sa'ayat* (working to pay off the remaining debt), and her child will also be free, and *sa'ayat* will not be mandatory upon him. This is also the opinion of Imam al-A'zam. The *mukatab* slave girl will remain in her state, meaning if she pays the amount for her manumission, she will be free; otherwise, in case of inability, she will be considered a shared slave girl. If two people jointly made a slave girl a *mukatab* and she bore a child, and one owner freed the child, then the portion that the partner has in this child will become free, and the child will remain in his current state until his mother either becomes

incapable or is freed. Then, if she is freed, he will be freed along with her. If she becomes incapable, the following status ceases, and the child himself becomes independent. The case is that one of the two owners freed this shared child; thus, the ruling is the same as that mentioned for a shared slave whom one owner frees, meaning the other partner has the option to either take indemnity (*ziman*), or make him perform *sa'ayat*, or free him.

Thus, if the partner chose to take indemnity, he will pay indemnity based on the price at the time he freed him, not based on the price at the time his mother was declared incapable. A joint *mukatab* of two people had a daughter, and both had intercourse with the girl. She became pregnant and bore a child from both, and then both died. Consequently, this girl became free because she was the *umm walad* of both. Thus, she was freed upon their death, just as would be the ruling if both had freed her. The *mukatab* slave girl (the girl's mother) remained in the *kitabat* contract of both. If the *mukataba* herself bore a child from both of them and then both died, the *mukataba* would become free due to *isteelad* (status of being an *umm walad*), and her child would also be free. If she became pregnant and then bore a child from both, the first child would be a slave (*mamluk*); this is in *Al-Mabsut*. If one of two partners freed a shared *mukatab*, Imam al-A'zam stated that the other partner does not have the option to take indemnity from him, whether he is wealthy or poor, because the other partner's share remains as it is in the *kitabat* contract. This is because, according to Imam al-A'zam, manumission (*itq*) is divisible. Then, if the slave pays the manumission amount, he will be free, and the right of guardianship (*wala'*) will be shared between both. If he becomes incapable, it would be as if there was a shared slave between two people whom one freed; and according to the *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), the slave will become free and the full *wala'*...

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (362) किताब अल-मुकातिब

...से सहमिलन (संभोग) नहीं की बल्कि उसे मुदब्बरा (ऐसी दासी जिसे मृत्यु के बाद स्वतंत्र करने का वचन दिया गया हो) बना दिया, फिर वह असमर्थ हो गई तो तदबीर (स्वतंत्र करने का वचन) निरस्त हो गया और वह पहले व्यक्ति की 'उम्म वलद' (बच्चे की माँ) बन गई। वह अपने साथी (साझेदार) को उसका आधा 'उक्र' (जुर्माना/महर) और आधी कीमत देगा, और बच्चा पहले व्यक्ति का पुत्र कहलाएगा। यह सर्वसम्मति (इज़मा) से है, जैसा कि 'हिदाया' में वर्णित है। दो व्यक्तियों के बीच एक दासी साझा 'मुकातिब' (स्वतंत्रता के अनुबंध वाली दासी) है। उसने एक लड़की को जन्म दिया, और एक साझीदार ने उस लड़की के साथ संभोग किया जिससे उसे बच्चा पैदा हुआ। तो कहा गया कि बच्चे का वंश (नसब) उस व्यक्ति से सिद्ध होगा, लेकिन उसकी माँ अपनी स्थिति में बनी रहेगी। उसे यह अधिकार नहीं होगा कि वह स्वयं को मुकातिब (अनुबंध) से मुक्त कर उस व्यक्ति की 'उम्म वलद' बन जाए। उस व्यक्ति पर अनिवार्य होगा कि वह उसका 'उक्र' अदा करे, और यह 'उक्र' उसकी माँ को मिलेगा, जैसे उसकी कमाई मुकातिब को मिलती थी। और वह लड़की अपनी माँ की अनुवर्ती (ताबे) होगी, यानी मुकातिब अनुबंध में उसके साथ होगी। यदि मुकातिब असमर्थ हो जाए, तो यह दासी (उसकी बेटी) अवश्य ही उस व्यक्ति की 'उम्म वलद' बन जाएगी जिससे उसकी संतान हुई है। क्योंकि साथी के हिस्से में 'उम्म वलद' होने का जो गुण प्रकट होने से रुका हुआ था, वह उसकी माँ के असमर्थ होने से समाप्त हो गया। और वह 'उम्म वलद' उसी समय से मानी जाएगी जब से वह गर्भवती हुई थी। इसीलिए यह आदेश है कि वह अपने साथी को उसकी आधी कीमत और अतिरिक्त महर दे, जो गर्भ ठहरने के समय उसकी कीमत थी। और यदि मुकातिब असमर्थ नहीं हुई, बल्कि ऐसी स्थिति हुई कि मुकातिब की बेटी के अपने साथी से गर्भवती होने के बाद, दूसरे साथी ने उस गर्भवती को स्वतंत्र कर दिया, तो इमाम-ए-आज़म (अबू हनीफा) के अनुसार वह स्वतंत्र हो जाएगी। क्योंकि जब तक उसकी मुकातिब स्थिति बनी हुई है, बेटी का हिस्सा साथी का अधिकार है, अतः उसकी स्वतंत्रता प्रभावी होगी और दासी पर कार्य (सयायत) अनिवार्य नहीं होगा, और उसका बच्चा भी स्वतंत्र होगा और उस पर भी कार्य अनिवार्य नहीं होगा। यह भी इमाम-ए-आज़म का मत है। मुकातिब दासी अपनी स्थिति में रहेगी, यानी यदि उसने मुकातिब राशि चुका दी तो वह स्वतंत्र हो जाएगी, अन्यथा असमर्थ होने की स्थिति में वह साझा दासी मानी जाएगी। यदि दो लोगों ने एक दासी को संयुक्त रूप से मुकातिब बनाया और उसे बच्चा पैदा हुआ, और एक मालिक ने बच्चे को स्वतंत्र कर दिया, तो उस साथी का हिस्सा जितना उस बच्चे में है, वह स्वतंत्र हो जाएगा और बच्चा अपनी स्थिति में रहेगा जब

तक कि उसकी माँ या तो असमर्थ न हो जाए या स्वतंत्र न हो जाए। फिर यदि वह स्वतंत्र हो गई, तो वह उसके साथ ही स्वतंत्र हो जाएगा। और यदि वह असमर्थ हो गई, तो अनुवर्ती होना समाप्त हो गया और वह बच्चा स्वयं स्वतंत्र हो गया। और स्थिति यह है कि इस साझा बच्चे को दो मालिकों में से एक ने स्वतंत्र कर दिया है, तो इसका आदेश वही है जो साझा गुलाम का बताया गया है जिसे एक मालिक स्वतंत्र कर दे, यानी दूसरे साथी को अधिकार है कि वह चाहे तो हर्जाना (जमानत) ले, या कार्य (सयायत) कराए, या स्वतंत्र कर दे।

अतः यदि साथी ने हर्जाना लेना चुना, तो वह उस समय की कीमत के अनुसार हर्जाना देगा जब उसे स्वतंत्र किया गया था, न कि उस समय की कीमत जब उसकी माँ को असमर्थ घोषित किया गया था। दो व्यक्तियों की साझा मुकातिब को लड़की हुई और दोनों ने उस लड़की के साथ संभोग किया, वह गर्भवती हुई और दोनों से बच्चा जन्मा, फिर दोनों की मृत्यु हो गई, तो वह लड़की स्वतंत्र हो गई क्योंकि वह दोनों की 'उम्म वलद' थी। अतः दोनों की मृत्यु से वह स्वतंत्र हुई, जैसा कि यदि दोनों उसे स्वतंत्र कर देते तब भी यही नियम होता। और मुकातिब दासी (लड़की की माँ) उन दोनों की मुकातिब अनुबंध में रही। और यदि वह मुकातिब स्वयं उन दोनों से बच्चा जनती और फिर दोनों मर जाते, तो वह मुकातिब 'इस्तीलाद' (उम्म वलद होने) के कारण स्वतंत्र हो जाती और उसका बच्चा भी स्वतंत्र हो जाता। और यदि वह गर्भवती होकर फिर दोनों से बच्चा जनती, तो पहला बच्चा गुलाम रहेगा, यह 'मबसूत' में है। यदि दो व्यक्तियों के साझा मुकातिब को दोनों में से किसी एक ने स्वतंत्र कर दिया, तो इमाम-ए-आज़म ने फरमाया कि दूसरे साथी को उससे हर्जाना लेने का अधिकार नहीं है, चाहे वह समृद्ध हो या निर्धन, क्योंकि दूसरे साथी का हिस्सा मुकातिब अनुबंध में यथावत है। क्योंकि इमाम-ए-आज़म के अनुसार स्वतंत्रता विभाज्य होती है। फिर यदि गुलाम ने मुकातिब राशि चुका दी तो वह स्वतंत्र हो जाएगा और उसका संरक्षकता अधिकार (व़ला) दोनों में साझा होगा। और यदि वह असमर्थ हो गया, तो वह ऐसी स्थिति होगी कि दो व्यक्तियों में एक गुलाम साझा था जिसे एक ने स्वतंत्र कर दिया, और साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार गुलाम स्वतंत्र हो जाएगा और पूरी व़ला...

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد ۶ (۳۶۲) کتاب المکاتب سے وطی نہیں کی بلکہ اس کو مدبرہ کر دیا پھر وہ عاجز ہوگئی تو تدبیر کرنا باطل ہو گیا اور وہ پہلے شخص کی ام ولد ہوگئی اور وہ اپنے شریک کو اس کا نصف عقر اور نصف قیمت دے گا اور بچہ پہلے شخص کا بیٹا ہوگا اور یہ بالاجماع ہے یہ ہدایہ میں ہے۔ ایک باندی دو شخصوں کے درمیان مشترک مکاتب ہے اس نے ایک لڑکی جنی اور اس لڑکی سے ایک شریک نے وطی کی اور اس کے بچہ پیدا ہوا تو فرمایا کہ بچہ کا نسب اس شخص سے ثابت ہو گا لیکن اس کی ماں اپنے حال پر رہے گی کہ اس کو یہ اختیار نہ ہوگا کہ اپنے تئیں کتابت سے نکال کر اس شخص کی ام ولد بنائے اور اس شخص پر واجب ہوگا کہ اس کا عقر ادا کرے اور یہ عقر اس کی ماں کو ملے گا جیسے کہ اس کی کمائی مکاتب کو ملتی تھی اور یہ لڑکی اپنی ماں کی تابع ہوگی یعنی کتابت میں اسی کی تابع ہو گی اگر مکاتب عاجز ہو گئی تو یہ باندی یعنی اس کی بیٹی البتہ اس شخص کی ام ولد ہو جائے گی جس سے اولاد جنی ہے کیونکہ اس کے حصہ شریک میں ام ولد ہونے کا وصف ظاہر نہ ہونے کا مانع جو کچھ تھا وہ اس کی ماں کے عاجز ہونے سے مرتفع ہو گیا اور ام ولد اسی وقت سے شمار ہو گی جب سے حاملہ ہوئی تھی اسی واسطے یہ حکم ہے کہ اپنے شریک کو وہ نصف قیمت زائد مہر جو نطفہ قرار پانے کے وقت اس کی قیمت تھی اور اگر مکاتب عاجز نہ ہوئی بلکہ یہ صورت واقع ہوئی کہ مکاتب کی بیٹی کے شریک سے حاملہ ہو جانے کے بعد اس حاملہ کو دوسرے شریک نے آزاد کیا تو امام اعظم کے نزدیک آزاد ہو جائے گی کیونکہ جب تک اس کی کتابت باقی ہے تب تک بیٹی کا حصہ شریک کی ملک ہے پس اس کا عتق نافذ ہو جائے گا اور باندی پر سعایت لازم نہ آئے گی اور اس کا بچہ بھی آزاد ہو گا اور اس پر سعایت واجب نہ ہو گی یہ بھی امام اعظم کا قول ہے اور مکاتب باندی اپنے حال پر رہے گی یعنی اگر مال کتابت ادا کر دیا تو آزاد ہو جائے گی ورنہ عاجز ہونے

کی صورت میں مشترک باندی قرار پائے گی ایک باندی مشترک کو دونوں نے مکاتب کیا اور اس کے بچہ پیدا ہوا اور ایک مالک نے بچہ کو آزاد کر دیا تو اس شریک کا حصہ جس قدر اس بچہ میں ہے وہ آزاد ہو جائے گا اور بچہ اپنے حال پر رہے گا تا آنکہ اس کی ماں یا تو عاجز ہو جائے یا آزاد ہو جائے پھر اگر آزاد ہوئی تو اسی کے ساتھ آزاد ہو جائے گا اور اگر عاجز ہو گئی تو تابع ہو جانا جاتا رہا اور یہ بچہ خود مستقل ہو گیا اور حال یہ گذرا کہ اس مشترک کو دونوں مالکوں میں سے ایک نے آزاد کیا ہے پس اس کا حکم وہی ہے جو ایسے غلام مشترک کا حکم مذکور ہوا ہے جس کو ایک مالک آزاد کر دے یعنی دوسرے شریک کو خیار ہے کہ خواہ ضمان لے یا سعی کرائے یا آزاد کرے۔

پس اگر شریک نے ضمان لینا اختیار کیا تو جس وقت اس نے آزاد کیا ہے اس وقت کی قیمت کے حساب سے ضمان دے گا نہ یہ کہ اس کی ماں کے عاجز قرار دیے جانے کے وقت کی قیمت کے حساب سے ضمان لے دو شخصوں کی مشترک مکاتب کے لڑکی ہوئی اور دونوں نے لڑکی سے وطی کی اور وہ حاملہ ہو کر دونوں سے بچہ جنی پھر دونوں مر گئے تو یہ لڑکی آزاد ہو گئی کیونکہ یہ دونوں کی ام ولد تھی پس دونوں کے مر جانے سے آزاد ہوئی چنانچہ اگر دونوں اس کو آزاد کر دیتے تو بھی یہی حکم تھا اور مکاتب باندی یعنی لڑکی کی ماں وہ دونوں کی کتابت میں رہی اور اگر خود مکاتبہ ان دونوں سے بچہ جنتی پھر دونوں مر جاتے تو یہ مکاتبہ بوجہ استیلاد کے یعنی ام ولد ہونے کے آزاد ہو جاتی اور اس کا بچہ بھی آزاد ہو جاتا اور اگر حاملہ ہو کر پھر اس کے بعد دونوں سے بچہ جنی تو پہلا بچہ مملوک ہو گا یہ مبسوط میں ہے۔ دو شخصوں کے مشترک مکاتب کو دونوں میں سے ایک نے آزاد کر دیا تو امام اعظم نے فرمایا کہ دوسرے شریک کو اس سے ضمان لینے کا اختیار نہیں ہے خوشحال ہو یا تنگدست ہو کیونکہ دوسرے شریک کا حصہ بحالہ کتابت میں باقی ہے اس واسطے کہ امام اعظم کے نزدیک عتق متجزی ہوتا ہے پھر اگر

غلام نے مال کتابت ادا کر دیا تو آزاد ہو جائے گا اور اس کی ولاء دونوں میں مشترک ہوگی اور اگر عاجز ہو گیا تو ایسا ہو گیا کہ دو شخصوں میں ایک غلام مشترک تھا کہ اس کو ایک نے آزاد کر دیا اور صاحبین کے نزدیک غلام آزاد ہو جائے گا اور پوری ولاء

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 363 | Kitab al-Mukatab

It will belong to that same person who freed him. If neither of the two freed him, but one of them made him a 'mudabbar' (a slave promised freedom upon the master's death), his share will become mudabbar, while he remains in his state of 'mukatab' (contracted for manumission), as there is no conflict between the status of mukatab and tadhbir. Then, if he pays the full manumission price (mal-al-kitabah), he will be free, and the right of 'wala' (patronage) will be established for both. However, if he becomes incapable of paying, it will be as if one of two owners made a shared slave a mudabbar; his share becomes mudabbar and the partner will have five options, provided the one who made him mudabbar is affluent. If he is insolvent, the partner will have four options. This is the opinion of Imam Azam (Abu Hanifa) RA.

If this was not the case, but instead of a male slave there was a female slave who bore a child, and one of the two masters claimed paternity, the child’s lineage will be established through him and his share of the slave girl will become his 'umm walad' (mother of his child). The mukatabah (contracted slave girl) will then have the option either to complete the contract of manumission or to declare herself incapable. The entire slave girl will not become his umm walad. If the slave girl intends to complete the manumission, she will take her 'uqr' (indemnity for sexual intercourse) from the master who had relations with her and use it to help pay the manumission price. If she declares herself incapable and is returned to slavery (rafeeq), she will be the umm walad of the master who had relations, and he will compensate his partner for half her value according to her status as a mukatabah and pay half the uqr, but will pay nothing from the child's value. This is the opinion of Imam Azam RA, as stated in 'Badai'. A person made a slave girl a mukatabah and then died leaving children. One of the sons made her an umm walad; the slave girl will have the choice to declare herself incapable, whereby she would become the umm walad of the one who had relations, and that person would compensate his partner for half her value and half the uqr. If she chooses, she may complete her manumission and collect her uqr from the one who had relations. If two people jointly made their shared slave girl a mukatabah in a single contract, then one of them became an apostate (murtad), and the slave girl paid the manumission price to both, and the apostate was killed in the state of apostasy, it is stated that the mukatabah will not be free. According to Imam Azam RA, paying the apostate is of no legal consequence, and the heirs will recover half of what the partner took from him. Even if he had only collected his own share, the ruling would be the same; therefore, the partner’s share will not be freed either.

For the remaining half, that mukatabah will be made to perform 'sai' (labor to earn the price). If she fails, she will be returned to slavery. Her case is similar to a mukatabah who pays half the manumission price to her two masters and then becomes incapable. If an apostate makes her a mukatabah while in a state of apostasy, his possession of the manumission price is not valid.

Furthermore, if the apostate flees to 'Dar al-Harb' (abode of war) and the mukatabah pays the entire manumission price to the other partner, she will not be free. However, if she pays both the other partner and the heirs of the apostate, she will be freed, provided the judge (Qazi) has officially ruled on the apostate's departure to Dar al-Harb. This ruling is similar to when a person dies and the mukatabah pays the living partner and the heirs of the deceased; in that case, she also becomes free. If the mukatabah becomes incapable after one of the partners turns apostate, and both return her to slavery, and then the apostate is killed in a state of apostasy, the slave girl remains under her manumission contract. If both partners become apostates simultaneously and the mukatabah becomes incapable and they return her to slavery, then if both return to Islam, she will be their shared property. If both are killed in a state of apostasy, she will remain under her manumission contract. If two people have a shared mukatabah slave girl and she gives birth to a girl...

1. That is, a mudabbar can also be a mukatab. 2. Regarding "five types"... this has been explained previously. 3. Meaning he left Islam, seeking refuge in God; thus, if he does not repent and accept the faith, he should be executed.

उसी आजाद करने वाले को मिलेगी और यदि दोनों में से किसी ने उसे आजाद नहीं किया, बल्कि एक ने उसे मुदब्बर (वह दास जिसे स्वामी की मृत्यु के बाद स्वतंत्रता का वचन दिया गया हो) बना दिया, तो उसका हिस्सा मुदब्बर हो जाएगा और वह अपनी मुकातिब की स्थिति में रहेगा, क्योंकि किताबत (मुक्ति का अनुबंध) और तदबीर (मुदब्बर बनाना) में कोई विरोध नहीं है। फिर यदि उसने सारा किताबत का धन अदा कर दिया तो वह आजाद हो जाएगा और उसकी 'वला' (संरक्षण का अधिकार) दोनों स्वामियों के लिए सिद्ध होगी। और यदि वह (धन चुकाने में) असमर्थ हो गया, तो यह वैसा ही होगा जैसे दो स्वामियों के एक साझा दास को उनमें से एक ने मुदब्बर बना दिया हो; उसका हिस्सा मुदब्बर हो जाएगा और दूसरे भागीदार को पाँच प्रकार के विकल्प प्राप्त होंगे, बशर्ते कि मुदब्बर बनाने वाला संपन्न हो। और यदि वह निर्धन हो, तो चार प्रकार के विकल्प प्राप्त होंगे, और यह इमाम आजम (अबू हनीफा) रह. का कथन है।

यदि यह स्थिति न हो, बल्कि दास के स्थान पर एक दासी हो और उसका बच्चा पैदा हो और दोनों स्वामियों में से एक ने पितृत्व का दावा किया, तो बच्चे का वंश उससे सिद्ध होगा और दासी का उसका हिस्सा उसकी 'उम्मे वल्द' (बच्चे की माँ) बन जाएगा। फिर मुकातिब दासी को विकल्प होगा कि वह चाहे तो किताबत का अनुबंध पूरा करे या स्वयं को असमर्थ घोषित कर दे। वह दासी पूरी तरह से उसकी उम्मे वल्द नहीं बनेगी। यदि दासी ने किताबत पूरी करने का इरादा किया, तो वह पितृत्व का दावा करने वाले से अपना 'उक्र' (महर के समान मुआवजा) लेकर उससे किताबत की राशि चुकाने में सहायता प्राप्त करेगी। और यदि उसने स्वयं को असमर्थ घोषित कर दिया और वह फिर से दासता (रकीक) में आ गई, तो वह दासी पितृत्व का दावा करने वाले की उम्मे वल्द होगी और वह अपने भागीदार को मुकातिब होने के हिसाब से आधी कीमत का हर्जाना देगा और आधा उक्र देगा, और बच्चे की कीमत में से कुछ नहीं देगा; यह इमाम आजम रह. का कथन है, जैसा कि 'बदाये' में उल्लेखित है। एक व्यक्ति ने एक दासी को मुकातिब बनाया, फिर वह पुत्र छोड़कर मर गया। उनमें से एक लड़के ने उसे उम्मे वल्द बना लिया, तो वह दासी स्वतंत्र होगी, चाहे तो स्वयं को असमर्थ घोषित कर दे, जिससे वह संबंध बनाने वाले की उम्मे वल्द हो जाएगी, और वह व्यक्ति अपने भागीदार को उसकी आधी कीमत और आधा उक्र हर्जाने के रूप में देगा। और यदि वह चाहे तो अपनी किताबत पूरी करे और संबंध बनाने वाले से अपना उक्र वसूल कर ले। और यदि दो व्यक्तियों ने अपनी साझा दासी को एक ही अनुबंध में मुकातिब बनाया, फिर उनमें से एक धर्मत्यागी (मर्तद) हो गया, फिर दासी

ने किताबत का धन दोनों को अदा कर दिया, और वह धर्मत्यागी धर्मत्याग की स्थिति में मार दिया गया, तो कहा गया है कि वह मुकातिब आजाद नहीं होगी। इमाम आजम रह. के अनुसार, धर्मत्यागी को धन देना शून्य है, और वारिस लोग दूसरे भागीदार से उसका आधा हिस्सा वसूल करेंगे जो उसने लिया है। यदि उसने केवल अपना हिस्सा वसूल किया होता तब भी यही नियम होता, और इसी कारण भागीदार का हिस्सा भी आजाद नहीं होगा। फिर शेष आधे के लिए उस मुकातिब से 'सई' (परिश्रम कर धन कमाना) कराई जाएगी। यदि वह असमर्थ हो गई तो उसे दासता में वापस ले लिया जाएगा। उसकी स्थिति उस मुकातिब जैसी हो गई जिसने अपने दो स्वामियों को आधा किताबत का धन दिया और फिर असमर्थ हो गई। और यदि धर्मत्यागी ने धर्मत्याग की स्थिति में उसे मुकातिब बनाया, तो उसके लिए किताबत के धन पर कब्जा करना वैध नहीं है।

फिर यदि धर्मत्यागी 'दारुल हर्ब' (शत्रु देश) में जा मिला और मुकातिब ने सारा किताबत का धन दूसरे भागीदार को दे दिया, तो वह आजाद नहीं होगी। और यदि उसने दूसरे भागीदार और धर्मत्यागी के वारिसों को अदा किया, तो वह आजाद हो जाएगी, बशर्ते काजी ने धर्मत्यागी के दारुल हर्ब चले जाने का आदेश दे दिया हो। यह नियम उस स्थिति के समान है जब कोई व्यक्ति मर जाए और मुकातिब जीवित भागीदार और मृतक के वारिसों को धन अदा करे, यानी उस स्थिति में भी वह आजाद हो जाती है। और यदि दोनों में से एक भागीदार के धर्मत्यागी होने के बाद मुकातिब असमर्थ हो गई और दोनों ने उसे दासता में वापस ले लिया, फिर वह धर्मत्यागी धर्मत्याग की स्थिति में मारा गया, तो वह दासी अपने किताबत के अनुबंध पर ही रहेगी। और यदि दोनों भागीदार एक साथ धर्मत्यागी हो गए और फिर मुकातिब असमर्थ हो गई और दोनों ने उसे दासता में ले लिया, फिर यदि दोनों पुनः मुसलमान हो गए, तो वह दासी दोनों की साझा संपत्ति होगी। और यदि दोनों धर्मत्याग की स्थिति में मारे गए, तो वह दासी अपनी किताबत पर रहेगी। यदि दो व्यक्तियों की साझा मुकातिब दासी हो और उससे एक लड़की पैदा हुई...

1. अर्थात, मुदब्बर भी मुकातिब हो सकता है। २. कथन 'पाँच प्रकार'... इसका वर्णन पहले आ चुका है। ३. अर्थात, इस्लाम त्याग दिया, ईश्वर की शरण, अतः यदि वह तौबा न करे और ईमान न लाए, तो उसे मृत्युदंड दिया जाए।

اسی آزاد کرنے والے کو ملے گی اور اگر دونوں میں سے کسی نے اس کو آزاد نہ کیا بلکہ ایک نے اس کو مدبر کر دیا تو اس کا حصہ مدبر ہو جائے گا اور بحالہ کتابت پر رہے گا کیونکہ کتابت اور تدبیر میں منافات نہیں ہے پھر اگر سب مال کتابت ادا کر دیا تو آزاد ہو جائے گا اور اس کی ولاء دونوں کو ثابت ہو گی اور اگر عاجز ہو گیا تو ایسا ہو گیا کہ ایک مشترک غلام کو دو مالکوں میں سے ایک نے مدبر کر دیا تو اس کا حصہ مدبر ہو جائے گا اور شریک کو پانچ طرح کا اختیار حاصل ہو گا بشرطیکہ مدبر کنندہ خوشحال ہو اور اگر تنگدست ہو تو چار طرح کا خیار حاصل ہو گا اور یہ امام اعظمؒ کا قول ہے۔

اگر یہ صورت نہ ہوئی بلکہ یہ صورت تھی کہ بجائے غلام کے ایک باندی تھی اور اس کے بچہ پیدا ہوا اور دونوں میں سے ایک نے نسب کا دعویٰ کیا تو بچہ کا نسب اس سے ثابت ہو گا اور اس کا حصہ کینہ اس کی ام ولد ہو گا پھر مکاتبہ کو خیار ہو گا کہ چاہے عقد کتابت پورا کرے یا اپنے تئیں عاجز کر دے اور پوری باندی اس کی ام ولد نہ ہو جائے گی پھر اگر باندی نے کتابت پوری کرنے کا قصد کیا تو ولی کنندہ سے اپنا عقر لے کر اس سے ادائے معاوضہ کتابت میں مدد پائے گی اور اگر اس نے اپنے آپ کو عاجز کر دیا اور رقیق کر دی گئی تو وہ باندی ولی کنندہ کی ام ولد ہو گی اور اپنے شریک کو نصف قیمت بحساب مکاتبہ ہونے کے ضمان دے گا اور نصف عقر دے گا اور بچہ کی قیمت میں سے کچھ نہ دے گا اور یہ امام اعظمؒ کا قول ہے یہ بدائع میں ہے۔ ایک شخص نے ایک باندی مکاتب کر دی پھر ولد کے چھوڑ کر مر گیا ان میں سے ایک لڑکے نے اس کو ام ولد بنایا تو وہ باندی مختار ہو گی چاہے اپنے تئیں عاجز کر دے تو ولی کرنے والے کی ام ولد ہو جائے گی اور وہ شخص اپنے شریک کو اس کی نصف قیمت ونصف عقر ضمان دے گا اور اگر

چاہے تو اپنی کتابت پوری کرے اور ولی کنندہ سے اپنا عقر وصول کر لے اور اگر دو شخصوں نے اپنی مشترک باندی کو ایک ہی کتابت میں مکاتب کیا پھر دونوں میں سے ایک شخص مرتد ہو گیا پھر باندی نے مال کتابت دونوں کو ادا کر دیا پھر وہ مرتد حالت ردت میں قتل کیا گیا تو فرمایا کہ مکاتبہ آزاد نہ ہو گی اور امام اعظمؒ کے نزدیک مرتد کو ادا کرنا کچھ نہیں ہے اور وارث لوگ شریک سے جس قدر اس نے لیا ہے اس کا نصف وصول کر لیں گے چنانچہ اگر فقط اس نے اپنا حصہ وصول کیا ہوتا تو بھی یہی حکم تھا اور اسی واسطے شریک کا حصہ بھی آزاد نہیں ہو گا پھر باقی نصف کے واسطے اس مکاتبہ سے سعی کراویں گے پس اگر عاجز ہو گئی تو رقیق کر دی جائے گی اور اس کا حکم بمنزلہ ایسی مکاتبہ کے ہو گیا کہ جس نے آدھا بدل کتابت اپنے دو مولاؤں کو ادا کیا پھر عاجز ہو گئی اور اگر مرتد نے اس کو حالت ردت میں مکاتب کیا تو بدل کتابت پر اس کا قبضہ کرنا جائز نہیں ہے۔

پھر اگر مرتد دار الحرب میں جا ملا اور مکاتبہ نے تمام بدل کتابت دوسرے شریک کو ادا کیا تو آزاد نہ ہو گی اور اگر اس نے دوسرے شریک اور مرتد کے وارثوں کو ادا کیا تو آزاد ہو جائے گی بشرطیکہ مرتد کے دار الحرب میں جاننے کا حکم قاضی نے دے دیا ہو اور یہ حکم مثل اس عورت کے ہے کہ وہ شخص مر گیا اور مکاتبہ نے زندہ شریک اور مردہ کے وارثوں کو بدل کتابت ادا کیا یعنی اس صورت میں بھی آزاد ہو جاتی ہے اور اگر دونوں میں سے ایک شریک کے مرتد ہو جانے کے بعد مکاتبہ عاجز ہو گئی اور دونوں نے اس کو رقیق کر دیا پھر وہ مرتد اپنی حالت ردت میں قتل کیا گیا تو یہ باندی اپنے عقد کتابت پر رہے گی اور اگر دونوں شریک ایک ساتھ مرتد ہو گئے پھر مکاتبہ عاجز ہو گئی اور دونوں نے اس کو رقیق کر دیا پھر اگر دونوں مسلمان ہو گئے تو وہ باندی دونوں کی مملوک مشترک ہو گی اور اگر دونوں حالت ردت میں مقتول ہوئے تو وہ باندی

اپنی کتابت پر رہے گی اگر دو شخصوں کی مشترک مکاتبہ باندی ہو پھر اس سے ایک لڑکی پیدا (ہوئی)۔

۱۔ یعنی مدبر بھی مکاتب ہو سکتا ہے۔ ۲۔ قولہ پانچ طرح۔۔۔ اس کا بیان عنقریب گزر چکا ہے۔ ۳۔ یعنی اسلام سے پھر گیا نعوذ باللہ چنانچہ اگر توبہ نہ کرے تو ایمان نہ لائے تو قتل کیا جائے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume ④ (364) Kitab al-Makatib

...happened, then one partner had intercourse with the girl and she became pregnant, and the other partner had intercourse with her mother and she too became pregnant, and both acknowledged their inability [to fulfill the terms of the manumission contract], then both have this option. This means the mother has the option to declare herself incapable because she gains freedom from two aspects, whereas the offspring has no share in this option. If the mother chose to complete the *Kitabat* (manumission contract), then both women will receive their respective *Uqr* (indemnity/dower) from the person who had intercourse with them, and the daughter's *Uqr* will be given to her mother in lieu of the daughter's earnings. If the mother chose to acknowledge inability, then each will become the *Umm al-Walad* (mother of the master's child) of the one who had intercourse with her, and that person shall pay half of the *Uqr* to his partner. Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad stated that if one partner, without the other partner's permission, enters into a *Kitabat* contract for his share of a joint slave, the partner will have the option to reject it, but he cannot reject it without a Qazi's (judge's) order. However, if both the slave and the one who made the contract agree to rescind the *Kitabat*, it can be rescinded; this is also the opinion of Imam al-Azam, as mentioned in *Al-Mabsut*.

Nineteenth Chapter:

Regarding the incapacity of the Mukatib (contracted slave), the death of the Mukatib or the Maula (master), and regarding the killing of a Mukatib by a Maula etc., or the killing of a Maula etc. by a Mukatib.

If a *Mukatib* becomes unable to pay an installment, the ruler (judge) shall examine his circumstances. If there is some debt to be collected by him or wealth is expected to reach him, the ruler shall not decree the slave’s incapacity and shall wait for two or three days. This period has been established for the removal of any excuse. Therefore, the judge cannot wait longer than this period. If there is no hope and the master requests that his *Kitabat* be rescinded, the ruler shall rescind the *Kitabat* and declare him incapable. This is according to Imam al-Azam and Imam Muhammad, as stated in *Al-Hidayah*, and this is correct. This is written in *Al-Mudmarat*. If the *Mukatib* did not pay an installment on time and his master, with the slave’s consent, presented the case before someone other than the Sultan (authority) and he rescinded the contract, this is valid. But if the slave does not consent, the order of a Qazi is necessary for rescission; this is in *Al-Kafi*. *Kitabat* is rescinded by *Iqalah* (mutual

cancellation). Similarly, it is rescinded by the slave alone without the master’s consent; for instance, if the slave says, "I have rescinded the *Kitabat*" or similar words, it will be rescinded, whether the *Kitabat* was valid (*Sahih*) or irregular (*Fasid*). The master does not have the authority to rescind without the slave's consent. As for whether *Kitabat* is rescinded by death or not, let it be clear that by consensus (*Ijma*), it is not rescinded by the master’s death. This is because if the slave's earnings are available, he shall be freed by paying the heirs. If earnings are not available, he shall earn and pay to become free. If he becomes incapable of paying through earnings, he will be returned to full slavery (*Raqiq*); this was the same ruling during the master's lifetime.

If, after the master's passing, the *Mukatib* paid the full or remaining *Kitabat* amount to the heirs and became free, his *Wila* (the legal tie of patronage) will belong to the male agnatic relatives (*Asabat*) of the master. If, after the master’s death, the *Mukatib* became incapable and was returned to slavery, and then the heirs entered into a new *Kitabat* contract with him and he became free by paying them, his *Wila* will belong to those heirs according to their share of inheritance. As for the ruling on the death of a *Mukatib*, it will be seen whether the *Mukatib* left enough wealth from which the *Kitabat* amount can be paid. According to us...

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द ④ (364) किताब अल-मुकातब

...हुई, फिर एक साझीदार (पार्टनर) ने लड़की के साथ यौन संबंध बनाए और वह गर्भवती हो गई, और दूसरे ने उसकी माँ के साथ यौन संबंध बनाए और वह भी गर्भवती हो गई, और दोनों ने (किताबत की शर्तें पूरी करने में) अपनी अक्षमता स्वीकार कर ली, तो दोनों को यह विकल्प प्राप्त है। इसका अर्थ यह है कि माँ को यह अधिकार है कि वह स्वयं को अक्षम घोषित कर दे, क्योंकि उसे दो दिशाओं से स्वतंत्रता प्राप्त होती है, जबकि संतान को इस विकल्प में से कुछ प्राप्त नहीं है। और यदि माँ ने यह विकल्प चुना कि वह किताबत (मुक्ति अनुबंध) की राशि पूरी करेगी, तो दोनों अपने-अपने यौन संबंध बनाने वाले व्यक्ति से अपना-अपना 'उक़्र' (मुआवजा/मेहर) प्राप्त करेंगी, और बेटी का उक़्र उसकी माँ को बेटी की कमाई के बदले में मिलेगा। और यदि माँ ने अक्षमता स्वीकार कर ली, तो प्रत्येक अपने यौन संबंध बनाने वाले की 'उम्म-उल-वल्द' (वह दासी जिसने मालिक के बच्चे को जन्म दिया हो) बन जाएगी, और वह व्यक्ति अपने साझीदार को उसका आधा उक़्र अदा करेगा। इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद ने कहा कि यदि एक साझीदार ने साझा दास के अपने हिस्से का, दूसरे साझीदार की अनुमति के बिना, किताबत अनुबंध किया, तो साझीदार को उसे रद्द करने का अधिकार होगा, लेकिन वह क़ाज़ी के आदेश के बिना इसे रद्द नहीं कर सकता। लेकिन यदि दास और उसे मुकातब बनाने वाला दोनों किताबत रद्द करने पर सहमत हों, तो रद्द कर सकता है, और यही इमाम-ए-आजम का कथन है, जैसा कि 'अल-मबसूत' में उल्लेखित है।

उन्नीसवां अध्याय:

मुकातब की अक्षमता, मुकातब और मौला (मालिक) की मृत्यु, और मौला आदि द्वारा मुकातब की हत्या या मुकातब द्वारा मौला आदि की हत्या के वर्णन में।

यदि मुकातब (वह दास जिसने आज़ादी के लिए अनुबंध किया हो) कोई किश्त अदा करने में असमर्थ रहा, तो हाकिम (शासक/न्यायाधीश) उसकी स्थितियों पर विचार करेगा कि यदि उसका कोई ऋण वसूल होने वाला है या कहीं से धन उसके पास आने वाला है, तो हाकिम उस दास के अक्षम होने का आदेश नहीं देगा और दो-तीन दिनों तक प्रतीक्षा करेगा। बहाना दूर करने के लिए यही समय सीमा निर्धारित की गई है। अत; इस अवधि से अधिक प्रतीक्षा नहीं की जा सकती। और यदि कोई आशा न हो और मौला ने आवेदन किया कि उसकी किताबत निरस्त (रद्द) कर दी जाए, तो हाकिम उसकी किताबत रद्द करके उसे अक्षम घोषित कर देगा। यह इमाम-ए-आजम और इमाम मुहम्मद के

अनुसार है, जैसा कि 'अल-हिदाया' में वर्णित है और यही सही है। यह 'मुज़मरात' में लिखा है। और यदि मुकातब ने कोई किश्त समय पर अदा नहीं की और उसके मौला ने दास की सहमति से सुल्तान के अतिरिक्त किसी अन्य के पास मामला पेश किया और उसने अनुबंध रद्द कर दिया, तो यह वैध है। और यदि दास की सहमति न हो, तो निरस्त करने के लिए क़ाज़ी का आदेश अनिवार्य है, यह 'अल-काफी' में है। और 'इक़ाला' (आपसी सहमति से रद्दीकरण) से किताबत निरस्त हो जाती है। इसी प्रकार, मौला की सहमति के बिना केवल दास द्वारा निरस्त करने से भी यह निरस्त हो जाती है। उदाहरण के लिए, यदि दास कहे कि 'मैंने किताबत रद्द कर दी' या इसी तरह का कुछ कहे, तो वह रद्द हो जाएगी, चाहे किताबत सही हो या फासिद (त्रुटिपूर्ण)। और मौला दास की सहमति के बिना निरस्तीकरण का अधिकार नहीं रखता। और क्या मृत्यु से किताबत निरस्त होती है या नहीं? तो स्पष्ट हो कि मौला की मृत्यु से सर्वसम्मति (इज्मा) के अनुसार किताबत निरस्त नहीं होती है। क्योंकि यदि दास की कमाई उपलब्ध है, तो वह मौला के उत्तराधिकारियों को भुगतान करके आज़ाद हो जाएगा। और यदि कमाई उपलब्ध नहीं होगी, तो वह कमाकर और भुगतान करके आज़ाद हो जाएगा। और यदि वह कमाकर भुगतान करने में असमर्थ रहा, तो उसे पुनः पूर्ण दास बना दिया जाएगा, जैसा कि मौला के जीवित रहते हुए भी यही आदेश था।

यदि मौला के निधन के बाद मुकातब ने पूरी किताबत राशि या शेष राशि उत्तराधिकारियों को अदा की और आज़ाद हो गया, तो उसकी 'विला' (कानूनी संबंध) मौला के उन पुरुष संबंधियों (अस्बात) को मिलेगी जो पुरुष हैं। और यदि मौला के मरने के बाद मुकातब अक्षम होकर पुनः दास बना दिया गया और फिर उत्तराधिकारियों ने नए सिरे से उसके साथ किताबत का अनुबंध किया और मुकातब ने उन्हें राशि देकर आज़ादी प्राप्त की, तो उसकी विला उन उत्तराधिकारियों को उनके विरासत के हिस्से के अनुसार मिलेगी। रहा मुकातब की मृत्यु का आदेश, तो यह देखा जाएगा कि यदि मुकातब ने इतना धन छोड़ा है जिससे किताबत की राशि अदा हो सकती है, तो हमारे निकट...

ہوئی پھر ایک شریک نے لڑکی سے وطی کی اور اس کے پیٹ رہا اور دوسرے نے اس کی ماں سے وطی کی اور پیٹ رہا اور دونوں نے عاجز ہونا اختیار کیا تو دونوں کو یہ اختیار حاصل ہے اور اس سے مراد یہ ہے کہ ماں کو یہ اختیار ہے کہ اپنے تئیں عاجز قرار دے کیونکہ اس کو دو جہت سے حریت حاصل ہوتی ہے اور اولاد کو اس اختیار میں سے کچھ حاصل نہیں ہے اور اگر ماں نے یہ اختیار کیا کہ کتابت پوری کرے تو دونوں اپنے اپنے وطی کرنے والے سے اپنا اپنا عقر لے لیں گی اور بیٹی کا عقر اس کی ماں کو بمحولہ بیٹی کی کمائی کے ملے گا اور اگر ماں نے عاجز ہونا اختیار کیا تو ہر ایک اپنے وطی کرنے والے کی ام ولد ہو گی اور وہ شخص اپنے شریک کو اس کا نصف عقر ادا کرے گا امام ابو یوسف اور امام محمد نے فرمایا کہ اگر ایک شریک نے مشترک غلام میں سے اپنا حصہ بدوں اجازت شریک کے مکاتب کیا تو شریک کو اختیار ہو گا کہ اس کو رد کر دے مگر بدوں حکم قاضی نہیں رد کر سکتا ہے لیکن اگر غلام اور اس کا مکاتب کرنے والا دونوں رد کتابت پر راضی ہوں تو رد کر سکتا ہے اور یہی امام اعظم کا قول ہے کذا فی المبسوط

اُنیسواں باب:

مکاتب کے عاجز ہونے اور مکاتب اور مولیٰ کے مر جانے کے بیان میں اور مولیٰ وغیرہ کے مکاتب کو قتل کرنے یا مکاتب کے مولیٰ وغیرہ کو قتل کرنے کے بیان میں

اگر مکاتب کوئی قسط ادا کرنے سے عاجز ہوا تو حاکم اس کے احوال پر غور فرمائے گا کہ اگر اس کا کچھ قرضہ وصول ہو جانے والا ہو یا کہیں سے مال اس کے پاس آنے والا ہو تو حاکم اس

غلام کے عاجز ہو جانے کا حکم نہ کرے گا اور دو تین روز تک انتظار کرے گا اور یہی مدت عذر کے دفعیہ کے واسطے قرار پائی ہے پس اس مدت سے زیادہ انتظار نہیں کر سکتا ہے اور اگر کوئی امید نہ ہو اور مولیٰ نے درخواست کی کہ اس کی کتابت فسخ کر دی جائے تو حاکم اس کی کتابت فسخ کر کے عاجز قرار دے گا یہ امام اعظم و امام محمد کے نزدیک ہے کذا فی الہدایہ اور یہی صحیح ہے یہ مضمرات میں لکھا ہے اور اگر مکاتب نے کوئی قسط وقت پر ادا نہ کی اور اس کے مولیٰ نے غلام کی رضامندی سے سوائے سلطان کے دوسرے کے پاس پیش کیا اس نے عقد رد کر دیا تو یہ جائز ہے اور اگر غلام کی رضامندی نہ ہو تو فسخ کے واسطے قاضی کا حکم ہونا ضروری ہے یہ کافی میں ہے اور اقالہ سے کتابت فسخ ہو جاتی ہے اسی طرح بدوں مولیٰ کی رضامندی کے صرف غلام کے فسخ کرنے سے فسخ ہو جاتی ہے مثلاً غلام کہے کہ میں نے کتابت فسخ کر دی یا مثل اس کے تو فسخ ہو گی خواہ کتابت صحیح ہو یا فاسد ہو اور مولیٰ بدوں غلام کی رضامندی کے فسخ کا مختار نہیں ہے اور موت سے فسخ ہوتی ہے یا نہیں سو واضح ہو کہ مولیٰ کے مرنے سے بالاجماع فسخ نہیں ہوتی ہے کیونکہ اگر غلام کی کمائی موجود ہو تو مولیٰ کے وارثوں کو دے کر آزاد ہو جائے گا اور اگر موجود نہ ہو گی تو کمائی کر کے ادا کر کے آزاد ہو جائے گا اور اگر کمائی کر کے ادا کرنے سے عاجز ہو گا تو رقیق کر دیا جائے گا چنانچہ مولیٰ کی زندگی میں بھی یہی حکم تھا۔

اگر مولیٰ کے انتقال کے بعد مکاتب نے کل مال کتابت یا باقی مال کتابت وارثوں کو ادا کیا اور آزاد ہو گیا تو اس کی ولاء مولیٰ کے عصبات میں سے جو مذکر ہیں ان کو ملے گی اور اگر مولیٰ کے مرنے کے بعد مکاتب عاجز ہو کر رقیق کر دیا گیا پھر وارثوں نے اس کو ازسر نو مکاتب کیا اور مکاتب ان کو مال کتابت دے کر آزاد ہو گیا تو اس کی ولاء ان وارثوں کو بقدر حصہ میراث کے

ملے گی رہا مکاتب کے مر جانے کا حکم سو دیکھا جائے گا کہ اگر مکاتب نے اس قدر مال چھوڑا کہ جس سے مال کتابت ادا ہو سکتا ہے تو ہمارے نزدیک

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (365) Kitab al-Mukatab The contract of manumission (kitabat) will not be annulled; however, if he did not leave sufficient assets, then by consensus (ijma), it will be annulled. As for the ruling regarding the master (mawla) becoming an apostate (murtad), it is that the kitabat is not annulled by the master's apostasy. For instance, if a Muslim made his slave a 'mukatab' (contracted slave) and then the master apostatized, the kitabat will not be annulled because, in reality, even if the master dies, the kitabat is not annulled. Therefore, by constructive death (i.e., becoming an apostate), it will a fortiori (badarja-e-awla) not be annulled. This is mentioned in 'Badai'. If a mukatab died in such a state that he neither left sufficient wealth for the payment of the kitabat nor left any offspring, then the scholars (mashaykh) have differed regarding the continuation of the kitabat contract in such a situation. Sheikh Abu Bakr Iskaf stated that the kitabat would be annulled, to the extent that if an outsider wished to pay the kitabat amount on behalf of the mukatab out of benevolence, it would not be accepted. Faqih Abu al-Layth stated that the kitabat would not be annulled until a decree of incapacity (ajiz) is issued by the judge (qadi). Before such a decree, if anyone paid the kitabat amount on his behalf out of benevolence, it would be accepted and is permissible, and it will be ruled that he died free in the final moments of his life. This is in 'Tabyin'.

If a mukatab died and left a son by a free woman and left debt equivalent to the kitabat payment, and the son committed a crime (jinayat) and the decree for blood money (diyat) was placed upon his mother's supporting kinsmen (aqila), then this decree would not be considered a ruling of the mukatab's incapacity. However, if the mother's patrons (mawali) and the father's patrons disputed over his 'wala' (clientage), and a decree of wala was issued in favor of the mother's patrons, this ruling would certainly be considered as a decree of the mukatab's incapacity. This is written in 'Hidaya'. If a mukatab dies leaving sufficient assets for the payment of kitabat but also has debts and has made certain bequests (wasiyat), such as making one of his slaves a 'mudabbar' (promised freedom upon master's death), and he leaves a free son and a son born to his bondwoman during his kitabat period, then from the mukatab's estate (tarka), the debts of outsiders will be paid first. Then, if there is any debt to the master, it will be paid. Thereafter, if any assets remain, the kitabat amount will be paid. If all these are paid, a ruling of manumission will be issued, and whatever assets still remain will be distributed as inheritance among his offspring. Any bequests made by the mukatab will become void because these bequests are considered acts of benevolence (ehsanat). If a mukatab dies leaving an

estate of a thousand dirhams and owes a thousand dirhams debt to his master along with the kitabat amount, then by 'istihsan' (juristic preference), the kitabat amount will be paid first, whereas by 'qiyas' (analogical reasoning), the debt should be paid first. If he left no assets but has a debt owed to him by someone, and then a son born during the kitabat is made to labor (sa'i) for the kitabat amount, and there is no debt on the mukatab except for that particular debt, and the son becomes unable to pay through labor, and there is no hope of recovering the debt owed to the mukatab by the other person, he will be returned to slavery (raqiq). This is in 'Mabsut'.

If a mukatab dies while having debts, a liability for a crime (jinayat), and the kitabat amount is due, and also the dower (mahr) of a woman he married without his master's permission, then the debt will be paid first, followed by the blood money (diyat) mandatory for the crime, then the kitabat amount, and finally the dower. That is, the most obligatory (atwa) will be paid first, then each subsequently in that order. Similarly, if he did not leave assets but left offspring born during the kitabat, then as we explained that in the case of leaving assets, payment starts according to priority, these offspring shall also pay each right according to its priority through labor, because such offspring who pay are like assets through which rights are fulfilled. This is in 'Khizanat al-Muftin'. A mukatab bought his son and then died and...

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (365) किताब अल-मुकातिब किताबत (मुक्ति का अनुबंध) निरस्त नहीं होगी, और यदि उसने इतनी संपत्ति नहीं छोड़ी है, तो सर्वसम्मति (इज्मा) से वह निरस्त हो जाएगी। जहाँ तक मालिक (मौली) के मुर्तद (धर्मत्यागी) हो जाने के हुक्म का सवाल है, तो वह यह है कि मालिक के मुर्तद होने से किताबत निरस्त नहीं होती। उदाहरण के लिए, यदि किसी मुसलमान ने अपने गुलाम को मुकातिब बनाया और फिर मालिक मुर्तद हो गया, तो किताबत निरस्त नहीं होगी, क्योंकि वास्तव में यदि मालिक मर जाए तो किताबत निरस्त नहीं होती, अतः हुक्म के तौर पर मर जाने से, यानी मुर्तद हो जाने से, वह और अधिक (बदरजा-ए-औला) निरस्त नहीं होगी। यह 'बदाए' में है। यदि मुकातिब ऐसी स्थिति में मर गया कि न तो उसने किताबत की अदायगी के लिए पर्याप्त धन छोड़ा और न ही कोई संतान छोड़ी, तो ऐसी स्थिति में किताबत के अनुबंध के शेष रहने के बारे में विद्वानों (मशायख) में मतभेद है। शेख अबू बक्र इस्काफ ने कहा कि किताबत निरस्त हो जाएगी, यहाँ तक कि यदि किसी अन्य व्यक्ति ने एहसान के तौर पर मुकातिब की ओर से किताबत का धन देना चाहा, तो उसे स्वीकार नहीं किया जाएगा। और फकीह अबुल लैथ ने कहा कि जब तक काज़ी की ओर से मुकातिब के लाचार (आजिज़) होने का हुक्म जारी न हो जाए, तब तक किताबत निरस्त नहीं होगी। और ऐसा हुक्म होने से पहले यदि किसी व्यक्ति ने एहसान के रूप में उसकी ओर से किताबत की अदायगी की, तो उसे स्वीकार किया जाएगा और वह जायज़ है, और यह हुक्म दिया जाएगा कि वह अपने जीवन के अंतिम क्षणों में स्वतंत्र होकर मरा। यह 'तब्बीन' में है।

यदि मुकातिब मर गया और एक स्वतंत्र स्त्री से अपना एक लड़का छोड़ा और किताबत की अदायगी के बराबर ऋण छोड़ा, और लड़के ने कोई अपराध (जिनायत) किया और उसके हर्जाने (दियत) का आदेश उसकी माँ के मददगार रिश्तेदारों पर हो गया, तो यह आदेश मुकातिब के लाचार होने का हुक्म नहीं माना जाएगा। और यदि माँ के स्वामी और पिता के स्वामी ने उसकी वला (संरक्षण) के बारे में विवाद किया और माँ के स्वामी के नाम उसकी वला का आदेश हो गया, तो यह हुक्म निश्चित रूप से मुकातिब के लाचार होने का हुक्म माना जाएगा। यह 'हिदाया' में लिखा है। यदि कोई मुकातिब किताबत की अदायगी के लिए पर्याप्त धन छोड़कर मर गया और उस पर ऋण भी है और उसने कुछ वसीयतें भी की हैं, जैसे अपने किसी गुलाम को मुदब्बर (स्वतंत्रता का वादा) आदि बनाया है, और उसने एक स्वतंत्र लड़का और एक लड़का जो किताबत की स्थिति में उसकी दासी से पैदा हुआ था, छोड़ा है, तो ऐसे मुकातिब की संपत्ति (तरका) में से पहले गैरों का ऋण चुकाया जाएगा। फिर यदि मालिक का कोई ऋण हो तो वह दिया जाएगा। फिर यदि धन शेष रहे, तो किताबत की राशि चुकाई

जाएगी। यदि ये सब चुका दिए जाएँ तो उसे स्वतंत्र करने का आदेश दिया जाएगा और जो कुछ धन फिर भी शेष रहे, वह उसकी संतान में विरासत के रूप में बाँटा जाएगा। और जो वसीयतें मुकातिब ने की थीं, वे अमान्य (बातिल) हो जाएँगी क्योंकि ये वसीयतें उपकार (अहसानात) हैं। यदि मुकातिब मर गया और एक हजार दिरहम की संपत्ति छोड़ी और मालिक का उस पर एक हजार दिरहम का कर्ज और किताबत की राशि भी देय है, तो 'इस्तेहसान' (न्यायिक वरीयता) के आधार पर किताबत की राशि पहले चुकाई जाएगी, जबकि 'कियास' (तुलनात्मक तर्क) के अनुसार ऋण पहले चुकाया जाना चाहिए। और यदि उसने कोई संपत्ति नहीं छोड़ी, लेकिन किसी व्यक्ति पर उसका ऋण बाकी है, फिर ऐसे लड़के से, जो किताबत के दौरान पैदा हुआ था, किताबत की राशि के लिए श्रम (सई) कराया गया, और मुकातिब पर उस ऋण के अलावा और कोई ऋण नहीं है, और लड़का श्रम करके भुगतान करने में असमर्थ रहा और मुकातिब का जो ऋण दूसरे व्यक्ति पर है उसके मिलने की भी कोई आशा नहीं है, तो वह पुनः गुलाम (रकीक) बना दिया जाएगा। यह 'मबसूत' में है।

यदि मुकातिब मर गया जबकि उस पर ऋण है, और अपराध (जिनायत) का हर्जाना और किताबत की राशि भी देय है, और ऐसी स्त्री का मेहर भी है जिससे उसने मालिक की अनुमति के बिना विवाह किया था, तो पहले ऋण चुकाया जाएगा, फिर अपराध के बदले में जो दियत अनिवार्य हो वह चुकाई जाएगी, फिर किताबत की राशि दी जाएगी, फिर मेहर दिया जाएगा। यानी जो सबसे अधिक महत्वपूर्ण (अतवा) है वह पहले दिया जाएगा, फिर उसी क्रम में प्रत्येक का भुगतान किया जाएगा। इसी प्रकार यदि उसने संपत्ति नहीं छोड़ी है बल्कि ऐसी संतान छोड़ी है जो किताबत के दौरान पैदा हुई थी, तो जैसा हमने बताया कि संपत्ति छोड़ने की स्थिति में महत्व के आधार पर भुगतान शुरू किया जाएगा, वैसे ही ये संतान भी प्रत्येक अधिकार को उसके महत्व के अनुसार श्रम करके पहले चुकाएगी, क्योंकि ऐसी संतान जो धन चुकाती है वह उस संपत्ति के समान है जिससे अधिकार चुकाया जाता है। यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। एक मुकातिब ने अपने लड़के को खरीदा फिर मर गया और...

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد ۶ (۳۶۵) کتاب المکاتب کتابت فسخ نہ ہو گی اور اگر اس قدر مال نہیں چھوڑا تو بالا جماع فسخ ہو جائے گی رہا مولیٰ کے مرتد ہو جانے کا حکم سو یہ ہے کہ مولیٰ کے مرتد ہونے سے کتابت فسخ نہیں ہوتی ہے مثلاً کسی مسلمان نے اپنے غلام کو مکاتب کیا پھر مولیٰ مرتد ہو گیا تو کتابت فسخ نہ ہو گی اس واسطے کہ در حقیقت اگر مولیٰ مر جائے تو کتابت فسخ نہیں ہوتی ہے تو حکماً مر جانے سے یعنی مرتد ہو جانے سے بدرجہ اولیٰ فسخ نہ ہو گی یہ بدائع میں ہے۔ اگر مکاتب ایسے حال سے مرا کہ نہ اس نے ادائے کتابت کے واسطے کافی مال چھوڑا اور نہ کوئی اولاد چھوڑی تو ایسی حالت میں عقد کتابت کے باقی رہنے میں مشائخ نے اختلاف کیا ہے اور شیخ ابو بکر اسکاف نے فرمایا کہ کتابت فسخ ہو جائے گی حتیٰ کہ اگر کسی شخص غیر نے احسان کی راہ سے مکاتب کی طرف سے مال کتابت ادا کرنا چاہا تو قبول نہ کیا جائے گا اور فقیہ ابواللیث نے فرمایا کہ جب تک مکاتب کے عاجز ہونے کا حکم قاضی کی طرف سے جاری نہ ہو تب تک کتابت فسخ نہ ہو گی اور ایسا حاکم ہونے سے پہلے اگر کسی شخص نے احسانًا اس کی طرف سے مال کتابت ادا کیا تو قبول کیا جائے گا اور جائز ہے اور یہ حکم دیا جائے گا کہ اپنی زندگی کے اجزاء میں سے آخر جزو میں آزاد ہو کر مرا یہ تبیین میں ہے۔

اگر مکاتب مر گیا اور آزاد عورت سے اپنا ایک لڑکا چھوڑا اور بقدر ادائے کتابت کے قرضہ اپنا چھوڑا اور لڑکے نے کوئی جنایت کی اور اس کی دیت کی ڈگری اس کی ماں کی مددگار برادری پر ہو گئی تو یہ ڈگری مکاتب کے عاجز ہونے کا حکم نہ ہو گا اور اگر ماں کے موالی اور باپ کے موالی نے اس کی ولاء میں جھگڑا کیا اور ماں کے موالی کے نام اس کی ولاء کی ڈگری ہو گئی تو یہ حکم البتہ مکاتب کے عجز کا حکم قرار دیا جائے گا یہ ہدایہ میں لکھا ہے اگر کوئی مکاتب ادائے کتابت کے واسطے مال کافی چھوڑ کر مر گیا اور اس پر قرض بھی ہے اور اس نے کچھ

وصیتیں کی ہیں مثلاً کسی اپنے مملوک کو مدبر وغیرہ کیا ہے اور اس نے ایک آزاد لڑکا چھوڑا اور ایک لڑکا حالت کتابت میں اس کی باندی سے پیدا ہوا ہے تو ایسے مکاتب کے ترکہ میں سے پہلے غیروں کا قرضہ ادا کیا جائے گا پھر اگر مولیٰ کا کچھ قرض ہو تو وہ قرض دیا جائے گا پھر اگر مال باقی رہے تو مال کتابت ادا کیا جائے گا پس اگر یہ سب ادا ہو جائے تو اس کے آزاد کرنے کا حکم دیا جائے گا اور جو کچھ مال پھر بھی باقی رہے وہ اس کی اولاد میں میراث تقسیم ہو گا اور جو کچھ مکاتب نے وصیتیں کی تھیں وہ باطل ہو جائیں گی کیونکہ یہ وصایا احسانات ہیں اگر مکاتب مر گیا اور ہزار درہم ترکہ چھوڑا اور مولیٰ کے اس پر ہزار درہم قرض کے اور بدل کتابت آتا ہے تو استحساناً بدل کتابت پہلے ادا کیا جائے گا اور قیاساً پہلے قرضہ ادا کیا جائے گا اور اگر اس نے کچھ مال نہ چھوڑا مگر ہاں کسی شخص پر اپنا قرضہ چھوڑا پھر ایسے لڑکے سے جو حالت کتابت میں پیدا ہوا ہے مال کتابت کے واسطے سعی کرائی گئی اور مکاتب کے ذمہ سوائے اس قرضہ کے کوئی قرض نہیں ہے اور لڑکا سعی کر کے ادا کرنے سے عاجز ہوا اور جو کچھ مکاتب کا قرضہ غیر شخص پر آتا ہے اس کے وصول ہونے سے بھی مایوسی ہے تو وہ پھر رقیق کر دیا جائے گا یہ مبسوط میں ہے۔

اگر مکاتب مر گیا حالانکہ اس پر قرضہ ہے اور جنایت اور بدل کتابت ہے اور ایسی عورت کا مہر ہے جس سے اس نے بدون اجازت مولیٰ کے نکاح کیا تھا تو پہلے قرضہ ادا کیا جائے پھر جنایت کے مقابلہ میں جو دیت واجب ہو وہ ادا کی جائے پھر بدل کتابت ادا کیا جائے پھر مہر دیا جائے یعنی جو سب سے اتویٰ ہے وہ پہلے دیا جائے پھر اسی لحاظ سے ہر ایک ادا کیا جائے اسی طرح اگر اس نے مال نہ چھوڑا ہو بلکہ ایسی اولاد چھوڑی جو حالت کتابت میں پیدا ہوئی ہے تو جس طور سے ہم نے بیان کیا کہ درصورت مال چھوڑنے کے اتویٰ کے لحاظ سے ادا کرنا شروع کیا جائے اسی طرح یہ اولاد ہر حق کو اتویٰ کے لحاظ سے سعی کر کے پہلے ادا کرے کیونکہ ایسی

اولاد جو مال ادا کرے وہ مثل مال کے ہے جس سے حق ادا ہوتا ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ ایک مکاتب نے اپنے لڑکے کو خریدا پھر مر گیا اور

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume (4) (366) Kitab al-Makatib (The Book of Manumission Contracts)

If a *makatib* (a slave with a manumission contract) leaves behind property for the payment of his manumission, the payment shall be fulfilled, and the remaining property will go to his son as inheritance. Similarly, if both the slave and his son are parties to the same manumission contract, the son will be the heir. If the *makatib* dies, leaving behind property and a son who was either contracted with him or born during the contract period, and leaves an executor (*wasi*), the executor shall pay the manumission price from that property. The judge's ruling will be that the *makatib* slave died having become free in the final moments of his life, and his children shall be his heirs. The executor has the right to sell goods to make payment, but he cannot sell immovable property (*aqar*), silver dirhams, or gold dinars. If the free son dies before the manumission price is paid, then any children of that free child will not inherit; this is mentioned in *Al-Kafi*.

If a *makatib* pays some property to his master from funds received as charity (*sadqat*), and then becomes unable to fulfill the rest of the contract and reverts to slavery, these charities are lawful for the master. If he becomes unable and reverts before paying the master, they are also lawful for the master. Regarding the situation if he becomes unable before payment, according to Imam Muhammad (may Allah have mercy on him), these charities are lawful for the master, whereas according to Imam Abu Yusuf (RA), they are not. However, the correct report is that they are lawful by consensus (*ijma*); this is in *Al-Tabyin*. If a slave commits a crime (i.e., kills someone) and then his owner enters into a manumission contract with him without knowing about the crime, and the slave then becomes unable to pay, the master must hand over the slave to the victim's legal heirs or pay the compensation (*fidyah*). Similarly, if a *makatib* commits a crime and becomes unable to pay before a judicial decree is issued against him, the ruling remains the same: the master must hand over the slave or pay the compensation. If a decree for blood money (*diyat*) is issued against a *makatib* during the contract period and he then becomes unable to pay, this amount will be considered a debt against him, and the slave will be sold to settle it; this is the view of Imam Azam (Abu Hanifa) and Imam Muhammad, and it is also the second view of Imam Abu Yusuf; this is in *Al-Jami' al-Saghir*. If a *makatib* enters into a settlement (*sulh*) for an intentional murder he confessed to, but becomes unable to pay and reverts to slavery before paying the settlement amount, this settlement will be void regarding the master's rights. According to Imam Azam, the slave cannot

currently be held liable; however, after becoming free, he will be held liable for the settlement amount. According to the *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), he is liable immediately. If a *makatib* confesses to causing physical injury to a free woman or a female slave, according to Imam Azam, this is a confession of a crime; he will be held liable as long as he is a *makatib*, but once he becomes unable to pay (and reverts to slavery), he will not be held liable. If a Muslim man becomes an apostate (*murtad*)—we seek refuge with Allah—and he had a slave whom his son then enters into a manumission contract with, and then the apostate is killed, the contract will become void. If a *makatib* becomes an apostate and flees to enemy territory (*Dar al-Harb*), his status will be suspended. If he dies, his manumission price will be paid from his property and the rest distributed among his heirs. If he returns as a Muslim, his property will be handed back to him; this is written in *Al-Kafi*.

☆ **If a *makatib* commits a crime against his master or against a purely owned slave of his master, this crime will be considered valid and actionable.** ☆

If a *makatib's* own slave kills someone unintentionally, the *makatib* will be ordered to hand over the slave or pay the compensation in lieu of blood money. If his slave commits intentional murder, then just as a free man has authority over his property, the *makatib* has the authority to settle with the victim's heirs for a certain amount of property so that his slave remains safe with him, and the *makatib* will not be held further liable for this act.

---

1. *Note:* People gave Zakat and other charities to the *makatib* seeing him in need. He took it and gave it to the master as part of the manumission price, then the slave became unable to fulfill the contract. Thus, effectively, all this became the master's property; the question is whether this charity is lawful for the master or not.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द (4) (366) किताबुल मकातिब

किताबत की अदायगी के लिए यदि उसने माल छोड़ा, तो किताबत अदा करके बाकी माल उसके बेटे को विरासत में मिलेगा। इसी तरह यदि वह गुलाम और उसका बेटा दोनों एक ही किताबत के अनुबंध में मकातिब हों, तो ऐसी स्थिति में उसका बेटा वारिस होगा। और अगर मकातिब मर गया और उसने माल और एक लड़का छोड़ा जो उसके साथ मकातिब किया गया था या किताबत की स्थिति में पैदा हुआ था, और एक वसीय (कार्यकारी) छोड़ा, तो वसीय उस माल से बदल-ए-किताबत (मुक्ति शुल्क) अदा करेगा। और काज़ी की ओर से यह फैसला होगा कि वह मकातिब गुलाम अपनी ज़िंदगी के आखिरी क्षण में आज़ाद होकर मरा है और उसकी औलाद वारिस होगी। वसीय को माल बेचने का अधिकार है, लेकिन वह अचल संपत्ति (मकान/ज़मीन) और मुद्रा (रुपये-पैसे) नहीं बेच सकता। और अगर बदल-ए-किताबत अदा करने से पहले आज़ाद लड़का मर गया, तो उस आज़ाद औलाद से जो औलाद होगी, वह वारिस नहीं होगी; यह 'काफ़ी' में दर्ज है।

यदि मकातिब ने सदकात (दान) की श्रेणी से कुछ माल मौला (मालिक) को अदा किया, फिर पूरा बदल-ए-किताबत अदा करने में असमर्थ होकर फिर से गुलाम बन गया, तो यह सदकात मौला के लिए हलाल हैं। और अगर मौला को अदा करने से पहले असमर्थ होकर गुलाम हो गया, तो इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार ये सदकात मौला के लिए हलाल हैं, जबकि इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) के अनुसार हलाल नहीं हैं। लेकिन सही रिवायत यह है कि सर्वसम्मति (इजमा) से ये हलाल हैं; यह 'तब्ईन' में है। यदि एक गुलाम ने अपराध किया, यानी किसी की हत्या कर दी, फिर उसके मालिक ने उसे मकातिब बना दिया जबकि मालिक को इस अपराध की जानकारी नहीं थी, फिर वह गुलाम असमर्थ हो गया, तो मालिक को चाहिए कि वह गुलाम मकतूल (मृतक) के उत्तराधिकारियों को दे दे या उसका फ़िदिया (मुआवज़ा) दे दे। इसी प्रकार यदि किसी मकातिब ने अपराध किया और अभी उसके मामले में काज़ी का कोई आदेश जारी नहीं हुआ था कि वह असमर्थ हो गया, तो भी यही नियम है कि मालिक उस गुलाम को दे दे या उसका फ़िदिया दे दे। और अगर किताबत की स्थिति में असमर्थ होने से पहले मकातिब पर दियत (रक्त मूल्य) की डिक्री हो गई और फिर वह असमर्थ हो गया, तो यह माल उस पर कर्ज माना जाएगा और गुलाम को इसके लिए बेचा जाएगा; यह इमाम आज़म (रह.) और इमाम मुहम्मद (रह.) का कथन है और इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) का भी दूसरा कथन यही है; यह 'जामे सगीर' में है। अगर एक मकातिब ने जानबूझकर की गई हत्या (क़त्ल-ए-अमद), जिसका उसने खुद इकरार किया था, पर समझौता (सुलह) कर लिया, लेकिन समझौते की

राशि अदा करने से पहले असमर्थ होकर फिर से गुलाम बन गया, तो मालिक के हक में यह समझौता अमान्य (फ़ासिद) होगा। इमाम आज़म (रह.) के अनुसार वर्तमान में गुलाम पर कोई कार्रवाई नहीं होगी, हाँ, आज़ाद होने के बाद उससे समझौते की राशि का दावा किया जाएगा। साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार वर्तमान में भी कार्रवाई होगी। और अगर किसी मकातिब ने स्वीकार किया कि उसने किसी आज़ाद औरत या दासी के साथ उंगली से छेड़छाड़ की (शारीरिक क्षति पहुँचाई), तो इमाम आज़म के अनुसार यह अपराध का इकबाल है, जब तक वह मकातिब है तब तक उस पर कार्रवाई होगी, असमर्थ होने के बाद कार्रवाई नहीं होगी। यदि कोई मुस्लिम व्यक्ति धर्मत्यागी (मुरतद) हो गया (अल्लाह की पनाह) और उसका एक गुलाम था जिसे उसके बेटे ने मकातिब बनाया, फिर मुरतद मारा गया, तो किताबत का अनुबंध रद्द हो जाएगा। यदि एक मकातिब धर्मत्यागी होकर दुश्मन के देश (दारुल हर्ब) चला गया, तो उसके बारे में रुककर प्रतीक्षा की जाएगी; यदि वह मर गया तो उसके माल से मुक्ति शुल्क अदा करके बाकी वारिसों में बांटा जाएगा, और यदि वह मुस्लिम होकर वापस आ गया तो उसका माल उसे सौंप दिया जाएगा; यह 'काफ़ी' में लिखा है।

☆ **यदि मकातिब ने अपने मालिक पर या मालिक के किसी विशुद्ध गुलाम पर कोई अपराध किया, तो यह अपराध मान्य होगा।** ☆

यदि मकातिब के गुलाम ने किसी व्यक्ति की अनजाने में हत्या कर दी, तो मकातिब को आदेश दिया जाएगा कि वह उस गुलाम को दे दे या दियत के तौर पर फ़िदिया दे। और यदि उसके गुलाम ने जानबूझकर हत्या की, तो जैसे एक आज़ाद आदमी को अपनी संपत्ति पर अधिकार होता है, वैसे ही मकातिब को अधिकार है कि मृतक के उत्तराधिकारियों से किसी राशि पर समझौता कर ले ताकि उसका गुलाम उसके पास सुरक्षित रहे, और मकातिब से इस कार्य के बारे में कोई पूछताछ न की जाएगी।

---

1. मकातिब को ज़रूरतमंद देखकर लोगों ने उसे ज़कात आदि दी। उसने वह लेकर मालिक को मुक्ति शुल्क के रूप में दे दी, फिर गुलाम असमर्थ हो गया। तो मानो यह सब मालिक का माल हो गया; क्या मालिक के लिए यह दान हलाल है या नहीं।

ادائے کتابت کے واسطے دانی مال چھوڑا تو کتابت ادا کر کے باقی مال اس کے بیٹے کو میراث ملے گا اسی طرح اگر وہ غلام اور اس کا بیٹا دونوں ایک ہی عقد کتابت میں مکاتب ہوں تو ایسی صورت میں اس کا بیٹا وارث ہوگا اور اگر مکاتب مر گیا اور اس نے مال چھوڑا اور ایک لڑکا چھوڑا جو اس کے ساتھ مکاتب کیا گیا تھا یا حالت کتابت میں پیدا ہوا تھا اور ایک وصی چھوڑا تو وصی اس مال سے بدل کتابت ادا کرے اور قاضی کی طرف سے یہ حکم ہوگا کہ وہ غلام مکاتب اپنی زندگی کے آخر جزو میں آزاد ہو کر مرا ہے اور اس کی اولاد وارث ہوگی اور وصی کو عرض کے فروخت کا اختیار ہے مگر عقار درہم و دینار فروخت نہیں کر سکتا ہے اور اگر بدل کتابت ادا کرنے سے پہلے آزاد لڑکا مر گیا تو اس آزاد اولاد سے جو اولاد ہو وہ وارث نہ ہو گی یہ کافی میں ہے۔ اگر از قسم صدقات کچھ مال مکاتب نے مولیٰ کو ادا کیا پھر پورا بدل کتابت ادا کرنے سے عاجز ہو کر رقیق ہو گیا تو یہ صدقات مولیٰ کو حلال ہیں اور اگر مولیٰ کو ادا کرنے سے پہلے عاجز ہو رقیق ہو گیا تو یہ صدقات مولیٰ کو حلال ہیں اور اگر مولیٰ کو ادا کرنے سے پہلے عاجز ہو گیا تو امام محمدؒ کے نزدیک یہ صدقات مولیٰ کو حلال ہیں اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک حلال نہیں ہیں مگر صحیح روایت یہ ہے کہ بالاجماع حلال ہیں یہ تبیین میں ہے۔ ایک غلام نے جنایت کی یعنی کسی کو قتل کیا پھر اس کے مالک نے اس کو مکاتب کر دیا حالانکہ مالک کو اس جنایت کی خبر نہیں ہے پھر وہ غلام عاجز ہوا تو مولیٰ اولیاء مقتول کو غلام دے دے یا اس کا فدیہ دے دے اسی طرح اگر کسی مکاتب نے جنایت کی اور ہنوز اس کے حق میں کچھ حکم قاضی جاری نہیں ہوا تھا کہ وہ عاجز ہو گیا تو بھی یہی حکم ہے کہ مولیٰ اس غلام کو دے دے یا اس کا فدیہ دے دے اور اگر حالت کتابت میں قبل عاجز ہونے کے مکاتب پر دیت کی ڈگری ہو گئی پھر

عاجز ہو گیا تو یہ مال اس پر قرضہ دیا جائے گا اور غلام اس کے واسطے فروخت کیا جائے گا اور یہ امام اعظمؒ و امام محمدؒ کا قول ہے اور یہی دوسرا قول امام ابو یوسفؒ کا ہے یہ جامع صغیر میں ہے۔ اگر ایک مکاتب نے قتل عمد سے جس کا اس نے خود اقرار کیا تھا صلح کر لی مگر مال صلح ادا کرنے سے پہلے عاجز ہو کر رقیق کر دیا گیا تو حق مولیٰ میں یہ صلح فاسد ہو گی اور امام اعظمؒ کے نزدیک فی الحال غلام اس کے مواخذہ میں گرفتار نہیں ہو سکتا ہے ہاں بعد آزاد ہونے کے بدل صلح کا اس سے مواخذہ ہو گا اور صاحبینؒ کے نزدیک فی الحال مواخذہ ہو گا اور اگر کسی مکاتب نے اقرار کیا کہ میں نے اس آزاد عورت یا باندی یا لڑکی کے ساتھ اپنی انگلی سے اعتضاض کیا یعنی اس کی پیشاب گاہ اور دبر کو چیر کر ایک کر دیا تو امام اعظمؒ کے نزدیک یہ جرم کا اقرار ہے جب تک مکاتب ہے تب تک اس سے مواخذہ کیا جائے گا پھر جب عاجز ہو گیا تو اس سے مواخذہ نہ کیا جائے گا ایک مسلمان آدمی مرتد ہو گیا نعوذ باللہ منہ اور اس کا ایک غلام تھا اس کو اس کے بیٹے نے مکاتب کر دیا پھر مرتد قتل کیا گیا تو عقد کتابت باطل ہو گا ایک مکاتب مرتد ہو کر دارالحرب میں جا ملا تو اس کے بارے میں توقف کیا جائے گا پس اگر مر گیا تو اس کے مال سے بدل کتابت ادا کر کے باقی اس کے وارثوں میں تقسیم کیا جائے گا اور اگر مسلمان ہو کر واپس آیا تو اس کا مال اس کے سپرد کیا جائے گا یہ کافی میں لکھا ہے۔ ☆ **اگر مکاتب نے اپنے مولیٰ پر یا مولیٰ کے کسی مملوک محض پر کوئی جنایت کی تو یہ جنایت معتبر ہو گی** ☆ اگر مکاتب کے غلام نے کسی شخص کو خطا سے قتل کیا تو مکاتب کو حکم دیا جائے گا کہ اس غلام کو دے دے یا اس کا فدیہ دیت میں دے اور اگر اس کے غلام نے کسی شخص کو عمدًا قتل کر ڈالا تو جیسا آزاد آدمی کو اپنی ملک میں اختیار ہوتا ہے ویسا ہی مکاتب کو اختیار ہے کہ اولیاء مقتول سے کسی قدر مال پر صلح کرلے تاکہ اس کا غلام اس کے پاس سالم بیچ رہے اور مکاتب سے کچھ مواخذہ اس فعل کی بابت نہ

۱ قولہ صدقات غلام کو محتاج دیکھ کر لوگوں نے زکوۃ وغیرہ دی اس نے لے کر مولیٰ کو عوض کتابت میں دی پھر غلام عاجز ہو گیا تو گویا یہ سب مولیٰ کا مال ہوا پھر کیا مولیٰ کو یہ خیرات حلال ہے یا نہیں۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 (367) Kitab al-Mukatab (Book of the Manumitted Slave)

...it will be so, even if he later becomes incapacitated. If his female slave commits an unintentional offense and the Mukatab (a slave under a contract for freedom) sells her or has sexual intercourse with her and she conceives, even though the Mukatab was aware of her offense, these actions of the Mukatab will be considered as having chosen to pay her ransom (fidiya), and paying the fidiya will become obligatory upon him. If a slave of the Mukatab intentionally kills him, then the act of the slave killing his master will be treated like an intentional killing by a stranger; i.e., retribution (qisas) will be obligatory upon him, just as qisas is taken from a slave if he kills a free man. Let it be clear that if a Mukatab is intentionally killed, there are three scenarios: If he did not leave enough property to pay for his manumission (kitabat), then seeking qisas is an obligatory right of his master (maula). If he left enough property for the kitabat and has another heir besides the master, then qisas will not be obligatory on the killer because there is doubt about who is entitled to exact the retribution. Similarly, if both parties agree, they still will not have the authority to exact retribution. However, if he has no heir other than the master, then according to the opinions of Imam-e-Azam (Abu Hanifa) and Imam Abu Yusuf, qisas for the master will be obligatory on the killer; this is stated in *Al-Mabsut*. If a Mukatab commits an offense against his master or against another pure slave belonging to the master, the offense remains valid; similarly, if the master commits an offense against his Mukatab or the Mukatab's pure slave, it will also be accounted for. This is mentioned in *Fatawa Qazi Khan*.

If a Mukatab digs a well on a public road and a person falls in and dies, he must pay the value that he (the Mukatab) had on the day the well was dug, through his own earnings (sa'i). ☆

If a Mukatab's slave destroys some property, this property will remain as a debt against his person (neck), for which he may be sold. If his slave commits an offense and the Mukatab then becomes free, the Mukatab will retain the same options after freedom as in such cases—meaning he may either hand over the slave or pay the ransom (fidiya). If the Mukatab becomes incapacitated and reverts to being a full slave, this choice passes to his master. If a slave and his wife are both Mukatabs under the same contract, and a child is born to the wife whom the master then kills, even if the value of that child was more than the kitabat amount, the master must pay this price over three years. If the time to pay the kitabat arrives during this

period, he should set off and compensate the Mukatabs. Then, it will be obligatory on the master to pay the surplus value of the child to its mother, and the mother can reclaim what she paid on behalf of the child's father. If the time for kitabat payment has not arrived, the master should pay the child's value to its mother. If the child was also a Mukatab alongside both parents and the master killed him, then when the time for payment comes, the master should deduct from that price an amount equal to the kitabat, whether the time for payment had arrived or not. Then the master should pay the surplus value and the parents' share of the kitabat property to the boy's heirs. All this property will then be distributed among the boy's heirs according to Allah Almighty's laws of inheritance (fara'id), and his mother and father will also receive their shares of the inheritance. If a Mukatab commits an unintentional homicide, a decree will be made for him to earn and pay whichever is lesser: his own price or the blood money (fine). If he commits another crime after such a decree has been made, the same decree will be issued again—to pay the lesser of his price and the fine through his earnings. However, if he commits a second crime before a decree is issued regarding the first, then in our view, only one payment of his value is obligatory upon him; this is stated in *Al-Mabsut*. If a Mukatab digs a well on a public road and a person falls in and dies, he must pay the value he had on the day of the digging through his earnings. If another person subsequently falls in and dies, the Mukatab will not be ordered to pay more than one value, regardless of whether the judge had previously...

होगा, चाहे वह बाद में अक्षम (लाचार) हो जाए। और अगर उसकी दासी ने गलती से कोई अपराध किया और मुकातब (वह गुलाम जिसने अपनी आजादी का सौदा किया हो) ने उस दासी को बेच दिया या उसके साथ सहवास किया और उससे संतान पैदा हुई, जबकि मुकातब उसके अपराध से अवगत था, तो मुकातब के इन कार्यों को ऐसा माना जाएगा कि उसने दासी का फ़िदिया (मुआवज़ा) देना स्वीकार कर लिया है और उस पर फ़िदिया अनिवार्य होगा। और अगर मुकातब को उसके किसी गुलाम ने जानबूझकर मार डाला, तो गुलाम द्वारा अपने मालिक को जानबूझकर मारना किसी गैर व्यक्ति को जानबूझकर मारने के समान माना जाएगा, यानी उस पर 'क़िसास' (समान सजा) अनिवार्य होगी, जैसे एक स्वतंत्र व्यक्ति को उसके गुलाम द्वारा मार दिए जाने की स्थिति में गुलाम से क़िसास लिया जाता है। यह स्पष्ट हो कि अगर मुकातब की हत्या जानबूझकर हुई, तो इसकी तीन स्थितियाँ हैं: यदि उसने किताबत (आजादी की राशि) चुकाने के लिए पर्याप्त धन नहीं छोड़ा, तो उसका क़िसास लेना उसके मौली (स्वामी) का अनिवार्य अधिकार है। और अगर उसने पर्याप्त धन छोड़ा और मौली के अलावा उसका कोई दूसरा उत्तराधिकारी भी है, तो हत्यारे पर क़िसास अनिवार्य नहीं होगा क्योंकि यह संदेह है कि क़िसास का अधिकार किसे है। इसी तरह अगर दोनों ने सहमति जताई, तो भी उन्हें क़िसास लेने का अधिकार नहीं होगा। और अगर मौली के अलावा उसका कोई उत्तराधिकारी न हो, तो इमाम-ए-आज़म और इमाम अबू यूसुफ के कथन के अनुसार हत्यारे पर मौली का क़िसास अनिवार्य होगा, यह 'मबसूत' में वर्णित है। अगर मुकातब ने अपने मौली पर या मौली के किसी पूर्ण गुलाम पर कोई अपराध किया, तो यह अपराध जारी रहेगा, और इसी तरह अगर मौली ने अपने मुकातब या उसके पूर्ण गुलाम पर कोई अपराध किया, तो भी उसका संज्ञान लिया जाएगा, यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है।

अगर मुकातब ने सार्वजनिक मार्ग पर कुआँ खोदा और उसमें गिरकर कोई व्यक्ति मर गया, तो कुआँ खोदने के दिन मुकातब की जो कीमत थी, वह मेहनत (कमाई) करके उसे चुकाए।

☆

अगर मुकातब के गुलाम ने किसी संपत्ति का नुकसान किया, तो यह नुकसान उसकी गर्दन पर कर्ज रहेगा, जिसके कारण उसे बेचा जाएगा। और अगर उसके गुलाम ने कोई अपराध किया और फिर मुकातब स्वतंत्र हो गया, तो मुकातब के पास स्वतंत्रता के बाद वही विकल्प रहेंगे जो इस स्थिति में होते हैं, यानी वह गुलाम को सौंप दे या उसका फ़िदिया दे। और अगर मुकातब अक्षम होकर फिर से

पूर्ण गुलाम बन गया, तो यह अधिकार उसके मौली को प्राप्त हो जाएगा। और अगर कोई गुलाम और उसकी पत्नी दोनों एक ही किताबत (अनुबंध) में मुकातब हों, फिर उसकी पत्नी से बच्चा पैदा हुआ और मौली ने उसे मार डाला, जबकि उस बच्चे की कीमत किताबत की राशि से अधिक थी, तो मौली पर अनिवार्य होगा कि वह यह कीमत तीन वर्षों में अदा करे। और अगर किताबत की राशि चुकाने का समय बीच में आ गया, तो वह मुकातबों के साथ हिसाब बराबर करके उसे समायोजित कर ले। फिर मौली पर अनिवार्य होगा कि वह बच्चे की बढ़ी हुई कीमत माँ को चुकाए, और माँ ने बच्चे के पिता की ओर से जो कुछ चुकाया है, उसे वह वापस ले सकती है। और अगर किताबत का समय बीच में नहीं आया, तो मौली उस बच्चे की कीमत उसकी माँ को चुकाए। और अगर वह बच्चा भी उन दोनों के साथ मुकातब हो और मौली ने उसे मार डाला, फिर कीमत चुकाने का समय आ गया, तो वह उस कीमत में से किताबत की राशि के बराबर हिस्सा काट ले, चाहे अदायगी का समय आया हो या नहीं। फिर मौली बढ़ी हुई कीमत और माता-पिता को उनके किताबत के हिस्से का माल उस लड़के के उत्तराधिकारियों को चुकाएं। फिर यह सारा धन उस लड़के के वारिसों में अल्लाह तआला के फ़राइज़ (उत्तराधिकार कानून) के आदेशानुसार विभाजित होगा, और उसके माता-पिता भी इसमें से अपना विरासत का हिस्सा पाएंगे। और अगर मुकातब ने गलती से कोई हत्या की, तो उसकी कीमत और जुर्माने में से जो भी कम हो, उसे कमाने की कोशिश (सई) करके चुकाने का आदेश दिया जाएगा। फिर अगर एक बार ऐसा आदेश होने के बाद उसने दूसरा अपराध किया, तो दोबारा भी यही आदेश होगा कि उसकी कीमत और जुर्माने में से जो कम है, उसे मेहनत करके चुकाए। और अगर पहले अपराध के आदेश से पहले उसने दूसरा अपराध किया, तो हमारे अनुसार उस पर केवल एक ही कीमत चुकाना अनिवार्य होगा, यह 'मबसूत' में है। अगर मुकातब ने सार्वजनिक मार्ग पर कुआँ खोदा और उसमें कोई व्यक्ति गिरकर मर गया, तो कुआँ खोदने के दिन मुकातब की जो कीमत थी, वह उसे मेहनत करके चुकाए। फिर अगर उसमें कोई दूसरा व्यक्ति गिरकर मर गया, तो मुकातब पर एक कीमत से अधिक चुकाने का आदेश नहीं होगा, चाहे न्यायाधीश ने पहले...

ہو گا اگرچہ پھر وہ عاجز ہو جائے اور اگر اس کی باندی نے خطا سے کوئی جنایت کی اور مکاتب نے اس باندی کو فروخت کیا یا اس کے ساتھ وطی کی اور اس سے اولاد ہوئی حالانکہ مکاتب اس کی جنایت سے آگاہ تھا تو مکاتب کے یہ افعال یوں قرار دیے جائیں گے کہ اس نے باندی کا فدیہ دینا اختیار کیا اور اس پر فدیہ واجب ہو گا اور اگر مکاتب کو اس کے کسی غلام نے عمداً قتل کیا تو غلام کا اپنے مالک کو عمداً قتل کرنا مثل غیر شخص کے عمداً قتل کرنے کے قرار دیا جائے گا یعنی اس پر قصاص واجب ہو گا جیسا کہ آزاد آدمی کو اس کے غلام کے قتل کرنے کی صورت میں غلام سے قصاص لیا جاتا ہے واضح ہو کہ اگر مکاتب عمداً مقتول ہوا تو اس کی تین صورتیں ہیں کہ اگر اس نے ادائے کتابت کے واسطے کافی مال نہ چھوڑا تو اس کا قصاص لینا اس کے مولیٰ کا حق واجب ہے اور اگر ادائے کتابت کے واسطے کافی مال چھوڑا اور سوائے مولیٰ کے اس کا کوئی دوسرا وارث بھی ہے تو قاتل پر قصاص واجب نہ ہو گا کیونکہ اشتباہ ہے کہ مستوفی قصاص کون شخص ہے اسی طرح اگر دونوں نے اتفاق کیا تو بھی ان کو استیفاء قصاص کا اختیار نہ ہو گا اور اگر سوائے مولیٰ کے اس کا کوئی وارث نہ ہو تو امام اعظم و امام ابو یوسف کے قول کے موافق قاتل پر مولیٰ کا قصاص واجب ہو گا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر مکاتب نے اپنے مولیٰ پر یا مولیٰ کے کسی مملوک محض پر کوئی جنایت کی تو یہ جنایت مستمر ہو گی اور ایسا ہی اگر مولیٰ نے اپنے مکاتب یا اس کے مملوک محض پر کوئی جنایت کی تو بھی اس کا اعتبار کیا جائے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر مکاتب نے شارع عام پر ایک کنواں کھودا اور اس میں کوئی شخص گر کر مر گیا تو جو قیمت مکاتب کی کنواں کھودنے کے روز تھی وہ قیمت سعی کر کے ادا کرے ☆

اگر مکاتب کے غلام نے کچھ مال تلف کر دیا تو یہ مال اس کی گردن پر قرضہ رہے گا کہ اس کی وجہ سے فروخت کیا جائے گا اور اگر اس کے غلام نے کوئی جنایت کی پھر مکاتب آزاد ہو گیا تو مکاتب کو بعد آزادی کے وہی اختیار باقی رہے گا جو اس صورت میں ہوتا ہے یعنی یہ غلام دے دے یا اس کا فدیہ دے اور اگر مکاتب عاجز ہو کر رقیق ہو گیا تو یہ اختیار اس کے مولیٰ کو حاصل ہو جائے گا اور اگر کوئی غلام اور اس کی بیوی دونوں ایک ہی کتابت میں مکاتب ہوں پھر اس کی بیوی کے بچہ پیدا ہوا اور اس کو مولیٰ نے مار ڈالا حالانکہ اس بچہ کی قیمت مال کتابت سے زیادہ تھی تو مولیٰ پر واجب ہو گا کہ یہ قیمت تین برس میں ادا کرے اور اگر مال کتابت ادا کرنے کا وقت درمیان میں آگیا تو مکاتبوں سے مقاصہ کر کے عوض کر لے پھر مولیٰ پر واجب ہو گا کہ بڑھتی قیمت بچہ کی ماں کو ادا کرے اور ماں نے بچہ کے باپ کی طرف سے جو ادا کیا ہے اس کو واپس لے سکتی ہے اور اگر ادائے کتابت کا وقت درمیان میں نہ آیا تو مولیٰ اس بچہ کی قیمت اس کی ماں کو ادا کرے اور اگر وہ بچہ بھی ان دونوں کے ساتھ مکاتب ہو اور مولیٰ نے اس کو قتل کر ڈالا پھر قیمت ادا کرنے کا وقت آ گیا تو اس قیمت میں سے بقدر کتابت کے بدلا کر لے خواہ ادائے کتابت کا وقت آگیا ہو یا نہ آیا ہو پھر مولیٰ بڑھتی قیمت اور ماں و باپ اپنا حصہ کتابت کا مال اس لڑکے کے وارثوں کو ادا کریں پھر یہ سب مال اس لڑکے کے وارثوں میں اللہ تعالیٰ کے حکم فرائض کے موافق تقسیم ہو گا اور اس کے ماں و باپ بھی اس میں سے اپنا حصہ میراث پائیں گے اور اگر مکاتب نے خطا سے کوئی جرم قتل کیا تو اس کی قیمت اور جرمانہ میں سے جو کم ہو اس کے واسطے سعی کر کے ادا کرنے کا حکم کیا جائے گا پھر اگر ایک مرتبہ ایسے حکم ہو جانے کے بعد اس نے دوسرا جرم کیا تو دوبارہ بھی یہی حکم ہو گا کہ اس کی قیمت اور جرمانہ میں سے جو کم ہے اس کو سعی کر کے ادا کرے اور اگر پہلے مرتبہ کے جرم کی بابت حکم ہونے سے پہلے اس نے دوسرا جرم کیا تو ہمارے نزدیک فقط ایک ہی قیمت اس پر ادا کرنی واجب ہو گی یہ مبسوط

میں ہے۔ اگر مکاتب نے شارع عام پر ایک کنواں کھودا اور اس میں کوئی شخص گر کر مر گیا تو جو قیمت مکاتب کی کنواں کھودنے کے روز تھی وہ قیمت سعی کر کے ادا کرے پھر اگر اس میں کوئی دوسرا شخص گر کر مر گیا تو مکاتب پر ایک قیمت سے زیادہ ادا کرنے کا حکم نہ ہو گا خواہ حاکم نے پہلے

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (468) Kitab al-Mukatab (Book of the Contracted Slave)

Whether a judgment regarding the crime has been passed or not, this is stated in 'al-Bada'i'. If a leaning wall of a Mukatab's (a slave under a contract of manumission) house, witnessed by witnesses, falls on someone and they die, the Mukatab is obligated to work (s'ayi) and pay his price. If a person is found murdered in the Mukatab's house, then the estimated price of the Mukatab on the day the victim was found must be paid by the Mukatab. However, if the price of the Mukatab exceeds the amount of Diyat (blood money), then ten Dirhams shall be reduced from the Diyat in such a case. If a Mukatab commits a crime and then becomes unable to fulfill the manumission contract and reverts to being an ordinary slave (Raqiq), it will be seen whether, before his failure, an order was issued for him to work and pay the penalty. If so, this penalty will be a debt upon him, and he may be sold for it. If no such order was issued, his master (Moula) has the choice to either surrender the slave or pay the ransom (Fidya) for him. If someone commits a crime against a Mukatab, that person is liable for the Diyat of a slave (Mamluk). If a Mukatab intentionally kills someone, Qisas (retaliation) is mandatory for him. However, if someone kills a Mukatab's child or slave, Qisas does not apply to the killer, but the price must be paid because the entitlement to Qisas belongs to the master, and this property is treated like the Mukatab's assets and earnings. If he pardons the killer, the pardon is void. If a master kills his own Mukatab, whether accidentally or intentionally, Qisas does not apply. An admission (Iqrar) made by a Mukatab is valid as long as he remains a Mukatab. Once he fails and reverts to being an ordinary slave, any financial admission becomes void, regardless of whether a judge (Qazi) had already ruled on it or not. This is the opinion of Imam-e-Azam (Abu Hanifa). It is mentioned in 'Kitab al-Jinayat' that according to Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad, an admission upon which a judgment has been passed must be enforced. Furthermore, whatever wealth a Mukatab has paid before failing in his contract shall not be returned, by consensus. This is in 'al-Mabsut'.

If a Mukatab is found guilty of a crime involving 'Hudud-e-Khalisa' (crimes with fixed punishments, e.g., adultery or theft) or otherwise, he will be held accountable for that crime, such as adultery, theft, drinking wine, or slander. This is because since an ordinary slave is held accountable for such crimes, a Mukatab is even more liable. If a Mukatab steals from his master, his hand shall not be amputated. Similarly, if he steals from the master's child, wife, or any close relative (dhu-rahm mahram), his hand shall not be cut. Conversely, if any of these individuals steal from the Mukatab,

their hands shall not be cut either. However, if a stranger steals from a Mukatab, their hand shall be cut upon the Mukatab's complaint; this is in 'al-Bada'i'. If a Mukatab steals from Zaid, then fails and becomes a slave, and the same Zaid buys him from his owner, his hand shall not be cut. If a Mukatab steals from 'Amr, while 'Amr is owed a debt by the Mukatab, his hand shall be cut. If the Mukatab then fails and becomes an ordinary slave, and 'Amr demands his debt, and the judge orders the slave to be sold to settle the debt while the master refuses to pay the ransom, then by analogy (qiyas), his hand shall be cut. If one of Zaid's Mukatab slaves steals from another of Zaid's Mukatab slaves, his hand shall not be cut, just as the ruling for stealing from Zaid himself. Similarly, if a Mukatab steals from a shared slave (jointly owned by the master and another person), where the master had already freed his portion, the same rule applies. If a Mukatab steals from his master's 'Mudarib' (business partner) from the partnership funds, his hand shall not be cut. Likewise, if a Mukatab steals someone's property, and his master is owed an equivalent amount by that person, the Mukatab's hand shall not be cut. This is in 'al-Mabsut'.

If the master of a Mukatab dies, the Mukatab will be told to pay the contract amount in installments to the master's heirs. Then if...

चाहे अपराध के संबंध में निर्णय दिया गया हो या नहीं, यह 'बद्दाए' (Badai) में है। यदि मुकातब (वह गुलाम जिसने अपनी आजादी की कीमत चुकाने का समझौता किया हो) के घर आदि की झुकी हुई दीवार, जिस पर गवाह मौजूद हों, किसी व्यक्ति पर गिर गई और वह मर गया, तो मुकातब पर यह अनिवार्य होगा कि वह परिश्रम (सई) करके अपनी कीमत अदा करे। और यदि मुकातब के घर में कोई व्यक्ति मृत पाया गया, तो जिस दिन वह मृत पाया गया, उस दिन मुकातब की जो कीमत आँकी जाएगी, वह मुकातब को अदा करनी अनिवार्य होगी। लेकिन यदि मुकातब की कीमत दियत (खून की कीमत) की मात्रा से अधिक हो, तो ऐसी स्थिति में दियत से दस दिरहम कम कर दिए जाएंगे। और यदि मुकातब ने कोई अपराध किया, फिर किताबत (मुक्ति समझौता) की राशि अदा करने में असमर्थ होकर पुनः सामान्य गुलाम (रक़ीक़) बन गया, तो देखा जाएगा कि असमर्थ होने से पहले यदि उसके लिए यह आदेश हो चुका था कि वह परिश्रम करके हर्जाना अदा करे, तो यह हर्जाना उसकी गर्दन पर ऋण होगा और इसके बदले में उसे बेचा जाएगा। और यदि ऐसा आदेश नहीं हुआ है, तो उसके स्वामी (मौला) को अधिकार होगा कि चाहे तो गुलाम को दे दे या उसका फ़िदिया (छुटकारा राशि) दे दे। और यदि मुकातब पर किसी व्यक्ति ने हमला (जिनायत) किया, तो उस व्यक्ति पर एक गुलाम (ममलूक) की दियत अनिवार्य होगी। और यदि मुकातब ने जानबूझकर किसी की हत्या की, तो उस पर क़िसास (बदले की सजा) अनिवार्य होगी। और यदि किसी व्यक्ति ने मुकातब के बच्चे या गुलाम की हत्या की, तो हत्यारे पर क़िसास लागू नहीं होता, लेकिन उसकी कीमत अनिवार्य होगी, क्योंकि क़िसास का अनिवार्य होना एक अंश है और इसे मुकातब के धन और कमाई के समान माना जाएगा। और यदि उसने हत्यारे को क्षमा कर दिया, तो वह क्षमा अमान्य है। और यदि स्वामी (मौला) ने अपने मुकातब की गलती से या जानबूझकर हत्या कर दी, तो क़िसास लागू नहीं होता। मुकातब का स्वीकारोक्ति (इकरार) तब तक वैध है जब तक वह मुकातब है, और जब वह असमर्थ होकर पुनः गुलाम बन गया, तो वह स्वीकार किया हुआ धन उसके सिर से हट जाएगा, चाहे उस इकरार पर काजी (न्यायाधीश) का निर्णय हो चुका हो या न हुआ हो। यह इमाम-ए-आजम (अबू हनीफा) का मत है। 'किताब-अल-जिनायत' में उल्लेख है कि इमाम अबू युसूफ और इमाम मुहम्मद के अनुसार, जिस इकरार पर निर्णय हो चुका है, विशेष रूप से उसका उत्तरदायित्व होगा। और जितना धन मुकातब ने असमर्थ होने से पहले अदा कर दिया है, वह सर्वसम्मति से वापस नहीं लिया जाएगा। यह 'मबसूत' में है।

यदि मुकातब के विरुद्ध पूर्ण या अपूर्ण दंड (हुदूद-ए-खालसा या गैर-खालसा) का अपराध सिद्ध हो जाए, तो मुकातब को उस अपराध के लिए दंडित किया जाएगा, जैसे व्यभिचार (ज़िना), चोरी, शराब पीना या झूठा आरोप लगाना आदि। क्योंकि जब एक सामान्य गुलाम इन अपराधों के कारण दंडित होता है, तो मुकातब प्राथमिकता के आधार पर दंडित होगा। और यदि मुकातब ने अपने स्वामी (मौला) की कोई वस्तु चुराई, तो उसका हाथ नहीं काटा जाएगा। इसी प्रकार स्वामी के बच्चे, पत्नी या किसी करीबी रिश्तेदार (ज़ी-रहम मेहरम) की वस्तु चुराने पर भी उसका हाथ नहीं काटा जाएगा। और यदि इनमें से किसी व्यक्ति ने मुकातब की वस्तु चुराई, तो उनमें से किसी का हाथ भी नहीं काटा जाएगा। और यदि किसी अपरिचित व्यक्ति ने मुकातब की वस्तु चुराई, तो मुकातब की शिकायत पर उसका हाथ काटा जाएगा, यह 'बद्दाए' में है। यदि मुकातब ने ज़ैद की कोई चीज़ चुराई, फिर असमर्थ होकर गुलाम बन गया और उसी ज़ैद ने उसे उसके मालिक से खरीद लिया, तो उसका हाथ नहीं काटा जाएगा। और यदि मुकातब ने अम्र की कोई चीज़ चुराई, जबकि अम्र का उस पर ऋण बकाया है, तो उसका हाथ काटा जाएगा। और यदि मुकातब असमर्थ होकर गुलाम बन गया और अम्र ने अपना ऋण माँगा और काजी ने आदेश दिया कि ऋण चुकाने के लिए यह गुलाम बेचा जाए, जबकि स्वामी ने फ़िदिया देने से इनकार कर दिया, तो तुलनात्मक रूप से (कियासन) उसका हाथ काटा जाएगा। और यदि ज़ैद के एक मुकातब ने ज़ैद के दूसरे मुकातब की चीज़ चुराई, तो उसका हाथ नहीं काटा जाएगा, जैसा कि ज़ैद से चोरी करने के मामले में आदेश था। इसी प्रकार यदि मुकातब ने ऐसे साझा गुलाम (मुश्तरक गुलाम) की चीज़ चुराई जो मुकातब के स्वामी और किसी अन्य के बीच साझा था, और स्वामी ने अपना हिस्सा आज़ाद कर दिया था, तो भी यही नियम है। और यदि मुकातब ने अपने स्वामी के मुज़ारिब (व्यापारिक भागीदार) के पास से मुज़ारबत के माल में से कुछ चुराया, तो उसका हाथ नहीं काटा जाएगा। इसी प्रकार यदि मुकातब ने किसी व्यक्ति का माल चुराया, जबकि मुकातब के स्वामी का उस व्यक्ति पर उतना ही ऋण बकाया है जितना मुकातब ने चुराया है, तो भी मुकातब का हाथ नहीं काटा जाएगा। यह 'मबसूत' में है।

यदि मुकातब का स्वामी मर जाए, तो मुकातब से कहा जाएगा कि वह समझौते का धन किश्तों में अपने स्वामी के उत्तराधिकारियों को अदा करे। फिर यदि उनमें...

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد ۶ (۴۶۸) کتاب المکاتب جرم کی بابت حکم کر دیا ہو یا نہ کیا ہو یہ بدائع میں ہے۔ اگر مکاتب کے مکان وغیرہ کی جھکی ہوئی دیوار جس پر گواہ ہو چکے ہوں کسی شخص پر گر گئی اور وہ مر گیا تو مکاتب پر واجب ہوگا کہ سعی کر کے اپنی قیمت ادا کرے اور اگر مکاتب کے گھر میں کوئی شخص مقتول پایا گیا ہے تو جس روز وہ شخص مقتول پایا گیا ہے اس روز جو کچھ مکاتب کی قیمت اندازہ کی جائے وہ قیمت مکاتب کو ادا کرنی واجب ہوگی لیکن اگر مکاتب کی قیمت مقدارِ دیت سے زائد ہو تو ایسی صورت میں دیت دس درہم کم کر دیئے جائیں گے اور اگر مکاتب نے کوئی جرم کیا پھر ادائے کتابت سے عاجز ہو کر رقیق ہو گیا تو دیکھا جائے کہ اگر عاجز ہونے سے پہلے اس کے واسطے یہ حکم ہو چکا ہے کہ سعی کر کے جرمانہ ادا کرے تو یہ جرمانہ اس کی گردن پر قرضہ ہو گا کہ اس کی بابت فروخت کیا جائے گا اور اگر ایسا حکم نہیں ہوا ہے تو اس کے مولیٰ کو اختیار ہو گا کہ چاہے غلام کو دے دے یا اس کا فدیہ دے دے اور اگر مکاتب پر کسی شخص نے جنایت کی تو اس شخص پر مملوک کی دیت واجب ہو گی اور اگر مکاتب نے عمداً کسی شخص کو قتل کیا تو اس پر قصاص واجب ہو گا اور اگر کسی شخص نے مکاتب کے فرزند یا غلام کو قتل کیا تو قاتل پر قصاص نہیں آتا ہے مگر قیمت واجب ہو گی کیونکہ ایجاب قصاص حصہ رہے اور یہ مال مکاتب کے واسطے اور کمائیوں کے مثل قرار دیا جائے گا اور اگر اس نے قاتل کو عفو کیا تو عفو باطل ہے اور اگر مولیٰ نے اپنے مکاتب کو خطا سے یا عمداً قتل کیا تو قصاص نہیں آتا ہے اور مکاتب کا اقرار جب تک مکاتب ہے تب تک جائز ہے اور جب عاجز ہو کر رقیق ہو گیا تو اقراری مال اس کے سر سے دور ہو جائے گا خواہ اس اقرار پر حکم قاضی ہو چکا ہو یا نہ ہوا ہو اور یہ امام اعظم کا قول ہے اور کتاب الجنایات میں مذکور ہے کہ امام ابو یوسفؒ و امام محمدؒ کے نزدیک جس اقرار پر حکم کا حکم ہو چکا ہے خاصہ اس کا مواخذہ

کیا جائے گا اور جس قدر مال مکاتب نے عاجز ہونے سے پہلے ادا کیا ہے وہ بالا جماع واپس نہیں لیا جائے گا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر مکاتب کے ذمہ حدودِ خالصہ یا غیر خالصہ کا جرم ثابت ہو تو مکاتب اس جرم میں ماخوذ ہو گا جیسے زنا یا چوری و شراب خواری و تہمت وغیرہ اس واسطے کہ جب محض مملوک ان جرموں کے سبب سے ماخوذ ہوتا ہے تو مکاتب بدرجہ اولٰی ماخوذ ہو گا اور اگر مکاتب نے اپنے مولیٰ کی چیز چرائی تو اس کا ہاتھ نہ کاٹا جائے گا اسی طرح مولیٰ کے فرزند یا بیوی یا مولیٰ کے کسی ذی رحم محرم کی چیز چرانے سے بھی اس کا ہاتھ نہ کاٹا جائے گا اور اسی طرح اگر ان لوگوں میں سے کسی شخص نے مکاتب کی چیز چرائی تو ان میں سے بھی کسی کا ہاتھ نہ کاٹا جائے گا اور اگر کسی اجنبی شخص نے مکاتب کی چیز چرائی تو مکاتب کی نالش پر اس کا ہاتھ کاٹا جائے گا یہ بدائع میں ہے۔ اگر مکاتب نے زید کی چیز چرائی پھر عاجز ہو کر رقیق ہو گیا اور اسی زید نے اس کو اس کے مالک سے خرید لیا تو اس کا ہاتھ نہ کاٹا جائے گا اور اگر مکاتب نے عمرو کی چیز چرائی حالانکہ عمرو کا اس پر قرضہ آتا ہے تو اس کا ہاتھ کاٹا جائے گا اور اگر مکاتب عاجز ہو کر رقیق ہو گیا اور عمرو نے جس کا قرض آتا ہے اس نے اپنا قرضہ طلب کیا اور قاضی نے حکم دیا کہ اس کے قرضہ کے واسطے یہ غلام فروخت کیا جائے حالانکہ مولیٰ نے اس کے فدیہ دینے سے انکار کیا تو قیاساً اس کا ہاتھ کاٹا جائے گا اور اگر زید کے ایک مکاتب نے زید کے دوسرے مکاتب کی چیز چرائی تو اس کا ہاتھ نہ کاٹا جائے گا جیسا کہ زید کے چرانے میں حکم تھا اسی طرح اگر مکاتب نے ایسے مشترک غلام کی چیز جو مکاتب کے مولیٰ اور کسی دوسرے کے درمیان مشترک تھا اور مکاتب کے مولیٰ نے اپنا حصہ آزاد کر دیا تھا چرائی تو بھی یہی حکم ہے اور اگر مکاتب نے اپنے مولیٰ کے مضارب کے پاس سے مضاربت کے مال میں سے چرایا تو اس کا ہاتھ نہ کاٹا جائے گا اسی طرح اگر مکاتب نے کسی شخص کا مال چرایا حالانکہ مکاتب کے مولیٰ کا اس شخص پر اسی قدر قرض ہے جس قدر مکاتب نے چرایا ہے

تو بھی مکاتب کا ہاتھ نہ کاٹا جائے گا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر مکاتب کا مولیٰ مر گیا تو مکاتب سے کہا جائے گا کہ کتابت کا مال قسط وار اپنے مولیٰ کے وارثوں کو ادا کر دے پھر اگر ان

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 (369) Kitab-ul-Makatib

If people set a Makatib (a slave who has contracted for their freedom) free, they shall become free, and the obligation of Mal-e-Kitabat (freedom price) shall be annulled for them. If a single heir sets them free, their right shall not be effective; this is mentioned in 'Al-Kafi'. If a Makatib dies leaving behind a free son, and then a person brings a deposit and claims it belongs to the Makatib, the Mal-e-Kitabat shall be paid from it. It should be clarified that the person's admission of the deposit for the Makatib is valid in their own right, but their statement will not be verified regarding the right to claim the 'Wala' (legal affinity between a master and freed slave) of the Makatib for themselves. The Shaykh remarked: Do you not see that if the master (Mawla) himself admitted, "I hold this deposit for the Makatib," or "I owe the Makatib a sum equal to the Mal-e-Kitabat," or "I regained my Kitabat during the Makatib's lifetime," would the master's statement be verified to claim the child's 'Wala' for himself? It would not. The case for a third party is the same. Thus, it is clear that if someone pays the debt on behalf of the Makatib after his death as a favor, the order for the Makatib's emancipation shall not be given.

If a Makatib leaves behind an 'Umm-e-Walad' (a slave mother of the master's child) and there is no child with her, she shall be sold for the Mal-e-Kitabat. If she has a child, she shall strive (Sa'ee) to pay until the fixed deadline, whether the child is a minor or an adult. If the Makatib also left some property, the payment of Kitabat shall not be delayed until the fixed deadline; rather, it shall become due immediately. This is the opinion of Imam-e-Azam (Abu Hanifa). Imams Abu Yusuf and Muhammad stated that the ruling for having a child with an Umm-e-Walad is the same as not having one: she shall strive to pay until the fixed deadline. If a Makatib dies leaving two sons born during the Kitabat, while some debt and Mal-e-Kitabat remain, both sons shall strive for all that wealth, and neither can reclaim what he paid from the other. Whichever of the two the master sets free shall be free, just as the ruling was during the Makatib's lifetime. It shall be obligatory for the other to strive and pay all the Mal-e-Kitabat remaining upon the father. Creditors have the right to arrest whichever of the two they choose for their debt, and the boy who pays anything cannot reclaim it from his brother. This is mentioned in 'Al-Mabsut'.

A person made two slaves Makatib under a single Kitabat contract. Then one slave became incapable ('Aajiz'), and the master returned him to slave status ('Raqiq') either personally or before a judge (Qazi), even though the Qazi was unaware that there was another slave included in the same contract. This reversal, i.e., returning to

slave status, is not valid. If a Makatib dies in a state of incapacity, the Kitabat contract shall not be annulled. If the slave who was returned to slave status due to incapacity disappears, and the other one comes and the master makes him strive for one or two installments, and then he too becomes incapable, the master cannot return him to slave status personally or by the Qazi's order. If two people made one slave a Makatib in a single agreement, and one master disappears, the other master cannot have the Qazi return the slave to slave status even if he is incapable, until both masters are present. This ruling differs from the case where two people each have a separate slave and made them Makatib in one agreement; then if one slave becomes incapable, his master has the right to annul the Kitabat even if the other's master is absent. This is in 'Al-Muhit'. If the master is a single person but dies leaving several heirs, and some heirs return the slave to slave status by the Qazi's order, it is valid; without the Qazi's order, it is not. This is in 'Al-Mabsut'. If the Makatib dies leaving two sons born during the Kitabat, the master does not have the authority to return one to slave status in the absence of the other. This is in 'Al-Muhit'.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द ५ (३६९) किताब-उल-मकातिब

अगर लोगों ने किसी मकातिब (मुक्ति-समझौता प्राप्त दास) को आज़ाद कर दिया तो वह आज़ाद हो जाएगा और उसके सिर से माल-ए-किताबत (मुक्ति मूल्य) साक़ित (समाप्त) हो जाएगा। और अगर एक वारिस ने आज़ाद किया तो उसका हक़ नाफ़िज़ (प्रभावी) न होगा, यह 'काफ़ी' में है। और अगर मकातिब एक आज़ाद बेटे को छोड़कर मर गया, फिर एक शख़्स कुछ अमानत (वदीयत) लाया और कहा कि यह मकातिब की अमानत है, तो उसमें से माल-ए-किताबत अदा किया जाएगा। फिर स्पष्ट हो कि उस शख़्स ने मकातिब के लिए अमानत का इकरार किया, यह इकरार उस शख़्स के हक़ में सही है, लेकिन मकातिब की 'वला' (दासता से मुक्ति के बाद का विधिक संबंध) अपनी तरफ़ खींच ले जाने के हक़ में उसके कथन की तस्दीक़ (पुष्टि) न होगी। और शेख़ ने फ़रमाया कि क्या तुम नहीं देखते कि अगर ख़ुद मालिक (मौली) ने इकरार किया कि मेरे पास यह मकातिब की अमानत है या माल-ए-किताबत की मात्रा के बराबर मुझ पर मकातिब का क़र्ज़ा है, या मैंने अपनी किताबत को मकातिब की ज़िंदगी में फिर से पा लिया, तो क्या इस स्थिति में बच्चे की 'वला' को अपनी तरफ़ ले जाने के लिए मालिक के कथन की तस्दीक़ होती है? अर्थात नहीं होती है। तो ऐसा ही अन्य व्यक्ति का हाल है। और इसी से यह बात साफ़ हो गई कि अगर मकातिब के मरने के बाद किसी शख़्स ने उसकी तरफ़ से क़र्ज़ा अदा किया और उपकार के रूप में अदा किया, तो मकातिब को आज़ाद करने का हुक्म नहीं दिया जाएगा।

और अगर मकातिब ने कोई 'उम्म-ए-वलद' (वह दासी जिसने स्वामी की संतान को जन्म दिया हो) छोड़ी और उसके साथ कोई बच्चा नहीं है, तो उसे माल-ए-किताबत के लिए बेच दिया जाएगा। और अगर उसके साथ बच्चा हो, तो जिस अवधि पर किताबत अदा करना तय हुआ है, उस अवधि तक वह सई (प्रयास/परिश्रम) करके अदा करेगी, चाहे उसका बच्चा नाबालिग हो या बालिग। और अगर मकातिब ने कुछ धन भी छोड़ा, तो किताबत की अदायगी तय समय तक नहीं रोकी जाएगी, बल्कि उसे तुरंत अदा करने का समय हो जाएगा। यह इमाम-ए-आज़म का कथन है। और इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद ने फ़रमाया कि उम्म-ए-वलद के साथ बच्चा होने की स्थिति में जो नियम है, वही बच्चा न होने की स्थिति में भी है कि वह तय समय तक परिश्रम करके अदा करेगी। और अगर किताबत की स्थिति में उत्पन्न दो बेटे छोड़कर मकातिब मर गया, जबकि उस पर कुछ क़र्ज़ा और माल-ए-किताबत शेष है, तो दोनों बेटे उस पूरे धन के लिए परिश्रम करेंगे और दोनों में से जिसने जो कुछ अदा किया, वह दूसरे से वापस नहीं ले सकता। और दोनों में से जिसे मालिक ने आज़ाद किया,

वह आज़ाद हो जाएगा। जैसा कि मकातिब के जीवन काल में भी यही नियम था। और दूसरे पर अनिवार्य होगा कि वह समस्त माल-ए-किताबत जो पिता पर शेष है, परिश्रम करके अदा करे। और लेनदारों को अधिकार होगा कि वे अपने ऋण के लिए दोनों में से जिसे चाहें बंदी बनायें, और जो लड़का जो कुछ अदा करे वह अपने भाई से वापस नहीं ले सकता। यह 'मबसूत' में है।

एक व्यक्ति ने दो दासों को एक ही किताबत (मुक्ति अनुबंध) में मकातिब बनाया, फिर एक दास असमर्थ (आजिज़) हो गया और मालिक ने स्वयं ही या न्यायाधीश (काज़ी) के समक्ष प्रस्तुत करके उसे पुनः दास (रक़ीक़) बना लिया, जबकि काज़ी को यह ज्ञात नहीं था कि इसी अनुबंध में दूसरा दास भी उसके साथ मकातिब है, तो यह दास बनाना सही नहीं है। और अगर एक मकातिब असमर्थता की स्थिति में मर गया, तो किताबत अनुबंध रद्द नहीं होगा। और अगर यह दास जिसे असमर्थ होने के कारण पुनः दास बनाया गया था, कहीं लुप्त हो गया और दूसरा आया और मालिक ने उससे एक या दो किश्तों के लिए परिश्रम कराया और वह असमर्थ हुआ और मालिक ने चाहा कि उसे पुनः दास बना दे या काज़ी के आदेश से दास बनवाए, तो वह ऐसा नहीं कर सकता। और अगर दो व्यक्तियों ने एक दास को एक ही किताबत में मकातिब किया, फिर एक मालिक अनुपस्थित हो गया और दूसरा मालिक मकातिब को काज़ी के समक्ष लाया कि उसे पुनः दास बना दे क्योंकि वह असमर्थ हो गया था, तो काज़ी उसे पुनः दास नहीं करेगा जब तक कि दोनों मालिक एक साथ उपस्थित न हों। और यह नियम उस स्थिति के विपरीत है जहाँ दो व्यक्तियों में से प्रत्येक का अलग-अलग एक दास हो और दोनों ने दोनों को एक ही अनुबंध में मकातिब किया हो; फिर यदि एक दास असमर्थ हो जाए, तो उसके स्वामी को अनुबंध रद्द करने का अधिकार है, चाहे दूसरे का स्वामी अनुपस्थित हो, यह 'मुहीत' में है। और अगर स्वामी एक ही व्यक्ति हो परंतु कई वारिस छोड़कर मर गया हो, और कुछ वारिसों ने काज़ी के आदेश से उसे पुनः दास बना दिया, तो यह सही है, लेकिन अगर बिना काज़ी के आदेश के उसे पुनः दास बनाया तो सही नहीं है। यह 'मबसूत' में है। और अगर मकातिब ही किताबत की अवस्था में उत्पन्न दो बेटे छोड़कर मर गया, तो एक बेटे की अनुपस्थिति में स्वामी को दूसरे को पुनः दास बनाने का अधिकार नहीं है। यह 'मुहीत' में है।

لوگوں نے مکاتب کو آزاد کر دیا تو آزاد ہو جائے گا اور اس کے سر سے مال کتابت ساقط ہو جائے گا اور اگر ایک وارث نے آزاد کیا تو اس کا حق نافذ نہ ہوگا یہ کافی میں ہے اور اگر مکاتب ایک آزاد فرزند چھوڑ کر مر گیا پھر ایک شخص کچھ ودیعت لایا اور کہا کہ یہ ودیعت مکاتب کی ہے تو اس میں سے مال کتابت ادا کیا جائے گا پھر واضح ہو کہ اس شخص نے مکاتب کے واسطے ودیعت کا اقرار کیا یہ اقرار اس شخص کے حق میں صحیح ہے مگر مکاتب کی ولاء اپنی طرف کھینچ لے جانے کے حق میں اس کے قول کی تصدیق نہ ہوگی اور شیخ نے فرمایا کہ آیا تو نہیں دیکھتا ہے کہ اگر مولیٰ نے خود یوں اقرار کیا کہ میرے پاس یہ مال مکاتب کی ودیعت یا مال کتابت کے قدر مجھ پر مکاتب کا قرضہ آتا ہے یا میں نے اپنی کتابت کو مکاتب کی زندگی میں پھر پایا تو کیا اس صورت میں بچہ کی ولاء اپنی طرف لے جانے کے واسطے مولیٰ کے کلام کی تصدیق ہوتی ہے یعنی نہیں ہوتی ہے پس ایسا ہی غیر شخص کا حال ہے اور اسی سے یہ بات ظاہر ہوگئی کہ اگر مکاتب کے مر جانے کے بعد کسی شخص نے اس کی طرف سے قرضہ ادا کیا اور ازراہ احسان ادا کیا تو مکاتب کے آزاد کرنے کا حکم نہ دیا جائے گا اور اگر مکاتب نے کوئی ام ولد چھوڑی اور اس کے ساتھ کوئی بچہ نہیں ہے تو مال کتابت کے واسطے فروخت کی جائے گی اور اگر اس کے ساتھ بچہ ہو تو جس میعاد پر کتابت ادا کرنا قرار پایا ہے اس میعاد تک سعی کر کے ادا کرے گی خواہ اس کا بچہ نابالغ ہو یا بالغ ہو اور اگر مکاتب نے کچھ مال بھی چھوڑا تو ادائے کتابت میعاد مقررہ تک نہ رکھی جائے گی بلکہ اس کے ادا کرنے کا وقت فی الحال ہو جائے گا اور یہ امام اعظم کا قول ہے اور امام ابو یوسف و امام محمد نے فرمایا کہ ام ولد کے ساتھ بچہ ہونے کی حالت میں جو حکم ہے وہی سب طرح نہ ہونے کی حالت میں بھی ہے کہ میعاد مقررہ تک سعی کر

کے ادا کرے گی اور اگر حالت کتابت کے پیدا ہوئے دو فرزند چھوڑ کر مکاتب مر گیا حالانکہ اس پر کچھ قرضہ اور مال کتابت باقی ہے تو دونوں فرزند اس سب مال کے واسطے سعی کریں گے اور دونوں میں سے جس نے جو کچھ ادا کیا وہ دوسرے سے واپس نہیں لے سکتا ہے اور دونوں میں سے جس کو مولیٰ نے آزاد کیا وہ آزاد ہو جائے گا چنانچہ مکاتب کی زندگی میں بھی یہی حکم تھا اور دوسرے پر واجب ہوگا کہ تمام مال کتابت جو باپ پر باقی ہے سعی کر کے ادا کرے اور قرض خواہوں کو اختیار ہوگا کہ اپنے قرضہ کے واسطے دونوں میں سے جس کو چاہیں گرفتار کریں اور جو لڑ کا جو کچھ ادا کرے وہ دوسرے بھائی سے کچھ واپس نہیں لے سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے۔

ایک شخص نے دو غلام ایک ہی کتابت میں مکاتب کئے پھر ایک غلام عاجز ہوا اور مولیٰ نے خود ہی یا قاضی کے سامنے پیش کر کے اس کو رقیق کر لیا حالانکہ قاضی کو یہ بات نہیں معلوم ہے کہ اسی کتابت میں دوسرا غلام بھی اس کے ساتھ مکاتب ہے تو یہ تردید یعنی رقیق کر لینا صحیح نہیں ہے اور اگر ایک مکاتب حالت عجز میں مر گیا تو عقد کتابت فسخ نہ ہوگا اور اگر یہ غلام جو بسبب عاجز ہونے کے رقیق کیا گیا ہے کہیں غائب ہو گیا اور دوسرا آیا اور اس سے مولیٰ نے ایک قسط یا دو قسطوں کے واسطے سعی کرائی اور وہ عاجز ہوا اور مولیٰ نے چاہا کہ اس کو رقیق کر دے یا قاضی کے حکم سے رقیق کرائے تو یہ نہیں کر سکتا ہے اور اگر دو شخصوں نے ایک غلام کو ایک ہی کتابت میں مکاتب کیا پھر ایک مولیٰ غائب ہو گیا اور دوسرا مولیٰ مکاتب کو قاضی کے سامنے لایا کہ اس کو رقیق کر دے حالانکہ وہ عاجز ہوا تھا تو قاضی اس کو رقیق نہ کرے گا تا وقتیکہ دونوں مولیٰ ایک ساتھ جمع نہ ہوں اور یہ حکم بخلاف اس صورت کے ہے کہ دو شخصوں میں سے ہر ایک کا علیحدہ ایک ایک غلام ہے اور دونوں نے دونوں کو ایک ہی کتابت میں مکاتب کیا پھر ایک غلام عاجز ہو گیا تو اس کے مولیٰ کو فسخ کتابت کا اختیار ہے اگرچہ دوسرے مکاتب

کا مولیٰ غائب ہو یہ محیط میں ہے اور اگر ایک ہی شخص مولیٰ ہو مگر چند وارث چھوڑ کر مر گیا اور بعض وارثوں نے اس کو بحکم قاضی رقیق کر دیا تو صحیح ہے لیکن اگر بدوں حکم قاضی کے اس کو رقیق کیا تو صحیح نہیں ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اور اگر مکاتب ہی حالت کتابت کے پیدا ہوئے دو فرزند چھوڑ کر مر گیا تو ایک فرزند کی غیبت میں مولیٰ کو دوسرے کے رقیق کر دینے کا اختیار نہیں ہے یہ محیط میں ہے۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 5, Page 380, Book of Al-Makatib (The Contracted Slaves)

If a Makatib (a slave with a contract of manumission) buys a slave from his master or a third party and finds a defect in him, he has the option to return him to the seller. If the Makatib becomes unable [to pay the installments] while he had bought the slave from a third party, and the master finds a defect in him, the master has the option to return him due to the defect. If a Makatib bought a slave and sold him to his master, then became unable and the master found a defect in him, he cannot return him to his own slave, nor can he return him to the slave's [original] seller. Similarly, if the Makatib died after becoming unable and the master then found a defect, he still cannot return him; this is stated in Al-Mabsut. If a Makatib dies leaving sufficient wealth to fulfill his contract of manumission and someone slanders him (1), the slanderer shall not be subject to the prescribed legal punishment (hadd). If a Makatib married his master's daughter and then the master died, the marriage will not be considered irregular (fasid). Subsequently, if the Makatib died and left enough wealth to fulfill the contract of manumission, the marriage will not be void, but if he did not leave such an amount, it will become void (2). In such a case, if this occurred before consummation with the girl, the waiting period (iddah) will not be mandatory, nor will the dower (mahr) be due. However, if it occurred after consummation, an iddah of three menstrual cycles and the mahr will be mandatory, even if there is another heir alongside this girl; this is in Fatawa Qadi Khan. If the Makatib's slave dies, the Makatib is more entitled to lead the funeral prayer. But if the Makatib's master is present with him, the Makatib should request his master to lead the prayer; this is written in Al-Mabsut.

Chapter Nine: Regarding Miscellaneous Matters

A Makatib shall not be imprisoned for the debt of his contract of manumission to his master. Regarding imprisonment for debts other than the contract of manumission, two opinions (3) are mentioned; this is in Al-Sirajiyyah. It is written in Al-Yatimiyyah that Sheikh Ali bin Ahmad was asked: A man bought a slave and then told the seller, "You had already made him a Makatib for twenty dinars," but the seller denied it. Will this slave become a Makatib on behalf of the buyer or not? He replied, "No." This is in Al-Tatarkhaniyyah. A non-Muslim slave was jointly owned by a Muslim and a Dhimmi (non-Muslim citizen). Then the Dhimmi, with his partner's permission, made his share a Makatib in exchange for wine. According to Imam Azam (Abu Hanifa), this contract is valid, but according to Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad, it is not. The non-

Muslim [partner] who took wine from him shall not pay compensation to the Muslim, whether he made him a Makatib with the Muslim's permission or without it. If both made him a Makatib for wine in a single contract, then the contract for the share of neither is valid. If the slave paid the wine to both, he will be set free because the condition was met, and it will be mandatory for him to pay the Dhimmi half of the wine for his share and pay the Muslim half of his own value. If two Dhimmis made their slave a Makatib for wine and then one of them became a Muslim, both will be entitled to the price of the wine as of the day he converted. Then if one received his share of the price, the received portion will be shared between both, just as the ruling was regarding receiving a share of wine before becoming a Muslim; this is in Al-Mabsut.

If a person made only half of his slave a Makatib, then only half of the slave will become a Makatib. Then if the slave wanted to travel out of the city, then...

---

(1) His word 'Qazaf', meaning he accused him of adultery. (2) His word 'it will become void' because it has now become clear that he was that girl's property, not a free man, so the marriage is void; thus, inheritance etc. will not be applicable. (3) His word 'two opinions': one is that the guardian can imprison [him], and the second is that he cannot.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द ५ ३८० किताब-उल-मुकातिब

यदि किसी मुकातिब (अनुबंधित गुलाम) ने अपने स्वामी या किसी अन्य व्यक्ति से कोई गुलाम खरीदा और उसमें कोई दोष पाया, तो उसे यह अधिकार है कि वह उसे अपने विक्रेता को वापस कर दे। और यदि मुकातिब असमर्थ हो गया, जबकि उसने वह गुलाम किसी गैर व्यक्ति से खरीदा था और स्वामी ने उसमें कोई दोष पाया, तो दोष के कारण स्वामी को उसे वापस करने का अधिकार है। यदि मुकातिब ने कोई गुलाम खरीद कर अपने स्वामी को बेच दिया, फिर वह असमर्थ हो गया और स्वामी ने उसमें कोई दोष पाया, तो वह उसे अपने गुलाम को वापस नहीं कर सकता और न ही गुलाम के [मूल] विक्रेता को लौटा सकता है। इसी प्रकार यदि असमर्थ होने के बाद मुकातिब मर गया और फिर स्वामी ने उसमें कोई दोष पाया, तब भी वह उसे वापस नहीं कर सकता। यह 'मबसूत' में है। यदि कोई मुकातिब किताबत (मुक्ति की राशि) के भुगतान के लिए पर्याप्त धन छोड़कर मर गया, फिर किसी व्यक्ति ने उस पर कज़्फ़ (१) (व्यभिचार का आरोप) लगाया, तो उस आरोप लगाने वाले पर 'हद' (निर्धारित दंड) लागू नहीं किया जाएगा। यदि मुकातिब ने अपने स्वामी की बेटी से निकाह किया और फिर स्वामी की मृत्यु हो गई, तो निकाह फासिद (अनियमित) नहीं होगा। यदि उसके बाद मुकातिब की मृत्यु हो गई और उसने किताबत की अदायगी के लिए पर्याप्त धन छोड़ा, तो निकाह बातिल (अमान्य) नहीं होगा, और यदि इतना धन नहीं छोड़ा तो वह बातिल (२) हो जाएगा। यदि ऐसी स्थिति उस लड़की के साथ संभोग से पहले उत्पन्न हुई, तो इद्दत वाजिब नहीं होगी और न ही मेहर देय होगा। और यदि संभोग के बाद ऐसा हुआ, तो तीन मासिक धर्मों की इद्दत और मेहर वाजिब होगा, चाहे उस लड़की के साथ कोई अन्य उत्तराधिकारी मौजूद हो। यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। यदि मुकातिब का गुलाम मर जाए, तो उस पर जनाज़े की नमाज़ पढ़ाने का मुकातिब को अधिक अधिकार है। लेकिन यदि मुकातिब के साथ उसका स्वामी भी मौजूद हो, तो मुकातिब को चाहिए कि अपने स्वामी को नमाज़ के लिए इमाम बनाए। यह 'मबसूत' में लिखा है।

नवां अध्याय: विविध मामलों के बयान में

मुकातिब अपने स्वामी के किताबत के ऋण के लिए कैद नहीं किया जाएगा। और किताबत के ऋण के अलावा अन्य ऋणों के लिए कैद होने के बारे में दो मत (३) कहे गए हैं, यह 'सिराजिया' में है। 'यतीमिया' में लिखा है कि शेख अली बिन अहमद से पूछा गया कि: एक व्यक्ति ने एक गुलाम खरीदा, फिर अपने विक्रेता से कहा कि 'तुम उसे बीस दीनार पर मुकातिब बना चुके थे', उसने इनकार कर दिया। तो क्या यह गुलाम खरीदार की ओर से मुकातिब हो जाएगा या नहीं? उन्होंने फरमाया कि

नहीं। यह 'तातारखनिया' में है। एक काफिर गुलाम एक मुसलमान और एक ज़िम्मी के बीच साझा था। फिर ज़िम्मी ने अपने साझेदार की अनुमति से अपने हिस्से को शराब के बदले मुकातिब बनाया, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार यह किताबत जायज़ है, और इमाम अबू यूसुफ तथा इमाम मुहम्मद के अनुसार जायज़ नहीं है। और ईसाई ने जो चीज़ उससे ली है, यानी शराब, उसकी भरपाई वह मुसलमान को नहीं करेगा, चाहे उसने मुसलमान की अनुमति से मुकातिब बनाया हो या बिना अनुमति के। और यदि दोनों ने उसे एक ही अनुबंध में शराब पर मुकातिब बनाया, तो दोनों में से किसी के भी हिस्से की किताबत सही नहीं है। और यदि गुलाम ने दोनों को शराब दे दी, तो वह आज़ाद हो जाएगा क्योंकि शर्त पूरी हो गई। और उस पर यह अनिवार्य होगा कि ज़िम्मी को उसके हिस्से की आधी शराब दे और मुसलमान को स्वयं के मूल्य की आधी कीमत अदा करे। और यदि दो ज़िम्मियों ने अपने गुलाम को शराब पर मुकातिब बनाया, फिर उनमें से एक मुसलमान हो गया, तो दोनों को उसके मुसलमान होने के दिन की शराब की कीमत मिलनी चाहिए। फिर यदि एक ने कीमत का अपना हिस्सा वसूल कर लिया, तो वह प्राप्त हिस्सा दोनों के बीच साझा होगा, जैसा कि मुसलमान होने से पहले दोनों में से किसी के शराब का अपना हिस्सा वसूल करने की स्थिति में हुक्म था। यह 'मबसूत' में है।

यदि किसी व्यक्ति ने अपने केवल आधे गुलाम को मुकातिब बनाया, तो केवल आधा गुलाम ही मुकातिब होगा। फिर यदि गुलाम ने शहर से बाहर जाना चाहा, तो...

---

(१) कथन 'कज़फ़' अर्थात ज़िना (व्यभिचार) की तोहमत लगाई। (२) कथन 'बातिल हो जाएगा' क्योंकि अब यह स्पष्ट हुआ कि वह उस लड़की का गुलाम था, आज़ाद नहीं, तो निकाह अमान्य है; अतः विरासत आदि जारी नहीं होगी। (३) कथन 'दो मत': एक यह कि वली (अभिभावक) कैद कर सकता है, दूसरा यह कि नहीं।

اگر مکاتب نے اپنے مولیٰ یا غیر شخص سے کوئی غلام خریدا اور اس میں عیب پایا تو اس کو اختیار ہے کہ اپنے بائع کو واپس کر دے اور اگر مکاتب عاجز ہو گیا حالانکہ اس نے کسی غیر شخص سے وہ غلام خریدا ہے اور مولیٰ نے اس میں عیب پایا تو بسبب عیب کے مولیٰ کو واپس کرنے کا اختیار ہے اگر مکاتب نے کوئی غلام خرید کر اپنے مولیٰ کے ہاتھ فروخت کیا پھر عاجز ہو گیا اور مولیٰ نے اس میں کوئی عیب پایا تو اپنے غلام کو واپس نہیں کر سکتا ہے اور نہ اپنے غلام کے بائع کو واپس دے سکتا ہے اسی طرح اگر بعد عاجز ہونے کے مکاتب مر گیا پھر مولیٰ نے اس میں عیب پایا تو بھی واپس نہیں کر سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر کوئی مکاتب ادائے کتابت کے واسطے کافی مال چھوڑ کر مر گیا پھر اس کو کسی شخص نے قذف(۱) کیا تو اس کے قاذف کو حد نہ ماری جائے گی مکاتب نے اگر اپنے مولیٰ کی بیٹی سے نکاح کیا پھر مولیٰ مر گیا تو نکاح فاسد نہ ہو گا پس اگر مکاتب اس کے بعد مر گیا اور ادائے کتابت کے لائق مال کافی چھوڑا تو نکاح باطل نہ ہو گا اور اگر اس قدر نہ چھوڑا تو باطل(۲) ہو جائے گا پس اگر ایسی صورت اس لڑکی کے ساتھ دخول کرنے سے پہلے واقع ہوئی تو عدت واجب نہ ہو گی اور نہ مہر واجب ہو گا اور اگر دخول کے بعد واقع ہوئی تو تین حیض کی عدت اور مہر واجب ہو گا اگرچہ اس لڑکی کے ساتھ دوسرا وارث موجود ہو یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر مکاتب کا غلام مر گیا تو اس پر جنازہ کی نماز پڑھانے کا مکاتب زیادہ حق دار ہے لیکن اگر مکاتب کے ساتھ مکاتب کا مولیٰ موجود ہو تو مکاتب کو چاہیے کہ اپنے مولیٰ کو نماز کے واسطے امام کرے یہ مبسوط میں لکھا ہے۔

نواں باب: متفرقات کے بیان میں

مکاتب اپنے مولیٰ کے قرضہ کتابت کے واسطے قید نہ ہو گا اور ماسوائے قرضہ کتابت کے دوسرے قرضہ کے واسطے مقید ہونے میں دو قول(۳) کہیں یہ سراجیہ میں ہے یتیمیہ میں لکھا ہے کہ شیخ علی بن احمد سے دریافت کیا گیا کہ ایک شخص نے ایک غلام خریدا پھر اپنے بائع سے کہا کہ تو اس کو بیس دینار پر مکاتب کر چکا تھا اس نے انکار کیا پس آیا یہ غلام مشتری کی طرف سے مکاتب ہو جائے گا یا نہیں تو فرمایا کہ نہیں یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ ایک کافر غلام ایک مسلمان اور ایک ذمی کے درمیان مشترک تھا پھر ذمی نے اپنا حصہ اپنے شریک کی اجازت سے شراب سے معاوضہ پر مکاتب کیا تو امام اعظم کے نزدیک یہ کتابت جائز ہے اور امام ابو یوسف و امام محمد کے نزدیک جائز نہیں ہے اور نصرانی نے جو چیز اس سے لی ہے یعنی شراب اس کی ضمان مسلمان کو نہ دے گا خواہ مسلمان کی اجازت سے اس نے مکاتب کیا ہو بلا اجازت مکاتب کیا ہو اور اگر دونوں نے اس کو شراب پر ایک ہی کتابت میں مکاتب کیا تو دونوں میں سے کسی کے حصہ کی کتابت صحیح نہیں ہے اور اگر غلام نے دونوں کو شراب ادا کر دی تو آزاد ہو جائے گا کیونکہ شرط پائی گئی اور اس پر واجب ہو گا کہ ذمی کو اس کے حصہ کی نصف شراب اور مسلمان کو اپنی ذات کی نصف قیمت ادا کرے اور اگر دو ذمیوں نے اپنے غلام کو شراب پر مکاتب کیا پھر ایک مسلمان ہو گیا تو دونوں کو اس کے مسلمان ہونے کے روز کی شراب کی قیمت چاہئے ہوگی پھر اگر ایک نے اپنا حصہ قیمت وصول کیا تو حصہ مقبوضہ دونوں میں مشترک ہو گا جیسا کہ مسلمان ہونے سے پہلے دونوں میں سے کسی کے اپنا حصہ شراب وصول کرنے کی صورت میں حکم تھا یہ مبسوط میں ہے۔

ایک شخص نے اپنا فقط نصف غلام مکاتب کیا تو فقط نصف غلام مکاتب ہو جائے گا پھر اگر غلام نے شہر سے باہر جانا چاہا تو اس

(۱) قولہ قذف یعنی زنا کی تہمت لگائی۔ (۲) قولہ باطل ہو جائے گا کیونکہ اب ظاہر ہوا کہ وہ اس لڑکی کا مملوک تھا نہ آزاد تو نکاح باطل ہے پس میراث وغیرہ جاری نہ ہو گی۔ (۳) قولہ دو قول ایک یہ کہ ولی قید کر سکتا ہے دوم یہ کہ نہیں۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 (371) Kitab al-Makatib

The master cannot prevent him; and if he wished to take service from him one day and leave him free the next, according to analogy (Qiyas), he has the right to do so, but according to juristic preference (Istihsan), the ruling is that he cannot interfere with him at all until he pays the wealth or becomes incapable. This is written in 'Khazanat al-Muftin'. If a person made half of a slave woman a 'Makatib' (a slave with a contract for freedom) and then that slave woman took a debt, she shall strive to pay off the entire debt. If she then becomes unable to pay the manumission amount (Kitabat) and returns to full slave status (Raqeeq), the entire debt will be placed upon her entire person (neck); meaning, not only half of the slave woman will be liable for the debt, but the entire slave woman will be liable and sold. Similarly, if a slave woman is shared between two persons and one partner, with the permission of the other, makes her a 'Makatib', and she then takes a debt and becomes unable to pay, this debt will be upon her entire person for which she shall be sold. This is mentioned in 'Al-Mabsut'. It is narrated from Imam Muhammad (RA) in 'Nawadir-e-Ibrahim' that Zaid made Amr's slave a 'Makatib' for one thousand Dirhams without Amr's command, then reduced five hundred Dirhams from it. When the master (Mawla) received the news and gave permission, Imam Muhammad (RA) said that his Kitabat would be five hundred Dirhams. However, if Zaid had gifted (Hiba) those one thousand Dirhams to him and the master then received the news and gave permission, the gift is void and the Kitabat remains valid at one thousand Dirhams. This is in 'Al-Muhit'. If Zaid made his slave woman a 'Makatib' on the condition that he has an option (Khiyar) for three days, and then that slave woman gave birth to a child during this period of option and died, according to Imam-e-Azam (Imam Abu Hanifa) and Imam Abu Yusuf, his option and the contract of Kitabat will remain, and he will have the right to grant permission. If he grants permission, her son will strive to pay the installments of his mother's Kitabat, and when all is paid, the ruling will be that his mother died free in the final part of her life, and this child of hers has become free. This ruling is based on Istihsan, as mentioned in 'Al-Kafi'.

Contracting Two Slaves in a Single Kitabat ☆

If a master makes his slave a 'Makatib' on the condition of becoming free upon paying the Kitabat for himself and his minor children, with an option for three days, and then some of the children die and the master then gives permission for the Kitabat, there will be no reduction in the consideration (Badal). Similarly, if he makes two of his slaves 'Makatib' in a single contract with the condition of an option, and

one slave dies during the period of option, and the master then permits the contract, it is valid and there will be no reduction in the Kitabat amount. If he makes his slave woman a 'Makatib' with a condition of option for the slave woman, and she gives birth to a child and the master frees the child, the slave woman remains on her option. If she then gives permission, the contract of Kitabat will be enforced, but there will be no reduction in the Kitabat amount. If in this case the option was the master's and he freed the slave woman, the child would not be freed with her. In contrast, if the option was the slave woman's and the master freed her, her child would also become free with her. This is in 'Al-Muhit'. Two slaves were made 'Makatib' in a single contract; they both bought a slave woman who gave birth to a child, and both claimed paternity (Nasab) simultaneously. Then both died together or one after the other, leaving enough wealth to pay the Kitabat, and the Kitabat wealth of both was paid, then that boy will be the heir of both. If their contracts of Kitabat were separate and the Kitabat wealth was paid at the same time, he would not be the heir to either. A person of unknown lineage (Majhul al-Nasab) made his slave a 'Makatib', and the 'Makatib' bought a slave woman and made her a 'Makatib'; then the person of unknown lineage confessed regarding himself that he is the 'Makatib' slave of this female 'Makatib', and she confirmed his statement, then his confession is valid. And this person of unknown lineage along with his 'Makatib' slave became the property of that female 'Makatib', and the Kitabat of both remained, and the freedom of each depended on paying the Kitabat wealth to their master.

---

1. Referring to the one thousand Dirhams of the Kitabat wealth. 2. Referring to them being paid simultaneously, otherwise the child and heir would belong to the one whose Kitabat was paid first.

वह उसे रोक नहीं सकता, और यदि उसने चाहा कि एक दिन उससे सेवा ले और एक दिन उसे खाली छोड़ दे, तो कयास (तर्क) के अनुसार उसे इसका अधिकार है, लेकिन इस्तिहसान (विवेकपूर्ण प्राथमिकता) के अनुसार हुक्म यह है कि वह उससे कोई हस्तक्षेप नहीं कर सकता जब तक कि वह माल अदा न कर दे या विवश न हो जाए। यह 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्तीन' में लिखा है। एक व्यक्ति ने अपनी आधी दासी (बांदी) को 'मकातिब' (स्वतंत्रता के अनुबंध वाला दास) बना दिया, फिर उस दासी ने ऋण लिया, तो वह पूरे ऋण के लिए प्रयास (सई) करेगी। फिर यदि वह किताबत (अनुबंध राशि) अदा करने में असमर्थ होकर पुनः पूर्ण दासी (रक़ीक) बन गई, तो पूरा ऋण उसके पूरे अस्तित्व (गर्दन) पर रखा जाएगा, अर्थात केवल आधी दासी ऋण के अधिकार में नहीं ली जाएगी बल्कि पूरी दासी ली जाएगी और बेची जाएगी। इसी प्रकार यदि दो व्यक्तियों के बीच एक दासी साझा हो और एक साझीदार ने दूसरे की अनुमति से उसे मकातिब बनाया, फिर उसने ऋण लिया और फिर असमर्थ हो गई, तो यह ऋण उसकी पूरी गर्दन पर होगा जिसके कारण उसे बेचा जाएगा। यह 'मब्सूत' में है। 'नवादिरे इब्राहिम' में इमाम मुहम्मद (रह.) से रिवायत है कि ज़ैद ने अम्र के दास को अम्र के आदेश के बिना एक हज़ार दिरहम पर मकातिब बनाया, फिर उसमें से पांच सौ दिरहम कम कर दिए। फिर स्वामी (मौली) को सूचना मिली और उसने अनुमति दे दी, तो इमाम मुहम्मद (रह.) ने फरमाया कि उसकी किताबत पांच सौ दिरहम होगी। और यदि ज़ैद ने उसे ये एक हज़ार दिरहम उपहार (हिबा) में दिए हों और फिर स्वामी को सूचना मिली और उसने अनुमति दे दी हो, तो उपहार शून्य है और एक हज़ार दिरहम पर किताबत सही रहेगी। यह 'मुहीत' में है। यदि ज़ैद ने अपनी दासी को इस शर्त पर मकातिब बनाया कि मुझे तीन दिन तक विकल्प (अख्तियार) है, फिर उस दासी ने इस विकल्प की अवधि (मुद्दत-ए-ख़ियार) में बच्चा जना और मर गई, तो इमाम-ए-आज़म और इमाम अबू यूसुफ़ के निकट उसका विकल्प और किताबत का अनुबंध शेष रहेगा और उसे अनुमति देने का अधिकार होगा। और यदि उसने अनुमति दे दी, तो उसका बेटा अपनी माँ की किताबत की किश्तें अदा करने का प्रयास करेगा, और जब सब अदा कर दे, तो हुक्म यह होगा कि उसकी माँ अपने जीवन के अंतिम क्षण में स्वतंत्र होकर मरी है और उसका यह बच्चा स्वतंत्र हो गया है। यह हुक्म इस्तिहसान है, जैसा कि 'अल-काफ़ी' में है।

दो गुलामों को एक ही किताबत में मकातिब बनाना ☆

यदि अपने दास को स्वयं उसके और उसकी नाबालिग संतान पर किताबत अदा करने पर स्वतंत्र होने की शर्त पर इस अनुबंध के साथ मकातिब बनाया कि तीन दिन तक मुझे अधिकार (विकल्प) है, फिर कुछ संतान मर गई और स्वामी ने किताबत की अनुमति दे दी, तो मुआवज़े (बदल) में कुछ कमी नहीं होगी। इसी प्रकार यदि अपने दो दासों को एक ही किताबत में इस शर्त पर मकातिब बनाया कि मुझे अधिकार है, फिर विकल्प की अवधि में एक दास मर गया और फिर उसने अनुबंध की अनुमति दी, तो यह वैध है और किताबत के बदले में कुछ कमी नहीं होगी। और यदि अपनी दासी को विकल्प की शर्त पर मकातिब बनाया, फिर उसके बच्चा पैदा हुआ और स्वामी ने उसके बच्चे को स्वतंत्र कर दिया, तो वह दासी अपने विकल्प पर बनी रहेगी। और यदि उसने अनुमति दे दी, तो किताबत का अनुबंध प्रभावी होगा लेकिन किताबत के बदले में कोई कमी नहीं होगी। और यदि इस स्थिति में विकल्प स्वामी का हो और उसने दासी को स्वतंत्र कर दिया, तो उसके साथ बच्चा स्वतंत्र नहीं होगा। इसके विपरीत, यदि विकल्प दासी का हो और स्वामी ने दासी को स्वतंत्र कर दिया, तो उसके साथ उसका बच्चा स्वतंत्र हो जाएगा। यह 'मुहीत' में है। दो दास एक ही किताबत में मकातिब बनाए गए, उन दोनों ने एक दासी खरीदी, उसके बच्चा पैदा हुआ और दोनों ने एक साथ उसके पितृत्व (नसब) का दावा किया। फिर दोनों किताबत अदा करने के योग्य पर्याप्त धन छोड़कर एक साथ मर गए या आगे-पीछे मरे और दोनों का किताबत का माल अदा कर दिया गया, तो वह लड़का दोनों का वारिस होगा। और यदि दोनों का किताबत अनुबंध अलग-अलग हो और एक साथ किताबत अदा की गई हो, तो वह दोनों में से किसी का वारिस नहीं होगा। एक अज्ञात वंश (मजहूल अल-नसब) वाले व्यक्ति ने अपने दास को मकातिब बनाया और मकातिब ने एक दासी खरीदकर उसे मकातिब बनाया, फिर अज्ञात वंश वाले ने स्वयं स्वीकार किया कि मैं इस मकातिबा दासी का दास हूँ और उस मकातिबा ने उसके कथन की पुष्टि कर दी, तो उसकी स्वीकृति सही है। और यह अज्ञात वंश वाला अपने मकातिब दास के साथ उस मकातिबा की संपत्ति बन गया और उन दोनों की किताबत शेष रही, और प्रत्येक की स्वतंत्रता अपने स्वामी को किताबत का धन अदा करने पर निर्भर रही।

---

1. आशय किताबत के माल के एक हज़ार दिरहम से है। 2. आशय एक साथ होने से है, अन्यथा जिसकी किताबत पहले अदा होगी, बच्चा उसका वारिस होगा।

کو منع نہیں کر سکتا ہے اور اگر چاہا کہ ایک روز اس سے خدمت لے اور ایک روز اس کو خالی چھوڑ دے تو قیاساً اس کو اختیار ہے اور استحساناً یہ حکم ہے کہ اس سے کچھ تعرض نہیں کر سکتا ہے یہاں تک کہ وہ مال ادا کرے یا عاجز ہو جائے یہ خزانہ المفتین میں لکھا ہے۔ ایک شخص نے آدھی باندی مکاتب کر دی پھر اس باندی نے قرضہ لیا تو تمام قرضہ کے واسطے سعی کرے گی پھر اگر وہ ادائے کتابت سے عاجز ہو کر رقیق ہو گئی تو تمام قرضہ اس کی تمام گردن پر رکھا جائے گا یعنی فقط نصف باندی اس قرضہ کے استحقاق میں ماخوذ نہ ہو گی بلکہ کل باندی ماخوذ ہو گی اور فروخت کی جائے گی اسی طرح اگر دو شخصوں میں ایک باندی مشترک ہو اور ایک شریک نے دوسرے کی اجازت سے اس کو مکاتب کیا پھر اس نے قرضہ لیا پھر عاجز ہو گئی تو یہ قرضہ اس کی پوری گردن پر ہو گا کہ اس کی وجہ سے فروخت کی جائے گی یہ مبسوط میں ہے۔ نوادر ابراہیم میں امام محمدؒ سے روایت ہے کہ زید نے عمرو کا غلام بدون حکم عمرو کے ہزار درہم پر مکاتب کیا پھر پانچ سو درہم اس میں سے کم کر دیئے پھر مولیٰ کو خبر پہنچی اور اس نے اجازت دے دی تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ اس کی کتابت پانچ سو درہم ہو گی اور اگر زید نے اس کو یہ ہزار درہم ہبہ کیے ہوں پھر مولیٰ کو خبر پہنچی اور اس نے اجازت دے دی ہو تو ہبہ باطل ہے اور ہزار درہم پر کتابت صحیح رہے گی یہ محیط میں ہے۔ اگر زید نے اپنی باندی کو اس شرط سے مکاتب کیا کہ مجھے تین روز تک اختیار ہے پھر وہ باندی اس مدت خیار میں بچہ جنی اور مر گئی تو امام اعظمؒ و امام ابو یوسفؒ کے نزدیک اس کا خیار و عقد کتابت باقی رہے گا اور اس کو اجازت دینے کا اختیار ہو گا اور اگر اس نے اجازت دے دی تو اس کا بیٹا اپنی ماں کے اقساط کتابت ادا کرنے میں سعی کرے گا اور جب سب ادا کر دے تو یہ حکم ہو گا کہ اس کی ماں

اپنی زندگی کے آخر جزو میں آزاد ہو کر مری ہے اور اس کا یہ بچہ آزاد ہو گیا ہے اور یہ حکم استحسان ہے کذا فی الکانی۔

دو غلام ایک ہی کتابت میں مکاتب کرنا ☆

اگر اپنے غلام کو اس کی ذات و اس کی نا بالغ اولاد پر بادائے کتابت آزاد ہونے پر اس شرط سے مکاتب کیا کہ تین روز مجھے اختیار ہے پھر بعض اولاد مر گئی پھر مولیٰ نے کتابت کی اجازت دے دی تو بدل میں سے کچھ کم نہ ہو گا اسی طرح اگر اپنے دو غلاموں کو ایک ہی کتابت میں مکاتب کیا اس شرط سے کہ مجھے اختیار ہے پھر مدت خیار میں ایک غلام مر گیا پھر اس نے عقد کتابت کی اجازت دی تو جائز ہے اور بدل کتابت میں سے کچھ کم نہ ہو گا اور اگر اپنی باندی کو باندی کی شرط خیار پر مکاتب کیا پھر اس کے بچہ پیدا ہوا اور مولیٰ نے اس کے بچہ کو آزاد کر دیا تو وہ باندی اپنے خیار پر باقی رہے گی اور اگر اس نے اجازت دے دی تو عقد کتابت نافذ ہو گا لیکن بدل کتابت میں سے کچھ کم نہ ہو گا اور اگر اس صورت میں خیار مولیٰ کا ہو اور اس نے باندی کو آزاد کر دیا تو اس کے ساتھ بچہ آزاد نہ ہو گا بخلاف اس کے اگر خیار باندی کا ہوا اور مولیٰ نے باندی کو آزاد کر دیا تو اس کے ساتھ اس کا بچہ آزاد ہو جائے گا یہ محیط میں ہے۔ دو غلام ایک ہی کتابت میں مکاتب کئے گئے ان دونوں نے ایک باندی خریدی اس کے بچہ پیدا ہوا اور دونوں نے ایک ساتھ اس کے نسب کا دعویٰ کیا پھر دونوں ادائے کتابت کے لائق کافی مال چھوڑ کر ایک ساتھ مر گئے یا آگے پیچھے مرے اور دونوں کا مال کتابت ادا کیا گیا تو وہ لڑکا دونوں کا وارث ہو گا اور اگر دونوں کا عقد کتابت متفرق ہو اور ایک ساتھ مال کتابت ادا کیا گیا تو دونوں میں سے کسی کا وارث نہ ہو گا ایک مجہول النسب نے اپنا غلام مکاتب کیا اور مکاتب نے ایک باندی خرید کر اس کو مکاتب کیا پھر مجہول النسب نے اپنی ذات پر اقرار کیا کہ میں اس باندی مکاتبہ کا مکاتب مملوک ہوں اور اس مکاتبہ نے اس کے قول کی تصدیق کی تو اس کا اقرار صحیح ہے اور

یہ مجھول النسب مع اپنے مکاتب کے اس مکاتبہ کی ملک ہوا اور ان دونوں کی کتابت باقی رہی اور ہر ایک کا آزاد ہونا اپنے مولیٰ کو مال کتابت ادا

۱۔ قول یعنی مال کتابت کے ہزار درہم۔ ۲۔ قول ایک ساتھ ورنہ جس کی کتابت پہلے ادا ہو گی اس کا بیٹا اور وارث ہو جائے گا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (344) Kitab al-Mukatab (Book of Contractual Manumission)

...remained. Thus, if both paid simultaneously, or the time for payment for both arrived at the same time and the exchange occurred, then both will become free, and neither shall have the right of *Wala* (legal kinship/inheritance) over the other. If one paid before the other, he will have the right of *Wala* over the other, and the other will not have the right of *Wala* over him. If both became unable (*Ajiz*) simultaneously, then the female slave (*Mukataba*) will become free and own both. If one became unable first, then the other will become free and own both. This is stated in 'Al-Kafi'.

If a person dies leaving behind a *Mukatab* (a slave with a contract for manumission) without having received the manumission money (*Mal-al-Kitabat*), and among his heirs are both males and females, and then his *Mukatab* dies leaving behind enough wealth to pay for the manumission, then the manumission payment will be made from that wealth first. This wealth will then be distributed among all the heirs. Any wealth remaining after the manumission payment will be distributed only among the male heirs of the owner (*Mawla*), provided that the *Mukatab* has no heirs other than those of the owner. Similarly, if the *Mukatab* did not die first but died after paying the manumission money to the owner's heirs, or if they gifted the manumission money to the *Mukatab* or freed him, and then the *Mukatab* died, in such a case also, his inheritance will go only to the male heirs of the owner; this is written in 'Al-Mabsut'. If a child is born to the female slave of Zaid's *Mukatab*, and this slave became pregnant while in the *Mukatab's* ownership, and Zaid claims paternity of the child and the *Mukatab* confirms it, then the paternity (*Nasab*) will be established. This is similar to the ruling when a claim is made regarding a child born to an unknown person's female slave and the unknown person confirms it. The owner (*Mawla*) would then be liable for the *Uqr* (compensation) for the female slave and the price of the child; thus, the child will be free in exchange for the price and will have established paternity from the owner, but his mother will not become an *Umm-al-Walad* (mother of the master's child) for the owner. If the *Mukatab* denies the owner's claim, paternity will not be established. However, if the owner ever becomes his owner, paternity will be established because the cause exists and the obstacle (the *Mukatab's* right) has been removed, and it is not permissible for the owner to marry her. The translator said: This is according to the version of Imadah; he said we have included a ruling we found, which is that if a *Mukatab* buys his owner's wife, their marriage remains intact. This requires interpretation, but it did not go against the original rule in the

beginning, so similarly in the end, understand this. If a child is born less than six months after the *Mukatab* becomes the owner, and if the *Mukatab* confirms the owner's claim, paternity is established, but the child will not be free nor will *Uqr* be mandatory. Similarly, if a *Mukatab* buys a slave and the owner claims his paternity and the *Mukatab* confirms it, paternity is established but he will not be free.

Procedure regarding doubt in the marriage of a female *Mukataba* and confirmation of the doubt ☆

A child was born to a *Mukatab's* female slave (*Mukataba*), and his owner claimed that the pregnancy occurred after she became a *Mukataba*. If this *Mukataba* confirms the owner's claim, the child's paternity will be established from the owner, and it will be assumed that the child was born under the ruling of a 'Fasid' (irregular/voidable) marriage. The child will not be free before the *Mukataba* becomes unable (*Ajiz*), but after becoming unable, the child will be free at the price that was applicable on the day of becoming unable, whether the *Mukatab* confirms or denies the owner's claim. If the *Mukataba* gave birth in less than six months from the time of the contract (*Kitabat*), and the owner claimed paternity and the *Mukatab* confirmed it, the child will be free at the price applicable on the day of birth, and the *Uqr* will go to the *Mukatab*. If the *Mukataba* denies the owner's claim, paternity will not be established, even if the *Mukatab* confirms it. However, if the child confirms the owner's claim after reaching puberty, or if, despite the *Mukatab's* confirmation, the female slave becomes unable to pay the manumission money, then paternity will be established. A *Mukatab* made his female slave a *Mukataba* and then became free himself by paying the money. If his *Mukataba* then gave birth in less than six months from the time of her contract and the owner claimed paternity and the *Mukatab* confirmed it, paternity will be established, and the child will be free at the price applicable on the day of birth. If she gave birth after more than six months, the child will not be free because 'Ghurur' (deception/delusion) is not found.

फतावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4 (344) किताबुल मुकातिब

...करने पर रहा, पस अगर दोनों ने एक साथ अदा किया या दोनों का वक्त-ए-अदा एक साथ आया और बदला (विनिमय) वाके हुआ तो दोनों आज़ाद हो जाएँगे और किसी को दूसरे की 'वला' (कानूनी उत्तराधिकार का अधिकार) न मिलेगी। और अगर किसी ने पहले अदा किया तो उसको दूसरे की 'वला' मिलेगी और उस पर दूसरे की 'वला' का हक न होगा। और अगर दोनों साथ ही आजिज़ (असमर्थ) हो गए तो वह मुकातिबा बाँदी आज़ाद होकर दोनों की मालिक होगी और अगर कोई पहले आजिज़ हुआ तो दूसरा आज़ाद होकर दोनों का मालिक होगा, यह 'काफी' में है।

अगर एक शख्स अपने मुकातिब (अनुबंधित दास) से माल-ए-किताबत (मुक्ति धन) वसूल किए बिना छोड़ कर मर गया और उसके वारिसों में पुरुष और महिला मौजूद हैं, फिर उसका मुकातिब अदायगी-ए-किताबत के लायक माल काफी छोड़ कर मर गया, तो उस माल से पहले उसकी किताबत अदा की जाएगी और यह माल उसके तमाम वारिसों के दरम्यान तक़सीम (विभाजित) होगा। फिर जो माल अदायगी-ए-किताबत के बाद बाकी रहा, वह मौला (मालिक) के केवल पुरुष वारिसों में तक़सीम होगा, बशर्ते कि मौला के वारिसों के अलावा मुकातिब का कोई और वारिस मौजूद न हो। इसी तरह अगर मुकातिब पहले नहीं मरा बल्कि उन वारिसान-ए-मौला को माल-ए-किताबत अदा करके मरा, या उन्होंने मुकातिब को किताबत का माल हिबा (उपहार) कर दिया या उसको आज़ाद कर दिया, फिर मुकातिब मर गया, तो ऐसी सूरत में भी उसकी मीरास (विरासत) वारिसान-ए-मौला में से केवल पुरुषों को मिलेगी, यह 'मबस्त' में लिखा है। ज़ैद के मुकातिब की बाँदी के बच्चा हुआ और यह बाँदी मुकातिब के स्वामित्व में गर्भवती हुई थी, और ज़ैद ने उस बच्चे के नसब (पितृत्व) का दावा किया और मुकातिब ने उसकी तस्दीक (पुष्टि) की, तो नसब साबित होगा; जैसा कि किसी अजनबी की बाँदी के बच्चे का इस तरह दावा करने और अजनबी की तस्दीक करने में यही हुक्म था। और मौला पर बाँदी का उक्र (मुआवजा) और बच्चे की कीमत वाजिब होगी, पस वह बच्चा कीमत के बदले आज़ाद और मौला से साबितुन-नसब (वैध वंश) होगा, मगर उसकी माँ मौला की 'उम्म-ए-वलद' नहीं बन जाएगी। और अगर मुकातिब ने मौला को झुठलाया (तक़ज़ीब की), तो नसब साबित नहीं होगा। और अगर मौला कभी उसका मालिक हो गया तो नसब साबित हो जाएगा क्योंकि कारण (मौजिव) मौजूद है और रुकावट (मान'ए), यानी मुकातिब का हक, समाप्त हो गया है, और मौला के लिए उससे निकाह करना जायज़ नहीं है। अनुवादक ने कहा: और यह प्रति में इमादाह के अनुसार है, उन्होंने कहा कि हमने एक फैसला शामिल किया है जो हमने पाया है, और वह यह है कि

अगर मुकातिब ने अपने मौला की पत्नी को खरीद लिया, तो उसका निकाह बाकी रहा। यह व्याख्या की मांग करता है, लेकिन शुरुआत में मूल नियम के खिलाफ नहीं गया, इसी तरह अंत में भी, इसे समझें। और अगर मुकातिब के मालिक होने से छह महीने से कम समय में बच्चा पैदा हुआ, पस अगर मुकातिब ने मौला के दावे की तस्दीक की, तो नसब साबित होगा मगर बच्चा आज़ाद न होगा और न ही उक्र वाजिब होगा। इसी तरह अगर मुकातिब ने कोई गुलाम खरीदा और मौला ने उसके नसब का दावा किया और मुकातिब ने उसकी तस्दीक की, तो नसब साबित होगा मगर आज़ाद नहीं होगा।

मुकातिबा के निकाह में संदेह और संदेह की पुष्टि की प्रक्रिया ☆

मुकातिब की मुकातिबा बाँदी के यहाँ बच्चा पैदा हुआ और उसके मौला ने इस बाँदी के गर्भ का मुकातिबा होने के बाद का होने का दावा किया; पस अगर इस मुकातिबा ने मौला की तस्दीक की, तो बच्चे का नसब मौला से साबित होगा और इस बात पर आधारित माना जाएगा कि 'निकाह-ए-फासिद' (दोषपूर्ण विवाह) के हुक्म से उससे बच्चा पैदा हुआ है। और मुकातिबा के आजिज़ होने से पहले बच्चा आज़ाद नहीं होगा, और आजिज़ होने के बाद उस कीमत पर आज़ाद होगा जो आजिज़ होने के दिन थी, चाहे मुकातिब मौला के दावे की तस्दीक करे या तक़्ज़ीब। और अगर मुकातिबा ने किताबत के समय से छह महीने से कम में बच्चा जना और मुकातिबा के मौला ने दावा किया और मुकातिब ने तस्दीक की, तो बच्चा जन्म के दिन की कीमत पर आज़ाद होगा और उसका उक्र मुकातिब को मिलेगा। और अगर मुकातिबा ने मौला को झुठलाया तो नसब साबित नहीं होगा, चाहे मुकातिब तस्दीक करे। लेकिन अगर बच्चे ने बालिग होने के बाद मौला की तस्दीक की, या मुकातिब की तस्दीक के बावजूद वह मुकातिबा बाँदी माल-ए-किताबत अदा करने से आजिज़ हो गई, तो नसब साबित होगा। एक मुकातिब ने अपनी बाँदी को मुकातिबा बनाया और खुद माल अदा करके आज़ाद हो गया, फिर उसकी मुकातिबा ने किताबत के समय से छह महीने से कम में बच्चा जना और मौला ने उसका दावा किया और मुकातिब ने तस्दीक की, तो नसब साबित होगा और बच्चा जन्म के दिन की कीमत पर आज़ाद होगा; और अगर छह महीने से ज़्यादा में जना तो बच्चा आज़ाद नहीं होगा क्योंकि 'गुरूर' (धोखा/भ्रम) नहीं पाया जाता है।

کرنے پر رہا پس اگر دونوں نے ایک ساتھ ادا کیا یا دونوں کا وقت ادا ایک ساتھ آیا اور بدلا واقع ہوا تو دونوں آزاد ہو جائیں گے اور کسی کو دوسرے کی ولاء نہ ملے گی اور اگر کسی نے پہلے ادا کیا تو اس کو دوسرے کی ولاء ملے گی اور اس پر دوسرے کی ولاء کا حق نہ ہو گا اور اگر دونوں ساتھ ہی عاجز ہو گئے تو وہ مکاتبہ باندی آزاد ہو کر دونوں کی مالک ہو گی اور اگر کوئی پہلے عاجز ہوا تو دوسرا آزاد ہو کر دونوں کا مالک ہو گا یہ کافی میں ہے۔

اگر ایک شخص اپنے مکاتب سے مال کتابت بغیر وصول کئے چھوڑ کر مر گیا اور اس کے وارثوں میں مرد و عورت موجود ہیں پھر اس کا مکاتب ادائے کتابت کے لائق مال کافی چھوڑ کر مر گیا تو اس مال سے پہلے اس کی کتابت ادا کی جائے گی اور یہ مال اس کے تمام وارثوں کے درمیان تقسیم ہو گا پھر جو مال بعد ادائے کتابت کے باقی رہا وہ مولیٰ کے فقط مذکر وارثوں میں تقسیم ہو گا بشرطیکہ سوائے وارثان مولیٰ کے مکاتب کا کوئی وارث موجود نہ ہو اسی طرح اگر مکاتب پہلے نہیں مرا بلکہ ان وارثان مولیٰ کو مال کتابت ادا کر کے مرایا انہوں نے مکاتب کو کتابت کا مال ہبہ کر دیا یا اس کو آزاد کر دیا پھر مکاتب مر گیا تو ایسی صورت میں بھی اس کی میراث وارثان مولیٰ میں سے فقط مذکروں کو ملے گی یہ مبسوط میں لکھا ہے زید کے مکاتب کی باندی کے بچہ ہوا اور یہ باندی مکاتب کی ملک میں حاملہ ہوئی ہے اور زید نے اس کے بچہ کے نسب کا دعویٰ کیا اور مکاتب نے اس کی تصدیق کی تو نسب ثابت ہو گا چنانچہ کسی اجنبی کی باندی کے بچہ کا اس طرح دعویٰ کرنے اور اجنبی کی تصدیق کرنے میں یہی حکم تھا اور مولیٰ پر باندی کا عقر اور بچہ کی قیمت واجب ہو گی پس وہ بچہ قیمت آزاد اور مولیٰ سے ثابت النسب ہو گا مگر اس کی ماں مولیٰ کی ام ولد نہ ہو جائے گی اور اگر مکاتب نے مولیٰ کی تکذیب کی تو

نسب ثابت نہ ہو گا اور اگر مولیٰ کبھی اس کا مالک ہو گیا تو نسب ثابت ہو جائے گا کیونکہ موجب موجود اور مانع یعنی حق مکاتب معدوم ہو گیا اور مولیٰ کو اس سے نکاح کرنا جائز نہیں ہے۔ قال المترجم۔ وھذا لوراہ عمادۃ فی النسخۃ قال وقدا درجنا حکما وجدنا وھی اور اگر مکاتب نے اپنے مولیٰ کی بیوی کو خرید لیا تو اس کا نکاح باقی رہا ہٰذا یقتضی تاویلاً ولکن لم تخالف الاصل فی الابتداء مہثل ذلک فکذلک فی الانتہاء لاحبہ فافہم اور اگر مکاتب کے مالک ہونے سے چھ مہینے سے کم میں بچہ پیدا ہوا پس اگر مکاتب نے دعویٰ مولیٰ کی تصدیق کی تو نسب ثابت ہو گا مگر بچہ آزاد نہ ہو گا اور نہ عقر واجب ہو گا ایسے ہی اگر مکاتب نے کوئی غلام خریدا اور مولیٰ نے اس کے نسب کا دعویٰ کیا اور مکاتب نے اس کی تصدیق کی تو نسب ثابت مگر آزاد نہ ہو گا۔

مکاتبہ کے نکاح میں شبہ اور تصدیق شبہ کا طریق کار ☆

مکاتب کی مکاتبہ باندی کے بچہ پیدا ہوا اور اس کے مولیٰ نے اس باندی کے حمل کا بعد مکاتبہ ہونے کے دعویٰ کیا پس اگر اس مکاتبہ نے مولیٰ کی تصدیق کی تو بچہ کا نسب مولیٰ سے ثابت ہو گا اور اس امر پر محمول کیا جائے گا کہ بحکم نکاح فاسد اس سے بچہ پیدا ہوا ہے اور قبل مکاتبہ کے عاجز ہونے کے بچہ آزاد نہ ہو گا اور بعد عاجز ہونے کے جو قیمت عاجز ہونے کے روز تھی اس قیمت پر آزاد ہو گا خواہ مکاتب مولیٰ کے دعویٰ کی تصدیق کرے یا تکذیب کرے اور اگر مکاتبہ وقت کتابت سے چھ مہینے سے کم میں بچہ جنی اور مکاتبہ نے کے مولیٰ نے دعویٰ کیا اور مکاتب نے تصدیق کی تو روز پیدائش کی قیمت پر آزاد ہو گا اور اس کا عقر مکاتب کو ملے گا اور اگر مکاتبہ نے مولیٰ کی تکذیب کی تو نسب ثابت نہ ہو گا اگر چہ مکاتب تصدیق کرے لیکن اگر بچہ نے بعد بلوغ کے مولیٰ کی تصدیق کی یا باوجود تصدیق مکاتب کے وہ باندی مکاتبہ ادائے کتابت سے عاجز ہو گئی تو نسب ثابت ہو گا ایک مکاتب نے اپنی باندی کو مکاتب کیا اور خود مال ادا کر کے آزاد ہو گیا پھر اس کی مکاتبہ وقت کتابت سے چھ مہینہ سے کم میں بچہ جنی اور مولیٰ

نے اس کا دعویٰ کیا اور مکاتب نے تصدیق کی تو نسب ثابت ہو گا اور روز ولادت کی قیمت پر بچہ آزاد ہو گا اور اگر چھ مہینے سے زیادہ میں جنی تو بچہ آزاد نہ ہو گا کیونکہ غرور نہیں پایا جاتا ہے

However, if the *mukātiba* (female slave under a manumission contract) becomes incapacitated (unable to pay), the child shall be freed upon payment of its value. If the *mukātiba* gave birth more than six months after the contract and the *mukātib* (male slave under a manumission contract) became free in less than six months, the ruling is the same as the child born before the *mukātib*'s freedom. If the child was born six months or more after the *mukātib* became free, and the master claims that the child was conceived through intercourse after manumission, paternity (*nasab*) will not be established, even if the *mukātiba* confirms his statement. The master shall be considered an adulterer (*zānī*) because the right of ownership no longer exists and there is no room for legal interpretation (*ta'wīl*); he is thus treated like a stranger. If the master admits to marrying the *mukātiba* after the *mukātib* became free, and she confirms this, paternity is established, but the child will not be free because of the doubt inherent in the marriage, and the child will remain a *mukātib* by following the mother's status. Then, if the mother becomes incapacitated, both will be considered slaves. If the *mukātiba* denies the master's claim, paternity is not established. However, if she becomes incapacitated while the *mukātib* confirms the master's claim, paternity is established, but the child is not free. If the master claims he had intercourse with the slave-woman before the *mukātib* was freed and a child was born, and both parties confirm this, paternity is established but the child is not free. If the *mukātiba* becomes incapacitated, the master shall take the child by paying its price for manumission, and if she pays the required wealth, she and the child shall both be free.

Problem concerning a joint slave-woman between a *mukātib* and a free person

☆

Similarly, if the *mukātiba* confirms and the freed *mukātib* denies, paternity is established and the child remains a slave even if she becomes incapacitated. If the freed *mukātib* confirms the master's claim that intercourse occurred before his freedom but the *mukātiba* denies it, paternity is not established; however, it will be established after she becomes incapacitated, and the child will be freed upon paying the price on the day of her incapacitation, and she will become the *mukātib*'s slave. If a *mukātib* became the owner of a slave-woman who bore a child, and the *mukātib*'s master claimed paternity and she confirmed it, paternity is established but the child is not free. If the *mukātiba* becomes incapacitated, given she bore the child within six

months of gaining ownership, the child will be freed upon paying the value on the day of incapacitation. If born in less than six months, it will not be freed. If the *mukātib* was freed before his *mukātiba* became incapacitated, or died leaving enough wealth for manumission which was then paid, and then the *mukātiba* became incapacitated, the ruling is as mentioned in the case where the *mukātib* was not freed. If the slave-woman gave birth more than six months after coming into the *mukātiba*'s ownership, the child is free, otherwise not. If the *mukātib* becomes incapacitated before the *mukātiba* or dies in state of incapacity without leaving sufficient funds, the master’s paternity claim is like the claim for a child of his own slave-woman; this ruling has been passed previously, as stated in *al-Kāfī*. A slave-woman was shared between a *mukātib* and a free person; she bore a child and the *mukātib* claimed paternity. The child is declared his son and the woman his *umm al-walad*. He shall pay half the *'uqr* (dower/compensation) to the master and half the price as compensation to the free person, based on the price of the day she became pregnant by the *mukātib*; he shall not pay any price for the child. If the *mukātib* becomes incapacitated after paying compensation, both the woman and the child will become the master's property. If no dispute occurred with the free person and no compensation was paid until the *mukātib* became incapacitated, half the woman and half the child belong to his free partner, but he must pay half the *'uqr*. If there is a *mukātiba* slave-woman between a free man and a *mukātib*, and the *mukātib* claims paternity of her child, it is permissible. She has the choice: she may complete the manumission contract and take the *'uqr* for intercourse from the *mukātib*, or declare herself incapacitated...

लेकिन अगर वह मुकातबा (मुक्ति अनुबंध वाली दासी) असमर्थ हो जाए, तो उस स्थिति में बच्चा अपनी कीमत के भुगतान के बाद स्वतंत्र होगा। और यदि अनुबंध के समय से छह महीने से अधिक समय बाद मुकातबा ने बच्चा जना और छह महीने से कम समय में मुकातब (मुक्ति अनुबंध वाला दास) स्वतंत्र हो गया, तो उसका आदेश वही है जो मुकातब के स्वतंत्र होने से पहले बच्चा पैदा होने का था। और यदि मुकातब के स्वतंत्र होने के छह महीने या उससे अधिक समय बाद बच्चा पैदा हुआ और स्वामी ने यह दावा किया कि स्वतंत्रता के बाद संभोग करने से बच्चा पैदा हुआ है, तो उसका पितृत्व (नसब) सिद्ध नहीं होगा, भले ही मुकातबा उसके कथन की पुष्टि करे, और स्वामी को व्यभिचारी (ज़ानी) माना जाएगा क्योंकि स्वामित्व का अधिकार मौजूद नहीं है और न ही कोई व्याख्या संभव है। अतः वह एक अजनबी के समान हो गया। और यदि स्वामी ने स्वीकार किया कि मैंने इस मुकातबा से मुकातब की स्वतंत्रता के बाद निकाह (विवाह) किया है, तो यदि मुकातबा ने इसकी पुष्टि की तो पितृत्व सिद्ध होगा और बच्चा स्वतंत्र नहीं होगा क्योंकि निकाह में संदेह है और वह बच्चा अपनी माँ के अधीन मुकातब रहेगा। फिर यदि उसकी माँ असमर्थ हो गई तो दोनों को गुलाम करार दिया जाएगा। और यदि मुकातबा ने स्वामी को झुठलाया तो पितृत्व सिद्ध नहीं होगा। लेकिन यदि वह मुकातबा असमर्थ हो गई जबकि मुकातब पुष्टि करता है, तो पितृत्व सिद्ध होगा लेकिन बच्चा स्वतंत्र नहीं होगा। और यदि स्वामी ने यह दावा किया कि मुकातब के स्वतंत्र होने से पहले दासी से संभोग करने से बच्चा पैदा हुआ है, तो यदि दोनों ने इसकी पुष्टि की तो बच्चे का पितृत्व सिद्ध होगा और बच्चा स्वतंत्र नहीं होगा। और यदि मुकातबा असमर्थ हो गई तो स्वामी उस बच्चे को उसकी कीमत देकर स्वतंत्र कर लेगा और यदि उस मुकातबा ने धन चुका दिया तो वह स्वयं बच्चे सहित स्वतंत्र हो जाएगी।

एक मुकातब और एक स्वतंत्र व्यक्ति के बीच एक साझा दासी का मामला ☆

इसी प्रकार यदि मुकातबा ने पुष्टि की और स्वतंत्र मुकातब ने झुठलाया तो पितृत्व सिद्ध होगा और फिर वह गुलाम होगा भले ही वह मुकातबा असमर्थ हो जाए। यदि स्वतंत्र मुकातब ने स्वामी की पुष्टि की कि मुकातबा के साथ उसका संभोग मेरी स्वतंत्रता से पहले हुआ है, लेकिन मुकातबा ने झुठलाया, तो पितृत्व सिद्ध नहीं होगा, लेकिन मुकातबा के असमर्थ होने के बाद सिद्ध हो जाएगा और वह उसके असमर्थ होने के दिन की कीमत पर स्वतंत्र होगा और वह मुकातब की दासी बन जाएगी। मुकातब एक दासी का स्वामी बना और उस दासी से बच्चा हुआ और मुकातब के स्वामी ने उसके पितृत्व का

दावा किया और मुकातबा ने पुष्टि की, तो पितृत्व सिद्ध होगा और बच्चा स्वतंत्र नहीं होगा। फिर यदि मुकातबा असमर्थ हो गई, इस स्थिति में कि उसकी दासी ने स्वामित्व मिलने के छह महीने के भीतर बच्चा जना है, तो वह बच्चा असमर्थ होने के दिन की कीमत पर स्वतंत्र होगा। और यदि छह महीने से कम में जना है, तो स्वतंत्र नहीं होगा। और यदि मुकातब अपनी मुकातबा के असमर्थ होने से पहले स्वतंत्र हो गया या मुक्ति अनुबंध के योग्य पर्याप्त धन छोड़कर मर गया और अनुबंध की राशि चुका दी गई, फिर उसकी मुकातबा असमर्थ हुई, तो इस स्थिति में वही आदेश है जो हमने मुकातब के स्वतंत्र न होने की स्थिति में उल्लेख किया है। और यदि वह दासी मुकातबा के स्वामित्व में आने के छह महीने से अधिक समय बाद जन्मी तो बच्चा स्वतंत्र होगा अन्यथा स्वतंत्र नहीं होगा। और यदि मुकातबा से पहले मुकातब असमर्थ हो गया या असमर्थता की स्थिति में मर गया, यानी अनुबंध चुकाने योग्य धन नहीं छोड़ा, तो स्वामी का पितृत्व का दावा अपनी दासी के बच्चे के पितृत्व के दावे के समान है और इसका आदेश पहले गुजर चुका है जैसा कि 'अल-काफी' में है। एक मुकातब और एक स्वतंत्र व्यक्ति के बीच एक दासी साझा थी, उसे बच्चा हुआ और मुकातब ने पितृत्व का दावा किया, तो वह बच्चा उसका पुत्र और दासी उसकी 'उम्म अल-वलद' (बच्चे की माँ दासी) करार दी जाएगी। वह स्वामी को आधा 'उक्र' (जुर्माना) और स्वतंत्र व्यक्ति को आधी कीमत का हर्जाना देगा, और यह कीमत उस दिन की कीमत के हिसाब से होगी जिस दिन वह साझा दासी मुकातब से गर्भवती हुई थी, और बच्चे की कोई कीमत नहीं देगा। फिर यदि हर्जाना देने के बाद वह मुकातब असमर्थ हो गया, तो यह दासी और उसका बच्चा दोनों स्वामी की संपत्ति बन जाएंगे। और यदि स्वतंत्र व्यक्ति से कोई विवाद नहीं हुआ और न ही हर्जाना दिया गया यहाँ तक कि मुकातब असमर्थ हो गया, तो आधी दासी और आधा बच्चा उसके स्वतंत्र साझेदार का होगा, लेकिन उस पर आधा 'उक्र' अनिवार्य होगा। और यदि एक स्वतंत्र और एक मुकातब के बीच एक मुकातबा दासी हो और मुकातब ने उसके बच्चे के पितृत्व का दावा किया तो यह जायज़ है, और वह मुकातबा स्वतंत्र होगी चाहे तो अनुबंध पूरा कर दे और मुकातब से अपने साथ संभोग का 'उक्र' ले ले या अपने आप को असमर्थ...

لیکن اگر وہ مکاتبہ عاجز ہو جائے تو اس صورت میں قیمت سے بچہ آزاد ہوگا اور اگر وقت کتابت سے چھ مہینے سے زیادہ میں مکاتبہ بچہ جنی اور چھ مہینے سے کم میں مکاتب آزاد ہوا تو اس کا حکم وہی ہے جو مکاتب کے آزاد ہونے سے پہلے بچہ پیدا ہونے کا حکم تھا اور اگر مکاتب کے آزاد ہونے سے چھ مہینے یا زیادہ میں بچہ پیدا ہوا اور مولیٰ نے زعم کیا کہ بعد آزادی کے وطی واقع ہونے سے بچہ پیدا ہوا ہے تو اس کا نسب ثابت نہ ہوگا اگرچہ مکاتب اس کے قول کی تصدیق کرے اور مولیٰ اس کا زانی قرار دیا جائے گا کیونکہ حق الملک موجود نہیں ہے اور نہ تاویل ہو سکتی ہے پس مثل اجنبی کے ہو گیا اور اگر مولیٰ نے اقرار کیا کہ میں نے اس مکاتبہ سے بعد آزادی مکاتب کے نکاح کیا ہے پس اگر مکاتبہ نے اس کی تصدیق کی تو نسب ثابت ہوگا اور بچہ آزاد نہ ہوگا کیونکہ نکاح میں شبہ ہے اور وہ بچہ اپنی ماں کی تبعیت میں مکاتب ہوگا پھر اگر اس کی ماں عاجز ہوگئی تو دونوں رقیق قرار دیے جائیں گے اور اگر مکاتبہ نے مولیٰ کی تکذیب کی تو نسب ثابت نہ ہو گا لیکن اگر وہ مکاتبہ عاجز ہوئی حالانکہ مکاتب تصدیق کرتا ہے تو نسب ثابت ہوگا مگر بچہ آزاد نہ ہوگا اور اگر مولیٰ نے زعم کیا کہ مکاتب کے آزاد ہونے سے پہلے باندی سے وطی واقع ہونے سے بچہ پیدا ہوا ہے پس اگر دونوں نے اس کی تصدیق کی تو بچہ کا نسب ثابت ہوگا اور بچہ آزاد نہ ہوگا اور اگر مکاتبہ عاجز ہوگئی تو مولیٰ اس بچہ کو قیمت آزاد کر کے لے لے گا اور اگر اس مکاتبہ نے مال ادا کیا تو خود مع بچہ کے آزاد ہو جائے گی۔

ایک مکاتب و ایک آزاد کے درمیان ایک مشترکہ باندی کا مسئلہ ☆

اسی طرح اگر مکاتبہ نے تصدیق اور مکاتب آزاد نے تکذیب کی تو نسب ثابت اور پھر رقیق ہوگا اگرچہ وہ مکاتبہ عاجز ہو جائے اگر مکاتب آزاد نے مولیٰ کی تصدیق کی کہ مکاتبہ کے ساتھ اس کی وطی میرے آزاد ہونے سے پہلے واقع ہوئی ہے مگر مکاتبہ نے تکذیب کی تو نسب ثابت نہ ہوگا مگر مکاتبہ کے عاجز ہو جانے کے بعد ثابت ہو جائے گا اور اس کے عاجز ہونے کے دن کی قیمت پر آزاد ہوگا اور وہ مکاتب کی باندی ہو جائے گی مکاتب کی مکاتب ایک باندی کی مالک ہوئی اور اس باندی سے بچہ ہوا اور مکاتب کے مولیٰ نے اس کے نسب کا دعویٰ کیا اور مکاتبہ نے تصدیق کی تو نسب ثابت ہوگا اور بچہ آزاد نہ ہوگا پھر اگر مکاتبہ عاجز ہوگئی درصورتیکہ اس مکاتبہ کی باندی وقت ملک سے چھ مہینے میں بچہ جنی ہے تو وہ بچہ عاجز ہونے کے روز کی قیمت پر آزاد ہوگا اور اگر چھ مہینے سے کم میں جنی ہے تو آزاد نہ ہوگا اور اگر مکاتب اپنی مکاتبہ کے عاجز ہونے سے پہلے آزاد ہو گیا یا وفاہ کتابت کے لائق کافی مال چھوڑ کر مر گیا اور کتابت ادا کر دی گئی پھر اس کی مکاتبہ عاجز ہوئی تو اس صورت میں وہی حکم ہے جو ہم نے درصورت عدم آزادی مکاتب کے ذکر کیا ہے اور اگر وہ باندی مکاتبہ کی ملک میں آنے سے چھ مہینے سے زیادہ میں جنی تو بچہ آزاد ہوگا ورنہ آزاد نہ ہوگا اور اگر مکاتبہ سے پہلے مکاتب عاجز ہو گیا یا حالت عجز میں مر گیا یعنی ادائے کتابت کے لائق مال نہ چھوڑا تو مولیٰ کا دعوئی نسب مثل اپنی باندی کے بچہ کے دعوئی نسب کے ہے اور اس کا حکم گزر چکا ہے کذا فی الکافی۔

ایک مکاتب و ایک آزاد کے درمیان ایک باندی مشترک تھی اس کے بچہ ہوا اور مکاتب نے نسب کا دعویٰ کیا تو وہ بچہ اس کا فرزند اور باندی اس کی ام ولد قرار دی جائے گی اور اس کا نصف عقر مولیٰ کو اور نصف قیمت آزاد کو ضمان دے گا اور یہ قیمت اس روز کی قیمت کے حساب سے دے گا جس دن وہ باندی مشترکہ مکاتب سے حاملہ ہوئی ہے اور بچہ کی قیمت کچھ نہیں دے گا پھر اگر بعد ضمان دینے کے وہ مکاتب عاجز ہو گیا تو یہ باندی اور اس کا بچہ دونوں مولیٰ کے

مملوک ہو جائیں گے اور اگر آزاد سے کچھ خصومت نہ واقع ہوئی اور نہ ضمان دی یہاں تک کہ مکاتب عاجز ہو گیا تو آدمی باندی اور آدھا بچہ اس کے آزاد شریک کا ہو گا مگر اس پر آدھا عقر واجب ہوگا اور اگر آزاد و مکاتب کے درمیان مکاتبہ باندی ہو اور مکاتب نے اس کے بچہ کے نسب کا دعویٰ کیا تو جائز ہے اور وہ مکاتبہ مختار ہو گی کہ چاہے عقد کتابت پورا کر دے اور مکاتب سے اپنے ساتھ وطی کرنے کا عقر لے لے یا اپنے تئیں عاجز

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume (5) 374 Kitab al-Makatib (The Book of Manumission Contracts)

...shall do so, and the *mukatib* (a slave with a manumission contract) shall pay half the price and half the *uqr* (dower for intercourse) to his free partner. If both claim lineage (parentage), the claim of the free person shall be held valid. If the female *mukatiba* slave chooses to complete the manumission contract and then the free person dies, half the manumission fee (*badal al-kitabah*) representing the free person's share shall be waived, and for the remaining half—the *mukatib*'s share—she shall work (*sa'i*) to pay whichever is less: that amount or half her price. This is the opinion of Imam Muhammad (RA). According to Imam Abu Yusuf (RA), she shall work for the payment of half her price. If she chooses to declare inability, and the manumittor is insolvent, she shall work for half her price; if he is solvent, he shall pay compensation for half her price to the *mukatib*. Whatever compensation he pays, he cannot reclaim it from the female slave.

फ़तावा-ए-आलमगिरी ..... भाग (5) 374 किताबुल मकातिब

...करे और मकातिब अपने शरीक आज़ाद को उसकी आधी क़ीमत और आधा उक्र (संभोग का मुआवज़ा) देगा और अगर दोनों ने उसके नसब (वंश) का दावा किया तो उस आज़ाद का दावा सही माना जाएगा। फिर अगर बांदी मकातिबा ने यह विकल्प चुना कि किताबत का अनुबंध पूरा करे और फिर वह आज़ाद मर गया, तो उसके ज़िम्मे से आधा बदल-ए-किताबत यानी आज़ाद का हिस्सा समाप्त हो जाएगा और बाकी आधा हिस्सा यानी मकातिब का हिस्सा और आधी क़ीमत में से जो कम हो, उसे मेहनत (सई) करके अदा करेगी। और यह इमाम मुहम्मद (रह.) का कथन है और इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) के अनुसार वह आधी क़ीमत के लिए सई करेगी। और अगर उसने असमर्थ होने (आज़िज़ होना) का विकल्प चुना, तो अगर आज़ाद करने वाला निर्धन हो तो वह अपनी आधी क़ीमत के लिए सई करे, और अगर वह संपन्न हो तो वह उसकी आधी क़ीमत का हर्जाना मकातिब को देगा। फिर उसने जो हर्जाना दिया है, वह उस बांदी से वापस नहीं ले सकता।

کرے اور مکاتب اپنے شریک آزاد کو اس کی نصف قیمت و نصف عقر دے گا اور اگر دونوں نے اس کے نسب کا دعویٰ کیا تو اس آزاد کا دعویٰ صحیح رکھا جائے گا پھر اگر باندی مکاتبہ نے اختیار کیا کہ عقد کتابت پورا کرے پھر وہ آزاد مر گیا تو اس کے ذمہ سے آدھا بدل کتابت یعنی آزاد کا حصہ ساقط ہوگا اور باقی نصف یعنی حصہ مکاتب اور نصف قیمت میں سے جو کم ہو اس کو سعی کر کے ادا کرے گی اور یہ امام محمدؒ کا قول ہے اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک آدھی قیمت کے واسطے سعی کرے گی اور اگر اس نے عاجز ہونا اختیار کیا پس اگر معتق تنگدست ہو تو اپنی نصف قیمت کے واسطے سعی کرے اور اگر خوش حال ہو تو اس کی نصف قیمت مکاتب کو ضمان دے گا پھر جس قدر اس نے ضمان دیا وہ اس باندی سے واپس نہیں لے سکتا ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (475) Book of the Contracted Slave (Kitab al-Mukatab)

...is in [the text]. Imam Muhammad (RA) mentioned in 'Ziyadat' that if two *mukatabs* (contracted slaves) have a child from a shared female slave and both claim paternity, the lineage will be established from both. The child will be a *mukatab* along with both of them and will be included in their contract (*kitabat*). The female slave will be treated as an *Umm al-Walad* (mother of the child), meaning her sale is prohibited, similar to the freedom of an *Umm al-Walad*. If one of them pays his contract price (*badal al-kitabat*), he will become free as the condition is met. Along with him, his share of the child will also become free in subservience to him, while the other father's share of the child will remain a *mukatab* with him. This is the view according to Imam Azam (RA), and there shall be no indemnity (*zaman*) regarding the child. However, according to the legal analogy (*qiyas*) of Imam Abu Yusuf (RA) and Imam Muhammad (RA), if one *mukatab* pays his price, his share of the child as well as the remaining share of the child will also become free, and no indemnity shall be due for the child, nor shall any labor to earn freedom (*sa'ayat*) be mandatory upon the child. The entire female slave will become the *Umm al-Walad* of the man who became free, and it will be mandatory for him to pay the other *mukatab* the price of his share, whether he is wealthy or poor.

If it happens that after one *mukatab* pays his price, the other becomes incapacitated (*aajiz*), then according to Imam Azam (RA), the portion of the child belonging to the freed man will be free in subservience to him, and the entire female slave will be the *Umm al-Walad* of the freed man. It will be mandatory for the freed man to pay half the price of the slave to the master (*maula*) of the incapacitated man, whether he is poor or wealthy, and no indemnity will be due from him regarding the child. However, that child will pay half the price to the master of the incapacitated man through labor (*sa'ayat*). If it happens that after one *mukatab* paid his price, the second *mukatab* also paid his and became free, this scenario was not mentioned by Imam Muhammad (RA). According to the opinion of Imam Azam (RA), the ruling is that the child will be free in subservience to both *mukatabs*. According to the *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), at the time one pays, the entire child becomes free with him because manumission is not divisible (*tajazzi*), and no indemnity or labor (*sa'ayat*) shall be mandatory. The entire slave will become his *Umm al-Walad*, and this ruling will not change after the second person pays.

If neither paid anything until one became incapacitated, then according to the *Sahibayn*, the child will remain a *mukatab* with the one who did not become incapacitated and will remain the son of both as before. The one who did not become incapacitated will pay half the price of the child to the master of the incapacitated one, whether he is poor or wealthy. In this case, Imam Muhammad (RA) did not mention any ruling regarding the mother (the slave). According to the *Sahibayn*, she should become the *Umm al-Walad* of the one who is not incapacitated. According to the opinion of Imam Azam (RA), half of the child should remain a *mukatab* with the one who is not incapacitated, and half should become a slave owned by the master of the incapacitated man. As for the ruling on the female slave, some of our scholars (*mashaikh*) said that according to the opinion of Imam Azam (RA), the entire slave should become the *Umm al-Walad* of the one who is not incapacitated.

A Contracted Slave Who Died After Attaining Freedom in the Final Part of His Life ❋ Ali Razi and Karkhi mentioned that according to the opinion of Imam Azam (RA), it is mandatory that half of the female slave becomes the *Umm al-Walad* of the non-incapacitated *mukatab* and half becomes the owned slave of the master of the incapacitated *mukatab*. If neither of them paid nor became incapacitated, but one *mukatab* died leaving assets exceeding the payment of the contract, his master will collect the contract price from his estate, and the judge (*qazi*) will rule that this *mukatab* died after becoming free in the final part of his life. Then, according to Imam Azam (RA), half of the child will be free in subservience to his father, and the remaining half will remain a *mukatab* in subservience to the second father. Then, if the second father pays the money, the entire child will become free and will not inherit from the first father. This [opinion of] Imam...

1. i.e., he will not be the heir of the one who was freed first because he still bore the mark of slavery (*raqiq*), and inheritance is not obtained from slavery.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (475) किताब अल-मुकातब

में है। इमाम मुहम्मद रह. ने 'ज़ियादात' में ज़िक्र फ़रमाया है कि दो मुकातबों (अनुबंधित दासों) के बीच एक साझी लौंडी (दासी) से बच्चा हुआ और दोनों ने उसके पितृत्व (नसब) का दावा किया, तो दोनों से उसका नसब साबित होगा और बच्चा दोनों के साथ मुकातब होगा और उनके अनुबन्ध (किताबत) में शामिल होगा। वह लौंडी 'उम्मे वलद' के समान होगी, जिसका अर्थ है कि उसकी बिक्री उम्मे वलद की आज़ादी की तरह वर्जित होगी। फिर अगर उनमें से एक ने अपने अनुबन्ध की राशि (बदल-ए-किताबत) अदा कर दी, तो शर्त पूरी होने पर वह आज़ाद हो जाएगा। उसके साथ उसकी अधीनता (तबैय्यत) में उसके हिस्से का बच्चा भी आज़ाद हो जाएगा, जबकि दूसरे के हिस्से का बच्चा उसके साथ मुकातब बना रहेगा। यह इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार है और बच्चे के संबंध में कोई क्षतिपूर्ति (ज़मान) नहीं होगी। मगर इमाम अबू यूसुफ़ रह. और इमाम मुहम्मद रह. के क़यास के मुताबिक़, अगर एक मुकातब ने अपना बदल अदा कर दिया, तो उसके साथ उसका हिस्सा और बच्चे का बाकी हिस्सा भी आज़ाद हो जाएगा और बच्चे के लिए कोई ज़मान नहीं देना होगा, न ही बच्चे पर परिश्रम (सआयत) अनिवार्य होगी। पूरी लौंडी उस आज़ाद व्यक्ति की उम्मे वलद बन जाएगी और उस पर अनिवार्य होगा कि वह दूसरे मुकातब को उसके हिस्से की कीमत अदा करे, चाहे वह धनी हो या निर्धन।

यदि ऐसा हो कि एक मुकातब द्वारा राशि अदा करने के बाद दूसरा असमर्थ (आज़िज़) हो जाए, तो इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार आज़ाद व्यक्ति का हिस्सा बच्चा उसकी अधीनता में आज़ाद होगा और पूरी लौंडी आज़ाद व्यक्ति की उम्मे वलद होगी। आज़ाद व्यक्ति पर अनिवार्य होगा कि वह असमर्थ होने वाले के स्वामी (मौला) को लौंडी की आधी कीमत चुकाए, चाहे वह निर्धन हो या धनी, और उस पर बच्चे के लिए कोई ज़मान नहीं होगा। लेकिन वह बच्चा असमर्थ होने वाले के मौला को परिश्रम (सआयत) करके आधी कीमत अदा करेगा। यदि ऐसा हो कि एक मुकातब द्वारा अदायगी के बाद दूसरे ने भी अपनी राशि चुका दी और आज़ाद हो गया, तो यह स्थिति इमाम मुहम्मद रह. ने बयान नहीं की है। इमाम-ए-आज़म रह. के कथन के अनुसार हुक्म यह है कि वह बच्चा दोनों मुकातबों की अधीनता में आज़ाद होगा। साहबैन (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार, एक के अदायगी करते ही पूरा बच्चा उसके साथ आज़ाद हो जाएगा क्योंकि गुलामी से मुक्ति का विभाजन नहीं होता, और न ही कोई ज़मान या सआयत अनिवार्य होगी। पूरी लौंडी उसी की उम्मे वलद बन जाएगी और दूसरे द्वारा अदायगी के बाद यह हुक्म नहीं बदलेगा।

यदि दोनों ने कुछ अदा नहीं किया यहाँ तक कि एक असमर्थ (आज़िज़) हो गया, तो साहबैन के निकट जो मुकातब असमर्थ नहीं हुआ है, उसके साथ वह बच्चा मुकातब रहेगा और दोनों की संतान रहेगा जैसा पहले था। जो मुकातब असमर्थ नहीं हुआ, वह असमर्थ होने वाले के मौला को बच्चे की आधी कीमत देगा, चाहे धनी हो या निर्धन। इस स्थिति में इमाम मुहम्मद रह. ने माँ (लौंडी) के बारे में कोई हुक्म ज़िक्र नहीं किया। साहबैन के अनुसार जो असमर्थ नहीं हुआ, लौंडी उसकी उम्मे वलद होनी चाहिए। इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार जो असमर्थ नहीं हुआ उसके साथ आधा बच्चा मुकातब रहे और आधा बच्चा असमर्थ व्यक्ति के मौला का गुलाम बना रहे। लौंडी के बारे में हमारे कुछ मशाइख (विद्वानों) ने कहा कि इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार जो असमर्थ नहीं हुआ पूरी लौंडी उसकी उम्मे वलद हो जाएगी।

मुकातब अपनी ज़िंदगी के आख़िरी हिस्से में आज़ाद होकर मरा ✨ अली राज़ी और कर्खी ने ज़िक्र फ़रमाया कि इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार वाजिब है कि आधी लौंडी सक्षम मुकातब की उम्मे वलद बने और आधी असमर्थ मुकातब के मौला की दासी रहे। यदि किसी ने अदायगी नहीं की और न ही असमर्थ हुआ, लेकिन एक मुकातब अनुबन्ध की राशि से अधिक संपत्ति छोड़कर मर गया, तो उसका स्वामी (मौला) संपत्ति से अपनी राशि वसूल करेगा और काज़ी (न्यायाधीश) यह फैसला देगा कि यह मुकातब अपनी ज़िंदगी के आख़िरी हिस्से में आज़ाद होकर मरा है। फिर इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार आधा बच्चा अपने पिता की अधीनता में आज़ाद होगा और बाकी आधा दूसरे पिता की अधीनता में मुकातब रहेगा। फिर अगर दूसरे ने भी राशि अदा कर दी, तो पूरा बच्चा आज़ाद हो जाएगा और पहले पिता का वारिस (उत्तराधिकारी) नहीं होगा। यह इमाम...

1. अर्थात पहले आज़ाद होने वाले का वारिस नहीं होगा क्योंकि उस पर अभी भी गुलामी (रक़ीक़) का दाग था और गुलामी की स्थिति में विरासत नहीं मिलती।

میں ہے۔ امام محمدؒ نے زیادات میں ذکر فرمایا ہے کہ دو مکاتبوں میں ایک باندی مشترک کے بچہ ہوا اور دونوں نے اس کے نسب کا دعویٰ کیا تو دونوں سے اس کا نسب ثابت ہوگا اور بچہ دونوں کے ساتھ مکاتب ہوگا اور ان کی کتابت میں داخل ہوگا اور باندی بمنزلہ ام ولد کے ہوگی کہ اس کی بیع مثل آزادی ام ولد کے ممتنع ہوگی پھر اگر ایک نے اپنا بدل کتابت ادا کر دیا تو شرط پائی جانے سے وہ آزاد ہو جائے گا اور اس کے ساتھ اس کی تبعیت میں اس کا حصہ فرزند بھی آزاد ہوگا اور باقی دوسرے کا حصہ فرزند اس کے ساتھ مکاتب باقی رہے گا یہ امام اعظمؒ کے نزدیک ہے اور فرزند کی بابت ضمان نہ ہوگی مگر امام ابو یوسفؒ و امام محمدؒ کے قیاس کے موافق اگر ایک مکاتب نے اپنا بدل ادا کر دیا تو اس کے ساتھ اس کا حصہ فرزند اور باقی حصہ فرزند بھی آزاد ہو جائے گا اور بچہ کی بابت ضمان نہ آئے گی اور نہ بچہ پر سعایت واجب ہوگی اور کل باندی اس آزاد شدہ کی ام ولد ہو جائے گی اور اس پر واجب ہوگا کہ دوسرے مکاتب کو اس کے حصہ کی قیمت ادا کرے خواہ خوشحال ہو یا تنگدست ہو اور اگر ایسا ہو کہ ایک مکاتب کے بدل کتابت ادا کرنے کے بعد دوسرا عاجز ہو جائے تو امام اعظمؒ کے نزدیک آزاد شدہ کا حصہ فرزند اس کی تبعیت میں آزاد ہوگا اور تمام باندی آزاد شدہ کی ام ولد ہوگی اور آزاد شدہ پر واجب ہوگا کہ عاجز شدہ کے مولیٰ کو باندی کی نصف قیمت ادا کرے خواہ تنگدست ہو یا خوشحال ہو اور اس پر بچہ کی بابت کچھ ضمان لازم نہ آئے گی لیکن وہ بچہ عاجز شدہ کے مولیٰ کو نصف قیمت سعی کر کے ادا کرے گا اور اگر ایسا ہوا کہ ایک مکاتب کے بدل کتابت ادا کرنے کے بعد دوسرے مکاتب نے بھی اپنا بدل ادا کر دیا اور آزاد ہو گیا تو یہ صورت امام محمدؒ نے ذکر نہیں فرمائی اور امام اعظمؒ کے قول کے موافق یہ حکم ہے کہ وہ بچہ دونوں مکاتبوں کی تبعیت میں آزاد ہوگا اور صاحبینؒ کے قول

کے موافق ایک کے ادا کرنے وقت تمام بچہ اس کے ساتھ آزاد ہو جائے گا بسبب اس کے کہ اعتاق تجزی نہیں ہوتا ہے اور ضمان یا سعایت لازم نہ آئے گی اور تمام باندی اسی کی ام ولد ہو جائے گی اور پھر دوسرے کے ادا کرنے بعد یہ حکم متغیر نہ ہوگا اور اگر دونوں نے کچھ ادا نہ کیا یہاں تک کہ ایک عاجز ہو گیا تو صاحبینؒ کے نزدیک جو مکاتب عاجز نہیں ہوا ہے اس کے ساتھ وہ بچہ مکاتب رہے گا اور دونوں کا فرزند رہے گا جیسا کہ سابق میں تھا اور جو مکاتب عاجز نہیں ہوا ہے وہ عاجز شدہ کے مولیٰ کو بچہ کی نصف قیمت دے گا خواہ تنگدست ہو یا خوشحال ہو اور اس صورت میں امام محمدؒ نے اس کی ماں یعنی باندی کا کچھ حکم ذکر نہیں فرمایا اور صاحبینؒ کے قول کے موافق چاہئے کہ جو عاجز نہیں ہوا ہے اس کی ام ولد ہو جائے اور امام اعظمؒ کے قول پر چاہئے کہ جو عاجز نہیں ہوا ہے اس کے ساتھ آدھا بچہ مکاتب رہے اور آدھا مکاتب عاجز شدہ کے مولیٰ کا رقیق مملوک ہو جائے اب رہا حکم باندی کا سو ہمارے بعض مشائخ نے فرمایا کہ امام اعظمؒ کے قول پر جو عاجز نہیں ہوا ہے پوری باندی اس کی ام ولد ہو جائے گی۔

مکاتب اپنی زندگی کے آخر جز میں آزاد ہو کر مرا ✵ علی رازی و کرخی نے ذکر فرمایا کہ امام اعظمؒ کے قول پر واجب ہے کہ آدھی باندی مکاتب غیر عاجز کی ام ولد اور آدھی مکاتب عاجز شدہ کے مولیٰ کی مملوکہ رقیقہ ہو جائے اور اگر دونوں میں سے کسی نے ادا کیا اور نہ عاجز ہوا لیکن ایک مکاتب ادائے کتابت سے زائد دانی مال چھوڑ کر مر گیا تو اس کا مولیٰ اس کے ترکہ میں سے اپنا بدل کتابت وصول کرے گا اور قاضی یہ حکم دے گا کہ یہ مکاتب اپنی زندگی کے آخر جز میں آزاد ہو کر مرا ہے پھر امام اعظمؒ کے نزدیک آدھا فرزند اپنے باپ کی تبعیت میں آزاد ہوگا اور باقی آدھا دوسرے باپ کی تبعیت میں مکاتب رہے گا پھر اگر دوسرے نے مال ادا کر دیا تو پورا فرزند آزاد ہو جائے گا اور پہلے باپ کا وارث نہ ہوگا یہ امام

۱ یعنی پہلے آزاد شدہ کا وارث نہ ہوگا کیونکہ وہ ابھی تک رقیق کا داغ رکھتا تھا اور رقیق سے میراث نہیں ملتی ہے۔

Page 376 | Kitab al-Mukatab (Book of the Manumitted Slave) Fatawa Alamgiri ..... Volume 5

...according to Imam-e-Azam (Imam Abu Hanifa). If the second individual fails to pay and becomes incapacitated, this child will perform labor (sa'ayat) for half of his value and pay it to the master of the incapacitated person. After the payment, a decree for his freedom shall be issued. As for the female slave, the ruling concerning her is that the portion of the slave girl belonging to the Mukatab (slave under a manumission contract) who left sufficient assets and surplus to fulfill the contract, will become an Umme-Walad (mother of a child by her master). This means that in his state of life and eventual freedom, she will be considered his Umme-Walad, specifically occurring in the final moments of his life. Consequently, upon his death as a free man, the half of the slave girl who is an Umme-Walad will also become free, as is the ruling for the Umme-Walad of a free man. Regarding the share of the other Mukatab, it shall not be kept as a bondmaid; rather, she shall pay half her value to the living Mukatab through labor (sa'i), and then a decree for the freedom of the entire slave girl will be issued. All this is according to the reasoning (qiyas) of Imam-e-Azam. According to the reasoning of Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad, the ruling is that since we have decreed that the deceased Mukatab died free in the last moments of his life, we shall decree that the entire child is free. However, if the second Mukatab is unable to pay and becomes incapacitated, then this child will perform labor for half his value and pay the master of the incapacitated person, and this child shall not inherit anything from the estate of the deceased Mukatab. This is recorded in Al-Muhit.

A female slave is jointly owned by Zaid and Amr. Zaid permitted her to engage in trade, and she incurred some debt. Then, Amr, with Zaid's permission, entered into a manumission contract (kitabat) for his share. The creditors refused to permit this contract. The creditors have such a right. However, if they agree, the manumission contract is valid. If the creditors were not present until Amr received the manumission payment, his share becomes free due to the fulfillment of the condition, and the creditors shall take half of that collected amount from Amr. This is because Amr took it from the slave girl's earnings, and half of those earnings belong to Zaid, which is tied to their debt. Then Amr shall recover from the Mukatab the money he gave to the creditors. If a slave girl permitted to trade has debts and bears a child, and the master enters into a manumission contract for that child, the creditors have the right to revoke the contract, provided the slave girl does not possess enough assets to settle the debt. If the slave girl's value is sufficient to cover

the debt, the manumission contract shall be valid. If the master frees the child, the creditors can demand a guarantee for his value from the master, provided the value of the slave girl alone is insufficient to settle the debt. If the master is insolvent, the creditors may require the child to labor (sa'i) for either his value or the amount of the debt, whichever is less. If a person enters into a manumission contract for a slave girl who has debts, and she bears a child who grows up and engages in trade and incurs debts, and then the initial creditors come and revoke the manumission contract, it shall be revoked because their right is established in the value of the slave girl. The slave girl shall be sold to settle her debt, and the child specifically shall be sold for his own creditors' debts; he shall not be sold for his mother’s debt. Similarly, if the master did not enter into a manumission contract for the slave girl but gave the child permission to trade, the same ruling applies. This is recorded in Al-Mabsut.

If a person enters into a single manumission contract for two minor male slaves who possess understanding, they shall be treated as adults in this matter. This is in Tatar-Khaniyah. If Zaid enters into a single manumission contract with his two slaves for one thousand dirhams, and each is a guarantor (kafeel) for the other, on the condition that if both pay, both are free, and if both are unable, both remain slaves, then this contract is valid by juristic preference (istihsan). If one pays the full thousand dirhams, both shall become free. Then, the one who paid...

---

1. Meaning, after subtracting the price of the slave girl, whatever remains.
2. To it, referring to the meaning of Kitabat (the contract).

पृष्ठ ३७६ | किताब-उल-मुकातिब फतावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द ५

इमाम-ए-आज़म के नज़दीक है और अगर दूसरे ने अदा न किया बल्कि आजिज़ (असमर्थ) हो गया तो यह फ़रज़ंद (पुत्र) अपनी आधी क़ीमत की सआयत (मेहनत-मज़दूरी) करके आजिज़ हुए शख़्स के मौला (स्वामी) को देगा और देने के बाद उसकी आज़ादी का हुक्म दिया जाएगा। अब रही बांदी (दासी), तो उसके संबंध में यह हुक्म है कि वह बांदी उस मुकातिब (आज़ादी की शर्त वाला दास) की, जिसने किताबत अदा करने लायक पर्याप्त धन और अतिरिक्त माल छोड़ा है, उम्मे-वलद (संतान की माता) हो जाएगी। यानी उसकी हयात और हुर्रियत (स्वतंत्रता) की स्थिति में वह उसकी उम्मे-वलद होगी, यानी जीवन के अंतिम क्षणों में ऐसा होगा। अतः उसके आज़ाद मरने से आधी बांदी जो उम्मे-वलद है, वह भी आज़ाद हो जाएगी, जैसा कि एक आज़ाद पुरुष की उम्मे-वलद के मामले में हुक्म है। रहा दूसरे मुकातिब का हिस्सा, तो उसका हिस्सा दासी के रूप में नहीं रखा जाएगा, बल्कि वह बांदी जीवित मुकातिब को अपनी आधी क़ीमत की सई (प्रयास/श्रम) करके अदा कर देगी, फिर पूरी बांदी के आज़ाद होने का हुक्म होगा। यह सब इमाम-ए-आज़म के कयास (तर्क) के अनुसार है। और इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद के कयास के अनुसार हुक्म यह है कि जब हमने यह हुक्म दिया कि मृतक मुकातिब अपने जीवन के अंतिम क्षण में आज़ाद होकर मरा है, तो हम यह हुक्म देंगे कि पूरा फ़रज़ंद आज़ाद हो गया। हाँ, जब दूसरा मुकातिब अदा न कर सके और आजिज़ हो जाए, तब निश्चित रूप से यह बच्चा अपनी आधी क़ीमत की सआयत करके आजिज़ हुए शख़्स के मौला को अदा करेगा, और यह फ़रज़ंद मृतक मुकातिब के माल से विरासत में कुछ नहीं पाएगा। यह 'मुहीत' में है।

ज़ैद और अम्र के बीच एक बांदी संयुक्त है। ज़ैद ने उसे व्यापार की अनुमति दी और उसने कुछ ऋण ले लिया। फिर अम्र ने ज़ैद की अनुमति से अपना हिस्सा मुकातिब कर दिया, और ऋणदाताओं ने इस किताबत की अनुमति से इनकार कर दिया। तो ऋणदाताओं को ऐसा अधिकार है। और यदि वे सहमत हो जाएँ तो किताबत का अनुबंध वैध है। और यदि ऋणदाता उपस्थित नहीं हुए यहाँ तक कि अम्र ने किताबत का धन प्राप्त कर लिया, तो शर्त पूरी होने के कारण उसका हिस्सा आज़ाद हो जाएगा, और ऋणदाता लोग अम्र से उस प्राप्त धन का आधा हिस्सा ले लेंगे, क्योंकि अम्र ने यह बांदी की कमाई से लिया है और उसमें से आधी कमाई ज़ैद की है जो उनके ऋण में फंसी हुई है। फिर अम्र वह धन, जो उसने ऋणदाताओं को दे दिया है, उस मुकातिब से वापस लेगा। एक बांदी जिसे व्यापार की अनुमति है, उस पर ऋण है और उसे बच्चा पैदा हुआ। यदि मौला ने उस फ़रज़ंद को मुकातिब कर दिया, तो ऋणदाताओं को किताबत के अनुबंध को रद्द करने का अधिकार है, बशर्ते कि बांदी के

पास ऋण चुकाने योग्य धन न हो। और यदि बांदी की मालियत इतनी हो कि ऋण चुकाया जा सके तो किताबत वैध होगी। और यदि मौला ने उस फ़रज़ंद को आज़ाद कर दिया, तो ऋणदाता मौला से उसकी क़ीमत की गारंटी ले सकते हैं, बशर्ते कि केवल बांदी की क़ीमत ऋण चुकाने के लिए पर्याप्त न हो। फिर यदि मौला निर्धन हो, तो ऋणदाता उस फ़रज़ंद से उसकी क़ीमत या ऋण की राशि में से जो कम हो, उतने के लिए श्रम (सई) करा सकते हैं। यदि एक व्यक्ति ने बांदी को मुकातिब किया और उस पर ऋण है, और उसे बच्चा पैदा हुआ जो बड़ा होकर व्यापार करने लगा और उस पर भी ऋण हो गया, फिर पहले ऋणदाताओं ने आकर किताबत रद्द कर दी, तो किताबत रद्द हो जाएगी क्योंकि उनका अधिकार बांदी की मालियत में सिद्ध है। बांदी को उसके ऋण के लिए बेचा जाएगा और फ़रज़ंद विशेष रूप से अपने ऋणदाताओं के ऋण के लिए बेचा जाएगा, वह अपनी माँ के ऋण के लिए नहीं बेचा जाएगा। इसी तरह, यदि उसने बांदी को मुकातिब नहीं किया बल्कि फ़रज़ंद को व्यापार की अनुमति दी, तो भी यही हुक्म होगा। यह 'मबसूत' में है।

यदि किसी व्यक्ति ने अपने दो नाबालिग गुलामों को एक ही किताबत (मुक्ति अनुबंध) में मुकातिब किया और दोनों समझदार हैं, तो वे इस विषय में वयस्कों के समान माने जाएँगे। यह 'तातारीखानिया' में है। यदि ज़ैद ने अपने दो गुलामों को एक ही किताबत में एक हज़ार दिरहम पर मुकातिब किया और प्रत्येक दूसरे का ज़मानतदार (कफ़ील) है, इस शर्त के साथ कि यदि दोनों ने भुगतान कर दिया तो दोनों आज़ाद और यदि दोनों असमर्थ रहे तो दोनों गुलाम रहेंगे, तो यह अनुबंध इस्तहसानन (लोकहित में) वैध है। फिर यदि एक ने पूरे एक हज़ार दिरहम दे दिए, तो दोनों आज़ाद हो जाएँगे। फिर जिसने भुगतान किया है, वह...

---

1. यानी बांदी की क़ीमत घटाकर जो शेष बचे। २. इसको यानी किताबत के अर्थ।

اعظم کے نزدیک ہے اور اگر دوسرے نے ادا نہ کیا بلکہ عاجز ہو گیا تو یہ فرزند اپنی نصف قیمت سعایت کر کے عاجز شدہ کے مولی کو دے گا اور بعد دینے کے اس کی آزادی کا حکم دیا جائے گا اب رہی باندی سو اس کی نسبت یہ حکم ہے کہ نصف باندی اس مکاتب کی جس نے ادائے کتابت کے لائق مال وافی مع زائد چھوڑا ہے ام ولد ہو جائے گی یعنی اس کی حالت حیات و حریت میں اس کی ام ولد ہو گی یعنی آخر جزاء ہائے حیات میں ایسا ہو گا پس اس کے آزاد مرنے سے نصف باندی ام ولد بھی آزاد ہو جائے گی چنانچہ ام ولد مرد آزاد میں یہی حکم ہے رہا دوسرے مکاتب کا حصہ سو اس کا حصہ کنیز رقیق نہ رکھا جائے گا بلکہ وہ باندی مکاتب زندہ کو اپنی نصف قیمت سعی کر کے ادا کر دے پھر تمام باندی آزاد ہونے کا حکم ہو گا اور یہ سب قیاس قول امام اعظمؒ ہے اور بر قیاس قول امام ابو یوسفؒ و امام محمدؒ یہ حکم ہے کہ جب ہم نے یہ حکم دیا کہ مکاتب میت اپنی حیات کے آخر جزو میں آزاد ہو کر مرا ہے تو ہم یہ حکم دیں گے کہ پورا فرزند آزاد ہو گیا مگر ہاں جب دوسرا مکاتب ادا نہ کر سکے اور عاجز ہو جائے تب البتہ یہ بچہ اپنی نصف قیمت سعایت کر کے عاجز شدہ کے مولی کو ادا کرے گا اور یہ فرزند مکاتب میت کے مال سے کچھ میراث نہ پائے گا یہ محیط میں ہے۔

زید و عمرو کے درمیان ایک باندی مشترک ہے اس کو زید نے تجارت کی اجازت دی اور اس نے کچھ قرض لیا پھر عمرو نے اپنا حصہ با اجازت زید مکاتب کر دیا اور قرض خواہوں نے اس کتابت کی اجازت سے انکار کیا تو قرض خواہوں کو ایسا اختیار ہے اور اگر راضی ہو جائیں تو عقد کتابت جائز ہے اور اگر قرض خواہ حاضر نہ ہوئے یہاں تک کہ عمرو نے مال کتابت وصول کر لیا تو اس کا حصہ بہ سبب وجود شرط کے آزاد ہو جائے گا اور قرض خواہ لوگ عمرو سے آدھا اس

مال کا جو اس نے وصول کیا ہے لے لیں گے کیونکہ عمرو نے باندی کی کمائی سے لیا ہے اور اس میں سے نصف کمائی زید کی ہے اور وہ ان کے قرضہ میں پھنسی ہوئی ہے پھر عمر و یہ مال جو اس نے قرض خواہوں کو دے دیا ہے اس مکاتب سے واپس لے گا ایک باندی جس کو تجارت کی اجازت ہے اس پر قرضہ ہے اور اس کے بچہ پیدا ہوا اور مولی نے اس فرزند کو مکاتب کر دیا تو قرض خواہوں کو عقد کتابت رد کر دینے کا اختیار ہے بشرطیکہ باندی ادائی قرض کے لائق مال نہ رکھتی ہو اور اگر باندی کی اتنی مالیت ہو کہ اس سے قرضہ ادا ہو سکتا ہے تو کتابت جائز ہو گی اور اگر مولی نے اس فرزند کو آزاد کر دیا تو قرض خواہ مولی سے اس کی قیمت کی ضمان لے سکتے ہیں بشرطیکہ فقط باندی کی قیمت ادائے قرض کے واسطے کافی نہ ہو پھر اگر مولی تنگدست ہو تو قرض خواہ لوگ اس فرزند سے اس کی قیمت اور ماضی لمقرض میں سے جو کم ہو اس قدر کے واسطے سعی کرا سکتے ہیں اگر ایک شخص نے باندی کو مکاتب کیا اور اس پر قرضہ ہے اور اس کے بچہ پیدا ہوا اور وہ بڑا ہوا اور اس نے خرید و فروخت کی اور اس کے ذمہ قرضہ ہو گیا پھر پہلے قرض خواہوں نے آکر کتابت رد کر دی تو کتابت رد ہو جائے گی کیونکہ ان کا حق باندی کی مالیت میں ثابت ہے اور باندی اپنے قرضہ میں فروخت کی جائے گی اور فرزند خاصہ اپنے قرض خواہوں کے قرضہ میں فروخت ہو گا اپنی ماں کے قرضہ میں فروخت نہ ہو گا اسی طرح اگر اس نے باندی کو مکاتب نہ کیا بلکہ فرزند کو تجارت کی اجازت دی تو بھی یہی حکم ہو گا یہ مبسوط میں ہے۔

اگر ایک شخص نے اپنے دو غلام نا بالغ کو ایک ہی کتابت میں مکاتب کیا اور دونوں اس سمجھ کے ہیں تو دونوں اس باب میں بمنزلہ بالغوں کے قرار پائیں گے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر زید نے اپنے دو غلاموں کو ایک ہی کتابت میں ہزار درہم پر مکاتب کیا اور ہر ایک دوسرے کا کفیل ہے بایں شرط کہ اگر دونوں نے ادا کر دیا تو دونوں آزاد اور اگر دونوں عاجز ہوئے تو دونوں رقیق

کئے جائیں گے تو یہ عقد استحسانا جائز ہے پھر اگر ایک نے پورے ہزار درہم دے دیئے تو دونوں آزاد ہو جائیں گے پھر جس نے ادا کیا ہے وہ

---

۱ یعنی باندی کی قیمت منہا کر کے جو باقی رہے۔ ۲ اس کو یعنی کتابت کے معنی۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 / 377 / Kitab al-Mukatab

He shall recover from the other in proportion to the other's share, such that if the value of both is equal, he will recover half of the property from the other. Similarly, if one has paid a portion of the property, he can take half of it from the other, whether it is a small or large amount. The master (Maula) has the discretion to hold either of the two liable for the entire property. If one dies, no portion of the debt shall be waived (saqit) from the liability of the living survivor. If he pays the entire amount alone, the manumission of both shall be decreed. If the master sets one free, his share shall be annulled. If two bondwomen are contracted for manumission (mukatab) and one gives birth, and the master sets that child free, no part of the debt shall be waived for the two bondwomen. There are three scenarios for this issue: first, as we have described; second, both are contracted in a single contract for one thousand dirhams with no further conditions, in which case if one pays her share of the property, she becomes free; third, the master says along with the contract that if both pay, both are free, but if both are unable, both shall remain slaves (raqiq), without mentioning that each is a guarantor (kafeel) for the other. In this scenario, neither shall be free until the entire property reaches the master. This is stated in 'Al-Mabsut'.

If the master admits that he has received the full contract price (badl-i kitabat) from the manumitted slave (mukatab), then the slave and his offspring shall become free; this is in 'Khazanat al-Muftin'. A person made his slave and the slave's wife mukatab in a single contract, with each being a guarantor for the other. If a child is then born to them and is killed, the compensation for the child's value shall go to the mother, not the father. If the master kills the child, the value is due and shall be offset against the contract price, regardless of whether the payment time has arrived or not, provided the bondwoman agrees. Then the bondwoman shall recover from her husband (mukatab) at the time of payment in proportion to his share. If the child's value exceeds the contract price, this surplus and whatever personal property the child left shall all go to the mother, not the father. Similarly, if the bondwoman gives birth to a daughter who, upon reaching maturity, gives birth to another daughter, and this second daughter is killed, her value shall go to her maternal grandmother and be included in her manumission contract. If the grandmother dies while the daughter, granddaughter, and husband survive, the daughter and granddaughter shall be liable for the same earning (si'ayat) that was due from the grandmother. If the daughter or granddaughter pays, she cannot recover anything from the other,

but she shall recover from the grandmother's husband in proportion to his share, just as the grandmother could have recovered during her lifetime upon payment. This share shall go to the one who paid it, not the other. This is in 'Al-Mabsut'. If the master manumits the mukatab, he shall be free and the contract price shall be waived from him. Similarly, if the master absolves him of the debt or gifts it to him, he becomes free whether he accepted it or not; this is in 'Khazanat al-Muftin'. If the mukatab then says, "I do not accept," the contract price returns, but the slave remains free because while a gift of a debt can be rejected, manumission (itq), once established, is not subject to revocation. This is in 'Fatawa Qazi Khan'.

Manumission on the condition of service without a fixed duration is not permissible. ☆

If a slave is made mukatab on the condition of paying one thousand dirhams after two years at a specific time, and the slave wishes to pay before that time, the master shall be compelled to accept it. If the manumission is conditioned on serving the master without a fixed duration, it is not permissible; this is in 'Khazanat al-Muftin'. If the contract is for one month of service, it is permissible by 'Istihsan' (juridistic preference) but not by 'Qiyas' (analogy). Similarly, if in this manner...

Note: This applies in a case where the slave's wife is the master's bondwoman. Note: She agreed that the exchange takes place at the appointed time.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 5 / 377 / किताब अल-मुकातब

वह दूसरे से उसके हिस्से के बराबर वापस लेगा, यहाँ तक कि यदि दोनों का मूल्य समान हो तो आधा माल दूसरे से वापस लेगा। इसी तरह यदि एक ने कुछ माल अदा किया तो वह दूसरे से उसका आधा ले सकता है, चाहे वह कम हो या अधिक। और मौला (स्वामी) को अधिकार है कि वह पूरे माल के लिए दोनों में से जिसे चाहे पकड़ ले (उत्तरदायी ठहराए)। और यदि एक मर गया तो दूसरे जीवित के ज़िम्मे से कुछ माल कम (साक़ित) नहीं होगा। और यदि उसने अकेले ही पूरा माल अदा कर दिया तो दोनों की आज़ादी का आदेश दिया जाएगा। और यदि मौला ने एक को आज़ाद कर दिया तो उसका हिस्सा साक़ित (निरस्त) हो जाएगा। और यदि दो दासियों को मुकातब बनाया गया और उनमें से एक का बच्चा पैदा हुआ और उस बच्चे को मौला ने आज़ाद कर दिया, तो दोनों दासियों के ज़िम्मे से कुछ माल साक़ित नहीं होगा। इस मसले की तीन सूरतें हैं: एक तो वही है जो हमने बयान की है। दूसरी यह कि दोनों को एक हज़ार दिरहम पर एक ही मुकातबत (अनुबंध) में मुकातब किया और इसके अलावा कोई शर्त नहीं रखी, तो इस सूरत में यदि एक ने अपना हिस्सा माल अदा कर दिया तो वह आज़ाद हो जाएगी। तीसरी सूरत यह है कि मौला ने अनुबंध के साथ यह भी कहा कि यदि दोनों अदा करेंगे तो दोनों आज़ाद होंगे और यदि दोनों असमर्थ रहे तो दोनों को दास (रक़ीक़) रखा जाएगा, लेकिन यह उल्लेख नहीं किया कि हर एक दूसरे का ज़ामिन (कफ़ील) है। इस सूरत में, जब तक पूरा माल मौला तक न पहुँच जाए, तब तक कोई आज़ाद नहीं होगा। यह 'मबसूत' में है।

यदि मौला ने स्वीकार किया कि मैंने मुकातब से पूरा बदल-ए-किताबत (मुक्ति मूल्य) पा लिया है, तो मुकातब और उसकी संतान आज़ाद हो जाएगी; यह 'ख़ज़ाना-तुल-मुफ़्तीन' में है। एक व्यक्ति ने अपने गुलाम और उसकी पत्नी को एक ही मुकातबत में मुकातब किया और दोनों एक-दूसरे के कफ़ील हैं। फिर उनका बच्चा पैदा हुआ और वह मारा गया (क़त्ल किया गया), तो उसका मूल्य माँ को मिलेगा, पिता को नहीं। और यदि मौला ने उसे मारा, तो मूल्य अनिवार्य होगा और मुकातबत के माल में मुआवज़ा हो जाएगा, बशर्ते कि भुगतान का समय आ गया हो या न आया हो, लेकिन वह दासी सहमत हो गई हो। फिर वह दासी अपने पति (मुकातब) से भुगतान के समय उसके हिस्से के बराबर वापस लेगी। और यदि पुत्र के मूल्य में मुकातबत के माल से अधिकता हो, तो यह अधिकता और पुत्र ने जो व्यक्तिगत संपत्ति छोड़ी हो, वह सब माँ को मिलेगी, पिता को नहीं। इसी तरह यदि दासी के लड़की पैदा हुई और वह वयस्क होकर एक लड़की जनी और यह लड़की मारी गई, तो उसका मूल्य उसकी नानी को मिलेगा और उसकी मुकातबत में शामिल होगा। यदि नानी मर गई और दोनों बेटी

और नवासी (दोहती) तथा पति जीवित रहे, तो बेटी और नवासी पर वही सआयत (मेहनत करके कमाना) अनिवार्य होगी जो नानी पर अनिवार्य थी। और यदि बेटी या नवासी ने भुगतान किया, तो वह दूसरे से कुछ वापस नहीं ले सकती, लेकिन नानी के पति से उसके हिस्से के बराबर वापस लेगी, जैसे उसकी नानी अपने जीवन में भुगतान की स्थिति में वापस ले सकती थी। फिर यह हिस्सा उसे मिलेगा जिसने भुगतान किया है, दूसरे को नहीं। यह 'मबसूत' में है। यदि मौला ने मुकातब को आज़ाद कर दिया, तो वह आज़ाद हो जाएगा और मुकातबत का माल उसके ज़िम्मे से साक़ित हो जाएगा। इसी तरह यदि उसे माल से मुक्त कर दिया या दान (हिबा) कर दिया, तो वह आज़ाद हो जाएगा, चाहे उसने स्वीकार किया हो या नहीं; यह 'ख़ज़ाना-तुल-मुफ़्तीन' में है। फिर यदि मुकातब ने कहा कि मैं स्वीकार नहीं करता हूँ, तो मुकातबत का माल वापस लौटेगा लेकिन मुकातब आज़ाद ही रहेगा, क्योंकि ऋण का दान अस्वीकार करने से रद्द हो जाता है, लेकिन आज़ादी (इतक़) जब सिद्ध हो जाए, तो वह निरस्त (फ़स्ख़) नहीं हो सकती। यह 'फ़तावा काज़ी ख़ान' में है।

इस शर्त पर मुकातब बनाया कि मेरी सेवा करे और कोई समय निश्चित नहीं किया, तो यह जायज़ नहीं है ☆

यदि गुलाम को एक हज़ार दिरहम पर दो वर्ष बाद किसी विशेष समय पर भुगतान करने की शर्त पर मुकातब बनाया और मुकातब ने समय से पूर्व भुगतान करना चाहा, तो मौला को विवश किया जाएगा कि वह उसे स्वीकार करे। और यदि इस शर्त पर मुकातब बनाया कि मेरी सेवा करे और कोई समय निश्चित नहीं किया, तो यह जायज़ नहीं है; यह 'ख़ज़ाना-तुल-मुफ़्तीन' में है। यदि एक महीने सेवा करने पर मुकातब बनाया तो 'इस्तेहसानन' (सराहनीयता के आधार पर) जायज़ है और 'क़ियासन' (तर्क के आधार पर) जायज़ नहीं है। इसी प्रकार यदि इस प्रकार...

ल: यह उस स्थिति में है जब गुलाम की पत्नी मौला की दासी हो। अ: वह सहमत हो गई कि समय पर बदल (विनिमय) हो जाए।

دورسے سے بقدر دوسرے کے حصہ کے اس سے واپس لے گا حتیٰ کہ اگر دونوں کی قیمت مساوی ہو تو نصف مال دوسرے سے واپس لے گا اسی طرح اگر ایک نے کچھ مال ادا کیا تو دوسرے سے اس کا نصف لے سکتا ہے خواہ یہ قلیل ہو کثیر ہو اور مولیٰ کو اختیار ہے کہ تمام مال کے واسطے دونوں میں جس کو چاہے گرفتار کرے اور اگر ایک مر گیا تو دوسرے زندہ کے ذمہ سے کچھ مال ساقط نہ ہو گا اور اگر اس نے تنہا ادا کر دیا تو دونوں کی آزادی کا حکم دیا جائے گا اور اگر مولیٰ نے ایک کو آزاد کر دیا تو اس کا حصہ ساقط ہو جائے گا اور اگر دو باندیوں کو مکاتب کیا اور ایک کے بچہ پیدا ہوا اور اس بچہ کو مولیٰ نے آزاد کر دیا تو دونوں باندیوں کے ذمہ سے کچھ مال ساقط نہ ہو گا اور اس مسئلہ کی تین صورتیں ہیں ایک تو یہی ہے جو ہم نے بیان کر دی ہے اور دوسری یہ ہے کہ دونوں کو ہزار درہم پر ایک ہی کتابت میں مکاتب کیا اور اس سے زیادہ کوئی شرط نہیں ٹھہرائی پس اس صورت میں اگر ایک نے اپنا حصہ مال ادا کیا تو آزاد ہو جائے گی اور تیسری یہ صورت ہے کہ مولیٰ نے باوجود کتابت کے یہ بھی کہا کہ اگر دونوں ادا کریں تو دونوں آزاد اور اگر دونوں عاجز ہوں تو دونوں رقیق کر دی جائیں گی مگر یہ ذکر نہ کیا کہ ہر ایک دوسرے کی کفیل ہے پس اس صورت میں جب تک کل مال مولیٰ کو نہ پہنچ جائے تب تک کوئی آزاد نہ ہوگی یہ مبسوط میں ہے۔

اگر مولیٰ نے اقرار کیا کہ میں نے مکاتب سے تمام بدلِ کتابت بھر پایا ہے تو مکاتب اور اس کی اولاد آزاد ہو جائے گی یہ خزانہ المفتین میں ہے ایک شخص نے اپنے غلام اور اس کی بیوی کو ایک ہی کتابت میں مکاتب کر دیا اور دونوں میں سے ہر ایک دوسرے کا کفیل ہے پھر اس کے بچہ پیدا ہوا اور وہ قتل کیا گیا تو اس کی قیمت ماں کو ملے گی نہ باپ کو اور اگر مولیٰ نے اس کو قتل

کیا تو اس پر قیمت واجب ہو گی اور مال کتابت میں معاوضہ ہو جائے گی بشرطیکہ ادائے کتابت کا وقت آگیا ہو یا نہ آیا ہو لیکن وہ باندی راضی ہو گئی ہو پھر وہ باندی اپنے خاوند مکاتب سے وقت ادائے کتابت پر بقدر اس کے حصہ کے واپس لے گی اور اگر فرزند کی قیمت میں مال کتابت سے زیادتی ہو تو یہ زیادتی اور جو کچھ فرزند نے ذاتی مال چھوڑا ہو سب اس کی ماں کو ملے گا باپ کو نہ ملے گا اسی طرح اگر باندی کے لڑکی پیدا ہوئی اور بالغ ہو کر ایک لڑکی جنی اور یہ لڑکی قتل کی گئی تو اس کی قیمت اس کی نانی کو ملے گی اس کی کتابت میں داخل ہو گی اور اگر نانی مر گئی اور دونوں بیٹی و نواسی اور شوہر باقی رہا تو بیٹی و نواسی پر وہی سعایت جو نانی پر واجب تھی واجب ہو گی اور اگر بیٹی یا نواسی نے ادا کیا تو دوسری سے کچھ واپس نہیں لے سکتی ہے لیکن نانی کے شوہر سے بقدر اس کے حصہ کے واپس لے گی جیسے اس کی نانی اپنی زندگی میں درصورت ادائے بدلِ کتابت کے واپس لے سکتی تھی پھر یہ حصہ اس کو ملے گا جس نے ادا کیا ہے دوسری کو نہ ملے گا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر مولیٰ نے مکاتب کو آزاد کر دیا تو آزاد ہو گا اور مال کتابت اس کے سر سے ساقط ہو گا اسی طرح اگر اس کو مال کتابت سے بری کیا یا ہبہ کر دیا تو آزاد ہو جائے گا خواہ اس نے قبول کیا ہو یا نہ کیا ہو یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ پھر اگر مکاتب نے کہا کہ میں نہیں قبول کرتا ہوں تو مالِ کتابت عود کرے گا مگر مکاتب آزاد رہے گا اس واسطے کہ قرضہ کا ہبہ رد کرنے سے رد ہو جاتا ہے مگر عتق جب ثابت ہو جائے تو فسخ کا احتمال نہیں رکھتا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اس شرط سے مکاتب کیا کہ میری خدمت کرے اور کچھ مدت مقرر نہ کی تو جائز نہیں ☆

اگر غلام کو ہزار درہم پر دو برس بعد کسی وقت خاص پر ادا کرنے کی شرط پر مکاتب کیا اور مکاتب نے قبل وقت کے ادا کرنا چاہا تو مولیٰ پر جبراً کیا جائے گا کہ اس کو قبول کرے اور اگر اس شرط سے مکاتب کیا کہ میری خدمت کرے اور کچھ مدت مقرر نہ کی تو جائز نہیں ہے یہ

خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر ایک مہینہ خدمت کرنے پر مکاتب کیا تو استحساناً جائز ہے اور قیاساً جائز نہیں ہے اسی طرح اگر اس طور

ل یہ ایسی صورت میں ہے کہ غلام کی بیوی مولیٰ کی باندی ہو۔ ع راضی ہو گئی کہ وقت پر بدلا ہو جائے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 | 378 | Kitab al-Mukatib (The Book of Manumission Contracts)

...entered into a contract of manumission (*mukatabat*) with the condition that he would dig a well for me, specifying its length, width, and location, or build a house for me, showing the bricks, lime (*gach*), and other materials required for the building; the ruling for this is the same as we have stated regarding service (*khidmat*). If the contract is made on the condition that he serves a person for one month, it is permissible according to analogy (*qiyas*); this is mentioned in *Al-Mabsut*. According to Imam Azam (may Allah have mercy on him), *mukatabat* is divisible (*mutajazzi*)[1]; thus, if half a slave is made a *mukatib*, it is permissible. Half of his earnings will belong to the master and half to himself; this is recorded in *Al-Sirajiyyah*. If half of a female slave is a *mukatib* and she gives birth to a child who becomes capable of earning, the child's status will be like the mother's—half his earnings will belong to the master and half to the mother. Then, if the mother pays the contract amount (*mal-e-kitabat*), she will become half-free, and half of the child will also become free with her. Each will work (*sa'i*) to pay half their value to the master. Thereafter, whatever the child earns will belong to him alone, not to the mother or the master. If the mother dies without paying anything, the child will labor for the contract amount. If he pays through his labor, it will be ruled that the mother died half-free in the last moments of her life, and half of the child is also free, just as the ruling would be if paid during the mother's life. Following this, the child will labor for his own half-value, but he will not be required to labor (*sa'ayat*) for the mother's half-value. If a slave is made a *mukatib* to pay a specific amount in installments, and then a compromise (*sulh*) is reached where he pays a portion and the rest is waived, it is permissible. If they separate before possession of the settlement amount, the compromise is not void because it is 'separation from a specific thing for a debt' (*iftiraq az ayn bi-dayn*). However, if the settlement is based on specific goods (*arz*)[2] to be delivered at a future date, it is not permissible because it involves 'separation of debt for debt' (*iftiraq az dayn bi-dayn*). If he is made a *mukatib* to pay one thousand dirhams in installments on the condition that with each installment he gives a garment of a specified type, or ten additional dirhams, this is also permissible; this is in *Al-Mabsut*.

Disagreement Regarding the Terms or Amount of Installments when the Original Period is Agreed Upon

If a person makes his slave a *mukatib* and a dispute arises between them—for example, the slave says, "You contracted me for one thousand dirhams," while the

master says, "I contracted you for two thousand dirhams," or they disagree on the currency (e.g., dirhams vs. dinars)—Imam Azam (may Allah have mercy on him) initially stated that both should take an oath, which is also the view of the *Sahibayn* (his two disciples). Later, the Imam retracted this and ruled that the slave's statement under oath is accepted, and the master is obligated to provide witnesses. If the judge (*Qazi*) accepts the slave's oath and fixes the amount at one thousand dirhams, but the master subsequently provides witnesses that the contract was for two thousand, then two thousand dirhams will be mandatory for the *mukatib* because an oath carries no weight in the presence of witnesses. If the master fails to provide witnesses and the slave is freed by court order after paying one thousand dirhams, and the master later produces witnesses for the two thousand dirham contract, then according to analogy (*qiyas*), the slave is not free until the full two thousand is paid. However, based on legal preference (*istihsan*), he is considered free, and the additional one thousand dirhams remain a payable debt. If a contract is made and there is a dispute over the subject matter (*ma'qud alayhi*)—where the slave claims the contract for one thousand dirhams included himself and his property, while the master claims it was only for his person and not his property—then by consensus (*ijma*), the master's word is accepted without an oath from both. If both present witnesses, the slave's witnesses are preferred. If the master says, "I made you a *mukatib*," and on the day he did so...

---

1. *Mutajazzi*: Meaning it can be divided into parts or segments.
2. *Arz*: Meaning specific commodities or chattel.

...से मुकातिब किया कि मेरे लिए एक कुआं खोदे और कुएं की लंबाई, चौड़ाई और स्थान बता दिया, या मेरे लिए एक मकान तैयार कर दे और उसकी ईंटें, गच (चूना/प्लास्टर) और जो चीज़ें उसकी इमारत में चाहिए, दिखा दे; तो इसका हुक्म भी वही है जो हमने 'खिदमत' (सेवा) की सूरत में बयान किया है। और अगर इस शर्त पर मुकातिब किया कि एक व्यक्ति की एक महीने तक सेवा कर दे, तो क़यास (अनुमान) के अनुसार यह जायज़ है; यह 'मबसूत' में उल्लेखित है। इमाम-ए-आज़म (र०) के नज़दीक किताबत 'मुतजज्ज़ी' (विभाज्य) १ होती है, अतः यदि आधे गुलाम को मुकातिब किया गया तो जायज़ है; उसकी आधी कमाई मालिक की होगी और आधी उसकी अपनी; यह 'सिराजिया' में है। यदि आधी दासी मुकातिब हो और उसका बच्चा पैदा होकर कमाई के लायक हो जाए, तो वह अपनी माँ की तरह ही होगा कि उसकी आधी कमाई मालिक की और आधी उसकी माँ की होगी। फिर यदि उसकी माँ ने 'माल-ए-किताबत' (मुक्ति राशि) अदा कर दी, तो वह आधी आज़ाद हो जाएगी और उसके साथ आधा पुत्र भी आज़ाद हो जाएगा, और प्रत्येक अपनी आधी कीमत के लिए 'सई' (परिश्रम) करके मालिक को अदा करेगा। इसके बाद वह पुत्र जो कुछ भी कमाएगा, वह उसी का होगा, न उसकी माँ का और न मालिक का। और यदि उसकी माँ ने कुछ अदा नहीं किया यहाँ तक कि वह मर गई, तो उसका पुत्र माल-ए-किताबत के लिए सई करेगा; अतः यदि उसने सई करके अदा कर दिया, तो हुक्म दिया जाएगा कि उसकी माँ जीवन के अंतिम क्षणों में आधी आज़ाद होकर मरी और आधा पुत्र भी आज़ाद है, जैसा कि माँ के जीवन में अदा करने का हुक्म था। फिर उसके बाद वह पुत्र अपनी आधी कीमत के लिए सई करेगा, अपनी माँ की आधी कीमत के लिए परिश्रम (सयायत) नहीं करेगा। और यदि गुलाम को किश्तों में एक निश्चित राशि अदा करने पर मुकातिब किया, फिर उससे इस प्रकार सुलह (समझौता) की कि उसमें से थोड़ा माल दे दे और बाकी माफ कर दिया, तो यह जायज़ है। और यदि सुलह की राशि पर कब्ज़ा करने से पहले दोनों अलग हो गए, तो सुलह अमान्य (फ़ासिद) नहीं होगी क्योंकि यह 'इफ्तिराक़ अज़ ऐन बा-दैन' है। और यदि किसी 'अर्ज़' २ (वस्तु) आदि पर समयबद्ध अदायगी पर सुलह की, तो यह जायज़ नहीं है क्योंकि इसमें 'इफ्तिराक़ अज़ दैन बा-दैन' (ऋण के बदले ऋण) अनिवार्य होता है। और यदि एक हजार दिरहम किश्तों में अदा करने पर इस शर्त के साथ मुकातिब किया कि हर किश्त के साथ मुझे एक कपड़ा दे, जिसकी किस्म बता दी गई हो, या हर किश्त के साथ मुझे दस दिरहम दे, तो यह भी जायज़ है; यह 'मबसूत' में है।

यदि मूल अवधि और अवधि की मात्रा पर सहमति हो, लेकिन किश्त में मतभेद हो

यदि किसी व्यक्ति ने अपने गुलाम को मुकातिब किया, फिर मुकातिब और मालिक के बीच मतभेद हो गया, उदाहरण के तौर पर मुकातिब ने कहा कि तूने मुझे एक हजार दिरहम पर मुकातिब किया और मालिक ने कहा कि मैंने तुझे दो हजार दिरहम पर मुकातिब किया है, या धन की किस्म (जैसे दिरहम या दीनार) में मतभेद हुआ, तो इमाम-ए-आज़म (र०) पहले फरमाते थे कि दोनों से परस्पर शपथ (क़सम) ली जाएगी, और यही 'साहिबैन' (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) का कथन है। फिर इमाम ने इससे रुजू (विचार परिवर्तन) किया और फरमाया कि शपथ के साथ मुकातिब गुलाम का कथन स्वीकार्य होगा और मालिक पर गवाह पेश करना अनिवार्य है। अतः यदि काज़ी ने शपथ के साथ गुलाम का कथन स्वीकार करके उसके ज़िम्मे एक हजार दिरहम अनिवार्य कर दिए, फिर मालिक ने इस बात के गवाह दिए कि उसने दो हजार पर मुकातिब किया था, तो मुकातिब के ज़िम्मे दो हजार दिरहम अनिवार्य होंगे क्योंकि गवाहों की मौजूदगी में शपथ का कोई महत्व नहीं रहता। और यदि मालिक ने गवाह पेश नहीं किए यहाँ तक कि गुलाम एक हजार दिरहम देकर काज़ी के आदेश से आज़ाद हो गया, फिर मालिक ने दो हजार दिरहम पर मुकातिब करने के गवाह पेश किए, तो क़यास के अनुसार जब तक वह पूरे दो हजार अदा न कर दे तब तक आज़ाद नहीं होगा, लेकिन 'इस्तेहसानन' (तार्किक बेहतर विकल्प) वह आज़ाद है और उस पर शेष एक हजार दिरहम देय होंगे। और यदि किसी व्यक्ति ने गुलाम को मुकातिब किया, फिर उस विषय (मक़ूद अलैहि) पर मतभेद हुआ कि मुकातिब ने कहा कि तूने मुझे मेरी जान और माल के साथ एक हजार दिरहम पर मुकातिब किया, और मालिक ने कहा कि नहीं, बल्कि मैंने तुझे केवल तेरी जान के लिए, न कि माल के लिए, एक हजार दिरहम पर मुकातिब किया है, तो सर्वसम्मति (इज़मा) से मालिक का कथन स्वीकार्य होगा और यहाँ सर्वसम्मति से दोनों से शपथ नहीं ली जाएगी। और यदि दोनों ने गवाह पेश किए, तो मुकातिब के गवाह स्वीकार किए जाएंगे। और यदि मालिक ने कहा कि मैंने तुझे मुकातिब किया और जिस दिन मुकातिब किया उस...

---

1. मुतजज्ज़ी यानी जिसके टुकड़े/हिस्से हो सकें।
2. अर्ज़ यानी निश्चित माल या वस्तुएं।

سے مکاتب کیا کہ میرے واسطے ایک کنواں کھودے اور کنوئیں کا طول وعرض و مقام بتلا دیا یا میرے واسطے ایک مکان تیار کر دے اور اس کی اینٹیں اور گچ اور جو چیزیں اس کی عمارت میں چاہیئے ہیں دکھلا دے تو اس کا حکم بھی وہی ہے جو ہم نے خدمت کی صورت میں بیان کیا اور اگر اس شرط سے مکاتب کیا کہ ایک شخص کی ایک مہینہ تک خدمت کر دے تو قیاساً جائز ہے یہ مبسوط میں ہے امام اعظمؒ کے نزدیک کتابت متجزی ۱ ہوتی ہے پس اگر نصف غلام مکاتب کیا تو جائز ہے اس کی آدھی کمائی مولیٰ کی اور آدھی خود اس کی ہو گی یہ سراجیہ میں ہے۔ اگر آدھی باندی مکاتب کی اور اس کے بچہ پیدا ہو کر کمائی کے لائق ہوا تو وہ بمنزلہ اپنی ماں کے ہو گا کہ اس کی آدھی کمائی مولیٰ کی اور آدھی کمائی اس کی ماں کی ہو گی پھر اگر اس کی ماں نے مالِ کتابت ادا کر دیا تو آدھی آزاد ہو جائے گی اور اس کے ساتھ آدھا فرزند بھی آزاد ہو جائے گا اور ہر ایک اپنی آدھی قیمت سعی کر کے مولیٰ کو ادا کرے گا پھر اس کے بعد جو کچھ وہ فرزند کمائے وہ خود اسی کا ہو گا نہ اس کی ماں کا اور نہ مولیٰ کا اور اگر اس کی ماں نے کچھ ادا نہ کیا یہاں تک کہ مر گئی تو اس کا فرزند مالِ کتابت کے واسطے سعی کرے گا پس اگر سعی کر کے ادا کیا تو حکم دیا جائے گا کہ اس کی ماں آخر جزو حیات میں نصف آزاد ہو کر مری اور نصف فرزند بھی آزاد ہے جیسا کہ ماں کی زندگی میں ادا کرنے کا حکم تھا پھر اس کے بعد وہ فرزند اپنی نصف قیمت کے واسطے سعی کرے گا اپنی ماں کی نصف قیمت کے واسطے سعایت نہ کرے گا اور اگر غلام کو قسط وار مال معین ادا کرنے پر مکاتب کیا پھر اس سے اس طور پر صلح کی کہ اس میں سے تھوڑا مال دے دے اور باقی ساقط کیا تو جائز ہے اور اگر مقدارِ صلح پر قبضہ کرنے سے پہلے دونوں جدا ہو گئے تو صلح فاسد نہ ہو گی کیونکہ یہ افتراق از عین بدین ہے اور اگر کسی

عرض ۲ وغیرہ پر بمیعاد ادا کرنے پر صلح کی تو جائز نہیں ہے کیونکہ افتراق از دین بدین لازم آتا ہے اور اگر ہزار درہم قسط وار ادا کرنے پر اس شرط سے مکاتب کیا کہ ہر قسط کے ساتھ مجھے ایک کپڑا دے جس کی جنس بیان کر دی یا ہر قسط کے ساتھ مجھے دس درہم دے تو یہ بھی جائز ہے یہ مبسوط میں ہے۔

اگر اصل میعاد اور مقدار میعاد میں اتفاق کیا مگر قسط میں اختلاف ہوا

اگر ایک شخص نے اپنے غلام کو مکاتب کیا پھر مکاتب و مولیٰ میں اختلاف ہوا مثلاً مکاتب نے کہا کہ تو نے مجھے ہزار درہم پر مکاتب کیا اور مولیٰ نے کہا کہ میں نے دو ہزار درہم پر تجھے مکاتب کیا ہے یا جنسِ مال میں اختلاف کیا مثلاً درہم و دینار میں تو امام اعظمؒ پہلے فرماتے تھے کہ دونوں سے باہم قسم لی جائے گی اور یہی صاحبین کا قول ہے پھر امام نے اس سے رجوع کیا اور فرمایا کہ قسم سے غلام مکاتب کا قول مقبول ہو گا اور مولیٰ پر گواہ پیش کرنے واجب ہیں پس اگر قاضی نے قسم سے غلام کا قول قبول کر کے اس کے ذمہ ہزار درہم لازم کئے پھر مولیٰ نے اس امر کے گواہ دیئے کہ اس نے دو ہزار پر مکاتب کیا ہے تو مکاتب کے ذمہ دو ہزار درہم لازم ہوں گے کیونکہ گواہ قائم ہونے پر قسم کا کچھ اعتبار نہیں ہے اور اگر مولیٰ نے گواہ قائم نہ کئے یہاں تک کہ غلام ہزار درہم دے کر بحکم قاضی آزاد ہو گیا پھر مولیٰ نے دو ہزار درہم پر مکاتب کرنے کے گواہ پیش کئے تو قیاساً جب تک دو ہزار پورے نہ ادا کرے تب تک آزاد نہ ہو گا اور استحساناً وہ آزاد ہے اس پر اور ایک ہزار درہم واجب الادا ہوں گے اور اگر ایک شخص نے غلام مکاتب کیا پھر معقود علیہ میں اختلاف ہوا کہ مکاتب نے کہا کہ تو نے مجھے میری جان و مال کو ہزار درہم پر مکاتب کیا اور مولیٰ نے کہا کہ نہیں بلکہ میں نے تجھے فقط تیری جان کو نہ مال کو ہزار درہم پر مکاتب کیا ہے تو بالا جماع مولیٰ کا قول مقبول ہو گا اور یہاں بالا جماع دونوں سے

باہم قسم نہ لی جائے گی اور اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو مکاتب کے گواہ مقبول ہوں گے اور اگر مولیٰ نے کہا کہ میں نے تجھے مکاتب کیا اور جس دن مکاتب کیا اس

۱۔ متجزی یعنی ٹکڑے ہو سکتے ہیں۔ ۲۔ عرض یعنی اسباب معین۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (4) Kitab al-Mukatib (The Book of Manumission Contracts)

...[on that] day this wealth was in your possession and this wealth belongs to me," while the *mukatib* (slave under a contract of manumission) claimed, "No, rather I acquired this wealth after the contract," then the statement of the *mukatib* shall be accepted, and it is not obligatory for the master (*maula*) to bring witnesses. However, if both provide witnesses, the master’s witnesses shall be accepted. If there is a dispute regarding the initial setting of the term or the duration of the term, the master's statement shall be accepted. But if they agree on the initial term and duration but disagree on the installment amount, the slave's statement shall be accepted. If the slave claims that he was made a *mukatib* for one thousand dirhams with monthly installments of one hundred dirhams, and the master says that monthly installments were two hundred dirhams, the master's statement shall be accepted.

Regarding a dispute over the birth of a child between a master and a female *mukatiba*: if she claims the child was born after the contract and the master claims it was born before, then if the child is in the master's possession, his statement is taken; if in the *mukatiba's* possession and the timing is unknown, her statement is accepted. In both cases, the ruling is based on possession. Imam Muhammad did not mention in 'Kitab al-Asl' what the ruling is if the child is in the possession of both. Bishr narrated from Imam Abu Yusuf that the master's statement would be accepted, but if both produce witnesses, the *mukatiba's* witnesses will be preferred. This is in 'Al-Zakheera'.

In the aforementioned case, if both parties have witnesses, what would be the procedure for testimony?

If one party claims the contract of manumission (*uqud-e-kitabat*) is invalid (*fasad*) and the other denies it, the statement of the denier (*munkir*) shall be accepted because their agreement on the contract implies agreement on the causes of its validity. If both provide witnesses, the witnesses of the one claiming invalidity (*mudai-e-fasad*) shall be accepted. If a *dhimmi* (non-Muslim citizen) contracts manumission with his Muslim slave and then they disagree on the amount, and the *dhimmi* presents Christian witnesses, they will be rejected. If a *harbi* (foreigner) enters the territory of Islam under protection and buys a *dhimmi* slave and contracts manumission, and

they then disagree on the amount, the testimony of fellow *harbis* who came with him will not be accepted against the *dhimmi* slave; this is in 'Al-Mabsut'.

If a child is born to a male *mukatib* from his own bondwoman, the child becomes a *mukatib* along with him, and the child's earnings belong to the *mukatib*. Similarly, a child born to a female *mukatiba* is included in her contract. If such a child is killed, the compensation (blood money) goes to the mother, not the father. Conversely, if both parents accepted the contract for themselves and their minor children and a child is then killed, the value is shared between both parents, not just the mother; this is in 'Al-Tabyeen'.

A *mukatib* committing an indecent act with a virgin as a cause for legal punishment (*hadd*) ☆

A *mukatib*, with his master's permission, married a woman who declared herself free, and they had children. If that woman is later proven to be a slave and is returned to her rightful owner[1], then all her children will be slaves because the *mukatib* cannot provide them protection (*ismat*). The same applies to a *ghulam-e-mazun* (a slave authorized for trade). This is the opinion of Imam-e-Azam (Abu Hanifa) and Imam Abu Yusuf, as recorded in 'Jami al-Saghir'. If a *mukatib* marries a woman on the condition that she is free, but she turns out to be a slave and her master did not permit the marriage, the marriage is invalid (*fasid*). Compensation (*uqr*) will be sought from him[2] after he becomes free. However, if she was a virgin and the *mukatib* caused a rupture[3] (perineal tear) during intercourse, he will be held liable immediately as this is a guarantee for a crime; this is in 'Siraj al-Wahaj'. If a *mukatib* has intercourse with a virgin such that her vaginal and...

---

1. *Mustahiq*: Meaning the woman was returned to her rightful owner.
2. From him: i.e., from the *mukatib*.
3. Caused a rupture: i.e., due to intercourse, the membrane between the vagina and the rectum was torn.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द (4) किताबुल मुकातिब

...उस दिन यह माल तेरे पास मौजूद था और यह माल मेरा है, और मुकातिब (आज़ादी का अनुबंध करने वाला दास) ने कहा कि नहीं बल्कि यह माल मैंने किताबत (अनुबंध) के बाद पाया है, तो मुकातिब का कथन स्वीकार किया जाएगा और मालिक (मौला) पर गवाह लाना अनिवार्य नहीं है। फिर यदि दोनों ने गवाह दिए, तो मालिक के गवाह स्वीकार किए जाएंगे। और यदि मूल अवधि के निर्धारण में या अवधि की मात्रा में मतभेद हुआ, तो मालिक का कथन स्वीकार होगा। और यदि मूल अवधि और अवधि की मात्रा पर सहमति हो गई लेकिन किश्त (क़िस्त) में मतभेद हुआ, तो दास का कथन स्वीकार किया जाएगा। और यदि दास ने दावा किया कि उसे एक हज़ार दिरहम पर मुकातिब किया गया है और मासिक सौ दिरहम तय हुए हैं, और मालिक ने कहा कि नहीं मासिक दो सौ दिरहम तय हुए हैं, तो मालिक का कथन स्वीकार होगा। और यदि मालिक और मुकातिबा (अनुबंध करने वाली दासी) में बच्चे के जन्म के समय के बारे में मतभेद हुआ—मुकातिबा ने कहा कि अनुबंध के बाद जन्मा है और मालिक ने कहा कि अनुबंध से पहले—तो यदि वह बच्चा मालिक के कब्ज़े में है तो मालिक का कथन और यदि मुकातिबा के कब्ज़े में है और यह ज्ञात न हो कि कब जन्मा, तो मुकातिबा का कथन स्वीकार होगा। दोनों स्थितियों में कब्ज़े (क़ब्ज़ा) का विचार करके निर्णय होगा। इमाम मोहम्मद ने 'किताबुल असल' में यह स्थिति वर्णित नहीं की कि यदि दोनों के कब्ज़े में हो तो क्या आदेश है। बिश्र ने इमाम अबू यूसुफ़ से रिवायत की है कि मालिक का कथन स्वीकार होगा, और यदि दोनों ने गवाह पेश किए, तो मुकातिबा के गवाह स्वीकार्य होंगे, यह 'ज़खीरा' में है।

उपरोक्त मामले में यदि दोनों पक्षों (ही) के पास गवाह हों, तो गवाही की क्या स्थिति होगी?

यदि दोनों में से एक ने अनुबंध (अक़्द) में किसी खराबी (फ़साद) होने का दावा किया और दूसरे ने इनकार किया, तो इनकार करने वाले (मुनकिर) का कथन स्वीकार होगा क्योंकि अनुबंध पर उनका सहमत होना अनुबंध की वैधता के कारणों पर सहमति है। और यदि दोनों ने गवाह दिए, तो खराबी का दावा करने वाले (मुदई फ़साद) के गवाह स्वीकार किए जाएंगे। और यदि किसी ज़िम्मी (गैर-मुस्लिम नागरिक) ने अपने मुस्लिम दास को मुकातिब किया, फिर राशि की मात्रा में मतभेद हुआ और ज़िम्मी ने ईसाई गवाह पेश किए, तो वे स्वीकार्य नहीं होंगे। एक हर्बी (विदेशी) सुरक्षा लेकर दारुल इस्लाम में आया और उसने एक ज़िम्मी दास खरीद कर मुकातिब किया, फिर अनुबंध की राशि में मतभेद हुआ और हर्बी ने अपने साथ आए हर्बी लोगों को गवाह बनाया, तो ज़िम्मी दास के मामले में उनकी गवाही स्वीकार नहीं होगी, यह 'मबसूत' में है। यदि मुकातिब की अपनी दासी से कोई संतान

पैदा हुई, तो वह मुकातिब के साथ ही मुकातिब होगी और उसकी कमाई मुकातिब की होगी। इसी तरह यदि मुकातिबा से बच्चा पैदा हुआ, तो वह उसके अनुबंध में शामिल होगा। यदि वह बच्चा मारा गया, तो उसका हर्जाना माँ को मिलेगा, पिता को नहीं। इसके विपरीत, यदि माता-पिता ने अपनी ओर से और अपनी नाबालिग संतान की ओर से अनुबंध स्वीकार किया और फिर बच्चा मारा गया, तो उसका मूल्य दोनों में साझा होगा, केवल माँ को नहीं मिलेगा, यह 'तबीन' में है।

मुकातिब का किसी कुंवारी (बाकिरा) के साथ दुराचार करना उस पर दंड (हद) अनिवार्य होने का कारण बनता है ☆

एक मुकातिब ने अपने मालिक की अनुमति से एक ऐसी महिला से निकाह किया जो स्वयं को स्वतंत्र बताती थी, और उससे संतान हुई। फिर वह महिला किसी की दासी सिद्ध होकर अपने वास्तविक मालिक[1] के पास चली गई, तो उस महिला की सारी संतानें दास होंगी क्योंकि मुकातिब उन्हें सुरक्षा नहीं दे सकता। 'गुलाम-ए-माज़ून' (व्यापार की अनुमति प्राप्त दास) का भी यही नियम है, और यह इमाम-ए-आज़म और इमाम अबू यूसुफ़ का कथन है, जो 'जामे-सगीर' में है। यदि मुकातिब ने इस शर्त पर निकाह किया कि वह महिला स्वतंत्र है, फिर पता चला कि वह दासी है और उसके मालिक ने निकाह की अनुमति नहीं दी है, तो निकाह अवैध (फ़ासिद) होगा और आज़ाद होने के बाद उससे[2] मेहर (उक्र) की मांग की जाएगी। लेकिन यदि वह कुंवारी हो और मुकातिब ने संभोग के दौरान उसकी योनि और गुदा के बीच के हिस्से को फाड़ दिया हो[3], तो तत्काल जवाबदेही होगी क्योंकि यह अपराध की क्षतिपूर्ति है, यह 'सिराजुल वहाज' में है। यदि मुकातिब ने किसी कुंवारी से संभोग किया जिससे उसके मार्ग...

---

1. मुस्तहिक यानी वह महिला उसके हक़दार मालिक को सौंप दी गई।
2. उससे यानी मुकातिब से।
3. फाड़ दिया यानी संभोग से ऐसी स्थिति हो गई कि योनि और गुदा के बीच की झिल्ली फट गई।

دن یہ مال تیرے پاس موجود تھا اور یہ مال میرا ہے اور مکاتب نے کہا کہ نہیں بلکہ یہ مال میں نے بعد کتابت کے پایا ہے تو مکاتب کا قول قبول ہوگا اور مولیٰ پر گواہ لانا واجب نہیں پھر اگر دونوں نے گواہ دیئے تو مولیٰ کے گواہ قبول ہوں گے اور اگر اصل تقرر میعاد میں یا مقدار میعاد میں اختلاف کیا تو مولیٰ کا قول قبول ہوگا اور اگر اصل میعاد اور مقدار میعاد میں اتفاق کیا مگر قسط میں اختلاف ہوا تو غلام کا قول قبول ہوگا اور اگر غلام نے دعویٰ کیا کہ مجھے اس نے ہزار درہم پر مکاتب کیا اور ماہواری سو درہم ٹھہرائے ہیں اور مولیٰ نے کہا کہ نہیں ماہواری دو سو درہم ٹھہرائے ہیں تو مولیٰ کا قول قبول ہوگا اور اگر مولیٰ و مکاتبہ میں بچہ کی باب اختلاف ہوا اور مکاتبہ نے کہا کہ میں بعد مکاتبہ ہونے کے یہ بچہ جنی ہوں اور مولیٰ نے کہا کہ قبل مکاتبہ ہونے کے تو یہ بچہ جنی ہے پس اگر وہ بچہ مولیٰ کے قبضہ میں ہو تو مولیٰ کا قول اور اگر مکاتبہ کے قبضہ میں ہو اور یہ معلوم نہ ہو کہ کب جنی ہے تو مکاتبہ کا قول قبول ہوگا دونوں صورتوں میں قبضہ کا اعتبار کر کے حکم ہوگا اور امام محمدؒ نے کتاب الاصل میں یہ صورت ذکر نہیں فرمائی کہ اگر دونوں کے قبضہ میں ہو تو کیا حکم ہے اور بشرؒ نے امام ابو یوسفؒ سے روایت کی ہے کہ مولیٰ کا قول قبول ہوگا اور اگر دونوں نے گواہ قائم کئے تو مکاتبہ کے گواہ مقبول ہونگے یہ ذخیرہ میں ہے۔

مسئلہ مذکورہ میں اگر فریقین (ہی) کے پاس گواہ ہوں تو گواہی کی کیا صورت ہوگی؟

اگر دونوں میں سے ایک نے عقد کتابت میں فساد واقع ہونے کا دعویٰ کیا اور دوسرے نے انکار کیا تو منکر کا قول قبول ہوگا کیونکہ عقد پر ان کا اتفاق کرنا صحت عقد کے اسباب پر اتفاق ہے

اور اگر دونوں نے گواہ دیئے تو مدعی فساد کے گواہ مقبول ہوں گے اور اگر ذمی نے اپنے مسلمان غلام کو مکاتب کیا پھر مقدار بدل میں اختلاف کیا اور ذمی نے نصرانی گواہ پیش کئے تو نا مقبول ہوں گے ایک حربی امن لے کر دار الاسلام میں آیا اور ذمی غلام خرید کر مکاتب کیا پھر مقدار کتابت میں اختلاف کیا اور حربی نے اپنے ساتھ کے حربی لوگ جو امان لے کر آئے تھے گواہ دیئے تو غلام ذمی پر ان کی گواہی مقبول نہ ہو گی یہ مبسوط میں ہے۔ اگر مکاتب کے کوئی فرزند اس کی باندی سے پیدا ہوا تو مکاتب کے ساتھ مکاتب ہوگا اور اس کی کمائی مکاتب کی ہوگی اسی طرح اگر مکاتبہ کے بچہ پیدا ہوا تو اس کی کتابت میں داخل ہوگا اور اگر یہ بچہ قتل کیا گیا تو اس کی قیمت ماں کو ملے گی باپ کو نہ ملے گی بخلاف اس کے اگر ماں باپ نے قبول کتابت اپنی ذات سے اور اپنی اولاد نابالغ سے کیا پھر بچہ مقتول ہوا تو اس کی قیمت دونوں میں مشترک ہو گی فقط ماں کو نہ ملے گی یہ تبیین میں ہے۔

مکاتب کا باکرہ سے بدفعلی کرنا اس پر حد واجب کرنے کا سبب بنتا ہے ☆

ایک مکاتب نے اپنے مولیٰ کی اجازت سے ایک عورت سے جو اپنے تئیں آزاد قرار دیتی ہے نکاح کیا اور اس سے اولاد ہوئی پھر وہ عورت مملوکہ ثابت ہو کر اس کے مستحق[1] کے پاس گئی تو اس عورت کی اولاد سب مملوک ہوں گی کہ ان کو عصمت نہیں لے سکتا ہے اور ایسا ہی غلام ماذون بھی ہے اور یہ امام اعظمؒ و امام ابو یوسفؒ کا قول ہے یہ جامع صغیر میں ہے۔ اگر مکاتب نے ایک عورت سے اس شرط سے نکاح کیا کہ وہ آزاد ہے پھر یہ ظاہر ہوا کہ باندی ہے اس کو اس کے مولیٰ نے نکاح کی اجازت نہیں دی ہے تو نکاح فاسد ہو گا اور بعد آزاد ہونے کے اس سے[2] عقر کا مواخذہ کیا جائے گا لیکن اگر باکرہ ہو اور مکاتب نے اس کی فرج و دبر کو چیر کر ملا دیا[3] تو فی الحال ماخوذ ہوگا کیونکہ یہ جرم کی ضمان ہے یہ سراج الوہاج میں ہے۔ اگر مکاتب نے کسی باکرہ سے جماع کیا کہ اس کا سوراخ فرج و

1. مستحق یعنی یہ عورت اپنے مالک حقدار کو دی گئی۔

2. اس سے یعنی مکاتب سے۔

3. چیر کر یعنی وطی سے یہ حالت ہوگئی کہ فرج مقعد کی درمیانی جھلی پھٹ گئی۔

(Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5) (380) (Book of Contracted Slaves)

... anal intercourse (dubar) occurred once, then the prescribed punishment (Hadd) will be mandatory because pure adultery (Zina) was established, and the contracted slave (Mukatib) is commanded to fulfill the rulings of Sharia.

The Effect of the Female Contracted Slave's (Makatiba) Compliance or Non-Compliance on the Ruling ☆

If some doubt (shubha) arises in this matter and this virgin girl did not comply with him, then the dowry (mahr) will be mandatory upon the Mukatib. However, if the virgin girl complied, then she herself is considered to have agreed to the delay of her right; thus, the payment shall be delayed until she becomes free. In the case of non-compliance, she will not be deemed to have agreed to the delay of her right; therefore, compensation (aqar) will become immediately obligatory upon the Mukatib, just as one is held liable for a fine immediately in the case of committing an offense against her. And if the Mukatib claimed, "I married you," and she confirmed it, then only the mahr will be mandatory upon the Mukatib, but it will be payable only when she becomes free, because the woman has established an admission regarding the delay of her right. Thus it is stated in 'Al-Mabsut'.

---

1. **Mutawa'at:** (mu-ta-wa-'at) [Ar.-f.] To obey, to be compliant or consensual. (Hafiz)
2. **Aqar:** The literal meaning of 'Aqar' is infertility. (Hafiz) [Note: In Islamic jurisprudence, it refers to the compensatory payment for sexual relations in cases of legal ambiguity].

(फ़तावा-ए-आलमगिरी ..... जिल्द 5) (380) (किताब अल-मकातिब)

...दबर (गुदा मैथुन) एक बार हो गया तो उस पर हद वाजिब होगी क्योंकि महज़ ज़िना (व्यभिचार) पाया गया और मकातिब (अनुबंधित दास) अहकाम-ए-शरियत बजा लाने पर मामूर (पाबंद) है।

मकातिबा (अनुबंधित दासी) का मुतावाअत (सहमति) करने या न करने की सूरतों में मसअले पर इसका असर ☆

अगर इसमें कुछ शुबहा (संदेह) पैदा हो गया और इस बाकिरा (कुमारी) ने उसकी मुतावाअत नहीं की तो मकातिब पर महर वाजिब होगा लेकिन अगर बाकिरा ने मुतावाअत की हो तो वह खुद ही अपने हक़ की ताख़ीर (देरी) करने पर राज़ी हुई, पस आज़ाद हो जाने तक ताख़ीर की जाएगी और मुतावाअत न करने की सूरत में अपने हक़ की ताख़ीर पर राज़ी न शुमार की जाएगी, पस मकातिब के ज़िम्मे अक़र (मुआवज़ा) फ़िल-हाल लाज़िम होगा जैसे उसके साथ कुछ जुर्म करने की सूरत में फ़िल-हाल जुर्माने के वास्ते माख़ूज़ (ज़िम्मेदार) होता है और अगर मकातिब ने कहा कि मैंने तेरे साथ निकाह किया है और उसने इसकी तस्दीक़ (पुष्टि) की तो मकातिब पर फ़क़त महर वाजिब होगा मगर तब जब वह आज़ाद हो जाए क्योंकि औरत ने अपनी ताख़ीर-ए-हक़ पर इक़रार साबित किया, जैसा कि 'मबसूत' में उल्लेखित है।

---

1. **मुतावाअत:** (मु-ता-वा-अत) [अरबी-स्त्रीलिंग] आज्ञा पालन करना, फ़रमाबरदारी करना। (हाफ़िज़)
2. **अक़र:** अक़र के लफ़्ज़ी मानी बांझपन के हैं। (हाफ़िज़) [कानूनी संदर्भ में यह संभोग के मुआवज़े को संदर्भित करता है।]

...دبر ایک ہو گیا تو اس پر حد واجب ہوگی کیونکہ محض زنا پایا گیا اور مکاتب احکام شریعت بجالانے پر مامور ہے۔

مکاتبہ کا مطاوعت کرنے یا نہ کرنے کی صورتوں میں مسئلہ پر اس کا اثر ☆

اگر اس میں کچھ شبہ پیدا ہو گیا اور اس باکرہ نے اس کی مطاوعت نہیں کی تو مکاتب پر مہر واجب ہوگا لیکن اگر باکرہ نے مطاوعت کی ہو تو وہ خود ہی اپنے حق کی تاخیر کرنے پر راضی ہوئی پس آزاد ہو جانے تک تاخیر کی جائے گی اور مطاوعت نہ کرنے کی صورت میں اپنے حق کی تاخیر پر راضی نہ شمار کی جائے گی پس مکاتب کے ذمہ عقر فی الحال لازم ہوگا جیسے اس کے ساتھ کچھ جرم کرنے کی صورت میں فی الحال جرمانہ کے واسطے ماخوذ ہوتا ہے اور اگر مکاتب نے کہا کہ میں نے تیرے ساتھ نکاح کیا ہے اس نے تصدیق کی تو مکاتب پر فقط مہر واجب ہوگا مگر جب آزاد ہو جائے کیونکہ عورت نے اپنی تاخیر حق پر اقرار ثابت کیا کذا فی المبسوط

---

1. **مطاوعت:** (مُ۔ طَا۔ وَ۔ عَت) [ع۔ ا۔ مؤنث] اطاعت کرنا، فرمانبرداری کرنا۔ (حافظ)
2. **عقر:** عقر کے لفظی معنی بانجھ پن کے ہیں۔ (حافظ)

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 6 | 381 | Kitab al-Wala'

Kitab al-Wala' (The Book of Patronage)

Legal Definition ☆ In legal commentary, *Wala'* refers to a relationship of kinship that is established due to manumission (*itq*) or mutual alliance (*muwalat*), as stated in *Ghayat al-Bayan*.

Types of Wala' ☆ There are two types of *Wala'*: the first is *Wala' al-'Ataqah* (patronage of manumission), also called *Wala' an-Ni'mah* (patronage of favor), and the second is *Wala' al-Muwalat* (patronage of alliance), as stated in *al-Hidayah*. It consists of three chapters.

Chapter One: On the rulings of *Wala' al-'Ataqah*, and it contains two sections:

Section One: Concerning its causes, conditions, attributes, and rulings.

The Cause of Wala' ☆ The cause for establishing *Wala'* is manumission (*itq*), as stated in *al-Bada'i'*, and this is the correct view according to *al-Muhit*. Whether this manumission is achieved through the person's own action, such as setting a slave free, or through what legally stands in its place, such as purchasing a close relative or accepting one through a gift, charity, or bequest. Or if it occurred without the person's action, such as becoming the heir of a relative. Whether he manumitted for the sake of Allah the Almighty, or for the sake of Satan (for show), or manumitted as an act of charity ^(1). Or if it became legally obligatory upon him to free a slave, such as for the expiation of murder, *zihar* (an ancient form of divorce), *ila'* (oath of continence), vows, or oaths. Whether manumitted without compensation or in exchange for property. Whether it is an immediate manumission (*itq munjaz*) ^1, or conditional upon a requirement (*mu'allaq bi-shart*) ^2, or deferred to a specific time (*mudaf bi-waqt*) ^3. Whether the manumission is explicit (*sarih*) or what stands in place of explicit terms, or through allusion (*kinayah*) or what stands in place of allusion. Manumission obtained through *tadbir* (contract for freedom upon owner's death) or *istilad* (freedom of a female slave who bears her master's child) is also the same. It applies whether the manumitted person (*mu'taq*) is male or female, as manumission exists in both. Likewise, it applies whether the manumitter and the manumitted are both Muslims, both non-Muslims, or one is a Muslim and the other is not. Similarly, if a master (*mawla*) orders someone to free his slave during the master's lifetime or after his death, the *Wala'* belongs to the one who gave the order

(the master). And if he said to someone, "Free my slave on my behalf for a thousand dirhams," and the person did so, the *Wala'* belongs to the one who gave the order, because legally manumission is considered to have occurred on his behalf. And if he said, "Free my slave on my behalf," and did not mention any compensation...

---

^1 Immediate manumission: For example, saying, "I have set you free." ^2 Conditional: For example, saying, "If you sew this garment, you are free." ^3 Deferred: For example, saying, "When the first day of the month arrives, you are free." ^(1) Charity: Meaning solely for the purpose of attaining spiritual reward (*thawab*).

किताबुल वला

शारई परिभाषा ☆ शराह में 'वला' उस रिश्तेदारी (क़राबत) को कहते हैं जो दास-मुक्ति (इतक) या दोस्ती/अनुबंध (मुवालात) के कारण प्राप्त हो, जैसा कि 'ग़ायतुल बयान' में वर्णित है।

वला के प्रकार ☆ वला के दो प्रकार हैं: पहला 'वला-ए-इताका' जिसे 'वला-ए-नेमत' भी कहा जाता है, और दूसरा 'वला-ए-मुवालात', जैसा कि 'हिदाया' में वर्णित है। इसमें तीन अध्याय (बाब) हैं।

अध्याय प्रथम: वला-ए-इताका के नियमों के बारे में और इसमें दो अनुभाग (फस्ल) हैं:

अनुभाग प्रथम: इसके कारण (सबब), शर्तों, गुणों और नियमों के बारे में।

वला का कारण ☆ इसके सिद्ध होने का कारण दास-मुक्ति (इतक) है, जैसा कि 'बदाए' में है और यही सही है जैसा कि 'मुहीत' में है। चाहे यह मुक्ति उसके अपने कृत्य से प्राप्त हुई हो जैसे कि आज़ाद कर देना, या कानूनी तौर पर जो इसके समान हो जैसे कि किसी रिश्तेदार को खरीदना या दान, उपहार या वसीयत में स्वीकार करना। या उसके कृत्य के बिना प्राप्त हुई हो, जैसे कि अपने रिश्तेदार का वारिस बनना। चाहे उसने अल्लाह के लिए आज़ाद किया हो या शैतान के लिए (दिखावे के लिए), या उसे खैरात ^(1) के रूप में आज़ाद किया हो। या उस पर कानूनी रूप से अनिवार्य हो गया हो कि गुलाम आज़ाद करे, जैसे कि हत्या का कफ़्फ़ारा, जिहार, ईला, मन्नत या कसम में आज़ाद करना। चाहे बिना किसी बदले के आज़ाद किया हो या माल के बदले में। चाहे वह तत्काल मुक्ति (इताक-ए-मुनज्ज़ज़) ^1 हो या किसी शर्त पर आधारित (मुअल्लक ब-शर्त) ^2 हो या किसी समय से संबंधित (मुज़ाफ़ ब-वक़्त) ^3 हो। चाहे वह स्पष्ट शब्दों (सरीह) में हो या स्पष्ट शब्दों के समान हो, या संकेत (किनाया) में हो। जो मुक्ति 'तदबीर' (मालिक की मृत्यु के बाद आज़ाद होने का वादा) या 'इस्तीलाद' (दासी से संतान होने पर मुक्ति) से प्राप्त हो, वह भी वैसी ही है। चाहे मुक्त किया गया व्यक्ति (अतीक) पुरुष हो या महिला, क्योंकि मुक्ति दोनों में पाई जाती है। चाहे आज़ाद करने वाला और आज़ाद होने वाला दोनों मुस्लिम हों या दोनों काफिर हों, या एक मुस्लिम और दूसरा काफिर हो। इसी तरह अगर किसी मालिक (मौला) ने किसी व्यक्ति को आदेश दिया कि उसके गुलाम को उसकी ज़िंदगी में या उसकी मौत के बाद आज़ाद कर दे, तो उसकी 'वला' आदेश देने वाले (मालिक) को मिलेगी। और अगर किसी से कहा कि मेरा गुलाम मेरी तरफ से हज़ार दिरहम लेकर आज़ाद कर दो

और उसने आज़ाद कर दिया, तो उसकी 'वला' उस आदेश देने वाले को मिलेगी, क्योंकि इस्तेहसानन (कानूनी प्राथमिकता के आधार पर) मुक्ति उसी की तरफ से मानी जाएगी। और अगर कहा कि मेरा गुलाम मेरी तरफ से आज़ाद कर दो और किसी बदले का उल्लेख नहीं किया...

---

^1 तत्काल मुक्ति का कथन, जैसे कहा: "मैंने तुम्हें आज़ाद कर दिया।" ^2 शर्त पर आधारित, जैसे कहा: "अगर तुम यह कपड़ा सी दोगे तो तुम आज़ाद हो।" ^3 समय से संबंधित, जैसे कहा: "जब महीने की शुरुआत का दिन आएगा, तो तुम आज़ाद हो।" ^(1) खैरात का अर्थ है केवल सवाब (पुण्य) प्राप्त करने के उद्देश्य से।

کتاب الولاء

شرعی تعریف ☆ شرح میں ولاء ایسی قرابت کو کہتے ہیں جو بسبب عتق یا موالات کے حاصل ہو کذا فی غایۃ البیان۔

اقسام ولاء ☆ ولاء کی دو قسمیں ہیں ایک ولاء عتاقہ اور اس کو ولاء نعمہ کہتے ہیں دوسری ولاء موالاۃ کذا فی الہدایۃ اور اس میں تین ابواب ہیں۔

باب اوّل: ولاء عتاقہ کے احکام میں اور اس میں دو فصلیں ہیں:

فصل اوّل: اس کے سبب و شرائط و صفت و حکم میں

سبب ولاء ☆ اس کے ثبوت کا سبب عتق ہے کذا فی البدائع اور یہی صحیح ہے کذا فی المحیط خواہ یہ عتق اس کے فعل سے حاصل ہو جیسے آزاد کر دینا یا شرعاً جو اس کے قائم مقام ہے جیسے قرابت دار کا خریدنا اور ہبہ صدقہ و وصیت میں قبول کرنا یا بدوں اس کے فعل کے حاصل ہوا ہو مثلاً اپنی قرابت دار کا وارث ہوا اور خواہ اس کو بوجہ اللہ تعالیٰ آزاد کیا ہو یا بوجہ الشیطان آزاد کیا ہو اور خواہ اس کو خیرات ۸(۱) آزاد کیا ہو یا اس پر شرعاً واجب ہوا ہو کہ بردہ آزاد کرے مثلاً کفارہ قتل و ظہار و ایلاء و نذر و قسم میں آزاد کیا اور خواہ بغیر بدل آزاد کیا ہو یا بالعوض مال کے آزاد کیا ہو اور خواہ اعتاق منجز ۱۸ ہو یا معلق بشرط ۲۸ ہو یا مضاف بوقت ۳۸ ہو اور خواہ اعتاق صریح ہو یا جو قائم مقام صریح کے ہے یا بکنایہ ہو یا جو قائم مقام کنائی کے ہے اور جو عتق تدبیر یا استیلاد سے حاصل ہو وہ بھی ایسا ہی ہے اور خواہ معتق یعنی آزاد شدہ مذکر ہو یا

مونث ہو کیونکہ اعتاق دونوں میں پایا جاتا ہے اور خواہ آزاد کنندہ اور آزاد شدہ دونوں مسلمان ہوں یا دونوں کافر ہوں یا ایک مسلمان و دوسرا کافر ہو علی ہذا اگر مولیٰ نے کسی شخص کو حکم دیا کہ میرا غلام میری زندگی میں یا بعد میری وفات کے آزاد کر دے تو اس کی ولاء حکم دہندہ یعنی مولیٰ کو ملے گی اور اگر کسی شخص سے کہا کہ اپنا غلام میری طرف سے ہزار درہم پر آزاد کر دے اور اس نے آزاد کر دیا تو اس کی ولاء اس حکم دہندہ کو ملے گی کیونکہ استحساناً عتق اسی کی طرف سے واقع ہوا اور اگر یوں کہا کہ اپنا غلام میری طرف سے آزاد کر دے اور عوض ذکر نہ کیا

---

۱۸ قولہ اعتاق منجز جیسے کہا کہ میں نے تجھے آزاد کر دیا۔ ۲۸ قولہ معلق بشرط جیسے کہا کہ اگر تو یہ کپڑا سی دے تو تو آزاد ہے۔ ۳۸ قولہ مضاف بوقت جیسے کہا کہ جب شروع مہینے کا دن آئے تو تو آزاد ہے۔ ۸(۱) قولہ خیرات یعنی محض بنظر ثواب حاصل کرنے کے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Vol 6 [382] Book of Patronage (Kitab al-Wala)

If he manumits [the slave], then according to Imam Azam and Imam Muhammad, the Wala (patronage) of this manumitted person—namely the slave—will belong to the master. If a person says, "Manumit your slave," and the master does so, the Wala will belong to the master, not to the person who gave the command. If a person says, "Manumit your slave for a thousand dirhams," without adding "on my behalf," the manumission will depend on the slave's acceptance, provided he has the capacity to accept. If the slave accepts in the same gathering where he became aware of it, he shall be free, and the sum will be due from him. If a Muslim manumits a Dhimmi (non-Muslim subject) or a Dhimmi manumits a Muslim, in both cases, the Wala belongs to the manumittor. However, the manumittor will not inherit because the condition for inheritance—unity of faith—is absent. Nonetheless, if the manumitted Dhimmi becomes a Muslim before the manumittor's death, and then the manumittor dies, the Dhimmi will inherit. Similarly, if the Dhimmi who manumitted a Muslim slave has Muslim agnates (Asaba)—for instance, a Muslim uncle or a Muslim cousin—then they shall inherit the Wala, and in this situation, the Dhimmi will be treated as if deceased. If none of his agnates are Muslim, the estate of the manumitted person shall be deposited into the Public Treasury (Bayt al-Mal).

If a Muslim slave is jointly owned by a Muslim and a Dhimmi, and both manumit him, and then the manumitted person dies, half of the Wala belongs to the Muslim, and the other half goes to the nearest Muslim agnate of the Dhimmi, provided there is a Muslim among his agnates. If there is no Muslim, it shall be deposited into the Public Treasury. Some conditions of the 'Wala of Manumission' (Wala al-Ataqa) apply to both the manumitted person and their offspring (Wala Walad al-Ataqa), while others are specific to the offspring. The general condition applicable to both is that neither the manumitted person nor their offspring should have any blood-related agnates (Asaba Nasbi). If such agnates exist, the manumittor does not inherit. Among the conditions specific to the offspring is that their mother must be a manumitted slave. If she is still a bondwoman (Mamluka), no person's Wala reaches the child as long as the mother is in bondage, regardless of whether the father is free or a slave. Another condition is that the mother must not be originally free (Asli Azad). If she is originally free, no one has a claim to Wala over her children, even if the father is a manumitted slave. If both the mother and father are manumitted slaves, the children follow the status of the mother; یعنی (meaning) the Wala of the children belongs to the mother’s master. Another condition is that the father of the offspring must not be an

Arab. If the father is an Arab and the mother is a manumitted bondwoman of any group, the children follow the status of the father, and no person's Wala shall apply to them. Lastly, the master of the father must not be an Arab; if he is, then no one’s Wala shall apply, as the rule for Arabs is applicable.

Exposition on the Manumittor Inheriting through the Wala of the Manumitted Person

One condition is that the offspring must not be manumitted themselves; if they are, their Wala will belong neither to the father’s master nor the mother’s, but to the one who manumitted them. Among the characteristics of this Wala is that when it is established and its conditions are met, inheritance through it occurs as 'Taseeb' (residual/agnatic inheritance). The manumittor is considered among the last of the agnates of the manumitted person and takes precedence over distant kindred (Dhu al-Arham) and fixed sharers (Ashab al-Fara'id) regarding the residue of the estate—meaning, what remains after the fixed sharers have taken their portions in the absence of other agnates.

Footnotes: 1. The term 'Wala al-Ataqa' refers to the manumittor receiving inheritance from the Wala of the person they freed, and secondly, the Wala of the children of that manumitted person going to the manumittor's master. 2. The term 'Taseeb' implies that among the heirs of the manumittor, those who are fixed sharers will not receive anything from the Wala. Only those who are agnates (Asaba)—who own the remainder after fixed sharers are given their portions, such as a son—will inherit. Among the agnates, the nearest one shall be the heir through Wala. Full details are found in the books of inheritance law (Kutub al-Fara'id).

और उसने आज़ाद किया तो इमाम-ए-आज़म और इमाम मोहम्मद के नज़दीक इसकी वला मामूर यानी गुलाम के मौला को मिलेगी और अगर कहा कि अपना गुलाम आज़ाद कर दे और उसने आज़ाद कर दिया, तो उसकी वला उसके मौला को मिलेगी, इस हुक्म देने वाले को नहीं मिलेगी। और अगर कहा कि अपने गुलाम को हज़ार दरहम पर आज़ाद कर दे और यह नहीं कहा कि मेरी तरफ से आज़ाद कर दे, तो यह आज़ादी (अत्क) गुलाम के कबूल करने पर मुवक्कुफ़ रहेगी, बशर्ते कि वह कबूल करने की अहलियत रखता हो। पस अगर उसने अपनी जानकारी की मजलिस में कबूल किया तो वह आज़ाद हो जाएगा और उसके ज़िम्मे माल लाज़िम होगा। और अगर मुसलमान ने किसी ज़म्मी को या ज़म्मी ने मुसलमान को आज़ाद किया तो आज़ादशुदा की वला दोनों सूरतों में आज़ाद करने वाले को मिलेगी, लेकिन इतनी बात है कि वह उसका वारिस न होगा क्योंकि वारिस होने की शर्त यानी दीन की एकता (इत्तेहाद-ए-मिल्लत) मौजूद नहीं है। यहाँ तक कि अगर ज़म्मी आज़ाद होने वाले की मौत से पहले मुसलमान हो जाए, फिर आज़ाद होने वाला मर जाए, तो वह उसका वारिस होगा। इसी तरह अगर उस ज़म्मी के, जिसने मुसलमान गुलाम को आज़ाद किया है, मुसलमान अस्बात (रक्त संबंधी उत्तराधिकारी) हों, मसलन उसका चाचा मुसलमान हो या चचेरा भाई मुसलमान हो, तो वह वला का वारिस होगा और ज़म्मी इस सूरत में मृतक की तरह माना जाएगा। और अगर उसके अस्बात में कोई मुसलमान न हो, तो उसके आज़ादशुदा का माल बैत-उल-माल (सरकारी खज़ाना) में दाखिल किया जाएगा।

अगर एक मुसलमान और ज़म्मी के बीच एक मुसलमान गुलाम साझा हो और दोनों ने उसे आज़ाद कर दिया, फिर वह आज़ाद गुलाम मर गया, तो उसकी आधी वला मुसलमान को मिलेगी और आधी वला उस ज़म्मी के मुसलमान अस्बात में से निकटतम अस्वह को मिलेगी, बशर्ते कि उसके अस्बात में कोई मुसलमान हो। और अगर कोई मुसलमान न हो, तो उसे बैत-उल-माल में दाखिल कर दिया जाएगा। वला-ए-अताक़ा की शर्तों में से कुछ वला-ए-अताक़ा और वला-ए-वल्द-ए-अताक़ा (संतान की वला) दोनों पर लागू होती हैं और कुछ केवल वला-ए-वल्द-ए-अताक़ा के साथ विशिष्ट हैं। पस जो शर्त दोनों के लिए सामान्य है, वह यह है कि आज़ादशुदा गुलाम या उसकी औलाद का कोई नसीबी अस्वह (रक्त संबंधी वारिस) न हो। और अगर नसीबी अस्वह मौजूद होगा, तो आज़ाद करने वाला वारिस नहीं होगा। और जो शर्तें वला-ए-वल्द-ए-अताक़ा के साथ विशिष्ट हैं, उनमें से एक यह है कि उसकी माँ आज़ाद की हुई हो। पस अगर वह गुलाम (ममलूका) होगी, तो उस संतान पर किसी व्यक्ति

की वला तब तक नहीं पहुँचती जब तक माँ गुलाम है, चाहे पिता आज़ाद हो या गुलाम। और एक यह है कि उसकी माँ मूल रूप से आज़ाद (अस्ली आज़ाद) न हो, और अगर वह मूल रूप से आज़ाद होगी, तो उसकी औलाद पर किसी को वला का अधिकार नहीं होगा, भले ही उसकी औलाद का पिता आज़ादशुदा हो। और अगर उसकी माँ और बाप दोनों आज़ादशुदा हों, तो औलाद अपनी माँ के अधीन होगी, यानी औलाद की वला माँ के मौला को मिलेगी। और एक शर्त यह है कि औलाद का बाप अरबी न हो। पस अगर बाप अरबी होगा और माँ किसी कौम की आज़ादशुदा दासी होगी, तो औलाद अपने बाप के अधीन होगी और उस पर किसी की वला लागू नहीं होगी। और एक यह है कि उसके बाप का मौला अरबी न हो, और अगर होगा तो उस पर किसी की वला लागू नहीं होगी क्योंकि उसका हुक्म अरबी जैसा है।

जिसको आज़ाद किया गया है उसकी वला से आज़ाद करने वाले की विरासत पाने का बयान

۞

एक यह कि औलाद आज़ादशुदा न हो, और अगर होगी तो उसकी वला न बाप के मौला को मिलेगी और न माँ के मौला को, बल्कि जिसने उसे आज़ाद किया है उसी को मिलेगी। इस वला की विशेषताओं में से एक यह है कि जब ऐसी वला साबित हो और उसकी शर्तें मौजूद हों, तो इस वला से विरासत पाना 'तसीब' (अस्वह के तौर पर) होता है। और आज़ाद करने वाला अपने आज़ादशुदा के अंतिम अस्बात में गिना जाता है, और वह ज़वी-अल-अरहाम (दूर के रिश्तेदार) और असहाब-ए-फ़राएज़ (नियत हिस्सेदार) पर शेष माल के मामले में अग्रिम होता है। यानी असहाब-ए-फ़राएज़ से जो माल बचा, वह आज़ादशुदा के अस्बात की अनुपस्थिति में उसे मिलेगा।

पाद-टिप्पणियाँ (Footnotes): 1. कथन 'वला-ए-अताक़ा' का अर्थ है: जिसे आज़ाद किया गया उसकी वला से आज़ाद करने वाले को विरासत मिलना, और दूसरा उस आज़ादशुदा के बच्चों की वला उसके मौला को मिलना। 2. कथन 'तसीब' से तात्पर्य यह है कि आज़ाद करने वाले के वारिसों में से जो लोग नियत हिस्सेदार (फ़र्ज़ी हिस्सेदार) हैं, उन्हें वला से हिस्सा नहीं मिलेगा। जो अस्वह हैं (जो नियत वारिसों को उनका हिस्सा देने के बाद बाकी के मालिक होते हैं, जैसे बेटा), तो अस्बात में से भी जो सबसे निकटतम अस्वह होगा, वही वला के तौर पर वारिस होगा। और विस्तृत वर्णन उत्तराधिकार की पुस्तकों (कुतुब-अल-फ़राएज़) में है।

اور اس نے آزاد کیا تو امام اعظمؒ و امام محمدؒ کے نزدیک اس کی ولاء مامور یعنی غلام کے مولیٰ کو ملے گی اور اگر کہا کہ اپنا غلام آزاد کر دے اس نے آزاد کر دیا تو اس کی ولاء اس کے مولیٰ کو ملے گی اس حکم دہندہ کو نہ ملے گی اور اگر کہا کہ اپنے غلام کو ہزار درہم پر آزاد کر دے اور یہ نہ کہا کہ میری طرف سے آزاد کر دے تو یہ عتق حق غلام کے قبول پر موقوف رہے گا بشرطیکہ قبول کی اہلیت رکھتا ہو پس اگر اس نے اپنے آگاہ ہونے کی مجلس میں قبول کیا تو آزاد ہو جائے گا اور اس کے ذمہ مال لازم ہو گا اور اگر مسلمان نے کسی ذمی کو یا ذمی نے مسلمان کو آزاد کیا تو آزاد شدہ کی ولاء دونوں صورتوں میں آزاد کنندہ کو ملے گی لیکن اتنی بات ہے کہ اس کا وارث نہ ہو گا کیونکہ وارث ہونے کی شرط یعنی اتحاد ملت معدوم ہے حتی کہ اگر ذمی معتق کی موت سے پہلے مسلمان ہو جائے پھر معتق مر جائے تو اس کا وارث ہو گا اسی طرح اگر اس ذمی کے جس نے غلام مسلم کو آزاد کیا ہے مسلمان عصبات ہوں مثلاً اس کا چچا مسلمان ہو یا چچا زاد بھائی مسلمان ہو تو وہ وارث ولاء ہو گا اور ذمی اس صورت میں بمنزلہ میت کے قرار دیا جائے گا اور اگر اس کے عصبات میں کوئی مسلمان نہ ہو تو اس کے معتق کا مال بیت المال میں داخل کیا جائے گا۔

اگر ایک مسلمان و ذمی کے درمیان ایک مسلمان غلام مشترک ہو اور دونوں نے اس کو آزاد کر دیا پھر وہ غلام آزاد مر گیا تو اس کی آدھی ولاء مسلمان کو ملے گی اور آدھی ولاء اس ذمی کے مسلمان عصبات میں سے اقرب عصبہ کو ملے گی بشرطیکہ اس کے عصبات میں سے کوئی مسلمان ہو اور اگر کوئی مسلمان نہ ہو تو بیت المال میں داخل کر دی جائے گی ولاء عتاقہ کے شرائط میں سے بعضے ولاء لم العتاقہ اور ولاء ولد العتاقہ دونوں کو شامل ہیں اور بعضے ولاء ولد

العتاقہ کے ساتھ مخصوص ہیں پس جو شرط دونوں کو بالعموم شامل ہے وہ یہ ہے کہ غلام آزاد شدہ یا اس کی اولاد کا کوئی عصبہ نسبی نہ ہو اور اگر عصبہ نسبی موجود ہو گا تو آزاد کنندہ وارث نہ ہو گا اور جو شرائط ولاء ولد العتاقہ کے ساتھ مخصوص ہیں ان میں سے ایک یہ ہے کہ اس کی ماں آزاد کردہ شدہ ہو پس اگر مملوکہ ہو گی تو اس فرزند پر کسی شخص کی ولاء جب تک ماں اس کی مملوکہ ہے نہیں پہنچتی ہے خواہ باپ آزاد ہو یا مملوک ہو اور ایک یہ ہے کہ اس کی ماں اصلی آزاد نہ ہو اور اگر اصلی آزاد ہو گی تو اس کی اولاد پر کسی کو ولاء کا استحقاق نہ ہو گا اگرچہ اس کی اولاد کا باپ آزاد شدہ ہو اور اگر اس کی ماں اور باپ دونوں آزاد شدہ ہوں تو اولاد اپنی ماں کے تابع ہو گی یعنی اولاد کی ولاء ماں کے مولیٰ کو ملے گی اور ایک یہ ہے کہ اولاد کا باپ عربی نہ ہو پس اگر باپ عربی ہو گا اور ماں کسی قوم کی باندی آزاد شدہ ہو گی تو اولاد اپنے باپ کی تابع ہو گی اور اس پر کسی شخص کی ولاء نہ پہنچے گی اور ایک یہ ہے کہ اس کے باپ کا مولیٰ عربی نہ ہو اور اگر ہو گا تو اس پر کسی شخص کی ولاء نہ پہنچے گی کیونکہ اس کا حکم عربی کا حکم ہے۔

جس کو آزاد کیا گیا ہے اُس کی ولاء سے آزاد کرنے والے کی میراث پانے کا بیان ۞

ایک یہ کہ اولاد آزاد شدہ نہ ہو اور اگر ہو گی تو اس کی ولاء نہ باپ کے مولیٰ کو ملے گی اور نہ ماں کے مولیٰ کو ملے گی بلکہ جس نے اس کو آزاد کیا ہے اسی کو ملے گی اس ولاء کی صفات میں سے ایک یہ ہے کہ جب ایسی ولاء ثابت ہو اور اس کے شرائط موجود ہوں تو اس ولاء سے میراث پانا بطور تعصیب کے ہوتا ہے اور آزاد کنندہ اپنے آزاد شدہ کے آخری عصبات میں شمار کیا جاتا ہے اور ذوی الارحام و اصحاب فرائض پر باقی مال کے یعنی میں مقدم ہوتا ہے یعنی اصحاب فرائض سے جو مال باقی رہا وہ در صورت عدم عصبات آزاد شدہ کے

حواشی: ۱ قولہ ولاء العتاقہ یعنی جس کو آزاد کیا اس کی ولاء سے آزاد کرنے والے کی میراث ملنا اور دوم اس آزاد شدہ کے بچوں کی ولاء اس کے مولیٰ کو ملنا۔ ۱۲ قولہ تعصیب اس سے یہ مراد ہے کہ مولیٰ آزاد کنندہ کے وارثوں میں سے جو لوگ فرضی حصہ دار ہیں ان کو ولاء سے نہیں ملے گا اور جو عصبہ ہیں کہ فرضی وارثوں کو ان کا حصہ دے کر باقی سب کے مالک ہوتے ہیں جیسے بیٹا تو عصبات میں سے بھی جو سب سے اقرب عصبہ ہو وہ وارث بطور ولاء ہو گا اور تمام بیان کتب الفرائض میں ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 Book of Wala 383

It goes to him until the manumitted person has no heirs at all or if 'Dhu al-Arham' (cognate relatives) are present, then the entire 'Wala' (right of patronage) belongs to the manumittor. If there are 'Ashab al-Fara'id' (obligatory sharers) among the heirs, their shares are given first, and then if anything remains, it goes to the 'Mu'tiq' (manumittor); otherwise, he receives nothing. It shall not be the case that the residue is returned to the 'Ashab al-Fara'id' even if they are among those to whom a residue could be returned (radd); this is the opinion of the majority of scholars. Furthermore, this Wala is not inherited from the manumittor, nor is it treated as a standard path of inheritance; rather, the entitlement to this Wala belongs solely to the 'Asabat' (agnatic male relatives) of the Mu'tiq. Among these Asabat, only the males attain the Wala, not the females, nor is it given to the Ashab al-Fara'id. Another rule is that this Wala is binding, such that the manumittor does not have the power to annul it. Thus, if a person frees his slave as 'Sa'ibah'—meaning he frees him and stipulates that he is Sa'ibah and no one has Wala over him—the condition is void, and the Wala belongs to the Mu'tiq; this is the view held by the majority of scholars. One of the rules of Wala is that the Mu'tiq (manumittor) inherits the property of his freed person and the property of their offspring, provided the conditions of inheritance are met. Another rule is that in cases involving protection and legal responsibility, the Mu'tiq is considered his 'Aqilah' (the one responsible for paying blood money) and helper. Additionally, the Mu'tiq possesses the right of guardianship for marriage (Wilayah al-Nikah) because he is ultimately counted among the agnates; this is mentioned in 'Bada'i'.

Second Section: Regarding those entitled to Wala and its related matters

If a Muslim makes a contract of manumission (Mukatab) with a non-Muslim slave, and then that Mukatab slave makes a contract of manumission with a Muslim female slave, and then the non-Muslim pays the manumission fee and becomes free, his Wala belongs to his master (Mawla). Although the Mukatab was a non-Muslim, the master will not be an heir, nor will he be the 'Aqilah' for any crimes committed by the manumitted person. Then, if the Muslim female slave pays the fee and becomes free, her Wala belongs to her non-Muslim master. If she subsequently dies, her inheritance goes to the Muslim master who originally freed the non-Muslim. If she commits an offense, the 'Aqilah' for her offense will be the same as the 'Aqilah' of the Muslim master—that is, the supporting kin of the Muslim master will be her Aqilah; this is found in 'Mabsut'. A Christian from the Banu Taghlib freed his Muslim slave;

then the slave died. The inheritance of the slave will go to the nearest agnate among the 'Asabat' of the manumittor, provided he is a Muslim. His 'Aqilah' will be the tribe of the Mu'tiq, even if the Mu'tiq is a non-Muslim; this is in 'Muhit'. A person made his slave a Mukatab for a thousand dirhams payable immediately; then the slave made his own female slave a Mukatab for two thousand dirhams and appointed his master as an agent to collect those two thousand dirhams, saying, "Take one thousand dirhams from this toward my manumission debt." The master did so; then the Wala of the female slave belongs to the master. Likewise, if the female slave had paid the manumission fee and become free before the Mukatab himself became free, her Wala would belong to the master of the Mukatab. If an 'authorized' (Ma'dhun) slave, with the master's permission, made another slave a Mukatab, and then the master freed the Ma'dhun slave, and subsequently that Mukatab paid his fee and became free, the Wala belongs to the original master, not the freed Ma'dhun slave. This rule is contrary to that of a 'Mukatab of a Mukatab', where if the first Mukatab becomes free and then the second Mukatab pays his fee, the Wala belongs to the first Mukatab. The reason is that the second Mukatab is an under-contractor of the first Mukatab, in the sense that the first Mukatab holds the rights of a master over his own earnings. And when he paid his own fee...

उसी को मिलता है यहाँ तक कि आज़ादशुदा का कोई वारिस ही न हो या ज़वी-उल-अरहाम (रक्त संबंधी) मौजूद हों तो कुल विला (सरंक्षण का अधिकार) उस आज़ाद करने वाले को मिलेगी और अगर उसके वारिसों में असहाब-ए-फ़राइज़ (नियत हिस्सेदार) मौजूद हों तो पहले असहाब-ए-फ़राइज़ का हिस्सा दिया जाएगा फिर अगर कुछ बाकी बचा तो उस मुअतिक (आज़ाद करने वाले) को मिलेगा वरना कुछ न मिलेगा और यह नहीं होगा कि बचा हुआ माल फिर असहाब-ए-फ़राइज़ को दे दिया जाए, भले ही वे ऐसे लोग हों जिन पर शेष भाग वापस (रद) किया जा सकता हो; यह अधिकांश उलमा (विद्वानों) का मत है। एक बात यह भी है कि यह विला आज़ाद करने वाले से विरासत के तौर पर प्राप्त नहीं होती है और न ही इसे विरासत का हिस्सा बनाया गया है, बल्कि इस विला का अधिकार केवल मुअतिक के'असबात' (पिता पक्ष के पुरुष संबंधी) को मिलता है। इन असबात में से भी केवल पुरुष ही विला पाते हैं, स्त्रियाँ नहीं, और न ही यह असहाब-ए-फ़राइज़ को मिलती है। एक नियम यह है कि यह विला अनिवार्य है, यहाँ तक कि आज़ाद करने वाला इसे निरस्त करने की शक्ति नहीं रखता। अतः यदि किसी व्यक्ति ने अपने दास को 'साइबा' के तौर पर आज़ाद किया—यानी उसे मुक्त कर दिया और शर्त लगा दी कि यह साइबा है और इस पर किसी की विला नहीं होगी—तो वह शर्त शून्य (बातिल) है और उसकी विला मुअतिक को ही मिलेगी; यह अधिकांश विद्वानों का विचार है। विला के नियमों में से एक यह है कि मुअतिक अपने आज़ाद किए हुए व्यक्ति की संपत्ति और उसकी संतानों की संपत्ति का उत्तराधिकारी होता है, बशर्ते विरासत की शर्तें पूरी हों। एक नियम यह है कि सुरक्षा और संरक्षण की कमी की स्थिति में मुअतिक उसका 'आकिला' (रक्त-धन का उत्तरदायी) और सहायक माना जाता है। एक बात यह भी है कि मुअतिक को निकाह का अधिकार (विलायत) प्राप्त होता है क्योंकि वह अंततः असबात में से ही है; जैसा कि 'बदाई' में वर्णित है।

फ़स्ल सानी (दूसरा खंड): मुस्तहिक़्क़ीन-ए-विला और उससे संबंधित विषयों के वर्णन में

यदि किसी मुसलमान ने एक काफ़िर (अविश्वासी) दास को 'मुकातिब' (मुक्ति अनुबंध वाला) बनाया, फिर उस मुकातिब ने एक मुस्लिम दासी को मुकातिब बनाया, फिर वह काफ़िर दास अनुबंध राशि (किताबात) चुकाकर आज़ाद हो गया, तो उसकी विला उसके मालिक (मौला) को मिलेगी। यद्यपि मुकातिब काफ़िर था, फिर भी मौला उसका वारिस नहीं होगा और न ही आज़ाद किए गए व्यक्ति के अपराध का आकिला होगा। फिर यदि वह दासी अनुबंध राशि चुकाकर आज़ाद हुई, तो उसकी विला उसके काफ़िर मालिक को मिलेगी। यदि वह दासी मर जाती है, तो उसकी विरासत उस मुसलमान

मालिक को मिलेगी जिसने उस काफ़िर को आज़ाद किया था। यदि उसने कोई अपराध किया, तो उस दासी के अपराध का आकिला वही होगा जो मुस्लिम मालिक का आकिला है, यानी मुस्लिम मालिक का सहायक कबीला ही उसका आकिला होगा; यह 'मबसूत' में है। बनी तग़लब के एक ईसाई ने अपने मुस्लिम दास को आज़ाद किया, फिर दास की मृत्यु हो गई, तो उसकी विरासत आज़ाद करने वाले के'असबात' में से निकटतम संबंधी को मिलेगी, बशर्ते वह मुसलमान हो। उसका आकिला मुअतिक का कबीला होगा, भले ही मुअतिक काफ़िर हो; यह 'मुहीत' में है। एक व्यक्ति ने अपने दास को एक हज़ार दिरहम के तत्काल भुगतान पर मुकातिब बनाया; फिर दास ने अपनी एक दासी को दो हज़ार दिरहम पर मुकातिब बनाया और अपने मालिक को उन दो हज़ार दिरहम को प्राप्त करने का प्रतिनिधि (वकील) नियुक्त किया और कहा कि इसमें से एक हज़ार दिरहम मेरे अनुबंध ऋण के बदले ले लें। मालिक ने ऐसा ही किया, तो दासी की विला मालिक को मिलेगी। इसी प्रकार यदि मुकातिब के आज़ाद होने से पहले दासी स्वयं अनुबंध राशि चुकाकर आज़ाद हो जाती, तो उसकी विला मुकातिब के मालिक को मिलती। यदि किसी 'माज़ून' (व्यापार की अनुमति प्राप्त) दास ने अपने मालिक की अनुमति से किसी अन्य दास को मुकातिब बनाया और फिर मालिक ने उस माज़ून दास को आज़ाद कर दिया, और इसके बाद वह मुकातिब अनुबंध राशि चुकाकर आज़ाद हुआ, तो उसकी विला मुख्य मालिक को मिलेगी, न कि आज़ाद किए गए माज़ून दास को। यह नियम मुकातिब के मुकातिब के मामले से भिन्न है, जहाँ यदि पहला मुकातिब आज़ाद हो जाता है और फिर दूसरा मुकातिब राशि चुकाता है, तो विला पहले मुकातिब को मिलती है। इसका कारण यह है कि दूसरा मुकातिब पहले मुकातिब की ओर से अनुबंधित है, क्योंकि पहले मुकातिब को अपनी कमाई में मालिक के अधिकार प्राप्त हैं। और जब उसने अपनी राशि चुका...

اسی کو ملتا ہے حتیٰ کہ آزاد شدہ کا کوئی وارث ہی نہ ہو یا ذوی الارحام موجود ہوں تو کل ولاء اس آزاد کنندہ کو ملے گی اور اگر اس کے وارثوں میں اصحاب فرائض موجود ہوں تو پہلے اصحاب فرائض کا حصہ دیا جائے گا پھر اگر کچھ باقی بچا تو اس معتق کو ملے گا ورنہ کچھ نہ ملے گا اور یہ نہ ہوگا کہ بچا ہوا مال پھر اصحاب فرائض کو دے دیا جائے اگر اصحاب فرائض ایسے لوگ ہوں کہ باقی مال ان پر رد کیا جاسکتا ہو اور یہ عامہ علماء کا قول ہے۔ اور ایک یہ ہے کہ یہ ولاء آزاد کنندہ سے میراث نہیں ملتی ہے اور نہ اس کی راہ بطور میراث کے رکھی گئی ہے صرف اس ولاء کا استحقاق عصبات معتق کو حاصل ہوتا ہے اور ان عصبات میں سے بھی جو مذکر ہیں وہی ولاء پاتے ہیں مؤنث نہیں پاتے ہیں اور نہ اصحاب فرائض کو ملتی ہے اور ایک یہ ہے کہ یہ ولاء لازمی ہوتی ہے حتیٰ کہ آزاد کنندہ اس کے باطل کر دینے پر قادر نہیں ہے پس اگر کسی شخص نے اپنے غلام کو سائبہ آزاد کیا یعنی آزاد کیا اور شرط لگائی کہ یہ سائبہ آزاد ہے یعنی اس پر کسی کی ولاء نہیں ہے تو شرط باطل ہے اور اس کی ولاء اس معتق کو ملے گی یہ عامہ علماء کے نزدیک ہے اور اس ولاء کے احکام میں سے ایک یہ ہے کہ معتق یعنی آزاد کنندہ اپنی آزاد کردہ کے مال کا اور اس کی اولاد کے مال کا وارث ہوتا ہے بشرطیکہ شروط میراث متحقق ہوں اور ایک یہ ہے کہ نصرت و حفظ میں قصور پائے جانے سے معتق اس کا عاقلہ و مددگار شمار ہوتا ہے اور ایک یہ ہے کہ معتق کو ولایت نکاح حاصل ہوتی ہے کیونکہ یہ آخر عصبات میں سے ہے یہ بدائع میں ہے۔

فصل ثانی: مستحقین ولاء اور اس کے ملحقات کے بیان میں

اگر مسلمان نے ایک غلام کافر کو مکاتب کیا پھر اس مکاتب نے ایک مسلمان باندی کو مکاتب کیا پھر کافر کتابت ادا کر کے آزاد ہو گیا تو اس کی ولاء اس کے مولیٰ کو ملے گی اگرچہ مکاتب کا فر تھا لیکن مولیٰ وارث نہ ہوگا اور نہ آزاد شدہ کا عاقلہ جنایت ہو گا پھر اگر باندی مسلمان کتابت ادا کر کے آزاد ہوئی تو اس کی ولاء اس کے مولیٰ کافر کو ملے گی پھر اگر مری تو اس کی میراث مسلمان مولیٰ کو جس نے کافر کو آزاد کیا ہے ملے گی اور اگر اس نے کوئی جنایت کی تو اس باندی کی جنایت کا عاقلہ وہی ہو گا جو مسلمان مولیٰ کا عاقلہ ہے یعنی مسلمان مولیٰ کی مدد گار برادری اس کی عاقلہ ہو گی یہ مبسوط میں ہے بنی تغلب کے ایک نصرانی نے اپنے مسلمان غلام کو آزاد کر دیا پھر غلام مر گیا تو غلام کی میراث اس کے آزاد کنندہ کے عصبات میں سے اقرب عصبہ کو ملے گی بشرطیکہ وہ مسلمان ہو اور اس کا عاقلہ اس کے معتق کا قبیلہ ہو گا اگرچہ معتق کافر ہے یہ محیط میں ہے۔ ایک شخص نے اپنے غلام کو مکاتب کیا اور ہزار درہم فی الحال بدل کتابت ادا کرنے ٹھہرے پھر غلام نے اپنی باندی کو دو ہزار درہم پر مکاتب کیا پھر اپنے مولیٰ کو ان دو ہزار درہم کے وصول کرنے کا وکیل کیا اور کہا کہ اس میں سے ایک ہزار درہم اپنے مکاتب کے مال میں جو غلام پر چاہئے ہے لے لے اور مولیٰ نے ایسا ہی کیا تو باندی کی ولاء مولیٰ کو ملے گی چنانچہ اگر مکاتب کے آزاد ہونے سے پہلے خود باندی مالِ کتابت ادا کر کے آزاد ہو جاتی تو اس کی ولاء مولیٰ مکاتب کو ملتی اگر غلام ماذون نے باجازت مولیٰ کے ایک غلام مکاتب کیا پھر مولیٰ نے غلام ماذون کو آزاد کر دیا پھر وہ مکاتب کتابت ادا کر کے آزاد ہو گیا تو اس کی ولاء مولیٰ کو ملے گی ماذون آزاد شدہ کو نہ ملے گی اور یہ حکم بخلاف مکاتب کے مکاتب کے ہے کہ اگر پہلے مکاتب کے مال ادا کر کے آزاد ہو جانے کے بعد دوسرے مکاتب نے مال ادا کیا تو اس کی پہلے مکاتب کو ملے گی اور اس کی وجہ یہ ہے کہ دوسرا مکاتب پہلے

مکاتب کی طرف سے مکاتب ہے بایں اعتبار کہ مکاتب اول کو اپنی کمائی میں حقِ مالک حاصل ہے اور جب اس نے مال اپنا ادا کر

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 384 | Kitab al-Wala' (The Book of Patronage)

...provided and became free, then this ownership is verified and established.

A Minor Does Not Possess the Authority to Manumit a Slave in Exchange for Property

A minor has the authority, with the permission of his father or executor (guardian), to enter into a *mukatab* contract (a contract of manumission for a price) with his slave. However, he does not have the authority to manumit the slave in exchange for property [directly]. When the *mukatab* slave pays the manumission price to the boy, the patronage (*wala'*) belongs to the boy because the slave was freed while under his ownership; this is mentioned in *Al-Mabsut*. If a person manumits a slave on behalf of his deceased father, the spiritual reward (*thawab*) goes to the father's soul, but the patronage (*wala'*) belongs to the son; this is in *Al-Sirajiyyah*. If a *Harbi Musta'min* (a non-Muslim from enemy territory with a permit) buys a Muslim slave and takes him to *Dar al-Harb* (enemy territory), according to the Great Imam (Abu Hanifa), the slave is free, and according to the Imam, the patronage belongs to the *Harbi* who purchased him. According to Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad, if the *Harbi* manumits him, the patronage belongs to the *Harbi*; this is in *Al-Mabsut*. If a *Harbi* manumits his *Harbi* slave in *Dar al-Harb*, the slave does not become his "freedman" (*atid*), nor will the *Harbi* be his patron (*mawla*), even if both become Muslims and enter *Dar al-Islam* (Islamic territory), the patronage will not belong to the *Harbi*. This is the view of the Great Imam and Imam Muhammad, because according to the two sides, a *Harbi* does not manumit by verbal declaration of freedom (*kalam al-itaq*) but rather by abandonment (*takhliya*), and patronage is not mandatory from freedom established through abandonment. If a Muslim manumits his Muslim or *Dhimmi* (protected non-Muslim) slave in *Dar al-Harb*, the patronage belongs to the Muslim patron, as the manumission by a Muslim patron is valid by consensus. If he manumits his *Harbi* slave in *Dar al-Harb*, according to the Great Imam, the Muslim will not be his patron, but according to Imam Abu Yusuf, he will. Consequently, if the slave becomes a Muslim in *Dar al-Harb* and enters *Dar al-Islam* with his patron in a state of Islam, according to the Great Imam, the patron does not get his patronage, and the freedman has the choice to enter a contract of clientage (*muwalat*) with whomever he wishes. According to Imam Abu Yusuf, the patron gets the patronage and inherits from him, provided both left for *Dar al-Islam* in a state of Islam. If a freedman is captured [into slavery again], the patronage belongs to the person who captured him; this is by consensus. From this rule arises the issue that if a *Harbi*

enters *Dar al-Islam* under protection, buys a slave, and manumits him, then returns to *Dar al-Harb*, is captured there, brought back, and his own freedman buys and manumits him, then each of them becomes the patron (*mawla*) of the other. Thus, whichever of the two freedmen dies first without leaving any blood relatives (*asabat*), the other will inherit from him due to the presence of the causes and conditions of inheritance. Similarly, if a *Dhimmi* manumits his *Dhimmi* slave, the slave becomes a Muslim, then the *Dhimmi* who freed him breaks his covenant and flees to *Dar al-Harb*, is captured, brought back, and becomes a Muslim, then is bought and freed by his former slave, each of them will be the patron of the other.

Likewise, if a woman manumits her slave, then she apostatizes (*murtad*), flees to *Dar al-Harb*, is captured, and then her freedman buys and manumits her, then both the woman and the slave will be patrons to each other; this is in *Al-Bada'i*. If a person apostatizes and goes to *Dar al-Harb*, and a slave he freed before his apostasy dies, and only the male heirs of the apostate (excluding females) inherit from him, and then this apostate returns to *Dar al-Islam*, he may take whatever personal property he finds with his heirs, but he cannot take the property of his freedman that he finds with them. The same rule applies if the freedman was present in *Dar al-Islam* at the time of his death. A woman from the tribe of Bani Asad, in her state of apostasy, or...

Footnotes: 1. It was necessary to qualify the minor with "sane" (*aqil*), but since the condition of permission from the guardian or executor was made, it became unnecessary. (12) 2. His saying "by words" (*bi-kalam*) means that a *Harbi* does not manumit with the specific legal speech that establishes patronage, but rather releases him to be independent like a stray bull.

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 384 | किताब अल-विला

...दिया और आज़ाद हो गया तो यह मिल्क (स्वामित्व) निश्चित रूप से सिद्ध हो गई।

नाबालिग को यह अधिकार प्राप्त नहीं है कि वह धन के बदले गुलाम को आज़ाद कर सके

नाबालिग को यह अधिकार है कि वह अपने पिता या वसीयतदार (ट्रस्टी) की अनुमति से अपने गुलाम को मुकातब (वह गुलाम जो मुक्ति के लिए धन देने का अनुबंध करे) बना दे, परंतु यह अधिकार नहीं है कि वह धन के बदले उसे आज़ाद कर दे। और जब उसके मुकातब ने लड़के को किताबत की राशि चुका दी, तो उसकी विला (संरक्षण का अधिकार) लड़के को मिलेगी क्योंकि वह उसकी मिल्कियत में आज़ाद हुआ है, यह 'मबसूत' में उल्लेखित है। यदि किसी व्यक्ति ने अपने मृत पिता की ओर से एक गुलाम को आज़ाद किया, तो उसका सवाब (पुण्य) उसके पिता की रूह को मिलेगा और विला बेटे को मिलेगी, यह 'सिराजिया' में है। यदि एक हर्बी मुस्तामिन (दुश्मन देश का निवासी जिसे सुरक्षा मिली हो) एक मुसलमान गुलाम खरीदकर दारुल-हर्ब (युद्धग्रस्त या गैर-मुस्लिम क्षेत्र) ले गया, तो इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार वह आज़ाद है और इमाम के अनुसार उसकी विला उसे खरीदने वाले हर्बी को मिलेगी। इमाम अबू यूसुफ रह. और इमाम मुहम्मद रह. के अनुसार, यदि हर्बी ने उसे आज़ाद किया तो उसकी विला हर्बी को मिलेगी, यह 'मबसूत' में है। यदि एक हर्बी ने दारुल-हर्ब में अपने हर्बी गुलाम को आज़ाद किया, तो इससे वह गुलाम उसका मुक्त किया हुआ (आज़ाद-शुदा) नहीं बन जाएगा और न ही यह हर्बी उसका मौला (संरक्षक) होगा, यहाँ तक कि यदि दोनों मुसलमान होकर दारुल-इस्लाम में आएँ तो भी उसकी विला हर्बी को नहीं मिलेगी। यह इमाम-ए-आज़म रह. और इमाम मुहम्मद रह. का मत है, क्योंकि उन दोनों के अनुसार हर्बी आज़ादी के शब्दों (कलाम-ए-इताक) से आज़ाद नहीं करता, बल्कि 'तख्लिया' (छोड़ देने) के तरीके से आज़ाद करता है, और जो आज़ादी 'तख्लिया' के माध्यम से सिद्ध हो, उससे विला अनिवार्य नहीं होती। यदि किसी मुसलमान ने अपने मुसलमान या ज़िममी गुलाम को दारुल-हर्ब में आज़ाद किया, तो उसकी विला मुसलमान मौला को मिलेगी, क्योंकि मुसलमान मौला द्वारा आज़ाद करना सर्वसम्मति से वैध है। यदि उसने अपने हर्बी गुलाम को दारुल-हर्ब में आज़ाद किया, तो इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार मुसलमान उसका मौला नहीं होगा, जबकि इमाम अबू यूसुफ रह. के अनुसार वह उसका मौला हो जाएगा। यहाँ तक कि यदि वह गुलाम दारुल-हर्ब में मुसलमान होकर अपने मौला के साथ इस्लाम की स्थिति में दारुल-इस्लाम आया, तो इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार मौला को उसकी विला नहीं मिलेगी और आज़ाद गुलाम को अधिकार है कि जिसके साथ चाहे 'मुवालात' (मैत्री/संरक्षण अनुबंध) करे। इमाम अबू यूसुफ रह.

के अनुसार मौला को उसकी विला मिलेगी और मौला उसका वारिस होगा, बशर्ते कि दोनों इस्लाम की स्थिति में निकलकर दारुल-इस्लाम आए हों। यदि मुक्त गुलाम को बंदी बना लिया गया, तो उसकी विला उस व्यक्ति को मिलेगी जिसने उसे बंदी बनाया है, यह सर्वसम्मत है। इस नियम से यह मसला निकलता है कि यदि कोई हर्बी अमान (सुरक्षा) लेकर दारुल-इस्लाम आया और उसने एक गुलाम खरीदकर आज़ाद कर दिया, फिर दारुल-हर्ब लौट गया और वहाँ से बंदी बनकर आया और उसे उसके ही मुक्त किए हुए गुलाम ने खरीदकर आज़ाद कर दिया, तो वे दोनों एक-दूसरे के मौला होंगे। यहाँ तक कि उन दोनों में से जो पहले मरेगा और उसने कोई करीबी वारिस (असबा) नहीं छोड़ा, तो वारिस होने के कारणों और शर्तों के मौजूद होने पर दूसरा उसका वारिस होगा। इसी तरह यदि किसी ज़िममी ने अपने ज़िममी गुलाम को आज़ाद किया, फिर वह मुसलमान हो गया, फिर उसे आज़ाद करने वाला ज़िममी अनुबंध तोड़कर दारुल-हर्ब भाग गया और वहाँ से बंदी बनकर आया और मुसलमान हो गया, फिर उसे उसी के मुक्त गुलाम ने खरीदकर आज़ाद कर दिया, तो वे दोनों एक-दूसरे के मौला होंगे।

इसी तरह यदि किसी स्त्री ने अपने गुलाम को आज़ाद कर दिया, फिर वह स्त्री धर्मत्यागी (मुरतद) होकर दारुल-हर्ब भाग गई, फिर बंदी बनी, फिर उसके मुक्त गुलाम ने उसे खरीदकर आज़ाद कर दिया, तो स्त्री और गुलाम दोनों एक-दूसरे के मौला होंगे, यह 'बदाइ' में है। एक व्यक्ति धर्मत्यागी होकर दारुल-हर्ब चला गया, फिर उसका एक मुक्त गुलाम जिसे उसने धर्मत्यागी होने से पहले आज़ाद किया था, मर गया और उस धर्मत्यागी के वारिसों में से केवल पुरुष ही वारिस बने, फिर वह धर्मत्यागी व्यक्ति पुनः दारुल-इस्लाम लौट आया, तो वह अपनी निजी संपत्ति जो वारिसों के पास पाए, उसे ले सकता है, लेकिन अपने मुक्त गुलाम की जो संपत्ति उनके पास पाए, उसे नहीं ले सकता। यही नियम तब भी लागू होगा जब मुक्त गुलाम की मृत्यु के समय वह दारुल-इस्लाम में मौजूद हो। कबीला बनी असद की एक स्त्री ने अपनी धर्मत्याग की स्थिति में या...

पाद-टिप्पणियाँ: 1. नाबालिग के साथ 'अाकिल' (समझदार) की शर्त लगाना आवश्यक था, परंतु चूंकि संरक्षक या वसीयतदार की अनुमति की शर्त लगा दी गई, इसलिए इसकी आवश्यकता नहीं रही। (12) 2. 'कलाम' से तात्पर्य है कि हर्बी ऐसे शब्दों से आज़ाद नहीं करता जिनसे विला सिद्ध हो, बल्कि साँड की तरह उसे स्वतंत्र छोड़ देता है।

دیا اور آزاد ہو گیا تو یہ ملک تحقیقاً ثابت ہوگئی۔

نابالغ کو یہ اختیار حاصل نہیں کہ بعوض مال غلام کو آزاد کر سکے

نابالغ کو یہ اختیار ہے کہ اپنے باپ یا وصی کی اجازت سے اپنے غلام کو مکاتب کر دے اور یہ اختیار نہیں ہے کہ مال کے عوض اس کو آزاد کر دے اور جب اس کے مکاتب نے مال کتابت لڑکے کو ادا کیا تو اس کی ولاء لڑکے کو ملے گی کیونکہ اسی کی ملک میں آزاد ہوا ہے یہ مبسوط میں ہے۔ ایک شخص نے اپنے مردہ باپ کے واسطے ایک غلام آزاد کیا تو اس کا ثواب اس کے باپ کی روح کو اور ولاء بیٹے کو ملے گی یہ سراجیہ میں ہے۔ ایک حربی مستامن ایک مسلمان غلام خرید کر دارالحرب میں لے گیا تو امام اعظمؒ کے نزدیک وہ آزاد ہے اور امام کے نزدیک اس کی ولاء اس کے خریدنے والے حربی کو ملے گی اور امام ابو یوسفؒ و امام محمدؒ کے نزدیک اگر حربی نے اس کو آزاد کیا تو اس کی ولاء حربی کو ملے گی یہ مبسوط میں ہے۔ اگر ایک حربی نے دارالحرب میں اپنے غلام حربی کو آزاد کیا تو اس سے یہ غلام آزاد اس کا آزاد شدہ نہ ہو جائے گا اور نہ یہ حربی اس کا مولیٰ ہو گا حتیٰ کہ اگر دونوں مسلمان ہو کر دارالاسلام میں آئے تو اس کی ولاء حربی کو نہ ملے گی اور یہ امام اعظمؒ و امام محمدؒ کا قول ہے اس واسطے کہ طرفین کے نزدیک حربی بکلام عتاق آزاد نہیں کرتا ہے بلکہ بہ طریق تخلیہ آزاد کرتا ہے اور جو آزادی بطریق تخلیہ ثابت ہو اس سے ولاء واجب نہیں ہوتی ہے اور اگر مسلمان اپنا غلام مسلمان یا ذمی دارالحرب میں آزاد کیا تو اس کی ولاء مسلمان مولیٰ کو ملے گی کیونکہ مسلمان مولیٰ کا عتاق بالاجماع جائز ہے اور اگر اپنے غلام حربی کو دارالحرب میں آزاد کیا تو امام اعظمؒ کے نزدیک

مسلمان اس کا مولیٰ نہ ہو گا اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک اس کا مولیٰ ہو جائے گا حتیٰ کہ اگر وہ غلام دارالحرب میں مسلمان ہو کر مولیٰ کے ساتھ حالت اسلام میں دارالاسلام میں آیا تو امام اعظمؒ کے نزدیک مولیٰ کو اس کی ولاء نہ ملے گی اور غلام کو آزاد کو اختیار ہے کہ جس کے ساتھ چاہے موالاۃ کرے اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک مولیٰ کو اس کی ولاء ملے گی اور مولیٰ اس کا وارث ہو گا درحالیکہ دونوں حالت اسلام میں نکل کر دارالاسلام میں آئے ہوں اگر غلام آزاد شدہ مقید ہوا تو اس کی ولاء اس شخص کو ملے گی جس نے قید کیا ہے یہ بالاتفاق ہے اور اس حکم سے یہ مسئلہ نکلتا ہے کہ اگر کوئی حربی امان لے کر دارالاسلام میں آیا اور اس نے ایک غلام خرید کر کے آزاد کر دیا پھر دارالحرب کو لوٹ گیا اور وہاں سے مقید ہو کر آیا اور اس کو اس کے آزاد کردہ غلام نے خرید کر آزاد کر دیا تو ہر ایک دونوں میں سے دوسرے کا مولیٰ ہو گا حتیٰ کہ دونوں میں سے جو آزاد شدہ پہلے مر گیا اور نسبی عصبات میں سے کوئی نہ چھوڑا تو وارث کے اسباب و شرط پائی جانے کی وجہ سے دوسرا اس کا وارث ہو گا اسی طرح اگر ذمی نے اپنے غلام ذمی کو آزاد کیا پھر وہ مسلمان ہو گیا پھر اس کا آزاد کرنے والا ذمی عہد توڑ کر دارالحرب کو بھاگ گیا اور وہاں سے قید ہو کر آیا اور مسلمان ہو گیا پھر اس کو اسی کے آزاد کردہ غلام نے خرید کر آزاد کر دیا تو ہر ایک دونوں میں سے دوسرے کا مولیٰ ہو گا۔

اسی طرح اگر عورت نے اپنے غلام کو آزاد کر دیا پھر عورت مرتد ہو کر دارالحرب میں بھاگ گئی پھر قید ہوئی پھر اس کے غلام آزاد کردہ شدہ نے خرید کر کے اس کو آزاد کر دیا تو ہر ایک عورت و غلام سے دوسرے کے مولیٰ ہوں گے یہ بدائع میں ہے۔ ایک شخص مرتد ہو کر دارالحرب میں چلا گیا پھر اس کا ایک آزاد کردہ غلام جس کو اس نے اپنے مرتد ہونے سے پہلے آزاد کیا تھا مر گیا اور اس مرتد کے وارثوں میں سے مذکر لوگ سوائے مؤنث کے اس کے وارث ہوئے پھر یہ شخص مرتد دوبارہ دارالاسلام میں لوٹ آیا تو جو کچھ اپنا ذاتی مال اپنے وارثوں کے پاس پائے وہ

لے اور جس قدر اپنے آزاد کردہ شدہ کا مال ان کے پاس پائے وہ نہیں لے سکتا ہے اسی طرح اگر وقت انتقال غلام آزاد شدہ کے دارالاسلام میں موجود ہو تو بھی یہی حکم ہے قبیلہ بنی اسد کی ایک عورت نے اپنی حالت ردت میں یا...

حواشی: 1. اور نابالغ کو عاقل کے ساتھ مقید کرنے کی ضرورت ہے مگر چونکہ اذن ولی یا وصی کا شرط کیا اس وجہ سے ضرورت نہ رہی۔ ۱۲ 2. قولہ بکلام یعنی حربی ایسے کلام سے آزاد نہیں کرتا جس سے ولاء ثابت ہو بلکہ سانڈ کی طرح اسے خود مختار چھوڑ دیتا ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 | 385 | Kitab al-Wala' (The Book of Patronage)

Before this, a woman freed her slave and then moved to Dar al-Harb (non-Muslim territory), was subsequently taken captive, and was then purchased and manumitted by a person from Hamdan. In this case, the *'aaqila* (the kin group responsible for paying blood money) of that slave will be the Banu Asad; this was the initial ruling of Imam Abu Yusuf, and the woman would be his heir provided he has no other heir. Later, Yaqub (Imam Abu Yusuf) retracted this and stated that his *'aaqila* would be the people of Hamdan, and this is also the opinion of Imam Muhammad. If a *dhimmi* (protected non-Muslim citizen) frees a slave who then converts to Islam, and later the *dhimmi* breaks his covenant and returns to Dar al-Harb, the freed slave does not have the authority to establish a clientage agreement (*muwalat*) with anyone else. This is because the *wala'* (patronage/clientage rights) is firmly established for his original manumitter, even if that manumitter becomes a *harbi* (enemy combatant), as his becoming a *harbi* is legally equivalent to his death. If the freed slave commits a *jinaya* (offense requiring blood money), the *Bait al-Mal* (Public Treasury) will not act as his *'aaqila*; instead, the liability will remain specifically on his own property, because his *wala'* is attributed to a specific person. The *Bait al-Mal* only serves as the *'aaqila* for a person who has no relatives or heirs among the Muslims. This is mentioned in *Al-Mabsut*.

The summary of this chapter is that when manumission (freedom) is established intentionally (*bil-qasd*), the *wala'* will not be transferred. ☆

If Zaid's slave marries Amr's female slave, and Amr subsequently frees her while she is pregnant by Zaid's slave, then the female slave becomes free, and her unborn child becomes free along with her. The *wala'* of that child will belong to Amr and shall never be transferred. Similarly, if she gives birth to a child (or twins) in less than six months (implying conception occurred during slavery), the same ruling applies. However, if she gives birth more than six months after manumission, the *wala'* still belongs to Amr unless the father is freed, in which case the father pulls the *wala'* of his son towards himself, transferring it from Amr. Conversely, if a female slave in her *'iddah* (waiting period) following death or irrevocable divorce is freed and bears a child within two years, the child's *wala'* belongs to the mother's patrons, even if the father is freed. This is because conception cannot be legally attributed to a time after death or irrevocable divorce (as intercourse is prohibited). Thus, the child is deemed to have been present at the time of the mother's manumission. As stated in *Al-*

Hidayah: the core principle is that *wala'* is not transferred when freedom is intentional, but it is transferred when freedom is consequential (*tabaiyyat*).

A woman purchased and freed a slave. This freed man then purchased his own slave, who married a freedwoman and had children. The *wala'* of those children belongs to the mother's patron. If the first manUMitted slave then frees his own slave (the father), the father pulls the *wala'* of his children to himself, then his own master pulls it towards himself, and finally, the original woman manumitter pulls it to herself. While a father can pull the *wala'* of his children, can a grandfather do the same for his grandsons? According to the *Zahir al-Riwayah*, he cannot, whether the father is alive or dead. For instance: Kallu (a slave) married Chameli (a freedwoman) and had a son, Khairo. Kallu's father, Buddhu, was later freed, but Kallu remained a slave. Upon the death of Kallu and then Khairo, the inheritance goes to Chameli's patron. If Khairo committed an offense, the liability falls on the mother's patrons, not the grandfather.

Footnote 1: Attributed statement, i.e., it is claimed that conception occurred after death or irrevocable divorce because sexual intercourse is forbidden.

उससे पहले अपने एक ग़ुलाम को आज़ाद किया फिर दारुल-हर्ब (गैर-मुस्लिम क्षेत्र) में चली गई फिर क़ैद होकर आई और उसको हमदान के एक व्यक्ति ने ख़रीद कर आज़ाद कर दिया, तो उस ग़ुलाम की 'आक़िला' (खून के बदले जुर्माना देने वाला कबीला) बनू असद होंगे। यह इमाम अबू यूसुफ़ का पहला मत था और वह महिला उसकी वारिस होगी बशर्ते कि उसका कोई और वारिस न हो। फिर इमाम अबू यूसुफ़ ने इससे रुजू किया और कहा कि उसकी आक़िला हमदान के लोग होंगे और यही इमाम मोहम्मद का भी मत है। यदि किसी धिम्मी (संरक्षित गैर-मुस्लिम नागरिक) ने एक ग़ुलाम को आज़ाद किया, फिर वह आज़ाद ग़ुलाम मुसलमान हो गया, और फिर धिम्मी ने अपना अनुबंध तोड़ दिया और दारुल-हर्ब चला गया, तो आज़ाद ग़ुलाम को यह अधिकार नहीं है कि वह किसी और के साथ 'मुआलात' (मैत्री गठबंधन) करे, क्योंकि उसके पूर्व मालिक के लिए उसकी 'वला' (संरक्षण अधिकार) स्थापित है, भले ही वह मालिक 'हर्बी' (शत्रु) हो गया हो, क्योंकि उसका हर्बी होना उसकी मृत्यु के समान है। यदि उस ग़ुलाम ने कोई अपराध किया, तो बैतुल-माल (राजकोष) उसकी आक़िला नहीं होगा, और अपराध का हर्जाना उसी की संपत्ति पर रहेगा, क्योंकि उसकी 'वला' एक विशिष्ट व्यक्ति से जुड़ी है। बैतुल-माल केवल उस व्यक्ति की आक़िला होता है जिसका मुसलमानों में कोई वारिस या बिरादरी न हो। यह 'मबसूत' में उल्लेखित है।

इस अध्याय का सार यह है कि जब स्वतंत्रता जानबूझकर (बिल-क़स्द) स्थापित हो, तो 'वला' स्थानांतरित नहीं होगी। ☆

यदि ज़ैद के ग़ुलाम ने 'अम्र' की दासी से विवाह किया, फिर अम्र ने उस दासी को आज़ाद कर दिया और वह ज़ैद के ग़ुलाम से गर्भवती थी, तो दासी आज़ाद हो जाएगी और उसके साथ उसका गर्भ भी आज़ाद हो जाएगा। उस गर्भ की 'वला' अम्र को मिलेगी और कभी स्थानांतरित नहीं होगी। इसी प्रकार यदि दासी ने छह महीने से कम समय में बच्चा जना, या जुड़वाँ बच्चे जने जिनमें से एक छह महीने से कम में हुआ (क्योंकि वे एक ही समय गर्भ में आए थे), तो भी यही नियम लागू होगा। और यदि दासी ने आज़ादी के छह महीने बाद बच्चा जना, तो उसकी 'वला' भी अम्र को मिलेगी। यदि पिता को आज़ाद कर दिया गया, तो पिता अपने पुत्र की 'वला' अपनी ओर खींच लेगा (यानी स्थानांतरित कर लेगा)। इसके विपरीत, यदि मृत्यु या तलाक़ के बाद 'इद्दत' में बैठी दासी आज़ाद की गई और दो वर्ष के भीतर बच्चा हुआ, तो उसकी 'वला' माँ के मालिकों को मिलेगी, चाहे पिता आज़ाद हो जाए। इसका कारण यह है कि मृत्यु या 'तलाक़-ए-बाइन' (अंतिम तलाक़) के बाद गर्भाधान संभव नहीं माना जाता।

अतः गर्भ को निकाह की स्थिति का माना जाएगा और बच्चा आज़ादी के समय मौजूद माना जाएगा। जैसा कि 'हिदाया' में है: मूल सिद्धांत यह है कि जानबूझकर दी गई आज़ादी में 'वला' नहीं बदलती, पर अनुवर्ती (तबैयत) आज़ादी में बदल जाती है।

एक महिला ने ग़ुलाम ख़रीदकर आज़ाद किया, फिर उस आज़ाद ग़ुलाम ने एक अन्य ग़ुलाम ख़रीदा, फिर उस दूसरे ग़ुलाम ने एक आज़ाद दासी से विवाह किया जिससे संतान हुई, तो संतान की 'वला' माँ के मालिक को मिलेगी। यदि पहले आज़ाद ग़ुलाम ने अपने ग़ुलाम को आज़ाद किया, तो वह अपनी संतान की 'वला' अपनी ओर खींचेगा, फिर उसका मालिक उसे अपनी ओर खींचेगा, और अंततः उसे आज़ाद करने वाली महिला उसे अपनी ओर खींचेगी। पिता अपनी संतान की 'वला' खींचता है, पर क्या दादा भी पोतों की 'वला' खींच सकता है? 'ज़ाहिरुल-रिवायत' के अनुसार वह नहीं खींच सकता। उदाहरण के लिए: कल्लू नाम के ग़ुलाम ने चमेली नाम की आज़ाद दासी से विवाह किया, पुत्र 'ख़ैरू' पैदा हुआ। कल्लू का पिता 'बुद्धू' जीवित है और बाद में आज़ाद हो गया पर कल्लू ग़ुलाम ही रहा। कल्लू और फिर ख़ैरू की मृत्यु के बाद, उसकी विरासत चमेली के मालिक को मिलेगी। यदि उसने कोई अपराध किया, तो उसके हर्जाने की ज़िम्मेदारी माँ के मालिकों की होगी, दादा की नहीं।

फुटनोट १: मंसूब कथन, अर्थात यह कहा जाए कि मृत्यु और बाइन होने के बाद गर्भ ठहरा है, क्योंकि संभोग वर्जित है।

اس سے پہلے اپنے ایک غلام کو آزاد کیا پھر دارالحرب میں چلی گئی پھر قید ہو کر آئی اور اس کو ہمدان کے ایک شخص نے خرید کر کے آزاد کر دیا تو اس غلام کی عاقلہ بنو اسد ہوں گے یہ امام ابو یوسف کا پہلا قول تھا اور عورت اس کی وارث ہوگی بشرطیکہ اس کا کوئی وارث نہ ہو پھر یعقوب یعنی امام ابو یوسف نے اس سے رجوع کیا اور کہا کہ اس کی عاقلہ ہمدان ہوں گے اور یہی امام محمد کا قول ہے ذمی نے ایک غلام کو آزاد کیا پھر آزاد غلام مسلمان ہو گیا پھر ذمی نے اپنا عہد توڑ دیا اور دارالحرب میں چلا گیا تو غلام آزاد کو یہ اختیار نہیں ہے کہ کسی اور سے موالات کرے کیونکہ اس کے آزاد کنندہ کے واسطے اس کی ولاء ثابت ہے اگرچہ وہ حربی ہو گیا کیونکہ اس کا حربی ہونا مثل اس کے مر جانے کے ہے اور اگر اس نے کوئی جنایت کی تو بیت المال اس کی عاقلہ نہ ہوگا اور یہ جنایت خاصہ اسی مال پر رہے گی کیونکہ ولاء اس کی ایک شخص کی طرف منسوب ہے اور بیت المال ایسے شخص کی عاقلہ ہوتا ہے جس کا مسلمانوں میں سے کوئی برادری والا اور وارث نہ ہو یہ مبسوط میں ہے۔

حاصل کلام اس باب کا یہ ہے کہ جب آزادی بالقصد ثابت ہو تو ولاء منتقل نہ ہوگی ☆

اگر زید کے غلام نے عمرو کی باندی سے نکاح کیا پھر عمرو نے باندی کو آزاد کر دیا اور وہ زید کے غلام سے حاملہ تھی تو باندی آزاد اور اس کے ساتھ اس کا حمل بھی آزاد ہو جائے گا اور اس کے حمل کی ولاء عمرو کو ملے گی کہ اس سے کبھی منتقل نہ ہوگی اسی طرح اگر چھ مہینے سے کم میں بچہ جنی یا دو بچے جنی کہ ایک چھ مہینے سے کم میں ہوا کیونکہ اس صورت میں دونوں بچے جڑواں ہوں گے کہ ان کو علوق ساتھ ہی ہوا ہے پس اس صورت میں بھی وہی حکم ہے

جو مذکور ہوا اور اگر وہ باندی آزادی سے چھ مہینے سے زیادہ کے بعد بچہ جنی تو اس کی ولاء بھی عمرو کو ملے گی اگر باپ آزاد کیا گیا تو باپ اپنے بیٹے کی ولاء اپنی طرف کھینچ لے جائے گا اور ماں کے مولیٰ یعنی عمرو سے منتقل ہو جائے گی بخلاف اس کے اگر موت یا طلاق سے عدت میں بیٹھی ہوئی باندی آزاد کی گئی پھر دو برس سے کم میں اس کے بچہ پیدا ہوا تو یہ بچہ ماں کے مولاؤں کی طرف بولاء منسوب ہوگا یعنی اس کی ولاء ماں کے مولیٰ کو ملے گی اگرچہ باپ آزاد کیا جائے کیونکہ یہ معتذر ہے کہ بعد موت و طلاق بائن کے اس کے نطفہ کا قرار پانا منسوب کیا جائے کیونکہ وطی حرام ہے یا طلاق رجعی کے بعد منسوب ہو کہ شک سے مراجع ہو جاتا ہے پس لامحالہ بحالت نکاح اس کا علوق قرار دیا گیا پس وہ لڑکا وقت عتاق کے موجود ہوگا پس بالقصد آزاد کیا گیا کہ کذا فی الہدایہ اور اصل اس باب میں یہ ہے کہ جب آزادی بالقصد ثابت ہو تو ولاء منتقل نہ ہوگی اور جب بطریق تبعیت ثابت ہو تو منتقل ہو جائے گی یہ کافی میں ہے۔ ایک عورت نے ایک غلام خرید کر کے اس کو آزاد کر دیا پھر اس غلام آزاد نے ایک غلام خریدا پھر اس دوسرے غلام نے کسی قوم کی آزاد باندی سے نکاح کیا اور اس سے اولاد پیدا ہوئی تو اس اولاد کی ولاء ان کی ماں کے مولیٰ کو ملے گی پھر اگر غلام آزاد نے اپنے اس غلام کو آزاد کر دیا تو بعد آزادی کے یہ غلام اپنی اولاد کی ولاء اپنی طرف کھینچ لائے گا پھر اس کا آزاد کرنے والا یعنی غلام آزاد اپنی طرف کھینچ لے جائے گا پھر اس سے اس کی آزاد کرنے والی عورت اپنی طرف کھینچ لے گی پس باپ تو اپنی اولاد کی ولاء اپنی طرف کھینچتا ہے اور آیا دادا بھی اپنے پوتوں کی ولاء اپنی طرف کھینچ سکتا ہے یا نہیں سو ظاہر الروایہ کے موافق نہیں کھینچ سکتا ہے خواہ باپ زندہ ہو یا مر گیا ہو اس مسئلہ کی صورت یہ ہے کہ کلو نامی ہے ایک غلام نے ایک قوم کی آزاد کی ہوئی باندی چنبیلی نامی کے ساتھ نکاح کیا اور اس سے خیرو ایک لڑکا پیدا ہوا اور کلو کا باپ بدھو زندہ موجود ہے پھر اس کے بعد بدھو آزاد ہو گیا اور کلو ویسا ہی غلام باقی رہا پھر

کلو مر گیا پھر خیرو مر گیا اور کوئی وارث نہ چھوڑا تو اس کی میراث اس کی ماں چنبیلی کے مولیٰ کو ملے گی اور اگر اس نے کوئی جنایت کی ہو تو ہمارے علماء ثلاثہ کے نزدیک اس کی عاقلہ ماں کے موالی ہوں گے اور دادا اپنے پوتے کی ولاء اپنے موالی کی طرف نہیں لے جا سکتا۔

۱: قول منسوب یعنی کہا جائے کہ بعد موت و بائن ہونے کے نطفہ ٹھہرا ہے کیونکہ وطی حرام ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 386 Book of Wala' (Patronage)

...this is in 'Zakheera'. If a slave married a free woman and children were born, the 'wala' (patronage/clientage) of the children shall be attributed to the mother's patrons, whether the mother herself is a manumitted slave or a client. Later, when the father is freed, he shall pull the 'wala' of his children towards himself; this is recorded in 'Mabsut'. If a free woman married a slave and had children, and if any of the children committed an offense (janayat), their 'aqila' (those responsible for paying blood money) would be the mother's patrons. Subsequently, if the father is freed, he pulls the 'wala' of his children towards himself. Can the mother's patrons reclaim what they paid as 'aqila' from the father's patrons? It was stated that no, they cannot; this is in 'Jamia Sagheer'. If a free non-Arab (Ajami) married a freed bondmaid, and no one has specifically manumitted this non-Arab (i.e., he is free-born), and children are born, their 'wala' belongs to the mother's patrons. Similarly, if the father entered into a clientage contract (muwalah) with someone, the same rule applies, and this is the opinion of Imam Azam (Abu Hanifa) and Imam Muhammad; as stated in 'Al-Kafi'. If both husband and wife are freed slaves, or if the father is a freed slave and the mother is a bondmaid, or the father is an Arab and the mother is a freed slave, then by consensus (ijma), the children follow the status of the father. Similarly, if both are Arabs or both are non-Arabs, or one is Arab and the other non-Arab, the same rule applies; this is written in 'Tabyeen'. A 'Bhatti Gabar' married a freed bondmaid of a certain tribe, then the Bhatti became a Muslim and established a clientage contract (muwalah) with someone, and children were born from that bondmaid; Imam Azam and Imam Muhammad stated that their 'wala' belongs to the mother's patrons. Similarly, if the father did not enter into a muwalah with anyone, then according to Imam Azam and Imam Muhammad, their patrons will be the mother's tribe; this is in 'Jamia Sagheer'. If a patron (mawla) left behind a father and a son, and then the slave he had freed died, his inheritance specifically goes to the patron's son; this is according to Imam Azam and Imam Muhammad, and it was also the first opinion of Imam Abu Yusuf. Similarly, if there is a brother and a grandfather, it goes to the grandfather, not the brother; according to Imam Azam, this is because the grandfather is a closer agnate (asabah). Likewise, the daughter of a manumitting woman will receive the 'wala' of her freed slave and will be the heir; the woman's brother will not be the heir. However, if the freed slave commits an offense, his 'aqila' is the brother; as stated in 'Al-Kafi'.

Women Have No 'Wala' (Except for Exceptions) ☆

A person freed a bondmaid, then both drowned and it is not known who died first; the patron shall receive nothing from her inheritance, but her inheritance shall go to the patron's closest agnate relative (asabah), provided she has no other heir; this is in 'Mabsut'. If Zaid freed his slave, then Zaid died leaving two sons, then one son died leaving a child, and then the freed slave died; his 'wala' goes to Zaid's surviving direct son because he is Zaid's closest agnate relative. The fundamental principle in this matter is that consideration is given to the agnate relative who is alive on the day of the freed slave's death, not the one who was alive on the day of the manumittor's death; this is in 'Badai'. If both sons died, one leaving one son and the other leaving two sons, and then the freed slave died, his inheritance will be divided among all of them because upon Zaid's death, the 'wala' of the freed slave had not yet become inheritance to be split half-half between his two sons; rather, it remained in its state. When the slave died, Zaid's agnate heirs should be his inheritors, and these three grandsons are of equal proximity to Zaid, so they shall all inherit; this is in 'Muheet'. Women do not possess 'wala' (over others), but the 'wala' of those they freed, or those freed by their freed slaves, or their 'mukatab' (slave with a manumission contract), or those their mukatab made mukatab, or their 'mudabbar' (slave promised freedom upon owner's death), or those their mudabbar made mudabbar, shall go to their heirs.

1. Farmers of the Bani Shamama tribe and generally unmarried.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 386 किताब अल-वला (वफादारी/संरक्षण की पुस्तक)

...यह ज़ख़ीरा में है। यदि किसी दास ने एक स्वतंत्र महिला से विवाह किया और उससे संतान हुई, तो उसकी संतान का 'वला' (संरक्षण) माता के संरक्षकों (मवाली) की ओर माना जाएगा, चाहे माता स्वयं मुक्त दास हो या किसी की संरक्षित। फिर जब पिता को स्वतंत्र किया जाएगा, तो वह अपनी संतान के 'वला' को अपनी ओर खींच लेगा; यह 'मबसूत' में है। एक स्वतंत्र महिला ने एक दास से विवाह किया और उससे संतान हुई, और यदि संतानों में से किसी ने कोई अपराध (जनायत) किया, तो उनके 'आक़िला' (रक्त मूल्य चुकाने वाले) माता के संरक्षक होंगे। फिर यदि पिता स्वतंत्र हो गया, तो वह अपनी संतान के'वला' को अपनी ओर खींच लेगा। क्या माता के संरक्षक वह सब वापस ले सकते हैं जो उन्होंने 'आक़िला' के रूप में दिया है पिता के संरक्षकों से? तो कहा गया कि नहीं, वे वापस नहीं ले सकते; यह 'जामे सगीर' में है। एक स्वतंत्र अजमी (गैर-अरब) ने एक स्वतंत्र दासी (मुक्त दासी) से विवाह किया और उस अजमी को किसी ने स्वतंत्र नहीं किया है (यानी वह जन्मजात स्वतंत्र है), फिर उससे संतान हुई, तो उनका 'वला' माता के संरक्षकों को मिलेगा। इसी प्रकार यदि पिता ने किसी व्यक्ति के साथ संरक्षण अनुबंध (मुवालात) किया हो, तब भी यही नियम है, और यह इमाम आज़म और इमाम मुहम्मद का कथन है; जैसा कि 'अल-काफ़ी' में है। यदि पति और पत्नी दोनों मुक्त दास हों, या पिता मुक्त दास और माता दासी हो, या पिता अरब और माता मुक्त दास हो, तो सर्वसम्मति (इज्मा) से संतान अपने पिता के अधीन होगी। इसी प्रकार यदि दोनों अरब हों या दोनों अजमी हों, या एक अरब और दूसरा अजमी हो, तब भी यही नियम है; यह 'तबईन' में लिखा है। एक भट्टी गब्र (एक विशेष समुदाय का व्यक्ति) ने किसी कबीले की एक मुक्त दासी से विवाह किया, फिर वह भट्टी मुसलमान हो गया और उसने किसी व्यक्ति के साथ संरक्षण का अनुबंध कर लिया, फिर उस दासी से संतान हुई, तो इमाम आज़म और इमाम मुहम्मद ने फ़रमाया कि उनका 'वला' माता के संरक्षकों को मिलेगा। इसी प्रकार यदि पिता ने किसी के साथ संरक्षण अनुबंध नहीं किया, तो इमाम आज़म और इमाम मुहम्मद के अनुसार उनके संरक्षक माता का कबीला होगा; यह 'जामे सगीर' में है। यदि किसी संरक्षक (मौली) ने पिता और पुत्र छोड़े, फिर उसका स्वतंत्र किया हुआ दास मर गया, तो उसकी विरासत विशेष रूप से संरक्षक के पुत्र को मिलेगी; यह इमाम आज़म और इमाम मुहम्मद के अनुसार है और यही इमाम अबू यूसुफ़ का पहला कथन है। इसी तरह यदि भाई और दादा हों, तो दादा को मिलेगी, भाई को नहीं; इमाम आज़म के अनुसार इसका कारण यह है कि दादा पितृपक्ष के संबंधों (असोबत) में अधिक निकट है। इसी तरह, दास मुक्त करने वाली महिला की पुत्री को उसके मुक्त

दास का 'वला' मिलेगा और वही उत्तराधिकारी होगी; उस महिला का भाई उत्तराधिकारी नहीं होगा। लेकिन यदि उस मुक्त दास ने कोई अपराध किया, तो उसका 'आक़िला' भाई होगा; जैसा कि 'अल-काफ़ी' में है।

महिलाओं के लिए कोई 'वला' नहीं है (अपवादों के अलावा) ☆

एक व्यक्ति ने एक दासी को स्वतंत्र किया, फिर दोनों डूब गए और यह पता नहीं चला कि कौन पहले डूबा, तो संरक्षक को उसकी विरासत में से कुछ नहीं मिलेगा, बल्कि उसकी विरासत संरक्षक के निकटतम पितृपक्षीय संबंधी (असबाह) को मिलेगी, बशर्ते उसका कोई अन्य उत्तराधिकारी न हो; यह 'मबसूत' में है। यदि ज़ैद ने अपने दास को स्वतंत्र किया, फिर ज़ैद दो पुत्र छोड़कर मर गया, फिर एक पुत्र अपना बच्चा छोड़कर मर गया, फिर वह स्वतंत्र दास मर गया, तो उसका 'वला' ज़ैद के जीवित सगे पुत्र को मिलेगा क्योंकि ज़ैद का वही निकटतम पितृपक्षीय संबंधी है। इस विषय में मूल नियम यह है कि उस संबंधी का विचार किया जाएगा जो मुक्त दास की मृत्यु के दिन जीवित हो, न कि उस संबंधी का जो दास मुक्त करने वाले की मृत्यु के दिन जीवित था; यह 'बदाए' में है। और यदि दोनों पुत्र मर गए और एक ने एक पुत्र और दूसरे ने दो पुत्र छोड़े, फिर स्वतंत्र दास मर गया, तो उसकी विरासत उन सब में विभाजित होगी क्योंकि ज़ैद की मृत्यु के बाद मुक्त दास का 'वला' विरासत नहीं बना था कि उसके दोनों पुत्रों के बीच आधा-आधा बँट जाता, बल्कि वह अपनी स्थिति में बना रहा। फिर जब दास मरा, तो ज़ैद के पितृपक्षीय वारिसों को उसका उत्तराधिकारी होना चाहिए, और ये तीनों पोते ज़ैद के साथ समान निकटता रखते हैं, इसलिए सभी उत्तराधिकारी होंगे; यह 'मुहीत' में है। महिलाओं के लिए (दूसरों पर) कोई 'वला' नहीं है, लेकिन उनके द्वारा स्वतंत्र किए गए व्यक्ति का 'वला', या जिसे उनके स्वतंत्र किए गए व्यक्ति ने स्वतंत्र किया उसका 'वला', या उनके'मुक़ातब' (स्वतंत्रता अनुबंध वाले दास) का 'वला', या उनके मुक़ातब ने जिसे मुक़ातब बनाया उसका 'वला', या उनके'मुदब्बर' (स्वामी की मृत्यु पर स्वतंत्र होने वाला दास) का 'वला', या उनके मुदब्बर ने जिसे मुदब्बर बनाया, वह उनके वारिसों को मिलेगा।

1. बनी शमामा कबीले के किसान लोग और सामान्यतः कुँवारे।

ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر غلام نے ایک آزاد عورت سے نکاح کیا اور اس سے اولاد ہوئی تو اس کی اولاد کی ولاء ماں کے موالی کی طرف منسوب ہو گی خواہ ماں معتقہ ہو یا موالیہ ہو پھر جب باپ آزاد کیا جائے تو اپنی اولاد کی ولاء اپنی طرف کھینچ لائے گا یہ مبسوط میں ہے۔ ایک عورت آزاد نے ایک غلام سے نکاح کیا اور اس سے اولاد ہوئی اور اولاد میں سے کسی نے جنایت کی تو اس کی عاقلہ ماں کے موالی ہوں گے پھر اگر باپ آزاد کیا گیا تو اپنی اولاد کی ولاء اپنی طرف کھینچ لائے گا پھر کیا ماں کے موالی نے جو کچھ عاقلہ ہو کر دیا ہے وہ باپ کے موالی سے واپس لے سکتے ہیں یا نہیں تو فرمایا کہ نہیں واپس لے سکتے ہیں یہ جامع صغیر میں ہے۔ ایک آزاد عجمی نے ایک آزاد باندی سے نکاح کیا اور اس عجمی کو کسی نے آزاد نہیں کیا ہے پھر اس سے اولاد ہوئی تو ان کی ولاء ماں کے موالی کو ملے گی اسی طرح اگر باپ نے کسی شخص سے موالاہ کر لی ہو تو بھی یہی حکم ہے اور یہ امام اعظم و امام محمد کا قول ہے کذا فی الکافی۔ اگر دونوں بیوی و مرد آزاد شدہ ہوں یا باپ آزاد شدہ و ماں باندی یا باپ عربی اور ماں آزاد شدہ ہو تو بالا جماع اولاد اپنے باپ کی تابع ہو گی اسی طرح اگر دونوں عربی یا دونوں عجمی یا ایک عربی دوسرا عجمی ہو تو بھی یہی حکم ہے یہ تبیین میں لکھا ہے۔ ایک بھٹی گبر نے کسی قوم کی آزاد شدہ باندی سے نکاح کیا پھر بھٹی نے مسلمان ہو کر کسی شخص سے موالاہ پیدا کی اور اس سے عقد موالات کر لیا پھر باندی سے اولاد ہوئی تو امام اعظم و امام محمد نے فرمایا کہ ان کی ولاء ماں کے موالی کو ملے گی اسی طرح اگر باپ نے کسی سے موالاہ نہ کی تو امام اعظم و امام محمد کے نزدیک ان کے موالی ماں کی قوم ہو گی یہ جامع صغیر میں ہے۔ اگر مولی نے باپ اور بیٹا چھوڑا پھر اس کا آزاد کیا ہوا غلام مر گیا تو اس کی میراث خاصہ مولی کے بیٹے کو ملے گی یہ

امام اعظم و امام محمد کے نزدیک ہے اور یہی پہلا قول امام ابو یوسف کا ہے اسی طرح اگر بھائی اور دادا ہو تو دادا کو ملے گی بھائی کو نہ ملے گی یہ امام اعظم کے نزدیک اس واسطے کہ امام کے نزدیک عصوبت میں دادا اقرب ہے اسی طرح آزاد کنندہ عورت کی بیٹی کو اس کے آزاد شدہ کی ولاء ملے گی اور وہی وارث ہو گا بھائی اس عورت کا وارث نہ ہو گا اور اگر آزاد شدہ نے کوئی جنایت کی تو اس کی عاقلہ بھائی ہے کذا فی الکافی۔

عورتوں کے واسطے کوئی ولاء نہیں (ما سوا مستثنیات کے) ☆

ایک شخص نے ایک باندی آزاد کر دی پھر دونوں غرق ہو گئے اور یہ معلوم نہیں ہوتا ہے کہ کون شخص غرق ہوا ہے تو مولی کو اس کی میراث میں سے کچھ نہ ملے گا لیکن اس کی میراث مولی کے اقرب عصبہ کو ملے گی بشرطیکہ اس کا کوئی وارث موجود نہ ہو یہ مبسوط میں ہے۔ اگر زید نے اپنا غلام آزاد کیا پھر زید دو بیٹے چھوڑ کر مر گیا پھر ایک بیٹا اپنا فرزند چھوڑ کر مر گیا پھر اس کا غلام آزاد مرا تو اس کی ولاء زید کے صلبی بیٹے کو ملے گی کیونکہ زید کا وہی اقرب عصبہ نسبی ہے اور اصل اس باب میں یہ ہے کہ اعتبار اس عصبہ کا ہے جو آزاد شدہ کی موت کے روز موجود ہو نہ اس عصبہ کا جو آزاد کنندہ کی موت کے روز موجود ہو یہ بدائع میں ہے اور اگر دونوں بیٹے مر گئے اور ایک نے ایک بیٹا اور دوسرے نے دو بیٹے چھوڑے پھر غلام آزاد مرا تو اس کی میراث ان سب میں تقسیم ہو گی کیونکہ آزاد شدہ کی ولاء بعد موت زید کے میراث نہیں ہوئی کہ اس کے دونوں بیٹوں کے درمیان نصف نصف تقسیم ہو جاتی بلکہ دو بحالہ باقی تھی پھر جب غلام آزاد مرا تو زید کے اقرار عصبہ اس کے وارث ہونے چاہیں ہیں اور یہ تینوں پوتے زید کے ساتھ یکساں قرب رکھتے ہیں پس سب وارث ہوں گے یہ محیط میں ہے۔ عورتوں کے واسطے کوئی ولاء نہیں ہے لیکن ان کے آزاد کردہ کی ولاء یا ان کے آزاد کردہ نے جس کو آزاد

کیا اس کی ولاے یا ان کے مکاتب کی ولاء یا ان کے مکاتب نے جس کو مکاتب کیا اس کی ولاء یا ان کے مدبر کی ولاء یا ان کے مدبر نے جس کو مدبر کیا ان کے وارثوں کو ملے گی۔

۱ قبیلہ بنی شمامہ کے کسان لوگ اور عموماً کنوارہ۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 (387) Kitab al-Wala (The Book of Patronage)

Whether it is his patronage (Wala) or that of someone they have manumitted, if it draws the patronage of a person towards itself, or if a person manumitted by their freedman draws someone's patronage towards himself, all such patronage certainly belongs to women. An example of the patronage of a manumitted person is: Hindah freed her slave, Kallo, then she remained alive, and Kallo died without an heir; in this case, Kallo's inheritance will go to Hindah. If the freed Kallo, after manumitting his own slave Khair, died, and then Khair also died while Hindah was still alive, then Khair's patronage would also belong to Hindah. An example of the patronage of a *Mukatab* (a slave with a manumission contract) is: Hindah said to her slave Kallo, "I have made you a Mukatab for one thousand dirhams," and he accepted. If this slave becomes free by paying the thousand dirhams, his patronage belongs to Hindah. If this Mukatab entered into a manumission contract with his slave Khair, then after freedom, Khair's patronage will also belong to Hindah, provided Kallo is not alive. An example of the patronage of a *Mudabbar* (a slave promised freedom upon the master's death) is: Hindah made her slave Kallo a Mudabbar, saying, "You are free after me," or "after my death," or "when I die," or similar words. Then, God forbid, the woman apostatized (*murtad*) and fled to *Dar al-Harb* (hostile territory), and the judge (*Qadi*) ruled on her reaching *Dar al-Harb*, then her Mudabbar slave became free. If Hindah then returned to *Dar al-Islam* and subsequently the Mudabbar died, the patronage of Kallo the Mudabbar would go to Hindah. If, after being freed, Kallo bought a slave named Khair and made him a Mudabbar, and then Kallo died, and Hindah returned to *Dar al-Islam* before or after her Mudabbar's death, and subsequently Khair died, then his patronage would also belong to Hindah. An example of "drawing" (*khinch lana*) the patronage of a freed person is: Hindah married her slave Kallo to a slave-girl freed by Amr, and a son was born; the lineage (*nasab*) of the boy will be established through Kallo, but as a follower of his mother's status, the child will be born free, and his patronage will belong to his mother's patrons (*mawali*) as they are his *Aqilah* (payers of blood-money) and heirs. However, if Hindah subsequently manumits her slave (Kallo), he will "draw" the patronage of his children towards himself, and it will then belong to Hindah. Thus, if Kallo dies and then his son dies while Hindah is still alive, his inheritance will go to Hindah and be transferred away from Amr. If Hindah manumitted a slave and then died, leaving behind a husband, a son, and a daughter, and subsequently the freed slave died, his

patronage would belong specifically to the ^2 son, whether Hindah manumitted the slave for a payment or without payment. This is mentioned in *Al-Mabsut*.

☆ **Example of Transferring the Patronage of a Freed Person's Freed Slave** ☆

An example of drawing the patronage of a freed person's freed slave by a woman is: Hindah manumitted a slave, Kallo. Then Kallo bought a slave, Khair, and married him to a slave-girl freed by Amr. A child was born to them; the patronage of that child would initially belong to the slave-girl's master. Then, if Kallo manumits his slave Khair, Khair will "draw" the patronage of his children towards himself; consequently, patronage flows from Khair to Kallo and from Kallo to Hindah. This is mentioned in the commentary on *Al-Hidaya*. If two full sisters buy their father, and the father subsequently dies without leaving any agnate heirs (*asaba*), then the daughters will receive two-thirds as their prescribed legal share of inheritance, and the remainder will also go to them; there is no dispute on this. However, if only one sister bought the father, and the father died without leaving any *asaba* except two daughters, then both will receive two-thirds due to their blood relationship, and the remaining one-third will specifically belong to the one who purchased the father, by virtue of patronage (*Wala*). If both sisters bought their father, and one of them also bought an agnate brother (i.e., a brother from the father’s side only), and then the father died, the property would be divided into four parts among the two daughters and the brothers. The son would receive a portion equal to that of two daughters because the father died free and left one free son and two free daughters; therefore, these individuals would receive the inheritance based on their kinship, and patronage would not be considered in this case. If the son subsequently died, then his two sisters would receive two-thirds due to blood kinship, and the remaining one-third...

---

1 ^ Or if Khair was freed before Kallo's manumission. It should be clear that where it is ruled that the patronage of an old manumitted person goes to the manumittor, it means it applies when there are no other heirs and the conditions for inheritance are fulfilled. 2 ^ Son, meaning the male issue who is the nearest agnate heir (*asaba*).

चाहे वह उसकी व़ला (संरक्षण) हो या उनके द्वारा आज़ाद किया हुआ कोई व्यक्ति, यदि वह किसी व्यक्ति की व़ला को अपनी ओर खींच ले, या उनके द्वारा आज़ाद किए गए व्यक्ति के मुक्त दास की व़ला अपनी ओर खींच ले, तो यह समस्त व़ला निश्चित रूप से महिलाओं को प्राप्त होती है। अतः मुक्त किए गए दास की व़ला का उदाहरण यह है कि हंदा ने कल्लू नामक अपने दास को आज़ाद किया, फिर हंदा जीवित रही और कल्लू उत्तराधिकारी विहीन होकर मर गया, तो कल्लू की विरासत हंदा को मिलेगी। और यदि आज़ाद कल्लू अपने दास 'खैर' को आज़ाद करने के बाद मर गया, फिर खैर भी मर गया और हंदा मौजूद है, तो खैर की व़ला भी हंदा को मिलेगी। मुकातब (वह दास जिसने अपनी मुक्ति का मूल्य चुकाने का अनुबंध किया हो) की व़ला का उदाहरण यह है कि हंदा ने अपने दास कल्लू से कहा कि मैंने तुम्हें एक हज़ार दरहम पर मुकातब किया और उसने स्वीकार कर लिया; फिर यदि यह दास एक हज़ार दरहम देकर आज़ाद हो जाए, तो उसकी व़ला हंदा को मिलेगी। और यदि इस मुकातब ने अपने दास खैर को मुकातब बनाया, तो आज़ादी के बाद खैर की व़ला भी हंदा को मिलेगी, बशर्ते कि कल्लू जीवित न हो। मुदब्बर (वह दास जिसे स्वामी की मृत्यु के बाद मुक्त करने का वचन दिया गया हो) की व़ला का उदाहरण यह है कि हंदा ने अपने दास कल्लू को मुदब्बर बनाया, यानी यह कहा कि "तुम मेरे बाद आज़ाद हो" या "मेरी मृत्यु के बाद" या "जब मैं मर जाऊँ या इसके समान कोई शब्द कहे। फिर, ईश्वर न करे, वह महिला धर्मत्यागी (मुरतद) हो गई और दारुल हर्ब (युद्ध क्षेत्र) भाग गई, और काजी (न्यायाधीश) ने उसके दारुल हर्ब पहुँचने का आदेश दे दिया, तो उसका मुदब्बर दास आज़ाद हो गया। फिर हंदा दारुल इस्लाम (इस्लामी क्षेत्र) वापस आ गई, फिर मुदब्बर मर गया, तो कल्लू मुदब्बर की व़ला हंदा को मिलेगी। और यदि कल्लू ने आज़ाद होने के बाद एक 'खैर' नामक दास खरीदकर उसे मुदब्बर बना दिया और फिर मर गया, फिर हंदा अपने मुदब्बर की मृत्यु से पहले या बाद में दारुल इस्लाम वापस आई, और फिर खैर मर गया, तो उसकी व़ला भी हंदा को मिलेगी। और आज़ाद व्यक्ति की व़ला खींचने का उदाहरण यह है कि हंदा ने अपने दास कल्लू का विवाह अम्र की आज़ाद की हुई दासी (बांदी) से कर दिया और उससे पुत्र उत्पन्न हुआ; तो लड़के का वंश (नसब) कल्लू से सिद्ध होगा और अपनी माँ के अनुसरण में बच्चा आज़ाद होगा, और उसकी व़ला माँ के मालिकों (मवाली) को मिलेगी क्योंकि वही उसकी ओर से अक़िला (रक्त-धन देने वाले) और वारिस होंगे। फिर यदि हंदा ने अपने दास (कल्लू) को आज़ाद कर दिया, तो वह अपनी संतानों की व़ला अपनी ओर खींच लेगा और इससे वह हंदा को प्राप्त होगी; यहाँ तक कि यदि कल्लू मर गया

और फिर उसका बेटा मर गया और हंदा जीवित रही, तो उसकी विरासत हंदा को मिलेगी और अम्र से स्थानांतरित हो जाएगी। और यदि हंदा ने एक दास आज़ाद किया, फिर वह पति, पुत्र और पुत्री को छोड़कर मर गई और फिर दास मर गया, तो उसकी व़ला विशेष रूप से ^२ पुत्र को मिलेगी, चाहे हंदा ने कुछ धन लेकर दास को आज़ाद किया हो या बिना धन लिए। यह 'मबसूत' में वर्णित है।

☆ **आज़ाद किए गए के मुक्त दास की व़ला स्थानांतरित करने का उदाहरण** ☆

एक महिला द्वारा आज़ाद किए गए व्यक्ति के मुक्त दास की व़ला खींच लाने का उदाहरण यह है कि हंदा ने एक दास कल्लू को आज़ाद किया। फिर कल्लू ने एक दास खैर को खरीदा और उसे अम्र की आज़ाद शुदा दासी से विवाह करा दिया। उससे संतान उत्पन्न हुई तो उसकी व़ला दासी के स्वामी को मिलेगी। फिर यदि कल्लू ने अपने खैर नामक दास को आज़ाद कर दिया, तो वह अपनी संतानों की व़ला अपनी ओर खींच लेगा, फिर खैर से कल्लू को और कल्लू से हंदा को मिलेगी। यह 'शरह हिदाया' में वर्णित है। यदि सगी दो बहनों ने अपने पिता को खरीद लिया, फिर पिता मर गया और कोई 'अस्बा' (अग्नेट वारिस) नहीं छोड़ा, तो पुत्रियों को रक्त-संबंधी अनिवार्य हिस्से के रूप में दो-तिहाई मिलेगा और शेष भी उन्हीं को मिलेगा, इसमें कोई मतभेद नहीं है। और यदि केवल एक ही बहन ने पिता को खरीदा, फिर पिता मर गया और कोई अस्बा नहीं छोड़ा, केवल दो बेटियाँ छोड़ीं, तो दोनों को रक्त-संबंधी निकटता के कारण दो-तिहाई मिलेगा और शेष एक-तिहाई व़ला के कारण विशेष रूप से उसी को मिलेगा जिसने पिता को खरीदा था। और यदि दोनों बहनों ने अपने पिता को खरीदा और एक ने पिता के साथ सौतेले भाई (यानी केवल पिता की ओर से भाई) को खरीदा, फिर पिता मर गया, तो यह संपत्ति दोनों पुत्रियों और भाइयों के बीच चार हिस्सों में विभाजित होगी। और पुत्र को दो पुत्रियों के बराबर हिस्सा मिलेगा क्योंकि पिता आज़ाद मरा और उसने एक आज़ाद पुत्र और दो आज़ाद पुत्रियाँ छोड़ीं; तो इन लोगों को विरासत उनकी निकटता के आधार पर मिलेगी और इसमें व़ला का कोई विचार नहीं होगा। फिर यदि इसके बाद पुत्र मर गया, तो उसकी दोनों बहनों को रक्त-संबंधी निकटता के कारण दो-तिहाई मिलेगा और शेष एक-तिहाई...

---

१ ^ या कल्लू की आज़ादी से पहले खैर आज़ाद हुआ हो। यह स्पष्ट हो कि जहाँ यह आदेश है कि पुराने आज़ाद की व़ला भी आज़ाद करने वाले को मिलेगी, उसका अर्थ यह है कि जब उसका कोई उत्तराधिकारी न हो और विरासत की शर्तें पूरी हों तब मिलेगी। २ ^ बेटा यानी पुत्र जो निकटतम पुरुष 'अस्बा' (अग्नेट उत्तराधिकारी) है।

کیا اس کی ولاء یا ان کا آزاد کیا ہوا اگر کسی شخص کی ولاء اپنی طرف کھینچ لائے یا ان کے آزاد کئے ہوئے آزاد کیا ہوا کسی کی ولاء اپنی طرف کھینچ لائے تو یہ سب ولاء البتہ عورتوں کو ملتی ہے پس آزاد کردہ کی ولاء کی مثال یہ ہے کہ ہندہ نے کلو اپنے غلام کو آزاد کیا پھر خود زندہ رہی اور کلو لا وارث مر گیا تو کلو کی میراث دلائی ہندہ کو ملے گی اور اگر کلو آزاد اپنے غلام خیر کو آزاد کر کے مر گیا پھر خیر بھی مر گیا اور ہندہ موجود ہے تو خیر کی ولاء بھی ہندہ کو ملے گی اور مکاتب کی ولاء کی مثال یہ ہے کہ ہندہ نے اپنے غلام کلو سے کہا کہ میں نے تجھے ہزار درہم پر مکاتب کیا اس نے قبول کیا پس اگر یہ غلام ہزار درہم دے کر آزاد ہو جائے تو اس کی ولاء ہندہ کو ملے گی اور اگر اس مکاتب نے اپنے غلام خیر کو مکاتب کیا تو بعد آزادی کے خیر کی ولاء بھی ہندہ کو ملے گی بشرطیکہ کلو زندہ نہ ہو اور مدبر کی ولاء کی مثال یہ ہے کہ ہندہ نے اپنے غلام کلو کو مدبر کیا یعنی یوں کہا کہ تو میرے پیچھے آزاد ہے یا میری موت کے بعد یا جب میں مر جاؤں یا اس کے مثل کوئی لفظ کہا پھر نعوذ باللہ یہ عورت مرتد ہو گئی اور دار الحرب میں بھاگ گئی اور قاضی نے اس کے دار الحرب میں پہنچ جانے کا حکم دے دیا اور اس کا غلام مدبر آزاد ہو گیا پھر ہندہ دار الاسلام میں واپس آئی پھر مدبر مر گیا تو کلو مدبر کی ولاء ہندہ کو ملے گی اور اگر کلو نے بعد آزاد ہونے کے ایک خیر و غلام خرید کر کے مدبر کر دیا پھر مر گیا پھر ہندہ اپنے مدبر کی موت سے پہلے یا بعد دار الاسلام میں واپس آئی پھر خیر و مر گیا تو اس کی ولاء بھی ہندہ کو ملے گی اور آزاد شدہ کی ولاء کھینچ لانے کی مثال یہ ہے کہ ہندہ نے اپنے غلام کلو کو عمرو کی آزاد کی ہوئی باندی سے بیاہ دیا اور اس سے لڑکا پیدا ہوا تو لڑکے کا نسب کلو سے ثابت ہوگا اور اپنی ماں کی تبعیت میں بچہ آزاد ہوگا اور اس کی ولاء ماں کے موالی کو ملے گی کہ

وہی اس کی طرف سے عاقلہ اور وارث ہوں گے پھر اگر ہندہ نے اپنے غلام کو آزاد کر دیا تو اولاد کی ولاء اپنی طرف کھینچ لائے گا اور اس سے ہندہ کو ملے گی حتیٰ کہ اگر کلو مر گیا پھر اس کا بیٹا مر گیا اور ہندہ باقی رہی تو اس کی میراث ہندہ کو ملے گی اور عمرو سے منتقل ہو جائے گی اور اگر ہندہ نے ایک غلام آزاد کیا پھر شوہر و بیٹا اور بیٹی چھوڑ کر مر گئی پھر غلام مر گیا تو اس کی ولاء خاصہ ۲۸ بیٹے کو ملے گی خواہ ہندہ نے کچھ مال لے کر غلام آزاد کیا ہو یا بلا مال آزاد کیا ہو یہ مبسوط میں ہے۔

☆ آزاد کردہ کے آزاد کئے ہوئے کی ولا کو منتقل کر ڈالنے کی مثال ط ☆

عورت کے آزاد کردہ کے آزاد کئے ہوئے کی ولاء کھینچ لانے کی مثال یہ ہے کہ ہندہ نے ایک غلام کلو آزاد کیا پھر کلو نے ایک غلام خیر کو کر کے اس کو عمرو کی آزاد شدہ باندی سے بیاہ دیا اور اس کے بچہ پیدا ہوا تو اس کی ولاء باندی کے مولیٰ کو ملے گی پھر اگر کلو نے اپنے خیر و غلام کو آزاد کر دیا تو وہ اپنی اولاد کی ولاء اپنی طرف کھینچ لائے گا پھر خیر و سے کلو کو اور کلو سے ہندہ کو ملے گی یہ یعنی شرح ہدایہ میں ہے۔ اگر ایک ماں باپ کی سگی دو بہنوں نے اپنے باپ کو خرید لیا پھر باپ مر گیا اور کوئی عصبہ نہ چھوڑا تو بیٹیوں کو دو تہائی بسبب فرائض نسبی ملے گا اور باقی بھی انہیں کو ملے گا اس میں کچھ اختلاف نہیں ہے اور اگر ایک ہی بہن نے باپ کو خرید لیا پھر باپ مر گیا اور کوئی عصبہ نہ چھوڑا فقط دو بیٹیاں چھوڑیں تو دونوں کو دو تہائی بقرابت نسبی ملے گا اور باقی ایک تہائی بسبب ولاء کے خاصہ اسی کو ملے گا جس نے باپ کو خریدا ہے اور اگر دونوں بہنوں نے اپنے باپ کو خرید لیا اور ایک نے باپ کے ساتھ علاقائی بھائی یعنی فقط باپ کی طرف سے جو بھائی ہے اس کو خرید لیا پھر باپ مر گیا تو یہ مال دونوں بیٹیوں اور بھائیوں کے درمیان چار حصے ہو کر تقسیم ہوگا اور بیٹے کو دو بیٹیوں کے برابر حصہ ملے گا کیونکہ باپ آزاد مرا اور ایک آزاد بیٹا اور دو آزاد بیٹیاں چھوڑیں تو ان لوگوں

کو میراث باعتبار قرابت کے ملے گی اور اس میں ولاء کا کچھ اعتبار نہ ہوگا پھر اگر اس کے بعد بیٹا مر گیا تو اس کی دونوں بہنوں کو بقرابت نسبی دو تہائی ملے گا اور باقی ایک تہائی

---

۱ ۸ یا کلو کی آزادی سے پہلے خیر و آزاد ہوا ہو واضح ہو کہ جہاں یہ حکم ہے کہ ولاء عتیق بھی آزاد کرنے والے کو ملے گی اس سے یہ مراد ہے کہ جب اس کا کوئی وارث نہ ہو اور شرائط میراث متحقق ہوں تب ملے گی۔ ۲ ۸ بیٹے یعنی پسر کو جو مذکر عصبہ اقرب ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 (388) Book of Patronage (Kitab al-Wala)

...half of the specific share will go to the one who purchased the brother along with the father. This is because he is entitled to half of the brother's *Wala* (legal patronage), as the brother was manumitted along with his father through his purchase. Whatever remains shall be divided equally between both, as they share in the *Wala* of their father. Thus, the father's share remained common and equal for both, and this share constitutes one-sixth of the total estate.

The issue shall be calculated based on twelve (12) units. From this, the two sisters will receive two-thirds, meaning four shares each. Half of the remainder, i.e., two shares, will specifically go to the one who purchased the brother along with the father, and this portion represents the *Wala*. The rest will be divided equally between the two. Consequently, the one who also purchased the brother received seven shares, while the other received five shares; this is mentioned in *Al-Bada'i*. If, after both daughters purchased and were manumitted, the father manumitted a slave, then the father died, and subsequently, the slave manumitted by the father also died, and only one of the daughters who had purchased the father remains, then the entire inheritance shall go to that daughter; this is recorded in *Al-Zakhirah*. If a woman from the tribe of Bani Hamdan married a man from Bani Asad and a son was born, and then the woman manumitted a slave, the *Wala* of that slave belongs to her. Her son would follow his father who is from Bani Asad. Later, if the woman dies and then her manumitted slave dies, the inheritance of the slave will go to her son from Bani Asad. However, if the manumitted slave commits a crime (*jinayah*), the *Aqilah* (those responsible for paying the blood money) would be the Bani Hamdan. Thus, while the inheritance reaches Bani Asad, the assistance for the crime rests with the Bani Hamdan fraternity; this is found in the *Sharh al-Tahawi*. If a manumitted female or male slave dies and leaves behind a residuary heir (*Asaba*) of the patron's (*Mawla*) residuary heir, the residuary of the residuary will not inherit from him, unlike the patron's own residuary who does inherit. For example, if a woman manumitted her slave named Kallu and then died, leaving behind a son named Abdullah and her husband (who is the boy's father, Abdur Rahman). If Kallu then dies, his inheritance goes to Abdullah, who is the woman's *Asaba*. However, if Abdullah dies first, leaving his father (the woman's husband), and then Kallu dies, the husband will not receive Kallu's inheritance. Although the husband is the *Asaba* of his son, and the son was the *Asaba* of the woman, making the husband the *Asaba* of the woman's *Asaba*, he still does not inherit. If Zaid manumitted a slave named Kallu, and Kallu manumitted

a slave named Khayru, who in turn manumitted a slave named Buddhu. If Buddhu dies leaving Zaid's *Asaba*, the *Asaba* will inherit. Though this appears to be a case of the *Asaba* of an *Asaba* inheriting, in essence, it is not so, because Zaid has drawn the *Wala* of Buddhu towards himself. Therefore, his *Asaba* inherits as a representative of Zaid, and not merely as the *Asaba* of a manumitter's *Asaba*; this is in *Al-Zakhirah*.

If Zaid dies leaving some property and no apparent heir is present, and then Amr claims, "I am the heir of Zaid by virtue of *Wala*," and two witnesses testify that the deceased (Zaid) was his *Mawla* and he is his heir, the Qadi (judge) shall not pass judgment based solely on this testimony until he investigates the meaning of the term *Mawla*. This is because *Mawla* is a homonym, used for both the manumitted slave and the manumitter. Similarly, if they testify that he is his *Mawla al-Ataqah*, the Qadi must still investigate because *Mawla al-Ataqah* includes both the superior (manumitter) and the inferior (manumitted), whereas only the superior inherits, not the inferior. If the witnesses testify that this claimant manumitted the deceased while he was his owner, and now he is his heir, and they know of no other heir, then this testimony shall be accepted, and a decree for inheritance shall be issued in the claimant's name. Furthermore, if the witnesses state that the deceased had acknowledged, "I am the property of this claimant and he manumitted me," the Qadi shall accept their testimony and grant the inheritance to the claimant.

---

1. His statement "heir," meaning that it appears on the surface that the *Asaba* of an *Asaba* has inherited, whereas in reality, it is not the case.

उसमें से आधा हिस्सा उसे मिलेगा जिसने भाई को पिता के साथ खरीदा है, क्योंकि उसे भाई की आधी 'वला' (संरक्षण अधिकार) मिलनी चाहिए, क्योंकि भाई अपने पिता के साथ उसी की खरीद से आज़ाद हुआ है। फिर जो शेष बचा, वह दोनों में बराबर विभाजित होगा क्योंकि दोनों अपने पिता की वला में साझीदार हैं। अतः पिता का हिस्सा दोनों में समान रूप से साझी रहा और यह हिस्सा कुल संपत्ति का छठा भाग है।

मसले का समाधान बारह (12) से होगा, जिसमें से दोनों बहनों को दो-तिहाई यानी प्रत्येक को चार हिस्से (सहाम) मिलेंगे और शेष का आधा यानी दो हिस्से विशेष रूप से उसे मिलेंगे जिसने भाई को पिता के साथ खरीदा है, और यह हिस्सा वला है। बाकी दोनों में बराबर विभाजित होगा। अतः जिसने भाई को भी खरीदा था उसे सात हिस्से मिले और दूसरी को पाँच हिस्से मिले, जैसा कि 'बदई' में वर्णित है। और यदि दोनों बेटियों के खरीदने और आज़ाद होने के बाद पिता ने एक गुलाम आज़ाद किया, फिर पिता की मृत्यु हो गई, फिर पिता द्वारा आज़ाद किया गया गुलाम मर गया और दोनों बेटियों में से जिन्होंने पिता को खरीदा था उनमें से एक बेटी जीवित रही, तो सारी विरासत उसी बेटी को मिलेगी; यह 'ज़खीरा' में है। यदि बनी हमदान की एक महिला ने बनी असद के एक पुरुष से विवाह किया और एक पुत्र उत्पन्न हुआ, फिर महिला ने एक गुलाम आज़ाद किया, तो उसकी वला उसी महिला को मिलेगी और उसका पुत्र अपने पिता का अनुयायी होगा जो बनी असद से है। फिर यदि महिला मर गई, उसके बाद उसका आज़ाद गुलाम मरा, तो उसकी विरासत महिला के बनी असदी (पुत्र) को मिलेगी। और यदि आज़ादशुदा गुलाम ने कोई अपराध (जिनायत) किया, तो उसका दंड (आक़िला) बनी हमदान के लोग भरेंगे। अतः विरासत तो बनी असद को पहुँचती है और अपराध के सहायक बिरादरी बनी हमदान होते हैं; यह 'शरह तह़ावी' में है। यदि आज़ाद की गई दासी या गुलाम मर गया और अपने मौला के'अस्बा' (पितृपक्षीय उत्तराधिकारी) का अस्बा छोड़ा, तो अस्बा का अस्बा उसका वारिस नहीं होगा, इसके विपरीत मौला के अस्बा के, जो वारिस होता है। यदि एक महिला ने अपने गुलाम कल्लू को आज़ाद किया, फिर वह मर गई और एक पुत्र अब्दुल्ला और अपना पति (जो उस लड़के का पिता है यानी अब्दुल रहमान) छोड़ा, फिर कल्लू मर गया, तो कल्लू की विरासत अब्दुल्ला को मिलेगी, यही महिला का अस्बा है। और यदि अब्दुल्ला मर गया और पिता जो महिला का पति है उसे छोड़ा, फिर कल्लू मर गया, तो महिला के पति को कल्लू की विरासत नहीं मिलेगी। और यह पति अपने बेटे का अस्बा है और बेटा महिला का अस्बा है, अतः यह पति महिला के अस्बा का अस्बा

हुआ, लेकिन इसके बावजूद वह वारिस नहीं होगा। यदि ज़ैद ने एक गुलाम आज़ाद किया जिसका नाम कल्लू है, फिर कल्लू ने खैरो नामक गुलाम आज़ाद किया, फिर खैरो ने बुद्धू नामक गुलाम आज़ाद किया, फिर बुद्धू मर गया और ज़ैद का अस्बा छोड़ा, तो अस्बा उसका वारिस होगा। यद्यपि प्रत्यक्ष रूप से यह अस्बा के अस्बा के वारिस होने की स्थिति है, लेकिन अर्थ के संदर्भ में ऐसा नहीं है क्योंकि ज़ैद ने उस बुद्धू की वला को अपनी ओर खींचा है, अतः उसका अस्बा वारिस होगा क्योंकि यही अस्बा ज़ैद के स्थान पर है। और वह इस कारण वारिस नहीं होगा कि वह आज़ाद करने वाले के अस्बा का अस्बा है; यह 'ज़खीरा' में है।

यदि ज़ैद मर गया और कुछ संपत्ति छोड़ी और उसका कोई स्पष्ट वारिस मौजूद नहीं है, फिर अम्र ने दावा किया कि मैं वला के आधार पर ज़ैद का वारिस हूँ, और अम्र के लिए दो गवाहों ने गवाही दी कि मृतक यानी ज़ैद उसका 'मौला' है और यह व्यक्ति उसका वारिस है, तो काज़ी (न्यायाधीश) केवल इस गवाही पर फैसला नहीं करेगा जब तक कि 'मौला' के अर्थ की जाँच न कर ले। क्योंकि मौला एक साझा शब्द है जो आज़ादशुदा गुलाम के लिए भी प्रयुक्त होता है और आज़ाद करने वाले के लिए भी। इसी प्रकार यदि गवाही दी गई कि वह उसका 'मौला अल-अताक़ा' है, तो भी जाँच करेगा क्योंकि 'मौला अल-अताक़ा' जिस तरह उच्च (आज़ाद करने वाला) को शामिल करता है, उसी तरह निम्न (आज़ाद किया हुआ) को भी शामिल करता है, जबकि उच्च वारिस होता है और निम्न वारिस नहीं होता। और यदि गवाहों ने इस तरह गवाही दी कि इस दावेदार ने इस मृतक को आज़ाद किया था जबकि वह उसका मालिक था और अब यह उसका वारिस है और इसके अलावा हम उसका कोई वारिस नहीं जानते, तो यह गवाही स्वीकार्य होगी और दावेदार के नाम विरासत की डिग्री दी जाएगी। और यदि गवाहों ने यह बयान दिया कि मृतक का स्वीकारोक्ति (इकरार) था कि "मैं इस दावेदार की मिल्कियत (संपत्ति) हूँ और इस दावेदार ने मुझे आज़ाद किया", तो काज़ी उनकी गवाही स्वीकार करके दावेदार के नाम विरासत का निर्णय देगा।

---

१ उनका कथन 'वारिस' यानी प्रत्यक्ष रूप से यह समझ में आता है कि अस्बा का अस्बा वारिस हुआ, जबकि वास्तविकता में ऐसा नहीं है।

میں سے آدھا خاصہ اس کو ملے گا جس نے بھائی کو باپ کے ساتھ خریدا ہے کیونکہ اس کو بھائی کی آدھی ولاء چاہئے کہ بھائی اپنے باپ کے ساتھ اسی کے خریدنے سے آزاد ہوا ہے پھر جو باقی رہا وہ دونوں کو برابر تقسیم ہوگا کیونکہ دونوں اپنے باپ کی ولاء میں مشترک ہیں پس باپ کا حصہ دونوں مشترک مساوی رہا اور یہ حصہ تمام مال کا چھٹا حصہ ہے۔

مسئلہ کی تخریج بارہ سے ہوگی اس میں سے دونوں بہنوں کو دو تہائی یعنی ہر ایک کو چار سہام ملیں گے اور باقی کا آدھا یعنی دو سہم خاص اس کو ملیں گے جس نے بھائی کو باپ کے ساتھ خریدا ہے اور یہ حصہ ولاء ہے اور باقی دونوں کو مساوی تقسیم ہوگا پس جس نے بھائی کو بھی خریدا تھا اس کو سات سہام ملے اور دوسری کو پانچ سہام ملے کذا فی البدائع اور اگر دونوں بیٹیوں کے خریدنے اور آزاد ہو جانے کے بعد باپ نے ایک غلام آزاد کیا پھر باپ مر گیا پھر باپ کا آزاد کیا ہوا غلام مر گیا اور دونوں بیٹیوں میں سے جنہوں نے باپ کو خریدا تھا ایک بیٹی باقی رہی تو سب میراث اسی بیٹی کو ملے گی یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر بنی ہمدان کی عورت نے بنی اسد کے ایک شخص سے نکاح کیا اور ایک لڑکا پیدا ہوا پھر عورت نے ایک غلام آزاد کیا تو اس کی ولاء اسی عورت کو ملے گی اور اس کا لڑکا اپنے باپ کا جو بنی اسد میں سے ہے تابع ہوگا پھر اگر عورت مر گئی پھر اس کا آزاد غلام مرا تو اس کی میراث اس کی بنی اسدی کو ملے گی اور اگر غلام آزاد شدہ نے کوئی جنایت کی تو اس کی عاقلہ بنی ہمدان ہوں گے پس میراث تو بنی اسد کو پہنچتی ہے اور جنایت کے مددگار برادری بنی ہمدان ہوتے ہیں یہ شرح طحاوی میں ہے۔ اگر آزاد کی ہوئی باندی یا غلام مر گیا اور اپنے مولیٰ کے عصبہ کا عصبہ چھوڑا تو عصبہ کا عصبہ اس کا وارث نہ ہوگا بخلاف مولیٰ کے عصبہ کے کہ وہ وارث ہوتا ہے اگر ایک عورت نے اپنا غلام کلو آزاد کیا

پھر مر گئی اور ایک بیٹا عبداللہ اور اپنا شوہر جو اس لڑکے کا باپ ہے یعنی عبدالرحمن چھوڑا پھر کلو مر گیا تو کلو کی میراث عبداللہ کو ملے گی یہی عورت کا عصبہ ہے اور اگر عبداللہ مر گیا اور باپ جو عورت کا شوہر ہے چھوڑا پھر کلو مر گیا تو عورت کے شوہر کو کلو کی میراث نہ ملے گی اور یہ شوہر اپنے بیٹے کا عصبہ ہے اور بیٹا عورت کا عصبہ ہے پس یہ شوہر عورت کے عصبہ کا عصبہ ہوا مگر بایں ہمہ وارث نہ ہوگا۔ اگر زید نے غلام آزاد کیا جس کا نام کلو ہے پھر کلو نے خیرو غلام آزاد کیا پھر خیرو نے بدھو غلام آزاد کیا پھر بدھو مر گیا اور زید کا عصبہ چھوڑا تو عصبہ اس کا وارث ہوگا اگرچہ یہ بظاہر یہ صورت عصبہ کے عصبہ کے وارث ہونے کی ہے لیکن بالمعنی ایسا نہیں کیونکہ زید نے اس بدھو کی ولاء کو اپنی طرف کھینچا پس اس کا عصبہ وارث ہوگا کیونکہ یہی عصبہ قائم مقام زید کے ہے اور اس وجہ سے وارث نہیں ہوگا کہ یہ آزاد کنندہ کے عصبہ کا عصبہ ہے یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر زید مر گیا اور کچھ مال چھوڑا اور اس کا کوئی وارث موجود ظاہر نہیں ہے پھر عمرو نے دعویٰ کیا کہ میں بولاء زید کا وارث ہوں اور عمرو کے لئے دو گواہوں نے گواہی دی کہ میت یعنی زید اس کا مولیٰ ہے اور یہ شخص اس کا وارث ہے تو قاضی فقط اس گواہی پر فیصلہ نہ کرے گا جب تک کہ مولیٰ کے معنی دریافت نہ کرے کیونکہ مولیٰ فقط لفظ مشترک ہے کہ آزاد شدہ غلام کو بھی کہتے ہیں اور آزاد کنندہ کو بھی مولیٰ بولتے ہیں اسی طرح اگر یوں گواہی دی کہ وہ اس کا مولیٰ العتاقہ ہے تو بھی دریافت کرے گا کیونکہ مولیٰ العتاقہ جس طرح اعلیٰ کو شامل ہے اسی طرح اسفل کو بھی شامل ہے حالانکہ اعلیٰ وارث ہوتا ہے اسفل نہیں وارث ہوتا ہے اور اگر گواہوں نے یوں گواہی دی کہ اس مدعی نے اس میت کو آزاد کیا تھا اور حالانکہ اس کا مالک تھا اور اب یہ اس کا وارث ہے اور اس کے سوائے ہم اس کا کوئی وارث نہیں جانتے ہیں تو یہ گواہی مقبول ہوگی اور اس مدعی کے نام اس کے میراث کی ڈگری ہوگی اور اگر گواہوں نے یوں بیان کیا کہ میت کا

اقرار تھا کہ میں اس مدعی کی ملک ہوں اور اس مدعی نے اس کو آزاد کیا تو بھی قاضی ان کی گواہی قبول کر کے مدعی کے نام اس کی میراث کی (ڈگری کرے گا)۔

---

۱ قولہ وارث یعنی بظاہر سمجھ میں آتا ہے کہ عصبہ کا عصبہ وارث ہوا حالانکہ باطن یہ نہیں ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 --- 489 --- Kitab al-Wala (Book of Kinship through Manumission)

The Qazi (judge) will issue a decree. If two witnesses testify that the claimant's father manumitted (freed) the father of the deceased while he was his owner, and then the manumitter died leaving this son (the claimant) as heir, and then the manumitted person died leaving a son, and this son is the one who has now died, and he was born to a free woman, then the Qazi, based on this testimony, shall issue a decree of inheritance in the name of the claimant. However, if this son was born to someone's slave-girl and her master had manumitted him, then his inheritance shall go to the master of the slave-girl. If the witnesses testified as mentioned but also stated, "We did not find the claimant's father," meaning they were not present during his time but have come to know that his father freed the father of the deceased, the Qazi shall not accept such testimony. This is because such testimony in the chapter of *Wala* is considered hearsay, and according to Imam al-A'zam (Abu Hanifa) and Imam Muhammad (may Allah have mercy on them), hearsay evidence is not acceptable in cases of *Wala*.

If Zaid died and Amr claimed his inheritance, presenting two witnesses who testified that the claimant freed Zaid's mother, and thereafter Zaid was born to her from a slave belonging to Khalid, and his father died while in a state of slavery, and Zaid has now died, and we know of no heir for the deceased other than the one who freed his mother—then the Qazi shall accept this testimony and issue the decree of inheritance in Amr's name. Later, if Khalid comes forward and presents two witnesses testifying that he had freed Zaid's father while still under his ownership before Zaid's death, and that they know of no heir for Zaid other than Khalid, the Qazi shall then issue the decree for Zaid's *Wala* in Khalid's name. Khalid ^1, by virtue of manumitting Zaid's father after the mother was freed, will draw the *Wala* of the son towards himself. This will reveal that an error occurred in the Qazi's initial judgment; i.e., the decree of inheritance in the name of the master of Zaid's mother was an error—this is mentioned in *Al-Muhit*. If both Zaid and Amr claimed the *Wala* of manumission (*Wala al-Itq*) of the deceased and each presented witnesses for their claim, the decree of inheritance would be in both their names. However, if the time of manumission was specified in both claims, the decree would be in the name of the one who stated an earlier time of manumission, as he proved freedom at a time when the other claimant was not yet a contestant ^2. If such a situation arises in the case of *Wala al-Muwalat* (kinship by mutual alliance), the decree shall be in the name

of the latter claimant, as *Wala al-Muwalat* can be revoked; forming an alliance with a second person nullifies the alliance with the first. But, if the witnesses of the first claimant testify that he paid the *Aql* (blood money) on behalf of the deceased for an offense, then the decree will remain in the name of the first claimant, because the alliance is no longer subject to revocation, thus becoming similar to *Wala al-Itaqah*.

If a claimant presented witnesses that he freed the person while under his ownership and they know of no other heir, and the Qazi issued a decree of inheritance and *Wala* in the claimant's name, and then another person presented witnesses for a similar claim, these witnesses shall not be accepted. However, if the witnesses testify that the second claimant purchased the person and freed him prior to the first person's manumission, then the first decree shall be nullified—this is mentioned in *Badai'*. If Zaid died and Amr claimed that his father, Khalid, had manumitted Zaid while under his ownership, and that there is no heir for the deceased other than himself ^3, and he brought two sons of his brother as witnesses to this matter, then...

---

1. "Khalid etc." means that when it was proven that Zaid's mother was free and his father was a slave, the *Wala* of the witness belonged to the mother's master, Amr. Later, when Khalid freed the father after the mother's manumission, the *Wala* transferred to Khalid. Thus, by manumitting Zaid's father, Khalid drew the *Wala* towards himself.
2. Contestant means someone involved in a dispute or causing obstruction.
3. The phrase "my father" implies that the heir of this deceased person became such through my father, and there is no one else besides me.

डिग्री करेगा और अगर दो गवाहों ने यों गवाही दी कि इस मुद्दई (दावा करने वाले) के बाप ने इस मय्यत (मृतक) के बाप को आज़ाद किया और हालाँकि वह उसका मालिक था, फिर आज़ाद करने वाला मर गया और अपना यह बेटा मुद्दई छोड़ा, फिर वह आज़ाद किया हुआ मरा और उसने अपना बेटा छोड़ा और यह बेटा यही है जो अब मरा है और यह बेटा आज़ाद औरत से पैदा हुआ था, तो क़ाज़ी इस गवाही पर मुद्दई के नाम मीरास (विरासत) की डिग्री करेगा। और अगर यह बेटा किसी शख़्स की बांदी से पैदा हुआ हो और उसको बांदी के मौला (मालिक) ने आज़ाद कर दिया हो, तो उसकी मीरास बांदी के मौला को मिलेगी। और अगर गवाहों ने पूर्वोक्त रूप से गवाही दी लेकिन यह भी कहा कि हमने इस मुद्दई के बाप को नहीं पाया, यानी हम उसके समय में नहीं थे लेकिन हमने मालूम किया है कि उसके बाप ने मय्यत के बाप को आज़ाद किया है, तो क़ाज़ी ऐसी गवाही क़ुबूल न करेगा क्योंकि यह गवाही 'विला' के अध्याय में सुनी-सुनाई है, और विला के मुक़दमे में सुनी-सुनाई गवाही इमाम-ए-आज़म और इमाम मोहम्मद (रहमहुल्लाह) के नज़दीक मक़बूल (स्वीकार्य) नहीं होती है।

अगर ज़ैद मर गया और अम्र ने उसकी मीरास का दावा किया है और दो गवाह पेश किए जिन्होंने यह गवाही दी कि इस मुद्दई ने ज़ैद की माँ को आज़ाद किया और उस बांदी से इसके बाद ख़ालिद के ग़ुलाम से यह ज़ैद पैदा हुआ और उसका बाप ममलूकियत की हालत में यानी ग़ुलाम मरा है और ज़ैद मर गया और हम इस मय्यत का कोई वारिस सिवाए उसकी माँ के आज़ाद करने वाले के नहीं जानते हैं, तो क़ाज़ी ऐसी गवाही क़ुबूल करके अम्र के नाम मीरास की डिग्री करेगा। फिर अगर ख़ालिद आया और उसने दो गवाह पेश किए जिन्होंने यह गवाही दी कि मैंने ज़ैद के इंतक़ाल से पहले ज़ैद के बाप को अपनी मिल्कियत की हालत में आज़ाद कर दिया है और हम ज़ैद का कोई वारिस सिवाए ख़ालिद के नहीं जानते हैं, तो क़ाज़ी ज़ैद की विला की डिग्री ख़ालिद के नाम कर देगा और ख़ालिद ^1 ज़ैद के बाप को माँ की आज़ादी के बाद आज़ाद करने के कारण उसके बेटे की विला अपनी तरफ़ खींच लाएगा और यह ज़ाहिर होगा कि क़ाज़ी ने पहले जो कुछ फ़ैसला किया था उसमें ख़ता (ग़लती) वाक़े हुई, यानी ज़ैद की माँ के मौला के नाम मीरास की डिग्री ग़लत थी, यह 'मुहीत' में है। अगर ज़ैद और अम्र ने मय्यत की 'विला-ए-अतक़' (आज़ादी की विला) का दावा करके हर एक ने अपने दावे पर गवाह दिए, तो दोनों के नाम उसकी मीरास की डिग्री होगी और अगर दोनों के दावे में अतक़ का समय बयान हुआ है, तो जिसने आज़ादी का समय पहले का बयान किया उसके नाम डिग्री होगी

क्योंकि उसने आज़ादी ऐसे समय में साबित की कि उस समय दूसरा मुद्दई उसका मुनाज़ा' (विपक्षी) ^2 नहीं है। और अगर ऐसी सूरत 'विला-ए-मुवालात' में वाक़े हो तो आख़िरी समय के मुद्दई के नाम डिग्री होगी क्योंकि विला-ए-मुवालात टूट सकती है, अतः दूसरे के साथ मुवालात कर लेना पहले शख़्स के मुवालात का नक़्श (निरसन) होगा। लेकिन अगर पहले समय के मुद्दई के गवाहों ने यह गवाही दी कि पहले समय के मुद्दई ने इस मय्यत की तरफ़ से 'अक़्ल' अदा किया है, यानी जुर्म के एवज़ दियत (रक्त-धन) दी है, तो ऐसी सूरत में पहले समय के मुद्दई की डिग्री होगी क्योंकि मुवालात अब निरस्त होने योग्य नहीं रही, अतः यह विला-उल-अताक़ा के समान हो गई।

अगर एक मुद्दई ने गवाह दिए कि उसने उसको अपनी मिल्कियत की हालत में आज़ाद किया और हम इसके सिवा उसका कोई वारिस नहीं जानते हैं और क़ाज़ी ने मुद्दई के नाम मीरास व विला की डिग्री कर दी, फिर दूसरे शख़्स ने ऐसे ही दावे के गवाह पेश किए तो ये गवाह क़ुबूल न होंगे। लेकिन अगर गवाह यों गवाही दें कि दूसरे मुद्दई ने पहले से पूर्व उसे आज़ाद करने हेतु ख़रीदकर अपनी मिल्कियत में आज़ाद कर दिया, तो अलबत्ता पहले नाम की डिग्री बातिल (अमान्य) हो जाएगी, यह 'बदाए' में है। ज़ैद मर गया और अम्र ने दावा किया कि मेरे बाप ख़ालिद ने ज़ैद को अपनी मिल्कियत में आज़ाद किया था और मेरे बाप का और इस मय्यत का कोई वारिस सिवाए मेरे नहीं है ^3 और अपने भाई के दो बेटों को इस मामले का गवाह लाया तो...

---

1. 'ख़ालिद आदि' का अर्थ है कि जब यह साबित हुआ कि ज़ैद की माँ आज़ाद थी और बाप ग़ुलाम था, तो गवाह की विला उसकी माँ के मौला यानी अम्र की हुई, फिर जब ख़ालिद ने उसकी माँ की आज़ादी के बाद उसके बाप को आज़ाद किया तो विला स्थानांतरित होकर ख़ालिद को मिल गई, अतः ज़ैद के बाप को आज़ाद करने के कारण ख़ालिद उसकी विला को अपनी ओर खींच लाया।
2. मुनाज़ा' यानी झगड़ा करने वाला और बाधा डालने वाला।
3. "मेरे बाप": इस मय्यत का वारिस मेरे बाप की तरफ़ से हुआ है, मेरा और कोई नहीं है।

ڈگری کرے گا اور اگر دو گواہوں نے یوں گواہی دی کہ اس مدعی کے باپ نے اس میت کے باپ کو آزاد کیا اور حالانکہ اس کا مالک تھا پھر آزاد کنندہ مر گیا اور اپنا یہ بیٹا مدعی چھوڑا پھر وہ آزاد کردہ شدہ مرا اور اس نے اپنا بیٹا چھوڑا اور یہ بیٹا یہی ہے جو اب مرا ہے اور یہ بیٹا آزاد عورت سے پیدا ہوا تھا تو قاضی اس گواہی پر مدعی کے نام میراث کی ڈگری کرے گا اور اگر یہ بیٹا کسی شخص کی باندی سے پیدا ہوا ہو اور اس کو باندی کے مولیٰ نے آزاد کر دیا ہو تو اس کی میراث باندی کے مولیٰ کو ملے گی اور اگر گواہوں نے بطور مذکور گواہی دی لیکن یہ بھی کہا کہ ہم نے اس مدعی کے باپ کو نہیں پایا یعنی ہم اس کے وقت میں نہ تھے لیکن ہم نے معلوم کیا ہے کہ اس کے باپ نے میت کے باپ کو آزاد کیا ہے تو قاضی ایسی گواہی قبول نہ کرے گا کیونکہ یہ گواہی ولاء کے باب میں سنی سنائی ہے اور ولاء کے مقدمہ میں سنی سنائی گواہی امام اعظم و امام محمد رحمۃ اللہ علیہ کے نزدیک مقبول نہیں ہوتی ہے۔

اگر زید مر گیا اور عمرو نے اس کی میراث کا دعویٰ کیا ہے اور دو گواہ پیش کئے جنہوں نے یہ گواہی دی کہ اس مدعی نے زید کی ماں کو آزاد کیا اور اس باندی سے اس کے بعد خالد کے غلام سے یہ زید پیدا ہوا اور اس کا باپ حالت مملوکیت میں یعنی غلام مرا ہے اور زید مر گیا اور ہم اس میت کا کوئی وارث سوائے اس کی ماں کے آزاد کرنے والے کے نہیں جانتے ہیں تو قاضی ایسی گواہی قبول کر کے عمرو کے نام میراث کی ڈگری کرے گا پھر اگر خالد آیا اور اس نے دو گواہ پیش کئے جنہوں نے یہ گواہی دی کہ میں نے زید کے انتقال سے پہلے زید کے باپ کو اپنی ملک کی حالت میں آزاد کر دیا ہے اور ہم زید کا کوئی وارث سوائے خالد کے نہیں جانتے ہیں تو قاضی زید کی ولاء کی ڈگری خالد کے نام کر دے گا اور خالد ۱۸ زید کے باپ کو بعد آزادی ماں کے آزاد

کرنے کے سبب سے اس کے بیٹے کی ولاء اپنی طرف کھینچ لائے گا اور یہ ظاہر ہوگا کہ قاضی نے پہلے جو کچھ فیصلہ کیا تھا اس میں خطا واقع ہوئی یعنی زید کی ماں کے مولیٰ کے نام میراث کی ڈگری خطا تھی یہ محیط میں ہے۔ اگر زید و عمرو نے خالد میت کی ولاء عتق کا دعویٰ کر کے ہر ایک نے اپنے دعویٰ پر گواہ دیئے تو دونوں کے نام اس کی میراث کی ڈگری ہوگی اور اگر دونوں کے دعویٰ میں عتق کا وقت بیان ہوا ہے تو جس نے آزادی کا وقت سابق بیان کیا اس کے نام ڈگری ہوگی کیونکہ اس نے آزادی ایسے وقت ثابت کی کہ اس وقت دوسرا مدعی اس کا منازع ۲۸ نہیں ہے اور اگر ایسی صورت ولاء موالاۃ میں واقع ہو تو آخر وقت کے مدعی کے نام ڈگری ہوگی کیونکہ ولاء موالات ٹوٹ سکتی ہے پس دوسرے کے ساتھ موالات کر لینا پہلے شخص کے موالات کا نقض ہو گا لیکن اگر پہلے وقت کے مدعی کے گواہوں نے یہ گواہی دی کہ پہلے وقت کے مدعی نے اس میت کی طرف سے عقل ادا کیا ہے یعنی جرم کے عوض دیت دی ہے تو ایسی صورت میں پہلے وقت کے مدعی کی ڈگری ہوگی کیونکہ موالات اب محتمل نقض نہیں رہی پس ولاء العتاقہ کے مشابہ ہو گئی۔

اگر ایک مدعی نے گواہ دیئے کہ اس نے اس کو اپنی حالت ملک میں آزاد کیا اور ہم اس کے سوائے اس کا کوئی وارث نہیں جانتے ہیں اور قاضی نے مدعی کے نام میراث و ولاء کی ڈگری کر دی پھر دوسرے شخص نے ایسے ہی دعویٰ کے گواہ پیش کئے تو یہ گواہ قبول نہ ہوں گے لیکن اگر گواہ یوں گواہی دیں کہ دوسرے مدعی نے پہلے سے قبل اس کے آزاد کرنے کے خرید کر کے اپنی ملک میں آزاد کر دیا تو البتہ پہلے نام کی ڈگری باطل ہو جائے گی یہ بدائع میں ہے۔ زید مر گیا اور عمرو نے دعویٰ کیا کہ میرے باپ خالد نے زید کو اپنی ملک میں آزاد کیا تھا اور میرے باپ کا اور اس میت کا کوئی وارث سوائے میرے نہیں ہے ۳۸ اور اپنے بھائی کے دو بیٹے اس امر کے گواہ لایا تو

۱ قولہ خالد الخ یعنی جب ثبوت ہوا کہ زید کی ماں آزاد تھی اور باپ غلام تھا تو گواہ کی ولاء اس کی ماں کے مولیٰ یعنی عمرو کی ہوئی پھر جب خالد نے اس کی ماں کے آزادی کے بعد اس کے باپ کو آزاد کیا تو ولاء منتقل ہو کر خالد کو مل گئی پس زید کے باپ کو آزاد کرنے کے سبب سے خالد اس کی ولاء اپنی طرف کھینچ لایا۔ ۲ منازع یعنی جھگڑا الوان اور مزاحم۔ ۳ قولہ میرے باپ ۔ اس میت کا وارث میرے باپ کی طرف سے ہوا ہے میرے کوئی اور نہیں ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 7 (390) Kitab al-Wala

It was stated that the testimony of both is not permissible because both are testifying for their grandfather; this is mentioned in *al-Mabsut*. Zaid died and left a significant amount of property in Amr's possession. Then Khalid came and claimed, "I freed Zaid from my ownership, and he has no heir other than me," and he presented witnesses for this. Amr also provided witnesses for the same claim. Thus, a decree for half the property will be given to each, because each of them, through their witnesses, is establishing their *Wala* (patronage). This is the intended purpose of this claim, and the entitlement to the property is based on this proof. *Wala* is not a tangible thing that can be physically possessed. Therefore, it cannot be that one claimant is declared in possession and the other is excluded; rather, both will be declared excluded from sole possession. Thus, the decree for the property will be half for each in their respective names; this is recorded in *al-Zakhira*. If Zaid died leaving two sons and daughters, and Amr claimed that "my father Khalid freed this deceased person and was his owner," and both sons of the deceased testified for him, and Bakr claimed that "my father freed him while he was his owner," and the deceased's daughter admitted (gave *iqrar*) to this claim, then the decree of *Wala* will be in Amr's name. And if one son and two daughters testified for Bakr, the decree of *Wala* will be half-and-half in both their names.

If a manumitted person claimed against an Arab person saying, "I am his *Mawla* and he freed my father," and the claimant brought his father's two sons, meaning his two brothers, who gave testimony on this matter, and that Arab person denies it, then the testimony of his two brothers will not be accepted because both are testifying for their father and for themselves, since there is benefit for both of them in it. This is because when their father's *Wala* is established from that Arab person, their own *Wala* will also be established from that Arab person. If two strangers gave such testimony, it would be accepted. And if in this situation the Arab person claimed *Wala* and the *Mawla* denied it, and his two brothers gave testimony, their testimony would be accepted. If a person died and another person took his property and claimed, "I am his heir and there is no heir other than me," it was stated, "I will not remove the property from his possession, nor will I put it in the Treasury (*Bayt al-Mal*)"; this is in *al-Muheet*. If a Muslim presented two Muslim witnesses saying, "I freed this deceased person from my ownership and he died as a Muslim, and there is no heir other than me," and a *Dhimmi* presented two Muslim witnesses saying, "I freed him while I was his owner and he died as a non-believer (*Kafir*), and there is no heir other than me,"

then the Muslim claimant will get half the inheritance, and the remaining half will go to the closest Muslim agnates (*Asabat*) of the *Dhimmi*. If there is no Muslim agnate, I will put it in the Treasury. If the *Dhimmi*'s witnesses are Christians (*Nasrani*), their testimony against a Muslim will be impermissible, and the decree for the *Wala* and the entire inheritance of the deceased will be in the name of the Muslim claimant; this is in *al-Mabsut*.

If the witnesses for both sides are *Dhimmis*, the decree for *Wala* and inheritance of the deceased will be in the name of the Muslim claimant, and the deceased will be ruled to have died as a Muslim. If a Muslim and a *Dhimmi* quarreled over the *Wala* of a living person, and each claimed, "I freed him from my ownership," and stated the date of manumission, and one person's date of manumission is earlier than the other's, and each established Muslim witnesses for this claim, then the decree will be in the name of the one whose date is earlier. And if the *Dhimmi*'s witnesses are *Dhimmis* and the freed person is a non-believer, then based on the Muslim's witnesses, the decree will be in the Muslim's name, even if the *Dhimmi*'s date is earlier; this is in *al-Muheet*. A *Dhimmi* has a slave in his possession, he...

1. The mention of "Christian" is incidental; whether they are non-believers, Christians, or anyone else, they will still not be accepted (against a Muslim).

कहा गया है कि दोनों की गवाही जायज़ नहीं है क्योंकि दोनों अपने दादा के लिए गवाही दे रहे हैं, यह 'मबसूत' में है। ज़ैद मर गया और उसने अम्र के कब्ज़े में अपनी बहुत सारी संपत्ति छोड़ी। फिर खालिद ने आकर दावा किया कि 'मैंने ज़ैद को अपने स्वामित्व से आज़ाद किया था और मेरे अलावा उसका कोई वारिस नहीं है', और उसने इस पर गवाह पेश किए। अम्र ने भी इसी दावे पर गवाह दिए। तो दोनों में आधी-आधी संपत्ति की डिक्री (आदेश) हो जाएगी, क्योंकि हर एक अपने गवाहों के माध्यम से अपना 'वला' (संरक्षण अधिकार) साबित कर रहा है। चूँकि यही बात इस दावे का मुख्य उद्देश्य है, और संपत्ति का हक उसी प्रमाण पर आधारित है। 'वला' ऐसी चीज़ नहीं है जिसे कब्ज़े में लिया जा सके। इसलिए ऐसा नहीं हो सकता कि एक वादी को कब्ज़े वाला करार दिया जाए और दूसरे को बाहर कर दिया जाए; बल्कि दोनों को बाहर करार दिया जाएगा। अतः संपत्ति की डिक्री दोनों के नाम आधी-आधी होगी, यह 'ज़ख़ीरा' में लिखा है। अगर ज़ैद दो बेटे और बेटियाँ छोड़कर मर गया और अम्र ने दावा किया कि 'मेरे बाप खालिद ने इस मृतक को आज़ाद किया था और वह उसका मालिक था', और मृतक के दोनों बेटों ने उसके पक्ष में गवाही दी, और बक्र ने दावा किया कि 'मेरे बाप ने उसे आज़ाद किया था जबकि वह उसका मालिक था', और मृतक की बेटी इस दावे की स्वीकारकर्ता (मुक़िर्रा) बनी, तो अम्र के नाम 'वला' की डिक्री होगी। और अगर बक्र के पक्ष में एक बेटे और दो बेटियों ने गवाही दी, तो दोनों के नाम आधी-आधी 'वला' की डिक्री होगी।

अगर एक मुक्त व्यक्ति (आज़ाद शुदा) ने एक अरबी व्यक्ति पर दावा किया कि 'मैं उसका मौला हूँ और उसने मेरे बाप को आज़ाद किया है' और वादी अपने बाप के दो बेटों यानी अपने दो भाइयों को लाया जिन्होंने इस मामले में गवाही दी, और वह अरबी व्यक्ति इनकार करता है, तो उसके दोनों भाइयों की गवाही स्वीकार नहीं होगी क्योंकि वे दोनों अपने बाप और अपने लिए गवाही दे रहे हैं, क्योंकि इसमें उन दोनों का लाभ है। क्योंकि जब उनके बाप की 'वला' उस अरबी व्यक्ति से साबित हुई, तो उनकी 'वला' भी उसी अरबी व्यक्ति से साबित होगी। अगर दो अजनबियों ने ऐसी गवाही दी तो वह स्वीकार होगी। और अगर इस स्थिति में अरबी ने 'वला' का दावा किया और उस मौला ने इनकार किया और उसके दो भाइयों ने गवाही दी तो उनकी गवाही स्वीकार होगी। अगर एक व्यक्ति मर गया और किसी अन्य व्यक्ति ने उसकी संपत्ति ले ली और दावा किया कि 'मैं ही उसका वारिस हूँ, मेरे अलावा कोई उसका वारिस नहीं है', तो कहा गया, 'मैं उसके कब्ज़े से माल नहीं निकालूँगा और न ही बैत-उल-माल (राजकोष) में रखूँगा', यह 'मुहीत' में है। अगर एक मुसलमान ने दो मुसलमान गवाह

पेश किए कि 'मैंने इस मृतक को अपने स्वामित्व से आज़ाद किया है और यह मुसलमान होकर मरा है, और मेरे अलावा उसका कोई वारिस नहीं है', और एक धिम्मी ने दो मुसलमान गवाह पेश किए कि 'मैंने उसे आज़ाद किया था जबकि मैं उसका मालिक था और यह काफिर होकर मरा है, और मेरे अलावा उसका कोई वारिस नहीं है', तो मुस्लिम वादी को आधी विरासत मिलेगी, और बाकी आधी विरासत धिम्मी के उन निकटतम उत्तराधिकारियों (अ सबा) को मिलेगी जो मुसलमान हों। और अगर कोई मुस्लिम उत्तराधिकारी न हो तो मैं उसे बैत-उल-माल में दाखिल करूँगा। अगर धिम्मी के गवाह ईसाई (नसरानी) हों, तो मुसलमान के खिलाफ उनकी गवाही जायज़ नहीं होगी और मृतक की 'वला' और पूरी विरासत की डिक्री मुस्लिम वादी के नाम होगी, यह 'मबसूत' में है।

अगर दोनों पक्षों के गवाह धिम्मी लोग हों, तो मृतक की 'वला' और विरासत की डिक्री मुस्लिम वादी के नाम होगी, और मृतक के मुसलमान होने का निर्णय दिया जाएगा। और अगर मुसलमान और धिम्मी ने एक जीवित व्यक्ति की 'वला' के विषय में झगड़ा किया और हर एक ने दावा किया कि 'मैंने उसे अपने स्वामित्व से आज़ाद किया है' और आज़ादी (इतक़) की तारीख बताई, और एक व्यक्ति की बताई गई तारीख दूसरे से पहले की है, और हर एक ने इस दावे पर मुस्लिम गवाह पेश किए, तो जिसकी तारीख पहले की है उसके नाम की डिक्री होगी। और अगर धिम्मी के गवाह धिम्मी लोग हों और आज़ाद किया गया व्यक्ति काफिर हो, तो मुसलमान के गवाहों के आधार पर मुसलमान के नाम की डिक्री होगी, भले ही धिम्मी की तारीख पहले की हो, यह 'मुहीत' में है। एक धिम्मी के कब्ज़े में एक गुलाम है, उसने...

1. ईसाई होने की शर्त आकस्मिक है; चाहे वे काफ़िर हों, ईसाई हों या कोई और हों, वे (मुसलमान के विरुद्ध) स्वीकार नहीं किए जाएंगे।

فرمایا کہ دونوں کی گواہی جائز نہیں ہے کیونکہ دونوں اپنے دادا کے واسطے گواہی دیتے ہیں یہ مبسوط میں ہے۔ زید مر گیا اور عمرو کے قبضہ میں اپنا بہت سا مال چھوڑا پھر خالد نے آکر دعویٰ کیا کہ میں نے زید کو اپنی ملک میں آزاد کیا تھا اور میرے سوائے اس کا کوئی وارث نہیں ہے اور اس پر گواہ قائم کئے اور عمرو نے بھی اسی دعویٰ پر گواہ دیئے تو دونوں میں نصفا نصف مال کی ڈگری ہو جائے گی کیونکہ ہر ایک دونوں میں سے بذریعہ اپنے گواہوں کے اپنی ولاء ثابت کرتا ہے اس لئے کہ یہی امر اس دعویٰ سے مقصود ہے اور مال کا استحقاق سو وہ اس ثبوت پر مبنی ہے اور ولاء ایسی چیز نہیں ہے کہ اس پر قبضہ وارد ہو پس یہ نہیں ہو سکتا ہے کہ ایک مدعی قابض قرار دیا جائے اور دوسرا خارج کیا جائے بلکہ دونوں خارج قرار دیئے جائیں گے پس مال کی ڈگری دونوں کے نام نصفا نصف ہوگی یہ ذخیرہ میں لکھا ہے۔ اگر زید دو لڑکے اور لڑکیاں چھوڑ کر مر گیا اور عمرو نے دعویٰ کیا کہ میرے باپ خالد نے اس میت کو آزاد کیا ہے اور وہ اس کا مالک تھا اور میت کے دونوں بیٹوں نے اس کی گواہی دی اور بکر نے دعویٰ کیا کہ میرے باپ نے اس کو آزاد کیا تھا درحالیکہ وہ اس کا مالک تھا اور میت کی دختر اس دعویٰ کی مقر ہوئی تو عمرو کے نام ولاء کی ڈگری ہوگی اور اگر بکر کے واسطے ایک لڑکے اور دو لڑکیوں نے گواہی دی تو دونوں کے نام نصفا نصف ولاء کی ڈگری ہوگی۔

اگر ایک آزاد شدہ نے ایک شخص عربی پر دعویٰ کیا کہ میں اس کا مولیٰ ہوں اور اس نے میرے باپ کو آزاد کیا ہے اور مدعی اپنے باپ کے دو بیٹے یعنی اپنے دو بھائی لایا جنہوں نے اس امر کے گواہ دیئے اور وہ شخص عربی منکر ہے تو اس کے دونوں بھائیوں کی گواہی مقبول نہ ہوگی کیونکہ وہ دونوں اپنے باپ اور اپنے واسطے گواہی دیتے ہیں کیونکہ اس میں دونوں کا نفع ہے اس

لئے کہ جب ان کے باپ کی ولاء اس شخص عربی سے ثابت ہوئی تو ان کی ولاء بھی اس شخص عربی سے ثابت ہوگی اور اگر دو اجنبیوں نے ایسی گواہی دی تو مقبول ہوگی اور اگر اس صورت میں عربی نے ولاء کا دعویٰ کیا اور اس مولیٰ نے انکار کیا اور اس کے دو بھائیوں نے گواہی دی تو ان کی گواہی قبول ہوگی اگر ایک شخص مر گیا اور ایک شخص نے اس کا مال لے لیا اور دعویٰ کیا کہ میں ہی اس کا وارث ہوں میرے سوائے کوئی اس کا وارث نہیں ہے تو فرمایا کہ میں اس کے قبضہ سے مال نہیں نکالوں گا اور نہ بیت المال میں رکھوں گا یہ محیط میں ہے۔ اگر ایک مسلمان نے دو گواہ مسلمان پیش کئے کہ میں نے اس میت کو اپنی ملک میں آزاد کیا ہے اور یہ مسلمان مرا ہے میرے سوائے اس کا کوئی وارث نہیں ہے اور ایک ذمی نے دو مسلمان گواہ پیش کئے کہ میں نے اس کو آزاد کیا ہے درحالیکہ میں اس کا مالک تھا اور یہ کافر مرا ہے میرے سوائے اس کا کوئی وارث نہیں ہے تو مسلمان مدعی کو آدھی میراث ملے گی اور باقی آدھی میراث ذمی کے اقرب عصبات میں جو مسلمان ہو اس کو ملے گی اور اگر کوئی عصبہ مسلمان نہ ہوگا تو میں اس کو بیت المال میں داخل کروں گا اگر ذمی کے گواہ نصرانی ہوں گے تو ان کی گواہی مسلمان پر ناجائز ہوگی اور میت کی ولاء اور تمام میراث کی ڈگری مسلمان مدعی کے نام ہوگی یہ مبسوط میں ہے۔

اگر طرفین کے گواہ ذمی لوگ ہوں تو میت کی ولاء و میراث کی ڈگری مسلمان مدعی کے نام ہوگی اور میت کے مسلمان مرنے کا حکم دیا جائے گا اور اگر مسلمان و ذمی نے ایک زندہ آدمی کی ولاء میں جھگڑا کیا اور ہر ایک نے دعویٰ کیا کہ میں نے اس کو اپنی ملک میں آزاد کیا ہے اور تاریخ عتق بیان کی اور ایک شخص کی تاریخ عتق دوسرے سے سابق ہے اور ہر ایک نے اس دعویٰ پر مسلمان گواہ قائم کئے تو جس کی تاریخ سابق ہے اس کے نام کی ڈگری ہوگی اور اگر ذمی کے گواہ ذمی لوگ ہوں اور شخص آزاد شدہ کافر ہو تو مسلمان کے گواہوں پر مسلمان کے نام

کی ڈگری ہوگی اگر چہ ذمی سابق التاریخ ہو یہ محیط میں ہے ایک ذمی کے قبضہ میں ایک غلام ہے اس نے

۱۔ نصرانی کی قید اتفاقی ہے خواہ کافر ہوں خواہ نصرانی ہوں یا کوئی اور ہوں تو بھی قبول نہ ہوں گے۔

A slave was set free. Then, a Muslim presented two Muslim witnesses claiming, "This is my slave," and a Dhimmi (protected non-Muslim citizen) presented two Muslim witnesses claiming, "I set him free while he was in my possession." In this case, I (the judge) will enforce the Dhimmi's right, and the *Wala* (patronage/legal relationship after manumission) will belong to the Dhimmi. This same ruling applies even if both claimants are Muslims. However, if the Dhimmi's witnesses are non-Muslims (Kafir), I will grant the decree in favor of the Muslim. Furthermore, if a Muslim produced two Muslim witnesses stating that "this is my slave whom I have made a *Mudabbir*" (a slave promised freedom upon the owner's death), or in the case of a female slave, claimed and provided witnesses that "she is my slave whom I have made an *Umm al-Walad*" (a female slave who has borne her master a child), while the Dhimmi established two Muslim witnesses for his ownership and manumission, then the decree will be in favor of the Dhimmi based on his witnesses. If a Dhimmi has a female slave who has borne him a son, and another person claims, "This is my female slave whom this Dhimmi has usurped from me," and produces witnesses for this claim, while the possessor (the Dhimmi) produces witnesses that "she is my slave and she gave birth to a child while in my possession," I will decree the slave and her child to the claimant. Similarly, if the claimant claimed that "she is my slave whom I had leased or lent or gifted to this possessor," the same ruling applies. However, if the claimant provided witnesses that "she is my slave and she gave birth to a child while in my possession," I will decree in favor of the possessor. Similarly, if the possessor claimed, "She is my slave and I have set her free," while the claimant provided witnesses that "she is my slave and was born in my possession," the witnesses of the manumittor (the one setting her free) will be accepted because they establish the woman's freedom (*Hurriyat*), and it is not permissible for sexual intercourse (*wati*) to occur due to ownership after freedom has been established.

Zaid bought a slave from Amr, and then Zaid testified that Amr had set the slave free before the sale; the slave shall be free. ✩

If witnesses for both parties also testify that the other party usurped the slave, the witnesses for manumission will still be accepted, and that person will be entitled to the slave's *Wala*; this is stated in *al-Mabsut*. Zaid bought a slave from Amr, then Zaid testified that Amr had set him free before the sale. The slave shall be free, but his *Wala* will remain suspended if the seller (Amr) denies it. If, later, Amr confirms Zaid's statement, then the *Wala* will be binding upon him, and he must return the price

(*thaman*) to Zaid. Similarly, if after Amr's death his heirs confirm Zaid's statement, the ruling remains the same; this is a ruling based on *Istihsan* (juristic preference). If the buyer (Zaid) declared that the seller had already made the slave a *Mudabbir*, the matter remains suspended. If the seller subsequently dies, the slave becomes free. If the seller's heirs then confirm the buyer's statement, their confirmation will be considered valid through *Istihsan* for establishing *Wala* and returning the price. If a slave is co-owned by two people and each testifies against the other that they set him free, the slave will move from slavery toward freedom by working to earn his manumission (*si'ayah*) and will labor for both, whether both are wealthy or poor, or one is wealthy and the other poor. His *Wala* will be shared between them; this is the opinion of Imam Azam (Abu Hanifa). According to the *Sahibayn* (Abu Yusuf and Muhammad al-Shaybani), the slave will be free, and his *Wala* will remain suspended between the two. If a female slave is co-owned by two people and each admits that she bore a child from the other while the other denies it, she will remain suspended as an *Umm al-Walad*. If one of them dies, she will become free, and her *Wala* will remain suspended. There is no disagreement on this; it is mentioned in *al-Muhit*. Zaid has a female slave, and it is well-known that she is his...

---

1. The word 'testimony' means Zaid, the buyer, gave this testimony in favor of the slave along with other witnesses, and he is a just ('Adil) person.

एक गुलाम को आज़ाद कर दिया, फिर एक मुसलमान ने दो मुसलमान गवाह पेश किए कि यह मेरा गुलाम है, और एक ज़िम्मी ने दो मुसलमान गवाह पेश किए कि मैंने इसे अपनी मिल्कियत (स्वामित्व) की स्थिति में आज़ाद किया है, तो मैं (न्यायाधीश) ज़िम्मी के हक को लागू करूँगा और उसकी 'वला' ज़िम्मी को मिलेगी। इसी तरह, यदि दोनों दावेदार मुसलमान हों, तब भी यही फैसला होगा। और अगर ज़िम्मी के गवाह काफ़िर हों, तो मुसलमान के नाम डिग्री करूँगा। और अगर एक मुसलमान ने दो मुसलमान गवाह इस बात के लिए पेश किए कि यह मेरा गुलाम है जिसे मैंने 'मुदब्बर' (ऐसा गुलाम जिसे मालिक की मृत्यु के बाद आज़ादी का वादा मिला हो) बना दिया है, या एक दासी (लौंडी) के मामले में दावा किया और गवाह दिए कि यह मेरी दासी है जिसे मैंने 'उम्म-ए-वलद' (वह दासी जिससे मालिक की संतान हो) बनाया है, और ज़िम्मी ने दो मुसलमान गवाह अपनी मिल्कियत और आज़ाद करने के लिए पेश किए, तो ज़िम्मी के गवाहों के आधार पर उसके नाम डिग्री होगी। अगर किसी ज़िम्मी के पास एक दासी हो और उससे एक लड़का पैदा हुआ हो, फिर किसी व्यक्ति ने दावा किया कि यह मेरी दासी है जिसे इस ज़िम्मी ने मुझसे छीन लिया (ग़सब कर लिया) है और इस दावे पर गवाह पेश किए, और काबिज़ (ज़िम्मी) ने गवाह दिए कि यह मेरी दासी है और मेरी मिल्कियत में इसने बच्चा जना है, तो मैं दासी और बच्चे की डिग्री दावेदार के नाम करूँगा। इसी तरह अगर दावेदार ने दावा किया कि यह मेरी दासी है और मैंने इसे किराए (इजारा) पर या उधार (आरियत) पर दिया था या तोहफा (हिबा) देकर सुपुर्द किया था, तब भी यही हुक्म होगा। और अगर दावेदार ने गवाह दिए कि यह मेरी दासी है और मेरी मिल्कियत में इसने बच्चा जना है, तो काबिज़ के नाम डिग्री करूँगा। इसी तरह अगर काबिज़ ने दावा किया कि यह मेरी दासी है और मैंने इसे आज़ाद कर दिया है, और दावेदार ने गवाह दिए कि यह मेरी दासी है और मेरी मिल्कियत में पैदा हुई है, तो आज़ाद करने वाले के गवाह स्वीकार किए जाएँगे क्योंकि उनसे दासी की स्वतंत्रता (हुर्रियत) साबित होती है, और यह जायज़ नहीं है कि स्वतंत्रता साबित होने के बाद फिर मिल्कियत के कारण उससे संभोग (वति) किया जाए।

ज़ैद ने अम्र से एक गुलाम खरीदा, फिर ज़ैद ने गवाही दी कि अम्र ने बिक्री से पहले उसे आज़ाद कर दिया था, तो गुलाम आज़ाद होगा ☆

यदि दोनों में से प्रत्येक के गवाहों ने इस गवाही के बावजूद यह भी गवाही दी कि दूसरे ने उसे ग़सब कर लिया है, तब भी आज़ाद करने वाले के गवाह स्वीकार होंगे और वही दासी की 'वला' का हकदार

होगा, यह 'मबसूत' में है। ज़ैद ने अम्र से एक गुलाम खरीदा, फिर ज़ैद ने गवाही दी कि अम्र ने बेचने से पहले उसे आज़ाद कर दिया था, तो गुलाम आज़ाद हो जाएगा और उसकी 'वला' स्थगित (मौकूफ़) रहेगी, जबकि बेचने वाला (बाइअ) इससे इनकार कर रहा हो। फिर अगर इसके बाद अम्र ने ज़ैद की बात की पुष्टि कर दी, तो 'वला' उसके लिए अनिवार्य होगी और वह ज़ैद को कीमत (समन) वापस कर देगा। इसी तरह अगर अम्र की मृत्यु के बाद उसके वारिसों ने ज़ैद की बात की पुष्टि की, तो भी यही हुक्म है और यह हुक्म 'इस्तिहसान' (न्यायिक विवेक) के आधार पर है। और अगर खरीदार (मुश्तरी) ने यह इकरार किया कि बेचने वाला उसे 'मुदब्बर' बना चुका था, तो यह स्थगित रहेगा, फिर अगर इसके बाद बेचने वाला मर गया तो गुलाम आज़ाद हो जाएगा। फिर अगर बेचने वाले के वारिसों ने खरीदार के दावे की पुष्टि की, तो उनकी पुष्टि दोबारा 'वला' के अनिवार्य होने और कीमत की वापसी के लिए इस्तिहसानन मान्य होगी। एक गुलाम दो व्यक्तियों के बीच साझा है और उनमें से प्रत्येक ने दूसरे के खिलाफ उसे आज़ाद करने की गवाही दी, तो वह गुलाम मेहनत-मज़दूरी (सआयत) करके दासता से आज़ादी की ओर निकल आएगा और दोनों के लिए प्रयास करेगा, चाहे दोनों समृद्ध हों या निर्धन, या एक समृद्ध और दूसरा निर्धन हो, और उसकी 'वला' दोनों के बीच साझा होगी, यह इमाम आज़म (अबू हनीफ़ा) का मत है। और 'साहबैन' (इमाम युसूफ और इमाम मुहम्मद) के मत के अनुसार वह गुलाम आज़ाद होगा और उसकी 'वला' दोनों में स्थगित रहेगी। एक दासी दो व्यक्तियों के बीच साझा है और उनमें से प्रत्येक ने इकरार किया कि इस दासी ने दूसरे से बच्चा जना है, जबकि दूसरा इनकार कर रहा है, तो वह दासी 'उम्म-ए-वलद' के रूप में स्थगित रहेगी। अगर फिर दोनों में से कोई मर गया तो वह आज़ाद हो जाएगी और उसकी 'वला' स्थगित रहेगी, और इसमें कोई मतभेद नहीं है, यह 'मुहीत' में है। ज़ैद की एक दासी है और यह प्रसिद्ध है कि वह उसकी...

---

1. ज़ैद खरीदार ने अन्य गवाहों के साथ गुलाम के पक्ष में यह गवाही दी और वह न्यायप्रिय ('अदी) है।

غلام کو آزاد کردیا پھر ایک مسلمان نے دو مسلمان گواہ پیش کئے کہ یہ میرا غلام ہے اور ذمی نے دو گواہ مسلمان پیش کئے کہ میں نے اس کو درحالت اپنی ملک کے آزاد کردیا ہے تو میں اس کے حق کو نافذ کروں گا اور اس کی ولاء ذمی کو ملے گی چنانچہ دونوں مدعیوں کے مسلمان ہونے کی صورت میں بھی یہی حکم ہے اور اگر ذمی کے گواہ کافر ہوں تو مسلمان کے نام ڈگری کروں گا اور اگر مسلمان نے دو گواہ مسلمان اس امر کے پیش کئے کہ یہ میرا غلام ہے کہ میں نے اس کو مدبر کر دیا ہے یا باندی کی صورت میں دعویٰ کر کے گواہ دیئے کہ میری باندی ہے میں نے اس کو ام ولد بنایا ہے اور ذمی نے دو مسلمان گواہ اپنی ملک و آزاد کرنے کے قائم کئے تو ذمی کے گواہوں پر اس کے نام ڈگری ہوگی۔ اگر کسی ذمی کے پاس ایک باندی ہو کہ ذمی سے اس کے ایک لڑکا پیدا ہوا اس پر ایک شخص نے دعویٰ کیا کہ یہ میری باندی ہے مجھ سے اس ذمی نے غصب کر لی ہے اور اس دعویٰ پر گواہ قائم کئے اور قابض یعنی ذمی نے اس امر کے گواہ دیئے کہ یہ میری باندی ہے اور میری ملک میں اس سے بچہ پیدا ہوا ہے تو میں باندی اور اس کے بچہ کی ڈگری مدعی کے نام کروں گا اسی طرح اگر مدعی نے یوں دعویٰ کیا کہ یہ میری باندی ہے میں نے اس کو اس قابض کو اجارہ پر یا عاریۃ دی یا ہبہ کر کے سپرد کر دی تھی تو بھی یہی حکم ہوگا اور اگر مدعی نے اس امر کے گواہ دیئے کہ یہ میری باندی ہے میری ملک میں بچہ جنی ہے تو قابض کے نام ڈگری کروں گا اسی طرح اگر قابض نے دعویٰ کیا کہ یہ میری باندی ہے میں نے اس کو آزاد کر دیا ہے اور مدعی نے اس امر کے گواہ دیئے کہ میری باندی ہے میری ملک میں پیدا ہوئی ہے تو آزاد کنندہ کے گواہ مقبول ہوں گے کیونکہ ان سے باندی کی حریت ثابت ہوتی ہے

اور یہ جائز نہیں ہے کہ حریت پر گواہ قائم ہونے کے بعد پھر اس سے بسبب ملک کے وطی کی جائے۔

زید نے عمرو سے ایک غلام خریدا پھر زید نے گواہی دی کہ عمرو نے قبل بیع کرنے کے اس کو آزاد کر دیا تو غلام آزاد ہوگا ☆

اگر دونوں میں سے ہر ایک کے گواہوں نے باوجود اس گواہی کے یہ بھی گواہی دی کہ دوسرے نے اس کو غصب کر لیا ہے تو بھی آزاد کنندہ کے گواہ مقبول ہوں گے اور وہی باندی کی ولاء کا مستحق ہو گا یہ مبسوط میں ہے۔ زید نے عمرو سے ایک غلام خریدا پھر زید نے گواہی دی کہ عمرو نے قبل بیع کرنے کے اس کو آزاد کر دیا تو غلام آزاد ہو گا اور اس کی ولاء موقوف رہے گی ور صورتیکہ بائع اس سے منکر ہو پھر اگر اس کے بعد عمرو نے زید کے قول کی تصدیق کی تو ولاء اس کے واسطے لازم ہوگی اور زید کو ثمن واپس کر دے گا اسی طرح اگر عمرو کے مرنے کے بعد اس کے وارثوں نے زید کے قول کی تصدیق کی تو بھی یہی حکم ہے اور یہ حکم استحسان ہے اور اگر مشتری نے یہ اقرار کیا کہ بائع اس کو مدبر کر چکا تھا تو یہ موقوف رہے گا پھر اگر اس کے بعد بائع مر گیا تو غلام آزاد ہو جائے گا پس اگر بائع کے وارثوں نے مشتری کے قول کی تصدیق کی تو ان کی تصدیق دوبارہ لزوم ولاء اور دمن کے استحساناً معتبر ہوگی۔ ایک غلام دو شخصوں کے درمیان مشترک ہے اور ہر ایک نے دونوں میں سے دوسرے پر اس کے آزاد کر دینے کی گواہی دی تو وہ غلام سعایت کرنے پر مملوکیت سے آزادی کی طرف نکل آئے گا اور دونوں کے واسطے سعی کرے گا خواہ دونوں خوشحال ہوں یا تنگدست ہوں یا ایک خوشحال ہو اور دوسرا تنگدست ہو اور اس کی ولاء دونوں میں مشترک ہوگی اور یہ امام اعظم کا قول ہے اور صاحبین کے قول کے موافق وہ غلام آزاد ہو گا اور اس کی ولاء دونوں میں موقوف رہے گی۔ ایک باندی دو شخصوں میں مشترک ہے اور دونوں میں سے ہر ایک نے یہ اقرار کیا کہ یہ باندی

دوسرے سے بچہ جنی ہے حالانکہ دوسرا اس سے منکر ہے تو وہ باندی ام ولد موقوف رہے گی اگر پھر دونوں میں سے کوئی مر گیا تو آزاد ہو جائے گی اور اس کی ولاء موقوف رہے گی اور اس میں کچھ اختلاف نہیں ہے یہ محیط میں ہے۔ زید کی باندی ہے اور معروف ہے کہ یہ اس

ا قولہ گواہی یعنی زید مشتری نے مع دوسرے گواہوں کے غلام کے لئے یہ گواہی دی اور وہ عدی ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 (392) Kitab al-Wala

...is a slave girl, and a child was born to this slave girl from Amr. Then Zaid said, "I had sold this slave girl to you for a thousand Dirhams," while Amr said, "No, rather you had married her to me." In this case, the child will be free, and its *Wala* (the right of patronage) will remain suspended. This is because Zaid is distancing the *Wala* from himself and claims that the child is originally free as his conception occurred while his father was the owner. The slave girl will remain suspended like an *Umm al-Walad* (mother of the master's child); neither person can have sexual intercourse with her, nor take service from her, nor hire her out for wages. Her *Wala* will remain suspended because each party distances it from themselves. Zaid will take the *Uqr* (indemnity for cohabitation) of this slave girl from Amr instead of the price. This is mentioned in *Al-Mabsut*.

If Zaid acknowledged that his father Khalid had manumitted his slave during illness or health, and there is no heir other than him, then by analogy (*Qiyas*), the *Wala* should remain suspended, and Zaid's acknowledgement on behalf of his father would not be verified. However, by way of juristic preference (*Istihsan*), the *Wala* will belong to Zaid and will not remain suspended. Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) did not mention in *Kitab al-Wala* whether Khalid's supporting clan would be the *Aaqilah* for this slave (i.e., pay blood money for his crimes) or not. The scholars have provided a detailed answer, stating that if the *Asabah* (male agnate) of Zaid and his father are the same—for instance, if Zaid and his father were manumitted by the same person and belong to the same tribe—then Zaid's father's clan will be the *Aaqilah*. But if their *Asabat* are different—for example, the father was manumitted by one person and the son by another—then the clan will not be the *Aaqilah* for this slave, and the blood money responsibility will remain suspended. This ruling applies when there is no other heir besides Zaid. If another heir exists and he denies Zaid's acknowledgement, he will have the right to make the slave perform *Sa'i* (labor to earn freedom) proportional to his share. According to Imam Azam (Abu Hanifa, RA), the *Wala* of the share for which the heir made the slave perform *Sa'i* will belong to him, and the *Wala* of the remaining half will belong to the deceased. This would be the ruling even if everything belonged to the acknowledger and he stated his father manumitted the slave. However, according to the *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), half for the deceased and half for the heir, the *Wala* will remain suspended. Wherever suspension of *Wala* is ordered, if the manumitted person dies, his inheritance will enter the *Bayt al-Mal* (Public Treasury). However, he

will be his own *Aaqilah*; the *Bayt al-Mal* will not act as his *Aaqilah*. This is in *Al-Muhit*. If three daughters bought their father and then one daughter died, leaving behind her mother's *Mawla* (patron), and then the father died, the two daughters would receive two-thirds of the father's property according to the fixed shares (*Fara'id*). From the remaining one-third, two-thirds will be distributed according to *Wala*. As for the deceased daughter, her share was one-third of a third; this returns to the father. Out of this, two-thirds of one-third of the third will go to the two daughters, and one-third of one-third of the third will go to their mother's *Mawla*. Therefore, to calculate such shares, a number is needed whose one-third of a third is three. The smallest such number is twenty-seven. Thus, by making twenty-seven shares, twenty-six shares will go to the two daughters and one share to the *Mawla* of the deceased daughter's mother. This is in *Khazanat al-Muftin*.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 (392) किताबुल वला

...की बांदी है, इस बांदी के अम्र से एक बच्चा हुआ। फिर ज़ैद ने कहा कि मैंने यह बांदी तेरे हाथ हज़ार दिरहम में बेच दी थी, और अम्र ने कहा कि नहीं, बल्कि तूने मेरे साथ इसका निकाह कर दिया था। तो बच्चा आज़ाद होगा और उसकी 'वला' (संरक्षण/वफादारी का अधिकार) रुकी (स्थगित) रहेगी, क्योंकि ज़ैद उसकी वला को अपने आप से दूर करता है और कहता है कि वह मूल रूप से आज़ाद है क्योंकि उसका गर्भ अपने पिता के स्वामित्व में ठहरा था। और वह बांदी 'उम्मुल वलद' के समान रुकी रहेगी, और दोनों में से कोई भी व्यक्ति उससे संभोग नहीं कर सकता, न ही उससे सेवा ले सकता है, और न ही उसे मजदूरी पर लगा सकता है। उसकी वला स्थगित रहेगी क्योंकि दोनों में से प्रत्येक उसे अपने से दूर कर रहा है, और ज़ैद इस बांदी का 'अक़र' (क्षतिपूर्ति) अम्र से कीमत के बजाय लेगा। यह 'मबसूत' में है।

अगर ज़ैद ने इक़रार किया कि मेरे पिता ख़ालिद ने अपने गुलाम को बीमारी या स्वस्थ होने की स्थिति में आज़ाद कर दिया है और मेरे सिवा उसका कोई वारिस नहीं है, तो तर्क के अनुसार उसकी वला स्थगित रहनी चाहिए और ज़ैद द्वारा अपने पिता पर किए गए इस इक़रार की तस्दीक नहीं की जाएगी। लेकिन 'इस्तिहसान' (न्यायिक वरीयता) के आधार पर उसकी वला ज़ैद को मिलेगी, स्थगित नहीं रहेगी। इमाम मुहम्मद रह. ने 'किताबुल वला' में यह उल्लेख नहीं किया कि क्या खालिद की सहायक बिरादरी इस गुलाम की ओर से 'आक़िला' होगी (यानी उसके अपराध का जुर्माना देगी) या नहीं। विद्वानों ने इसके उत्तर में विवरण दिया है कि यदि ज़ैद और उसके पिता का 'असबा' (पितृपक्षीय संबंधी) एक ही हो, उदाहरण के लिए ज़ैद और उसके पिता को एक ही व्यक्ति ने आज़ाद किया हो और दोनों एक ही कबीले के हों, तो ज़ैद के पिता की बिरादरी उसकी 'आक़िला' होगी। और यदि दोनों के असबात अलग-अलग हों, उदाहरण के तौर पर पिता को एक व्यक्ति ने और बेटे को दूसरे ने आज़ाद किया हो, तो उस गुलाम की आक़िला उसकी बिरादरी नहीं होगी और उसका जुर्माना स्थगित रहेगा। यह नियम तब है जब ज़ैद के अलावा कोई दूसरा वारिस न हो। अगर कोई दूसरा वारिस मौजूद हो और उसने ज़ैद के इक़रार को झुठलाया हो, तो उसे अधिकार होगा कि अपने हिस्से के बराबर गुलाम से 'सई' (आज़ादी के लिए काम) कराए। फिर इमाम आज़म रह. के अनुसार, उस वारिस के हिस्से की वला जिसने सई कराई है, उसी को मिलेगी और शेष आधे हिस्से की वला मृत को मिलेगी। जैसा कि अगर सब कुछ उसी इक़रार करने वाले का होता और वह इक़रार करता कि मेरे पिता ने उसे आज़ाद किया है, तो यही हुक्म होता। लेकिन 'साहिबैन' (इमाम अबू यूसुफ और इमाम

मुहम्मद) के अनुसार आधा हिस्सा मृत और आधा हिस्सा वारिस के लिए वला स्थगित रहेगी। जहाँ-जहाँ वला स्थगित होने का हुक्म है, वहाँ यदि आज़ाद व्यक्ति मर जाए तो उसकी विरासत 'बैतुल माल' (सरकारी खजाना) में जाएगी, लेकिन उसकी आक़िला वह खुद ही होगा, बैतुल माल उसकी ओर से जुर्माना नहीं भरेगा। यह 'मुहीत' में है। अगर तीन लड़कियों ने अपने पिता को खरीदा, फिर एक लड़की मर गई और उसने अपनी माँ का 'मौला' (संरक्षक) छोड़ा, फिर पिता मर गया, तो दोनों बेटियों को पिता की दो-तिहाई संपत्ति फर्ज़ के अनुसार मिलेगी, और शेष एक-तिहाई में से दो-तिहाई वला के अनुसार मिलेगी। और जो लड़की मर गई है, उसका एक-तिहाई का एक-तिहाई बचा, वह पिता की ओर लौटेगा, जिसमें से एक-तिहाई की एक-तिहाई का दो-तिहाई उन दोनों बेटियों को मिलेगा और एक-तिहाई की एक-तिहाई का एक-तिहाई उनकी माँ के मौला को मिलेगा। अतः ऐसे हिस्सों के वितरण की गणना के लिए ऐसी संख्या की आवश्यकता है जिसकी एक-तिहाई की एक-तिहाई तीन हो, और ऐसी न्यूनतम संख्या 27 है। अतः27 हिस्से करके उनमें से 26 हिस्से दोनों बेटियों को और 1 हिस्सा मृतक बेटी की माँ के मौला को मिलेगा। यह 'ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन' में है।

کی باندی ہے اس باندی کے عَمرو سے ایک بچہ ہوا پس زید نے کہا کہ میں نے یہ باندی تیرے ہاتھ ہزار درہم میں فروخت کر دی تھی اور عمرو نے کہا کہ نہیں بلکہ تو نے میرے ساتھ اس کا نکاح کر دیا تھا تو بچہ آزاد ہوگا اور اس کی ولاء موقوف رہے گی اس واسطے کہ زید اس کی ولاء کو اپنی ذات سے دور کرتا ہے اور کہتا ہے کہ وہ اصلی آزاد ہے کہ اپنے باپ کی ملک میں اس کا نطفہ قرار پایا ہے اور باندی بمنزلہ ام ولد کے موقوف رہے گی اور دونوں میں سے کوئی شخص اس سے وطی نہیں کر سکتا ہے اور نہ اس سے خدمت لے سکتا ہے اور نہ اس کو مزدوری پر دے سکتا ہے اور اس کی ولاء موقوف رہے گی کیونکہ دونوں میں سے ہر ایک اس کو اپنی ذات سے دور کرتا ہے اور زید اس باندی کا عقر عمرو سے بجائے ثمن لے لے گا یہ مبسوط میں ہے۔

اگر زید نے اقرار کیا کہ میرے باپ خالد نے اپنے غلام کو حالت مرض یا صحت میں آزاد کر دیا ہے اور اس کا وارث سوائے میرے کوئی نہیں ہے تو قیاساً اس کی ولاء موقوف رہے گی اور زید کی اپنے باپ پر اس اقرار کی تصدیق نہ کی جائے گی مگر استحساناً اس کی ولاء زید کو ملے گی موقوف نہ رہے گی اور امام محمدؒ نے کتاب الولاء میں یہ نہیں ذکر فرمایا کہ آیا خالد کی مددگار برادری اس غلام کی طرف سے عاقلہ ہوگی یعنی اس کے جرم کی دیت ادا کرے گی یا نہیں اور مشائخ نے اس کے جواب میں تفصیل فرمائی ہے اور فرمایا ہے کہ اگر زید اور اس کے باپ کا عصبہ ایک ہی ہوں مثلاً زید اور اس کے باپ کو ایک ہی شخص نے آزاد کیا ہو اور دونوں کی قوم ایک ہی قبیلہ ہو تو زید کے باپ کی برادری اس کی عاقلہ ہوگی اور اگر دونوں کے عصبات جدا جدا ہوں مثلاً باپ کو ایک شخص نے اور بیٹے کو دوسرے شخص نے آزاد کیا ہو تو اس غلام کی عاقلہ مددگار برادری نہ ہوگی اور عقل اس کی موقوف رہے گی اور یہ حکم اس صورت میں ہے

کہ جب اس عقر یعنی زید کے ساتھ دوسرا وارث نہ ہو اور اگر دوسرا وارث موجود ہو اور اس نے زید کے اقرار کی تکذیب کی تو اس کو اختیار ہو گا کہ بقدر اپنے حصہ کے غلام سے سعی کرادے پھر امام اعظمؒ کے نزدیک اس وارث کے حصہ کی ولاء جس نے سعی کرائی ہے اسی کو ملے گی اور باقی آدھے حصہ کی ولاء میت کو ملے گی جیسا کہ اگر سب اسی مقر کا ہوتا اور وہ اقرار کرتا کہ میرے باپ نے اس کو آزاد کیا ہے تو یہی حکم تھا مگر صاحبینؒ کے نزدیک نصف حصہ میت اور نصف حصہ وارث مستغنی کی ولاء موقوف رہے گی اور جہاں جہاں ولاء موقوف ہونے کا حکم ہے وہاں اگر آزاد شدہ مر جائے تو اس کی میراث بیت المال میں داخل کی جائے گی مگر اس کی عاقلہ خود وہی ہوگا بیت المال اس کی طرف سے عاقلہ نہ ہوگا یہ محیط میں ہے۔ اگر تین لڑکیوں نے اپنے باپ کو خریدا پھر ایک لڑکی مر گئی اور اس نے اپنی ماں کا مولیٰ چھوڑا پھر باپ مر گیا تو دونوں بیٹیوں کو باپ کا دو تہائی مال بحسب فرائض ملے گا اور ایک تہائی باقی میں سے دو تہائی بحسب ولاء ملے گا اور جو لڑکی مرگئی ہے اس کے لئے ایک تہائی کا تہائی رہا وہ باپ کی طرف عود کرے گا اس میں سے ایک تہائی کی تہائی کا دو تہائی ان دونوں بیٹیوں کو ملے گا اور تہائی کی تہائی کا ایک تہائی ان کی ماں کے مولیٰ کو ملے گا پس ایسے حصے تقسیم کرنے کے حساب لگانے کے واسطے ایسے عدد کی ضرورت ہے جس کی تہائی کا تہائی تین ہو اور کم سے کم ایسا عدد ستائیس ہے پس ستائیس حصے کر کے اس میں سے چھبیس حصے دونوں بیٹیوں کو اور ایک حصہ دختر متوفی کی ماں کے مولیٰ کو ملے گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

Fatawa al-Alamgiri ..... Volume 7 (393) Kitab al-Wala (The Book of Patronage)

Chapter Two: Regarding the Description of Wala al-Muwalat (Alliance of Clientage) It contains two sections.

Section One: Regarding the Cause and Conditions of its Establishment, the Ruling, the Nature of the Cause, and the Nature of the Ruling.

Let it be clear that the cause for establishing *Wala al-Muwalat* is offer and acceptance. The procedure is that a person who has converted to Islam at the hands of someone says to that person or to someone else: "*Anta Mawlai*" (You are my patron), meaning "You are my patron; if I die, you are my heir, and if I commit an offense [requiring blood money], you shall pay the *Aql* (blood money) on my behalf." Then the other person says, "I have accepted," or says: "*Walaytuka*" (I have entered into an alliance with you), and the other person says, "I have accepted." It matters not whether these words are spoken to the person at whose hands he became a Muslim or to someone else; this is the opinion of the majority of scholars. Thus, if Zaid converts at the hands of 'Amr but enters into an alliance (*Muwalat*) with Khalid, Zaid's patron will be Khalid. This is the view according to the majority of scholars and is the correct one.

One of the conditions of *Wala al-Muwalat* is that the contract of alliance occurs from both sides. As for maturity (*Bulugh*), being an adult is a condition for the person making the offer. Therefore, an offer from a minor will not be validly contracted, even if the minor is sane. So, if a sane minor boy, after becoming a Muslim, offers an alliance to someone, it is not permissible even if his non-Muslim father gives permission, because a non-Muslim father has no right of guardianship over his Muslim son. Thus, his permission or lack thereof are both equal. For this reason, other contracts such as sale, etc., are not valid with the permission of a non-Muslim father.

As for the requirement of maturity for the person accepting, it is a condition for the execution of the contract. For instance, if an adult enters into an alliance with a minor and the minor accepts it, the contract will be established but will not be executed; rather, it will remain suspended upon the permission of the minor's father or guardian. If the father or guardian gives permission, it will become valid. Similarly, if someone enters into an alliance with a slave and the slave accepts, it is also suspended upon the permission of the slave's master. If the master permits, the contract will be valid. However, the difference is that in the case of a slave, if the master permits, the contract of patronage (*Wala*) will be established with the slave's

master. In the case of a minor, if his father or guardian permits, the contract of alliance will be established with the adult. If someone enters into an alliance with a *Mukatab* (a slave with a contract for freedom), it is permissible, and this patronage (*Wala*) will be with the *Mukatab*'s master, because while the statement of the *Mukatab* is valid, the patronage will belong to his master as the *Mukatab* himself does not possess the eligibility for patronage.

(And among [the conditions] is that there should not be an heir for the contractor, specifically an agnatic heir [Asabah]; if there is, the contract is not valid.) If the contractor has a husband or wife, the contract is valid; they will receive their [Quranic] share and the rest will go to the patron (*Mawla*). Another condition is that the contractor should not be from the people of Arabia, to the extent that if an Arab enters into an alliance with someone from another tribe, it will not be *Wala al-Muwalat* [in the technical sense], but he will be attributed to that group and they will be considered his *Aqila* (those responsible for paying blood money).

---

1. His statement "And among them..." is present in the original text as is, and perhaps the meaning of the correct phrasing is that among the conditions of being an heir is that the contractor has no [other] heir, or the contractor is his heir, or there is no closer heir present, otherwise the contract will not be correct. Ponder over it.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 7 (393) किताबुल-वला

दूसरा बाब: वला-ए-मुवालात के बयान में इसमें दो फसलें (अनुभाग) हैं

फसल अव्वल: इसके सुबूत के सबब और शरायत, हुक्म, सिफ़त-ए-सबब और सिफ़त-ए-हुक्म के बयान में

वाज़ेह हो कि वला-ए-मुवालात के सुबूत का सबब ईजाब व क़ुबूल (प्रस्ताव और स्वीकृति) है और इसकी सूरत यह है कि जो शख़्स किसी शख़्स के हाथ पर मुसलमान हुआ, वह उसी शख़्स से या किसी दूसरे से यह कहे कि "अन्त मौलाई" यानी तू मेरा मौला है कि जब मैं मर जाऊं तो तू मेरा वारिस है और अगर कोई जिनायत (अपराध) करूँ तो तू मेरी तरफ़ से अक़्ल (अर्थदंड) अदा करे। फिर दूसरा शख़्स कहे कि "मैंने क़ुबूल किया" या यूँ कहे कि "वालैतुका" यानी मैंने तेरे साथ मुवालात की और दूसरा कहे कि "मैंने क़ुबूल किया"। चाहे ये अल्फ़ाज़ उसी शख़्स से कहे जिसके हाथ पर मुसलमान हुआ है या किसी दूसरे शख़्स से कहे, और यह आम उलमा का क़ौल है। यहाँ तक कि अगर ज़ैद एक शख़्स अम्र के हाथ पर मुसलमान हुआ और ख़ालिद से मुवालात की, तो ज़ैद ख़ालिद ही का मौला होगा। यह आम उलमा के नज़दीक है और यही सही है।

वला-ए-मुवालात की शर्तों में से एक यह है कि दोनों की तरफ़ से अक़्द-ए-मुवालात (संरक्षण का अनुबंध) वाक़े हो। अब रहा बुलूग (वयस्कता), तो बालिग होना ईजाब करने वाले की तरफ़ से शर्त है, पस ना-बालिग की तरफ़ से ईजाब मुनअक़िद (स्थापित) न होगा, अगरचे यह ना-बालिग आक़िल (बुद्धिमान) हो। पस अगर ना-बालिग लड़के ने जो आक़िल है, मुसलमान होकर किसी शख़्स से मुवालात का ईजाब किया तो जायज़ नहीं है, अगरचे उसका काफ़िर बाप इजाज़त दे दे, क्योंकि काफ़िर बाप को अपने मुसलमान बेटे पर कुछ भी इस्तेहक़ाक़-ए-विलायत (संरक्षण का अधिकार) नहीं है। पस उसकी इजाज़त और अदम-इजाज़त (इजाज़त न देना) दोनों यकसाँ (समान) हैं। इसी वास्ते बाक़ी उक़ूद (अनुबंध) जैसे बैअ (बिक्री) वग़ैरह काफ़िर बाप की इजाज़त से जायज़ नहीं होते हैं।

और रहा बालिग होना क़ुबूल करने वाले की तरफ़ से, तो वह इस अक़्द के निफ़ाज़ (लागू होने) की शर्त है। मिसाल के तौर पर किसी बालिग ने अगर ना-बालिग के साथ मुवालात की और ना-बालिग ने उसको क़ुबूल किया, तो इनेकाद (अनुबंध की स्थापना) हो जाएगा मगर नाफ़िज़ (लागू) न होगा, बल्कि ना-बालिग के बाप या वसी (संरक्षक) की इजाज़त पर मौक़ूफ़ (निर्भर) रहेगा। पस अगर बाप या वसी ने इजाज़त दे दी तो जायज़ हो जाएगा। इसी तरह अगर किसी शख़्स ने एक ग़ुलाम से मुवालात की

और ग़ुलाम ने क़ुबूल किया, तो भी ग़ुलाम के मौला की इजाज़त पर मौक़ूफ़ है। अगर मौला ने इजाज़त दे दी तो अक़्द जायज़ होगा, मगर फ़र्क़ यह है कि ग़ुलाम की सूरत में अगर मौला ने इजाज़त दे दी तो अक़्द-ए-वला ग़ुलाम के मौला के साथ मुनअक़िद होगा, और ना-बालिग की सूरत में अगर उसके बाप या वसी ने इजाज़त दी तो अक़्द-ए-मुवालात बालिग के साथ मुनअक़िद होगा। और अगर किसी शख़्स ने मुकातब (वह ग़ुलाम जो अपनी आज़ादी के लिए क़ीमत चुका रहा हो) से मुवालात की तो जायज़ है और यह वला मुकातब के मौला के साथ होगी क्योंकि मुकातब का क़ौल करना सही है मगर वला उसके मौला के साथ होगी क्योंकि यह मुकातब वला की अहलियत (पात्रता) नहीं रखता है।

(व मिन्हा अन यकून लिल-आक़िदे वारिसुन वहुवा अन ला यकून मिन वारिसिन बिक़ुव्विहि फ़-इन काना लम यसिहुल अक़्द) और अगर आक़िद (अनुबंध करने वाले) का ज़ौज (पति) या ज़ौजा (पत्नी) हो तो अक़्द सही है और इन दोनों का हिस्सा देकर बाक़ी मौला को मिलेगा। और एक यह है कि आक़िद अहल-ए-अरब (अरब के लोग) से न हो, यहाँ तक कि अगर किसी अरबी ने किसी ग़ैर-क़बीले के आदमी से मुवालात की तो मुवालात न होगी लेकिन उसी गिरोह की तरफ़ मंसूब होगा और वे लोग उसके आक़िला (ख़ून-बहा देने वाले) क़रार पाएंगे।

---

1. क़ौलेहु व मिन्हा ..... असल में यूँ ही मौजूद है और शायद सही इबारत का यह मतलब हो कि वारिस होने की शर्तों में से यह भी है कि आक़िद का कोई वारिस न हो या आक़िद उसका वारिस हो या यहाँ इससे ज़्यादा क़रीब वारिस भी न हो वरना अक़्द सही न होगा। फ़-तअम्मल फ़ीही (इस पर गौर करें)।

دوسرا باب: ولاء موالاۃ کے بیان میں اس میں دو فصلیں ہیں

فصل اول: اس کے ثبوت کے سبب وشرائط، حکم، صفت سبب وصفت حکم کے بیان میں

واضح ہو کہ ولاء موالاۃ کے ثبوت کا سبب ایجاب وقبول ہے اور اس کی صورت یہ ہے کہ جو شخص کسی شخص کے ہاتھ پر مسلمان ہوا وہ اسی شخص سے یا کسی دوسرے سے یہ کہے کہ انت مولائی یعنی تو میرا مولیٰ ہے کہ جب میں مرجاؤں تو میرا وارث ہے اور اگر کوئی جنایت کروں تو تو میری طرف سے عقل ادا کرے پس دوسرا شخص کہے کہ میں نے قبول کیا یا یوں کہے کہ والیتک یعنی میں نے تیرے ساتھ موالات کی اور دوسرا کہے کہ میں نے قبول کیا خواہ یہ الفاظ اسی شخص سے کہے جس کے ہاتھ پر مسلمان ہوا ہے یا کسی دوسرے شخص سے کہے اور یہ عامہ علماء کا قول ہے حتیٰ کہ اگر زید ایک شخص عمرو کے ہاتھ پر مسلمان ہوا اور خالد سے موالات کی تو زید خالد ہی کا مولیٰ ہو گا یہ عامہ علماء کے نزدیک ہے اور یہی صحیح ہے۔ ولاء موالات کے شرائط میں سے ایک یہ ہے کہ دونوں کی طرف سے عقد موالات واقع ہو اب رہا بلوغ سو بالغ ہونا ایجاب کرنے والے کی طرف سے شرط ہے پس نابالغ کی طرف سے ایجاب منعقد نہ ہو گا اگر چہ یہ نابالغ عاقل ہو پس اگر نابالغ لڑکے نے جو عاقل ہے مسلمان ہو کر کسی شخص سے موالات کا ایجاب کیا تو جائز نہیں ہے اگر چہ اس کا کافر باپ اجازت دے دے کیونکہ کافر باپ کو اپنے مسلمان بیٹے پر کچھ بھی استحقاق ولایت نہیں ہے پس اس کی اجازت وعدم اجازت دونوں یکساں ہیں اسی واسطے باقی عقود مثل بیع وغیرہ کے کافر باپ کی اجازت سے جائز نہیں ہوتے ہیں اور رہا بالغ ہونا قبول کرنے والے کی طرف سے سو اس عقد کے نفاذ کی شرط ہے مثلاً کسی

بالغ نے اگر نابالغ کے ساتھ موالات کی اور نابالغ نے اس کو قبول کیا تو انعقاد ہو جائے گا مگر نافذ نہ ہو گا بلکہ نابالغ کے باپ یا وصی کی اجازت پر موقوف رہے گا پس اگر باپ یا وصی نے اجازت دے دی تو جائز ہو جائے گا اسی طرح اگر کسی شخص نے ایک غلام سے موالات کی اور غلام نے قبول کیا تو بھی غلام کے مولیٰ کی اجازت پر موقوف ہے اگر مولیٰ نے اجازت دے دی تو عقد جائز ہوگا مگر فرق یہ ہے کہ غلام کی صورت میں اگر مولیٰ نے اجازت دے دی تو عقد ولاء غلام کے مولیٰ کے ساتھ منعقد ہوگا اور نابالغ کی صورت میں اگر اس کے باپ یا وصی نے اجازت دی تو عقد موالات یا بالغ کے ساتھ منعقد ہوگا اور اگر کسی شخص نے مکاتب سے موالات کی تو جائز ہے اور یہ ولاء مکاتب کے مولیٰ کے ساتھ ہو گی کیونکہ مکاتب کا قول کرنا صحیح ہے مگر ولاء اس کے مولیٰ کے ساتھ ہو گی کیونکہ یہ مکاتب ولاء کی اہلیت نہیں رکھتا ہے۔

(ومنها أن يكون للعاقد وارث وهو ان لا يكون من وارث بقويه فان كان لم يصح العقد) اور اگر عاقد کا زوج یا زوجہ ہو تو عقد صحیح ہے اور ان دونوں کا حصہ دے کر باقی مولیٰ کو ملے گا اور ایک یہ ہے کہ عاقد اہل عرب سے نہ ہو حتیٰ کہ اگر کسی عربی نے کسی غیر قبیلہ کے آدمی سے موالات کی تو موالات نہ ہو گی لیکن اسی گروہ کی طرف منسوب ہو گا اور وہ لوگ اس کے عاقلہ قرار پائیں گے

۱۔ قولہ ومنها ..... اصل میں یوں ہی موجود ہے اور شاید صحیح عبارت کا یہ مطلب ہو کہ وارث ہونے کے شرائط میں سے یہ بھی ہے کہ عاقد کا کوئی وارث نہ ہو یا عاقد اس کا وارث ہو یا یہاں اس سے زیادہ قریب وارث بھی نہ ہو ورنہ عقد صحیح نہ ہو گا فتامل فیہ۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 7 (492) Book of Wala'

Similarly, if an Arab woman enters into a contract of *muwalat* (patronage/clientage) with a person from a different tribe, the same ruling applies. Another condition is that the contracting party should not be among the clients of the Arabs, because a client of the Arabs is considered one of them; therefore, his ruling is the same as the ruling for Arabs. This is mentioned in *al-Bada'i*. One condition is that the contracting person must not be a freed slave; meaning, someone else should not have manumitted him, otherwise, the manumitter will be his patron and heir. Another condition is that no one else has previously paid *'aql* (blood money/fines) on behalf of the contracting party; otherwise, that person remains the patron. Another condition is that in the contract, they must stipulate the inheritance and payment of *diyat* (blood money) for crimes; this is in *Siraj al-Wahaj*. If both stipulate inheritance, it will be as such, and each will inherit from the other. It is not a condition that the contracting party became a Muslim at the hands of the one with whom he made the contract. Now, as for the matter of the contracting party being of unknown lineage (*majhul al-nasab*), this is a condition for the validity of the contract; this is in *al-Kafi*. Regarding the contracting party being a Muslim, Islam is not a condition for this contract. Thus, it is valid for a *dhimmi* (non-Muslim subject) to enter *muwalat* with another *dhimmi* or with a Muslim, or for a Muslim to do so with a *dhimmi*. Similarly, being male is not a condition; thus, it is valid for a woman to enter *muwalat* with a man, or a man with a woman. Likewise, being in the Abode of Islam (*Dar al-Islam*) is not a condition; so, if a person in the Abode of War (*Dar al-Harb*) becomes Muslim and enters into *muwalat* with a Muslim in the Abode of War or Abode of Islam, the *muwalat* is valid. This is in *al-Bada'i*.

The ruling for this contract is that if the contracting party dies, the other person for whom the inheritance was stipulated will receive the inheritance. If he commits a crime, this person will pay the *diyat* on his behalf. Minor children born after the contract is made are included in this contract; this is in *al-Tabyin*. The nature of this contract is that it is a permissible but non-binding contract; meaning, it does not become irrevocable. The nature of the ruling is that the *wala'* (patronage) established through this contract is not subject to transfer of ownership through sale, gift (*hiba*), will (*wasiyya*), or charity (*sadaqa*); meaning, no person can sell the right of *wala'* to another because it is not property (*mal*). Even if Zaid sold the *wala'* of manumission (*wala' al-'itaqah*) to Amr in exchange for a slave, and Amr took possession of the slave and freed him, the right would be void. If a subordinate client (*mawla asfal*) sold his

wala' to another or gifted it, the sale or gift would be nothing, but it would annul the previous *wala'* and establish *wala'* with the second person; this is in *al-Bada'i*. If Zaid enters *muwalat* with Amr, then the client, Zaid, has the option to leave Amr's *wala'* and enter *muwalat* with Khalid, provided that Amr has not paid *'aql* (fines/blood money) on Zaid's behalf, because this contract is not binding, like a will. However, the annulment of the contract must take place in Amr's presence. Similarly, the superior patron (*mawla a'la*) has the right to disavow the *wala'* of the subordinate, but the subordinate's presence is necessary. If the subordinate enters *muwalat* with another person, the first contract is annulled, even if the first superior patron is not present. But if the first superior patron has already paid a fine or blood money on his behalf, the subordinate does not have the option to enter *muwalat* with another and transfer from his first *wala'*. Similarly, his son also does not have the option once the superior patron has paid *diyat* on behalf of his father to then transfer his *wala'* from that patronage. Likewise, if *diyat* was paid on behalf of the subordinate client's son, neither the father nor the son will have the option to transfer their *wala'* from it because, in the ruling of *wala'*, father and son are considered as one person. This is written in *al-Kafi*.

1- His saying "transfer of ownership" means that by these means, it is not capable of being given into the ownership of another. 2- If Zaid enters into *wala'* with Amr, then Zaid is called the "subordinate patron" (*mawla asfal*) and Amr is called the "superior patron" (*mawla a'la*).

इसी तरह अगर किसी अरबिया महिला ने गैर कबीले के आदमी से मुवालात (संरक्षण का अनुबंध) की, तो भी यही हुक्म है। और एक शर्त यह है कि अनुबंध करने वाला अरबों के'मवाली' (संरक्षितों) में से न हो, क्योंकि अरबों के मवाली को उन्हीं में से माना जाता है; अतः उसका हुक्म भी वही है जो अरबों का हुक्म है। यह 'बदाए' में है। एक शर्त यह है कि वह अनुबंध करने वाला व्यक्ति आजाद किया हुआ गुलाम न हो; यानी किसी और ने उसे आजाद न किया हो, अन्यथा आजाद करने वाला ही उसका मवाली (संरक्षक) और वारिस होगा। और एक शर्त यह है कि किसी व्यक्ति ने अनुबंध करने वाले की ओर से पहले 'अक़्ल' (जुर्माना/खून की कीमत) अदा न की हो, वरना वही मवाली रहेगा। और एक शर्त यह है कि अनुबंध में विरासत और अपराध की दियत (मुआवजा) अदा करने की शर्त रखी जाए; यह 'सिराजुल वहाज' में है। अगर दोनों ने विरासत की शर्त की, तो वैसा ही माना जाएगा और दोनों में से हर एक दूसरे का वारिस होगा। और यह शर्त नहीं है कि अनुबंध करने वाला जिसके साथ अनुबंध कर रहा है, उसके हाथ पर मुसलमान भी हुआ हो। अब रहा यह मामला कि अनुबंध करने वाला 'मजहूलुन नसब' (जिसकी वंशावली अज्ञात हो) हो, तो यह अनुबंध के सही होने की शर्त है; यह 'काफी' में है। अब रहा अनुबंध करने वाले का मुसलमान होना, तो इस्लाम इस अनुबंध के लिए शर्त नहीं है। अतः एक जिम्मी (गैर-मुस्लिम नागरिक) का दूसरे जिम्मी से, या मुसलमान से, या मुसलमान का जिम्मी से मुवालात करना सही है। इसी तरह पुरुष होना भी शर्त नहीं है; अतः महिला का पुरुष से या पुरुष का महिला से मुवालात करना सही है। इसी तरह दारुल इस्लाम (इस्लामी राज्य) भी शर्त नहीं है; अतः अगर किसी हर्बी (युद्धरत देश का निवासी) ने मुसलमान होकर दारुल हर्ब या दारुल इस्लाम में किसी मुसलमान से मुवालात कर ली, तो मुवालात सही है। यह 'बदाए' में है।

इस अनुबंध का हुक्म यह है कि अगर अनुबंध करने वाला मर गया, तो दूसरे को, जिसके लिए विरासत की शर्त की गई थी, विरासत मिलेगी। और अगर उसने कोई अपराध किया, तो यह व्यक्ति उसकी ओर से दियत देगा। और इस अनुबंध में उसकी वह नाबालिग औलाद, जो अनुबंध के बाद पैदा हुई है, शामिल होगी; यह 'तबीन' में है। और इस अनुबंध की प्रकृति यह है कि यह एक जायज लेकिन गैर-लाजिमी (अनिवार्य नहीं) अनुबंध होता है; यानी यह अनिवार्य नहीं हो जाता। और हुक्म की प्रकृति यह है कि इस अनुबंध के माध्यम से जो 'विला' (संरक्षण का अधिकार) स्थापित हुआ है, वह बिक्री, दान (हिबा), वसीयत या सदका के माध्यम से मालिकाना हक के हस्तांतरण के योग्य नहीं होता; यानी विला के अधिकार को कोई व्यक्ति बेचकर दूसरे को नहीं दे सकता क्योंकि यह माल

(संपत्ति) नहीं है। यहाँ तक कि अगर जैद ने 'विला-ए-एताका' (दासों को मुक्त करने से प्राप्त संरक्षण का अधिकार) को एक गुलाम के बदले अमर के हाथ बेच दिया और गुलाम पर कब्जा कर लिया और उसे आजाद कर दिया, तो अधिकार शून्य होगा। और अगर 'मवाली असफ़ल' (अधीनस्थ संरक्षित) ने अपना विला दूसरे के हाथ बेच दिया या उसे दान कर दिया, तो बिक्री या दान निष्प्रभावी होगा, लेकिन इससे पहले वाला विला टूट जाएगा और उस दूसरे के साथ विला स्थापित हो जाएगा; यह 'बदाए' में है। अगर जैद ने अमर से मुवालात की, तो मवाली यानी जैद को अधिकार है कि वह अमर का विला छोड़कर खालिद के साथ मुवालात कर ले, जब तक कि अमर ने जैद की ओर से 'अक़्ल' यानी जुर्माने की दियत अदा न की हो, क्योंकि यह अनुबंध अनिवार्य नहीं होता, जैसे वसीयत। मगर अनुबंध का विच्छेद अमर की मौजूदगी में होगा। इसी तरह 'आला' (वरिष्ठ संरक्षक) को अधिकार है कि वह 'असफ़ल' के विला से खुद को अलग कर ले, लेकिन असफ़ल की मौजूदगी जरूरी है। और अगर असफ़ल ने किसी दूसरे व्यक्ति से मुवालात कर ली, तो पहला अनुबंध समाप्त हो जाएगा, चाहे पहला मौला-ए-आला मौजूद न हो। और अगर पहले मौला-ए-आला ने उसकी ओर से जुर्माने की दियत अदा कर दी हो, तो असफ़ल को यह अधिकार नहीं है कि वह दूसरे के साथ मुवालात करके अपने पहले विला को स्थानांतरित करे। इसी तरह उसके बेटे को भी अधिकार नहीं है कि जब मौला-ए-आला ने उसके बाप की ओर से दियत अदा कर दी हो, तो फिर उसके विला से अपने विला को स्थानांतरित करे। इसी तरह अगर मौला-ए-असफ़ल के बेटे की ओर से दियत अदा की गई हो, तो बाप और बेटे दोनों में से किसी को अधिकार नहीं होगा कि उससे अपना विला स्थानांतरित करें, क्योंकि विला के हुक्म में बाप और बेटा दोनों एक ही व्यक्ति के समान हैं। यह 'काफी' में लिखा है।

१- उनका कथन 'तमलीक' यानी इन कारणों से दूसरे के मालिकाना हक में देने के योग्य नहीं है। २- जैद ने अमर से विला की, तो जैद 'मौली असफ़ल' कहलाता है और अमर 'मौली आला' कहलाता है।

اسی طرح اگر کسی عورت عربیہ نے غیر قبیلہ کے آدمی سے موالات کی تو بھی یہی حکم ہے اور ایک یہ ہے کہ عاقد اہل عرب کے موالی میں سے نہ ہو کیونکہ اہل عرب کا مولی انہیں میں سے قرار دیا جاتا ہے پس اس کا حکم بھی وہی ہے جو اہل عرب کا حکم ہے یہ بدائع میں ہے۔ ایک یہ شرط ہے کہ وہ شخص عاقد آزاد کردہ شدہ نہ ہو یعنی دوسرے نے اس کو آزاد نہ کیا ہو ورنہ آزاد کنندہ اس کا مولی و وارث ہوگا اور ایک یہ ہے کہ کسی شخص نے عاقد کی طرف سے پہلے عقل ادا نہ کیا ہو ورنہ وہی مولی رہے گا اور ایک یہ شرط ہے کہ عقد میں میراث و دیت جرم ادا کرنا شرط کریں یہ سراج الوہاج میں ہے۔ اگر دونوں نے میراث کی شرط کی تو یوں ہی رکھا جائے گا اور ہر ایک دونوں میں سے دوسرے کا وارث ہوگا اور یہ شرط نہیں ہے کہ عاقد نے جس سے عقد کیا ہے اس کے ہاتھ پر مسلمان بھی ہوا ہو اب رہا یہ امر کہ عاقد مجہول النسب ہو سو یہ امر عقد کے صحیح ہونے کی شرط ہے یہ کافی میں ہے۔ اب رہا یہ کہ عاقد کا مسلمان ہونا سو اسلام اس عقد کے واسطے شرط نہیں ہے پس ایک ذمی کا دوسرے ذمی سے یا مسلمان سے یا مسلمان کا ذمی سے موالات کرنا صحیح ہے اسی طرح ذکر ہونا بھی شرط نہیں ہے پس عورت کا مرد سے یا مرد کا عورت سے موالات کرنا صحیح ہے اسی طرح دارالاسلام بھی شرط نہیں ہے پس اگر حربی نے مسلمان ہو کر دارالحرب یا دارالاسلام میں کسی مسلمان سے موالات کر لی تو موالات صحیح ہے یہ بدائع میں ہے۔

اس عقد کا حکم یہ ہے کہ اگر عاقد مر گیا تو دوسرے کو جس کے واسطے میراث شرط کر دی تھی میراث ملے گی اور اگر اس نے کوئی جرم کیا تو یہ شخص اس کی طرف سے دیت دے گا اور اس عقد میں اس کی وہ نابالغ اولاد جو بعد عقد کے پیدا ہوئی ہے داخل ہوگی یہ تبیین میں ہے اور اس

عقد کی صفت یہ ہے کہ یہ عقد جائز غیر لازم ہوتا ہے یعنی لزوم نہیں ہو جاتا ہے اور حکم کی صفت یہ ہے کہ جو ولاء اس عقد کے ذریعہ سے ثابت ہوئی ہے وہ بذریعہ بیع یا ہبہ یا وصیت یا صدقہ کے محتمل تملیک نہیں ہوتی ہے یعنی حق ولاء کو کوئی شخص فروخت کر کے دوسرے کو نہیں دے سکتا ہے کیونکہ یہ مال نہیں ہے حتی کہ اگر زید نے ولاء اعتاقہ کو بعوض ایک غلام کے عمرو کے ہاتھ فروخت کر کے غلام پر قبضہ کر لیا اور آزاد کیا تو حق باطل ہو گا اور اگر مولی اسفل نے اپنی ولاء دوسرے کے ہاتھ فروخت یا اس کو ہبہ کر دی تو بیع یا ہبہ کچھ نہ ہو گا لیکن اس سے پہلے کی ولاء کا نقض اور اس دوسرے کے ساتھ ولاء ثابت ہو گی یہ بدائع میں ہے۔ اگر زید نے عمرو سے موالات کی تو مولی یعنی زید کو اختیار ہے کہ عمرو کی ولاء چھوڑ کر خالد کے ساتھ موالات کرلے تا وقتیکہ عمرو نے زید کی طرف سے عقل یعنی جرمانہ دیت ادا نہ کیا ہو اس واسطے کہ یہ عقد لازم نہیں ہوتا ہے جیسے وصیت مگر نقض عقد عمرو کی حضوری میں ہو گا اسی طرح اعلی کو اختیار ہے کہ اسفل کی ولاء سے برائت کرے مگر اسفل کا حضور ضروری ہے اور اگر اسفل نے کسی دوسرے شخص سے موالات کر لی تو پہلے عقد کا نقض ہو جائے گا اگرچہ پہلا مولائے اعلیٰ حاضر نہ ہو اور اگر پہلے مولائے اعلیٰ نے اس کی طرف سے جرمانہ دیت ادا کیا ہو تو اسفل کو یہ اختیار نہیں ہے کہ دوسرے کے ساتھ موالات کر کے اپنی ولاء اول سے منتقل کرے اسی طرح اس کے بیٹے کو بھی اختیار نہیں کہ جب مولیٰ اعلیٰ نے اس کے باپ کی طرف سے دیت ادا کی ہو پھر اس کی ولاء سے اپنی ولاء کو منتقل کرے اسی طرح اگر مولیٰ اسفل کے بیٹے کی طرف سے دیت ادا کی ہو تو باپ و بیٹے دونوں میں سے کسی کو اختیار نہ ہو گا کہ اس سے اپنی ولاء منتقل کریں کیونکہ حکم ولاء میں باپ و بیٹے دونوں بمنزلہ ایک شخص کے ہیں یہ کافی میں لکھا ہے۔

۱- قولہ تملیک یعنی ان وجوہ سے دوسرے کی ملک میں دینے کے قابل نہیں ہے۔ ۲- زید نے عمرو سے ولاء کی تو زید مولائے اسفل کہلاتا ہے اور عمرو مولائے اعلیٰ کہلاتا ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 | 395 | Kitab al-Wala

Section Two: In describing those entitled to Wala and its related matters

If Zaid converted to Islam at the hands of 'Amr and entered into a contract of *muwalat* (clientage) with him, and then a son was born to Zaid from a woman who had already converted to Islam at the hands of Khalid and entered into *muwalat* with him, then the *wala* (legal relationship) of the son will belong to the father's *mawla* (patron), namely 'Amr. Similarly, if this woman was pregnant when she converted to Islam at the hands of Khalid and entered into a contract of *muwalat* with him, and then the boy was born, the ruling remains the same: the *wala* of the boy belongs to the boy's father's patron. This ruling is contrary to *wala al-'itaqah* (wala of manumission), where if a woman is set free and then gives birth, the child's *wala* belongs to the mother's patron. If Zaid and his wife have children who are minors, and Zaid converts at the hands of 'Amr and enters into *muwalat*, and then Zaid's wife converts at the hands of Khalid and enters into *muwalat*, then by consensus (*ijma*), the *wala* of the children belongs to the father's patron. If a woman from the *dhimmis* (protected non-Muslims), who has a minor child, converts at the hands of a person and enters into *muwalat*, then according to Imam al-A'zam (Imam Abu Hanifa), may Allah have mercy on him, her *wala* and her child's *wala* belong to that patron. According to the *Sahibayn* (Imams Abu Yusuf and Muhammad), may Allah have mercy on them, the woman's *wala* belongs to her patron, but the child's *wala* does not; this is in *Al-Zakhirah*. If Zaid converts at the hands of Khalid and enters into *muwalat*, and Zaid's adult son converts at the hands of 'Amr and enters into *muwalat* with him, then each person's *wala* belongs to their respective patron. If the son only converts to Islam (without a contract), his *wala* remains suspended and does not belong to the father's patron, and the *muwalat* contract the father made for himself does not apply to the son; this is in *Al-Muhit*.

If a *dhimmi* converts to Islam and does not enter into *muwalat* with anyone, and then a non-Muslim converts at his hands, he (the first convert) will be his patron. If a *dhimmi* converts at the hands of a *harbi* (a non-Muslim from a hostile state), the *harbi* will not be his patron even if that *harbi* subsequently converts to Islam; this is in *Al-Mabsut*. If a *harbi* enters the House of Islam (*Dar al-Islam*) under a grant of protection (*aman*) and converts at the hands of Zaid, entering into *muwalat* with him, and then his father comes under protection, converts at the hands of Khalid, and enters into *muwalat* with him, then the *wala* of each belongs to the patron with whom they entered *muwalat*; the father cannot pull his son's *wala* to his own patron. If a *harbi*

enters the House of Islam under protection and converts at the hands of Zaid, entering into *muwalat*, and then his father is captured, brought to the House of Islam, and manumitted there, the father will pull his son's *wala* to himself, such that the son's *wala* will belong to the father's manumittor. If a *harbi* converts to Islam in the House of War (*Dar al-Harb*) at the hands of a Muslim and enters into *muwalat* there or in the House of Islam, it is valid. Then, if his son is brought as a captive and manumitted, the son cannot pull his father's *wala* to himself. But if the father is brought as a captive and manumitted, he will pull his son's *wala* to himself. If a *dhimmi* frees his slave, then the *dhimmi* breaks his treaty and flees to the House of War, is then recaptured and becomes someone's slave, and his previously manumitted slave wishes to enter into *muwalat* with someone else, he does not have the right to do so. If his (former) patron is ever freed, he will inherit from his manumitted slave if he dies. If the manumitted slave commits an offense (*jinayat*) after that, he shall pay the fine himself, and his patron will not pay on his behalf—this is mentioned in general narrations. In some narrations, it is stated that the patron will be his heir and pay the blood money (*diyat*) for his offense, and this is the correct view.

...so [it belongs] to their patron in the case where the father is a slave, otherwise it goes to the father's patron.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 | 395 | किताबुल वला

फ़स्ल दोयम (दूसरा अनुभाग): मुस्तहक़ीन-ए-वला और उसके मुल्हक़ात (संबंधित मामलों) के बयान में

अगर ज़ैद ने अम्र के हाथ पर मुसलमान होकर अम्र के साथ मुवालात (मैत्री अनुबंध) की, फिर ज़ैद का एक लड़का ऐसी औरत से पैदा हुआ जो ख़ालिद के हाथ पर मुसलमान होकर उससे मुवालात कर चुकी थी, तो लड़के की 'वला' बाप के मौला यानी अम्र को मिलेगी। इसी तरह अगर यह औरत गर्भावस्था की स्थिति में ख़ालिद के हाथ पर मुसलमान हुई हो और उससे मुवालात का अनुबंध कर लिया हो, फिर लड़का पैदा हुआ हो, तो भी यही हुक्म (आदेश) है कि लड़के की वला लड़के के बाप के मौला को मिलेगी। और यह हुक्म 'वला-ए-इताक़ा' (दासता से मुक्ति की वला) के विपरीत है, क्योंकि वला-ए-इताक़ा की स्थिति में अगर वह औरत आज़ाद हुई और फिर उसके बाद बच्चा जना, तो बच्चे की वला माँ के मौला को मिलेगी। और अगर ज़ैद और उसकी पत्नी से संतान हुई और वह संतान नाबालिग है, फिर ज़ैद ने अम्र के हाथ पर मुसलमान होकर उससे मुवालात कर ली और फिर ज़ैद की पत्नी ने ख़ालिद के हाथ पर मुसलमान होकर उससे मुवालात कर ली, तो संतान की वला सर्वसम्मति (इज्मा) से बाप के मौला को मिलेगी। अगर ज़िम्मियों में से एक औरत, जिसके पास उसका एक नाबालिग बच्चा है, किसी व्यक्ति के हाथ पर मुसलमान होकर उससे मुवालात कर ली, तो इमाम-ए-आज़म रहमतुल्लाहि अलैहि के अनुसार उसकी वला और उसके बच्चे की वला उस मौला को मिलेगी, और साहिबैन रहमतुल्लाहि अलैहि के अनुसार औरत की वला मौला को मिलेगी और उसके बाद बच्चे की वला नहीं मिलेगी; यह 'ज़ख़ीरा' में है। अगर ज़ैद ने ख़ालिद के हाथ पर मुसलमान होकर उससे मुवालात कर ली और ज़ैद के बालिग बेटे ने अम्र के हाथ पर मुसलमान होकर अम्र से मुवालात कर ली, तो प्रत्येक की वला उसके अपने मौला को मिलेगी। और अगर बेटा केवल मुसलमान हो गया (मुवालात नहीं की), तो उसकी वला स्थगित रहेगी और बाप के मौला को नहीं मिलेगी, और बाप ने जो मुवालात का अनुबंध अपने लिए किया है, वह बेटे पर लागू नहीं होगा; यह 'मुहीत' में है।

एक व्यक्ति ज़िम्मी मुसलमान हो गया और उसने किसी से मुवालात नहीं की, फिर उसके हाथ पर कोई काफ़िर मुसलमान हुआ, तो वह उसका मौला होगा। और अगर एक ज़िम्मी किसी हर्बी के हाथ पर मुसलमान हुआ, तो हर्बी उसका मौला नहीं होगा, भले ही उसके बाद वह हर्बी मुसलमान हो जाए; यह 'मबसूत' में है। एक हर्बी सुरक्षा (अमान) लेकर दारुल इस्लाम में आया और यहाँ एक व्यक्ति ज़ैद के हाथ पर मुसलमान होकर उससे मुवालात कर ली, फिर उसका बाप अमान लेकर आया और

ख़ालिद के हाथ पर मुसलमान होकर उससे मुवालात कर ली, तो प्रत्येक की वला उसके उस मौला को मिलेगी जिससे उसने मुवालात की है; और ऐसा नहीं होगा कि बाप अपने बेटे की वला अपनी ओर खींच ले। और अगर एक हर्बी अमान लेकर दारुल इस्लाम में आया और ज़ैद के हाथ पर मुसलमान होकर उससे मुवालात कर ली, फिर उस हर्बी का बाप बंदी बनकर दारुल इस्लाम में आया और यहाँ उसे आज़ाद कर दिया गया, तो वह अपने बेटे की वला अपनी ओर खींच लेगा, यहाँ तक कि बेटे की वला बाप के आज़ाद करने वाले को मिलेगी। और अगर किसी हर्बी ने दारुल हर्ब में किसी मुसलमान के हाथ पर मुसलमान होकर वहीं या दारुल इस्लाम में उसके साथ मुवालात कर ली, तो यह जायज़ है; फिर उसका बेटा बंदी बनकर आया और आज़ाद किया गया, तो वह अपने बाप की वला अपनी ओर नहीं खींच सकता है। और अगर उसका बाप बंदी बनकर आया और आज़ाद किया गया, तो वह अपने बेटे की वला अपनी ओर खींच लेगा। और अगर किसी ज़िम्मी ने अपना ग़ुलाम आज़ाद किया, फिर वह ज़िम्मी संधि तोड़कर दारुल हर्ब भाग गया, फिर गिरफ़्तार होकर आया और किसी व्यक्ति का ग़ुलाम बना, और उसके द्वारा आज़ाद किए गए ग़ुलाम ने चाहा कि मैं किसी व्यक्ति से मुवालात कर लूँ, तो उसे इसका अधिकार नहीं है। फिर अगर उसका मौला कभी आज़ाद हो जाएगा, तो वह अपने आज़ाद किए हुए का वारिस होगा अगर वह मर जाए। और अगर उसने उसके बाद कोई अपराध (जिनायत) किया, तो उसका दंड वह स्वयं ही भरेगा, न कि उसका मौला उसकी ओर से अदा करेगा—ऐसा ही सामान्य वृत्तांतों में उल्लेखित है। और कुछ वृत्तांतों में आया है कि मौला उसका वारिस होगा और उसके अपराध का मुआवज़ा (दियत) देगा, और यही सही है।

तो उनके मौला से इस सूरत में है कि बाप ग़ुलाम हो, अन्यथा बाप के मौला को मिलेगी।

فصل دوم: مستحقین ولاء اور اس کے ملحقات کے بیان میں

اگر زید نے عمرو کے ہاتھ پر مسلمان ہو کر عمرو کے ساتھ موالات کی پھر زید کے ایک لڑکا ایسی عورت سے پیدا ہوا جو خالد کے ہاتھ پر مسلمان ہو کر اس سے موالات کر چکی تھی تو لڑکے کی ولاء باپ کے مولی یعنی عمرو کو ملے گی اسی طرح اگر یہ عورت حالت حمل میں خالد کے ہاتھ پر مسلمان ہوئی ہو اور اس سے عقد موالات کر لیا ہو پھر لڑکا پیدا ہوا تو بھی یہی حکم ہے کہ لڑکے کی ولاء لڑکے کے باپ کے مولی کو ملے گی اور یہ حکم بخلاف ولاء العتاقہ کے ہے کہ درصورت ولاء عتاقہ کے اگر وہ عورت آزاد ہوئی پھر اس کے بعد بچہ جنی تو بچہ کی ولاء ماں کے مولی کو ملے گی اور اگر زید و اس کی عورت سے اولاد ہوئی اور وہ اولاد نا بالغ موجود ہے پھر زید نے عمرو کے ہاتھ پر مسلمان ہو کر اس سے موالات کر لی پھر زید کی بیوی نے خالد کے ہاتھ پر مسلمان ہو کر اس سے موالات کر لی تو اولاد کی ولاء بالاجماع باپ کے مولی کو ملے گی اگر ذمیوں میں سے ایک عورت نے جس کے پاس اس کا ایک نابالغ بچہ ہے کسی شخص کے ہاتھ پر مسلمان ہو کر اس سے موالات کر لی تو امام اعظمؒ کے نزدیک اس کی ولاء اور اس کے بچے کی ولاء اس مولی کو ملے گی اور صاحبینؒ کے نزدیک عورت کی ولاء مولی کو ملے گی اور اس کے بعد بچہ کی ولاء نہ ملے گی یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر زید نے خالد کے ہاتھ پر مسلمان ہو کر اس سے موالات کر لی اور زید کے بالغ بیٹے نے عمرو کے ہاتھ پر مسلمان ہو کر عمرو سے موالات کر لی تو ہر ایک کی ولاء اس کے مولی کو ملے گی اور اگر بیٹا فقط مسلمان ہو گیا تو اس کی ولاء موقوف رہے گی اور باپ کے مولی کو نہ ملے گی اور باپ نے جو عقد موالات اپنے واسطے کیا ہے وہ بیٹے پر جاری نہ ہو گا یہ محیط میں ہے۔

ایک شخص ذمی مسلمان ہو گیا اور کسی سے اس نے موالات نہیں کی پھر اس کے ہاتھ پر کوئی کافر مسلمان ہوا تو یہ اس کا مولی ہو گا اور اگر ایک ذمی ایک حربی کے ہاتھ پر مسلمان ہوا تو حربی اس کا مولی نہ ہو گا اگرچہ اس کے بعد وہ حربی مسلمان ہو جائے تو یہ مبسوط میں ہے۔

ایک حربی امان لے کر دارالاسلام میں آیا اور یہاں ایک شخص زید کے ہاتھ پر مسلمان ہو کر اس سے موالات کر لی پھر اس کا باپ امان لے کر آیا اور خالد کے ہاتھ پر مسلمان ہو کر اس سے موالات کر لی تو ہر ایک کی ولاء اس کے مولی کو جس سے موالات کی ہے ملے گی اور یہ نہ ہو گا کہ باپ اپنے بیٹے کی ولاء اپنی طرف کھینچ لائے اور اگر ایک حربی امان لے کر دارالاسلام میں آیا اور زید کے ہاتھ پر مسلمان ہو کر اس سے موالات کر لی پھر اس حربی کا باپ قید ہو کر دارالاسلام میں آیا اور یہاں آزاد کیا گیا تو وہ اپنے بیٹے کی ولاء اپنی طرف کھینچ لائے گا حتیٰ کہ بیٹے کی ولاء باپ کے آزاد کنندہ کو ملے گی اور اگر کسی حربی نے دارالحرب میں مسلمان کے ہاتھ پر مسلمان ہو کر وہیں یا دارالاسلام میں اس کے ساتھ موالات کر لی تو جائز ہے پھر اس کا بیٹا قید ہو کر آیا اور آزاد کیا گیا تو وہ اپنے باپ کی ولاء اپنی طرف نہیں کھینچ سکتا ہے اور اگر اس کا باپ قید ہو کر آیا اور آزاد کیا گیا تو اپنے بیٹے کی ولاء اپنی طرف کھینچ لائے گا اور اگر ایک ذمی نے اپنا غلام آزاد کیا پھر ذمی عہد توڑ کر دارالحرب میں بھاگ گیا پھر گرفتار ہو کر آیا اور ایک شخص کا غلام بنا اور اس کے آزاد کردہ غلام نے چاہا کہ میں کسی شخص سے موالات کر لوں تو اس کو یہ اختیار نہیں ہے پھر اگر اس کا مولیٰ کبھی آزاد ہو جائے گا تو اپنے آزاد کردہ کا وارث ہو گا اگر وہ مر جائے اور اگر اس نے بعد اس کے کوئی جنایت کی تو اس کا جرمانہ خود ہی ادا کرے گا نہ اس کا مولیٰ اس کی طرف سے ادا کرے گا ایسا ہی عامہ روایات میں مذکور ہے اور بعض روایات میں آیا کہ مولیٰ اس کا وارث ہو گا اور اس کی جنایت کی دیت دے گا اور یہی صحیح ہے۔

تو ان کے مولی سے اس صورت میں ہے کہ باپ غلام ہو ورنہ باپ کے مولی کو ملے گی۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 (396) Book of Wala (Patronage)

It is stated in 'Al-Muhit': If a Christian of Arab descent embraces Islam at the hands of a person from a tribe other than his own and enters into a contract of 'Mualaat' (clientage/alliance) with him, that person shall not be his 'Maula' (patron). Instead, he shall still be attributed to his own original group, and they alone shall be his 'Aaqila' (relatives responsible for blood money) and his heirs. The same rule applies to a woman; this is mentioned in 'Al-Mabsut'. If a non-Muslim (Kafir) enters into a contract of Mualaat with a Muslim while still in a state of disbelief, and then, after converting to Islam, enters into another contract of Mualaat with the person at whose hands he became a Muslim, the right of 'Wala' (patronage/succession) shall belong to the one at whose hands he converted. It shall not belong to the one with whom the contract was made prior to his conversion to Islam. This is recorded in 'Tatarkhaniya'.

Chapter Number: Regarding Miscellaneous Matters

If Zaid declares, "I am the 'Maula al-Ataqah' (manumitted client) of Amr bin Khalid, either from above or below," and Amr bin Khalid confirms this, then Amr bin Khalid becomes his Maula, inheriting from him and acting as his Aaqila. Similarly, if Zaid declares, "I am the 'Maula al-Mualaat' (client by contract) of Amr bin Khalid," and Amr confirms it, Zaid shall be considered among his clients by contract. If Zaid has adult children and they deny Zaid's declaration, stating instead that their father is the client of Bakr bin Shu'ayb, then Zaid's declaration shall only be valid regarding himself, and the declaration of the adult children shall be valid regarding themselves. This is because once children reach adulthood, the father no longer has the authority to enter into a contract of 'Wala' on their behalf; consequently, he cannot make a declaration of Wala regarding them. From this, a distinction is established: if children are minors, the father does have the authority to enter into a contract of Wala on their behalf and thus has the authority to declare it.

If the wife of a man, by whom he has children, declares, "I am the manumitted slave of Amr," and the husband declares, "I am the manumitted slave of Khalid," and Amr confirms the wife's claim while Khalid confirms the husband's claim, then each of the husband and wife shall be considered truthful in their respective declarations, and the right of 'Wala' of the children shall belong to the Maula (patron) of the father. This is in 'Al-Dhakhira'. If a woman is known to be manumitted and her husband is also a manumitted slave of someone, and a child is born to her, and the woman claims, "I gave birth to this child five months after my manumission, so its Wala belongs to my

patron," while the husband claims, "You gave birth six months after manumission, so its Wala belongs to my patron," then the husband's statement shall be accepted. This is in 'Al-Muhit'.

If a woman enters into a contract of Mualaat with someone and gives birth to a child whose father is unknown, the child shall be included in the woman's 'Wala'. Similarly, if a woman declares, "I am the 'Moolah' (female client) of Amr," and she has a child whose father is unknown, then the woman's declaration is valid for both herself and the child, and both shall become part of Amr's clients. This is according to Imam al-Azam (Abu Hanifa). However, the 'Sahibayn' (Imams Abu Yusuf and Muhammad) stated that in both cases, the 'Wala' of the children will not be established for the mother's patron. This is in 'Al-Kafi'.

If there is an Arab man whose wife's lineage is not known, and she bears him Arab children, and then the woman claims, "I am the manumitted slave of Amr," and Amr confirms it, then the woman's claim will not be accepted in her favor nor in favor of the children. If Amr denies manumitting her and says, "She is my slave-girl; I have not freed her," then the woman shall be deemed his slave-girl because she first admitted to being in a state of servitude (riqiyyah) and then claimed freedom (hurriyah). Therefore, her admission [of servitude] will be upheld, and as for her claim [of freedom]...

1. ...she can prove it through testimony (witnesses).

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 5 (396) किताबुल वला

मुहीत में है: अगर अरब के किसी ईसाई ने अपने कबीले के अलावा किसी दूसरे कबीले के व्यक्ति के हाथ पर मुसलमान होकर उसके साथ 'मुवालात' (मैत्री समझौता) कर लिया, तो वह उसका 'मौला' (संरक्षक) नहीं होगा, बल्कि वह अपने ही समूह से संबद्ध माना जाएगा और वही लोग उसके 'आक़िला' (रक्त-धन देने वाले) और उत्तराधिकारी होंगे। यही नियम स्त्री के लिए भी है, यह मबसुत में लिखा है। यदि किसी काफ़िर ने कुफ़्र की स्थिति में किसी मुसलमान के साथ मुवालात कर ली, फिर मुसलमान होने के बाद उस व्यक्ति के साथ मुवालात की जिसके हाथ पर वह मुसलमान हुआ है, तो उसकी 'वला' (संरक्षण का अधिकार) उसी को मिलेगी जिसके हाथ पर वह मुसलमान हुआ है; उसे नहीं मिलेगी जिसके साथ इस्लाम पूर्व मुवालात की गई थी। यह तातार खानिया में लिखा है।

अध्याय संख्या: विविध विषयों के वर्णन में

यदि ज़ैद ने यह स्वीकार किया कि मैं अम्र बिन खालिद का 'मौला अल-अत़ाक़ा' (मुक्ति प्राप्त दास/संरक्षक) हूँ और अम्र बिन खालिद ने इसकी पुष्टि कर दी, तो अम्र बिन खालिद उसका मौला बन जाएगा, उसका उत्तराधिकारी होगा और उसकी ओर से आक़िला होगा। इसी प्रकार यदि ज़ैद ने स्वीकार किया कि मैं अम्र बिन खालिद का 'मौला अल-मुवालात' हूँ और अम्र ने इसकी पुष्टि की, तो ज़ैद उसके मौला अल-मुवालात में शामिल होगा। यदि ज़ैद की बालिग (वयस्क) संतान हो और उन्होंने ज़ैद के इक़रार (स्वीकृति) का खंडन किया और कहा कि हमारे पिता बकर बिन शुऐब के मौला हैं, तो ज़ैद की स्वीकृति केवल स्वयं उसके लिए प्रभावी होगी और बालिग संतान की बात उनके अपने लिए प्रभावी होगी। क्योंकि जब संतान वयस्क हो जाती है, तो पिता को उनकी ओर से 'अक़्द-ए-वला' (संरक्षण अनुबंध) का अधिकार नहीं रहता, अतः वह उनके हक़ में वला का इक़रार भी नहीं कर सकता। इससे यह अंतर सिद्ध होता है कि यदि संतान नाबालिग हो, तो पिता को उनकी ओर से अक़्द-ए-वला और उसके इक़रार का अधिकार है।

यदि किसी व्यक्ति की पत्नी, जिससे संतान भी है, यह इक़रार करे कि मैं अम्र की मुक्त की हुई दासी हूँ और उस व्यक्ति ने इक़रार किया कि मैं खालिद का मुक्त किया हुआ दास हूँ, और अम्र ने पत्नी की तथा खालिद ने पति की पुष्टि कर दी, तो प्रत्येक (पति और पत्नी) अपने-अपने इक़रार पर सत्य माने जाएंगे और संतान की 'वला' पिता के मौला को मिलेगी, यह ज़ख़ीरा में है। यदि एक स्त्री प्रसिद्ध मुक्त की हुई है और उसका पति भी किसी का मुक्त किया हुआ दास है, और उस स्त्री के बच्चा पैदा हुआ,

फिर स्त्री ने कहा कि मैंने अपनी आज़ादी के पाँच महीने बाद यह बच्चा जना है और इसकी वला मेरे मौला को मिलनी चाहिए, और पति ने कहा कि तूने आज़ादी के छह महीने बाद जना है और इसकी वला मेरे मौला को मिलेगी, तो पति के कथन की पुष्टि की जाएगी, यह मुहीत में है। यदि एक स्त्री ने किसी व्यक्ति से मुवालात की और उसके एक बच्चा पैदा हुआ जिसका पिता अज्ञात है, तो वह बच्चा उस स्त्री की वला में शामिल होगा। इसी तरह यदि एक स्त्री ने इक़रार किया कि मैं अम्र की 'मूलाह' हूँ और उसके पास बच्चा है जिसका पिता अज्ञात है, तो उस स्त्री का इक़रार उसके और बच्चे दोनों के हक में सही है, और दोनों अम्र के'मौलाओं' में शामिल हो जाएंगे। यह इमाम-ए-आज़म (अबू हनीफा) के अनुसार है, और साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) ने फरमाया कि दोनों स्थितियों में संतान की वला माँ के मौला के लिए सिद्ध नहीं होगी, यह काफ़ी में है।

यदि अरब का कोई व्यक्ति हो जिसकी पत्नी का वंश प्रसिद्ध नहीं है, और उससे अरबी संतान हुई, फिर स्त्री ने दावा किया कि मैं अम्र की मुक्त की हुई दासी हूँ और अम्र ने इसकी पुष्टि कर दी, तो स्त्री के कथन की पुष्टि उसके अपने हक में या संतान के हक में नहीं मानी जाएगी। और यदि अम्र ने उसे मुक्त करने का खंडन किया और कहा कि यह मेरी दासी है, मैंने इसे मुक्त नहीं किया है, तो वह स्त्री उसकी दासी मानी जाएगी क्योंकि उसने स्वयं के दास होने का स्वीकार करके फिर स्वतंत्रता का दावा किया, तो उसके(दासता के) इक़रार की पुष्टि होगी और उसके(स्वतंत्रता के) दावे की...

1. गवाहों के माध्यम से पुष्टि या प्रमाण दे सकती है।

محیط میں ہے۔ اگر عرب کے کسی نصرانی نے اپنے قبیلہ کے سوائے کسی دوسرے قبیلہ کے آدمی کے ہاتھ پر مسلمان ہو کر اس کے ساتھ موالات کرلی تو اس کا مولیٰ نہ ہوگا لیکن اپنے گروہ کی طرف منسوب ہوگا اور وہی لوگ اس کے عاقلہ و وارث ہوں گے اور یہی حکم عورت کا ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر ایک کافر نے حالت کفر میں ایک مسلمان سے موالات کرلی پھر مسلمان ہو کر ایک شخص نے جس کے ہاتھ پر مسلمان ہوا ہے موالات کرلی تو اس کی ولاء اسی کو ملے گی جس کے ہاتھ پر مسلمان ہوا ہے اس کو نہ ملے گی جس کے ساتھ قبل اسلام کے موالات کی تھی یہ تاتار خانیہ میں لکھا ہے۔

نمبر باب: متفرقات کے بیان میں

اگر زید نے اقرار کیا کہ میں عمرو بن خالد کا فوق یا تحت میں سے مولیٰ العتاقہ ہوں اور عمرو بن خالد نے تصدیق کی تو عمرو بن خالد اس کا مولیٰ ہو جائے گا کہ اس کا وارث ہوگا اور اس کی طرف سے عاقلہ ہوگا اسی طرح اگر زید نے اقرار کیا کہ میں عمرو بن خالد کا مولیٰ الموالات ہوں اور عمرو نے اس کی تصدیق کی تو زید اس کے مولیٰ الموالات میں سے ہوگا اگر زید کی بالغ اولاد ہوں اور انہوں نے زید کے اقرار کی تکذیب کی اور کہا کہ ہمارا باپ بکر بن شعیب کا مولیٰ ہے تو زید کے اقرار کی تصدیق اس کی ذات کے واسطے ہوگی اور اولاد بالغ کے اقرار کی تصدیق ان کی ذات کے واسطے ہوگی کیونکہ اولاد جب بالغ ہو تو باپ کو ان کی طرف سے عقد ولاء کا اختیار نہیں ہوتا ہے پس ان کے حق میں ولاء کا اقرار بھی نہیں کر سکتا ہے اور اسی سے یہ فرق ثابت ہوا کہ اگر اولاد نابالغ ہو تو باپ کو ان کی طرف سے عقد ولاء کا اختیار ہے پس ولاء

کے اقرار کا بھی اختیار ہے اور اگر ایک شخص کی بیوی نے جس سے اولاد موجود ہے اقرار کیا کہ میں عمرو کی آزاد کی ہوئی ہوں اور اس شخص نے اقرار کیا کہ میں خالد کا آزاد کیا ہوا ہوں اور عمرو نے بیوی کی اور خالد نے شوہر کی تصدیق کی تو ہر ایک بیوی شوہر اپنے اپنے اقرار پر مصدق ہوگا اور اولاد کی ولاء باپ کے مولیٰ کو ملے گی یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر ایک عورت آزاد شدہ معروف ہے اور اس کا شوہر بھی کسی کا آزاد کردہ ہے اس عورت کے بچہ پیدا ہوا پھر عورت نے کہا کہ میں اپنی آزادی سے پانچ مہینہ کے بعد یہ بچہ جنی ہوں اور اس کی ولاء میرے مولیٰ کو چاہئے اور شوہر نے کہا کہ تو آزادی سے چھ مہینے پر جنی ہے اور اس کی ولاء میرے مولیٰ کو ملے گی تو شوہر کے قول کی تصدیق کی جائے گی یہ محیط میں ہے۔ اگر ایک عورت نے کسی شخص سے موالات کی اور اس کے ایک بچہ پیدا ہوا کہ جس کا باپ معلوم نہیں تو اس عورت کی ولاء میں داخل ہوگا اسی طرح اگر ایک عورت نے اقرار کیا کہ میں عمرو کی مولاہ ہوں اور اس کے پاس بچہ ہے جس کا باپ معلوم نہیں ہے تو اس عورت کا اقرار اس کے بچہ دونوں کے حق میں صحیح ہے اور دونوں عمرو کے مولاؤں میں سے ہو جائیں گے اور یہ حکم امام اعظمؒ کے نزدیک ہے اور صاحبینؒ نے فرمایا کہ دونوں صورتوں میں اولاد کی ولاء ماں کے مولیٰ کے واسطے ثابت نہ ہوگی یہ کافی میں ہے۔

اگر عرب کا ایک شخص ہو جس کی عورت معروف النسب نہیں ہے اس سے عربی اولاد ہوئی پھر عورت نے دعویٰ کیا کہ میں عمرو کی آزاد کردہ ہوں اور عمرو نے اس کی تصدیق کی تو عورت کے قول کی تصدیق اس کے حق میں نہ ہوگی اور اولاد کے حق میں نہ ہوگی اور اگر عمرو نے آزاد کرنے میں اس کی تکذیب کی اور کہا کہ یہ میری باندی ہے میں نے اس کو آزاد نہیں کیا ہے تو یہ عورت اس کی باندی ہو جائے گی کیونکہ اس نے اپنی ذات پر رقیت کا اقرار کر کے پھر حریت کا دعویٰ کیا تو اس کے اقرار کی تصدیق ہوگی اور اس کے دعوئی کی

۱۔ تصدیق اقول یعنی گواہوں سے ثابت کرسکتی ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 [397] Kitab al-Wala (The Book of Clientage)

...it will not be verified. Similarly, regarding a boy who is in the womb at the time of the declaration, there will be no verification in his right either. As for children born after that, according to Imam Abu Yusuf, the verification of his declaration will hold in their right. That is, those offspring will be born as slaves (raqiq), whereas according to Imam Muhammad, they will not be; rather, the offspring will be born free. This is mentioned in *al-Dhakhira*. If a slave declares, "I am the manumitted slave of Zayd and Amr, as both of them freed me," and Zayd confirms this declaration but Amr denies it, then this slave becomes like a slave held jointly by two people where one has freed him. If a slave says, "I am the manumitted slave of Zayd," and then says, "I am the manumitted slave of Amr," and both Zayd and Amr claim him, then he shall be declared the manumitted slave of Zayd. If the slave says, "Zayd and Amr freed me," and each of them claims, "I alone freed him," then nothing shall be mandatory upon the slave. Subsequently, if the slave makes a declaration in favor of one of them specifically, or in favor of someone other than those two, he shall be declared the manumitted slave of the person in whose favor he declared (*muqarr-lahu*). Therefore, some of our masters (scholars) have said that this ruling mentioned in the book—that if the slave later makes a declaration for another person, that person becomes his patron (*mawla*)—should be in accordance with the opinion of the *Sahibayn* (Imams Abu Yusuf and Muhammad). According to the opinion of Imam Azam, such a declaration is not valid. Some scholars have stated that this is the consensus of all, as mentioned in *al-Muhit*.

If a person declares, "I am the manumitted person of such-and-such woman," and the woman says, "I did not free you; rather, you accepted Islam at my hands and entered into a contract of patronage (*muwalaat*) with me," then that person shall be her Patron of Alliance (*Mawla al-Muwalaat*). If that person then wishes to transfer his patronage (*wala*) from this woman to another person, according to the legal reasoning (*qiyas*) of Imam Azam, he cannot do so, but according to the *qiyas* of the *Sahibayn*, he can. If he declares, "I accepted Islam at her hands and entered into patronage with her," and the woman says, "I freed you," then he will be considered her *Mawla al-Muwalaat*, and he has the choice to transfer the patronage from her to another party. If a person declares, "I am the manumitted slave of Zayd, he freed me," and Zayd denies it, saying, "I did not free you, nor do I recognize you," and then this declarant declares for Amr that he freed him, then according to Imam Azam, his declaration is not valid and Amr will not be his patron. However, according to the

Sahibayn, it is valid and Amr will become his patron, provided Amr confirms it. If Zayd makes a claim against the children of a deceased person after his death, saying, "I freed your father," and the children confirm it, then the patronage (*wala*) is established for Zayd. If the children of the deceased are adults and some confirm it, then those who confirmed it will be the clients (*mawali*) of Zayd. If two people, Zayd and Amr, both make a claim and some children confirm Zayd's claim while others confirm Amr's, then each group will be the clients of the person they confirmed; this is in *al-Muhit*. If a slave claims against Zayd, "I was his slave and he freed me," and Zayd says, "I did not free you," then as the prior state of the slave was (i.e., slavery), so it remains, and the word of the master (the patron) is accepted. Then, if the slave wishes to take an oath from Zayd, he may do so. If the defendant, Zayd, says, "You are originally free, you were never my slave, nor did I free you," and an oath is sought, then according to Imam Muhammad, an oath will not be administered because the dispute here is regarding patronage (*wala*) and not rights (*haqq*), since both agree on the status of freedom (right), and according to the Imam, dispute does not occur in patronage. Similarly, if Zayd freed...

---

1. His statement "as he was" refers to the declarant himself saying, "I was his slave," and then bringing witnesses that he (the master) freed him. 2. "Ikhtilaf" (dispute) here refers to the fact that taking an oath is not permissible.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 [397] किताबुल-वला

...पुष्टि नहीं की जाएगी और जो लड़का इक़रार के समय गर्भ में मौजूद है, उसके हक़ में भी पुष्टि नहीं होगी। और जो संतान उसके बाद पैदा हुई, उसके हक़ में इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार उसके इक़रार की पुष्टि होगी। अर्थात वह संतान दास (रक़ीक़) पैदा होगी और इमाम मोहम्मद के अनुसार नहीं होगी यहाँ तक कि संतान स्वतंत्र पैदा होगी, यह ज़ख़ीरा में है। यदि एक दास ने इक़रार किया कि मैं ज़ैद और अम्र का स्वतंत्र किया हुआ दास हूँ कि दोनों ने मुझे स्वतंत्र किया है, फिर ज़ैद ने इक़रार की पुष्टि की मगर अम्र ने झुठलाया, तो यह दास उस दास के समान हो जाएगा जो दो व्यक्तियों के बीच साझा हो और एक ने उसे स्वतंत्र कर दिया हो। और यदि दास ने कहा कि मैं ज़ैद का स्वतंत्र किया हुआ दास हूँ, फिर कहा कि मैं अम्र का स्वतंत्र किया हुआ दास हूँ और ज़ैद व अम्र दोनों ने इसका दावा किया, तो उसे ज़ैद का स्वतंत्र किया हुआ दास करार दिया जाएगा। और यदि दास ने कहा कि मुझे ज़ैद और अम्र ने स्वतंत्र किया है और दोनों में से हर एक ने यह दावा किया कि केवल मैंने इसे स्वतंत्र किया है, तो दास पर कुछ भी अनिवार्य नहीं होगा। फिर यदि इसके बाद दास ने दोनों में से किसी विशेष के लिए इक़रार किया या दोनों के अलावा किसी अन्य के लिए इक़रार किया, तो उसे मुक़र-लहु (जिसके पक्ष में इक़रार किया गया) का स्वतंत्र दास माना जाएगा। अतः हमारे कुछ आचार्यों ने कहा कि यह नियम जो पुस्तक में वर्णित है कि यदि दास ने इसके बाद किसी अन्य व्यक्ति के लिए इक़रार किया तो वह उसका संरक्षक (मौली) हो जाएगा, यह नियम साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मोहम्मद) के मत के अनुकूल होना चाहिए, और इमाम आज़म के मत के अनुसार यह नियम है कि उसका इक़रार वैध नहीं है, और कुछ आचार्यों ने कहा कि यह सर्वसम्मति से सबका मत है, यह मुहीत में है।

यदि एक व्यक्ति ने इक़रार किया कि मैं अमुक महिला का स्वतंत्र किया हुआ व्यक्ति हूँ और महिला ने कहा कि मैंने तुझे स्वतंत्र नहीं किया बल्कि तू मेरे हाथ पर मुसलमान हुआ है और तूने मुझसे मुवालात (मैत्री और निष्ठा का अनुबंध) कर ली है, तो वह व्यक्ति उसका 'मौला अल-मुवालात' होगा। फिर यदि उस व्यक्ति ने चाहा कि मैं इस महिला के वला (संरक्षण) से अपनी वला दूसरे व्यक्ति की ओर स्थानांतरित करूँ तो इमाम आज़म के क़यास (तर्क) के अनुसार ऐसा नहीं कर सकता और साहिबैन के क़यास के अनुसार कर सकता है। और यदि उसने यह इक़रार किया कि मैं इसके हाथ पर मुसलमान हुआ और उससे मुवालात कर ली है और महिला ने कहा कि मैंने तुझे स्वतंत्र किया है, तो वह व्यक्ति उसका 'मौला अल-मुवालात' माना जाएगा और उसे अधिकार है कि महिला की मुवालात

से दूसरी ओर वला स्थानांतरित कर ले। और यदि एक व्यक्ति ने इक़रार किया कि मैं ज़ैद का स्वतंत्र किया हुआ व्यक्ति हूँ, उसने मुझे स्वतंत्र किया है और ज़ैद ने इनकार किया और कहा कि मैंने तुझे स्वतंत्र नहीं किया है और न मैं तुझे पहचानता हूँ, फिर इस इक़रार करने वाले ने अम्र के लिए इक़रार किया कि उसने मुझे स्वतंत्र किया है, तो इमाम आज़म के अनुसार उसका इक़रार सही नहीं है और अम्र उसका संरक्षक नहीं होगा, और साहिबैन के अनुसार सही है और वह उसका संरक्षक हो जाएगा बशर्ते अम्र उसकी पुष्टि करे। यदि ज़ैद ने एक मृतक की संतान पर उसकी मृत्यु के बाद दावा किया कि मैंने तेरे पिता को स्वतंत्र किया था और संतान ने इसकी पुष्टि की, तो उसकी वला ज़ैद के लिए सिद्ध होगी। और यदि मृतक की संतान वयस्क मौजूद हों और कुछ संतान ने इसकी पुष्टि की, तो जिन्होंने पुष्टि की है वही ज़ैद के संरक्षक (मवाली) होंगे। और यदि दो व्यक्तियों ने यानी ज़ैद और अम्र ने दावा किया और कुछ संतान ने ज़ैद की और कुछ ने अम्र की पुष्टि की, तो जिस पक्ष ने जिसकी पुष्टि की, वे उसके मवाली होंगे; यह मुहीत में है। यदि दास ने ज़ैद पर दावा किया कि मैं उसका दास था और उसने मुझे स्वतंत्र कर दिया है और ज़ैद ने कहा कि मैंने तुझे स्वतंत्र नहीं किया है, तो जैसा दास का पूर्व रूप (स्थिति) था वैसा ही रहेगा, और मालिक (संरक्षक) का वचन स्वीकार होगा। फिर यदि दास ज़ैद से शपथ लेना चाहे तो ले सकता है। और यदि प्रतिवादी यानी ज़ैद ने कहा कि तू मौलिक रूप से स्वतंत्र है, कभी मेरा दास न था और न मैंने तुझे स्वतंत्र किया है और शपथ लेनी चाही, तो इमाम मोहम्मद के अनुसार शपथ नहीं ली जाएगी क्योंकि यहाँ मतभेद वला (संरक्षण अधिकार) के बारे में हुआ है न कि हक़ (स्वतंत्र होने के तथ्य) में, क्योंकि स्वतंत्रता के बारे में दोनों सहमत हैं और वला में इमाम के अनुसार मतभेद नहीं होता है। इसी प्रकार यदि ज़ैद ने स्वतंत्र...

---

1. "जैसा यानी नाम खुद मुक़िर है" का अर्थ है कि मैं उसका दास था, फिर वह गवाह लाया कि उसने मुझे स्वतंत्र किया है। 2. इख्तिलाफ़ (यहाँ विवाद का अर्थ है) कि शपथ लेना जायज़ नहीं होता है।

تصدیق نہ کی جائے گی اور جو لڑکا وقت اقرار کے بطن میں موجود ہے اس کے حق میں بھی تصدیق نہ ہوگی اور جو اولاد اس کے بعد پیدا ہوا اس کے حق میں امام ابو یوسفؒ کے نزدیک اس کے اقرار کی تصدیق ہو گی۔ یعنی وہ اولاد رقیق پیدا ہوگی اور امام محمدؒ کے نزدیک نہ ہوگی حتیٰ کہ اولاد آزاد پیدا ہو گی یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر ایک غلام نے اقرار کیا کہ میں زید و عمرو کا غلام آزاد کردہ ہوں کہ دونوں نے مجھے آزاد کیا ہے پس زید نے اقرار کی تصدیق کی مگر عمرو نے تکذیب کی تو یہ غلام بمنزلہ ایسے غلام کے ہو جائے گا جو دو شخصوں میں مشترک ہو اور ایک نے اس کو آزاد کر دیا ہو اور اگر غلام نے کہا کہ میں زید کا آزاد کردہ غلام ہوں پھر کہا کہ میں عمرو کا آزاد کردہ غلام ہوں اور زید و عمرو دونوں نے اس کا دعویٰ کیا تو وہ زید کا آزاد کردہ غلام قرار دیا جائے گا اور اگر غلام نے کہا کہ مجھے زید و عمرو نے آزاد کیا ہے اور دونوں میں سے ہر ایک نے یہ دعویٰ کیا کہ فقط میں نے اس کو آزاد کیا ہے تو غلام پر کچھ نہیں لازم آئے گا پھر اگر اس کے بعد غلام نے دونوں میں سے کسی خاص کے واسطے اقرار کیا یا دونوں کے سوائے کسی غیر کے واسطے اقرار کیا تو مقرلہ کا آزاد غلام قرار دیا جائے گا پس ہمارے بعضے مشائخ نے فرمایا کہ یہ حکم جو کتاب میں مذکور ہے کہ اگر غلام نے اس کے بعد کسی شخص غیر کے واسطے اقرار کیا تو اس کا مولیٰ ہو جائے گا یہ حکم صاحبینؒ کے قول کے موافق ہونا چاہئے اور امام اعظمؒ کے قول پر یہ حکم ہے کہ اس کا اقرار جائز نہیں ہے اور بعضے مشائخ نے فرمایا کہ یہ بالا جماع سب کا قول ہے یہ محیط میں ہے۔

اگر ایک شخص نے اقرار کیا کہ میں فلاں عورت کا آزاد کردہ ہوں اور عورت نے کہا کہ میں نے تجھے آزاد نہیں کیا بلکہ تو میرے ہاتھ پر مسلمان ہوا ہے اور تو نے مجھ سے موالات کر لی ہے تو

وہ شخص اس کا مولیٰ الموالات ہو گا پھر اگر اس شخص نے یہ چاہا کہ میں اس عورت کی ولاء سے اپنی ولاء دوسرے شخص کی طرف منتقل کروں تو امام اعظمؒ کے قیاس کے موافق ایسا نہیں کر سکتا ہے اور صاحبینؒ کے قیاس کے موافق کر سکتا ہے اور اگر اس نے یہ اقرار کیا کہ میں اس کے ہاتھ پر مسلمان ہوا اور اس سے موالات کر لی ہے اور عورت نے کہا کہ میں نے تجھے آزاد کیا ہے تو وہ شخص اس کا مولیٰ الموالات قرار پائے گا اور اس کو اختیار ہے کہ عورت کی موالات سے دوسری طرف ولاء منتقل کر لے اور اگر ایک شخص نے اقرار کیا کہ میں زید کا آزاد کردہ ہوں اس نے مجھے آزاد کیا ہے اور زید نے انکار کیا اور کہا کہ میں نے تجھے آزاد نہیں کیا ہے اور نہ میں تجھے پہچانتا ہوں پھر اس مقر نے عمرو کے واسطے اقرار کیا کہ اس نے مجھے آزاد کیا ہے تو امام اعظمؒ کے نزدیک اس کا اقرار صحیح نہیں ہے اور عمرو کا مولیٰ نہ ہو گا اور صاحبینؒ کے نزدیک صحیح ہے اور اس کا مولیٰ ہو جائے گا بشرطیکہ عمرو اس کی تصدیق کرے اگر زید نے ایک میت کے فرزند پر بعد موت کے دعویٰ کیا کہ میں نے تیرے باپ کو آزاد کیا ہے اور فرزند نے اس کی تصدیق کی تو اس کی ولاء زید کے واسطے ثابت ہو گی اور اگر میت کی اولاد بالغ موجود ہوں اور بعضی اولاد نے اس کی تصدیق کی تو جنہوں نے تصدیق کی ہے وہی زید کے موالی ہوں گے اور اگر دو شخصوں نے یعنی زید و عمرو نے دعویٰ کیا اور بعضی اولاد نے زید کی اور بعضی نے عمرو کی تصدیق کی تو جس فریق نے جس کی تصدیق کی اس کے مولیٰ ہوں گے یہ محیط میں ہے۔ اگر غلام نے زید پر دعویٰ کیا کہ میں اس کا غلام تھا اس نے مجھے آزاد کر دیا ہے اور زید نے کہا کہ میں نے تجھے آزاد نہیں کیا ہے تو جیسا ضمیرِ غلام تھا ویسا ہی ہے تو مولیٰ کا قول قبول ہو گا پھر اگر غلام نے زید سے قسم لینی چاہی تو لے سکتا ہے اور اگر مدعا علیہ یعنی زید نے کہا کہ تو اصلی آزاد ہے کبھی میرا غلام نہ تھا اور نہ میں نے تجھے آزاد کیا ہے اور قسم لینی چاہی تو امام محمدؒ کے نزدیک قسم نہ لی جائے گی کیونکہ اختلاف

یہاں ولاء میں واقع ہوا نہ حق میں کہ حق میں دونوں کا تصادق ہے اور ولاء میں امام کے نزدیک اختلاف نہیں ہوتا ہے اسی طرح اگر زید نے آزاد...

---

1. قولہ جیسا یعنی نام خود مقر ہے کہ میں اس کا غلام تھا پھر وہ گواہ لائے کہ اس نے مجھے آزاد کیا ہے۔ 2. اختلاف یعنی قسم لینا جائز نہیں ہوتا ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 (398) Kitab al-Wala

A claim was made against the heir of a deceased person who left behind a daughter and some property. The claimant stated, "I emancipated the deceased, and I am entitled to half of the inheritance through 'wala' (the right of succession as an emancipator)." The daughter responded, "My father was originally free." Consequently, no oath shall be required from the daughter regarding the 'wala', but she shall be asked to take an oath regarding the property as follows: "By Allah, I do not know that this claimant has any right in my father's inheritance." In this chapter, the ruling on 'wala of mutual alliance' (wala al-muwalat) is like that of 'wala of manumission' (wala al-itaqah). According to Imam Azam (may Allah have mercy on him), no oath shall be taken regarding 'wala al-muwalat', though the Sahibayn (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad) have disagreed on this point as well.

If the daughter, after an initial denial, subsequently admits to the claimant's assertion, then this claimant will be established as the 'mawla' (patron) of the deceased, and the daughter's prior denial will not negate the wala; this is stated in 'Az-Zakhirah'. If a person makes a claim against a patron (murabbi) among the 'mawali', saying, "He is my patron and he emancipated me," while that patron is absent, and the claimant then changes their mind and makes a similar claim against someone else and demands an oath from them, then according to Imam Azam, an oath will not be taken from the second person, whereas according to the Sahibayn, the matter should be deferred. If the absent patron subsequently confirms the claimant's claim, then the claimant's 'wala' will not be established against the second defendant. However, if he refutes the claim, then it will be established against the second person. This is as mentioned in 'Al-Muhit'.

फ़तावा आलमगिरी ..... जिल्द 5 (398) किताब अल-वला

एक मृतक के वारिस पर, जिसने एक बेटी और संपत्ति छोड़ी है, एक व्यक्ति ने दावा किया कि मैंने मृतक को आज़ाद किया था और मुझे 'वला' (आज़ाद करने वाले का उत्तराधिकार अधिकार) के रूप में आधी विरासत चाहिए। बेटी ने कहा कि मेरा पिता मूल रूप से आज़ाद था। अतः बेटी से 'वला' पर शपथ नहीं ली जाएगी, लेकिन संपत्ति पर इस प्रकार शपथ ली जाएगी कि "ईश्वर की शपथ, मैं नहीं जानती कि मेरे पिता की विरासत में इस दावेदार का कोई अधिकार है।" इस संबंध में 'वला मुवालात' (अनुबंध द्वारा वला) का नियम 'वला इताका' (मुक्ति द्वारा वला) के समान है। इमाम आज़म (रहमतुल्लाह अलैहि) के अनुसार, 'वला मुवालात' पर शपथ नहीं ली जाएगी, जबकि साहबीन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) ने इसमें भी मतभेद किया है।

यदि बेटी ने पहले इनकार करने के बाद दावेदार के दावे को स्वीकार कर लिया, तो वह दावेदार मृतक का 'मौली' (संरक्षक/स्वामी) माना जाएगा और बेटी के पूर्व इनकार से वला का अधिकार समाप्त नहीं होगा। यह 'ज़खीरा' में उल्लेखित है। यदि एक व्यक्ति ने 'मवाली' (स्वतंत्र किए गए लोगों) में से किसी एक संरक्षक (मुरब्बी) पर दावा किया कि वह मेरा मौली है और उसने मुझे आज़ाद किया है, जबकि वह संरक्षक अनुपस्थित है, फिर दावेदार की राय बदल गई और उसने किसी अन्य व्यक्ति पर वैसा ही दावा किया और उससे शपथ की मांग की, तो इमाम आज़म के अनुसार उससे शपथ नहीं ली जाएगी, जबकि साहबीन के अनुसार कार्यवाही रोक दी जाएगी। यदि वह संरक्षक (मुरब्बी) जो अनुपस्थित था, दावेदार के दावे की पुष्टि कर देता है, तो दावेदार का वला दूसरे प्रतिवादी से सिद्ध नहीं होगा। और यदि वह उसे झुठलाता है, तो दूसरे व्यक्ति से वला सिद्ध हो जाएगा। जैसा कि 'अल-मुहीत' में वर्णित है।

میت کے وارث پر جس نے ایک بیٹی و مال چھوڑا ہے دعویٰ کیا کہ میں نے میت کو آزاد کیا اور مجھے ولاء سے نصف میراث چاہئے ہے اور بیٹی نے کہا کہ میرا باپ آزاد اصلی تھا تو دختر سے ولاء پر قسم نہیں لی جائے گی مگر مال پر قسم یوں لی جائے گی کہ واللہ میں نہیں جانتی ہوں کہ میرے باپ کی میراث میں اس مدعی کا کچھ حق ہے اور اس باب میں ولاء موالات حکم ولاءالعتاقہ کے ہے کہ امام اعظمؒ کے نزدیک ولاء موالات پر قسم نہ لی جائے گی اور صاحبینؒ نے اس میں بھی اختلاف کیا ہے اور اگر دختر نے بعد انکار کے پھر مدعی کے دعویٰ کا اقرار کیا تو یہ شخص مدعی اس میت کا مولیٰ قرار پائے گا اور دختر کے انکار سے ولاء کا نقض نہ ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے اگر ایک شخص نے موالی میں سے ایک مربی پر دعویٰ کیا کہ وہ میرا مولیٰ ہے اس نے مجھے آزاد کیا حالانکہ یہ مربی غائب ہے پھر مدعی کی رائے میں یوں آیا کہ اس نے کسی دوسرے پر ایسا دعویٰ کیا اور اس سے قسم طلب کی تو امام اعظمؒ کے نزدیک اس سے قسم نہ لی جائے گی اور صاحبینؒ کے نزدیک توقف کیا جائے گا پس اگر شخص مربی نے جو غائب تھا اگر اس مدعی کے دعویٰ کی تصدیق کی تو مدعی کی ولاء دوسرے مدعاعلیہ سے ثابت نہ ہوگی اور اگر تکذیب کی تو دوسرے سے ثابت ہو جائے گی کذافی المحیط

The Book of Duress (Kitab al-Ikrah) Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 4 399

The Book of Duress

Al-Bahr stated that four terms are used regarding Ikrah (duress/coercion). First, 'Mukrih' (in the active participle form), meaning the one who exerts coercion; the translator uses this term in this sense. Second, 'Mukrah' (in the passive participle form), meaning the person who is coerced or forced, and instead of this, the translator uses the term 'majboor karda' (the forced person). Third, 'Mukrah 'alayh' (that which is coerced upon), the act that one is forced to perform, whether verbally or practically. Fourth, 'Mukrah bihi' (that by which one is coerced), meaning the threat used to frighten someone, such as saying, "I will do this to you if you do not do that," and the translator uses both terms. Therefore, this should be remembered; there are four chapters in this section.

Chapter One: On the Shari'a Definition of Duress, its Types, Conditions for the Ruling, and the Explanation of Some Issues

Shari'a Definition of Duress☆ The Shari'a definition of Duress (Ikrah) is that it is the name for an act that a person performs for someone else without their consent. This is as stated in Al-Kafi.

Types of Duress☆ There are actually two types of duress: first, 'Ikrah al-Mulji' (Compelling Duress), and second, 'Ikrah Ghair al-Mulji' (Non-Compelling Duress). 'Ikrah al-Mulji' is when another person threatens someone to perform a task by saying, "If you do not do this, I will kill you or sever a limb." 'Ikrah Ghair al-Mulji' is when the threat is, "I will imprison you or put you in chains." According to Imam al-A'zam (Imam Abu Hanifa, may Allah have mercy on him), the condition for duress is that it must come from the sovereign of the time. According to the 'Sahibayn' (Imams Abu Yusuf and Muhammad), if the same distress inflicted by a sovereign appears to be coming from someone else, that too will be considered valid Shari'a duress. This is as stated in Al-Nihayah, and the legal verdict (fatwa) is based on this view. If the 'Mukrih' (the coercer) disappears from the sight of the person being coerced, the duress ceases to exist. A mere command from the sovereign without an explicit threat constitutes duress. The 'Sahibayn' stated that if the person commanded knows that if he does not perform the act ordered, the sovereign will take a terrifying action against him, then the sovereign's command constitutes duress. This is written in Fatawa Qadi Khan, and it is mentioned in Fatawa Ahu that Shams al-A'immah al-Halwani stated that duress from someone other than the sovereign will, by

consensus (Ijma), only be established when the person cannot seek assistance from others. If he can seek assistance, there is a difference of opinion: according to Imam al-A'zam, it will not be established, while according to the 'Sahibayn', it will be established; this is found in Tatar Khaniyah. In practice, several elements (ma'ani) are considered in duress: first, regarding the coercer; second, the person coerced; third, the matter one is coerced into; fourth, the basis upon which...

---

1. The word 'panhchta' [reaches/inflicts] means that another person also practically possesses the power to kill or imprison, etc., and he stands in the position of a sovereign.
2. The word 'ma'ani' [meanings/elements] signifies that when all these factors are present together, the evidence of duress will be established.

किताब अल-इकराह (उत्पीड़न/विवशता की पुस्तक) फ़तावा आलमगीरी ..... खंड 4 ३९९

किताब अल-इकराह

अल-बहर ने कहा कि इकराह (उत्पीड़न) में चार शब्दों का उपयोग होता है: पहला 'मुकरिह' (कर्ता संज्ञा के रूप में) जिसका अर्थ है उत्पीड़न करने वाला। अनुवादक इस शब्द का उपयोग इसी अर्थ में करता है। दूसरा 'मुकरह' (कर्म संज्ञा के रूप में) जिसका अर्थ है वह व्यक्ति जिसे विवश किया गया, और इसके स्थान पर अनुवादक 'मजबूर करदा' (विवश किया गया) शब्द का प्रयोग करता है। तीसरा 'मुकरह अलैह' (जिस काम के लिए विवश किया गया), वह कार्य जिसे मौखिक या व्यावहारिक रूप से करने के लिए विवश किया गया। चौथा 'मुकरह बिही' (जिसके द्वारा विवश किया गया), अर्थात वह धमकी जिससे डराया गया कि 'यदि तुम ऐसा नहीं करोगे तो मैं तुम्हारे साथ यह करूँगा', और अनुवादक इन दोनों शब्दों का प्रयोग करता है। अतः इसे याद रखना चाहिए, और इसमें चार अध्याय हैं।

अध्याय एक: इकराह की शरीअत (कानूनी) व्याख्या, प्रकार, नियम की शर्तें और कुछ मसलों के वर्णन में

इकराह की शरीअत व्याख्या☆ इकराह की शरीअत व्याख्या यह है कि इकराह उस कार्य का नाम है जिसे कोई व्यक्ति दूसरे के लिए उसकी सहमति के बिना करता है, जैसा कि अल-काफी में वर्णित है।

इकराह के प्रकार☆ इकराह के वास्तव में दो प्रकार हैं: एक 'इकराह-ए-मुल्जी' और दूसरा 'इकराह-ए-गैर मुल्जी'। इकराह-ए-मुल्जी उसे कहते हैं जब कोई व्यक्ति किसी को कोई कार्य करने के लिए इस प्रकार धमकाए कि 'यदि तुम यह नहीं करोगे तो मैं तुम्हारी जान ले लूँगा या तुम्हारा कोई अंग भंग कर दूँगा'। और इकराह-ए-गैर मुल्जी वह है जहाँ धमकी दी जाए कि 'मैं तुम्हें कैद करूँगा या बेड़ियाँ डाल दूँगा'। इमाम-ए-आज़म (रह.) के अनुसार इकराह की शर्त यह है कि वह समय के सुल्तान (शासक) की ओर से हो। साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार, जो कष्ट सुल्तान की ओर से पहुँचाया जाता है, यदि वही किसी अन्य व्यक्ति की ओर से पहुँचता हुआ दिखाई दे, तो वह भी सही शरीअत इकराह होगा, जैसा कि अल-निहाया में है और इसी मत पर फतवा है। यदि मुकरिह (उत्पीड़क) उस व्यक्ति की नज़रों से ओझल हो जाए जिसे वह विवश कर रहा है, तो इकराह समाप्त हो जाता है। सुल्तान की ओर से बिना धमकी के केवल आदेश देना भी इकराह माना

जाता है। साहिबैन (रह.) ने फरमाया कि यदि आदेश पाने वाला यह जानता है कि यदि मैं यह काम नहीं करूँगा जिसका आदेश दिया गया है, तो सुल्तान मेरे साथ भयानक व्यवहार करेगा, तो सुल्तान का आदेश इकराह होगा। यह फ़तावा काज़ी खान में लिखा है और फ़तावा आहू में उल्लेख है कि शम्स अल-अइम्मा हलवानी ने वर्णन किया कि सुल्तान के अलावा किसी अन्य की ओर से इकराह सर्वसम्मति (इज्मा) से केवल तभी सिद्ध होगा जब वह व्यक्ति दूसरे से सहायता नहीं ले सकता हो। यदि वह सहायता ले सकता हो, तो मतभेद है: इमाम-ए-आज़म के अनुसार यह सिद्ध नहीं होगा और साहिबैन के अनुसार सिद्ध होगा; यह तातार खानिया में है। इकराह में व्यावहारिक रूप से कुछ तत्वों (मानी) का विचार किया जाता है: पहला मुकरिह, दूसरा वह जिसे विवश किया गया, तीसरा वह कार्य जिसके लिए विवश किया गया, चौथा वह बात जिसके आधार पर...

---

1. 'पहुँचता' का अर्थ है कि अन्य व्यक्ति को भी वास्तव में यह शक्ति प्राप्त है कि वह हत्या या कैद आदि कर सकता है और वह सुल्तान के समान है।
2. 'मानी' (तत्व) का अर्थ है कि जब ये सभी बातें एकत्र होंगी तभी इकराह का प्रमाण मिलेगा।

کتاب الاکراہ

قال البحر جم اکراہ میں چار لفظ کا استعمال ایک مکرہ بصیغہ اسم فاعل یعنی مکراہ کرنے والا اس لفظ کو مترجم استعمال کرتا ہے اس معنی میں دوسرا مکرہ بصیغہ اسم مفعول یعنی جس شخص کو باکراہ مجبور کیا اور بجائے اس کے مترجم لفظ مجبور کردہ استعمال کرتا ہے اور تیسرا مکرہ علیہ جس کام پر قولا یا فعلا مجبور کیا چوتھا مکرہ بہ یعنی جس وعید سے ڈرایا کہ تیرے ساتھ یہ کروں گا اگر تو ایسا نہ کرے گا اور ان دونوں لفظوں کو مترجم استعمال کرتا ہے پس یاد رکھنا چاہئے اور اس میں چار ابواب ہیں۔

باب اول: اکراہ کی تفسیر شرعی، انواع، شروطِ حکم اور بعض مسائل کے بیان میں

اکراہ کی شرعی تفسیر☆ اکراہ کی تفسیر شرعی یہ ہے کہ اکراہ ایسے فعل کا نام ہے جس کو آدمی غیر کے واسطے بلا اس کی رضامندی کے کرتا ہے کذا فی الکافی۔

انواعِ اکراہ☆ اور اکراہ کی دراصل خود دو قسم ہیں ایک اکراہِ ملجی دوسرا اکراہِ غیر ملجی پس اکراہِ ملجی اس کو کہتے ہیں کہ غیر شخص کو کسی کام کرنے پر یوں دھمکائے کہ اگر نہ کرے گا تو تیرے جان ہلاک کروں گا یا کوئی عضو تلف کردوں گا اور جو اکراہِ غیر ملجی ہے وہ یہ ہے کہ قید کروں گا یا بیڑیاں ڈالوں گا اور شرطِ اکراہ کی امام اعظمؒ کے نزدیک یہ ہے کہ اکراہ بادشاہ وقت کی طرف سے ہو اور صاحبینؒ کے نزدیک جو صدمہ سلطان کی طرف سے پہنچتا ہے اگر وہی غیر کی طرف سے پہنچتا نظر آئے تو یہ بھی اکراہ شرعی صحیح ہوگا کذا فی النہایہ اور اسی قول پر فتویٰ ہے اور اگر مکرہ یعنی اکراہ کرنے والا اس شخص کی نظر سے جس کو مجبور کرتا

ہے غائب ہوا تو اکراہ جاتا رہا اور سلطان کی طرف سے فقط حکم دینا بدوں تہدید کے اکراہ ہوتا ہے اور صاحبینؒ نے فرمایا کہ اگر مامور یہ جانتا ہے کہ اگر میں یہ کام جس کا حکم دیا ہے نہ کروں گا تو بادشاہ میرے ساتھ خوفناک امر کرے گا تو سلطان کا حکم ہے اکراہ ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے اور فتاویٰ آہو میں مذکور ہے کہ شمس الائمہ حلوانی نے بیان کیا کہ سوائے سلطان کے دوسرے کی طرف سے اکراہ بالاجماع اسی وقت متحقق ہوگا کہ جب یہ شخص دوسرے سے استعانت نہیں لے سکتا ہے اور اگر لے سکتا ہو تو اختلاف ہے امام اعظمؒ کے نزدیک نہ متحقق ہوگا اور صاحبینؒ کے نزدیک متحقق ہو گا یہ تاتار خانیہ میں ہے۔ اکراہ میں چند معانی عملاً اعتبار ہے ایک مکرہ میں دوسرے جس کو مجبور کیا ہے تیسرے جس امر پر مجبور کیا چوتھے جس بات پر

---

1. قولہ پہنچتا یعنی غیر کو بھی بالفعل یہ قوت حاصل ہے کہ وہ قتل یا قید وغیرہ کر سکتا ہے اور یہ بمنزلہ سلطان ہے۔
2. قولہ معانی یعنی جب یہ باتیں سب جمع ہوں تب اکراہ کا ثبوت ہوگا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (400) (Kitab al-Ikrah - Book of Coercion)

He has threatened, so in the matter of compulsion (Ikrah), it is considered essential that the matter he threatened with must be within the coercer's power to carry out. If it is not so, meaning the coercer cannot do what he threatens, then the coercion against such a person is not true coercion but mere nonsense (hadyan). Regarding the person who is threatened and forced, it is considered that the person should fear for his life from the coercer's side, believing that the threat will be carried out quickly. This is because a person, by nature, is not coerced without such fear. It is also essential that the threat involves loss of life, or becoming crippled, or the loss of a limb, or a threat of something with which the person is not pleased. Furthermore, regarding the act one is coerced into, it is essential that before the coercion, the person would have refrained from that act, whether for his own right, the right of another person, or a legal (Shariah) right. Due to these differing circumstances, the ruling will vary; this is in 'Al-Mabsut'. As for the ruling on coercion, i.e., concession (rukhsah) or permissibility (ibahah), it will be established upon the fulfillment of the conditions of coercion. The principle is that all verbal transactions (tasarrufat al-qawli) under coercion are, in our view, concluded. However, among these, those transactions that are liable to cancellation (fasakh), such as sale (bay') and lease (ijarah), will be cancelled. Those that cannot be cancelled, such as divorce (talaq), manumission ('ataq), marriage (nikah), tadbir, istila, and vows (nadhr), will remain binding. This is in 'Al-Kafi'.

When someone is coerced into an action by a threat to life or limb, that action will be transferred from the coerced person to the coercer, but only in cases where the coerced person acts merely as an instrument (alah) of the coercer. In such cases, it will be as if the coercer himself performed the act. For example, if Zaid is threatened with death or loss of a limb unless he kills Amr or destroys his property. If one is forced to say something by a threat to life or limb, and that statement is such that its seriousness (jidd) and jesting (hazl) are equal, and its proof depends solely on the utterance—such as divorce and manumission—then the ruling is that in the matter of destruction, the coerced person is considered an instrument of the coercer, and liability is transferred to the coercer. This is because the coerced person can be an instrument in destruction, but in the right of utterance, where the coerced person cannot be an instrument, the statement will be attributed to him. If the statement is such that seriousness and jesting are not equal, such as sale, lease, and confession (iqrar), the ruling is that the statement will be declared invalid (fasid). Similarly, if the

statement is such that seriousness and jesting are equal, but its proof does not solely depend on the utterance, the ruling is also the invalidity of that statement. Even the apostasy (riddah) of a coerced person is not valid. Apostasy is something where seriousness and jesting are equal, but its proof is not solely related to the words. Therefore, if Zaid is forced to commit disbelief (kufr) and he confesses to it, he will not become a disbeliever; this is in 'Al-Muhit'. If a person is forced to an action by threat of mere imprisonment, it carries no special ruling, and it will be considered that the person performed the act voluntarily. If forced to a statement by threat of imprisonment, and the statement is such that seriousness and jesting are not equal, it is invalid. If seriousness and jesting are equal, it carries no ruling, and it will be considered that the coerced person spoke of his own choice; this is in 'Al-Nihayah'.

Thus, if someone is coerced into buying, selling, confessing, or leasing by threat of death, severe beating, or long imprisonment, the coerced person will have an option (khiyar), whether to complete the transaction or cancel it. Contrary to this, if the threat was only one day's imprisonment or one stroke of a whip, this ruling does not apply. However, if the coerced person is of high rank such that he would be significantly harmed by such an act, he will be considered coerced. The amount of imprisonment constituting coercion is that which causes profound grief, and for beating, it is that which causes severe pain, and...

1. 'Tadbir' refers to saying to one's slave, "You are free upon my death," and 'Istila' refers to making a slave girl an 'Umm al-Walad'. 2. Meaning, the matter established by words where seriousness and jesting are equal; i.e., whether said seriously or in jest, the divorce occurs, as per the Hadith of the Prophet (PBUH): "Three things, their seriousness is serious and their jesting is serious..." until the end of the Hadith.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 4 (400) (किताब अल-इकराह - विवशता की किताब)

डराया गया है, अतः विवशता (इकराह) के मामले में यह विश्वसनीय है कि जिस बात से डराया गया है, वह डराने वाले के अधिकार में हो कि वह उसे कर सके। यदि ऐसा नहीं होगा, अर्थात जिससे वह डराता है उसे कर नहीं सकता, तो ऐसे व्यक्ति की विवशता 'इकराह' नहीं बल्कि व्यर्थ की बात (हदयान) है। और जिस व्यक्ति को डराया और मजबूर किया गया है, उसमें यह विचारणीय है कि वह विवश करने वाले की ओर से अपनी जान के प्रति भयभीत हो कि जिस बात से उसे डराया गया है, वह उसे तुरंत कर डालेगा, क्योंकि मनुष्य स्वभावतः बिना ऐसे भय के विवश नहीं होता। और जिस बात से डराया गया है, उसमें यह विश्वसनीय है कि उससे जान का नुकसान हो, या वह अपंग (लुन्जा) हो जाए, या कोई अंग नष्ट हो जाए, या ऐसी बात से डराए जिससे वह व्यक्ति सहमत न हो। और जिस कार्य पर विवश किया गया है, उसमें यह विश्वसनीय है कि विवशता से पहले वह व्यक्ति उस कार्य से रुकने वाला हो, चाहे वह स्वयं के अधिकार के कारण हो, किसी अन्य व्यक्ति के अधिकार के कारण हो, या शरिया अधिकार के कारण हो। इन स्थितियों के अंतर के कारण आदेश (हुक्म) भिन्न होगा, यह 'मब्सूत' में है। रहा विवशता का आदेश, अर्थात अनुमति (रुख़सत) या वैधता (इबाहत) आदि, तो वह विवशता की शर्त पूरी होने पर सिद्ध होगा। मूल सिद्धांत यह है कि विवशता में हमारे यहाँ सभी मौखिक कार्य (तसर्रुफ़ात-ए-क़ौली) प्रभावी होते हैं, लेकिन उनमें से वे कार्य जो रद्द (फ़स्ख़) होने के योग्य हैं, जैसे क्रय-विक्रय (बय) और पट्टा (इजा़रा) आदि, वे रद्द हो जाएंगे। और जो रद्द नहीं हो सकते, जैसे तलाक़, दास-मुक्ति (एताक़), निकाह, तदबीर, इ्स्तीला और मन्नत (नज़्र), ये कार्य अनिवार्य (लाज़िम) रहेंगे। यह 'काफ़ी' में है।

जब जान या अंग की हानि का डर दिखाकर किसी कार्य को करने के लिए मजबूर किया जाए, तो वह कार्य मजबूर किए गए व्यक्ति से हटाकर (विवश करने वाले पर) स्थानांतरित किया जाएगा, लेकिन केवल उन स्थितियों में जहाँ मजबूर व्यक्ति विवश करने वाले का मात्र एक उपकरण (औज़ार) बन सकता हो। ऐसी स्थिति में यह माना जाएगा कि विवश करने वाले ने स्वयं वह कार्य किया है। उदाहरण के लिए, ज़ैद को धमकाया गया कि 'तुझे मार डालूँगा या तेरा हाथ काट दूँगा यदि तूने अम्र की हत्या न की या उसका माल नष्ट न किया'। और यदि जान या अंग की हानि का डर दिखाकर कुछ कहने के लिए विवश किया गया, तो यदि वह कथन ऐसा है जिसकी गंभीरता (जद) और मज़ाक (हज़ल) समान हैं और उसका प्रमाण केवल कहने से संबंधित है, जैसे तलाक़ और दास-मुक्ति, तो ऐसी विवशता का आदेश यह है कि हानि के अधिकार में विवश व्यक्ति को विवश करने वाले का

उपकरण माना जाएगा और दायित्व विवश करने वाले पर होगा। क्योंकि विवश व्यक्ति हानि पहुँचाने में उपकरण हो सकता है, परंतु उच्चारण (तल्फ़्फ़ुज़) के अधिकार में जहाँ विवश व्यक्ति उपकरण नहीं हो सकता, वहाँ इसे विवश व्यक्ति का ही कार्य माना जाएगा। यदि वह कथन ऐसा हो जिसकी गंभीरता और मज़ाक समान न हों, जैसे क्रय-विक्रय, पट्टा और स्वीकृति (इक़रार), तो आदेश यह है कि इस कथन को अवैध (फ़ासिद) माना जाएगा। इसी प्रकार यदि कथन ऐसा हो जिसकी गंभीरता और मज़ाक समान हों, परंतु उसका प्रमाण केवल बोलने पर निर्भर न हो, तो भी विवशता का आदेश उस कथन को अवैध करना ही है। यहाँ तक कि विवश व्यक्ति का धर्मत्याग (रद्दत) भी मान्य नहीं है। धर्मत्याग ऐसी चीज़ है जिसकी गंभीरता और मज़ाक समान हैं, परंतु उसका प्रमाण शब्दों से संबंधित नहीं है। अतः यदि किसी ने ज़ैद को कुफ़्र (अविश्वास) के लिए विवश किया और उसने कुफ़्र स्वीकार किया, तो वह काफ़िर नहीं होगा; यह 'मुहीत' में है। यदि विवश करने वाले ने केवल कैद की धमकी देकर किसी कार्य के लिए विवश किया, तो उसका कोई आदेश नहीं है और यह माना जाएगा कि उसने बिना विवशता के स्वयं वह कार्य किया है। यदि कैद की धमकी से कुछ बोलने पर विवश किया गया, तो यदि वह कथन ऐसा है जिसकी गंभीरता और मज़ाक समान नहीं हैं, तो आदेश यह है कि वह कथन अवैध है। और यदि गंभीरता और मज़ाक समान हैं, तो इसका कोई आदेश नहीं है और यह माना जाएगा कि विवश व्यक्ति ने अपनी इच्छा से यह शब्द कहे हैं; यह 'निहाया' में है।

अतः यदि किसी व्यक्ति को हत्या, गंभीर पिटाई या लंबी कैद की धमकी देकर खरीदने, बेचने, स्वीकृति देने या पट्टे पर विवश किया गया, तो विवश व्यक्ति को विकल्प (ख़ियार) होगा कि वह सौदे को पूरा करे या रद्द कर दे। इसके विपरीत, यदि धमकी केवल एक दिन की कैद या एक कोड़े की थी, तो यह आदेश लागू नहीं होगा। लेकिन यदि विवश व्यक्ति प्रतिष्ठित पद वाला व्यक्ति हो जिसके बारे में ज्ञात हो कि वह ऐसे कार्य से पीड़ित होगा, तो उसे विवश व्यक्ति माना जाएगा। कैद की वह मात्रा जो विवशता (इकराह) मानी जा सकती है, उतनी है जिससे गहरा दुख पहुँचे, और पिटाई की वह मात्रा जिससे गंभीर दर्द हो और...

1. 'तदबीर' का अर्थ है अपने दास के बारे में यह कहना कि "मेरे मरने पर तुम स्वतंत्र हो", और 'इ्स्तीला' का अर्थ है अपनी दासी को 'उम्म-अल-वलद' बनाना। २. अर्थात वह मामला जो शब्दों से सिद्ध होता है जिसमें गंभीरता और मज़ाक समान हैं, अर्थात चाहे गंभीरता से कहे या मज़ाक में, तलाक़ प्रभावी हो जाएगी। जैसा कि हदीस में है: "तीन चीज़ें ऐसी हैं जिनकी गंभीरता भी गंभीर है और मज़ाक भी गंभीर है..." अंत तक।

ڈرایا ہے پس مکرہ میں یہ معتبر ہے کہ جس امر سے ڈرایا ہے وہ امر اس کے اختیار میں ہو کہ اس کا ایقاع کر سکتا ہو اور اگر ایسا نہ ہو گا یعنی جس سے ڈراتا ہے اس کو کر نہیں سکتا ہے تو ایسے شخص کا اکراہ اکراہ نہیں ہدیان ہے اور جس شخص کو ڈرایا ہے اور مجبور کیا ہے اس میں یہ اعتبار ہے کہ مکرہ کی طرف سے وہ شخص اپنی جان پر خوفناک ہو کہ جس امر سے ڈراتا ہے اس کو جلدی دفع کرے گا کیونکہ وہ شخص یا بطبع بدوں اس کے مجبور نہیں ہو گا اور جس امر سے ڈراتا ہے اس میں یہ معتبر ہے کہ اس سے جان تلف ہو یا لنجہ ہو جائے یا کوئی عضو تلف ہو جائے یا ایسے امر سے ڈرائے جس سے یہ شخص راضی نہیں ہے اور جس کام پر اکراہ کیا ہے اس میں یہ معتبر ہے کہ قبل اکراہ کے وہ کام اس شخص سے ممتنع ہو خواہ اسی کے حق کی وجہ سے یا دوسرے آدمی کے حق کی وجہ سے یا شرعی حق کی وجہ سے اور ان احوال کے اختلاف کی وجہ سے حکم مختلف ہو گا یہ مبسوط میں ہے۔ رہا حکم اکراہ کا یعنی رخصت یا اباحت وغیرہ سو اکراہ کی شرط پائی جانے پر ثابت ہو گا اور اصل یہ ہے کہ مکرہ کے سب تصرفات قولی ہمارے نزدیک منعقد ہوتے ہیں لیکن ان میں تصرفات میں سے جو تصرفات محتمل فسخ ہیں جیسے بیع و اجارہ وغیرہ وہ فسخ ہو جائیں گے اور جو فسخ نہیں ہو سکتے ہیں جیسے طلاق و عتاق و نکاح و تدبیر و استیلا و نذر سو یہ تصرفات لازم رہیں گے یہ کافی میں ہے۔

جب تلف نفس یا عضو پر ڈرا کر کسی فعل کرنے پر اکراہ کیا تو وہ فعل مجبور کردہ سے منتقل کیا جائے گا مگر ان صورتوں میں منتقل کیا جائے گا کہ جن میں مجبور کردہ شخص مکرہ کا آلہ ہو سکتا ہے پس ایسا ہو جائے گا کہ گویا خود ہی مکرہ نے یہ فعل کیا ہے اور اس کی مثال یہ ہے کہ مثلاً زید کو دھمکایا کہ تجھے قتل کروں گا یا تیرا ہاتھ کاٹ ڈالوں گا اگر تو نے عمرو کو قتل نہ کیا

یا اس کا مال تلف نہ کیا اور اگر تلف نفس یا عضو پر ڈرا کر کسی قول کہنے پر مجبور کیا پس اگر وہ قول ایسا ہو کہ جس کا جد و ہزل یکساں ہے اور اس کا ثبوت متعلق بقول ہے جیسے طلاق و عتاق تو ایسے اکراہ کا حکم یہ ہے کہ حق اتلاف میں مجبور کردہ شخص مکرہ کا آلہ قرار دیا جائے گا اور اتلاف اس سے منتقل ہو کر مکرہ پر پڑے گا کیونکہ مجبور کردہ حق اتلاف میں مکرہ کا آلہ ہو سکتا ہے مگر حق تلفظ میں جس میں مجبور کردہ شخص مکرہ کا آلہ نہیں ہو سکتا ہے وہ مجبور کردہ ہی سے اعتبار کیا جائے گا اور اگر ایسا قول ہو کہ جس کا جد و ہزل یکساں نہ ہو جیسے بیع واجارہ و اقرار تو ایسے اکراہ کا حکم یہ ہے کہ یہ قول فاسد قرار دیا جائے گا اسی طرح اگر ایسا قول ہو جس کا جد وہزل یکساں ہے مگر اس کا ثبوت متعلق بقول نہیں ہے تو ایسے اکراہ کا حکم بھی اس قول کا فساد ہے حتیٰ کہ مجبور کردہ کی ردت یعنی مرتد ہونا صحیح نہیں ہے پس ردت ایسی چیز ہے کہ اس کا جدو ہزل یکساں ہے مگر ثبوت ردت متعلق بہ لفظ نہیں ہے پس اگر ایک شخص نے زید کو مجبور کیا کہ کفر کرے اس نے کفر قبول کرنے کا اقرار کیا تو کافر نہ ہو گا یہ محیط میں ہے۔ اگر مکرہ نے قید وبند سے ڈرا کر کسی فعل پر مجبور کیا تو اس کا کچھ حکم نہیں ہے اور یوں قرار دیا جائے گا کہ اس شخص نے بلا اکراہ خود ہی اس فعل کو کیا ہے اور اگر قید بند سے ڈرا کر کسی قول پر مجبور کیا پس اگر ایسا قول ہے جس کا جد و ہزل یکساں نہیں ہے تو اس کا حکم یہ ہے کہ یہ قول فاسد ہے اور اگر ایسا قول ہو جس کا جد و ہزل یکساں ہے تو اس کا کچھ حکم نہیں ہے اور یوں قرار دیا جائے گا کہ مجبور کردہ نے خود اپنے اختیار سے یہ لفظ کہا ہے کہ یہ نہایہ میں ہے۔

پس اگر کسی شخص کو قتل کیا یا ضرب شدید یا قید مدید سے ڈرا کر خرید یا فروخت یا اقرار یا اجارہ پر مجبور کیا تو مجبور کردہ کو خیار ہو گا چاہے بیع کو تمام کر دے یا فسخ کر دے بخلاف اس کے اگر ایک روز کی قید یا بند یا ایک کوڑا مارنے پر ڈرایا تو یہ حکم نہیں ہے لیکن اگر یہ

شخص مجبور کردہ صاحب منصب ہو کہ اس کے حال سے معلوم ہو کہ یہ شخص ایسے فعل سے متضرر ہو گا تو یہ شخص مجبور کردہ قرار دیا جائے گا اور قید کی وہ مقدار جو اکراہ ہو سکتی ہے اس قدر ہے کہ جس سے گھلا ہوا غم لاحق ہو اور ضرب سے اس قدر ہے کہ جس سے درد شدید حاصل ہو اور

۱ قولہ تدبیر اپنے مملوک کے حق میں کہے کہ میرے مرنے پر آزاد ہے اور استیلا اپنی فلانۃ باندی کو ام ولد بنائے۔ ۲ یعنی وہ امر جو قول سے ثابت ہوا اس میں جد و ہزل یکساں ہے یعنی خواہ جد سے کہے تو طلاق واقع ہو گی خواہ ہزل سے کہے تو طلاق واقع ہوتی ہے بقولہ علیہ السلام ثلث جد ہن جد و ہزلہن جد الحدیث۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 401 | Book of Coercion (Kitab al-Ikrah)

There is no fixed limit for coercion that cannot be increased or decreased; rather, it depends on the opinion of the leader/judge of the time. This is because it varies according to people's circumstances. Some individuals do not experience pain without severe beating and long imprisonment, while some honorable and high-ranking individuals are distressed by the slightest humiliation, such as a single lash or a reprimand, especially if this act is done in a public gathering or before the Sultan. For such people, coercion is established by even that much; this is stated in *At-Tabayin*. If Zaid forced Amr to sell and hand over a property, this sale is considered *makruh* (disapproved/vitiated due to duress). If he forced him only to sell, and Amr sold and then handed it over willingly, the sale is not *makruh*. Thus, it is established that coercion to sell does not automatically imply coercion to hand over; handing it over is considered consent, and the ruling will be that he has permitted the sale. Based on this, we say that if a person claims, "I was forced to sell and now I want to take the object back from the buyer," such a claim shall not be heard unless he claims, "I was forced both to sell and to hand it over." When coercion occurs for both sale and delivery, rendering the sale *makruh*, and the buyer takes possession, he becomes the owner through *Milk-e-Fasid* (vitiated ownership), and the buyer's subsequent transactions in it are valid. After a transaction, if the coerced person contests it, then if the transaction is such that it is liable to be rescinded, the coerced person has the right to nullify the transaction and reclaim his property wherever he finds it. However, if the transaction is not liable to be rescinded after occurrence, such as manumission (freeing a slave) or *tadbir* (promising freedom upon death), the coerced person cannot nullify it but has the right to claim the value as compensation (*daman*). He may then choose to take the value from the coercer as of the day of delivery to the buyer, or take it from the buyer as a penalty.

If he chooses to take compensation from the buyer, he may take the value as of the day the buyer took possession or the day he freed the slave; this is in *Az-Zakhira*. If Zaid forced Amr to sell and Amr took possession of the price (*thaman*) voluntarily, this constitutes permission because voluntary possession of the price is evidence of consent, and that was the condition. In contrast, if coercion was applied to a gift (*hiba*) but not to its delivery, and the coerced person delivered it, this is not considered permission for the gift even if delivered voluntarily. If the coerced person accepted under duress, this is not permission for sale, and it is mandatory for him to return the price if it is still in his possession, because the contract is *fasid* (vitiated)

due to coercion. If the object has been destroyed, he cannot take anything from him. If the object is destroyed in the hands of the buyer, while the buyer was not the coercer but the seller was coerced, the buyer must pay its value as a penalty to the seller, and the seller has the option to seek compensation from the coercer (1). If he takes compensation from the coercer, the coercer shall recover the price from the buyer. If he takes compensation from the buyer, the buyer's ownership of the object is established, and the coercer cannot take anything from the buyer. If the buyer sold it to another, and the second to a third, and so on through several sales, all sales will become effective once the first buyer pays the compensation. The original seller has the option to seek compensation from any of the buyers he chooses. Whichever buyer pays the compensation will become the owner, and all sales occurring after his purchase will become valid, but the sales prior to his will be void (*batil*). Conversely, if the coerced person permits any of these sales, all prior and subsequent sales become valid, and he shall recover the price from the first buyer; this is in *At-Tabayin*.

---

1. Because the sold object has been destroyed. 2. The term "Mukrih" refers to the one who performed the coercion, as he is the cause, and the act of the coerced is attributed to him, as is the case everywhere in valid instances of coercion.

इसकी कोई ऐसी सीमा निर्धारित नहीं है जिससे कम या ज़्यादा न हो सके, बल्कि यह समय के इमाम (शासक/न्यायाधीश) की राय पर निर्भर है, क्योंकि यह लोगों की परिस्थितियों के अनुसार बदलता रहता है। कुछ लोग ऐसे होते हैं जो गंभीर प्रहार और लंबी कैद के बिना कष्ट महसूस नहीं करते, और कुछ शरीफ़ और सम्मानित लोग होते हैं जो मामूली अपमान जैसे एक कोड़ा या कान खींचे जाने से भी पीड़ित हो जाते हैं, विशेष रूप से जब यह कृत्य उनके साथ आम सभा में या सुल्तान के सामने किया जाए। ऐसे लोगों के हक़ में विवशता (इकराह) केवल इसी स्तर से सिद्ध हो जाएगी; यह 'तबीन' में उल्लेखित है। यदि ज़ैद ने अम्र को बिक्री (बै') करने और उसे सौंपने के लिए मजबूर किया, तो यह बिक्री मकरूह (अनुचित) होगी। और यदि उसने केवल बिक्री के लिए मजबूर किया और अम्र ने बिक्री के बाद अपनी इच्छा से उसे सौंप दिया, तो यह बिक्री मकरूह नहीं है। अतः यह सिद्ध हुआ कि बिक्री पर विवश करने से सुपुर्दगी (सौंपने) पर विवशता नहीं होती; सुपुर्दगी करना सहमति माना गया और इससे यह आदेश होगा कि उसने बिक्री की अनुमति दे दी है। इसी आधार पर हमने कहा है कि जो व्यक्ति यह दावा करे कि मुझे बिक्री के लिए मजबूर किया गया था और अब मैं वस्तु (मबी') को खरीदार (मुश्तरी) से वापस लेना चाहता हूँ, तो उसके दावे की सुनवाई तब तक नहीं होगी जब तक वह यह दावा न करे कि मुझे बिक्री करने के बाद उसे सौंपने के लिए मजबूर किया गया था। और जब विवशता बिक्री और सुपुर्दगी दोनों पर हो जिससे बिक्री मकरूह हो जाए, और खरीदार ने वस्तु पर कब्ज़ा कर लिया हो, तो यह 'मिल्क-ए-फासिद' (अवैध स्वामित्व) के रूप में उसका मालिक होगा और खरीदार के लेन-देन इसमें प्रभावी होंगे। लेन-देन के बाद यदि विवश किए गए व्यक्ति ने इस पर विरोध किया, तो यदि वह लेन-देन ऐसा है जिसे रद्द (नक़्ज़) किया जा सकता है, तो विवश व्यक्ति को अधिकार है कि वह उस लेन-देन को रद्द करके अपनी वस्तु जहाँ भी पाए, वापस ले ले। और यदि लेन-देन ऐसा है जिसे रद्द नहीं किया जा सकता, जैसे कि आज़ाद कर देना (इतक़) या मुदब्बिर बना देना आदि, तो विवश व्यक्ति उसे रद्द नहीं कर सकता, लेकिन उसे मूल्य की क्षतिपूर्ति (ज़मान) लेने का अधिकार है। फिर वह चाहे तो विवश करने वाले (मुकर्रिह) से सुपुर्दगी के दिन का मूल्य ले ले या खरीदार से यह मूल्य दंड के रूप में ले ले।

यदि उसने खरीदार से क्षतिपूर्ति लेना चुना, तो वह चाहे तो खरीदार के कब्ज़ा करने के दिन का मूल्य ले या जिस दिन उसने उसे आज़ाद किया उस दिन का मूल्य ले; यह 'ज़ख़ीरा' में है। यदि ज़ैद ने अम्र को बिक्री के लिए मजबूर किया और अम्र ने स्वेच्छा से मूल्य (थमन) पर कब्ज़ा किया, तो यह अनुमति

है क्योंकि मूल्य पर स्वेच्छा से कब्ज़ा करना सहमति का प्रमाण है और यही शर्त थी। इसके विपरीत, यदि दान (हिबा) पर मजबूर किया लेकिन सुपुर्दगी पर मजबूर नहीं किया और विवश व्यक्ति ने सुपुर्दगी कर दी, तो यह दान की अनुमति नहीं मानी जाएगी, भले ही उसने स्वेच्छा से सुपुर्द किया हो। और यदि विवश व्यक्ति ने दबाव में इसे स्वीकार किया, तो यह बिक्री की अनुमति नहीं है और उस पर मूल्य वापस करना अनिवार्य होगा यदि वह उसके पास मौजूद हो, क्योंकि विवशता के कारण अनुबंध 'फासिद' (दोषपूर्ण) है। और यदि वस्तु नष्ट हो गई हो, तो वह उससे कुछ नहीं ले सकता। और यदि खरीदार के हाथ में वस्तु नष्ट हो गई, जबकि खरीदार ने मजबूर नहीं किया था बल्कि विक्रेता मजबूर था, तो खरीदार उसका मूल्य विक्रेता को दंड के रूप में दे दे और विक्रेता को अधिकार है कि वह विवश करने वाले (मुकर्रिह) से क्षतिपूर्ति ले। फिर यदि उसने विवश करने वाले से क्षतिपूर्ति ली, तो विवश करने वाला खरीदार से मूल्य वापस लेगा। और यदि खरीदार से क्षतिपूर्ति ली, तो खरीदार का स्वामित्व वस्तु पर सिद्ध हो जाएगा और विवश करने वाला खरीदार से कुछ नहीं ले सकता। और यदि खरीदार ने इसे किसी दूसरे को बेच दिया और दूसरे ने तीसरे को, और इसी तरह कई बार बिक्री हुई, तो खरीदार अव्वल (पहले खरीदार) द्वारा क्षतिपूर्ति देने से सभी बिक्री प्रभावी हो जाएंगी। और मूल विक्रेता (बाइ' अव्वल) को अधिकार है कि वह जिस भी खरीदार से चाहे क्षतिपूर्ति ले। और जो खरीदार उन खरीदारों में से क्षतिपूर्ति देगा, वह मालिक हो जाएगा और उसके बाद हुए सभी सौदे वैध हो जाएंगे, लेकिन उससे पहले के सौदे अमान्य (बातिल) होंगे। इसके विपरीत, यदि विवश व्यक्ति ने इन बिक्रियों में से किसी एक की अनुमति दे दी, तो पहले और बाद की सभी बिक्रियाँ वैध हो जाएंगी और वह खरीदार अव्वल से मूल्य वसूल करेगा; यह 'तबीन' में है।

---

1. क्योंकि वस्तु (मबी') नष्ट हो गई है। 2. शब्द 'मुकर्रिह' (विवश करने वाला), क्योंकि वही कारण है और विवश व्यक्ति का कार्य उसी की ओर संदर्भित होता है, जैसा कि सही विवशता के मामलों में हर जगह होता है।

اس کی کوئی ایسی حد مقرر نہیں ہے کہ جس سے کم و زیادہ نہ ہو سکے بلکہ یہ امام وقت کی رائے پر موقوف ہے اس واسطے کہ یہ باختلاف احوال مردم مختلف ہوتا ہے پس بعضے آدمی ایسے ہوتے ہیں جو بدوں ضرب شدید و قید مدید کے دردناک نہیں ہوتے ہیں اور بعضے شریف و صاحب منصب ہوتے ہیں کہ ادنیٰ توہین سے مثل ایک کوڑے یا گوشمالی سے متضرر ہوتے ہیں خصوصاً جبکہ یہ حرکت ان کے ساتھ مجمع عام میں یا سلطان کے روبرو کی جائے تو ایسے لوگوں کے حق میں اکراہ صرف اسی قدر سے ثابت ہو گا یہ تبیین میں ہے۔ اگر زید نے عمرو کو بیع کر کے سپرد کر دینے پر مجبور کیا تو یہ بیع مکروہ ہو گی اور اگر اس نے فقط بیع پر مجبور کیا اور عمرو نے بیع کر کے بخوشی سپرد کیا تو یہ بیع مکروہ نہیں ہے پس ثابت ہوا کہ بیع پر اکراہ کرنے سے سپرد کر دینے پر اکراہ نہیں ہوتا ہے پس سپرد کرنا رضامندی ہوا اور اس سے یہ حکم ہو گا کہ اس نے بیع کی اجازت دے دی اور اسی سے ہم نے کہا کہ جو شخص یوں دعویٰ کرے کہ میں بیع کرنے پر مجبور کیا گیا تھا اور اب چاہتا ہوں کہ مبیع مشتری سے واپس لے تو اس دعویٰ کی سماعت نہ ہو گی تا وقتیکہ یوں دعویٰ نہ کرے کہ میں بیع کر کے سپرد کر دینے پر مجبور کیا گیا تھا اور جب اکراہ بیع کر کے سپرد کر دینے پر واقع ہوتی کہ بیع مکروہ ہو جائے اور مشتری نے مبیع پر قبضہ کیا تو یہ ملک فاسد اس کا مالک ہو گا اور مشتری کے تصرفات اس میں نافذ ہوں گے اور بعد تصرف کے اگر مجبور کردہ نے اس سے خصومت کی پس اگر ایسا تصرف ہو جو بعد وقوع کے محتمل نقض ہو تو مجبور کردہ کو اختیار ہے کہ اس کا تصرف توڑ کر اپنے مال مبیع کو جہاں پائے واپس لے اور اگر ایسا تصرف ہو جو بعد وقوع کے محتمل نقض نہیں ہے جیسے عتق و تدبیر وغیرہ تو مجبور کردہ اس کو نہیں توڑ سکتا ہے مگر اس کو قیمت کی

ضمان لینے کا اختیار ہے پس چاہے مکرہ سے مشتری کے سپرد کرنے کے روز کی قیمت لے یا مشتری سے یہ قیمت ڈانڈ لے۔

پس اگر اس نے مشتری سے ضمان لینا اختیار کیا تو چاہے مشتری کے قبضہ کرنے کے روز کی قیمت لے یا جس روز اس نے آزاد کیا ہے اس روز کی قیمت لے یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر زید نے عمرو کو بیع پر مجبور کیا اور عمرو نے ثمن پر بطوع خود قبضہ کیا تو یہ اجازت ہے کیونکہ ثمن پر بطوع خود قبضہ کرنا رضامندی کی دلیل ہے اور یہی شرط تھی بخلاف اس کے اگر ہبہ پر اکراہ کیا سپرد کرنے پر اکراہ نہ کیا اور مجبور کردہ نے سپرد کیا تو یہ اجازت ہبہ نہیں ہے اگر چہ بطوع خود سپرد کیا اور اگر مجبور کردہ نے باکراہ اس کو قبول کیا تو یہ بیع کی اجازت نہیں ہے اور اس پر واجب ہو گا کہ ثمن واپس کرے اگر اس کے پاس موجود ہو کیونکہ بسبب اکراہ کے عقد فاسد ہے اور اگر تلف ہو گیا ہو تو اس سے کچھ نہیں لے سکتا ہے اور اگر مشتری کے ہاتھ میں مبیع تلف ہوئی حالانکہ مشتری مجبور کردہ نہ تھا مگر بائع مجبور کردہ تھا تو مشتری اس کی قیمت بائع کو ڈانڈ دے اور بائع کو اختیار ہے کہ مکرہ ۱ سے ضمان لے پس اگر مکرہ سے ضمان لی تو مکرہ مشتری سے قیمت واپس لے گا اور اگر مشتری سے ضمان لی تو مشتری کی ملک مبیع میں ثابت ہو گی اور مکرہ سے مشتری کچھ نہیں لے سکتا ہے اور اگر مشتری نے دوسرے کے ہاتھ اس کو فروخت کر دیا اور دوسرے نے تیسرے کے ہاتھ علیٰ ہذا القیاس ہاتھوں ہاتھ چند بار فروخت ہوئی تو سب بیع مشتری اول کے ضمان دینے سے نافذ ہو جائیں گی اور بائع اول کو اختیار ہے کہ جس مشتری سے چاہے ضمان لے اور جو مشتری ان مشتریوں میں سے ضمان ادا کرے گا وہ مالک ہو جائے گا اور جتنی بیوع اس کے بعد واقع ہوئی ہیں وہ سب جائز ہو جائیں گی مگر ماقبل کی بیوع باطل ہوں گی بخلاف اس کے اگر مجبور کردہ نے ان بیوع میں سے کسی بیع کی اجازت

دی تو سب بیوع ما قبل و ما بعد کی جائز ہو جائیں گی اور ثمن کو مشتری اول سے وصول کرے گا یہ تبیین میں ہے۔

۱- اس واسطے کہ مبیع تلف ہوا ہے۔ ۲- قولہ مکرہ جس نے اکراہ کیا اس واسطے کہ وہی باعث ہے اور مجبور کا فعل اسی کی طرف راجع ہے جیسا کہ اکراہ صحیح میں ہر جگہ ہوتا ہے۔

Fatawa Alamgiri..... Volume 6 (304) Kitab al-Ikrah (The Book of Coercion)

If the seller was coerced but the buyer was not, and the buyer manumitted the slave before taking possession, then the manumission is void. ☆

If the seller was coerced and the buyer was not, and the buyer said after taking possession, "I have revoked the sale," then this revocation is not valid. However, if he revoked it before taking possession, then it is valid. If the buyer was coerced and the seller was not, then before possession, both have the right to annul the sale. But after possession, only the buyer has the option to rescind (faskh), not the seller; this is stated in *Fatawa Qazi Khan*. If the buyer was coerced and not the seller, and the subject of sale (mabi') was destroyed while in the buyer's possession, then if it was destroyed without any negligence, it is considered a loss of a trust (amanat). This is in *Khazanat al-Muftin*. If a ruler (Sultan) coerced Zaid into buying something and forced him to pay the price, and the seller was not coerced, then the coerced buyer, after buying and taking possession, manumitted it, or made it a *mudabbar* (a slave promised freedom after the master's death), or if it was a slave girl and he had intercourse with her or kissed her with desire, then the purchase becomes effective. If the buyer purchased but had not yet taken possession when the seller manumitted him, the manumission becomes effective and the sale becomes void. If the buyer manumitted him before taking possession, then by way of juristic preference (*istihsan*), the manumission is effective. If both manumitted him simultaneously before possession, the seller's act of manumission shall be effective; this is in *Al-Muheet*. If the seller was coerced and the buyer was not, and the buyer manumitted him before taking possession, then his manumission is void. However, if the seller gave permission at the time of the buyer's manumission, the sale becomes valid because the contract is still subject to the legal ruling, and the manumission that occurred from the buyer is not valid. If both manumitted him, the seller's manumission is valid because it occurred within his ownership and the sale was terminated. If the buyer took possession and then both manumitted him, the slave is manumitted on behalf of the buyer.

If both the seller and the buyer were coerced into making a contract and exchanging the subject of sale and the price, and both were forced to do so, and subsequently one of them said, "I have given permission for the sale," then the sale becomes valid on his part, while the other remains in his original state. Then, if both gave permission without coercion, the sale is valid. If neither gave permission until the buyer manumitted the slave, the manumission is valid. If after this, the other party

gave permission, no regard shall be given to his permission because the liability for the price has already been established against a third party (the buyer), and the subject of the contract has ceased to exist in its original state. If both did not take mutual possession until one of them gave permission for the sale without coercion, the sale remains irregular (*fasid*) as it was, because the existence of coercion on even one side is sufficient for the irregularity of the sale.

If both manumitted him while one had given permission for the sale, then if the slave was not in possession, the seller's manumission is valid and the buyer's is void. If one manumitted him and then the other manumitted him, and if the seller had given permission for the sale and the buyer manumitted him before the seller, this act shall establish the permission of the sale from both sides, the price will be due from the buyer to the seller, and the manumission shall be effective on behalf of the buyer as his ownership had become prior. If the seller manumitted him first, then he has annulled the sale through manumission and the manumission is effective on his part; thereafter, permission from either party for the effectiveness of the sale will not be useful, nor can the buyer's manumission be effective after that. If the buyer first gave permission and the seller did not give permission, then the seller's manumission will be effective and the sale will be terminated, whether he manumitted before the buyer or after him, because even after the buyer's permission, the slave remains in the ownership of the seller. Therefore, the seller's manumission occurred within his ownership and will be effective, and the sale will be broken; this is in *Al-Mabsut*. If Zaid was coerced into selling his slave girl and no specific buyer was named, and he sold the slave girl to someone, then this is irregular (*fasid*). This is in *Fatawa Qazi Khan*.

---

1. Meaning the one who performed this transaction under coercion, whether it be the buyer or the seller, because mutual consent from both parties was not found.

फ़तावा आलमगीरी..... खंड 6 (304) किताबुल इकरा (जबरदस्ती का अध्याय)

यदि विक्रेता (बाइ') मजबूर किया गया हो और क्रेता (मुश्तरी) नहीं, और क्रेता ने कब्ज़ा करने से पहले उसे आज़ाद कर दिया, तो उसकी मुक्ति (इतक़) अमान्य है ☆

यदि विक्रेता को मजबूर किया गया हो और क्रेता को नहीं, और क्रेता ने कब्ज़ा लेने के बाद कहा कि मैंने सौदा (बै') रद्द कर दिया, तो उसका सौदा रद्द करना सही नहीं है। लेकिन यदि उसने कब्ज़ा लेने से पहले सौदा रद्द किया, तो यह सही है। यदि क्रेता मजबूर हो और विक्रेता नहीं, तो कब्ज़ा लेने से पहले दोनों में से किसी को भी सौदा रद्द करने का अधिकार है, लेकिन कब्ज़ा लेने के बाद केवल क्रेता को ही सौदा रद्द करने का अधिकार होगा, विक्रेता को नहीं। यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है। यदि क्रेता मजबूर हो और विक्रेता नहीं, और फिर बेची गई चीज़ (मबी') क्रेता के पास नष्ट हो जाए, तो यदि वह बिना किसी लापरवाही के नष्ट हुई है, तो वह अमानत का नुकसान माना जाएगा। यह ख़ज़ानतुल मुफ़्तीन में है। यदि सुल्तान ने ज़ैद को कोई चीज़ खरीदने और उसकी कीमत देने पर मजबूर किया, जबकि विक्रेता मजबूर नहीं है, फिर मजबूर क्रेता ने उसे खरीदने और कब्ज़ा करने के बाद आज़ाद कर दिया या 'मुदब्बर' (वह गुलाम जिसे मालिक की मृत्यु के बाद आज़ादी का वादा मिला हो) बना दिया, या यदि वह दासी थी और उसने उसके साथ संबंध बनाए या कामुकता के साथ चूमा, तो खरीद प्रभावी हो जाएगी। और यदि क्रेता ने खरीद तो लिया लेकिन अभी कब्ज़ा नहीं किया था कि विक्रेता ने उसे आज़ाद कर दिया, तो मुक्ति प्रभावी होगी और सौदा अमान्य हो जाएगा। और यदि क्रेता ने कब्ज़ा करने से पहले उसे आज़ाद किया, तो अधिमानतः (इस्तहसानन) मुक्ति प्रभावी होगी। और यदि कब्ज़ा करने से पहले दोनों ने एक साथ उसे आज़ाद किया, तो विक्रेता द्वारा दी गई आज़ादी प्रभावी होगी। यह 'मुहीत' में है। यदि विक्रेता मजबूर हो और क्रेता नहीं, और क्रेता ने कब्ज़ा करने से पहले उसे आज़ाद कर दिया, तो उसकी मुक्ति अमान्य है। लेकिन यदि क्रेता द्वारा आज़ाद किए जाते समय विक्रेता ने अनुमति दे दी, तो सौदा जायज़ हो जाएगा, क्योंकि अभी भी मूल अनुबंध पर निर्णय लागू किया जा सकता है, और क्रेता द्वारा की गई वह मुक्ति मान्य नहीं है। और यदि दोनों ने उसे आज़ाद किया, तो विक्रेता द्वारा दी गई मुक्ति मान्य है क्योंकि वह उसके स्वामित्व के दौरान हुई है और इससे सौदा टूट गया। यदि क्रेता ने कब्ज़ा कर लिया और फिर दोनों ने उसे आज़ाद किया, तो वह गुलाम क्रेता की ओर से आज़ाद माना जाएगा।

यदि विक्रेता और क्रेता दोनों को मजबूर किया गया हो कि वे सौदा करें और चीज़ तथा कीमत का परस्पर लेन-देन करें, और दोनों को ऐसा ही करना पड़ा, फिर उनमें से एक ने बाद में कहा कि मैंने

सौदे की अनुमति दे दी है, तो उसकी ओर से सौदा जायज़ हो जाएगा और दूसरा अपनी स्थिति पर रहेगा। फिर यदि दोनों ने बिना किसी दबाव के अनुमति दे दी, तो सौदा जायज़ है। और यदि दोनों ने अनुमति नहीं दी यहाँ तक कि क्रेता ने गुलाम आज़ाद कर दिया, तो मुक्ति मान्य है। यदि इसके बाद दूसरे ने अनुमति दी, तो उसकी अनुमति पर ध्यान नहीं दिया जाएगा क्योंकि अब तीसरे पक्ष (गुलाम) के लिए कीमत की गारंटी तय हो चुकी है और अनुबंध का मूल उद्देश्य समाप्त हो गया है। और यदि दोनों ने परस्पर कब्ज़ा नहीं किया था और एक ने बिना दबाव के अनुमति दे दी, तो सौदा अपनी जगह अमान्य (फ़ासिद) ही रहेगा, क्योंकि सौदा खराब करने के लिए एक ही पक्ष की ओर से दबाव होना पर्याप्त है।

यदि दोनों ने उसे आज़ाद किया जबकि एक ने सौदे की अनुमति दे दी थी, तो यदि उस गुलाम पर कब्ज़ा नहीं किया गया था, तो विक्रेता द्वारा दी गई मुक्ति मान्य है और क्रेता की अमान्य। यदि एक ने आज़ाद किया और फिर दूसरे ने, और यदि विक्रेता ने अनुमति दे दी थी और क्रेता ने विक्रेता से पहले आज़ाद किया, तो यह कार्य दोनों की ओर से सौदे की पुष्टि माना जाएगा, और क्रेता को विक्रेता को कीमत चुकानी होगी, और मुक्ति क्रेता की ओर से प्रभावी होगी क्योंकि उसका पिछला स्वामित्व सिद्ध हो चुका है। और यदि विक्रेता ने पहले आज़ाद किया, तो उसने अपनी मुक्ति की क्रिया से सौदे को रद्द कर दिया और उसकी ओर से मुक्ति प्रभावी हो गई, इसके बाद किसी की भी अनुमति सौदे को प्रभावी बनाने के लिए काम नहीं आएगी और न ही क्रेता द्वारा दी गई मुक्ति इसके बाद प्रभावी होगी। यदि क्रेता ने पहले अनुमति दी और विक्रेता ने अनुमति नहीं दी, तो विक्रेता द्वारा दी गई मुक्ति प्रभावी होगी और सौदा टूट जाएगा, चाहे उसने क्रेता से पहले आज़ाद किया हो या बाद में, क्योंकि क्रेता की अनुमति के बाद भी वह गुलाम विक्रेता के स्वामित्व में रहता है। इसलिए विक्रेता द्वारा दी गई मुक्ति उसके स्वामित्व के दौरान हुई मानी जाएगी और सौदा टूट जाएगा। यह 'मब्सूत' में है। यदि ज़ैद को अपनी दासी बेचने पर मजबूर किया गया और किसी विशिष्ट क्रेता का नाम नहीं लिया गया, और उसने दासी को किसी व्यक्ति को बेच दिया, तो यह सौदा अमान्य (फ़ासिद) है। यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है।

---

1. इसका अर्थ वह व्यक्ति है जिसने दबाव के तहत यह लेन-देन किया है, चाहे वह क्रेता हो या विक्रेता, क्योंकि दोनों पक्षों की सहमति नहीं पाई गई।

اگر بائع مجبور کردہ ہو مشتری نہ ہو اور مشتری نے قبل قبضہ کے اس کو آزاد کردیا تو اس کا عتق باطل ہے ☆

اگر بائع مجبور کردہ ہو مشتری مجبور کردہ نہ ہو پس مشتری نے بعد قبضہ کے کہا کہ میں نے بیع توڑ دی تو اس کا توڑنا صحیح نہیں ہے اور اگر قبل قبضہ کے نقض کیا تو صحیح ہے اور اگر مشتری مجبور کردہ ہو بائع نہ ہو تو قبل قبضہ کے دونوں میں سے ہر ایک کو نقض بیع کا اختیار ہے مگر بعد قبضہ کے فقط مشتری کو فسخ کا اختیار ہوگا نہ بائع کو یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر مشتری مجبور کردہ ہو نہ بائع پھر مبیع مشتری کے پاس تلف ہوئی پس اگر بلا تعدی تلف ہوئی تو امانت کا مال گیا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر سلطان نے زید کو کسی چیز کے خریدنے پر مجبور کر کے ثمن دینے پر مجبور کیا اور بائع مجبور کردہ نہیں ہے پھر مشتری مجبور نے بعد خریدنے و قبضہ کرنے کے اس کو آزاد کر دیا یا مدبر بنایا یا باندی تھی اس سے وطی کی یا شہوت سے بوسہ لیا تو خرید نافذ ہو جائے گی اور اگر مشتری نے خرید اور ہنوز قبضہ نہیں کیا کہ بائع نے اس کو آزاد کیا تو عتق نافذ و بیع باطل ہو جائے گی اور اگر مشتری نے قبل قبضہ کے اس کو آزاد کیا تو استحساناً عتق نافذ ہوگا اور اگر قبل قبضہ کے دونوں نے معاً اس کو آزاد کیا تو بائع کا آزاد کرنا نافذ ہو گا یہ محیط میں ہے۔ اگر بائع مجبور کردہ ہو مشتری نہ ہو اور مشتری نے قبل قبضہ کے اس کو آزاد کردیا تو اس کا عتق باطل ہے اور اگر مشتری کے آزاد کرنے کے وقت بائع نے اجازت دے دی تو بیع جائز ہو جائے گی کیونکہ ابھی تک عقد و علیہ پر عقد کا حکم ہو سکتا ہے اور یہ عتق جو مشتری سے واقع ہوا جائز نہیں اور اگر دونوں نے اس کو آزاد کیا تو بائع کا اعتاق جائز ہے کیونکہ اس کی ملک پر واقع ہوا ہے اور اس سے بیع ٹوٹ گئی اور اگر مشتری نے

قبضہ کر لیا پھر دونوں نے اس کو آزاد کیا تو غلام مشتری کی طرف سے آزاد ہوا اور اگر بائع و مشتری دونوں مجبور کردہ ہوں کہ عقد کر کے مبیع و ثمن پر باہمی قبضہ کریں اور دونوں کو ایسا ہی کرنا پڑا پھر ایک نے بعد اس کے کہا کہ میں نے بیع کی اجازت دے دی تو اس کی جانب سے بیع جائز ہو جائے گی اور دوسرا اپنے حال پر رہے گا پھر اگر دونوں نے بلا اکراہ اجازت دے دی تو بیع جائز ہے اور اگر دونوں نے اجازت نہ دی یہاں تک کہ مشتری نے غلام آزاد کردیا تو عتق جائز ہے پھر اگر اس کے بعد دوسرے نے اجازت دی تو اس کی اجازت پر التفات نہ کیا جائے گا کیونکہ تیسرے پر ضمان قیمت مستقر ہو چکی ہے اور محل عقد ابتداً منعدم ہو گیا اور اگر دونوں نے باہمی قبضہ نہ کیا یہاں تک کہ ایک نے بلا اکراہ بیع کی اجازت دے دی تو بیع بحالہ فاسد رہے گی کیونکہ ایک ہی طرف سے اکراہ پایا جانا فساد بیع کے واسطے کافی ہے۔

اگر معاذ دونوں نے اس کو آزاد کیا حالانکہ ایک نے بیع کی اجازت دے دی ہے پس اگر وہ غلام مقبوض نہ ہو تو بائع کا اعتاق جائز ہے اور مشتری کا باطل ہے اور اگر ایک نے آزاد کیا پھر دوسرے نے آزاد کیا پس اگر بائع نے بیع کی اجازت دے دی ہو اور مشتری نے بائع سے پہلے آزاد کیا تو یہ فعل دونوں کی طرف سے بیع کی اجازت تحقیق کرے گا اور ثمن بائع کا مشتری پر واجب ہو گا اور عتق مشتری کی طرف سے نافذ ہو گا کیونکہ اس کی ملک سابق ہو چکی ہے اور اگر بائع نے پہلے آزاد کیا تو اس نے اعتاق سے بیع توڑ دی اور اس کی طرف سے عتق نافذ ہو گیا پھر دونوں میں سے کسی کی اجازت نفاذ بیع کے واسطے کارآمد نہ ہوگی اور نہ مشتری کا اعتاق اس کے بعد نافذ ہو سکتا ہے اور اگر مشتری نے اولاً بیع کی اجازت دی ہو اور بائع نے اجازت نہ دی ہو تو بائع کا اعتاق نافذ ہو گا اور اس سے بیع ٹوٹ جائے گی خواہ مشتری سے پہلے آزاد کیا ہو یا اس کے بعد آزاد کیا ہو کیونکہ مشتری کی اجازت کے بعد بھی وہ غلام بائع کی ملک میں باقی ہے پس بائع کا اعتاق اس کی ملک پر واقع ہوا اس واسطے نافذ ہوگا اور بیع ٹوٹ جائے گی یہ مبسوط

میں ہے۔ اگر زید کو اس کی باندی فروخت کرنے پر مجبور کیا اور کسی مشتری کا نام نہ لیا اس نے باندی کسی شخص کے ہاتھ فروخت کر دی تو یہ فاسد ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

۱۔ قولاً ایک یعنی جس نے اکراہ سے یہ معاملہ کیا ہے خواہ وہ مشتری ہو یا بائع ہو اس لئے کہ طرفین سے رضامندی نہ پائی گئی۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 Kitab al-Ikrah (Book of Coercion)

Description of Methods for Paying Wealth upon Arrest/Seizure ☆

If oppressors arrest Zaid demanding payment of wealth and coerce him for it, without specifying that he should sell his slave-girl to fulfill this payment, but Zaid sells his slave-girl for the purpose of paying this wealth, then the sale shall be valid. This is because he sold her of his own free will; the payment could have been fulfilled through borrowing or seeking a gift (hibah), and was not strictly dependent on the sale of the slave-girl. It is the habit of oppressors that when they seek to confiscate wealth (musadara) from someone, they coerce them to pay, without explicitly ordering them to sell their property. Once the person sells the property, the sale becomes effective. A legal stratagem (hila) to use when afflicted by such a calamity is to tell the oppressor, "From where shall I pay? I have no wealth." Then, if the oppressor tells him, "Sell your slave-girl and pay," he will be considered coerced into selling her, and thus the sale will not be effective. This is recorded in *Al-Muhit*. If a person is coerced into buying a slave-girl for ten thousand dirhams while her market value is one thousand dirhams, and he buys her for more than ten thousand; or if someone is coerced into selling a slave-girl worth ten thousand dirhams for one thousand dirhams and he sells her for less than a thousand, then according to the opinion of our scholars based on *istihsan* (juridistic preference), the sale is valid. If he was coerced into selling a slave-girl for a thousand dirhams and he sold her for dinars equivalent to a thousand dirhams, then according to our scholars, the sale is void (fasid). If he was coerced into selling for a thousand dirhams and sold her in exchange for some goods or an animal worth a thousand dirhams, or was coerced into acknowledging (iqrar) a thousand dirhams and acknowledged a hundred dinars worth a thousand dirhams, then according to our scholars, this sale and acknowledgment will be effective. And if he was coerced into selling for a thousand dirhams and sold her for two thousand dirhams, then the entire sale is valid. This is found in *Fatawa Qazi Khan*.

If one is coerced into a sale and the coerced party then gives the subject of the sale as a gift (hiba), it is valid. Similarly, if one is coerced to acknowledge a rightful debt of a thousand dirhams and gives a thousand dirhams as a gift, it is also valid. This is in *Al-Muhit*. If a person is coerced by threat to life or limb into buying a slave worth a thousand dirhams for ten thousand, and is further coerced to pay the price and take possession, and the buyer had previously sworn an oath that "any slave I may own in the future is free" or specifically about this particular slave, then the slave shall

become free, and nothing can be reclaimed from the coercer. This is in *Khizanat-ul-Muftin*. If Zaid is coerced into buying a close relative (*dhu-rahm mahram*) at a price higher than the market value and taking possession, the relative becomes free upon purchase and possession, the price must be paid, and whatever he gave can be reclaimed from the coercer. Likewise, if coerced into buying a slave-girl who has borne a child for Zaid through marriage, or coerced into buying a slave-girl concerning whom he swore, "If I own and possess her, she is *mudabbara*" (manumitted upon owner's death), the same ruling applies. This is in *Al-Muhit*. If the Sultan (ruler) coerced Zaid by threat of death or imprisonment to sell the Sultan's goods to another person for a thousand dirhams, while the buyer was not coerced into the purchase, and the coerced party sold the goods to the buyer, the sale is valid. The liability ('uhda) for it shall lie with the Sultan, not the seller. If after this, the seller demands the price from the buyer, the liability for the sale will revert to the buyer. And if the Sultan coerced someone to "purchase another person's goods for a thousand dirhams for me" and Zaid made the purchase, the purchase is valid, all goods belong to the Sultan, and there is no liability on the buyer.

---

1. **His words "Borrowing or Seeking a Gift":** This means the coercion was only to pay wealth; if there were only one way to pay, then that method would be considered coerced. But here there are many ways, such as borrowing or asking for a gift from someone and giving it to the oppressors, so selling the slave-girl is not considered coerced.
2. ***Musadara***: Forcefully compelling someone to pay money.
3. **His words "Liability ('uhda)":** This means if any defect or dispute arises for the buyer concerning the goods, the Sultan is responsible for ensuring the buyer receives compensation or a refund.

फतवा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 किताबुल इकराह (उत्पीड़न की पुस्तक)

गिरफ्तारी पर माल अदा करने के तरीकों का बयान ☆

अगर ज़ैद को ज़ालिमों ने गिरफ्तार किया कि माल अदा करे और इस पर माल की अदायगी के लिए उत्पीड़न (इकराह) किया और यह उल्लेख नहीं किया कि अपनी दासी (बांदी) को इस माल के बदले बेचकर अदा करे, लेकिन ज़ैद ने अपनी दासी इसलिए बेची कि यह माल अदा करे, तो बिक्री (बैअ) जायज़ होगी क्योंकि उसने अपनी मर्ज़ी से दासी बेची है। ऐसा इसलिए है क्योंकि माल की अदायगी ऋण लेकर या उपहार मांगकर की जा सकती है, यह केवल दासी बेचने पर निर्भर नहीं है। और यह ज़ालिमों की आदत है कि जब वे किसी व्यक्ति से ज़बरन धन (मुसादिरा) वसूलना चाहते हैं, तो वे उसे माल अदा करने पर मजबूर करते हैं, यह नहीं कहते कि अपनी संपत्ति की कोई चीज़ बेच दे। यहाँ तक कि जब उसने वह चीज़ बेच दी, तो उसकी बिक्री प्रभावी हो जाती है। ऐसी विपत्ति में पड़ने के समय उपाय (हिला) यह है कि ज़ालिम से कहे, "मैं कहाँ से अदा करूँमेरे पास माल नहीं है।" फिर जब ज़ालिम उससे कहे कि "अपनी दासी बेचकर अदा कर," तो अब वह व्यक्ति दासी बेचने पर मजबूर माना जाएगा, फिर बिक्री प्रभावी नहीं होगी। यह 'मुहीत' में है। यदि किसी व्यक्ति को दस हज़ार दिरहम में एक दासी खरीदने पर मजबूर किया गया जबकि दासी की कीमत एक हज़ार दिरहम है, और उसने दस हज़ार से अधिक में खरीदी; या किसी व्यक्ति को दस हज़ार दिरहम की दासी को एक हज़ार दिरहम में बेचने पर मजबूर किया गया और उसने एक हज़ार से कम में बेची, तो हमारे विद्वानों के मत के अनुसार इस्तेहसान (न्यायशास्त्रीय वरीयता) के आधार पर बिक्री जायज़ है। और अगर एक हज़ार दिरहम पर एक दासी बेचने पर मजबूर किया गया और उसने दीनारों के बदले बेची जिनकी कीमत एक हज़ार दिरहम है, तो हमारे विद्वानों के मत में यह बिक्री फासिद (त्रुटिपूर्ण) है। और अगर एक हज़ार दिरहम पर दासी बेचने पर मजबूर किया गया और उसने किसी सामान या जानवर के बदले बेची जिसकी कीमत एक हज़ार दिरहम है, या एक हज़ार दिरहम स्वीकार करने पर मजबूर किया गया और उसने सौ दीनार का इकरार किया जिसकी कीमत एक हज़ार दिरहम है, तो हमारे विद्वानों के मत में यह बिक्री और इकरार प्रभावी होगा। और अगर एक हज़ार दिरहम पर बेचने को मजबूर किया गया और उसने दो हज़ार दिरहम में बेची, तो पूरी बिक्री जायज़ है। यह 'फतवा काज़ी ख़ान' में है।

अगर बिक्री पर मजबूर किया गया और मजबूर व्यक्ति ने बिक्री योग्य वस्तु (मबीअ) उपहार में दे दी, तो यह जायज़ है। इसी तरह अगर एक हज़ार दिरहम का हक़ स्वीकार करने पर मजबूर किया गया और उसने एक हज़ार दिरहम उपहार में दे दिए, तो भी यह जायज़ है। यह 'मुहीत' में है। अगर किसी व्यक्ति को जान या अंग की हानि की धमकी देकर मजबूर किया गया कि उसने एक हज़ार दिरहम की कीमत का गुलाम दस हज़ार दिरहम में खरीदा, और उसे कीमत अदा करने और गुलाम पर कब्ज़ा करने के लिए भी मजबूर किया गया, और खरीदार (मुश्तरी) ने पहले शपथ ली थी कि "जिस गुलाम का मैं भविष्य में मालिक बनूँगा, वह आज़ाद है" या विशेष रूप से इसी गुलाम के बारे में शपथ ली थी, तो यह गुलाम आज़ाद हो जाएगा, और उत्पीड़नकर्ता से कुछ भी वापस नहीं ले सकता। यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। यदि ज़ैद को अपने निकट सम्बन्धी (ज़ी-रहम महरम) को सामान्य से अधिक कीमत पर खरीदने और कब्ज़ा करने के लिए मजबूर किया गया, और ज़ैद ने खरीद कर कब्ज़ा किया, तो वह आज़ाद हो जाएगा और कीमत देनी अनिवार्य होगी, और जो कुछ उसने दिया है वह मजबूर करने वाले से वापस लेगा। इसी तरह अगर ऐसी दासी खरीदने पर मजबूर किया गया जिससे ज़ैद का वैवाहिक सम्बन्ध रहा हो और उसने बच्चा जना हो, या ऐसी दासी खरीदने पर मजबूर किया गया जिसके बारे में उसने शपथ ली थी कि "यदि मैं इसका मालिक और कब्ज़ेदार बनूँ, तो यह मुदब्बरा (स्वामी की मृत्यु के बाद स्वतंत्र) है," तो भी यही हुक्म है। यह 'मुहीत' में है। यदि सुल्तान ने ज़ैद को जान या कैद की धमकी से मजबूर किया कि वह सुल्तान की संपत्ति किसी व्यक्ति को एक हज़ार दिरहम में बेचे, जबकि खरीदार खरीदने के लिए मजबूर नहीं था, और मजबूर व्यक्ति ने खरीदार को संपत्ति बेच दी, तो बिक्री जायज़ है और इसकी ज़िम्मेदारी ('ओहदा) सुल्तान पर होगी, विक्रेता पर नहीं। और अगर इसके बाद विक्रेता ने खरीदार से कीमत माँगी, तो बिक्री की ज़िम्मेदारी खरीदार की ओर लौट जाएगी। और अगर सुल्तान ने इस बात पर मजबूर किया कि "मेरे लिए फलां व्यक्ति का सामान एक हज़ार दिरहम में खरीदो" और ज़ैद ने खरीद लिया, तो खरीद जायज़ है, सारा सामान सुल्तान का होगा और खरीदार पर कुछ नहीं।

---

1. **कथन 'ऋण या उपहार मांगना'**: अर्थात उन लोगों ने केवल माल अदा करने पर मजबूर किया है, यदि माल अदा करने का केवल एक ही तरीका होता तो उस तरीके पर उत्पीड़न होता, लेकिन यहाँ कई तरीके हैं जैसे ऋण लेकर या उपहार मांगकर ज़ालिमों को देना, इसलिए दासी बेचने पर उत्पीड़न नहीं माना जाएगा।
2. **मुसादिरा**: धन वसूलने के लिए ज़बरदस्ती करना।

3. **कथन 'ज़िम्मेदारी ('ओहदा)'**: अर्थात यदि खरीदार को उस संपत्ति में कोई कमी या विवाद मिले, तो सुल्तान ज़िम्मेदार है कि वह खरीदार को क्षतिपूर्ति दिलाए या दाम वापस करे।

گرفتاری پر ادائے مال کے طریقوں کا بیان ☆

اگر زید کو ظالموں نے گرفتار کیا کہ مال ادا کرے اور اس پر ادائے مال کے واسطے اکراہ کیا اور یہ ذکر نہ کیا کہ اپنی باندی کو اس مال کے عوض فروخت کر کے ادا کرے مگر زید نے اپنی باندی اس لئے فروخت کی کہ یہ مال ادا کرے تو بیع جائز ہوگی کیونکہ اس نے بطوع خود باندی فروخت کی ہے اس لئے کہ ادائے مال کا تحقیق بطریق استقراض یا استیہاب ہو سکتا ہے کچھ باندی کی فروخت پر موقوف نہیں ہے اور یہ ظالموں کی عادت ہے کہ جب کسی شخص سے مصادرہ چاہتے ہیں تو اس کو ادائے مال پر مجبور کرتے ہیں اور یہ نہیں کہتے ہیں کہ اپنی ملک کی کوئی چیز فروخت کرے حتیٰ کہ جب اس نے وہ چیز فروخت کر دی تو بیع اس کی نافذ ہو جاتی ہے تو اسکی بلا میں مبتلا ہونے کے وقت حیلہ یہ ہے کہ ظالم سے کہے کہ میں کہاں سے ادا کروں میرے پاس مال نہیں ہے پھر جب ظالم اس سے کہے کہ اپنی باندی فروخت کر کے ادا کر تو اب وہ شخص باندی فروخت کرنے پر مجبور قرار دیا جائے گا پس بیع نافذ نہ ہو گی یہ محیط میں ہے۔ ایک شخص دس ہزار درہم پر ایک باندی خریدنے پر مجبور کیا گیا حالانکہ باندی کی قیمت ہزار درہم ہے اس نے دس ہزار سے زیادہ کو خریدی یا ایک شخص دس ہزار درہم کی قیمت کی باندی کو ہزار درہم پر فروخت کرنے پر مجبور کیا گیا اس نے ہزار سے کم پر فروخت کی تو ہمارے علماء کے قول پر استحساناً بیع جائز ہے اور اگر ہزار درہم پر ایک باندی فروخت کرنے پر مجبور کیا گیا اس نے بعوض دیناروں کے جن کی قیمت ہزار درہم ہے فروخت کی تو ہمارے علماء کے قول پر بیع فاسد ہے اور اگر ہزار درہم پر باندی فروخت کرنے پر مجبور کیا گیا اس نے بعوض کسی اسباب یا حیوان کے جس کی قیمت ہزار درہم ہے فروخت کی یا ہزار درہم کے اقرار پر مجبور کیا

گیا اس نے سو دینار کا جس کی قیمت ہزار درہم ہے اقرار کیا تو ہمارے علماء کے قول پر یہ بیع و اقرار نافذ ہو گا اور اگر ہزار درہم پر فروخت کرنے پر مجبور کیا گیا اس نے دو ہزار درہم کو فروخت کی تو کل بیع جائز ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر بیع پر مجبور کیا گیا اور مجبور نے مبیع ہبہ کر دی تو جائز ہے اسی طرح اگر ہزار درہم حق کا اقرار کرنے پر مجبور کیا گیا اس نے ہزار درہم ہبہ کر دیے تو بھی جائز ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر ایک شخص تلف نفس یا عضو کی دھمکی سے مجبور کیا گیا کہ اس نے غلام ہزار درہم قیمت کا دس ہزار درہم کو خریدا اور ثمن دے دینے اور غلام پر قبضہ کر لینے پر بھی مجبور کیا گیا اور مشتری نے سابق میں قسم کھائی تھی کہ جس غلام کا میں آئندہ مالک ہوں وہ آزاد ہے یا خاص اسی غلام کی نسبت قسم کھائی تھی تو یہ غلام آزاد ہو جائے گا اور مکرہ سے کچھ واپس نہیں لے سکتا ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر زید اپنے ذی رحم محرم کو قیمت سے زیادہ پر خریدنے اور اس پر قبضہ کرنے پر مجبور کیا گیا اور زید نے خرید کر قبضہ کیا تو آزاد ہو جائے گا اور قیمت دینی لازم آئے گی اور جو کچھ اس نے دیا ہے وہ مکرہ سے واپس لے گا اور اسی طرح اگر ایسی باندی خریدنے پر جو زید سے بہ نکاح بچہ جنتی ہے اور اس کے قبضہ کرنے پر مجبور کیا گیا یا ایسی باندی خریدنے پر مجبور کیا گیا جس کی نسبت اس نے یوں قسم کھائی تھی کہ اگر میں اس کا مالک ہوں اور قابض ہوں تو یہ مدبرہ ہے تو بھی یہی حکم ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر سلطان نے زید کو تلف یا قید کی دھمکی سے اس پر مجبور کیا کہ میری متاع اس شخص کے ہاتھ ہزار درہم کو فروخت کرے حالانکہ مشتری خرید پر مجبور نہیں کیا گیا اور شخص مجبور نے مشتری کے ہاتھ متاع فروخت کی تو بیع جائز ہے اور عہدہ اس کا سلطان پر ہو گا نہ بائع پر اور اگر اس کے بعد مشتری سے بائع نے ثمن طلب کیا تو بیع کا عہدہ اس مشتری کی طرف راجع ہو گا اور اگر سلطان

نے اس بات پر مجبور کیا کہ میرے واسطے فلاں شخص کا اسباب ہزار درہم میں خریدے اور زید نے خرید کیا تو خرید جائز ہے اور کل اسباب سلطان کا ہو گا اور مشتری پر کچھ۔

---

1. قولہ استقراض استیہاب ہبہ مانگنا یعنی ان لوگوں نے مال ادا کرنے پر مجبور کیا ہے پھر ادائے مال کا ایک ہی طریقہ ہوتا تو اس طریقہ پر اکراہ ہو لیکن یہاں بہت طریقے ہیں مثلاً قرض لے کر کسی سے ہبہ مانگ کر ان ظالموں کو دے تو باندی فروخت کرنے پر اکراہ نہ ہوگا۔
2. مصادرہ مال ادا کرنے پر زبردستی کرنا۔
3. قولہ عہدہ یعنی اگر مشتری کو اس متاع میں کچھ خراشہ پیش آئے تو سلطان ذمہ دار ہے کہ وہ مشتری کو دلائے یا دام پھیرے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 Kitab al-Ikrah (Book of Coercion) 404

There is no formal contract until the buyer is demanded to hand over the price (*thaman*). If the buyer subsequently demands the seller to deliver the goods sold (*mabi'*), the responsibility will revert back to Zaid, and payment will be demanded from him. This is mentioned in *Az-Zakhira*.

If Zaid was coerced into gifting half of his undivided house (*ghayr-maqsum*) to Amr, or if nothing was specified about it being divided or undivided, and he was also coerced into handing it over, and then Zaid gifted and delivered the entire house, it is valid (*ja'iz*). This is because he made a gift for which he was not specifically coerced. However, if he was coerced into selling his divided (*maqsum*) half-house and he ended up selling the entire house, then according to us, by way of *istihsan* (juristic preference), the sale is not valid. This is found in *Fatawa Qazi Khan*. If Zaid was coerced into selling to Amr by way of an irregular sale (*bai' fasid*), but Zaid sold it via a valid sale (*bai' sahih*), then the sale is valid. If he was coerced into both making a valid sale and delivering the item, but he sold it via an irregular sale and handed it over, and the item was subsequently destroyed in the buyer's possession, the seller has the choice to claim compensation (*dhaman*) from either the coercer (*mukrih*) or the buyer; this is according to *Al-Mabsut*. If he was coerced into an irregular sale and he carried out the sale, it is valid. In the opposite scenario, he has the choice to claim the price of the item as compensation from the coercer, who will then recover the compensation amount from the buyer. If the coercer forced Zaid to gift half of a divided house or a specific room, but Zaid gifted or sold the entire building, it is not valid; this is in *Al-Ghiyathiya*. If Zaid was coerced by the coercer to gift a house to Amr, but instead he gave it to Amr as charity (*sadqa*), or if he was coerced into giving charity but he gave it as a gift, and Amr is either a close relative within prohibited degrees (*dhu-rahm mahram*) or a stranger, it is valid because a gift and charity are different things. If the coercer forced a gift and its delivery, and the coerced party instead performed an exchange-gift (*hibah-bi'l-iwad*) and mutual possession was taken, it is valid. However, if the coercer forced a gift-exchange but the coerced party performed a sale-exchange and mutual possession was taken, it is void (*batil*). Similarly, if there was coercion for mutual sale and possession, but the coerced party performed a gift-exchange and mutual possession was taken, the same ruling applies. If the coercer forced both gift and delivery and the coerced party complied, and then the recipient (*mauhoob-lahu*) gave some consideration in return which the donor accepted, this will be considered as permission; this is in *Khizanat al-Muftin*.

If the coercer forced a gift but the coerced party gave it as *nahla* (1) or *umra* (life estate), it is void, whether the recipient is a close relative or a stranger; this is in *Al-Mabsut*. If the coercer forced Khalida to gift her slave-girl to Zaid, and she gifted her to both Zaid and Amr, then the gift of Amr's portion is valid while Zaid's portion is void; this is in *Fatawa Qazi Khan*. In this case, if instead of a slave-girl, the gift was of a thousand dirhams, then according to all Imams, the entire gift is unanimously void; this is in *At-Tatarkhaniya*. If the coercer forced Zaid to make a gift to Amr but did not force the delivery of possession, and Zaid made the gift, handed the item to Amr, and told him to take it, and Amr took it and it was destroyed in his possession, then Zaid will have the option (*khiyar*) to claim compensation for the price from either the coercer or from Amr; this is in *Al-Mabsut*.

---

1. *Maqsum*: Divided. *Dhu-rahm mahram*: A blood relative with whom marriage is prohibited, assuming one of the parties were female. (A): "If he..." in the original means if he performed an irregular sale... and the opposite case is being coerced into a valid sale and performing an irregular sale. 3. *Nahla*: A gift given to gain benefit from the use without transferring the ownership of the asset itself, e.g., giving a cow only for its milk or a tree only for its mangoes; or *umra*, giving a house to someone for residency; a detailed explanation will follow in its proper place.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 किताब अल-इकराह (उत्पीड़न/मजबूरी की पुस्तक) 404

यह कोई अनुबंध नहीं है, यहाँ तक कि खरीदार (मुश्तरी) से कीमत (शमन) सौंपने की माँग नहीं की जाएगी। और यदि फिर खरीदार ने विक्रेता (बाइ') से बेची गई वस्तु (मबी') सौंपने की माँग की, तो ज़िम्मेदारी ज़ैद पर वापस आएगी और उससे कीमत अदा करने की माँग की जाएगी। यह 'ज़खीरा' में उल्लिखित है।

यदि ज़ैद को मजबूर किया गया कि वह अपना आधा घर, जो बँटा हुआ नहीं है (ग़ैर-मक़सूम), अम्र को उपहार (हिबा) कर दे, या उसने विभाजित या अविभाजित के बारे में कुछ स्पष्ट नहीं किया और उसे सौंपने के लिए भी मजबूर किया गया, फिर ज़ैद ने पूरा घर उपहार में देकर सौंप दिया, तो यह जायज़ (वैध) है। क्योंकि उसने ऐसा उपहार दिया जिसके लिए उसे मजबूर नहीं किया गया था। और यदि उसे अपने विभाजित (मक़सूम) आधे घर की बिक्री (बय') के लिए मजबूर किया गया और उसने पूरा घर बेच दिया, तो हमारे अनुसार 'इस्तेहसानन' (न्यायपूर्ण अधिमान के रूप में) यह बिक्री जायज़ नहीं है। यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। यदि ज़ैद को मजबूर किया गया कि वह अम्र को 'बय' फ़ासिद' (दूषित बिक्री) के रूप में बेचे, लेकिन ज़ैद ने 'बय' सहीह' (वैध बिक्री) के रूप में बेचा, तो बिक्री जायज़ है। और यदि उसे वैध बिक्री करने और सौंपने पर भी मजबूर किया गया और उसने 'बय' फ़ासिद' के रूप में बेचकर दे दिया, और बेची गई चीज़ खरीदार के पास नष्ट हो गई, तो विक्रेता को अधिकार है कि वह चाहे तो मजबूर करने वाले (मुकर्रह) से मुआवज़ा (ज़मान) ले या खरीदार से, जैसा कि 'मबसूत' में है। यदि उसे 'बय' फ़ासिद' पर मजबूर किया गया और उसने बिक्री कर दी, तो यह जायज़ है। और इसके विपरीत स्थिति में उसे अधिकार है कि वह मुकर्रह से वस्तु की कीमत का मुआवज़ा ले, और वह (मुकर्रह) खरीदार से मुआवज़े की राशि वापस ले लेगा। और यदि मुकर्रह ने ज़ैद को विभाजित घर के आधे हिस्से या किसी कमरे को उपहार में देने पर मजबूर किया और उसने पूरा मकान उपहार में दे दिया या बेच दिया, तो यह जायज़ नहीं है; यह 'ग़यासिया' में है। यदि ज़ैद को मुकर्रह ने अम्र को मकान उपहार में देने के लिए मजबूर किया, लेकिन उसने अम्र को वह सदक़ा (दान) में दे दिया, या सदक़ा देने पर मजबूर किया गया था और उसने उपहार में दे दिया, और अम्र उसका 'ज़ू-रहम महरम' (निकट संबंधी जिससे विवाह वर्जित हो) है या कोई अजनबी है, तो यह जायज़ है क्योंकि उपहार अलग चीज़ है और सदक़ा अलग। और यदि मुकर्रह ने उपहार देकर सौंपने पर मजबूर किया और मजबूर व्यक्ति ने उपहार के बदले में आपसी कब्ज़ा कर लिया, तो यह जायज़ है। और यदि मुकर्रह ने उपहार के बदले में मजबूर किया और मजबूर व्यक्ति ने बिक्री के बदले में दे दिया और

आपसी कब्ज़ा कर लिया, तो यह बातिल (अमान्य) है। इसी तरह यदि बिक्री और कब्ज़े पर आपसी तौर पर मजबूर किया गया और मजबूर व्यक्ति ने उपहार के बदले में आपसी कब्ज़ा कर लिया, तो भी यही हुक्म है। और यदि मुकर्रह ने उपहार और कब्ज़ा देने पर मजबूर किया और मजबूर व्यक्ति ने वैसा ही किया, फिर उपहार पाने वाले (मौहूब-लहु) ने उसे कुछ बदले में दिया और उसने स्वीकार कर लिया, तो यह अनुमति मान ली जाएगी; यह 'ख़ज़ाना अल-मुफ़्तीन' में है।

यदि मुकर्रह ने उपहार देने पर मजबूर किया और मजबूर व्यक्ति ने उसे 'नहला' (1) या 'उमरा' के तौर पर दिया, तो यह बातिल है, चाहे उपहार पाने वाला उसका 'ज़ू-रहम महरम' हो या अजनबी; यह 'मबसूत' में है। यदि मुकर्रह ने खालिदा को इस बात पर मजबूर किया कि वह अपनी दासी ज़ैद को उपहार में दे, और उसने ज़ैद और अम्र दोनों को उपहार में दे दी, तो अम्र के हिस्से का उपहार जायज़ होगा और ज़ैद का हिस्सा बातिल होगा; यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। यदि इस मामले में दासी के बजाय एक हज़ार दिरहम हों, तो सभी इमामों के अनुसार सर्वसम्मति से पूरा उपहार बातिल है; यह 'तातारख़ानिया' में है। यदि मुकर्रह ने ज़ैद को मजबूर किया कि वह अम्र को उपहार दे, लेकिन कब्ज़ा दिलाने पर मजबूर नहीं किया, फिर ज़ैद ने उपहार देकर वह चीज़ अम्र को दे दी और कहा कि मैंने तुम्हें उपहार दिया है इसे ले लो, और अम्र ने वह चीज़ ले ली और उसके पास नष्ट हो गई, तो ज़ैद को अधिकार (ख़ियार) होगा कि चाहे तो मुकर्रह से कीमत का मुआवज़ा ले या अम्र से; यह 'मबसूत' में है।

---

1. मक़सूम: बँटा हुआ। ज़ी-रहम महरम: वह रिश्तेदार जिससे विवाह हलाल (वैध) नहीं है, यदि दोनों ओर से एक महिला मान ली जाए। (अ): यदि उसे... मूल पाठ में है कि दूषित बिक्री की गई... और इसके विपरीत की स्थिति यह है कि वैध बिक्री के लिए मजबूर किया गया और उसने दूषित बिक्री की। 3. नहला: वह उपहार जो मूल संपत्ति के बिना केवल लाभ (मुनाफ़ा) प्राप्त करने के लिए दिया जाए, जैसे गाय केवल दूध पीने के लिए दे दी जाए या पेड़ केवल आम खाने के लिए, या 'उमरा' किसी को रहने के लिए घर दे दिया जाए; इसका विस्तृत विवरण अपने स्थान पर आएगा।

عہد نہیں ہے حتیٰ کہ مشتری سے شمن سپرد کرنے کا مطالبہ نہ کیا جائے گا اور اگر پھر مشتری نے بائع سے مبیع سپرد کرنے کا مطالبہ کیا تو عہدہ زید کے ذمہ رجوع ہوگا اور اس سے شمن ادا کرنے کا مطالبہ کیا جائے گا یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر زید مجبور کیا گیا کہ اپنا آدھا گھر غیر مقسوم عمرو کو ہبہ کر دے یا اس سے مقسوم وغیرہ مقسوم کچھ بیان نہ کیا اور مجبور کیا گیا کہ سپرد بھی کر دے پس زید نے تمام گھر ہبہ کر کے سپرد کر دیا تو یہ جائز ہے کیونکہ اس نے ایسا ہبہ کیا جس پر وہ مجبور نہیں کیا گیا تھا اور اگر اپنے آدھے گھر مقسوم کی بیع پر مجبور کیا گیا اور اس نے تمام گھر بیچ دیا تو ہمارے نزدیک استحساناً بیع جائز نہیں ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر زید کو مجبور کیا کہ عمرو کے ہاتھ بطور بیع فاسد کے فروخت کر لے اور زید نے بطور بیع صحیح کے فروخت کیا تو بیع جائز ہے اور اگر بطور بیع جائز کے فروخت کرنے پر اور سپرد کرنے پر بھی مجبور کیا گیا اور اس نے بطور بیع فاسد کے فروخت کر کے دے دی اور مبیع مشتری کے پاس تلف ہوگئی تو بائع کو اختیار ہے کہ چاہے مکروہ سے ضمان لے یا مشتری سے کذا فی المبسوط اگر اس کو بیع فاسد پر اکراہ کیا اس نے بیع کی تو جائز ہے اور برعکس میں اس کو اختیار ہے کہ مکروہ سے مبیع کی قیمت کی ضمان لے اور وہ مشتری سے مال ضمان واپس لے لے گا اور اگر مکروہ نے زید کو نصف دار مقسوم یا کسی بیت کے ہبہ پر مجبور کیا اس نے کل مکان ہبہ یا فروخت کیا تو جائز نہیں یہ غیاثیہ میں ہے۔ اگر زید کو مکروہ نے عمرو کو مکان ہبہ کر دینے پر مجبور کیا اس نے عمرو کو صدقہ میں دے دیا یا صدقہ دینے پر مجبور کیا تھا اس نے ہبہ کر دیا اور عمرو اس کا ذو رحم محرم ہے یا اجنبی ہے تو یہ جائز ہے کیونکہ ہبہ اور ہے اور صدقہ اور ہے اور اگر مکروہ نے ہبہ

کر کے سپرد کر دینے پر مجبور کیا اور مجبور نے بعوض ہبہ کر کے باہمی قبضہ کر لیا تو جائز ہے اور اگر مکروہ نے بعوض ہبہ کرنے پر مجبور کیا اور مجبور نے بعوض فروخت کر دیا اور باہمی قبضہ کر لیا تو باطل ہے اسی طرح اگر بیع اور قبضہ باہمی پر مجبور کیا اور مجبور نے بعوض ہبہ کر کے باہمی قبضہ کر لیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر مکروہ نے ہبہ و قبضہ دے دینے پر مجبور کیا اور مجبور نے ایسا ہی کیا پھر موہوب لہ نے اس کو کچھ عوض دیا اس نے قبول کیا تو یہ اجازت قرار پائے گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔

اگر مکروہ نے ہبہ کر دینے پر مجبور کیا اور مجبور نے اس کو نخلہ ۱ یا عمری میں دیا تو یہ باطل ہے خواہ موہوب لہ اس کا ذورحم محرم ہو یا اجنبی ہو یہ مبسوط میں ہے۔ اگر مکروہ نے خالدہ کو اس امر پر مجبور کیا کہ کہ اپنی باندی زید کو ہبہ کرے اس نے زید و عمرو دو شخصوں کو ہبہ کردی تو حصہ عمرو کا ہبہ جائز اور حصہ زید کا باطل ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر اس مسئلہ میں بجائے باندی کے ہزار درہم ہوں تو سب اماموں کے نزدیک بالاتفاق کل ہبہ باطل ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر مکروہ نے زید کو مجبور کیا کہ عمرو کو ہبہ کرے اور قبضہ دلا دینے پر مجبور نہیں کیا پس زید نے ہبہ کر کے وہ چیز عمرو کو دے دی اور کہا کہ میں نے تجھے ہبہ کیا تو اس کو لے لے اور عمرو نے وہ چیز لے لے اور اس کے پاس تلف ہوگئی تو زید کو خیار ہوگا کہ چاہے مکروہ سے قیمت کی ضمان لے یا عمرو سے ضمان لے یہ مبسوط میں ہے۔

۱۔ قولہ مقسوم بٹوارہ کیا ہوا ذی رحم محرم وہ قرابتی شخص جس سے نکاح حلال نہیں ہے اگر طرفین سے کوئی عورت فرض کریں۔ ع۔ قولہ اگر اس کو... اصل میں ہے کہ دلو کہ بہ مبیع فاسد تباع جاذ بالعکس لان منضمن ..... اور برعکس کی صورت یہ کہ بیع صحیح کا اکراہ کیا اور اس نے بیع فاسد کی قتال فیہ۔ ۳۔ قولہ نحلہ وہ عطیہ جو منافع حاصل کرنے کو بدوں عین مال کے دیا

جائے مثلاً گائے فقط دودھ پینے کو دے دی یا درخت فقط آم کھانے کو دیا یا عمری کسی کو آبادی و سنونت کے لئے گھر دے دیا اور اپنے موقع پر اس کا بیان مفصل آئے گا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 ..... 405 ..... Kitab al-Ikrah (Book of Compulsion)

Second Chapter:

Regarding matters that are permissible for a coerced person to perform and those that are not.

The issues in this chapter are of four types: First, those where performing the action is better than not performing it, and abandoning it makes one a sinner. Second, those where not performing the action brings reward, although performing it is not a sin, but abandoning it is preferable. Third, those where not performing the action earns reward, and performing it makes one a sinner. Fourth, those where performing or not performing are equal. This is mentioned in Fatawa Qadhi Khan. If a ruler (Sultan) arrests someone and says, "Either drink this wine, or eat this carrion, or eat this pork, or else I will kill you," it is permissible for that person to consume it. In fact, if he strongly suspects that he will be killed if he refuses, then eating it becomes obligatory (Fard) for him. If he refuses and the ruler kills him, he will be considered a sinner according to 'Zahir al-Riwayah'. Sheikh al-Islam mentioned that he would be held accountable for the sin of suicide. However, if he was unaware that these things become permissible in times of necessity and refused to eat out of considering them forbidden and was killed, it is hoped there may be some leeway for him. If he knew they were permissible but still refused, he would be held accountable; this is the view stated by Imam Muhammad (RA). If the person suspects that the ruler is joking or merely threatening and will not actually kill him for refusing, then it is not permissible for him to eat. In this matter, his own assessment is the governing rule (Hukm[1]). Similarly, if oppressors threaten to destroy a limb, such as cutting off a hand, or threaten a hundred lashes where there is fear of loss of life or limb, the ruling is the same as the threat of death. Imam Muhammad (RA) did not specify a fixed amount of lashes but delegated (Tafwiz[2]) the judgment of the severity to the coerced person's own assessment, and this is the correct view. He stated that if threatened with only one or two lashes, eating forbidden things does not become permissible. However, if they threaten one or two lashes specifically on the eyes, or the genitals, then there is leeway. If threatened with life imprisonment or permanent confinement, eating is not permissible, provided food and water are not withheld during that imprisonment.

Our masters (scholars) have stated that if the coerced person is accustomed to a life of comfort and finds imprisonment unbearable to the extent that he fears he will die

in confinement or lose a limb if he does not consume the forbidden items, then it becomes permissible for him. Likewise, if threatened with imprisonment in a dark room where prolonged stay might lead to loss of eyesight, consuming it is permissible. Some scholars stated that Imam Muhammad (RA) gave his ruling based on the nature of imprisonment in his own time[3], and the forms of imprisonment existing today make it permissible to eat. If oppressors say, "We will starve you unless you consume these things," it is not permissible to eat them until hunger reaches a point where there is fear of death; this is mentioned in 'Al-Muheet'. If one is coerced into committing disbelief (Kufr) against Allah or insulting the Prophet (PBUH) under threat of death or amputation, permission (Rukhsat) is given to utter words of disbelief. If he utters words of disbelief while his heart remains firm in faith, he will not be a sinner. If he remains patient until he is killed, he will receive a great reward. If threatened with imprisonment or simple beating to utter disbelief or 'Sabb al-Nabi'[4] (insulting the Prophet), this is not considered true compulsion (Ikrah) unless threatened with something that causes fear of death or loss of limb.

---

1. Hukm: meaning his personal assessment is what is authoritative.
2. Tafwiz: meaning to entrust or delegate to someone.
3. His time: meaning at that time, imprisonment was not as severe.
4. Sabb al-Nabi: meaning to speak ill of the Holy Prophet (PBUH).

फतावा आलमगीरी ..... जिल्द ⑥ ..... 405 ..... किताब अल-इकराह (विवशता का बयान)

दूसरा अध्याय:

उन मामलों के बयान में जिनका करना विवश (मजबूर) व्यक्ति के लिए हलाल (वैध) है और जिनका हलाल नहीं

इस अध्याय के मसले चार प्रकार के हैं: प्रथम वे जिनका करना न करने से बेहतर है और त्याग करने से व्यक्ति गुनहगार होगा। द्वितीय वे जिनके न करने से सवाब (पुण्य) होगा, हालांकि यदि करे तो गुनहगार न होगा, परन्तु त्याग करना बेहतर है। तृतीय वे जिनके न करने से सवाब मिलेगा और करने से गुनहगार होगा। चतुर्थ वे जिनका करना या न करना दोनों बराबर हैं; यह फतावा काज़ी खान में है। यदि सुल्तान ने किसी व्यक्ति को पकड़ा और कहा कि या तो यह शराब पी ले, या यह मुर्दार (मृत पशु) खा ले, या यह सूअर का मांस खा ले, वर्ना मैं तुझे मार डालूँगा, तो उस व्यक्ति के लिए इनका सेवन करना जायज़ है। बल्कि यदि उसे पक्का विश्वास हो कि न खाने की स्थिति में उसे मार दिया जाएगा, तो खाना उस पर फर्ज़ (अनिवार्य) है। अतः यदि उसने नहीं खाया और सुल्तान ने उसे मार दिया, तो 'ज़ाहिर अल-रिवायत' के अनुसार वह गुनहगार होगा। शेख-उल-इस्लाम ने उल्लेख किया है कि वह गुनहगार और आत्महत्या के अपराध में पकड़ा जाएगा। लेकिन यदि वह यह न जानता हो कि आवश्यकता के समय ये चीज़ें मुबाह (अनुमत) हो जाती हैं और हराम समझकर उसने नहीं खाया और मारा गया, तो उम्मीद है कि उसके हक में गुंजाइश हो। और यदि मुबाह हो जाने की जानकारी होने के बावजूद उसने नहीं खाया, तो वह जवाबदेह होगा; ऐसा ही इमाम मुहम्मद (रह.) ने फरमाया है। और यदि उस व्यक्ति को यह गुमान हो कि सुल्तान उससे दिल्लगी (मज़ाक) कर रहा है और केवल डराने के लिए धमकी दे रहा है और न खाने पर नहीं मारेगा, तो उसके लिए खाना हलाल नहीं है। इस मामले में उसकी अपनी राय ही 'हुक्म'[1] है। इसी तरह यदि ज़ालिमों ने अंग भंग करने की धमकी दी, जैसे हाथ काटने का डर दिखाया, या सौ कोड़े मारने की धमकी दी जिससे जान जाने या अंग भंग होने का डर हो, तो इसका भी वही हुक्म है जो कत्ल की धमकी का है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने इसकी कोई निश्चित मात्रा तय नहीं की है, बल्कि पिटाई की मात्रा का निर्णय विवश व्यक्ति की राय पर 'तफ़वीज़'[2] (सौंपना) किया है और यही सही है। उन्होंने फरमाया कि यदि एक या दो कोड़े मारने की धमकी दी, तो हराम चीज़ों का खाना मुबाह नहीं है। लेकिन यदि ज़ालिमों ने आँखों पर या जननांगों पर एक या दो कोड़े मारने की धमकी दी, तो गुंजाइश है। यदि उसे आजीवन कारावास या स्थायी कैद

की धमकी दी, तो उसके लिए खाना मुबाह नहीं है, बशर्ते कि उस कैद में खाना-पीना बंद न किया गया हो।

हमारे मशायख़ (विद्वानों) ने फरमाया कि यदि विवश व्यक्ति ऐश-ओ-इशरत का आदी हो जिस पर यह कैद अत्यंत कष्टकारी हो, इस तरह कि उसके दिल में यह बैठ जाए कि न खाने की स्थिति में वह कैद में मर जाएगा या उसका कोई अंग बेकार हो जाएगा, तो खाना मुबाह है। इसी तरह यदि किसी अंधेरे कमरे में कैद करने की धमकी दी जिसमें अधिक देर रहने से दृष्टि जाने का डर हो, तो भी खाना मुबाह है। कुछ विद्वानों ने कहा कि इमाम मुहम्मद (रह.) ने ऐसा हुक्म केवल अपने समय[3] की कैद को देखकर दिया था, और अब इस समय में कैद की जो सूरतें हैं, उनमें खा लेना मुबाह हो जाता है। यदि ज़ालिमों ने कहा कि हम तुझे भूखा रखेंगे वर्ना तू इन चीज़ों को खा, तो उसे खाना मुबाह नहीं है जब तक कि भूख से वह स्थिति न आ जाए जहाँ जान जाने का डर हो; यह 'मुहीत' में है। यदि इस शर्त पर मजबूर किया गया कि अल्लाह के साथ कुफ्र (अविश्वास) करे या रसूलुल्लाह ﷺ को बुरा कहे और धमकी दी गई कि ऐसा न करने पर कत्ल कर दिया जाएगा या अंग काट दिया जाएगा, तो कुफ्र का शब्द बोलने की उसे रियायत (रुख़सत) दी गई है। अतः यदि उसने कुफ्र का शब्द बोल दिया जबकि उसका दिल ईमान पर स्थिर है, तो वह गुनहगार न होगा। और यदि उसने सब्र (धैर्य) किया यहाँ तक कि शहीद हो गया, तो उसे बड़ा सवाब मिलेगा। और यदि कैद या साधारण पिटाई से डराया गया कि कुफ्र का शब्द कहे या 'सब-अन-नबी'[4] (नबी की निंदा) करे, तो यह वास्तव में विवशता (इकराह) नहीं है, जब तक कि ऐसी बात से न डराया जाए जिससे जान जाने या अंग भंग होने का डर हो।

---

1. हुक्म: अर्थात् उसकी अपनी राय ही प्रामाणिक मानी जाएगी।
2. तफ़वीज़: अर्थात् किसी के सुपुर्द करना।
3. अपने ज़माने: अर्थात् उस समय कैद इतनी सख्त नहीं होती थी।
4. सब-अन-नबी: अर्थात् हज़रत मुहम्मद ﷺ की शान में गुस्ताखी करना।

دوسرا باب:

ان امور کے بیان میں جن کا کرنا شخص مجبور کردہ کو حلال ہے اور جن کا حلال نہیں

اس باب کے مسائل چار قسم پر ہیں اول وہ کہ جن کا کرنا اولیٰ ہے نہ کرنے سے اور ترک کرنے سے گنہگار ہوگا دوم وہ کہ جن کے نہ کرنے سے ثواب ہوگا حالانکہ اگر کرے تو گنہگار نہ ہو مگر ترک کرنا اولیٰ ہے سوم وہ کہ جن کے نہ کرنے سے ثواب پائے گا اور کرنے سے گنہگار ہوگا چہارم وہ کہ جن کا کرنا یا نہ کرنا دونوں یکساں ہیں یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ سلطان نے اگر ایک شخص کو گرفتار کیا اور کہا کہ یا تو یہ شراب پیے یا یہ مردار کھائے یا یہ سور کا گوشت کھائے ورنہ میں تجھے قتل کروں گا تو اس شخص کو اس کا پینا و کھانا جائز ہے بلکہ اگر اس کا غالب گمان یہ ہو کہ درصورت نہ کھانے کے مقتول ہوں گا تو کھانا اس پر فرض ہے پس اگر اس نے نہ کھایا اور سلطان نے اس کو قتل کیا تو ظاہر الروایہ کے موافق گنہگار ہوگا اور شیخ الاسلام نے ذکر کیا کہ گنہگار اور خودکشی کے جرم میں ماخوذ ہوگا لیکن اگر یہ نہ جانتا ہو کہ بوقت ضرورت یہ چیزیں مباح ہو جاتی ہیں اور حرام سمجھ کر اس نے نہ کھائیں اور مقتول ہوا تو امید ہے کہ اس کے حق میں گنجائش ہو اور اگر مباح ہو جانے کو جان کر اس نے نہ کھائیں تو ماخوذ ہو گا ایسا ہی امام محمدؒ نے فرمایا ہے اور اگر اس شخص کے غالب گمان میں یہ امر ہے کہ سلطان مجھ سے دل لگی کرتا ہے اور قتل کرنے پر دھمکاتا ہے مگر نہ کھانے کی صورت میں قتل نہ کرے گا تو اس کو کھانا حلال نہیں ہے اور اس باب میں اس کی رائے حکم[1] ہے اسی طرح اگر ظالموں نے اس کے عضو کے تلف کرنے پر دھمکایا مثلاً ہاتھ وغیرہ کاٹ ڈالنے پر ڈرایا اسی

طرح اگر سو کوڑے وغیرہ مارنے پر دھمکایا کہ جس سے جان یا کسی عضو کے تلف ہو جانے کا خوف ہے تو بھی مثل قتل کے اس کا حکم ہے اور امام محمدؒ نے اس کی کوئی مقدار مقرر نہیں کی بلکہ ضرب کی مقدار مجبور کردہ کی رائے پر تفویض[2] کی ہے اور یہی صحیح ہے اور فرمایا کہ اگر ایک یا دو کوڑے مارنے پر دھمکایا تو اس کو ان حرام چیزوں کا کھانا مباح نہیں ہے لیکن اگر ظالموں نے یوں ڈرایا کہ ایک یا دو کوڑے آنکھوں پر یا آلہ تناسل و فوطوں پر ماریں گے تو گنجائش ہے اور اگر اس کو حبس دوام یا بند دائمی پر دھمکایا تو اس کو کھانا مباح نہیں ہے بشرطیکہ اس قید و بند میں کھانا پانی بند نہ کیا جائے۔

ہمارے مشائخ نے فرمایا کہ اگر شخص مجبور کردہ صاحب عیش و عشرت ہو کہ جس پر یہ قید و بند شاق گزرے اس طرح کہ اس کے دل میں یہ سمائے کہ درصورت عدم تناول کے میں قید و بند میں مر جاؤں گا یا میرا کوئی عضو جاتا رہے گا تو اس کو کھا لینا مباح ہے اور اسی طرح اگر کسی مکان تاریک میں قید کرنے پر دھمکایا جس کے اندر دیر تک رہنے سے بینائی جاتی رہنے کا خوف ہے تو بھی اس کو کھا لینا مباح ہے اور بعض مشائخ نے فرمایا کہ امام محمدؒ نے اس طرح کا حکم فقط اپنے زمانہ[3] کی قید دیکھ کر فرمایا ہے اور اب اس زمانہ میں جو صورت قید کی موجود ہے اس سے کھا لینا مباح ہوتا ہے اور اگر ظالموں نے کہا کہ ہم تجھے بھوکا رکھیں گے ورنہ تو ان چیزوں کو تناول کر تو اس کو تناول کرنا مباح نہیں ہے تا وقتیکہ بھوک سے یہ نوبت نہ پہنچے جس سے خوف تلف ہو یہ محیط میں ہے۔ اگر اس شرط پر مجبور کیا گیا کہ اللہ تعالیٰ کے ساتھ کفر کرے یا رسول اللہ ﷺ کو برا کہے اور دھمکایا گیا کہ درصورت نہ کہنے کے قتل کیا جائے گا یا عضو قطع کیا جائے گا تو کلمہ کفر اظہار کرنے میں اس کو رخصت دی گئی ہے پس اگر اس نے کلمہ کفر اظہار کیا حالانکہ اس کا دل ایمان سے مطمئن ہے تو گنہگار نہ ہوگا اور اگر اس نے صبر کیا یہاں تک کہ مقتول ہوا تو اس کو ثواب عظیم ملے گا اور اگر قید و بند یا ضرب سے دھمکایا گیا

کہ کلمہ کفر کہے یا سبِ النبی[4] کرے تو یہ درحقیقت اکراہ نہیں ہے جب تک کہ ایسے امر سے نہ دھمکایا جائے جس سے تلفِ نفس یا عضو کا خوف ہے اور اگر کسی ...

---

1. قولہ حکم یعنی رائے جو حکم کرے وہی معتبر ہے۔
2. تفویض یعنی کسی کے سپرد ہے۔
3. قولہ اپنے زمانہ یعنی اس وقت میں قید سخت نہ تھی۔
4. قول سب النبی ... یعنی آنحضرت ﷺ کو برا کہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (Page 406) Kitab al-Ikrah (The Book of Compulsion)

If a person is compelled to destroy the property of a Muslim under the threat of loss of life or limb, he is permitted (has a legal concession) to do so. However, if he refuses to comply with the compeller and remains patient until he is killed, he shall be considered a martyr and will receive a great reward.

If the threat is merely of imprisonment or confinement, it is not permissible for him to destroy the property of a Muslim. In such a case, the owner of the property has the right to claim indemnity (Daman) from the one who was compelled. (As mentioned in *Al-Kafi*). If the threat is to life or limb, and he is told to destroy either Zaid's or Amr's property, there is no harm in taking either. Regarding which one is preferable, there are eight scenarios: 1. If both owners are equally wealthy and the property is equal in value, he has the choice to destroy either, and the liability falls on the compeller. If he destroys more than directed, he becomes liable and cannot seek recourse from the compeller. 2. If one is wealthier than the other, the wealthier person's property should be destroyed, whether the amounts are equal or one is greater. 3. If both are poor (faqir) and equal in poverty, and the amounts are equal, he may choose. If one amount is less, he should destroy the smaller amount. If one is poorer than the other, his property should not be taken. (As mentioned in *Al-Muhit*).

If a thief compels Zaid to give his property to Amr, and compels Amr to take it and hand it over to the thief under threat of life or limb, and the property is destroyed in Amr's possession, the liability falls on the one who exerted compulsion (the thief), not the possessor (Amr). Similarly, if a thief compels a person to take possession to give it to the thief and it is destroyed before delivery, the possessor is not liable, provided he swears an oath that he did not take possession voluntarily but only under duress. (As mentioned in *Al-Mabsut*).

If Zaid is compelled to gift (Hiba) something to Amr and Amr is compelled to accept and take possession under threat of death, and the possessor later claims he took it as a trust (Wadi'ah), his word will be accepted. However, if he admits he took it as a gift, the owner has the option to seek indemnity from either the possessor or the compeller. If he takes it from the compeller, the compeller may recover it from the recipient (Mawhub Lahu). (As mentioned in *Tatar-khaniya*). If a thief threatens someone with imprisonment to deposit property with Amr and it is lost while in deposit, neither the depositor nor the compeller is liable if the depositor was not

truly compelled. But if the threat was to life, the owner can claim indemnity from either. (As mentioned in *Al-Mabsut*). If Zaid is compelled to sell his slave and Amr is compelled to buy him, and both the price and the slave are lost, indemnity for the slave is given to the seller and for the price to the buyer from the compeller. If both parties claim they took possession voluntarily to establish ownership, the sale is valid, and no liability falls on the compeller.

Footnotes: 1. There are four main scenarios, each with two branches, making eight cases in total. 2. If both owners are poor but differ in their degree of poverty (one being more needy than the other). 3. Regarding whether the quantity of the property is equal or unequal.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 पृष्ठ 406 किताब अल-इकराह (ज़बरदस्ती का बयान)

यदि किसी मुसलमान को दूसरे मुसलमान की संपत्ति नष्ट करने के लिए इस तरह मजबूर किया जाए कि उसे अपनी जान या अंग खोने का डर हो, तो उसके लिए ऐसा करने की अनुमति (रुक़सत) है। यदि वह मजबूर करने वाले की बात नहीं मानता और धैर्य रखता है, यहाँ तक कि उसे मार दिया जाता है, तो वह अल्लाह के पास शहीद कहलाएगा और बड़ा सवाब पाएगा।

यदि केवल जेल की धमकी दी गई हो, तो मुसलमान की संपत्ति नष्ट करने की अनुमति नहीं है। यदि वह ऐसा करता है, तो संपत्ति के मालिक को अधिकार है कि वह मजबूर करने वाले (मुकरिह) से मुआवज़ा (ज़मान) ले। (काफ़ी में ऐसा लिखा है)। यदि जान या अंग की धमकी देकर कहा जाए कि ज़ैद या उम्र में से किसी एक की संपत्ति नष्ट करो, तो किसी एक को चुनना दोषपूर्ण नहीं है। अब किसका माल लेना बेहतर है, इसके आठ प्रकार हैं: 1. यदि दोनों धनवान (तवंगर) हों और संपत्ति बराबर हो, तो किसी का भी माल ले सकता है और उसका हर्जाना मजबूर करने वाले पर होगा। यदि उसने अधिक मात्रा नष्ट की तो वह स्वयं ज़िम्मेदार होगा। 2. यदि एक दूसरे से अधिक धनवान हो, तो अधिक धनवान व्यक्ति का माल नष्ट किया जाए, चाहे मात्रा बराबर हो या अधिक। 3. यदि दोनों गरीब (फ़क़ीर) हों और गरीबी में बराबर हों, तो यदि माल बराबर है तो जिसे चाहे नष्ट करे, और यदि एक माल कम है तो कम वाले को नष्ट करे। यदि एक अधिक गरीब हो तो उसका माल न ले। (मुहीत में है)।

यदि किसी चोर ने ज़ैद को मजबूर किया कि वह अपना माल उम्र को दे और उम्र को मजबूर किया कि वह उसे लेकर चोर को दे, और यह जान के डर से किया गया हो, और माल नष्ट हो जाए, तो हर्जाना मजबूर करने वाले पर होगा, कब्ज़ा करने वाले पर नहीं। इसी तरह यदि चोर ने किसी को मजबूर किया कि माल लेकर उसे दे और माल रास्ते में ही नष्ट हो गया, तो कब्ज़ा करने वाले पर हर्जाना नहीं होगा, यदि वह कसम खाए कि उसने यह केवल मजबूरी में किया था। (मबसूद में है)।

यदि ज़ैद को उपहार (हिबा) देने और उम्र को उसे स्वीकार करने पर जान के डर से मजबूर किया गया, और कब्ज़ा करने वाले ने कहा कि उसने इसे अमानत (वदीअत) के तौर पर रखा था, तो उसकी बात मानी जाएगी। लेकिन यदि उसने कहा कि उसने उपहार के रूप में लिया था, तो मालिक को अधिकार है कि वह कब्ज़ा करने वाले या मजबूर करने वाले में से किसी से भी हर्जाना ले। (ताता़रख़ानिया में है)। यदि किसी चोर ने जेल की धमकी देकर किसी को मजबूर किया कि वह माल

अमानत के तौर पर रखे और वह नष्ट हो जाए, तो कोई हर्जाना नहीं होगा। लेकिन यदि जान की धमकी थी, तो मालिक किसी से भी हर्जाना ले सकता है। (मबसूद में है)। यदि गुलाम बेचने और खरीदने पर ज़बरदस्ती की गई और गुलाम या धन नष्ट हो गया, तो मजबूर करने वाले से हर्जाना दिलाया जाएगा। यदि दोनों कहें कि उन्होंने अपनी मर्जी से मालिकाना हक के लिए कब्ज़ा किया था, तो बिक्री (बैअ) वैध हो जाएगी और ज़बरदस्ती करने वाले पर कोई हर्जाना नहीं होगा।

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد ۶ صفحہ نمبر ۴۰۶ کتاب الاکراہ (جبر و اکراہ کا بیان)

اگر کسی مسلمان کو کسی دوسرے مسلمان کا مال ضائع کرنے پر مجبور کیا جائے اور اسے اپنی جان یا کسی عضو کے ضیاع کا حقیقی خطرہ ہو، تو اس کے لیے ایسا کرنے کی اجازت (رخصت) ہے۔ تاہم، اگر وہ جبر کرنے والے کی بات نہ مانے اور صبر کرے یہاں تک کہ اسے قتل کر دیا جائے، تو وہ اللہ کے ہاں شہید قرار پائے گا اور اسے بہت بڑا ثواب ملے گا۔

اگر صرف قید و بند کی دھمکی دی گئی ہو، تو ایسی صورت میں مسلمان کا مال ضائع کرنے کی شرعی اجازت نہیں ہے۔ اگر وہ مال ضائع کر دے تو مال کے مالک کو اختیار ہے کہ وہ مجبور کرنے والے شخص سے نقصان کا معاوضہ (ضمان) لے۔ (کافی)۔ اگر جان یا عضو کے ضیاع کی دھمکی دے کر کہا جائے کہ زید یا عمرو میں سے کسی ایک کا مال ضائع کرو، تو کسی ایک کا مال لے لینا جائز ہے۔ اب کس کا مال لینا بہتر ہے، اس کی آٹھ صورتیں ہیں: ۱۔ اگر دونوں مال دار ہوں تو دو صورتیں ہیں: اگر دونوں کا مال برابر ہے تو کسی کا بھی مال لے سکتا ہے اور اس کا ہرجانہ مجبور کرنے والے پر ہوگا۔ اگر اس نے زیادہ مال ضائع کیا تو وہ خود ذمہ دار ہوگا اور مجبور کرنے والے سے مطالبہ نہیں کر سکے گا۔ ۲۔ اگر ایک دوسرے سے زیادہ مالدار ہو تو دو صورتیں ہیں: اگر مال برابر ہو تب بھی زیادہ مالدار کا مال ضائع کرے، اور اگر مال کی مقدار مختلف ہو تب بھی زیادہ مالدار کا مال ہی ضائع کرے۔ ۳۔ اگر دونوں فقیر ہوں اور غربت میں برابر ہوں، تو اگر مال برابر ہے تو اختیار ہے جس کا چاہے ضائع کر دے، لیکن اگر ایک کا مال کم ہے تو کم والے کو ضائع کرے۔ اگر ایک زیادہ فقیر ہو تو اس کا مال نہ لیا جائے۔ (محیط)۔

اگر چور نے زید کو مجبور کیا کہ وہ اپنا مال عمرو کو دے دے، اور عمرو کو مجبور کیا کہ وہ اسے لے کر چور کو دے دے، اور یہ جبر جان یا عضو کے ضیاع کی دھمکی سے کیا گیا ہو، اور

وہ مال ضائع ہو جائے، تو اس کا ہرجانہ اس شخص (چور) پر ہوگا جس نے مجبور کیا، نہ کہ قبضہ کرنے والے پر۔ اسی طرح اگر چور نے کسی کو مجبور کیا کہ مال اس سے لے کر چور کو دے، اور مال چور تک پہنچنے سے پہلے ضائع ہو گیا، تو قبضہ کرنے والے پر کوئی ہرجانہ نہیں، بشرطیکہ وہ قسم کھائے کہ اس نے یہ کام صرف مجبوری میں کیا تھا۔ (مبسوط)۔

اگر زید کو کسی چیز کے ہبہ (تحفہ دینے) پر اور عمرو کو اسے قبول کرنے پر جان کے خوف سے مجبور کیا گیا، اور قبضہ کرنے والے نے کہا کہ اس نے اسے بطور امانت (ودیت) رکھا تھا، تو اس کی بات مانی جائے گی۔ لیکن اگر اس نے کہا کہ اس نے ہبہ کے طور پر لیا تھا، تو مالک کو اختیار ہے کہ وہ قبضہ کرنے والے یا مجبور کرنے والے میں سے کسی سے بھی تاوان لے۔ اگر مجبور کرنے والے سے لیا تو وہ موہوب لہ (جس کو ہبہ کیا گیا) سے واپس لے سکتا ہے۔
(تاتارخانیہ)۔ اگر ایک چور نے کسی کو قید کی دھمکی دے کر مجبور کیا کہ وہ مال عمرو کے پاس امانت رکھے اور مال ضائع ہو جائے، جبکہ امانت رکھنے والا مجبور نہیں تھا، تو کوئی تاوان لازم نہ آئے گا۔ لیکن اگر جان کی دھمکی تھی تو مالک کسی سے بھی تاوان لے سکتا ہے۔
(مبسوط)۔ اگر غلام کی خرید و فروخت پر جبر کیا گیا اور مال و غلام ضائع ہو گیا، تو مکرہ (مجبور کرنے والے) سے بائع کو غلام کا اور مشتری کو رقم کا تاوان دلایا جائے گا۔ اگر دونوں نے دعویٰ کیا کہ انہوں نے اپنی مرضی سے (تاکہ ملکیت حاصل ہو) قبضہ کیا تھا، تو بیع جائز ہو جائے گی اور جبر کرنے والے پر کوئی ضمان نہیں ہوگا۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 ... 407 ... Kitab al-Ikrah (The Book of Coercion)

...so that I may return what belongs to its rightful owner and take back what I have given. If each party takes an oath for the other in this manner, then neither of them shall bear liability (Dhaman) for the other.

If one person takes an oath but the other does not, there is no penalty (Tawan) on the one who swore, and the one who did not swear shall provide indemnity for the possessed property. If the one refusing to take the oath is the same person who took possession of the slave, then the seller (Ba'i) may recover the price of his slave from whomever he wishes—either the buyer (Mushtari) or the coercer (Mukrah). If he recovers it from the coercer, the coercer shall recover it from the buyer; if from the buyer, the buyer cannot recover anything from the coercer, nor can he recover the price (Thaman) from the seller. If the buyer takes the oath and the seller refuses, no indemnity regarding the slave shall be taken from the buyer; the indemnity for the price may be taken either from the seller or the coercer. If taken from the seller, he cannot recover anything from the coercer; if from the coercer, he shall recover it from the seller. This is stated in 'Al-Mabsut'. If Zaid is coerced into killing someone, he is not permitted to carry out the killing and must not take such an action; instead, he should remain patient even if he is killed himself. If Zaid does kill the person, he will be sinful, and the Retaliation (Qisas) will be imposed upon the coercer if it was intentional murder (Qatl-e-Amd). This is the opinion of Imam-e-Azam (Abu Hanifa) and Imam Muhammad, as mentioned in 'Al-Kafi'. If the person ordered is mentally incapacitated or a minor, Qisas shall be mandatory upon the coercer, as stated in 'Ayni Sharh Hidaya'. If a person is coerced into killing Zaid, a Muslim, through mere threats of imprisonment and chains, and he does so, this coercion is not legally valid, and by the consensus of the Imams, Qisas is mandatory upon the killer. This is in 'Fatawa Qazi Khan'.

If a ruler (Sultan) threatens someone with death unless he cuts off his own hand, he is permitted to do so. Subsequently, if a legal dispute arises against the coercer (Mukrah) in this matter, Qisas shall be mandatory upon the coercer. However, if coerced to kill himself, he is not permitted to do so. If he does kill himself, nothing shall be mandatory upon the coercer; this is in 'Al-Muhit'. If a ruler says to someone, "Throw yourself into this fire or I will kill you," it must be determined: if it is a fire from which escape is sometimes possible, he is permitted to throw himself into it. If he then throws himself in and dies, according to Imam-e-Azam and Imam Muhammad, Qisas is mandatory upon the coercer who gave the order. If the fire is

such that escape is impossible, but throwing himself into it provides some relief compared to another torture, he has the choice to do so. Some have stated this to be the opinion of Imam Abu Yusuf. If he throws himself in and dies, then according to Imam-e-Azam and Imam Muhammad, Qisas is mandatory upon the coercer; according to Imam Abu Yusuf, blood money (Diyat) would be mandatory from the coercer's wealth, but not Qisas. Such a deceased person shall not be given a ritual bath (Ghusl). If there is no relief even in throwing oneself into an inescapable fire, he has no choice to do so. If he does and dies, his blood goes in vain (Hadar), which is a matter of consensus; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. If a ruler says to someone, "Throw yourself into this water or I will kill you," and the person knows he will not survive, he is not permitted to do so. If he does, his blood goes in vain (Hadar). If there is some relief in it, according to Imam-e-Azam he may do so, but according to the Sahibayn (the two companions), he may not. If he does so and dies, according to Imam-e-Azam, his Diyat shall be mandatory upon the coercer's aiding community (Aqila), just as if the coercer himself had pushed him. Imam Abu Yusuf stated that the Diyat shall be paid from the coercer's wealth and Qisas will not apply. Imam Muhammad stated that Qisas shall be mandatory upon the coercer. In one narration from Imam Abu Yusuf, an opinion similar to Imam Muhammad's is reported. This is in 'Fatawa Qazi Khan'.

1. The phrase "Hadar" means it will be in vain/worthless; neither Qisas nor Diyat will be mandatory.

फतावी आलमगीरी ..... जिल्द 6 ... 407 ... किताब अल-इकराह

...ताकि जिसकी चीज़ है उसे वापस कर दूँ और जो मैंने दिया है उसे वापस ले लूँ। और यदि प्रत्येक ने दूसरे के लिए इस प्रकार शपथ ले ली, तो दोनों में से किसी की क्षतिपूर्ति (ज़मान) दूसरे पर नहीं आएगी।

यदि एक ने शपथ ली परंतु दूसरे ने नहीं ली, तो शपथ लेने वाले पर कोई हर्जाना (तावान) नहीं है, और जिसने शपथ नहीं ली वह कब्ज़े वाली वस्तु की क्षतिपूर्ति देगा। फिर यदि शपथ से इनकार करने वाला वही व्यक्ति हो जिसने गुलाम पर कब्ज़ा किया है, तो विक्रेता (बाइ) अपने गुलाम की कीमत जिससे चाहे वसूल कर सकता है, चाहे खरीदार (मुश्तरी) से या मजबूर करने वाले (मुक्रह) से। यदि उसने मुक्रह से ली, तो वह खरीदार से वापस लेगा, और यदि खरीदार से ली, तो वह मुक्रह से कुछ नहीं ले सकता, और विक्रेता से कीमत (थमन) भी वापस नहीं ले सकता। और यदि खरीदार ने शपथ ली और विक्रेता ने इनकार किया, तो गुलाम के संबंध में खरीदार से क्षतिपूर्ति नहीं ली जाएगी, और कीमत की क्षतिपूर्ति चाहे विक्रेता से ले या मुक्रह से। यदि विक्रेता से ली, तो वह मुक्रह से कुछ नहीं ले सकता, और यदि मुक्रह से ली, तो वह विक्रेता से वापस लेगा। यह 'मबसूत' में वर्णित है। यदि ज़ैद को किसी व्यक्ति की हत्या करने पर मजबूर किया गया, तो ज़ैद को उसकी हत्या करने की अनुमति नहीं है और वह इस कृत्य को नहीं कर सकता, बल्कि उसे धैर्य रखना चाहिए यहाँ तक कि वह स्वयं मारा जाए। और यदि ज़ैद ने उसे मार डाला, तो वह पापी होगा और उसका किसास (बदले में हत्या) मजबूर करने वाले पर लागू होगा यदि वह जानबूझकर की गई हत्या (क़त्ले अमद) है। यह इमाम-ए-आज़म और इमाम मुहम्मद का मत है, जो 'काफी' में उल्लेखित है। यदि आदेशित व्यक्ति विक्षिप्त या नाबालिग हो, तो किसास मजबूर करने वाले पर अनिवार्य होगा, यह 'ऐनी शराह हिदाया' में है। यदि किसी व्यक्ति को केवल कारावास और ज़ंजीरों के डर से ज़ैद मुस्लिम की हत्या करने पर मजबूर किया गया और उसने ऐसा ही किया, तो यह जबरदस्ती (इकराह) मान्य नहीं है और सभी इमामों की सहमति से हत्यारे पर किसास अनिवार्य होगा, यह 'फतावा काज़ी खान' में है।

यदि सुल्तान ने किसी व्यक्ति को हत्या की धमकी देकर मजबूर किया कि वह अपना हाथ काट दे, तो उसके लिए गुंजाइश है कि वह अपना हाथ काट दे। फिर यदि मुक्रह (मजबूर करने वाले) के विरुद्ध इस मामले में मुकदमा हुआ, तो मुक्रह पर किसास अनिवार्य होगा। और यदि उसे स्वयं को मारने के लिए मजबूर किया गया, तो वह ऐसा नहीं कर सकता। और यदि उसने स्वयं को मार डाला, तो मुक्रह पर कुछ भी अनिवार्य नहीं होगा, यह 'मुहीत' में है। यदि सुल्तान ने किसी व्यक्ति से कहा, "स्वयं को

इस आग में डाल दो अन्यथा मैं तुम्हें मार डालूँगा", तो देखना चाहिए कि यदि वह ऐसी आग है जिससे कभी बचाव संभव होता है और कभी नहीं, तो उसे आग में गिरने की गुंजाइश है। फिर यदि उसने स्वयं को आग में डाला और मर गया, तो आदेश देने वाले मुक्रह पर इमाम-ए-आज़म और इमाम मुहम्मद के अनुसार किसास अनिवार्य होगा। और यदि आग ऐसी हो जिससे बचाव संभव न हो, परंतु उस व्यक्ति के लिए आग में गिरना अन्य प्रकार की यातनाओं की तुलना में कुछ राहत भरा हो, तो उसे अधिकार है कि स्वयं को आग में डाल दे। कुछ विद्वानों ने कहा कि यह इमाम अबू यूसुफ का मत है। फिर यदि उसने स्वयं को आग में डाला और मर गया, तो इमाम-ए-आज़म और इमाम मुहम्मद के अनुसार मुक्रह पर किसास अनिवार्य होगा, और इमाम अबू यूसुफ के अनुसार मुक्रह की संपत्ति पर दियत (रक्त धन) अनिवार्य होगी, किसास नहीं होगा। और ऐसे मृत व्यक्ति को गुसल (अंतिम स्नान) नहीं दिया जाएगा। और यदि उस आग में गिरने से, जिससे बचना असंभव है, कोई राहत भी न मिलती हो, तो उसे आग में गिरने का अधिकार नहीं है। और यदि उसने आग में जान दे दी और मर गया, तो उसका रक्त व्यर्थ (हदर) होगा, यह सर्वसम्मति से है और 'फतावा काज़ी खान' में है। यदि सुल्तान ने किसी व्यक्ति से कहा, "स्वयं को इस पानी में डाल दो अन्यथा मैं तुम्हें मार डालूँगा", और वह व्यक्ति जानता है कि वह पानी में जीवित नहीं बचेगा, तो उसे ऐसा करने की अनुमति नहीं है। और यदि उसने ऐसा किया तो उसका खून व्यर्थ (हदर) होगा। और यदि इसमें कोई राहत हो, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार वह ऐसा कर सकता है, परंतु साहिबैन (दोनों साथियों) के अनुसार नहीं कर सकता। फिर यदि उसने ऐसा किया और मर गया, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार उसकी दियत मुक्रह के सहायक समुदाय (अकीला) पर अनिवार्य होगी, जैसा कि स्वयं मुक्रह द्वारा उसे गिराए जाने की स्थिति में नियम था। इमाम अबू यूसुफ ने कहा कि उसकी दियत मुक्रह की संपत्ति से दिलाई जाएगी और किसास लागू नहीं होगा। इमाम मुहम्मद ने कहा कि मुक्रह पर किसास अनिवार्य होगा। इमाम अबू यूसुफ से एक रिवायत में इमाम मुहम्मद के मत के समान भी वर्णित है। यह 'फतावा काज़ी खान' में है।

1. उनका कथन "हदर" का अर्थ है कि यह व्यर्थ होगा, अर्थात् न किसास और न ही दियत, कुछ भी अनिवार्य नहीं होगा।

تاکہ جس کی چیز ہے اس کو واپس کر دوں اور جو میں نے دیا ہے اس کو واپس لوں اور ہر ایک نے دوسرے کے واسطے یوں قسم کھا لی تو دونوں میں سے کسی کی ضمان دوسرے پر نہ آئے گی۔

اگر ایک نے قسم کھا لی مگر دوسرے نے نہ کھائی تو جس نے قسم کھائی اس پر تاوان نہیں ہے اور جس نے نہیں کھائی وہ مقبوضہ کی ضمان دے گا پس اگر قسم سے انکار کرنے والا وہی ہو جس نے غلام پر قبضہ کیا ہے تو بائع اپنے غلام کی قیمت جس سے چاہے ڈانٹ لے خواہ مشتری سے یا مکرہ سے پس اگر مکرہ سے لی تو وہ مشتری سے واپس لے گا اور اگر مشتری سے لی تو وہ مکرہ سے کچھ نہیں لے سکتا ہے اور بائع سے ثمن بھی نہیں واپس لے سکتا ہے اور اگر مشتری قسم کھا گیا اور بائع نے انکار کیا تو غلام کی نسبت مشتری سے ضمان نہ لی جائے گی اور ثمن کی ضمان چاہے بائع سے لے یا مکرہ سے پس اگر بائع سے لی تو وہ مکرہ سے کچھ نہیں لے سکتا ہے اور اگر مکرہ سے لی تو وہ بائع سے واپس لے گا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر زید کسی شخص کے قتل کرنے پر مجبور کیا گیا تو زید کو اس کے قتل کرنے کی رخصت نہیں ہے اور اس فعل پر اقدام نہیں کر سکتا ہے بلکہ صبر کرے یہاں تک کہ خود قتل ہو جائے اور اگر زید نے اس کو قتل کیا تو گنہگار ہوگا اور اس کا قصاص مجبور کردہ پر عائد ہوگا اگر قتل عمد ہے یہ امام اعظم و امام محمد کا قول ہے یہ کافی میں ہے۔ اگر مامور مختلط العقل یا نابالغ ہو تو قصاص مکرہ پر واجب ہوگا یہ عینی شرح ہدایہ میں ہے۔ اگر کوئی شخص صرف قید و بند سے ڈرا کر اس امر پر مجبور کیا گیا کہ زید مسلم کو قتل کرے اس نے ایسا ہی کیا تو یہ اکراہ صحیح نہیں ہے اور قاتل پر بالاتفاق ائمہ قصاص واجب ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر سلطان نے ایک شخص کو قتل پر ڈرایا کہ اپنا ہاتھ قطع کرے تو اس کو گنجائش ہے کہ ہاتھ قطع کر دے پھر اگر مکرہ سے اس مقدمہ میں خصومت کی تو مکرہ پر قصاص واجب ہو گا اور اگر اس امر پر اکراہ کیا کہ اپنے تئیں قتل کرے تو نہیں کر سکتا ہے اور اگر اپنے تئیں قتل کیا تو مکرہ پر کچھ واجب نہیں ہو گا یہ محیط میں ہے۔ اگر سلطان نے کسی شخص سے کہا کہ اپنے تئیں اس آگ میں ڈال دے ورنہ تجھے قتل کروں گا تو دیکھنا چاہئے کہ اگر ایسی آگ سے کبھی بچ جاتا ہے اور کبھی نہیں بچتا ہے تو اس کو آگ میں گر پڑنے کی گنجائش ہے پھر اگر اس نے آگ میں ڈالا اور مر گیا تو حکم دینے والے مکرہ پر امام اعظم و امام محمد کے نزدیک قصاص واجب ہو گا اور اگر آگ ایسی ہو کہ جس سے نجات ممکن نہیں ہے لیکن اس شخص کو اپنے تئیں آگ میں ڈالنے میں بہ نسبت اور عذاب کے تھوڑی راحت ہے تو اس کو اختیار ہے کہ اپنے تئیں آگ میں ڈال دے پس بعض نے کہا کہ یہ امام ابو یوسف کا قول ہے پس اگر اس نے اپنے تئیں آگ میں ڈالا اور مر گیا تو امام اعظم و امام محمد کے نزدیک مکرہ پر قصاص واجب ہو گا اور امام ابو یوسف کے نزدیک مکرہ کے مال پر دیت واجب ہوگی قصاص نہ ہو گا اور ایسی میت کو غسل نہ دیا جائے گا اور اگر اس آگ میں ڈالنے سے جس سے نجات نہ ہو گی کچھ راحت بھی نہ ہو تو اس کو آگ میں گرنے کا اختیار نہیں ہے اور اگر اس نے آگ میں جان ڈال دی اور مر گیا تو اس کا خون ہدر ہوگا یہ بالاتفاق ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر سلطان نے ایک شخص سے کہا کہ اپنے تئیں اس پانی میں ڈال دے ورنہ تجھے قتل کروں گا پس اگر وہ شخص جانتا ہے کہ میں پانی سے زندہ نہ بچوں گا تو اس کو ایسا کرنے کی گنجائش نہیں ہے اور اگر ایسا کیا تو اس کا خون ہدر ہو گا اور اگر اس میں کچھ راحت ہو تو امام اعظم کے نزدیک ایسا کر سکتا ہے اور صاحبین کے نزدیک نہیں کر سکتا ہے پس اگر اس نے ایسا کیا اور مر گیا تو اس کی دیت امام اعظم کے نزدیک مکرہ کی مددگار برادری پر واجب ہوگی جیسا کہ خود مکرہ کے گرا دینے کی صورت میں یہی حکم تھا

اور امام ابو یوسف نے فرمایا کہ اس کی دیت مکرہ کے مال سے دلائی جائے گی اور قصاص عائد نہ ہوگا اور امام محمد نے فرمایا کہ مکرہ پر قصاص واجب ہو گا اور امام ابو یوسف سے ایک روایت میں مثل قول امام محمد کے مروی ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

۱۔ قولہ ہدر یعنی رایگان ہوگا قصاص یا دیت کچھ بھی لازم نہ ہوگی۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 7 (408) Kitab al-Ikrah (Book of Coercion)

If the coercer (*mukrih*) said, "Cut off your own hand, otherwise I will cut it off," it is not permissible for the person (*mukrah*) to cut off his own hand. If he does so, it will be considered *hadar* (wasted, without legal recompense). If the coercer said, "Kill yourself with a sword, otherwise I will kill you with a sword, or beat you to death with lashes," or described a punishment that is harsher than self-killing, then there is allowance for him to commit suicide under such duress. When he kills himself with a sword due to the coercer's threat, *Qisas* (retaliation) becomes mandatory upon the coercer; this is mentioned in *Al-Muhit*. If a ruler tells a person, "Throw yourself off the mountain peak, otherwise I will kill you," if there is no ease in throwing himself off, he has no allowance to do so. If he throws himself and dies, his blood is *hadar*. However, if there is some prospect of relief (e.g., survival), then according to the *Qiyas* (analogy) of Imam Azam (RA), he has an allowance to jump. If he then jumps and dies, according to the ruling of Imam Azam (RA), his *Diyat* (blood money) will be due from the coercer's assisting community (*aqila*). According to the *Sahibayn* (RA) (Imams Abu Yusuf and Muhammad), he has no such allowance, and if he jumps, *Qisas* is mandatory upon the coercer. This issue is a branch of the problem of *Qatl bi-al-Tathqil* (killing with a heavy, non-sharp object) [1]. According to Imam Azam (RA), such an act does not necessitate *Qisas*, while according to the *Sahibayn*, it does, and the act of the commanded person is treated as the act of the commander. If the commander himself threw him, then according to Imam Azam (RA), *Diyat* is mandatory and not *Qisas*, whereas according to the *Sahibayn*, *Qisas* is mandatory. It is narrated from Imam Abu Yusuf (RA) that the *Diyat* should be paid from the coercer's own wealth. If the situation is such that he fears death from the act but also has some hope of survival, and he throws himself, the *Diyat* is due from the commander's assisting community; this is a unanimous ruling because it is akin to accidental killing. This is recorded in *Fatawa Qazi Khan*.

☆ **Killing with a heavy object that is not sharp** ☆

If the ruler says to Zaid, "Cut off Amr's hand, otherwise I will kill you," Zaid has the allowance to cut off Amr's hand. When he does so, according to Imam Azam (RA) and Imam Muhammad (RA), *Qisas* will be applicable to the coercer; this is in *Al-Muhit*. If a life-threatening threat is made to force someone to commit *kufr* (blasphemy/ disbelief) against Allah or to kill a fellow Muslim, he has the allowance to utter words of *kufr* while his heart remains firm in faith. However, he has no allowance to kill a fellow Muslim. If he remains patient until he is killed himself, he will earn a great

reward. If he refuses to commit *kufr* and instead kills the other Muslim, then based on *Qiyas*, he should be killed in retaliation (*Qisas*), but based on *Istihsan* (juristic preference), he will not be killed, provided he was unaware that he had the allowance to utter *kufr* in that situation. However, it will be mandatory that the *Diyat* of the deceased be paid from his wealth over three years. If he knew that *kufr* was permissible for him in that situation and yet he killed the Muslim, Imam Muhammad (RA) has not mentioned this case in *Kitab al-Asl*, but the majority of our scholars (*mashayikh*) hold the opinion that *Qisas* is mandatory in this case; this is in *Al-Dhakhira*. If Zaid is forced to either eat carrion (prohibited meat) or kill a fellow Muslim, he should eat the carrion and not kill the Muslim. If he refuses to eat carrion and is killed as a result, he will be a sinner, provided he knew that eating carrion is permissible (*mubah*) in times of dire necessity. If he did not eat the carrion but killed the Muslim instead, *Qisas* is mandatory upon him. Regarding the issue of carrion, Imam Muhammad (RA) did not set the condition for the necessity of *Qisas* that he must have known carrion was permissible. The general body of scholars stated that *Qisas* is mandatory regardless of whether he knew eating carrion was permissible or not; this is in *Al-Muhit*. If he is forced to either kill a Muslim or commit *zina* (adultery), he...

---

1. The term *Qatl bi-al-Tathqil* refers to killing with a heavy object that is not sharp; there is a scholarly disagreement on this.
2. The term "refusal" refers to him not accepting to utter words of *kufr* but instead killing the Muslim as per the coercion.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 7 (408) किताब अल-इराह (जबरदस्ती का अध्याय)

यदि ज़बरदस्ती करने वाले (मुकरिह) ने कहा कि "तू अपना हाथ खुद काट दे, वरना मैं तेरा हाथ काट दूँगा", तो उस व्यक्ति के लिए अपना हाथ खुद काटने की अनुमति (गुंजाइश) नहीं है, और यदि उसने खुद काट लिया तो वह व्यर्थ (हदर) हो जाएगा (यानी कोई मुआवज़ा नहीं मिलेगा)। और यदि मुकरिह ने कहा कि "तू अपने आप को तलवार से मार डाल, वरना मैं तुझे तलवार से मार डालूँगा या कोड़ों से पीट-पीट कर मार डालूँगा" या ऐसा ही कोई कष्ट बताया जो खुद को मारने की तुलना में अधिक कठोर है, तो उसके लिए खुद को मारने की अनुमति है। और जब उसने मुकरिह के दबाव में खुद को तलवार से मार डाला, तो मुकरिह पर 'किसास' (बदले की सज़ा) अनिवार्य होगी; यह 'मुहीत' में वर्णित है। यदि शासक (सुल्तान) ने किसी व्यक्ति से कहा कि "तू अपने आप को पहाड़ की चोटी से नीचे गिरा दे, वरना मैं तुझे मार डालूँगा", तो यदि उसे गिराने में कोई राहत न हो, तो उसे खुद को गिराने की अनुमति नहीं है। और यदि उसने खुद को गिरा दिया और मर गया, तो उसका खून व्यर्थ (हदर) जाएगा। और यदि इसमें कोई राहत हो, तो इमाम आज़म (रह.) के कयास (तर्क) के अनुसार उसे गिराने की अनुमति है। फिर यदि उसने गिरा दिया और मर गया, तो इमाम आज़म (रह.) के कथन के अनुसार उसकी 'दियत' (रक्त-धन) मुकरिह की मददगार बिरादरी (आकिला) पर अनिवार्य होगी। साहिबैन (रह.) के अनुसार उसे यह अनुमति नहीं है, और यदि उसने खुद को गिरा दिया तो मुकरिह पर किसास अनिवार्य होगा। यह मसला 'क़त्ल बिल-तसक़ील' (भारी चीज़ से हत्या) के मसले की शाखा (उप-नियम) है। इमाम आज़म (रह.) के अनुसार ऐसा करना किसास का कारण नहीं बनता, जबकि साहिबैन के अनुसार बनता है, और आदेशित व्यक्ति का कार्य आदेश देने वाले के कार्य के समान माना जाता है। यदि आदेश देने वाले ने ही उसे गिरा दिया, तो इमाम आज़म (रह.) के अनुसार दियत अनिवार्य होगी, किसास नहीं, जबकि साहिबैन के अनुसार किसास अनिवार्य होगा। इमाम अबू यूसुफ (रह.) से एक रिवायत में आया है कि मुकरिह की अपनी संपत्ति से दियत दिलाई जाएगी। यदि ऐसी स्थिति हो कि उस कार्य से उसे मृत्यु का भय हो लेकिन बचने की कुछ आशा भी हो और उसने अपने आप को गिरा दिया, तो आदेश देने वाले की मददगार बिरादरी पर दियत अनिवार्य होगी; यह सर्वसम्मत (बिल-इत्तेफ़ाक) आदेश है क्योंकि यह 'खता' (गलती) से हत्या के समान है। यह फ़तावा काज़ी खान में है।

☆ **ऐसी भारी चीज़ से हत्या करना जो धारदार न हो** ☆

यदि शासक ने ज़ैद से कहा कि "अम्र का हाथ काट दे, वरना मैं तुझे मार डालूँगा", तो उसके लिए अम्र का हाथ काटने की अनुमति है, और जब उसने काट दिया, तो इमाम आज़म (रह.) और इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार किसास मुकरिह (ज़बरदस्ती करने वाले) पर लागू होगा; यह 'मुहीत' में है। यदि मृत्यु की धमकी इस कार्य के लिए दी गई कि "तू अल्लाह के साथ कुफ्र (ईश्वर निंदा) कर या इस मुसलमान व्यक्ति को मार डाल", तो उसके लिए यह अनुमति है कि वह ज़बान से कुफ्र के शब्द कहे, जबकि उसका दिल ईमान (आस्था) पर दृढ़ हो। लेकिन उसे यह अनुमति नहीं है कि वह किसी मुसलमान को मार डाले। और यदि उसने सब्र (धैर्य) किया यहाँ तक कि वह खुद मारा गया, तो उसे महान पुण्य (सवाब) मिलेगा। और यदि उसने कुफ्र से इनकार किया और उस व्यक्ति को मार डाला, तो 'कयास' (तर्क) के आधार पर उसे बदले में मार दिया जाएगा (किसास), लेकिन 'इस्तेहसान' (न्यायिक प्राथमिकता) के आधार पर उसे नहीं मारा जाएगा, बशर्ते वह यह न जानता हो कि इस स्थिति में उसे कुफ्र करने की अनुमति थी। लेकिन यह अनिवार्य होगा कि उसकी संपत्ति से तीन साल के भीतर मृतक की दियत अदा की जाए। यदि वह जानता था कि इस स्थिति में उसे कुफ्र की अनुमति है और इसके बावजूद उसने मुसलमान को मार डाला, तो इमाम मुहम्मद (रह.) ने 'किताब अल-अस्ल' में इस स्थिति का उल्लेख नहीं किया है, और हमारे अधिकांश विद्वानों (मशाइख) का मत है कि इस स्थिति में किसास अनिवार्य होगा; यह 'ज़खीरा' में है। यदि ज़ैद को मजबूर किया जाए कि "तू यह मुर्दा मांस खा ले या इस मुसलमान को मार डाल", तो उसे चाहिए कि मुर्दा खा ले, मुसलमान को न मारे। यदि उसने मुर्दा नहीं खाया और मारा गया, तो वह गुनहगार होगा, बशर्ते वह जानता हो कि ज़रूरत के समय मुर्दा खाना अनुमेय (मुबाह) है। और यदि उसने मुर्दा नहीं खाया बल्कि मुसलमान को मार डाला, तो उस पर किसास अनिवार्य होगा। इमाम मुहम्मद (रह.) ने मुर्दा मांस के मसले में किसास की अनिवार्यता के लिए यह शर्त नहीं लगाई कि उसे यह मालूम हो कि मुर्दा खाना अनुमत था। अधिकांश विद्वानों ने फरमाया कि उस पर किसास अनिवार्य होगा चाहे वह जानता हो कि मुर्दा खाना मुबाह था या न जानता हो; यह 'मुहीत' में है। यदि इस बात पर मजबूर किया गया कि वह किसी मुसलमान की हत्या करे या ज़िना (व्यभिचार) करे तो उसे...

---

1. 'क़त्ल बिल-तसक़ील' का अर्थ यह है कि यदि भारी चीज़ से जो धारदार न हो, हत्या की जाए, तो उसमें विद्वानों का मतभेद है।
2. इनकार से तात्पर्य यह है कि उसने ज़बान से कुफ्र के शब्द कहना स्वीकार नहीं किया बल्कि ज़बरदस्ती के अनुसार उस मुसलमान को मार डाला।

اگر مُکرِہ نے کہا کہ تو نے خود اپنا ہاتھ قطع کر دے، ورنہ میں قطع کروں گا تو اس کو اپنے ہاتھ کے خود کاٹنے کی گنجائش نہیں ہے اور اگر خود کاٹا تو ہدر ہو جائے گا اور اگر مُکرِہ نے کہا کہ تو اپنے تئیں تلوار سے قتل کر دے ورنہ میں تجھے تلوار سے قتل کروں گا یا کوڑوں سے مار کر مار ڈالوں گا یا ایسا ہی کوئی عذاب جو بہ نسبت اس کے خود قتل کرنے کے سخت تر ہے بیان کیا تو اس کو خودکشی کی گنجائش ہے اور جب اس نے مُکرِہ کے اکراہ سے اپنے تئیں تلوار سے قتل کیا تو مُکرِہ پر قصاص واجب ہو گا یہ محیط میں ہے۔ اگر سلطان نے ایک شخص سے کہا کہ تو اپنے تئیں پہاڑ کی چوٹی سے نیچے گرا دے ورنہ میں تجھے قتل کروں گا پس اگر اس کو گرا دینے میں کچھ راحت نہ ہو تو اس کو خود گرا دینے کی گنجائش نہیں ہے اور اگر اس نے خود گرا دیا اور مر گیا تو اس کا خون ہدر ہو گا اور اگر اس میں کچھ راحت ہو تو امام اعظمؒ کے قیاس پر اس کو گرا دینے کی گنجائش ہے پس اگر اس نے گرا دیا اور مر گیا تو امام اعظمؒ کے قول پر اس کی دیت مُکرِہ کی مدد گار برادری پر واجب ہو گی اور صاحبینؒ کے نزدیک اس کو یہ گنجائش نہیں ہے اور اگر اس نے گرا دیا تو مُکرِہ پر قصاص واجب ہوگا اور یہ مسئلہ قتل بالتثقیل ۱ـہ کے مسئلہ کی فرع ہے اور امام اعظمؒ کے نزدیک ایسا کرنا موجب قصاص نہیں ہوتا ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک ہوتا ہے اور مامور کا فعل مثل فعلِ حکم دہندہ کے قرار دیا جاتا ہے اور اگر حکم دہندہ نے اس کو گرا دیا تو امام اعظمؒ کے نزدیک دیت واجب ہوگی قصاص واجب نہ ہو گا اور صاحبینؒ کے نزدیک قصاص واجب ہوگا اور امام ابو یوسفؒ سے ایک روایت میں آیا ہے کہ مُکرِہ کے مال سے دیت دلائی جائے گی اور اگر ایسا ہو کہ اس فعل سے اس کو ہلاکت کا خوف اور کچھ نجات

کی بھی امید ہو اور اس نے اپنے تئیں گرا دیا تو حکم دہندہ کی مددگار برادری پر دیت واجب ہو گی یہ حکم بالاتفاق ہے کیونکہ یہ مثل خطا سے قتل کرنے کے ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

☆ بھاری چیز سے جو دھار دار نہ ہو اسے قتل کرنا ☆

اگر سلطان نے زید سے کہا کہ عمرو کا ہاتھ کاٹ دے ورنہ میں تجھے قتل کروں گا تو اس کو عمرو کے ہاتھ کاٹنے کی گنجائش ہے اور جب اس نے قطع کیا تو امام اعظمؒ و امام محمدؒ کے نزدیک قصاص مُکرِہ پر عائد ہوگا یہ محیط میں ہے۔ اگر بوعیدِ تلف اس امر کے واسطے ڈرایا کہ تو اللہ تعالیٰ کے ساتھ کفر کر یا اس شخص مسلمان کو قتل کر تو اس کو گنجائش ہے کہ اللہ تعالیٰ کے ساتھ کلمہ کفر نکالے درحالیکہ اس کا دل ایمان سے مطمئن ہو اور یہ گنجائش نہیں ہے کہ فلاں شخص مسلم کو قتل کرے اور اگر اس نے صبر کیا یہاں تک کہ خود قتل ہوا تو اس کو ثوابِ عظیم حاصل ہوگا اور اگر اس نے کفر سے انکار کر کے فلاں شخص کو قتل کیا تو قیاساً اس کے عوض قتل کیا جائے اور استحساناً قتل نہ کیا جائے گا بشرطیکہ نہ جانتا ہو کہ اس صورت میں اس کو کفر کرنے کی گنجائش ہے لیکن یہ واجب ہو گا کہ اس کے مال سے تین سال میں دیتِ مقتول ادا کی جائے اور اگر یہ جانتا ہو کہ اس صورت میں اس کو کفر روا ہے اور باوجود اس کے اس نے مسلمان کو قتل کیا تو امام محمدؒ نے کتاب الاصل میں یہ صورت ذکر نہیں فرمائی اور ہمارے اکثر مشائخ کا یہ مذہب ہے کہ اس صورت میں قصاص واجب ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر زید مجبور کیا جائے کہ تو اس مردار گوشت وغیرہ کو کھا لے یا اس مرد مسلمان کو قتل کر تو اس کو چاہئے کہ مردار کو کھائے مسلمان کو قتل نہ کرے اور اگر اس نے مردار نہ کھایا یہاں تک کہ مقتول ہوا تو گنہگار ہو گا بشرطیکہ جانتا ہو کہ ضرورت کے وقت مردار کھانا مباح ہے اور اگر اس نے مردار نہ کھایا بلکہ مسلمان کو قتل کیا تو اس پر قصاص واجب ہوگا اور امام محمدؒ نے مردار کے مسئلہ میں وجوب قصاص کے واسطے یہ شرط نہیں لگائی کہ اس کو یہ معلوم نہ ہو کہ مردار کھانے کی

گنجائش تھی اور عامہ مشائخ نے مسئلہ مردار میں فرمایا کہ اس پر قصاص واجب ہو گا بہر حال میں خواہ جانتا ہو کہ مردار کھانا مباح تھا یا نہ جانتا ہو یہ محیط میں ہے۔ اگر اس امر پر مجبور کیا گیا کہ مسلمان کو قتل کرے یا زنا کرے تو اس کو...

۱؎ قول قتل بالتثقیل مراد اس سے یہ ہے کہ بھاری چیز سے جو دھار دار نہ ہو اگر قتل کرے تو اس میں اختلاف ہے۔ ۲؎ قولہ انکار یعنی کلمہ کفر زبان سے نکالنے کو منظور نہ کیا بلکہ اکراہ کے موافق فلاں مسلمان کو قتل کر ڈالا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume ⑥ (409) Kitab al-Ikrah (Book of Coercion)

No action is permissible because, in a state of necessity, neither the killing of a Muslim nor adultery becomes lawful (*mubah*). Therefore, if a person commits adultery under coercion, according to analogy (*qiyas*), the prescribed punishment (*hadd*) would be applied, but based on judicial preference (*istihsan*), it will not be applied; however, it remains mandatory for him to pay the woman's dower (*mahr*). If he kills a Muslim under coercion, the coerced person (*mukrah*) shall be executed in retaliation. If the coercion in these matters consists of threats of imprisonment, being bound, or shaving the beard, this is not considered valid coercion. Thus, if he kills a Muslim in such a case, the coerced person will be spared, but retaliatory punishment (*qisas*) will be taken from the actual killer, and the coerced person will receive a discretionary punishment (*ta'zir*).

If a person is forced to either kill a specific Muslim or destroy someone else's property, he should choose to take the other's property rather than destroying his life, regardless of whether the property's value is less than or greater than the blood money (*diyat*). This is because destroying another's property is a concession (*rukhsat*) but not inherently permissible (*mubah*). If he kills the Muslim and does not destroy the property, the killer shall be executed in retaliation (*qisas*), because destroying property was a concession while killing a Muslim was not. If he destroys the property, the coerced person will be liable for compensation (*tawan*); this is mentioned in *Fatawa Qazi Khan*. If the coerced person refuses both options until he himself is killed, this is more virtuous. If one is coerced under threat of death to kill his own slave or destroy his own property, and he does nothing until he himself is killed, this is permissible. If he destroys his property and does not kill the slave, it is better, and the liability (*zaman*) for the property falls upon the coercer (*mukrih*). If he kills the slave and does not destroy the property, he will be a sinner, and no retaliation or compensation will be required from the coercer, because the killing was done by his own choice, as he could have avoided it by destroying the property, which is legally permissible under Sharia; this is in *Al-Muheet*. If a person is coerced under threat of death to kill one of his two slaves, one of whom is less valuable than the other, and he intentionally kills one, he has the right to have the coercer executed in retaliation; this is in *Al-Mabsut*. If coerced to intentionally kill one of two persons, the coerced person is liable for retaliation; this is in *Al-Zahiriyyah*. If a person is coerced into giving one of his two slaves a hundred lashes and he does so and the slave dies, the coercer shall be liable for the value of the less expensive of the two slaves, even if the

surviving slave is the less valuable one; this is in *Al-Mabsut*. If a person is coerced to either destroy property or give a slave a hundred lashes, there is no harm in destroying the property, and its liability falls on the coercer, whether the property and slave belong to the coerced person or someone else. If he lashes the slave and the slave dies, the coercer is not liable for the price compensation; this is in *Al-Zahiriyyah*.

A Complex (Ambiguous) Issue and its Legal Interpretation☆

If one is coerced under threat of death to kill his slave, or that this slave should kill the coerced person or his son, or if it is said: "Kill this other slave of yours or I will kill your father," he is not permitted to kill the slave he was coerced to kill. If he does kill his slave, the coercer is liable for nothing except for being disciplined (*adab*); this is in *Al-Mabsut*. Similarly, if oppressors force someone to destroy another's property or else a third party will kill him, and he destroys the property, he will be liable (*zamin*) and cannot recover it from the coercer, but in this destruction...

---

1. Regarding "lesser value": Because he was forced to strike one of the two. Striking the more valuable one was done by his own choice, so the coercer will only be liable for the lesser value in any case.
2. Regarding "under threat...": This issue is complex. The original Arabic text states: "If one is coerced under threat of death to kill his slave or that the slave he was coerced with be killed..." (referring to the Arabic quote provided).
3. It appears that in the state of coercion, it was said: "Kill this slave or let him kill you..." but the phrase "this other" is a modification; perhaps the scribe mistakenly copied it from the line above. And Allah knows best.

किसी भी कृत्य की अनुमति नहीं है क्योंकि ज़रूरत के समय किसी मुसलमान की हत्या और व्यभिचार (ज़िना) दोनों में से कोई भी जायज़ (मुबाह) नहीं हो जाता। इसलिए यदि उसने व्यभिचार किया, तो कयास (तुलना) के अनुसार उस पर 'हद' (निश्चित दंड) लागू होगा, लेकिन 'इस्तेहसान' (न्यायिक प्राथमिकता) के अनुसार लागू नहीं होगा; हालाँकि, उस पर यह अनिवार्य होगा कि वह उस महिला का मेहर अदा करे। और यदि उसने किसी मुसलमान की हत्या की, तो मजबूर व्यक्ति (मुक़रह) को मृत्युदंड दिया जाएगा। और यदि इन मामलों में उत्पीड़न (इकराह) क़ैद या दाढ़ी मुंडवाने की धमकी के साथ हो, तो यह (वैध) उत्पीड़न नहीं है। अतः यदि उसने मुसलमान की हत्या की, तो मजबूर व्यक्ति को छोड़कर वास्तविक हत्यारे से 'क़िसास' (प्रतिशोध) लिया जाएगा और मजबूर व्यक्ति को 'ताज़ीर' (विवेकाधीन दंड) दिया जाएगा।

यदि किसी व्यक्ति को विवश किया गया कि वह अमुक मुसलमान की हत्या करे या किसी अन्य की संपत्ति को नष्ट कर दे, तो उसे चाहिए कि वह दूसरे की संपत्ति को चुन ले और उसे नष्ट न करे, चाहे वह संपत्ति रक्त के मूल्य (दियत) से कम हो या अधिक; क्योंकि दूसरे की संपत्ति को नष्ट करना एक रियायत (रुखसत) है, न कि पूर्णतः वैध (मुबाह)। और यदि उसने मुसलमान की हत्या की और संपत्ति नष्ट नहीं की, तो हत्यारे को प्रतिशोध स्वरूप (क़िसास) मार दिया जाएगा, क्योंकि संपत्ति नष्ट करना एक रियायत थी, जबकि मुसलमान की हत्या रियायत नहीं थी। और यदि उसने संपत्ति नष्ट कर दी, तो मजबूर व्यक्ति से मुआवज़ा (तावान) लिया जाएगा, जैसा कि फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में वर्णित है। यदि मजबूर व्यक्ति ने दोनों से इनकार किया यहाँ तक कि वह मार दिया गया, तो यह श्रेष्ठ है। और यदि हत्या की धमकी के साथ किसी को विवश किया गया कि वह अपने दास की हत्या करे या अपनी संपत्ति नष्ट कर दे, और उसने कुछ नहीं किया यहाँ तक कि वह स्वयं मारा गया, तो इसकी गुंजाइश है। और यदि उसने अपनी संपत्ति नष्ट कर दी और दास की हत्या नहीं की, तो यह बेहतर है, और संपत्ति की भरपाई मजबूर करने वाले (मुर्रिह) पर अनिवार्य होगी। और यदि उसने दास की हत्या की और संपत्ति नष्ट नहीं की, तो वह पापी होगा, और मजबूर करने वाले पर कोई क़िसास या मुआवज़ा अनिवार्य नहीं होगा, क्योंकि यह हत्या उसने अपनी इच्छा से की है क्योंकि वह संपत्ति नष्ट करके अपनी जान बचा सकता था, और संपत्ति नष्ट करना शरीयत में वैध है; यह 'मुहीत' में वर्णित है। यदि किसी व्यक्ति को हत्या की धमकी के साथ मजबूर किया गया कि वह अपने दो दासों में से किसी एक को मार डाले, और उनमें से एक की कीमत कम हो, और उसने जानबूझकर एक को मार दिया, तो

उसे क़िसास के आधार पर मजबूर करने वाले से हत्या करवाने का अधिकार है, यह 'मबसूत' में है। यदि मजबूर किया गया कि दो व्यक्तियों में से किसी एक को जानबूझकर मारे, तो मजबूर व्यक्ति पर क़िसास अनिवार्य होगा, यह 'ज़हीरिय्या' में है। यदि किसी को मजबूर किया गया कि अपने दो दासों में से किसी एक को सौ कोड़े मारे और उसने ऐसा किया और वह दास मर गया, तो मजबूर करने वाला दोनों दासों की कीमतों में से कम वाली कीमत का उत्तरदायी होगा, भले ही बचा हुआ दास ही कम कीमत वाला क्यों न हो, यह 'मबसूत' में है। यदि किसी को मजबूर किया गया कि संपत्ति नष्ट करे या दास को सौ कोड़े मारे, तो संपत्ति नष्ट करने में कोई डर नहीं है और इसकी क्षतिपूर्ति मजबूर करने वाले पर अनिवार्य होगी, चाहे वह संपत्ति और दास मजबूर व्यक्ति के हों या किसी और के। और यदि उसने दास को मारा और वह मर गया, तो मजबूर करने वाले पर कीमत का मुआवज़ा अनिवार्य नहीं होगा, यह 'ज़हीरिय्या' में है।

एक जटिल (अस्पष्ट) मुद्दा और उसकी फ़िक़्ही (कानूनी) व्याख्या☆

यदि हत्या की धमकी के साथ उसे मजबूर किया गया कि वह अपने इस दास को मारे या यह दास इस मजबूर व्यक्ति को या उसके बेटे को मार डाले, या कहा कि अपने इस दूसरे दास को मारो वरना मैं तुम्हारे पिता की हत्या कर दूँगा, तो उसे यह अनुमति नहीं है कि वह अपने उस दास की हत्या करे जिसके लिए उसे मजबूर किया गया। और यदि उसने अपने दास की हत्या कर दी, तो मजबूर करने वाले पर अनुशासन (अदब) के अलावा कुछ भी अनिवार्य नहीं होगा, यह 'मबसूत' में है। इसी तरह, यदि अत्याचारियों ने मजबूर किया कि वह इस व्यक्ति की संपत्ति नष्ट कर दे या यह व्यक्ति तुझे मार डालेगा, और उसने संपत्ति नष्ट कर दी, तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) होगा और मजबूर करने वाले से वसूली नहीं कर सकता, लेकिन इस क्षति में...

---

1. कथन "कम कीमत": क्योंकि वह दोनों में से किसी एक को मारने के लिए विवश था। अधिक मूल्यवान को मारना उसने अपनी पसंद से किया, इसलिए मजबूर करने वाला हर हाल में कम कीमत का ही उत्तरदायी होगा।
2. कथन "धमकी के साथ...": यह मुद्दा कुछ उलझा हुआ है और मूल पाठ इस प्रकार है कि यदि हत्या की धमकी के साथ मजबूर किया गया कि वह अपने इस दास की हत्या करे या उसे मजबूर करने वाला दास मारा जाए... (अरबी पाठ का भाव)।

3. स्पष्ट रूप से उसने उत्पीड़न में इस प्रकार कहा कि तुम इस दास को मारो या यह दास तुम्हें मार डालेगा... लेकिन "हज़ा अल-आख़िर" की व्याख्या संभवतः लिखने वाले की त्रुटि है। अल्लाह बेहतर जानता है।

کسی فعل کی گنجائش نہیں ہے کیونکہ ضرورت کے وقت قتل مسلم و زنا دونوں میں سے کوئی مباح نہیں ہو جاتا ہے پس اگر اس نے زنا کیا تو قیاساً اس پر حد جاری ہوگی اور استحساناً جاری نہ ہوگی مگر اس پر واجب ہوگا کہ اس عورت کا مہر ادا کرے اور اگر اس نے مسلمان کو قتل کیا تو مکرہ قتل کیا جائے گا اور اگر ان مسائل میں اکراہ بوعید قید و بند یا ڈاڑھی منڈوانے پر ہو تو یہ اکراہ نہیں ہے پس اگر اس نے مسلمان کو قتل کیا تو مکرہ کو چھوڑ کر قاتل سے قصاص لیا جائے گا اور مکرہ کو تعزیر دی جائے گی۔

اگر ایک شخص مجبور کیا گیا کہ فلاں مسلم کو قتل کرے یا شخص غیر کا مال تلف کر دے تو اس کو چاہے کہ مال غیر کو لے لے اور تلف نہ کرے خواہ یہ مال دیت سے کم ہو یا زیادہ ہو کیونکہ مال غیر کا تلف کرنا رخصت ہے مباح نہیں ہے اور اگر اس نے مسلمان کو قتل کیا اور مال غیر تلف نہ کیا تو قاتل قصاصاً قتل کیا جائے گا کیونکہ مال غیر تلف کرنا رخصت تھا اور قتل مسلم رخصت نہ تھا اور اگر اس نے مال غیر کو تلف کر دیا تو مکرہ سے تاوان لیا جائے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر مجبور کردہ نے ان دونوں سے انکار کیا یہاں تک کہ قتل کیا گیا تو یہ افضل ہے اور اگر بوعید قتل ایک شخص مجبور کیا گیا کہ اپنے غلام کو قتل کرے یا اپنا یہ مال تلف کر دے اس نے کچھ نہ کیا یہاں تک کہ خود مقتول ہوا تو اس کو گنجائش ہے اور اگر اپنا مال تلف کر دیا اور غلام قتل نہ کیا تو بہتر ہے اور مال کی ضمان مکرہ پر واجب ہوگی اور اگر اس نے غلام قتل کیا مال تلف نہ کیا تو گنہگار ہوگا اور جس نے مجبور کیا ہے اس پر قصاص یا تاوان لازم نہ آئے گا کیونکہ یہ قتل بطوع خود ہے کیونکہ مجبور کردہ تلف مال سے خلاصی پاتا تھا اور تلف مال شرعاً مباح ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر ایک شخص بوعید قتل مجبور کیا گیا کہ اپنے ان دونوں

غلاموں میں سے ایک کو قتل کرے اور ان میں سے ایک دوسرے سے کم قیمت ہے اس نے ایک کو عمداً قتل کیا تو اس کو بہ قصاص مکرہ کو قتل کرانے کا اختیار ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر مجبور کیا کہ ان دو شخصوں میں سے ایک کو عمداً قتل کرے تو مکرہ پر قصاص واجب ہوگا یہ ظہیریہ میں ہے۔ اگر ایک شخص کو مجبور کیا کہ اپنے ان دونوں غلاموں میں سے ایک کو سو کوڑے مارے اس نے ایک شخص کے ساتھ ایسا کیا اور وہ مر گیا تو مکرہ دونوں غلاموں کی قیمتوں سے کم قیمت کا ضامن ہوگا اگر چہ جو غلام باقی رہا ہے وہی کم قیمت ہو یہ مبسوط میں ہے۔ اگر ایک شخص کو مجبور کیا کہ یہ مال تلف کرے یا غلام کو سو کوڑے مارے تو مال تلف کر دینے میں کچھ ڈر نہیں ہے اور اس کی ضمان مکرہ پر واجب ہوگی خواہ یہ مال و غلام مجبور کردہ کا ہو یا غیر کا ہو اور اگر اس نے غلام کو مارا اور وہ مر گیا تو مکرہ پر تاوان قیمت واجب نہ ہوگا یہ ظہیریہ میں ہے۔

ایک پیچیدہ (مبہم) مسئلہ اور اس کی فقہی تفسیر☆

اگر بوعید قتل اس کو اس بات پر اکراہ کیا کہ اپنا یہ غلام قتل کرے یا یہ غلام قتل کرے اس مجبور کو یا اس کا بیٹا قتل کرے یا کہا کہ قتل کر اپنا یہ دوسرا غلام یا میں تیرا باپ قتل کروں گا تو اس کو گنجائش نہیں کہ اپنا وہ غلام قتل کرے جس کے قتل پر اکراہ کیا اور اگر اس نے اپنا غلام قتل کیا تو مکرہ پر سوائے ادب دیئے جانے کے کچھ واجب نہ ہوگا یہ مبسوط میں ہے۔ اسی طرح اگر ظالموں نے مجبور کیا کہ اس شخص کا مال تلف کر دے یا یہ شخص تجھے قتل کرے اس نے مال تلف کر دیا تو ضامن ہوگا اور مکرہ سے نہیں لے سکتا ہے لیکن اس تلف کرنے میں

---

1. قولہ کم قیمت اس واسطے کہ دونوں میں سے ایک کو مارنے میں وہ مجبور ہے رہا بیش قیمت کو مارنا تو اس نے اپنے اختیار سے کیا ہے پس مکرہ بہر حال کم قیمت کا ضامن ہوگا۔ ۱۲

2. قولہ بوعید ۔۔ یہ مسئلہ مضطرب ہے اور عبارت اصل یہ ہے کہ ولو اکراہ بوعید قتل علی ان یقتل عبدہ ھذا او یقتل العبد الذی اکرہ او یقتل آبقہ او قال اقتل عبدك ھذا الآخر اقتل ایاك لم یسعہ ان یقتل عبدہ الذی اکرہ علی قتل

3. ظاہر یہ کہ اس نے اکراہ میں اس طرح کہا کہ تو اس غلام کو قتل کر یا یہ کہ نام تجھے قتل کرے یا کہا کہ اپنا یہ غلام قتل کر یا میں تیرا باپ قتل کروں گا لیکن قولہ ہذا الآخر کی تعدیل ہے شاید کاتب نے لآخر اوپر کی سطر سے غلط کیا ہے واللہ تعالیٰ اعلم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 410 | Kitab al-Ikrah (Book of Coercion)

He will not be considered a sinner; and if he did not destroy the property until the person killed him, then, God willing, there shall be no sin upon him. However, if the property is of small value, I do not deem it good that he should refuse to destroy it; this is mentioned in *al-Zahiriyyah*. If a person is coerced with the threat: "Drink this wine or eat this carrion, or else we will kill your son or your father," then it is not permissible for him to drink the wine or eat the carrion because no necessity rendering it permissible (mubih) has arisen. If it is said, "We will kill your son or your father unless you sell this slave for a thousand dirhams," and he sells him, the sale is valid according to analogical reasoning (*Qiyas*), but according to juridical preference (*Istihsan*), it is stated that the sale is void (*batil*). The same ruling applies to the threat of killing any close relative (*dhu rahm mahram*). Similarly, if it is said, "We will imprison you unless you sell this slave to this person for a thousand dirhams," and he sells him, the sale is valid according to *Qiyas*, and the same applies to any *dhu rahm mahram*. However, according to *Istihsan*, all such cases constitute coercion (*ikrah*), and none of these transactions shall be enforced; this is in *al-Mabsut*. If a person is coerced with the threat of death to kill his own slave or cut off his hand, there is no legal allowance for him to commit such an act. If he does so, he will be a sinner; in the case of killing, he will be subject to retaliation (*maqtul*[1]), and in the case of amputation, he will be liable for half the price of the slave; this is in *al-Muhit al-Sarakhsi*.

Killing a person through two acts (one under coercion and the subsequent one without coercion)

If a person is coerced to amputate Zaid's hand with a sharp instrument, and he does so, but then, without any further coercion, he also cuts off Zaid's foot and Zaid dies, then retaliation (*Qisas*) is mandatory for both the amputator and the coercer. This is because death resulted from two acts: one act is attributed to the coercer, and the other remains the responsibility of the amputator. Thus, both become his killers. According to Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him), blood money (*Diyat*) from the wealth of both parties is mandatory; this is in *al-Tabyin*. If a person is coerced to spill a skin of oil, the liability (*daman*) falls upon the coercer; this is in *Jawahir al-Akhlati*. If a person is coerced to amputate Zaid's hand, and Zaid (who was not himself coerced) says, "I have given you permission to cut my hand, so cut it," it is not permissible for that person to cut it. If he does so, he will be a sinner, but no liability (*daman*) will be due from either the amputator or the coercer. If one is

coerced to kill, and the person intended to be killed gives permission for his own death, and the coerced person kills him, the killer will be a sinner but *Diyat* will not be mandatory upon him; rather, the *Diyat* will be mandatory upon the wealth of the coercer; this is in *al-Tatarkhaniyya*. If the Caliph of the time sends an official (*amil*) to a region, and the official tells a man, "Kill this person or I will kill you," the commanded person (under coercion) should not commit the murder. Despite this, if he does kill him, *Qisas* becomes mandatory upon the coercer, but the commanded person will be considered a sinner and a transgressor (*fasiq*), his testimony will be rejected, his own life will be forfeit (*mubah*), and the coercer will be barred from inheritance, not the coerced person; this is in *Khizanat al-Muftin*. If the official tells him, "Cut off this man's hand or I will kill you," he should not do it. The same ruling applies if commanded to cut off a finger or something similar. If the Caliph deems it appropriate to punish (*ta'zir*) and imprison the coerced commanded person, he has the authority to do so; this is in *al-Tatarkhaniyya*.

If the official orders a person to strike someone with a whip, or orders him to shave someone's beard (or head) or imprison them, and threatens to kill the person if he does not comply, I hope that if he obeys, he will not be a sinner, and if he refuses, he will also not be a sinner. This is left to 'hope' because the Sheikh did not find any explicit (*sarih*) ruling on this matter, and in *Mazalim al-Ibad*, it is not permissible to issue a fatwa of concession (*rukhsat*) based solely on opinion.

---

1. *Maqtul*: Meaning *Qisas* (retaliation) will be taken from him because he caused the death of another by threatening a coerced person.
2. *Should not do*: Meaning it is not lawful for a coerced person to kill another; however, if he does kill, the *Qisas* will be upon the coercer.

वह गुनाहगार नहीं होगा और अगर उसने माल नष्ट नहीं किया यहाँ तक कि उस व्यक्ति ने उसे मार डाला, तो इंशाअल्लाह उस पर कोई गुनाह नहीं होगा, लेकिन अगर माल कम हो तो मैं इसे अच्छा नहीं मानता कि वह उसे नष्ट न करे, यह 'ज़हीरिया' में है। यदि किसी व्यक्ति को मजबूर किया जाए कि "तुम यह शराब पियो या यह मुर्दार (हराम मांस) खाओ, वरना हम तुम्हारे इस बेटे या तुम्हारे पिता को मार डालेंगे," तो उसके लिए शराब पीना या मुर्दार खाना जायज़ नहीं है क्योंकि यहाँ कोई ऐसी आवश्यकता (मबीह) पेश नहीं आई जो इसे जायज़ बना दे। और यदि कहा गया कि "हम तुम्हारे बेटे या पिता को मार डालेंगे, वरना तुम अपना यह गुलाम एक हज़ार दिरहम में बेच दो," और उसने बेच दिया, तो क़यास (तर्क) के अनुसार यह बिक्री (बैय) जायज़ है, लेकिन इस्तिहसान (विधिक अधिमान) के अनुसार कहा गया है कि यह बिक्री बातिल (अमान्य) है। यही नियम हर उस करीबी रिश्तेदार (ज़ी रहम महरम) के लिए है जिसकी हत्या की धमकी दी गई हो। और यदि यह कहा गया कि "हम तुम्हें जेल में डाल देंगे, वरना अपना यह गुलाम इस व्यक्ति को एक हज़ार दिरहम में बेच दो," और उसने बेच दिया, तो क़यास के अनुसार बिक्री जायज़ है, और यही नियम हर ज़ी रहम महरम के मामले में भी है, लेकिन इस्तिहसान के अनुसार ये सभी स्थितियाँ 'इकराह' (जबरदस्ती) हैं और इनमें से कोई भी लेन-देन प्रभावी नहीं होगा, यह 'मबसूत' में है। यदि हत्या की धमकी देकर किसी व्यक्ति को मजबूर किया गया कि वह अपने गुलाम को मार डाले या उसका हाथ काट दे, तो उसके लिए ऐसा करने की कोई गुंजाइश नहीं है। यदि उसने ऐसा किया तो वह गुनाहगार होगा, और हत्या के मामले में वह 'मक़्तूल' (जिसके बदले क़िसास लिया जाए) होगा और हाथ काटने के मामले में वह आधी कीमत का ज़िम्मेदार होगा, यह 'मुहीत सरख़्सी' में है।

दो कार्यों (जबरदस्ती और बिना जबरदस्ती के बाद का कार्य) से किसी व्यक्ति को मारना

यदि किसी व्यक्ति को मजबूर किया गया कि वह ज़ैद का हाथ किसी तेज़ धार वाली चीज़ से काट दे, उसने काट दिया, फिर बिना किसी मजबूरी के उसने उसका पाँव भी काट दिया और वह मर गया, तो काटने वाले (क़ाते) और मजबूर करने वाले (मुरिकह) दोनों पर 'क़िसास' (बदला) अनिवार्य होगा। क्योंकि वह दो कार्यों से मरा है: एक कार्य तो मजबूर करने वाले की ओर से स्थानांतरित हुआ और दूसरा कार्य स्वयं काटने वाले की ज़िम्मेदारी रहा। अतः दोनों ही उसके हत्यारे बन गए। और इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) के अनुसार, दोनों पर उन दोनों के माल से 'दियत' (मुआवज़ा) अनिवार्य होगी, यह 'तबीन' में है। यदि किसी व्यक्ति को तेल की मशक (चमड़े का थैला) बहाने के लिए मजबूर किया

गया, तो मजबूर करने वाले पर हर्जाना अनिवार्य होगा, यह 'जवाहर अख़्लाती' में है। यदि किसी व्यक्ति को मजबूर किया गया कि वह ज़ैद का हाथ काट दे, और ज़ैद ने कहा कि "मैंने तुम्हें हाथ काटने की अनुमति दे दी है, अतः काट दो," जबकि ज़ैद को मजबूर नहीं किया गया था, तो उस व्यक्ति के लिए काटना जायज़ नहीं है। यदि उसने काटा, तो वह गुनाहगार होगा और काटने वाले या मजबूर करने वाले किसी पर भी हर्जाना (ज़मान) अनिवार्य नहीं होगा। और यदि हत्या के लिए मजबूर किया गया और जिसे मारा जाना था उसने अपनी हत्या की अनुमति दे दी, और मजबूर व्यक्ति ने उसे मार डाला, तो वह गुनाहगार होगा लेकिन उस पर दियत अनिवार्य नहीं होगी; दियत मजबूर करने वाले के माल पर अनिवार्य होगी, यह 'ततारख़ानिया' में है। यदि समय के ख़लीफ़ा ने किसी क्षेत्र में कोई अधिकारी (आमिल) भेजा और उसने किसी व्यक्ति से कहा कि "तुम इस आदमी को मार डालो, वरना मैं तुम्हें मार डालूँगा," तो आदेश पाने वाले मजबूर व्यक्ति को हत्या नहीं करनी चाहिए। इसके बावजूद यदि उसने उसे मार डाला, तो क़िसास मजबूर करने वाले पर अनिवार्य होगा, लेकिन आदेश का पालन करने वाला व्यक्ति गुनाहगार और फ़ासिक़ होगा, उसकी गवाही अस्वीकार कर दी जाएगी, उसकी हत्या वैध (मुबाह) होगी और मजबूर करने वाला विरासत से वंचित होगा, न कि वह जिसे मजबूर किया गया, यह 'ख़ज़ाना-तुल-मुफ़्तीन' में है। यदि अधिकारी ने उससे कहा कि "तुम इस आदमी का हाथ काट दो, वरना मैं तुम्हें मार डालूँगा," तो उसे ऐसा नहीं करना चाहिए। इसी प्रकार यदि एक उँगली या उसके समान कुछ काटने को कहा जाए, तो भी यही नियम है। और यदि ख़लीफ़ा की राय में यह आए कि आदेश पाने वाले मजबूर व्यक्ति को सज़ा (ताज़ीर) दे और जेल में डाले, तो उसे इसका अधिकार है, यह 'ततारख़ानिया' में है।

यदि अधिकारी ने उस व्यक्ति को एक कोड़ा मारने का आदेश दिया या यह आदेश दिया कि इस आदमी की दाढ़ी (या सिर के बाल) काट दे या जेल में डाले और न करने की स्थिति में उसे जान से मारने की धमकी दी, तो मुझे उम्मीद है कि यदि वह उसकी आज्ञा का पालन करता है तो वह गुनाहगार नहीं होगा, और यदि नहीं करता है तो भी गुनाहगार नहीं होगा। इसे 'उम्मीद' पर इसलिए छोड़ा गया क्योंकि शेख को इस विषय में कोई स्पष्ट (सरीह) आदेश नहीं मिला और 'मज़ालिम-उल-इबाद' में अपनी राय से छूट (रुख़सत) का फ़तवा देना जायज़ नहीं है।

---

1. मक़्तूल: अर्थात् उससे क़िसास लिया जाएगा क्योंकि उसने मजबूर व्यक्ति को मौत का डर दिखाकर दूसरे की हत्या करवाई है।
2. न करना: अर्थात् मजबूर व्यक्ति के लिए यह वैध नहीं है कि वह दूसरे की हत्या करे, इसके बावजूद यदि वह हत्या करता है, तो क़िसास मजबूर करने वाले पर होगा।

گنہگار نہ ہوگا اور اگر اس نے مال تلف نہ کیا یہاں تک کہ اس شخص نے اس کو قتل کیا تو اس پر انشاء اللہ تعالیٰ کچھ گناہ نہ ہوگا لیکن اگر مال قلیل ہو تو میں اچھا نہیں جانتا ہوں کہ اس کو تلف نہ کرے یہ ظہیریہ میں ہے۔ اگر ایک شخص مجبور کیا گیا کہ تو یہ شراب پی یا یہ مردار کھا ورنہ تیرے اس فرزند کو یا تیرے باپ کو قتل کر دیں گے تو اس کو شراب پینا یا مردار کھانا روا نہیں ہے کیونکہ کوئی ضرورت مبیح پیش نہیں آئی اور اگر کہا کہ ہم تیرے بیٹے یا تیرے باپ کو قتل کریں گے ورنہ تو اپنے اس غلام کو ہزار درہم میں فروخت کر دے اس نے فروخت کیا تو بیع جائز ہے قیاساً لیکن استحساناً فرمایا کہ بیع باطل ہے اسی طرح ہر ذی رحم محرم کے قتل کے تہدید کرنے میں یہی حکم ہے اور اگر یوں کہا گیا کہ ہم تجھے قید خانہ میں قید کریں گے ورنہ تو اپنا یہ غلام اس شخص کے ہاتھ ہزار درہم میں فروخت کر دے اس نے فروخت کیا تو قیاساً بیع جائز ہے اور یہی حکم ہر ذی رحم محرم میں بھی ہے اور استحساناً یہ سب صورتیں اکراہ ہیں اور ان تصرفات میں سے کوئی تصرف نافذ نہ ہوگا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر یہ وعید قتل ایک شخص مجبور کیا گیا کہ اپنے غلام کو قتل کرے یا اس کا ہاتھ کاٹ ڈالے تو اس کو اس فعل کی گنجائش نہیں ہے اور اگر کیا تو گنہگار ہوگا اور مکرہ قتل کی صورت میں مقتول ۱ ہو گا اور قطع کی صورت میں نصف قیمت کا ضامن ہو گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔

دو فعلوں (اکراہ اور مابعد بلا اکراہ) سے کسی شخص کو مارنا

اگر ایک شخص مجبور کیا گیا کہ زید کا ہاتھ تیز دھار دار چیز سے قطع کرے اس نے قطع کیا پھر اس نے بلا اکراہ اس کا پاؤں بھی کاٹ ڈالا اور وہ مر گیا تو قاطع اور مکرہ دونوں پر قصاص

واجب ہو گا کیونکہ وہ دو فعلوں سے مرا ہے ایک فعل تو مکرہ کی طرف سے منتقل ہوا اور دوسرا قاطع کے ذمہ رہا پس دونوں اس کے قاتل ہو گئے اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک دونوں پر دونوں کے مال سے دیت لازم ہو گی یہ تبیین میں ہے۔ اگر ایک شخص کو مجبور کیا کہ روغن کی مشک بہائے تو مکرہ پر ضمان لازم آئے گی یہ جواہر اخلاطی میں ہے۔ اگر ایک شخص مجبور کیا گیا کہ زید کا ہاتھ کاٹ ڈالے اور زید نے کہا کہ میں نے تجھے ہاتھ کاٹنے کی اجازت دے دی تو کاٹ دے حالانکہ زید مجبور کردہ نہیں ہے تو اس شخص کو کاٹنا روا نہیں ہے اور اگر کاٹا تو گنہگار ہو گا اور قاطع یا مکرہ کسی پر ضمان لازم نہ آئے گی اور اگر قتل کرنے پر مجبور کیا گیا اور مجبور کردہ کو اس شخص نے قتل کی اجازت دے دی اور مجبور کردہ نے قتل کیا تو گنہگار ہو گا مگر اس پر دیت لازم نہ آئے گی اس کی دیت مکرہ کے مال پر واجب ہو گی یہ تاتار خانیہ میں ہے۔ اگر خلیفہ وقت نے کسی نواح میں کوئی عامل بھیجا اس نے ایک شخص سے کہا کہ تو اس مرد کو قتل کر ورنہ میں تجھے قتل کروں گا تو مامور مجبور کو قتل نہ کرنا چاہئے اور باوجود اس کے اگر مامور نے اس کو قتل کیا تو قصاص مکرہ پر واجب ہو گا مگر یہ شخص مامور گنہگار و فاسق ہو گا اور اس کی گواہی رد کر دی جائے گی اور اس کا قتل مباح ہو گا اور مکرہ میراث سے محروم ہو گا نہ مامور مجبور یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر عامل نے اس سے کہا کہ تو اس مرد کا ہاتھ کاٹ دے ورنہ میں تجھے قتل کروں گا تو اس کو ایسا کرنا نہ چاہئے اسی طرح اگر ایک انگلی یا اس کے مثل قطع کرنے کو کہا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر خلیفہ کی رائے میں یہ آیا کہ مامور مجبور کو تعزیر دے اور قید کرے تو اس کو اختیار ہے یہ تاتار خانیہ میں ہے۔

اگر عامل نے اس شخص کو ایک کوڑا مارنے کا حکم کیا یا حکم دیا کہ اس مرد کی ڈاڑھی (سر مونڈے) کاٹ دے یا قید کرے اور در صورت نہ کرنے کے اس نامور کو قتل سے ڈرایا تو مجھے امید ہے کہ اگر اس کی فرمانبرداری کرے تو گنہگار نہ ہو گا اور ترک میں بھی گنہگار نہ ہو گا

اور امید پر اس واسطے معلق کیا کہ شیخ کو اس باب میں کوئی صریح حکم نہیں ملا اور مظالم العباد میں رائے سے رخصت کا فتویٰ دینا جائز نہیں ہے

۱۔ قولہ مقتول یعنی اس سے قصاص لیا جائے گا اس واسطے کہ اس نے مجبور کو قتل سے ڈرا کر دوسرے کو قتل کرایا ہے۔ ۲۔ قولہ نہ کرنا یعنی مجبور کو حلال نہیں کہ دوسرے کو قتل کرے باوجود اس کے اگر وہ قتل کرے تو قصاص مکرہ پر ہو گا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 Kitab al-Ikrah (The Book of Coercion)

For this reason, it is stated with hope that if the coercer (*mukrah*) threatened the person commanded (*ma'mur*) with a single lash, imprisonment, or shaving his head and beard, the commanded person is not permitted to commit any form of injustice against that man, whether minor or major. And if Zaid was threatened with the destruction of life (*wa'id-e-talf*) and told to falsely accuse a Muslim, I hope there is leeway (*gunjayish*) for him in this act; this is found in *al-Zahiriyya*. If Zaid was threatened with death to take the property of a certain person and give it to the coercer, I hope it is permissible for him to take and give it, and compensation (*tawan*) shall be mandatory upon the coercer. This act is permissible for the commanded person as long as the coercer is present. However, if the coercer sent him to perform the act and the commanded person feared that failure to comply would result in his death or the execution of the threat if captured, then compliance is not lawful (*halal*) for the commanded person. But if the coercer's messenger is with him, with instructions to bring him back if he refuses, then he may proceed. If he does not comply and the coercer kills him, then God willing, there is leeway for him. And if the coercer threatened him with imprisonment, it is not lawful for the commanded person to initiate such an act; this is mentioned in *al-Mabsut*.

If a person is coerced into divorce (*talaq*) or manumission (*itaq*), the divorce and manumission shall take effect. He shall recover the price of the slave from the coercer, whether the coercer is wealthy or poor, and the slave shall not be required to work for his freedom (*sa'ayat*), nor can compensation be recovered from the slave. Similarly, if the coerced divorce occurred before consummation and the dower (*mahr*) was specified in the marriage contract, he shall take half the dower from the coercer. If it was not specified, he shall take whatever gift (*mut'ah*) became obligatory. If the coerced person stated regarding manumission, "In my heart, I intended to falsely report a past manumission," his claim will not be accepted in court (*qaza*), and the slave shall be free. However, in the eyes of God (*fi ma baynahu wa bayn Allah*), he shall not be free, and the coercer shall not pay him any compensation. If he said, "This thought crossed my mind but I did not intend it with my words; rather, I intended immediate freedom, or I had no intention at all," then he shall be free both judicially and religiously (*qaza wa diyanatan*), and he shall take the slave's price as compensation from the coercer. The same detailed ruling applies to divorce; this is in *al-Tabyin*. If the coercer said to the slave owner, "You intended a false report of past manumission and did not intend future manumission, so you are not entitled to

compensation from me," and the slave owner replied, "No, I intended a fresh manumission and I can claim compensation from you," then the slave owner's word shall be accepted, and the coercer has the right to demand an oath from him. Similarly, in divorce, if the coercer said to the husband, "You intended a false report of a past event, not a fresh divorce," and the husband replied, "No, I intended a fresh divorce," then the husband's word shall be accepted upon taking an oath; this is in *al-Tatar-Khaniyya*.

If Zaid was coerced into delegating the divorce of his wife or the manumission of his slave to his wife, slave, or a third party, and that person then executed the divorce or manumission, it shall take effect. The coerced individual shall take half of the pre-consummation dower or the price of the slave from the coercer (*mukrah*) as compensation; this is in *Fatawa Qadi Khan*. Imam Muhammad (RA) said that if a dominant thief coerced Zaid with a death threat to give his wife one divorce, even though Zaid had consummated the marriage with her...

1- *Talf* (destruction) means: "I will destroy some part of your body." 2- "Leeway" (*gunjayish*) means: He will not be a sinner; rather, the sinner is the one who coerced him. 3- "Liar" (*kazib*) means: My intention was to lie and say I had already freed him in the past, whereas it was a lie; thus, the judge shall not accept this because, legally (*shar'e zahir*), the slave's right has been established, and there is no evidence against the apparent fact.

इस कारण उम्मीद के साथ बयान किया गया है कि यदि मजबूर करने वाले (मुकरह) ने आदेश पाने वाले (मामूर) को एक कोड़ा मारने, कैद करने, या सिर और दाढ़ी मुंडवाने की धमकी दी हो, तो मामूर के लिए यह जायज़ नहीं है कि वह उस व्यक्ति पर किसी भी तरह का ज़ुल्म करे, चाहे वह थोड़ा हो या ज़्यादा। और यदि ज़ैद को जान से मारने की धमकी (वईद-ए-तल्फ़) देकर कहा गया कि वह किसी मुसलमान पर झूठा इलज़ाम लगाए, तो मुझे उम्मीद है कि उसके लिए इस कृत्य की गुंजाइश है; यह ज़हीरिया में वर्णित है। यदि ज़ैद को जान से मारने की धमकी देकर डराया गया कि वह फलां व्यक्ति का माल लेकर मुझे दे दे, तो मुझे उम्मीद है कि उसे लेकर दे देना जायज़ है और इसका हर्जाना (तावान) मुकरह (मजबूर करने वाले) पर अनिवार्य होगा। यह कार्य मामूर के लिए तब तक जायज़ है जब तक कि मुकरह उसके पास मौजूद है। यदि मुकरह ने उसे यह करने के लिए भेजा और मामूर को यह डर लगा कि यदि मैंने ऐसा नहीं किया तो काबू पाने पर वह मुझे मार डालेगा या जिस तरह से उसने डराया है वही करेगा, तो मामूर के लिए उसकी आज्ञा मानना हलाल (वैध) नहीं है। लेकिन यदि मुकरह का दूत (एलची) उसके साथ हो कि यदि यह व्यक्ति ऐसा न करे तो इसे मेरे पास वापस ले आना, तो वह ऐसा कर सकता है। और यदि उसने ऐसा नहीं किया यहाँ तक कि मुकरह ने उसे मार डाला, तो इंशाअल्लाह उसके लिए गुंजाइश है। और यदि मुकरह ने उसे कैद की धमकी दी हो, तो मामूर के लिए ऐसे कृत्य की पहल करना हलाल नहीं है; यह मबसूत में है।

यदि किसी व्यक्ति को तलाक देने या गुलाम आज़ाद करने (इताक) पर मजबूर किया गया, तो तलाक और आज़ादी प्रभावी हो जाएगी, और वह मुकरह से गुलाम की कीमत वापस लेगा, चाहे वह अमीर हो या गरीब। गुलाम पर मेहनत (सआयत) अनिवार्य नहीं होगी और वह गुलाम से हर्जाने की राशि वापस नहीं ले सकता। इसी तरह, यदि यह तलाक मजबूरी में संभोग (दुखूल) से पहले हुआ हो और निकाह के समय महर की राशि तय कर दी गई हो, तो वह मुकरह से आधा महर लेगा। यदि महर तय न हो, तो जो मुतआ (उपहार) वाजिब हुआ है, वह ले लेगा। यदि मजबूर व्यक्ति ने आज़ादी के मामले में यह कहा कि "मेरे दिल में बीते समय की आज़ादी की खबर देना झूठ के तौर पर था और मेरा यही मतलब था", तो उसकी बात नहीं मानी जाएगी और न्यायिक आदेश (क़ज़ा) में गुलाम आज़ाद हो जाएगा। लेकिन अल्लाह के सामने वह आज़ाद नहीं होगा और मुकरह उसे कोई हर्जाना नहीं देगा। और यदि उसने कहा कि "मेरे दिल में यह विचार आया था लेकिन मेरा यह मतलब नहीं था, बल्कि मेरा मतलब यह था कि अभी आज़ादी मिल जाए या मेरा कोई इरादा नहीं था", तो इस स्थिति में वह

अदालती (क़ज़ा) और धार्मिक (दियानत) दोनों रूप से आज़ाद हो जाएगा, और वह मुकरह से उसकी कीमत का हर्जाना लेगा। तलाक के मामले में भी यही विवरण है; यह तबीयन में है। यदि मुकरह ने गुलाम के मालिक से कहा कि "तुम्हारे दिल में बीते समय की आज़ादी की बात झूठ के रूप में थी और तुम्हारा यही इरादा था, तुमने भविष्य की आज़ादी का इरादा नहीं किया, इसलिए तुम्हें मुझसे हर्जाना लेने का अधिकार नहीं है", और मुकरह (मालिक) ने कहा "नहीं, बल्कि मैंने नए सिरे से आज़ादी का इरादा किया है और मैं तुमसे हर्जाना ले सकता हूँ", तो गुलाम के मालिक की बात मानी जाएगी, और मुकरह को अधिकार है कि वह उसके दावे पर उससे कसम ले। इसी तरह तलाक में, यदि मुकरह ने पति से कहा कि "तुमने अतीत की झूठी खबर का इरादा किया था, न कि तलाक देने का", और पति ने कहा "नहीं, बल्कि मेरा इरादा तलाक देने का ही था", तो कसम के साथ पति की बात मानी जाएगी; यह तातारखानिआ में है।

यदि ज़ैद को इस बात पर मजबूर किया गया कि वह अपनी पत्नी का तलाक या अपने गुलाम की आज़ादी अपनी पत्नी, गुलाम, या किसी अन्य के हाथ में दे दे, और जिसे अधिकार दिया गया उसने तलाक दे दिया या आज़ाद कर दिया, तो तलाक और आज़ादी प्रभावी हो जाएगी। मजबूर किया गया व्यक्ति (मुकरह) संभोग से पहले के तलाक में आधा महर और गुलाम की कीमत का हर्जाना मुकरह (दबाव डालने वाले) से लेगा; यह फ़तावा क़ाज़ी खान में है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने फरमाया कि यदि किसी शक्तिशाली चोर ने ज़ैद को जान से मारने की धमकी देकर अपनी पत्नी को एक तलाक देने पर मजबूर किया, जबकि ज़ैद ने उसके साथ संभोग...

१- तल्फ़ यानी तुम्हारे शरीर के किसी हिस्से को नष्ट कर दूँगा। २- गुंजाइश का अर्थ है कि वह गुनहगार नहीं होगा, बल्कि गुनहगार वह है जिसने उसे मजबूर किया। ३- काज़िब यानी मेरी नियत झूठ बोलने की थी कि मैंने उसे आज़ाद कर दिया है, यानी अतीत में ऐसा किया था, जबकि यह झूठ है; अतः क़ाज़ी इसे स्वीकार नहीं करेगा क्योंकि ज़ाहिरी शरीयत में गुलाम का हक जुड़ चुका है और ज़ाहिर के खिलाफ कोई सबूत मौजूद नहीं है।

اس واسطے امید کے ساتھ بیان کیا اور اگر مکرہ نے مامور کو ایک کوڑا مارنے یا قید و بند یا سر و ڈاڑھی منڈوانے پر ڈرایا ہو تو مامور کو گنجائش نہیں ہے کہ اس مرد پر کسی طرح کا ظلم کرے خواہ قلیل ہو یا کثیر ہو اور اگر زید کو بہ وعیدِ تلفِ کوڑا کہا کہ مسلمان پر افترا پردازی کرے تو مجھے امید ہے کہ اس کو اس فعل کی گنجائش ہے یہ ظہیر یہ میں ہے۔ اگر زید کو بہ وعیدِ تلف ڈرایا کہ فلاں شخص کا مال لے کر مجھے دے دے تو مجھے امید ہے کہ اس کو لے کر دے دینا روا ہے اور تاوان مکرہ پر واجب ہوگا اور یہ فعل مامور کو اس وقت تک روا ہے جب تک کہ مکرہ کے پاس حاضر ہے اور اگر مکرہ نے اس کو بھیجا تاکہ ایسا کرے اور مامور کو خوف ہوا کہ اگر میں نے ایسا نہ کیا تو درصورتِ قابو پانے کے مجھے قتل کرے گا یا جس طور سے مجھے ڈرایا ہے وہی فعل کرے گا تو مامور کو اس کی فرمانبرداری پر اقدام حلال نہیں ہے لیکن اگر مکرہ کا ایلچی اس کے ساتھ ہو کہ اگر یہ شخص ایسا نہ کرے تو میرے پاس واپس لانا تو البتہ اقدام کر سکتا ہے اور اگر اس نے نہ کیا یہاں تک کہ مکرہ نے اس کو قتل کیا تو انشاء اللہ تعالیٰ اس کو گنجائش ہے اور اگر مکرہ نے اس کو قید و بند سے ڈرایا ہو تو مامور کو ایسے فعل کا اقدام حلال نہیں ہے یہ مبسوط میں ہے۔

اگر طلاق یا عتاق پر ایک شخص مجبور کیا گیا تو طلاق و عتق واقع ہو جائے گا اور غلام کی قیمت مکرہ سے واپس لے گا خواہ خوشحال ہو یا تنگدست ہو اور غلام پر سعایت لازم نہ آئے گی اور دیگر اس غلام سے تاوان کا مال واپس نہیں لے سکتا ہے اسی طرح آدھا مہر مکرہ سے لے گا اگر یہ طلاق باکراہ قبل دخول کے واقع ہوئی ہو اور مقدارِ مہر عقدِ نکاح میں بیان کر دی گئی ہو اور اگر مسمی نہ ہو تو جو کچھ اس پر متعہ واجب ہوا ہے لے لے گا اور اگر مجبور نے مسئلہ عتق

میں یوں کہا کہ میرے دل میں زمانہ گزشتہ کی آزادی کی خبر دینا بطورِ کاذب غمز رہا تھا اور میری یہی مراد تھی تو اس کی تصدیق نہ کی جائے گی اور حکمِ قضا میں غلام آزاد ہو جائے گا اور درصورتِ بیع ہونے کے فیما بینہ و بین اللہ تعالیٰ آزاد نہ ہوگا اور مکرہ اس کو کچھ تاوان نہ دے گا اور اگر یوں کہا کہ میرے دل میں یہ خطرہ گزر رہا تھا مگر میں نے اپنے کلام سے یہ مراد نہیں لی بلکہ میری مراد یہی تھی کہ فی الحال حریت حاصل ہو یا میں نے کچھ ارادہ نہیں کیا یا میرے دل میں کچھ خطرہ نہیں گزرا تو اس صورت میں قضا و دیانۃً دونوں طرح آزاد ہو جائے گا اور اس کی قیمت مکرہ سے تاوان لے گا اور طلاق میں بھی اسی تفصیل سے حکم ہے یہ تبیین میں ہے۔ اگر مکرہ نے مالکِ غلام سے کہا کہ تیرے دل میں زمانہ ماضی کے عتق کا اخبار بطورِ کاذب گزرا اور تیرا یہی ارادہ تھا تو نے آئندہ عتق کا ارادہ نہیں کیا پس تجھے مجھ سے ضمان لینا نہیں پہنچتا ہے اور مکرہ نے کہا کہ نہیں بلکہ میں نے ازسرِ نو عتق مراد لیا ہے اور میں تجھ سے ضمان لے سکتا ہوں تو مالکِ غلام کا قول قبول ہوگا اور مکرہ کو اختیار ہے کہ اس سے اس کے دعویٰ پر قسم لے اور اسی طرح طلاق میں اگر مکرہ نے شوہر سے کہا کہ تو نے اخبار بطورِ کاذب زمانہ ماضی کا مراد لیا ہے نہ یہ کہ طلاق ایجاد ہو جائے اور شوہر نے کہا کہ نہیں بلکہ یہی مراد تھی کہ ایجاد ہو جائے تو قسم سے شوہر کا قول قبول ہوگا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

اگر زید اس امر پر مجبور کیا گیا کہ اپنی عورت کا طلاق یا اپنے غلام کا عتق اپنی عورت یا غلام کے ہاتھ میں دے دے یا کسی غیر کے ہاتھ میں دے دے پس جس کے اختیار میں دیا تھا اس نے طلاق دے دی اور آزاد کر دیا تو طلاق و عتاق واقع ہو جائے گی اور مجبور کردہ مکرہ سے طلاق قبل الدخول میں نصف مہر اور عتق میں غلام کی قیمت تاوان لے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

امام محمدؒ نے فرمایا کہ اگر لصِ غالب نے زید کو بہ وعیدِ تلف اس امر پر مجبور کیا کہ اپنی عورت کو ایک طلاق دے دے حالانکہ زید نے اس کے ساتھ دخول...

۱- تلف یعنی تیرے بدن سے کوئی جز تلف کروں گا۔ ۲- قول گنجائش یعنی گنہگار نہ ہو گا بلکہ گنہگار ہے جس نے اس کو مجبور کیا۔ ۳- کاذب یعنی میری نیت تھی کہ جھوٹ کہوں کہ میں نے اس کو آزاد کیا یعنی زمانہ سابق میں ایسا کیا تھا حالانکہ یہ جھوٹ ہے پس قاضی اس کو قبول نہ کرے کیونکہ شرعِ ظاہر میں غلام کا حق معلق ہو چکا ہے تو ظاہر کے خلاف کوئی دلیل موجود نہیں ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (412) Book of Coercion (Kitab al-Ikrah)

If he gave three divorces and then returned half the dower (Mahr), he cannot take back this half dower from the coerced person (Mukrah). If he is forced to give three divorces, it is considered coercion (Ikrah) for one divorce. If one is coerced to free half a slave under the threat of destruction of life or property, and he frees the entire slave, then by consensus, the whole slave will be free. According to Imam-e-Azam (RH), the coerced person cannot claim any compensation (Tawan) from the coercer, whereas according to Sahibayn (the two companions, Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), he can claim compensation for the price of the slave, whether the coercer is affluent or poor. If he was coerced to free the entire slave and he did so, this case and the first case are similar according to the analogy (Qiyas) of Sahibayn: the whole slave will be free, and the coercer will pay the price of the slave as compensation, whether he is affluent or poor. However, according to Imam-e-Azam (RH), half of the slave will be free and half will remain a slave. The coercer must provide a guarantee for the portion freed due to coercion, i.e., half. For the remaining half freed in the absence of coercion, the ruling is that if the coercer is affluent, he shall pay compensation for it too; if he is poor, he shall not be liable. This is mentioned in 'Al-Muhit'.

If the woman herself is a person of power and authority, and she coerced her husband saying, "I will take your life or sever a limb if you do not divorce me," and he did so under coercion, what is the ruling regarding the dower (Mahr)?

If a sick person (on his deathbed) was coerced by his wife under threat of death to request one irrevocable divorce (Talaq-e-Bain) from him, and she requested it, and the sick person gave one irrevocable divorce, and while she was still in her waiting period (Iddat), the sick person died, then the woman will be his heir. If she requested two irrevocable divorces and the sick person gave them, and then he died during her Iddat, the woman will not be an heir; this is in 'Al-Mabsut'. If Zaid gave the authority for one divorce of his wife to Amr to give one if he wished, and then Zaid was coerced to command a second divorce, while the woman is not consummated (Madkhula) by Zaid, and Amr gave two divorces, he will not be a guarantor for the dower; this is in 'Al-Muhit'. Similarly, if he gave the same divorce for which Zaid had given authority without coercion, the ruling is the same as mentioned in 'Al-Mabsut'. If Amr gave the divorce for which Zaid was coerced, the coercer will be the guarantor of half the dower; this is in 'Al-Muhit al-Sarakhsi'. Then, in proving the first case, they say: do you not see that if Zaid said to his wife, who is not consummated, "You are divorced

whenever you wish," and then after that or before it, Zaid was coerced to say to his wife, "You are divorced whenever you wish," and Zaid said so, and the woman gave herself both divorces, then the husband will give her half dower as compensation and cannot take anything back from the coercer. And if the woman herself is a person of power and authority and coerced her husband saying, "I will take your life or sever a limb if you do not divorce me," and he did so under coercion, no dower shall be mandatory upon Zaid. If she had only threatened with imprisonment, then in such a case, she would receive half the dower; this is in 'Al-Mabsut'.

If a woman was coerced to accept one divorce from her husband for one thousand Dirhams and she accepted, then one revocable divorce (Talaq-e-Raj'i) will occur, and the woman will not be liable for the money. Then, if the woman gave permission for the payment of one thousand Dirhams instead of the coercion, then according to Imam-e-Azam (RH), her permission is valid, she will be liable for the money, and an irrevocable divorce (Talaq-e-Bain) will occur. According to Imam Muhammad (RH), it will be a revocable divorce and the permission will be void. There are two reports from Imam Abu Yusuf (RH): one similar to the saying of Imam Muhammad (RH) and one similar to Imam Abu Hanifa (RH); this is in 'Fatawa Qazi Khan'. The most authentic report is that the saying of Imam Abu Yusuf (RH) is like that of Imam-e-Azam (RH). And if instead of the word 'all', then this is evidence that he freed him willingly because he was not coerced for the whole; so it is evidence of desire. 2- His word 'some' means she cannot even receive half dower.

उसने तीन तलाक़ देकर आधा महर वापस कर दिया, तो वह यह आधा महर मजबूर (मुक्रह) से वापस नहीं ले सकता। और यदि उसे तीन तलाक़ देने पर मजबूर किया जाए, तो यह एक तलाक़ का दबाव (इक़राह) माना जाता है। और यदि आधे गुलाम को आज़ाद करने के लिए जान माल के नुकसान की धमकी के साथ मजबूर किया गया और उसने पूरा गुलाम आज़ाद कर दिया, तो सर्वसम्मति (इत्तेफ़ाक़) से पूरा गुलाम आज़ाद हो जाएगा। इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार, वह मजबूर करने वाले से कोई हर्जाना (तावान) नहीं ले सकता, जबकि साहिबैन रह. के अनुसार, वह गुलाम की कीमत का हर्जाना ले सकता है, चाहे वह खुशहाल हो या गरीब। और यदि पूरे गुलाम को आज़ाद करने पर मजबूर किया गया और उसने आज़ाद कर दिया, तो यह स्थिति और पहली स्थिति साहिबैन के क़यास पर एक समान है कि पूरा गुलाम आज़ाद हो जाएगा और मजबूर करने वाला उस व्यक्ति को गुलाम की कीमत का हर्जाना देगा, चाहे वह खुशहाल हो या गरीब। लेकिन इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार, आधा गुलाम आज़ाद होगा और आधा गुलाम रहेगा। और जितना मजबूरी के कारण आज़ाद हुआ है, यानी आधा, उसकी गारंटी मजबूर करने वाले को देनी होगी। और शेष आधा जो मजबूरी के अभाव में आज़ाद हुआ है, उसका आदेश यह है कि यदि मजबूर करने वाला खुशहाल है तो वह उसका हर्जाना भी देगा, और गरीब होने की स्थिति में वह उत्तरदायी नहीं होगा, यह 'मुहीत' में है।

यदि स्त्री स्वयं अधिकार और सत्ता वाली हो और उसने अपने पति को मजबूर किया कि "मैं तेरी जान ले लूँगी या अंग भंग कर दूँगी यदि तूने मुझे तलाक़ न दी" और उसने मजबूर होकर ऐसा किया, तो महर के बारे में क्या आदेश है?

यदि किसी बीमार ने अपनी पत्नी को जान के नुकसान की धमकी देकर मजबूर किया कि वह उससे एक तलाक़-ए-बाइन (अटल तलाक़) की मांग करे, और उसने मांग की और बीमार ने एक तलाक़-ए-बाइन दे दी, और वह अभी इद्दत (प्रतीक्षा अवधि) में ही थी कि बीमार की मृत्यु हो गई, तो स्त्री उसकी उत्तराधिकारी (वारिस) होगी। और यदि उसने दो तलाक़-ए-बाइन की मांग की और बीमार ने दे दी, फिर उसकी इद्दत में मृत्यु हो गई, तो स्त्री वारिस नहीं होगी, यह 'मब्सूत' में है। यदि ज़ैद ने अपनी पत्नी की एक तलाक़ का अधिकार उम्र को दे दिया कि चाहे तो एक तलाक़ दे दे, और फिर ज़ैद को दूसरी तलाक़ का आदेश देने के लिए मजबूर किया गया, जबकि वह स्त्री ज़ैद की मदख़ूला (जिसके साथ सहवास हुआ हो) नहीं है, और उम्र ने दो तलाक़ दे दीं, तो वह महर का उत्तरदायी नहीं होगा,

यह 'मुहीत' में है। इसी तरह यदि उसने वही तलाक़ दे दी जिसका अधिकार ज़ैद ने बिना किसी दबाव के दिया था, तब भी यही आदेश है जैसा कि 'मब्सूत' में वर्णित है। और यदि उम्र ने वह तलाक़ दे दी जिसके लिए ज़ैद को मजबूर किया गया था, तो मजबूर करने वाला आधे महर का उत्तरदायी होगा, यह 'मुहीत-ए-सरख़सी' में है। फिर पहली स्थिति के तर्क में वे कहते हैं कि क्या आप नहीं देखते कि यदि ज़ैद ने अपनी पत्नी से, जो मदख़ूला नहीं है, यह कहा कि "तुझे तलाक़ है जब तू चाहे", फिर उसके बाद या उससे पहले ज़ैद को मजबूर किया गया कि वह अपनी पत्नी से कहे "तुझे तलाक़ है जब तू चाहे", और ज़ैद ने ऐसा कहा और स्त्री ने स्वयं को दोनों तलाक़ दे दीं, तो पति उसे हर्जाने के रूप में आधा महर देगा और वह मजबूर करने वाले से कुछ भी वापस नहीं ले सकता। और यदि स्त्री स्वयं अधिकार और सत्ता वाली हो और उसने अपने पति को मजबूर किया कि "मैं तेरी जान ले लूँगी या अंग भंग कर दूँगी यदि तूने मुझे तलाक़ न दी" और उसने मजबूर होकर ऐसा किया, तो ज़ैद पर कोई महर अनिवार्य (वाजिब) नहीं होगा। और यदि उसने केवल कैद की धमकी दी होती, तो ऐसी स्थिति में वह आधा महर ले लेगी, यह 'मब्सूत' में है।

यदि किसी स्त्री को इस बात के लिए मजबूर किया गया कि वह अपने पति से एक हजार दिरहम के बदले एक तलाक़ स्वीकार करे, और उसने स्वीकार कर ली, तो एक तलाक़-ए-रजई (प्रतिसंहरणीय तलाक़) प्रभावी होगी और स्त्री पर धन की कोई जिम्मेदारी नहीं होगी। फिर यदि स्त्री ने मजबूरी के बदले में एक हजार दिरहम के भुगतान की अनुमति दे दी, तो इमाम-ए-आज़म रह. के अनुसार उसकी अनुमति सही है और धन की जिम्मेदारी उस पर होगी और तलाक़-ए-बाइन प्रभावी होगी। इमाम मुहम्मद रह. के अनुसार, तलाक़-ए-रजई होगी और अनुमति अमान्य होगी। इमाम अबू यूसुफ़ रह. से दो विवरण हैं: एक इमाम मुहम्मद रह. के कथन के समान और एक इमाम अबू हनीफ़ा रह. के समान, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। और सबसे सही विवरण यह है कि इमाम अबू यूसुफ़ रह. का कथन इमाम-ए-आज़म रह. के समान है। और यदि 'कुल' शब्द के बजाय, तो यह इस बात का प्रमाण है कि उसने स्वेच्छा से आज़ाद किया क्योंकि वह पूरे पर मजबूर नहीं था, तो यह इच्छा का प्रमाण है। २- उसके शब्द 'कुछ' का अर्थ है कि वह आधा महर भी प्राप्त नहीं कर सकती।

نہیں کیا تھا اس نے تین طلاق دے کر نصف مہر اس کو پھر دیا تو یہ نصف مہر مکروہ سے واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر اس کو تین طلاق پر مجبور کیا جائے تو یہ ایک طلاق کا اکراہ ہوتا ہے اور اگر نصف غلام آزاد کرنے پر بوعید تلف مجبور کیا گیا اس نے کل غلام آزاد کر دیا تو بالاتفاق سب غلام آزاد ہو جائے گا اور امام اعظمؒ کے نزدیک مجبور کردہ مکروہ سے کچھ تاوان نہیں لے سکتا ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک غلام کی قیمت کا تاوان لے سکتا ہے خواہ وہ خوشحال ہو یا تنگدست اور اگر کل غلام آزاد کرنے پر مجبور کیا گیا اور اس نے آزاد کیا تو یہ صورت اور صورت اول صاحبین کے قیاس پر یکساں ہے کہ کل غلام آزاد ہو جائے گا اور مکروہ اس شخص کو غلام کی قیمت تاوان دے گا خواہ خوشحال ہو یا تنگدست ہو مگر امام اعظمؒ کے نزدیک نصف غلام آزاد اور نصف رقیق رہے گا اور جس قدر مکروہ کی وجہ سے آزاد ہوا ہے یعنی نصف اس کی ضمان مکروہ کو دینی ہوگی اور باقی نصف جو مکروہ کے عدم اکراہ سے نہیں آزاد ہوا ہے اس کا یہ حکم ہے کہ اگر مکروہ خوشحال ہو تو اس کا تاوان بھی ادا کرے گا اور نہ تنگدست ہونے کی صورت میں نہیں ضامن ہو گا یہ محیط میں ہے۔

اگر عورت ہی صاحب قدرت وسلطنت ہو اور اس نے اپنے شوہر کو مجبور کیا کہ میں تیری جان یا عضو تلف کروں گی اگر تو نے مجھے طلاق نہ دی اس نے مجبور ہو کر ایسا کیا تو مہر کی بابت کیا حکم ہے؟

اگر ایک مریض نے اپنی عورت کو بوعید تلف اس امر پر مجبور کیا کہ مجھ سے ایک طلاق بائن کی درخواست کرے اس نے درخواست کی اور مریض نے ایک طلاق بائن دے دی اور ہنوز وہ

عدت میں تھی کہ مریض مر گیا تو عورت اس کی وارث ہو گی اور اگر دو طلاق بائن کی درخواست کی اور مریض نے دے دی پھر اس کی عدت میں مر گیا تو عورت وارث نہ ہو گی یہ مبسوط میں ہے۔ اگر زید نے اپنی بیوی کی ایک طلاق عمرو کے اختیار میں دے دی کہ چاہے ایک طلاق دے اور پھر زید مجبور کیا گیا کہ اس کو دوسری طلاق کا حکم دے حالانکہ وہ عورت زید کی مدخولہ نہیں ہے پس عمرو نے دو طلاق دیں تو مہر کا ضامن نہ ہو گا یہ محیط میں ہے اسی طرح اگر اس نے وہی طلاق جس کا اختیار زید نے بلا اکراہ دیا تھا دے دی تو بھی یہی حکم ہے کذا فی المبسوط اور اگر عمرو نے وہ طلاق جس کے واسطے زید مجبور کیا گیا دے دی تو مکروہ نصف مہر کا ضامن ہو گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔ پھر صورت اولیٰ کی دلیل میں فرماتے ہیں کہ کیا تو نہیں دیکھتا ہے کہ اگر زید نے اپنی بیوی سے جو مدخولہ نہیں ہے یوں کہا کہ تو طالق ہے جب تو چاہے پھر اس کے بعد یا اس سے پہلے زید مجبور کیا گیا کہ اپنی بیوی سے یوں کہے کہ تو طالق ہے جب تو چاہے پس زید نے ایسا کہا اور عورت نے اپنے تئیں دونوں طلاق دے دیں تو شوہر اس کو نصف مہر تاوان دے گا اور مکروہ سے کچھ واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر عورت ہی صاحب قدرت و سلطنت ہو اور اس نے اپنے شوہر کو مجبور کیا کہ میں تیری جان یا عضو تلف کروں گی اگر تو نے مجھے طلاق نہ دی اس نے مجبور ہو کر ایسا کیا تو زید پر کچھ مہر واجب نہ ہو گا اور اگر اس نے صرف قید پر ڈرایا ہوتا تو ایسی صورت میں نصف مہر لے لے گی یہ مبسوط میں ہے۔

اگر عورت اس امر پر مجبور کی گئی کہ اپنے شوہر سے ایک طلاق ہزار درہم پر قبول کرے اس نے قبول کی تو ایک طلاق رجعی واقع ہوگی اور عورت کے ذمہ مال لازم نہ ہو گا پھر اگر عورت نے اس کے بدلے عوض ہزار درہم کے مجبوری کی گئی ہے اجازت دے دی تو امام اعظمؒ کے نزدیک اس کی اجازت صحیح ہے اور مال اس کے ذمہ لازم ہو گا اور طلاق بائن واقع ہو گی اور

امام محمدؒ کے نزدیک طلاق رجعی ہو گی اور اجازت باطل اور امام ابو یوسفؒ سے دو روایتیں ہیں ایک روایت مثل قول امام محمدؒ کے اور ایک مثل امام ابوحنیفہؒ کے ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور اصح روایت ہے کہ قول امام ابو یوسفؒ مثل قول امام اعظمؒ ہے اور اگر بجائے قول کل پس یہ دلیل ہے کہ اس نے خوشی سے آزاد کیا اس واسطے کہ کل پر وہ مجبور نہیں ہوا تھا تو یہ رغبت کی دلیل ہے۔ ـــ ۲ قولہ کچھ یعنی نصف مہر بھی نہیں پا سکتی ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 414 Kitab al-Ikrah (The Book of Compulsion)

If a Khul' (divorce at the wife's instance) occurs in exchange for a thousand dirhams, a Ba'in (irrevocable) divorce will take place, and no payment will be obligatory on the woman; this is stated in 'Al-Mabsut'. If a husband is compelled to divorce his wife in exchange for a thousand dirhams, and the woman is compelled to accept, then if both do so, the divorce will take place without any financial obligation. Similarly, if a settlement (sulh) is reached regarding retaliation (qisas) or manumission (itq) in exchange for wealth under compulsion, the same ruling applies. However, in the case of manumission, the master (mawla) has the option to claim the price of the slave as compensation from the compeller (mukrih), provided the mukrih compelled him with a threat of death (wa'id al-qatl). If he was threatened with imprisonment, no compensation can be claimed; this is in 'Al-Mabsut'. If a female slave who was freed is compelled before consummation (dukhul) to choose for herself, i.e., to separate from her slave husband, no dower (mahr) will be obligatory on the husband for her or her master, and the compeller will not be liable; this is in 'Al-Muhit al-Sarakhsi'.

If Zaid was compelled by a threat of loss of property (wa'id al-talf) to give his wife one divorce in exchange for a thousand dirhams, but he gave three divorces, each for a thousand dirhams, and the woman accepted them all, then three divorces will take place. Three thousand dirhams will be obligatory from the husband to the woman, and half of the mahr will be obligatory on the husband because the separation occurred before consummation, and the cause of separation is not attributed to the woman. In this case, no compensation can be taken from the compeller, even if half the mahr exceeds three thousand dirhams, because whatever the man added from his side in divorce is sufficient for half the mahr to be established upon him. If a husband was compelled to give his wife one divorce for a thousand dirhams, he did so, and the woman accepted, then one thousand dirhams of the husband become obligatory on the woman. Then it will be seen what half of the mahr amounts to; if it is more, the husband shall pay the excess amount to the woman and take back the same amount from the compeller, provided the mukrih threatened him with loss of property. This is the opinion of Imam Muhammad and Imam Abu Yusuf. According to Imam al-A'zam (Abu Hanifa), no wealth of the woman will be obligatory on the husband, and the husband's thousand dirhams will be obligatory on the woman; this is in 'Al-Mabsut'.

If Zaid was compelled to free his slave for a hundred dirhams and the slave accepted, although the slave's price is a thousand dirhams and the slave was not compelled,

then the manumission (itq) is valid for a hundred dirhams. Then the master has the option either to take the full price of the slave as compensation from the compeller, after which the compeller will take a hundred dirhams from the slave, or to take a hundred dirhams from the slave and the remaining nine hundred dirhams as compensation from the compeller. If the compeller forced Zaid to free his slave for two thousand dirhams after one year, while the slave's price is one thousand dirhams, the master has the option either to take the price of his slave as compensation from the compeller or to demand two thousand dirhams from the slave after the year has passed, because he took this upon himself voluntarily. If the master chose to take a guarantee from the compeller, the compeller stands in the master's place, meaning after a year, the compeller will take two thousand dirhams from the slave. When he receives two thousand dirhams, he will take one thousand dirhams (the amount he paid) and give the rest as charity, because those thousand dirhams were obtained through impure means (khabith). If the master chose to demand from the slave, he has no right against the compeller. If the two thousand dirhams were agreed to be paid in installments and at the time of an installment, the master demanded it from the slave without compulsion, this act proves he chose to demand from the slave; thus, he cannot take any compensation from the compeller after that; this is in 'Al-Mabsut'. A slave was jointly owned between Zaid and Amr. Zaid was compelled to free him until Zaid freed him; the manumission is valid. According to the view of Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad, manumission is not divisible (mutajazzi'); thus, the entire slave becomes free, and his 'wala' (right of patronage) will belong to the manumittor. If the compeller is wealthy, he will be liable for the full price to be divided equally between the two owners, and if he is poor, he will only be liable for Zaid's share.

1. The phrase "tajazzi'" means that freedom is not something that can be fragmented, such that part is free and part remains enslaved; rather, the whole becomes free.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 414 किताब अल-इकराह

तलाक के खुला के बदले एक हज़ार दिरहम हों तो तलाक-ए-बाइन वाक़े होगी और औरत पर कुछ माल वाजिब न होगा, यह 'मबसूत' में है। अगर शौहर को मजबूर किया गया कि वह अपनी बीवी को एक हज़ार दिरहम के बदले तलाक दे और औरत को मजबूर किया गया कि वह कबूल करे, फिर दोनों ने ऐसा किया तो तलाक बिना माल के वाक़े होगी। इसी तरह अगर किसास से सुलह और माल के बदले आज़ादी (इतक़) में ऐसा वाक़े हो तो भी यही हुक्म है। लेकिन आज़ादी (इतक़) में मालिक (मौली) को अख्तियार होगा कि मजबूर करने वाले (मुकरिह) से अपने गुलाम की कीमत का तावान ले, बशर्ते कि मुकरिह ने उसे जान से मारने की धमकी (वईद-ए-क़त्ल) देकर मजबूर किया हो। और अगर कैद की धमकी दी हो तो कुछ तावान नहीं ले सकता, यह 'मबसूत' में है। एक दासी जिसे आज़ाद किया गया और निकाह के बाद संभोग (दुख़ूल) से पहले उसे मजबूर किया गया कि वह अपने नफ़्स को अख्तियार कर ले यानी गुलाम शौहर से जुदाई अख्तियार कर ले, तो शौहर पर उसका या उसके मालिक का कुछ मेहर वाजिब न होगा और मुकरिह ज़ामिन (ज़िम्मेदार) न होगा, यह 'मुहीत-ए-सरखसी' में है।

अगर ज़ैद को माल के नुक़सान (वईद-ए-तल्फ़) की धमकी देकर मजबूर किया गया कि वह अपनी औरत को एक हज़ार दिरहम के बदले एक तलाक दे दे, उसने तीन तलाकें दे दीं, हर तलाक एक हज़ार दिरहम के बदले और औरत ने ये सब कबूल कर लीं, तो तीन तलाकें वाक़े हो जाएंगी। और शौहर पर औरत के तीन हज़ार दिरहम वाजिब होंगे और औरत का आधा मेहर शौहर पर वाजिब होगा, इस वजह से कि दुख़ूल से पहले जुदाई वाक़े हुई है और जुदाई का कारण औरत की तरफ मंसूब नहीं है। और मुकरिह से इस सूरत में कुछ तावान नहीं लिया जा सकता, चाहे आधा मेहर तीन हज़ार दिरहम से ज़्यादा हो, क्योंकि तलाक में मर्द ने अपनी तरफ से जितना ज़्यादा किया, वही उस पर आधा मेहर साबित होने के लिए काफी है। और अगर शौहर को मजबूर किया गया कि वह अपनी बीवी को एक हज़ार दिरहम के बदले एक तलाक दे दे, उसने ऐसा किया और औरत ने कबूल कर लिया, तो औरत पर मर्द के एक हज़ार दिरहम वाजिब होंगे। फिर देखा जाएगा कि आधा मेहर कितना है, अगर वह ज़्यादा है तो शौहर ज़्यादती की मात्रा के बराबर औरत को अदा करेगा और उतनी ही मात्रा मुकरिह से वापस लेगा, बशर्ते कि मुकरिह ने उसे माल के नुक़सान (वईद-ए-तल्फ़) की धमकी दी हो। यह इमाम मोहम्मद और इमाम अबू यूसुफ का क़ौल है। और इमाम-ए-आज़म के नज़दीक

शौहर के ज़िम्मे औरत का कुछ माल वाजिब न होगा और शौहर के एक हज़ार दिरहम औरत पर वाजिब होंगे, यह 'मबसूत' में है।

अगर ज़ैद को मजबूर किया गया कि वह अपने गुलाम को सौ दिरहम पर आज़ाद कर दे और गुलाम ने कबूल कर लिया, जबकि गुलाम की कीमत एक हज़ार दिरहम है और गुलाम मजबूर नहीं किया गया है, तो सौ दिरहम पर 'इतक़' (आज़ादी) जायज़ है। फिर मालिक (मौली) को अख्तियार होगा कि चाहे मुकरिह से गुलाम की पूरी कीमत का तावान ले, फिर मुकरिह गुलाम से सौ दिरहम वापस लेगा, या गुलाम से सौ दिरहम लेकर बाकी नौ सौ दिरहम मुकरिह से तावान ले। और अगर मुकरिह ने ज़ैद को मजबूर किया कि वह अपने गुलाम को दो हज़ार दिरहम पर एक साल के बाद आज़ाद कर दे, जबकि गुलाम की कीमत एक हज़ार दिरहम है, तो मालिक को अख्तियार है कि चाहे मुकरिह से अपने गुलाम की कीमत का तावान ले या एक साल बीतने पर गुलाम से दो हज़ार दिरहम का मुतालबा करे, क्योंकि उसने स्वेच्छा से इसे अपने ज़िम्मे लिया है। अगर मालिक ने मुकरिह से ज़मानत लेनी चाही तो मुकरिह मालिक की जगह हो गया, यानी साल बीतने पर मुकरिह गुलाम से दो हज़ार दिरहम ले ले। जब उसने दो हज़ार दिरहम वसूल कर लिए, तो उनमें से एक हज़ार दिरहम जो उसने अदा किए हैं, लेकर बाकी सब सदक़ा कर देगा, क्योंकि ये एक हज़ार दिरहम उसे ग़लत तरीके(ख़बीस तौर) से हासिल हुए हैं। और अगर मालिक ने गुलाम से मुतालबा करने का फैसला किया, तो फिर उसका कोई हक़ मुकरिह की तरफ नहीं होगा। और अगर दो हज़ार दिरहम किस्तों में देने तय हुए हों और एक किस्त का वक्त आने पर मालिक ने गुलाम से बिना किसी दबाव के मुतालबा किया, तो इस काम से यह साबित हुआ कि उसने गुलाम से मुतालबा करना पसंद किया है, लिहाज़ा उसके बाद वह मुकरिह से कुछ तावान नहीं ले सकता, यह 'मबसूत' में है। ज़ैद और अम्र के बीच एक गुलाम साझा था। ज़ैद को उसे आज़ाद करने के लिए मजबूर किया गया यहाँ तक कि ज़ैद ने उसे आज़ाद कर दिया, तो 'इतक़' जायज़ है। फिर इमाम अबू यूसुफ और इमाम मोहम्मद के क़ौल के अनुसार 'इतक़' विभाजित (मुतजज्ज़ी) नहीं होता, इसलिए पूरा गुलाम आज़ाद हो जाएगा और उसकी 'वला' (संरक्षण का अधिकार) आज़ाद करने वाले को मिलेगी। और अगर मुकरिह खुशहाल है, तो पूरी कीमत की ज़मानत उस पर लाज़िम होगी जो दोनों में आधी-आधी बँटेगी, और अगर वह तंगदस्त (गरीब) है तो सिर्फ ज़ैद के हिस्से की ज़मानत होगी।

1. क़ौल-ए-तजज्ज़ी यानी आज़ादी ऐसी चीज़ नहीं है कि उसके टुकड़े हो सकें कि कुछ भाग आज़ाद हो और कुछ गुलाम रहे, बल्कि पूरा आज़ाद हो जाएगा।

طلاق کے خلع بعوض ہزار درہم ہو تو طلاق بائن واقع ہوگی اور عورت پر کچھ مال واجب نہ ہوگا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر شوہر مجبور کیا گیا کہ اپنی عورت کو بعوض ہزار درہم کے طلاق دے اور عورت مجبور کی گئی کہ قبول کرے پس دونوں نے ایسا کیا تو طلاق بلا مال واقع ہوگی اسی طرح اگر قصاص سے صلح اور بمال عتق میں ایسا واقع ہو تو بھی یہی حکم ہے لیکن عتق میں مولیٰ کو اختیار ہوگا کہ مکرہ سے اپنے غلام کی قیمت تاوان لے بشرطیکہ مکرہ نے بوعید قتل اس کو مجبور کیا ہو اور اگر قید سے ڈرایا ہو تو کچھ تاوان نہیں لے سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے۔ ایک باندی جو آزاد کی گئی وہ قبل دخول کے مجبور کی گئی کہ اپنے نفس کو اختیار کر لے یعنی شوہر مملوک سے فرقت کرے تو شوہر پر اس کا یا اس کے مولیٰ کا کچھ مہر واجب نہ ہوگا اور مکرہ ضامن نہ ہو گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر زید بوعید تلف مجبور کیا گیا کہ اپنی عورت کو بعوض ہزار درہم کے ایک طلاق دے دے اس نے تین طلاق ہر طلاق بعوض ہزار درہم کے دی اور عورت نے یہ سب قبول کر لیں تو تین طلاق واقع ہوں گی اور شوہر کے عورت پر تین ہزار درہم واجب ہوں گے اور عورت کا نصف مہر شوہر پر واجب ہوگا اس وجہ سے کہ قبل دخول کے فرقت واقع ہوئی ہے اور سبب فرقت ایسا نہیں ہے کہ عورت کی طرف منسوب ہو اور مکرہ سے اس صورت میں کچھ تاوان نہیں لے سکتا ہے اگرچہ نصف مہر تین ہزار درہم سے زائد ہو کیونکہ طلاق میں جس قدر مرد نے اپنی طرف سے زائد کیا وہی اس پر نصف مہر ثابت ہونے کے واسطے کافی ہے اور اگر شوہر مجبور کیا گیا کہ اپنی بیوی کو ایک طلاق بعوض ہزار درہم کے دے دے اس نے ایسا کیا اور عورت نے قبول کیا تو عورت پر مرد کے ہزار درہم واجب ہوں گے پھر دیکھا جائے گا کہ نصف مہر کسی قدر ہے پس اگر زائد ہو تو شوہر بقدر زیادتی کے عورت کو ادا کرے

گا اور اسی قدر مکرہ سے واپس لے گا بشرطیکہ مکرہ نے اس کو بوعید تلف ڈرایا ہو اور یہ امام محمد و امام ابو یوسف کا قول ہے اور امام اعظم کے نزدیک شوہر کے ذمہ عورت کا کچھ مال واجب نہ ہوگا اور شوہر کے ہزار درہم عورت پر واجب ہوں گے یہ مبسوط میں ہے۔

اگر زید مجبور کیا گیا کہ اپنے غلام کو سو درہم پر آزاد کر دے اور غلام نے قبول کیا حالانکہ غلام کی قیمت ہزار درہم ہیں اور غلام مجبور کردہ نہیں ہے تو سو درہم پر حق جائز ہے پھر مولیٰ کو اختیار ہوگا کہ چاہے مکرہ سے غلام کی پوری قیمت تاوان لے پھر مکرہ غلام سے سو درہم واپس لے گا یا غلام سے سو درہم لے کر باقی نو سو درہم مکرہ سے تاوان لے اور اگر مکرہ نے زید کو مجبور کیا کہ اپنے غلام کو دو ہزار درہم پر بعدہ ایک سال کے آزاد کر دے حالانکہ غلام کی قیمت ایک ہزار درہم ہیں تو مولیٰ کو اختیار ہے چاہے مکرہ سے اپنے غلام کی قیمت تاوان لے یا برس گزرنے پر غلام سے دو ہزار درہم کا مطالبہ کرے کیونکہ اس نے یہ امر بطوع خود اپنے ذمہ لازم کر لیا پس اگر مولیٰ نے مکرہ سے ضمان لینی اختیار کی تو مکرہ بجائے مولیٰ ہو گیا یعنی سال گزرنے پر مکرہ غلام سے دو ہزار درہم لے لے پس جب اس نے دو ہزار درہم وصول کئے تو اس میں سے ایک ہزار درہم جو اس نے ادا کئے ہیں لے کر باقی سب صدقہ کر دے گا کیونکہ یہ ہزار درہم اس کو خبیث طور پر حاصل ہوئے ہیں اور اگر مولیٰ نے غلام سے مطالبہ کرنا اختیار کیا تو پھر اس کا کچھ حق مکرہ کی طرف نہیں ہو سکتا ہے اور اگر دو ہزار درہم قسط وار ادا کرنے قرار پائے ہوں اور ایک قسط کا وقت آنے پر مولیٰ نے غلام سے بلا اکراہ مطالبہ کیا تو اس فعل سے یہ ثابت ہوا کہ اس نے غلام سے مطالبہ کرنا اختیار کیا ہے تو پھر اس کے بعد مکرہ سے کچھ تاوان نہیں لے سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے۔ زید و عمرو کے درمیان ایک غلام مشترک تھا اس کے آزاد کرنے کے واسطے زید مجبور کیا گیا یہاں تک کہ زید نے اس کو آزاد کر دیا تو حق جائز ہے پھر امام ابو یوسف و امام محمد کے قول پر حق متجزیٰ نہیں ہوتا ہے پس پورا غلام آزاد ہو جائے گا اور

اس کی ولاء معتق کو ملے گی اور مکرہ پر اگر خوشحال ہے تو پوری قیمت کی ضمان لازم آئے گی کہ دونوں میں نصف نصف تقسیم ہو اور اگر تنگدست ہے تو صرف زید کے حصہ کی ضمان

۱ قولہ تجزی یعنی آزادی ایسی چیز نہیں ہے کہ اس کے ٹکڑے ہو سکیں بعض نام آزاد ہوا اور بعض مملوک رہے بلکہ کل آزاد ہو جائے گا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (414) Kitab al-Ikrah (The Book of Compulsion)

...will be mandatory, and for the share of the other partner, the slave will perform *sa'ee* (work to earn his freedom). According to Imam Azam (Abu Hanifa), the ruling is that the *makrah* (compeller) will be liable for Zaid's share, whether he is wealthy or poor. Regarding Amr's share, if the compeller is wealthy, Amr has three options: he may free his share, make the slave perform *sa'ee*, or seek compensation from the compeller. If he takes compensation from the compeller, then the compeller will turn back to the slave and receive the amount through the slave's *sa'ee* according to the *Ramadan* (earnings), and the *wala* (right of patronage) will be divided equally between Zaid and the compeller. If the compeller is poor, Amr has the option to either free his share or make the slave perform *sa'ee*, and the *wala* will be divided equally between him and Zaid; this is mentioned in *al-Zahiriyya*.

If Zaid’s slave accidentally killed a person and Zaid was compelled to free him, even though he knew the slave had committed this crime, the compeller shall pay his price as compensation, which the master will take and give to the legal guardian of the deceased (*wali al-jinaya*). If the compulsion occurred under the threat of imprisonment and shackles, the master will pay the price to the guardian of the deceased, not the *diyat* (blood money), and the compeller will not pay any compensation to him; this is in *al-Muhit al-Sarakhsi*. If one person compelled another under threat of destruction (life or limb) to free his slave, worth a thousand dirhams, on behalf of Amr for a thousand dirhams, and he did so, and Amr accepted it voluntarily, then the slave is freed on behalf of Amr. Then the owner of the slave has the choice: either take the slave's price from Amr or take the compensation price from the compeller; subsequently, the compeller will recover it from Amr, and the *wala* will be established for Amr. If he took compensation from Amr, he cannot turn back to the compeller. If the compeller only threatened him with imprisonment and shackles, the right to the price will be from Amr only, not from the compeller; this is in *al-Mabsut*. If Zaid, the slave owner, and Amr, on whose behalf the manumission was compelled, were both compelled under threat of destruction until both complied, the slave will be freed on behalf of Amr, and the *wala* will be established for him, and the liability for Zaid's property will specifically fall upon the compeller. Shams al-A'imma al-Sarakhsi stated that this is analogous to a situation where the compeller forced Zaid to sell and deliver his slave to Amr for a thousand dirhams, and forced Amr to buy, take possession of, and then free him, and the compulsion occurred under threat of destruction. If both complied, the specific compensation lies

upon the compeller; the same applies to the previous issue. If both were compelled by threat of imprisonment and they complied, Amr shall pay the price to Zaid as compensation, and in this case, no liability falls on the compeller. If Zaid was compelled by threat of imprisonment and Amr by threat of destruction, the slave will be freed on behalf of Amr, then Amr will take the slave's price as compensation from his compeller; this is in *al-Zahiriyya*.

If the woman is not yet cohabited with (*ghayr madkhoola*) and compulsion occurred by threat of imprisonment and shackles, and the compelled person performed an act, then the compeller will not pay any compensation to him. ☆

If a slave is compelled to accept a right in exchange for property, nothing will be mandatory upon the slave; rather, the compeller will be liable; this is in *al-Muhit al-Sarakhsi*.

If an overpowering thief said to a person, "I will kill you unless you free your slave or divorce your wife, whichever you prefer," and the compelled person was forced to perform one of the acts and had not cohabited with the woman, then the act he performed will be executed, and the compeller shall pay compensation equal to whichever is less between half the dower (*mahr*) and the slave's price. If the compelled person had already cohabited with his wife, the compeller will not pay any compensation; this is in *al-Mabsut*. It is written in *al-Tajrid* that if the woman is not yet cohabited with and compulsion occurred by threat of imprisonment and shackles, and the compelled person performed an act, then the compeller will not pay any compensation; this is in *al-Tatarkhaniyya*. If Zaid was compelled to say, "Whichever slave I become the owner of in the future is free," and he said it under compulsion, and then became the owner of a slave, the slave will become free, and he cannot take anything from the compeller. If, in such a case, that person inherited a slave, the slave would be freed, but by way of *istihsan* (juridistic preference), he will take the slave's price as compensation from the compeller. And if a person was compelled to...

1. Referring to a statement regarding a threat to destroy a limb.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (414) किताब अल-इकराह (विवशता की पुस्तक)

लाज़िम आएगी और दूसरे साझीदार के हिस्से के लिए ग़ुलाम सई (परिश्रम) करेगा और इमाम आज़म के नज़दीक यह हुक्म है कि मकरह (विवश करने वाला) जैद के हिस्से का ज़ामिन (ज़िम्मेदार) होगा, चाहे वह खुशहाल हो या तंगदसत हो। और अम्र के हिस्से का, अगर मकरह खुशहाल हो तो अम्र को तीन प्रकार का अधिकार है: चाहे अपना हिस्सा आज़ाद कर दे, या ग़ुलाम से सई कराए, या मकरह से ज़मान (मुआवज़ा) ले। फिर यदि उसने मकरह से ज़मान ली तो मकरह ग़ुलाम की ओर रुजू करेगा और रमज़ान (ग़ुलाम की कमाई) के बराबर ग़ुलाम से सई कराकर ले लेगा और उसकी वला (संरक्षण अधिकार) जैद और मकरह के बीच बराबर विभाजित होगी। और अगर मकरह तंगदसत हो तो अम्र को अधिकार है कि चाहे अपना हिस्सा आज़ाद करे या ग़ुलाम से सई कराए, और उसकी वला उसके और जैद के बीच बराबर विभाजित होगी, यह ज़हीरिया में है।

अगर जैद के ग़ुलाम ने किसी व्यक्ति की ग़लती से हत्या कर दी और जैद को उसे आज़ाद करने पर विवश किया गया, जबकि वह जानता था कि उसने यह अपराध किया है, तो मकरह उसकी कीमत का हर्जाना देगा, जिसे मौला (स्वामी) लेकर वली-ए-जिनायत (पीड़ित पक्ष) को दे देगा। और अगर इकराह (विवशता) क़ैद और बेड़ी की धमकी से हुई हो तो मौला मृतक के वली को उसकी कीमत देगा न कि दियत (रक्त मूल्य), और मकरह उसे कुछ हर्जाना नहीं देगा, यह मुहीत सरख्सी में है। अगर एक व्यक्ति ने दूसरे व्यक्ति को (अंग या प्राण की) क्षति की धमकी पर इस बात के लिए विवश किया कि अपने ग़ुलाम को, जिसका मूल्य एक हज़ार दिरहम है, अम्र की ओर से एक हज़ार दिरहम पर आज़ाद कर दे, उसने वैसा ही किया और अम्र ने स्वेच्छा से उसे स्वीकार कर लिया, तो ग़ुलाम अम्र की ओर से आज़ाद हो गया। फिर ग़ुलाम का मालिक स्वतंत्र है, चाहे अम्र से ग़ुलाम की कीमत ले या मकरह से हर्जाना ले, फिर मकरह उसे अम्र से वसूल करेगा और वला अम्र के लिए सिद्ध होगी। और अगर उसने अम्र से ज़मान ले ली तो वह मकरह की ओर रुजू नहीं कर सकता। और अगर मकरह ने उसे केवल क़ैद और बेड़ी की धमकी दी हो तो कीमत का अधिकार केवल अम्र से होगा न कि मकरह से, यह मबसत में है। अगर जैद यानी ग़ुलाम का मालिक और अम्र यानी जिसकी ओर से आज़ाद करने पर विवश किया गया है, दोनों क्षति की धमकी से विवश किए गए, यहाँ तक कि दोनों ने वैसा ही किया, तो ग़ुलाम अम्र की ओर से आज़ाद होगा और वला उसी के लिए सिद्ध होगी, और जैद के माल का हर्जाना विशेष रूप से मकरह पर वाजिब होगा। शम्स अल-अइम्मा सरख्सी ने फ़रमाया कि यह उस स्थिति के समान है जहाँ मकरह ने एक व्यक्ति जैद को विवश किया कि अपना ग़ुलाम अम्र के

हाथ एक हज़ार दिरहम में बेचकर सौंप दे, और अम्र को विवश किया कि उसे खरीदकर अधिकार में ले और आज़ाद कर दे, और इकराह क्षति की धमकी से हुई, फिर दोनों ने वैसा ही किया, तो इसमें हर्जाना विशेष रूप से मकरह पर लाज़िम आता है, वैसा ही पिछला मसला है। अगर दोनों को क़ैद की धमकी से विवश किया हो और दोनों ने वैसा ही किया, तो अम्र उसकी कीमत जैद को हर्जाने के रूप में देगा और इस स्थिति में मकरह पर ज़मान नहीं आता। और अगर जैद को क़ैद की धमकी और अम्र को क्षति की धमकी से विवश किया गया तो ग़ुलाम अम्र की ओर से आज़ाद होगा, फिर अम्र अपने मकरह से ग़ुलाम की कीमत हर्जाने के रूप में लेगा, यह ज़हीरिया में है।

अगर स्त्री ग़ैर-मदखूला (जिसके साथ संभोग न हुआ हो) हो और इकराह क़ैद और बेड़ी की धमकी से हुआ हो और विवश व्यक्ति ने कोई कार्य किया तो मकरह उसे कोई हर्जाना नहीं देगा ☆

अगर ग़ुलाम को विवश किया गया कि धन के बदले हक स्वीकार करे, तो ग़ुलाम पर कुछ लाज़िम नहीं आएगा बल्कि मकरह ज़ामिन होगा, यह मुहीत सरख्सी में है।

अगर किसी दबंग चोर ने एक व्यक्ति से कहा कि मैं तुझे मार डालूँगा अन्यथा तू अपने ग़ुलाम को आज़ाद कर या अपनी इस स्त्री को तलाक़ दे दे, जो तुझे पसंद हो। विवश व्यक्ति ने विवशता में एक कार्य किया और स्त्री से संभोग नहीं किया था, तो उसने जो कार्य किया वह प्रभावी होगा और आधा महर और ग़ुलाम की कीमत में से जो राशि कम हो, उतना मकरह हर्जाना देगा। और अगर विवश व्यक्ति ने अपनी स्त्री से संभोग कर लिया था, तो मकरह कुछ ज़मान नहीं देगा, यह मबसत में है। और तज्रीद में लिखा है कि अगर स्त्री ग़ैर-मदखूला हो और इकराह क़ैद और बेड़ी की धमकी से हुआ हो और विवश व्यक्ति ने कोई कार्य किया तो मकरह उसे कोई हर्जाना नहीं देगा, यह तातारखानिया में है। अगर जैद को इस बात पर विवश किया गया कि वह कहे कि जिस किसी गुलाम का मैं भविष्य में मालिक बनूँगा वह स्वतंत्र है, उसने विवश होकर कहा, फिर वह एक ग़ुलाम का मालिक बना तो वह आज़ाद हो जाएगा और मकरह से कुछ नहीं ले सकता। और अगर ऐसी स्थिति में वह व्यक्ति किसी ग़ुलाम का उत्तराधिकारी बना तो वह आज़ाद हो जाएगा, लेकिन मकरह से इस्तिहसानान (न्यायसंगत आधार पर) ग़ुलाम की कीमत हर्जाने के रूप में लेगा। और अगर किसी व्यक्ति को विवश किया गया कि...

1. उसके इस कथन पर कि किसी अंग के नष्ट होने की धमकी दी गई।

لازم آئے گی اور دوسرے شریک کے حصہ کے واسطے غلام سعی کرے گا اور امام اعظمؒ کے نزدیک یہ حکم ہے کہ مکرہ زید کے حصہ کا ضامن ہو گا خواہ خوشحال ہو یا تنگدست ہو اور عمرو کے حصہ کا اگر مکرہ خوشحال ہو تو عمرو کو تین طرح کا اختیار ہے چاہے اپنا حصہ آزاد کر دے یا غلام سے سعی کرائے یا مکرہ سے ضمان لے پس اگر اس نے مکرہ سے ضمان لی تو مکرہ غلام کی طرف رجوع کرے گا اور بقدر رمضان کے غلام سے سعی کرا کر لے لے گا اور اس کی ولاء زید و مکرہ کے درمیان برابر تقسیم ہو گی اور اگر مکرہ تنگدست ہو تو عمرو کو اختیار ہے کہ چاہے اپنا حصہ آزاد کرے یا غلام سے سعی کرائے اور اس کی ولاء اس کے اور زید کے درمیان برابر تقسیم ہو گی یہ ظہیریہ میں ہے۔

اگر زید کے غلام نے ایک شخص کو خطا سے قتل کیا اور زید اس کے آزاد کرنے پر مجبور کیا گیا حالانکہ وہ جانتا تھا کہ اس نے یہ جنایت کی ہے تو مکرہ اس کی قیمت تاوان دے گا جس کو مولی لے کر ولی جنایت کو دے دے گا اور اگر اکراہ بوعدہ قید و بند واقع ہوئی ہو تو مولی ولی مقتول کو اس کی قیمت دے گا نہ دیت اور مکرہ اس کو کچھ تاوان نہ دے گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر ایک شخص نے ایک شخص کو بوعدہ تلف اس امر پر مجبور کیا کہ اپنے غلام کو جو ہزار درہم کا ہوتا ہے عمرو کی طرف سے ہزار درہم پر آزاد کر دے اس نے ایسا ہی کیا اور عمرو نے بہ طوع خود قبول کیا تو غلام عمرو کی طرف سے آزاد ہو گیا پھر مالک غلام مختار ہے چاہے عمرو سے غلام کی قیمت لے یا مکرہ سے قیمت تاوان لے پھر مکرہ اس کو عمرو سے وصول کرے گا اور ولاء عمرو کے واسطے ثابت ہو گی اور اگر اس نے عمرو سے ضمان لے لی تو وہ مکرہ کی طرف رجوع نہیں کر سکتا ہے اور اگر مکرہ نے اس کو صرف بقید و بند ڈرایا ہو تو

استحقاق قیمت صرف عمرو سے ہو گا نہ مکرہ سے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر زید یعنی مالک غلام اور عمرو یعنی جس کی طرف سے آزاد کرنے پر مجبور کیا گیا ہے دونوں بہ وعید تلف مجبور کئے گئے حتی کہ دونوں نے ایسا کیا تو عمرو کی طرف سے غلام آزاد ہو گا اور ولاء اسی کے واسطے ثابت ہو گی اور زید کا مال تاوان خاصہ مکرہ پر واجب ہو گا شمس الائمہ سرخسی نے فرمایا کہ یہ بمنزلہ ایسی صورت کے ہے کہ مکرہ نے ایک شخص زید کو مجبور کیا کہ اپنا غلام عمرو کے ہاتھ ہزار درہم میں فروخت کر کے سپرد کرے اور عمرو کو مجبور کیا کہ اس کو خرید کر قبضہ کر کے آزاد کر دے اور اکراہ بوعدہ تلف واقع ہوئی پس دونوں نے ایسا کیا تو اس میں تاوان خاصہ مکرہ پر لازم آتا ہے پس ایسا ہی مسئلہ سابقہ میں ہے۔ اگر دونوں کو بوعدہ قید مجبور کیا ہو اور دونوں نے ایسا کیا تو عمرو اس کی قیمت زید کو تاوان دے گا اور اس صورت میں مکرہ پر ضمان نہیں آتی ہے اور اگر زید کو بوعدہ قید اور عمرو کو بوعدہ تلف مجبور کیا تو غلام عمرو کی طرف سے آزاد ہو گا پھر عمرو اپنے مکرہ سے قیمت غلام تاوان لے گا یہ ظہیریہ میں ہے۔

اگر عورت غیر مدخولہ ہو اور اکراہ بقید و بند واقع ہوا اور مجبور نے ایک فعل کیا تو مکرہ اس کو کچھ تاوان نہ دیگا ☆

اگر غلام کو مجبور کیا کہ مال کے عوض حق قبول کرے تو غلام پر کچھ لازم نہ آئے گا بلکہ مکرہ ضامن ہو گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔

اگر لصحِ غالب نے ایک شخص سے کہا کہ میں تجھے قتل کروں گا ورنہ تو اپنے غلام کو آزاد کر یا اپنی اس عورت کو طلاق دے دے دونوں میں جو تجھے پسند ہو پس مجبور کردہ نے ناچار ایک فعل کیا اور عورت سے دخول نہیں کیا تھا تو جو فعل اس نے کیا وہ نافذ ہو گا اور نصف مہر اور غلام کی قیمت میں سے جو مقدار کم ہو اس قدر مکرہ تاوان دے گا اور اگر مجبور کردہ نے اپنی

عورت سے دخول کر لیا تو مکرہ کچھ ضمان نہ دے گا یہ مبسوط میں ہے۔ اور تجرید میں لکھا ہے کہ اگر عورت غیر مدخولہ ہو اور اکراہ بقید و بند واقع ہوا اور مجبور نے ایک فعل کیا تو مکرہ اس کو کچھ تاوان نہ دے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے اگر زید اس امر پر مجبور کیا گیا کہ یوں کہے کہ جس مملوک کا میں زمانہ آئندہ میں مالک ہوں وہ آزاد ہے اس نے بمجبوری کہا پھر ایک غلام کا مالک ہوا تو وہ آزاد ہو جائے گا اور مکرہ سے کچھ نہیں لے سکتا ہے اور اگر ایسی صورت میں وہ شخص کسی غلام کا وارث ہوا تو وہ آزاد ہو جائے گا مگر مکرہ سے استحساناً غلام کی قیمت تاوان لے گا اور اگر ایک شخص مجبور کیا گیا کہ ---

۱ قولہ کسی عضو کے تلف پر وعید کی۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 (415) Book of Duress (Kitab al-Ikrah)

If one says to a slave, "If you wish, you are free," or "If you enter the house, you are free," and then the slave wishes or enters the house, he shall be free. The owner shall then claim the price of the slave as indemnity from the person who compelled him (the compeller). If Zaid was compelled to condition his slave's freedom on an act of his own which is necessary to perform, such as obligatory prayers, or an act the omission of which poses a threat to life, such as eating or drinking, and Zaid complied under duress and performed that act, the slave shall be free, and Zaid shall claim the price of the slave as indemnity from the compeller. However, if he was compelled to condition it on an act for which there is an alternative way out, such as the demand for payment of a debt, then in this case he cannot claim indemnity from the compeller. This duress, consisting of words (Ikrah bi al-Qawl), shall be accompanied by the threat of imprisonment or confinement; this is mentioned in Fatawa Qazi Khan.

If Zaid was compelled by a threat of death to grant permission to free his slave, and Zaid granted permission under duress and the compeller freed the slave, the slave shall be free. The 'wala' (the right of patronage) shall belong to Zaid, and the compeller shall pay the price as indemnity. This is not because the compeller freed him, but because he compelled Zaid to grant permission for manumission. Therefore, if the threat was only of imprisonment or confinement and Zaid gave permission, the compeller shall not pay any indemnity; this is in Al-Mabsut. Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) mentioned in Kitab al-Asl that if a person was compelled by the threat of death, imprisonment, or severe beating to marry a woman for ten thousand dirhams, whereas her proper dower (Mahr-e-Mithl) was one thousand dirhams, the marriage shall be valid. The woman shall receive only the proper dower of one thousand dirhams out of the ten thousand, and the excess shall be void; this is in the Ayni commentary of Al-Hidayah. In this same case, the husband cannot recover anything from the compeller; this is in Tatarkhaniyah. Furthermore, in this matter, if the situation is such that the woman was compelled to marry the husband for one thousand dirhams while her proper dower is ten thousand dirhams, and her guardians (walis) found out and married her off, the marriage is valid and no indemnity is due from the compeller. Then the question arises whether the woman's guardians have the right to object to such a marriage. If the husband is of equal status (Kufu) to the woman and she agreed to the specified dower (Mahr-e-Musamma), then according to Imam Azam (Abu Hanifa) alone, the guardians have

the right to object, whereas according to the Sahibayn (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), they have no right to object at all. If the woman initially married someone of equal status herself for less than the proper dower, there is a similar disagreement in that case. If the husband is not of equal status (non-Kufu), the guardians have the right to object by consensus. This ruling applies if the woman agreed to the specified dower and the husband has not consummated (Dukhul) the marriage with her. If she did not agree to the specified dower, it will be seen: if the husband is her equal (Kufu), the woman shall have the right to object to this marriage because the dower is inadequate, and this ruling is by consensus. When the case is presented before the Qazi (judge), the Qazi will give the husband the choice: either complete her dower, or I will cause a separation (Furqat) between you two. If he completes it, the marriage remains in force; if he refuses, a separation shall be effected, and no dower shall be awarded to her.

If the husband is not her equal (non-Kufu), both the woman and her guardians (awliya) shall have the right to object. This is the school of Imam Azam, because equality is non-existent and the dower is inadequate. According to the Sahibayn, the woman certainly has the right to object for both reasons, but the guardians have the right to object only due to the lack of equality, and no other ground for objection is available to them. All this applies if the husband has not consummated the marriage with her. If he has consummated it while the woman was under compulsion, and if the husband is her equal, no one has the right to object to this marriage. If he is not her equal, both the guardians and the woman have the right to object due to the lack of equality. If he consummated it while she was free (not under compulsion), she would be considered to have implicitly agreed to the specified dower; thus, it would be as if she had agreed explicitly. If the woman agreed explicitly, then according to Imam Azam, the guardians have the right to object. If the husband is not her equal, then according to Imam Azam, the guardians [have the right to object] due to both the lack of equality and the inadequacy of the dower...

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 (415) किताब अल-इकराह (विवशता की पुस्तक)

गुलाम से यूँ कहे कि अगर तू चाहे तो आज़ाद है या अगर तू घर में दाखिल हो तो आज़ाद है, फिर गुलाम ने चाहा या घर में दाखिल हुआ तो आज़ाद हो जाएगा और मालिक विवश करने वाले (मकरह) से गुलाम की कीमत बतौर हर्जाना (तावान) लेगा। और अगर ज़ैद को इस बात पर मजबूर किया गया कि वह अपने गुलाम की आज़ादी को अपने किसी ऐसे काम पर निर्भर करे जिसे करना ज़रूरी है जैसे फ़र्ज़ नमाज़ आदि, या ऐसा काम जिसके न करने में जान का खतरा हो जैसे खाना-पीना आदि; अतः ज़ैद ने विवशता में वैसा ही कहा और वह काम किया, तो गुलाम आज़ाद हो जाएगा और ज़ैद विवश करने वाले से उसकी कीमत का हर्जाना लेगा। और अगर उसे ऐसे काम पर निर्भर करने के लिए मजबूर किया गया जिसके न करने का कोई विकल्प मौजूद हो जैसे कि कर्ज़ की अदायगी आदि, तो इस स्थिति में वह विवश करने वाले से हर्जाना नहीं ले सकता। और यह ज़ुबानी विवशता (इकराह बिल-क़ौल) जेल या कैद की धमकी के साथ होगी, यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है।

अगर ज़ैद को जान से मारने की धमकी देकर इस बात पर मजबूर किया गया कि वह अपने गुलाम को आज़ाद करने की अनुमति दे दे, और ज़ैद ने विवशता में अनुमति दे दी और विवश करने वाले ने उसे आज़ाद कर दिया, तो गुलाम आज़ाद हो जाएगा और उसकी 'वला' (संरक्षण का अधिकार) ज़ैद को मिलेगी, और विवश करने वाला उसकी कीमत का हर्जाना देगा। यह इस आधार पर नहीं कि उसने आज़ाद किया है, बल्कि इसलिए कि उसने ज़ैद को आज़ाद करने की अनुमति देने पर मजबूर किया। इसीलिए अगर केवल जेल या कैद की धमकी दी गई हो और ज़ैद ने अनुमति दे दी हो, तो वह कोई हर्जाना नहीं देगा, यह 'मबसूत' में है। इमाम मुहम्मद (रह.) ने 'किताब अल-अस्ल' में ज़िक्र किया है कि अगर किसी व्यक्ति को कत्ल या कैद या कड़ी मारपीट की धमकी देकर इस बात पर मजबूर किया गया कि वह उस औरत से दस हज़ार दिरहम पर निकाह करे, जबकि उसका 'मेहर-ए-मिसल' (उचित मेहर) एक हज़ार दिरहम था, तो निकाह जायज़ होगा और औरत को दस हज़ार दिरहम में से केवल एक हज़ार दिरहम मेहर-ए-मिसल ही मिलेंगे और बाकी जो अधिक है वह बातिल (अमान्य) होगा, यह 'ऐनी शराह हिदाया' में है। इसी मसले में पति विवश करने वाले से कुछ भी वापस नहीं ले सकता, यह 'तातारख़ानिया' में है। फिर इसी मसले में अगर यह स्थिति हो कि औरत ही मजबूर की गई यहाँ तक कि पति ने उसे एक हज़ार दिरहम पर अपने निकाह में लिया, जबकि उसका मेहर-ए-मिसल दस हज़ार दिरहम है और उसके वलियों (अभिभावकों) ने उसे पाकर निकाह कर दिया है, तो निकाह जायज़ है और विवश करने वाले पर हर्जाना वाजिब नहीं होता। फिर प्रश्न यह है कि क्या औरत

के वलियों को ऐसे निकाह पर आपत्ति (एतराज़) का अधिकार है या नहीं? तो अगर वह पति उस औरत का 'कुफ़ू' (समान सामाजिक स्तर वाला) हो और औरत तयशुदा मेहर (मेहर-ए-मुसम्मा) पर सहमत हो गई हो, तो केवल इमाम-ए-आज़म (रह.) के अनुसार वलियों को आपत्ति का अधिकार प्राप्त है, जबकि 'साहिबैन' (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार बिल्कुल आपत्ति का अधिकार नहीं है। और अगर शुरुआत में औरत ने स्वयं ही अपने किसी कुफ़ू के साथ मेहर-ए-मिसल से कम पर निकाह कर लिया, तो भी इस मसले में वैसा ही मतभेद है। और अगर पति 'गैर-कुफ़ू' (असमान स्तर का) हो, तो सर्वसम्मति (बिला-इत्तेफाक) से वलियों को आपत्ति का अधिकार प्राप्त है। यह हुक्म उस स्थिति में है जब औरत मेहर-ए-मुसम्मा पर सहमत हो गई हो और पति ने उसके साथ संभोग (दख़ूल) न किया हो। और अगर वह मेहर-ए-मुसम्मा पर सहमत न हुई हो, तो देखा जाएगा कि अगर पति उसका कुफ़ू है, तो औरत को इस निकाह पर आपत्ति का अधिकार होगा क्योंकि मेहर कम है, और यह हुक्म सर्वसम्मत है। फिर जब यह मामला क़ाज़ी (न्यायाधीश) के सामने पेश किया जाए, तो क़ाज़ी पति को विकल्प देगा कि या तो वह उसका मेहर पूरा कर दे अन्यथा मैं तुम दोनों में अलगाव (फ़ुरक़त) कर दूँगा। अतः अगर उसने मेहर पूरा कर दिया तो निकाह लागू रहेगा, और अगर इनकार किया तो अलगाव कर दिया जाएगा और औरत को कोई मेहर नहीं दिलाया जाएगा।

अगर पति उसका कुफ़ू न हो, तो औरत और अभिभावकों (औलिया) दोनों को आपत्ति का अधिकार होगा, यह इमाम-ए-आज़म (रह.) का मत है क्योंकि कुफ़ू का अभाव है और मेहर भी कम है। साहिबैन के अनुसार औरत को इन दोनों कारणों से आपत्ति का अधिकार है, लेकिन अभिभावकों को केवल कुफ़ू न होने के कारण आपत्ति का अधिकार है और आपत्ति का कोई दूसरा कारण उन्हें प्राप्त नहीं है। यह सब उस स्थिति में है जब पति ने उसके साथ संभोग न किया हो। और अगर उसके साथ संभोग किया गया जबकि वह औरत विवश की गई थी, तो यदि पति उसका कुफ़ू हो, तो किसी को इस निकाह पर आपत्ति का अधिकार नहीं है। और यदि कुफ़ू न हो, तो अभिभावकों और औरत दोनों को कुफ़ू के अभाव के कारण आपत्ति का अधिकार प्राप्त है। और अगर उसके साथ संभोग किया गया जबकि वह स्वतंत्र थी (अर्थात् मजबूर नहीं की गई थी), तो वह मेहर-ए-मुसम्मा पर इशारे से सहमत मानी जाएगी; अतः ऐसा होगा मानो वह स्पष्ट रूप से (सर्रीहन) सहमत हो गई हो। और अगर वह औरत स्पष्ट रूप से सहमत हो गई हो, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार अभिभावकों को आपत्ति का अधिकार प्राप्त है। और अगर पति कुफ़ू न हो, तो इमाम-ए-आज़म के अनुसार अभिभावकों को कुफ़ू के अभाव और मेहर की कमी दोनों के आधार पर...

غلام سے یوں کہے کہ اگر تو چاہے تو آزاد ہے یا اگر تو گھر میں داخل ہو تو آزاد ہے پھر غلام نے چاہا یا گھر میں داخل ہوا تو آزاد ہو جائے گا اور مالک مکرہ سے غلام کی قیمت تاوان لے گا اور اگر زید کو اس امر پر مجبور کیا کہ اپنے غلام کا حق اپنے فعل پر معلق کرے حالانکہ یہ فعل ایسا ہے کہ اس کا کرنا ضروری ہے جیسے نماز فرائض وغیرہ یا ایسا فعل ہے کہ اس کے نہ کرنے میں جان کا خوف ہے جیسے کھانا پینا وغیرہ پس مکرہ نے مجبوری اس کا کہنا کیا اور یہ فعل کیا تو غلام آزاد اور مکرہ سے اس کی قیمت تاوان لے گا اور اگر ایسے فعل پر معلق کرنے پر مجبور کیا جس کے نہ کرنے کی کوئی راہ نکل سکتی ہے جیسے تقاضائے قرض وغیرہ تو اس صورت میں مکرہ سے تاوان نہیں لے سکتا ہے اور یہ اکراہ بقولہ لا اکراہ بوعید قید و بند ہو گی یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر زید کو بوعید تلف اس بات پر مجبور کیا کہ مجھے اپنے غلام آزاد کرنے کی اجازت دے دے اور زید نے مجبوری اجازت دی اور مکرہ نے آزاد کر دیا تو غلام آزاد ہو جائے گا اور اس کی ولاء زید کو ملے گی اور مکرہ اس کی قیمت تاوان دے گا نہ اس اعتبار سے کہ اس نے آزاد کیا ہے بلکہ اس وجہ سے کہ اس نے زید کو عتق کی اجازت دینے پر مجبور کیا اسی لئے اگر فقط بوعید قید و بند ڈرایا ہو اور زید نے اجازت دے دی ہو تو کچھ بھی تاوان نہ دے گا یہ مبسوط میں ہے۔ امام محمدؒ نے کتاب الاصل میں ذکر فرمایا کہ اگر ایک شخص کو بوعید قتل یا قید و بند یا ضرب شدید اس امر پر مجبور کیا کہ اس عورت سے دس ہزار درہم پر نکاح کرے حالانکہ اس کا مہر مثل ہزار درہم تھا تو نکاح جائز ہوگا اور عورت کو دس ہزار درہم سے فقط مہر مثل ہزار درہم ملیں گے اور باقی جو زیادہ ہے وہ باطل ہو گا یہ عینی شرح ہدایہ میں ہے۔ اسی مسئلہ میں شوہر مکرہ سے کچھ

واپس نہیں لے سکتا ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ پھر اس مسئلہ میں اگر یہ صورت ہو کہ عورت ہی مجبور کی گئی یہاں تک کہ شوہر نے اس کو ہزار درہم پر اپنے نکاح میں لیا حالانکہ مہر مثل اس کا دس ہزار درہم ہے اور اس کو اس کے والیوں نے پاکر بیاہ دیا ہے تو نکاح جائز ہے اور مکرہ پر تاوان واجب نہیں آتا ہے پھر آیا عورت والیوں کو ایسے نکاح پر اعتراض کا حق ہے یا نہیں سو اگر وہ شوہر عورت کا کفو ہو اور عورت مہر مسمی پر راضی ہوگئی ہو تو فقط امام اعظمؒ کے نزدیک والیوں کو حق اعتراض حاصل ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک بالکل اعتراض کا حق نہیں ہے اور اگر ابتداء عورت نے کسی اپنے کفو کے ساتھ خود ہی مہر مثل سے کمتر پر نکاح کر لیا تو بھی مسئلہ میں ایسا ہی اختلاف ہے اور اگر شوہر غیر کفو ہو تو بالاتفاق والیوں کو حق اعتراض حاصل ہے یہ حکم اس صورت میں ہے کہ عورت مہر مسمی پر راضی ہوگئی ہو اور شوہر نے اس کے ساتھ دخول نہ کیا ہو اور اگر مہر مسمی پر راضی نہ ہوئی ہو تو دیکھا جائے گا کہ اگر شوہر اس کا کفو ہے تو عورت کو اس نکاح پر حق اعتراض ہوگا بسبب اس کے کہ مہر ناقص ہے اور یہ حکم بالاتفاق ہے پھر جب مقدمہ قاضی کے سامنے پیش کیا جائے تو اس کے شوہر کو قاضی اختیار دے گا کہ یا تو اس کا مہر پورا کر دے ورنہ میں تم دونوں میں فرقت کر دوں گا پس اگر اس نے پورا کر دیا تو نکاح نافذ ہوگا اور اگر انکار کیا تو تفریق کر دی جائے گی اور اس کو کچھ مہر نہ دلایا جائے گا۔

اگر شوہر اس کا کفو نہ ہو تو عورت اور اولیاء دونوں کو حق اعتراض ہوگا یہ امام اعظمؒ کا مذہب ہے کیونکہ کفو ہونا معدوم اور مہر ناقص ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک عورت کو ان دونوں وجہوں سے البتہ حق اعتراض ہے مگر اولیاء کو صرف عدم کفو کی وجہ سے حق اعتراض ہے اور کوئی وجہ اعتراض کی ان کو حاصل نہیں ہے اور یہ سب اس صورت میں ہے کہ شوہر نے اس کے ساتھ دخول نہ کیا ہو اور اگر اس کے ساتھ دخول کیا حالانکہ وہ عورت مجبور کردہ ہے پس اگر شوہر

اس کا کفو ہو تو کسی کو اس نکاح پر اعتراض کا استحقاق نہیں ہے اور کفو نہ ہو تو اولیاء اور عورت دونوں کو بسبب عدم کفو ہونے کے حق اعتراض حاصل ہے اور اگر اس کے ساتھ دخول کیا حالانکہ وہ طالقہ تھی یعنی مجبور کردہ نہ تھی تو وہ مہر مسمی پر دلالتہً راضی ہوگئی پس ایسا ہو گا کہ گویا صریحاً راضی ہوئی اور اگر وہ عورت صریحاً راضی ہوئی تو امام اعظمؒ کے نزدیک اولیاء کو حق اعتراض حاصل ہے اور اگر شوہر کفو نہ ہو تو امام اعظمؒ کے نزدیک اولیاء کو عدم کفو ہونے اور نقصان مہر ہونے دونوں

Fatawa Alamgiri ..... Vol 6 | 416 | Kitab al-Ikrah (Book of Coercion)

In various cases, there is a right of objection, and according to the *Sahibayn* (Imams Abu Yusuf and Muhammad), the right of objection exists solely due to the lack of *Kufu* (compatibility). This is the summary of the statement mentioned by Shaykh al-Islam Khwahar Zada, as found in the *Sharh Hidaya*. If Zaid is coerced into appointing Amr as an agent (*Wakil*) to divorce his wife with whom he has not consummated the marriage, or to manumit his slave, and he appoints the agent, then by *Istihsan* (juristic preference), this proxy is valid. Although, according to *Qiyas* (analogical reasoning), the proxy should not be valid due to coercion. Furthermore, by *Istihsan*, the ruling is that Zaid shall recover half of the dower (*Mahr*) and the price of the slave from the coercer (*Mukrih*), whereas by *Qiyas*, he cannot. The reason for *Istihsan* is that the coercer's intent was the cessation of the owner's property rights while the agent is the direct actor, and since the cessation was the goal, the coercer becomes liable (*Damin*), and no liability falls on the agent because no coercion originated from him; thus it is in *Al-Kafi*. If the coercion was by threat of imprisonment or binding, the coercer shall not be liable; this is mentioned in *Al-Dhakhira*.

If the Master, the Agent, and the Purchaser are all coerced under threat of death

If Zaid was coerced under threat of death to appoint Amr as an agent to sell his slave for one thousand Dirhams and was forced to deliver the slave for sale, and he did so, then Amr sold the slave, received the Dirhams, and delivered the slave to the purchaser (*Mushtari*). Subsequently, the slave died in the possession of the purchaser, and both the agent and the purchaser were acting voluntarily (i.e., they were not coerced). In this case, the owner of the slave has the option: he may claim the price of the slave as indemnity from the coercer, or claim compensation from the agent, or take the fine from the purchaser. If he takes the fine from the purchaser, the purchaser cannot recover anything from anyone else—meaning he cannot recover from the liability price, but the purchaser shall recover the purchase price (*Thaman*) from the agent. If the owner chooses to take compensation from the agent, the agent shall recover the price from the purchaser; he cannot recover from the coercer. Then, both will balance their accounts based on equality, and whoever has a surplus will settle it. If the owner takes indemnity from the coercer, the coercer has the option to recover the amount of indemnity from either the purchaser or the agent. If the coercion was by threat of imprisonment, the coercer shall not be liable. Once the coercer is out of the picture, it is mentioned that the master has the option to claim

the price of the slave from the agent, and the agent will recover the amount from the purchaser, balancing the price difference between them; or he may claim liability from the purchaser, in which case the purchaser cannot recover it from anyone. If both the master and the agent were coerced under threat of death, the master has the option to claim the price of the slave from either the purchaser or the coercer, because the coercer forced the delivery under threat of destruction; the coercer will then recover the indemnity from the purchaser, and no liability falls on the agent here. If the master, the agent, and the purchaser were all coerced under threat of death, the indemnity falls specifically on the coercer because the destruction is attributed to him, and the coercer cannot recover anything from any of them as they all became like mere tools. If all were coerced by threat of imprisonment, the coercer is not liable, and the master has the option to claim the price of the slave from the purchaser; if he claims from the agent, the agent will recover from the purchaser. If he chooses to claim from the purchaser, the purchaser is the party to the dispute, not the agent, because the agent was coerced under threat of imprisonment and delivery, thereby nullifying his contractual responsibility.

If the master was coerced by threat of death while the agent and the purchaser were coerced by threat of imprisonment, the master has the option to claim the price from whichever of them he chooses. Thus, if he takes indemnity from the purchaser, the purchaser cannot recover the liability money from anyone. If he takes compensation from the agent, the agent can recover from the purchaser but nothing from the coercer. If he takes indemnity from the coercer, the coercer will recover from the purchaser to the extent of the liability price, and nothing from the agent.

---

1. Note: "Whatever is surplus" means they should balance the accounts, and thereafter settle whoever owes an additional amount.

विभिन्न स्थितियों में आपत्ति का अधिकार है और साहिबैन के अनुसार केवल 'कुफ़ू' (समानता) न होने के कारण आपत्ति का अधिकार है। यह उस विवरण का सारांश है जिसे शैखुल इस्लाम ख्वाहर ज़ादा ने ज़िक्र फ़रमाया है, यानी शरह हिदाया में है। यदि ज़ैद को इस बात पर मजबूर किया गया कि वह अम्र को अपनी उस पत्नी को तलाक़ देने के लिए वकील (अभिकर्ता) बनाए जिसके साथ उसने सहवास नहीं किया है, या अपने गुलाम को आज़ाद करने के लिए वकील बनाए, और उसने वकील बना दिया, तो 'इस्तेहसानन' (न्यायिक प्राथमिकता के आधार पर) यह वकालत जायज़ है। यद्यपि 'क़यास' (तर्क) के अनुसार दबाव के कारण वकालत सही नहीं होनी चाहिए। फिर इस्तेहसानन यह आदेश है कि ज़ैद विवश करने वाले (मुकरीह) से आधा महर और गुलाम की क़ीमत ले लेगा, जबकि क़यास के अनुसार नहीं ले सकता। इस्तेहसान का कारण यह है कि विवश करने वाले का उद्देश्य मालिक के स्वामित्व का अंत करना था, जबकि वकील केवल कार्य को अंजाम देने वाला है और स्वामित्व का अंत ही उसका उद्देश्य था, इस कारण वह (मुकरीह) उत्तरदायी होगा और वकील पर कोई मुआवज़ा नहीं आएगा क्योंकि उसकी ओर से कोई विवशता नहीं पाई गई, जैसा कि 'अल-काफ़ी' में है। और यदि विवशता केवल कैद व बंधन की धमकी से हो, तो विवश करने वाले पर भी मुआवज़ा नहीं आएगा, यह 'ज़ख़ीरा' में है।

यदि स्वामी, वकील और खरीदार सभी को जान से मारने की धमकी देकर विवश किया गया हो

यदि ज़ैद को जान से मारने की धमकी देकर इस बात पर मजबूर किया गया कि वह अम्र को अपना गुलाम एक हज़ार दिरहम में बेचने के लिए वकील नियुक्त करे और उसे गुलाम बेचने के लिए देने पर मजबूर किया, उसने दे दिया, फिर अम्र ने गुलाम बेचकर दिरहम वसूल कर लिए और गुलाम खरीदार (मुश्तरी) को दे दिया, फिर गुलाम खरीदार के पास मर गया, और वकील व खरीदार दोनों 'ताए' (अपनी इच्छा से कार्य करने वाले) हैं यानी विवश नहीं किए गए हैं, तो गुलाम का मालिक स्वतंत्र है, चाहे वह विवश करने वाले (मुकरीह) से गुलाम की क़ीमत का हर्जाना ले, या वकील से मुआवज़ा ले, या खरीदार से जुर्माना ले। यदि उसने खरीदार से जुर्माना लिया, तो खरीदार किसी से कुछ नहीं ले सकता, और इस शब्द का अर्थ यह है कि वह मुआवज़े की क़ीमत में से कुछ नहीं ले सकता, लेकिन खरीदार वकील से चुकाई गई रक़म (समन) वापस लेगा। और यदि उसने वकील से मुआवज़ा लेना चुना, तो वकील खरीदार से क़ीमत लेगा, वह विवश करने वाले से रक़म नहीं ले सकता। फिर दोनों

समानता के आधार पर आपस में हिसाब बराबर कर लेंगे और जो अधिकता (बढ़ती) होगी, वह दे देंगे। और यदि उसने विवश करने वाले से हर्जाना लिया, तो विवश करने वाले को अधिकार है कि वह हर्जाने के बराबर राशि चाहे खरीदार से वसूल करे या वकील से। और यदि विवशता केवल कैद व बंधन की धमकी से हो, तो विवश करने वाला ज़िम्मेदार नहीं होगा। फिर जब विवश करने वाला बीच से हट गया, तो उल्लेख है कि मालिक को अधिकार है कि चाहे वकील से गुलाम की क़ीमत वसूल करे और वकील मुआवज़े के बराबर खरीदार से ले लेगा, और क़ीमत में दोनों आपस में हिसाब बराबर करके अधिकता को समझ लेंगे; और चाहे तो खरीदार से मुआवज़ा ले और खरीदार किसी से वापस नहीं ले सकता। यदि स्वामी और वकील दोनों को जान से मारने की धमकी देकर विवश किया गया हो, तो स्वामी को अधिकार है कि चाहे खरीदार से गुलाम की क़ीमत का मुआवज़ा ले या विवश करने वाले से, इस कारण कि उसने जान के नुकसान की धमकी देकर सुपुर्द करने पर मजबूर किया है; फिर विवश करने वाला हर्जाने के बराबर खरीदार से ले लेगा और यहाँ वकील पर कोई मुआवज़ा नहीं आता। और यदि स्वामी, वकील और खरीदार तीनों को जान से मारने की धमकी देकर विवश किया गया हो, तो हर्जाना विशेष रूप से विवश करने वाले पर आएगा, क्योंकि नुकसान उसी की ओर संबंधित रहा और विवश करने वाला उनमें से किसी से कुछ नहीं ले सकता क्योंकि ये सभी लोग उपकरण (औज़ार) की तरह हो गए हैं। और यदि उन सबको कैद व बंधन की धमकी से विवश किया गया हो, तो विवश करने वाले पर हर्जाना नहीं आता और स्वामी को अधिकार है कि खरीदार से गुलाम की क़ीमत का मुआवज़ा ले; और यदि वकील से हर्जाना लिया तो वकील खरीदार से ले लेगा; और यदि खरीदार से मुआवज़ा लेना चुना तो वही विवाद का पक्षकार है न कि वकील, क्योंकि वकील कैद व सुपुर्दगी की धमकी से विवश था और इससे अनुबंध (एग्रीमेंट) की ज़िम्मेदारी का दायित्व समाप्त हो गया।

यदि स्वामी को जान से मारने की धमकी और वकील व खरीदार को कैद की धमकी से विवश किया गया, तो स्वामी को अधिकार है कि क़ीमत का मुआवज़ा उनमें से जिससे चाहे ले ले। अतः यदि खरीदार से हर्जाना लिया तो खरीदार किसी से कुछ नहीं ले सकता। और यदि वकील से मुआवज़ा लिया तो वह खरीदार से वापस ले सकता है लेकिन विवश करने वाले से कुछ नहीं ले सकता। और यदि विवश करने वाले से हर्जाना लिया तो वह खरीदार से मुआवज़े की क़ीमत के बराबर वापस लेगा, वकील से कुछ नहीं लेगा।

---

1. शब्द 'बढ़ती' (अधिकता) का अर्थ: यानी हिसाब बराबर कर लें, उसके बाद जिसका जितना अधिक निकले वह समझ लें।

صورتوں سے حق اعتراض ہے اور صاحبین کے نزدیک فقط کفو نہ ہونے کی وجہ سے حق اعتراض ہے یہ اس بیان کا خلاصہ ہے جو شیخ الاسلام خواہر زادہ نے ذکر فرمایا ہے یعنی شرح ہدایہ میں ہے۔ اگر زید اس امر پر مجبور کیا گیا کہ عمرو کو اپنی عورت کے طلاق دینے کے واسطے جس کے ساتھ اس نے دخول نہیں کیا ہے یا اپنے غلام کے عتق کے واسطے وکیل کرے اس نے وکیل کیا تو وکیل استحساناً جائز ہے اور قیاس سے باوجود اکراہ کے وکالت صحیح نہ ہونی چاہئے پھر استحساناً یہ حکم ہے کہ زید اپنے مکرہ سے نصف مہر اور غلام کی قیمت لے لے گا اور قیاساً نہیں لے سکتا ہے اور استحسان کی وجہ سے یہ ہے کہ مکرہ کی غرض مالک کی ملک کا زوال ہے جبکہ وکیل مباشر فعل ہو اور زوال ہی اس کا مقصد تھا اس وجہ سے ضامن ہوگا اور وکیل پر ضمان نہیں آتی ہے کیونکہ اس کی طرف سے اکراہ نہیں پایا گیا کذا فی الکافی اور اگر اکراہ بوعید قید و بند ہو تو مکرہ پر بھی ضمان نہ آئے گی یہ ذخیرہ میں ہے۔

اگر مولیٰ و وکیل و مشتری سب بوعید قتل مجبور کئے گئے☆

اگر زید کو بوعید قتل اس امر پر مجبور کیا کہ عمرو کو اپنا غلام ہزار درہم میں فروخت کرنے پر وکیل کرے اور مجبور کیا کہ اس کو غلام بیع کے واسطے دے دے اس نے دیا پھر عمرو نے غلام بیچ کر درہم وصول کر لئے اور غلام مشتری کو دے دیا پھر غلام مشتری کے پاس مر گیا اور وکیل اور مشتری دونوں طائع ہیں یعنی مجبور کردہ نہیں ہیں تو غلام کا مالک مختار ہے چاہے مکرہ سے غلام کی قیمت تاوان لے یا وکیل سے ضمان لے یا مشتری سے ڈانڈ لے پس اگر اس نے مشتری سے ڈانڈ لیا تو مشتری کسی سے کچھ نہیں لے سکتا ہے اور اس لفظ کے معنی یہ ہیں کہ

ضمان کی قیمت میں سے کچھ نہیں لے سکتا ہے مگر مشتری وکیل سے ثمن واپس لے گا اور اگر اس نے وکیل سے ضمان لینا اختیار کیا تو وکیل مشتری سے قیمت لے گا مکرہ سے ثمن نہیں لے سکتا ہے پھر دونوں بقدر مساوات کے باہم بدلا کر کے جو بڑھتی ہو گی وہ دے دیں گے اور اگر اس نے مکرہ سے تاوان لیا تو مکرہ کو اختیار ہے کہ بقدر تاوان خواہ مشتری سے وصول کر لے یا وکیل سے اور اگر اکراہ بوعید قید و بند ہو تو مکرہ کچھ ضامن نہ ہو گا پھر جب مکرہ درمیان سے نکل گیا تو پھر مذکور ہے کہ مولیٰ کو اختیار ہے چاہے وکیل سے غلام کی قیمت ڈانڈ لے اور وکیل بقدر ضمان مشتری سے لے لے گا اور قیمت ثمن میں دونوں باہم بدلا کر کے بڑھتی سمجھ لیں گے اور چاہے مشتری سے ضمان لے اور مشتری کسی سے واپس نہیں لے سکتا ہے۔ اگر مولیٰ اور وکیل دونوں باکراہ قتل مجبور کئے گئے ہوں تو مولیٰ کو اختیار ہے چاہے مشتری سے غلام کی قیمت کی ضمان لے یا مکرہ سے بسبب اس کے کہ اس نے بوعید تلف اکراہ کر کے اس کو سپرد کرنے پر مجبور کیا ہے پھر مکرہ بقدر تاوان مشتری سے لے لے گا اور یہاں وکیل پر ضمان نہیں آتی ہے اور اگر مولیٰ و وکیل و مشتری سب بوعید قتل مجبور کئے گئے ہوں تو تاوان خاصہ مکرہ پر آئے گا کیونکہ اتلاف اسی کی طرف منسوب رہا اور مکرہ ان میں سے کسی سے کچھ نہیں لے سکتا ہے کیونکہ یہ سب لوگ مثل آلہ کے ہو گئے ہیں اور اگر ان سب کو بوعید قید و بند مجبور کیا ہو تو مکرہ پر تاوان نہیں آتا ہے اور مولیٰ کو اختیار ہے کہ مشتری سے غلام کی قیمت کی ضمان لے اور اگر وکیل سے تاوان لیا تو وکیل مشتری سے لے لے گا اور اگر مشتری سے ضمان لینا اختیار کیا تو وہی والی خصومت ہے نہ وکیل کیونکہ وکیل بوعید قید و تسلیم پر مجبور کیا گیا تھا اور اس سے اس کا التزام عہدہ عقد منتفی ہو گیا۔

اگر مولیٰ کو بوعید قتل اور وکیل اور مشتری کو بوعید قید مجبور کیا تو مولیٰ کو اختیار ہے کہ قیمت کی ضمان ان میں سے جس سے چاہے لے لے پس اگر مشتری سے تاوان لیا تو مشتری مال

ضمان کسی سے نہیں لے سکتا ہے اور اگر وکیل سے ضمان لی تو وہ مشتری سے واپس لے سکتا ہے مگر مکرہ سے کچھ نہیں لے سکتا ہے اور اگر مکرہ سے تاوان لیا تو وہ مشتری سے بقدر قیمت ضمان واپس لے گا وکیل سے کچھ نہیں لے گا۔

۱۔ قولہ جو بڑھتی یعنی برابر کر لیں اس کے بعد جس کسی کا جس قدر زائد ہو وہ سمجھ لیں۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 | 417 | Kitab al-Ikrah (The Book of Duress)

...can take it. If the master (Mawla) and the agent (Wakil) were coerced under threat of death, and the buyer (Mushtari) was coerced by imprisonment, no liability (Zaman) shall fall upon the agent. The master has the choice: either to seek compensation from the coercer (Mukrih), and the coercer will then recover that amount from the buyer; or to take the indemnity directly from the buyer. This is stated in 'Al-Mabsut'. If the master and the agent were coerced under threat of death, and the buyer was also coerced under threat of death, only the agent shall be liable. This applies if the buyer was coerced only into the act of purchasing and not the act of taking possession; in that case, he is liable because his taking possession cannot be attributed to the coercer. If the buyer was coerced into both purchasing and taking possession, the master has the choice to seek compensation from the coercer. If both the owner and the buyer were coerced under threat of death and the agent under threat of imprisonment, the owner may seek compensation from the agent, and the agent cannot recover it from anyone; or he may seek it from the coercer, who in turn cannot recover it from the agent. This is in 'Al-Muhit al-Sarakhsi'. If Zaid was coerced under threat of death to appoint 'Amr as an agent to gift his slave to Khalid, and Zaid appointed the agent, and 'Amr took possession and gave the slave to Khalid, and the slave subsequently died in Khalid's possession while 'Amr and Khalid were not under duress, then Zaid has the option to seek compensation for the value from any of them. If he recovers from Khalid, Khalid cannot recover it from anyone. If he recovers from the agent, the agent shall recover it from the donee (Khalid). If he recovers from the coercer, the coercer may recover it from either the donee or the agent, and the agent then recovers from the donee. If the duress was via threat of imprisonment, the coercer is not liable, and the master has the choice to recover from the agent or the donee. If he recovers from the agent, the agent recovers from the donee. This is in 'Al-Mabsut'.

If a person is coerced into selling my property or buying with my property, and the coerced person demands delivery from the seller, the agency (Wakalat) is valid, and the liability (Uhdah) rests upon him; this is in 'Al-Tatarkhaniyya'. Coercion (Ikrah) is not effective in vows (Nazr), meaning its impact is not recognized. For instance, if someone is coerced under threat of death or destruction to vow a charity, fasting, Hajj, or any act that brings one closer to Allah, and he makes such a vow, it becomes binding upon him. The same rule applies to oaths (Qasam) regarding such acts, because a vow is something that cannot be annulled (Faskh), and in matters where

annulment is ineffective after occurrence, coercion is also ineffective. If the coerced person incurs expenses in these matters, he cannot recover them from the coercer. Similarly, if coerced into pronouncing 'Zihar' (a form of injurious comparison to a relative) upon his wife, the Zihar takes effect, and intimacy with the wife is not permissible until the expiation (Kaffarah) is paid. This same rule applies to 'Ruju' (revocation of divorce), 'Nafi'^2, and 'Khula' (divorce initiated by the wife) from the husband's side—these are forms of divorce or oaths in which coercion is ineffective. If the husband is coerced into Khula but the wife is not, the wife is liable for the Khula compensation; this is in 'Al-Kafi'. If Zaid was coerced into Khula with his consummated wife for 1,000 Dirhams while her dower was 4,000 Dirhams, and the wife was not coerced, the Khula for 1,000 Dirhams is valid, and the husband can recover nothing from the coercer; this is in 'Al-Muhit'.

If a person is obligated to pay the expiation for Zihar and the Sultan coerces him to free a slave, there are two scenarios: if the Sultan coerces him to free an unspecified slave, the coercer is not liable because he coerced him into something already mandatory. If he coerced him to free a specific slave, Shams al-Aimmah al-Sarakhsi stated absolutely in his commentary without further detail that the value of the slave is due from the coercer, and the Zihar expiation is not fulfilled because this liberation (I'taq) is effectively a liberation for a consideration (compensation). Sheikh al-Islam Khawahir Zadah mentioned in his commentary...

---

1. Liability, meaning he is the guarantor for its defects or losses.
2. 'Nafi' refers to retracting from the refusal in an oath of 'Ila' and resuming intimacy with the wife.

[मालिक] ले सकता है और यदि मोग (स्वामी) और वकील को हत्या की धमकी देकर विवश किया गया और खरीदार को कैद के डर से विवश किया गया, तो वकील पर कोई हर्जाना (ज़मान) नहीं आएगा। स्वामी को विकल्प है कि चाहे तो विवश करने वाले (मुकर्रिह) से मूल्य का हर्जाना ले, और विवश करने वाला खरीदार से हर्जाने की राशि वापस लेगा; या फिर स्वामी सीधे खरीदार से हर्जाना ले, यह 'मबसूत' में उल्लेखित है। यदि स्वामी और वकील को हत्या की धमकी से विवश किया गया और खरीदार को भी हत्या की धमकी से विवश किया गया, तो केवल वकील उत्तरदायी होगा। यह उस स्थिति में है जब खरीदार को केवल खरीदने के लिए विवश किया गया हो, न कि कब्ज़ा करने के लिए, तो वह उत्तरदायी होगा क्योंकि उसका कब्ज़ा करना विवश करने वाले की ओर आरोपित नहीं किया जाएगा। और यदि खरीदार को खरीदने और कब्ज़ा करने दोनों के लिए विवश किया गया हो, तो स्वामी को अधिकार है कि विवश करने वाले से हर्जाना ले। और यदि मालिक और खरीदार दोनों को हत्या की धमकी से विवश किया गया हो और वकील को कैद की धमकी से, तो मालिक को अधिकार है कि चाहे वकील से हर्जाना ले, और वकील वह राशि किसी से वापस नहीं ले सकता; या चाहे विवश करने वाले से हर्जाना ले, और वह वकील से नहीं ले सकता, यह 'मुहीत सरख़सी' में है। यदि जैद को हत्या की धमकी देकर विवश किया गया कि वह अम्र को वकील नियुक्त करे ताकि वह उसका गुलाम खालिद को दान (हिबा) कर दे, और जैद ने वकील नियुक्त किया और वकील अम्र ने कब्ज़ा करके खालिद को दे दिया और वह गुलाम खालिद के पास मर गया, जबकि अम्र और खालिद विवश नहीं किए गए थे, तो जैद को विकल्प है कि इनमें से जिससे चाहे मूल्य का हर्जाना ले। यदि खालिद से हर्जाना लिया तो वह किसी से वापस नहीं ले सकता, और यदि वकील से लिया तो वह दान पाने वाले (खालिद) से वापस लेगा, और यदि विवश करने वाले से लिया तो वह चाहे दान पाने वाले से या वकील से वापस ले, और वकील फिर दान पाने वाले से वापस ले। और यदि विवशता कैद की धमकी से हो तो विवश करने वाला उत्तरदायी नहीं होगा, और स्वामी को विकल्प होगा कि चाहे वकील से हर्जाना ले या दान पाने वाले से। यदि वकील से लिया तो वह दान पाने वाले से वापस लेगा, यह 'मबसूत' में है।

यदि किसी व्यक्ति को विवश किया गया कि वह मेरा माल बेचे या मेरे माल से खरीदे, और विवश व्यक्ति ने विक्रेता से सुपुर्दगी की मांग की, तो वकालत सही है और उत्तरदायित्व उसी पर होगा, यह 'तातारख़ानिया' में है। मिन्नत (नज़्र) में विवशता प्रभावी नहीं होती, अर्थात इसमें विवशता का प्रभाव स्वीकार नहीं किया जाता। यहाँ तक कि यदि किसी को जान के नुकसान की धमकी देकर विवश

किया गया कि वह अपने ऊपर दान, रोज़ा, हज या ऐसी चीज़ जो ईश्वर की निकटता का कारण हो, अनिवार्य करे और उसने मन्नत मान ली, तो वह उसके ज़िम्मे अनिवार्य हो जाएगी। इसी तरह शपथ के मामले में भी यही नियम है, क्योंकि मन्नत ऐसी चीज़ है जिसे रद्द नहीं किया जा सकता, और जिस चीज़ को घटित होने के बाद रद्द करना प्रभावी नहीं होता, उसमें विवशता भी प्रभावी नहीं होती। और यदि विवश व्यक्ति को इनमें कुछ खर्च करना पड़ा, तो वह विवश करने वाले से वापस नहीं ले सकता। इसी तरह यदि विवश किया गया कि वह अपनी पत्नी से 'ज़िहार' (एक प्रकार का विच्छेद वाक्य) करे, तो ज़िहार हो जाएगा और पत्नी के साथ संभोग तब तक वैध नहीं होगा जब तक कि वह कफ़्फ़ारा अदा न कर दे। यही नियम 'रुजू' (वापसी), 'नफ़ी'^2 और 'ख़ुला' (पत्नी की ओर से तलाक) के लिए है, इसमें विवशता प्रभावी नहीं होगी। और यदि पति को ख़ुला पर विवश किया गया और पत्नी को विवश नहीं किया गया, तो पत्नी पर ख़ुला का मुआवज़ा देना अनिवार्य होगा, यह 'काफ़ी' में है। यदि जैद को विवश किया गया कि वह अपनी पत्नी से एक हज़ार दिरहम पर ख़ुला करे जबकि उसका मेहर चार हज़ार दिरहम था, और पत्नी विवश नहीं थी, तो एक हज़ार दिरहम पर ख़ुला मान्य होगा और पति विवश करने वाले से कुछ नहीं ले सकेगा, यह 'मुहीत' में है।

यदि किसी व्यक्ति पर ज़िहार का कफ़्फ़ारा अनिवार्य हो और सुल्तान ने उसे गुलाम आज़ाद करने पर विवश किया, तो इसकी दो स्थितियाँ हैं: यदि सुल्तान ने किसी भी (अनिश्चित) गुलाम को आज़ाद करने पर विवश किया, तो विवश करने वाले पर कोई हर्जाना नहीं है क्योंकि उसने वही कार्य कराया जो पहले से अनिवार्य था। और यदि किसी विशेष गुलाम को आज़ाद करने के लिए विवश किया, तो शम्स अल-आइम्मा सरख़सी ने अपनी व्याख्या में बिना विस्तार के यह नियम बताया है कि विवश करने वाले पर गुलाम की कीमत अनिवार्य होगी और ज़िहार का कफ़्फ़ारा अदा नहीं होगा, क्योंकि यह वास्तविकता में मुआवज़े के बदले आज़ादी (एताक) है।

---

1. ज़िम्मेदारी यानी उसके हर्जाने आदि का उत्तरदायी।
2. नफ़ी से तात्पर्य ईला (शपथ) से मुकरना और पत्नी के साथ संभोग करना है।

لے سکتا ہے اور اگر مولیٰ و وکیل بوعیدِ قتل مجبور کئے گئے اور مشتری باکراہ قید کیا گیا تو وکیل پر ضمان نہ آئے گی اور مولیٰ کو اختیار ہے چاہے مکرہ (مکرِہ) سے قیمت کی ضمان لے اور مکرہ (مکرِہ) بقدر ضمان مشتری سے واپس لے گا یا چاہے مشتری سے تاوان لے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر مولیٰ اور وکیل بوعیدِ قتل مجبور کئے گئے اور مشتری بوعیدِ قتل مجبور کیا گیا تو فقط وکیل ضامن ہوگا یہ اس وقت ہے کہ مشتری بوعیدِ قتل فقط خرید پر مجبور کیا گیا ہو نہ قبضہ پر تو ضامن ہوگا اس واسطے کہ اس کا قبضہ کر لینا مکرہ (مکرِہ) کی طرف منسوب نہ ہوگا اور اگر مشتری خرید و قبضہ دونوں پر مجبور کیا گیا ہو تو مولیٰ کو اختیار ہے کہ مکرہ (مکرِہ) سے ضمان لے اور اگر مالک مشتری دونوں بوعیدِ قتل مجبور کئے گئے ہوں اور وکیل بقید تو مالک کو اختیار ہے کہ چاہے وکیل سے ضمان لے اور وکیل مال ضمان کسی سے واپس نہیں لے سکتا ہے یا چاہے مکرہ (مکرِہ) سے ضمان لے اور وہ وکیل سے نہیں لے سکتا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر بوعیدِ قتل زید کو اس امر پر مجبور کیا کہ عمرو کو وکیل کرے تاکہ اس کا یہ غلام اس شخص خالد کو ہبہ کر دے اور زید نے وکیل کیا اور عمرو وکیل نے قبضہ کر کے خالد کو دے دیا وہ خالد کے پاس مر گیا اور عمرو و خالد دونوں مجبور کردہ نہیں ہیں تو زید کو اختیار ہے کہ ان سب میں سے جس سے چاہے قیمت ضمان لے پس اگر خالد سے ضمان لی تو وہ بقدر ضمان کسی شخص سے واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر وکیل سے ضمان لی تو وہ موہوب لہ یعنی خالد سے واپس لے گا اور اگر مکرہ (مکرِہ) سے ضمان لی تو مکرہ (مکرِہ) مال ضمان چاہے موہوب لہ سے واپس لے یا وکیل سے واپس لے اور وکیل پھر موہوب لہ سے واپس لے اور اگر اکراہ بوعیدِ قید ہو تو

مکرہ (مکرِہ) ضامن نہ ہوگا اور مولیٰ کو اختیار ہوگا کہ چاہے وکیل سے ضمان لے یا موہوب لہ سے پس اگر وکیل سے ضمان لی تو وہ موہوب لہ سے واپس لے گا یہ مبسوط میں ہے۔

اگر کسی شخص کو باکراہ مجبور کیا کہ میرا مال فروخت کرے یا میرے مال سے خرید کرے اور مجبور نے بائع سے سپرد کرنے کا مطالبہ کیا تو وکالت صحیح ہے اور عہدہ اسی کے ذمہ عائد ہوگا یہ تاتارخانیہ میں ہے اور نذر میں اکراہ عمل نہیں کرتا ہے یعنی اس میں اکراہ کا اثر ثابت نہیں کیا جاتا ہے حتیٰ کہ اگر بوعیدِ تلف ایک شخص کو مجبور کیا کہ اپنے اوپر صدقہ یا روزہ یا حج یا ایسی چیز جو باعث تقرب الی اللہ ہوتی ہے واجب کرے اور اس نے اپنے اوپر نذر کر لی تو اس کے ذمہ لازم ہو جائے گی اسی طرح اگر ان کاموں وغیرہ میں سے کسی کام کرنے پر قسم کھلائی تو بھی یہی حکم ہے کیونکہ نذر ایسی چیز ہے کہ فسخ نہیں ہو سکتی ہے اور جس چیز میں بعد وقوع کے فسخ مؤثر نہیں ہوتا ہے اس میں اکراہ بھی مؤثر نہیں ہوتا ہے اور اگر مجبور کو ان امور میں کچھ مصرف وغیرہ پیش آیا تو اس کو مکرہ (مکرِہ) سے نہیں لے سکتا ہے اسی طرح اگر اس امر پر مجبور کیا کہ اپنی عورت سے مظاہرہ کرے تو مظاہر ہو جائے گا اس کو اپنی عورت سے قربت روا نہیں ہے تافقتیکہ کفارہ ظہار ادا نہ کرے اور یہی رجعت کا حکم ہے اور ایسے ہی نفی^1 اور خلع شوہر کی طرف سے طلاق ہے یا قسم پس اس میں اکراہ مؤثر نہ ہوگا اور اگر شوہر خلع پر مجبور کیا جائے اور اس کی عورت مجبور نہ کی جائے تو عورت کے ذمہ بدلِ خلع لازم ہوگا یہ کافی میں ہے۔ اگر زید مجبور کیا گیا کہ اپنی عورت مدخولہ سے ہزار درہم پر خلع کرے حالانکہ اس کا مہر چار ہزار درہم ہے اور عورت خلع کرنے پر مجبور نہیں کی گئی ہے تو ہزار درہم پر خلع جائز ہوگا اور شوہر مکرہ (مکرِہ) سے کچھ نہیں لے سکتا ہے یہ محیط میں ہے۔

اگر ایک شخص پر کفارہ ظہار واجب ہو اور سلطان نے اس کو مجبور کیا کہ غلام آزاد کرے اس نے آزاد کیا تو اس کی دو صورتیں ہیں کہ اگر سلطان نے غلام غیر معین آزاد کرنے پر مجبور کیا

تو مکرہ (مکرِہ) پر ضمان نہیں ہے کیونکہ اس نے ایسی چیز پر اکراہ کیا جو اس پر واجب تھی اور اگر اس کو غلام معین آزاد کرنے پر مجبور کیا تو شمس الائمہ سرخسی نے مطلقاً اپنی شرح میں بلا تفصیل یہ حکم ذکر کیا ہے کہ مکرہ (مکرِہ) پر غلام کی قیمت واجب ہوگی اور مظاہر کا کفارہ ظہار ادا نہ ہوگا کیونکہ یہ اعتاق فی المعنی اعتاق بعوض ہے اور شیخ الاسلام خواہر زادہ نے اپنی شرح...

---

1. عہدہ یعنی اس کے درک وغیرہ کا ضامن ہے۔
2. نفی سے مراد یہ کہ ایلاء کی قسم میں انکار سے رجوع کرنا اور عورت سے وطی کرنا۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 5 (418) Kitab al-Ikrah (The Book of Coercion)

It is detailed herein that if a person is coerced into manumitting (freeing) a slave who is the most inferior and of the lowest price among slaves, such that no other slave is cheaper, then no compensation (tawan) is due from the coercer (mukrih). However, if there is another slave even more inferior and lower in price, then the coercer shall be liable for the price of that slave, and the coerced party's expiation for *Zihar* (a type of divorce declaration) will not be fulfilled. Furthermore, if the coerced person says, "I release the coercer from the liability of the price so that my expiation for *Zihar* may be valid," the expiation will still not be valid. This is similar to a case where a person frees his slave in exchange for wealth due to the obligation of expiation and then releases the slave from that wealth; in such a case, the expiation is not fulfilled. But if the one who performed *Zihar* says at the time of manumission, "I am freeing him specifically to fulfill the expiation of *Zihar* and not merely to avert coercion," then the expiation will be fulfilled, and no compensation will be mandatory for the coercer. However, there is no legal allowance in Sharia for a woman to permit a man to have intimacy with her under such circumstances, as mentioned in *Al-Muhit*. If the coerced person stated that he intended exactly what the coercer commanded him regarding the expiation of *Zihar*—meaning he had no other intention in mind—then the expiation of *Zihar* will not be fulfilled, and the price will be obligatory upon the coercer. If the coerced person was compelled under threat of death or imprisonment, then the expiation of *Zihar* will be fulfilled, and he cannot claim any compensation from the coercer; this is stated in *Al-Muhit al-Sarakhsi*.

If Zaid is coerced under threat of loss of life to perform *Ila* (a vow of continence) regarding his wife, he will become a *Mawli* (one who has sworn *Ila*). Then, if he leaves the woman for four months without intimacy and she becomes irrevocably divorced (*Ba'ina*), and the marriage was not consummated, the husband is liable for half the dowry (*Mahr*), and he cannot reclaim this from the coercer. This is because the individual had the option to have intimacy with the woman within the term, and since he chose not to, he is effectively deemed to have agreed to pay half the *Mahr*. Conversely, if he has intimacy with the woman, he will be liable for expiation (*Kaffarah*), and he cannot claim the expenses incurred for this expiation from the coercer. Similarly, if he was coerced to say, "If I have intimacy with my wife, this slave of mine is free," and he subsequently has intimacy, the slave will become free, and he cannot claim compensation from the coercer because he did not act strictly according to the coercion. If he does not have intimacy and the woman becomes

Ba'ina before consummation due to *Ila*, he shall pay half the *Mahr* as compensation and can claim nothing from the coercer, as per *Al-Mabsut*. If the slave whose freedom was sworn upon is a *Mudabbar* or *Umm al-Walad* and the coerced person has intimacy, the coercer will not be liable for anything. If intimacy does not occur until the period expires and the marriage was not consummated, the husband will be liable for half the *Mahr* and shall reclaim it from the coercer. In the case of freedom upon which the oath was based, he can claim from the coercer the lesser of the slave's price or half the *Mahr*, as per *Al-Muhit al-Sarakhsi*. If he was coerced to say, "If I have intimacy with my wife, my wealth is to be given as charity (*Sadaqah*) to the poor," and he avoids intimacy for four months until she becomes *Ba'ina*, or if he has intimacy within four months and is forced to give charity, he cannot reclaim anything from the coercer. This scenario is conceptually similar to a vow (*Nazr*) where one says, "If I have intimacy with my wife, all my wealth is *Sadaqah* for the poor," as stated in *Al-Mabsut*.

If Zaid is coerced into paying the expiation for an oath (*Kaffarah al-Yamin*) that he has already broken, and the coercion was general—meaning no specific type of expiation was designated—and the coerced party pays any of the types of expiation ordained by Allah Almighty, it is valid and the coercer is not liable. If the coerced party was specifically forced to free a certain or uncertain slave as expiation, and the price of the cheapest slave is equivalent to the minimum amount spent on charity or clothing, then it is valid and the coercer is not liable. However, if the price of the cheapest slave exceeds the minimum cost of food and clothing, then the coercer shall be liable for the price of the slave, and the coerced party's expiation for the oath will not be fulfilled, and...

---

1. i.e., I did not have the thought that I am not freeing him because of averting coercion.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 (418) किताब अल-इकराह (उत्पीड़न का अध्याय)

इसमें विस्तार से उल्लेख किया गया है कि यदि किसी ऐसे गुलाम को स्वतंत्र करने के लिए मजबूर किया जाए जो गुलामों में अत्यंत तुच्छ और सबसे कम कीमत का हो, जिससे कम कीमत का कोई दूसरा गुलाम न हो, तो मजबूर करने वाले (मुकरिह) पर कोई हर्जाना (तावान) नहीं होगा। और यदि कोई दूसरा गुलाम उससे भी अधिक तुच्छ और कम कीमत का हो, तो मजबूर करने वाला उसकी कीमत का ज़िम्मेदार होगा, और मजबूर किए गए व्यक्ति का 'ज़िहार' का कफ़्फ़ारा (प्रायश्चित) अदा नहीं माना जाएगा। यदि मजबूर व्यक्ति ने कहा कि मैं मुकरिह को कीमत के हर्जाने से मुक्त करता हूँ ताकि मेरा ज़िहार का कफ़्फ़ारा अदा हो जाए, तो भी कफ़्फ़ारा अदा नहीं होगा। यह वैसा ही है जैसे किसी व्यक्ति ने कफ़्फ़ारा अनिवार्य होने के कारण अपने गुलाम को धन के बदले मुक्त किया और फिर उसे उस धन से मुक्त कर दिया, तो कफ़्फ़ारा अदा नहीं होता। और यदि ज़िहार करने वाले ने मुक्त करते समय कहा कि मैं इसे ज़िहार का कफ़्फ़ारा अदा करने के लिए मुक्त करता हूँ और उत्पीड़न (इकराह) को टालने के लिए नहीं, तो कफ़्फ़ारा अदा हो जाएगा और मुकरिह पर हर्जाना अनिवार्य नहीं होगा। लेकिन महिला के लिए यह शरीयत में जायज़ नहीं है कि वह पुरुष को अपने साथ संबंध बनाने का अवसर दे, यह 'मुहीत' में वर्णित है। यदि मजबूर व्यक्ति ने कहा कि मुकरिह ने मुझे मेरे ज़िहार के कफ़्फ़ारे से मुक्त करने का जो आदेश दिया था, मेरा इरादा भी वही था—यानी इसके अलावा मेरी कोई और नीयत नहीं थी—तो कफ़्फ़ारा अदा नहीं होगा और मुकरिह पर कीमत अनिवार्य होगी। और यदि मजबूर व्यक्ति को जान के खतरे या कैद की धमकी देकर मजबूर किया गया हो, तो ज़िहार का कफ़्फ़ारा अदा हो जाएगा और वह मुकरिह से कोई हर्जाना नहीं ले सकता, यह 'मुहीत सरखसी' में है।

यदि ज़ैद को जान के डर से इस बात पर मजबूर किया गया कि वह अपनी पत्नी से 'ईला' (संभोग न करने की शपथ) करे, तो वह व्यक्ति 'मौली' (ईला करने वाला) हो जाएगा। फिर यदि उसने अपनी पत्नी को चार महीने तक छोड़ दिया और उससे संबंध नहीं बनाए, जिससे वह पत्नी 'बाइना' (तलाकशुदा) हो गई, जबकि विवाह संपन्न (सहवास) नहीं हुआ था, तो पति पर आधा महर अनिवार्य होगा और वह इसे मुकरिह से वापस नहीं ले सकता। क्योंकि उस व्यक्ति के पास विकल्प था कि वह निर्धारित अवधि के भीतर पत्नी से संबंध बना ले, और जब उसने स्वयं ऐसा नहीं किया, तो मानो वह आधा महर देने के लिए स्वयं सहमत था। और यदि उसने पत्नी से संबंध बनाए, तो उस पर कफ़्फ़ारा अनिवार्य होगा और कफ़्फ़ारे में जो खर्च आएगा, वह मुकरिह से नहीं मांग सकता। इसी प्रकार, यदि

उसे यह कहने पर मजबूर किया गया कि "यदि मैं अपनी पत्नी से संबंध बनाऊं तो मेरा यह गुलाम स्वतंत्र है," और फिर उसने संबंध बनाए, तो गुलाम स्वतंत्र हो जाएगा और वह मुकरिह से हर्जाना नहीं ले सकता क्योंकि उसने उत्पीड़न की शर्तों के अनुरूप कार्य नहीं किया। और यदि उसने पत्नी से संबंध नहीं बनाए और संभोग से पहले ईला के कारण वह पत्नी बाइना हो गई, तो वह आधे महर का हर्जाना देगा और मुकरिह से कुछ नहीं ले सकता, यह 'मबसूत' में है। और यदि वह गुलाम जिसके स्वतंत्र होने पर शपथ ली गई है, 'मुदब्बर' या 'उम्म-ए-वल्द' हो और मजबूर व्यक्ति ने अपनी पत्नी से संबंध बनाए, तो मुकरिह किसी चीज़ का ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि संबंध नहीं बनाए यहाँ तक कि समय बीत गया और सहवास नहीं हुआ था, तो पति आधे महर का ज़िम्मेदार होगा और इसे मुकरिह से वापस लेगा। और स्वतंत्रता की स्थिति में जिस पर शपथ ली गई थी, उसकी कीमत और आधे महर में से जो कम हो, उतनी राशि वह मुकरिह से ले सकता है, यह 'मुहीत सरखसी' में है। यदि उसे यह कहने पर मजबूर किया गया कि "यदि मैं अपनी पत्नी से संबंध बनाऊं तो मेरी संपत्ति गरीबों के लिए दान (सदका) है," और उसने चार महीने तक संबंध नहीं बनाए जिससे वह बाइना हो गई, या चार महीने के भीतर संबंध बना लिए जिससे उसे संपत्ति दान करनी पड़ी, तो वह मुकरिह से कुछ वापस नहीं ले सकता। यह स्थिति अर्थ में उस स्थिति के समान है जहाँ कोई मन्नत (नज़्र) करे कि "यदि मैं पत्नी से संबंध बनाऊं तो मेरी सारी संपत्ति गरीबों के लिए सदका है," यह 'मबसूत' में है।

यदि ज़ैद को उस शपथ का कफ़्फ़ारा अदा करने के लिए मजबूर किया गया जिसे वह तोड़ चुका है, और इसका अर्थ यह है कि उसे सामान्यतः कफ़्फ़ारा अदा करने पर मजबूर किया गया बिना किसी प्रकार को निश्चित किए, और मजबूर व्यक्ति ने उन कफ़्फ़ारों में से कोई एक प्रकार अदा कर दिया जिसे अल्लाह तआला ने अनिवार्य किया है, तो यह वैध है और मुकरिह ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि मजबूर व्यक्ति को किसी विशेष या अनिश्चित गुलाम को स्वतंत्र करने के लिए मजबूर किया गया, तो यदि सबसे सस्ते गुलाम की कीमत उतनी ही हो जितनी न्यूनतम सदका और कपड़ों में खर्च होती है, तो यह वैध है और मुकरिह ज़िम्मेदार नहीं होगा। और यदि सबसे सस्ते गुलाम की कीमत भोजन और कपड़ों के न्यूनतम खर्च से अधिक हो, तो मुकरिह गुलाम की कीमत का ज़िम्मेदार होगा और मजबूर व्यक्ति का शपथ का कफ़्फ़ारा अदा नहीं होगा और...

---

1 अर्थात यह विचार नहीं था कि मैं उत्पीड़न को टालने के कारण स्वतंत्र नहीं कर रहा हूँ।

میں تفصیل ذکر فرمائی کہ اگر ایسے غلام جس کے آزاد کرنے پر مجبور کیا گیا ہے غلاموں میں سے نہایت خسیس و نہایت کم قیمت ہو کہ اس سے زیادہ کم قیمت دوسرا نہ ہو تو مکرہ پر تاوان نہ آئے گا اور اگر دوسرا کوئی غلام اس سے زیادہ خسیس و کم قیمت ہو تو مکرہ اس کی قیمت کا ضامن ہو گا اور مجبور کردہ کا کفارہ ظہار ادا نہ ہو گا پس اگر مجبور نے یوں کہا کہ میں مکرہ کو ضمان قیمت سے بری کرتا ہوں تاکہ کفارہ ظہار میرا ادا ہو جائے تو کفارہ ادا نہ ہو گا جیسے اگر ایک شخص نے مال پر اپنا غلام بسبب وجوب کفارہ کے آزاد کیا پھر اس کو مال سے بری کر دیا تو کفارہ ادا نہیں ہوتا ہے اور اگر مظاہر نے وقت آزاد کرنے کے یوں کہا کہ میں اس کو کفارہ ظہار ادا ہونے کے واسطے آزاد کرتا ہوں دفع اکراہ کی وجہ سے آزاد نہیں کرتا ہوں تو کفارہ ادا ہو جائے گا اور مکرہ پر تاوان واجب نہ ہو گا مگر عورت کو شرعی گنجائش نہیں ہے کہ مرد کو اپنے ساتھ تربت کرنے کا قابو دے یہ محیط میں ہے۔ اگر مجبور کردہ نے کہا کہ جس طور سے مکرہ نے مجھے میرے کفارہ ظہار سے آزاد کرنے کا حکم دیا تھا وہی میں نے ارادہ کیا یعنی میری نیت اس کے سوا کچھ میری نیت نہیں خیال نہیں آیا تو کفارہ ظہار ادا نہ ہوگا اور قیمت مکرہ پر واجب ہو گی اور اگر مجبور کردہ کو بموعید و بند مجبور کیا ہو تو کفارہ ظہار ادا ہو جائے گا اور مکرہ سے کچھ ضمان نہیں لے سکتا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔

اگر زید کو بموعید تلف اس امر پر مجبور کیا کہ اپنی عورت سے ایلاء کرے تو یہ شخص مولی ہو جائے گا پھر اگر عورت کو چار مہینہ تک چھوڑ دیا اس سے قربت نہ کی اور عورت بائنہ ہو گئی اور مدخولہ نہ تھی تو شوہر پر نصف مہر واجب ہو گا اور اس کو مکرہ سے واپس نہیں لے سکتا ہے کیونکہ اس شخص کو اختیار تھا کہ مدت کے اندر عورت سے قربت کرے اور جب اس نے

خود نہ کی تو گویا نصف مہر دینے پر خود ہی راضی ہوا اور اگر عورت سے قربت کی تو اس پر کفارہ واجب ہو گا اور جو خرچ کفارہ میں پڑے اس کو مکرہ سے نہیں لے سکتا ہے اسی طرح اگر اس امر پر مجبور کیا کہ یوں کہے کہ اگر میں اپنی عورت سے قربت کروں تو میرا غلام آزاد ہے پھر اگر قربت کی تو غلام آزاد ہو جائے گا اور مکرہ سے ضمان نہیں لے سکتا ہے کیونکہ اس نے اکراہ کے موافق عمل نہیں کیا اور اگر عورت سے قربت نہ کی اور قبل دخول کے بسبب ایلاء کے وہ عورت بائنہ ہو گئی تو نصف مہر تاوان دے گا اور مکرہ سے کچھ نہیں لے سکتا ہے یہ مبسوط میں ہے اور اگر وہ مملوک جس کے آزاد ہو جانے پر قسم کھائی ہے مدبر یا ام ولد ہو اور مجبور کردہ نے اپنی عورت سے قربت کی تو مکرہ کچھ ضامن نہ ہو گا اور اگر قربت نہ کی یہاں تک کہ مدت گزر گئی اور وہ عورت مدخولہ نہ تھی تو شوہر نصف مہر کا ضامن ہو گا اور اس کو مکرہ سے واپس لے گا اور درصورت آزادی کے جس کے آزاد ہونے پر حلف واقع ہوا ہے اس کی قیمت اور نصف مہر میں سے جو کم ہو اس قدر مکرہ سے لے سکتا ہے یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر یہ بات کہنے پر مجبور کیا گیا کہ اگر میں اپنی عورت سے قربت کروں تو میرا مال مسکینوں پر صدقہ ہے پس چار مہینہ تک اس سے قربت نہ کی یہاں تک کہ وہ بائنہ ہو گئی حالانکہ مدخولہ نہ تھی یا چار مہینہ کے اندر اس سے قربت کر لی اور مال اس کو صدقہ کرنا لازم آیا تو مکرہ سے کچھ واپس نہیں لے سکتا ہے اور یہ صورت فی المعنی نظیر اس صورت کی ہے کہ نذر کرے کہ اگر عورت سے قربت کروں تو تمام میرا مال مسکینوں پر صدقہ ہے یہ مبسوط میں ہے۔

اگر زید کو کفارہ قسم ادا کرنے پر جس کو وہ توڑ چکا ہے مجبور کیا اور اس کے معنی یہ ہیں کہ مطلقاً کفارہ قسم ادا کرنے پر مجبور کیا کہ قسم کے کفارات میں سے کسی نوع کو معین نہ کیا پس مجبور کردہ نے کسی نوع کا کفارہ ان کفارات میں سے جو اللہ تعالیٰ نے کفارہ قسم میں فرض کئے ہیں ادا کیا تو جائز ہے اور مکرہ ضامن نہ ہو گا اور اگر مجبور کردہ کو کفارہ قسم میں کسی معین

یا غیر معین غلام کے آزاد کرنے پر مجبور کیا پس اگر خسیس تر غلام کی قیمت اسی قدر ہو جو کم سے کم صدقہ اور لباس میں صرف ہوتا ہے تو جائز ہے اور مکرہ ضامن نہ ہو گا اور اگر خسیس تر غلام کی قیمت کم سے کم خرچ طعام و لباس سے زیادہ تر پڑتی ہو تو مکرہ غلام کی قیمت کا ضامن ہو گا اور مجبور کردہ کا کفارہ قسم ادا نہ ہو گا اور

---

۱ یعنی یہ خیال نہ تھا کہ میں دفع اکراہ کی وجہ سے آزاد نہیں کرتا ہوں۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4, Kitab al-Ikrah (Book of Coercion), Page 419

If in this situation coercion by threat of imprisonment occurs, there shall be no liability (dhaman) upon the coercer, and the expiation for the oath (kaffara al-yamin) shall be fulfilled by freeing a slave. If one is coerced by a threat of death to give food as charity, and the grain one is forced to donate is of lesser value compared to clothes or a slave—which are also permissible for the expiation of an oath—then the coercer shall not be liable and the expiation of the coerced shall be fulfilled. However, if the value is more than the minimum for clothes or a slave by which the expiation would be fulfilled, the coercer shall be liable and the expiation will not be fulfilled. Thus, if the coerced person is able to recover that grain from the person who took it at the time of coercion, he should take it back. If in this case, coercion by threat of imprisonment and shackles occurs, no liability falls on the coercer, but the coerced person can reclaim it from the one who took it, because he did not agree to give it except due to the threat of imprisonment and shackles. If the coerced person subsequently gives permission, then if the property exists at the time of permission, it will be valid; if it has been destroyed, it will not be valid. This is stated in 'Al-Mabsut'.

It is stated that regarding what is obligatory upon someone as a right of Allah, such as a 'budna' (camel), 'hady' (sacrificial animal), Hajj, or charity, and a coercer forced him to fulfill it, and the coerced person did so, even though the coercer did not command the delivery of a specific item, the coercer shall not be liable and what the coerced person performed shall be valid. If the coerced person made something specific obligatory upon himself, such as charity for the poor (sadaqah al-masakin), and the coercer forced him to donate it under threat of death or through actual killing, then what the coerced person did is valid and he cannot reclaim anything from the coercer. If a person says, "I vow for the sake of Allah to send a 'hady' to the House of Allah (Baitullah)," and then the coercer forces him under threat of death to send that specific animal or a 'budna' to be sacrificed and donated, and he does so, then the coercer shall be liable for its value and the coerced person's vow shall not be fulfilled. However, if the coercer forced him to send the 'hady' of minimum value, the coercer shall not be liable because the coercer added nothing to what was already legally obligatory upon him. If he said, "I will free a slave for the sake of Allah," and the coercer forced him to free a specific slave and threatened him with death, and he freed him, the coercer shall be liable for its value and his vow shall not be fulfilled. But if it becomes known that the slave the coercer forced him to free is the one of minimum value—meaning the least expensive of those through whom the vow could

be fulfilled—then the coercer shall not be liable and the vow shall be fulfilled, as we know for certain that this amount was obligatory upon him. If he vowed, "I will donate a specific 'Harwi' or 'Marwi' cloth for the sake of Allah," and the coercer forced him to donate a certain cloth and he did so, then the donated cloth should be examined: if it is of the minimum value, etc., for that category, the vow is fulfilled and the coercer is not liable. If another cloth of lower value is available, the difference in value shall be considered; the coercer shall be liable for that difference, and the minimum amount paid shall suffice for the fulfillment of the vow.

If he said, "I vow to donate ten 'qafiz' (a measure) of wheat for the sake of Allah," and then the coercer forced him to donate five 'qafiz' of high-quality wheat—which are equal in value to ten 'qafiz' of poor-quality wheat—and threatened him with death, then the coercer shall be liable for the equivalent of ten 'qafiz' of wheat, because the entire vow will not be fulfilled by what he donated. This is because for commodities subject to 'riba' (interest), quality is not considered as a substitute for quantity, and it is not possible to substitute five 'qafiz' of superior wheat as it causes loss to the person making the vow, and the person making the vow has the right to donate ten 'qafiz' of poor-quality wheat.

---

1. The types include feeding ten poor people, providing clothing, freeing a slave, or fasting.
2. Meaning the expiation (kaffara) of the oath will be discharged.
3. 'Budna' refers to a camel, but a cow is also called 'budna', while 'hady' can be at minimum a goat.

फ़तवा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 4, किताब अल-इकराह (उत्पीड़न की पुस्तक), पृष्ठ 419

यदि इस स्थिति में कारावास की धमकी का उत्पीड़न (इकराह-ए-वईद-ए-हब्स) हुआ हो, तो उत्पीड़क (मुकरह) पर कोई क्षतिपूर्ति (ज़मान) नहीं होगी और गुलाम को आज़ाद करने से शपथ का प्रायश्चित (कफ़्फ़ारा-ए-क़सम) पूरा हो जाएगा। और यदि भोजन दान करने के लिए हत्या की धमकी से मजबूर किया गया, और वह अनाज जिसे दान करने के लिए मजबूर किया गया है, कपड़ों या गुलाम की तुलना में—जो कि शपथ के प्रायश्चित के लिए भी जायज़ हैं—कीमत में कम है, तो उत्पीड़क उत्तरदायी नहीं होगा और मजबूर किए गए व्यक्ति का प्रायश्चित पूरा हो जाएगा। लेकिन यदि यह उन कपड़ों और गुलामों की न्यूनतम कीमत से अधिक हो जिनसे प्रायश्चित पूरा हो सकता है, तो उत्पीड़क उत्तरदायी होगा और प्रायश्चित पूरा नहीं होगा। अत; यदि मजबूर व्यक्ति उस व्यक्ति से अनाज वापस लेने में सक्षम है जिसने उत्पीड़न के समय उससे वह अनाज लिया था, तो वह उसे वापस ले ले। यदि इस स्थिति में क़ैद और बेड़ियों की धमकी दी गई हो, तो उत्पीड़क पर कोई क्षतिपूर्ति नहीं आती, लेकिन मजबूर व्यक्ति उस व्यक्ति से उसे वापस ले सकता है जिसने इसे लिया था, क्योंकि वह क़ैद और बेड़ियों के डर से इसे देने के लिए सहमत नहीं था। यदि इसके बाद मजबूर व्यक्ति अनुमति दे दे, तो यदि अनुमति के समय माल मौजूद है, तो अनुमति प्रभावी होगी, और यदि नष्ट हो गया हो, तो प्रभावी नहीं होगी। यह 'मबसूत' में लिखा है।

कहा गया है कि जो कुछ अल्लाह के अधिकार के रूप में किसी पर अनिवार्य हो, जैसे 'बदना' (ऊंट), 'हद्य' (कुर्बानी का पशु), हज या सदक़ा, और उत्पीड़क ने उसे इसे पूरा करने के लिए मजबूर किया, और मजबूर व्यक्ति ने इसे पूरा कर दिया, हालाँकि उत्पीड़क ने उसे किसी विशेष वस्तु को देने का आदेश नहीं दिया था, तो उत्पीड़क पर कोई क्षतिपूर्ति अनिवार्य नहीं होगी और जो मजबूर व्यक्ति ने दिया है वह स्वीकार्य होगा। और यदि मजबूर व्यक्ति ने स्वयं पर कोई चीज़ अनिवार्य की थी, जैसे गरीबों को दान (सदक़ा-ए-मसाकीन), और उत्पीड़क ने उसे हत्या की धमकी या हत्या के माध्यम से दान करने के लिए मजबूर किया, तो मजबूर व्यक्ति ने जो कुछ किया वह जायज़ है और वह उत्पीड़क से कुछ भी वापस नहीं ले सकता। यदि किसी व्यक्ति ने कहा कि "मैं अल्लाह के लिए मन्नत मानता हूँ कि मैं अल्लाह के घर (बैतुल्लाह) में एक 'हद्य' भेजूँगा", फिर उत्पीड़क ने उसे हत्या की धमकी देकर मजबूर किया कि वह स्वयं वह विशिष्ट पशु या 'बदना' भेजे ताकि उसे कुर्बान करके दान किया जाए, और उसने ऐसा ही किया, तो उत्पीड़क उसकी कीमत का उत्तरदायी होगा और मजबूर व्यक्ति की मन्नत पूरी नहीं होगी। लेकिन यदि उत्पीड़क ने उसे न्यूनतम कीमत वाली 'हद्य' भेजने के लिए मजबूर

किया, तो उत्पीड़क उत्तरदायी नहीं होगा क्योंकि उसने उस पर कुछ भी अतिरिक्त नहीं लादा जो शरीयत के अनुसार पहले से ही अनिवार्य था। यदि उसने कहा कि "मैं अल्लाह के लिए एक ग़ुलाम आज़ाद करूँगा" और उत्पीड़क ने उसे किसी विशेष ग़ुलाम को आज़ाद करने के लिए मजबूर किया और हत्या की धमकी दी, और उसने उसे आज़ाद कर दिया, तो उत्पीड़क उसकी कीमत का उत्तरदायी होगा और उसकी मन्नत पूरी नहीं होगी। परंतु यदि यह ज्ञात हो जाए कि जिस ग़ुलाम को आज़ाद करने के लिए उत्पीड़क ने मजबूर किया है, वह उन सब में न्यूनतम (कीमत वाला) है जिनसे मन्नत पूरी हो सकती है, तो उत्पीड़क उत्तरदायी नहीं होगा और उसकी मन्नत पूरी हो जाएगी, क्योंकि हम निश्चित रूप से जानते हैं कि उस पर इतना अनिवार्य था। और यदि उसने इस प्रकार मन्नत मानी कि "मैं अल्लाह के लिए एक विशेष 'हरवी' या 'मरवी' (प्रकार के) कपड़े दान करूँगा" और उत्पीड़क ने उसे किसी (अन्य) कपड़े के दान के लिए मजबूर किया और उसने दान कर दिया, तो उस दान किए गए कपड़े को देखना चाहिए: यदि वह उस श्रेणी में न्यूनतम कीमत आदि वाला है, तो मन्नत पूरी हो जाएगी और उत्पीड़क उत्तरदायी नहीं होगा। और यदि उससे कम कीमत का दूसरा कपड़ा उपलब्ध हो, तो दोनों कीमतों के अंतर को देखा जाएगा; जितना अंतर होगा, उत्पीड़क उतने का उत्तरदायी होगा, और जो न्यूनतम राशि दी गई है, वह उसकी मन्नत पूरी करने के लिए पर्याप्त होगी।

और यदि उसने कहा कि "मैं अल्लाह के लिए दस 'क़फ़ीज़' (एक माप) गेहूँ दान करने की मन्नत मानता हूँ", फिर उत्पीड़क ने उसे पाँच 'क़फ़ीज़' अच्छी गुणवत्ता वाले गेहूँ दान करने के लिए मजबूर किया—जो दस 'क़फ़ीज़' खराब गुणवत्ता वाले गेहूँ के बराबर हैं—और हत्या की धमकी दी, तो उत्पीड़क उन दस 'क़फ़ीज़' गेहूँ के समान (क्षतिपूर्ति) का उत्तरदायी होगा, क्योंकि उसने जो कुछ दिया है उससे पूरी मन्नत पूरी नहीं होगी। क्योंकि वे वस्तुएँ जिनमें 'रिबा' (ब्याज) लागू होता है, उनमें गुणवत्ता की तुलना का विचार नहीं किया जाता है, और पाँच 'क़फ़ीज़' अच्छे गेहूँ को (मन्नत के बदले) निर्धारित करना संभव नहीं है क्योंकि इसमें मन्नत मानने वाले का नुकसान है, और मन्नत मानने वाले को यह अधिकार है कि वह दस 'क़फ़ीज़' खराब गेहूँ दान कर दे।

---

1. कहा गया है कि प्रकारों में दस गरीबों को भोजन देना या कपड़े देना या गुलाम आज़ाद करना या रोज़े रखना शामिल है।
2. अर्थात शपथ का प्रायश्चित (कफ़्फ़ारा) उतर जाएगा।
3. 'बदना' ऊंट के लिए प्रयुक्त होता है, लेकिन गाय को भी 'बदȣ' कहा जाता है, जबकि 'हद्य' कम से कम एक बकरी भी हो सकती है।

اگر اس صورت میں اکراہِ وعیدِ حبس واقع ہوا تو مکرہ پر ضمان نہ آئے گی اور غلام آزاد کرنے سے کفارہ قسم ادا ہو جائے گا اور اگر طعام صدقہ کرنے پر وعیدِ قتل مجبور کیا پس اگر وہ اناج جس کے صدقہ کرنے پر مجبور کیا ہے بہ نسبت لباس یا بردہ کے کہ یہ بھی کفارہ قسم میں جائز ہیں قیمت میں کم ہو تو مکرہ ضامن نہ ہوگا اور مجبور کردہ کا کفارہ ادا ہو جائے گا اور اگر لباس و بردہ میں سے کم سے کم جس سے کفارہ قسم ادا ہو جائے اس سے قیمت میں زیادہ ہو تو مکرہ ضامن ہوگا اور کفارہ ادا نہ ہوگا پس اگر مجبور کردہ اس شخص پر جس نے وقتِ اکراہِ مکرہ سے مجبور کردہ سے وہ اناج لیا ہے قادر ہو تو اس سے واپس لے لے اور اگر اس صورت میں اکراہِ وعیدِ قید و بند واقع ہو تو مکرہ پر ضمان نہیں آتی ہے لیکن مجبور کردہ اس شخص سے جس نے اس سے لیا ہے واپس لے سکتا ہے کیونکہ مجبور کردہ قید و بند کے ساتھ اس کے دینے پر راضی نہ تھا اور اگر اس کے بعد مجبور کردہ نے اجازت دے دی پس اگر مال وقتِ اجازت کے قائم ہو تو اس کی اجازت کارآمد ہوگی اور اگر تلف ہو گیا ہو تو کارآمد نہ ہوگی یہ مبسوط میں ہے۔

فرمایا کہ جو چیز بحق اللہ تعالیٰ اس پر واجب ہو جیسے بدنہ یا ہدی یا حج یا صدقہ اور مکرہ نے اس کو مجبور کیا کہ اس کو ادا کرے اور مجبور نے ادا کیا حالانکہ مکرہ نے اس کو بعینہ کسی چیز کے ادا کا حکم نہیں کیا تو مکرہ پر ضمان واجب نہ ہوگی اور جو مجبور نے ادا کیا وہ ادا ہو جائے گا اور اگر مجبور نے کوئی شے معین اپنے اوپر واجب کی مثلاً صدقہ مساکین اور مکرہ نے اس کو وعیدِ قتل یا قتل مجبور کیا کہ صدقہ کرے تو جو کچھ مجبور نے کیا وہ جائز ہے اور مکرہ سے کچھ واپس نہیں لے سکتا ہے اور اگر ایک شخص نے کہا کہ میں اللہ تعالیٰ کے واسطے نذر کرتا ہوں کہ ایک ہدی بیت اللہ تعالیٰ میں بھیجوں گا پھر مکرہ نے وعیدِ قتل مجبور کیا کہ بعینہ یا

بدنہ بھیجے کہ قربانی کر کے صدقہ کیا جائے اس نے ایسا ہی کیا تو مکرہ اس کی قیمت کا ضامن ہوگا اور مجبور کردہ کی نذر ادا نہ ہوگی اور اگر مکرہ نے اس کو کم سے کم قیمت وغیرہ کی ہدی بھیجنے پر مجبور کیا تو مکرہ ضامن نہ ہوگا کیونکہ مکرہ نے اس چیز پر جو اس پر شرعاً واجب تھی کچھ زیادتی نہیں کی اور اگر کہا کہ میں اللہ تعالیٰ کے واسطے ایک بردہ آزاد کروں گا اور مکرہ نے اس کو کسی خاص غلام کے آزاد کرنے پر مجبور کیا اور قتل سے ڈرایا اس نے آزاد کیا تو مکرہ اس کی قیمت کا ضامن ہوگا اور اس کی نذر ادا نہ ہوگی اور اگر یہ معلوم ہو جائے کہ جس غلام کے آزاد کرنے پر مکرہ نے مجبور کیا ہے وہ کم سے کم ہے یعنی جس سے نذر ادا ہوسکتی ہے ان میں سے قیمت میں کمتر ہے تو مکرہ ضامن نہ ہوگا اور اس کی نذر ادا ہو جائے گی کیونکہ ہم یقیناً جانتے ہیں کہ اس قدر اس پر واجب تھا اور اگر یوں نذر کی کہ میں اللہ تعالیٰ کے واسطے ایک ہروی یا مروی کپڑا خاص معین صدقہ کروں گا اور مکرہ نے اس کو کسی کپڑے کے صدقہ پر مجبور کیا اور اس نے صدقہ کیا تو جو کپڑا صدقہ کیا ہے اس کو دیکھنا چاہے کہ اگر اس جنس میں قیمت وغیرہ میں کم سے کم ہو تو نذر ادا ہو جائے گی اور مکرہ ضامن نہ ہوگا اور اگر اس سے کم قیمت میں دوسرا کپڑا موجود ہو تو دونوں قیمتوں کا فرق دیکھا جائے پس جس قدر فرق ہے اسی قدر مکرہ ضامن ہوگا اور کم سے کم مقدار جو ادا ہوئی ہے وہ اس کی ادائے نذر کے واسطے کافی ہوگی۔

اور اگر یوں کہا کہ میں اللہ تعالیٰ کے واسطے دس قفیز گیہوں صدقہ کرنا نذر کرتا ہوں پھر مکرہ نے اس کو اس امر پر مجبور کیا کہ پانچ قفیز کھرے گیہوں جو دس قفیز ردی گیہوں کے برابر ہیں صدقہ کرے اور قتل سے ڈرایا تو مکرہ اس کے مثل گیہوں کا ضامن ہوگا کیونکہ جس قدر اس نے ادا کیا ہے اس سے تمام نذر ادا نہ ہوگی کیونکہ جو مال ایسے ہیں کہ جن میں ربوا جاری ہوتا ہے ان میں بالمقابلہ صفت کا اعتبار نہیں ہے اور پانچ قفیز جید گیہوں سے تجویز ممکن نہیں ہے کیونکہ

اس میں نذر کرنے والے کا ضرر ہے اور نذر کرنے والے کو اختیار ہے کہ ردی دس قفیز گیہوں صدقہ کر دے۔

---

۱ قولہ نوع دس مساکین کو کھانا دینا یا کپڑا دینا یا بردہ آزاد کرنا یا روزے رکھنا۔ ۲ یعنی کفارہ قسم اتر جائے گا۔ ۳ قولہ بغیر اونٹ اور ہری بد نہ ہے لیکن گائے کو بھی بدنہ بولتے ہیں لیکن ہدی کم سے کم بکری بھی ہوتی ہے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 440 | Kitab-ul-Ikrah (The Book of Compulsion)

If a person possesses twenty-five 'Bint-e-Makhas' (female camels in their second year) and a year has passed, and zakat on them is due as one average quality Bint-e-Makhas, but someone (the coercer) forces him under threat of death to give a superior (jayyad) quality camel as charity, then the coercer shall pay compensation equal to the difference in value between the average and the superior camel. This is because by forcing the surplus, he has committed an act of injustice (zulm), while the zakat of the owner is considered fulfilled to the extent of the average quality. Therefore, the coercer is not liable for the average value. This ruling regarding camels exists because they are not among the 'Riba' (usurious) goods, making it permissible to offset a part of the whole obligation; this is mentioned in the 'Mabsut'. If Zaid is forced under threat of death to commit adultery (zina) with Hinda and he does so, the initial opinion of Imam-e-Azam (Abu Hanifa) was that the legal punishment (hadd) should be applied to Zaid; however, he later retracted and stated that 'hadd' will not be applied, and this is also the view of the 'Sahibayn' (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad). Zaid must pay the dower (mahr), regardless of whether Hinda was forced or consented. Compensation cannot be taken from the coercer because the benefit of the act was attained by the adulterer himself. This is analogous to a person forced to eat his own food: if he was hungry, the coercer is not liable, but if he was satiated, he can claim the value of the food from the coercer. When a woman is forced into zina, the 'hadd' punishment is not applied to her. If a man proceeds with zina [under minor compulsion], he is sinful as zina is a major sin. As for whether a woman is sinful if forced, Sheikh-ul-Islam states in his commentary on 'Ikrah ala al-Zina' that if the woman was coerced to the point that she surrendered herself for the act, she is sinful. However, if she did not surrender herself but was violated anyway, she is not sinful[1]. It is also mentioned in the chapter of compulsion that if she was forced and surrendered, she bears no sin. All this applies if the compulsion involves a threat of death or loss of limb. If the compulsion involves a threat of imprisonment, the 'hadd' will be applied to the man without disagreement, while the woman will not face 'hadd' but will be considered sinful. If, under threat of death, the man refuses zina and is killed, he earns a divine reward; this is stated in the 'Muheet'.

If a 'Harbi' (enemy combatant) says to a Muslim, "If you give me this slave girl for the purpose of zina, I will release one Muslim prisoner in my custody," it is not permissible for the Muslim to hand over the slave girl; this is in 'Khazanat al-Muftin'.

If a person is forced into apostasy (riddah), his wife does not become irrevocably divorced (ba'ina) from him. If the wife claims, "I am divorced from you," and the husband says, "I uttered the words of disbelief only with my tongue while my heart remained firm in faith," the husband's statement will be accepted as a matter of legal preference (istihsan) because he denies the separation. If the coerced person says, "While uttering disbelief, I intended it as a false report of the past while I never actually disbelieved in Allah," then by judicial decree (qada), his wife becomes divorced (ba'ina), but spiritually (between him and Allah), they are not separated. If a person voluntarily admits to past disbelief and then claims he was lying, the judge will not confirm his statement, but it will be valid before Allah if he is truthful. If he says, "The thought of past events occurred to me but I did not intend it as a report; rather, I intended it as 'Insha' (initiating disbelief) as desired by the coercer," then he has effectively confessed to disbelief. In this case, by both judicial decree and spiritually, his wife becomes divorced. If he says, "No such thought occurred to me, but I confessed to future disbelief while my heart was firm in faith," his wife is not divorced. Similarly, if Zaid is forced to pray or prostrate to a cross (salib) or to insult the Messenger of Allah ﷺ...

Footnote: 1 The text appears exactly like this in the original; perhaps it means that Sheikh-ul-Islam mentioned two differing opinions in this same chapter. And Allah knows best.

फतावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 440 | किताब-उल-इकराह (मजबूरी का बयान)

अगर किसी व्यक्ति के पास पच्चीस 'बिंत-ए-मखास' (एक साल की ऊंटनी) हों और उस पर एक वर्ष बीत गया हो और ज़कात में एक औसत बिंत-ए-मखास वाजिब हो, लेकिन मजबूर करने वाले (मुकर्रिह) ने उसे जान से मारने की धमकी देकर बेहतर (जैयाद) बिंत-ए-मखास सदक़ा देने पर मजबूर किया, तो औसत बिंत-ए-मखास की तुलना में बेहतर की कीमत जितनी अधिक होगी, मजबूर करने वाला उतना हर्जाना देगा। क्योंकि इतनी अधिकता दिलवाने में उसने ज़ुल्म किया है, और औसत के बराबर उस व्यक्ति की ओर से सदक़ा अदा हो गया। अतः औसत मूल्य तक मजबूर करने वाला उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा। ऊंटों (बिंत-ए-मखास) के मामले में यह नियम इसलिए है क्योंकि ये सूद (रिबा) वाले माल में से नहीं हैं, इसलिए कुल वाजिब के कुछ हिस्से का मुकाबला करना जायज़ है; यह 'मबसूत' में है। यदि ज़ैद को जान से मारने की धमकी देकर हिंदा के साथ ज़िना (व्यभिचार) करने पर मजबूर किया गया और उसने ज़िना किया, तो इमाम-ए-आज़म का पहला मत यह था कि ज़ैद पर 'हद' (सज़ा) लगाई जाएगी, फिर उन्होंने इससे रुजू किया और फरमाया कि हद नहीं लगाई जाएगी, और यही साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मोहम्मद) का मत है। ज़ैद पर 'महर' वाजिब होगा, चाहे हिंदा को मजबूर किया गया हो या वह राज़ी हो। मजबूर करने वाले से माल नहीं लिया जा सकता क्योंकि ज़िना का लाभ ज़ानी (व्यभिचारी) को प्राप्त हुआ है। यह वैसा ही है जैसे किसी को अपना ही भोजन खाने के लिए मजबूर किया गया हो; यदि वह भूखा था तो मजबूर करने वाला उत्तरदायी नहीं होगा, और यदि वह तृप्त था तो मजबूर करने वाले से भोजन की कीमत ले लेगा। जब औरत को ज़िना पर मजबूर किया जाए तो उस पर हद जारी नहीं होती। यदि पुरुष ने ज़िना का कदम उठाया तो वह गुनहगार होगा क्योंकि ज़िना बड़े गुनाहों में से है। यदि औरत ज़िना पर मजबूर की जाए तो वह गुनहगार होगी या नहीं, इस बारे में 'शेख-उल-इस्लाम' ने अपनी शरह के'बाब अल-इकराह अला अल-ज़िना' में बताया है कि यदि औरत को इस तरह मजबूर किया गया कि उसने ज़िना के लिए खुद को सौंप दिया, तो वह गुनहगार होगी, और यदि उसने खुद को नहीं सौंपा लेकिन उसके साथ ज़िना किया गया, तो वह गुनहगार नहीं होगी। इसी 'बाब अल-इकराह' में उल्लेख है कि यदि औरत ज़िना पर मजबूर की गई और उसने खुद को सौंप दिया, तो उस पर गुनाह नहीं है। यह सब उस स्थिति में है जब मजबूरी जान या अंग के नुकसान की धमकी (इकराह-ए-मुल्जी) से हो। यदि मजबूरी कैद की धमकी से हो, तो पुरुष पर बिना किसी मतभेद के'हद' जारी होगी, जबकि औरत पर हद जारी नहीं

होगी लेकिन वह गुनहगार होगी। यदि जान से मारने की धमकी की स्थिति में पुरुष ने ज़िना से इंकार किया यहाँ तक कि वह मारा गया, तो उसे सवाब मिलेगा; यह 'मुहीत' में है।

यदि किसी 'हरबी' (शत्रु) ने किसी मुसलमान से कहा कि "यदि तू मुझे यह दासी इस उद्देश्य से दे दे कि मैं उसके साथ ज़िना करूँ तो मैं अपने पास मौजूद मुसलमान कैदियों में से एक को छोड़ दूँ," तो मुसलमान के लिए दासी देना जायज़ नहीं है; यह 'ख़ज़ानत अल-मुफ़्तीन' में है। यदि किसी व्यक्ति को धर्मत्यागी (मुरतद) होने पर मजबूर किया गया, तो उसकी पत्नी उससे अलग (बाइना) नहीं होगी। यदि पत्नी दावा करे कि "मैं तुझसे अलग हो गई हूँ" और पति कहे कि "मैंने कुफ्र (अधर्म) का शब्द केवल ज़बान से कहा था जबकि मेरा दिल ईमान पर अडिग था," तो 'इस्तेहसानन' (न्याय की दृष्टि से) पति की बात मानी जाएगी क्योंकि पति अलगाव का खंडन कर रहा है। यदि मजबूर व्यक्ति ने कुफ्र का शब्द कहते समय यह सोचा कि "मैं पिछले समय की कोई झूठी खबर दे रहा हूँ जबकि मैंने कभी अल्लाह के साथ कुफ्र नहीं किया," तो अदालती फैसले (हुक्म-ए-कज़ा) के अनुसार उसकी पत्नी अलग हो जाएगी, परंतु अल्लाह के यहाँ (फीमा बैनहु व बैन-अल्लाह) वह अलग नहीं होगी। यदि किसी ने स्वेच्छा से पिछले समय के कुफ्र का स्वीकार किया और फिर कहा कि "मेरा अर्थ यह था कि मैं झूठ बोल रहा हूँ," तो काजी उसकी बात को स्वीकार नहीं करेगा, लेकिन यदि वह सच कह रहा है तो अल्लाह के यहाँ उसकी तस्दीक होगी। यदि उसने कहा कि "मेरे दिल में पिछली घटनाओं का ख्याल आया पर मैंने खबर (बीते हुए) का अर्थ नहीं लिया बल्कि इंशा (नए सिरे से कुफ्र करना) का अर्थ लिया जैसा मजबूर करने वाले ने चाहा था," तो इस स्थिति में उसने वास्तव में कुफ्र का इकरार किया है, अतः अल्लाह के यहाँ और अदालती फैसले दोनों तरह से उसकी पत्नी अलग (बाइन) हो जाएगी। यदि उसने कहा कि "मेरे दिल में कोई संशय नहीं आया बल्कि मैंने अल्लाह के साथ भविष्य के कुफ्र का इकरार किया जबकि मेरा दिल ईमान पर अडिग था," तो उसकी पत्नी अलग नहीं होगी। इसी तरह यदि ज़ैद को सलीब (क्रॉस) के सामने नमाज़ पढ़ने या सजदा करने पर या रसूलुल्लाह ﷺ की शान में गुस्ताखी...

पाद-टिप्पणी: 1 मूल पाठ में ऐसा ही है, संभवतः इसका अर्थ यह है कि शेख-उल-इस्लाम ने इसी अध्याय में दो अलग-अलग मतों का उल्लेख किया है। वल्लाहु आलम (अल्लाह बेहतर जानता है)।

اگر ایک شخص کے پاس پچیس بنت مخاض ہوں اور اس پر ایک سال گزر گیا اور زکوۃ میں ایک بنت مخاض اوسط واجب ہوئی مگر مکرہ نے اس کو جید بنت مخاض صدقہ دینے پر بوعیدِ قتل مجبور کیا تو وسط یعنی درمیانی بنت مخاض سے جس قدر جید یعنی اعلیٰ بنت مخاض کی قیمت زائد ہو اس قدر مکرہ تاوان دے گا کیونکہ اسی قدر زیادتی دلوانے میں اس نے ظلم کیا ہے اور بقدر وسط کے اس شخص سے صدقہ ادا ہو گیا پس بقدر وسط کے مکرہ ضامن نہ ہو گا اور بنت مخاض میں یہ حکم اس واسطے ہے کہ یہ اموالِ ربوا میں سے نہیں ہے پس کل واجب سے بعض کا مقابلہ کرنا روا ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر زید بوعیدِ قتل ہندہ سے زنا کرنے پر مجبور کیا گیا اور اس نے زنا کیا تو امامِ اعظم کا اول قول یہ تھا کہ زید پر حد ماری جائے گی پھر رجوع کیا اور فرمایا کہ حد نہیں جاری ہوگی اور یہی صاحبین کا قول ہے اور زید پر مہر واجب ہو گا خواہ ہندہ زنا کرانے پر مجبور کی گئی ہو یا طائعہ ہو اور مال مکرہ سے نہیں لے سکتا ہے کیونکہ زنا کا نفع زانی کو حاصل ہوا ہے اور ایسا ہو گیا کہ جیسے ایک شخص کو اسی کے کھانا کھانے کے واسطے مجبور کیا کہ اس صورت میں اگر وہ شخص بھوکا تھا تو مکرہ ضامن نہ ہوگا اور اگر آسودہ تھا تو مکرہ سے کھانے کی قیمت لے لے گا اور عورت جب زنا پر مجبور کی جائے تو اس پر حد جاری نہیں ہوتی ہے اور اگر مرد نے زنا پر اقدام کیا تو گنہگار ہوگا کیونکہ زنا بدگناہوں میں سے ہے اور عورت اگر زنا پر مجبور کی جائے تو آیا گنہگار ہوتی ہے یا نہیں سو شیخ الاسلام نے اپنی شرح کے باب الاکراہ علی الزنا میں بیان کیا ہے کہ اگر عورت اس طور پر مجبور کی گئی کہ اپنے اوپر زنا کرنے کا قابو دے اور اس نے قابو دیا تو گنہگار ہوگی اور اگر اس نے خود قابو نہ دیا مگر اس سے زنا کیا گیا تو وہ گنہگار نہ ہوگی[1] اور یہی باب الاکراہ میں ذکر کیا کہ اگر عورت

زنا پر مجبور کی گئی اور اس نے اپنے اوپر زنا کرنے کا قابو دیا اس پر گناہ نہیں ہے اور یہ سب اس صورت میں ہے کہ اکراہ بوعیدِ تلف واقع ہوا اور اگر اکراہ بوعیدِ قید و بند ہو تو مرد پر بلا خلاف حد جاری ہوگی رہی عورت سو اس پر حد نہیں جاری ہوگی مگر وہ گنہگار ہوگی اور اگر اکراہ بوعیدِ قتل کی صورت میں مرد نے زنا سے انکار کیا یہاں تک کہ مقتول ہوا تو اس کو ثواب حاصل ہوگا یہ محیط میں ہے۔

اگر حربی نے ایک مسلمان سے یوں کہا کہ اگر تو مجھے یہ باندی اس غرض سے دے دے کہ میں اس سے زنا کروں تو میں مسلمان قیدیوں میں سے جو میرے پاس ہیں ایک قیدی چھوڑ دوں تو اس مسلمان کو یہ روا نہیں ہے کہ باندی اس کو دے دے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر ایک شخص مرتد ہونے پر مجبور کیا گیا تو اس کی عورت اس سے بائنہ نہ ہوگی اور اگر عورت نے دعویٰ کیا کہ میں تجھ سے بائنہ ہوگئی ہوں اور مرد نے کہا کہ میں نے کلمہ کفر صرف زبان سے اظہار کیا حالانکہ دل میرا ایمان کے ساتھ مطمئن تھا تو استحساناً مرد کا قول قبول ہوگا کیونکہ شوہر فرقت سے انکار کرتا ہے اور اگر اس شخص نے جس کو کلمہ کفر کہنے پر مجبور کیا تھا یوں کہا کہ کفرت باللہ کہتے ہیں میرے دل میں یہ خیال تھا کہ میں زمانہ گزشتہ کی جھوٹی خبر بیان کرتا ہوں حالانکہ میں نے کبھی اللہ تعالیٰ کے ساتھ کفر نہیں کیا ہے تو بحکمِ قضا میں اس کی عورت بائنہ ہو جائے گی اور فیما بینہ و بین اللہ تعالیٰ بائن نہ ہوگی اور اگر ایک شخص نے بطوعِ خود زمانہ گزشتہ میں اپنے کفر کا اقرار کیا پھر کہا کہ میری مراد یہ تھی کہ دروغ کہتا ہوں تو قاضی اس کے قول کی تصدیق نہ کرے گا اور اگر سچ کہتا ہے تو فیما بینہ و بین اللہ تعالیٰ اس کی تصدیق ہوگی اور اگر کہا کہ میرے دل میں زمانہ گزشتہ کے اخبار کا خیال آیا مگر میں خبر مراد نہیں لی بلکہ انشاء مراد لی جیسا کہ مجھ سے مکرہ نے چاہا تھا تو اس صورت میں اس شخص نے حقیقتاً کفر کا اقرار کیا تو فیما بینہ و بین اللہ تعالیٰ و بحکمِ قضا دونوں طرح اس کی عورت بائن ہو جائے گی اور

اگر کہا کہ میرے دل میں کچھ خطرہ نہیں آیا مگر میں نے اللہ تعالیٰ کے ساتھ آئندہ کفر کا اقرار کیا حالانکہ میرا دل ایمان سے مطمئن تھا تو اس کی عورت بائن نہ ہوگی اور اسی طرح اگر زید کو صلیب کے واسطے نماز پڑھنے یا سجدہ کرنے پر یا رسول اللہ ﷺ کو بد

حاشیہ: 1 قول اس پر یوں ہی اصل میں ہے اور شاید مراد یہ کہ شیخ الاسلام نے اسی باب میں دونوں قول مختلف ذکر کیے ہیں واللہ اعلم۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 6 | 421 | Kitab al-Ikrah (Book of Compulsion)

...compelled him and the compelled person did so and said that "I intended prayer for Allah's sake or intended to speak ill of someone else and that was my intention," then his wife will be irrevocably divorced (Bain) according to the judge's decree, but will not be Bain between him and Allah.

If a person becomes a Muslim by being compelled to accept Islam, he shall be judged as a Muslim. And if he was compelled to Islam and became a Muslim and then turned away from Islam, he shall not be killed. ☆

If in his heart he had the intention of prayer for Allah and for speaking ill of someone other than the Holy Prophet ﷺ, then he prostrated to the cross or prayed and spoke ill of the Prophet ﷺ, then legally and religiously his wife becomes Bain (irrevocably divorced). But if no such thought passed through his heart and he prayed for the cross or spoke ill of the Noble Prophet ﷺ while his heart was tranquil with faith, then his wife shall not be Bain in any way, provided that some fear entered his heart and he spoke the forced disbelief and could not repel it; thus it is in 'al-Kafi'. If a person becomes a Muslim by being compelled to do so, he shall be judged as a Muslim. And if he was compelled to Islam and became a Muslim and then turned away from Islam, he shall not be killed; thus it is in 'at-Tabyin'. Similarly, if a person is told, "If you pray, I will kill you," and he, fearing the lapse of time, gets up and prays while knowing that he is legally permitted to omit prayer at that time, then if he is killed while praying, he will not be his own killer or a sinner because he chose the path of resolve (Azimat). Likewise, regarding the fast of Ramadan, if a resident is told, "If you do not break the fast, we will kill you," and he refuses to break it until he is killed, although he knows he has permission to break it, he will be rewarded for choosing the path of resolve. If he breaks the fast, it is a concession (Rukhsat) and he will not be a sinner. However, if there is a sick person such that he fears for his life by not eating or drinking and he does not break the fast although he knows he has permission to break it, he will be a sinner. Similarly, if there is a traveler in Ramadan and he is told, "Break the fast or we will kill you," and he refuses and is killed, he will be a sinner; this is in 'al-Mabsut'.

If a Muhrim (a person in the state of ritual consecration) is only threatened with imprisonment, even though both are Muhrims, according to analogy (Qiyas), expiation (Kaffarah) will only be mandatory for the killer. ☆

It is narrated from Ibn Shuja' that he said if the enemies of war capture a Prophet and say to him, "If you say 'I am not a Prophet' we will release you, and if you call yourself a Prophet we will kill you," it is not permissible for him to call himself anything other than the Prophet of Allah and His Messenger. And if it is said to someone other than a Prophet, "If you say 'this person is not a Prophet' we will release your Prophet, and if you say 'he is a Prophet' we will kill your Prophet," then he has the choice to say "he is not a Prophet" to avert the killing of the Prophet; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. If a Muhrim is told, "Kill this game animal or we will kill you," and he refuses and is killed himself, he will receive a reward, God willing. And if he kills the game, according to analogy, nothing will be incumbent upon him nor upon the one who compelled him, but according to juristic preference (Istihsan), expiation is mandatory for the killer, and nothing is mandatory for the compelled. And if both the compelled and the compeller are Muhrims, then in both...

1. His saying "compelled upon" meaning he spoke the word he was forced to say.
2. His saying "but" meaning if it is mandatory for a sick person fearing for his life to break the fast, then in the first case, breaking the fast was mandatory even without compulsion. Understand this.

...विवश किया और विवश व्यक्ति ने ऐसा किया और कहा कि "मैंने अल्लाह तआला के वास्ते नमाज़ मुराद ली थी या किसी दूसरे व्यक्ति को बुरा कहना मुराद लिया था और यही मेरी नीयत थी," तो उसकी पत्नी काजी के फैसले के अनुसार अलग (बाइन) हो जाएगी, लेकिन अल्लाह के सामने वह अलग नहीं होगी।

यदि कोई व्यक्ति इस्लाम के लिए मजबूर किए जाने पर मुसलमान हो गया, तो उसे मुसलमान माना जाएगा। और यदि उसे इस्लाम के लिए मजबूर किया गया और वह मुसलमान बन गया, फिर इस्लाम से फिर गया, तो उसे मार नहीं दिया जाएगा। ☆

अगर उसके दिल में अल्लाह तआला के लिए नमाज़ का ख्याल था और रसूलुल्लाह ﷺ के सिवा किसी और को बुरा कहने का ख्याल था, फिर उसने सलीब (क्रॉस) के लिए सजदा किया या नमाज़ पढ़ी और रसूलुल्लाह ﷺ को बुरा कहा, तो कानूनी और धार्मिक रूप से उसकी पत्नी बाइन (अलग) हो गई। लेकिन अगर उसके दिल में ऐसा कोई ख्याल नहीं था और उसने सलीब के लिए नमाज़ पढ़ी या रसूल मक़बूल ﷺ को बुरा कहा जबकि उसका दिल ईमान पर स्थिर था, तो उसकी पत्नी कानूनी और धार्मिक रूप से किसी भी तरह बाइन नहीं होगी, बशर्ते उसके दिल में कोई डर आया हो और वह उस थोपे गए कुफ्र को टाल न सका हो, जैसा कि 'अल-काफी' में है। अगर कोई व्यक्ति इस्लाम के लिए विवश किए जाने पर मुसलमान हो गया, तो उसे मुसलमान माना जाएगा। और अगर उसे इस्लाम के लिए विवश किया गया और वह मुसलमान बन गया, फिर इस्लाम से फिर गया, तो उसे मारा नहीं जाएगा, जैसा कि 'अत-तबीन' में है। इसी तरह यदि किसी व्यक्ति से कहा गया कि "यदि तूने नमाज़ पढ़ी तो मैं तुझे मार डालूँगा," और उसने समय बीत जाने के डर से उठकर नमाज़ पढ़ी, हालाँकि वह जानता है कि उसे उस समय नमाज़ छोड़ने की शरीयत में अनुमति है, फिर यदि वह नमाज़ पढ़ने के कारण मारा गया, तो वह व्यक्ति ऐसा करने में स्वयं का हत्यारा या गुनहगार नहीं होगा क्योंकि उसने दृढ़ता (अजीमत) को अपनाया। इसी प्रकार रमज़ान के रोज़ों के बारे में यदि किसी निवासी (मुकीम) से कहा गया कि "यदि तू रोज़ा नहीं तोड़ेगा तो हम तुझे मार डालेंगे," और उसने रोज़ा तोड़ने से इंकार किया यहाँ तक कि वह मारा गया, हालाँकि वह जानता है कि उसे रोज़ा तोड़ने की अनुमति है, तो उसे सवाब (पुण्य) मिलेगा क्योंकि उसने दृढ़ता को अपनाया। और यदि उसने रोज़ा तोड़ लिया, तो यह रियायत (रुखसत) है और वह गुनहगार नहीं होगा। लेकिन यदि कोई ऐसा बीमार हो जिसे न खाने-पीने से अपनी जान का डर हो और उसने रोज़ा नहीं तोड़ा हालाँकि वह जानता है कि उसे रोज़ा तोड़ने

की अनुमति है, तो वह गुनहगार होगा। इसी तरह यदि रमज़ान में मुसाफ़िर हो और उससे कहा गया कि "रोज़ा तोड़ दे वरना हम तुझे मार डालेंगे," और उसने मना किया और मारा गया, तो वह गुनहगार होगा, जैसा कि 'मबसूत' में है।

यदि किसी मुहरिम (एहराम की स्थिति में व्यक्ति) को केवल कैद की धमकी दी गई, जबकि दोनों मुहरिम हों, तो तर्क(क़यास) के अनुसार केवल हत्यारे पर कफ़्फ़ारा (प्रायश्चित) अनिवार्य होगा। ☆

इब्न शुजाअ से रिवायत है कि उन्होंने कहा कि यदि युद्धरत दुश्मनों ने किसी नबी को गिरफ्तार कर के उनसे कहा कि "यदि तुम कहो कि 'मैं नबी नहीं हूँ' तो हम तुम्हें छोड़ देंगे और यदि तुमने अपने आप को नबी कहा तो हम तुम्हें मार डालेंगे," तो उनके लिए यह जायज़ नहीं है कि वे अपने आप को अल्लाह के नबी और रसूल के सिवा कुछ और कहें। और यदि नबी के अलावा किसी अन्य व्यक्ति से कहा गया कि "यदि तुम कहो कि 'यह व्यक्ति नबी नहीं है' तो हम तुम्हारे नबी को छोड़ देंगे और यदि तुमने कहा कि 'यह नबी है' तो हम तुम्हारे नबी को मार डालेंगे," तो उसे अधिकार है कि वह कह दे कि "यह नबी नहीं है" ताकि नबी की हत्या को टाला जा सके यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। यदि किसी मुहरिम से कहा गया कि "तू इस शिकार को मार डाल वरना हम तुझे मार डालेंगे" और उसने इनकार किया और स्वयं मारा गया, तो इंशाअल्लाह वह सवाब पाएगा। और यदि उसने शिकार को मार डाला, तो क़यास के अनुसार उस पर कुछ भी अनिवार्य नहीं होगा और न ही उस पर जिसने उसे मजबूर किया है, लेकिन इस्तिहसान (वरियता) के आधार पर हत्यारे पर कफ़्फ़ारा अनिवार्य होगा और विवश व्यक्ति पर कुछ अनिवार्य नहीं होगा। और यदि विवश व्यक्ति और विवश करने वाला दोनों मुहरिम हों तो दोनों में...

1. उसका कथन 'मुरह अलैह' यानी उसने वह शब्द कहे जिसके लिए उसे मजबूर किया गया था।
2. उसका कथन 'लेकिन' यानी जान के डर से बीमार पर रोज़ा तोड़ना ज़रूरी हो तो पहली सूरत में बिना किसी मजबूरी के भी रोज़ा तोड़ना ज़रूरी था, इसे समझें।

کہنے پر مجبور کیا اور مجبور نے ایسا کیا اور کہا کہ میں نے اللہ تعالیٰ کے واسطے نماز مراد لی تھی یا کسی دوسرے شخص کو بد کہنا مراد لیا تھا اور یہی میری نیت تھی تو اس کی منکوحہ حکم قاضی میں بائن ہو گی اور مابینہ و بین اللہ تعالیٰ بائن نہ ہوگی۔

اگر ایک شخص اسلام پر مجبور کئے جانے سے مسلمان ہوا تو اس کے اسلام کا حکم دیا جائے گا اور اگر اسلام پر مجبور کیا گیا اور مسلمان ہوا پھر اسلام سے پھر گیا تو قتل نہ کیا جائے گا ☆

اگر اس کے دل میں اللہ تعالیٰ کے واسطے نماز کا اور سوائے حضرت رسول اللہ ﷺ کے دوسرے کے بد کہنے کا خیال تھا پھر اس نے صلیب کے واسطے سجدہ کیا یا نماز پڑھی اور رسول اللہ ﷺ کو بد کہا تو قضاء و دیانۃ اس کی عورت بائن ہو گئی اور اگر اس کے دل میں کچھ خیال نہ گزرا اور اس نے صلیب کے واسطے نماز پڑھی یا رسول مقبول ﷺ کو بد کہا حالانکہ اس کا دل ایمان سے مطمئن ہے تو اس کی منکوحہ قضاء و دیانۃ کسی طرح بائن نہ ہوگی بشرطیکہ اس کے دل میں کچھ خطرہ آیا ہو اور اس کے کفر پالیہ کو کہا اور اس کو دفع نہ کر سکا کذا فی الکافی۔ اگر ایک شخص اسلام پر مجبور کئے جانے سے مسلمان ہوا تو اس کے اسلام کا حکم دیا جائے گا اور اگر اسلام پر مجبور کیا گیا اور مسلمان ہوا پھر اسلام سے پھر گیا تو قتل نہ کیا جائے گا کذا فی التبیین اور علی ہذا اگر ایک شخص سے کہا گیا کہ اگر تو نے نماز پڑھی تو میں تجھے قتل کروں گا اس نے وقت چلے جانے کا خوف کر کے اٹھ کر نماز پڑھی حالانکہ جانتا ہے کہ مجھے اس وقت نماز ترک کرنے کی شرعاً گنجائش ہے پھر جب نماز پڑھی تو مقتول ہوا تو وہ شخص ایسا کرنے میں اپنا قاتل اور گنہگار نہ ہو گا کیونکہ اس نے عزیمت کو اختیار کیا ہے اسی طرح صوم رمضان کی

نسبت اگر ایک شخص مقیم سے کہا گیا کہ اگر تو روزہ افطار نہ کرے گا تو ہم تجھے قتل کریں گے اور اس نے افطار سے انکار کیا یہاں تک کہ قتل کیا گیا حالانکہ جانتا ہے کہ مجھے افطار کی گنجائش ہے تو اس کو ثواب ملے گا اور اس نے عزیمت کو اختیار کیا ہے اور اگر اس نے افطار کر لیا تو رخصت ہے گنہگار نہ ہو گا لیکن ۴ اگر ایسا مریض ہو کہ نہ کھانے پینے سے اس کی جان کا خوف ہو اور اس نے افطار نہ کیا حالانکہ جانتا ہے کہ مجھے افطار کی گنجائش ہے تو وہ گنہگار ہو گا اسی طرح اگر رمضان میں مسافر ہو اور اس سے کہا گیا تو افطار کر ورنہ ہم تجھے قتل کریں گے اس نے افطار سے انکار کیا اور قتل کیا گیا تو گنہگار ہو گا یہ مبسوط میں ہے۔

اگر محرم کو فقط قید پر ڈرایا ہو حالانکہ دونوں محرم ہیں تو قیاساً فقط قاتل پر کفارہ واجب ہو گا

☆

ابن شجاع سے مروی ہے کہ انہوں نے فرمایا کہ اگر اہل حرب نے کسی نبی کو گرفتار کر کے اس سے کہا کہ اگر تو یوں کہے کہ میں نبی نہیں ہوں تو ہم تجھے چھوڑ دیں گے اور اگر تو نے اپنے تئیں نبی کہا تو ہم تجھے قتل کریں گے تو اس کو روا نہیں ہے کہ اپنے تئیں سوائے نبی اللہ ورسول اللہ کے اور کچھ کہے اور اگر سوائے نبی کے کسی غیر شخص سے یوں کہا کہ اگر تو یوں کہے کہ یہ شخص نبی نہیں ہے تو ہم تیرے نبی کو چھوڑتے ہیں اور اگر تو نے کہا کہ یہ نبی ہے تو ہم تیرے نبی کو قتل کریں گے تو اس کو اختیار ہے کہ یوں کہہ دے کہ یہ نبی نہیں ہے تاکہ نبی کے قتل سے دور ہو یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر کسی محرم سے کہا گیا کہ تو اس شکار کو قتل کر ورنہ ہم تجھے قتل کریں گے اس نے انکار کیا اور خود قتل کیا گیا تو انشاء اللہ تعالیٰ ثواب پائے گا اور اگر اس نے شکار کو قتل کیا تو قیاساً اس پر کچھ عائد نہ ہو گا اور نہ اس پر جس نے اس کو مجبور کیا ہے مگر استحساناً قاتل پر کفارہ واجب ہو گا اور مکرہ پر کچھ واجب نہ ہو گا اور اگر مجبور کردہ اور مجبور کنندہ دونوں محرم ہوں تو دونوں میں

ا قولہ مکرہ علی یعنی وہ کلمہ کہا جس پر مجبور کیا گیا تھا۔ ۲ قولہ لیکن یعنی خوف جان سے مریض پر افطار لازم ہو تو قول اول میں بغیر اکراہ کے بھی افطار لازم تھا فافہم۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 | 422 | Kitab al-Ikrah (The Book of Coercion)

...expiation (kaffara) shall be mandatory upon each of them. If a *Muhrim* (one in the state of Ihram) was only threatened with imprisonment, even though both are *Muhrims*, then according to legal analogy (*qiyas*), expiation is mandatory only upon the killer, not the coerced person, because killing game is a physical act and coercion by imprisonment does not nullify the legal responsibility for actions. However, by legal preference (*istihsan*), a fine is mandatory on both. If both are 'Halal' (not in Ihram) but present within the *Haram* (sanctuary), and one coerced the other under threat of death to kill game, the expiation is mandatory upon the coerced. If coerced by threat of imprisonment, expiation is specifically mandatory upon the coerced as a form of financial liability. This is mentioned in *Al-Mabsut*. If Zaid was coerced during the day in Ramadan to have intercourse with his wife or to eat/drink, and he did so, expiation is not mandatory upon him, but making up the fast (*qaza*) is mandatory. This is in *Fatawa Qazi Khan*.

If one is coerced into adultery (*zina*) under threat of death, it is not permissible to commit it. If he does so while being a *Muhrim*, his *Ihram* becomes void, and expiation is mandatory upon him, not the coercer. If a woman in *Ihram* is threatened with death, it is permissible for her to submit; her *Ihram* will be voided and she must pay the expiation, not the coercer. If she refuses and is killed, she is excused. In cases where we have made expiation mandatory on the coerced, he cannot recover that cost from the coercer. It is stated in *Al-Mabsut* that if a ruler threatens the guardian (*wasi*) of an orphan with death or mutilation to hand over the orphan's property, and he does so, he shall not be held liable. However, if the threat was only imprisonment, the guardian is liable. If he was threatened with the seizure of his own property, and he knows the ruler would leave him enough to subsist, it is not permissible to give the orphan's property; if he does, he must pay restitution. If he fears all his property will be taken, he is excused and not liable for the orphan's property given. If the ruler seizes it himself, the guardian bears no liability. If someone is told to reveal the location of his wealth or be killed, and he refuses and is killed, he is not a sinner. If he reveals it and the wealth is taken, the oppressors are liable.

Chapter 1: Regarding the Matters of 'Uqud-e-Talji'ah' (Simulated/Fictitious Contracts)

If Zaid said to Amr, "I wish to sell this slave of mine to you as a 'Talji'ah' (a simulated sale to protect assets) due to fear of a certain matter," and Amr agreed, and there

were witnesses to this conversation; then both went to the market and conducted the sale and purchase before witnesses, then...

---

1. Note: The term 'Muhrimah' (woman in Ihram) is used only to explain the ruling of Ihram. There is a difference between men and women here; it is permissible for a woman to submit under coercion of adultery to save her life, but if she refuses and is killed, she is not a sinner.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 5 | 422 | किताब अल-इकराह (विवशता की पुस्तक)

...प्रत्येक पर कफ़्फ़ारा (प्रायश्चित) अनिवार्य होगा। और यदि किसी मुहरिम (एहराम की स्थिति में व्यक्ति) को केवल कैद की धमकी दी गई हो, जबकि दोनों मुहरिम हों, तो न्यायशास्त्र के अनुसार केवल हत्या करने वाले पर कफ़्फ़ारा अनिवार्य होगा, न कि विवश किए गए व्यक्ति पर। क्योंकि शिकार करना एक क्रिया है और कैद की धमकी का कार्यों पर कोई प्रभाव नहीं होता। लेकिन बेहतर निर्णय (इस्तेहसान) के अनुसार दोनों पर जुर्माना अनिवार्य होगा। और यदि दोनों हलाल हों (एहराम में न हों) लेकिन हरम में मौजूद हों, और एक ने दूसरे को जान से मारने की धमकी देकर शिकार करने पर मजबूर किया, तो मजबूर करने वाले पर कफ़्फ़ारा होगा। और यदि कैद की धमकी से मजबूर किया, तो विशेष रूप से मजबूर व्यक्ति पर कफ़्फ़ारा अनिवार्य होगा, जो माल की क्षतिपूर्ति के समान है। यह 'मबसूत' में उल्लेखित है। यदि ज़ैद को मजबूर किया गया कि वह रमज़ान के दिन में अपनी पत्नी से संभोग करे या खाए-पिए, और उसने ऐसा ही किया, तो उस पर कफ़्फ़ारा अनिवार्य नहीं होगा बल्कि केवल क़ज़ा (रोज़ा दोबारा रखना) अनिवार्य होगी। यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है।

यदि जान से मारने की धमकी देकर व्यभिचार (ज़िना) के लिए मजबूर किया गया, तो ऐसा करना जायज़ नहीं है। यदि उसने ऐसा किया और वह मुहरिम था, तो उसका एहराम टूट जाएगा और उसी पर कफ़्फ़ारा अनिवार्य होगा, न कि मजबूर करने वाले पर। और यदि किसी मुहरिमा (एहराम वाली) महिला को जान से मारने की धमकी दी जाए, तो उसके लिए अनुमति है कि वह स्वयं को सौंप दे; उसका एहराम टूट जाएगा और कफ़्फ़ारा उसी पर होगा, मजबूर करने वाले पर नहीं। यदि महिला ने मना कर दिया और मार दी गई, तो उसके लिए इसकी गुंजाइश है। फिर जिन स्थितियों में हमने मजबूर व्यक्ति पर कफ़्फ़ारा अनिवार्य किया है, वह यह कफ़्फ़ारा मजबूर करने वाले से वसूल नहीं कर सकता। 'मबसूत' में लिखा है कि यदि सुल्तान ने किसी अनाथ के संरक्षक (वसी) को जान से मारने या अंग भंग करने की धमकी देकर अनाथ का माल मांगा और उसने दे दिया, तो वह उत्तरदायी (ज़ामिन) नहीं होगा। लेकिन यदि केवल कैद की धमकी थी, तो संरक्षक उत्तरदायी होगा। यदि संरक्षक को अपना माल छीने जाने की धमकी दी गई, तो यदि उसे पता है कि सुल्तान थोड़ा माल छोड़ेगा, तो अनाथ का माल देना जायज़ नहीं है। यदि दे दिया तो उसे हर्जाना देना होगा। लेकिन यदि पूरे माल के छिन जाने का डर हो, तो वह मजबूर माना जाएगा और देने पर उत्तरदायी नहीं होगा। यदि सुल्तान ने अनाथ का माल खुद छीन लिया, तो संरक्षक पर कोई ज़िम्मेदारी नहीं आएगी। यदि किसी से कहा गया कि अपना माल बताओ वरना मार दिए जाओगे, और उसने नहीं बताया और मार दिया गया, तो

वह गुनहगार नहीं होगा। यदि उसने रास्ता बता दिया और माल छीन लिया गया, तो लुटेरे उत्तरदायी होंगे।

अध्याय 1: उक़ूद-ए-तल्जिया (दिखावटी अनुबंध) के मामलों के वर्णन में

यदि ज़ैद ने अम्र से कहा कि मैं किसी डर के कारण अपना यह गुलाम तुम्हारे हाथ 'तल्जिया' (दिखावटी बिक्री) के तौर पर बेचना चाहता हूँ, और अम्र सहमत हो गया और इस बातचीत के गवाह भी थे; फिर वे बाज़ार गए और गवाहों के सामने खरीद-फरोख्त कर ली, फिर...

---

1. फुटनोट: 'मुहरिमा' की शर्त केवल एहराम के हुक्म को बताने के लिए है। पुरुष और स्त्री में अंतर है; स्त्री के लिए ज़िना के दबाव में झुकना जायज़ है, और यदि वह न झुके और मार दी जाए तो गुनहगार नहीं होगी।

سے ہر ایک پر کفارہ واجب ہوگا اور اگر محرم کو فقط قید پر ڈرایا ہو حالانکہ دونوں محرم ہیں تو قیاساً فقط قاتل پر کفارہ واجب ہوگا نہ مکرہ پر کیونکہ قتل صید ایک فعل ہے اور اکراہ بقید کا افعال میں کچھ اثر نہیں ہوتا ہے اور استحساناً دونوں میں سے ہر ایک پر جرمانہ واجب ہوگا اور اگر دونوں حلال ہوں کہ حرم میں موجود ہوں اور ایک نے دوسرے کو بوعید قتل اس امر پر مجبور کیا کہ صید کو قتل کر لے تو مکرہ پر کفارہ واجب ہوگا اور اگر بوعید قید مجبور کیا تو خاصتہً مجبور پر کفارہ واجب ہوگا بمنزلہ ضمان مال کے وبہولہ کفارہ قتل آدمی کی خطا سے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر زید مجبور کیا گیا کہ رمضان میں دن میں اپنی عورت سے جماع کرے یا کھائے یا پیئے اور اس نے ایسا ہی کیا تو اس پر کفارہ واجب نہ ہوگا اور قضا واجب ہوگی یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر بوعید قتل زنا کرنے پر مجبور کیا گیا تو اس کو کرنا روا نہیں ہے اور اگر اس نے کیا اور محرم تھا تو احرام فاسد ہو جائے گا اور اسی پر کفارہ واجب ہوگا نہ اس پر جس نے مجبور کیا ہے اور اگر بوعید قتل ایک عورت محرمہ ملونہ کرنے پر مجبور کی گئی تو اس کو روا ہے کہ اپنے اوپر زنا کا قابو دے دے اور اس کا احرام فاسد ہو جائے گا اور اسی پر کفارہ واجب ہوگا نہ مکرہ پر اور اگر عورت نے نہ مانا یہاں تک کہ قتل کی گئی تو اس کو گنجائش ہے پھر ان مقامات میں جہاں ہم نے مجبور کردہ پر کفارہ واجب کیا ہے اس کفارہ کو مجبور کردہ مکرہ سے نہیں لے سکتا ہے اور اگر لے لیا تو اس پر مکرہ کے نام کی ڈگری بقدر کفارہ کی جائے گی اور یہ روا نہیں ہے کہ جس قدر اس نے مجبور کے ذمہ ڈالا ہے اس سے زیادہ مجبور اس سے لے لے یہ مبسوط میں ہے فقیہ ابو اللیث نے فرمایا کہ اگر سلطان نے وصی یتیم کو بوعید قتل یا استلاف عضو ڈرایا کہ مجھے

یتیم کا مال دے دے اس نے دے دیا تو ضامن نہ ہوگا اور اگر بوعید قید و بند ڈرایا ہو تو وصی ضامن ہوگا اور اگر خود اس کے مال چھین لینے پر ڈرایا ہو کہ اگر یتیم کا مال نہ دے دیا تو تیرا مال لے لوں گا پس اگر وصی جانتا ہے کہ کچھ لے لے گا اور کچھ بقدر کفایت چھوڑ دے گا تو اس کو روا نہیں ہے کہ یتیم کا مال دے دے اگر دے دیا تو اس کے مثل تاوان دے گا اور اگر خوف ہوا کہ میرا سب مال لے لے گا تو وصی معذور ہوگا اور اگر اس نے یتیم کا مال دے دیا تو ضامن نہ ہوگا اور اگر سلطان نے یتیم کا مال خود لے لیا تو وصی پر سب صورتوں میں سے کسی طرح ضمان نہیں آتی ہے یہ ینابیع میں ہے اور اگر ایک شخص سے کہا گیا کہ ہمیں اپنا مال بتلا کہ کہاں ہے اور لے چل ورنہ ہم تجھے قتل کریں گے اس نے ایسا نہ کیا یہاں تک کہ قتل کیا گیا تو گنہگار نہ ہوگا اور اگر اس نے راہ بتائی یہاں تک کہ انہوں نے مال لے لیا تو ظالم لوگ ضامن ہوں گے یہ مبسوط میں ہے۔

باب نمبر ۱: عقود تلجیہ کے مسائل کے بیان میں

اگر زید نے عمرو سے کہا کہ میں چاہتا ہوں کہ اپنا یہ غلام ایک بات کے خوف سے تیرے ہاتھ بطور تلجیہ کے فروخت کر دوں اور عمرو نے کہا کہ اچھا اور اس گفتگو پر چند لوگ شاہد تھے پھر دونوں بازار میں آئے اور باہم خرید و فروخت چند گواہوں کے سامنے کر لی پھر

۱۔ قولہ محرمہ یہ قید فقط حکم احرام بیان کرنے کے لئے ہے ورنہ اکراہ سے تعلق نہیں ہے اور مرد و عورت میں فرق ہے عورت کو زنا کی مطاوعت کرنی جائز ہے اور نہ کرے تو گنجائش ہے یعنی قتل ہو جائے تو گنہگار نہ ہوگی۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 7 (Page 444) Kitab-ul-Ikrah

Following this sale, if both parties confirm to each other that they established the sale based on the aforementioned agreement, namely as *Taljia* (simulated or pretended sale) [1], then without any disagreement, this sale is *fasid* (voidable/ invalid). However, if both confirm that they refrained from the *Taljia* agreement before the actual sale took place and then proceeded with the sale, the sale is valid without dispute. If both agreed that a discussion regarding *Taljia* took place, but one party claimed the sale occurred based on that *Taljia* agreement while the other claimed the sale was validly executed by abandoning that agreement, Imam Azam (may Allah have mercy on him) stated that the sale is valid. The word of the person claiming to have refrained from *Taljia* shall be accepted because they are claiming the validity of the contract. Conversely, the *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad) stated that the sale is *fasid*, and the word of the person claiming the sale occurred based on the *Taljia* agreement shall be accepted, as they are claiming something established by mutual agreement. Similarly, if both agreed on the discussion of *Taljia* but then both stated that at the time of the sale they had no such intention in their hearts, the sale is valid according to Imam Azam and *fasid* according to the *Sahibayn*. If one party claimed a *Taljia* agreement while the other denied it, the word of the denier shall be accepted. If the claimant of the agreement then presents witnesses and says, "We established this sale based on that agreement," and the other party confirms the sale occurred on that basis, the sale is *fasid*. If they say, "We established the sale by refraining from that agreement," there is a difference of opinion: it is valid according to Imam Azam and *fasid* according to the *Sahibayn*. If both agreed that the sale occurred between them as *Taljia*, and subsequently one party gave permission, it is not valid until both parties give permission. If both agreed that the sale was *Taljia* and on that basis the buyer took possession of a slave from the seller and emancipated him, the emancipation is void, and in both scenarios, the seller retains the right of *khiyar* (option to rescind).

Explanation of Secret and Public Sale [2]

If both parties agreed to announce that they bought and sold a slave for one thousand dirhams yesterday, whereas no sale actually occurred between them, and they then affirm this, the sale is not established. If one claims this affirmation was *hazzal* (jest) [3] and the other claims it was *jidd* (earnest/serious), the word of the one claiming *jidd* shall be accepted because they claim validity, and the other party must provide witnesses. If both said, "We have authorized the sale we reported," it remains

invalid. All this applies when *Taljia* occurs in the essence of the sale. If *Taljia* occurs in the consideration (price) of the sale—for instance, if they secretly agreed the price is one thousand dirhams but would publicly sell for two thousand dirhams, increasing it by one thousand just for public hearing—then if both agree they abandoned that secret agreement and proceeded with the sale, the sale is valid at two thousand dirhams. If they agreed the sale occurred based on that secret agreement, then according to the *Sahibayn*, the sale is valid at one thousand dirhams; one narration from Imam Azam says the same. In another narration, Imam Azam considers the sale *fasid*, as mentioned by Shams-ul-Aimma al-Sarakhsi in his commentary. If both agreed that at the time of the sale they had no specific intention in mind, the sale occurs at one thousand dirhams according to the *Sahibayn*, and the essence...

[1] *Taljia*: To manifest a transaction for some necessity that does not exist in reality, or whose inner reality is not as manifested. [2] Explanation of Secret and Public Sale: referring to the agreement of sale by the buyer. [3] *Hazzal*: Meaning that the actual performance of the act is not intended; *jidd* is its opposite. In matters like divorce and emancipation, where the ruling is established merely by the intention of the words, the ruling will be established even through *hazzal*.

इस बिक्री के बाद यदि दोनों ने एक-दूसरे की पुष्टि की कि हमने इस समझौते पर जो उल्लेख किया गया है, यानी 'तलजिया' (छद्म बिक्री) [1] के रूप में बिक्री तय की है, तो बिना किसी विवाद के यह बिक्री 'फासिद' (अमान्य/दोषपूर्ण) है। और यदि दोनों ने एक-दूसरे की पुष्टि की कि हमने बिक्री होने से पहले 'तलजिया' के समझौते से परहेज किया और फिर बिक्री तय की, तो बिना किसी विवाद के बिक्री मान्य है। और यदि दोनों ने 'तलजिया' की बातचीत होने पर एक-दूसरे की पुष्टि की, लेकिन एक ने दावा किया कि बिक्री उसी 'तलजिया' समझौते पर हुई और दूसरे ने दावा किया कि उस समझौते से हटकर सही तरीके से बिक्री हुई, तो इमाम आजम (रह.) ने फरमाया कि बिक्री मान्य है और जो व्यक्ति 'तलजिया' से परहेज करने का दावा करता है उसकी बात मानी जाएगी क्योंकि वह अनुबंध की वैधता का दावा कर रहा है। जबकि साहिबैन (रह.) ने फरमाया कि बिक्री 'फासिद' है और जो व्यक्ति 'तलजिया' समझौते पर बिक्री होने का दावा करता है, उसकी बात मानी जाएगी क्योंकि वह ऐसी बात का दावा कर रहा है जो दोनों की सहमति से सिद्ध है। इसी प्रकार यदि दोनों 'तलजिया' की बातचीत पर सहमत हुए, फिर दोनों ने कहा कि बिक्री के समय हमारे दिल में कोई (छद्म) विचार नहीं था, तो इमाम आजम (रह.) के अनुसार बिक्री मान्य है और साहिबैन (रह.) के अनुसार बिक्री 'फासिद' है। और यदि एक ने 'तलजिया' के समझौते का दावा किया और दूसरे ने उस समझौते से इनकार किया, तो इनकार करने वाले की बात मानी जाएगी। फिर यदि 'तलजिया' समझौते के दावेदार ने गवाह पेश किए और कहा कि हमने इसी समझौते पर इस बिक्री को कायम किया है, तो यदि दूसरे ने इस आधार पर बिक्री होने की पुष्टि की, तो बिक्री 'फासिद' है। और यदि उसने कहा कि हमने इस समझौते से हटकर बिक्री कायम की है, तो इस मामले में मतभेद होगा: इमाम आजम (रह.) के अनुसार मान्य और साहिबैन (रह.) के अनुसार बिक्री 'फासिद' होगी। और यदि दोनों ने सहमति जताई कि हम दोनों के बीच बिक्री 'तलजिया' के रूप में हुई, फिर एक ने अनुमति दे दी, तो यह तब तक मान्य नहीं है जब तक कि दोनों अनुमति न दें। और यदि बिक्री 'तलजिया' के रूप में होने पर दोनों ने सहमति जताई और इसके आधार पर खरीदार ने विक्रेता से गुलाम लेकर कब्जा कर लिया और उसे आज़ाद कर दिया, तो आज़ादी अमान्य है और दोनों मामलों में विक्रेता को 'खियार' (विकल्प) प्राप्त होगा।

गुप्त और प्रकट बिक्री का विवरण [2]

यदि दोनों ने यह समझौता किया कि दोनों यह सूचना देंगे कि कल हमने इस गुलाम को एक हजार दिरहम में आपस में खरीदा और बेचा है, जबकि वास्तव में दोनों के बीच बिक्री नहीं हुई थी, फिर इसका इकरार किया तो बिक्री नहीं मानी जाएगी। और यदि एक ने दावा किया कि यह इकरार 'हजल' (मजाक) [3] है और दूसरे ने दावा किया कि यह 'जद्द' (गंभीर) है, तो 'जद्द' के दावेदार की बात मानी जाएगी क्योंकि वह वैधता का दावा कर रहा है और दूसरे के लिए गवाह पेश करना आवश्यक है। और यदि दोनों ने कहा कि हमने उस बिक्री की जिसकी सूचना दी है, अनुमति दे दी है, तो भी वह मान्य नहीं होगी। यह सब उस स्थिति में है जब मूल बिक्री में 'तलजिया' हो। और यदि बिक्री के बदले (कीमत) में 'तलजिया' हो, उदाहरण के लिए गुप्त रूप से यह समझौता किया कि कीमत एक हजार दिरहम है लेकिन हम सार्वजनिक रूप से दो हजार दिरहम पर बिक्री करेंगे, एक हजार दिरहम लोगों को सुनाने के लिए बढ़ाएंगे, फिर यदि दोनों ने सहमति जताई कि हमने उस समझौते को छोड़कर बिक्री तय की है, तो दो हजार दिरहम पर बिक्री मान्य होगी। और यदि उसी समझौते पर बिक्री होने पर सहमति हुई, तो साहिबैन के अनुसार एक हजार दिरहम पर बिक्री मान्य है और इमाम आजम (रह.) से भी एक रिवायत यही है, और दूसरी रिवायत में इमाम आजम (रह.) के अनुसार बिक्री 'फासिद' है; शम्सुल अइम्मा सरखसी (रह.) ने अपनी शरह में ऐसा ही उल्लेख किया है। और यदि दोनों ने सहमति जताई कि बिक्री के समय हमारे दिल में कोई (विशेष) विचार नहीं था, तो साहिबैन के अनुसार एक हजार दिरहम पर बिक्री होगी और मूल...

[1] तलजिया: किसी आवश्यकता के कारण किसी मामले को प्रकट करना जो वास्तव में अस्तित्वहीन है या आंतरिक वास्तविकता वैसी नहीं है जैसी प्रकट की गई है। [2] गुप्त और प्रकट बिक्री: अर्थात् इसी बिक्री की सहमति पर। [3] हजल: इसका अर्थ है कि वास्तव में यह कार्य करना उद्देश्य नहीं है, और 'जद्द' इसके विपरीत है; तलाक और आज़ादी आदि में जहाँ केवल शब्दों का इरादा करने से हुक्म साबित हो जाता है, वहाँ 'हजल' से भी हुक्म साबित हो जाएगा।

اس بیع کے بعد اگر دونوں نے ایک دوسرے کی تصدیق کی کہ ہم نے اس قرارداد پر جو مذکور ہوا یعنی تلجیہ ۱ کے طور پر بیع ٹھہرائی ہے تو بلا خلاف یہ بیع فاسد ہے اور اگر دونوں نے ایک دوسرے کی تصدیق کی کہ ہم نے وقوعِ بیع سے پہلے قرارِ دادِ تلجیہ سے اعراض کر کے پھر بیع قرار دی ہے تو بلا خلاف بیع جائز ہے اور اگر دونوں نے تلجیہ کی گفتگو واقع ہونے پر ایک دوسرے کی تصدیق کی مگر ایک نے دعویٰ کیا کہ اسی قرارِ دادِ تلجیہ پر بیع واقع ہوئی اور عمرو نے دعویٰ کیا کہ اس قرارِ دادِ تلجیہ سے اعراض کر کے بطورِ صحیح بیع واقع ہوئی تو امام اعظمؒ نے فرمایا کہ بیع جائز ہے اور جو شخص تلجیہ سے اعراض کرنے کا مدعی ہے اس کا قول قبول ہو گا کیونکہ وہ جوازِ عقد کا مدعی ہے اور صاحبینؒ نے فرمایا کہ بیع فاسد ہے اور جو شخص قرارِ دادِ تلجیہ پر وقوعِ بیع کا مدعی ہے اسی کا قول قبول ہو گا کیونکہ وہ ایسے امر کا مدعی ہے جو دونوں کے اتفاق سے ثابت ہے اور علیٰ ہذا اگر دونوں نے تلجیہ کی گفتگو پر اتفاق کیا پھر دونوں نے کہا کہ وقتِ وقوعِ بیع کے ہمارے دل میں کچھ خیال نہیں تھا تو امام اعظمؒ کے نزدیک بیع جائز اور صاحبینؒ کے نزدیک بیع فاسد ہے اور اگر ایک نے تلجیہ کے قرار داد کا دعویٰ کیا اور دوسرے نے اس قرار داد سے انکار کیا تو قرار داد سے منکر کا قول قبول ہو گا پھر اگر قرار داد کے مدعی نے تلجیہ کی قرار داد پر گواہ پیش کئے اور کہا کہ ہم نے اسی قرارداد پر اس بیع کو قائم کیا ہے پس اگر دوسرے نے اس بنا پر وقوع بیع کی تصدیق کی تو بیع فاسد ہے اور اگر کہا کہ ہم نے اس قرار داد سے اعراض کر کے بیع قائم کی ہے تو مسئلہ میں اختلاف ہو گا امام اعظمؒ کے نزدیک جائز اور صاحبینؒ کے نزدیک بیع فاسد ہو گی اور اگر دونوں نے اتفاق کیا کہ بیع ہم دونوں میں تلجیہ واقع ہوئی پھر ایک نے اجازت دے دی تو جائز نہیں تاوقتیکہ دونوں اجازت نہ دیں اور

اگر بیع بطورِ تلجیہ واقع ہونے پر دونوں نے اتفاق کیا اور بنا بریں مشتری نے بائع سے غلام لے کر قبضہ کر کے آزاد کر دیا تو عتق باطل ہے اور دونوں مسئلوں میں بائع کو خیار ثابت ہوگا۔

سری و جہری بیع کا بیان ۲

اگر دونوں نے یہ قرار داد کیا کہ دونوں یہ خبر دیں کہ کل کے روز ہم نے یہ غلام ہزار درہم کو باہم خرید و فروخت کیا ہے حالانکہ دونوں کے درمیان بیع واقع نہیں ہوئی پھر اس کا اقرار کیا تو بیع نہیں ہے اور اگر ایک نے دعویٰ کیا کہ یہ اقرار ہزل ۳ ہے اور دوسرے نے دعویٰ کیا کہ جد ہے تو مدعیِ جد کا قول قبول ہو گا کیونکہ وہ جواز کا دعویٰ کرتا ہے اور دوسرے پر لازم ہے کہ گواہ پیش کرے اور اگر دونوں نے کہا کہ ہم نے اس بیع کی جس کی خبر دی ہے اجازت دے دی ہے تو جائز نہ ہو گی یہ سب اس صورت میں ہے کہ نفسِ بیع میں تلجیہ واقع ہو اور اگر بدلِ بیع میں تلجیہ واقع ہو مثلاً پوشیدہ یوں قرارداد کی کہ ثمن ایک ہزار درہم ہے مگر ہم علانیہ دو ہزار درہم پر فروخت کریں گے ایک ہزار درہم لوگوں کو سنانے کو بڑھائیں گے پھر اگر دونوں نے اتفاق کیا کہ ہم نے اعراض کر کے بیع قرار دی ہے تو دو ہزار درہم پر بیع جائز ہو گی اور اگر اسی قرارداد پر وقوع بیع پر اتفاق کیا تو صاحبین کے نزدیک ایک ہزار درہم پر بیع جائز ہے اور ایک روایت امام اعظمؒ سے بھی یہی ہے اور دوسری روایت میں امام اعظمؒ کے نزدیک بیع فاسد ہے ایسا ہی شمس الائمہ سرخسیؒ نے اپنی شرح میں ذکر کیا ہے اور اگر دونوں نے اتفاق کیا کہ وقتِ بیع کے ہمارے دل میں کچھ خیال نہ تھا تو صاحبینؒ کے نزدیک ایک ہزار درہم پر بیع واقع ہو گی اور نفسِ

۱ تلجیہ کسی ضرورت سے کوئی معاملہ ظاہر کرنا جو حقیقت میں ندارد ہے یا حقیقتِ باطن میں اس صفت پر نہیں ہے جیسا ظاہر کیا۔ ۲ بنابریں یعنی اسی اتفاقِ بیع پر مشتری نے۔ ۳ ہزل سے یہ

مراد کہ حقیقت میں یہ کام کرنا مقصود نہیں ہے اور جد اس کے خلاف ہے اور اس سے طلاق وعتق وغیرہ جن میں فقط لفظا کا قصد کرنے سے حکم ثابت ہوتا ہے وہاں ہزل سے حکم ثابت ہو جائے گا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 444 | Kitab al-Ikrah (The Book of Duress)

Imam al-Sarkhasi stated that a report from Imam al-A'zam (RA) also mentions this, while another report states that the sale (Bai') shall take effect at two thousand dirhams; this report is also mentioned in 'Kitab al-Iqrar'. Shams al-A'imma noted that this report is the most authentic (Asah). Sheikh al-Islam, in his commentary (Sharh), did not mention this detail. If a secret agreement was made that the price (Thaman) is one hundred dinars, but publicly the sale was set at ten thousand dirhams, the sale shall take effect at ten thousand dirhams; this is by way of 'Istihsan' (juristic preference), whereas by 'Qiyas' (analogy), it should not be permissible. If both parties secretly agreed on a price and then publicly agreed on another price—if the public price is of the same genus as the secret one but differs in amount (e.g., secretly 1,000 dirhams and publicly 2,000)—then if witnesses were taken to attest that the public sale is merely a simulation (Hazl and Sima'a), the contract shall be what was agreed secretly. If no witnesses were taken, the public contract shall prevail. Similarly, if the public price is of a different genus, the ruling follows the same detail.

If witnesses were taken to the fact that the public contract is simulated (Hazl), the secret contract is valid; otherwise, the public contract is valid. If both parties said secretly, "We wish to manifest a public sale," though this simulation (Talji'ah) is void, and they agreed on this, and then publicly one said, "We had a secret agreement but now my opinion is to make this a valid sale," and the other person was present and heard this but said nothing until they completed the sale, the sale is valid. If the other person did not hear and the sale was settled, the sale is irregular (Fasid). If the buyer takes possession of a slave and sets him free: if the seller made the statement, the act is valid and the seller must return the price; if the buyer made the statement, the act is void; this is in 'Al-Muhit'. If Zaid said to Hind, "I will marry you in jest (Hazl)," and Hind agreed, and her guardian (Wali) also agreed, and then Zaid married her, the marriage is valid both legally (Hukm al-Qada) and religiously (before Allah). If Zaid told Hind and her guardian that he wants to marry her for 1,000 dirhams but for show, the public marriage will be for 2,000, while the actual dower (Mahr) is 1,000, and the guardian agreed, and then Zaid married her publicly for 2,000, the marriage is valid and the Mahr is 1,000, provided they agree on the secret statement or witnesses exist. If they said 100 dinars is the Mahr but for show they will declare 10,000 dirhams and took witnesses, and then publicly married for 10,000 dirhams, the marriage is valid for 'Mahr al-Mithl' (proper dower). Similarly, if 100 dinars were fixed secretly and no specific Mahr was declared publicly, Mahr al-Mithl will be due. If

at the time of the contract they stated, "We have contracted on the Mahr we already agreed upon," then the marriage is valid for 100 dinars; this is in 'Al-Mabsut'.

If a marriage contract was secretly fixed at 1,000 dirhams and publicly at 2,000, and witnesses were taken that the public Mahr is for show, the Mahr shall be what was fixed secretly. If no witnesses were taken, the public Mahr shall be upheld.

Footnotes: 1. It was not a statement because their consent to ten thousand dirhams is not apparent. 2. By 'Bai' Fasid', it likely refers to 'Batil' (void); and Allah knows best.

फ़तावा आलमगीरी ..... खंड 6 | 444 | किताब अल-इकराह (विवशता की पुस्तक)

इमाम सरखसी ने कहा कि इमाम आज़म (रह.) से भी एक रिवायत में इसी तरह आया है और दूसरी रिवायत में यह है कि बिक्री (बैअ) दो हज़ार दिरहम पर प्रभावी होगी, और यही रिवायत 'किताब अल-इकरार' में वर्णित है। शम्स अल-आईम्मा ने कहा कि यही रिवायत सबसे सही (असह) है। शेख अल-इस्लाम ने अपनी व्याख्या (शरह) में इस विवरण का उल्लेख नहीं किया है। यदि गुप्त रूप से यह समझौता किया गया कि कीमत (थमन) सौ दीनार है और सार्वजनिक रूप से दस हज़ार दिरहम पर बिक्री तय की गई, तो दस हज़ार दिरहम पर बिक्री प्रभावी होगी; यह 'इस्तिहसान' (वरीयता) के आधार पर है, जबकि 'क़ियास' (तर्क) के अनुसार यह जायज़ नहीं होनी चाहिए। यदि दोनों ने गुप्त रूप से किसी कीमत पर बिक्री तय की और फिर सार्वजनिक रूप से दूसरी कीमत पर, तो यदि सार्वजनिक कीमत गुप्त कीमत की श्रेणी (जिंस) से ही है लेकिन गुप्त कीमत से अधिक है (जैसे गुप्त में एक हज़ार दिरहम और सार्वजनिक में दो हज़ार), तो यदि इस बात के गवाह बना लिए गए कि सार्वजनिक बिक्री केवल दिखावे (हज़ल और सुमआ) के लिए है, तो अनुबंध (अक़्द) वही होगा जो गुप्त रूप से तय हुआ था। यदि गवाह नहीं बनाए गए, तो सार्वजनिक अनुबंध ही मान्य होगा। इसी प्रकार यदि सार्वजनिक रूप से दूसरी श्रेणी की मुद्रा में कीमत तय की गई, तब भी आदेश इसी विवरण के अनुसार होगा।

यदि सार्वजनिक अनुबंध के दिखावटी (हज़ल) होने पर गवाह बना लिए गए, तो गुप्त अनुबंध सही है, अन्यथा सार्वजनिक अनुबंध सही है। यदि गुप्त रूप से दोनों ने कहा कि हम सार्वजनिक रूप से बिक्री दिखाना चाहते हैं, तो यह 'तल्जिया' (दिखावा) बातिल होगा। इस पर सहमति के बाद, सार्वजनिक रूप से एक ने कहा कि "हमने गुप्त समझौता किया था लेकिन अब मेरा विचार है कि इसे सही बिक्री मान लूं", और दूसरा व्यक्ति उपस्थित था और उसने सुना लेकिन कुछ नहीं कहा, यहाँ तक कि दोनों ने परस्पर बिक्री कर ली, तो बिक्री जायज़ है। यदि दूसरे ने नहीं सुना और बिक्री तय हुई, तो बिक्री फासिद (त्रुटिपूर्ण) है। यदि खरीदार गुलाम पर कब्ज़ा करके उसे आज़ाद कर दे, और यदि यह बात विक्रेता (बाइ) ने कही हो तो हक जायज़ है और विक्रेता को कीमत वापस करनी होगी; और यदि खरीदार ने कहा हो तो हक बातिल है; यह 'मुहीत' में है। यदि जैद ने हिंद से कहा कि "मैं तुम्हारे साथ दिखावे (हज़ल) के तौर पर निकाह करूँगा", और हिंद ने कहा "बहुत अच्छा", और हिंद के वली (अभिभावक) ने भी सहमति दी, फिर जैद ने निकाह किया, तो यह निकाह कानूनन (हुक्म-ए-क़ज़ा) और धार्मिक रूप से भी जायज़ है। यदि जैद ने हिंद और उसके वली से कहा कि "मैं हिंद से एक

हज़ार दिरहम पर निकाह करना चाहता हूँ और दिखाने के लिए सार्वजनिक रूप से दो हज़ार पर निकाह होगा", जबकि महर एक हज़ार है, और वली ने सहमति दी, फिर जैद ने सार्वजनिक रूप से दो हज़ार पर निकाह किया, तो निकाह जायज़ है और महर एक हज़ार होगा, बशर्ते कि दोनों उस गुप्त समझौते पर सहमत हों या गवाह हों। यदि कहा कि सौ दीनार महर है लेकिन सुनाने को दस हज़ार दिरहम कहेंगे, और गवाह बना लिए, फिर सार्वजनिक निकाह दस हज़ार पर हुआ, तो यह निकाह 'महर-ए-मिस्ल' (उचित महर) पर जायज़ होगा। इसी प्रकार यदि गुप्त रूप से सौ दीनार तय किए और सार्वजनिक रूप से कुछ तय नहीं किया, तब भी महर-ए-मिस्ल मिलेगा। यदि अनुबंध के समय कहा कि "हमने उस महर पर अनुबंध किया जिस पर हम राज़ी हो चुके हैं", तो यह निकाह सौ दीनार पर जायज़ है; यह 'मबसूत' में है।

यदि गुप्त रूप से एक हज़ार दिरहम पर निकाह तय किया और फिर सार्वजनिक रूप से दो हज़ार पर, और गवाह बना लिए कि सार्वजनिक महर केवल दिखावे के लिए है, तो महर वही होगा जो गुप्त तय हुआ था। यदि गवाह नहीं बनाए, तो सार्वजनिक महर ही मान्य होगा।

पाद-टिप्पणियाँ: १. स्वीकृति नहीं हुई क्योंकि दस हज़ार दिरहम पर उनकी सहमति स्पष्ट नहीं है। २. 'बैअ फ़ासिद' से यहाँ संभवतः'बातिल' (शून्य) अभिप्रेत है, और अल्लाह बेहतर जानता है।

الائمہ سرخسی نے فرمایا کہ امام اعظمؒ سے بھی ایک روایت میں یوں ہی آیا ہے اور دوسری روایت میں یوں ہے کہ بیع دو ہزار درہم پر واقع ہو گی اور یہی روایت کتاب الاقرار میں مذکور ہے اور شمس الائمہ نے کہا کہ یہی روایت اصح ہے اور شیخ الاسلام نے اپنی شرح میں یہ تفصیل ذکر نہیں فرمائی اور اگر پوشیدہ یوں قرار داد کی کہ ثمن سو دینار ہیں اور علانیہ دس ہزار درہم پر بیع قرار دی تو دس ہزار درہم پر بیع واقع ہو گی اور استحساناً ہے اور قیاساً جائز نہ ہونی چاہئے اور اگر دونوں نے پوشیدہ کسی ثمن پر بیع قرار دی پھر علانیہ دوسرے ثمن پر قرار دی پس اگر ثمن علانیہ جنس ثمنِ سریہ سے ہو مگر فرق یہ ہو کہ سریہ ثمن سے زائد ہو مثلاً خفیہ ہزار درہم پر بیع کی پھر علانیہ دو ہزار درہم پر قرار دی پس اگر اس امر کے گواہ کر لئے کہ علانیہ بیع ہزل و سمعہ ہے تو عقد وہی ہو گا جو پوشیدہ قرار دیا ہے اور اگر اس امر کے گواہ نہ کئے تو عقد یہی عقد علانیہ ہو گا اسی طرح اگر علانیہ دوسری جنس کے ثمن پر بیع قرار دی تو بھی حکم اسی تفصیل سے ہے۔

اگر علانیہ عقد کے ہزل و سمعہ ہونے پر گواہ کر لئے تو عقد سری صحیح ہے ورنہ عقد علانیہ صحیح ہے اور اگر پوشیدہ دونوں نے یہ کہا کہ ہم چاہتے ہیں کہ علانیہ بیع ظاہر کریں حالانکہ یہ تلجیہ باطل ہو گا اور اس امر پر اتفاق کیا پھر علانیہ ایک نے کہا کہ ہم نے خفیہ یوں قرارداد کی تھی اور اب میری رائے میں آیا کہ اس کو بیع صحیح کر دوں اور دوسرا شخص حاضر تھا اور اس کو سنتا تھا اس نے کچھ نہ کہا یہاں تک کہ دونوں نے باہم بیع کی تو بیع جائز ہے اور اگر دوسرے نے نہ سنا اور بیع قرار دی تو بیع فاسد ہے اگر مشتری غلام پر قبضہ کر کے اس کو آزاد کر دے پس اگر یہ قول بائع نے کہا ہو تو حق جائز ہے اور بائع پر واجب ہو گا کہ ثمن واپس کرے اور اگر

مشتری نے کہا تو حق باطل ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر زید نے ہندہ سے کہا کہ میں تیرے ساتھ بطور ہزل نکاح کروں گا ہندہ نے کہا کہ بہت اچھا اور ہندہ کے ولی نے دونوں کے ساتھ اتفاق کیا پھر زید نے نکاح کیا تو یہ نکاح حکمِ قضا میں بھی اور فیما بینہ وبین اللہ تعالیٰ بھی جائز ہے اور اگر زید نے ہندہ اور اس کے ولی سے یا فقط ولی سے کہا کہ میں ہندہ سے ہزار درہم پر نکاح کرنا چاہتا ہوں اور سنانے کو دو ہزار پر علانیہ نکاح ہو گا حالانکہ مہر ہزار درہم ہے پس ولی نے کہا کہ اچھا میں ایسا کروں گا پس زید نے ہندہ سے علانیہ دو ہزار پر نکاح کیا تو نکاح جائز ہے اور مہر ہزار درہم ہو گا بشرطیکہ دونوں اس قول پر جو انہوں نے خفیہ قرار دیا ہے اتفاق کریں یا گواہ قائم ہوں اور اگر کہا کہ سو دینار مہر ہے لیکن سنانے کو دس ہزار درہم قرار دیں گے اور اس پر گواہ کر لئے پھر ہندہ نے دس ہزار درہم پر علانیہ نکاح کیا تو یہ نکاح ہندیہ کے مہر المثل پر جائز ہو گا اسی طرح اگر پوشیدہ سو دینار مہر قرار دیا اور ظاہر میں اس کا کچھ مہر معین نہ کیا تو بھی اس کو مہر المثل ملے گا اور اگر وقت عقد کے یوں بیان کیا کہ ہم نے اس قدر مہر پر عقد کیا جس پر ہم راضی ہو چکے ہیں تو یہ نکاح سو دینار پر جائز ہے یہ مبسوط میں ہے۔

اگر پوشیدہ ہزار درہم پر عقد نکاح قرار دیا پھر علانیہ دو ہزار درہم پر عقد نکاح قرار دیا پس اگر اس امر کے گواہ کر لئے کہ ظاہر میں جو مہر قرار دیتے ہیں یہ ہزل اور سنانے کو ہے تو مہر وہی ہو گا جو پوشیدہ قرار دیا ہے اور اگر اس امر کے گواہ نہ کئے کہ جو ظاہر کرتے ہیں وہ سنانے کو ہزل ہے تو جو مہر علانیہ ٹھہرایا ہے وہی مہر قرار دیا جائے گا اسی طرح اگر ظاہر میں خلاف جنس اول مہر قرار دیا تو بھی یہی حکم ہے اور اگر ایک نے علانیہ کا دعویٰ کر کے اس پر گواہ کئے اور دوسرے نے پوشیدہ کا دعویٰ کر کے گواہ قائم کئے تو علانیہ گواہوں کی سماعت ہو گی لیکن اگر گواہوں نے یوں گواہی دی کہ انہوں نے یوں کہا تھا کہ سنانے کو ہم ظاہر مہر پر ظاہر میں گواہ کر لیں گے تو اس صورت میں

حاشیے (Footnotes): ۱۔ قول نہ ہوئی کیونکہ دس ہزار درہم پر ان کی رضامندی ظاہر نہیں ہے۔ ۲۔ بیع فاسد سے بظاہر مراد باطل ہے واللہ اعلم۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 425 | Book of Compulsion (Kitab al-Ikrah)

...I will hear the witnesses of a secret claim and nullify the witnesses of the overt one. And if, by way of jest (hazl), one divorces his wife or frees his slave in exchange for some property, and the wife or the slave accepts it, or both secretly agreed that what they would declare publicly is merely a jest, then the divorce will take place and the property will be incumbent upon the wife. Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) has mentioned this in the book, and he did not detail whether the jest was from the side of the husband or the master, or from the side of the wife and the slave, or from both sides. Thus, if the jest was from the husband's or master's side, then in the case of acceptance by the wife or slave, the property will undoubtedly be incumbent upon them. And if the jest was from the side of the wife or slave, or from both sides, then there is a mandatory disagreement in the issue; meaning that according to the opinion of Imam-e-Azam (Abu Hanifa), the property should not be incumbent until permission is obtained from the wife or slave, while according to the opinion of the Sahibayn (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), the property will be incumbent and the condition of jest will not be valid. This is how Faqih Abu Ja'far Hinduani has mentioned it; this is in *Al-Muhit*.

If one divorces a wife or frees a slave, or makes a settlement for intentional murder (qatl-e-amd) for a certain amount through a secret agreement, and then repeats the divorce, manumission, or settlement publicly for a certain amount; then if the second amount is of the same genus as the first but differs in quantity, such that the second amount is more, and if witnesses were taken for this matter that the amount being declared publicly is for show and reputation (riya wa sum'ah), then the consideration (badal) will be what was secretly determined. And if witnesses were not taken for this matter, then according to Imam-e-Azam, the consideration is what was secretly determined. Regarding the opinion of the Sahibayn, the scholars have disagreed; some said the consideration will be what was secretly determined, and others said the consideration is what was publicly determined, and whatever exceeds the first consideration in the second will be added to it. The outcome of this disagreement is whether an increase in the consideration for divorce, manumission, and settlement for intentional murder is valid or not. According to some scholars, it is not valid, and this is the most correct view. And if the second consideration is of a different genus than the first, the ruling is the same: if witnesses were taken for the public consideration being for show and reputation, then the consideration will be what was secretly determined. This is in *Tatar Khaniya*. If a man and woman secretly agreed

that the dower (mahr) is in dinars, and they publicly married in such a way that the woman has no dower, then the woman's dower will be from those dinars which were secretly agreed upon. And if they publicly married in such a way that the woman's dower is in dinars, or they publicly married and remained silent regarding the dower, then in both cases the marriage will be contracted upon the customary dower (*Mahr al-Mithl*). This is in *Al-Muhit*. If a man says to his wife, "I will divorce you for a thousand dirhams, but for people to hear I will say a hundred dinars," and then he divorces her for a hundred dinars, the divorce will occur for a hundred dinars, even if both had agreed that the mention of dinars was for the people to hear. This is in *Tatar Khaniya*.

Chapter Four: Regarding Miscellaneous Matters

If Zaid was compelled by a threat of destruction or imprisonment to make an acknowledgment (iqrar), and he made the acknowledgment, then the acknowledgment is not valid. And if he was compelled to acknowledge a thousand dirhams by being threatened with one day's imprisonment or one lash, and Zaid acknowledged that he owes him a thousand dirhams, then it is valid. And if the thought occurred to his heart that such imprisonment and binding is a cause of grief, then the acknowledgment will be void. This mentioned ruling applies in the case that the person is from among the average people. But if he is from among the noble (ashraf) people, for whom receiving one lash in a gathering is a disgrace, or one day's imprisonment or having his ear pulled in the Sultan's assembly is a disgrace for him, then such a person will be considered compelled. This is in *Muhit al-Sarakhsi*. If Zaid was compelled to acknowledge a thousand dirhams...

---

1. His words "acknowledgment" mean that he acknowledges whatever is acceptable to the compeller. This is because if he was compelled to make an absolute acknowledgment, the compeller will be liable for at least a small amount of wealth, and for any excess, this person is independent. Understand this.
2. Compelled, meaning that in the context of such an acknowledgment, he is considered compelled, even if the compulsion did not involve murder, etc.

...गुप्त दावे के गवाहों की सुनवाई करूँगा और ज़ाहिर के गवाहों को रद्द करूँगा। और यदि मज़ाक (हज़ल) के तौर पर अपनी पत्नी को तलाक़ दी या अपने ग़ुलाम को माल के बदले आज़ाद किया और पत्नी या ग़ुलाम ने उसे स्वीकार कर लिया, या दोनों ने गुप्त रूप से यह समझौता किया कि जो हम प्रकट करेंगे वह मज़ाक है, तो तलाक़ प्रभावी होगी और माल पत्नी पर अनिवार्य होगा। इमाम मुहम्मद (रह.) ने किताब में ऐसा ही उल्लेख किया है, और यह विस्तार से नहीं बताया कि मज़ाक पति या स्वामी की ओर से था, या पत्नी और ग़ुलाम की ओर से, या दोनों पक्षों की ओर से। अतः यदि मज़ाक पति या स्वामी की ओर से था, तो पत्नी या ग़ुलाम द्वारा स्वीकार करने की स्थिति में, निस्संदेह उन पर माल अनिवार्य होगा। और यदि मज़ाक पत्नी या ग़ुलाम की ओर से हो या दोनों पक्षों की ओर से हो, तो मसले में मतभेद अनिवार्य है, अर्थात इमाम-ए-आज़म (रह.) के अनुसार जब तक पत्नी और ग़ुलाम की ओर से अनुमति न मिल जाए, तब तक माल अनिवार्य नहीं होना चाहिए, और साहिबैन (रह.) के अनुसार माल अनिवार्य होगा और मज़ाक की शर्त मान्य नहीं होगी। ऐसा ही फ़क़ीह अबू जाफ़र हिन्दुवानी (रह.) ने उल्लेख किया है, यह 'मुहीत' में है।

यदि किसी स्त्री को तलाक़ दी या ग़ुलाम को आज़ाद किया, या इरादतन हत्या (क़त्ल-ए-अमद) के मामले में कुछ माल पर गुप्त समझौता किया, फिर प्रकट में दोबारा तलाक़ या मुक्ति या समझौता किसी माल पर किया; तो यदि दूसरा माल पहले माल की श्रेणी का ही है लेकिन मात्रा में अंतर है कि दूसरा माल अधिक है, तो यदि इस बात के गवाह बना लिए कि जो माल सार्वजनिक रूप से कह रहे हैं वह केवल दिखावे (रिया व सुमा) के लिए है, तो बदल (प्रतिफल) वही होगा जो गुप्त रूप से तय किया गया था। और यदि इस बात पर गवाह न बनाए हों, तो इमाम-ए-आज़म (रह.) के अनुसार बदल वही है जो गुप्त रूप से ठहराया गया था। साहिबैन (रह.) के कथन पर उलेमाओं में मतभेद है; कुछ ने कहा कि बदल वही होगा जो गुप्त रूप से ठहराया गया था और कुछ ने कहा कि बदल वही है जो सार्वजनिक रूप से तय किया गया है, और जो कुछ दूसरे प्रतिफल में पहले से अधिक है, वह उस पर वृद्धि मान ली जाएगी। इस मतभेद का निष्कर्ष यह निकलता है कि तलाक़, गुलामी से मुक्ति और इरादतन हत्या के समझौते में प्रतिफल की वृद्धि सही है या नहीं; तो कुछ उलेमाओं के अनुसार यह सही नहीं है और यही सबसे अधिक सही (असह्) है। और यदि दूसरा बदल पहले की श्रेणी से अलग हो, तब भी यही नियम है कि यदि सार्वजनिक बदल के दिखावे के लिए होने पर गवाह बना लिए हों, तो बदल वही होगा जो गुप्त रूप से तय किया गया था। यह 'तातारख़ानिया' में है। यदि स्त्री और पुरुष

ने गुप्त समझौता कर लिया कि मेहर दीनार है और सार्वजनिक रूप से इस तरह निकाह किया कि स्त्री का कुछ मेहर नहीं है, तो स्त्री का मेहर उन दीनारों के अनुसार होगा जिन पर गुप्त समझौता हुआ था। और यदि प्रकट में इस प्रकार निकाह किया कि स्त्री का मेहर दीनार है, या सार्वजनिक निकाह किया और मेहर के बारे में मौन रहे, तो दोनों स्थितियों में निकाह 'महर-ए-मिस्ल' (प्रचलित मेहर) पर संपन्न होगा। यह 'मुहीत' में है। यदि अपनी पत्नी से कहा कि तुझे एक हज़ार दिरहम पर तलाक़ दूँगा लेकिन लोगों को सुनाने के लिए सौ दीनार कहूँगा, फिर उसे सौ दीनार पर तलाक़ दे दी, तो सौ दीनार पर तलाक़ प्रभावी होगी, भले ही दोनों ने यह समझौता किया हो कि हम दीनार का उल्लेख लोगों को सुनाने के लिए करेंगे। यह 'ततारख़ानिया' में है।

अध्याय चार: विविध विषयों के वर्णन में

यदि ज़ैद को जान से मारने की धमकी या क़ैद व बंद की धमकी से इस बात पर विवश किया गया कि वह स्वीकारोक्ति (इक़रार) करे और उसने इक़रार कर लिया, तो वह इक़रार सही नहीं है। और यदि एक दिन की क़ैद या एक कोड़ा मारने का डर दिखाकर एक हज़ार दिरहम के इक़रार पर मजबूर किया और ज़ैद ने स्वीकार कर लिया कि मुझ पर उसके एक हज़ार दिरहम हैं, तो यह मान्य है। और यदि उसके मन में यह विचार आया कि इतनी क़ैद व बंद दुख का कारण है, तो इक़रार बाठिल (अमान्य) होगा। और यह नियम जो बताया गया है, उस स्थिति में है जब वह व्यक्ति मध्यम श्रेणी के लोगों में से हो। और यदि वह प्रतिष्ठित (अशराफ़) लोगों में से हो कि उसे सभा में एक कोड़ा लगना अपमानजनक हो, या एक दिन की क़ैद या सुल्तान की सभा में कान खींचा जाना उसके लिए अपमान की बात हो, तो ऐसा व्यक्ति विवश (मजबूर) माना जाएगा। यह 'मुहीत सरख़सी' में है। यदि ज़ैद को एक हज़ार दिरहम के इक़रार पर...

---

1. उनके शब्द "इक़रार" का अर्थ है कि वह वही इक़रार करे जो विवश करने वाले (मुकरिह) को स्वीकार हो। क्योंकि यदि उसे किसी भी चीज़ के इक़रार पर विवश किया गया हो, तो कम से कम तुच्छ माल की मात्रा का विवश करने वाला ज़िम्मेदार होगा और उससे अधिक में यह व्यक्ति स्वतंत्र है। इसे समझें।
2. विवश किया गया अर्थात ऐसे इक़रार के मामले में वह विवश है, भले ही हत्या आदि की धमकी न हो।

پوشیدہ دعوٰی کے گواہوں کی سماعت کروں گا اور ظاہر کے گواہوں کو باطل کروں گا اور اگر بطور ہزل کے اپنی عورت کو یا اپنے غلام کو مال پر طلاق دیا یا آزاد کیا اور عورت یا غلام نے قبول کیا یادونوں نے پوشیدہ یہ قرارداد کی کہ جو ہم ظاہر کریں وہ ہزل ہے تو طلاق واقع ہوگی اور مال عورت پر واجب ہوگا ایسا ہی امام محمدؒ نے کتاب میں ذکر فرمایا ہے اور یہ تفصیل ذکر نہیں فرمائی کہ ہزل آیا شوہر یا مولیٰ کی طرف سے تھا یا عورت و غلام کی طرف سے یا دونوں طرف سے تھا پس اگر ہزل شوہر یا مولیٰ کی طرف سے ہو تو در صورت عورت یا غلام کے قبول کرنے کے بلاشک عورت و غلام پر مال واجب ہوگا اور اگر عورت و غلام کی طرف سے ہو یا دونوں طرف سے ہو تو مسئلہ میں اختلاف واجب ہے یعنی امام اعظمؒ کے قول پر جب تک عورت و غلام کی طرف سے اجازت نہ پائی جائے تب تک مال واجب نہ ہونا چاہیے اور صاحبینؒ کے قول پر مال واجب ہو گا اور شرط ہزل صحیح نہ ہوگی ایسا ہی فقیہ ابوجعفر ہندوانیؒ نے ذکر فرمایا ہے یہ محیط میں ہے۔

اگر عورت کو طلاق دی یا غلام کو آزاد کیا قتل عمد سے صلح کسی قدر مال پر خفیہ قرارداد کی پھر طلاق یا عتاق یا صلح دوبارہ کسی قدر مال پر ظاہر میں قرارداد کی پس اگر مال ثانی جنس اول سے ہو مگر فرق یہ ہو کہ مال ثانی زیادہ ہو پس اگر اس امر کے گواہ کر لئے کہ جو مال علانیہ بیان کرتے ہیں یہ ریا وسعہ ہے تو مال بدل وہی ہو گا جو پوشیدہ قرار دیا ہے اور اگر اس امر پر گواہ نہ کر لئے تو امام اعظمؒ کے نزدیک بدل وہی ہے جو خفیہ ٹھہرایا ہے اور صاحبینؒ کے قول پر مشائخ نے اختلاف کیا ہے بعضوں نے کہا کہ بدل وہی ہو گا جو پوشیدہ ٹھہرایا ہے اور بعضوں نے کہا کہ بدل وہی ہے جو علانیہ قرار دیا ہے اور جو کچھ بدل اول سے ثانی میں زیادہ ہے وہ اس پر

زیادتی کر دی جائے گی اور اس اختلاف کا حاصل یہ ٹھہرتا ہے کہ بدل طلاق و عتاق و صلح قتل عمد میں زیادتی صحیح ہے یا نہیں سو بعض مشائخ کے نزدیک نہیں صحیح ہے اور یہی اصح ہے اور اگر بدل ثانی خلاف جنس اول ہو تو بھی یہی حکم ہے کہ اگر علانیہ بدل کے ربا وسعہ ہونے پر گواہ کر لئے تو بدل وہی ہوگا جو پوشیدہ قرار دیا ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر عورت و مرد نے پوشیدہ قرارداد کرلی کہ مہر دینار ہیں اور علانیہ اس طور سے نکاح کیا کہ عورت کا کچھ مہر نہیں ہے تو عورت کا مہر ان دیناروں سے ہوگا جس پر خفیہ قرارداد کر لی اور اگر ظاہر میں اس طور سے نکاح کیا کہ عورت کا مہر دنانیر ہیں یا علانیہ نکاح کیا اور مہر سے سکوت کیا تو دونوں صورتوں میں مہرالمثل پر انعقاد نکاح ہوگا یہ محیط میں ہے۔ اگر اپنی عورت سے کہا کہ تجھے ہزار درہم پر طلاق دوں گا لیکن لوگوں کے سنانے کو سو دینار کہوں گا پھر اس کو سو دینار پر طلاق دے دی تو سو دینار پر طلاق واقع ہوگی اگر چہ دونوں نے یہ قرارداد کر لی ہو کہ ہم دینار کا بیان لوگوں کے سنانے کے واسطے کریں گے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔

باب چہارم: متفرقات کے بیان میں

اگر زید کو بوعید تلف یا قید و بند اس امر پر مجبور کیا کہ اقرار 1 کرے اس نے اقرار کیا تو اقرار صحیح نہیں ہے اور اگر ایک روز کی قید و بند یا ایک کوڑا مارنے پر ڈرا کے ہزار درہم کے اقرار پر مجبور کیا اور زید نے اقرار کیا کہ مجھ پر اس کے ہزار درہم ہیں تو جائز ہے اور اگر اس کے دل میں یہ خیال گزرا کہ اس قدر قید و بند باعث غم ہے تو اقرار باطل ہوگا اور یہ حکم جو مذکور ہوا ہے اس صورت میں ہے کہ وہ شخص درمیانی لوگوں میں سے ہو اور اگر اشراف لوگوں میں سے ہو کہ اس کو مجمع میں ایک کوڑا لگنے سے عار ہو یا ایک روز کی قید و بند یا مجلس سلطان میں گوشالی اس کے حق میں عار ہو تو ایسا شخص مجبور ٹھہرہ ہوگا یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر زید کو ہزار درہم کے اقرار پر

1. قولہ اقرار یعنی جو کچھ مکرہ کو منظور ہے وہ اقرار کرے اس واسطے کہ اگر مطلقاً کچھ اقرار پر مجبور کیا ہو تو کم سے کم مقدار حقیر مال کا مکرہ ضامن ہوگا اور زائد میں یہ شخص خود مختار ہے فافہم۔

2. مجبور کردہ یعنی ایسے اقرار کے حق میں وہ مجبور ہے اگرچہ قتل وغیرہ کا اکراہ نہ تھا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 5 (426) Book of Compulsion (Kitab al-Ikrah)

If a person is compelled to admit to a hundred Dinars whose value is a thousand Dirhams, the admission (Iqrar) shall be effective. However, if Zaid is compelled to admit a thousand Dirhams for Amr, but Zaid admits to only five hundred, it is not legally valid by way of juristic preference (Istihsan), and no liability shall fall upon Zaid. Conversely, if Zaid admits to more than a thousand—say fifteen hundred or two thousand Dirhams—the amount exceeding the initial thousand will be binding upon him, while the portion he was compelled to admit remains invalid. This is recorded in Fatawa Qazi Khan. If Zaid is compelled to admit a thousand Dirhams for Amr but instead admits to some measurable or weighable commodity, this admission is deemed voluntary (1) and valid. Furthermore, if he is compelled to admit a thousand Dirhams for Amr but admits the amount for Amr and an absent person named Khalid, the entire admission is void (Batil) according to Imam Abu Yusuf and Imam Azam, regardless of whether Zaid mentioned Khalid as a partner. Imam Muhammad states that if Khalid confirms the admission, it becomes entirely void; however, if Khalid claims half of the amount from Zaid, stating there is no partnership with Amr, the admission for Khalid's half is valid; this is found in 'Al-Mabsut'. It is further stated that if Zaid is compelled through threats of destruction (of life or property) to admit to a prior right, divorce, or marriage while he denies its occurrence, the admission is void; the slave remains his slave and the wife remains his wife. In this ruling, the threat of death and the threat of imprisonment are considered equal. The same ruling applies to admissions regarding returning to a wife (Raj'at), Raj'at after Ila, or pardoning an intentional murder. Similarly, forcing someone to admit that a slave is his son or a slave-girl is his Umm al-Walad follows the same principle; this is in 'Al-Mabsut'.

It is written in 'Al-Tajrid' that if a person is forced through beatings or imprisonment to confess to a fixed penalty (Hadd) or retaliation (Qisas), such confession is void. However, if he is released and subsequently recaptured and confesses anew, he will be held accountable. If he is not released but told, "We do not hold you to this confession; you may admit it or not as you wish," while still in custody under the same state of duress, the admission shall not be valid. If he is released but before disappearing from the sight of the compeller, someone is sent to bring him back and he confesses without being threatened, it is of no legal consequence; this is in 'Al-Tatar-Khaniyah'. If Zaid is compelled to confess to a Hadd or Qisas and does so, nothing shall be binding upon him. If, based on this forced confession, the penalty or

Qisas is executed—while the act itself is publicly known but there are no witnesses—by Istihsan, Qisas will not be taken from the compeller (Mukrih), but full indemnity (Daman) shall be paid from his wealth. If the act is not well-known, then in cases of Qisas, Qisas will be taken from the compeller, and in cases of property, compensation will be recovered from him; this is in 'Al-Muhit al-Sarakhsi'. If Zaid is compelled to admit to usurpation (Ghasb) or the destruction of a trust (Wadi'at), it is not valid; this is in Fatawa Qazi Khan. If Zaid is compelled to say, "I became a Muslim in the past," the admission is void. If compelled by threat of destruction to state, "I have no right of Qisas against Amr and I have no witnesses," the admission is void. Should Zaid later sue and present witnesses, Qisas will be decreed against Amr, because the previous admission was void and its existence is equivalent to its non-existence. Similarly, if compelled to say, "I have not married this woman and have no witnesses," or "This person is not my slave but is free," such admissions are void because compulsion is proof that the statement is a lie. Therefore, if Zaid later sues for marriage or establishes slavery through witnesses, the forced admission shall not act as a barrier to acceptance (2).

1. **Bat'u:** By choice, out of pleasure and self-consent.
2. **Prevention:** Meaning the admission under compulsion will not prevent the acceptance of subsequent testimony.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 5 (426) किताबुल इकराह (विवशता की पुस्तक)

किसी को एक सौ दीनार के लिए विवश किया गया जिसकी कीमत एक हज़ार दिरहम है, उसने स्वीकारोक्ति (इकरार) की तो वह प्रभावी होगी। यदि ज़ैद को अम्र के पक्ष में एक हज़ार दिरहम की स्वीकारोक्ति के लिए विवश किया गया और ज़ैद ने पाँच सौ दिरहम का इकरार किया, तो 'इस्तेहसान' (जुरिस्टिक प्रेफरेंस) के आधार पर यह सही नहीं है और ज़ैद पर कोई राशि अनिवार्य नहीं होगी। और यदि ज़ैद ने एक हज़ार से अधिक, जैसे डेढ़ हज़ार या दो हज़ार दिरहम का इकरार किया, तो एक हज़ार से जितनी अधिक राशि है वह ज़ैद पर अनिवार्य होगी और जिस मूल राशि के लिए उसे विवश किया गया था वह अनिवार्य नहीं होगी; यह फ़तावा क़ाज़ी खान में है। यदि ज़ैद को अम्र के लिए एक हज़ार दिरहम के इकरार पर विवश किया गया और ज़ैद ने दिरहम के बजाय किसी नापने या तोलने वाली चीज़ का इकरार किया, तो यह इकरार स्वयं की इच्छा (बत़ौअ-1) से माना जाएगा और वैध होगा। यदि अम्र के पक्ष में एक हज़ार दिरहम के इकरार के लिए विवश किया गया और उसने अम्र तथा अनुपस्थित खालिद के लिए एक हज़ार का इकरार किया, तो इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम आज़म के अनुसार यह पूरा इकरार शून्य (बातिल) है, चाहे ज़ैद ने खालिद की हिस्सेदारी का इकरार किया हो या नहीं। इमाम मुहम्मद ने कहा कि यदि खालिद ने उसके इकरार की पुष्टि कर दी तो पूरा इकरार शून्य हो गया, और यदि उसने यह कहा कि मुझे ज़ैद से इस माल का आधा चाहिए और मेरे और अम्र के बीच कोई साझेदारी नहीं है, तो खालिद के हक में आधे माल का इकरार वैध है; यह 'मब्सूत' में है। यह भी कहा गया है कि यदि ज़ैद को जान या संपत्ति के नुकसान की धमकी (वईद-ए-तलफ़) या किसी अन्य धमकी से विवश किया गया कि वह किसी पिछले अधिकार, तलाक या निकाह का इकरार करे जबकि वह कहता है कि उसने कभी ऐसा नहीं किया, तो इकरार शून्य है; दास उसका दास ही रहेगा और स्त्री उसकी पत्नी ही रहेगी। इस नियम में जान की धमकी और कैद की धमकी समान हैं। यही नियम रुजू (रजअत), इला की रजअत, और जानबूझकर हत्या (क़त्ल-ए-अमद) में माफी के इकरार का है। इसी प्रकार अपने दास के बारे में यह इकरार कराना कि वह मेरा बेटा है या दासी के बारे में कि वह मेरी 'उम्मुल वलद' है, यही नियम रखता है; यह 'मब्सूत' में है।

'तज्रीद' में लिखा है कि यदि मारपीट या कैद के डर से किसी को विवश किया गया कि वह स्वयं पर किसी 'हद' या 'क़िसास' (प्रतिशोध) का इकरार करे, तो वह शून्य है। यदि उसे छोड़ दिया गया और बाद में फिर पकड़ लिया गया और उसने नए सिरे से इकरार किया, तो वह स्वीकार्य होगा। यदि उसे नहीं छोड़ा गया लेकिन कहा गया कि हम तुम्हें इकरार पर मजबूर नहीं करते, तुम्हारी मर्जी हो तो

करो या न करो, जबकि वह अभी भी हिरासत में है, तो इकरार वैध नहीं होगा। यदि उसे छोड़ दिया गया और वह अभी विवश करने वाले की नज़र से ओझल नहीं हुआ था कि उसे वापस लाने के लिए किसी को भेजा गया और उसने फिर से बिना डराए इकरार कर दिया, तो इसका कोई कानूनी महत्व नहीं है; यह 'ताज़ारख़ानिया' में है। यदि ज़ैद को स्वयं पर 'हद' या 'क़िसास' का इकरार करने पर विवश किया गया और उसने इकरार कर लिया, तो उस पर कुछ अनिवार्य नहीं होगा। यदि इसी इकरार के आधार पर उस पर दंड लागू कर दिया गया, जबकि वह कार्य जिसके लिए इकरार किया गया था वह प्रसिद्ध (मशहूर) है लेकिन उस पर कोई गवाही नहीं है, तो इस्तेहसान के अनुसार विवश करने वाले (मुकरिह) से क़िसास नहीं लिया जाएगा बल्कि उसकी संपत्ति से पूरी क्षतिपूर्ति (ज़मान) दिलाई जाएगी। और यदि वह कार्य प्रसिद्ध न हो, तो क़िसास की स्थिति में विवश करने वाले से क़िसास लिया जाएगा और संपत्ति की स्थिति में विवश करने वाले से दंड राशि ली जाएगी; यह 'मुहीत-ए-सरख़्सी' में है। यदि ज़ैद को जबरन किसी वस्तु के गबन (ग़सब) या धरोहर (वदीअत) के नष्ट होने का इकरार कराया गया, तो वह सही नहीं है; यह फ़तावा क़ाज़ी खान में है। यदि ज़ैद को विवश किया गया कि वह कहे कि "मैं अतीत में मुसलमान हो गया था", तो इकरार शून्य है। यदि किसी धमकी से यह इकरार कराया गया कि "मेरा अम्र पर क़िसास का कोई अधिकार नहीं है और न मेरे पास गवाह हैं", तो यह इकरार शून्य है। इसके बाद यदि ज़ैद दावा करे और गवाह पेश करे, तो अम्र पर क़िसास लागू किया जाएगा क्योंकि पिछला इकरार शून्य था और उसका होना या न होना बराबर है। इसी प्रकार यदि ज़ैद को विवश किया गया कि वह इकरार करे कि "मैंने इस स्त्री से निकाह नहीं किया है और न मेरे पास गवाह हैं" या "यह व्यक्ति मेरा दास नहीं बल्कि स्वतंत्र है", तो ऐसा इकरार शून्य है क्योंकि विवशता इस बात का प्रमाण है कि जो कुछ कहा गया वह असत्य है। अतः यदि इसके बाद ज़ैद उस स्त्री से निकाह का दावा करे या दास पर गवाह पेश करे, तो विवशता में किया गया इकरार बाधा (मान'ए कुबूल-2) नहीं बनेगा।

1. **बत़ौअ:** अपनी खुशी और सहमति से।
2. **मान'ए:** अर्थात् गवाही स्वीकार होने में विवशता वाला इकरार बाधा नहीं होगा।

مجبور کیا اس نے سو دینار کا جس کی قیمت ہزار درہم ہے اقرار کیا تو اقرار نافذ ہوگا اور اگر زید کو عمرو کے واسطے ہزار درہم کے اقرار پر مجبور کیا اور زید نے پانچ سو درہم کا اقرار کیا تو استحساناً صحیح نہیں ہے اور زید کے ذمہ مال لازم نہ ہوگا اور اگر زید نے ہزار سے زیادہ ڈیڑھ ہزار درہم یا دو ہزار درہم کا اقرار کیا تو ہزار سے جس قدر زیادہ ہے وہ زید کے ذمہ لازم ہوگا اور جس قدر مال پر مجبور کیا گیا تھا وہ لازم نہ ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر زید کو عمرو کے واسطے ہزار درہم کے اقرار پر مجبور کیا اور زید نے سوائے درہم کے کسی کیلی یا وزنی چیز کا عمرو کے واسطے اقرار کیا تو یہ اقرار بطوع ۱۔ہ خود صحیح ہے اور اگر عمرو کے واسطے ہزار درہم کے اقرار پر مجبور کیا اس نے عمرو و خالد غائب کے واسطے ہزار کا اقرار کیا تو امام ابو یوسفؒ و امام اعظمؒ کے نزدیک سب اقرار باطل ہے خواہ زید نے خالد کے شریک ہونے کا اقرار کیا ہو یا نہ کیا ہو اور امام محمدؒ نے فرمایا کہ اگر خالد نے اس کے اقرار کی تصدیق کی تو سب اقرار باطل ہوگیا اور اگر یوں کہا کہ میرا زید پر اس مال کا نصف چاہئے ہے اور میرے اور عمرو کے درمیان کچھ شرکت نہیں ہے تو خالد کے واسطے نصف مال کا اقرار جائز ہے یہ مبسوط میں ہے اور فرمایا کہ اگر زید کو وعید تلف یا غیر تلف اس امر پر مجبور کیا گیا کہ گزشتہ حق یا طلاق یا نکاح کا اقرار کرے حالانکہ وہ کہتا ہے کہ میں نے کبھی ایسا نہیں کیا ہے تو اقرار باطل ہے اور غلام اس کا غلام رہے گا جیسا تھا اور عورت اس کی بیوی رہے گی جیسی تھی اور اس حکم میں اکراہ بوعید قتل و اکراہ بوعید قید و بند یکساں ہے اسی طرح اقرار بر جعت یا رجعت ایلاء و عفو از قتل عمد کا بھی یہی حکم ہے اسی طرح اپنے غلام کی نسبت یہ اقرار کرانا کہ میرا بیٹا ہے یا باندی کی نسبت کہ یہ میری ام ولد ہے یہی حکم رکھتا ہے یہ مبسوط میں ہے۔

تجرید میں لکھا ہے کہ اگر ضرب و قید سے ڈرا کر اس امر پر مجبور کیا گیا کہ اپنے اوپر کسی حد یا قصاص کا اقرار کرے تو یہ باطل ہے اور اگر اس کو چھوڑ دیا اور پھر اس کے بعد پکڑ لیا اور از سر نو اپنے اوپر حد یا قصاص کا اقرار کیا تو ماخوذ ہوگا اور اگر اس کو نہ چھوڑا مگر یہ کہا کہ ہم تجھے اقرار پر ماخوذ نہیں کرتے ہیں تیرا جی چاہے اقرار کر دے یا چاہے نہ اقرار کر حالانکہ مجبور کردہ اس کے ہاتھ میں بحالہ گرفتار ہے تو اقرار جائز نہ ہوگا اور اگر اس کو چھوڑ دیا اور ہنوز مکرہ کی نظر سے پوشیدہ نہ ہوا تھا کہ ایک شخص کو گرفتار کر کے واپس لانے کو بھیجا اس نے گرفتار ہو کر بدوں ڈرانے کے ابتداءً اقرار کر دیا تو یہ کچھ نہیں ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر زید کو مجبور کیا کہ اپنے اوپر حد یا قصاص کا اقرار کرے اس نے اقرار کیا تو اس پر کچھ لازم نہ آئے گا اور اگر اس کے اسی اقرار پر اس پر حد یا قصاص جاری کیا گیا حالانکہ زید اس بات میں جس اقرار کیا ہے مشہور ہے لیکن اس پر کوئی گواہی نہیں ہے تو استحساناً مکرہ سے قصاص نہ لیا جائے گا مگر اس کے مال سے سب ضمان دلائی جائے گی اور اگر مشہور نہ ہو تو قصاص کی صورت میں مکرہ سے قصاص لیا جائے گا اور مال کی صورت میں مکرہ سے مال تاوان لیا جائے گا یہ محیط سرخسی میں ہے۔ اگر زید مجبور کیا گیا کہ غصب یا اتلاف ودیعت کا اقرار کرے اس نے اقرار کیا تو صحیح نہیں ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر زید کو اس امر پر مجبور کیا کہ یوں اقرار کرے کہ میں زمانہ ماضی میں مسلمان ہو گیا ہوں تو اقرار باطل ہے اور اگر بوعید تلف یا غیر تلف اس اقرار پر مجبور کیا کہ میر اعمرو کی طرف کچھ حق قصاص نہیں ہے اور نہ میرے پاس اس کے گواہ ہیں تو یہ اقرار باطل ہے اور بعد اس کے اگر زید نے دعویٰ کیا اور عمرو پر اپنے حق قصاص ہونے کے گواہ پیش کئے تو اس کے نام عمرو پر قصاص کی ڈگری کی جائے گی کیونکہ جو اس نے سابق میں نسبت قصاص کے اقرار کیا ہے وہ باطل ہے پس اس کا وجود و عدم یکساں ہے اسی طرح اگر زید کو مجبور کیا کہ یوں اقرار کرے کہ میں نے

اس عورت سے نکاح نہیں کیا ہے اور نہ میرے پاس عورت پر اس امر کے گواہ ہیں یا یوں اقرار کرے کہ یہ شخص میرا غلام نہیں ہے اور اصلی آزاد ہے تو ایسا اقرار باطل ہے کیونکہ اکراہ اس امر کی دلیل ہے کہ جو کچھ اقرار کرتا ہے وہ جھوٹ ہے پس اگر اس کے بعد زید اس عورت سے نکاح کرلے یا غلام کی رقیب پر گواہ قائم کرے تو وہ اقرار با اکراہ مانع قبول ۲ــہ نہ ہو گا۔

۱ــہ بطوع بخوشی و رضا خود سے۔ ۲ــہ بائع یعنی گواہی قبول ہونے سے مجبوری والا اقرار مانع نہ ہوگا۔

It is stated in al-Mabsut: If Zaid is compelled to release a guarantor for a person (Kafil bin-Nafs) or property (Kafil bil-Mal) from their guarantee, this is not valid. If a person with the right of pre-emption (Shafi') is compelled to remain silent regarding their claim for pre-emption (Shuf'a), their right of pre-emption will not be void; this is mentioned in Fatawa Qazi Khan. If the Shafi' demands pre-emption and is then compelled to surrender it, the surrender is void. If, upon learning of the sale, the Shafi' intended to demand pre-emption but the compelling party forced them to remain silent for a day or more, their right of pre-emption remains intact. If they demand it immediately upon being released, it is valid; otherwise, the right is lost; this is in al-Zahiriyya. If a woman accuses her husband of false accusation of adultery (Qadhf) and the husband denies it, and witnesses are established against him that he did make the accusation, and the witnesses are found reliable both secretly and publicly, the Qazi (judge) will order the husband to perform Li'an (mutual imprecation) with the woman. If he refuses and claims he did not make the accusation and the witnesses lied, the Qazi shall compel him and imprison him until he performs Li'an. If the Qazi imprisons him and he performs Li'an under compulsion or threat of imprisonment, saying "I call Allah to witness that I am truthful in my accusation," and the woman also performs Li'an, and the Qazi separates them, but it later appears the witnesses were slaves or had been previously punished for Qadhf or their testimony is void for any other reason, the Qazi shall nullify the Li'an and the separation, and return the woman to her husband. However, if the Qazi did not imprison or threaten him but merely stated that witnesses had testified against him and an order for Li'an was issued, and the husband performed Li'an without further compulsion, and the wife also performed Li'an and they were separated, and it later turns out the witnesses were slaves and the testimony void, the Qazi shall uphold the Li'an and the separation, declaring the woman irrevocably divorced (Ba'inah); this is in al-Mabsut.

It is written in al-Khazanah that if a murderer is compelled to settle for money in a case of intentional murder (Qatl-e-Amd) and they accept under duress, the payment will not be binding on them, and the right of retaliation (Qisas) will be void; this is in Tatarkhaniyya. If one is compelled to forgive the Qisas and they do so, the forgiveness is valid, and the heir of the victim (Wali-e-Qisas) will not be liable for compensation to the compelling party. If Zaid is compelled by his debtor to release them from the debt and he does so, the release (Ibra) is void; this is in al-Muhit. If the

guardian (Wali) of Hindah is compelled to marry her off for a dowry (Mahr) that involves gross inequity (Ghabn-e-Fahish), and the duress is later removed and Hindah agrees but the guardian does not, then according to Imam al-A'zam (Abu Hanifa), the guardian has the right to request separation, whereas the Sahibayn (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad) stated he does not; this is in al-Kafi. If a person compels their wife with threats of physical harm to settle for a portion of the Mahr or release the husband, this constitutes Ikrah (compulsion), and the woman's settlement or release is not valid; this is the opinion of Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad. However, if a husband compels his wife by threatening her with divorce or by saying he will marry another woman or take a concubine, this is not considered legal compulsion (Ikrah), and the woman will not be deemed compelled. If a woman is compelled to breastfeed a small child, or a man is compelled to have his wife breastfeed that child, and it occurs, all legal rulings regarding fosterage (Rada') will be established. And if Zaid is compelled to take an oath as follows...

! Ghabn-e-Fahish: Excessive loss that is obvious and cannot be easily estimated.

मबसूत में है: अगर ज़ैद को इस बात पर मजबूर किया गया कि वह कफ़ील-बिन-नफ़्स (व्यक्तिगत ज़मानत) या कफ़ील-बिल-माल (संपत्ति की ज़मानत) को ज़मानत से मुक्त कर दे, तो यह सही नहीं है। और अगर शफ़ी (अग्रक्रयाधिकार रखने वाला) को मजबूर किया गया कि वह शफ़ा (अग्रक्रयाधिकार) की मांग पर चुप रहे, तो उसका शफ़ा बाटल (शून्य) नहीं होगा, यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है। अगर शफ़ी ने शफ़ा की मांग की, फिर उसे मजबूर किया गया कि वह शफ़ा सौंप दे, तो उसका सौंपना बातिल है। और अगर ऐसा हुआ कि जब शफ़ी को पता चला, उसने शफ़ा की मांग करनी चाही और मजबूर करने वाले (मुकरिह) ने उसे मजबूर किया कि वह एक दिन या उससे अधिक समय तक शफ़ा की मांग पर चुप रहे, तो उसका शफ़ा का अधिकार बना रहेगा। फिर रिहाई के समय यदि उसने शफ़ा की मांग की तो ठीक, अन्यथा शफ़ा बातिल हो जाएगा, यह ज़हीरिया में है। एक औरत ने अपने पति पर ज़िना (व्यभिचार) का आरोप लगाने (क़ज़फ़) का दावा किया और पति ने इनकार किया। पति के खिलाफ गवाह पेश किए गए कि उसने आरोप लगाया है और गवाहों की गुप्त और सार्वजनिक दोनों तरह से जांच (तअदील) हो गई। क़ाज़ी ने पति को आदेश दिया कि वह औरत के साथ लिआन (परस्पर शपथ) करे। उसने इनकार किया और कहा कि मैंने आरोप नहीं लगाया और गवाहों ने मुझ पर झूठी गवाही दी है, तो क़ाज़ी उसे लिआन के लिए मजबूर करेगा और तब तक कैद रखेगा जब तक वह लिआन न करे। यदि क़ाज़ी ने उसे कैद किया और उसने मजबूर होकर लिआन किया या कैद की धमकी से लिआन किया और कहा कि "मैं अल्लाह को गवाह बनाता हूँ कि मैंने जो उस पर आरोप लगाया है उसमें मैं सच्चा हूँ" और औरत ने भी लिआन कर लिया, और क़ाज़ी ने दोनों के बीच अलगाव (तफ़रीक़) करा दिया, फिर यह पता चला कि वे गवाह गुलाम हैं या उन पर क़ज़फ़ की सज़ा (हद) लग चुकी है या किसी और कारण से उनकी गवाही बातिल हो गई, तो क़ाज़ी उस लिआन और अलगाव को बातिल कर देगा और औरत को उसके पति के पास वापस भेज देगा। लेकिन अगर क़ाज़ी ने उसे लिआन के लिए कैद न किया हो और न ही धमकी दी हो, बल्कि केवल यह कहा हो कि गवाहों ने तुम्हारे खिलाफ गवाही दी है और मैंने लिआन का आदेश जारी कर दिया है, तुम लिआन करो, और इससे अधिक कुछ न कहा हो, और पति व पत्नी दोनों ने लिआन कर लिया और क़ाज़ी ने अलगाव कर दिया, फिर बाद में पता चला कि गवाह गुलाम थे और गवाही बातिल हो गई, तो क़ाज़ी उस लिआन को पूरा मानेगा, अलगाव को बरकरार रखेगा और औरत को 'बाइना' (तलाकशुदा) करार देगा, यह मबसूत में है।

ख़ज़ाना में लिखा है कि अगर हत्यारे को जानबूझकर की गई हत्या (क़त्ल-ए-अमद) के बदले धन पर समझौता (सुलह) करने के लिए मजबूर किया गया और उसने मजबूरी में स्वीकार किया, तो धन उसके ज़िम्मे अनिवार्य नहीं होगा और क़िसास (बदला) बातिल हो जाएगा, यह तातारख़ानिया में है। अगर क़िसास माफ करने के लिए मजबूर किया गया और उसने माफ कर दिया, तो माफी जायज़ है और वली-ए-क़िसास (वारिस) मजबूर करने वाले से कोई हर्जाना नहीं लेगा। अगर ज़ैद को उसके कर्जदार को कर्ज मुक्त करने के लिए मजबूर किया गया और उसने मुक्त कर दिया, तो यह मुक्ति (इब्रा) बातिल है, यह मुहीत में है। अगर हिंदा के अभिभावक (वली) को इस बात पर मजबूर किया गया कि वह लड़की का निकाह इतने मेहर (स्त्रीधन) पर कर दे जिसमें गबन-ए-फ़ाहिश (अत्यधिक हानि) हो, फिर मजबूरी हट गई और हिंदा राजी हो गई लेकिन अभिभावक राजी नहीं हुआ, तो इमाम-ए-आज़म (अबू हनीफ़ा) के अनुसार वली को अधिकार है कि वह अलगाव की मांग करे, जबकि साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मोहम्मद) ने कहा कि अधिकार नहीं है, यह काफ़ी में है। यदि किसी व्यक्ति ने अपनी पत्नी को जान के खतरे की धमकी देकर मजबूर किया कि वह मेहर के कुछ हिस्से पर समझौता कर ले या पति को मुक्त कर दे, तो यह विवशता (इकराह) है और औरत का समझौता या मुक्ति सही नहीं है, यह इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मोहम्मद का कथन है। और अगर पति ने अपनी पत्नी को इस तरह मजबूर किया कि उसे तलाक की धमकी दी या कहा कि मैं दूसरी शादी कर लूँगा या दासी ले आऊँगा, तो यह इकराह (कानूनी विवशता) नहीं है, वह औरत मजबूर नहीं मानी जाएगी। अगर कोई महिला किसी छोटे बच्चे को दूध पिलाने के लिए मजबूर की गई या किसी पुरुष को मजबूर किया गया कि वह अपनी पत्नी से उस बच्चे को दूध पिलवाए, और ऐसा हो गया, तो रज़ा (दुग्ध-संबंध) के सभी नियम लागू हो जाएंगे। और अगर ज़ैद को मजबूर किया गया कि इस तरह की शपथ...

! गबन-ए-फ़ाहिश: जिसमें स्पष्ट हानि हो जिसका कोई अंदाज़ा न कर सके।

مبسوط میں ہے۔ اگر زید کو اس امر پر مجبور کیا کہ کفیل بالنفس یا بالمال کو کفالت سے خارج کر دے تو یہ صحیح نہیں ہے اور اگر شفیع مجبور کیا کہ طلب شفعہ سے خاموش رہے تو اس کا شفعہ باطل نہ ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خاں میں ہے۔ اگر شفیع نے شفعہ طلب کیا پھر اس کو مجبور کیا کہ شفعہ سپرد کر دے تو اس کا سپرد کرنا باطل ہے اور اگر ایسا ہوا کہ جس وقت شفیع کو معلوم ہوا اس نے شفعہ طلب کرنا چاہا اور مکرہ نے اس کو مجبور کیا کہ ایک روز یا زیادہ شفعہ طلب کرنے سے خاموش رہے تو اس کا حق شفعہ باقی رہے گا پس بروقت رہائی کے اگر اس نے شفعہ طلب کیا تو خیر ورنہ شفعہ باطل ہو جائے گا یہ ظہریہ میں ہے۔ ایک عورت نے اپنے شوہر پر زنا کی تہمت لگانے کا جس کو قذف کہتے ہیں دعویٰ کیا اور شوہر نے انکار کیا اور شوہر پر گواہ قائم ہوئے کہ اس نے تہمت لگائی ہے اور گواہوں کی پوشیدہ و ظاہر دونوں طرح تعدیل ہو گئی اور قاضی نے شوہر کو حکم دیا کہ عورت کے ساتھ لعان کرے اس نے لعان کرنے سے انکار کیا اور کہا کہ میں نے تہمت نہیں لگائی ہے اور ان گواہوں نے مجھ پر جھوٹی گواہی دی ہے تو قاضی اس کو لعان کرانے پر مجبور کرے گا اور قید کرے گا یہاں تک کہ لعان کرے پس اگر قاضی نے اس کو قید کیا یہاں تک کہ اس نے مجبور ہو کر لعان کیا یا قید سے ڈرایا حتیٰ کہ اس نے لعان کیا اور کہا کہ میں اللہ کو گواہ کرتا ہوں کہ جو کچھ میں نے اس کو تہمت لگائی ہے یعنی زنا کی اس میں سچا ہوں اور عورت نے بھی لعان کر لیا اور قاضی نے دونوں میں تفریق کرا دی پھر یہ ظاہر ہوا کہ یہ گواہ لوگ غلام ہیں یا حد قذف میں محدود ہو چکے ہیں یا اور کسی وجہ سے ان کی گواہی باطل ہو گئی تو قاضی اس لعان کو جو دونوں کے درمیان واقع ہوا اور فرقت کو باطل کر کے عورت کو اس کے شوہر کے پاس واپس کر دے گا اور اگر قاضی نے اس کو لعان کے واسطے قید

نہ کیا ہو اور نہ قید سے ڈرایا ہو بلکہ فقط یہ کہا ہو کہ گواہوں نے تجھ پر قذف کی گواہی دی اور میں نے تجھ پر لعان کرنے کا حکم جاری کر دیا ہے پس تو لعان کر اور اس سے زیادہ کچھ نہ کہا پس شوہر نے لعان کیا اور عورت نے بھی لعان کیا جیسا کہ ہم نے بیان کیا ہے اور قاضی نے تفریق کر دی پھر معلوم ہوا کہ گواہ لوگ غلام ہیں اور گواہی باطل ہو گئی تو قاضی اس لعان کو جو عورت و شوہر کے درمیان واقع ہوا ہے پورا کرے گا اور تفریق کو باقی رکھے گا اور عورت کو بائنہ قرار دے گا یہ مبسوط میں ہے۔

خزانہ میں لکھا ہے کہ اگر قاتل کو قتل عمد سے مال پر صلح کرنے پر مجبور کیا اس نے مجبوری قبول کیا تو مال اس کے ذمہ لازم نہ ہوگا اور قصاص باطل ہو جائے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر قصاص سے عفو کرنے پر مجبور کیا اس نے عفو کیا تو عفو جائز ہے اور ولی قصاص کو مکرہ کچھ ضمان نہ دے گا اور اگر زید کو اس کے قرض دار کے بری کر دینے پر مجبور کیا اس نے بری کیا تو ابراء باطل ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر ہندہ کا ولی اس امر پر مجبور کیا گیا کہ عورت کو کسی قدر مہر پر جس میں غبن فاحش ہے نکاح کر دے پھر اکراہ دور ہو گیا اور بعد اس کے ہندہ راضی ہو گئی اس کا راضی نہ ہوا تو امام اعظم کے نزدیک ولی کو اختیار ہے کہ تفریق کی درخواست کرے اور صاحبین نے فرمایا کہ نہیں اختیار ہے یہ کافی میں ہے اگر کسی شخص نے اپنی عورت کو بوعید تلف اس امر پر مجبور کیا کہ مہر سے کچھ مال پر صلح کر لے یا شوہر کو بری کر دے تو یہ اکراہ ہے اور عورت کی صلح یا ابراء کچھ صحیح نہیں ہے امام ابو یوسف و امام محمد کا قول ہے اور اگر شوہر نے اپنی عورت کو مجبور کیا اور مجبور اس طرح کیا کہ اس کو طلاق سے ڈرایا یا کہا کہ تیرے اوپر دوسری عورت سے نکاح کر لاؤں گا یا کوئی باندی بٹھاؤں گا تو یہ اکراہ نہیں ہے وہ عورت مجبور نہ ہوگی اور اگر کوئی عورت کسی صغیر بچہ کے دودھ پلانے پر مجبور کی گئی یا کوئی مرد اس امر پر کہ اپنی عورت سے اس صغیر بچہ کو دودھ

پلوائے مجبور کیا گیا اور ایسا واقع ہوا تو احکام رضاع سب ثابت ہو جائیں گے اور اگر زید مجبور کیا گیا کہ یوں قسم

! غبن فاحش جس میں کھلا ہوا خسارہ ہے کہ کوئی اندازہ نہیں کرتا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume (4) | 428 | Book of Compulsion (Kitab al-Ikrah)

If someone swears, "I shall not enter Amr's house," the oath is established; if he enters thereafter, he becomes an oath-breaker (*hanith*). Similarly, if Zaid swore not to enter Amr's house or speak to him, and Bakr compelled him to enter or speak, thus fulfilling the condition under duress, he will still be considered an oath-breaker. If Zaid married a woman and had not yet consummated the marriage, but was then forced to do so, all legal rulings related to consummation—such as the confirmation of the full dowry (*mahr*), the obligation of the waiting period (*iddat*), and the prohibition of marrying her daughter—will be established. This is stated in *Fatawa Qazi Khan*.

Sheikh Abu Bakr (RA) stated that if Zaid holds property belonging to Amr, and a ruler tells Zaid, "If you do not hand over Amr's property to me, I will imprison you for a month, lash you once, or parade you through the city," it is not permissible for Zaid to surrender it; if he does, he remains liable (*zamin*). However, if the ruler threatens to cut off his hand or give him fifty lashes, surrendering the property is permissible, and Zaid will not be liable. This is in *Yanabi'*. If a person compelling (*mukrih*) forces Zaid to eat food or wear a garment and the garment is torn, the *mukrih* is not liable; this is in *Tehzeeb*. If a married slave-girl, with whom the husband has not yet had sexual relations, is manumitted and compelled by threats of death or imprisonment to exercise her option of puberty or freedom immediately—meaning to dissolve the marriage—the husband's liability for the dowry is waived, and the *mukrih* bears no penalty; this is in *Zahiriyya*. If Zaid forced his father's wife (other than his own mother) into adultery with the intent to ruin his father's rights, and the father had not yet consummated the marriage, half the dowry becomes due from the husband, and the father may recover this half from Zaid. If the father had already consummated the marriage, he can recover nothing from Zaid. The 'intent to ruin' refers to seeking to invalidate (*fasid*) the marriage. This is in *Mabsut*. If Zaid is compelled to gift (*hiba*) his slave to Amr and hands him over, and then Amr disappears, Zaid has the right to recover the value of the slave from the *mukrih*. The same applies to compulsion regarding charity (*sadqa*). Similarly, if compelled to sell a slave and the buyer disappears, the value may be recovered from the *mukrih*; this is in *Fatawa Qazi Khan*.

If Zaid is compelled to acknowledge (*iqrar*) a debt or property for Amr, and Amr takes it and disappears or dies insolvent, Zaid may recover his property from the *mukrih*; this is in *Tatar Khaniya*. If Zaid is compelled to designate his slave as *mudabbar* (to be freed upon the master's death), the designation is valid, and Zaid may immediately

recover the resulting financial loss from the *mukrih*. Upon the master's death, the slave becomes free, and the heirs may recover two-thirds of the slave's value from the *mukrih*. If Zaid is compelled to place his property with Amr as a trust (*wadi'ah*), and Amr is compelled to accept it, the trust is valid and held as an *amanat*. If a possessor is compelled to take possession to give it to the *mukrih*, and it is destroyed before he gives it: if he took possession intending to obey the *mukrih*, he is liable; if he took it intending to return it to the owner, it is held as a trust.

यदि कोई शपथ ले कि 'मैं अम्र के घर नहीं जाऊँगा', तो शपथ लागू हो जाएगी, यहाँ तक कि यदि वह अम्र के घर गया तो वह शपथ तोड़ने वाला (हानिथ) माना जाएगा। इसी प्रकार यदि ज़ैद ने शपथ ली हो कि 'मैं अम्र के घर नहीं जाऊँगा' या 'अम्र से बात नहीं करूँगा', और बक्र ने उसे अम्र के घर जाने या उससे बात करने के लिए मजबूर किया, यानी जो शर्त थी उसे विवश होकर पूरा किया, तब भी वह शपथ तोड़ने वाला होगा। और यदि ज़ैद ने एक महिला से निकाह किया और अभी तक उसके साथ सहमिलन (प्रवेश) नहीं किया था, फिर उसे सहमिलन के लिए मजबूर किया गया, तो सहमिलन से संबंधित सभी नियम जैसे महर का पुख्ता होना, इद्दत की अनिवार्यता, और उसकी बेटी से निकाह की मनाही आदि सब साबित हो जाएंगे। यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में दर्ज है।

शेख़ अबू बक्र रह. ने फ़रमाया कि यदि ज़ैद के पास अम्र का माल हो और सुल्तान ने ज़ैद से कहा कि "यदि तूने मुझे अम्र का माल नहीं दिया तो मैं तुझे एक महीने के लिए जेल में डाल दूँगा या एक कोड़ा मारूँगा या तुझे शहर-शहर घुमाऊँगा", तो ज़ैद के लिए वह माल देना जायज़ नहीं है और यदि दिया तो वह ज़िम्मेदार (ज़ामिन) होगा। लेकिन यदि सुल्तान ने कहा कि "तेरा हाथ काट डालूँगा या तुझे पचास कोड़े मारूँगा", तो देना जायज़ है और वह ज़िम्मेदार नहीं होगा, यह 'यनाबी' में है। यदि विवश करने वाले (मुकरिह) ने ज़ैद को खाना खाने या कपड़ा पहनने पर मजबूर किया और कपड़ा फट गया, तो मुकरिह ज़िम्मेदार नहीं होगा, यह 'तहज़ीब' में है। यदि एक विवाहित दासी, जिसके साथ पति ने सहमिलन नहीं किया था, आज़ाद कर दी गई और उसे जान या कैद की धमकी देकर मजबूर किया गया कि वह उसी समय अपने अधिकार का प्रयोग करे यानी निकाह समाप्त कर दे, तो पति के ज़िम्मे से सारा महर समाप्त हो जाएगा और इसमें विवश करने वाले पर कोई मुआवज़ा नहीं है, यह 'ज़हीरिया' में है। यदि ज़ैद ने अपने पिता की पत्नी (अपनी माँ के अलावा) को विवश करके उसके साथ दुष्कर्म किया और उसका उद्देश्य पिता के वैवाहिक संबंधों में बिगाड़ पैदा करना था, जबकि उसके पिता ने अभी तक उस महिला के साथ सहमिलन नहीं किया था, तो उस महिला का अपने पति पर आधा महर अनिवार्य होगा और यह आधा महर ज़ैद का पिता ज़ैद से वसूल करेगा। यदि पिता ने उसके साथ सहमिलन कर लिया हो, तो ज़ैद से कुछ वापस नहीं ले सकता। 'बिगाड़' (फ़साद) का अर्थ यह है कि उसने निकाह को अमान्य (फ़ासिद) करना चाहा। यह 'मबसूत' में है। यदि ज़ैद को मजबूर किया गया कि वह अपना गुलाम अम्र को उपहार (हिबा) कर दे और उसने दे दिया, फिर अम्र कहीं गायब हो गया, तो ज़ैद को अधिकार है कि वह विवश करने वाले से गुलाम की कीमत वसूले। यही

नियम दान (सदक़ा) के मामले में भी है। इसी तरह यदि गुलाम बेचने पर मजबूर किया गया और खरीदार गायब हो गया, तो भी विवश करने वाले से कीमत वसूल की जा सकती है, यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है।

यदि ज़ैद को मजबूर किया गया कि वह अम्र के लिए माल का इकरार (स्वीकारोक्ति) करे और अम्र ने माल ले लिया, फिर वह गायब हो गया या कंगाल होकर मर गया, तो ज़ैद को अधिकार है कि वह अपना माल विवश करने वाले से वापस ले, यह 'तातार ख़ानिया' में है। यदि ज़ैद को अपने गुलाम को 'मुदब्बर' (आज़ादी का वादा) करने पर मजबूर किया गया, तो यह मान्य है, और इससे जो आर्थिक नुकसान हुआ वह विवश करने वाले से तुरंत वसूलेगा। मालिक की मृत्यु पर गुलाम आज़ाद हो जाएगा और वारिस विवश करने वाले से गुलाम की दो-तिहाई कीमत लेंगे। यदि ज़ैद को मजबूर किया गया कि वह अपना माल अम्र के पास अमानत (वदीअत) रखे, तो यह मान्य है और अम्र के पास वह माल अमानत होगा। यदि कब्ज़ा करने वाले को मजबूर किया गया कि वह कब्ज़ा करके विवश करने वाले को दे दे, और उसने कब्ज़ा किया लेकिन अभी दिया नहीं था कि माल नष्ट हो गया; यदि उसने कहा था कि उसने केवल विवश करने वाले के आदेश के पालन के लिए कब्ज़ा किया था, तो वह ज़िम्मेदार होगा, और यदि उसने मालिक को वापस देने के इरादे से कब्ज़ा किया था, तो वह अमानत माना जाएगा।

کھائے کہ میں عمرو کے گھر نہ جاؤں گا تو قسم منعقد ہو جائے گی حتیٰ کہ اگر عمرو کے گھر گیا تو حانث ہوگا اسی طور اگر زید نے قسم کھائی ہو کہ میں عمرو کے گھر نہ جاؤں گا یا عمرو سے کلام نہ کروں گا اور اس کو بکر نے مجبور کیا کہ عمرو کے گھر جائے یا اس سے کلام کرے یعنی جو شرط تھی اس کو خواہ مخواہ کرے تو بھی حانث ہو گا اور اگر زید نے ایک عورت سے نکاح کیا اور ہنوز اس کے ساتھ دخول نہیں کیا پھر دخول پر مجبور کیا گیا تو جو احکام دخول سے متعلق ہیں جیسے مہر کا مؤکد ہونا اور وجوب عدت و اس کی بیٹی سے حرمت نکاح وغیرہ سب ثابت ہوں گے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

شیخ ابو بکرؒ نے فرمایا کہ اگر زید کے پاس عمرو کا مال ہو اور زید سے سلطان نے کہا کہ اگر تو نے مجھے عمرو کا مال نہ دیا تو میں تجھے ایک مہینہ قید کروں گا یا ایک کوڑا ماروں گا یا تجھے شہر بہ شہر پھراؤں گا تو زید کو دینا جائز نہیں ہے اور اگر دیا تو ضامن ہو گا اور اگر سلطان نے کہا کہ تیرا ہاتھ کاٹ ڈالوں گا یا پچاس کوڑے ماروں گا تو دینا جائز ہے ضامن نہ ہو گا یہ ینابیع میں ہے۔ اگر مکرہ نے زید کو کھانا کھا لینے یا کپڑا پہن لینے پر مجبور کیا اور کپڑا پھٹ گیا تو مکرہ ضامن نہ ہو گا یہ تہذیب میں ہے۔ اگر ایک شوہر دار باندی جس سے شوہر نے دخول نہیں کیا تھا آزاد کی گئی اور بوعید تلف یا قید اس امر پر مجبور کی گئی کہ اسی مجلس میں اپنے نفس کو اختیار کیا یعنی شوہر کی تبعیت چھوڑ کر فسخ نکاح کرے تو شوہر کے ذمہ سے سب مہر ساقط ہو جائے گا اور اس میں مکرہ پر کچھ تاوان نہیں ہے یہ ظہیریہ میں ہے۔ اگر زید نے اپنے باپ کی بیوی کو یعنی سوائے اپنی ماں کے دوسری عورت کو مجبور کر کے اس کے ساتھ زنا کیا اور اس سے مراد اس کی یہ تھی کہ اپنے باپ کے حق میں فساد کرے حالانکہ ہنوز اس کے باپ

نے اس عورت سے دخول نہیں کیا تھا تو اس عورت کا اپنے شوہر پر نصف مہر واجب ہو گا اور یہ نصف مہر زید کا باپ زید سے واپس لے گا اور اگر باپ نے اس کے ساتھ دخول کر لیا ہو تو زید سے کچھ واپس نہیں لے سکتا ہے اور یہ جو فرمایا کہ مراد اس کی فساد تھی اس کے معنی یہ ہیں کہ اس نے باپ کے ساتھ نکاح کو فاسد کرنا چاہا اور نہ زنا تو بہر حال میں فساد ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر زید کو اس امر پر مجبور کیا کہ اپنا غلام عمرو کو ہبہ کر دے اس نے ہبہ کر کے سپرد کر دیا پھر عمرو کہیں ایسا غائب ہو گیا کہ اس پر قابو نہیں چل سکتا ہے تو زید کو اختیار ہے کہ مکرہ سے اپنے غلام کی قیمت واپس لے اور یہی حکم صدقہ پر اکراہ کرنے کی صورت میں ہے اسی طرح اگر غلام کے بیچ کر دینے پر مجبور کیا اور مجبور نے بیچ کر کے مشتری کو سپرد کیا اور مشتری ایسا غائب ہوا کہ اس پر قابو نہیں چل سکتا ہے تو بھی مکرہ سے غلام کی قیمت واپس لے سکتا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر زید اس امر پر مجبور کیا گیا کہ عمرو کے واسطے مال کا اقرار کرے اس نے اقرار کیا اور عمرو نے اس سے وہ مال لے لیا پھر کہیں ایسا غائب ہوا کہ اس پر قابو نہیں چل سکتا ہے یا مفلس مر گیا تو زید کو اختیار ہے کہ اپنا مال مکرہ سے واپس لے یہ تاتار خانیہ میں ہے اور اگر زید اپنے غلام کو مدبر کرنے پر مجبور کیا گیا اس نے مدبر کیا تو تدبیر صحیح ہے اور مدبر کرنے سے جو نقصان آیا وہ مکرہ سے فی الحال واپس لے گا اور اگر مولیٰ مر گیا تو مدبر آزاد ہو جائے گا اور اس کے وارث بھی مکرہ سے غلام کی دو تہائی قیمت مدبر ہونے کے حساب سے لیں گے اور اگر زید مجبور کیا گیا کہ اپنا مال عمرو کے پاس ودیعت رکھے اور عمرو ودیعت لینے پر مجبور کیا گیا تو ابداع صحیح ہے اور عمرو کے پاس یہ مال امانت ہو گا اور اگر قابض اس امر پر مجبور کیا گیا کہ قبضہ کر کے مکرہ کو دے دے پس قابض نے قبضہ کیا اور ہنوز مکرہ کو نہ دیا تھا کہ اس کے پاس ضائع ہو گیا پس اگر قابض نے کہا کہ میں نے اس واسطے قبضہ کیا تھا کہ

قبضہ کر کے موافق حکم مکرہ کے مکرہ کو دے دوں تو قابض بھی ضامن ہونے میں داخل ہو گا اور اگر کہا کہ میں نے اس واسطے قبضہ کیا تھا کہ مالک کو واپس دوں تو مال اس کے پاس امانت۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 5 Book of Compulsion (Kitab al-Ikrah) Page 429

...and he shall not be held liable (guarantor), and in this chapter, his statement shall be accepted. In matters of such gifts (*Hiba*), the statement of the donee (*Mubuh lahu*) who is in possession (*Qabidh*) shall be accepted; meaning, if Zaid was compelled to give a gift and Amr was compelled to accept and take possession of it, and the gift was destroyed while with Amr, Amr's statement that "I took possession for the purpose of returning it to the owner" shall be accepted. This is stated in 'Fatawa Qazi Khan'. If Zaid's slave was compelled to accept being a *Mudabbar* (a slave promised freedom upon the owner's death) from Zaid in exchange for property and he did so, this slave will be the *Mudabbar* of the compeller (*Mukrih*), and the Mukrih shall pay his price to Zaid. This is in 'Tatari-Khania'. Let it be clear that if the compelled person (*Mukrah*) is a minor boy or mentally deficient (*Ma'tuh*), the ruling for both regarding compulsion (*Ikrah*) is the same as for a sane adult. And if the Mukrah is a slave or mentally deficient but has been given authority and he compelled someone to kill, then the killer will also be considered a Mukrah. The person who compelled the act has effectively committed the murder; therefore, the blood-money (*Diyat*) must be paid by the supporting tribe (*Aqila*) of that Mukrih within three years. If someone was compelled to accept a gift in exchange (*Hiba bi-al-Awadh*), he cannot claim indemnity (*Tawan*) from the Mukrih. Similarly, if he was compelled to accept making an equal gift and he gave the gift and took possession of the exchange, he can claim nothing from the Mukrih. This is in 'Fatawa Qazi Khan'.

If Zaid was compelled by a threat of death to kill one of his ancestors (*Mawris*) and Zaid committed the murder, the killer shall not be deprived of inheritance and he shall have the right to have the Mukrih executed in retaliation (*Qisas*) for the ancestor. This is the view of Imam al-A'zam (Abu Hanifa) and Imam Muhammad, as mentioned in 'Tatari-Khania'. If Zaid was threatened with imprisonment to gift his property to Amr and hand it over, and Amr was compelled by threat of imprisonment to accept and take possession, and that property was destroyed, the possessor (*Qabidh*) shall be liable. However, if in this case the possessor was compelled by a threat of destruction of property, the possessor shall not be liable, nor shall the Mukrih pay indemnity. If the donor (*Wahib*) was compelled by a threat of destruction and the donee (*Mubuh lahu*) by a threat of imprisonment, the owner has the choice to either take indemnity from the possessor or a guarantee from the Mukrih. If indemnity is taken from the Mukrih, he shall recover it from the donee. This is in 'al-Mabsut'. If Zaid married a woman and consummated the marriage, then was

compelled to divorce her and did so, the dower (*Mahr*) shall be obligatory upon Zaid and he cannot recover it from the Mukrih. Thus, if the marriage was contracted for more than the customary dower (*Mahr-e-Mithl*), the excess shall not be binding upon him. This is in 'Fatawa Qazi Khan'. If Zaid said, "If I enter this house, my slave is free," and then the Mukrih compelled Zaid with a threat of destruction to enter the house and Zaid went in voluntarily, the slave shall become free. In contrast, if Zaid was picked up and put into the house, this would not be the case. However, if Zaid took an oath saying, "If I enter this house in any manner, my slave is free," and the Mukrih picked him up and placed him in the house such that Zaid had no control over himself, the condition is met and the slave shall become free. In both cases, the Mukrih shall not be held liable. This is in 'al-Mabsut'.

If a woman was compelled into marriage and she did so, the marriage is valid and she cannot claim any indemnity from the Mukrih. Similarly, if Zaid was compelled to sell his slave at his equivalent value and Zaid sold him, he cannot claim indemnity from the Mukrih. This is in 'Fatawa Qazi Khan'. If Zaid was compelled until he said, "If I approach this wife of mine, she is divorced three times," and he has not yet consummated the marriage, then upon approaching her, she will be divorced, and the dower will be obligatory upon Zaid, and he cannot claim any indemnity from the Mukrih. If he did not approach her until she became irrevocably divorced (*Ba'in*) after four months, then half the dower shall be obligatory upon Zaid and he cannot recover it from the Mukrih. This is in 'al-Mabsut'. If he said, "If I marry any woman, she is divorced," then he was compelled to marry that woman for a customary dower, the marriage is valid and she will be divorced, and half the dower will be obligatory upon him, which he cannot recover from the Mukrih. This is in 'Fatawa Qazi Khan'. If the *Khawarij Mutawilin*...

1. In exchange for a gift, i.e., a gift with a condition of exchange.
2. *Mutawilin* refers to those Muslims who have rebelled against the Imam but believe they have a religious justification, even if it is actually due to their own misunderstanding.

फ़तावा-ए-आलमगिरी ..... जिल्द 5 किताब अल-इकराह (जबरन काम कराने की पुस्तक) पृष्ठ: 429

...होगा और वह जामिन (ज़िम्मेदार) नहीं होगा और इस अध्याय में उसी का कथन माना जाएगा। ऐसे उपहार (हिबा) के मामलों में भी, मुहुब लह (उपहार पाने वाले) काबिज़ (कब्ज़ा धारक) का कथन स्वीकार किया जाएगा। उदाहरण के लिए, यदि ज़ैद को उपहार देने और अम्र को उसे स्वीकार करने और कब्ज़ा करने के लिए मजबूर किया गया, और अम्र के पास वह उपहार नष्ट हो गया, तो अम्र का यह कथन स्वीकार किया जाएगा कि "मैंने इसे मालिक को लौटाने के उद्देश्य से कब्ज़ा किया था।" यह 'फ़तावा काज़ी खान' में वर्णित है। यदि ज़ैद के गुलाम को ज़ैद से धन के बदले में मुदब्बर (आज़ादी की शर्त वाला दास) बनने की सहमति देने के लिए मजबूर किया गया और उसने ऐसा किया, तो वह गुलाम मजबूर करने वाले (मुकरह) का मुदब्बर माना जाएगा और मुकरह ज़ैद को उसकी कीमत चुकाएगा। यह 'तातारीखानिया' में है। स्पष्ट रहे कि यदि मुकरह (मजबूर व्यक्ति) कोई नाबालिग लड़का या मंदबुद्धि हो, तो जबरन काम कराने (इकराह) के संबंध में उनका हुक्म एक वयस्क और बुद्धिमान व्यक्ति के समान ही है। यदि मुकरह कोई गुलाम या मंदबुद्धि हो लेकिन उस पर नियंत्रण (तसल्लुत) हो और उसे हत्या के लिए मजबूर किया गया हो, तो हत्या करने वाला भी मुकरह ही माना जाएगा। वह व्यक्ति जिसने उसे मजबूर किया, उसने वास्तव में हत्या की है; इसलिए रक्त-धन (दियत) उसी मुकरह के सहायक कबीले (आक़िला) द्वारा तीन वर्षों के भीतर देना अनिवार्य होगा। यदि किसी को उपहार के बदले उपहार (हिबा बिल-अवाज़) स्वीकार करने के लिए मजबूर किया गया, तो वह मुकरह से हर्जाना (तावान) नहीं मांग सकता। इसी प्रकार, यदि उसे समान मूल्य के उपहार के बदले उपहार देने के लिए मजबूर किया गया और उसने उपहार देकर बदले पर कब्ज़ा कर लिया, तो वह मुकरह से कुछ नहीं ले सकता। यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है।

यदि ज़ैद को अपने किसी पूर्वज की हत्या करने के लिए जान से मारने की धमकी देकर मजबूर किया गया और ज़ैद ने हत्या कर दी, तो हत्यारा विरासत से वंचित नहीं होगा और उसे अधिकार होगा कि वह मुकरह को पूर्वज के प्रतिशोध (किसास) में दंडित करवाए। यह इमाम-ए-आज़म और इमाम मोहम्मद का मत है, जैसा कि 'तातारीखानिया' में उल्लेखित है। यदि ज़ैद को कैद की धमकी देकर डराया गया कि वह अपनी संपत्ति अम्र को उपहार में दे दे, और अम्र को कैद की धमकी देकर इसे स्वीकार करने और कब्ज़ा करने के लिए मजबूर किया गया, और वह संपत्ति नष्ट हो गई, तो कब्ज़ा धारक (काबिज़) उत्तरदायी होगा। लेकिन यदि इस मामले में काबिज़ को स्वयं संपत्ति नष्ट होने की

धमकी देकर मजबूर किया गया था, तो काबिज़ उत्तरदायी नहीं होगा और मुकरह भी हर्जाना नहीं देगा। यदि उपहार देने वाले (वाहिब) को संपत्ति नष्ट होने की धमकी और प्राप्तकर्ता (मुहुब लह) को कैद की धमकी देकर मजबूर किया गया हो, तो मालिक के पास विकल्प है कि वह काबिज़ से हर्जाना ले या मुकरह से ज़मानत मांगे। यदि मुकरह से हर्जाना लिया जाता है, तो वह उसे मुहुब लह से वसूल करेगा। यह 'मबसूत' में है। यदि ज़ैद ने एक महिला से विवाह किया और उसके साथ संभोग कर लिया, फिर उसे तलाक देने के लिए मजबूर किया गया और उसने तलाक दे दिया, तो महर ज़ैद पर अनिवार्य होगा और वह मुकरह से इसे वापस नहीं ले सकता। यदि विवाह 'महर-ए-मिस्ल' से अधिक राशि पर हुआ हो, तो अतिरिक्त राशि का दायित्व उस पर नहीं होगा। यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। यदि ज़ैद ने कहा कि "यदि मैं इस घर में जाऊँ तो मेरा गुलाम स्वतंत्र है", फिर मुकरह ने ज़ैद को संपत्ति नष्ट करने की धमकी देकर मजबूर किया और ज़ैद स्वयं घर में चला गया, तो गुलाम स्वतंत्र हो जाएगा। इसके विपरीत, यदि ज़ैद को उठाकर जबरन उस घर में डाल दिया गया हो, तो गुलाम स्वतंत्र नहीं होगा। हालाँकि, यदि ज़ैद ने शपथ ली थी कि "यदि मैं किसी भी तरह से इस घर में प्रवेश करूँ तो मेरा गुलाम स्वतंत्र है" और मुकरह ने उसे उठाकर घर में डाल दिया, जहाँ ज़ैद का अपनी इच्छा पर कोई नियंत्रण नहीं था, तो शर्त पूरी होने पर गुलाम स्वतंत्र हो जाएगा। दोनों ही मामलों में मुकरह उत्तरदायी नहीं होगा। यह 'मबसूत' में है।

यदि किसी महिला को विवाह के लिए मजबूर किया गया और उसने विवाह कर लिया, तो विवाह वैध है और वह मुकरह से कोई हर्जाना नहीं मांग सकती। इसी तरह, यदि ज़ैद को अपने गुलाम को उसके उचित मूल्य पर बेचने के लिए मजबूर किया गया और उसने बेच दिया, तो वह मुकरह से हर्जाना नहीं ले सकता। यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। यदि ज़ैद को मजबूर किया गया यहाँ तक कि उसने कहा कि "यदि मैं अपनी पत्नी के निकट जाऊँ तो उसे तीन तलाक हैं", और अभी तक संभोग नहीं हुआ है, फिर संभोग करने पर वह तलाकशुदा हो जाएगी और ज़ैद को महर देना होगा और वह मुकरह से हर्जाना नहीं ले सकता। यदि उसने संभोग नहीं किया और चार महीने बीतने पर 'बाइन' तलाक हो गया, तो ज़ैद पर आधा महर अनिवार्य होगा और वह मुकरह से इसकी भरपाई नहीं कर सकता। यह 'मबसूत' में है। यदि उसने कहा "यदि मैं किसी महिला से विवाह करूँ तो वह तलाकशुदा है", फिर उसे उस महिला से महर-ए-मिस्ल पर निकाह के लिए मजबूर किया गया, तो निकाह वैध है और वह तलाकशुदा हो जाएगी, और उस पर आधा महर अनिवार्य होगा जो वह मुकरह से वापस नहीं ले सकता। यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। यदि विद्रोही मुताविलीन...

1. उपहार के बदले, अर्थात् शर्त के साथ दिया गया उपहार।

2. मुताविलीन वे मुसलमान हैं जिन्होंने इमाम की आज्ञा का उल्लंघन किया हो, लेकिन उनके पास कोई धार्मिक तर्क हो, भले ही वह उनकी गलत समझ का परिणाम हो।

ہوگا اور وہ ضامن نہ ہو گا اور اس باب میں قول اسی کا لیا جائے گا اور ایسے ہبہ میں بھی موہوب لہ قابض کا قول قبول ہوگا یعنی اگر زید کو ہبہ کرنے اور عمرو کو قبول و قبضہ کرنے پر مجبور کیا اور عمرو کے پاس وہ ہبہ تلف ہو گیا تو عمرو کا قول قبول ہو گا کہ میں نے مالک کو واپس دینے کے واسطے قبضہ کیا تھا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر زید کا غلام زید سے بعوض مال کے مدبر ہونا قبول کرنے پر مجبور کیا گیا اس نے ایسا ہی کیا تو یہ غلام مکرہ کا مدبر ہوگا اور مکرہ اس کی قیمت زید کو ادا کرے گا یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ واضح ہو کہ اگر مکرہ کوئی لڑکا نابالغ معتوہ ہو تو ان دونوں کا حکم حق اکراہ میں مثل بالغ عاقل کے ہے اور اگر مکرہ کوئی غلام یا معتوہ ہو مگر اس کو تسلط حاصل ہو اور اس نے قتل پر اکراہ کیا تو قاتل بھی مکرہ شمار ہو گا وہ شخص جس نے اس کے اکراہ پر قتل کیا ہے پس دیت اسی مکرہ کی مددگار برادری پر تین برس کے اندر ادا کرنی واجب ہوگی اور اگر بعوض ہبہ قبول کرنے پر اکراہ کیا تو مکرہ سے تاوان نہیں لے سکتا ہے اسی طرح اگر بعوض مساوی ہبہ کرنا قبول کرنے پر مجبور کیا گیا اور اس نے ہبہ کیا اور عوض پر قبضہ کر لیا تو مکرہ سے کچھ نہیں لے سکتا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر زید اپنے کسی مورث کے قتل کرنے پر بوعید قتل مجبور کیا گیا اور زید نے قتل کیا تو قاتل میراث سے محروم نہ ہوگا اور اس کو اختیار ہوگا کہ مکرہ کو قصاص مورث میں قتل کرائے یہ امام اعظم و امام محمد کا قول ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے۔ اگر بوعید قید زید کو ڈرایا کہ اپنا مال عمرو کو ہبہ کرے اور سپرد کرنے اور عمرو کو بوعید قید اس کے قبول کرنے اور قبضہ کرنے پر مجبور کیا اور وہ مال تلف ہو گیا تو قابض ضامن ہوگا اور اگر قابض کو اس صورت میں بوعید تلف مجبور کیا ہو تو قابض ضامن نہ ہوگا اور نہ مکرہ تاوان دے گا اور اگر واہب کو بوعید تلف اور موہوب لہ کو بوعید قید مجبور کیا ہو تو مالک کو اختیار ہے چاہے قابض سے تاوان لے لے یا

مکرہ سے ضمان لے لے پھر اگر مکرہ سے تاوان لیا تو وہ موہوب لہ سے واپس لے گا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر زید نے ایک عورت سے نکاح کر کے اس کے ساتھ دخول کر لیا پھر اس کی طلاق پر مجبور کیا گیا اور طلاق دی تو مہر زید پر واجب ہوگا اور مکرہ سے واپس نہیں لے سکتا ہے پس اگر نکاح مہر مثل سے زیادہ پر ہو تو زیادتی اس کے ذمہ لازم نہ ہوگی یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر زید کہا کہ اگر میں اس دار میں جاؤں تو میرا غلام آزاد ہے پھر مکرہ نے زید کو اس دار میں جانے پر بوعید تلف مجبور کیا اور زید خود چلا گیا تو غلام آزاد ہو جائے گا بخلاف اس کے اگر زید کو اٹھا کر اس مکان میں داخل کر دیا ہو تو ایسا نہیں ہے لیکن اگر زید نے یوں قسم کھائی کہ اگر میں اس مکان میں کسی طور سے جاؤں تو میرا غلام آزاد ہے اور مکرہ نے اس کو اٹھا کر مکان میں کر دیا زید اپنی ذات سے کچھ اختیار نہیں رکھتا ہے تو شرط پائی جانے سے غلام آزاد ہو جائے گا اور دونوں صورتوں میں مکرہ ضامن نہ ہوگا یہ مبسوط میں ہے۔ عورت اگر نکاح پر مجبور کی گئی اور اس نے ایسا ہی کیا تو نکاح صحیح ہے اور مکرہ سے کچھ تاوان نہیں لے سکتی ہے اسی طرح اگر زید اپنے غلام کے مثل قیمت پر فروخت کرنے پر مجبور کیا گیا اور زید نے بیچا تو مکرہ سے تاوان نہیں لے سکتا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر زید مجبور کیا گیا یہاں تک کہ اس نے کہا کہ اگر میں اس اپنی منکوحہ سے قربت کروں تو اسکو تین طلاق ہیں اور ہنوز اس سے دخول نہیں کیا ہے پھر قربت کی تو مطلقہ ہو جائے گی اور زید پر اسکا مہر واجب ہوگا اور مکرہ سے کچھ تاوان نہیں لے سکتا ہے اور اگر اس سے قربت نہ کی یہاں تک کہ چار مہینے گزرنے سے بائن ہو گئی تو زید پر نصف مہر واجب ہوگا اور اس کو مکرہ سے واپس نہیں لے سکتا یہ مبسوط میں ہے۔ اگر کہا کہ اگر میں کسی عورت سے نکاح کروں تو وہ مطلقہ ہے پھر مجبور کیا گیا کہ اس عورت سے مہر مثل پر نکاح کرے تو نکاح جائز ہے اور مطلقہ ہو جائے گی اور اس پر نصف مہر واجب ہوگا اور مکرہ سے واپس نہیں لے سکتا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر خوارج متاولین ۱ــہ ۱ــہ بعوض ہبہ یعنی ہبہ بشرط عوض۔ ۲ــہ متاولین یعنی مسلمانوں کے امام کی فرمانبرداری سے نکلے مگر اپنے نزدیک کوئی شرعی دلیل سمجھی اگر چہ وہ فی الواقع ان کی کج فہمی کا قصور ہو۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 330 | Kitab al-Ikrah (The Book of Coercion/ Compulsion)

If some people took possession of a territory and their rule was established therein, and they then coerced an individual into a certain matter, or if polytheists coerced an individual into a matter; then this situation, in terms of the legal ruling regarding the coerced individual in every affair—whether the action is permissible for the coerced person or not—is equivalent to the level of compulsion (ikrah) mentioned in the primary legal texts (nusoos). However, in all those matters where retaliation (qisas) is applicable to bandits or liability for property (daman) becomes mandatory, nothing shall be binding upon the rebellious Kharijites (those who defy the Imam's authority) or the people of war (Ahl al-Harb), just as if they had caused the destruction (itlaf) with their own hands, this same ruling applies. Thus it is stated in Al-Mabsut.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 | 330 | किताब अल-इकराह (विवशता का अध्याय)

उनमें से कुछ लोग किसी देश पर काबिज़ हो गए और उनका शासन वहाँ लागू हो गया, फिर उन्होंने किसी व्यक्ति को किसी कार्य के लिए मजबूर किया या मुशरिक लोगों ने किसी व्यक्ति को किसी कार्य के लिए मजबूर किया, तो यह स्थिति कानूनी हुक्म में मजबूर व्यक्ति के हक़ में हर उस मामले में—चाहे वह कार्य मजबूर व्यक्ति के लिए करना जायज़ हो या न हो—उसी श्रेणी में है जैसे नुसूस (मूल धर्मग्रंथों) में वर्णित इकराह (विवशता) है। लेकिन उन सभी चीज़ों में जिनमें लुसूस (लुटेरों/डाकुओं) पर क़िसास (प्राणदंड/बदला) लागू होता है या माल का हर्जाना (ज़मान) अनिवार्य होता है, तो ख़्वारिज मुतादईन (जो इमाम की आज्ञाकारिता से बाहर निकल गए हों) या अहल-ए-हर्ब (युद्धरत शत्रु) पर कुछ भी अनिवार्य नहीं होगा, जैसे कि यदि उन्होंने अपने हाथों से बर्बादी (इतलाफ़) की होती तो यही हुक्म होता। ऐसा ही 'अल-मब्सूत' में वर्णित है।

میں سے کچھ لوگ کسی ملک پر قابض ہوئے اور ان کا حکم اس میں جاری ہوا پھر انہوں نے ایک شخص کو کسی امر پر مجبور کیا یا مشرک لوگوں نے ایک شخص کو کسی امر پر مجبور کیا تو یہ صورت حکم میں مجبور کردہ کے حق میں ہر امر میں جن پر مجبور کو اقدام روا ہے یا نہیں روا ہے بمنزلہ اکراہ نصوص کے ہے مگر ان سب چیزوں میں جن سے لصوص پر قصاص آتا ہے یا ضمان مال لازم آتی ہے سو خوارج متادین (امام کی فرمانبرداری سے نکلنے والا) یا اہل حرب پر کچھ لازم نہ آئے گا جیسا کہ اگر انہوں نے اتلاف اپنے ہاتھوں سے کیا تو یہی حکم ہے۔ کذا فی المبسوط

(Header) Fatawa-e-Alamgiri..... Vol 5 | 231 | Kitab al-Hajr

(Title) **Kitab al-Hajr (The Book of Legal Restraint)**

It consists of three chapters.

Chapter One: Concerning the definition, causes, and unanimously agreed-upon issues of Hajr.

Shari'i Definition of Hajr: The Shari'i definition of Hajr is to verbally restrain a specific individual from taking verbal legal actions (disposals), and that specific individual is one who is deserving of restraint, regardless of the cause for which they became so deserving.

Causes of Hajr: Imam Quduri stated that the obligatory causes for Hajr are childhood (minority), insanity, and slavery (bondage), and there is a consensus (ijma') on this, as mentioned in 'al-Ayni Sharh al-Hidayah'. Imam Abu Hanifa (RA) stated that a judge (Qadi) should not impose restraint (Hajr) upon a free, sane, adult person unless that person's harm reaches the general public. These are categorized into three groups: first, an ignorant physician who administers harmful and lethal medicines to people, even though in his view the medicine is a cure; second, a profligate Mufti (Mufti Maajin), i.e., a person who teaches people legal loopholes or issues fatwas out of ignorance; and third, a fraudulent bankrupt person. According to the Sahibayn (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), besides all these, there are three other causes that necessitate restraint, namely debt, foolishness (folly), and negligence, as stated in 'Fatawa Qadi Khan'. A fraudulent bankrupt person is one who contracts with people to rent out camels, although he possesses neither a camel nor any mount for them to ride, nor does he have the wealth to purchase one; however, people trust him and pay him rent, which he spends on his own needs. Then, when the time for departure arrives, he hides from those people. Thus, through this trickery, the wealth of Muslims is consumed, and often due to his actions, those people are prevented from embarking on Hajj or Jihad; this is mentioned in 'al-Dhakhirah'. Therefore, the legal disposal of a minor is invalid without the guardian's permission, and the disposal of a slave is not permissible without the master's permission. This is to safeguard the rights of the owner so that the benefits of his slave are not wasted and the slave's person does not get entangled in debt because his person is the property of the master. However, if the master himself gives permission, it is permissible as he has consented to the loss of his own rights, as stated in 'al-Kafi'.

The legal disposal of a totally insane person (whose intellect is overcome) is fundamentally invalid, even if his guardian grants permission. If an insane person experiences periods of insanity and periods of lucidity (afaqa), then in the state of lucidity, he is like a sane person. An imbecile (matuh) is like a sane minor, meaning he is similar in rights of disposal and the removal of legal obligation (raf' al-taklif).

(Footnotes) 1. Meaning well-known insanity; 'riqq' means being a slave. 2. The word 'safah' means foolishness and negligence. Regarding debt, it means that he has incurred a large amount of debt, similar to what is known today as a 'court attachment' or foreclosure. 3. 'Raf' al-taklif' means he is not legally responsible for Shari'i rulings.

(Header) फतावा-ए-आलमगीरी..... खंड 5 | 231 | किताब अल-हज्र

(Title) **किताब अल-हज्र (कानूनी निषेध की पुस्तक)**

इसमें तीन अध्याय हैं।

अध्याय एक: हज्र की व्याख्या, कारणों और सर्वसम्मत मुद्दों के वर्णन में

हज्र की शरई व्याख्या: हज्र की शरई व्याख्या यह है कि किसी विशेष व्यक्ति को मौखिक रूप से किसी कानूनी कार्य (क़ौली तसर्रुफ़) से रोकना, और वह विशेष व्यक्ति वह है जो हज्र (निषेध) का पात्र हो, चाहे वह किसी भी कारण से पात्र हुआ हो।

हज्र के कारण: इमाम कुदूरी ने फरमाया कि हज्र के अनिवार्य कारणों में बचपन (सिग़र), पागलपन (जुनून) और दासता (रिक्क) शामिल हैं और इस पर सर्वसम्मति (इज्मा) है, जैसा कि 'ऐनी शरह अल-हिदाया' में वर्णित है। इमाम अबू हनीफा (रह.) ने फरमाया कि काजी किसी स्वतंत्र, बुद्धिमान, वयस्क व्यक्ति को प्रतिबंधित (महजूर) न करे, सिवाय उस व्यक्ति के जिसकी क्षति आम जनता तक पहुँचती हो। और वे तीन समूह हैं: एक अज्ञानी चिकित्सक (तबीब-ए-जाहिल) जो लोगों को हानिकारक और घातक दवाएं पिलाता है, जबकि उसके अनुसार वह दवा उपचार होती है; दूसरा बेशर्म मुफ्ती (मुफ्ती-ए-माजिन) यानी वह व्यक्ति जो लोगों को (शरई) हथकंडे सिखाता है या अज्ञानता से फतवा देता है; और तीसरा धोखेबाज कंगाल (मक्कारी मुफ्लिस)। साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार, इन सबके अलावा तीन और कारण भी हज्र के लिए अनिवार्य हैं, यानी ऋण (कर्ज), मूर्खता (सफ़ह) और लापरवाही (ग़फ़लत), जैसा कि 'फतावा काजी खान' में है। धोखेबाज कंगाल वह है जो लोगों से ऊंट किराए पर देने का सौदा करे, जबकि उसके पास न ऊंट है और न ही कोई सवारी जिस पर वह सवार करा सके, और न ही धन है कि खरीद सके, लेकिन लोग उस पर भरोसा करके उसे किराया देते हैं और वह अपनी जरूरतों में खर्च कर देता है। फिर जब प्रस्थान का समय आता है, तो वह खुद को उन लोगों से छिपा लेता है। इस प्रकार इस चालबाजी से मुसलमानों का धन खाया जाता है और अक्सर उसकी इस हरकत के कारण वे लोग हज या जिहाद पर जाने से रुक जाते हैं, यह 'अल-ज़खीरा' में वर्णित है। अतः नाबालिग का कार्य (तसर्रुफ़) संरक्षक (वली) की अनुमति के बिना अवैध है और दास का कार्य मालिक की अनुमति के बिना वैध नहीं है। यह मालिक के अधिकारों के संरक्षण के लिए है ताकि उसके दास के लाभ व्यर्थ न जाएं और दास की गर्दन ऋण में न फंस जाए क्योंकि उसका अस्तित्व मालिक की संपत्ति है। लेकिन अगर स्वामी (मौली) ने स्वयं अनुमति दे दी, तो

यह जायज़ है क्योंकि वह स्वयं अपने अधिकारों के खोने पर सहमत हो गया है, जैसा कि 'अल-काफी' में है।

पूर्णतः मानसिक रूप से विक्षिप्त (मजनून मगलूब-उल-अक्ल) व्यक्ति का कार्य मूलतः मान्य नहीं है, भले ही उसका संरक्षक (वली) अनुमति दे दे। और यदि किसी विक्षिप्त व्यक्ति को कभी पागलपन और कभी होश (इफ़ाक़ा) रहता हो, तो होश की स्थिति में वह बुद्धिमान व्यक्ति के समान है। और मंदबुद्धि (मतूह) नाबालिग बुद्धिमान के समान है, यानी कार्य करने के अधिकार और दायित्वों की समाप्ति (रफ़-ए-तकलीफ) में वह उसके समान है।

(Footnotes) 1. अर्थात प्रसिद्ध पागलपन; 'रिक्क' का अर्थ दास होना है। 2. 'सफ़ह' का अर्थ मूर्खता और लापरवाही है। ऋण (क़र्ज़) से यह तात्पर्य है कि उस पर बहुत अधिक ऋण चढ़ गया हो, जैसे आज के समय में कुर्की (अलाक़ा कोर्ट) होता है। 3. 'रफ़-ए-तकलीफ' का अर्थ है कि वह शरई आदेशों का उत्तरदायी (मुकल्लफ) नहीं है।

(Title) **کتاب الحجر**

اس میں تین ابواب ہیں

باب اول: حجر کی تفسیر و اسباب و مسائل متفق علیہا کے بیان میں

حجر کی تفسیر شرعی: حجر کی تفسیر شرعی یہ ہے کہ کسی شخص خاص کو تصرف قولی سے زبانی منع کرنا اور وہ شخص مخصوص وہ ہے جو مستحق حجر ہو خواہ کسی سبب سے مستحق ہوا ہو۔

اسباب حجر: امام قدوری نے فرمایا کہ حجر کے اسباب موجبہ میں صغر و جنون و رق ہے اور اس پر اجماع ہے کذا فی العینی شرح الہدایہ امام ابو حنیفہؒ نے فرمایا کہ قاضی کسی آزاد عاقل بالغ کو محجور نہ کرے مگر اس شخص کو محجور کرے جس کا ضرر عوام کو پہنچتا ہو اور وہ تین گروہ ہیں ایک طبیب جاہل کہ لوگوں کو مضر اور مہلک دوائیں پلاتا ہے حالانکہ اس کے نزدیک وہ دوا شفاء ہوتی ہے اور دوسرے مفتی ماجن یعنی وہ شخص جو لوگوں کو حیلہ سکھلاتا ہے یا جہالت سے فتوٰی دیتا ہے اور تیسرے مکاری مفلس اور صاحبینؒ کے نزدیک ان سب کے سوائے اور بھی تین سبب موجب حجر ہیں یعنی قرض و سفہ و غفلت کذا فی فتاوٰی قاضی خان و مکاری مفلس وہ ہے کہ لوگوں سے اونٹ کرایہ پر دینے کا معاملہ کرے حالانکہ اس کے پاس نہ اونٹ ہے اور نہ کوئی سواری ہے کہ اس پر سوار کر دے اور نہ مال ہے کہ خرید کر دے مگر لوگ اس پر اعتماد کر کے اس کو کرایہ دیتے ہیں اور وہ اپنی ضرورت میں صرف کرتا ہے پھر جب روانگی کا وقت آتا ہے تو اپنے تئیں ان لوگوں سے چھپا دیتا ہے پس اس حیلہ سازی سے مسلمانوں کا مال کھا جاتا

ہے اور اکثر اس کی اس حرکت سے وہ لوگ حج یا جہاد میں جانے سے باز رہتے ہیں یہ ذخیرہ میں ہے۔ پس نابالغ کا تصرف بدوں ولی کی اجازت کے ناجائز ہے اور غلام کا تصرف مالک کی بلا اجازت جائز نہیں ہے یہ مالک کے حقوق کی رعایت ہے تاکہ اس کے مملوک کے منافع بیکار نہ ہو جائیں اور مملوک کی گردن قرضہ میں پھنس جائے کیونکہ اس کی گردن مالک کی مملوک ہے لیکن اگر مولیٰ نے خود ہی اجازت دے دی تو جائز ہے کہ وہ خود اپنے حقوق کے ضائع ہونے پر راضی ہو گیا کذا فی الکافی۔

مجنون مغلوب العقل کا تصرف اصلاً نہیں جائز ہے اگرچہ اس کا ولی اجازت دے دے اور اگر مجنون کو کبھی جنون اور کبھی افاقہ رہتا ہو تو حالت افاقہ میں مثل عاقل کے ہے اور معتوہ مثل نابالغ عاقل کے یعنی حق تصرفات اور رفع تکلیف میں اس کے مثل ہے اور

(Footnotes) ۱ ؎ یعنی جنون معروف ہے رق مملوک ہونا۔ ۲ ؎ قولہ سفہ یعنی حماقت غفلت ہوگا نادان قرض سے یہ مراد کہ اس پر قرضہ بہت چڑھ گیا جیسے آج کل علاقہ کورٹ ہوتا ہے۔ ۳ ؎ رفع تکلیف یعنی شرعی احکام کا مکلف نہیں ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (232) Book of Interdiction (Kitab al-Hajr) There is considerable disagreement regarding the definition of a *Ma'tuh* (demented person). The best of all explanations is that a *Ma'tuh* is one who is deficient in intellect, confused in speech, and unsound in management, such that he does not strike or revile as a *Majnun* (insane person) would; this is stated in *Al-Tabyin*. In *Ma'dhun Sharh al-Tahawi*, it is mentioned that permission given to a minor for trade by his father, grandfather, the executor (*Wasi*) of either, the judge (*Qadi*), or the judge's executor is valid. Similarly, it is valid if these individuals grant permission to a minor's slave. However, permission from a mother, brother, paternal uncle, or maternal uncle is not valid; this is in *Fusul Imadiya*. A minor who does not comprehend buying and selling—if he makes a purchase and the guardian (*Wali*) grants permission, it is not valid. But if he understands buying and selling—meaning he knows that selling results in the cessation of ownership and buying results in its acquisition, and he also distinguishes between a large loss and a small one—if such a minor carries out a transaction and the guardian permits it, considering it beneficial, then it is valid. If permission is granted to such a minor for transactions, his dealings will be effective regardless of whether there is a loss or not. If a judge grants permission to a minor for transactions while the father refuses, the transaction remains valid. If a discerning minor carries out a transaction and the guardian later permits it, and the minor validates it, it shall become effective; this is in *Sirajiya*. The three causes, namely childhood, insanity, and slavery, in matters alternating between profit and loss such as buying and selling etc., necessitate interdiction (*Hajr*). However, in matters of pure benefit, a minor is treated like an adult. For this reason, the acceptance of a gift (*Hiba*) or conversion to Islam by a minor, if substantiated, is valid without the guardian's permission. The same applies to a slave and a *Ma'tuh*. In matters of pure detriment, such as divorce or manumission (*'Ataq*) etc., childhood and insanity are causes for inherent invalidity, though this does not apply to a slave's right. It should be clarified that these three causes do not necessitate interdiction in physical actions (*Af'al*); even if a person's glass is broken by a stone thrown by a minor, he is immediately liable for compensation (*Tawan*). Similarly, if a slave or an insane person destroys something, both are immediately liable for indemnity (*Daman*). If the action is of a nature to which a legal ruling is attached that is waived by doubt, such as prescribed punishments (*Hudud*) and retribution (*Qisas*), then the lack of intent in the case of a minor or insane person shall be considered a doubt (*Shubha*). Consequently, *Hudud* and *Qisas* shall not be applied to them in cases of adultery, theft, wine consumption, highway robbery, or murder; this is in *Aini Sharh Hidaya*. A slave's

confession is effective regarding his own right; thus, if he confesses to a debt, he will be held accountable after manumission (*'Atq*), as he is currently incapable and is treated like a bankrupt (*Muflis*) person. If he confesses to a prescribed punishment, retribution, or divorce, it becomes immediately binding; this is in *Al-Ikhtiyar*.

Chapter Two: Regarding Interdiction due to Corruption (*Hajr al-Fasad*) It contains two sections. **Section One: Regarding Miscellaneous Issues** The interdiction of a free, sane adult due to foolishness (*Safahat*), debt, profligacy (*Fisq*), or negligence is not permissible according to Imam Azam (Imam Abu Hanifa). According to the *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), it is permissible in all cases except for profligacy. Furthermore, according to the *Sahibayn*, interdiction is only valid in those transactions which are not valid if performed in jest or under duress.

1. Cause, meaning if a minor or insane person performs an act like manumission which is purely detrimental, it is not legally constituted from the outset. A slave under interdiction prevents the formation of a contract, and it will not be effective, although his divorce of his wife is valid.
2. For example, falling onto glass.
3. Doubt, meaning perhaps there was no intention on their part.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (232) किताब अल-हज्र मोतूह (मन्दबुद्धि) की व्याख्या में बहुत मतभेद हैं और सभी व्याख्याओं में सबसे अच्छी यह है कि मोतूह वह है जो कम समझ वाला, उलझी हुई बातों वाला और गलत फैसले लेने वाला हो, जो न तो किसी को मारे और न ही गाली दे जैसा कि मजनून (पागल) किया करता है; यह 'तबीन' में है। और 'माज़ून शरह तहावी' में है कि नाबालिग को व्यापार के लिए बाप-दादा, और उन दोनों के वसी (कार्यकारी) और काज़ी (न्यायाधीश) और काज़ी के वसी की अनुमति वैध है। या नाबालिग के गुलाम को अगर ये लोग अनुमति दें तो वैध है, और माँ, भाई, चाचा या मामा की अनुमति वैध नहीं है; यह 'फुसूल एमादिया' में है। जो नाबालिग खरीद-बिक्री को नहीं समझता, यदि उसने कुछ खरीदा और वली (अभिभावक) ने अनुमति दी, तो वह सही नहीं है। और यदि वह खरीद-बिक्री को समझता है, यानी यह जानता है कि बेचने से स्वामित्व चला जाता है और खरीदने से आ जाता है, और यह भी जानता हो कि यह बड़ा घाटा है और यह छोटा, तो यदि ऐसे नाबालिग ने कोई लेन-देन किया और वली ने हित को ध्यान में रखते हुए अनुमति दी, तो वह वैध है। और यदि ऐसे नाबालिग को लेन-देन की अनुमति दे दी गई, तो उसका लेन-देन प्रभावी होगा चाहे उसमें नुकसान हो या न हो। और यदि काज़ी ने नाबालिग को लेन-देन की अनुमति दी और पिता इनकार करता है, तो लेन-देन सही होगा। और यदि बुद्धिमान नाबालिग ने लेन-देन किया फिर वली ने उसे इसकी अनुमति दी, और नाबालिग ने उस लेन-देन को स्वीकार किया तो वह प्रभावी हो जाएगा; यह 'सिराजिया' में है। और तीन कारण, यानी बचपन, पागलपन और दासता, उन मामलों में जो लाभ और हानि के बीच होते हैं जैसे खरीद-बिक्री आदि, हज्र (प्रतिबंध) का कारण होते हैं। लेकिन वे मामले जिनमें केवल लाभ है, उसमें नाबालिग बालिग की तरह है। इसी कारण से नाबालिग की ओर से उपहार (हिबा) स्वीकार करना या इस्लाम स्वीकार करना, यदि प्रमाणित हो, तो सही है और वली की अनुमति की आवश्यकता नहीं है। यही स्थिति गुलाम और मोतूह की है। और जिसमें केवल हानि है जैसे तलाक और अताक (मुक्ति) आदि, तो नाबालिग और मजनून के हक में वे मूल रूप से अमान्य हैं, न कि गुलाम के हक में। और यह स्पष्ट रहे कि ये तीन कारण शारीरिक कार्यों (अफआल) में हज्र का कारण नहीं हैं; यहाँ तक कि यदि किसी पत्थर के फेंकने से किसी व्यक्ति का शीशा तोड़ दिया, तो तत्काल उस पर हर्जाना वाजिब होगा। इसी तरह यदि गुलाम और मजनून ने कुछ नष्ट किया, तो दोनों पर तत्काल ज़मानत (गारंटी) अनिवार्य होगी। और यदि यह कार्य ऐसा हो जिससे ऐसा हुक्म संबंधित होता है जो संदेह से दूर कर दिया जाता है जैसे हुदूद और किसास (प्रतिशोध) आदि, तो ऐसे कार्य में नाबालिग और मजनून के हक में इरादे की कमी को संदेह (शुबा) माना जाएगा, यहाँ तक कि दोनों पर ज़िना (व्यभिचार), चोरी, शराब पीना, डकैती और हत्या में हुदूद और किसास लागू नहीं होंगे; यह

'ऐनी शरह हिदाया' में है। और गुलाम का इकबाल (स्वीकारोक्ति) उसके अपने हक में प्रभावी होगा; अतः यदि उसने धन का इकबाल किया, तो वह आज़ाद होने के बाद उत्तरदायी होगा क्योंकि वर्तमान में वह असमर्थ है और उसका हुक्म एक मुफलिस (कंगाल/अक्षम) की तरह हो गया है। और यदि उसने हद, किसास या तलाक का इकबाल किया, तो वह तत्काल अनिवार्य होगा; यह 'इख्तियार' में है।

दूसरा अध्याय: हज्र-ए-फ़साद के बयान में और इसमें दो अनुभाग हैं। **पहला अनुभाग: विभिन्न मसलों के बयान में** एक स्वतंत्र बुद्धिमान वयस्क को मूर्खता (सफाहत), कर्ज, अवज्ञा (फ़िस्क) या लापरवाही के कारण हज्र (प्रतिबंधित) करना इमाम आज़म के अनुसार वैध नहीं है। और साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार फ़िस्क के अलावा अन्य मामलों में वैध है। और साहिबैन के अनुसार भी हज्र केवल उन्हीं लेन-देनों में वैध है जो मजाक या मजबूरी में सही नहीं होते।

1. कारण, यानी यदि नाबालिग या मजनून ने अताक (आज़ादी) आदि जैसा कार्य किया जिससे केवल हानि है, तो वह मूल रूप से संपन्न नहीं हुआ और प्रतिबंधित गुलाम अनुबंध के गठन में बाधक है, लेकिन वह प्रभावी नहीं होगा, हालाँकि अपनी पत्नी को तलाक देना वैध है।
2. उदाहरण के लिए, शीशे पर गिर पड़ा।
3. संदेह, यानी शायद उनका इरादा न हो।

فتاویٰ عالمگیری ..... جلد ۶ (۲۳۲) کتاب الحجر معتوہ کی تفسیر میں اختلاف کثیر ہے اور سب تفاسیر میں بہتر یہ ہے کہ معتوہ وہ ہے جو قلیل الفہم مختلط الکلام فاسد التدر بیر ہو کہ نہ مارے اور نہ گالی دے جیسا مجنون کیا کرتا ہے یہ تبیین میں ہے اور ماذون شرح طحاوی میں ہے کہ نابالغ کو تجارت کے واسطے باپ و دادا اور ان دونوں کے وصی اور قاضی اور قاضی کے وصی کی اجازت جائز ہے یا صغیر کے غلام کو اگر یہ لوگ اجازت دیں تو جائز ہے اور ماں یا بھائی یا چچا یا ماموں کی اجازت جائز نہیں ہے یہ فصول عمادیہ میں ہے جو نابالغ بیع و شراء کو نہیں سمجھتا ہے اگر اس نے خریداری کی اور ولی نے اجازت دی تو صحیح نہیں ہے اور اگر خرید و فروخت کو سمجھتا ہے یعنی یہ جانتا ہے کہ فروخت کر دینے سے ملکیت جاتی رہتی ہے اور خرید سے آتی جاتی ہے اور یہ بھی جانتا ہو کہ یہ خسارہ بہت ہے اور یہ تھوڑا ہے اگر ایسے نابالغ نے کچھ تصرف کیا اور ولی نے مصلحت سمجھ کر اجازت دی تو جائز ہے اور اگر ایسے نابالغ کو تصرف کی اجازت دے دی تو اس کا تصرف نافذ ہو گا خواہ اس میں نقصان ہو یا نہ ہو اور اگر قاضی نے نابالغ کو تصرف کی اجازت دی اور باپ انکار کرتا ہے تو تصرف صحیح ہو گا اور اگر نابالغ عاقل نے تصرف کیا پھر ولی نے اس کو تصرف کی اجازت دے دی پس نابالغ نے اس تصرف کو جائز کیا تو نافذ ہو جائے گا یہ سراجیہ میں ہے اور اسباب ثلاثہ یعنی صغر و جنون ورق ان اقوال میں جو نفع و نقصان کے درمیان دائر ہیں جیسے خرید و فروخت وغیرہ موجب حجر ہوتے ہیں مگر وہ اقوال جن میں محض نفع ہے اس میں نابالغ مثل بالغ کے ہے اسی وجہ سے نابالغ کی طرف سے قبول ہبہ یا اسلام اگر محقق ہو تو صحیح ہے ولی کی اجازت کی ضرورت نہیں ہے اور ایسے ہی غلام و معتوہ کا حال ہے اور جس میں محض ضرر ہے جیسے طلاق و عتاق وغیرہ تو حق صغیر و مجنون میں موجب عدم اصلی ہیں نہ حق غلام میں اور واضح ہو کہ یہ اسباب ثلاثہ موجب حجر

افعال نہیں ہیں حتیٰ کہ اگر ایک روڑے کے پھینکنے سے کسی شخص کا شیشہ توڑ دیا تو فی الحال اس پر تاوان واجب ہو گا اسی طرح اگر غلام و مجنون نے کچھ تلف کیا تو دونوں پر فی الحال ضمان لازم آئے گی اور اگر یہ فعل ایسا ہو کہ جس سے حکم ایسا متعلق ہوتا ہے جو شبہہ سے دور کر دیا جاتا ہے جیسے حدود و قصاص وغیرہ تو ایسے فعل میں عدم قصد نابالغ و مجنون کے حق میں شبہہ قرار دیا جائے گا حتیٰ کہ دونوں پر زنا و سرقہ و شراب خواری و قطع طریق و قتل میں حدود و قصاص جاری نہ ہوں گے یہ عینی شرح ہدایہ میں ہے اور غلام کا اقرار اس کے حق میں نافذ ہو گا پس اگر اس نے مال کا اقرار کیا تو بعد عتق کے ماخوذ ہو گا کیونکہ فی الحال وہ عاجز ہے اور مثل مفلس کے اس کا حکم ہو گیا اور اگر اس نے حد و قصاص و طلاق کا اقرار کیا تو فی الحال لازم ہو گا یہ اختیار میں ہے۔ **باب دوم: حجر الفساد کے بیان میں** اور اس میں دو فصلیں ہیں۔

فصل اوّل: مسائل مختلف کے بیان میں حر عاقل بالغ کا محجور کرنا بسبب سفاہت یا قرضہ یا فسق یا غفلت کے امام اعظم کے نزدیک نہیں جائز ہے اور صاحبین کے نزدیک فسق کے سوائے میں جائز ہے اور صاحبین کے نزدیک بھی حجر صرف ان تصرفات میں جائز ہے جو بہ ہزل و اکراہ صحیح نہیں ہوتے ۱ موجب یعنی صغیر و مجنون کو اگر عتاق وغیرہ نے محض ضرر کیا تو اصل سے منعقد نہ ہوا اور غلام محجور مانع انعقاد ہے مگر نافذ نہ ہوگا اور اپنی زوجہ کی طلاق جائز ہے۔ ۲ مثلاً شیشہ پر گر پڑا۔ ۳ شبہ یعنی شاید ان کا قصد نہ ہو۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 | 332 | Kitab al-Hajr (Book of Interdiction)

...such as sale (bay'), hire (ijara), gift (hiba), and charity (sadqa) which are rescindable acts, and those acts which are not rescindable such as divorce (talaq), manumission ('ataq), and marriage (nikah); in the latter group, interdiction (hajr) is not permissible by consensus. Similarly, the causes for punishment such as prescribed penalties (hudud) and retribution (qisas) follow the same ruling. 'Sufuh' (prodigality/folly) refers to actions that go against the dictates of Sharia and follow base desires. A 'safih' (prodigal) is a person who habitually indulges in squandering (tabzeer) and excessiveness (israf), or who commits acts that serve no purpose, or a purpose that wise and pious people do not consider valid; such as giving money to singers and for idle play, buying pigeons at exorbitant prices for flight, or incurring unnecessary losses in trade that offer no benefit. This is mentioned in 'al-Kafi'. Squandering wealth also occurs in evil deeds, for instance: gathering drinkers and transgressors at one's house and spending wealth on their wine, kebabs, food, and drink, and opening the door of rewards and generosity for them. Similarly, it can happen in good deeds, such as spending all of one's wealth on building a mosque or other virtuous acts; according to the 'Sahibain' (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), the judge (Qazi) can interdict such a person as well. This is found in 'al-Zakhira'. Furthermore, the Sahibain agree that interdiction due to debt is not established without a judge's order. However, regarding interdiction due to corruption and prodigality, there is a difference of opinion: according to Imam Abu Yusuf (may Allah have mercy on him), it is also not established without a judge's order, while according to Imam Muhammad (may Allah have mercy on him), it is established simply by the act of prodigality and is not dependent on a judge's order. If a person interdicted due to prodigality manumits a slave, the slave must perform labor (sa'ayat) to pay his price and will pay the amount; whatever he pays, he cannot reclaim it from the master after the interdiction is lifted. For one against whom a ruling of insolvency (iflas) has been issued, if he frees a slave in his possession and the slave pays the amount through effort, the slave may reclaim from the master the wealth he paid through effort after the interdiction is lifted.

A person interdicted due to debt (mahjoor bid-dain), if he makes an admission of debt (iqrar), it will be enforceable against the wealth existing during the state of interdiction after the interdiction is lifted. Any wealth acquired during the period of interdiction will also be subject to the prior admission. For a person interdicted due to prodigality (mahjoor bis-sufh), his prior admission will be enforceable against the

wealth existing during the state of interdiction after it is lifted, but it will not be enforceable against wealth acquired during the period of interdiction; this is in 'al-Muhit'. If a judge interdicts a spendthrift person deserving of it, and then the case is brought before a second judge who removes the interdiction, making him independent and permitting any dealings he chooses, the second judge's act of granting independence is valid because this is a judgment based on relevant factors (muqtazi lahu wa muqtazi 'alaih). Thus, the second judge's ruling shall be enforced. Thereafter, a third judge does not have the authority to enforce the first judge's interdiction order; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. Following this, if an appeal (murafa'a) is brought before a third judge, he shall enforce the second judge's ruling because the latter ruled on a matter of legal interpretation (mujtahad fihi), and thus his ruling shall be enforced by consensus. This applies if the second judge validated the person's dealings. If he declared them void (batil) and then an appeal was made to a third judge who granted permission, and then the case was brought before a fourth judge, the fourth judge shall enforce the second judge's ruling, i.e., the annulment of dealings and the interdiction. Consequently, the third judge's ruling of granting permission shall be voided; this is in 'al-Muhit'. If some of the interdicted person's dealings were presented before the judge who originally interdicted him, and he declared them void and upheld the interdiction before the second judge's permission, and then the case was brought before a second judge, the second judge shall enforce the first judge's interdiction order. If the second judge did not enforce the first order but instead permitted the interdicted person's act, and then the case was brought before a third judge, the third judge shall enforce the first judge's interdiction order, and the second judge...

---

1. The translation for "qail al-hajr" can also be subtly rendered as: the admission made by one interdicted due to debt will be valid against existing wealth after the interdiction is lifted, and will also be valid against wealth acquired during the state of interdiction. Understand this.
2. "Muqtazi lahu wa muqtazi 'alaih" means there was no claimant or defendant without a transaction when the first judge issued the interdiction.
3. Dealings (tasarrufat) such as gifts, charity, etc.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द ६ | ३३२ | किताबुल हज्र (प्रतिबंध की पुस्तक)

...में जैसे बिक्री (बय), किराया (इजारा), उपहार (हिबा) और दान (सदक़ा) जो रद्द किए जा सकते हैं, और ऐसे कार्य जो रद्द नहीं किए जा सकते जैसे तलाक, दासों की मुक्ति (इताक) और विवाह; तो इन (बाद वालों) में सर्वसम्मति से प्रतिबंध (हज्र) जायज़ नहीं है। इसी तरह दंड के कारण जैसे सीमा दंड (हुदूद) और प्रतिशोध (क़िसास), उनका भी यही हुक्म है। 'सफ़ाहत' (मूर्खता/फिजूलखर्ची) उस कार्य को कहते हैं जो शरीयत के खिलाफ हो और अपनी इच्छाओं के अधीन हो। 'सफ़िया' (फिजूलखर्च) वह व्यक्ति है जिसकी आदत में धन का अपव्यय (तब्ज़ीर) और अत्यधिक खर्च (इसराफ़) हो, या वह ऐसे कार्य करे जिनका कोई नेक उद्देश्य न हो, या जिसका उद्देश्य ऐसा हो जिसे बुद्धिमान और धर्मपरायण लोग उद्देश्य न मानें; जैसे गायकों को धन देना, खेल-तमाशे में पैसा उड़ाना, ऊँचे दामों पर उड़ने वाले कबूतर खरीदना, या व्यापार में ऐसा अनुचित नुकसान उठाना जिसमें कोई भलाई न देखी जाए। यह 'अल-काफ़ी' में दर्ज है। धन का अपव्यय बुराई के कामों में भी होता है, उदाहरण के लिए: शराबियों और पापी लोगों को अपने घर बुलाना, उनके शराब-कबाब और खाने-पीने पर धन खर्च करना, और उनके लिए पुरस्कारों और दान का द्वार खोल देना। इसी तरह अच्छे कामों में भी हो सकता है, जैसे अपना सारा धन मस्जिद के निर्माण में लगा देना या किसी अन्य नेक काम में; तो 'साहिबैन' (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार, न्यायाधीश (काज़ी) ऐसे व्यक्ति पर भी प्रतिबंध लगा सकता है। यह 'अल-ज़खीरा' में है। फिर साहिबैन इस बात पर सहमत हैं कि ऋण के कारण प्रतिबंध न्यायाधीश के आदेश के बिना लागू नहीं होता। लेकिन फ़साद और सफ़ाहत (फिजूलखर्ची) के कारण प्रतिबंध के मामले में मतभेद है: इमाम अबू यूसुफ़ (रह.) के अनुसार, वह भी न्यायाधीश के आदेश के बिना लागू नहीं होता, जबकि इमाम मुहम्मद (रह.) के अनुसार, केवल सफ़ाहत से ही प्रतिबंध लागू हो जाता है और यह न्यायाधीश के आदेश पर निर्भर नहीं है। यदि किसी व्यक्ति पर सफ़ाहत के कारण प्रतिबंध लगा हो और उसने किसी दास को मुक्त कर दिया, तो उस दास पर स्वयं कमाकर कीमत अदा करना (सयायत) अनिवार्य होगा और वह माल अदा करेगा; और वह जो कुछ अदा करेगा, प्रतिबंध हटने के बाद अपने मालिक से वापस नहीं माँग सकता। जिस व्यक्ति पर निर्धनता (इफ्लास) का हुक्म जारी हुआ है, यदि उसने अपने कब्ज़े के किसी दास को मुक्त किया और दास ने मेहनत करके माल अदा किया, तो प्रतिबंध समाप्त होने के बाद यह दास उस माल को जो उसने मेहनत से अदा किया है, अपने मालिक से वापस ले लेगा।

जो व्यक्ति ऋण के कारण प्रतिबंधित (महजूर बिल-दैन) हो, यदि उसने कोई ऋण स्वीकार (इकरार) किया, तो प्रतिबंध की स्थिति में मौजूद धन के मामले में वह प्रतिबंध हटने के बाद प्रभावी होगा। और जो धन प्रतिबंध की अवधि के दौरान अर्जित हुआ, उसमें भी पिछला इकरार लागू होगा। जो व्यक्ति सफ़ाहत के कारण प्रतिबंधित (महजूर बिल-सफ़ह) हो, उसका पिछला इकरार प्रतिबंध हटने के बाद तत्कालीन मौजूद धन पर लागू होगा, लेकिन प्रतिबंध की अवधि के दौरान पैदा हुए माल पर लागू नहीं होगा; यह 'अल-मुहीत' में है। यदि एक न्यायाधीश ने किसी ऐसे फिजूलखर्च व्यक्ति पर प्रतिबंध लगा दिया जो इसका पात्र था, फिर मामला दूसरे न्यायाधीश के सामने पेश हुआ जिसने प्रतिबंध को हटाकर उसे स्वतंत्र कर दिया और हर तरह के लेनदेन की अनुमति दे दी, तो दूसरे न्यायाधीश का उसे स्वतंत्र करना जायज़ है क्योंकि यह निर्णय परिस्थितियों (मुक़्तज़ी लहू व मुक़्तज़ी अलैह) के अनुसार है। अतः दूसरे का निर्णय लागू होगा। इसके बाद तीसरे न्यायाधीश को यह अधिकार नहीं है कि वह पहले न्यायाधीश के प्रतिबंध के आदेश को फिर से लागू करे; यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। इसके बाद यदि मामला तीसरे न्यायाधीश के पास अपील (मुराफ़ा) में गया, तो वह दूसरे न्यायाधीश के हुक्म को लागू करेगा क्योंकि उसने विवेकाधीन मामले (मुज्तहद फ़ीही) में आदेश दिया है, अतः सर्वसम्मति से उसका आदेश लागू होगा। यह तब है जब दूसरे न्यायाधीश ने उसके लेन-देन को मान्य कर दिया हो। यदि उसने उसे अमान्य (बातिल) करार दिया हो और फिर मामला तीसरे न्यायाधीश के पास जाए और वह अनुमति दे दे, और फिर चौथे न्यायाधीश के पास पेश हो, तो चौथा न्यायाधीश दूसरे न्यायाधीश के आदेश को यानी लेन-देन को अमान्य करने और प्रतिबंध को बहाल करने के आदेश को लागू करेगा। इसके बाद तीसरे न्यायाधीश का आदेश यानी अनुमति देना अमान्य हो जाएगा; यह 'अल-मुहीत' में है। यदि प्रतिबंधित व्यक्ति के कुछ लेन-देन उस न्यायाधीश के सामने पेश हुए जिसने प्रतिबंध लगाया था, और दूसरे न्यायाधीश की अनुमति से पहले ही उसने उन्हें अमान्य कर प्रतिबंध बरकरार रखा, फिर मामला दूसरे न्यायाधीश के पास गया, तो दूसरा न्यायाधीश पहले न्यायाधीश के प्रतिबंध के आदेश को लागू करेगा। यदि दूसरे ने पहले आदेश को लागू नहीं किया बल्कि प्रतिबंधित व्यक्ति के कार्य की अनुमति दे दी, और फिर मामला तीसरे न्यायाधीश के पास गया, तो तीसरा न्यायाधीश पहले न्यायाधीश के प्रतिबंध के आदेश को लागू करेगा और दूसरे न्यायाधीश ने...

---

1. प्रतिबंध लगाने वाले का अनुवाद सूक्ष्म रूप से यह भी हो सकता है कि ऋण के कारण प्रतिबंधित व्यक्ति ने जो स्वीकारोक्ति की, वह प्रतिबंध हटने के बाद मौजूदा माल पर लागू होगी, और प्रतिबंध की स्थिति में जो माल पैदा हुआ उस पर भी लागू होगी। इसे समझें।

2. मुक़्तज़ी लहू व मुक़्तज़ी अलैह अर्थात बिना किसी लेन-देन के कोई वादी या प्रतिवादी नहीं था जब पहले न्यायाधीश ने प्रतिबंध लगाया था।
3. लेन-देन (तसर्रुफ़ात) जैसे कि उपहार और दान आदि।

میں جیسے بیع و اجارہ وہ ہبہ و صدقہ جو محتملِ فسخ ہیں اور جو ایسا تصرف ہے کہ محتملِ فسخ نہیں ہے جیسے طلاق و عتاق و نکاح تو اس میں بالا جماع حجر نہیں جائز ہے اسی طرح جو اسبابِ عقوبت ہیں جیسے حدود و قصاص ان کا بھی یہی حکم ہے اور سفہ اس کام کو کہتے ہیں جو موجبِ شرع کے خلاف و اتباع ہو اور ہوس ہو اور سفیہ وہ شخص ہے کہ جس کی عادت میں تبذیر و اسراف ہو خلقات میں یا ایسے تصرفات اس سے سرزد ہوں کہ ان کی کچھ غرض نہ ہو یا ایسی غرض ہو کہ اس کو عقلاء اہل دیانت غرض شمار نہ کریں جیسے گانے والوں اور لہو و لعب میں دینا اور گراں قیمت سے اڑان کے کبوتر خریدنا اور تجارت میں ایسے بے موقع نقصان اٹھانا کہ اس میں کچھ بھلائی نہ گنی جائے بیکافی میں ہے اور تبذیر مال جیسا برے کاموں میں ہوتا ہے مثلاً شراب خواروں و فساق کو اپنے مکان میں جمع کیا اور ان کے شراب و کباب و کھانے پینے میں مال خرچ کیا اور ان کے واسطے انعام و اکرام داد و دہش کا دروازہ کھول دیا ایسے ہی نیک کاموں میں بھی ہوتا ہے جیسے اپنا تمام مال عمارت مسجد میں خرچ کر دیا یا ایسے ہی اور نیک کام میں تو صاحبین کے نزدیک قاضی ایسے شخص کو بھی محجور کر دے گا یہ ذخیرہ میں ہے۔ پھر صاحبین کا اتفاق ہے کہ حجر بسبب قرضہ کے بدوں حکم قاضی ثابت نہیں ہوتی ہے اور جو حجر بسبب فساد و سفہ ہو اس میں اختلاف ہے امام ابو یوسفؒ کے نزدیک وہ بھی بدوں حکم قاضی ثابت نہیں ہوتا ہے اور امام محمدؒ کے نزدیک فقط سفہ سے ثابت ہو جاتا ہے حکم قاضی پر موقوف نہیں ہے اور جو شخص بسبب سفاہت کے محجور ہے اگر اس نے کوئی غلام آزاد کیا تو غلام پر سعایت واجب ہوگی اور مال ادا کرے گا اور جو کچھ ادا کرے گا وہ بعد زوالِ حجر کے مولیٰ سے نہیں لے سکتا ہے اور جس پر افلاس کا حکم جاری ہوا ہے اگر اس نے کوئی غلام اپنے قبضہ میں آزاد کیا

اور غلام نے سعی کر کے مال ادا کیا تو یہ غلام بعد زوالِ حجر کے وہ مال جو اس نے سعایت ادا کیا ہے اپنے مولیٰ سے لے لے گا۔

جو شخص محجور بالدین ہو اگر اس نے اقرار کیا تو حالت حجر کے موجودہ مال میں زوال حجر کے بعد نافذ ہوگا اور جو مال حالت حجر کے اندر پیدا ہوا ہو اس میں بھی اقرار سابق نافذ ہوگا اور جو شخص محجور بالسفہ ہو اس کا اقرار سابق حالت حجر کے مال موجود میں بعد زوال حجر کے نافذ ہوگا اور نہ حالت حجر کے اندر جو مال پیدا ہوا ہے اس میں نافذ ہو گا یہ محیط میں ہے۔ اگر ایک قاضی نے کسی خانہ برانداز کو جو مستحق حجر ہے محجور کیا پھر دوسرے قاضی کے سامنے پیش ہوا اس نے حجر کو توڑ کر اس کو خود مختار کر دیا اور اجازت دے دی کہ جو تصرف چاہے کرے تو دوسرے قاضی کا مطلق العنان کرنا جائز ہے کیونکہ یہ قضاء بوجہ مقتضی لہ و مقتضی علیہ ہے پس دوسرے کا حکم قضا نافذ ہوگا پھر اس کے بعد تیسرے قاضی کو اختیار نہیں ہے کہ پہلے قاضی کا حکم حجر نافذ کرے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ پھر اس کے بعد اگر تیسرے قاضی کے پاس مرافہ ہوا تو وہ قاضی ثانی کا حکم نافذ کرے گا کیونکہ اس نے صورت مجتہد فیہ میں حکم دیا ہے پس بالاجماع اس کا حکم نافذ ہوگا اور یہ اس وقت ہے کہ دوسرے قاضی نے اس کے تصرف کو نافذ کیا ہو اور اگر باطل کیا ہو اور پھر تیسرے قاضی کے سامنے مرافہ ہوا اس نے اجازت دے دی پھر چوتھے کے پاس پیش ہوا تو چوتھا قاضی دوسرے کا حکم یعنی ابطال تصرفات و حجر کو نافذ کرے گا پس اس کے بعد تیسرے قاضی کا حکم یعنی اجازت دینا باطل ہو جائے گا یہ محیط میں ہے۔ اگر محجور کے کچھ تصرفات قاضی کے سامنے جس نے اس کو محجور کیا ہے قبل اجازت قاضی ثانی کے پیش ہوئے اس نے باطل کر کے حجر کو برقرار رکھا پھر دوسرے قاضی کے سامنے مقدمہ پیش ہوا تو دوسرا قاضی پہلے قاضی کے حکم حجر کو نافذ کرے گا پس اگر دوسرے نے حکم اول کو نافذ نہ کیا بلکہ محجور کے فعل کی اجازت دے دی پھر

تیسرے قاضی کے سامنے مقدمہ پیش ہوا تو تیسرا قاضی پہلے قاضی کے حکم حجر کو نافذ کرے گا اور دوسرے قاضی نے

ـــ۱ قائل الحجر ہم ترجمہ لطیف یوں بھی ہو سکتا ہے اور محجور بالدین نے جو اقرار کیا وہ حالت حجر کی مال موجودہ میں بعد زوال حجر کے نافذ ہو گا اور حالت حجر میں جو مال پیدا ہوا اور اس میں نافذ ہوگا فافہم۔ ـــ۲ مقتضیٰ لہ و مقتضیٰ علیہ یعنی بغیر تصرف کے کوئی مدعیٰ و مدعا علیہ نہیں تھا جب اول قاضی نے محجور کیا۔ ـــ۳ تصرفات مانند ہبہ و صدقہ وغیرہ کے۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 7 (434) Book of Interdiction (Kitab al-Hajr)

He shall rescind the interdiction (Hajr) that was broken, because the judge's prior ruling at the time of the appeal stands for both the petitioner and the respondent; thus, this judgment shall be enforced, and another judge's annulment of the interdiction shall not be effective. Sheikh Abu Bakr Balkhi was asked about a restricted person (mahjur) who made an endowment (waqf) of his land for himself; he replied that the endowment is not valid, but if a judge permits it, then it is valid. Sheikh Abul Qasim stated that his endowment is not valid even if the judge permits it. Consequently, these two sheikhs have maintained the interdiction on an adult according to the schools of Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad and have issued fatwas to this effect. This is recorded in Fatawa Qazi Khan.

If a prodigal person who squanders property becomes reformed and adopts a virtuous conduct after being interdicted, will his interdiction be lifted without a judicial decree or not? There is a difference of opinion on this matter. According to Imam Abu Yusuf, it will not be lifted without a judge's order, to the extent that his transactions before the judge's order and permission will not be legally binding. According to Imam Muhammad, just as his interdiction due to foolishness (safahat) was established without a judge's decree, it will likewise be lifted upon his reformation without a judge's decree. Imam Abu Yusuf's reasoning is that since interdiction due to foolishness is not established without a judge's decree, it similarly does not cease without a judge's decree. This is mentioned in "Al-Muhit". If an orphan reaches maturity and is on the right path, and his property is with a guardian (wasi) or protector (wali), it should be handed over to him. If, upon reaching maturity, he is not on the right path, it should not be given until he reaches the age of twenty-five. Once he reaches twenty-five, it should be given to him, and he has the authority to conduct any transactions he wishes with his property; this is the view of Imam al-Azam (Abu Hanifa). According to the Sahibayn (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), it should not be given even if he reaches seventy or ninety years of age, until upright conduct is manifest from him. If an orphan remains foolish until maturity and reaches adulthood in that state, Imam al-Azam holds that his transactions are legally binding because, according to him, interdiction of an adult is not permissible. According to the Sahibayn, once a judge has interdicted him, his transactions are not binding, but the judge may enforce any of his transactions that he deems beneficial for the restricted person. For example, if he profited in a sale and the proceeds exist, or if he profited in a purchase, the judge may enforce it. If an

orphan reached maturity in an upright manner, traded with his property, acknowledged debts, and gave gifts or charity, and subsequently became a squanderer and destroyer of property, becoming deserving of interdiction, then all transactions made before he became destructive will be enforced, and those made after will be void. This is the school of Imam Muhammad. Thus, if the matter is brought before a judge, the judge will enforce transactions made before the squandering began and annul those made after. According to Imam Abu Yusuf, merely being destructive does not make a person restricted until a judge issues a decree and interdicts him.

Therefore, if the matter is brought before a judge, he will enforce all transactions made prior to the interdiction and will interdict him after the hearing. According to Imam Abu Yusuf, interdiction due to foolishness is similar to interdiction due to debt, meaning one is not restricted without a judicial decree. This is in Fatawa Qazi Khan. Imam Muhammad stated that a restricted person is like a minor, except in four matters: first, the intervention of a guardian in an orphan's property is permissible, but not in a restricted person's property. Second, the restricted person's acts of manumission (freeing slaves), tadbir (granting freedom upon owner's death), divorce, and marriage are valid, whereas they are not valid for a minor boy. If a restricted person marries off his minor daughter or sister, it is not valid. Third, if a restricted person makes a will, it is valid up to one-third of his property, whereas a minor boy's will is not valid. Fourth, if a restricted person's slave girl bears a child and he claims paternity (nasab), it will be established, whereas it will not be established if a minor claims it. This is in "Al-Zahiriya". If an orphan reaches maturity and upright conduct is not apparent, then according to Imam Abu Yusuf, he will not be considered restricted until a judge interdicts him, and his transactions will continue to be valid. According to Imam Muhammad, without a judge...

जो हज़र (प्रतिबंध) हटा दिया गया है, उसे वह रद्द कर देगा क्योंकि पहले काज़ी ने अपील के समय जो आदेश दिया है, वह उन पक्षों (मकज़ी लहू और मकज़ी अलैह) के कारण है, अतः यह निर्णय प्रभावी होगा और दूसरे काज़ी द्वारा हज़र का रद्दीकरण प्रभावी नहीं होगा। शेख अबू बकर बल्खी से पूछा गया कि यदि एक महजूर (प्रतिबंधित व्यक्ति) ने अपनी ज़मीन अपने ऊपर वक्फ़ की, तो उन्होंने फ़रमाया कि वक्फ़ सही नहीं है, लेकिन अगर काज़ी अनुमति दे दे तो सही है। शेख अबुल कासिम ने फ़रमाया कि उसका वक्फ़ सही नहीं है, चाहे काज़ी अनुमति ही क्यों न दे दे। अतः इन दो शेखों ने बालिग पर हज़र को इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद के मज़हब के अनुसार जायज़ रखा है और यही फ़तवा दिया है। यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है।

यदि कोई सफ़ीह (मूर्ख/फिजूलखर्च) घर बर्बाद करने वाला, महजूर होने के बाद सुधार कर ले और सही रास्ते पर आ जाए, तो क्या उसका हज़र काज़ी के फ़ैसले के बिना समाप्त हो जाएगा या नहीं? इस मुद्दे पर मतभेद है। इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार, काज़ी के आदेश के बिना यह समाप्त नहीं होगा, यहाँ तक कि काज़ी के आदेश और अनुमति से पहले उसके द्वारा किए गए लेन-देन प्रभावी नहीं होंगे। इमाम मुहम्मद के अनुसार, जिस तरह उसका हज़र उसकी सफ़ाहत (मूर्खता) के कारण बिना काज़ी के आदेश के साबित हुआ था, उसी तरह सही आचरण पर आने से बिना काज़ी के आदेश के समाप्त भी हो जाएगा। इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार, चूँकि सफ़ाहत के कारण हज़र बिना काज़ी के आदेश के साबित नहीं होता, इसीलिए सुधार होने पर बिना काज़ी के आदेश के समाप्त भी नहीं होता। यह 'मुहीत' में है। यदि कोई यतीम (अनाथ) बालिग हुआ और वह सही रास्ते पर है और उसका माल वसी (संरक्षक) या वली के पास है, तो वह उसका माल उसे दे दे। और यदि बालिग होकर सही रास्ते पर न हो, तो न दे जब तक कि वह पच्चीस वर्ष का न हो जाए। और जब पच्चीस वर्ष का हो जाए, तो उसे दे दे, उसे अधिकार है कि वह अपने माल में जो चाहे लेन-देन करे, लेकिन यह इमाम आज़म (अबू हनीफ़ा) का मज़हब है। साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ़ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार, उसे न दे, चाहे वह सत्तर या नब्बे वर्ष का हो जाए, जब तक कि उससे सही आचरण प्रकट न हो, उसे हरगिज़ न दे। और यदि कोई यतीम बालिग होने तक सफ़ीह रहा और सफ़ीह ही बालिग हुआ, तो इमाम आज़म के अनुसार उसके लेन-देन प्रभावी होंगे क्योंकि इमाम आज़म के अनुसार बालिग पर हज़र जायज़ नहीं है। साहिबैन के अनुसार जब काज़ी ने उसे महजूर कर दिया, तो उसके लेन-देन प्रभावी नहीं होंगे, लेकिन काज़ी उसके लेन-देन में से जो चाहे और महजूर के हक में बेहतर समझे, उसे प्रभावी

कर सकता है। उदाहरण के लिए, यदि उसने बेचने में लाभ कमाया और उसकी कीमत मौजूद है, या खरीदने में लाभ कमाया, तो काज़ी उसे प्रभावी कर सकता है। और यदि कोई यतीम सही रास्ते पर बालिग हुआ और अपने माल से व्यापार किया, ऋणों को स्वीकार किया, दान और सदका दिया और ऐसे ही लेन-देन किए, फिर वह घर बर्बाद करने वाला और माल नष्ट करने वाला हो गया और ऐसा हो गया जैसा हज़र का पात्र होता है, तो जो लेन-देन उसने नष्ट करने वाला होने से पहले किए हैं, वे सब प्रभावी होंगे, और जो नष्ट करने वाला होने के बाद किए हैं, वे बातिल (अमान्य) होंगे। यह इमाम मुहम्मद का मज़हब है। यहाँ तक कि यदि काज़ी के सामने मामला लाया गया, तो जो लेन-देन उसने बिगाड़ से पहले किए हैं, काज़ी उन्हें प्रभावी करेगा और जो घर बर्बाद करने वाला होने के बाद किए हैं, उन्हें रद्द कर देगा। इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार, केवल मफ़सिद (बिगाड़ने वाला) हो जाने से, जब तक काज़ी आदेश न दे और उसे महजूर न करे, वह व्यक्ति महजूर नहीं होगा।

अतः यदि काज़ी के सामने मामला लाया गया, तो जो लेन-देन उसने महजूर होने से पहले किए हैं, काज़ी उन सबको प्रभावी करेगा और मामला पेश होने के बाद उसे महजूर कर देगा। सफ़ाहत का हज़र इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार ऋण के हज़र के समान है, यानी काज़ी के आदेश के बिना महजूर नहीं होता। यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है। इमाम मुहम्मद ने फ़रमाया कि महजूर एक नाबालिग के समान है, लेकिन चार बातों में वैसा नहीं है: पहला यह कि अनाथ के माल में वसी (संरक्षक) का हस्तक्षेप जायज़ है, जबकि महजूर के माल में नहीं। दूसरा यह कि महजूर द्वारा गुलामों को आज़ाद करना, वसीयत करना, तलाक़ देना और निकाह करना जायज़ है, जबकि नाबालिग लड़के के लिए यह जायज़ नहीं है। और यदि महजूर ने अपनी नाबालिग बेटी या बहन का निकाह कर दिया, तो यह जायज़ नहीं है। तीसरा यह कि यदि महजूर ने कोई वसीयत की, तो उसके माल के एक तिहाई हिस्से तक उसकी वसीयत मान्य होगी, जबकि नाबालिग लड़के की वसीयत मान्य नहीं है। और चौथा यह कि यदि महजूर की दासी को बच्चा हुआ और महजूर ने उसके पितृत्व (नसब) का दावा किया, तो नसब साबित हो जाएगा, लेकिन यदि नाबालिग ने दावा किया, तो साबित नहीं होगा। यह 'ज़हीरिया' में है। यदि कोई अनाथ बालिग होकर प्रत्यक्ष रूप से सही रास्ते पर नहीं आया, तो इमाम अबू यूसुफ़ के अनुसार जब तक काज़ी उसे महजूर न करे, तब तक वह महजूर नहीं होगा और उसके लेन-देन प्रभावी होते रहेंगे। और इमाम मुहम्मद के अनुसार बिना काज़ी...

جو حجر توڑ دیا ہے اس کو رد کر دے گا کیونکہ پہلے قاضی نے وقت مرافعہ کے جو حکم دیا ہے وہ بوجہ جو مقضی لہ و مقضی علیہ ہے پس یہ قضاء نافذ ہوگی اور دوسرے قاضی کا ابطال حجر نافذ نہ ہوگا اور شیخ ابوبکر بلخی سے دریافت کیا گیا کہ ایک محجور نے اپنی زمین اپنے اوپر وقف کی تو فرمایا کہ وقف صحیح نہیں ہے لیکن اگر قاضی اجازت دے دے تو صحیح ہے اور شیخ ابوالقاسم نے فرمایا کہ اس کا وقف صحیح نہیں ہے اگرچہ قاضی اجازت دے دے پس ان دو شیخوں نے حجر بالغ پر حجر کو موافق مذہب امام ابو یوسف و امام محمد کے جائز رکھا ہے اور یہی فتویٰ دیا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

اگر کوئی سفیہ خانہ بر انداز بعد محجور ہونے کے مصلح اور اچھی روش پر ہو گیا تو کیا اس کا حجر بدوں قضاء قاضی کے زائل ہو جائے گا یا نہیں تو مسئلہ میں اختلاف ہے امام ابو یوسف کے نزدیک بدوں حکم قاضی کے زائل نہ ہو گا حتیٰ کہ اس کے تصرفات قبل حکم و اجازت قاضی کے نافذ نہ ہوں گے اور امام محمد کے نزدیک یہ ہے کہ جس طرح اس کا حجر بسبب سفاہت کے بدوں حکم قاضی ثابت ہوا تھا اسی طرح اچھی چال پر ہو جانے سے بلا حکم قاضی زائل بھی ہو جائے گا اور امام ابو یوسف کے نزدیک چونکہ حجر بسبب سفاہت کے بدوں حکم قاضی ثابت نہیں ہوتا ہے اسی واسطے بسبب مصلح ہونے کے بدوں حکم قاضی زائل بھی نہیں ہوتا ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر کوئی یتیم بالغ ہوا اور وہ راہ راست پر ہے اور اس کا مال وصی یا ولی کے پاس ہے تو وہ اس کا مال اس کو دے دے اور اگر بالغ ہو کر راہ راست پر نہ ہو تو نہ دے یہاں تک کہ پچیس برس کا ہو جائے اور جب پچیس برس کا ہو جائے تو دے دے اس کو اختیار ہے کہ اپنے مال میں جو تصرف چاہے کرے مگر یہ امام اعظم کا مذہب ہے اور صاحبین کے نزدیک نہ دے اگر چہ ستر یا نوے

برس کا ہو جائے تا وقتیکہ اس سے راست روی ظاہر نہ ہو ہر گز نہ دے اور اگر کوئی یتیم حالتِ بلوغ تک سفیہ رہا اور سفیہ ہی بالغ ہوا تو امام اعظم کے نزدیک اس کے تصرفات نافذ ہوں گے کیونکہ امام اعظم کے نزدیک حجرِ بالغ پر حجر جائز نہیں ہے اور صاحبین کے نزدیک جب قاضی نے اس کو محجور کیا تو اس کے تصرفات نافذ نہ ہوں گے لیکن قاضی اس کے تصرفات میں سے جو کچھ چاہے اور محجور کے حق میں بہتر جانے نافذ کرے مثلاً اس نے فروخت کرنے میں نفع اٹھایا اور ثمن اس کے موجود ہے یا خرید میں نفع اٹھایا تو قاضی نافذ کر سکتا ہے اور اگر کوئی یتیم راست روی پر بالغ ہوا اور اپنے مال سے تجارت کی اور قرضوں کا اقرار کیا اور ہبہ اور صدقہ کیا اور ایسے ہی تصرفات کئے پھر خانہ برانداز اور مفسد مال ہو گیا اور ایسا ہو گیا کہ جیسا مستحق حجر ہوتا ہے تو جو تصرفات اس سے قبل مفسد ہونے کے سرزد ہوئے ہیں وہ سب نافذ ہوں گے اور جو بعد مفسد ہونے کے سرزد ہوئے ہیں وہ باطل ہوں گے یہ امام محمد کا مذہب ہے حتیٰ کہ اگر قاضی کے سامنے مرافعہ ہوا تو جو تصرفات اس نے قبل فساد کے کئے ہیں وہ نافذ کرے گا اور جو بعد خانہ برانداز ہونے کے کئے ہیں ان کو باطل کر دے اور امام ابو یوسف کے نزدیک صرف مفسد ہو جانے سے جب تک قاضی حکم نہ کرے اور محجور نہ کرے وہ شخص محجور نہ ہوگا۔

پس اگر قاضی کے سامنے مرافعہ ہوا تو جو تصرفات اس نے قبل محجور ہونے کے کئے ہیں سب نافذ کرے گا اور بعد مرافعہ کے اس کو محجور کر دے گا اور سفاہت کا حجر امام ابو یوسف کے نزدیک مثل قرضہ کے حجر کے ہے یعنی بدوں حکم قاضی محجور نہیں ہوتا ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ امام محمد نے فرمایا کہ محجور بمنزلہ نابالغ کے ہے مگر چار باتوں میں ویسا نہیں ہے اول یہ کہ مالِ یتیم میں وصی کا تصرف جائز ہے مال محجور میں نہیں جائز ہے اور دوم یہ کہ محجور کا عتاق و تدبیر و تطلیق و نکاح جائز ہے اور لڑکے کا نہیں جائز ہے اور اگر محجور نے

اپنی بیٹی یا بہن نابالغہ کا نکاح کر دیا تو جائز نہیں ہے اور سوم یہ کہ محجور نے اگر کچھ وصیت کی تو تہائی مال سے اس کی وصیت جائز ہو گی اور لڑکے کی وصیت نہیں جائز ہے اور چہارم یہ کہ اگر محجور کی باندی کے بچہ ہوا اور محجور نے اس کے نسب کا دعویٰ کیا تو نسب ثابت ہوگا اور اگر نابالغ نے دعویٰ کیا تو ثابت نہ ہو گا یہ ظہیریہ میں ہے۔ اگر کوئی یتیم بالغ ہو کر بظاہر راہِ راست روی نہ آئی تو امام ابو یوسف کے نزدیک جب تک اس کو قاضی محجور نہ کرے تب تک محجور نہ ہوگا اور اس کے تصرفات نافذ ہوتے رہیں گے اور امام محمد کے نزدیک بدوں قاضی...

Fatawa Alamgiri ..... Volume 4 (435) Kitab al-Hajr

Rules concerning the interdiction of an interdicted person (Mahjur). This is mentioned in Fatawa Qazi Khan. For the validity of legal restraint (Hajr), the presence of the person being restrained is not a condition; rather, the restraint will be valid whether the person is present or absent. The difference is only that an absent person is not considered restrained until the news reaches them that the judge has placed them under legal restraint. This is mentioned in Khizanat al-Muftin. If a person sells something before being restrained by the judge, it is valid according to Imam Abu Yusuf and invalid according to Imam Muhammad, as stated in al-Kafi. It is also mentioned that if a person subject to restraint enters into a sale or purchase, their disposal of property will not be effective. If the matter is then brought before a judge, it must be determined whether the sale is desirable and beneficial for the interdicted person or not. If the sale is beneficial and the interdicted person has not yet received the price, the judge shall uphold the sale. However, the judge should prohibit the buyer from paying the price to the interdicted person. If the judge permits the sale but prohibits the buyer from paying the interdicted person, and the buyer pays anyway and the money is lost while with the interdicted person, the buyer is not absolved of the debt. The buyer will be compelled to pay the price again and will not have the option to rescind the sale. If the judge grants absolute permission for the sale without prohibiting payment to the interdicted person, and the buyer pays, it is valid and the buyer is absolved. If the judge grants absolute permission and later prohibits the buyer from paying, this prohibition is void. If the buyer has already paid, it remains valid. However, if the buyer was informed of the prohibition, they are not permitted to pay the interdicted person. The testimony of a single person is sufficient to establish the prohibition against the buyer, whether the informant is upright or not. This is the opinion of the Sahibayn (Imams Abu Yusuf and Muhammad). According to the Great Imam (Abu Hanifa), the prohibition is not established against the buyer until two people testify or one upright person informs them. If the interdicted person has received the price and it is still in their possession, and the judge deems the sale beneficial for them, the judge shall finalize it by giving permission. This rule is similar to the disposal of property by a minor. The judge will take the price from the interdicted person and keep it under his protection until the person shows signs of upright conduct. All this applies if the sale is on proper terms. If it is not, for example, if 'Muhabat' (sale at a significant loss or favoritism) occurred, the judge shall not validate the contract but annul it. If the interdicted person has not

received the price, the buyer is absolved and the sold item is returned. If the price was received and remains in its original state, it is returned to the buyer.

Description of the case where an interdicted person wastes the price on non-essential things, such as singing or other illicit activities; in such a case, the judge will undoubtedly annul the sale. ☆

If the price is lost after being received by the interdicted person, the judge shall not validate the contract but reject it, and the interdicted person shall not owe any compensation to the buyer. If the interdicted person wasted the price, it will be examined whether 'Muhabat' occurred in the sale. If so, the judge will annul it. Then it will be examined if the price was spent on necessary matters, like maintenance, performing Hajj, or paying Zakat. In such cases, the judge will compensate the buyer from the interdicted person's property. It makes no difference whether they spent from their own property or another's. If the sale was on proper terms, the judge shall validate it.

---

1. This refers to an orphan who has reached maturity but is not prudent, or to any interdicted person who, according to Imam Abu Yusuf, is not considered restrained before the judge's order, while according to Imam Muhammad, they are. Allah knows best.
2. 'Muhabat' means a loss in price is evident, so it is necessary to annul such a transaction.

न्यायाधीश द्वारा प्रतिबंधित व्यक्ति (महजूर) के संबंध में नियम। यह फ़तावा काजी खान में दर्ज है। कानूनी पाबंदी (हज्र) की वैधता के लिए उस व्यक्ति का उपस्थित होना अनिवार्य नहीं है जिस पर पाबंदी लगाई गई है। बल्कि, पाबंदी सही मानी जाएगी चाहे वह व्यक्ति उपस्थित हो या अनुपस्थित। अंतर केवल इतना है कि जब तक अनुपस्थित व्यक्ति को यह सूचना न मिले कि न्यायाधीश ने उसे प्रतिबंधित कर दिया है, तब तक वह प्रतिबंधित नहीं माना जाएगा। यह खिजाना अल-मुफ्तीन में दर्ज है। यदि न्यायाधीश द्वारा प्रतिबंधित किए जाने से पहले उसने कुछ बेचा है, तो इमाम अबू यूसुफ के अनुसार यह वैध है, जबकि इमाम मोहम्मद के अनुसार यह वैध नहीं है, जैसा कि अल-काफी में वर्णित है। और यह भी कहा गया है कि यदि पाबंदी के योग्य व्यक्ति ने कुछ खरीदा या बेचा है, तो जैसा कि हम पहले बता चुके हैं, उसका यह लेन-देन प्रभावी नहीं होगा। फिर यदि मामला न्यायाधीश के पास ले जाया जाता है, तो यह देखना आवश्यक है कि क्या यह विक्रय लाभदायक है और क्या इसमें प्रतिबंधित व्यक्ति का हित है या नहीं। यदि यह विक्रय लाभप्रद है और प्रतिबंधित व्यक्ति ने अभी तक मूल्य (कीमत) प्राप्त नहीं किया है, तो न्यायाधीश इस विक्रय को वैध ठहराएगा। लेकिन न्यायाधीश को चाहिए कि वह क्रेता को प्रतिबंधित व्यक्ति को मूल्य देने से मना कर दे। यदि न्यायाधीश ने विक्रय की अनुमति दी लेकिन क्रेता को मूल्य देने से मना कर दिया, और फिर भी क्रेता ने उसे मूल्य दे दिया और वह प्रतिबंधित व्यक्ति के पास नष्ट हो गया, तो क्रेता अपनी जिम्मेदारी से मुक्त नहीं होगा। उसे दोबारा मूल्य देने के लिए बाध्य किया जाएगा और क्रेता के पास विक्रय रद्द करने का विकल्प नहीं होगा। यदि न्यायाधीश ने बिना शर्त विक्रय की अनुमति दी और क्रेता को प्रतिबंधित व्यक्ति को मूल्य देने से नहीं रोका, और क्रेता ने उसे भुगतान कर दिया, तो यह वैध है और क्रेता दायित्व से मुक्त हो जाएगा। यदि न्यायाधीश ने बिना शर्त अनुमति देने के बाद क्रेता को मूल्य देने से मना किया, तो यह मनाही प्रभावी नहीं होगी। यदि क्रेता ने भुगतान कर दिया है, तो यह वैध माना जाएगा। लेकिन यदि क्रेता को मनाही की सूचना मिल गई थी, तो उसके लिए प्रतिबंधित व्यक्ति को भुगतान करना जायज नहीं है। एक व्यक्ति की सूचना क्रेता के विरुद्ध पाबंदी को प्रभावी बनाने के लिए पर्याप्त है, चाहे वह सूचना देने वाला न्यायप्रिय हो या नहीं। यह साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मोहम्मद) का मत है। इमाम आजम (अबू हनीफा) के अनुसार, जब तक दो व्यक्ति सूचना न दें या एक न्यायप्रिय व्यक्ति सूचना न दे, तब तक क्रेता के विरुद्ध पाबंदी का आदेश प्रभावी नहीं होगा। यदि प्रतिबंधित व्यक्ति ने मूल्य प्राप्त कर लिया है और वह उसके पास मौजूद है, और न्यायाधीश की

राय में यह विक्रय प्रतिबंधित व्यक्ति के हित में है, तो न्यायाधीश इसकी अनुमति देकर इसे पूर्ण कर देगा। यह नियम नाबालिग के लेन-देन के समान है। न्यायाधीश प्रतिबंधित व्यक्ति से वह मूल्य लेकर अपनी सुरक्षा में रखेगा जब तक कि उसका सही आचरण स्पष्ट न हो जाए। यह सब तब लागू होता है जब विक्रय उचित शर्तों पर हो। यदि विक्रय उचित न हो, उदाहरण के लिए 'मुहाबात' (भारी नुकसान पर बिक्री) हुई हो, तो न्यायाधीश इस अनुबंध को वैध नहीं रखेगा बल्कि इसे रद्द कर देगा। यदि प्रतिबंधित व्यक्ति ने मूल्य प्राप्त नहीं किया है, तो क्रेता मुक्त है और वस्तु वापस ले ली जाएगी। यदि मूल्य प्राप्त कर लिया गया है और वह वैसे ही मौजूद है, तो वह क्रेता को वापस कर दिया जाएगा।

विवरण उस स्थिति का जिसमें यदि प्रतिबंधित व्यक्ति ने गैर-जरूरी चीजों जैसे गायन आदि पर, जो कि बुरे काम हैं, मूल्य नष्ट कर दिया हो, तो निस्संदेह न्यायाधीश इस विक्रय को रद्द कर देगा। ☆

यदि प्रतिबंधित व्यक्ति द्वारा मूल्य प्राप्त करने के बाद वह उसके पास नष्ट हो गया, तो न्यायाधीश अनुबंध को वैध नहीं रखेगा बल्कि इसे रद्द कर देगा, और प्रतिबंधित व्यक्ति क्रेता को कोई हर्जाना नहीं देगा। यदि उसने मूल्य नष्ट कर दिया है, तो देखा जाएगा कि क्या विक्रय में 'मुहाबात' हुई है। यदि हाँ, तो न्यायाधीश इसे रद्द कर देगा। फिर देखा जाएगा कि क्या मूल्य आवश्यक कार्यों में नष्ट हुआ है, जैसे स्वयं के भरण-पोषण पर खर्च किया या हज किया या जकात अदा की। ऐसी स्थिति में न्यायाधीश क्रेता को प्रतिबंधित व्यक्ति की संपत्ति से उसके समान मूल्य वापस दिलाएगा। इसमें कोई अंतर नहीं है कि उसने अपनी संपत्ति से खर्च किया या दूसरे की संपत्ति से। यदि विक्रय उचित शर्तों पर था, तो न्यायाधीश इसे वैध रखेगा।

---

1. यह उस अनाथ के संदर्भ में है जो वयस्क हो गया है पर समझदार नहीं है, या हर उस प्रतिबंधित व्यक्ति के लिए जो इमाम अबू यूसुफ के अनुसार पाबंदी से पहले प्रतिबंधित नहीं होता जबकि इमाम मोहम्मद के अनुसार हो जाता है। अल्लाह बेहतर जानता है।
2. मुहाबात का अर्थ है कि कीमत में स्पष्ट रूप से नुकसान हुआ है, अतः ऐसे लेन-देन को रद्द करना आवश्यक है।

کے محجور کرنے کے محجور ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ حجر کی صحت کے واسطے اس شخص کا حاضر ہونا جس کو محجور کیا ہے شرط نہیں ہے بلکہ حجر صحیح ہو گا خواہ وہ شخص حاضر ہو یا غائب ہو مگر فرق اس قدر ہے کہ غائب کو جب تک یہ خبر نہ پہنچے کہ قاضی نے مجھے محجور کیا ہے تب تک محجور نہ ہو گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر قاضی کے محجور کرنے سے پہلے اس نے کچھ فروخت کیا تو امام ابو یوسفؒ کے نزدیک جائز ہے اور امام محمدؒ کے نزدیک نہیں جائز ہے کذا فی الکافی اور فرمایا کہ اگر مستحق حجر نے کچھ خرید یا فروخت کیا تو ہم بیان کر چکے ہیں کہ یہ تصرف اس کا نافذ نہ ہو گا پھر اگر قاضی کے پاس مرافعہ ہوا تو ضروری ہے کہ یا یہ بیع رغبت ہو گی اور اس میں محجور کے حق میں منفعت ہو گی یا نہ ہو گی پس اگر بیع رغبت ہو اور ہنوز محجور نے ثمن پر قبضہ نہ کیا ہو تو قاضی اس بیع کو جائز رکھے گا مگر قاضی کو چاہئے کہ مشتری کو منع کر دے کہ محجور کو ثمن نہ دے پس اگر قاضی نے بیع کی اجازت دی اور مشتری کو منع کر دیا کہ محجور کو ثمن نہ دے پھر مشتری نے اس کو دے دیا اور وہ محجور کے پاس تلف ہوا تو مشتری ثمن سے بری نہ ہو گا اور دوبارہ ثمن اس کو دینے پر مجبور کیا جائے گا اور مشتری کو یہ اختیار نہ ہو گا کہ بیع توڑ دے اور نہ اس کو خیار حاصل ہو گا اور اگر قاضی مطلقاً بیع کی اجازت دے دی اور مشتری کو منع نہ کیا کہ محجور کو ثمن نہ دے اور مشتری نے دے دیا تو جائز ہے اور مشتری ثمن سے بری ہو جائے گا اور اگر قاضی نے مطلقاً بیع کی اجازت دے دی پھر اس کے بعد کہا کہ میں مشتری کو منع کرتا ہوں کہ محجور کو ثمن نہ دے تو یہ ممانعت باطل ہے حتی کہ اگر مشتری نے اس کو دام دے دیئے تو جائز اور بری ہو جائے گا اور اگر مشتری کو اس وقت خبر پہنچ گئی کہ قاضی نے مجھے منع

کیا ہے تو مشتری کو جائز نہیں ہے کہ محجور کو ثمن دے دیئے اور صرف ایک شخص کی خبر سے مشتری کے حق میں ممانعت کا حکم ثابت ہو جائے خواہ یہ شخص مخبر عادل ہو یا نہ ہو مگر یہ صاحبین کا مذہب ہے اور امام اعظمؒ کے قول پر جب تک دو شخص خبر نہ دیں یا ایک شخص عادل مخبر نہ ہو تب تک مشتری کے حق میں ممانعت کا حکم ثابت نہ ہو گا اور اگر مستحق حجر نے ثمن وصول کر لیا ہو اور وہ اس کے پاس موجود ہو اور قاضی کی رائے میں یہ عقد بیع محجور کے حق میں بہتر ہو تو قاضی اس بیع کی اجازت دے کر تمام کر دے گا اور یہ حکم مثل تصرف نابالغ کے ہے کہ جب نابالغ کے قاضی کو خبر ہو جائے تو وہ بھی ایسا ہی کرے گا پھر قاضی اس مستحق حجر سے وہ ثمن لے کر اپنی حفاظت میں رکھے گا یہاں تک کہ اس کی راست روی ظاہر ہو جیسا کہ اس کے باقی تمام اموال کی نسبت حکم ہے اور یہ سب اس صورت میں ہے کہ یہ بیع مقید ہو اور اگر مقید برغبت نہ ہو مثلاً بیع میں محاباۃ واقع ہوئی ہو تو قاضی اس عقد کو جائز نہ رکھے گا بلکہ باطل کر دے گا پس اگر محجور نے ثمن وصول نہ کیا ہو تو مشتری ثمن سے بری ہو گیا اور مبیع اس کے پاس سے واپس لی جائے اور اگر محجور نے ثمن وصول کر لیا ہو اور بعینہ قائم ہو تو مشتری کو واپس دیا جائے گا۔

ایسی صورت کا بیان جس میں کہ اگر محجور نے غیر ضرورت چیزوں میں ثمن تلف کیا ہو جیسے غنا وغیرہ میں جو بد کام ہیں اڑا دیا ہو تو بلا شک قاضی اس بیع کو باطل کر دے گا ☆

اگر محجور کے ثمن وصول کرنے کے بعد اس کے پاس تلف ہوا تو قاضی اس عقد کو جائز نہ رکھے گا بلکہ رد کر دے گا اور محجور اپنے مشتری کو کچھ ضمان نہ دے گا اور اگر محجور نے ثمن تلف کر دیا ہو تو دیکھا جائے گا کہ اگر بیع میں محاباۃ واقع ہوئی ہے تو قاضی اس عقد کو باطل کر دے گا پھر دیکھا جائے گا کہ اگر ضروری کام میں ثمن تلف کیا ہے مثلاً اپنے نفقہ میں خرچ کیا یا حج ادا کیا یا اپنے مال کی زکوٰۃ ادا کی تو قاضی مشتری دہندہ کو محجور کے مال سے اس کے

مثل دے دے گا اور اس میں کچھ تفاوت نہیں ہے کہ خواہ اپنے مال سے صرف کیا ہو یا مال غیر سے پھر اپنے مال سے غیر کو اس کے مثل دے دیا ہو اور اگر بیع مقید برغبت ہو تو قاضی اس بیع کو جائز رکھے گا اور اگر محجور نے غیر

۱۔ ظاہریہ کہ یتیم غیر رشید جو بالغ ہوا اس کی طرف ضمیر راجع ہے یا ہر ایسے محجور کی طرف راجع ہے جو امام ابو یوسفؒ کے نزدیک قبل حجر قاضی محجور نہیں ہوتا اور امام محمدؒ کے نزدیک ہو جاتا ہے فافہم واللہ اعلم۔ ۲۔ محاباۃ یعنی قیمت سے خسارہ ظاہر ہے تو ایسا تصرف باطل کرنا ضروری ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (236) Kitab al-Hajr (Book of Legal Restraint)

If someone wastes money on unnecessary things, such as squandering it on entertainment or immoral acts, the Qazi (judge) will undoubtedly invalidate such a sale, whether the sale was made willingly or as a *muhabat* (at an undervalue). Then, according to Imam Abu Yusuf, the interdicted person (*mahjur*) must compensate the buyer with an equivalent, whereas according to Imam Muhammad, he is not required to give anything; this is stated in *al-Muhit*. If Zaid was originally righteous but later became profligate (*mufsid*), and the Qazi interdicted him, and 'Amr had purchased something from Zaid before that, but then the interdicted person and the buyer disagreed—'Amr claiming he bought it while Zaid was of sound character, and Zaid claiming he bought it while under interdiction—the statement of the interdicted person shall be accepted. If both provide witnesses for their respective claims, 'Amr's witnesses shall be accepted. Furthermore, if the Qazi lifted Zaid's interdiction and granted him full legal capacity, and 'Amr claims he purchased after the lifting of interdiction while the interdicted person claims it was during interdiction, the statement of the buyer shall be accepted; this is in *al-Zahiriyyah*.

If a boy reaches adulthood while managing his wealth well and behaving uprightly, and his executor (*wasi*) or the Qazi hands over his property to him, and he sells one of his slaves but has not yet delivered the slave or taken possession of the price when he becomes profligate and deserving of interdiction, and thereafter the buyer pays him the price; according to Imam Muhammad, this is void and the buyer is not absolved of the price. However, according to Imam Abu Yusuf, the buyer is absolved; this is in *al-Muhit*. If Zaid sells 'Amr's slaves while being a righteous man, and Zaid sells a slave but the seller then becomes profligate and subject to interdiction, after which he receives the price, the buyer is not absolved. But if Zaid delivers this price to 'Amr, then the buyer is absolved. If he does not deliver it and it is lost while in the seller's possession, the buyer's property is gone and the seller is not liable. Similarly, if a guardian permits a minor to engage in trade and he sells a slave, but the master then interdicts him before he has collected the price, and the buyer subsequently pays him the price, the buyer is not absolved; this is in *Khizanat al-Muftin*. If Zaid orders 'Amr to sell his slaves even though 'Amr is profligate and not upright and deserving of interdiction, and he sells them and takes possession of the price—whether 'Amr knows of his profligacy or not—the sale and the possession of the price are valid; this is in *al-Muhit*.

If the Qazi interdicts a fool (*safih*) and then grants him permission to buy or sell something from his property, and he does so, it is valid. The Qazi's permission is considered as lifting the interdiction in his favor. However, if he makes a gift (*hiba*) or gives charity (*sadqa*), it is not valid. If the Qazi grants him permission for the purchase or sale of a specific thing, this permission is considered as lifting the interdiction in his favor; this is in *al-Zahiriyyah*. If an orphan, upon reaching adulthood, is profligate, and the Qazi interdicts him or not, and he asks his executor for his property and the executor hands it over, and it is lost or he squanders it, the executor shall be liable. The same ruling applies if the executor placed it with him as a deposit (*wadi'ah*); this is in *al-Mabsut*. [The translator says: It appears this must be according to the opinion of Imam Muhammad, for it is not possible according to the opinion of Imam Abu Yusuf before the Qazi's interdiction, nor according to the opinion of Imam Abu Hanifa, who did not permit interdiction upon a free adult, as has passed; so reflect.] If a minor reaches adulthood as a profligate and non-upright person, and the Qazi interdicts him or not but gives him permission to trade with his property, the permission is valid. If he then buys or sells and takes possession of the price, it is valid without dispute. This is contrary to a father or executor; if either gives permission, it is not valid. And if such an adult makes a gift...

! The translator says that this ruling should be based on the opinion of Imam Muhammad, because according to Imam Abu Yusuf's opinion, this situation is not possible unless the Qazi interdicts him, and according to the Imam-e-Azam's opinion, it is impossible from the outset because he does not prescribe interdiction upon an adult; thus it was explained.

ज़रूरी चीज़ों में कीमत बर्बाद की हो जैसे संगीत आदि बुरे कामों में उड़ाया हो, तो बिना किसी शक के काज़ी (न्यायाधीश) इस बिक्री को रद्द कर देगा, चाहे बिक्री स्वेच्छा से हो या मुहाबात (बाज़ार भाव से कम पर) के साथ। फिर इमाम अबू यूसुफ के अनुसार, महजूर (प्रतिबंधित व्यक्ति) खरीदार को उसी के समान हर्जाना देगा और इमाम मुहम्मद के अनुसार कुछ नहीं देगा, यह 'मुहित' में है। अगर ज़ैद पहले नेक था फिर भ्रष्ट (बिगाड़ू) हो गया और काज़ी ने उसे महजूर (लेनदेन से प्रतिबंधित) कर दिया, और अम्र ने ज़ैद से पहले कोई चीज़ खरीदी थी, फिर महजूर और खरीदार के बीच विवाद हुआ। अम्र ने कहा कि मैंने तुमसे यह चीज़ सुधार की स्थिति (नेक होने के दौरान) में खरीदी थी और ज़ैद ने कहा कि प्रतिबंध की स्थिति में खरीदी थी, तो महजूर का बयान स्वीकार किया जाएगा। और अगर दोनों ने अपने-अपने दावों पर गवाह पेश किए, तो अम्र के गवाह स्वीकार किए जाएंगे। और अगर काज़ी ने ज़ैद का प्रतिबंध हटा दिया और उसे स्वतंत्र कर दिया, और अम्र ने कहा कि मैंने तुमसे स्वतंत्र होने के बाद खरीदी है और महजूर ने कहा कि प्रतिबंध की स्थिति में खरीदी है, तो खरीदार का बयान स्वीकार किया जाएगा, यह 'ज़हीरिया' में है।

अगर एक लड़का बालिग (वयस्क) हुआ जबकि वह अपने धन का सही प्रबंधन करता है और सही रास्ते पर है, फिर उसके वसी (संरक्षक) या काज़ी ने उसे उसका धन दे दिया, और उसने अपने गुलामों में से कोई गुलाम बेचा और अभी गुलाम नहीं दिया था और न ही कीमत पर कब्ज़ा किया था कि वह भ्रष्ट हो गया और प्रतिबंध का पात्र हो गया। फिर खरीदार ने उसे कीमत दे दी, तो इमाम मुहम्मद के अनुसार यह बातिल (अमान्य) है और खरीदार कीमत की जिम्मेदारी से मुक्त नहीं होगा, और इमाम अबू यूसुफ के अनुसार मुक्त हो जाएगा, यह 'मुहित' में है। और अगर ज़ैद, अम्र के गुलाम बेचता है जबकि वह नेक आदमी है, और ज़ैद ने उसका गुलाम बेचा, फिर बेचने वाला भ्रष्ट होकर प्रतिबंध का पात्र हो गया, उसके बाद कीमत वसूल की, तो खरीदार मुक्त नहीं होगा, लेकिन अगर ज़ैद ने यह कीमत अम्र को पहुँचा दी तो खरीदार मुक्त हो जाएगा। और अगर नहीं पहुँचाई यहाँ तक कि बेचने वाले के पास वह धन नष्ट हो गया, तो खरीदार का माल चला गया और बेचने वाला ज़िम्मेदार नहीं होगा। इसी तरह अगर किसी नाबालिग को उसके वली (अभिभावक) ने व्यापार की अनुमति दे दी और उसने एक गुलाम बेचा, फिर मालिक ने उसे प्रतिबंधित कर दिया और उसने अभी तक कीमत वसूल नहीं की थी, फिर खरीदार ने उसे कीमत दी, तो वह मुक्त नहीं होगा, यह 'खज़ाना अल-मुफ्तीन' में है। अगर ज़ैद ने अम्र को अपने गुलाम बेचने का हुक्म दिया जबकि अम्र भ्रष्ट है, नेक नहीं

है और प्रतिबंध का पात्र है, उसने बेचकर कीमत पर कब्ज़ा कर लिया और अम्र उसके भ्रष्ट होने को जानता है या नहीं जानता, तो उसका बेचना और कीमत पर कब्ज़ा करना जायज़ है, यह 'मुहित' में है।

अगर काज़ी ने किसी मूर्ख (सफीह) को प्रतिबंधित कर दिया, फिर उसे उसके माल से कोई चीज़ खरीदने या बेचने की अनुमति दी, और उसने ऐसा किया तो वह जायज़ है। काज़ी का अनुमति देना उसके हक में प्रतिबंध से बाहर निकलना माना जाएगा। लेकिन अगर उसने दान (हिबा) या सदका किया तो वह जायज़ नहीं है। और अगर काज़ी ने उसे किसी विशेष चीज़ की खरीद या बिक्री की अनुमति दी, तो यह अनुमति उसके हक में प्रतिबंध से बाहर निकलना माना जाएगा, यह 'ज़हीरिया' में है। अगर एक यतीम (अनाथ) जब बालिग हुआ तब भ्रष्ट था, और काज़ी ने उसे प्रतिबंधित किया या नहीं किया, और उसने अपने वसी से अपना माल माँगा और वसी ने दे दिया, और वह उसके पास नष्ट हो गया या उसने नष्ट कर दिया, तो वसी ज़िम्मेदार होगा। इसी तरह अगर वसी ने उसके पास अमानत (वदीअत) के तौर पर रखा हो, तो भी यही हुक्म है, यह 'मब्सूत' में है। [अनुवादक का कथन है कि यह स्पष्ट है कि यह इमाम मुहम्मद के अनुसार होना चाहिए, क्योंकि यह इमाम अबू यूसुफ के अनुसार काज़ी के प्रतिबंध से पहले संभव नहीं है, और न ही इमाम अबू हनीफा के अनुसार, जहाँ उन्होंने स्वतंत्र वयस्क पर प्रतिबंध की अनुमति नहीं दी जैसा कि पहले बीत चुका है, तो चिंतन करें।] अगर कोई नाबालिग जब बालिग हुआ तो भ्रष्ट और सुधार न करने वाला था, और काज़ी ने उसे प्रतिबंधित किया या नहीं किया लेकिन अनुमति दी कि अपने माल से खरीद-फरोख्त करे, तो अनुमति सही है, यहाँ तक कि अगर उसने खरीदा या बेचा और कीमत पर कब्ज़ा किया, तो बिना किसी मतभेद के जायज़ है। इसके विपरीत पिता और वसी के, अगर उन दोनों में से किसी ने अनुमति दी हो तो वह सही नहीं है, और अगर ऐसे बालिग ने दान...

! अनुवादक कहता है कि यह हुक्म इमाम मुहम्मद के कौल (कथन) के अनुसार होना चाहिए क्योंकि इमाम अबू यूसुफ के कौल के अनुसार यह स्थिति तब तक संभव नहीं जब तक काज़ी उसे प्रतिबंधित न करे, और इमाम-ए-आज़म के कौल पर यह सिरे से असंभव है क्योंकि वे वयस्क पर प्रतिबंध का सुझाव नहीं देते हैं, जैसा कि वर्णन हुआ।

ضرورت چیزوں میں ثمن تلف کیا ہو جیسے غنا وغیرہ میں جو بدکام ہیں اڑایا ہو تو بلا شک قاضی اس بیع کو باطل کر دے گا خواہ بیع برغبت ہو یا بمحاباۃ پھر امام ابو یوسف کے نزدیک محجور اس کے مثل مشتری کو تاوان دے گا اور امام محمد کے نزدیک کچھ نہ دے گا یہ محیط میں ہے۔ اگر زید پہلے صالح تھا پھر مفسد ہو گیا اور قاضی نے اس کو محجور کر دیا اور عمرو نے زید سے پہلے کوئی چیز خریدی تھی پھر محجور ومشتری نے باہم اختلاف کیا پس عمرو نے کہا کہ میں نے تجھ سے یہ چیز حالت صلاح میں خریدی تھی اور زید نے کہا کہ حالت حجر میں خریدی تھی تو محجور کا قول قبول ہوگا اور اگر دونوں نے اپنے اپنے دعویٰ پر گواہ قائم کئے تو عمرو کے گواہ قبول ہوں گے اور اگر قاضی نے زید کا حجر توڑ دیا اور مطلق العنان کر دیا اور عمرو نے کہا کہ میں نے تجھ سے بعد مطلق العنان ہونے کے خریدی ہے اور محجور نے کہا کہ حالت حجر میں خریدی ہے تو مشتری کا قول قبول ہوگا یہ ظہیریہ میں ہے۔

اگر ایک لڑکا بالغ ہوا حالانکہ وہ اپنے مال کی اصلاح کرتا ہے اور راست روی پر ہے پھر اس کے وصی یا قاضی نے اس کو اس کا مال دے دیا اور اس نے اپنے غلاموں میں سے کوئی غلام فروخت کیا اور ہنوز غلام نہ دیا اور نہ ثمن پر قبضہ کیا تھا کہ مفسد اور مستحق حجر ہو گیا پھر مشتری نے اس کو ثمن دے دیا تو امام محمد کے نزدیک یہ باطل ہے اور مشتری ثمن سے بری نہ ہو گا اور امام ابو یوسف کے نزدیک بری ہو جائے گا یہ محیط میں ہے اور اگر زید عمرو کے غلام فروخت کرتا ہے حالانکہ مرد صالح ہے اور زید نے اس کا غلام فروخت کیا پھر بائع مفسد مستحق حجر ہو گیا پھر اس کے بعد ثمن وصول کیا تو مشتری بری نہ ہو گا لیکن اگر زید نے یہ ثمن عمرو کو پہنچا دیا تو مشتری بری ہو جائے گا اور اگر نہ پہنچایا یہاں تک کہ بائع کے پاس تلف ہو گیا تو

مشتری کا مال گیا اور بائع ضامن نہ ہو گا اسی طرح اگر نا بالغ کو اس کے ولی نے تجارت کی اجازت دے دی اور اس نے ایک غلام فروخت کیا پھر مولیٰ نے اس کو محجور کر دیا اور ہنوز اس نے ثمن وصول نہیں کیا تھا پھر مشتری نے اس کو ثمن دیا تو بری نہ ہو گا یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ اگر زید نے عمرو کو اپنے غلام فروخت کرنے کا حکم کیا حالانکہ عمرو مفسد مصلح نہیں ہے مستحق حجر ہے اس نے فروخت کر کے ثمن پر قبضہ کیا اور عمرو اس کے مفسد ہونے کو جانتا ہے یا نہیں جانتا ہے تو اس کا فروخت کرنا اور ثمن پر قبضہ کرنا جائز ہے یہ محیط میں ہے۔

اگر قاضی نے کسی سفیہ کو محجور کیا پھر اس کو اس کے مال سے کوئی چیز خرید یا فروخت کرنے کی اجازت دی اس نے کیا تو جائز ہے اور قاضی کا اجازت دینا اس کے حق میں حجر سے نکالنا شمار ہو گا لیکن اگر اس نے ہبہ یا صدقہ کیا تو جائز نہیں ہے اور اگر قاضی نے اس کو کسی چیز خاص کی خرید یا فروخت کی اجازت دی تو یہ اجازت اس کے حق میں حجر سے نکالنا شمار ہو گی یہ ظہیریہ میں ہے۔ اگر ایک یتیم جب بالغ ہوا تب مفسد بالغ ہوا اور قاضی نے اس کو محجور کیا یا نہ کیا اور اس نے اپنے وصی سے اپنا مال مانگا اور وصی نے دے دیا وہ اس کے پاس تلف ہوایا اس نے تلف کیا تو وصی ضامن ہو گا اسی طرح اگر وصی نے اس کے پاس ودیعت رکھا ہو تو بھی یہی حکم یہ مبسوط میں ہے۔ قال المترجم بذا یظھر ان یکون ھذا علی قول محمدؒ فانه لا یتاتی علی قول ابی یوسف قبل حجر القاضی علیه ولا علی قول ابی حنیفہ حیث لم یجوز الاعظم الحجر علی الحرالبالغ کمامر فتامل اگر کوئی نابالغ جب بالغ ہوا تو مفسد غیر مصلح بالغ ہوا اور قاضی نے اس کو محجور کیا یا نہ کیا مگر اجازت دی کہ اپنے مال سے خرید و فروخت کرے تو اجازت صحیح ہے حتیٰ کہ اگر اس نے خرید یا فروخت کی اور ثمن پر قبضہ کیا تو بلا خلاف جائز ہے بخلاف باپ و وصی کے اگر ان دونوں میں سے کسی نے اجازت دی ہو تو صحیح نہیں ہے اور اگر ایسے بالغ شدہ نے ہبہ

! مترجم کہتا ہے کہ یہ حکم بنابر قول امام محمدؒ ہونا چاہئے کیونکہ امام ابو یوسف کے قول یہ صورت ممکن نہیں جب تک قاضی اس کو محجور نہ کرے اور امام اعظم کے قول پر سرے سے ناممکن ہے کیونکہ وہ بالغ پر حجر تجویز نہیں کرتے ہیں چنانچہ یہ بیان ہوا۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 Page 447 Book of Al-Hajar (Legal Interdiction)

...or if he gave it as charity (sadaqah), it is not permissible. However, if he manumitted a slave, it is permissible, but the slave shall strive (perform *sa'ayat*) for his price, as was the ruling before permission was granted. If he engaged in buying and selling with such an amount of deception (*ghubn*) that people consider it a loss, yet it is an amount people normally tolerate, then it is permissible. But if the loss is such that people do not tolerate it, it is not permissible. If permission was given for the purchase or sale of a specific slave, it is valid, but this permission will not suffice for all things; this is stated in *Al-Muhit*.

If he made his slave a *mudabbar* (promised freedom upon the master's death), it is permissible. Then, if the master dies and no sign of maturity/guidance (*rushd*) is found in him, that slave shall strive for his price instead of being a *mudabbar*, as mentioned in *Al-Wajiz*. If his female slave gives birth to a child and he claims lineage, it is valid, the lineage will be established, and the child will be free without striving. His mother will also become free without striving after the master's death. This ruling applies if the child was conceived while she was in his possession. If the child was not conceived in his possession and he claimed lineage, the lineage is established, but the child shall strive and pay the price to be free, and the mother shall strive to be free after the master's death. If that female slave has no known child and he claims "This is my *Um-ul-Walad* (mother of my child)", she shall be treated as an *Um-ul-Walad* in that he cannot sell her. If she becomes free, she shall strive for her full price; this is in *Al-Muhit*. If he has a slave who was not born in his possession and he says, "This is my son," while it is biologically possible for such a person to be born from the claimant, he shall be declared his son and become free, and he shall strive for his full price; this is in *Al-Mabsut*. He said: If there is a person from whom no path of guidance is found and he bought his father, and it is well-known that this is his father, and he took possession, the purchase is valid, and he becomes free on his behalf. Then it is mentioned that the buyer shall not compensate the seller for his price; rather, the slave himself shall pay his price through striving. If he bought his son, and it is known that this is his son, and he took possession, the purchase is void (*fasid*), but at the time of possession, that son shall become free, then he shall pay his price to the seller through striving, and the seller cannot take anything from the buyer's property; this is in *Al-Muhit*.

If an interdicted person (*mahjur*) is gifted a known son or any slave, and he claims "This slave is my son," he shall become free and be required to strive for his price, as

was the ruling in the case of self-manumission. If he marries a woman, the marriage is valid. It will be seen what her proper dower (*mahr-al-mithl*) is and what dower he has fixed. Whichever of the two amounts is less shall be binding upon him. The amount from the striving (*sa'ayat*) that exceeds the proper dower shall be reduced. If he divorces her before consummation, half of the fixed dower from his property shall be mandatory because naming the amount within the proper dower and halving the fixed dower for divorce before consummation is a ruling based on the Text (*Nass*), i.e., established by the *Nass*. Similarly, if he married four women or married one woman every day and divorced them, the same ruling applies; this is in *Al-Mabsut*. An interdicted woman (*mahjurah*) is like an interdicted man. Thus, if an interdicted woman marries a man from her equals (*kufu*), it is valid; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If a woman is publicly interdicted due to wasting her property and she marries a man for her proper dower, or more, or less, and she has no guardian (*wali*), then the case is brought before a judge (*qadi*). If the man has not consummated with her, while he is her equal and the woman married him for proper dower or more, or for such a small reduction that people tolerate, the marriage is valid. The Sheikhs said that this ruling mentioned in the book, Imam...

1. For example, the slave is twenty years old and the claimant is forty.
2. *Bil-nass*, meaning it is explicitly proven from the Verse that half of the fixed dower shall be given, and the proper dower has been fixed after explanation.
3. *Mahjurah*, meaning due to that wastefulness, she became deserving of interdiction (*hajar*); she reached puberty in this state.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 पृष्ठ 447 किताबुल हजर (पाबंदी की किताब)

...या सदक़ा किया तो जायज़ नहीं है लेकिन अगर गुलाम आज़ाद किया तो जायज़ है मगर गुलाम अपनी क़ीमत के वास्ते सई (कोशिश) करेगा जैसा कि इजाज़त से पहले हुक्म था। और अगर उसने खरीद-ओ-फरोख्त इस क़दर गबन (धोखाधड़ी) पर की जिसमें लोग नुकसान शुमार करते हैं मगर इस क़दर नुकसान बर्दाश्त कर लेते हैं तो जायज़ है और अगर इस क़दर नुकसान हो कि लोग बर्दाश्त नहीं करते हैं तो जायज़ नहीं है। और अगर किसी खास गुलाम की खरीद या फरोख्त के वास्ते इजाज़त दी हो तो जायज़ है मगर यह इजाज़त तमाम चीज़ों के वास्ते काफी न होगी, यह 'मुहीत' में है।

अगर उसने अपने गुलाम को 'मुदब्बर' (वफात के बाद आज़ादी का वादा) किया तो जायज़ है। फिर अगर मालिक मर गया और उससे 'रुश्द' (परिपक्वता) का कोई तरीका न पाया गया तो वह गुलाम मुदब्बर होने के बजाय अपनी क़ीमत के वास्ते सई करेगा, ऐसा ही 'वजीज़' में है। और अगर उसकी लौंडी का बच्चा पैदा हुआ और उसने नसब (वंश) का दावा किया तो सही है और नसब साबित होगा और बच्चा बिना सई के आज़ाद होगा और उसकी माँ मालिक के मरने के बाद बिना सई के आज़ाद हो जाएगी। और यह हुक्म उस वक़्त है जब बच्चे का गर्भ उसकी मिल्कियत में ठहरा हो। और अगर उसकी मिल्कियत में न हुआ हो और उसने नसब का दावा किया तो नसब साबित होगा लेकिन उसका बच्चा सई करके क़ीमत अदा करके आज़ाद होगा और उसकी माँ मालिक के मरने पर सई करके आज़ाद होगी। और अगर उस लौंडी का कोई बच्चा मालूम न होता हो और उसने दावा किया कि "यह मेरी उम्म-ए-वल्द (बच्चे की माँ) है" तो वह उम्म-ए-वल्द के दर्जे में मानी जाएगी कि उसे बेच नहीं सकता। और अगर आज़ाद हुई तो पूरी क़ीमत के लिए सई करेगी, यह 'मुहीत' में है। और अगर उसका कोई गुलाम हो जो उसकी मिल्कियत में पैदा न हुआ हो और उसने कहा कि "यह मेरा बेटा है", जबकि ऐसा व्यक्ति उस दावेदार से पैदा हो सकता हो, तो वह उसका बेटा करार दिया जाएगा और आज़ाद हो जाएगा और अपनी पूरी क़ीमत के लिए सई करेगा, यह 'मबसूत' में है। फ़रमाया कि अगर ऐसा व्यक्ति हो जिससे हिदायत की कोई राह नहीं पाई जाती और उसने अपने बाप को खरीदा और यह मशहूर है कि यह उसका बाप है और कब्ज़ा कर लिया, तो खरीद जायज़ है और वह उसकी तरफ से आज़ाद हो जाएगा। फिर ज़िक्र है कि खरीदार अपने बेचने वाले को उसकी क़ीमत का मुआवज़ा नहीं देगा बल्कि वही गुलाम सई करके अपनी क़ीमत अदा करेगा। और अगर अपने बेटे को खरीदा और मशहूर है कि यह उसका बेटा है और कब्ज़ा कर लिया, तो खरीद फासिद (त्रुटिपूर्ण)

है मगर कब्ज़े के वक़्त वह बेटा आज़ाद हो जाएगा, फिर अपनी क़ीमत सई करके बेचने वाले को अदा करेगा और बेचने वाला खरीदार के माल में से कुछ नहीं ले सकता, यह 'मुहीत' में है।

अगर 'महजूर' (पाबंदीशुदा व्यक्ति) को उसका मशहूर बेटा या कोई गुलाम हिबा (दान) किया गया और उसने दावा किया कि "यह गुलाम मेरा बेटा है", तो वह आज़ाद हो जाएगा और उस पर अपनी क़ीमत की सई लाज़िम होगी जैसा कि खुद आज़ाद करने की सूरत में हुक्म था। और अगर किसी औरत से निकाह किया तो निकाह सही है और देखा जाएगा कि उसका 'महर-ए-मिस्ल' (समान मेहर) क्या है और जो उसने मेहर मुक़र्रर किया है वह क्या है। पस जो मिक्दार दोनों में से कम हो वह उसके ज़िम्मे लाज़िम होगी। और सई की मिक्दार में से जो महर-ए-मिस्ल से ज़्यादा है उसे कम किया जाएगा। और अगर उसे दुखूल (मिलन) से पहले तलाक दी तो उसके माल से आधा मेहर वाजिब होगा क्योंकि महर-ए-मिस्ल की मिक्दार तय करना और मुक़र्रर मेहर को दुखूल से पहले तलाक पर आधा देना 'हुक्म-ए-नस्स' (धार्मिक पाठ का आदेश) है यानी नस्स से साबित है। इसी तरह अगर चार औरतों से निकाह किया या हर रोज़ एक औरत से निकाह किया और तलाक दी तो भी यही हुक्म है, यह 'मबसूत' में है। और 'महजूरा' (पाबंदीशुदा औरत) महजूर मर्द की तरह है। पस अगर महजूरा औरत ने अपना निकाह अपने 'कुफ़ू' (बराबर के जोड़) में किसी मर्द से किया तो जायज़ है, यह 'फ़तावा क़ाज़ी ख़ान' में है। अगर कोई औरत अपना माल बर्बाद करने के कारण महजूरा के रूप में मशहूर हुई और उसने किसी मर्द से अपने महर-ए-मिस्ल पर या कम या ज़्यादा पर निकाह किया और उसका कोई वली (संरक्षक) नहीं है, फिर काज़ी के पास उसका मामला गया, तो अगर मर्द ने उसके साथ दुखूल न किया हो, जबकि वह उसका कुफ़ू हो और औरत ने उसके साथ महर-ए-मिस्ल या ज़्यादा पर या ऐसी कमी पर जैसे लोग बर्दाश्त कर लेते हैं निकाह किया हो, तो निकाह जायज़ है और मशायख ने फ़रमाया कि यह हुक्म जो किताब में ज़िक्र है इमाम...

1. मिसाल के तौर पर गुलाम बीस साल का और दावेदार चालीस साल का हो।
2. 'बिन्नस्स' यानी आयत से साफ़ साबित है कि मुक़र्रर किया गया आधा मेहर दिया जाए और महर-ए-मिस्ल बयान के बाद मुक़र्रर हो चुका।
3. 'महजूरा' यानी उस बर्बादी की वजह से वह हजर (पाबंदी) की हक़दार ठहरी; इसी हालत में बालिग हुई।

یا صدقہ کیا تو جائز نہیں ہے لیکن اگر غلام آزاد کیا تو جائز ہے مگر غلام اپنی قیمت کے واسطے سعی کرے گا جیسا کہ قبل اجازت کے حکم تھا اور اگر اس نے خرید و فروخت اس قدر غبن پر کی جس میں لوگ خسارہ شمار کرتے ہیں مگر اس قدر خسارہ برداشت کر لیتے ہیں تو جائز ہے اور اگر اس قدر خسارہ ہو کہ لوگ برداشت نہیں کرتے ہیں تو جائز نہیں ہے اور اگر کسی خاص غلام کی خرید یا فروخت کے واسطے اجازت دی ہو تو جائز ہے مگر یہ اجازت تمام چیزوں کے واسطے کافی نہ ہوگی یہ محیط میں ہے۔

اگر اس نے اپنے غلام کو مدبر کیا تو جائز ہے پھر اگر مولیٰ مر گیا اور اس سے کوئی طریقہ رشد کا نہ پایا گیا تو وہ غلام اپنی قیمت کے واسطے بجائے مدبر ہونے کے سعی کرے گا کذافی الوجیز اور اگر اس کی باندی کے بچہ پیدا ہوا اور اس نے نسب کا دعویٰ کیا تو صحیح ہے اور نسب ثابت ہوگا اور بچہ بلا سعایت آزاد ہوگا اور اس کی ماں مولیٰ کے مرنے کے بعد بلا سعایت آزاد ہو جائے گی اور یہ حکم اس وقت ہے کہ بچہ کا علوق اس کی ملک میں ہوا ہو اور اگر اس کی ملک میں نہ ہوا ہو اور اس نے نسب کا دعویٰ کیا تو نسب ثابت ہوگا لیکن اس کا بچہ سعایت کر کے قیمت ادا کر کے آزاد ہوگا اور اس کی ماں مولیٰ کے مرنے پر سعایت کر کے آزاد ہوگی اور اگر اس باندی کا کوئی بچہ معلوم نہ ہوتا اور اس نے دعویٰ کیا کہ یہ میری ام ولد ہے تو بمنزلہ ام ولد کے قرار دی جائے گی کہ اس کو فروخت نہیں کر سکتا ہے اور اگر آزاد ہوئی تو تمام قیمت کے واسطے سعی کرے گی یہ محیط میں ہے اور اگر اس کا کوئی غلام ہو کہ اس کی ملک میں نہ پیدا ہوا ہو اور اس نے کہا کہ یہ میرا بیٹا ہے حالانکہ ایسا شخص اس مدعی سے پیدا ہو سکتا ہے تو وہ اس کا بیٹا قرار دیا جائے گا اور آزاد ہو جائے گا اور اپنی تمام قیمت کے واسطے سعی کرے گا یہ مبسوط میں ہے۔

فرمایا کہ اگر ایسا شخص ہو کہ اس سے کوئی راہ ہدایت کی پائی نہیں جاتی ہے اور اس نے اپنے باپ کو خریدا اور مشہور ہے کہ یہ اس کا باپ ہے اور قبضہ کیا تو خرید جائز ہے اور وہ اس کی طرف سے آزاد ہو جائے گا پھر مذکور ہے کہ مشتری اپنے بائع کو اس کی قیمت کی ضمان نہ دے گا بلکہ وہی غلام اپنی قیمت سعایت کر کے ادا کرے گا اور اگر اپنے بیٹے کو خریدا اور معروف ہے کہ یہ اس کا بیٹا ہے اور قبضہ کر لیا تو خرید فاسد ہے مگر وقت قبضہ کے وہ بیٹا آزاد ہو جائے گا پھر اپنی قیمت سعی کر کے بائع کو ادا کرے گا اور بائع مال مشتری میں سے کچھ نہیں لے سکتا ہے یہ محیط میں ہے۔

اگر محجور کو اس کا معروف بیٹا یا کوئی غلام ہبہ کیا گیا اور اس نے دعویٰ کیا کہ یہ غلام میرا بیٹا ہے تو وہ آزاد ہو جائے گا اور اس کو اپنی قیمت کی سعایت لازم ہوگی جیسا کہ خود آزاد کرنے کی صورت میں حکم تھا اور اگر کسی عورت سے نکاح کیا تو نکاح صحیح ہے اور دیکھا جائے گا کہ اس کا مہر المثل کیا ہے اور جو اس نے مہر مقرر کیا ہے وہ کیا ہے پس جو مقدار دونوں میں سے کم ہو وہ اس کے ذمہ لازم ہوگی اور مقدار سعی میں سے جس قدر مہر مثل سے زیادہ ہے کم کیا جائے گا اور اگر اس کو قبل دخول کے طلاق دی تو اس کے مال سے نصف مہر واجب ہوگا کیونکہ تسمیہ مقدار مہر المثل میں اور تنصیف مہر مقررہ کی طلاق قبل دخول کے دینا حکم نص یعنی ثابت بالنص ہے اسی طرح اگر چار عورتوں سے نکاح کیا یا ہر روز ایک عورت سے نکاح کیا اور طلاق دی تو بھی یہی حکم ہے یہ مبسوط میں ہے اور عورت محجورہ مثل مرد محجور کے ہے پس اگر عورت محجورہ نے اپنا نکاح اپنے کفو میں سے مرد سے کیا تو جائز ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر کوئی عورت بسبب اپنا مال برباد کرنے کے محجورہ شائع ہوئی اور اس نے کسی مرد سے اپنے مہر مثل پر یا کم یا زیادہ پر نکاح کیا اور اس کا کوئی ولی نہیں ہے پھر قاضی کے پاس اس کا مرافعہ ہوا پس اگر مرد نے اس کے ساتھ دخول نہ کیا ہو حالانکہ اس کا کفو

ہو اور عورت نے اس کے ساتھ مہر مثل یا زیادہ پر یا ایسی کمی پر جیسے لوگ برداشت کر لیتے ہیں نکاح کیا ہو تو نکاح جائز ہے اور مشایخ نے فرمایا کہ یہ حکم جو کتاب میں مذکور ہے امام...

۱۔ مثلاً غلام بیس برس کا اور قائل چالیس برس کا ہو۔ ۲۔ بالنص یعنی آیت سے صریح ثابت ہے کہ نصف مہر مقررہ دیا جائے اور مہر مثل بعد بیان کے مقرر ہو چکا۔ ۳۔ محجورہ یعنی اس بربادی کی وجہ سے وہ مستحق حجر ٹھہری ہے اسی حالت میں بالغ ہوئی۔

Fatawa Alamgiri ..... Vol (4) (438) Kitab al-Hajar (The Book of Interdiction)

This is the final view of Imam Azam (Abu Hanifa) and Imam Abu Yusuf, and some have stated that it is the unanimous consensus, which is the apparent position. It follows that Imam Muhammad retracted his previous view and aligned with Imam Azam and Imam Abu Yusuf regarding the validity of marriage without a *Wali* (guardian). If a woman marries a compatible match (*Kufu*) for a dowry (*Mahr*) significantly less than the customary dowry (*Mahr-e-Mithl*)—to a degree that is socially unacceptable—the marriage is valid, but the husband will be told to either complete the *Mahr-e-Mithl* or decline. If he refuses, the Judge (*Qadi*) shall dissolve the marriage. Some of our scholars have stated that this ruling follows Imam Azam's principle: that if a woman marries for an unacceptably low dowry, the guardians have the right to object, and the husband is given the choice to complete the dowry or have the marriage dissolved. However, according to the *Sahibayn* (Abu Yusuf and Muhammad), such a dowry is valid on the woman's part and guardians have no right to object. Other scholars argue this itself is the view of the *Sahibayn*.

If the husband chooses annulment (*faskh*), he is not liable for any amount of dowry, whether small or large, even if the separation originated from him (as mentioned in *Al-Dhakheerah*). If she marries a non-compatible match (*Ghair-Kufu*) for a *Mahr-e-Mithl*, the Judge has the authority to dissolve the marriage (as per *Al-Muheet*). If a *Safihah* woman (one interdicted for financial recklessness) enters into *Khul'* (divorce at her request) for a sum of money, it is valid, but payment of the money is not obligatory upon her immediately or in the future. If the divorce was uttered in explicit terms of *Talaq*, it is not an irrevocable (*Ba'in*) divorce but a revocable (*Raj'i*) one; the man retains the right to return to her if the marriage was consummated. However, if the word "*Khul'*" was used, it becomes an irrevocable divorce. This ruling differs from that of a "righteous female slave" (*Amat-e-Saliha*); if she initiates *Khul'*, the divorce is irrevocable regardless of whether explicit terms or the word *Khul'* were used, because if payment is not due immediately, it will be due in the future. If she did so with her master's permission, payment is due immediately; otherwise, it is due later (as per *Fatawa Qazi Khan*). The Zakat of a *Safihah* is to be taken from her wealth and spent on her children, spouse, and relatives for whom she is responsible for maintenance. The fundamental principle is that in matters of divine obligations (like Hajj and Zakat) or human rights, the *Safihah* and a financially sound person are equal because both are subject to legal obligations. The Judge will give the Zakat amount to the *Safihah* for

distribution but will send a trustworthy person with her to ensure it is spent only on legitimate Zakat recipients (as per *Sharh Hidayah*).

If she requests funds from the Judge to provide for relatives whose maintenance is her responsibility as a form of "joining ties of kinship," the Judge shall grant the request but will not hand the money directly to her. Instead, the Judge will give it directly to the relative. In this matter, the Judge will not accept her word alone unless witnesses establish the relationship and the relative's poverty (as per *Al-Mabsut*). It is further stated that the acknowledgment of lineage (*nasab*) by an interdicted man (*Safih*) is only accepted in four cases: father, son, wife, and a freed slave (*Mawla al-Atāqah*). For others, it is not accepted. If the interdicted person is a woman (*Safihah*), her acknowledgement is accepted for her son, husband, and freed slave, but not for her father. If lineage is established for these persons, and others are proven via witnesses, their maintenance is due from the *Safih*'s wealth. If no witnesses exist and only the *Safih* acknowledges them, maintenance is not mandatory. Similarly, if a *Safihah* acknowledges an obligation for past maintenance of her "wife" (likely referring to a *Safih* man's wife or a general legal template), it will not be accepted without witnesses.

1: *Amat*: A mature female slave who is well-behaved. 2: *Musleh*: One who conducts affairs correctly, as opposed to a *Safih/Safihah* who is reckless or foolish in management.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द (4) (438) किताब-अल-हजर

इमाम आज़म और इमाम अबू यूसुफ़ का अंतिम कथन यही है, और कुछ ने कहा है कि यह सभी का सर्वसम्मत मत है और यही स्पष्ट है। इससे यह प्रतीत होता है कि इमाम मुहम्मद ने इमाम आज़म और इमाम अबू यूसुफ़ के इस मत की ओर वापसी की है कि वली (अभिभावक) के बिना निकाह जायज़ है। यदि किसी महिला ने अपनी बराबरी (कुफ़ू) के पुरुष से महरे-मिस्ल (प्रचलित मेहर) से इतनी कम राशि पर निकाह किया जिसे लोग सामान्यतः स्वीकार नहीं करते, तो निकाह तो जायज़ है, लेकिन पति से कहा जाएगा कि यदि वह चाहे तो महरे-मिस्ल पूरा कर दे, अन्यथा मना कर दे। यदि उसने मना किया, तो काज़ी दोनों के बीच अलगाव (तलाक़) करा देगा। हमारे कुछ विद्वानों (मशाइख़) ने कहा है कि यह हुक्म इमाम आज़म के मत पर आधारित है, जिनके अनुसार यह नियम है कि यदि महिला महरे-मिस्ल से बहुत कम पर निकाह करती है, तो वली को आपत्ति का अधिकार होगा। पति को विकल्प दिया जाएगा कि या तो वह महरे-मिस्ल पूरा करे या काज़ी अलगाव करा दे। साहिबैन के अनुसार, ऐसा मेहर महिला की ओर से सही है और वली को आपत्ति का अधिकार नहीं है। कुछ विद्वानों ने कहा कि यह साहिबैन के ही मत पर है।

यदि पति ने निकाह रद्द (फ़स्ख़) करना चुना, तो उस पर मेहर की कोई राशि (कम या ज़्यादा) अनिवार्य नहीं होगी, भले ही अलगाव पति की ओर से हुआ हो, यह 'ज़ख़ीरा' में है। यदि महिला ने गैर-कुफ़ू (जो उसके स्तर का न हो) से महरे-मिस्ल पर निकाह किया, तो काज़ी को अलगाव का अधिकार है, यह 'मुहीत' में है। और यदि किसी सफ़ीहा (आर्थिक रूप से नासमझ) महिला ने पति से कुछ धन के बदले खुला (पत्नी द्वारा तलाक़ की मांग) किया, तो यह जायज़ है, लेकिन उस पर धन देना अनिवार्य नहीं होगा—न तुरंत और न भविष्य में। फिर यदि तलाक़ स्पष्ट शब्दों में हुआ है, तो यह 'बाइन' (अंतिम) तलाक़ नहीं होगा बल्कि 'रजई' (वापसी योग्य) होगा, पति को इद्दत के दौरान वापसी का अधिकार होगा यदि संभोग हो चुका हो। लेकिन यदि 'खुला' शब्द का प्रयोग किया गया है, तो 'बाइन' तलाक़ होगा। यह हुक्म 'अमत-ए-सालिहा' (नेक दासी) के विरुद्ध है, क्योंकि यदि ऐसी दासी खुला करे तो तलाक़ 'बाइन' होगा चाहे शब्द स्पष्ट हों या खुला के हों, क्योंकि यदि धन अभी अनिवार्य नहीं है तो भविष्य में होगा। यदि दासी ने मालिक की अनुमति से खुला किया है, तो धन तुरंत देना होगा, और यदि बिना अनुमति के है, तो बाद में देना होगा। 'फ़तावा काज़ी खान' के अनुसार, सफ़ीहा की ज़कात उसके धन से निकालकर उसके बेटे, पत्नी और उन रिश्तेदारों पर खर्च की जाएगी जिनका भरण-पोषण उस पर अनिवार्य है। मूल नियम यह है कि अल्लाह के अधिकारों (जैसे हज और ज़कात) या

बंदों के अधिकारों के मामले में सफ़ीहा और सुलझा हुआ व्यक्ति समान हैं, क्योंकि सफ़ीहा पर भी धार्मिक आदेश लागू होते हैं। काज़ी ज़कात की राशि सफ़ीहा को देगा ताकि वह खर्च करे, लेकिन साथ में एक ईमानदार व्यक्ति को भेजेगा ताकि वह राशि केवल ज़कात के कार्यों में ही खर्च हो।

यदि उसने काज़ी से कुछ धन माँगा ताकि अपने उन रिश्तेदारों को दे सके जिनका भरण-पोषण उस पर अनिवार्य है, तो काज़ी उसकी प्रार्थना स्वीकार करेगा लेकिन धन उसके हाथ में नहीं देगा, बल्कि स्वयं उस रिश्तेदार को देगा। इस मामले में काज़ी केवल उसके कहने पर विश्वास नहीं करेगा जब तक कि गवाह रिश्तेदारी और रिश्तेदार की गरीबी साबित न कर दें। 'मबसूत' में कहा गया है कि सफ़ीह पुरुष के वंश (नसब) स्वीकार करने की पुष्टि केवल चार स्थितियों में होगी: पिता, पुत्र, पत्नी और आज़ाद करने वाला मालिक। इसके अलावा किसी और के दावे की पुष्टि नहीं होगी। यदि सफ़ीहा महिला हो, तो तीन स्थितियों में पुष्टि होगी: पुत्र, पति और आज़ाद करने वाला मालिक। पिता के वंश के दावे की पुष्टि नहीं होगी। फिर यदि इन लोगों के मामले में पुष्टि हो गई और अन्य लोग गवाहों से साबित हुए, तो उनका भरण-पोषण सफ़ीह के धन से अनिवार्य होगा। यदि केवल सफ़ीह ने स्वीकार किया और गवाह नहीं हैं, तो भरण-पोषण अनिवार्य नहीं होगा। इसी प्रकार, यदि सफ़ीहा महिला ने अपनी पत्नी (यहाँ संभवतः पुरुष के लिए संदर्भ है या त्रुटि) के पिछले दिनों के अनिवार्य भरण-पोषण को स्वीकार किया, तो बिना गवाहों के इसकी पुष्टि नहीं होगी।

1: अमत यानी बालिग दासी जिसका व्यवहार ठीक हो। 2: मुसलेह (مصلح) वह जो सही ढंग से काम करता हो, सफ़ीहा (बेवकूफ) के विपरीत।

اعظمؒ اور آخر قول امام ابو یوسفؒ کا ہے اور بعضوں نے فرمایا کہ بالاتفاق سب کا قول ہے اور یہی ظاہر ہے پس اس سے ظاہر ہوتا ہے کہ امام محمدؒ نے امام اعظمؒ و امام ابو یوسفؒ کے قول کی طرف کہ نکاح بدوں ولی کے جائز ہے رجوع کیا ہے۔ اگر اس عورت نے کفو سے مہرِ مثل سے اس قدر کم پر کہ جس کی لوگ برداشت نہیں کرتے ہیں نکاح کیا تو نکاح جائز ہے مگر شوہر سے کہا جائے گا کہ تیرا جی چاہے تو اس کا مہرِ مثل پورا کر دے ورنہ انکار کر پس اگر اس نے انکار کیا تو قاضی دونوں میں تفریق کر دے گا اور ہمارے بعضے مشائخ نے فرمایا کہ یہ حکم امام اعظمؒ کے قول پر ہے کہ ان کے نزدیک یہ اصول ہے کہ اگر عورت نے مہرِ مثل سے اس قدر کمی پر جو لوگ برداشت نہیں کرتے ہیں نکاح کیا تو اولیاء کو حقِ اعتراض حاصل ہوگا اور شوہر کو اختیار دیا جائے گا کہ یا تو اس کا مہرِ مثل پورا کرے ورنہ انکار کرے کے قاضی دونوں میں تفریق کر دے اور صاحبینؒ کے نزدیک ایسی مہر اس طرح بھی عورت کی طرف سے صحیح ہے اور اولیاء کو حقِ اعتراض نہیں پہنچتا ہے اور بعضے مشائخ نے کہا کہ نہیں بلکہ یہ صاحبینؒ کے قول پر ہے۔

اگر شوہر نے فسخ کرنا اختیار کیا تو اس پر مہر کچھ قلیل یا کثیر لازم نہ ہو گا اگرچہ تفریق شوہر کی طرف سے پیدا ہوئی یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر اس عورت نے غیر کفو سے مہرِ مثل پر نکاح کیا تو قاضی کو دونوں میں تفریق کا اختیار ہے یہ محیط میں ہے اور اگر اس عورتِ سفلیہ نے شوہر سے کسی قدر مال پر خلع کیا تو جائز ہے اور اس پر مال واجب نہ ہو گا نہ فی الحال اور نہ ثانی الحال پھر اگر طلاق ایسے الفاظ سے واقع ہوئی ہو جو بابِ طلاق میں صریح ہیں تو یہ طلاقِ بائن نہیں بلکہ رجعی ہو گی کہ مرد کو اس سے رجعت کا اختیار ہو گا اگر اس کے ساتھ دخول کر چکا

ہے اور اگر بلفظ خلع طلاق دیا تو بائن واقع ہو گی اور یہ حکم بخلاف امتہِ صالحہ کے ہے کہ اگر ایسی باندی نے اپنے شوہر سے خلع کیا تو طلاقِ بائن واقع ہو گی خواہ بلفظ صریح ہو یا بلفظ خلع ہو کیونکہ عوض اگر فی الحال واجب نہ ہو تو ثانی الحال واجب ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے۔ اگر ایسی باندی نے باجازت مولیٰ خلع کیا ہو تو مال فی الحال واجب ہو گا اور اگر بلا اجازت مولیٰ ہو تو اس پر بعد حق کے ادائے مال واجب ہو گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے اور سفلیہ کی زکوٰۃ سفلیہ کے مال سے نکال کر اس کے بیٹے وزوجہ اور اس کے ذوی الارحام پر جن کا نفقہ اس پر واجب ہے خرچ کرے گا اور اصل اس باب میں یہ ہے کہ جو مالِ سلیہ پر باب اللہ تعالیٰ واجب ہوا جیسے حج وزکوٰۃ یا حق العباد واجب ہوا تو اس میں سفلیہ اور مصلح دونوں یکساں ہیں کیونکہ سفلیہ بھی مخاطبِ خطابِ تکلیفی ہے مگر قاضی بقدر زکوٰۃ کے سلیہ کو دے دے گا تا کہ زکوٰۃ کے مصارف میں خرچ کرے لیکن اس کے ساتھ ایک شخص امین روانہ کرے گا تا کہ اور کسی مصرف میں سوائے مصرفِ زکوٰۃ کے خرچ نہ کرے یہ یعنی شرح ہدایہ میں ہے۔

اگر اس نے قاضی سے کچھ مال طلب کیا تا کہ اپنے اہل قرابت کو جن کا نفقہ اس پر واجب ہے بطور صلہ رحم کے دے تو قاضی اس کی درخواست منظور کرے گا مگر مال اس کے ہاتھ میں نہ دے گا بلکہ خود اس کے ذی رحم محرم کو دے دے گا اور اس باب میں قاضی اس کا قول قبول نہ کرے گا بلکہ جب گواہ اس کی قرابت پر اور قرابتی کی تنگدستی پر قائم نہ ہوں تب تک ایسا نہ کرے یہ مبسوط میں ہے اور فرمایا کہ سفیہ مرد کے قول کی اقرارِ بالنسَب میں تصدیق نہ ہو گی مگر چار صورت میں ایک باپ دوسرا بیٹا تیسرا زوجہ چوتھا مولیٰ العتاقہ اور ان کے ماسوائے میں تصدیق نہ ہو گی اور اگر عورت سفلیہ ہو تو تین صورتوں میں بیٹا و شوہر و مولیٰ العتاقہ اور والد کے اقرارِ نسب کی تصدیق نہ ہو گی پھر اگر ان لوگوں کے حق میں اس کے اقرار کی تصدیق ہوئی اور ماسوائے ان کے اور لوگ بھی گواہوں سے ثابت ہوئے تو ان کا نفقہ بھی سفیہ کے مال

سے واجب ہو گا اور اگر اور لوگ گواہوں سے ثابت نہ ہوئے بلکہ فقط سفیہ نے اقرار کیا تو نفقہ واجب نہ ہو گا ایسے ہی اگر سفلیہ نے اپنی عورت کے گزشتہ ایام کے نفقہ واجبہ کا اپنے اوپر اقرار کیا تو بدوں گواہوں کے اس کی تصدیق نہ ہو گی۔

۱: امتہ یعنی باندی بالغہ جس کا چال چلن درست ہو۔ ۲: مصلح جو ڈھنگ سے چلتا ہو برخلاف سفلیہ کے جو بے ڈھنگ بیوقوف ہوتا ہے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (449) Kitab al-Hajj (The Book of Pilgrimage)

This is mentioned in 'Al-Muhit'. If a *safih* (a person who is mentally deficient or a spendthrift) takes an oath by Allah, or vows to offer a *hadi* (sacrificial animal) or *sadaqah* (charity), or performs *zihar* (a pre-Islamic form of divorce/estrangement) with his wife, he shall not be liable for any financial obligation. Instead, he must fulfill the expiation (*kaffarah*) for his oath and *zihar* by fasting; this is according to 'Al-Kafi'.

If he performs *zihar* and emancipates a slave as expiation, this slave shall not suffice for the expiation of his *zihar*. Instead, the slave must work to pay for his own value, and the *safih* is obligated to fast for two consecutive months. If this *mahjoor* (a person under legal restriction) kills someone by mistake, the *diyat* (blood money) shall be a responsibility of his supporting kin (*aqilah*). Similarly, if he kills someone with a staff (semi-intentional), the *diyat* shall be due from his kin in an aggravated form. He cannot discharge the expiation by freeing a slave; rather, he must fast for two consecutive months. If he frees a slave as expiation, it will not be valid as per the rules of *zihar*, and the slave will be required to work and pay his price; this is in 'Al-Muhit'. If a transgressor fasts for one month and then reforms, nothing except the truth is permissible for his expiation, similar to the ruling for a destitute person who becomes wealthy; this is in 'Al-Mabsut'. If the *safih* intends to perform the obligatory Hajj (*Hajj-al-Islam*), he shall not be prevented, but the judge (*Qazi*) shall not give him the travel expenses directly for fear that he might spend extravagantly on the way. Instead, the judge will hand the money over to a trustworthy pilgrim to spend on him in a proper manner. If he intends to perform Umrah, he shall not be prohibited as a matter of *istihsan* (juristic preference), though logically (*qiyas*) he should be prohibited. He shall not be prevented from performing *Hajj al-Qiran* or from driving the sacrificial animal (*suq al-badnah*); this is in 'Tabyin'. A *Qarin* (one performing Qiran) is then obligated to offer a *hadi*. According to us, the price of a goat is sufficient for him, but offering a *badnah* (a large animal like a camel or cow) is superior; this is in 'Al-Mabsut'. If he commits a violation (*jinayah*) while in *Ihram*, it must be seen: if it is a violation for which expiation through fasting is permissible, such as hunting or shaving the head, he shall not be allowed to pay the expiation with money but must fast. If it is a violation for which expiation by fasting is not valid, such as shaving the head without excuse, applying perfume, or omitting obligatory acts, then a *dam* (sacrificial animal penalty) is mandatory. However, the *mahjoor* shall not be allowed to perform the sacrifice immediately; rather, it shall be delayed until

he reforms. His status is like that of a poor man who possesses no wealth or a slave who commits an offense while in *Ihram*; this is in 'Tabyin'.

If he has sexual intercourse with his wife after the standing at Arafat (*Wuquf-e-Arafah*), a *badnah* becomes mandatory, and it shall be delayed until he reforms. If he has intercourse before the standing at Arafat, he shall not be prevented from receiving funds for the completion of his *Ihram* and for returning next year to make up for it (*qaza*), but he shall be prohibited from paying the expiation financially. The ruling for Umrah is like that of Hajj concerning the *mahjoor*. If the *mahjoor* performs all rites of Hajj except for the *Tawaf-e-Ziyarat* and returns to his family without performing the *Tawaf-e-Sadr* (farewell circumambulation), he shall be granted allowance for the expenses to return for the Tawaf. On his return, he shall perform the same acts he performed at the beginning of Hajj, but the person in charge of his maintenance shall be ordered not to give him the return expenses. Then, this restricted person shall perform the Tawaf in his presence. If he returns to his family after performing Tawaf in a state of violation, he shall not be granted travel expenses for a return journey; however, a *badnah* for *Tawaf-e-Ziyarat* and a goat for *Tawaf-e-Sadr* will be mandatory upon him, to be fulfilled after he reforms. If he is prevented (*mahsur*) during Hajj, the guardian should send a *hadi* so that he may become *halal* (exit Ihram); this is in 'Al-Mabsut'. If he enters *Ihram* for a voluntary (*tatawwu*) Hajj or Umrah, the judge shall provide him with sufficient maintenance; this is in 'Fatawa Qazi Khan'. If this *mahjoor* enters *Ihram* for a voluntary Hajj, then for its makeup (*qaza*)...

1. *Suq*... Meaning driving the sacrificial *badnah* (camel or cow) with oneself is permissible. He shall not exit the *Ihram* until the sacrifice is made on the 10th of Dhul-Hijjah, and he should perform Umrah before that as part of *Hajj al-Qiran*.

यह 'मुहीत' में है। यदि किसी सफ़ीह (कम-अक्ल/अपव्ययी) ने अल्लाह की कसम खाई, या हदी (बलि) या सदके की मन्नत मानी, या अपनी पत्नी से ज़ीहार (एक प्रकार का अलगाव) किया, तो उस पर कोई वित्तीय दायित्व नहीं होगा। इसके बजाय, वह रोज़े रखकर अपनी कसम और ज़ीहार का कफ़्फ़ारा (प्रायश्चित) अदा करेगा, यह 'काफ़ी' में है।

यदि उसने अपनी पत्नी से ज़ीहार किया और कफ़्फ़ारे में किसी गुलाम को आज़ाद किया, तो यह गुलाम उसके ज़ीहार के कफ़्फ़ारे के लिए पर्याप्त नहीं होगा। इसके बजाय, गुलाम स्वयं मेहनत करके अपनी कीमत अदा करेगा, और सफ़ीह पर अनिवार्य होगा कि वह लगातार दो महीने तक रोज़े रखे। यदि इस महजूर (कानूनी रूप से प्रतिबंधित व्यक्ति) ने किसी की गलती से हत्या कर दी, तो दियत (रक्त मूल्य) उसकी सहायक बिरादरी पर अनिवार्य होगी। इसी तरह, यदि उसने लाठी से किसी की हत्या की, तो दियत उसकी सहायक बिरादरी पर सख्ती के साथ अनिवार्य होगी। फिर वह गुलाम आज़ाद करके कफ़्फ़ारा अदा नहीं कर सकता, बल्कि लगातार दो महीने के रोज़े रखेगा। यदि उसने कफ़्फ़ारे में गुलाम आज़ाद किया, तो ज़ीहार की तरह कफ़्फ़ारा अदा नहीं होगा, और गुलाम पर अपनी कीमत चुकाने की जिम्मेदारी होगी; यह 'मुहीत' में है। यदि किसी गुमराह व्यक्ति ने एक महीने के रोज़े रखे और फिर सुधर गया, तो उसके कफ़्फ़ारे के लिए सत्य के अलावा कुछ और जायज़ नहीं है, जैसा कि निर्धन के धनी हो जाने की स्थिति में आदेश है; यह 'मबसूत' में है। यदि सफ़ीह ने हज्ज-अल-इस्लाम (अनिवार्य हज) का इरादा किया, तो उसे रोका नहीं जाएगा, लेकिन हज का काज़ी उसे खर्चा नहीं देगा इस डर से कि वह रास्ते में फिजूलखर्ची न करे। इसके बजाय, वह किसी विश्वसनीय हाजी को पैसा देगा जो उचित तरीके से रास्ते में उस पर खर्च करे। यदि उसने उमराह का इरादा किया, तो इस्तिहसानन (पुण्य की दृष्टि से) उसे नहीं रोका जाएगा, हालांकि कयास (तर्क) के अनुसार रोका जाना चाहिए। उसे हज्जे-किरान और बलि का जानवर साथ ले जाने से भी नहीं रोका जाएगा; यह 'तबीन' में है। फिर क़ारिन (किरान करने वाला) पर हदी (बलि) अनिवार्य है, और हमारे अनुसार उसके लिए एक बकरी की कीमत पर्याप्त है, लेकिन 'बदना' (ऊंट/गाय) बेहतर है; यह 'मबसूत' में है। यदि उसने अपने एहराम में कोई उल्लंघन (जिनायत) किया, तो यह देखना होगा कि यदि वह ऐसा उल्लंघन है जिसका कफ़्फ़ारा रोज़े से दिया जा सकता है, जैसे शिकार करना या सिर मुंडवाना आदि, तो उसे धन से कफ़्फ़ारा देने की अनुमति नहीं दी जाएगी, बल्कि वह रोज़े रखेगा। और यदि उल्लंघन ऐसा है जिसमें रोज़े से कफ़्फ़ारा नहीं होता, जैसे बिना कारण सिर मुंडवाना, खुशबू लगाना या

वाजिबात छोड़ना, तो उस पर 'दम' (बलि) अनिवार्य होगा। लेकिन महजूर को तुरंत बलि देने की अनुमति नहीं होगी, बल्कि इसे तब तक के लिए टाल दिया जाएगा जब तक वह सुधर न जाए। उसकी स्थिति उस गरीब जैसी होगी जिसके पास धन नहीं है, या उस गुलाम जैसी जिसने एहराम में अपराध किया हो; यह 'तबीन' में है।

यदि उसने अराफ़ात में ठहरने (वक़ूफ़-ए-अरफ़ा) के बाद अपनी पत्नी से संभोग किया, तो उस पर 'बदना' अनिवार्य होगा और इसे उसके सुधरने तक के लिए टाल दिया जाएगा। यदि उसने वक़ूफ़-ए-अरफ़ा से पहले संभोग किया, तो उसे एहराम पूरा करने के खर्च और अगले साल उसकी कज़ा (पुनरावृत्ति) के लिए लौटने के खर्च से नहीं रोका जाएगा, लेकिन कफ़्फ़ारे से रोका जाएगा। उमराह का नियम भी महजूर के मामले में हज जैसा ही है। यदि महजूर ने तवाफ़-ए-ज़ियारत के अलावा हज के सभी कार्य पूरे कर लिए और अपने घर लौट आया और तवाफ़-ए-सद्र (विदाई तवाफ़) नहीं किया, तो उसे वापस जाने के लिए खर्च की अनुमति दी जाएगी। वह वापसी में वही कार्य करेगा जो उसने हज की शुरुआत में किए थे, लेकिन उसके खर्च का संरक्षक उसे वापसी का खर्च नहीं देगा। फिर वह व्यक्ति संरक्षक की मौजूदगी में तवाफ़ करेगा। यदि वह उल्लंघन की स्थिति में तवाफ़ करके घर लौट आया, तो उसे वापसी के खर्च की अनुमति नहीं मिलेगी, लेकिन उस पर तवाफ़-ए-ज़ियारत के लिए एक 'बदना' और तवाफ़-ए-सद्र के लिए एक बकरी अनिवार्य होगी, जिसे वह सुधरने के बाद अदा करेगा। यदि वह हज के दौरान रास्ते में रुक गया (महसूर हो गया), तो संरक्षक को चाहिए कि वह एक हदी भेजे ताकि वह एहराम से हलाल (मुक्त) हो सके; यह 'मबसूत' में है। यदि उसने स्वैच्छिक (ततव्वु) हज या उमराह का एहराम बांधा, तो काज़ी उसे पर्याप्त खर्च देगा; यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है। यदि महजूर ने नफ़्ल हज का एहराम बांधा, तो उसकी कज़ा के लिए...

1. सूक (सथ ले जाना) ... यानी अपने साथ बलि के लिए ऊंट या गाय ले जाना जायज़ है। वह तब तक एहराम से बाहर नहीं होगा जब तक कि १० ज़ुल-हिज्जा को बलि न दे दी जाए और उससे पहले वह हज्जे-किरान के तौर पर उमराह पूरा करे।

ہوگی یہ محیط میں ہے۔ اگر سفیہ نے اللہ تعالیٰ کی قسم کھائی یا ہدی یا صدقہ نذر مانا یا اس نے اپنی عورت سے مظاہرت کی اس کے ذمہ مال لازم نہ ہوگا بلکہ اپنی قسم و ظہار کا کفارہ روزہ رکھ کر ادا کرے یہ کافی میں ہے۔

اگر اپنی عورت سے مظاہرت کی اور کفارہ میں غلام آزاد کیا تو یہ غلام اس کے کفارہ ظہار کی ادا کے واسطے کافی نہ ہوگا بلکہ غلام اپنی قیمت سعی کر کے ادا کرے گا اور سفیہ پر واجب ہوگا کہ پیاپے دو مہینہ تک روزے رکھے اور اگر اس محجور نے کسی کو خطا سے قتل کیا تو دیت اس کی مدد گار برادری پر واجب ہوگی اسی طرح لاٹھی سے اگر کسی کو قتل کیا تو دیت اس کی مدد گار برادری پر بطور تغلیظ واجب ہوگی پھر وہ بردہ آزاد کر کے کفارہ نہیں ادا کر سکتا ہے بلکہ پیاپے دو مہینہ تک روزے رکھے اور اگر کفارہ میں غلام آزاد کیا تو مثل ظہار کے کفارہ ادا نہ ہوگا اور غلام پر واجب ہوگا کہ سعی کر کے اپنی قیمت ادا کرے یہ محیط میں ہے۔ اگر مفسد نے ایک مہینہ تک روزے رکھے پھر مصلح ہو گیا تو پھر اس کے کفارہ سے سوائے حق کے اور کچھ روا نہیں ہے جیسا کہ تنگدست کے غنی ہو جانے میں حکم ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر سفیہ نے حج الاسلام کا قصد کیا تو منع نہ کیا جائے گا مگر قاضی حج کا خرچہ اس کو نہ دے گا اس خوف سے کہ راہ میں اسراف کے ساتھ خرچ نہ کرے بلکہ کسی شخص حاجی ثقہ کو دے دے گا کہ بطور معروف راہ میں اس پر خرچ کرے اور اگر ایک عمرہ کا قصد کیا تو استحساناً منع نہ کیا جائے گا اور قیاساً منع کیا جائے گا اور قرآن سے منع نہ کیا جائے گا اور نہ سوق بدنہ سے منع کیا جائے گا یہ تبیین میں ہے۔ پھر قارن پر ہدی لازم ہے اور ہمارے نزدیک اس کو بکری کی قیمت کافی ہے لیکن بدنہ افضل ہے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر اس نے اپنے احرام میں کوئی جنایت کی تو دیکھنا

چاہئے کہ اگر ایسی جنایت ہے جس میں کفارہ روزہ سے روا ہوتا ہے جیسے قتل صید اور بعد حلق سر وغیرہ تو اس کو مال سے کفارہ دینے کی قدرت نہ دی جائے گی بلکہ روزے رکھ کر ادا کرے اور اگر ایسی جنایت ہو جس میں روزے سے کفارہ ادا نہیں ہوتا ہے جیسے بلا عذر و ضرورت سر منڈوانا اور خوشبو لگانا اور واجبات کا ترک کرنا تو اس پر دم یعنی قربانی واجب ہو گی مگر محجور کوئی الحال قربانی کرنے کا قابو نہ دیا جائے گا بلکہ تاخیر کی جائے گی یہاں تک کہ مصلح ہو جائے وہ بمنزلہ ایسے فقیر کے جو مال نہیں رکھتا ہے یا غلام ماذون کے ہوگا در حالیکہ اس نے احرام میں جرم کیا ہو یہ تبیین میں ہے۔

اگر وقوف عرفہ کے بعد اس نے اپنی عورت سے جماع کیا تو اس پر بدنہ واجب ہوگا اور تاخیر دی جائے گی یہاں تک کہ مصلح ہو جائے اور اگر وقوف عرفہ سے پہلے جماع کیا تو اپنے احرام کے اتمام کے نفقہ سے اور سال آئندہ میں قضا کے واسطے عود کرنے کے نفقہ سے منع نہ کیا جائے گا مگر کفارہ سے ممنوع کیا جائے گا اور عمرہ اس حکم میں مثل حج کے ہے یعنی حق محجور میں اور اگر اس محجور نے سوائے طواف زیارت کے سب حج اسلام ادا کیا اور اپنے اہل کی طرف لوٹ آیا اور طواف صدر ادا نہ کیا تو طواف کے واسطے واپس جانے کے نفقہ کی اجازت دی جائے گی اور واپسی میں وہی افعال ادا کرے جو اس نے ابتدائے حج میں ادا کئے ہیں مگر جو شخص متولی نفقہ ہے اس کو حکم دیا جائے گا کہ واپسی میں اس کو نفقہ نہ دے پھر یہ شخص محجور اس کے سامنے طواف ادا کرے گا اور اگر حالت جنایت میں طواف کر کے اپنے اہل کی طرف واپس آیا تو اس کے طواف کے واسطے نفقہ واپسی کی اجازت نہ دی جائے گی مگر اس پر طواف زیارت کے لئے ایک بدنہ اور طواف صدر کے لئے ایک بکری واجب ہوگی کہ مصلح ہو جانے کے بعد دونوں ادا کرے اور اگر حج میں وہ محصور ہوا تو متفق متولی کو چاہئے کہ ایک ہدی بھیجے کہ اس سے وہ حلال ہو جائے یہ مبسوط میں ہے۔ اگر حج تطوع یا عمرہ تطوع کا احرام

باندھا تو قاضی اس کو نفقہ بمقد ار کفایت دے دے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر اس محجور نے حج تطوع کا احرام باندھا تو اس کی قضا کے

۱ـہ سوق ..... یعنی اپنے ساتھ قربانی کا بدنہ اونٹ یا گائے ہانک لے چلنا تو روا ہے پھر وہ احرام سے باہر نہ ہوگا جب تک کہ دسویں ذی الحجہ کو قربانی نہ ہو جائے اور عمرہ اس سے پہلے بطور قرآن کے ادا کرے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (420) Kitab al-Hajar (Book of Legal Restriction)

An allowance for travel expenses shall not be given to him except for what suffices him at home; this shall be fixed. Anything beyond that, such as increased travel expenses or the need for a mount, shall not be added. Then he shall be told: "If you wish, go for Hajj on foot," even if this *mahjur* (legally restricted person) is very wealthy and has abundant property, and the Judge provides him with a generous allowance at home, and something remains from what he is given after spending. If he says, "I will pay the fare from this and spend appropriately on my expenses," he shall be permitted, without the funds being handed over to him directly; instead, they shall be given to a trustworthy person to spend on him appropriately as he desires.

If the *mahjur* makes a will, and if this will is in accordance with the wills of people of goodness and righteousness, it is permissible. ☆

If the *mahjur* is unable to walk and remains in the state of *ihram* for many days until a necessity arises in his *ihram* such that there is a fear of illness etc. for him, then in such a state—meaning at a time of necessity—there is no fear in giving him enough from his wealth to complete his *ihram*, exit it, and return. Similarly, if he is hindered during a voluntary (*tatawwu*) *ihram*, a sacrificial animal (*hady*) shall not be sent on his behalf. However, if he wishes for it to be purchased from his allowance and sent, it may be done, and when he desires so, he shall not be prevented. If there is no room in his allowance to purchase and send a *hady*, he shall be left in *ihram* until a necessity arises as we have described. Then, at the time of necessity, a *hady* shall indeed be purchased from his wealth and sent so that he may exit his *ihram*. In such matters, consideration shall only be given to what rectifies him and his property; this is mentioned in *al-Mabsut*. If the *mahjur* makes a will, and if this will is in accordance with the wills of people of goodness and righteousness, such as for Hajj or giving to the poor, etc., through which closeness to Allah is sought, then it is permissible by way of *istihsan* (juridistic preference) and shall be executed from one-third of his property. If his will is contrary to the will of people of goodness and righteousness, its execution is not mandatory; this is in *Fatawa Qadi Khan*.

It is stated in *al-Muntaqa* that if an executor (*wasi*) hands over the property to an heir at the time of reaching puberty, even though he has reached puberty as a spendthrift (*mufsid*) deserving of legal restriction (*hajar*), it is permissible to give it, and the executor is free from liability; this is in *al-Muhit*. *The translator says: It is apparent that this follows the opinion of the two Sheikhs. According to the Great Imam [Abu Hanifa], he*

does not view legal restriction in our current subject at all; as for Abu Yusuf, there is no restriction for him before the judge's decree. There should be a difference of opinion from [Imam] Muhammad in this, and Allah knows best. Now, regarding the description of legal restriction due to *fisq* (wickedness/sin): it is clear that according to us, a *fasiq* is not legally restricted as long as he manages his property well, and original and subsequent *fisq* are equal. As for restriction due to negligence (*ghaflat*), a negligent person is one who is not a destroyer of wealth but due to negligence and not being sound of heart, does not understand beneficial transactions, incurs losses in trade, and does not desist. According to the *Sahibayn* (Abu Yusuf and Muhammad), the judge shall place such a negligent person under legal restriction; this is in *al-Kafi*. If a minor *mahjur* took a loan to pay the dower (*mahr*) for his wife, it is valid. Then, if he did not give it to the wife and spent it on some of his other needs, he shall not be held liable, neither now nor after reaching puberty. If a restricted slave took a loan and spent it, he shall not be held liable for it presently nor after manumission. If someone entrusted property to a restricted slave and he admitted to destroying it, he shall not be believed. If he becomes righteous (*muslih*) later, the circumstances of his admission shall be inquired into. Then, if he said, "I..."

Footnotes: 1. The translator says that apparently this ruling is according to the views of Imam Abu Hanifa and Abu Yusuf, because according to Abu Hanifa, there is no absolute restriction here, and according to Abu Yusuf, there is no restriction before the judge's order. Yes, there should be a difference from Imam Muhammad in this, Allah knows best. 2. "Nor after manumission" appears thus in the manuscripts; so understand thoughtfully.

सफ़र के खर्च के लिए उसे कुछ नहीं दिया जाएगा, सिवाय उस खर्च के जो उसके घर में उसके लिए पर्याप्त हो, वह निर्धारित किया जाएगा और सफ़र में सवारी या अतिरिक्त खर्च की जो ज़रूरत होती है, उसे बढ़ाया नहीं जाएगा। फिर उससे कहा जाएगा कि यदि तेरा मन चाहे तो पैदल हज के लिए जा, भले ही यह महजूर (कानूनी रूप से प्रतिबंधित व्यक्ति) बहुत समृद्ध और धनवान हो और काज़ी (न्यायाधीश) उसे उसके घर में उदारतापूर्वक खर्च देता हो, और जो दिया जाता है उसमें खर्च करने के बाद कुछ बचता हो। यदि उसने कहा कि "मैं इसमें से किराया दूँगा और अपने खर्च में उचित रूप से खर्च करूँगा," तो उसे अनुमति दी जाएगी, बिना इसके कि पैसा उसके हाथ में दिया जाए; बल्कि एक भरोसेमंद व्यक्ति को दिया जाएगा ताकि वह उसकी इच्छानुसार उचित रूप से उस पर खर्च करे।

यदि महजूर ने कोई वसीयत की, और यदि वह वसीयत नेक और भले लोगों की वसीयतों के अनुरूप हो, तो वह जायज़ है। ☆

यदि महजूर पैदल चलने में असमर्थ हो और एहराम की अवस्था में पड़ा रहे और बहुत दिन बीत जाएँ, यहाँ तक कि उसे एहराम में ऐसी ज़रूरत पेश आए कि उसे बीमारी आदि का भय हो, तो ऐसी स्थिति में, यानी ज़रूरत के समय, कोई हर्ज नहीं है कि उसके माल से उसे इतना दिया जाए कि वह अपना एहराम पूरा करके एहराम से बाहर होकर वापस आ सके। इसी तरह, यदि वह स्वैच्छिक (नफ़्ल) एहराम में रुक जाए, तो उसकी ओर से 'हद्दी' (बलि का जानवर) नहीं भेजी जाएगी। हाँ, यदि वह चाहे कि उसके खर्च में से खरीदकर भेजी जाए, तो ऐसा किया जा सकता है और जब उसने ऐसा चाहा तो उसे रोका नहीं जाएगा। और यदि उसके खर्च में हद्दी खरीदकर भेजने की गुंजाइश न हो, तो उसे एहराम में ही छोड़ दिया जाएगा जब तक कि वैसी ही ज़रूरत न आ जाए जैसी हमने ऊपर बयान की है। फिर ज़रूरत के समय उसके माल से हद्दी खरीदकर भेजी जाएगी ताकि वह अपने एहराम से बाहर आ सके। ऐसे मामलों में केवल इस बात का ध्यान रखा जाएगा कि उसका और उसके माल का सुधार हो; यह 'मबसूत' में लिखा है। यदि महजूर ने कोई वसीयत की, और यदि वह नेक और भले लोगों की वसीयतों के अनुरूप हो, जैसे हज या गरीबों को दान देना आदि जिससे ईश्वर की निकटता प्राप्त होती है, तो यह इस्तेहसानन (पुण्य समझकर) जायज़ है और उसकी संपत्ति के एक-तिहाई हिस्से से लागू होगा। और यदि उसकी वसीयत नेक लोगों की वसीयत के विरुद्ध हो, तो उसका पालन करना अनिवार्य नहीं है; यह 'फ़तावा काज़ी खान' में है।

'मुंतक़ा' में उल्लेख है कि यदि वसीयतकर्ता ने वारिस को उसके वयस्क होने पर उसका माल सौंप दिया, जबकि वह वयस्क होने पर 'मुफ़्सिद' (संपत्ति नष्ट करने वाला) और हज्र (प्रतिबंध) का हकदार था, तो देना जायज़ है और वसीयतकर्ता अपनी ज़िम्मेदारी से मुक्त हो जाएगा; यह 'मुहीत' में है। अनुवादक कहता है: स्पष्ट है कि यह शैख़ैन के मत पर आधारित है। इमाम-ए-आज़म के अनुसार, हमारे विषय में हज्र (प्रतिबंध) को बिल्कुल नहीं देखा जाता है, और इमाम अबू यूसुफ के अनुसार, काज़ी के फैसले से पहले कोई प्रतिबंध नहीं है। इसमें इमाम मुहम्मद का मतभेद होना चाहिए, और अल्लाह बेहतर जानता है। अब 'फ़िस्क़' (पाप) के कारण हज्र का बयान यह है कि स्पष्ट रूप से हमारे यहाँ फ़ासिक़ (पापी) पर प्रतिबंध नहीं लगाया जाता है जब तक कि वह अपने माल का रक्षक हो, और फ़िस्क़ चाहे जन्मजात हो या बाद में आया हो, दोनों समान हैं। जहाँ तक 'ग़फ़लत' (लापरवाही) के कारण हज्र की बात है, तो ग़ाफ़िल वह है जो माल नष्ट करने वाला न हो लेकिन लापरवाही और सरल स्वभाव न होने के कारण लाभकारी सौदों को न समझता हो और व्यापार में हानि उठाता हो और रुकता न हो, तो साहबैन (अबू यूसुफ और मुहम्मद) के अनुसार, काज़ी ऐसे लापरवाह व्यक्ति पर प्रतिबंध लगा देगा; यह 'काफ़ी' में है। यदि किसी नाबालिग महजूर ने अपनी पत्नी का मेहर अदा करने के लिए ऋण लिया, तो यह सही है। फिर यदि उसने पत्नी को नहीं दिया और अपनी कुछ अन्य ज़रूरतों में खर्च कर दिया, तो उससे कोई हिसाब नहीं लिया जाएगा, न अभी और न ही वयस्क होने के बाद। और यदि किसी प्रतिबंधित दास ने ऋण लिया और उसे नष्ट कर दिया, तो वर्तमान में उससे वसूली नहीं होगी और न ही स्वतंत्र होने के बाद। और यदि किसी व्यक्ति ने प्रतिबंधित दास के पास कोई अमानत रखी और उसने स्वीकार किया कि उसने उसे नष्ट कर दिया है, तो उसकी पुष्टि नहीं की जाएगी। और यदि वह बाद में सुधर गया, तो उसके इकरार (स्वीकृति) के बारे में फिर से पूछताछ की जाएगी। फिर यदि उसने कहा कि "मैंने..."

फुटनोट्स: 1. अनुवादक कहता है कि प्रकट रूप से यह आदेश इमाम अबू हनीफा और अबू यूसुफ के अनुसार है, क्योंकि अबू हनीफा के अनुसार यहाँ कोई पूर्ण प्रतिबंध नहीं है और अबू यूसुफ के अनुसार काज़ी के आदेश से पहले प्रतिबंध नहीं है। हाँ, इसमें इमाम मुहम्मद का मतभेद होना चाहिए, अल्लाह बेहतर जानता है। 2. "न स्वतंत्र होने के बाद" प्रतियों में इसी प्रकार है, अतः इसे विचारपूर्वक समझें।

واسطے نفقہ سفر اس کو نہ دیا جائے گا مگر جس قدر نفقہ اس کو اس کے گھر میں کفایت کرے وہ مقرر کیا جائے گا اور سوائے اس کے جو کچھ سفر میں زیادہ نفقہ وسواری کی ضرورت ہوتی ہے وہ بڑھایا نہ جائے گا پھر اس سے کہا جائے گا کہ تیرا جی چاہے تو پیدل حج کو جا اگرچہ یہ محجور بہت خوشحال کثیر المال ہو اور قاضی اس کو اس کے گھر میں فراخی کے ساتھ نفقہ دیتا ہو اور جو دیتا ہے اس میں نفقہ میں خرچ کرنے کے بعد کچھ بچتا ہو پس اس نے کہا کہ میں اس میں سے کرایہ کروں گا اور اپنے خرچ میں بطور معروف خرچ کروں گا تو اس کو اجازت دی جائے گی بدوں اس کے کہ اس کے ہاتھ میں خرچ دیا جائے بلکہ ایک شخص ثقہ کو دیا جائے گا کہ جیسا یہ چاہتا ہے یعنی بطور معروف اس پر خرچ کرے۔

اگر محجور نے کچھ وصیت کی پس اگر یہ وصیت اہل خیر وصلاح کی وصیتوں کے موافق ہو تو جائز ہے ☆

اگر محجور پیدل چلنے پر قادر نہ ہو اور احرام میں پڑا رہا اور بہت دن گزر گئے یہاں تک کہ اس کو اس احرام میں ایسی کچھ ضرورت پیش آئی کہ جس سے اس کے حق میں مرض وغیرہ کا خوف ہو تو ایسی حالت میں یعنی بوقت ضرورت کچھ ڈر نہیں ہے کہ اس کے مال سے اس کو اس قدر دیا جائے کہ اپنا احرام تمام کر کے احرام سے خارج ہو کر واپس آئے اسی طرح اگر احرام تطوع میں محصور ہوا تو اس کی طرف سے ہدی ارسال نہ ہو گی ہاں اگر چاہے کہ میرے نفقہ میں سے خرید کر کے بھیجی جائے تو ہو سکتا ہے اور جب اس نے ایسا چاہا تو منع نہیں کیا جائے گا اور اگر اس کے نفقہ میں ہدی خرید کر بھیجنے کی گنجائش نہ ہو تو یوں ہی احرام میں چھوڑ دیا جائے گا یہاں

تک کہ ویسی ہی ضرورت پیش آئے جو ہم نے بیان کر دی ہے پھر بوقت ضرورت البتہ اس کے مال سے ہدی خرید کر کے روانہ کی جائے گی تاکہ وہ اپنے احرام سے باہر ہو اور ایسے امور میں صرف اس بات کا لحاظ کیا جائے گا کہ اس کی اور اس کے مال کی اصلاح ہو یہ مبسوط میں ہے۔

اگر محجور نے کچھ وصیت کی پس اگر یہ وصیت اہل خیر و صلاح کی وصیتوں کے موافق ہو جیسے حج یا مساکین کو دینے وغیرہ کی جن سے تقرب الی اللہ ہوتا ہے تو استحساناً جائز ہے اور اس کے تہائی مال سے نافذ ہو گا اور اگر اس کی وصیت اہل خیر وصلاح کی وصیت کے مخالف ہو تو اس کا نفاذ واجب نہیں ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

منتقٰی میں ہے کہ اگر وصی نے وارث کو وقت بلوغ کے اس کا مال دے دیا حالانکہ وہ مفسد مستحق حجر بالغ ہوا ہے تو دینا جائز ہے اور وصی ضمان سے بری ہو گا یہ محیط میں ہے قال المترجم الظاہر انہ علی قول الشیخین امام اعظم عندالاعظم فلانۃ لا یری الحجر فیما نحن فیہ مطلقا و اما عند ابی یوسف فلانہ لا حجر عندہ قبل القضاء و ینبغی ان یکون فیہ خلاف محمد واللہ اعلم اب رہا بیان حجر بسبب فسق کے سو واضح ہو کہ ہمارے نزدیک فاسق محجور نہیں کیا جاتا ہے جبکہ وہ اپنے مال کا مصلح ہو اور فسق اصلی اور طاری دونوں برابر ہیں اور رہا حجر بسبب غفلت کے اور غافل وہ ہے کہ مفسد مال نہ ہو لیکن بسبب غفلت کے اور سلیم القلب نہ ہونے کے نافع تصرفات کو نہ سمجھے اور تجارتات میں نقصان اٹھائے اور باز نہ رہے تو صاحبین کے نزدیک قاضی ایسے غافل کو محجور کرے گا یہ کافی میں ہے۔ اگر نابالغ محجور نے کچھ مال اپنی عورت کے مہر ادا کرنے کے واسطے قرض لیا تو صحیح ہے پھر اگر اس نے عورت کو نہ دیا اور اپنی بعض ضرورتوں میں خرچ کر دیا تو ماخوذ نہ ہو گا نہ اب اور نہ بعد بلوغ کے اور غلام محجور نے اگر مال قرض لیا اور تلف کر دیا تو فی الحال اس میں ماخوذ نہ ہو گا اور نہ بعد عتق کے ماخوذ ہو گا اور اگر کسی شخص نے غلام محجور کو مال ودیعت دیا اس نے اقرار کیا کہ میں نے تلف کر دیا

تو تصدیق نہ کیا جائے گا اور اگر اس کے بعد مصلح ہو گیا تو اس سے اس کے اقرار کا حال دریافت کیا جائے گا پس اگر اس نے کہا کہ میں

حواشی: ۱؎ مترجم کہتا ہے کہ بظاہر یہ حکم بقول امام ابی حنیفہ و ابی یوسف ہے کیونکہ ابوحنیفہ کے نزدیک یہاں مطلقاً حجر نہیں ہے اور ابویوسف کے نزدیک حکم قاضی سے پہلے حجر نہیں ہے ہاں اس میں امام محمد کا اختلاف ہونا چاہئے واللہ اعلم۔ ۲؎ نہ بعد عتق نسخوں میں اسی طرح ہے فافہم قاتل۔

Fatawa-e-Alamgiri …….. Volume 5 | 441 | Kitab al-Hajr

…acknowledged that what he stated was the truth, then he shall be held accountable for it at present. However, if he claimed it was void/false, he shall not be held accountable; this is stated in Fatawa Qazi Khan. If someone entrusts property (wadiyat) to a *safih majoor* (a person legally restricted due to foolishness or wastefulness) and the *majoor* admits to having destroyed it, his admission shall not be verified. Later, if he becomes *salih* (competent/sound in judgment), the circumstances of his actions shall be investigated. If he then admits that he destroyed it during a state of *fasad* (incompetence/restraint), he shall not be liable (zamin) according to Imam Azam (RA), provided that in the Imam's view, the *safih* is considered *majoor*. This is also the view of Imam Muhammad (RA). According to Imam Abu Yusuf (RA), he shall be liable. If he admits to having destroyed it during a state of *salah* (competence), he shall be held liable. This is mentioned in al-Muhit. If a *majoor* takes a loan and spends it on himself, and spends it according to what is standard for people of his status, and the judge had not provided him with maintenance during that period, then this debt shall be paid from his assets. However, if he spent excessively (israf), the judge shall award the creditor an amount equivalent to customary maintenance (nafaqah-e-maruf), i.e., what is standard for such people, and shall void the excess. This is according to al-Mabsut and some versions of al-Dhakhirah. If Zaid entrusts property to this *safih majoor* and the *majoor* destroys it in front of witnesses, he shall not be liable neither currently nor after becoming *muslih* (sound/competent). This is the deduction (qiyas) based on the opinion of Imam Azam (RA), assuming that according to Imam Azam's school, a *safih* is considered *majoor*. This is also the view of Imam Muhammad (RA). According to Imam Abu Yusuf (RA), he shall be liable. The ruling mentioned here applies equally to a minor *majoor*: if a minor is entrusted with property and destroys it in front of witnesses, then according to Imam Azam (RA) and Imam Muhammad (RA), he is not liable, whereas according to Imam Abu Yusuf (RA), he is liable. This ruling applies when the entrusted property is something other than a slave or a bondmaid. If it is a slave or a bondmaid and the *majoor* kills them accidentally, then by consensus (ittifaq), the price of the slave/maid is payable by the *majoor*'s supporting tribe (*aqila*). This is mentioned in al-Muhit. If a *majoor* makes such an admission, he shall not be held accountable as long as he remains a *majoor*. Later, when he becomes *salih*, the nature of his admission shall be investigated during his state of competence. Following the admission, from the day the ruling is passed against him, the value

shall be taken from his assets within three years. This is in al-Mabsut. If a *majoor* admits to destroying the property of another person, Zaid, without his permission, and Zaid confirms this and brings him before the judge, and the *majoor* admits it there too, the judge shall not verify the *majoor*'s statement. Later, if he becomes *salih*, he shall be held accountable based on this admission, but it shall be further investigated. If he then admits he destroyed it and that his previous admission was true, he shall be held accountable, and the admitted amount shall be treated as a debt against his assets. If the destruction is not proven and the admission is shown to be void/untrue, he shall not be held accountable. It is mandatory that a minor also falls under the ruling of a *majoor*; that is, if a minor admits to destroying Zaid's property without permission, then reaches maturity and states that his admission was true, he shall be held accountable. If he says it was not true, he shall not be held accountable. If the owner of the property (*rabb-ul-maal*) claims that the person was truthful in his admission and the *majoor* claims he was lying, the statement of the *majoor* shall be accepted, and the owner must provide witnesses that the destruction occurred during a state of *safah* (foolishness). When the *majoor* claims his admission was void and the owner claims it was valid, the *majoor*'s statement shall be accepted. Similarly, if a *majoor*, upon reaching maturity, says, "You lent me money or entrusted property to me when I was a minor *majoor* and I destroyed it," and the owner says, "No, I lent it or entrusted it when you were *mazoon* (authorized) and of age," the statement of the owner (*rabb-ul-maal*) shall be accepted, and the young man must produce witnesses for his claim. This is in al-Muhit. If Zaid lent money or entrusted property to a *majoor*, and the *majoor* then became *muslih* (competent), and later said to the owner, "You lent to me while I was in a state of *fasad* (incompetence)..."

1- "To be," meaning they do not subscribe to this view, and if they did, this would be the ruling. 2- The owner of the property (*Rabb-ul-Maal*). Because in this state, he is established as an adult who destroyed property but claims there is no liability; therefore, he must produce witnesses.

...ने जो इक़रार किया था वह हक़ था, तो फ़िलहाल उससे मुआख़ज़ा (जवाबदेही) किया जाएगा और अगर कहा कि बातिल (झूठा) था, तो माख़ूज़ न होगा, यह फ़तावा क़ाज़ी ख़ान में है। अगर सफ़ीह (कमअक़्ल) महजूर (कानूनी रूप से प्रतिबंधित व्यक्ति) को किसी शख़्स ने माल वदीअत (अमानत) दिया और उसने इक़रार किया कि मैंने तलफ़ (नष्ट) कर दिया, तो उसके इक़रार की तस्दीक़ (पुष्टि) न होगी। फिर अगर उसके बाद वह सालेह (समझदार/सक्षम) हो गया, तो उसके अफ़राद (कार्यों) का हाल दरियाफ़्त किया जाएगा। पस अगर उसने इक़रार किया कि मैंने हालत-ए-फ़साद (नासमझी की अवस्था) में तलफ़ किया है, तो कुछ ज़ामिन (ज़िम्मेदार) न होगा, यह इमाम-ए-आज़म रह. के क़ौल में है यदि इमाम साहब के नज़दीक सफ़ीह महजूर होता हो, और यही इमाम मोहम्मद रह. का क़ौल है। और इमाम अबू यूसुफ़ रह. के नज़दीक वह ज़ामिन होगा। और अगर यह इक़रार किया कि मैंने हालत-ए-सलाह (समझदारी की अवस्था) में तलफ़ किया है, तो ज़ामिन होगा, यह मुहीत में है। अगर महजूर ने कुछ माल क़र्ज़ लिया और अपनी ज़ात पर ख़र्च किया और जिस क़दर ऐसे लोगों का नफ़क़ा (ख़र्च) होता है उसी हिसाब से ख़र्च किया और क़ाज़ी ने उस मुद्दत तक उसको नफ़क़ा नहीं दिया था, तो यह क़र्ज़ उसके माल से अदा करेगा। और अगर उसने इसराफ़ (फ़ुज़ूलख़र्ची) के साथ ख़र्च किया हो, तो क़ाज़ी मुक़रिज़ (ऋणदाता) को उसमें से बक़दर-ए-नफ़क़ा-ए-मारूफ़ के यानी जिस क़दर ऐसे लोगों का ख़र्चा होता है उतना देगा और ज़्यादती को बातिल कर देगा। जैसा कि मब्सूत और बाज़ नुस्ख़ा-ए-ज़ख़ीरा में है। और अगर ज़ैद ने उस सफ़ीह महजूर को माल वदीअत दिया और महजूर ने गवाहों के सामने उसको तलफ़ कर दिया, तो वह ज़ामिन न होगा न फ़िलहाल और न ही मुसलेह (सक्षम) हो जाने के बाद, यह इमाम-ए-आज़म रह. के क़ौल का क़यास है। अगर इमाम-ए-आज़म रह. के मज़हब में यह हो कि सफ़ीह महजूर होता है और इमाम मोहम्मद रह. का भी यही क़ौल है। और इमाम अबू यूसुफ़ रह. के नज़दीक ज़ामिन होगा। और जो हुक्म यहाँ ज़िक्र है वही नाबालिग महजूर के लिए है कि अगर नाबालिग के पास माल वदीअत हुआ और उसने गवाहों के सामने तलफ़ कर दिया, तो इमाम-ए-आज़म रह. व इमाम मोहम्मद रह. के नज़दीक वह ग़ैर-ज़ामिन (उत्तरदायी नहीं) और इमाम अबू यूसुफ़ रह. के नज़दीक ज़ामिन होगा। और यह हुक्म उस वक़्त है जब माल वदीअत गुलाम व बाँदी के अलावा हो। और अगर गुलाम व बाँदी हो और महजूर ने उसको ख़ता (ग़लती) से क़त्ल किया, तो बिल-इत्तेफ़ाक़ (सर्वसम्मति से) सबके नज़दीक उसकी क़ीमत महजूर की मददगार बिरादरी (आक़िला) पर वाजिब होगी, यह मुहीत में है। अगर महजूर ने ऐसा इक़रार

किया तो जब तक वह महजूर है तब तक वह माख़ूज़ न होगा। फिर अगर वह सालेह हो गया तो हालत-ए-सलाह में उससे उसके इक़रार का हाल दरियाफ़्त किया जाएगा। पस इक़रार के बाद जिस दिन से उस पर हुक्म हुआ, उस दिन से तीन बरस के अंदर उसकी क़ीमत उसके माल से ली जाएगी, यह मब्सूत में है। अगर महजूर ने किसी दूसरे शख़्स ज़ैद का माल उसकी इजाज़त के बिना लेकर तलफ़ कर देने का इक़रार किया और ज़ैद ने तस्दीक़ की और क़ाज़ी के पास लाया और महजूर ने यहाँ भी इक़रार किया, तो क़ाज़ी महजूर के क़ौल की तस्दीक़ न करेगा। फिर उसके बाद अगर वह सालेह हो गया, तो इस इक़रार पर माख़ूज़ होगा, मगर उससे दरियाफ़्त किया जाएगा। पस अगर उसने इक़रार किया कि मैंने तलफ़ कर दिया है और सच्चा इक़रार किया था, तो माख़ूज़ होगा और इक़रारी माल उसके माल में क़र्ज़ा क़रार दिया जाएगा। और अगर तलफ़ कर देना साबित न हुआ और इक़रार झूठा (मुबत़िल) हो तो माख़ूज़ न होगा। और वाजिब है कि नाबालिग भी महजूर के हुक्म में हो, यानी अगर नाबालिग ने ज़ैद का माल बिना इजाज़त तलफ़ करने का इक़रार किया, फिर बालिग हुआ और कहा कि जो मैंने इक़रार किया है वह हक़ था, तो माख़ूज़ होगा और अगर कहा कि हक़ न था, तो माख़ूज़ न होगा। और अगर रब्बुल-माल (मालिक) ने कहा कि तू अपने इक़रार में हक़ पर था और महजूर ने कहा कि वह बातिल (नाहक़) था, तो महजूर का क़ौल क़बूल होगा और रब्बुल-माल को चाहिए कि गवाह पेश करे कि उसने हालत-ए-सफ़ह (नासमझी) में तलफ़ किया है। और जब महजूर ने कहा कि मैं अपने इक़रार में झूठा था और रब्बुल-माल ने उसके सच्चा होने का दावा किया, तो उसका (महजूर का) क़ौल क़बूल होगा। इसी तरह अगर महजूर ने बालिग होकर कहा कि तूने मुझे उस ज़माने में क़र्ज़ दिया था जब मैं नाबालिग महजूर था या वदीअत दिया था और मैंने तलफ़ कर दिया, और साहब-ए-माल (मालिक) ने कहा कि नहीं, बल्कि मैंने तुझे क़र्ज़ या वदीअत दिया था जबकि तू माज़ून (अधिकृत) व बालिग था, तो रब्बुल-माल का क़ौल क़बूल होगा और लड़के पर वाजिब है कि अपने दावे पर गवाह क़ायम करे, यह मुहीत में है। अगर ज़ैद ने महजूर को क़र्ज़ दिया या वदीअत दी, फिर वह मुसलेह (सक्षम) हो गया, फिर उसने साहब-ए-माल से कहा कि तूने मुझे हालत-ए-फ़साद में क़र्ज़ दिया था...

१- होना हो यानी वह इसके क़ायल नहीं हैं और अगर क़ायल होते तो यह हुक्म होता। २- रब्बुल-माल। इसलिए कि इस हालत में वह बालिग़ माना गया है जिसने माल नष्ट किया, लेकिन दावा करता है कि ज़मानत (मुआवज़ा) नहीं है, तो उसे गवाह लाने होंगे।

نے جو اقرار کیا تھا وہ حق تھا تو فی الحال اس سے مواخذہ کیا جائے گا اور اگر کہا کہ باطل تھا تو ماخوذ نہ ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر سفیہ محجور کو کسی شخص نے مال ودیعت دیا اس نے اقرار کیا کہ میں نے تلف کر دیا تو اس کے اقرار کی تصدیق نہ ہوگی پھر اگر اس کے بعد صالح ہو گیا تو اس کے افراد کا حال دریافت کیا جائے گا پس اگر اس نے اقرار کیا کہ میں نے حالت فساد میں تلف کیا ہے تو کچھ ضامن نہ ہو گا امام اعظمؒ کے قول میں اگر امامؒ کے نزدیک سفیہ محجور ہوتا ہو اور یہ امام محمدؒ کا قول ہے اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک ضامن ہوگا اور اگر یہ اقرار کیا کہ میں نے حالت صلاح میں تلف کیا ہے تو ضامن ہوگا یہ محیط میں ہے۔ اگر محجور نے کچھ مال قرض لیا اور اپنی ذات پر خرچ کیا اور جس قدر ایسے لوگوں کا نفقہ ہوتا ہے اسی حساب سے خرچ کیا اور قاضی نے اس مدت تک اس کو نفقہ نہیں دیا تھا تو یہ قرض اس کے مال سے ادا کرے گا اور اگر اس نے باسراف خرچ کیا ہو تو قاضی مقرض کو اس میں سے بقدر نفقہ معروف کے یعنی جس قدر ایسے لوگوں کا خرچہ ہوتا ہے اس قدر دے گا اور زیادتی باطل کر دے گا کذا فی المبسوط و فی بعض النسخ الذخیرہ اور اگر زید نے اس سفیہ محجور کو مال ودیعت دیا اور محجور نے گواہوں کے سامنے اس کو تلف کر دیا تو ضامن نہ ہوگا نہ فی الحال اور نہ مصلح ہو جانے کے بعد یہ قیاس قول امام اعظمؒ ہے اگر امام اعظمؒ کے مذہب میں یہ ہو کہ سفیہ محجور ہوتا ہے اور امام محمدؒ کا یہی قول ہے اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک ضامن ہوگا اور جو حکم یہاں مذکور ہے وہی نا بالغ محجور میں ہے کہ اگر نا بالغ کے پاس مال ودیعت ہوا اور اس نے گواہوں کے سامنے تلف کر دیا تو امام اعظمؒ و امام محمدؒ کے نزدیک غیر ضامن اور امام ابو یوسفؒ کے نزدیک ضامن ہوگا اور یہ حکم اس وقت ہے کہ مال ودیعت سوائے غلام و باندی کے ہو اور اگر

غلام و باندی ہو اور محجور نے اس کو خطا سے قتل کیا تو بالاتفاق سب کے نزدیک اس کی قیمت محجور کی مدد گار برادری پر واجب ہوگی یہ محیط میں ہے۔ اگر محجور نے ایسا اقرار کیا تو جب تک محجور ہے تب تک وہ ماخوذ نہ ہوگا پھر اگر صالح ہو گیا تو حالت صلاح میں اس سے اس کے اقرار کا حال دریافت کیا جائے گا پس بعد اقرار کے جس دن سے اس پر حکم ہوا اس دن سے تین برس کے اندر اس کی قیمت اس کے مال سے لی جائے گی یہ مبسوط میں ہے۔ اگر محجور نے کسی دوسرے شخص زید کا مال بدوں اس کی اجازت کے لے کر تلف کر دینے کا اقرار کیا اور زید نے تصدیق کی اور قاضی کے پاس لایا اور محجور نے یہاں بھی اقرار کیا تو قاضی محجور کے قول کی تصدیق نہ کرے گا پھر اس کے بعد اگر صالح ہو گیا تو اس اقرار پر ماخوذ ہوگا مگر اس سے دریافت کیا جائے گا پس اگر اس نے اقرار کیا کہ میں نے تلف کر دیا ہے اور سچا اقرار کیا تھا تو ماخوذ ہوگا اور مال اقراری اس کے مال میں قرضہ قرار دیا جائے گا اور اگر تلف کر دینا ثابت نہ ہوا اور اقرار میں مبطل ہو تو ماخوذ نہ ہوگا اور واجب ہے کہ نا بالغ بھی محجور کے حکم میں ہو یعنی اگر نابالغ نے زید کا مال بلا اجازت تلف کرنے کا اقرار کیا پھر بالغ ہوا اور کہا کہ جو میں نے اقرار کیا ہے وہ حق تھا تو ماخوذ ہوگا اور اگر کہا کہ حق نہ تھا تو ماخوذ نہ ہو گا اور اگر رب المال نے کہا کہ تو اپنے اقرار میں حق یعنی حق پر تھا اور محجور نے کہا کہ مبطل یعنی ناحق پر تھا تو محجور کا قول قبول ہوگا اور رب المال کو چاہئے کہ گواہ پیش کرے کہ اس نے حالت سفہ میں تلف کیا ہے اور جب محجور نے کہا کہ میں اپنے اقرار میں مبطل تھا اور رب المال نے محق ہونے کا دعویٰ کیا تو اس کا قول قبول ہوگا اسی طرح اگر محجور یعنی نے بالغ ہو کر کہا کہ تو نے مجھے اس زمانہ میں قرض دیا تھا جبکہ میں نابالغ محجور تھا یا ودیعت دیا تھا اور میں نے تلف کر دیا اور صاحب مال نے کہا کہ نہیں بلکہ میں نے تجھے قرض یا ودیعت دیا تھا اور حالانکہ تو ماذون و بالغ تھا تو رب المال کا قول قبول ہوگا اور لڑکے پر واجب ہے کہ اپنے دعویٰ پر گواہ قائم

کرے یہ محیط میں ہے۔ اگر زید نے محجور کو قرض دیا یا ودیعت دی پھر وہ مصلح ہو گیا پھر صاحب المال سے کہا کہ مجھے تو نے حالت فساد میں قرض دیا تھا

۱- ہونا ہو یعنی وہ قائل نہیں ہیں اور اگر قائل ہوتے تو یہ حکم ہوتا۔ ۲- رب المال۔ اس واسطے کہ اس حالت میں وہ بالغ مقرر ہے کہ تلف کیا لیکن دعویٰ کرتا ہے کہ ضمان نہیں تو گواہ لائے۔

Fatawa 'Alamgiri ..... Volume 5 (342) Kitab al-Hajr (Book of Interdiction)

...or [if] it was given as a trust and I spent it, and the owner of the property says, "I gave it to you when you were in a state of competence," then the word of the owner shall be accepted, and the interdicted person (mahjur) shall be liable; this is in *Fatawa Qazi Khan*. If the owner of the property said, "I gave you a loan or trust while you were in a state of interdiction, but you destroyed it after becoming competent and I demand compensation," and the interdicted person says, "No, rather I destroyed it while still in a state of incompetence and compensation is not due," then the word of the interdicted person shall be accepted, and it is mandatory for the owner to bring witnesses to prove that the property was still in the person's possession after they became competent; this is in *Al-Muheet*.

Section Two: Regarding the signs of reaching the limit of puberty.

A boy is considered to have reached puberty when he experiences wet dreams (ihtilam), impregnates someone (ihbal), or ejaculates (inzal). A girl is recognized as having reached puberty through wet dreams, menstruation (hayd), or pregnancy (habl)[1], as stated in *Al-Mukhtar*. The age at which the ruling of puberty is given for both boys and girls is fifteen years; this is the school of the Sahibain (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), it is one narration from Imam-e-Azam (Abu Hanifa), and the fatwa is based on this. The famous narration from Imam-e-Azam is that a boy reaches puberty at eighteen years and a girl at seventeen years, as stated in *Al-Kafi*. The minimum age for puberty via wet dreams etc. is twelve years for a boy and nine years for a girl. If a boy under twelve or a girl under nine claims puberty, the ruling of puberty will not be given; this is in *Ma'din*. If a boy or girl reports their own puberty and their outward appearance does not contradict their claim as a lie[2], then their word shall be accepted, just as a woman's word is accepted regarding menstruation. Once their word is accepted, they will be subject to the same laws as adults; this is in *Aqta's* commentary on *Quduri*.

If a girl experiences menstruation or a boy has a wet dream, or if there is a delay in these signs until the boy reaches nineteen years and the girl reaches seventeen years, and both show signs of good conduct and have been tested in their ability to protect their wealth and found steadfast in religion, then their property shall be handed over to them. If signs of good conduct are not apparent, nothing shall be given. The Sahibain have also stated similarly, with the difference that in the case of delayed signs, the age of puberty in their view is fifteen years. When the ruling of

puberty is given due to reaching the age or discovery of menstruation/wet dreams, if they are well-behaved and upright, their wealth shall be given to them. If such quality is not found and they are instead corrupt, the guardian (wasi) and the judge (qazi) have the authority by consensus not to give them their wealth; this is in *Al-Muheet*. When a boy or girl becomes a *murahiq*[3] (approaching puberty) and it is difficult to determine if they are adults or not, and they claim to be adults, their word will be accepted and adult rulings applied; this is in *Al-Kafi*. If a boy cohabits with his wife after reaching an age where it is conceivable for his intercourse to result in pregnancy, and a child is born to his wife, then paternity will be established and he will be ruled to have reached puberty because the necessity of establishing lineage is evident; this is in *Yanabi*.

---

[1] Habl ..... Meaning if any of these things are found. [2] Mukazzib ..... Meaning that the lie is not apparent from the outward state. [3] Murahiq ..... Meaning one who has reached near youth/puberty.

फ़तावा-ए-आलमगीरी ..... जिल्द 5 (342) किताब-उल-हजर

...या अमानत दी थी और मैंने उसे खर्च कर दिया और मालिक ने कहा कि तुम्हारी योग्यता की स्थिति में दिया है, तो मालिक की बात स्वीकार की जाएगी और प्रतिबंधित व्यक्ति (महजूर) जिम्मेदार होगा, यह फ़तावा काजी खान में है। यदि मालिक ने कहा कि मैंने तुम्हें प्रतिबंध की स्थिति में ऋण या अमानत दी थी, लेकिन तुमने उसे सुधार की स्थिति में नष्ट कर दिया है और मुझे हर्जाना चाहिए, और प्रतिबंधित व्यक्ति ने कहा कि नहीं बल्कि खराबी की स्थिति में नष्ट किया है और हर्जाना नहीं देना है, तो प्रतिबंधित व्यक्ति की बात मानी जाएगी और मालिक पर गवाह लाना अनिवार्य है कि सुधार होने के बाद उसके पास वह माल मौजूद था, यह 'मुहीत' में है।

दूसरी फ़स्ल: बालिग होने की सीमा की पहचान के बयान में

लड़का तब बालिग होता है जब उसे स्वप्नदोष (एहतलाम), गर्भधारण (एहबाल) या वीर्यपात (इंजाल) हो, और लड़की स्वप्नदोष, मासिक धर्म (हैज़) और गर्भ (हबल)[1] से बालिग मानी जाती है जैसा कि 'अल-मुख्तार' में है। और जिस आयु तक पहुँचने पर लड़के और लड़की के बालिग होने का आदेश दिया जाता है, वह पन्द्रह वर्ष की आयु है। यह साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) का मत है और इमाम-ए-आज़म रह. से भी एक रिवायत यही है और इसी पर फ़तवा है। इमाम-ए-आज़म रह. से मशहूर रिवायत यह है कि अठारह वर्ष का लड़का और सत्रह वर्ष की लड़की बालिग होती है जैसा कि 'अल-काफी' में है। स्वप्नदोष आदि से बालिग होने की न्यूनतम आयु लड़के के लिए बारह वर्ष और लड़की के लिए नौ वर्ष है। यदि लड़का बारह वर्ष से कम और लड़की नौ वर्ष से कम की हो और बालिग होने का दावा करे, तो बालिग होने का आदेश नहीं दिया जाएगा, यह 'मैदन' में है। और यदि लड़का और लड़की अपने बालिग होने की सूचना दें और उनकी ज़ाहिरी हालत उनकी बात के विरुद्ध और झूठी[2] न हो, तो उनकी बात स्वीकार की जाएगी जैसे मासिक धर्म के मामले में स्त्री की बात स्वीकार की जाती है। और जब हमने दोनों की बात स्वीकार कर ली, तो उनके आदेश वयस्कों के समान होंगे, यह 'अक्ता' की 'शरह-ए-क़दूरी' में है।

यदि लड़की को मासिक धर्म आया या लड़के को स्वप्नदोष हुआ, या इसमें देरी हुई यहाँ तक कि लड़का पूरे उन्नीस वर्ष और लड़की सत्रह वर्ष की हो गई और दोनों में अच्छे आचरण के लक्षण दिखाई दिए और अपने माल की सुरक्षा करने में दोनों की परीक्षा ले ली गई और वे धार्मिकता में स्थिर पाए गए, तो उनका माल उन्हें दे दिया जाएगा। यदि अच्छे आचरण के लक्षण प्रकट न हुए तो कुछ नहीं

दिया जाएगा। साहिबैन रह. ने भी ऐसा ही फरमाया है, केवल इतना मतभेद है कि लक्षणों की देरी की स्थिति में उनके अनुसार बालिग होने की आयु पन्द्रह वर्ष है। जब बालिग होने की आयु पर पहुँचने से या मासिक धर्म व स्वप्नदोष पाए जाने से बालिग होने का आदेश दिया गया, यदि वे अच्छे आचरण वाले और सुधारक हों तो उनका माल उन्हें दिया जाएगा। और यदि ऐसा गुण न पाया जाए बल्कि वे बिगाड़ करने वाले हों, तो उनके संरक्षक (वसी) और काजी को सर्वसम्मति से यह अधिकार है कि उनका माल उन्हें न दें, यह 'मुहीत' में है। जब लड़का या लड़की मुराहिक़[3] (यौवन के करीब) हों और यह पहचानना कठिन हो कि वे बालिग हैं या नहीं, और उन्होंने कहा कि मैं बालिग हूँ, तो उनकी बात स्वीकार की जाएगी और उनके आदेश वयस्कों के समान होंगे, यह 'काफी' में है। यदि लड़का अपनी पत्नी के साथ सहवास करे जबकि वह ऐसी आयु तक पहुँच चुका हो जहाँ उसके सहवास से स्त्री का गर्भवती होना संभव हो, और उसकी पत्नी से बच्चा पैदा हो, तो उसका वंश (नसब) सिद्ध होगा और उस व्यक्ति के बालिग होने का आदेश दिया जाएगा क्योंकि वंश की सिद्धि में आवश्यकता स्पष्ट है, यह 'यनाबी' में है।

---

[1] हबल ..... यानी इन चीज़ों में से कोई बात पाई जाए। [2] मुकज़्ज़िब यानी ज़ाहिरी हालत से झूठ बोलना मालूम न होता हो। [3] मुराहिक़ यानी जवानी के करीब पहुँचे हुए।

یا ودیعت دی تھی اور میں نے اس کو خرچ کر دیا اور صاحب المال نے کہا کہ تیری صلاحیت کی حالت میں دیا ہے تو صاحب مال کا قول قبول ہوگا اور محجور ضامن ہوگا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر صاحب مال نے کہا کہ میں نے تجھے حالتِ حجر میں قرض یا ودیعت دی تھی مگر تو نے حالت صلاح میں اس کو تلف کر دیا ہے اور مجھے تاوان چاہیے اور محجور نے کہا کہ نہیں بلکہ حالتِ فساد میں تلف کیا ہے اور تاوان نہیں چاہیے تو محجور کا قول قبول ہوگا اور رب المال پر گواہ لانے واجب ہیں کہ صالح ہونے کے بعد اس کے پاس وہ مال قائم تھا یہ محیط میں ہے۔

فصل دوم: حد بلوغ کی پہچان کے بیان میں

لڑکا جب بالغ ہوتا ہے جب احتلام یا احبال یا انزال ہو اور لڑکی احتلام وحیض وحبل[1] سے بالغہ معلوم ہوتی ہے کذا فی المختارا اور جس سن تک پہنچنے سے لڑکے اور لڑکی کے بلوغ کا حکم دیا جاتا ہے وہ سن پندرہ سال کا ہے یہ صاحبین کا مذہب ہے اور یہی ایک روایت امام اعظمؒ سے ہے اور اسی پر فتویٰ ہے اور مشہور روایت امام اعظمؒ سے یہ ہے کہ اٹھارہ برس کا لڑکا بالغ اور سترہ برس کی لڑکی بالغ ہوتی ہے کذا فی الکافی اور احتلام وغیرہ سے بالغ ہونے کی ادنیٰ مدت طفل کے حق میں بارہ برس اور لڑکی کے حق میں نو برس ہیں اور اگر لڑکا بارہ برس سے کم اور لڑکی نو برس سے کم ہو اور بلوغ کا دعویٰ کیا تو بلوغ کا حکم نہ دیا جائے گا یہ معدن میں ہے اور اگر لڑکا اور لڑکی اپنے بلوغ کے مخبر ہوئے یعنی دونوں نے اپنے بالغ ہونے کی خبر دی اور ان کا ظاہر حال ان کے قول کے خلاف و کذب[2] نہیں ہے تو ان کا قول قبول کیا جائے گا جیسے عورت کا قول حیض کے باب میں مقبول ہوتا ہے اور جب ہم نے دونوں کا قول قبول کیا تو ان کے احکام مثل احکام بالغین کے قرار پائیں گے یہ اقطع کی شرح قدوری میں ہے۔ اگر لڑکی کو حیض آیا یا لڑکا

محتلم ہوا یا ایسا ہونے میں تاخیر ہوئی یہاں تک کہ لڑکا پورے انیس برس تک اور لڑکی سترہ برس تک پہنچ گئی اور دونوں کے آثار سے نیک چلن ظاہر ہوئے اور اپنے اپنے مال کی حفاظت کرنے میں دونوں امتحان کر لئے گئے اور دینداری میں ثابت پائے گئے تو ان کا مال ان کو دیا جائے گا اور اگر ان کے آثار سے نیک چلن ظاہر نہ ہوا تو کچھ نہ دیا جائے گا اور صاحبینؒ نے بھی ایسا ہی فرمایا ہے مگر اختلاف اس قدر کیا کہ تاخیر علامات کی صورت میں ان کے نزدیک بلوغ پندرہ برس کے سن میں ہے اور جب سن بلوغ پر پہنچ جانے سے یا حیض و احتلام پائے جانے سے بلوغ کا حکم دیا گیا اگر نیک چلن اور مصلح ہو تو اس کا مال اس کو دیا جائے گا اور اگر ایسی صفت نہ پائی جائے بلکہ مفسد ہو تو اس کے وصی اور قاضی کو بالاجماع یہ اختیار ہے کہ اس کا مال اس کو نہ دے یہ محیط میں ہے۔ جب لڑکا یا لڑکی مراہق[3] ہوئے اور یہ پہچان دشوار ہوئی کہ یہ بالغ ہیں یا نہیں ہیں اور اس نے کہا کہ میں بالغ ہوں تو اس کا قول قبول ہوگا اور اس کے احکام مثلِ بالغین کے قرار دیئے جائیں گے یہ کافی میں ہے۔ اگر لڑکا اپنی عورت سے ہم صحبت ہوا حالانکہ ایسے سن تک پہنچ چکا ہے کہ اس کے جماع سے عورت کا حاملہ ہونا متصور ہوسکتا ہے اور اس کی عورت کے بچہ پیدا ہوا تو اس کا نسب ثابت ہوگا اور اس شخص کے بالغ ہونے کا حکم دیا جائے گا اس لئے کہ ثبوت النسب میں ضرورت ظاہر ہے یہ ینابیع میں ہے۔

---

[1] حبل ..... یعنی ان چیزوں میں سے کوئی بات پائی جائے۔ [2] مکذب یعنی ظاہری حالت سے بھی جھوٹ بولنا معلوم نہیں ہوتا۔ [3] مراہق یعنی جوانی کے قریب پہنچے۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (343) Kitab al-Hajr

Number (1): Regarding the Occurrence of Interdiction (Hajr) Due to Debt

The situation of interdiction due to debt is when a person incurs so much debt that it encompasses his entire wealth or exceeds it, and the creditors petition the Judge (Qazi) to interdict him so that he may not gift or donate his property, nor acknowledge a debt to another person. According to the Sahibayn (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), the Judge shall interdict him, and this interdiction will be effective such that any subsequent gifting or donation by him will not be valid. However, according to Imam Azam (Imam Abu Hanifa), the Judge shall not interdict him, and the interdiction will not be effective, meaning all his disposals remain valid; this is stated in *Al-Muhit*. If the interdicted debtor marries a woman, the marriage is valid. If he sets a dower (Mahr) higher than the "proper dower" (Mahr al-Mithl), it will be considered in favor of the creditors who caused the interdiction only to the extent of the proper dower. The creditor will take his share from the amount of the proper dower, and any amount exceeding the proper dower will not be recognized in favor of the creditors but will be settled from wealth the person acquires after the interdiction; this is recorded in *Fatawa Qazi Khan*. According to Imam Azam, the Judge shall not sell the debtor’s property, whether it be movables or real estate, but shall keep the debtor imprisoned until he himself sells his property to pay off his debts. The Sahibayn stated that if the debtor refuses to sell, the Judge shall sell it and distribute the proceeds among the creditors according to their respective shares; this is in *Al-Kafi*. It is not permissible for the Judge to sell the debtor's property without his consent, though it is permissible with his consent. According to the Sahibayn, it is absolutely permissible. This opinion of the Sahibayn regarding a present debtor is unanimously agreed upon by all scholars (Mashaikh). However, concerning an absent debtor, the scholars have differed on the Sahibayn’s opinion. Some said that the Judge shall not sell the absent debtor’s property as an enforcement of sale. If a husband is absent and the wife petitions the Judge to sell his property for her maintenance (Nafaqa), according to Imam Azam, the Judge shall not sell it, and this is also the opinion of the Sahibayn according to some scholars. If the absent person's property consists of items feared to perish, it shall be sold by consensus (Ijma). Similarly, if the absent person's property is a slave and the Judge fears that the cost of his maintenance will consume his entire value, the Judge shall sell him by consensus; this is in *Al-Dhakhira*.

Calling witnesses is not a condition for the validity of interdiction ☆

According to the Sahibayn, such interdiction is valid even if the debtor is absent, but knowledge of the interdiction by the interdicted person is a condition. Any disposal made by him before he becomes aware of the interdiction will be valid according to the Sahibayn. This interdiction is analogous to the interdiction of an authorized slave (*ghulam mazun*), where interdiction is not effective until the slave is informed. Similarly, this interdiction is valid both before and after imprisonment. Interdiction will be effective in disposals that nullify the rights of creditors, such as gifts and donations. As for sales, if a sale is made at a fair price, such a sale by the interdicted person is valid.

---

(1) The meaning of "becoming apparent" is that up to the amount of the proper dower, the woman will receive it in a manner that other creditors are partners in it, because less than that is impossible; any excess is a debt upon the debtor, but creditors have no right to it. (2) "The Judge..." means that the Judge will sell in such a manner that the enforcement of the sale will be upon the debtor. (3) "Unanimously..." means all scholars agree that when the debtor is present, according to the Sahibayn, the Judge shall sell his property to pay off the debt, but they differed on the ruling according to the Sahibayn when the debtor is absent...

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (343) किताब अल-हज्र

नंबर (1): कर्ज के कारण हज्र (प्रतिबंध) लागू होने के वर्णन में

कर्ज के कारण महजूर (प्रतिबंधित) होने की स्थिति यह है कि किसी व्यक्ति पर इतना कर्ज हो जाए कि वह उसकी पूरी संपत्ति को घेर ले या उसकी संपत्ति से अधिक हो जाए और लेनदारों ने काजी से आवेदन किया कि उसे महजूर कर दिया जाए ताकि वह अपनी संपत्ति दान या उपहार में न दे सके और न ही किसी दूसरे कर्जदार के लिए ऋण की स्वीकारोक्ति कर सके। तो साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मुहम्मद) के अनुसार काजी उसे महजूर कर देगा और यह हज्र प्रभावी होगा, इसके बाद उसका दान या उपहार देना मान्य नहीं होगा। इमाम आज़म (इमाम अबू हनीफ़ा) के अनुसार काजी उसे महजूर नहीं करेगा और उनका हज्र प्रभावी नहीं होगा, यहाँ तक कि उसके ऐसे सभी कार्य मान्य होंगे; यह 'मुहीत' में है। यदि महजूर ऋणी ने किसी स्त्री से विवाह किया, तो विवाह मान्य है। यदि उसने महर-ए-मिस्ल (समान महर) से अधिक महर तय किया, तो महर-ए-मिस्ल की सीमा तक वह उस लेनदार के अधिकार में माना जाएगा जिसकी वजह से वह महजूर हुआ है। वह लेनदार महर-ए-मिस्ल में अपना हिस्सा प्राप्त कर सकेगा, और जो महर-ए-मिस्ल से अधिक है वह लेनदारों के अधिकार में नहीं माना जाएगा, बल्कि उसे उस संपत्ति में रखा जाएगा जो वह व्यक्ति महजूर होने के बाद अर्जित करेगा; यह 'फ़तावा काजी खान' में लिखा है। इमाम आज़म के अनुसार, काजी ऋणी की संपत्ति नहीं बेचेगा, चाहे वह चल संपत्ति हो या अचल, बल्कि वह उस ऋणी को तब तक निरंतर जेल में रखेगा जब तक वह स्वयं अपना कर्ज चुकाने के लिए अपनी संपत्ति न बेच दे। साहिबैन ने कहा कि यदि ऋणी स्वयं बेचने से इनकार करे तो काजी उसे बेचकर उसकी कीमत लेनदारों के बीच उनके हिस्से के अनुसार बाँट देगा; यह 'काफ़ी' में है। काजी के लिए ऋणी की अनुमति के बिना उसकी संपत्ति बेचना जायज़ नहीं है, परंतु उसकी सहमति से जायज़ है। साहिबैन के अनुसार यह पूर्णतः जायज़ है। साहिबैन का यह कथन उपस्थित ऋणी के मामले में सभी आचार्यों (मशाइख) के बीच सर्वसम्मत है, परंतु अनुपस्थित ऋणी के मामले में आचार्यों में मतभेद है। कुछ ने कहा कि काजी अनुपस्थित ऋणी की संपत्ति को बिक्री लागू करने के तौर पर नहीं बेचेगा। यदि पति अनुपस्थित हो और पत्नी ने काजी से आवेदन किया कि उसकी संपत्ति उसके भरण-पोषण के लिए बेच दी जाए, तो इमाम आज़म के अनुसार काजी उसे नहीं बेचेगा, और यही साहिबैन का मत भी कुछ आचार्यों के अनुसार है। और यदि अनुपस्थित व्यक्ति की संपत्ति ऐसी हो जिसके खराब होने का डर हो, तो सर्वसम्मति (इज्मा) से उसे बेच दिया जाएगा। इसी प्रकार यदि अनुपस्थित की संपत्ति कोई दास हो

और काजी को डर हो कि उसके भरण-पोषण का खर्च उसकी पूरी कीमत के बराबर हो जाएगा, तो सर्वसम्मति से काजी उसे बेच देगा; यह 'ज़खीरा' में है।

साक्षी बनाना हज्र की वैधता की शर्त नहीं है ☆

साहिबैन के अनुसार ऐसा हज्र जायज़ है भले ही ऋणी अनुपस्थित हो, लेकिन हज्र के बाद प्रतिबंधित व्यक्ति को इसकी जानकारी होना शर्त है। जब तक उसे जानकारी न हो, उसके द्वारा किए गए कार्य साहिबैन के अनुसार मान्य होंगे। यह हज्र उस 'दास' (गुलाम माज़ून) के हज्र के समान है जिसे व्यापार की अनुमति हो, जिसमें हज्र तब तक प्रभावी नहीं होता जब तक दास को सूचित न किया जाए। इसी प्रकार यह हज्र जेल में होने से पहले और बाद में दोनों स्थितियों में मान्य है। जो कार्य लेनदारों के अधिकारों को समाप्त करते हों, उनमें यह हज्र प्रभावी होगा, जैसे दान और उपहार आदि। रही बात बिक्री (बय) की, तो यदि उचित मूल्य पर बिक्री की गई है, तो ऐसे महजूर व्यक्ति की बिक्री मान्य है।

---

(1) 'ज़ाहिर होना' का अर्थ यह है कि महर-ए-मिस्ल की सीमा तक स्त्री को इस तरह प्राप्त होगा कि उसमें अन्य लेनदार साझीदार होंगे क्योंकि इससे कम असंभव है, और जो अधिक है वह ऋणी पर कर्ज है लेकिन लेनदारों का उसमें अधिकार नहीं पहुँचता। (2) 'काजी' का अर्थ है कि काजी इस प्रकार बेचेगा कि बिक्री ऋणी पर प्रभावी होगी। (3) 'सर्वसम्मति से' का अर्थ है कि सभी आचार्य सहमत हैं कि जब ऋणी उपस्थित हो, तो साहिबैन के अनुसार काजी उसकी संपत्ति कर्ज चुकाने के लिए बेच सकता है, और जब ऋणी अनुपस्थित हो तो साहिबैन के अनुसार क्या आदेश है, इसमें आचार्यों का मतभेद है...

نمبر (۱): بسبب قرضہ کے حجر واقع ہونے کے بیان میں

بسبب قرضہ کے محجور ہونے کی صورت یہ ہے کہ ایک شخص پر اس قدر قرضہ ہو جائے کہ اس کے تمام مال کو گھیر لے یا اس کے مال سے زیادہ ہو جائے اور قرض خواہوں نے قاضی سے درخواست کی کہ اس کو محجور کر دیجئے تاکہ اپنا مال ہبہ یا صدقہ نہ کرے اور نہ کسی دوسرے قرض دار کے واسطے اقرار کر دے تو صاحبینؒ کے نزدیک قاضی اس کو محجور کر دے گا اور یہ حجر کار آمد ہو گا کہ پھر اس کے بعد اس کا ہبہ کرنا یا صدقہ کرنا صحیح نہ ہو گا اور امام اعظمؒ کے نزدیک قاضی اس کو محجور نہ کرے گا اور اس کا حجر کار آمد نہ ہو گا حتی کہ اس کے ایسے تصرفات سب صحیح ہوں گے یہ محیط میں ہے۔ اگر مقروض محجور نے کسی عورت سے نکاح کیا تو نکاح صحیح ہے پس اگر اس کے مہر مثل سے مہر زیادہ کیا تو بقدر مہر مثل کے اس قرض خواہ کے حق میں ظاہر ہو گا جس کی وجہ سے محجور ہوا ہے پس وہ قرض خواہ مہر مثل میں اپنا حصہ لے لے گا اور بس قدر مہر مثل سے زیادہ ہے وہ قرض خواہ کے حق میں ظاہر نہ ہو گا بلکہ اس مال میں رکھا جائے گا جو اس کے بعد وہ شخص محجور پیدا کرے یہ فتاویٰ قاضی خان میں لکھا ہے۔ امام اعظمؒ کے نزدیک مدیون کا مال قاضی فروخت نہ کرے گا خواہ عروض ہو یا عقار ہو لیکن اس قرض دار کو برابر قید رکھے گا یہاں تک کہ وہ خود ہی اپنے قرضہ کے ادا کے واسطے اپنا مال فروخت کرے اور صاحبینؒ نے فرمایا کہ اگر مدیون نے خود فروخت کرنے سے انکار کیا تو قاضیؒ فروخت کر کے اس کا ثمن قرض خواہوں کے درمیان موافق حصہ کے تقسیم کرے گا یہ کافی میں ہے اور قاضی کو جائز نہیں ہے کہ مدیون مال بدوں اس کی رضامندی کے فروخت کر دے مگر بالرضامندی جائز ہے اور صاحبینؒ کے نزدیک مطلقاً جائز ہے

اور یہ قول صاحبینؒ کا مدیون حاضر میں سب مشائخ کے نزدیک بالا تفاق ہے مگر مدیون غائب میں مشائخ نے صاحبینؒ کے قول پر اختلاف کیا ہے بعضوں نے کہا کہ مدیون غائب کا مال قاضی اس کے حق میں نفاذ بیع کے طور پر فروخت نہ کرے اگر شوہر غائب ہو اور عورت نے قاضی سے درخواست کی کہ اس کا مال میرے نفقہ میں فروخت کر دے تو امام اعظمؒ کے نزدیک قاضی فروخت نہ کرے گا اور ایسا ہی صاحبین کا قول بعض مشائخ کے نزدیک ہے اور اگر غائب کا مال ایسی چیز ہو جس کے خراب ہو جانے کا خوف ہو تو بالاجماع فروخت کر دے اسی طرح اگر غائب کا مال کوئی غلام ہو اور قاضی کو خوف ہو کہ اس کے نفقہ کا خرچ اس کی تمام قیمت کو گھیر لے گا تو بالاجماع قاضی اس کو فروخت کر دے گا یہ ذخیرہ میں ہے۔

گواہ کر لینا صحت حجر کی شرط نہیں ☆

صاحبینؒ کے نزدیک ایسا حجر اگر چہ مدیون محجور غائب ہو تو بھی جائز ہے مگر بعد حجر کے محجور کا علم شرط ہے حتیٰ کہ بعد محجور ہونے کے قبل علم کے جو تصرف اس سے سرزد ہو اور صاحبینؒ کے نزدیک صحیح ہو گا اور یہ حجر یہ قیاس حجر غلام ماذون ہے کہ اس میں بھی حجر کار آمد نہیں ہوتا جب تک غلام ماذون کو خبر نہ ہو اور ایسے ہی یہ حجر قبل قید اور بعد قید کے دونوں طرح صحیح ہے اور جو تصرف ایسا ہو کہ قرض خواہوں کا حق باطل کرتا ہو اس میں یہ حجر موثر ہو گا جیسے ہبہ و صدقہ وغیرہ اور رہی بیع سو اگر برابر قیمت پر بیع کی تو ایسے محجور کی ایسی بیع صحیح۔

---

(۱) قولہ ظاہر ہونا مراد یہ ہے کہ بقدر مہر المثل کے عورت کو ایسے طور پر ملے گا کہ اس میں دوسرے قرض خواہ ساجھی ہیں کیونکہ اس سے کم غیر ممکن ہے زیادہ ہو وہ قرضدار پر قرض ہے لیکن قرض خواہوں کو اس میں حق نہیں پہنچتا۔ (۲) قولہ قاضی.... مراد یہ ہے کہ قاضی اس

طرح فروخت کرے گا کہ نفاذ بیع مدیون پر ہو گا۔ (۳) بالاتفاق .... یعنی سب مشائخ متفق ہیں کہ جب مدیون حاضر ہو تو صاحبینؒ کے نزدیک قاضی اس کے مال کو ادائے قرضہ کے لئے اس پر فروخت کرے اور جب مدیون غائب ہو تو صاحبینؒ کے نزدیک کیا حکم ہے اس میں مشائخ نے اختلاف کیا....

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume (4) - Kitab al-Hajr (The Book of Interdiction) - (444)

...and if he sold it at a loss, it is not correct, whether the loss is small or large, and the buyer will be given the option to either pay the full price or cancel the sale. If he sold his property to his creditor and adjusted the price against the debt, then if the creditor is a single person, it is permissible. However, if there are two creditors, selling to one at the market price is permissible, but adjusting the debt is not. Similarly, if he wanted to pay the debt of some creditors, he does not have that right; this is in *Al-Muhit*. If the Qazi (Judge) interdicted him (placed him under legal restraint) because of debt, he should have witnesses that this person has been prohibited from disposing of his property. Making witnesses is not a condition for the validity of the interdiction; it is only needed because rulings are attached to this interdiction and denial often occurs, thus proof is required. Therefore, he should call witnesses so there is security from denial and state the cause of interdiction, saying: "I have interdicted this person because of the debt of so-and-so." This is because for someone who considers interdiction permissible, its causes are different in their view, and it becomes different in itself due to the difference in cause. For instance, interdiction due to folly prohibits the disposal of all assets, whether currently present or to be generated in the future. In contrast, interdiction due to debt only includes current assets, and it does not affect wealth generated from future earnings, etc.; the interdicted person is not prohibited regarding those, rather his disposal of them will be valid. This is in *Al-Dhakhirah*.

A person has a debt proved by his admission or by witnesses before the Qazi, then he disappeared before being ordered to pay and refused to appear. Imam Abu Yusuf (RA) said the Qazi will appoint a representative for him and decree the property against that representative, provided the opponent requests this. If the opponent requested the interdiction of the defendant, then according to Imam Azam (RA) and Imam Muhammad (RA), he will not issue a ruling on it and will not interdict the absent person until he appears. When he appears, the ruling will be issued against him. Then, according to Imam Muhammad (RA), he will interdict him, because interdiction occurs after the ruling, and this is before the ruling. This is in *Fatawa Qazi Khan*. If the opponent's debt is in dirhams and the defendant's assets are dirhams, the Qazi will decree payment without his permission by consensus. If his debt is in dirhams and the assets are in dinars, or vice versa, then according to Imam Azam (RA), the Qazi will sell the defendant's assets to satisfy the opponent's debt as a right. Analogically, the Qazi does not have the authority for such currency exchange (*Bay'*

al-Sarf). This is in *Al-Kafi*. And he shall not sell movable goods (1) or immovable property. The *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad) said he can sell them, and the fatwa is based on this; this is in *Khizanat al-Muftin*. Regarding debt, he should first sell cash, then movable goods, then immovable property, i.e., start with the easiest first. He should leave one set of clothes for the debtor to wear and sell the rest. Some said leave two sets, as in *Al-Hidayah*. If the debtor has clothes such that he can maintain his dress with less expensive ones, the Qazi will sell those clothes, pay the debt from the price, and buy clothes for him with the remainder, and so on. If his dwelling is such that he can live in a smaller one, the Qazi will sell that dwelling, pay the debt from the price, and buy another dwelling for him with the remainder. From this, our scholars have said that the Qazi will sell those things of his which he does not need currently, such that he will sell his cloak in summer and his mat (2) in winter. When the Qazi or his agent sells the debtor's property to pay his debt according to the school of the *Sahibayn*, the responsibility (*Uhdah*) of the sale will be upon the debtor. It will not be on the Qazi or his agent. By "*Uhdah*" it is meant that if the sold item is claimed by a rightful owner (*Istihqaq*), the buyer will take back his price from the debtor, not from the Qazi or his agent, as in *Al-Nihayah*. If he has items of amusement...

1- 'Uruz: merchandise and assets. 'Aqar: land and immovable property. 2- Nat'u: a floor covering or leather bed.

फतावी आलमगिरी ..... जिल्द (4) - किताब अल-हज्र - (444)

...और अगर उसने नुकसान के साथ बिक्री की तो यह सही नहीं है, चाहे नुकसान कम हो या ज़्यादा हो, और खरीदार को विकल्प दिया जाएगा कि वह चाहे तो पूरी कीमत चुका दे या सौदा रद्द कर दे। और अगर उसने अपना माल अपने लेनदार को बेच दिया और कीमत को कर्ज में बदल दिया, तो अगर लेनदार एक ही व्यक्ति हो तो यह जायज़ है। और अगर लेनदार दो व्यक्ति हों, तो बाज़ार की कीमत पर एक के हाथ बेचना जायज़ है लेकिन कर्ज का हिसाब करना जायज़ नहीं है। इसी तरह अगर उसने कुछ लेनदारों का कर्ज चुकाना चाह तो उसे यह अधिकार नहीं है; यह 'मुहीत' में है। अगर काजी (न्यायाधीश) ने उसे कर्ज के कारण 'महजूर' (संपत्ति के लेनदेन से प्रतिबंधित) कर दिया, तो गवाह बना ले कि इस व्यक्ति को अपने माल के निपटान से प्रतिबंधित कर दिया गया है। गवाह बनाना हज्र (प्रतिबंध) की वैधता की शर्त नहीं है; इसकी आवश्यकता केवल इसलिए हुई क्योंकि इस प्रतिबंध के साथ नियम जुड़े होते हैं और अक्सर इनकार की स्थिति पैदा होती है, इसलिए प्रमाण की आवश्यकता होती है। इसलिए गवाह बना ले ताकि इनकार से सुरक्षा रहे और प्रतिबंध का कारण स्पष्ट कर दे कि: "मैंने इस व्यक्ति को फलां के कर्ज के कारण प्रतिबंधित किया है।" क्योंकि जो व्यक्ति हज्र को जायज़ मानता है, उसके नज़दीक इसके कारण अलग-अलग होते हैं, और वह कारण के अंतर से स्वयं भी अलग हो जाता है। उदाहरण के लिए, मूर्खता (सफाहत) के कारण लगाया गया प्रतिबंध सभी वर्तमान और भविष्य की संपत्तियों के लेनदेन को रोकता है। इसके विपरीत, कर्ज के कारण लगाया गया प्रतिबंध केवल वर्तमान संपत्तियों तक सीमित है, और भविष्य की कमाई आदि से प्राप्त धन पर इसका प्रभाव नहीं पड़ता; महजूर व्यक्ति उन पर प्रतिबंधित नहीं होता, बल्कि उनका लेनदेन मान्य होगा। यह 'ज़खीरा' में है।

एक व्यक्ति पर कर्ज है जो उसके स्वीकार करने से या गवाहों से काजी के नज़दीक साबित हुआ, फिर वह आदेश होने से पहले गायब हो गया और हाज़िर होने से इनकार किया। इमाम अबू यूसुफ (रह.) ने फरमाया कि काजी उसकी ओर से एक वकील नियुक्त करेगा और उस वकील पर माल की डिक्री करेगा, इस शर्त पर कि विरोधी पक्ष इसका अनुरोध करे। और अगर विरोधी पक्ष ने प्रतिवादी को महजूर करने का अनुरोध किया, तो इमाम आज़म (रह.) और इमाम मोहम्मद (रह.) के नज़दीक वह उस पर आदेश नहीं देगा और गायब व्यक्ति को महजूर नहीं करेगा जब तक कि वह हाज़िर न हो जाए। फिर जब वह हाज़िर हो, तो उस पर आदेश जारी करेगा। फिर इमाम मोहम्मद (रह.) के नज़दीक उसे महजूर करेगा, क्योंकि हज्र आदेश के बाद होता है, और यह आदेश से पहले है। यह

'फतावी काजी खान' में है। अगर विरोधी का कर्ज दिरहम में हो और प्रतिवादी का माल भी दिरहम हो, तो काजी बिना उसकी अनुमति के सर्वसम्मति से डिक्री कर देगा। और अगर उसका कर्ज दिरहम में हो और माल दीनार हो, या इसके विपरीत हो, तो इमाम आज़म (रह.) के नज़दीक काजी प्रतिवादी के माल को विरोधी के कर्ज के भुगतान के लिए अधिकारपूर्वक बेच देगा। और तर्क(क़ियास) यह है कि काजी को ऐसी मुद्रा विनिमय (बैअ अल-सर्फ़) का अधिकार नहीं है। यह 'काफी' में है। और वह माल-ओ-सामान१ और अचल संपत्ति को नहीं बेचेगा। साहिबैन (इमाम अबू यूसुफ और इमाम मोहम्मद) ने फरमाया कि वह बेच सकता है, और इसी पर फतवा है; यह 'खज़ानतुल मुफ़्तीन' में है। कर्ज के मामले में पहले नकद बेचे, फिर सामान, फिर अचल संपत्ति, यानी आसान से पहले शुरुआत करे। और कर्जदार के लिए पहनने का एक जोड़ा कपड़ा छोड़ दे और बाकी बेच दे। कुछ ने कहा कि दो जोड़े छोड़ दे, जैसा कि 'हिदाया' में है। अगर कर्जदार के पास पहनने के कपड़े ऐसे हों कि उनसे कम कीमत वाले कपड़ों में भी वह अपना गुज़ारा कर सकता है, तो काजी ऐसे कपड़ों को बेचकर उनकी कीमत से कर्ज अदा कर दे और बाकी से उसके लिए कपड़े खरीद दे, और इसी तरह। अगर उसका घर ऐसा हो कि उससे छोटे घर में भी वह रह सकता है, तो काजी उस मकान को बेचकर उसकी कीमत से कर्ज अदा करे और बाकी से उसके लिए दूसरा मकान खरीद दे। और इसी से हमारे विद्वानों ने यह फरमाया है कि काजी उसकी वह चीज़ जिसकी उसे वर्तमान में आवश्यकता नहीं है, बेच देगा, यहाँ तक कि उसका लबादा गर्मियों में और बिछौना (नतअ)२ सर्दियों में बेच देगा। और जब काजी या काजी के प्रतिनिधि ने साहिबैन के मत के अनुसार कर्जदार का माल उसका कर्ज चुकाने के लिए बेचा, तो बिक्री की ज़िम्मेदारी (उहदा) कर्जदार पर होगी। वह काजी या उसके प्रतिनिधि पर नहीं होगी। और उहदा से तात्पर्य यह है कि यदि बेची गई वस्तु किसी वास्तविक मालिक द्वारा ले ली गई, तो खरीदार अपनी कीमत कर्जदार से वापस लेगा, न कि काजी या उसके प्रतिनिधि से, जैसा कि 'निहाया' में है। अगर उसके पास मनोरंजन का सामान है...

१- उरूज़: व्यापारिक माल और सामान। अकार: ज़मीन और अचल संपत्ति। २- नतअ: बिछौना या चमड़े का बिस्तर।

ہے اور اگر اس نے نقصان سے بیع کی تو نہیں صحیح ہے خواہ نقصان کم ہو یا زیادہ ہو اور مشتری کو اختیار دیا جائے گا کہ چاہے ثمن پورا کر دے یا فسخ کر لے اور اگر اس نے اپنا مال اپنے قرض خواہ کے ہاتھ فروخت کیا اور ثمن کو قرضہ میں بدلا کر دیا پس اگر قرض خواہ ایک ہی شخص ہو تو یہ جائز ہے اور اگر قرض خواہ دو شخص ہوں تو مثل قیمت پر ایک کے ہاتھ بیچنا جائز ہے مگر بدلا کرنا جائز نہیں ہے اسی طرح اگر اس نے بعضے قرض خواہوں کا قرضہ ادا کرنا چاہا تو اس کو یہ اختیار نہیں ہے یہ محیط میں ہے۔ اگر قاضی نے اس کو بسبب قرضہ کے محجور کیا تو گواہ کر لے کہ یہ شخص اپنے مال کے تصرف سے محجور کیا گیا اور گواہ کر لینا صحت حجر کی شرط نہیں ہے صرف اس واسطے احتیاج ہوئی کہ اس حجر کے ساتھ احکام متعلق ہوتے ہیں اور اکثر انکار پیش آتا ہے پس اثبات کی ضرورت ہوتی ہے اس واسطے گواہ کر لے تا کہ انکار سے امن ہو جائے اور سبب حجر بیان کر دے کہ میں نے اس شخص کو فلاں بن فلاں کے قرضہ کے سبب سے محجور کیا ہے کیونکہ جو شخص حجر کو جائز رکھتا ہے اس کے نزدیک اس کے اسباب مختلف ہوتے ہیں اور وہ اپنے سبب کے اختلاف سے فی نفسہ مختلف ہو جاتا ہے چنانچہ حجر بسبب سفاہت کے تمام اموال کے تصرف سے محجور کرتا ہے خواہ بالفعل موجود ہوں یا آئندہ پیدا ہوں اور حجر بسبب قرضہ کے صرف اموال موجودہ کو شامل ہے اور جو مال آئندہ کمائی وغیرہ سے پیدا ہو اس میں یہ حجر مؤثر نہیں ہوتا ہے اور محجور اس کے حق میں محجور نہیں ہوتا بلکہ اس میں اس کا تصرف نافذ ہو گا یہ ذخیرہ میں ہے۔

ایک شخص پر قرضہ ہے کہ اس کے اقرار سے یا گواہوں سے قاضی کے نزدیک ثابت ہوا پھر مطلوب حکم ہونے سے پہلے غائب ہو گیا اور حاضری سے انکار کیا تو امام ابو یوسفؒ نے فرمایا

کہ قاضی اس کی طرف سے ایک وکیل مقرر کرے گا اور اس وکیل پر مال کی ڈگری کرے گا بشرطیکہ خصم اس امر کی درخواست کرے اور اگر خصم نے مدعاعلیہ کے محجور کرنے کی درخواست کی تو امام اعظمؒ و امام محمدؒ کے نزدیک اس پر حکم نہ دے گا اور غائب کو محجور نہ کرے گا جب تک حاضر نہ ہوئے پھر جب حاضر ہو تو اس پر حکم جاری کرے گا پھر امام محمدؒ کے نزدیک اس کو محجور کرے گا کیونکہ حجر بعد حکم کے ہو گا یہ قبل حکم کے ہے یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔ اگر خصم کا قرضہ درہم ہوں اور مالِ مدعاعلیہ درہم ہوں تو قاضی اس کی بلا اجازت پالا جماع ڈگری کر دے گا اور اگر اس کا قرضہ درہم ہوں اور مال دینار ہوں یا اس کے برعکس ہو تو امام اعظمؒ کے نزدیک قاضی مالِ مدعاعلیہ کو خصم کے قرضہ میں استحقاقاً فروخت کرے گا اور قیاساً یہ ہے کہ قاضی کو ایسی بیع الصرف کا اختیار نہیں ہے یہ کافی میں ہے اور عروض ۱ و عقار کو فروخت نہ کرے گا اور صاحبینؒ نے فرمایا کہ فروخت کر سکتا ہے اور اسی پر فتویٰ ہے یہ خزانہ المفتین میں ہے۔ قرضہ میں پہلے نقد و فروخت کرے پھر عروض پھر عقار یعنی آسان سے پہلے شروع کرے اور مقروض کے واسطے ایک دستہ کپڑا پہننے کا چھوڑ دے اور باقی فروخت کر دے اور بعض نے کہا کہ دو دستہ چھوڑ دے کذا فی الہدایہ۔ اگر مقروض کے پاس پہننے کے کپڑے ایسے ہوں کہ ان سے گھٹ کر بھی اپنا لباس رکھ سکتا ہے تو قاضی ایسے کپڑے فروخت کر کے اس کے ثمن میں سے قرضہ ادا کر کے باقی سے اس کے واسطے لباس خرید دے اور علیٰ ہٰذا القیاس۔ اگر اس کا مسکن ایسا ہو کہ اس سے کم پر بھی بسر کر سکتا ہے تو قاضی اس مسکن کو فروخت کر کے اس کے ثمن میں سے قرضہ ادا کر کے باقی سے اس کے واسطے دوسرا مسکن خرید دے گا اور اسی سے ہمارے مشائخ نے یہ فرمایا ہے کہ قاضی اس کی وہ چیز جس کا فی الحال محتاج نہیں ہے فروخت کر دے گا حتیٰ کہ اس کا لبادہ گرمیوں میں اور نطع ۲ جاڑوں میں فروخت کر دے گا اور جب قاضی یا امین قاضی نے موافق مذہب صاحبینؒ کے

مالِ مدیون اس کے قرضہ ادا کرنے کے واسطے فروخت کیا تو اس بیع کا عہدہ مطلوب کے ذمہ ہو گا قاضی اور اس کے امین کے ذمہ نہ ہو گا اور مراد عہدہ سے یہ ہے کہ اگر مبیع استحقاق میں لے لی گئی تو مشتری اپنا ثمن مطلوب سے واپس لے گا نہ قاضی اور اس کے امین سے کذا فی النہایہ۔

اگر اس کے پاس لہو ہے

۱- عروض متاع و اسباب عقار میں و کھیت وغیرہ غیر منقولہ۔ ۲- نطع بچھونا یا چمڑے کا بستر۔

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 (445) Kitab al-Hajr (Book of Interdiction)

...if it is a stove, he should sell it and buy an earthen one; this is stated in the *Sharh al-Hidayah*. Hisham mentioned in his *Nawadir* that I asked Imam Muhammad (may Allah have mercy on him) regarding a person who fell into debt, went into hiding, and feared the seizure (*Ilja*)[1] of his property. Imam Muhammad (RA) stated: "If the creditors prove their debt before me, I will place him under interdiction (*Hajr*). If they do not prove it, I will not interdict him." He further stated that if the person disappears and a judge (*Qadi*) sells his property, I would consider the sale valid as it is executed against an absentee. Imam Muhammad (RA) added: "However, I would not sell his property by virtue of my own office." I also inquired about this issue: Zaid told Amr to sell his property to this interdicted person (*Mahjoor*) and promised to be the guarantor (*Dhamin*) for the price. When the property was sold, Imam Muhammad (RA) asked about the status of the sold item. I replied that the interdicted person took possession and destroyed it. He said Zaid would not be held liable. However, if Zaid had said: "I am a guarantor for whatever you sell up to one or two dirhams," and then Amr sold a cloth worth fifty dirhams for a hundred dirhams to the interdicted person, and the latter took possession and destroyed it, then Zaid would be the guarantor for the price of that cloth; this is in *Al-Muhit*. If Zaid, while under interdiction, made an acknowledgment (*Iqrar*) in favor of someone, that acknowledgment would become binding upon him after the payment of his debts. This is consistent with the view of the *Sahibayn* (Imam Abu Yusuf and Imam Muhammad), as the existing assets are already subject to the rights of prior creditors. Thus, he cannot nullify their rights by making acknowledgments for others. Conversely, if the interdicted person took someone's property and destroyed it before paying his debts, the ruling is different; without disagreement, that person will be treated equally with the prior creditors; this is mentioned in *Sharh al-Hidayah*. If the interdicted person receives property after the debt is paid, his acknowledgment will be effective regarding that property; this is in *Hidayah*.

If an interdicted person destroys someone's property in front of witnesses, he shall be liable for it ☆

If the obligation of a debt is proven before a judge due to some legal cause or through the testimony of witnesses who testified to the loan or purchase at a similar price, then the creditor whose debt predates the interdiction shall share with such creditors; this is in *Al-Muhit*. It is written in *Khaniyah* that if a judge interdicts a person due to various debts from different parties, and the interdicted person pays off some

of them, the remaining creditors shall share in the assets held by those who received payment. Thus, the recipient shall take their proportional share and return the remainder to the other creditors. If an interdicted person confesses to a *Hadd* (prescribed penalty) or *Qisas* (retaliation), the confession is valid. Similarly, if he manumits a slave or makes one a *Mudabbar* (contracted for freedom upon owner's death), such actions are valid. The essence is that transactions which are legally binding whether done seriously or in jest (*Jadd* and *Hazl*)[3] are enforceable by the interdicted person. However, those not enforceable in jest will not be enforceable by the interdicted person either, except if the judge permits. If the interdicted person destroys property before witnesses, he is liable, and the claimant shall share in the interdicted person's assets along with other creditors. If he buys a female slave at a price higher than her value before witnesses, and she is sold, the creditor for whose sake he was interdicted will share up to her value, and the excess price will be paid to the seller from assets acquired by the interdicted person after the interdiction began. This is in *Fatawa Qadi Khan*.

The maintenance (*Nafaqah*) of the interdicted debtor, his wife, minor children, and close relatives shall be paid from his assets according to the *Sahibayn*.

---

1. *Ilja*: Meaning government officials plotting to sell his property at low prices upon its discovery, as often happens in auctions. 2. *Takhlis*: Taking by force or usurpation. 3. *Hazl*: Meaning spoken words without intent, which are nonetheless legally binding just as serious intent (*Jadd*) would be, such as in divorce or manumission.

फ़तावा आलमगीरी ..... जिल्द 6 (445) किताब अल-हिज्र

...अंगीठी हो तो उसे बेचकर मिट्टी की (अंगीठी) खरीदेगा, यह 'शराह हिदाया' में वर्णित है। हिशाम ने अपने 'नवादिर' में लिखा है कि मैंने इमाम मुहम्मद रह. से पूछा कि एक व्यक्ति पर ऋण हो गया और वह छिप गया और उसे अपने धन के'इल्जा' (अधिकारियों द्वारा ज़ब्ती) का डर था। तो इमाम मुहम्मद रह. ने फ़रमाया कि यदि ऋणदाताओं ने मेरे सामने अपना ऋण प्रमाणित कर दिया, तो मैं उसे 'महजूर' (वित्तीय लेन-देन के लिए प्रतिबंधित) घोषित कर दूंगा। और यदि प्रमाणित नहीं किया तो महजूर नहीं करूँगा। और यदि वह गायब हो गया और किसी काजी ने उसका धन बेच दिया, तो मैं उस बिक्री को इस आधार पर वैध मानूँगा कि वह अनुपस्थित व्यक्ति पर प्रभावी हो। इमाम मुहम्मद रह. ने यह भी कहा कि लेकिन मैं स्वयं उसके ओहदे पर उसका धन नहीं बेचूँगा। मैंने यह मसला भी पूछा कि ज़ैद ने अम्र से कहा कि तू अपना माल इस महजूर व्यक्ति को बेच दे और मैं इसकी कीमत का ज़मानती (Guarantor) हूँ। उसने माल बेचा, तो इमाम मुहम्मद रह. ने बेचे गए माल के बारे में पूछा। मैंने बताया कि महजूर ने उसे अपने कब्ज़े में लेकर नष्ट कर दिया। तो उन्होंने फ़रमाया कि ज़ैद ज़मानती नहीं होगा। लेकिन यदि ज़ैद ने यूँ कहा होता कि 'एक से दो दिरहम तक जो कुछ तू बेचेगा, मैं उसका ज़मानती हूँ', फिर अम्र ने पचास दिरहम का कपड़ा सौ दिरहम में महजूर को बेचा और उसने उसे कब्ज़े में लेकर नष्ट कर दिया, तो ज़ैद उस कपड़े की (वास्तविक) कीमत का ज़मानती होगा, यह 'मुहीत' में है। यदि ज़ैद ने प्रतिबंध (हिज्र) की स्थिति में किसी के लिए कोई इकरार किया, तो ऋण चुकाने के बाद वह इकरार उस पर अनिवार्य होगा। यह 'साहिबैन' के मत के अनुकूल है, क्योंकि जो माल वर्तमान में है, उस पर पहले के ऋणदाताओं का अधिकार हो चुका है। अतः वह दूसरों के लिए इकरार करके उनके अधिकार को समाप्त नहीं कर सकता। इसके विपरीत, यदि महजूर ने ऋण चुकाने से पहले किसी का माल लेकर नष्ट कर दिया, तो ऐसा आदेश नहीं है, बल्कि वह व्यक्ति बिना किसी मतभेद के पहले ऋणदाताओं के बराबर माना जाएगा, यह 'शराह हिदाया' में है। ऋण चुकाने के बाद यदि महजूर को कुछ माल मिला, तो उसमें उसका वह इकरार लागू होगा, यह 'हिदाया' में है।

यदि महजूर ने गवाहों के सामने किसी व्यक्ति का माल नष्ट कर दिया, तो वह उसका ज़मानती होगा ☆

यदि ऋण का अनिवार्य होना काजी के पास किसी कारण से या उन गवाहों की गवाही से प्रमाणित हो जिन्होंने ऋण लेने या कीमत के बराबर खरीदने की गवाही दी है, तो ऐसे ऋणदाताओं के साथ वह

ऋणदाता भी शामिल होगा जिसका ऋण महजूर होने से पहले का है। यह 'मुहीत' में है। और 'खनिया' में लिखा है कि यदि काजी ने किसी व्यक्ति को अलग-अलग ऋणों के कारण महजूर किया और महजूर ने कुछ ऋणदाताओं का ऋण चुका दिया, तो बाकी ऋणदाता कब्ज़ा करने वाले के पास मौजूद धन में हिस्सेदार होंगे। अतः कब्ज़ा करने वाला अपने हिस्से के अनुसार लेकर बाकी अन्य ऋणदाताओं को दे देगा। यदि महजूर ने अपने ऊपर 'हद' (सज़ा) या 'किसास' (बदला) का इकरार किया, तो इकरार सही है। इसी तरह यदि उसने गुलाम आज़ाद किया या 'मुदब्बर' बनाया, तो वह कार्य वैध है। सारांश यह है कि जो कार्य ऐसे हैं जिनमें गंभीरता और मज़ाक (जद्द व हज़्ल) एक समान होते हैं, वे महजूर की ओर से लागू होंगे। लेकिन जो मज़ाक में लागू नहीं होते, वे महजूर से भी लागू नहीं होंगे, सिवाय उस स्थिति के जब काजी अनुमति दे दे। और यदि महजूर ने गवाहों के सामने किसी का माल नष्ट किया, तो वह ज़मानती होगा और जिसका माल नष्ट हुआ वह ऋणदाताओं के साथ महजूर के माल में शामिल होगा। यदि महजूर ने गवाहों के सामने कोई दासी उसकी कीमत से अधिक पर खरीदी, और उसे बेच दिया गया, तो ऋणदाता उसकी कीमत की सीमा तक हिस्सेदार होंगे, और कीमत से अधिक की राशि विक्रेता को उस धन से मिलेगी जो महजूर के पास प्रतिबंध के दौरान प्राप्त हुआ हो। यह 'फ़तावा काजी खान' में है।

महजूर ऋणी, उसकी पत्नी, नाबालिग बच्चों और निकट संबंधियों का भरण-पोषण (नफ़क़ा) साहिबैन के अनुसार उसी के माल से दिया जाएगा।

---

१ इल्जा: यानी सरकारी प्यादे उसके माल के उजागर होने पर साज़िश करके कम दामों में बेच देंगे, जैसा कि अक्सर नीलाम में होता है। २ लेकर: यानी ज़बरदस्ती छीन कर। ३ हज़्ल: यानी ज़बान से कहा लेकिन इरादा नहीं था, फिर भी वह पूरा हो जाएगा जैसे गंभीरता (जद्द) में होता है, जैसे तलाक और आज़ाद करना आदि।

کی انگیٹھی ہو تو فروخت کر کے مٹی کی خرید دے گا یہ یعنی شرح ہدایہ میں ہے۔ ہشام نے اپنے نوادر میں لکھا ہے کہ میں نے امام محمدؒ سے دریافت کیا کہ ایک شخص پر قرضہ ہو گیا اور اس نے روپوشی اختیار کی اور اپنے مال کے الجاؤ ۱ سے خوف کیا تو امام محمدؒ نے فرمایا کہ اگر قرض خواہوں نے میرے نزدیک اپنا قرضہ ثابت کر دیا تو میں اس کو محجور کر دوں گا اور اگر ثابت نہ کیا تو محجور نہ کروں گا اور اگر غائب ہو گیا اور کسی قاضی نے اس کا مال فروخت کر دیا تو اس کی بیع بطور اس کے کہ غائب پر اس بیع کا نفاذ ہو جائز رکھوں گا اور امام محمدؒ نے فرمایا کہ لیکن میں اس کے عہدہ پر اس کا مال فروخت نہ کروں گا اور کہا کہ میں نے یہ مسئلہ بھی دریافت کیا کہ زید نے عمرو سے کہا کہ تو اپنا مال اس محجور کے ہاتھ فروخت کر دے اور میں اس کے ثمن کا ضامن ہوں اس نے مال فروخت کیا تو امام محمدؒ نے مالِ مبیعہ کا حال پوچھا میں نے عرض کی کہ اس کو محجور نے اپنے قبضہ میں لے کر تلف کر دیا تو فرمایا کہ زید کچھ ضامن نہ ہوگا اور اگر یوں کہا کہ ایک سے دو درہم تک جو کچھ تو فروخت کرے میں اس کا ضامن ہوں پس عمرو نے پچاس درہم کا کپڑا سو درہم میں محجور کے ہاتھ فروخت کیا اس نے قبضہ کر کے تلف۲ کیا تو فرمایا کہ زید اس کپڑے کی قیمت کا ضامن ہوگا یہ محیط میں ہے۔ اگر زید نے حالتِ حجر میں کسی کے واسطے کچھ اقرار کیا تو بعد ادائے قرض کے یہ اقرار اس کے ذمہ واجب ہوگا اور یہ صاحبین کے قول کے موافق ہے اور یہ اس وجہ سے کہ جو مال موجود ہے اس کے ساتھ پہلے قرض خواہوں کا حق متعلق ہو چکا ہے پس دوسرے کے واسطے اقرار کر کے ان لوگوں کا حق باطل نہیں کر سکتا ہے بخلاف اس کے اگر محجور نے ادائے قرض سے پہلے کسی شخص کا مال لے کر تلف کر دیا تو ایسا حکم نہیں ہے بلکہ بلاخلاف یہ شخص پہلے قرض

خواہوں کے ساتھ برابر شمار کیا جائے گا یہ یعنی شرح ہدایہ میں ہے۔ اگر محجور کو بعد ادائے قرض کے کچھ مال ملا تو اس مال میں اس کا وہ اقرار نافذ ہو گا یہ ہدایہ میں ہے۔

اگر محجور نے گواہوں کے سامنے کسی شخص کا مال تلف کر دیا تو اس کے واسطے ضامن ہو گا ☆

اگر وجوبِ قرض کا سبب قاضی کے نزدیک کسی علت سے یا گواہوں کی گواہی سے جنہوں نے قرض لینے یا مثل قیمت پر خرید کرنے کی گواہی دی ہے ثابت ہو تو ایسے قرض خواہوں کے ساتھ وہ قرض خواہ جس کا قرضہ محجور ہونے سے پہلے کا ہے شریک ہو گا یہ محیط میں ہے اور خانیہ میں لکھا ہے کہ اگر قاضی نے ایک شخص کو کسی قوم کے قرضہ کی وجہ سے جن کے قرضے مختلف ہوں محجور کیا اور محجور نے بعض قرض خواہوں کا قرضہ ادا کیا تو باقی قرض خواہ قابض کے مقبوضہ میں شریک ہوں گے پس قابض بقدر اپنے حصہ رسد کے لے کر باقی ان قرض خواہوں کو دے دے گا اور اگر محجور نے اپنے اوپر حد یا قصاص کا اقرار کیا تو اقرار صحیح ہے اسی طرح اگر غلام آزاد کیا یا مدبر کیا تو حق و تدبیر صحیح ہے اور حاصل یہ ہے کہ جو تصرف ایسا ہے کہ جس کا جد و ہزل۳ یکساں ہوتا ہے وہ تصرف محجور کی طرف سے نافذ ہو گا اور جو ہزل مگر نئے والے سے نافذ نہیں ہوتا ہے وہ محجور سے بھی نافذ نہ ہو گا مگر اس صورت میں نافذ ہو سکتا ہے کہ جب قاضی اجازت دے دے اور اگر محجور نے گواہوں کے سامنے کسی شخص کا مال تلف کر دیا تو اس کے واسطے ضامن ہو گا اور صاحبِ ضمان اس قرض خواہ کا جس کے واسطے محجور ہوا ہے محجور کے مال میں شریک ہو گا اور اگر محجور نے کوئی باندی گواہوں کے سامنے اس کی قیمت سے بڑھ کر خریدی پس اگر وہ باندی فروخت کی تو اس کی قیمت کے قدر وہ قرض خواہ جس کے واسطے محجور ہوا ہے حصہ دار ہو گا اور جو

قیمت سے زیادہ ہے وہ بائع کو اس مال سے ملے گا جو محجور کے پاس حجر کے پیدا ہو یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

مدیون محجور کا نفقہ اور اس کی زوجہ اور نا بالغ اولاد اور اس کے ذوی الارحام کا نفقہ صاحبین کے نزدیک اس کے مال سے دیا

---

۱ الجاؤ یعنی بادشاہی پیادے اس کے مال ظاہر ہونے پر سازش کر کے کم داموں سے فروخت کر لیں گے جیسا کہ کثیر نیلام میں ہوا کرتا ہے۔ ۲ لے کر یعنی غصب کر کے۔ ۳ ہزل یعنی زبان سے کہا لیکن قصد نہیں ہے تو بھی پورا ہو جائے جیسے جد یعنی قصد میں ہوتا ہے مانند طلاق و عتاق وغیرہ۔

Fatawa-e-Alamgiri ..... Volume 4 | 436 | Kitab al-Hajr (Book of Interdiction)

...will be processed. And if no assets belonging to an insolvent (muflis) person are known, and the creditors request his imprisonment while he claims to possess nothing, the ruler (Hakim) shall imprison him for every debt he has made obligatory upon himself through a contract, such as dower (mahr), suretyship (kafalah), etc. If the insolvent debtor produces witnesses to prove that he has no assets, he shall be released because granting respite until a state of ease is attained is established by Quranic text (nass), as mentioned in *Al-Kafi*. If he is found to be in hardship, it is mandatory to grant him respite until ease is achieved. After imprisonment, witnesses to his poverty shall be unanimously accepted; therefore, after witnesses are produced, the Judge (Qadi) shall release him. According to one report, if witnesses are produced before imprisonment, they are not accepted as long as he is not imprisoned; this is the common opinion of the scholars (Mashaikh), and Shams al-A'immah al-Sarakhsi adopted this in *Sharh Adab al-Qadi*, and it is the most correct view. This is stated in *Sharh al-Hidayah*. Once the ruler has imprisoned him for two or three months, he shall investigate his condition; if no property is found, he shall release him, as stated in Al-Aqta's *Sharh al-Quduri*. The correct view is that skilled workers (ahl al-hirfa) in prison should be allowed to practice their trade so that their minds are not distressed and they may repay the debt. Conversely, if he has a slave-girl and there is a place in the prison where he can have intercourse, he should not be prevented; this is in *Al-Kafi*. In *Al-Waqi'at*, it is written that if a prisoner falls ill in prison and there is no one there to care for him, he should be released upon providing a surety (kafeel). *Al-Khulasah* states that this ruling applies when there is a fear of his death in such a state, and the fatwa is based on this. If no surety is found, he shall not be released. If someone provides surety and the Qadi releases him, the presence of the claimant (opponent) is not a condition at that time; this is in *Sharh al-Hidayah*. If he buys grain for himself or his family, it is permissible; this is in *Tatarkhaniyah*. A person imprisoned due to debt who is extravagant in his daily expenses shall be restrained by the Qadi, who will fix for him a reasonable maintenance (kafaf ma'ruf). Similarly, regarding clothing, he shall be ordered to follow a middle path, but he shall not be subjected to excessive hardship in food, drink, or clothing; this is in *Fatawa Qadi Khan*.

In *Kafalat al-Asl*, it is written that a prisoner shall not be humiliated, nor shall he be shackled, nor shall an iron collar be placed on him, nor shall he be threatened or terrified (mukhavvif), nor shall he be stripped naked, nor shall he be made to stand

before the claimant for the sake of humiliation, nor shall he be hired out. In *Al-Muntaqa*, it is mentioned that a debtor-prisoner should be shackled, and if there is a fear of him fleeing during the day, he should be locked up. A debtor-prisoner shall not be allowed out for Friday prayers, Eid, Hajj, obligatory prayers, funeral prayers, or to visit the sick. He should be imprisoned in a desolate/terrifying place, and no bedding or floor covering shall be spread for him. No one who might alleviate his dread/loneliness shall visit him; Imam Sarakhsi mentioned this, as in *Al-Khulasah*. After release, according to Imam Azam, no obstruction shall be placed between him and his creditors, but they cannot prevent him from transactions or travel during the state of "mulazamat" (attachment), i.e., when they are accompanying him, nor can they confine him to one place, for that would be like imprisonment. Rather, he may go wherever he wishes, and they shall follow him; this is in *At-Tabyin*. Whatever his earnings exceed his basic needs, he shall distribute proportionately (hissa rasad) among his creditors, and they shall take it. This applies when his increased earnings are taken without his choice, or the Qadi has taken and distributed them without his choice. And if the debtor, in health, voluntarily paid the debt...

---

1. **Mukhavvif**: To make something terrifying, e.g., saying "We will demolish your house." (Source: Saf) One who terrifies or threatens. Conclusion.

...जाएगा और अगर मुफ़लिस (दिवालिया) की कोई संपत्ति ज्ञात न हो और ऋणदाताओं ने उसे कैद करने का अनुरोध किया हो, जबकि वह कहता है कि मेरे पास कोई संपत्ति नहीं है, तो शासक (हाकिम) उसे हर उस ऋण के लिए कैद करेगा जो उसने किसी अनुबंध के माध्यम से स्वयं पर अनिवार्य किया है, जैसे मेहर और ज़मानत (कफ़ालत) आदि। और यदि मुफ़लिस ऋणी ने इस बात के गवाह पेश किए कि मेरे पास कोई संपत्ति नहीं है, तो उसे रिहा कर दिया जाएगा क्योंकि संपन्नता प्राप्त होने तक मोहलत देना कुरान के स्पष्ट आदेश (नस्स) से प्रमाणित है, जैसा कि 'अल-काफी' में है। यदि वह निर्धन पाया गया, तो अनिवार्य (वाजिब) यह है कि उसे संपन्न होने तक मोहलत दी जाए। कैद के बाद उसके निर्धन होने के गवाह सर्वसम्मति से स्वीकार्य होंगे; अतः गवाह पेश करने के बाद काजी उसे रिहा कर देगा। और यदि कैद से पहले गवाह पेश किए जाएं तो एक रिवायत के अनुसार जब तक वह कैद न हो जाए, वे स्वीकार्य नहीं होंगे; यही अधिकांश विद्वानों (मशाइख़) का मत है और इमाम सरख्सी ने 'शरह अदब अल-काजी' में इसी को अपनाया है और यही अधिक सही है। यह 'शरह हिदाया' में वर्णित है। जब शासक ने उसे दो या तीन महीने कैद कर लिया हो, तो वह उसकी स्थिति की जांच करेगा; यदि उसकी कोई संपत्ति नहीं पाई जाती, तो उसे रिहा कर देगा, जैसा कि 'अता' की 'शरह क़ुदूरी' में है। सही मत यह है कि कैद में कारीगरों (अहल-ए-हिर्फा) को उनके पेशे का काम करने की अनुमति दी जाएगी ताकि उनका मन व्यथित न हो और वे ऋण चुका सकें। इसके विपरीत, यदि उसकी कोई दासी हो और जेल में ऐसी जगह हो जहाँ वह सहवास कर सके, तो उसे रोका नहीं जाएगा, यह 'काफी' में है। 'वाकियात' में लिखा है कि यदि कैदी जेल में बीमार पड़ जाए और वहाँ उसकी देखभाल करने वाला कोई न हो, तो ज़मानत (कफ़ील) लेकर उसे जेल से बाहर निकाला जाएगा। 'खुलासा' में लिखा है कि यह आदेश तब है जब ऐसी स्थिति में उसकी मृत्यु का भय हो, और इसी पर फतवा है। यदि ज़मानत देने वाला न मिले, तो उसे रिहा नहीं किया जाएगा। यदि किसी ने ज़मानत दी और काजी ने उसे रिहा किया, तो उस समय विपक्षी (लेनदार) की उपस्थिति अनिवार्य नहीं है, यह 'शरह हिदाया' में है। यदि उसने अपने या अपने परिवार के लिए अनाज खरीदा, तो यह जायज़ है, यह 'तातारखनिया' में है। ऋण के कारण कैद व्यक्ति यदि अपने दैनिक खर्च में फिजूलखर्ची करता है, तो काजी उसे रोक देगा और उसके लिए एक उचित निर्वाह (कफ़ाफ़-ए-मारूफ़) निर्धारित कर देगा। इसी प्रकार, कपड़ों के मामले में उसे मध्यम मार्ग अपनाने का आदेश

देगा, लेकिन उसके खाने-पीने और कपड़ों में अत्यधिक तंगी नहीं करेगा, यह 'फ़तावा काजी खान' में है।

'कफ़ालत अल-अस्ल' में लिखा है कि बंदी को अपमानित नहीं किया जाएगा, न उसे बेड़ियाँ डाली जाएंगी, न लोहे का पट्टा (तौक) पहनाया जाएगा, न उसे डराया जाएगा, न ही भयाक्रांत किया जाएगा, न उसे नग्न किया जाएगा, और न ही लेनदार के सामने अपमान के लिए खड़ा किया जाएगा, न ही उसे श्रम पर लगाया जाएगा। 'मुंतक़ा' में है कि ऋणी कैदी को बेड़ियाँ डाली जाएं और यदि दिन में भाग जाने का डर हो तो ताला लगा दिया जाए। ऋणी कैदी को जुमा, ईद, हज, अनिवार्य नमाज़, जनाज़े की नमाज़ और बीमार की देखभाल के लिए बाहर नहीं निकाला जाएगा। उसे एक उजाड़/डरावनी जगह पर कैद किया जाएगा और उसके लिए कोई बिस्तर या कालीन नहीं बिछाया जाएगा। उसके पास कोई ऐसा व्यक्ति नहीं जा सकेगा जिससे उसका अकेलापन या भय दूर हो; इमाम सरख्सी ने इसका उल्लेख किया है, जैसा कि 'खुलासा' में है। रिहाई के बाद, इमाम आज़म के अनुसार, उसके और उसके ऋणदाताओं के बीच कोई बाधा नहीं डाली जाएगी, लेकिन वे लोग 'मुलाज़मत' की स्थिति में (जब वे उसके साथ हों) उसे लेन-देन या यात्रा से नहीं रोक सकते, और न ही उसे एक जगह बिठा सकते हैं, क्योंकि वह कैद जैसा हो जाएगा। बल्कि जहाँ उसका मन चाहे वह जाए और वे लोग उसके साथ चलते रहें, यह 'तय्यीन' में है। उसकी कमाई से जो कुछ उसकी बुनियादी जरूरतों से अधिक होगा, वह उसे अपने ऋणदाताओं के बीच आनुपातिक रूप से (हिस्सा रसद) वितरित करेगा और वे इसे प्राप्त करेंगे। यह तब है जब उसकी अतिरिक्त कमाई ऋणदाताओं ने उसकी इच्छा के बिना ली हो, या काजी ने लेकर ऋणदाताओं में बाँट दी हो। और यदि ऋणी ने अपने स्वास्थ्य की स्थिति में स्वेच्छा से ऋण चुकाने...

---

1 मुख़व्विफ़: डरावना करना, जैसे "हम तुम्हारा घर गिरा देंगे"। (अ.सफ़) भय दिलाने वाला, डराने वाला। खातिमा (समापन)।

جائے گا اور اگر مفلس کا کچھ مال معلوم نہ ہوتا ہو اور قرض خواہوں نے اس کے قید کرنے کی درخواست کی حالانکہ وہ کہتا ہے کہ میرا کچھ مال نہیں ہے تو حاکم اس کو ہر ایسے قرض کے واسطے جس کو اس نے اپنے اوپر کسی عقد سے واجب کیا ہے قید کرے گا جیسے مہر و کفالت وغیرہ اور اگر مدیون مفلس نے اس امر کے گواہ پیش کئے کہ میرے پاس کچھ مال نہیں ہے تو رہا کر دیا جائے گا کیونکہ فراخدستی حاصل ہونے تک مہلت دینا نص قرآنی سے ثابت ہے کذا فی الکافی۔ اگر تنگدست پایا گیا تو واجب یہ ہے کہ فراخدستی تک اس کو مہلت دی جائے اور بعد قید کرنے کے اس کے تنگدست ہونے کے گواہ بالاتفاق مقبول ہوں گے پس گواہ قائم کرنے کے بعد قاضی اس کو رہا کر دے گا اور اگر قید سے پہلے گواہ قائم ہوں تو ایک روایت میں جب تک مقید نہ ہو مقبول نہ ہوں گے اور یہی عامہ مشائخ کا مذہب ہے اور یہی شمس الائمہ سرخسی نے شرح ادب القاضی میں اختیار کیا ہے اور یہی اصح ہے یہ یعنی شرح ہدایہ میں ہے اور جب حاکم نے اس کو دو یا تین مہینہ قید کیا تو پھر اس کا حال دریافت کرے گا پس اگر اس کا کچھ مال دریافت نہ ہوا تو رہا کر دے گا یہ اقطع کی شرح قدوری میں ہے۔ صحیح یہ ہے کہ قید میں اہل حرفہ کو اپنے حرفہ کا کام کرنے کا قابو دیا جائے گا تاکہ اس کا دل پریشان نہ ہو اور قرض ادا کر دے بخلاف اس کے اگر اس کی کوئی باندی ہو اور قید خانہ میں کوئی ایسی جگہ ہو جہاں وطی کر سکتا ہے تو منع نہ کیا جائے گا یہ کافی میں ہے اور واقعات میں لکھا ہے کہ قیدی اگر قید خانہ میں بیمار ہوا اور وہاں کوئی ایسی نہیں ہے جو اس کی تیمارداری کرے تو کفیل لے کر قید خانہ سے نکالا جائے گا اور خلاصہ میں لکھا ہے کہ یہ حکم اس وقت ہے کہ جب ایسی حالت میں اس کے حق میں مر جانے کا خوف ہو اور اسی پر فتویٰ ہے اور اگر کفیل نہ پایا جائے تو رہا نہ ہوگا اور اگر کسی

شخص نے کفالت کی اور قاضی نے رہا کیا تو خصم کا حاضر ہونا اس وقت شرط نہیں ہے یہ یعنی شرح ہدایہ میں ہے۔ اگر اس نے اپنے یا اہل و عیال کے واسطے اناج خرید ا تو جائز ہے یہ تاتارخانیہ میں ہے اور جو شخص قرضہ کی وجہ سے مقید ہے اگر وہ اپنا روزینہ خریدنے میں اسراف کرتا ہو تو قاضی اس کو منع کر دے گا اور اس کے حق میں کفاف معروف مقرر کر دے گا اور ایسے ہی کپڑے میں درمیانی چال چلے اور اس کو درمیانی چال چلنے کا حکم کرے گا مگر اس پر اس کے خورد و نوش و لباس میں تنگی نہ کرے گا یہ فتاویٰ قاضی خان میں ہے۔

کفالۃ الاصل میں لکھا ہے کہ محبوس پہنا نہ جائے گا اور نہ اس کے بیڑیاں ڈالی جائیں گی اور نہ طوق پہنایا جائے گا اور نہ ڈرایا جائے گا اور نہ مخوف کیا جائے گا اور نہ ننگا کیا جائے گا اور نہ بدی حقدار کے سامنے اہانت کے واسطے کھڑا کیا جائے گا اور نہ اجارہ پر دیا جائے اور منتقیٰ میں ہے کہ قرض دار قیدی کے بیڑیاں ڈالی جائیں اور دن میں اگر بھاگ جانے کا خوف ہو تو مقفل کر دیا جائے اور قرض دار قیدی جمعہ و عید و حج و نماز فرض و نماز جنازہ و عیادت مریض کے واسطے باہر نہ نکالا جائے گا اور وحشت ناک جگہ قید کیا جائے گا اور اس کے واسطے کوئی بچھونا و فرش نہ بچھایا جائے اور اس کے پاس کوئی ایسا شخص نہ جانے پائے گا جس سے اس کی وحشت رفع ہو اس کو امام سرخسی نے ذکر کیا ہے کذا فی الخلاصہ اور بعد اخراج کے امام اعظم کے نزدیک اس کے اور اس کے قرض خواہوں کے درمیان کچھ روک نہ کی جائے گی مگر وہ لوگ اس کو حالت ملازمت میں یعنی جب اس کے ساتھ ساتھ رہیں تو تصرفات و سفر سے منع نہیں کر سکتے ہیں اور نہ اس کو ایک جگہ بھلا سکتے ہیں کیونکہ یہ تو قید ہے بلکہ جہاں اس کا جی چاہے جائے اور یہ لوگ اس کے ساتھ پھرتے رہیں گے یہ تبیین میں ہے اور جو کچھ اس کی کمائی حوائج ضروریہ سے بڑھے وہ اپنے قرض خواہوں کے درمیان حصہ رسد تقسیم کرے گا اور وہ لوگ لے لیں گے اور یہ اس وقت ہے کہ اس کی بڑھتی کمائی قرض خواہوں سے بدوں اس کے

اختیار کے لی ہو یا قاضی نے لے کر بدوں اس کے اختیار کے قرض خواہوں کو تقسیم کی ہو اور اگر مدیون نے اپنی صحت میں اپنے اختیار سے قرض ادا کرنے

---

1 مخوف : خوفناک کرنا مثلاً تیرا گھر منہدم کریں گے ۔ (ع۔صف) خوف دلانے والا ڈرانے والا ۔

خاتمہ

Fatawa Alamgiri ..... Volume 6 447 Kitab al-Hajr (The Book of Interdiction)

...if a claimant chooses one [property/asset] over others, he has that right. This is explicitly stated in Fatawa al-Nasafi as follows: If Zaid owes one thousand dirhams to three people such that Bakr is owed five hundred, Umar three hundred, and Khalid two hundred, and Zaid has only five hundred dirhams in total; the creditors collectively have Zaid imprisoned by the judicial council (majlis-e-qaza). How will the assets be distributed? It is stated that if the debtor is present, he shall distribute the debt himself and has the discretion to prioritize some over others or select specific ones for payment. However, if the debtor is absent and the debts are proven before the judge, the judge shall distribute the entire assets among the creditors on a pro-rata basis (hissa rasad). This is mentioned in the Ayni commentary of Al-Hidayah.

If the debtor provides witnesses of his insolvency (aflas) and the claimant (creditor) provides witnesses of his prosperity, the claimant's witnesses shall be accepted. There is no need for a statement from one whose prosperity (faraghdasti 1) is proven. The presence of the plaintiff is not a condition for testifying to insolvency; this is in 'Al-Khulasah'. Witnesses should say: "This person is poor; we do not know of any property or assets belonging to him that would lift him out of poverty." Abul Qasim Saffar stated that witnesses should say: "We testify that this person is destitute and possesses nothing; we know of no property of his except the clothes on his body and his sleepwear." Thus it is in Al-Ayni's commentary of Al-Hidayah. If an insolvent debtor enters his house for some necessity, it is mentioned in Al-Hidayah that the creditor should not follow him inside but should sit at his door until he comes out. It is stated in Al-Ziyadat that if the debtor does not permit him to enter, he should sit at the door and prevent the debtor from entering further [into the house interior] so that he does not hide or escape through another door, as that would defeat the purpose of supervision (accompanying him). It is written in Al-Nihayah that the right-holder (creditor) does not have the authority to prevent the debtor from entering the house for the purpose of using the latrine or for eating. However, if he has been given an opportunity or a specific place has been designated for using the latrine, then the creditor has the right to prevent him from entering the house to ensure the debtor does not flee. In the same Al-Nihayah, it is written that if the debtor works as a water-carrier (saqqa) or similar labor, the claimant does not have the right to stop him from that work; however, the claimant may place his representative, hired laborer, or slave to accompany him. But if the claimant provides

maintenance (nafaqah) for the debtor and his family, then in that case, he can prevent him from working. This is in Al-Tabyeen.

It is written in 'Al-Waqi'at' that a decree was passed in favor of one person against another. The decree-holder ordered his slave to stay with the debtor. The debtor against whom the decree was passed said, "I can sit with the plaintiff, but I will not sit with the slave." He has this right; this is in Al-Ayni's commentary of Al-Hidayah. If the debtor accepted imprisonment and the claimant chose supervision (mulazamat 2), the claimant has the right. However, if the judge realizes that the claimant will commit excess in accompanying him—for example, by preventing him from entering his home or entering with him—then in such a case, the judge shall imprison the debtor to prevent harm to him. This is in Al-Kafi. If a man has a debt against a woman, he cannot accompany her because it would involve being in seclusion (khalwa) with a non-mahram woman; instead, the creditor shall send a trustworthy woman on his behalf to stay with her. Thus it is in Al-Hidayah. If Zaid becomes insolvent and has some specific property belonging to Amr which he had purchased from Amr, then Amr shall be treated equally with the other creditors. The scenario is that Zaid purchased a specific slave from Amr and took possession...

1. Prosperity (faraghdasti) means having enough available to be able to pay something after meeting essential needs from one's goods and assets.
2. Supervision (mulazamat) means the debtor agrees to be imprisoned, but the creditor says "No, rather I will stay with him"; in this case, the creditor's choice is granted.

फ़तावा आलमगिरी ..... जिल्द ६ ४४७ किताब अल-हज्र

...में किसी हक़दार को दूसरों के मुक़ाबले में चुन लिया, तो उसे यह अधिकार है। इसे फ़तावा न सफ़ी में स्पष्ट रूप से बयान किया गया है कि यदि ज़ैद पर तीन व्यक्तियों का एक हज़ार दिरहम का ऋण इस विवरण के साथ हो कि बकर के पाँच सौ दिरहम, उमर के तीन सौ दिरहम और खालिद के दो सौ दिरहम हों, और ज़ैद के पास कुल पाँच सौ दिरहम हों, और ऋणदाताओं ने एकत्र होकर ज़ैद को न्यायालय (मजलिस-ए-क़ज़ा) में कैद कराया हो, तो संपत्ति कैसे विभाजित होगी? फरमाया गया कि यदि ऋणी उपस्थित हो, तो वह स्वयं उनका ऋण विभाजित करेगा और उसे अधिकार होगा कि भुगतान करने में वह जिसे चाहे उसे प्राथमिकता दे या किसी को चुन ले। और यदि ऋणी अनुपस्थित हो और न्यायाधीश के निकट ऋण प्रमाणित हों, तो न्यायाधीश समस्त संपत्ति को ऋणदाताओं के बीच उनके हिस्से के अनुपात (हिस्सा रसद) में विभाजित कर देगा। यह ऐनी शरह हिदाया में है।

यदि ऋणी ने अपनी निर्धनता (अफ़लास) के गवाह दिए और लेनदार (तालिब) ने उसकी सम्पन्नता के गवाह दिए, तो लेनदार के गवाह स्वीकार किए जाएँगे और जिससे सम्पन्नता (फ़राग़दस्ती १) सिद्ध हो जाए, उसके बयान की कोई आवश्यकता नहीं है। निर्धनता की गवाही में वादी का उपस्थित होना शर्त नहीं है, यह 'खुलासा' में है। गवाहों को इस प्रकार कहना चाहिए कि "यह व्यक्ति निर्धन है, हम उसके पास ऐसी कोई संपत्ति या वस्तु नहीं जानते जिससे वह निर्धनता की स्थिति से बाहर निकल सके।" अबुल कासिम सफ़ार ने फरमाया कि गवाहों को इस प्रकार कहना चाहिए कि "हम गवाही देते हैं कि यह व्यक्ति कंगाली की स्थिति में है, हम उसकी देह के कपड़ों और रात के सोने के कपड़ों के अतिरिक्त उसकी कोई संपत्ति नहीं जानते।" जैसा कि 'ऐनी शरह हिदाया' में वर्णित है। यदि कोई निर्धन ऋणी किसी आवश्यकतावश अपने घर गया, तो 'हिदाया' में उल्लेख है कि लेनदार उसके पीछे न जाए बल्कि उसके द्वार पर बैठा रहे जब तक कि वह बाहर न आ जाए। 'ज़ियादात' में फरमाया गया कि जब ऋणी ने उसे अंदर आने की अनुमति न दी हो, तो वह उसके द्वार पर बैठा रहे और उसे अंदर जाने से रोके ताकि वह छिप न जाए या किसी दूसरे द्वार से न निकल जाए, जिससे साथ रहने का उद्देश्य ही विफल हो जाए। 'निहाया' में लिखा है कि हक़दार को यह अधिकार नहीं है कि वह ऋणी को शौचालय जाने या भोजन के लिए मकान के अंदर जाने से रोके। लेकिन यदि उसे अवसर दे दिया गया हो या शौचालय जाने के लिए कोई स्थान निश्चित कर दिया गया हो, तो उस समय उसे यह अधिकार है कि उसे घर में न जाने दे ताकि ऋणी भाग न जाए। इसी 'निहाया' में लिखा है कि यदि ऋणी मशक़्क़त वाला काम जैसे पानी भरने (सक़ाई) आदि का काम करता हो, तो लेनदार को उसे

उस काम से रोकने का अधिकार नहीं है, लेकिन वह अपने प्रतिनिधि, मज़दूर या गुलाम को उसके साथ रख सकता है। परंतु यदि लेनदार ऋणी को और उसके परिवार को निर्वाह भत्ता (नफ़क़ा) देता है, तो उस स्थिति में उसे उस काम से रोक सकता है। यह 'तब्ईन' में है।

'वाकयात' में लिखा है कि एक व्यक्ति पर दूसरे के अधिकार की डिक्री हुई। डिक्री धारक ने अपने गुलाम को ऋणी के साथ-साथ रहने का आदेश दिया। जिस पर डिक्री हुई थी उसने कहा कि मैं वादी के साथ बैठ सकता हूँ, गुलाम के साथ नहीं बैठूँगा, तो उसे यह अधिकार है। यह 'ऐनी शरह हिदाया' में है। यदि ऋणी ने कैद होना स्वीकार किया और लेनदार ने साथ रहने (मुलाज़मत २) का विकल्प चुना, तो लेनदार को अधिकार है। लेकिन यदि न्यायाधीश को ज्ञात हुआ कि लेनदार उसके साथ रहने में ज़्यादती करेगा, उदाहरणस्वरूप घर में जाने से रोकेगा या उसके साथ अंदर चला जाएगा, तो ऐसी स्थिति में ऋणी को हानि से बचाने के लिए न्यायाधीश उसे कैद कर देगा। यह 'काफ़ी' में है। यदि किसी पुरुष का किसी स्त्री पर ऋण हो, तो वह उसके साथ-साथ नहीं रह सकता क्योंकि इसमें पराई स्त्री के साथ एकांत (तन्हाई) होगी, लेकिन ऋणदाता अपनी ओर से एक अमानतदार महिला को उसके पास भेज देगा जो उसके साथ रहे। जैसा कि 'हिदाया' में है। यदि ज़ैद निर्धन हो गया और उसके पास अम्र की कोई विशेष वस्तु है जिसे उसने अम्र से खरीदा था, तो अम्र को अन्य ऋणदाताओं के समान ही माना जाएगा। इसकी सूरत यह है कि ज़ैद ने अम्र से एक विशेष गुलाम खरीदा और उसका कब्ज़ा...

1. सम्पन्नता अर्थात इतना उपलब्ध हो कि आवश्यकताओं के बाद कुछ अदा कर सके।
2. मुलाज़मत अर्थात ऋणी कैद होना स्वीकार करता है और लेनदार कहता है कि नहीं बल्कि मैं इसके साथ रहूँगा, तो लेनदार को अधिकार दिया जाएगा।

میں کسی حقدار کو یہ مقابلہ دوسروں کے چھانٹ لیا تو اس کو اختیار ہے اس کو فتاویٰ نسفی میں صریح بیان کیا ہے کہ یوں فرمایا کہ اگر زید پر تین آدمیوں کے ہزار درہم اس تفصیل سے قرضہ ہوں کہ بکر کے پانچ سو درہم اور عمر کے تین سو درہم اور خالد کے دو سو درہم ہوں اور زید کے پاس کل پانچ سو درہم ہیں پس قرض خواہوں نے جمع ہو کر زید کو مجلس قضا میں قید کرایا تو مال کیونکہ تقسیم ہو گا فرمایا کہ اگر قرض دار حاضر ہو تو وہ ان کا قرضہ خود ہی تقسیم کرے گا اور اس کو اختیار ہو گا کہ ادا کرنے میں چاہے بعض کو بعض پر مقدم کرے یا بعض کو چھانٹ لے اور اگر مدیون غائب ہو اور قاضی کے نزدیک قرضے ثابت ہوں تو قاضی تمام مال قرض خواہوں کو حصہ رسد تقسیم کر دے گا یہ عینی شرح ہدایہ میں ہے۔

اگر مدیون نے اپنے افلاس کے گواہ دیے اور طالب نے اس کی خوشحالی کے گواہ دیے تو طالب کے گواہ قبول ہوں گے اور جس سے فراغدستی ۱ ثابت ہو اس کے بیان کی کچھ ضرورت نہیں ہے اور افلاس کی گواہی میں مدعی کا حاضر ہونا شرط نہیں ہے یہ خلاصہ میں ہے اور گواہوں کو یوں کہنا چاہیے کہ یہ شخص فقیر ہے ہم اس کا کچھ یا کوئی عرض و عوض میں ایسا نہیں جانتے ہیں جس سے حالتِ فقر سے نکلے اور ابوالقاسم صفار نے فرمایا کہ گواہوں کو یوں کہنا چاہیے کہ ہم گواہی دیتے ہیں کہ یہ شخص مفلس معدوم ہے ہم اس کا کوئی مال سوائے اس کے تن کے کپڑوں اور اس کے لباس شب خوابی کے نہیں جانتے ہیں کذا فی العینی شرح الہدایہ اور اگر مدیون مفلس اپنے گھر میں کسی ضرورت سے گیا تو ہدایہ میں مذکور ہے کہ اس کے پیچھے نہ جائے بلکہ اس کے دروازے پر بیٹھا رہے یہاں تک کہ وہ باہر آئے اور زیادتیوں میں فرمایا کہ جب مدیون نے اس کو اندر آنے کی اجازت نہ دی تو اس کے دروازے پر بیٹھا رہے اور اس کو اندر جانے سے منع

کرے تا کہ روپوش نہ ہو جائے یا دوسرے دروازے سے نہ نکل جائے پس ساتھ ساتھ رہنے سے جو مقصود ہے وہ فوت ہو جائے اور نہایہ میں لکھا ہے کہ صاحبِ حق کو یہ اختیار نہیں ہے کہ ملزوم مطلوب کو پاخانہ یا کھانے کے واسطے مکان کے اندر جانے سے منع کرے لیکن اگر اس کو غفہ دے دی یا پاخانہ پھرنے کے واسطے کوئی مقام مقرر کر دیا تو اس وقت البتہ اس کو اختیار ہے کہ گھر میں اس کو نہ جانے دے تا کہ ایسا نہ ہو کہ ملزوم بھاگ جائے اور اسی نہایہ میں لکھا ہے کہ اگر مطلوب ملزوم مثل سقائی وغیرہ کے کام کیا کرتا ہو تو طالب کو اس کام سے منع کرنے کا اختیار نہیں ہے لیکن اپنے نائب اور اجیر و غلام کو اس کے ساتھ ساتھ رکھ سکتا ہے لیکن اگر مطلوب کو اس کا اور اس کے عیال کا نفقہ دیا تو اس صورت میں اس کو اس کام سے منع کر سکتا ہے یہ تبیین میں ہے۔

واقعات میں لکھا ہے کہ ایک شخص پر دوسرے کے حق کی ڈگری ہوئی ڈگری دار نے اپنے غلام کو قرض دار کے ساتھ ساتھ رہنے کا حکم دیا پس جس پر ڈگری ہوئی ہے اس نے کہا کہ میں مدعی کے ساتھ بیٹھ سکتا ہوں غلام کے ساتھ نہ بیٹھوں گا تو اس کو یہ اختیار ہے یہ عینی شرح ہدایہ میں ہے۔ اگر مطلوب نے قید ہونا اور طالب نے ملازمت ۲ اختیار کی تو طالب کو اختیار ہے لیکن اگر قاضی کو معلوم ہوا کہ طالب اس پر ساتھ ساتھ رہنے میں تعدی کرے گا مثلاً گھر میں جانے سے منع کرے گا یا اس کے ساتھ اندر چلا جائے گا تو ایسی صورت میں مطلوب سے ضرر دفع کرنے کے واسطے اس کو قید کرے گا یہ کافی میں ہے۔ اگر کسی مرد کا عورت پر قرضہ ہو تو اس کے ساتھ ساتھ نہیں رہ سکتا ہے کیونکہ اس میں اجنبیہ عورت کے ساتھ تنہائی ہو گی لیکن قرض خواہ اس کے پاس ایک امین عورت اپنی طرف سے بھیج دے گا جو اس کے ساتھ ساتھ رہے کذا فی الہدایہ۔ اگر زید مفلس ہو گیا اور اس کے پاس عمرو کا کچھ مال معین ہے جس کو اس نے عمرو

سے خریدا تھا تو عمرو باقی قرض خواہوں کے ساتھ برابر کر دیا جائے گا اس کی صورت یہ ہے کہ زید نے عمرو سے ایک خاص غلام خریدا اور قبضہ

۱۔ فراغدستی یعنی اس قدر میسر ہو کہ ضروریات کے بعد کچھ ادا کر سکے عرضِ متاع و اسباب۔

۲۔ ملازمت یعنی قرض دار قید ہونا منظور کرتا ہے اور قرض خواہ کہتا ہے کہ نہیں بلکہ میں اس کے ساتھ رہوں گا تو قرض خواہ کو اختیار دیا جائے گا۔

(Fatawa Alamgiri ..... Volume 4) { 438 } (Kitab al-Hajar)

...bought it but had not yet paid the price when he became bankrupt (muflis), and he has no property other than this. Then Amr claimed, "I am more entitled to this slave than others," while the other creditors claimed equality (1). In this case, the slave shall be sold and the proceeds distributed proportionately among all, provided that all the debts have reached their maturity date for payment. If the payment date has arrived for some and not for others, the proceeds will be distributed among the creditors whose debts are due. Then, the remaining creditors, when their debts become due, shall reclaim from those who received payment according to their proportionate share. And if Zaid had not taken possession of the slave until he became bankrupt, then Amr would be more entitled to the slave than the rest of the creditors; this is stated in 'Niya al-Bay'. Hisham narrated from Imam Muhammad (RA) that a foolish (safih) legally restricted (mahjur) person married off his minor daughter or sister to someone; this is not permissible. Hisham says, "I asked Imam Muhammad (RA) about a person who does not show signs of righteousness, yet has not been legally restricted (made mahjur), and his property is still with him; if he sells it, what is the ruling?" Imam Muhammad (RA) informed me that Imam Abu Yusuf (RA) stated that the sale (bay) is void (batil), and such is also the opinion of Imam Muhammad (RA); this is written in 'Al-Muhit'.

---

1. Equality, meaning you have an equal right with us, with no extra entitlement.

...खरीद लिया और अभी तक दाम नहीं दिए थे कि मुफ़लिस (दिवालिया) हो गया और उसके पास इसके सिवा और कुछ माल नहीं है। फिर अम्र ने दावा किया कि मैं दूसरों के मुकाबले में इस गुलाम का अधिक हकदार हूँ और दूसरे कर्जदारों ने बराबरी (१) का दावा किया तो यह गुलाम बेचकर इसके दाम सभी में आनुपातिक रूप से (प्रो-रेटा) बांटे जाएंगे, बशर्ते कि सभी कर्ज ऐसे हों जिनके भुगतान का समय आ गया हो। और यदि कुछ का समय आ गया हो और कुछ का नहीं, तो जिन कर्जदारों के भुगतान का समय आ गया है उन्हें हिस्सा बांटकर दे दिया जाएगा, फिर बाकी कर्जदार समय आने पर उन लोगों से जिन्होंने भुगतान प्राप्त कर लिया है, अपने आनुपातिक हिस्से के बराबर वापस लेंगे। और यदि ज़ैद ने गुलाम पर कब्ज़ा न किया हो यहाँ तक कि वह मुफ़लिस हो गया तो अम्र बाकी कर्जदारों के मुकाबले में गुलाम का हकदार होगा, यह 'निया-बय' में है। हिशाम ने इमाम मुहम्मद (रह.) से रिवायत की है कि एक मूर्ख (सफ़ीह) प्रतिबंधित व्यक्ति (महजूर) ने अपनी नाबालिग लड़की या बहन का निकाह किसी के साथ कर दिया तो यह जायज़ नहीं है। और हिशाम कहते हैं कि मैंने इमाम मुहम्मद (रह.) से दरियाफ्त किया कि एक व्यक्ति ऐसा है कि जिसमें नेक-चलनी के आसार ज़ाहिर नहीं हुए और अभी वह प्रतिबंधित (महजूर) भी नहीं किया गया और उसका माल उसके पास है, उसने बिक्री की तो इमाम मुहम्मद (रह.) ने मुझे खबर दी कि इमाम अबू यूसुफ (रह.) ने फ़रमाया कि बिक्री (बय) बातिल है और ऐसा ही इमाम मुहम्मद (रह.) का कौल (कथन) है, यह 'मुहीत' में लिखा है।

---

१ बराबरी यानी तुझे हमारे साथ बराबर का हक़ है, कोई अतिरिक्त हक़ नहीं है।

کر لیا اور ہنوز دام نہیں دیئے تھے کہ مفلس ہو گیا اور اس کے پاس سوائے اس کے اور کچھ مال نہیں ہے پس عمرو نے دعویٰ کیا کہ میں بہ نسبت دوسروں کے اس غلام کا مستحق ہوں اور دوسرے قرض خواہوں نے مساوات ۱ کا دعویٰ کیا تو یہ غلام فروخت کر کے اس کے دام سب کو حصہ رسد تقسیم ہوں گے بشرطیکہ سب قرضے ایسے ہوں کہ ان کے ادا کا وقت آ گیا ہو اور اگر بعض کا وقت آیا ہو اور بعض کا نہ آیا ہو تو ان قرض خواہوں کو جن کے ادا کا وقت آیا ہے تقسیم کر کے دے دیا جائے گا پھر باقی قرض خواہ وقت آنے پر ان لوگوں سے جنہوں نے وصول کیا ہے بقدر اپنے حصہ رسد کے واپس لیں گے اور اگر زید نے غلام پر قبضہ نہ کیا ہو یہاں تک کہ مفلس ہو گیا تو عمرو باقی قرض خواہوں کے بہ نسبت غلام کا حقدار ہو گا یہ نیابیع میں ہے۔ ہشام نے امام محمّدؒ سے روایت کی کہ ایک سفیہ محجور نے اپنی نابالغ لڑکی یا بہن کو کسی کے ساتھ بیاہ دیا تو جائز نہیں ہے اور ہشام کہتے ہیں کہ میں نے امام محمّدؒ سے دریافت کیا کہ ایک شخص ایسا ہے کہ اس سے راست روی کے آثار ظاہر نہ ہوئے اور ہنوز وہ محجور بھی نہ کیا گیا اور اس کا مال اس کے پاس ہے اس نے فروخت کیا تو امام محمّدؒ نے مجھے خبر دی کہ امام ابو یوسفؒ نے فرمایا کہ ہے کہ بیع باطل ہے اور ایسا ہی امام محمّدؒ کا قول ہے یہ محیط میں لکھا ہے۔

---

۱ مساوات یعنی تجھ کو ہمارے ساتھ برابر کا حق ہے، کچھ استحقاق زائد نہیں ہے۔